
Gölgenin
GÜNEŞI
SOYLUMERY

Gölgenin Güneşi (Kitap Oluyor!) 20 Ağustos Pazar Günü Kaldırılacak

Meryem Soylu

Published: 2023
Source: https://www.wattpad.com

1. İddia

Merhaba...

Başlama tarihini isteyenler buraya bırakabilir...

Yeni bir asker kitabıyla karşınızdayım.

Baytar Hanım'ı okuyanlar Bahar'ı bilir. Bu kitap Bahar'ın hikayesi.

İlk defa kitabımı okuyanlara tavsiyem önceliğiniz Baytar Hanım olsun. Çünkü Gölgenin Güneşi, Baytar Hanım'la ilgili spoiler içermektedir. Yine de karar sizin. Bağımsız da okuyabilirsiniz.

Lütfen okurken bu kitabın benim hayal ürünüm olduğunu ve gerçeklerle uyuşmadığını unutmayın.

Oy ve satır arası yorumlarınızı mutlaka bekliyorum. Değerlendirmeyi, fikirlerinizi belirtmeyi unutmayın.

Keyifli okumalar ❤

16 Ekim...

Hepimizin bir çocukluk hayali vardır. Çocukken bir meslek seçeriz ve onu olmak isteriz. Kimileri için bir çocukluk hayali kalan bu durum kimilerimizin gerçek yaşantısı olur.

Bende çocukluğumdan beri kurduğum hayale kavuşmak üzereydim. Çok uğraşmış, çok ter dökmüştüm ama değmişti doğrusu. Her konuda hem aileme hem de ülkeme ilkleri yaşatıyor olmak hem gurur verici, hem de çok özeldi.

Peki ben kim miyim?

Çiçeği burnunda, rütbesine yeni kavuşmuş, Üsteğmen Bahar Aksoy.

Alkışlayın lütfen, bu bir kadın için gurur verici bir şey.

Peki bu yetmiş miydi? Hayır. Benim hayalim her zaman bir asker olmak değil de bordo bereli bir asker olmaktı.

Tıpkı babam gibi.

Albay Cihangir Aksoy...

Kendisi vakti zamanında ünlü bir bordo bereliydi. Ünlü dediysem kendisi pek bilinmese de lakabı hem orduda hem de düşmanlar tarafından çok duyulmuş büyük bir ün salmıştı. Bu aralar emekliliğini beklemekle

meşguldü. İstese çoktan emekli olmuştu ama yine de yaşlı kurt bir türlü bırakmıyordu ocağını.

Eee koskoca Gölge'ydi ne de olsa. Ben de babamdan hallice, naçizane Gölge'nin Güneş'i oluyordum.

Sakın babamın destek olduğunu düşünmeyin. O hiç bir zaman benim asker olmamı özellikle de bordo bereli olmamı istemedi. Her zaman önüme taş koydu. Bir sınava gireceksem onun sayesinde iki sınava tabi tutuldum. Bir ders alacaksam iki aldım. Herkes uygulamada bir aşamadan geçerken ben iki aşamadan geçtim.

Bana her daim destek olan kişi sadece Akın amcam olmuştu. O da emeklilik yolunda bir albaydır söylemeden geçemeyeceğim.

Vakti zamanında daha ben bebekken verdiği bir sözden dolayı her daim destekçi olmuş, arkamda durmuştu.

Tüm bunların yanında TSK'nın bordo bereli kadrosuna kadın asker alımı yapmıyor oluşu da önümü kaparken, bundan yaklaşık dört yıl önce deneme amacıyla tekrar alım yaptıklarında kadroya girmiştim. Benim gibi beş kadın daha başvurmuş ancak ilk üçü ön elemede diğer ikisi de en son elemede sınırın altında kalarak elenmişlerdi.

Şimdi içimi kaplayan sevinçle küçük siyah valizimi omuzuma atmış, yeni görev yerine gidiyordum. Ayağımdaki siyah botlar, altımdaki siyah kot pantolon ve üzerimdeki deri ceketle uyum içindeydim. Havanın da soğumaya başlaması büyük etkendi tabii. Sarı saçlarımı at kuyruğu yapmış, mavi gözlerimin ön planda olduğu yüzüme abartısız bir makyaj yapmıştım. Ben annemin birebir kopyasıydım. Sırf bu yüzden bile babamın ikinci aşkı oluyordum. O da benim ilk ve tek aşkımdı.

Sınır bölgesinde konuşlandırılmış dört kişilik bir ekibe katılmama saatler kalmıştı. Fakat önce birimime teslim olmadan bir yerlerde biraz ısınmak ve karnımı doyurmak istiyordum. Bulunduğum yerde gözüme kestirdiğim pastaneye doğru adımladım. Bir anda yüzüme vuran sıcaklıkla gülümsedim. Küçük ve samimi bulduğum yerde en köşedeki masa dikkatimi çekti. Adımlarım oraya doğru giderken vazgeçerek hemen onun çaprazındaki cam kenarı olan masaya oturdum. Burası daha iyi bir seçenekti.

Kendime bir tost ve çay söyleyerek dışarıyı izlemeye başladım. Hafif esen rüzgarla kış ufaktan kendini göstermeye başlamıştı bile. Tek tük insanların geçişini izlerken telefonum çaldı. Bakışlarım masaya bıraktığım telefona iliştiğinde beklediğim bir aramaydı.

"Kızım."

Annemin sesi içimi ısıtıyordu. O harika bir kadındı.

"Efendim anne."

Hüzünlü sesiyle yüzü çoktan gözlerimin önüne gelmişti bile.

"Seni merak ettim kızım, neredesin?"

Garsonun masama bıraktığı çayımdan bir yudum alıp tekrar masaya bıraktım.

"Merak etme anne iyiyim. Bir pastaneye girdim şimdi. Çay içiyorum."

Annem de bu mesleği seçmemi hiç istememişti. Ancak bana hiçbir zaman kıyamazdı. Bir zaman sonra vazgeçmeyeceğimi anladığında sessiz kaldı ancak anne yüreğinin endişesi bitmiyordu "Kızım diyorum ki hala vaktin varken vaz..."

Hemen annemin sözünü kestim. Bu cümleleri artık ezberlemiştim.

"Lütfen anne. Bu konuyu defalarca konuştuk."

Kızgın sesiyle başlamıştı azarlamaya.

"Bana da yazık değil mi? Babanı bekledim, tam emekli olacak derken şimdi de sen çıktın başıma. Sizin yüzünüzden kalbim dayanmayacak."

Derin bir iç çektim. Annem siteminde sonuna kadar haklıydı ama bendeki de vatan sevdasıydı işte.

"Anne ne olur böyle konuşma. Bak çok üzülüyorum o zaman. Hani kızını özgür bırakacaktın?"

Ağladığını anlasam da belli etmek istemezcesine güldü.

"Ben onu meslek için demedim ki aşk için dedim. Aman neyse bir şey demiyorum. Sen iyi ol da. Dikkat et kendine Bahar. Babanı da, beni de üzme."

Bile isteye onları hiç üzmemiştim. Belki böylesi zor bir meslek seçmiş olmam onları kızdırıyordu ancak üzmemeliydi.

"Tamam anne görüşürüz."

"Görüşürüz kızım."

Telefonu kapattığımda gözlerim dolmuştu. Daha fazla konuşursam annem daha çok ağlar ben de ona dayanamazdım. O yüzden konuşmaları kısa tutuyordum. Kendimi toparlayıp tostumdan koca bir ısırık aldım. Çayımla birlikte yemeye devam ederken yolun karşısındaki üç adam dikkatimi çekti. Birbirleriyle uğraşarak karşıya geçiyorlardı. İlk gözüme çarpan birinin belindeki silah olurken gözlerim kısıldı. Dudaklarına odaklandığımda konuşmalarını anlamaya çalışıyordum.

"Lan yapma." diyerek biri gülerken öbürü ters bir bakış atmıştı. Diğeri ise başını yana çevirerek konuştuğu için anlayamasam da en son

döndüğünde 'komutanım' kelimesini anlayabildim. Meraklı bakışlarım üzerlerinde gezerken üçü de pastaneye girmişti. Neşeli bir şekilde hemen çaprazımdaki masaya otururlarken üçü de çay söyledi. Tipleri askeri andırsa da emin olamamakla birlikte tekrar önüme döndüm. Dikkat çekmek istemiyordum. Tostumdan bir ısırık daha aldığımda üçlüden birinin bakışlarını üzerimde hissettim. Kumral, gözleri yeşil, orta boylarda, yakışıklı diyemesem de fazlasıyla karizmatik ve çapkın olduğu her halinden belli olan adamla göz göze geldiğimizde küçük bir tebessüm sundu.

Bunu umursamayarak tekrar önüme döndüğümde bir süre sonra hemen onun yanında oturan adamın öne doğru eğilmesiyle ince montunun altına gizlenmiş silaha takıldı bakışlarım. Beylik silahı olduğunu düşünüyordum. Üzerindeki minik ay yıldızsa asker olduklarını gösteriyordu. Anlaşılan o ki burası meslektaşlarımın da mekanıydı.

Bir süre tostumu yiyerek son lokmamı da ağzıma attım. Çayımdan aldığım koca bir yudumu da arkasından gönderdiğimde hem ısınmış hem de karnım doyunca daha bir mutlu olmuştum. Tam bu sırada çaprazımdaki masada yine bir hareketlilik vardı. Merakıma yenilerek çaktırmadan tekrar onları izlemeye başladım. Kumral olanın çıkarttığı iki yüz lirayla onun yanındaki beyaz tenli olan da hemen aynı miktar para çıkararak masaya bıraktı. Gözlerim kısılmış onları izlerken esmer uzun boylu olan ters bir şeyler söylemiş olacak ki kumral olan önce bozulmuş sonra hemen toparlayarak konuşmaya başlamıştı. "Abi benim tavlayamadığım kız gördün mü sen hiç ? Vallahi bu son."

Kaşlarım havalanmış dudaklarını okurken arkası dönük adam bir şeyler daha söylemişti. Bu sefer de diğer adam konuştu. "Oğlum bırak ya. Bu sefer kız dişli duruyor. Kaybedeceksin."

Üçü de bakışlarını bana çevirdiğinde hemen önüme döndüm. Yok artık! Şaka mı yapıyordu bunlar? Başımı tekrar kaldırdığında kumral olanla göz göze gelmiştik. Bana tekrar gülümsediğinde kaşlarım havalandı hemen. Tepkimi görünce göz kırptığında dayanamayarak bende güldüm. Küçük bir oyun fena olmazdı herhalde.

Adam gülüşümle keyiflenirken diğer arkadaşını dürttü. Dudakları kıpırdanırken kelimesi kelimesine anlamıştım. "Oğlum bu iş bende. Numaramı da alır giderse kazandım sayarım."

Hayretle izliyordum onları. Nasıl da emindi kendinden. Her şey bu kadar kolay mıydı yani? Ufaktan toparlanmaya başladığımda kumral olan adam

garsonu çağırdı. Görüntüyü kapatan garsonla ne olduğunu anlayamasam da garson kısa süre sonra yanıma geldi.

"Hanımefendi bunu size şuradaki beyefendi gönderdi."

Garsonun bana uzattığı kağıdı aldım. Yanımdan uzaklaşmasıyla açıp baktığımda numara yazıyordu. Bakışlarımı tekrar kumral olana diktiğimde yine gülümsedi. Aynı şekilde karşılık vererek elimdeki kağıdı masaya bıraktım. Ayağa kalkarak siyah spor çantamı ve masada duran küçük kağıdı aldım. Onlara doğru adımlamamla arkası dönük olan hariç ikiside dikkatle bana bakıyordu. Tam masalarının önüne gelince durdum.

"Merhaba beyler."

Esmer olan başını bile kaldırmazken ilk dikkatimi o çekmişti. Ona kısa bir bakış atıp diğer ikiliye döndüm. İkisi de sadece başını salladı. Sanırım biraz vereceğim tepkiden dolayı tedirginlerdi. Elimdeki kağıdı acele etmeden bir kaç parçaya böldüm. Masanın üzerine bıraktığımda dikkatle beni izliyorlardı. İki parmağımla kağıtları kumral olana doğru iterek hafifçe eğildim. Kaşlarım havalandığında dudaklarımda eğreti bir gülümseme vardı.

"Bence bu sefer iddiayı kaybettin. Ne dersin?"

Suratı düşerken biraz önceki kendinden emin tavrı bir anda soluverdi. Geriye çekilmeden ortada duran iki yüzlüklerden birini alarak bakışlarımı diğer adama çevirdim.

"O kadar yardımcı oldum. Bu da benim payım olsun."

Yanlarından geçip giderken şaşkın olduklarını biliyordum. Kasaya yaklaşarak borcumu ödedim. Kapıdan dışarı çıktığımda hemen bir iki adım ilerideki ağacın önünde duran çocuğa doğru adımladım. Tam önünde durduğumda başını kaldırarak bana baktı. Bu soğukta üzerindeki ince hırkayla peçete satıyordu. Ona gülümsediğimde hemen elindeki peçeteyi uzattı.

"Bir tane vereyim mi abla?"

Elindeki peçeteye uzandığımda yüzümde saf bir tebessüm vardı.

"Ver bakalım."

Bana uzattığı peçeteyi alarak cebime koydum. Elimdeki iki yüzlüğü uzattığımda gözleri parlamıştı. Utangaç bir gülümsemeyle parayı almadı.

"O çok abla. Hem ben onu bozamam ki."

Parayı eline tutuşturup geri çekildim. Hafifçe omuz silktim.

"Bozma sende."

Kaşları havalandı. Bunu beklemediği açıktı.

"Ama bu çok."

Yanağından küçük bir makas aldım. Pastanedeki üçlüyü elimle işaret ederek gülümsedim. Üçü de içeriden beni izliyordu.

"O zaman şöyle yapalım. Şurada oturan üçlüyü görüyor musun?"

Başını sallamasıyla devam ettim.

"Onlar buradan çıkınca onlara da parasız birer peçete ver anlaşalım olur mu?"

Dişlerini göstererek gülümserken başını salladı.

"Oldu bil abla."

Hafifçe saçlarını okşadım. Hafif çocuğa doğru eğilerek beni iyi anlaması için gözlerinin içine bakıyordum. "Peçeteleri verince onlara de ki; çok ağlamayacakmışsınız." Gözleri pastanede başını sallarken "Anlaştık o zaman." diyerek olduğum yerde doğruldum.

Ufaklığın yanından ayrılarak ilerlerken derin bir havayı da içime çektim. Bir süre çarşıda gezerken ortamı tanımaya çalışmış, bulunduğum ve ileride de sık sık bulunacağım yeri hafızama kazımıştım. Açık alanda bulunan parkın banklarına oturduğumda telefonum çaldı. Turan albayın aradığını görünce ayağa kalkarak hemen açtım.

"Emredin komutanım."

Turan albay fazlasıyla sert bir sese sahipti.

"Neredesin Bahar?"

"Çarşıdayım komutanım. Bugün teslim olacağım."

"Tam adres ver. Üç askerimiz çarşıda. Seni oradan alacaklar."

Turan albayın söyledikleriyle gülümsedim. Anlaşılan biraz önceki üçlüyle yine karşılaşacaktık.

"Emredesiniz komutanım."

Açık adresimi Turan albaya bildirip telefonu kapattım. Tekrar banka oturduğunda onların yüzündeki şaşkınlığı merak ediyordum.

Kısa bir süre sonra bana doğru gelen üçlüyü fark etmem geç olmamıştı. Üçü de elindeki peçeteleri sallamakla meşgüldü. Onların bu hali gülümsetirken beni ilk fark eden esmer uzun boylu oldu. Fazla sert bir mizaca sahipti ve çok soğuk duruyordu ama beni gördüğünde dudaklarında minik bir kıvrım yakalamıştım bile. Arkasından diğerleri de görünce iyiden bana yaklaşmışlardı. Ayağa kalkarak gülümsedim. Artık beni tanımaları gerekiyordu.

"Bende sizi bekliyordum. Ben Üsteğmen Bahar Aksoy."

Kumral olanın çoktan rengi atmıştı bile. Diğer beyaz tenli gülmeden duramamıştı.

"Lan yok artık!"

Bakışlarımız birleştiğinde hemen kendini toparladı.

"Hoş geldiniz komutanım. Ben Astsubay Aykut Namlı."

Başımla küçük bir selam vermemle esmer olan konuştu.

"Hayırlı olsun komutanım. Teğmen Gökhan Görgün."

Onu da selamlamamla kumral olan çekingen bakışlarıyla kendini tanıttı.

"Teğmen Emirhan Ünal."

Onu da başımla selamlamamla Aykut yolu gösterdi.

"İsterseniz gidelim komutanım."

Çantamı almamla peşlerine takıldım. Kırk dakikalık fazla sessiz geçen bir yolculuğun ardından sonunda karargaha ulaşmıştık. İçeri girdiğimizde yollarımızın ayrılmasıyla üst kata çıkarak Turan albayın odasına ulaştığımda yükselen sesler dikkatimi çekti. Kapı hafif aralık olduğu için her şey rahat bir şekilde duyuluyordu. Merak duygusuna engel olamayarak konuşmalara kulak misafirliği yaptım.

"Yapmayın komutanım. Hem eğitimini yeni tamamlamış hem de kadın diyorsunuz. Benim ekipte böyle birine yer yok."

Turan albay karşısındaki adamı yatıştırmak ister gibiydi.

"Özel eğitimle gelmiş bir askerimizden bahsediyoruz üsteğmenim. Kendisinin başarıları göz kamaştırıyor."

Karşısındaki adam pek de ikna olmuş gibi değildi.

"Fark eder mi komutanım? O bir kadın. Masa başında ne yapıyorsa yapsın. Hatta eğitimlerle bizzat o ilgilensin ama sahada ve benim ekibimde ona yer yok."

Daha karargaha adım atar atmaz duyduklarımın şaşkınlığını yaşarken Turan Albay da ufaktan sinirlenmeye başlamıştı.

"Kadın veya erkek emir emirdir Pala. Sorgulamaman gerektiğini biliyorsun."

Pala denilen şimdiden kendime rakip olarak gördüğüm sevimsiz üsteğmen biraz daha sakin konuştu.

"Amacım emre itaatsizlik değil komutanım. Fakat deneme yapacak yer mi kalmadı? Neden sınır bölgesi ve benim ekibim? Birilerinin torpiliyle küçük bir kız çocuğunu mu avutacağız?"

Sinirle kaşlarımı çattım. Ellerim çoktan yumruk olmuştu. Nasıl torpille geldiğimi düşünürdü? Kim torpille sınıra gelirdi ki? Nasıl saçma bir

düşünceyi? Turan Albayın yüksek çıkan sesi yanımdaymış gibi etkiliydi.

"Üsteğmen Yağız Pala! Ağzından çıkanlara dikkat et. Bir daha bu konu tekrarlanmayacak. Şimdi hemen odamı terk et."

Birkaç sert adımı duyduğumda hemen kendimi toparlayıp dik bir konum aldığım. benim de bir adım atmamla kapı açılmıştı. Karşı karşıya geldiğim adam beni görünce durmak zorunda kaldığında göz göze geldik. İkimizde kapının tam önünde duruyorduk. Biraz önce hakkımda atıp tutan adamın koyu kahverengi, siyaha çalan gözlerine kendimden emin bir şekilde baktım. Öfkeli görünüyordu. Fazla kalıplıydı. İri bedenini saklayan kamuflaj üzerinde tam oturmuş, kavruk teni siyah saçlarıyla uyumlu görünüyordu. Kalın kaşlarını çatarak bana bakarken hala benim çekilmemi beklerken bir adım dahi geriye atmadım.

Belki farkında değildi ama bundan sonra bu kas yığınının en büyük rakibi bendim. Kadından nasıl iyi bir bordo bereli olur ona gösterecektim. Ben bu unvana ulaşana kadar çok ter dökmüştüm. Sırf kadın olduğum için iki misli eğitime tabii tutulmuştum ve kimse hakkımda böyle konuşarak beni küçümseyemezdi. Hele ki asılsız iddialarda asla bulunamazdı. Şimdiye kadar ne torpile başvurmuş ne de tanıdığım birinden yardım istemiştim. Hatta babam girememem için elinden geleni bile yapmıştı. Babam ve arkadaşlarının bana yaptığı tek yardım eğitmek olmuştu. Her konuda önce onların eğitimlerinden geçmek zorunda kalmıştım. Bu ekibe bile üstün başarım sayesinde birçok erkeği geride bırakarak kabul edilmişken bütün hayallerimi bir kişinin yersiz konuşmalarıyla yıkacak değildim.

Biz hala kapının önünde birbirimize ters bakışlar atarken Turan albay seslendi.

"Bahar üsteğmenim gel."

Karşımdaki adamın duyduğu isimle gözleri kısılırken üzerimde göz gezdirerek küçümser bir şekilde gülümsemesi daha da canımı sıktı. Kaşlarımı biraz daha çattığımda bir adım geri çekilerek geçmeme mecburen izin verdi. Ona ters bir bakış atıp Turan Albayın tam önünde durdum. Hazır ola geçerek selam verdim.

"Üsteğmen Bahar Aksoy, Ankara. Emredin komutanım."

Turan albay küçük bir tebessümle başını eğdi.

"Otur Bahar."

Ben yerime otururken Yağız komutan çoktan çıkmıştı odadan...

Ne düşünüyorsun?

İnci ve Cihangir'i kimler özledi?
Yeni bölümde görüşmek üzere hoşça kalın ❤
Instagram:soylumery

2. Kıdem

Selamünaleyküm

Aslında pek de bölüm paylaşmak niyetinde değildim ama baktım ki yorumlarınız bine ulaştı. Bende daha fazla bekletmeyim dedim.

İlginiz için teşekkür ederim ❤

Oy ve satır arası yorumlarınızı eksik etmeyin.

Keyifli okumalar

Turan albayla birlikte ekibin yanına inerken biraz heyecanlı biraz da tedirgindim. Odaya girmeden önce duyduklarım canımı sıkmıştı. Her ne kadar umursamamaya çalışsam da ilk günden bu tarz bir şey duymak moral bozuyordu.

Kapı önünde duraksadığımız oda muhtemel dinlendikleri alandı. İçeri girdiğimizde muhteşem dörtlü rahat bir şekilde koltuklara oturmuş sohbet ederken bir anda hepsi ayağa kalkarak hazır ola geçti. Turan Albay elleri arkada yanlarına adımlarken bende elimdeki valizimle peşinden geliyordum. O durduğunda kendimi olduğum yere sabitledim.

"Çocuklar komutanınızla tanıştınız sanırım ama ben yine de kulağınıza küpe olsun diye kendim söyleyeyim."

Dördü de hazır ol da Turan albayı dinlerken ben de onları izliyordum. Bakışlarımı Yağız üsteğmene çevirdiğimde onun da bakışları benim üzerimde geziyordu. Yine göz göze gelmemizle kaşlarımı çattım. Kendisinin beni küçümsemiş olmasını bir türlü kabullenemiyordum. Turan Albay pastanede karşılaştığım üçlüye bakarak sözlerine devam etti.

"Bahar üsteğmenim bundan sonra sizin ekipte. Kendisinin komutanınız olduğunu unutmayın."

Hepsinin bakışları bana döndüğünde hafifçe başımı eğdim. Aynı anda cevaplamışlardı.

"Emredesiniz komutanım."

Turan albay bana dönerek Yağız'ı gösterdi. Sıra onunla olan resmi tanışmamıza gelmişti.

"Bahar, ekibin komutası Yağız üsteğmenimde. Onun sorumluluğunda olduğunu unutma. Sormak istediğin bir şey olursa kendisine danışabilirsin."

Benden aldığı bakışlarını Yağız'a çevirirken oldukça ters bakıyordu. İtiraz istemediği çok belliydi. "Yağız üsteğmenim sana her konuda yardımcı olacaktır." Bir anda sert ifadesi kaybolurken sıcak bir tebessüm sundu. "Hayırlı olsun üsteğmenim. Başarılar dilerim."

Hemen hazır ola geçtim. "Sağ olun komutanım."

Başıyla küçük bir selam verip çıktı odadan. İşte şimdi yeni ekibimle baş başa kalmıştık. Kalmıştık kalmasına da hiç de hayal ettiğim gibi olmamıştı her şey. Hevesim kırılmıştı bir kere. Moralim bozulmuştu. Yine de bunu belli etmeyecektim. Ben bunun da eğitimini almıştım. O zaman güçlü duracaktım.

Yağız denen sevimsiz kalktığı tekli koltuğa tekrar oturarak arkasına yaslandı bakışları üzerimde dolaşıyordu. Rahat oturuşu belli ki kıdem olarak üstte olmasından sebepti. Fakat rütbe olarak eşittik ve benden çok da farklı değildi.

Karşımda duran üç adamla ayakta dikilmiş birbirimize bakarken sonunda Aykut gülümseyerek hemen yanında duran koltuğu işaret etti. Onlar ben oturmadan oturamıyordu.

"Buyurun komutanım. Hayırlı olsun."

Aykut beyaz tenli ve hafif yapılıydı. Koyu kumral saçları kısa oluşuna rağmen üst kısmını özenle yaptığı belli oluyordu. Sinek kaydı tıraşıyla beyaz cildi parlamış, daha bir pürüzsüzlük kazanmıştı. Boyu neredeyse benimle aynıydı. Bebeksi bir yüzü vardı ama yakışıklıdan çok sempatik bir görünüme sahipti. Bakışları sıcak duruyordu. Herhalde aralarında en genç olan oydu.

"Sağ ol Aykut."

Aykut'un gösterdiği yere oturduğumda tıpkı karşımdaki adam gibi arkama yaslanarak rahat bir konum aldım. Benim oturmamla diğer üçlü de yerlerine oturmuştu. Rütbe böyle bir şeydi işte. İlk tanışmada herkes kurallara uyuyordu fakat samimiyet eninde sonunda taviz verirdi ki zaten biz bir ekip olacağımız için bu bir ihtiyaçtı. Tabii ki en güzeli dozunda olanıydı.

Emirhan'ın kaçamak bakışlarını arada yakalarken sonunda dayanamamış olacak ki boğazını temizledi.

"Komutanım bugün olanlar için..."

Onun devam etmesine izin vermedim.

"Bugün olanlar yaşandı ve bitti. Beni bayağı bir güldürdün."

Derin bir nefes alıp üst kısmını uzattığı kumral saçlarını eliyle geriye savurdu.

"Oh be komutanım. Vallahi rahatladım."

Hafif öne doğru eğilerek bakışlarımı yeşil gözlerine diktim.

"Sahi, bu numaralarına kanan kız oluyor mu?"

Memnun bir ifadeyle otuz iki diş sırıtmaya başladı.

"Ohooo komutanım, daha bir iddia bile kaybetmedim ben. İlk sizde tosladık işte."

Usul usul başımı salladım.

"Dua et de son olsun."

Kendinden emin gülümserken yüzünde yine çapkın bir gülümseme vardı. İlk izlenimim Emirhan üzerineydi; çapkın ve iddiacı.

"İstisnalar kaideyi bozmaz komutanım."

Onun gülüşüyle bende tebessüm ettim. Garip bir enerjisi vardı. Bir şekilde sizi etkisi altına alarak güldürüyordu. Belki de bu fazla özgüvenden sebepti. Aykut arkadaşına omuzunu geçirerek bakışlarımı ona çevirmeme sebep oldu.

"Siz boş verin onu Bahar komutanım. Nerede kalacaksınız? Ayarladınız mı bir yer?"

Ufaktan başımı salladım.

"Evet. Bir arkadaşım burada. Onunla birlikte kalacağız."

Emirhan hızla söze atıldı.

"Bekar mı? Sizin gibiyse güzeldirde."

Yüzüm buruşurken başımı iki yana salladım. Düzeltme yapmak gerekirse Emirhan aşırı çapkındı.

"Bekar olmasına bekar da..."

Ben cümlemi tamamlayamadan odanın kapısı açıldı. Meraklı bakışlar oraya düştüğünde beklediğim kişi göründü.

"Bahar!"

Dudağımdaki kıvrımla ayağa kalktım. İki adımda birbirimize kavuşurken sıkıca sarılmıştım.

"Meriç."

Coşkulu bir sarılmanın ardından Meriç'in yanağından öptüm.

"Tam senden bahsediyorduk bizde."

Meriç'in kaşları havalanırken ekibe kısa bir göz attı.

"Benden mi?"

Sorusuyla gülümseyerek başımı Emirhan'a çevirdim. Meriç de diğerlerine bakarak küçük bir baş selamı vermişti. Belli ki hepsini tanıyordu. Çünkü hepsi de ona gülümseyerek selam vermişti.

"Hıhım. Emirhan seni merak etmiş de."

Aykut dayanamamış kahkaha atarken Emirhan'a bir tane geçirmeyi ihmal etmedi.

"Ulan bir Meriç teğmene asılmadığın kalmıştı."

Bu sefer Gökhan da gülüyordu. Emirhan ise yine bozulmuştu ama bu adamın her bulduğuna asılmaması gerektiğini öğrenmesi gerekiyordu.

Yağız üsteğmen ise yine somurtmakla meşguldü. Bu adamın derdi neydi böyle? Onu umursamadan Meriç'e odaklandım.

"Gidiyor muyuz?"

Uzun zamandır özlediğim yeşil gözlerin şimdi içi gülüyordu.

"Gidiyoruz tabii."

Onun cevabıyla siyah çantamı alarak Yağız komutanın önüne geçtim.

"Komutanım başka bir şey yoksa bana müsaade."

Suratında tek bir mimik oynamadan dudakları kıpırdandı.

"Sabah erkenden burada ol."

Emir veren sert sesiyle mecburen onayladım.

"Emredersiniz komutanım."

Meriç de kısa bir baş selamı verdiğinde çıkmıştık odadan. Bahçeye ulaştığımızda otoparka ilerleyerek arabaya bindik. Bir süre devam eden yolculuğun ardından Meriç daha fazla tutamamıştı kendini.

"Bizimkiler nasıl?"

Ona bakarak gülümseyip tekrar yola döndüm.

"İyiler. Annemler çok selam söyledi sana. Çantamda senin için küçük bir paket var. Burçak teyzem sana gönderdi."

Meriç'in dudaklarının kıvrıldığını biliyordum. Annesinin kendisine ne kadar düşkün olduğunu bilirdi.

"Anam benim be. Sarma mı gönderdi bana?"

Bilmesine şaşırmadım. Anasının kuzusuydu ne de olsa.

"Evet. Oğlum çok sever diye diye tutuşturdu elime."

İkimizde sessizliğe gömülürken Meriç'in ailesini özlediğini biliyordum. Aslında ara ara görüşüyorlardı ama Burçak teyzem Meriç'e çok düşkündü. Hele Giray amcam oğluyla hep gurur duyardı. Meriç tıp bitirmişti annesi gibi. Fakat bunu babasının mesleğiyle birleştirerek askeriyede doktor olarak

çalışıyordu. Benden çok önce gelmişti buraya. Muhtemelen de bir sene sonra gidecekti. Yine de onun burada olması benim için büyük şanstı.

Eve gelmiş olmalıyız ki Meriç cadde üzerinde bir apartmanın önünde durdu. Dikkatli bir şekilde binayı incelerken üç katlı yapı fena görünmüyordu. Buralarda evler gördüğüm kadarıyla en fazla dört ya da bilemedin beş katlıydı. Daha fazlasını görmemiştim. Giriş kat biraz yukarıdan başlıyordu. Birlikte merdivenleri çıkarken en üst kata geldiğimizde toplamda altı daire vardı. Her dairede kimin oturduğunu fazlasıyla merak ediyordum. Meriç anahtarını çıkararak kapıyı açarken karşı daireyi gözetlemekle meşguldüm.

"Kim oturuyor dairelerde?"

Ayakkabısını çıkararak içeri girdiğinde onu taklit ettim.

"Bu binanın sahibi yaşlı bir teyze. Kimsesi yok. Giriş katta oturuyor."

Meriç'i merakla dinlerken kapıdan girişte hemen sağa dönerek karşı odaya girdi. Bende peşinden girmiştim. Hem onu dinliyor hem de salon olduğunu anladığım odayı inceliyordum.

"Sağ olsun askerleri çok sever. Burada da lojmanlar hemen dolunca bizlere kiralıyor daireleri."

Merakla kaşlarım havalanırken bulduğum ikili koltuğa oturdum.

"Öyle mi?"

Kendisi de yandaki tekli koltuğa oturarak gülümsedi.

"Senin ekip de burada."

Bu duruma biraz şaşırmıştım.

"Yaa."

Başıyla beni onayladı. Bu durumdan memnun görünüyordu. Demek ki biraz önceki rahat tavırları da buna dayanıyordu.

"Sevdin mi yeni ekibini?"

Umursamazca omuz silktim.

"İyi gibiler. Yani iyilerde aslında ama..."

Kaşları havalanırken bakışları üzerimdeydi. Bir şeyin yolunda gitmediğini anlamıştı.

"Ama..."

Yanaklarımı şişirerek serbest bıraktım. Üzerimdeki deri ceketi çıkarırken stresli olduğumu belli ediyordum.

"Şu Yağız üsteğmen... Biraz sevimsiz geldi."

Aslında birazdan fazla sevimsiz gelmişti ama duyduklarımı anlatmak niyetinde değildim. Parmakları çenesine giderken hafifçe okşadı. Meriç

annesi gibi kıvırcık saçlı fakat babası gibi yeşil gözlüydü. Yine babası gibi beyaz tenli, sarışınlıkla kumrallık arasında gidip geliyordu. Gözleri annesin ki gibi iri, bakışları ise babası gibi yumuşaktı. Biz Meriç'le kardeş gibi büyümüştük. Benden yaş olarak küçüktü ama aramızda sadece iki yaş vardı. Ben ise yirmi altı yaşındaydım.

"Öyledir..."

Cevabıyla dudaklarım bükülürken dikkatimi de çekmeyi başarmıştı.

"Yani öyle görünür ama iyi adamdır. İşinde de fazla iyidir Pala."

Sinirle kaşlarımı çattım. İyi mi değil mi görecektik.

"Beni küçümsüyor, önyargılı biri. Nasıl iyi olabilir?"

Gülümseyerek ayağa kalktı.

"Anlaşılan seni sinirlendirmiş."

Meriç'i daha rahat görebilmek için bedenimi geriye atarken suratımı astım.

"Fazlasıyla."

Elimden tutarak beni de ayağa kaldırdı.

"Hadi sana odanı göstereyim. Aç mısın?"

Peşine takılmış giderken mırıltıyla cevap verdim.

"Hayır."

Beraber koridorda ilerlerken salonun yanımdaki kapıyı gösterdi. "Burası mutfak." Biraz ilerideki çaprazda duran kapıyı işaret etti. "Burası benim odam."

L şeklinde uzanan koridoru döndüğümüzde yan yana duran iki kapıyı gösterdi. "Burası tuvalet ve banyo." Koridorun sonundaki tam karşı odaya geldiğimizde ise kapıyı açarak gülümsedi.

"İşte burası da senin odan."

Merakla peşinden odaya girdiğimde çok da bir şey bulamadım. Çift kişilik bir yatak, iki kapaklı bir kıyafet dolabı ve küçük yatağın yanında duran bir komodinden ibaretti.

"Eksikler var biliyorum ama istersen bugün birlikte çıkıp alabiliriz."

İçeri adımlayıp küçük siyah çantamı yatağın üzerine bıraktım.

"Alsak iyi olur sanırım. Daha sonra zamanım olur mu bilemiyorum."

Çantamın fermuarını açarak Burçak teyzemin koyduğu küçük paketi Meriç'e uzattım. Gülümseyerek alırken hemen açmaya başlamıştı. Saklama kabının kapağını açar açmaz sarmalardan birini ağzına attı.

"Annemi aramalıyım."

Onu gülerek izliyordum. Eline aldığı bir sarmayı da benim ağzıma tıktı.

"Hadi bendensin."

Gözlerimi devirerek yuttum ağzımdakini.

"Nasıl da düşüncelisin."

Odadan çıkarken ağzı dolu bir şekilde konuşmaya çalışıyordu.

"Annemi arayım sonra çıkalım."

Yatağa oturduğumda boş bakışlarımı odanın kirli duvarlarında gezdirdim. Yeni bir yer, yeni bir hayat insanı az da olsa başlangıçta tedirgin ediyordu. Telefonumu çıkararak babamı aradım. Ona da haber vermeliydim ve o yine ilk çalışta açmıştı.

"Prenses."

Duyduğum sesle içim sıcacık olmuştu bile. Neşeyle gülümsedim.

"Babacım."

"Neredesin Bahar? Bir sıkıntı var mı?

Hemen başlamıştı sorguya.

"Merak etme baba her şey yolunda. Şimdi Meriç beni eve getirdi."

Onaylar bir şekilde devam etti.

"İyi bakalım. Dikkatli ol Bahar. O Meriç denilen haytayı da odana alma, hatta canını sıkarsa eve bile alma."

Dudaklarım kıvrıldı hemen. Ah babam... Hem Meriç'le kalmamı istemiş, hem de bu durumdan hiç memnun olmamıştı. Kardeş gibi büyüdüğümüzü biliyordu ama yine de içi rahat değildi.

"Baba yapma lütfen, Meriç'ten bahsediyoruz."

Sesi biraz daha sert çıktı.

"Babasını bilirim ben onun. Erkek erkektir Bahar."

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Kimseye güvenmemek babamın adetiydi.

"Anlaşıldı komutanım."

Sert sesi bir anda yumuşarken biraz önceki sinirinden eser kalmamıştı.

"Seni seviyorum kızım."

Dudaklarımı birbirine bastırıp serbest bıraktım. Kaç yaşına gelirsem geleyim şu kontrolcü huyundan vazgeçmeyecekti.

"Seni seviyorum baba."

Telefonu kapatarak sessizliğe büründüm. Ailemi şimdiden çok özlemiştim. Babamın kocaman kalbi, annemin sıcacık yüreği ve parçam olan kardeşim benim vazgeçilmezlerimdi. Onlardan ayrı kalmak benim için işin en zor kısmıydı.

***

Meriç'le evden çıkarak birlikte uzunca bir alışveriş yapmıştık. Yeni nevresim, yastık, boy aynası, birkaç askı, yer için halı, havlu, diş fırçası, şampuan, battaniye, yorgan derken bayağı uzun bir alışveriş sürecine girmiştik. Meriç benimle geldiğine geleceğine pişman olsa da başka bir seçeneği yoktu. Gelirken yanımda ihtiyacım olabilecek birkaç kıyafet dışında hiçbir şey getirmemiştim. Buradan aldıklarımı da geri götürmeyecektim. Alışverişi bitirip güzel bir yemek yedik. Tekrar eve döndüğümüzde Meriç paketleri sırtlanarak yukarı çıkartıyordu. Birkaç ürün de sipariş üzerine daha sonra gelecekti.

"Hay alışverişe beraber çıkalım diyen aklıma ben..."

Merdivenleri çıkarken kendi kendine homurdanmaya başlamıştı.

"Aşk olsun Meriç. Duyan da büyük bir şey yaptın sanacak."

Arkasını dönerek ters ters baktı.

"Yaşlandım, yaşlandım."

Kaşlarımı çatmamla onu iterek önüne geçtim.

"Yaşlı değil mızmızsın. Eğitimlerde ne yapıyordun sen?"

Göğsünü kabartarak peşimden gelmeye devam etti.

"Güzelim doktorum ben. Kas değil beyin lazım bizde anlıyor musun?"

Kapının önüne geldiğimizde elimdeki paketleri bırakarak, Meriç'in bana verdiği yedek anahtarla kapıyı açtım. Meriç de yanıma ulaştığında yanaklarını sıkıştırmaya başladım. Benden küçük olduğu için yapıyordum bunu. Belki arkadaş gibi takılıyorduk ama durum ciddiye bindiğinde abla kardeşten farksızdık. O da bunu iyi bilirdi.

"Bak bak nasıl da tatlı. IQ seviyesi tavan yapmış yeşil gözlü kıvırcığım benim."

Sırf uyuzluk olsun diye Meriç'le uğraşırken başımı çevirmemle bizi izleyen iki adama takılmıştım. Biraz şaşkınlıkla öylece donup kaldığımda Meriç de başını çevirmişti. Benim aksime gülümseyerek selam verdi.

"Merhaba komutanım."

Gökhan ve Yağız komutan da duraksamalarına son vererek yarım kalan merdivenleri tırmandılar. Gökhan da benim gibi Meriç'in yanaklarına sıktığında dayanamayıp kıkırdamıştım.

"Merhaba yeşil gözlü kıvırcık."

Meriç ise Gökhan'a ters bakışlar atarak elini itti.

"Abi yapma Allah aşkına ya."

Onların bu yakınlığı beni şaşırtırken Yağız komutan kapıyı açtığı gibi içeri girmiş arkasından da Gökhan giremeden küt diye kapatmıştı. Tekrar

kaşlarım çatıldığında Gökhan bana küçük bir baş selamı vererek kapıyı açıp eve girdi. Meriç de paketleri almış içeri girerken benim bakışlarım hala karşı kapıdaydı ve homurdanmakla meşguldüm.

"Neyin tribini yapıyor anlamıyorum ki. Kendini beğenmiş, kadın düşmanı, sevimsiz şey..."

Kapıya karşı homurdanmaya devam ederken bir anda kapının tekrar açılmasıyla öylece kalakaldım. Yağız ifadesizce yüzüme bakarken alt dudağımı dişledim.

"Bir sorun mu var üsteğmenim?"

Ne cevap vereceğimi bir an bilememiştim. Omuz silkerek itiraz ettim.

"Yoo. Ne sorunu olabilir ki?"

Mavi gözlerimi gözlerine diktiğimde gayet de ciddiydim.

"Asıl siz söyleyin sorun ne?"

Gözleri kısılarak öne doğru bir adım attığında yine tam karşımda dikilmişti.

"Seninle ilgili bir sorunum olduğunu mu düşünüyorsun? Kendini fazla önemseme asker."

Bende öne doğru bir adım atarak onun gibi gözlerimi kıstım.

"Üsteğmen Bahar Aksoy! Sizin rütbenizle kulağa aynı geliyor değil mi üsteğmenim? Ayrıca sorunu bireysel algılamadım. Anlaşılan o ki sizin derdiniz askeriyede ki bütün kadınlarla. Hatta belki de dünyadaki bütün kadınlarladır."

Sert bakışları yüzümü yalayıp geçerken üstten üstten bakıyordu. Dudağının kenarını kıvırarak küçümser bir bakış attı.

"Yarın sabah eğitimle başlayacağız asker. Görelim bakalım marifetlerini."

Belli ki beni denemek istiyordu. Benim için fark etmezdi çünkü ben çok denenmiştim. Tam arkasını dönmüş giderken tekrar bana döndü.

"Bu arada Bahar, kıdem olarak senden üstte olduğumu ve aynı zamanda komutanın olduğumu bir daha hatırlattığımda bu kadar kibar olmam."

Tekrar içeri girdiğinde suratıma kapanan kapıya yine aynı terslikle baktım.

"Senden korkan senin gibi olsun."

Görüşlerinizi merak ediyorum.

Esas oğlanla ilgili ilk bölüm bayağı bir kafalar karışmış ama şimdi aydınlandığını düşünüyorum. Yoksa daha mı beter karıştı? 😅

Sürekli yeni bölüm soruyorsunuz ama belirli biz zamanı yok şu an. Fırsat buldukça paylaşıyorum. Çok da uzun zaman almıyor yeni bölüm. Ayrıca ne kadar oy ve yorum, o kadar hızlı bölüm demek 😉

Instagram: soylumery

3. Durumu Eşitle

Merhaba...

Sonunda gelebildim. Çok fazla yb isteyenler var fakat en geç bir hafta içinde paylaşıyorum.

Oy ve satır arası yorumlarınızı bekliyorum.

Keyifli okumalar

Hayatta herkes bir şeyler başarmak ister. Hepimiz bir amaca hizmet eder, bir amaç için çalışırız. Kimimiz karın doyurmanın derdine düşer, kimimizin ise gözü hep yükseklerdedir. Ben çok şükür ki annem ve babam sayesinde çok rahat bir hayat sürdüm. Annemin çalışkanlığı, babamın akıllı yatırımları bizim her daim rahat yaşamamıza sebep olmuştu. Fakat bu hayatta benim beklentilerim hep farklı oldu. İçimdeki vatan sevgisi, askerlere olan ilgim beni sürekli subaylığa itmişti.

Babamın yüksek başarısı her zaman ona hayran olmama sebep olurken, Akın amcamın özgüveni, Giray amcamın yetenekleri içimdeki subaylığa olan isteği daha da kabartmıştı.

Fakat hayalleri gerçekleştirmek zaman aldığı kadar başarıyla da doğru orantılı olduğu için her şey zor olmuştu. İlkokul hayatımdan beri babam sayesinde spora gitmiştim. Bana her zaman ne olursa olsun kendini savunmayı öğreneceksin derdi. Dediği gibi de oldu. Liseye başladığımda kendi seviyemdeki bir rakibin kolaylıkla üstesinden gelebiliyordum. Liseyle birlikte daha profesyonel çalışmış yakın dövüşte kendimi fazlasıyla geliştirmiştim.

İnsan neye eğilirse onda ustalaşıyor. Bende istediğim konunun fazla üzerine gidiyordum.

Sabah gözlerimi açtığımda başımı yana çevirdim. Hava biraz kapalı olsa da fena gözükmüyordu. Tekrar başımı tavana çevirdiğimde bulunduğum odanın yabancılığını çekmemiştim. Nasıl olsa evim dışında çok yerde kalmıştım. Hele bir de yatakhaneleri düşününce bu yatak rahattı bile.

Yataktan çıktığım gibi kendimi banyoya attım. Erken kalktığım için Meriç uyuyordu muhtemelen. Kısa bir duşun ardından yanımda getirdiğim kıyafetleri üzerime geçirdim. Saçlarımı kurutup dişlerimi fırçaladım.

İşlerim bittiğinde banyodan çıktım. Tekrar odama geçerek saçlarımı toplamış, çok az da bir makyaj yapmıştım. Hazır olduğumda mutfağa geçerek çayı koydum. Buzdolabında bir kaç kahvaltılık bularak mutfaktaki masayı hazırladım. Yumurtaları çıkarıp tezgaha koyduğum sırada elinin ayasıyla gözünü ovan Meriç karşımda belirirken oldukça tatlı duruyordu.

"Sabah sabah nesin kızım sen?"

Gülümseyerek dolaplarda tava aramaya başladım.

"Git elini yüzünü yıka. Sonra da kahvaltı yapalım."

Gözlerini devirse de gülümsüyordu.

"Pekala anne."

Benimle dalga geçerek arkasını döndüğünde onu umursamamıştım bile. Annelik olmasa da çok ablalık yapmıştım.

Kahvaltıyı hazırladığımda kendine çay alarak yerime oturdum. Meriç üzerini değiştirmiş, yeşil gözleri ve kıvırcık saçlarıyla kendine çay alarak karşıma oturmuştu.

"İyi ki geldin. Özlemişim seninle kahvaltı yapmayı."

Gülümseyerek çayımı yudumladım.

"Bende. Huysuzluklarını bile özledim düşün artık."

Meriç kahvaltılıklardan doldurduğu ağzını sadece çiğneme için kullanabiliyordu. Bu yüzden ters bir bakış atmakla yetindi.

Kahvaltımızın bitmesiyle masayı toplama işini Meriç'e bıraktım. Homurdanarak ortalığı toplarken deri ceketimi giyerek üniformamı aldım. Kapıyı açarak botlarımı ayağıma geçirdiğimde karşı kapı açıldı. Karşımda gördüğüm Yağız ve Gökhan'la olduğum yerde doğruldum. İkisi de ince kazaklarının üzerine baharlık montlarını geçirmiş birinin ayağındaki mavi kot, diğerininkinde de siyah pantolonla bana bakıyorlardı. Bende onlardan çok farklı değildim aslında. Üzerimdeki ince v yaka kazak, altımdaki siyak pantolon ve deri ceketimle uyumluydum. Elimde ise kıymetlim olan üniformam vardı. Bugün ilk iş günümdü ve yıldızlarımla göz kamaştıracaktım.

"Günaydın."

Düz çıkan sesime karşılık sadece baş selamı verdiler. Aslında sadece Gökhan vermiş de olabilir. Yağız'ın ki bana arada kalmış gibi gelmişti.

"Bahar bak beni böyle alıştırırsan senden her gün kahvaltı isterim ama bir daha ben toplamam haberin olsun."

Meriç konuşarak kapıya çıktığında başımı ondan tarafa çevirdim. Gözlerimi devirdiğimde ayakkabısını giymeye çalışıyordu.

"Abartma Meriç. Kölen mi var senin?"

Beni duymazdan gelerek karşı kapıda hala dikilmiş bizi izleyen adamlara gülümsedi.

"Ooo günaydın komutanım."

Yağız komutan yine başıyla selam verirken Gökhan gülümsemişti. Onları es geçerek merdivenleri inerken Gökhan'ın sesi geliyordu.

"Bize aydığı yok da sana aymış anlaşılan."

Onları geride bırakarak apartmandan çıktığımda Emirhan ve Aykut'u arabaya yaslanmış beklerken buldum. Aykut beni görünce neşeyle gülümsedi.

"Günaydın Bahar komutanım."

Emirhan da başıyla küçük bir selam verdiğinde gülümsedim.

"Günaydın."

Meriç'in arabasının anahtarını aldığım için ondan önce şoför koltuğuna geçtim. Kısa sürede o da gelerek yanıma oturduğunda yine keskin bakışlarıyla beni izleyen adama takılmadan edemedim. Yağız apartmanın girişinde sert bakışlarıyla beni izliyordu. Tehlikeli görünüyordu. Sanki avına ulaşmadan önce onu tanımak ister gibiydi. Sanıyorum ki şu an hakkımda gözlem yaparak fikir sahibi olmaya çalışıyordu. Halbuki bana sorsa söylerdim. Bir süre baktıktan sonra onu umursamadan arabayı çalıştırdım.

Karargaha geldiğimizde Meriç'le ayrılmak zorunda kaldık. Bana gösterdiği odaya girerek üzerimdekileri değiştirip üniformamı giydim. Bozulan sarı saçlarımı tekrar sıkı bir at kuyruğu yaptım. Dudaklarım kıvrılmış karşımdaki aynada kendime bakarken derin bir iç çektim. Sonunda hayallerime kavuşmuştum. Elimi kaldırarak gururla omzumdaki yıldızlara dokundum. Nasıl da güzel görünüyorlardı. İşte tam olması gerektiği yerdelerdi. Telefonumu çıkarıp birkaç fotoğraf çektim. Hemen fotoğrafı annemle babama, bir de sevimsiz ama bir o kadar da sevimli Alparslan'a yani biricik kardeşime gönderdim. Eminim çok mutlu olacaklardı. Hemen toparlanarak silahımı kılıfına yerleştirmemle hazırdım.

Odadan çıkarak dinlenme odasına girdiğimde kimse yoktu. Koltuğa oturmuş telefonumu kurcalarken açılan kapıyla içeriye ilk Emirhan girdi. Arkasından giren Aykut ve Gökhan da koltuğa yerleştiğinde Yağız gözükmüyordu ki bu çok da uzun sürmedi. Aradan beş dakika geçmişti ki Yağız üsteğmen hışımla odaya girdi. Gözleri kısa sürede avını ararcasına dolaşırken beni bulduğu anda kükremişti.

"Bahar Üsteğmen!"

Ayağa kalkarak hazır ola geçtim.

"Emredin komutanım."

Beni formayla görmesinden midir bilinmez, bir an duraksadı. Uzunca bir süre bakışlarını üzerimde gezdirdi. Sanki bu onu daha da öfkelendirmiş gibi çatık kaşları, sert duruşuyla azarlarcasına devam etti.

"Senin ne işin var burada? Çabuk yanıma gel."

Daha karargaha adım atar atmaz despot bir kimliğe bürünmüştü bile. Hayır yani ilk günden nerede olacağımı nereden bilebilirdim.

"Emredersiniz komutanım."

Sadece benimle de yetinmedi ama sesi her nedensen biraz yumuşamıştı.

"Gökhan gel."

Yağız komutan odadan çıktığında yanaklarımı şişirerek serbest bıraktım. Ben bu adamın elinde ne yapacaktım?

"Sevimsiz."

Gözlerimi kısmış homurdanırken Gökhan çoktan ayaklanmıştı bile. Beni duymuş olacak ki başını bana çevirip gülümsedi.

"Öyledir."

Elimde olmadan bende tebessüm ettim. Ne güzel bir tek ben düşünmüyordum bu şekilde. Birlikte odadan çıkarak Yağız üsteğmenin odasına geldiğimizde ben önde Gökhan arkada odaya girmiştik. Geniş bir odada Yağız komutan koltuğuna oturmuş masadaki bir kaç dosya ile ilgileniyordu. Gelişimizle başını kaldırarak bize baktı.

"Bahar yandaki masa senin. Geç otur."

Yine emir veren ses tonuyla itiraz etmeden yerime oturdum. Koyu kahve tonlarındaki masamın üzerinde bir bilgisayar, sümen takımı küçük bir bayrak ve üzeri boş bir isimlik vardı. Koltuğuma yaslanarak oturduğumda dudaklarım kıvrıldı. Tek istediğim görevimi hakkıyla yerine getirmekti.

Başımı kaldırdığımda mavi gözlerimin karşılaştığı kara gözleri yine üzerimde bulmuştum. Kıvrılan dudaklarım anında yerini düz bir çizgiye bıraktığında hala benim hakkımda söyledikleri yankılanıyordu kulaklarımda. 'Birinin torpiliyle küçük bir kız çocuğunu mu avutacağız' demişti. Bana ne inanıyor ne de güveniyordu. Bakışlarından bile beni istemediği o kadar çok belliydi ki...

Gökhan'la bir süre evrak işleri hakkında konuştular. Fırsat bulmuşken bende iki adamı izlemeye başladım. Gökhan masanın önündeki sandalyeye oturup Yağız'ın uzattığı evrakları aldı. Bir süre incelediğinde kendi

aralarında sohbet etmeye başladılar. Sanki ben yokmuşum gibi. Gökhan arada gülüyor, bazen de Yağız! dalga geçiyordu. Çok fazla konuşmasa da Yağız'ın yanında fazlasıyla rahattı. Güldüğünü nadir gördüğüm Yağız ise Gökhan'a arada tebessüm ediyor, bazen de ters bakışlar atıyordu. Belli ki bu adam bir tek bana karşı böyle davranıyordu. Gökhan ayaklandığında çıkamadan Yağız durdurdu.

"Yarım saat sonra herkes spor odasında olsun."

Gökhan hafif başını eğdi.

"Emredersiniz komutanım."

Gökhan odadan çıktığı anda büyük bir sessizlik oluştu. Karşımdaki adamla öylece sessiz sedasız karşı karşıya kaldık. Aslında kapıdan girince onun masası tam karşıda benimkisi ise sol taraftaydı. Çaprazımda duran adama her ne kadar bakmak istemesem de odada benim haricimdeki tek canlı varlık oydu. Bu odanın en büyük sorunu bu olacaktı sanırım. Ben bütün gün beni ezmek için uğraşan bu adama katlanamazdım ki. En sonunda patlardım tabii.

İkimiz de bakışlarımızı birbirimize dikmiş ters ters bakarken yine dayanamadım.

"Neden benim torpille sınırda, sizin ekibinize geldiğimi düşünüyorsunuz?"

Sorumla kaşları havalandı. Sert mizacını bozma niyetinde değilken bir anda dudağının kenarı ukalaca kıvrıldı.

"Kapı dinleyen bir üsteğmen diyorsun yani. Belkide bundandır."

Kaşlarım çatıldı hemen. Zeki olduğu kadar da saygısızdı.

"Ben kapı dinlemedim. Sesiniz odanın dışına kadar duyuluyordu. Tesadüfen duydum ve siz beni kadın olduğum için küçümsediniz. Torpil çok ağır bir itham."

Gerilen bedenim, öfkeli halim, çatık kaşlarımla içimdekileri hemen kusmuştum. Bence doğru olanı da buydu. İçimde kurup, ekleme yapmaktansa direk sormak daha iyiydi.

"Seni küçümsemedim asker. Sadece sahada çalışmanı istemedim ki hala düşüncemin arkasındayım."

Biraz öne eğilerek parmağıyla masayı gösterdi.

"Bulunduğun yerde ne istiyorsan yap ama daha fazlası yok."

Sinirle ayağa kalktım. Ben daha fazlası için buradaydım.

"Buna hakkın yok!"

Rahat bir şekilde arkasına yaslanarak dudağının bir kenarını kıvırdı.

"Tim komutanı olarak buna ben karar veririm Bahar üsteğmenim."

Yumruğumu masaya vurduğumda oldukça ciddiydim.

"Ben bu masa için bordo bereli olmadım!"

Sert ve yüksek çıkan sesimle cevap vermek yerine uzun uzun gözlerime baktı. Tam dudaklarını araladığında kapı çaldı. İçeriye giren Aykut küçük bir selam verdi.

"Komutanım biz eğitim için hazırız."

Başıyla onaylayan Yağız'la Aykut odadan çıkarken tekrar bakışlarını bana çevirdi. Başıyla kapıyı işaret etmişti.

"Eğitime Bahar."

Dişlerimi birbirine bastırarak çıktım odadan. Kapıyı da sert bir şekilde kapatmıştım. Bu burada bitmeyecekti.

Dışarının soğuk oluşundan sebep eğitim spor odasında yapılıyordu. Odaya girdiğimde herkesi ısınma yaparken bulmuştum. Belli ki savunma çalışacaktık. Dudaklarımdaki kıvrımla bende ufaktan ısınma hareketlerine başladım. Kısa süre sonra Yağız da geldiğinde yarım saat kadar ısınma, şınav, mekik gibi hareketlerle devam ettik. Hepsi aktif ve çok rahattı. Belli ki sürekli çalışıyorlardı. Fakat bende onlardan geride değildim. Çünkü eğitimlerimi yeni tamamlamıştım.

Ben mekik çekerken Yağız başıma dikildi. Bir an duraksadığımda dudaklarında yarım bir tebessüm vardı.

"Görelim bakalım marifetlerini."

Yerimden kalkarak karşısına dikildim.

"Görelim komutanım."

Diğerleri sanki bunu bekliyor gibi duraksadığında biraz ilerleyip ortaya geçtim. Başıma gelecekleri biliyordum. Beni ilk denemeye kalkan kişi Yağız değildi. Bana güvenmeyen herkesin ilk işi beni denemek oluyordu.

Yağız komutan Aykut'a seslendiğinde dikkatimi onlara verdim. Yağız'a odaklandığımda dudaklarından çıkan kelimelerle kaşlarım çatılmıştı. 'Fazla üzerine gitme. Ders alsın yeter.' diyordu. Şaka gibi. Bu adam gerçekten küçümsüyordu beni. Ben ona gösterecektim dersi.

Aykut karşıma geçtiğinde önce küçük bir selam verdi. Diğerleri ise yan tarafa geçmiş merakla bizi izliyordu. Aynı şekilde küçük bir baş selamı verip eğildim.

"Elinden geleni ardına koyma Aykut."

Aykut gülümsemekle yetinmişti. Biliyordum ki beni değil Yağız'ı dinleyecekti. O zaman olacaklardan ben sorumlu değildim.

Küçük darbelerle üzerime gelirken sadece savunma yaparak onu geri püskürttüm. Birkaç kroşenin ardından baktı ki beni çekemeyecek daha fazla üstüme gelmeye başladı. En son attığı tekmeyle eğilerek diğer bacağına vurduğumda bir anda kendini yerde buldu. Gülümseyerek ayağa kalkmasını bekledim. Biliyordum bu Aykut'un tüm gücü değildi. Hep böyle olurdu zaten. Kadın olduğum için kendilerince bana kibarlık yapıyorlardı.

Aykut bakışlarını Yağız'a çevirdiğinde Yağız komutan hafifçe başını eğdi. Belli ki şiddetin dozu artacaktı. Tekrar kendimi savunmaya alarak karşıma geçmesini bekledim. Aykut'un daha sert darbeleriyle savunmada kalmış ilk fırsatta ise onu tekrar yere sermiştim.

Üçüncü kez karşıma geçtiğinde çok daha hırslıydı. Sert bir yumruğu bana savurduğunda elimle yakaladım. Bir an bunun şaşkınlığını yaşarken çok sert olmayacak şekilde kafa attım. Aykut sersemlerken fırsatı kaçırmadan karnına attığım tekmeyle tekrar yere düştü.

Gökhan ve Emirhan beni alkışlarken bir yandan da Aykut'la dalga geçiyorlardı. Emirhan'ın ıslıklarıyla küçük bir reverans yapmaktan alamamıştım kendimi. Fakat Yağız üsteğmen belli ki memnun olmamıştı.

"Gökhan!"

Hepsinin susmasıyla Gökhan tüm bedenini Yağız'a çevirdi.

"Emredin komutanım."

"Sen geç."

Yağız, Gökhan'a ortayı işaret ettiğinde elimle durdurdum. Herkesin bakışları bana dönerken ben karşımda tek bir kişiyi istiyordum.

"Komutanım siz karşıma geçmez miydiniz?"

Özgüvenim onu etkilemiş olacak ki tek kaşı havalandı fakat bu anlık sürmüştü.

"Gökhan!" Uyarıcı sesiyle tekrar Gökhan'a baş işareti yaptığında gözlerimi kıstım.

"Bir kadına yenilmekten mi korkuyorsunuz yoksa komutanım?"

Gökhan sırıtarak attığı adımı geri aldığında Yağız'a kaşlarıyla beni gösterdi. Emirhan yine uzun bir ıslık çalarken Aykut biraz önce yere serilmiş olmayı unutmuştu bile.

"Ooo... Bu lafın altında da kalınmaz komutanım."

Yağız komutan bana alıcı bir gözle bakıp dudaklarını kıvırdı. Tam karşıma geçtiğinde kabul etmeliyim ki iri bedeni, kararan bakışları, siyah saçları ve keskin yüz hatlarıyla korkutucu duruyordu. Bir de ayağımızdaki botlar her zaman daha can yakıcı oluyordu.

Yine de korkmam için yeterli değildi. Akın amcamdan alışıktım ne de olsa. Hiç bir zaman acımazdı. Babamın bile kızı olmamdan sebep kıyamadığı anlar olsa da Akın amcam her zaman sert ve acımasızdı. Bir gün düşmanın eline düşersen bil ki sana kimse acımayacak derdi. Her zaman en zayıf noktalarıma saldırır, savunmamı güçlendirene kadar üzerime gelmekten vazgeçmezdi.

Yağız eliyle gelmemi işaret ettiğinde gözlerimi devirdim. Kibarlık yapıyordu herhalde. İlk kroşemi indirdiğimde beni kolayca savuşturarak geri püskürttü. İkinciyi denediğimde yine kolay bir şekilde savunma yaparak beni yere savurdu. Aykut'a yaptığım şeyi şimdi de o bana yapıyordu. Yerimden kalkarak karşısına tekrar geçtiğimde derin bir nefes aldım. Sakin olmam gerekiyordu. Yakın dövüşte önemli olan cüsse değil zeka ve çeviklikle birleşen profesyonellikti. Fakat karşımdaki de en az benim kadar iyi görünüyordu. Tekrar bir yumruk savurduğumda beni geçiştirmesiyle sert bir tekme attım. Karnına isabet ettirmemle yüzü buruşurken geriledi. Fırsat vermeyerek sert bir yumruğu çenesine geçirdim. Son darbeme hazırlanırken kendini toparlayıp yumruğumu savurduğum an havada yakaladı. Beni atik bir hareketle çevirerek sırtımı göğsüne yasladığında kolu çenemin altında hareketimi engelliyordu. İkimizde derin nefesler alırken kulağıma fısıldadı.

"Bu kadar mısın Bahar?"

Dişlerimi birbirine bastırdığımda karnına dirseğimi geçirdim. Kolunu bükerek arkaya aldığımda şimdi de ben onun arkasındaydım. Diz boşluğuna attığım tekmeyle önümde çökmek zorunda kaldığında diğerleri beni alkışlayarak tezahürat etmekle meşgullerdi. Dudaklarım kıvrılmış gülerken ona doğru eğildim.

"Bu kadarı yeterli mi komutanım?"

Başını benden tarafa çevirdiğinde o kadar yakındık ki öylece kalakaldım. Kara gözlerini mavi gözlerime öyle bir dikmişti ki içimde hissettiğim ürpertiye engel olamamıştım. O ise bunu fırsat bilmiş olacak ki elini arkaya atarak bir güreşçi edasıyla sırtımdan formamı kavradığı gibi beni üzerinden geçirerek yere fırlattı. Sırtımın yerle temasıyla yüzüm buruşurken yalnız değildim. Bütün ekibin de benim gibi yüzü buruşmuştu. Saçlarım bile bu darbeye dayanamazken açılarak etrafa serildiğinde bu durumdan sadece Yağız etkilenmeyerek üzerime çıktı. Beni kısıtlayarak ellerimi hapsettiğinde öfkeyle yüzüne bakıyordum. Asıl öfkemse kendimeydi. Nasıl kendimi savunmasız bırakırdım?

Hala sık alırken üzerimdeki adam bana sırıtarak bakıyordu. Belli ki şu halim fazla hoşuna gitmişti. Bir de üzerimde duruyordu dağ ayısı. Üzerimden inmesi adına biraz da burnumu havada tutmaya çalışarak dudaklarımı araladım "Üsteğmenim yeriniz rahattır inşallah."

Üzerimden kalkmak şöyle dursun biraz daha eğilerek fısıldadı.

"Bir kadından korkacağımı düşünmek büyük aptallıktı doğrusu."

Zafer gülümsemesi yüzünde her geçen dakika daha da büyürken bende gülümsedim. Aslında şu an o kadar sinirliydim ki ama yine de gülümsedim. Tıpkı onun gibi...

"Bir gün komutanım yine eğitimdeyken Akın amcama eğer bir erkek sırf beni kadın olduğum için küçümserse ne yapacağımı sormuştum."

Merakla hala üzerimde beni dinlerken kaşları havalandı.

"Ne dedi?"

Dudaklarımdaki muazzam kıvrımla cevap verdim.

"Dedi ki... Sende durumu eşitle."

Bana boş bakışlarla bakarken anlamasına izin vermeden sert bir tekmeyi kasıklarına geçirdim. Gözleri büyürken geç kalışından sebep iniltiyle karışık kükreyerek adım dökülmüştü dudaklarından.

"Baharrrr!!!"

Gökhan yüzü buruşmuş Yağız'ın çektiği acıyı hissediyordu sanki.

"Of be Bahar komutanım."

Emirhan'ın da aynı şekilde yüzü buruşmuştu.

"O değil de küçük Pala'ya yazık oldu lan."

Aykut da düşünceli görünüyordu.

"Abi ben çok hafif yırtmışım. Şükrettim halime."

Büyük bir acıyla yan tarafa düşen Yağız'a eğilerek fısıldadım.

"Nasıl komutanım? Eşitlendik mi?"

Elleri kasıklarında iki büklüm halde yatarken zor da olsa dişlerinin arasından tısladı.

"Bunu ödeyeceksin Bahar."

Bölüm sonu yorumlarınız neler?
Yağız sizce hak etti mi bunu?
Yeni görüşmek üzere hoşça kalın
Instagram:soylumery

4. İki Cambaz

Selam

Kısa sürede tekrar geldik.

Keyifli okumalar

23 Ekim...

İki cambaz bir ipte oynayamaz derler. Gerçekten bu doğru bir söz mü? Peki bu cambazlar aynı ipte karşı karşıya gelmek yerine ardı sıra gelseler ne olurdu? Fakat bu çok zor değil mi? İkisi de eşitse kim önden gidecek?

Günler ardı ardına geçerken buraya geleli tam bir hafta olmuştu. En son yaşanan olaydan sonra ben büyük bir darbe beklerken Yağız'ın günlerdir ne sesi ne de soluğu çıkıyordu.

Size bir şey söyleyeyim mi? Asıl korkutucu olan kısım da burasıydı.

Eğer Yağız hemen bir tepki verip hıncını almaya çalışsaydı en fazla fiziksel bir acı yaşardım. Fakat onun sessizliği çok da hayra alamet değildi. Bir bordo bereli sessizliğe gömülüyorsa işte o zaman korkmalıydınız ondan. Nefesini ensenizde hissedeceğiniz zamanı asla kestiremezdiniz.

Bir de intikam soğuk yenen bir yemekti tabii. Yağız üsteğmen de yemeğini derin dondurucuya koymuş olacak ki bana uğramıyordu.

Ya da ben öyle sanmıştım.

Bir hafta boyunca beni yok saydı. Ne gördü ne duydu. Odada bile yüzüme bakmadı. Belli ki kıymetlisiydi küçük Pala. Çok zoruna gitmişti.

Fakat yine de bu şekilde cezalandırıyor diye düşündüm. Beni yok sayarak intikam almaya çalışıyor dedim. O ise daha derin bir planın içindeymiş.

İstemsizce evrak işine gömülmüştüm. Askeriyede evrak işi saçma geliyor kulağa ama bizde bir adım atmak istesen resmi evraka çarpıyordun ve ben bu aralar Yağız üsteğmen sayesinde daha da gömülmüştüm dosyalara. Herhalde bütün evrak işlerini bana kitlemişti. Niyetinin beni meşgul etmek olduğunu hiç düşünmemiştim.

İki gündür operasyon için hazırlanıyorlarmış. Bende masada evrak düzenliyordum. Sabah aynı rutinle işe gelmiş yarım kalan işlerime odaklanmıştım. Yağız üsteğmen ise bir türlü gelmedi. Bir saat, iki saat, üç saat derken baktım ki odaya uğramıyor çıkarak onları aramaya başladım.

Bütün karargahın altını üstüne getirdiğimde operasyona çıktıklarını öğrendim. Meğer sabah erkenden ben gelmeden çıkmışlar. Beni yok sayarak. Haber bile vermeden....

Ben ilk defa bordo bereli olarak göreve gidecektim. Ben ilk defa hayallerimle kendi gerçekliğime ulaşacaktım. Ama o sevimsiz ne yaptı? Beni bırakıp gitti. Aptal yerine koydu. Kandırdı...

İntikamı fiziksel olmasada duygusal açıdan ağır olmuştu. Neye üzüleceğimi, neye sinirleneceğimi bilemedim. Kendime kızdım çoğunlukla. Nasıl ruhum bile duymamıştı? Fakat operasyonlarda gizlilik esastı. Çok az kişi bilirdi zaten. Sonra ona kızgındım. Nasıl bir kadın düşmanlığıydı bu? Üzgündüm. Çünkü kendi ekibimde dışlanıyordum. Kırgındım. Ona ne kadar çok istediğimi belirtmiştim.

En önemlisi de o kadar öfkeliydim ki.... Gelmesini sabırsızlıkla bekleyecektim.

Öyle de yaptım.

Bekledim, bekledim, bekledim...

Üç gün... Üç gün sonunda nihayet döneceklerini öğrenmiştim.

Masamda oturmuş sabırsızlıkla onları bekliyordum. Askerlerin hepsi bana geldiklerinde bilgi vereceklerdi. Elimdeki kalemi sıkmaktan bütün boğumları renk değiştirmişti. Ayağımı ritmik olarak yere vururken sabırla haber bekliyordum. Dakikaları saymaya başlamıştım artık. Öfkemi kontrol etmek değil, tam aksine serbest bırakmak istiyordum. Odamın kapısı çalındığında heyecanla başımı kaldırdım.

"Gir."

Gelen görevli asker küçük bir selam verdi.

"Komutanım, Yağız üsteğmenim ve ekibi geldi."

Hiddetle ayağa kalktım.

"Neredeler?"

Asker biraz çekingen bir şekilde "Alt katta, giyinme odasındalar komutanım." derken ben hareketlenmiştim bile.

Rüzgar gibi geçmiştim yanından. Alt kata indiğimde sert adımlarla yürüyordum koridorda. Giyinme odasının önüne geldiğimde sert bir şekilde kapıyı açtım. Birbirleriyle gülerek, sohbet ederek üzerini değiştiren ekip beni gördüğünde öylece kalakalmıştı. Şaşkınlıkla, biraz da öfkemin farkındalığıyla bana bakarlarken ben tek bir kişiyi arıyordum. Onlara da kızgındım ama belli ki Yağız onları iyi tembihlemişti. Zaten tembihlemese bile emrin dışına çıkamazlardı.

Yağız ayağındaki asker botları, yeşil kamuflaj pantolonu ve üzerindeki yeşil tişörtüyle bakışlarını bana çevirdiğinde benim öfkeli halime karşın o dudağının bir kenarını kıvırmış intikamının zaferiyle bakıyordu. Öfkeli adımlarımı ona yönlendirirken dilimden dökülenler de aynı şeyi yansıtıyordu.

"Nasıl olur da operasyonu bana söylemezsin?"

Tam önünde durduğumda cevap vermesini beklemeden yumruğumu omuzuna geçirdim.

"Buna hakkın yok."

Bir kez daha geçirdim.

"Bende bu ekipteyim. Beni yok sayamazsın."

Üçüncü kez yumruğumu geçirdiğimde hiçbir şekilde karşılık vermiyor oluşu daha da öfkelenmeme sebep oluyordu. Yağız hiç ses çıkartmadan sabırla beni beklerken Gökhan'ın sesi duyuldu.

"Yapmayın komutanım."

Öfkeli bakışlarımı ona çevirdiğimde Yağız sonunda konuşmuştu ama muhatabı ben değildim.

"Sen karışma Gökhan."

Kaşlarımı çatarak tekrar Yağız'a başımı çevirdiğimde yeşil tişörtündeki ıslaklık dikkatimi çekti. Yumruğumu tekrar tekrar geçirdiğim omuzundaki ıslaklığı anlamam geç olmadı zira kolundan sızmaya başlayan kan her şeyi açıklıyordu.

O yaralıydı...

Yüzüne baktığımda aynı ifadesiz bakışları vardı. Bir mimiği dahi oynamıyordu. Fakat yine de ben yaptığım şeyin üzüntüsünü yaşamaya başlamıştım bile.

"Yaralısın."

Yağız arkadaşlarına küçük bir baş hareketi yaptığında hepsi ufaktan odayı terk etmeye başladı. En son Gökhan çıkarak kapıyı kapattığında ben daha ne olduğunu anlayamadan Yağız yakamdan kavradığı gibi yaralı koluyla beni demir dolabın kapağına yapıştırdı. Sırtımın temasıyla gürültülü bir ses çıkmıştı. Yağız'ın bakışları sertleşirken kara gözleri mavi gözlerimi delip geçecek kuvvetteydi.

"Şımarık bir kız gibi davranmayı bırakacak mısın Bahar? Bir daha sakın üstüne saygısızlık etme."

Doğru söylüyordu. Yani pratikte olmasa da teoride haklıydı. Üstünüze asla karşı gelemezdiniz. Askeriyede bir gün bile kıdem yaratırken

komutanınıza yapacağınız saygısızlık uyarıdan disipline kadar giderdi. Bir de komutanına yumruk atmak olacak iş değildi. Yani canınıza susamadıysanız bunu yapmazdınız.

Fakat pratikte baktığınızda ben onun ekibindeydim ve o beni yanında götürmesi gerekirken intikam için geride bırakmıştı. Ekipteki herkes birbiriyle kardeş gibiyken benim dışlanmaktaki suçum kadın olmak mıydı?

"Bu yaptığın haksızlıktı. Sessiz kalacağımı mı sandın?"

Başını onaylamazca iki yana salladı.

"Hala ne istiyorsun Bahar? Sınırdasın işte, sevgilinin yanında. Daha ne?"

Şaşkınlıkla gözlerine baktım. Bir anda hayrete düşmüştüm.

"Ne?"

Gözlerimin içine içine bakıyordu. Sırtım hala dolaba yaslanmış, aramızdaki mesafe çok yakındı.

"Meriç için sınıra kadar gelebilmen etkileyici ama dağda işler bu şekilde yürümüyor Bahar Aksoy."

Kaşlarım çatılırken gözlerimi kıstım. Delirmiş olmalıydı. Başka açıklaması olamazdı.

"Neden hiç hak ederek geldiğimi düşünmüyorsun?"

Gülerek dudağını kıvırdı. O kadar alaycı bakıyordu ki kesinlikle inanmıyordu bu duruma. Gözlerinden okuyordum bunu.

"Albay kızısın. Her nedense senin mezun olduğun tarih özel kuvvetlere kadın asker alımı yapılıyor. Sen buradan birinci olarak çıkıyorsun. Bir çok erkek askerden başarın daha yüksek ve nasıl oluyorsa Meriç'le aynı yere görevlendiriliyorsun. Fazla gerçek dışı bir kurgu değil mi?"

Kaşlarım havada dinlemiştim onu. Dediği gibi dile getirince ben bile kendimden şüphe edecektim neredeyse ama ben gerçeği biliyordum. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan fısıldadım.

"Bir gün bu söylediklerinin hepsine pişman olacaksın ama çok geç olacak Yağız üsteğmenim."

Yanından sert bir şekilde geçerek odadan dışarı çıktım. Daha fazla katlanamayacaktım bu duruma. Söyledikleri akıl karı değildi. Kaç yıl aldığım eğitimi heba ediyordu. Hem de canımı yaka yaka.

***

Biten günle birlikte bir daha Yağız üsteğmenle karşılaşmadık. Ne odaya gelmişti ne de ben odadan dışarı çıktım. Zaten yaralı olduğu için muhtemelen evine gitmişti.

Mesai bitiminde Meriç'le eve dönerken yüzüm bir kere bile gülmedi. Neşemi kaybetmiştim. Meriç'e durumu anlattığımda Yağız'la konuşmak istese de kabul etmedim. Eve gelir gelmez duş aldım. Mutfağa girerek Meriç'le yemek yapmış sonra da karnımı doyurup odama geçmiştim. Yatağıma uzanmış kitap okurken odamın kapısı çaldı.

"Bahar ben dışarı çıkıyorum, işlerim var. Sende gelmek ister misin?"

O görmese de omuzumu silktim.

"İstemiyorum ama bana çikolata al. Bitter olsun."

Gülme sesini duyabiliyordum.

"En sevdiğinden."

Dudaklarım kıvrıldığında cevap verme gereği duymadım. Bizim ailede herkes benim sevdiğim çikolatayı bilirdi.

Dakikalar birbirini kovalarken çalan telefonumla arayanın kim olduğuna baktım. Baytar yazısıyla vakit kaybetmeden açtım.

"Sarışın."

Bana babamın anneme seslendiği gibi seslenirdi hep. Abla demek zor geliyordu kardeşime.

"Baytar."

Alparslanın homurtuları kulağıma gelirken kıkırdadım.

"Kızım deme şöyle ya."

Gözlerim kısılırken imalı bir sesle konuştum.

"Neden, sen veterinerlik okumuyor musun?"

Beni hemen geçiştirmişti. Sanki zorla okuyordu.

"Bırak şimdi bunları. Nasılsın? Özledim seni."

Evet Alparslan veteriner hekimlik okuyordu sözde. Yani bu bölümü sırf annem için seçmişti ama bana pek de inandırıcı gelmiyordu. Alparslan çok zeki ve aklı daha farklı mesleklerde olan biriydi. Fakat her nedense annemi kırmayarak veterinerlik okumaya başlamıştı. Annemi ne kadar kandırsada beni kandırması zordu. Eminim ki mesleği veterinerlik olmayacaktı. Babam gerçeği biliyordu elbet ama o da sessiz kalıyordu. Zaten annem birimizin daha böyle bir meslek seçtiğini öğrenirse hepimizi ipe dizerdi. Evdeki en büyük komuta zinciri anneme aitti. Babamın bile bir çok kez annemin karşısında kıvranışına şahit olmuştum. Yine de babam akıllı bir adamdı. Annemi bir şekilde etkilemeyi başarırdı.

"İyiyim. Sen nasılsın? Bende seni özlüyorum."

Derin bir iç çekti.

"Tatilde yanına geleceğim. Hem Meriç'i de özledim."

Elimdeki kitabı kenara bıraktım.

"Gel tabii. Belki iznim olursa bende gelirim."

Çalan kapıyla dikkatim dağılırken toparlandım. O konuşmadan devam ettim.

"Kapı çalıyor baytar. Görüşürüz."

"Görüşürüz sarışın, ara beni."

Telefonu kapatarak ayağa kalktım. Meriç'in anahtarı olduğu için gelen kişinin o olduğunu düşünmüyordum. Aynada kendime baktığımda üzerimdeki krem v yaka kazağı düzelttim. Altımdaki eşofmanın sıyrılan paçasını da diğer ayağımla indirirken ev topuzu saçlarımı umursamadan kapıya ilerledim.

Kapıyı açtığımda karşımda yarı çıplak bir halde Yağız'ı görmeyi beklemiyordum. Bir eline aldığı gazlı bezi omuzuna bastırırken bakışları bir süre üzerimde gezdi. Gözlerimi kısmış bende onu incelerken mırıldandı.

"Doktor yok mu?"

Omuz silktim.

"Yok."

Bir süre birbirimize bakmamızın ardından arkasını döndü. Daha fazla benimle muhatap olmak istemiyor olacak ki bir kaç adımda evine girerek sert bir şekilde suratıma yine ve yine kapıyı kapattı. Gözlerimi devirerek bende onu taklit edip sert bir şekilde kapıyı kapatmıştım. Koridorda bir kaç adım atmıştım ki duraksadım. Bir adımı daha zor da olsa attığımda yumruklarımı sıktım. Belli ki yarası yine kanıyordu. Muhtemelen baş edemeyerek Meriç'e gelmişti. Dişlerimi sıkarak kaşlarımı çattım.

"Bu iyi niyetimden nefret ediyorum."

Kendime saydırarak Meriç'in acil müdahale çantasını salondan aldım. Anahtarımı da alarak kapıyı açtığımda hala kendi kendime konuşuyordum.

"Bırak ne hali varsa görsün Bahar."

Beynimin komutlarını dinlemeyen ayaklarım karşı kapıya ulaştığında derin bir nefes alarak kapıyı çaldım. Kısa sürede açılmasıyla yine aynı şekilde belden üstü çıplak omuzundaki sargı bezini tutan adamla davetini beklemeden içeriye adımladım. Bizim evin hemen hemen aynısı olduğu için salona geçerek bulduğum ilk koltuğa oturdum. Dikkatli bakışlarım evde dolaşırken ortadaki sehba üzerinde duran ilk yardım malzemeleri ve kanlı bezler dikkatimi çekmişti.

Kısa süre sonra karşımda belirdiğinde elimdeki ilk yardım çantasını sehpanın üzerine koyarak içinden gazlı bez ve tentürdiyot çıkardım. Uslu

bir çocuk gibi yanıma oturarak omuzundaki bezi çektiğinde suratım buruştu. Muhtemelen kurşun sıyırmıştı ve üç dikişten biri patlamıştı.

Yarasını güzelce temizleyip cerrahi iğneyi hazırladım. Bileğimdeki sarılı olan siyah kumaştan bilekiliği çıkararak ağzına uzattım.

"Sadece bir dikiş."

Derin bir nefes alarak bana kısa bir bakış atıp toparladığım bilekliği ısırdı. Tek seferde geçirdiğim iğneyle bedeni gerilirken iniltisi yankılanmıştı. Hızlıca düğüm atarak işimi bitirmemle makasla fazla kısmı kestim. Tekrar temizlemenin ardından güzelce sargı beziyle sararak sabitledim. Ağzındaki bilekliği alarak beni izlerken yine sesini çıkarmamıştı. İşim bittiğinde ise ortalığı toplarken bana doğru döndü.

"Doktor sana işini iyi öğretmiş anlaşılan."

Ona ters bir bakış attım. Teşekkür ediyordu anlaşılan. Eğitimlerde herkes gibi bende ilk yardım ve acil müdahale eğitimi almıştım ama o inatla bunu da olmayan sevgilime bağlamıştı.

"Daha çok baytarlık eğitimi aldım diyelim. Görünen o ki işe de yarıyor."

Kaşlarını çatarak gözlerini kıstı.

"Ne demek istiyorsun Bahar?"

Şirince gülümsedim.

"Ne diyebilirim ki üsteğmenim? Annem veteriner hekim. Ondan bahsediyordum sadece."

Bana ters bakışlar atıp tekrar önüne döndüğünde suratımı buruşturdum. Ne diyor olabilirdim acaba? Öküz olduğunu vurgulamıştım sadece. Sevimsiz şey...

Dağıttığım malzemeleri toplarken yüzüme bakmasa da bütün el hareketlerimi inceliyordu. Bakışlarımı ona çevirdim.

"Nasıl oldu?"

Sorumu hemen anlarken kara gözlerini gözlerime dikti.

"Ellerindeki rehine kaçmaya kalkınca onu korumak isterken oldu."

Usulca başımı salladım.

"Rehine kadındı herhalde."

İmalı sözlerimle dudakları kıvrılırken başını iki yana salladı.

"Kadın düşmanı olduğumu düşünüyorsun."

Doğru tespitti.

"Farklı bir yol çizmedin."

Sehpanın üzerindeki her şeyi toparlamamla çantayı kapattım. Bakışlarımı yanımdaki adama çevirdiğimde saçlarımda olan bakışlarını gözlerime

çevirdi.

"Bahar derdim kadınlar değil. Yapınız gereği narin ve duygusal olmanız. Derdim bu mesleği seçmen de değil. Fakat sahada yapamazsın. Ne sanıyorsun? Her şey eğitimlerdeki gibi mi? TSK neden kadınları saha görevinden muaf tutuyor sanıyorsun? Her göreve gittiğimizde bir de seni mi düşüneyim?"

Hırçın bir şekilde kendimi dik bir konuma getirdim. Kimseden bakıcılık yapmasını beklemiyordum.

"Neden bana güvenmiyorsun? Söylediklerin yine aynı şeye geliyor. Senin aldığın her eğitimi bende aldım. Hepsinden bende geçtim. TSK bana bu hakkı tanırken sen nasıl engellersin?"

Biraz önceki sakin sesi yerini öfkeye bırakırken bakışları yine kararmaya başlamıştı.

"Hala anlamak istemiyorsun. Söylesene uzun namlulu silah kullanabiliyor musun? Kaç metreye kadar nokta atışı yapabilirsin. Kaç ay dağda, karakolda kalabilirsin? Banyo yok, yatak yok, bazen, belkide çoğu zaman yemek yok... Ola ki pusuya düştük ve rehin alındın. Ne yapacaksın. Yaralı olacaksın belkide. Güçsüz ve zayıf. Sana yapabileceklerini tahmin edebiliyor musun? Kadınsın diye ilk akıllarına gelecek olanları düşündün mü hiç? Söylesene Bahar bakire misin?"

Başlangıçta onu sabırla dinlerken sona geldiğinde belkide bir parça haklı oluşundan sebep dolan gözlerimi saklamak için öfkeyle ayağa kalktım. Benimle birlikte o da ayaklanırken bakışlarındaki ifadeyi anlayamıyordum. Ama bu sefer gerçekten canımı yakmıştı.

Arkamı dönüp gideceğim sırada bileğimden yakaladı. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde daha fazla kırmaya çalışır gibiydi.

"Yine görevini yap ama masa başında eğitimlerde göster hünerlerini. Eminim sevgilin de bunu ister."

Bileğimi elinden kurtararak bir adım atmıştım ki ona geri döndüm. Aramızdaki mesafeyi yine bir adımda kapatarak yanağına sert bir tokat atacağım sırada elimi havada yakaladı. Bakışlarımız kesişirken fısıldadı.

"Bu sefer olmaz."

Mavi gözlerimdeki bütün ışığı karartan adama kırıklıkla baktım. Bende tıpkı onun gibi fısıldadım.

"Senden nefret ediyorum."

✷✷✷

Görüşmek üzere hoşça kalın ❤

İnstagram:soylumery
Oy vermeyi unutmayın.

5. Güneş Operasyonu

Merhaba

Bu bölümü zerrin88bzkrt ithaf ediyorum. Geçmiş doğum günün kutlu olsun

Oy ve satır arası yorumlarınızı eksik etmeyin

Keyifli okumalar...

Kırılmamam gerektiğini öğrenmek ve yine de kırılmak benim zayıflığım değil de insan olmanın bir getirisi sadece.

İnsanlar tüm duygularından soyutlanıp ruhsuz bir karaktere dönüşebilir mi?

Dönüşür elbet, fakat en önemli organı ve inançları yok etmek gerekir. Peki bunu herkes yapabilir mi?

Bunu bir asker yapabilir mi?

Biz ağır bir psikolojik eğitim alıyorduk. Duygusuz, kalpsiz olmak ne demek öğreniyorduk. Fakat yine de askerler kalpsiz olamaz, askerler merhametsiz olamaz, askerler inançsız da olamaz.

Çünkü kalbimiz olmasaydı vatan sevgisini nerede yetiştirecektik? Biz merhametsiz olursak nasıl masumları kurtaracaktık? Peki ya biz inançsız olsak Türk askeri dediklerinde herkesin güvendiği, sığındığı, düşmanın bile teslim olursak bir şey yapmaz dediği mertebeye nasıl ulaşacaktık?

Bordo bereliler duygusuz, kalpsiz sanmayın. Bizim de bir kalbimiz, hissettiğimiz duygularımız var. Sadece biz bunları nasıl geri plana atacağımızı, nasıl yöneteceğimizi çok iyi biliyoruz. Yine de insandık. Normal yaşantımızda ruhsuz olamazdık.

Yağız'ın evinden nasıl çıktım kendi evime nasıl geldim bilmiyordum. Çok sinirliydim, çok kırgındım. Yüzüme sert bir şekilde vurulanlar canımı yaktığı kadar öfkemi de arttırmıştı. Bana sanki bu meslekten habersizim gibi davranıyordu. Oysa ben bu mesleği seçerken hepsini düşünmüştüm. Bütün ihtimalleri göze almıştım. Sadece ben de değil. Babam, amcalarım, komutanlarım defalarca başıma gelebilecekleri, nelerle karşılaşabileceğimi yüzüme vurmuşlardı. En çok da babam bu konuda sert davranmıştı. Şimdi ise o Yağız denen sevimsiz geçmiş babam gibi fakat babamın bile bir kere

olsun sormadığı soruyla beni kendince sahadan uzakta tutarak korumaya çalışıyordu.

Ben ondan öyle bir şey istememiştim ki...

Benim korunmaya ihtiyacım yoktu. Ben zaten kendimi bildim bileli bodyguard gibi adamlar tarafından korunuyor ve eğitiliyordum. Tek istediğim özgürce görevimi yapmaktı. Başıma gelebilecekleri bende biliyordum ama bu hayatta neyin garantisi vardı ki? Yaşayacağımız her şey bir ihtimalden ibaret değil miydi? Ben olasılıkları zayıflatmak için yeterince eğitim görmüştüm zaten. Kimsenin bana bakıcılık yapmasını beklemiyordum.

Yatağımda oturmuş dolu dolu gözlerimle ağlamamak için kendimi sıkarken her şey kapım çalana kadar sürdü.

"Bahar, çikolatanı getirdim."

Meriç'in sesiyle kendimi toparladım hemen. Derin bir nefes aldım. Meriç olanları öğrenirse Yağız'ın kapısına dayanmaktan çekinmezdi.

"Gel Meriç."

Meriç kapıdan kafasını uzatıp gülümsedi.

"Yasaklı kızım bu oda bana."

Kaşlarım havalanırken şaşırmıştım.

"O nereden çıktı?"

Yeşil gözlerini devirerek kapıyı biraz daha araladı. Fakat eşikten içeri adım atamıyordu.

"Neden olabilir Bahar? Baban sanki evin diğer bölümlerinde bir araya gelmiyormuşuz gibi beni arayıp odaya girersem yapacaklarını anlattı. Yalvarsan girmem."

Biraz önceki hüzünlü halimi kenara bırakıp kahkaha attım. Babam fazla korumacı bir adamdı. Fakat hayatımda gördüğüm en merhametli, en melek babaydı. Onun bu halini bile çok seviyordum. Ayağa kalkarak kapının önüne kadar yürüdüm. Meriç'in eşikten taşan ayağına vurup tek kaşımı kaldırdım.

"Sınırı geçiyorsun bak, söylerim."

Ayağını geriye çekip çikolatayı neredeyse suratıma attı.

"Yemedik odanı."

Kollarımı göğsümde birleştirerek kapıya yasladığımda Meriç arkasını dönmüştü bile.

"Korkma bu kadar be Meriç. Giray amcam korur seni."

Çikolatamı açarak ısırırken bana ters bir bakış atarak koridoru döndü. Kendisini göremesem de sesi geliyordu.

"Korur tabii. Babanla birlik olup bir yumruk da o indirmezse iyidir."

O görmese de omuz silktim. Giray amcam Meriç'i çok severdi. Oğlu için her şeyi yapardı. Tabii haklı olduğu sürece ama konu ben olduğumdaki ben herkesin ilk göz ağrısı ve prensesi oluyordum. Canımı sıkarsa bunu kullanırdım.

***

Aradan geçen üç günün ardından sabah yine erkenden uyandım. Rutine binen işlerimi hallederek güzel bir duş aldım. Saçlarımı bağlayıp üzerime ince gözlerimin renginde bir kazak geçirdim. Her zamanki gibi yeşil gözlü kıvırcığıma kahvaltı hazırladığımda fazlasıyla memnun masaya oturdu.

İkimizde kahvaltımızı yaptıktan sonra birlikte masayı toplayıp çıktık evden. Sevimsizi görmemiş olmak beni mutlu ederken her şey karargaha gelene kadar sürdü. Giyinme odasına gireceğim sırada. Üniformasını giymiş, gömleğinin cebini düzeltirken beni görünce duraksadı. Bakışlarımız birleştiğinde kara gözleri yine ifadesizdi. Bendeki mavilerse olabildiğince soğuktu. Ona hala o kadar kızgındım ki uzun bir süre de ısınması mümkün değildi.

Onu umursamadan odaya girdim. Üzerimi değiştirip odama çıktığımda yine onunla karşılaşacaktım ama alışmıştım bu duruma. Sonuçta üç gündür aynı döngünün içindeydik. Birbirimizi görüyor duyuyorduk fakat mecburi olmadıkça ne konuşuyor ne de başımı çevirip ona bakıyordum. O da bu durumun tersi olması için bir şey yapmıyordu zaten. Sadece arada bakışlarını yakalıyordum o kadar. Sadece duygularımızı geri plana itmiş ve resmiyete bürünmüştük.

Belkide bunu en başında yapmalıydık ama ekip demek askerlikte canından, kanından demekti. Emir komuta devam etse de herkes birbirine canını emanet edecek kadar bağlanırdı. Kimse kimseden şüphe etmez sonsuz güven beslerdi. Çünkü özel seçilirdik biz. Tamam, gönüllülük esastı ama rasgele de kimseyi bordo bereli yapmazlardı. Gelmiş geçmiş hayatımızda ne varsa, soyumuz sopumuz hepsi araştırılır iğne deliğinden geçirilirdi. O ise beni hem dışlamış hem de otoritemi sarsmıştı.

Hiç böyle hayal etmemiştim...

Fakat pes edecek de değildim.

Odama gideceğim sırada dinlenme odasından gelen sesler dikkatimi çekti. Meraklı bir şekilde o tarafa yöneldiğimde kapının aralık olmasıyla

biraz daha iterek içeri girdim.

Aykut ve Gökhan bilek güreşi yaparken Emirhan da tezahürat yapıyordu.

"Hadi abi yen şunu da görsün diklenmek ne demek."

Aykut'un zorlandığı fazlasıyla belli olurken yine de ipi bırakmıyordu.

"Bir gün yeneceğim abi seni."

Gökhan fazla rahat dudaklarını kıvırdı. Aykut onu zorluyordu ama yeterli değildi. Sert bir şekilde Aykut'un elini masaya yapıştırdığında gülümsemesi daha da büyüdü.

"O gün, bugün değil kardeşim."

Emirhan coşkuyla Aykut'un omuzuna vurdu.

"Ulan yine kaybettin. Ver paramı."

Gökhan ters bir bakış atmıştı.

"Lan yine mi iddia? Akıllanmayacaksınız siz?"

Aykut suratı asık bakarken hafif boğazımı temizledim. Beni görmeleriyle hemen ayaklanırlarken oturmalarını işaret ettim.

"Seni kimse yenemiyor mu Gökhan?"

Gökhan'dan önce Aykut atıldı.

"Yağız komutanımdan başkası bileğini bükebilmiş değil."

Yanlarına gelerek tam Gökhan'ın önünde durdum.

"Görelim bakalım bükülmez bileğini."

Dudakları kıvrılan Gökhan hafif başını eğdi. Belli ki cesaretim onu memnun etmişti. Aslında iri kalıbı onun ne kadar güçlü olduğunu belli ediyordu ancak yine de denemek istemiştim.

"Memnuniyetle komutanım."

Gökhan'ın karşısına geçmemle Emirhan heyecanla atıldı.

"Ooo abi ben bahsi teğmenimden yana kullanıyorum."

Başımı Emirhan'a çevirerek ters bir bakış atmamla sevimlice gülümsedi.

"Bahisler kapanmıştır."

Aykut kıs kıs Emirhan'a gülerken derin bir nefes alıp, dirseğimi masaya yasladım. Gökhan da aynı şekilde koyarak elimi kavradığında Emirhan saymaya başlamıştı bile.

"Başla."

Sert bir şekilde uyguladığım kuvvete karşılık Gökhan da fazlasıyla iyiydi. İkimiz de birbirimizin elini oynatamazken Gökhan beklemiyor olacak ki bakışlarımız birleşti. Dudaklarım kıvrıldığında bir miktar daha kuvvet uygulamış olacak ki elim hafif eğilmişti. Dikkatimi toplayarak daha fazla kuvvet uygulamamla Aykut benden çok istiyordu kazanmamı.

"Hadi Bahar komutanım, gösterin gücünüzü."

Gökhan güçlü bir rakipti. Fakat bende iyiydim. İkimizde birbirimize karşı nötr kalırken tek çıkışım Gökhan'ın dikkatinin dağılmasıydı. Yoksa muhtemelen ben kaybedecektim. Biz birbirimize odaklanmış yenmek için çabalarken bir anda odanın kapısı açıldı.

"Ne oluyor burada?"

Herkes panikle toparlanmaya çalıştığında benim için doğru zamandı.

Yağız'ın sesini umursamadan Gökhan'ın elini masaya yapıştırmamla ne olduğunu anlayamamıştı.

"Ooo... Bahar komutanım vurdu, gol oldu."

Aykut alaylı bir sesle konuşurken Emirhan da gülüyordu.

"Abi yerlerdesin resmen."

Gökhan kendine koruma derdindeydi.

"Dikkatim dağıldı lan."

Gülerek onları izlerken bize yaklaşan adımlardan haberdar olsamda görmezden geldim. Gökhan'a dostane bir şekilde elimi uzattım.

"Bir bordo berelinin dikkati dağılır mı Gökhan?"

Hafif gülümseyerek elimi sıktı.

"Dağılmaz komutanım. Helal olsun ne diyelim."

Eminim ki Gökhan'ın dikkati dağılmasaydı beni yenmiş olurdu ama bu fırsatı kaçıramazdım. Bir bordo bereli iyi bir anı da fırsat bilmeliydi.

Yağız yanımıza kadar gelip başımda dikildiğinde diğerleri ayaklanırken yerimden kalkmadan başımı kaldırdım.

"Belli ki çok eğleniyorsunuz üsteğmenim."

Usulca ayağa kalkıp ellerimi pantolonuma sürttüm.

"Sakıncası mı var üsteğmenim?"

Sert bakışları üzerimde geziyordu yine. Ona hala dikleniyor oluşum hoşuna gitmiyordu.

"Saha sevdanızı çabuk unutmuşsunuz."

Kaşlarım çatılırken öne doğru bir adım daha attım.

"Hayırdır komutanım. Göreve gidiyorsunuz da benim mi haberim yok?"

İkimizde birbirimizin gözünün içine dik dik bakıyorduk ki açılan kapıyla içeriye giren asker selam verdi.

"Komutanım Turan Albay herkesi toplantı odasında bekliyor."

Askerin çıkmasıyla hala önümde dikilen adamı umursamadan yanından geçerek odadan çıktım. Toplantı odasına girdiğimde kendime bir sandalye çekerek oturdum. Arkamdan gelen Yağız hemen karşıma otururken Gökhan

da onun yanına oturmuştu. Emirhan da benim yanıma otururken Aykut Gökhan'ın yanına yerleşti. Kısa bir süre sonra Turan albay geldiğinde hepiniz ayağa kalkarak selam verdik. Kendisi yerine otururken bize de oturmamız için işaret verdi. Yerlerimize geçmemizle Yağız söze girdi.

"Komutanım operasyon mu var?"

Turan Albay hafif başını eğdi.

"Evet üsteğmenim. İstihbarattan bilgi aldık. Sınır karakollarımızdan birinin pusuya düşürüleceği öğrenildi."

Yanımdaki Emirhan homurdanarak yumruğunu sıktı.

"Şerefsizler."

Gökhan gayet ciddi araya girdi.

"Ne zaman olacak komutanım?"

Turan albay sert bakışlarını Gökhan'a çevirmişti bile.

"Muhtemelen bu gece ya da yarın yapılacak. Fakat kesin bir saat bilgimiz yok."

Yağız da fazlasıyla öfkeliydi.

"Ne yapmamız gerekiyorsa biz hazırız komutanım."

Turan Albay hafiften tebessüm etti. Bizim bu kadar istekli olmamız onlar için gururdu.

"Sizden istediğim pusuyu sizin kurmanız. Tek bir askerimizin burnu kanamayacak."

Hepimiz aynı anda cevap verdik.

"Emredersiniz komutanım."

Turan Albay sıkıntılı bir nefes verip bakışlarını bana çevirdi.

"Bahar."

Gözlerimiz kesiştiğinde tereddütle bakıyordum. Sen gitme demezdi inşallah.

"Emredin komutanım."

Korkuyla dudaklarından dökülecekleri bekliyordum. İkinci plana atılmak istemiyordum. Bu sefer olmazdı. Bende katılacaktım o operasyona.

"Operasyon sorumlusu sensin. Komuta sende olacak."

Turan Albay sözlerini sonlandırdığında gözlerim büyümüştü. Doğru mu söylüyordu gerçekten? Ben doğru mu anlamıştım? Odayı bir sessizlik kaplarken gelen itirazla doğru anladığıma emin oldum.

"Bu ne demek oluyor komutanım?"

Turan Albay sert bakışlarını Yağız'a çevirdi.

"Bir daha emre itaatsizlik ederek ekip arkadaşını göreve götürmezsen bundan da fazlası olacak demek Pala."

Yağız yumruklarını sıkarken dudaklarım kıvrıldı. Allah'ım işte adalet bu olmalıydı.

"Komutanım acemi birine mi ver..."

Yağız yine itiraz edecekken Turan Albay devam etmesine izin vermedi.

"Üsteğmenim. İzin verseydiniz de tecrübelenseydi o zaman."

Yağız'ın bakışları beni bulduğunda surat ifadesi o kadar bozuktu ki yüzümdeki gülümseme daha da büyüdü. Turan albayın bakışları bana döndüğünde hemen kendimi toparladım.

"Bahar senden istediğim güzel bir planlama yaparak zayiatsız bir şekilde geri dönmeniz."

Dik bir konumda kendimden emin duruyordum.

"Şüpheniz olmasın komutanım."

Turan albay yanında bekleyen askere el işareti yapmasıyla karşımızdaki ekranda slayt açıldı. Bundan sonrasında uzunca bir süre operasyonun detayları hakkında konuşmuş, planlama yapmakla uğraşmıştık.

Turan albayın çıkmasıyla beni bekleyen ekibe tek tek baktım. Bundan sonrasında sadece görev vardı. Duruşumu bozmadan ses tonumu korumaya çalıştım.

"Herkes görevini anladı sanırım."

Beni başlarıyla onayladıklarında ellerimi masaya koyarak hafifçe eğildim.

"O zaman 'Güneş' operasyonu başlasın. Allah yar ve yardımcımız olsun."

Hepsi birden "Amin." dediğinde hepimiz çıkmıştık odadan. Techizat odasına inerek bütün eksikleri tamamladığımızda ufaktan helikopterin ineceği alana gidilmeye başlanmıştı. Silahımı kontrol ederken herkesin çıkmasıyla kapıyı kapatan adamı kaşlarım havada izlemiştim. Yanıma gelerek tam önümde duran Yağız'ın sesi şaşırtıcı ama uysaldı.

"Bahar..."

Bana bu şekilde sakin ve adımla seslenen adamla daha bir şaşırdım.

"Bir sıkıntı mı var üsteğmenim?"

Siyaha çalan gözleri üzerimde dudaklarını ıslattı.

"Bak, daha acemisin ve bu ilk operasyonun. Bırak ben halledeyim."

Bu kadar kibar konuşması beni şaşırtıyordu doğrusu. Oysa ben ondan bağırıp çağırmasını bekliyordum.

"Biz ekip değil miyiz üsteğmenim? Bir hata yaparsam beni uyarırsınız. Merak etmeyin sizi yanımda götüreceğim."

Yanından çıkacağım zaman bileğimi kavradığında sert bakışlarım anında onu bulmuştu.

"Bahar hata yapıyorsun."

Diğer elimle bileğimi tutan elini kavrayıp geriye çektim.

"Sakın bir daha kararlarımı sorgulama Pala."

Sert tavrımla kaşları havalandığında o da benim tepkimi beklemiyor olacak ki öylece durduğunda ters bir bakış atıp odadan çıktım. Ona tıpkı bana davrandığı gibi davranmıştım. Umarım bu sefer anlardı beni.

Hepimiz pistte yerimizi aldığımızda helikopter bizi bekliyordu. Hızlıca helikoptere binerek yerimizi aldığımızda harekete geçti. Bir süre helikopterle gidecek sonra da sivil araç kullanacaktık. Yerel halk gibi görünerek karakola giriş yapmamız gerekiyordu. Destek geldiğini öğrenecek olurlarsa operasyon iptal olurdu.

Helikopterden iniş yaparak bizim için ayarlanan alana geldik. Bizi karşılayan istihbarat görevlisinin verdiği kıyafetleri üzerimize geçirerek arabaya bindik. Aykut şoför koltuğuna geçerken bende yanına oturdum. Arka koltuğa üç kişi zor sığmıştı ama yapacak bir şey yoktu. Bir süre devam eden yolculuğun ardından sorunsuz bir şekilde karakolun önüne geldik. Kapıdaki nöbetçinin bizi durdurmasıyla Gökhan'a küçük bir baş hareketi yaptım. Arabadan inerek askerin yanına ilerledi. Kısa bir beklemenin ardından kapıdaki barikatın açılmasıyla içeri girdik. Askerlerin meraklı bakışlarıyla arabadan inerken karakol komutanı çoktan bizi karşılamak için çıkmıştı kapıya.

İçeri girdiğimizde öncelikle bize ayrılan alanda üzerimizdeki kıyafetleri çıkardık. Asli formalarımıza kavuşmamızla komutanların odasına geçtik. Karşımdaki üsteğmen ve astsubaya selam vererek elimi uzattım.

"Özel kuvvetler Üsteğmen Bahar Aksoy. Kolay gelsin komutanım."

İlgili bakışları merakla üzerimde dolaşırken gülümsedi. Belli ki o da özel kuvvetlerde bir kadın komutanla karşılaşmayı beklemiyordu.

"Üsteğmen Tarık Şanlı. Hoş geldiniz komutanım."

"Hoş buldum."

Aynı şekilde diğerleriyle de olan küçük bir tanışmanın ardından hemen konuya girdim.

"Karakola yapılması muhtemel suikast için geldik. Ben bu gece yapacaklarını düşünüyorum. O yüzden hemen konuşarak ortak bir karar

almamız gerekiyor."

Yağız hemen gözlerini kıstı.

"Yarın gece de olabilir."

Gözlerimi devirip devam ettim.

"İhtimal tabii ama gece konusunda hemfikiriz sanırım. Gündüz böyle bir şeyi tercih etmeyeceklerdir."

Emirhan'a işaret etmemle çantasındaki haritaları çıkardı. Elime alarak ortadaki masaya serdim. Karakola ulaşacakları ihtimal yolu göstererek konuşmama devam ettim.

"Bu güzergahı kullanacaklardır. Başka ulaşma şansları yok."

Parmağımla üzerinde daire çizdiğim alanı işaret ettim.

"Bu kısma bir gözcü koyarsak onlar gelmeden haberdar olabiliriz."

Parmağımı kağıdın üzerinde biraz ilerlettim.

"İlk atışı onların yapma ihtimali var o yüzden karakolda kimse olmamalı. Askerler burada pusuya yatıp kaçmak istediklerinde önlerine çıkacak. Bir tane keskin nişancı. Şu kısımda duracak. Muhtemelen ilk roketatar kullanmak isteyecekler. Bizim keskin nişancı ilk onu öldürecek. Arkasından onların keskin nişancıları olma ihtimali var ikinci olarak da onu ortadan kaldıracağız. Gerisi de zaten kolay. Sağlam çıkacak biri olacağını sanmıyorum."

Son cümlemle hepsinin dudakları kıvrılırken bir süre daha operasyon üzerinde konuştuk. Beni şaşırtan şeyse Yağız olmuştu. Fazlasıyla sessiz ve olay çıkarmadan bana yardımcı oluyor arada sorduğum soruları cevaplıyordu. Sahaya inmemizle tavırları da değişmişti. Gerçi bu duruma şaşırmamam gerekiyordu. Sonuçta operasyon gerçekti ve kimse şu durumda kendi kişisel problemlerini ortaya koyamazdı.

Komutanlarla görüşmemiz bittiğinde askerler de bilgilendirildi. Bütün işlem tamamlandığında havanın kararmasını beklemek kalmıştı sadece. Havanın kararmasıyla ilk askerler terk etmişti karakolu. Onlar pusuya yattığında Aykut'u şüphe uyandırmamak adına nöbet kulübelerinden birine bıraktık. Gece ayazında karanlıkta yürürken Emirhan'ı da keskin nişancı olarak yerleştirdik. Gökhan onların geliş güzergahında bize haber vermek için yerini alırken bende Yağız'la birlikte uygun bir yere pusuya yatmıştım.

Saat gece yarısını geçtiğinde hala ortada kimse yoktu. Her saat başı sorduğum soruyu yine tekrarladım.

"Görüntü alan var mı?"

Kulağımdaki kulaklıkta ilk Gökhan'ın sesi duyuldu.

"Olumsuz."

Arkasından Emirhan konuştu.

"Olumsuz komutanım."

Tekrar beklemeye başladığımızda başımı Yağız'a çevirdim. Onu yine bana bakarken bulmuştum. Suratım asık kayalıkları işaret ettim.

"Bana değil üsteğmenim düşmana bakacaksınız."

Dudakları kıvrılırken başını iki yana salladı. Cevap verme gereğinde bile bulunmamıştı.

Tekrar sessizliğe gömüldüğümüzde saatler birbirini kovalıyordu. Üç buçuk dört arası ayaz iyice keskinleşirken derin bir nefes aldım. Uykum yoktu fakat biraz üşümüştüm. Üzerimdeki kıyafetler termal olsa da dağın sırtında uzanıyor olmamdan sebep ister istemez üşüyordum.

"Aykut'un yerine sen geçmeliydin."

Yağızın sesiyle ona döndüm.

"Nedenmiş o?"

Başıyla beni gösterdi.

"Üşüyorsun."

Kılı bile kıpırdamadan rahat bir şekilde duran adama ne diyeceğimi bilemedim.

"Sana öyle geliyor."

Alt dudağını ısırarak başını salladığında resmen benimle alay ediyordu. Kaşlarımı çattım.

"Beni rahat bırakmayı dener misin? Karışma bana. Korumana da, beni düşünmene de ihtiyacım yok."

Şimdi de o kaşlarını çatmıştı. Konu buraya gelince bir anda yüzü buz kesiyordu. Sanki illaki birilerini korumak zorunda gibiydi.

"Benim ekibimde olduğun sürece bunu yapacağım."

Dişlerimi sıkarak anlık da olsa gözlerimi kapattım. Almıyordu kalın kafası.

"Emir komutanın bende olduğunu sakın unutma."

Huysuzca omuz silkti. Oldukça öz güvenliydi ve fazla emindi.

"Yine bana geçecek."

Tam tekrar konuşacaktım ki Gökhan araya girdi.

"Komutanım bölüyorum ama hareketlilik görüyorum."

Açık olan mikrofonla bizi dinlemiş olmalarını şu an ikimizde önemseyemezdik.

"Yön belirle."

Emrimle Gökhan tekrar konuştu.

"Doğu kanadındalar. Yaklaşıyorlar."

Yağız'la birlikte toparlanarak konum aldık.

"Sayı istiyorum."

Yağız'ın sözleriyle Gökhan'dan kısa sürede karşılık geldi.

"Kalabalık.... On iki saydım."

Hemen Emirhan'a seslendim.

"Avcı görüntü var mı?"

"Şu an yok."

Arkasından Aykut'u uyardım.

"Sürü göründü Poyraz. Tedbirli ol."

Ekipte herkesin bir lakabı vardı ama en çok Gökhan'ınkini beğenmiştim.

"Kara tekrar sayı ver."

Yağız'ın sesiyle Gökhan tekrar etmişti.

"Aynı."

Arkasından araya Emirhan girdi.

"Görüş serbest."

Kısa bir süre sonra bizim de görüş alanımıza girmeleriyle karakola yaklaşmışlardı.

"Avcı rakibini bul."

Emirhan'ın kısa bir süre sonra sesi duyuldu.

"Yerleşiyor."

İstediğim noktaya geldiklerinde derin bir nefes alıp son sözlerimi söyledim.

"Kara, roketçi ve arkasındaki senin. Avcı, keskin nişancı sende, kendine birini daha seç. Pala, en öndeki ve onun arkasındaki senin. En arkadaki ikili benim. Boş atış istemiyorum, ikide iki aynı anda."

Hep birlikte onayladılar.

"Emredersiniz komutanım."

Sadece sevimsiz Pala'dansa ses gelmedi. Başımı ona çevirmemle kaşlarımı çattım. Karanlık bizi tam netleştirmiyordu ama onu yine de görüyordum. Hafifçe başını eğdi. Hepimiz hedefe kitlendiğimizde ciğerlerimi havayla doldurdum.

"Hazır, ateş."

Aynı anda silahlarımızdan çıkan kurşunlar nokta atışı sağlarken, onlar daha ne olduğunu anlayamadan biz ikinci hedeflere nişan almıştık bile. Tekrar silahımızdan çıkan kurşunlar tam isabet ettiğinde sekiz kişi çoktan

ortadan kalkmıştı. Geriye kalan dörtlü duruma uyanmış etrafa ateş etmeye başlamıştı bile. Hiç birimizden karşılık gelmezken tekrar konuştum.

"Kimde görüş var."

Emirhan'ın sesi keyifli geliyordu.

"Biri bende."

Karşı tarafın atış seslerinden ayırt edemesemde kısa süre sonra Emirhan'dan teyit geldi.

"Eksi bir."

Dudaklarım kıvrılırken silahımı alarak yana doğru ilerlemeye başladım. Yağız kolumdan tutarak engel oldu...

"Nereye?"

Kolumu kurtarıp sırtımı saklandığım kayaya yasladım.

"Kaçmalarına izin mi vereyim?"

Silahını elinden bırakmazken kontrole devam ediyordu.

"Etraflarını çevirdik. Bekle, hata yapacaklar."

Her işime karışmasına deli oluyordum.

"Korktular, kaçacaklar ve sen beni dinleyeceksin."

Ben onlara yaklaşırken Yağız da peşimden geliyordu. Kısa süre sonra yakınımızdan geçen kurşunla Yağız beni tuttuğu gibi yere yapıştırdı. Yüz üstü toprakla bütünleşirken, bir kolu üzerimde o da benimle aynı şekilde uzanıyordu. Dipdibe bakışlarımız birleştiğinde kaşları çatık ve yine öfkeliydi.

"Sana bekle demiştim."

Ama ben görünmediğimden emindim.

"Rasgele bir atıştı."

Beni duymazdan gelerek Gökhan'a seslendi.

"Kara, saat üç yönünde. İndir!"

Sürünerek büyük bir kayanın arkasına ilerlerken Gökhan netti.

"İki kaldı."

Silahımın dürbünüyle bakarken bir süre sonra görüş aldığımda gülümsedim.

"Biri bende."

Yağız da görüyor olacak ki yine bana karşı çıktı.

"Nokta atışı için fazla uzak."

Hedef noktamı belirlerken nefeslerimi yavaşlattım.Gece görüşlü dürbünler bana onu net gösteriyordu fakat hedef Yağız'ın da dediği gibi uzaktı. Fakat bunu yapabilirdim. Daha önce de yapmıştım.

"Bismillahirrahmanirrahim."

Ve ateş...

Silahımdan çıkan kurşunu benim gibi Yağız'ın da takip ettiğini biliyordum. Kısa bir süre sonra teröristin yere düşmesiyle. İlk ses Yağız'dan gelmişti.

"Tam isabet."

Gülerek bakışlarımı ona çevirdim.

"Uzun namlu, nokta atışı, mesafe... Görüyor musun üsteğmenim?"

Dudağının bir kenarı kıvrılmış bakarken son kalan terörist pek de umurunda değildi sanırım. Yani ben öyle sanmıştım. Bakışlarını benden ayırmadan hepimizde sabit halde duran telsize konuştu.

"Avcı, başını çıkardığında yok et."

"Görüş yok."

Biz hala birbirimize bakarken silah sesleri çoktan kesilmişti. Sonuncu korkudan olduğu yere sinmiş olacak ki ondan da ses yoktu. Kısa süre sonra Gökhan konuştu.

"Size doğru geliyor. Görüş net değil."

İkimizde tekrar odaklandığımızda Yağız'ın silahından çıkan kurşunla operasyon başarıyla tamamlanmış oldu.

"Görüş istiyorum."

Emirhan ilk konuşandı.

"Temiz."

Arkasından Gökhan'ın sesi geldi.

"Temiz."

Derin bir nefes aldım.

"Güneş operasyonu başarıyla tamamlanmıştır. Hepinizi kutluyorum. Kontrollü olarak yerinizi terk edin."

Tedbirli bir şekilde tekrar indiğimizde Aykut fazlasıyla sıkılmış olduğunu belli etmekten çekinmedi.

"Bütün eğlenceli kısmı sizdeydi. Sıkıldım lan burada."

Emirhan omuzuna kolunu atarak gülümsedi.

"Ne istiyorsun oğlum? Dinlendirdik seni."

Aykut Emirhan'ı iterek bakışlarını bana çevirdi.

"Komutanım o atış neydi öyle ya?"

Gülerek omuz silktiğimde Emirhan tekrar Aykut'a sırnaşıyordu.

"Oğlum üç yüz metreden fazlaydı. Nokta atışı yaptı."

Sonra panikle gözlerini büyüttü.

"Komutanım bu ekibin avcısı benim bak bu konuda anlaşalım."

Küçük bir kahkaha attığımda Yağız'ın sesi dikkatimi ona vermeme sebep olmuştu.

"Seninkine ihtiyacı yok. O çoktan koydu lakabını. Bundan sonra Bahar'ın lakabı Güneş."

Gülerek onaylarcasına başımı eğdim. Bu zaten böyleydi. Sadece onlar yeni öğrenmişti...

Bölüm sonu yorumlarımız neler?

Yağız ve Bahar ilk defa az da olsa anlaştı gibi? Fakat çok uzun sürmeyecek sanırım.

Oy vermeyi unutmayın.

Instagram :soylumery

6. Özür Dilerim

Selam...

Bu bölümü dnzbnkr e ithaf ediyorum. 😇

Yine gün söyleyip sözünde duramayan bir adet ben.

Bol bol satır arası yorum bekliyorum sizden 😍

Keyifli okumalar

Operasyon bittiğinde hissettiğim duyguları kelimelere dökmek benim için çok zordu. Yaşadığım mutluluğu bilemezsiniz. Ben sonunda bir bordo bereli olarak operasyona katılmış, hatta o operasyonu kendim yöneterek başarıya ulaştırmıştım. Şu an sert bir subay olarak karargahta bulunmasam çılgınlar gibi dans ediyor olabilirdim.

Yeni gelmiş elimizdeki techizati bırakarak dinlenme odasına geçmiştik. Hepimiz bütün gece uykusuz kalmıştık ama rapor vermek zorundaydık. Koltuğa oturmuş, ellerim göğsümde gözlerimi dinlendirirken Emirhan'ın sesini duydum.

"Bahar komutanım ilk operasyonunuz çok iyiydi. Ben sizi takdir ettim. Ne yalan söyleyeyim beklemiyordum."

Tek gözümü aralayarak dudaklarımı kıvırdım.

"Beklentilerini yükselttiğime sevindim."

Aykut aralarında en sevdiğim kişiydi sanırım.

"Ben sizden emindim komutanım. Harika bir iş çıkardınız."

Gölümseyerek göz kırptım.

"Teşekkür ederim Aykut."

Gökhan da arkadaşları gibiydi ama daha olgundu.

"Tebrik ederim komutanım."

Ufaktan başımı saklayıp gözlerimi tekrar kapattığımda sevimsiz de ekleme yapmasa olmazdı.

"Az kalsın vurulacaktın. Daha dikkatli olup söz dinlemeyi öğrenmen gerekiyor."

Hala gözlerim kapalı yanımda oturan adamla yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Bıkmıyordu eksiklerimi bulmaktan. Göz kapaklarımı aralayarak mavi gözlerimi kara gözlerine diktim.

"Bir kere olsun taktir edemez misin? Operasyon başarılıydı, sorun çıkmadı."

Kaşlarını çattı yine. Benden de inatçıydı.

"Yaralanabilirdin."

Sinirlenerek diklendim.

"Ama yaralanmadım."

Tıpkı benim gibi kolları göğsünde biraz daha eğildi.

"Sözümü dinlemedin."

Aynı şekilde bende eğildim.

"Dinlemek zorunda değildim."

Gözlerini kıstı. Ona diklenmem hoşuna gitmiyordu.

"Hata yaparsan uyarmamı istemiştin."

Aynı şekilde bende kıstım. Onu taklit ederken bir yandan da eşit olduğumuzu ve ondan çekinmediğimi göstermeye çalışıyordum.

"Sende uyardın ve bitti. Neden uzatıyorsun?"

İkimizde birbirimize ters ters bakarken açılan kapıyla içeriye Turan albay girdi. Hepimiz ayağa kalkarak hazır ola geçtik.

"Rahat ol asker."

Biz rahat bir konuma geçtiğimizde hepimize gülümsedi.

"Hepinizi tebrik ediyorum. Yine bizi gururlandırdınız."

Bakışlarını bana çevirdiğinde babacan bir tavrı vardı.

"Aferin Bahar. İlk operasyonun göz doldurdu. Başarılarının devamını diliyorum."

Ciddi ifademle elimi alnıma koydum.

"Sağ olun komutanım."

Ufak bir göz gözdirip bizi serbest bıraktı.

"Bugün izinlisiniz. Gidin dinlenin."

Hepimizin dudakları kıvrılırken bu haberi beklediğimiz aşikardı. Turan albayın çıkışıyla üzerimizi değiştirmek için giyinme odasına gittik. Ben bu konuda hep tektim. Aslında bir yandan da güzeldi. Kendime ait özel oda vardı sanki.

Odadan çıktığımda önce Meriç'in yanına uğradım. Ona gideceğimi haber verdikten sonra dışarı çıkarak nizamiyeye doğru ilerlemeye başladım. Kendime bir taksi bulmam gerekiyordu. En azından nöbetçi askerlerden bunu isteyebilirdim.

Tam bahçe kapısına ulaşmıştım ki yanımda duran arabayla başımı o tarafa çevirdim. Gökhan gülerek arkayı işaret etti.

"Atla konutanım. Biz de eve geçiyoruz."

Bu durumdan pek hoşnut olmasam da o an avantajlı geldi. Pekala aynı yere gidiyorduk ve beni götürmeleri de işime gelirdi. Her ne kadar arabaya binmek istesem de şoför koltuğunda oturan adam hiç iç açıcı değildi.

Yağız'a ters bir bakış atıp arabaya bindim. O ise sadece yandan bir bakış atarak beni dikkate bile almamıştı. Anlaşılan o ki kendi arabamı getirtmem lazımdı. Yoksa bu adamı iş dışında görmeye dayanamazdım.

Sessizlik içinde yol alırken çalan telefonumla hemen açtım. "Anne."

Sesi oldukça telaşlı geliyordu.

"Kızım göreve gitmişsin. Nasılsın? Bir şey oldu mu?"

İşte bunu annemin bilmesini beklemiyordum.

"İyiyim anne de sen nereden biliyorsun göreve gittiğimi?"

Saçma bir soruydu ama görevde gizlilik esastı.

"Baban söyledi. Neden haber vermiyorsun Bahar?"

Dudaklarımı büktüm. Veremezdim ki. Yine de annemi anlıyordum; eğitimler harici ilk defa göreve çıktığım için merak ediyordu.

"Sebebini biliyorsun anne. Babam nereden biliyor hem? Meriç mi söylemiş?"

"Hayır kızım Akın amcan."

Kaşlarım havalanırken öylece kalmıştım. Ön koltukta oturan admların beni dinlediğini biliyordum ama çok da önemli değildi. Manasız bir şekilde annemi tekrar ettim.

"Akın amcam mı?"

Annem için önemli olan kimin söylediği değildi. Onun tek endişesi bendim.

"Evet Bahar, lütfen kendine dikkat et."

Ederdim etmesine de belli ki zor olacaktı.

"Merak etme anne. Kapatıyorum, sonra görüşürüz."

Telefonu kapatmamla başımı kaldırdığımda yine sevimsizle göz göze geldik. Dudağını kıvırdı hemen. Sanki emindi artık. Bu anı beklemiş de kozlar onun elüne geçmiş gibiydi.

"Torpil böyle bir şey demekki. Yerime de o sayede mi geçtin?"

Duyduklarıma inanamadım. Hala aynı yerde miydik gerçekten?

"Ne diyorsun sen?"

Yolu kontrol edip bakışları tekrar dikiz aynasından beni buldu.

"Sana az kalsın inanıyordum."

Yanılıyordu; bugün az daha ben ona inanıyordum. Yüzümü basan ateşle bağırdım.

"Durdur arabayı."

Öfkem bedenimi sarmalamaya başlarken o sakindi.

"Saçmalama Bahar."

Daha yüksek çıktı sesim.

"Sana durdur dedim arabayı."

Yağız sert bir frenle arabayı durdurduğunda Gökhan bana doğru döndü.

"Komutanım buradan taksi geçmez."

Hırsla kapıyı açarak arabadan indim. Umurumda bile değildi.

"Başımın çaresine bakarım ben."

Öfkeli bir şekilde kapıyı kapatıp ilerlemeye başladım. Hemen Akın amcamı aradım. Telefonu açtığında sesi o kadar yumuşaktı ki...

"Bordo prenses, bende bugün tebrik etmek için seni arayacaktım."

Sakin kalamıyordum. Bir şeyler sakin kalmama engel oluyordu.

"Operasyonun başına beni sen mi geçirdin amca?"

Karşı tarafta kısa bir sessizlik oldu. Olmamalıydı...

"Sarışın onu da nereden çıkardın?"

O görecekmiş gibi elimi havaya kaldırdım.

"Amca lütfen."

Sert bir nefes sesiyle yankılandı. Ciddiyetimi anlamış olmalıydı.

"Kızım operasyona gidemediğin gelince kulağıma..."

Sözünü bitiremeden cırladım.

"Amca!"

Telaşla devam etti.

"Bahar sadece uyardım. Kimseden kontrolün sende olmasını istemedim."

Sinirimi bastırmak için dişlerimi sıktım.

"Lütfen bir daha yapma amca, lütfen."

Üzgün bir şekilde telefonu kapattım. Yürüdüğüm yolda nereye gittiğimi bilmezken duraksayarak sırtımı yan taraftaki duvara yasladım. Yanağıma süzülen yaşla başımı yana çevirdiğimde Yağız'ı gördüm. Bir iki adım geride bekliyordu. Parmaklarımla yanağımı kuruladım. Ona tek bir göz yaşımı dahi göstermek istemiyordum. Yaslandığım duvardan ayrılarak arkamı dönüp ilerleyeceğim sırada bileğimi kavradı.

"Bahar."

Ona doğru dönmemle omuzuna yumruğumu geçirdim. O kadar öfkeliydim ki bütğn hıncımı ondan çıkarabilirdim. Akın amcamın yaptığını

sindiremiyordum. Ben artık o arkasını kollaması gerektiği küçük kız çocuğu değildim.

"Rahat bırak beni."

Bir kere başlayınca arkası gelen göz yaşlarımdan da nefret ediyordum. Tekrar arkamı dönüp gideceğim sırada beni daha sıkı tutarak kendine çekti. Göğsüne bastırmasıyla tekrar ittim.

"Ben kendi emeklerimle geldim buraya. Beni böyle itham edemezsin."

Ben ondan kurtulmak isterken o beni biraz daha sarıyordu.

"Torpile ihtiyacım yok benim. Kimse bana torpil yapmadı. Duydum mu beni? Kadın düşmanı aptal. Kimse... bana... torpil... yapmadı...."

Elleri arkadan bağladığım saçlarıma uzanırken dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Tamam Bahar, anladım. Özür dilerim, ağlama lütfen. Sana inanıyorum."

Hırsla kendimi geriye ittim. Göz yaşlarımı silerek yine tersledim.

"Ağlamıyorum ben. Senden de hala nefret ediyorum. Ayrıca özrünü de kabul etmedim."

Kara gözlerini gözlerime dikerek gülümsedi.

"Tamam... Haklısın, yanıldım. Tekrar özür dilerim. Hadi bin şu arabaya."

Biraz ötede duran arabaya ve içinde bekleyen Gökhan'a takıldı bakışlarım ama umursamadan arkamı döndüm. Binmeyecektim.

Adımlarımı ilerletirken arkama bakmadım. Hızlı ve sert adımlar atıyordum. Tek istediğim eve gidip uyumaktı. Yanımdan hızla geçen Yağız'ın arabasıyla kaşlarımı çattım. Hemen pes etmişti öküz. Arkalarına bakmadan beni bırakıp gitmişlerdi.

"Aptal ne olacak?"

Kendi kendime mırıldanırken elimi kaldırarak havada salladım.

"Sevimsiz... Evet evet, tam bir sevimsizsin. Hatta kendini beğenmiş, ukala, ego yığını, çok bilmiş bir kadın düşmanısın. Duydun mu beni?"

Kendimi kaptırmış büyük bir hırsla giderken bir yandan da çoktan uzaklaşan arabanın arkasından saydırmakla meşguldüm. Fakat arkamda duyduğum sesle olduğum yere çivilendim.

"Duydum Bahar."

Arkama baktığımda elleri cebinde bana yaklaşan adam yanıma gelince duraksadı. Suratı yine ifadesiz bir hal almıştı. Yandan bakışları beni bulduğunda sadece dudakları kıpırdandı.

"Gidelim mi artık?"

Şaşkınlıkla alt dudağımı dişlerken tekrar yürümeye başladım. Arada bana baktığını görsem de ses etmedim. Adama bir sürü şey saymıştım gitti diye. Utanmıştım sanırım.

"Hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

İlk defa meraklı olduğu kadar samimi bir ses tonu hissettim onda. Sözlerim onu incitmiş olmalıydı. Başımı kaldırdığımda bana bakan adamla omuz silktim.

"Evet.... Yani hayır."

Attığı imalı bakışla kendi kendime gözlerimi devirerek toparladım.

"Tamam. Öyle düşünüyorum."

Elleri cebinde tekrar önüne döndü.

"Anladım."

Düşünceli gibiydi. Başka da bir şey söylemedi. Sessiz sedasız ilerlerken ona kısa bir bakış atıp önüme döndüm.

"Neden gitmedin?"

Başını yürüdüğü yoldan kaldırarak bana çevirdi. Kara gözleri gözlerimin içine bakıyordu.

"Burası tenha. Ana yola kadar taksi de bulamazsın. Yalnız olmanı istemedim."

Düz çıkan sesiyle kaşlarımı çatarak olduğum yerde durdum.

"Allah aşkına sen ne sanıyorsun beni? Bak ben bordo bereliyim. Dağda en az bir hafta yalnız başıma kalabilirim. Kendimi savunmayı biliyorum. Silahım belimde. Sırf kadınım diye mi bütün bunlar?"

Onaylamazca başını iki yana salladı. Sahici duruyordu bakışları. Bir yandan da beni inandırmak ister gibiydi ses tonu.

"Bahar farkında mısın, sınırdayız? Kaldığımız bina gizli tutuluyor. İhtiyaç haricinde tek bile gezmiyoruz. Bu yol güzergahı sürekli gözetleniyor ve sen benim arkanda olduğumu bile fark etmiyorsun. Kadın olman değil, acemi olman problem. Sadece yalnız olmanı istemedim."

Öfkeyle parmağımı havada salladım. Her türlü küçümseniyordum.

"Çünkü sen beni öfkelendiriyorsun. Ayrıca sende bordo berelisin. Belli etmemen normal."

Gözlerini kapatarak bir kaç saniye bekledi. Kara gözlerini yeniden mavilerime diktiğinde daha sakindi.

"Tamam... Ben seninle baş edemiyorum. Çok inatçısın ve dik kafalı. Şimdi lütfen ikimizde konuşmadan eve gidelim."

Ters bir bakış attım. Benim de istediğim buydu.

"İyi fikir."

Bundan sonrası fazlasıyla sessiz geçmişti. İkimizde birlikte aşağı yola kadar yürümüş, oradan da taksiye binerek eve gelmiştik. En üst kata çıkmamızla ikimizde dairelerimize geçtik. Tek istediğim sıcak bir duş alıp uyumaktı. Sadece dinlenmek ve kafamı dolduran ne varsa unutmak istiyordum.

Dediklerimi aynen uygulayarak sıcak ve uzun bir duş aldım. Gevşeyen bedenim ve sinirlerimle öyle çok uyumak istiyordum ki hemen üzerimi değiştirerek pijamalarımı giyip gözüme fazlasıyla tatlı görünen yatağıma uzandım. Gözlerimi kapattığımda ise dudaklarım kıvrılmıştı. Her şeye rağmen nasıl da huzurluydum....

Taa ki telaşla uyandırılana kadar.

"Bahar kalk çabuk. Hadi, acele etmemiz lazım."

Şaşkınlıkla gözlerimi araladığımda ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Komodinin üzerindeki silahıma uzanırken başımı kaldırdım.

"Ne oluyor Meriç? Hem senin bu odada ne işin var?"

Meriç kollarımdan tutmuş beni yataktan kaldırmaya çalışırken bir yandan da laf yetiştiriyordu.

"Geliyor kızım. Seni görmeden gitmen lazım."

Ayağa kalkmamla sinirle ellerini ittim.

"Kim geliyor? Delirtme beni, mahvettin uykumu."

Yanda duran telefonumu elime tutuşturdu.

"Selin."

Umursamazca omuz silktim.

"Selin kim?

Telaşlı halde kolumdan çekti.

"Sevgilim."

Ağzım açık kalmıştı.

"Oğlum hani kimse yoktu?"

Odadan çıkarmak için beni sürüklerken oldukça başarılıydı.

"Bu yeni. Söylemeye fırsatım olmadı."

Tekrar elimi ondan kurtarıp yüzüme dökülen saçlarımı geriye attım.

"Eee gelsin tanışalım o zaman. Benden ne istiyorsun?"

Ellerini çaresizce başının iki yanına koydu. Ne derdi olduğunu anlamış değildim.

"Olmaz Bahar. Çok kıskanç. Ben ona yalnız kalıyorum dedim. Seninle aynı evde kaldığımı öğrenirse bana dünyayı dar eder."

Kollarımı göğsümde birleştirerek gözlerimi kıstım.

"Niye yalan söyledin kıza?"

Telaşla tekrar beni odanın dışına sürüklemeye başladı.

"Söylemedim. O zaman yoktun ki sen."

Koridorda birbirimizi çekiştirirken çemkirdim.

"Banane bundan. Ben nereye gidebilirim bu saatte. Hava çoktan kararmış."

Dış kapıyı açarak ben tekrar çekti.

"Kızım kırk yılın başı benim için bir şey yapacaksın. Ölür müsün be?"

Ben ne yaptığını anlayamazken karşı kapıyı çalmaya başladı.

"Sen delirmişsin. Üzerimi değiştireyim bari. Pijamalarımla duruyorum."

Karşı kapının açılmasıyla Meriç'in telefonu çalmaya başladı. Beni tekrar tutarak karşı daireye sokmaya çalışıyordu.

"Vaktimiz yok. Geldi işte. Gözünü seveyim Bahar yap kardeşine bir iyilik. Kızım söz ne istersen yaparım."

Kapıda şaşkınlıkla bize bakan Yağız ne olduğunu anlayamazken Meriç'i ittim.

"Evin içi benim eşyalarımla dolu."

Beni tekrar tutarak Yağız'ın göğsüne itti.

"Şimdi onları da toplayacağım."

Benden aldığı bakışlarını Yağız'a çıkarttı.

"Abi idare edin artık. Kız meselesi. Önemli yani."

Yağız kaşları havalanmış hayretle bize bakarken usul usul başını salladı.

"Önemli tabii."

Eminim ki şu an hiçbir şey anlamamıştı. Gözlerimi büyüterek tekrar eve giden Meriç'e çemkirdim.

"Seni söyleyeceğim. Hem babama, hem de senin babana. Eve kız atıyor diye Burçak teyzeme ispiyonlayacağım, görürsün sen."

Suratıma kapanan kapıyla parmağım havada, kaşlarım çatık kalakalmıştım. Başımı çok az kaldırmamla Yağız'ın dudağı kıvrılmış beni izliyordu. Kolumdan tutarak beni içeri çekti.

"Seni tınlamıyor sanırım."

Kapıyı kapatmasıyla yanaklarımı şişirerek serbest bıraktım.

"Şikayet etmeyeceğimi biliyor çünkü."

Önden o, arkasından da ben salona geçtiğimizde koltuğa oturdu.

"Sevgilin sanıyordum."

Gözlerimi devirerek ben de onun gibi tekli koltuğa oturdum.

"Sen hep sanıyorsun zaten."

Yine dudakları kıvrılmıştı. Belli ki laf sokmalarıma artık alışmıştı.

"Bazen yanılmak da güzel. "

Gözlerimin içine içine bakarken dudak büktüm.

"Bir özür borcun daha oldu."

Sıkıntılı bir nefes vererek öne doğru eğildi. Elleri dizlerinin üzerinde bakışları ciddi duruyordu.

"Özür dilerim."

Huysuzca omuz silktim. Özürleri, hataları tekrarlandığında kıymet görmüyordu.

"Kabul edilmedi."

Bir süre sessizlik olan ortamda başımı tekrar ona çevirdiğimde yine beni izlerken buldum. Dudakları kıvrılmış pişmiş kelle gibi sırıtıyordu.

"Ne?"

Benim bütün tersliğime rağmen yüzündeki tebessümü bozmadı.

"Neye gülüyorsun sen?"

Çenesiyle üzerimi işaret etti.

"Ayıcık.... Sevimli."

Eğilmemle tekrar yüzüme dökülen saçları yeniden geriye attım. Üzerimdeki pijamamdaki kocaman ayı baskısıyla suratım buruşmuştu. Yani bencede sevimliydi ama bunu en son görmesi gereken kişi Yağız'dı. Yine de severdim ayıları. Annem sağolsun...

"Bana bir hırka mı versen acaba?"

Gülerek arkasına yaslandı.

"Bence iyi böyle. Sevimli duruyorsun."

Gözlerimi devirdim. Sevimsize sevimli gelmiştim. Aynada kendine baksa kesin gülmeyi bırakırdı.

"Gökhan nerede?"

Gülümsemesi solarken düz bir ses kullandı.

"Çocukların yanında, gelir birazdan."

Telefonu zar zor tıkıştırdığım cebimden çıkartarak saate baktım. Dokuz olmuştu. Ne çok uyumuştum. Karnım da çok acıkmıştı.

"Yemek yediniz mi? Ben açım da."

Cebinden telefonunu çıkardı.

"Bende yemedim. Söyleriz bir şeyler."

Arkama yaslandım rahatça. Bendeki rahatlık da kimsede yoktu.

"İyi olur."

Yağız telefonuyla sipariş için bir yerleri ararken kapı açılmıştı. İçeriye giren Gökhan salona geldiğinde duraksamadan edemedi. Bir bana bir de Yağız'a bakarken kaşları havalanmıştı.

Yağız onu umursamadan sipariş verirken onun da fikrini aldı.

"Aç misin? Sana da söylüyorum bir şeyler."

Gökhan başıyla onaylayınca Yağız onun için de bir şeyler söyleyip kapattı telefonu. Gökhan yanımdaki koltuğa oturarak gülümsedi.

"Hoş geldiniz komutanım."

Saçlarımı geriye atarak gülümsedim.

"Hoş buldum ama iş dışında Bahar de lütfen. Resmiyete gerek yok."

Gökhan ellerini önünde birleştirerek gülümsedi. Yaş olarak benden bir yaş büyüktü ama Yağızdan da bir yaş küçüktü.

"Anlaştık Bahar."

Üzerimde göz gezdirip gülümsedi.

"Bir şey mi oldu?"

Yine suratım buruştu. Uzun bir süre bu pijamalarımı giymeyecektim ama sıcak tutuyordu. Sanki üzerindeki ayı baskısı gerçeğe bürünüp beni sarıyordu.

"Manitası geliyormuş beyimizin. Evden kovuldum."

Şirince dişlerimi göstererek gülümserken kaşları havalandı. Yağız da o sırada odadan çıkmıştı.

"İyi de siz..."

Elimi kaldırarak sözünü kestim. Elinde siyah bir hırkayla odaya giren Yağız'a ters bir bakış atarak devam ettim.

"Hayır. Sevgili değiliz. Çocukluk arkadaşıyız. Kardeşimden farksızdır Meriç."

Yağız elindeki hırkayı bana uzatırken Gökhan bakışlarını ona çevirerek imalı bir bakış attı.

"Anladım."

Tek kelimelik cevabıyla ayaklandı. Odadan çıktığında Yağız'ın elindeki hırkayı almadan bakışlarımı ona çevirdim.

"Bu nereden çıktı?"

Hırkayı ben almayınca açarak omuzlarıma bıraktı.

"İstemiştin ya Bahar."

Tek kaşımı kaldırdım. İstediğimde gelmemişti ama.

"Sende iyi böyle demiştin."

Koltuğa otururken umursamazdı.

"O zaman öyleydi."

Ne diyebilirim ki tutarsızdı. Beş dakika iyi oluyor arkasından yine sevimsiz olup çıkıyordu. Arada geçen sessizliğin ardından kapı çaldı. Biz ayaklanmadan Gökhan seslendi.

"Ben bakıyorum."

Kısa süre sonra elindeki poşetlerle salona girdiğinde hepsini masaya bıraktı. Yağız ayağa kalkarak eliyle bana da işaret verdi.

"Gel hadi."

Yemeklerin kokusu odayı sardığında açlık hissi zihnimi ele geçirmek üzereydi. Ancak uykudan uyanmış ve kendimi burada bulmuştum.

"Ben bir elimi, yüzümü yıkayım. Müsait miydi?"

Yağız başını sallayınca onları geçerek banyoya girdim. Saçlarımı toplamak istiyordum ama toka bile alamamıştım yanıma. Aynanın karşısında saçlarımı geriye atarak elimi yüzümü yıkadım. Tekrar odaya döndüğümde çoktan masayı hazırlayarak oturmuşlar. Bende onların ortasına oturarak kendi yemeğimi önüme çektim.

"Harika görünüyor." Ayranımı çalkalayıp açmamla hemen karnımı doyurmaya başladım. Çok acıkmıştım gerçekten. İki adamın da bakışlarını üzerimde bulduğumda suratımı buruşturdum. "Ne? Sabahtan beri açım."

Gökhan gülerek yemeğini yerken Yağız başını aşağı yukarı sallayıp kendi yemeğiyle ilgilenmeye başladı. Sanki kendileri benden farklıydı. Sessiz ilerleyen yemeğimizi Gökhan bozdu.

"Komutanım..." Başımı kaldırmamla bakışlarımdan anlamış olacak ki boğazını temizledi. "Bahar..." Gülümseyerek devam etmesi için beklerken ayranıma uzandım. "Neden bu mesleği seçtiniz?" Bakışlarım anında sertleşirken izah etme ihtiyacı hissetti. "Yani çok daha nahif meslekler seçme şansına sahipken neden bu meslek?"

Elimdeki ayranı bırakırken bir yandan da ağzımdakileri yutmaya çalışıyordum. "Neden nahif bir meslek seçmek zorundayım ki? Ben öyle değilim bir kere."

Yağız'ın dudaklarından tıslama şeklinde bir gülüş firar ettiğinde başımı hemen ondan tarafa çevirdim. "Sıkıntı mı var üsteğmenim?"

Dudaklarını peçeteye silerken gülümsemesine engel olamıyordu. "O kadar narin görünüyorsun ki, dudaklarından dökülenlerle görüntün uyuşmuyor."

Gözlerimi devirerek kaçan iştahıma aldırmadan ağzıma bir lokma daha attım. Aheste aheste çiğnerken onu cevap vermek için bekletiyordum. Evet,

sırf uyuzluk olsun diye yapıyordum bunu.

"Görünene aldanmak gibi bir huyunuz var üsteğmenim. Yediğiniz tekmeyle bunu aştınız sanıyordum."

Suratı bir anda değişirken Gökhan'la göz göze geldiler. Elindeki çatalı sıkarken yüzündeki ifadesizlik kara delik gibi büyüdü ancak sesi çıkmadı. Gökhan boğazını temizlediğinde Yağız'la bakışmayı bırakıp başımı ona çevirdim. Kıvrılan dudaklarını durdurmaya çalışırken ayağa kalktı.

"Yemeğin üstüne çay güzel gider."

Masada bizi sap gibi bırakıp gittiğinde bir yutkunma ihtiyacı hissetmedim desem yalan olur. Sessiz sessiz yemeğime devam ederken Yağız'ın alçak ve sakindi.

"Görünüşünün aldatıcı olduğu doğru."

Arkasına yaslanarak ukala bakışlarını üzerime diktiğinde sadece gözlerimi kısmakla yetindim.

Biten yemeğin ardından oturmuş çay içiyorduk. Saate baktığımda durumun sıkıntısını yaşarken gece yarısı olmak üzereydi. Bütün gün uyumuş olmamızdan sebep kimsenin uykusu olmasa da burada yatma fikri kulağa hiç hoş gelmiyordu.

Elime aldığım telefonumla Meriç'e mesaj attım.

"Ne zaman gidecek arkadaşın? Gönder artık."

Anında cevap geldi.

"Gönderemem. Şehir dışından geldi kız."

Kaşlarım çatıldı. Parmaklarım ekranın üzerinde hızla geziniyordu.

"Bir bardak çay daha içeceğim ve sonra eve geleceğim. Ne yaparsan yap Meriç."

Telefonu kenara fırlatarak ayağa kalktım. Kendime yeni bir çay daha almak için mutfağa ilerledim. Tezgaha bıraktığım bardağıma çayı fazlasıyla yavaş hareketlerle dolduruyorum.

"Bende alabilir miyim?"

Yağız yanıma gelerek bardağını tezgaha bıraktığında yapay bir gülümseme sundum.

"Tabii."

Onun bardağını da doldururken içimden beni bu hallere düşüren Meriç'e küfretmekle meşguldüm. Hatta çok daha fazlasını yaparak kendisini beni düşürdüğü duruma pişman edecektim.

"Bahar."

Elimdeki çaydanlığı bırakırken tezgaha sırtını yaslayan adamla yüzüme düşen saçları kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Efendim."

Alt dudağını ıslatıp yutkundu. Kara gözleri biraz tedirgindi.

"Sana karşı fazla kaba oldum ama niyetim seni korumaktı."

Alaylı bir homurtu döküldü dudaklarımdan.

"Kaba ve ön yargılı."

Bana hak veriyor gibi başını önüne düşürdüğünde sessiz bir soluk verdi. Anı anını tutmuyordu.

"Tamam. Doğru ama anla beni Bahar. Burada olman çok mantıksız. Bir sebeple gönderilmiş olacağını düşündüm."

Tek kaşımı kaldırarak mavi gözlerimi gözlerine diktim.

"Sende sebebi torpile ve Meriç'e bağladın yani."

Eli saçlarına giderken hafifçe karıştırdı.

"Böyle olmasını isterdim. En azından o zaman operasyonlara katılacağım diye tutturmazdın."

Hala tezgaha yaslanmış halde bekleyen adama bir adım daha atarak burnunun dibine girdim. Hala neydi bu adamın derdi?

"Yine mi aynı şey üsteğmenim?"

Dudağı kıvrılırken derin bir nefes aldı. Sanki bu nefes ona iyi gelmişti. Öyle ki kollarını göğsünde birleştirdi.

"Operasyona gelmene karışmayacağım artık. Özrümü kabul edecek misin Bahar?"

Gözlerinin en siyahına baktım bir müddet. Samimi duruyordu fakat ben çok kırgındım. Dudaklarımı ıslatıp aramızdaki mesafeyi bir adımda tekrar açtım.

"Hayır komutanım. Kırgınım, kızgınım... Kalbim kabul etmeden dilim de kabul etmeyecek."

Geri adım atmamla amansız bir yokluğa düşmüş gibiydi sesi.

"Bahar..."

Belki de cümlesine devam edecekti ama duyduğum sesler buna engel oldu. Önce bir kargaşa, sonra bir kadın çığlığı ve arkasından tanıdık gür bir ses...

"Bahar!"

Yağız'la göz göze geldiğimizde silahına sarılırken koridora çıktık. Gökhan da aynı şekilde silahı elinde kapıya ilerlerken onlardan önce davranarak kapıyı açtım.

Gördüğüm manzara beni hayrete düşürmüştü. Meriç'i trabzanlardan merdiven boşluğuna sarkıtan Akın amcamdan başkası değildi. Panikle seslendim.

"Amca!"

Bölüm sonu yorumlarınızı merak ediyorum
Instagram:soylumery
Oy vermeyi unutmayın!!!

7. Kurt

Merhaba... ♀

Bu bölümü G1120g ye ithaf ediyorum. Sevgi ve mutluluk peşini bırakmasın. Anlayışın için de ayrıca teşekkür ederim

Umarım beğenirsiniz. Satır arası yorumlarınızı bekliyorum. 😊

Keyifli okumalar...

Eşsiz bir adam düşünün soyadı Kurt lakabı Kurt. Hem deli... Hem de deli bir bordo bereli. İşte bu adam benim amcam.

Hayatımda tanıdığım en iyi subaylardan kendisi. Hem gözü kara hem de dobra bir adamdır. Tabii artık yaşlı bir kurt ama yine de bir orduya bedeldir kendileri.

Öyle ki şu an Meriç'i merdiven boşluğuna sarkıtması da bunun etkisiydi. Ona seslenmemle başını bana çevirdi. Esmer teni, koyu kahve gözleri ve iri bedeniyle yine aynı Akın amcamdı.

"Bahar senin ne işin var orada?"

Akın amcama bir iki adım daha atarak koluna dokundum.

"Amca çocuğu bir bıraksan mı? Ters düz etmişsin."

Kaşlarını çatarak memnuniyetsiz bakışlarını belden üstünden fazlası aşağı sarkan Meriç'e dikti. Sanki bu durum normalmiş gibi umursamadı.

"Eve bir geliyorum bu zibidi bir kızla birlikte. Bahar nerede diyorum, kem küm ediyor."

Meriç inlercesine bağırdı.

"Amca düşeceğim şimdi. Allah aşkına çek geriye."

Meriç'in kolundan tutarak çekmeye çalıştım.

"Sende Meriç'i sallandırayım mı dedin? Ne yapıyorsun amca, kız korkuyor."

Alt kattaki kapılarda açılırken Aykut ve Emirhan da çıkarak hayretle bize bakıyordu.

"Komutanım bir sorun mu var?"

Zoraki bir tebessüm sundum.

"Aile meseleleri işte."

Akın amcam kapıda korkuyla bize bakan kızı görünce Meriç'i tuttuğu gibi geriye çekti. Meriç üstünü başını düzeltirken suratı kıpkırmızıydı.

"Rezil ettin kızın yanında."

Meriç homurdanmasıyla Akın amcam ona doğru bir adım atmıştı ki araya girdim. Meriç de zaten kızın yanına kaçmıştı hemen. Amcamın sinirleri hala geçmemiş olacak ki beni gösterdi.

"Ulan bu kız senin yüzünden mi başka yerde? Ulan sen benden korkmuyorsun, babandan korkmuyorsun da bu kızın babasından da mı korkmuyorsun? Ben seni buradan sallandırdım o seni ne yapar biliyor musun?"

Meriç zor da olsa yutkundu. Aslında o başına gelecekleri çok iyi bildiği halde yapmaktan çekinmeyen haylaz çocuklar gibiydi.

"Biliyorum. Geçen arayıp anlatmıştı."

Akın amcam parmağını havada salladı. O adım atmasın diye iki elini de bedenine yaslamış, kuvvet uygulamasam da kendimce sınır çiziyordum.

"O zaman bir gram akıl yok sende."

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Bir şekilde konuyu dağıtarak amcamın ilgisini çekmem gerekiyordu.

"Amca onlar benim ekipten. Çaya çağırdılar, bende çay içmeye geçtim. Bardağımı bitirip dönecektim eve."

Karşımda hayretle kapıda dikilmiş film izler gibi bizi izleyen ikiliye baktım.

"Öyle değil mi?"

Yağız'ın kaşları havalanırken Gökhan beni onaylanmıştı.

"Öyle oldu komutanım."

Önce kapıdaki dikilen ikiliye bakan amcam sonra da bana baktığında üzerimde göz gezdirdi. "Yatıya da orada kalacaktın herhalde."

Akın amcamın gözünden kaçsa şaşardım zaten. Yağız ellerini göğsünde bağlamış bu sefer ne yalan söyleyeceksin der gibi bakarken dudağının kenarı kıvrılmıştı. Gözlerim kısıldığında üzerimdeki pijamayı işaret ettim. Allah'tan üzerimde Yağız'ın verdiği hırka vardı.

"Böyle rahat ediyorum."

Akın amcam sakinleşirken sihirli kelimeyi geç de olsa idrak etti.

"Çay var mı, çay?"

Dudaklarım kıvrıldı hemen. Çay, Akın amcamın zayıf noktasıydı. Yağız eliyle içeriyi işaret etti.

"Buyurun."

Adım atmadan önce Meriç'e dönerek parmağını havaya kaldırdı.

"Yarım saatin var."

Bu Meriç için bir uyarıydı. Muhtemelen arkadaşını otele götürecekti. Akın amcam içeriye girdiğinde arkamı dönerek karşımdaki kıza gülümsedim.

"Özünde iyi çocuktur. Öyle yalan söyleme huyu da yoktur aslında. Ayrılma yani."

Meriç'e de üzgün bir bakış atıp Akın amcamın peşine takıldım. Salona geçtiğimde Yağız'la koltuklara oturmuşlardı. Gökhan elindeki ince belli bardakla içeri girerken çayı amcamın önüne bıraktı. Amcamın yanına oturunca gülümsedim.

"Hoş geldin."

Bana dönerek tek kaşını kaldırdı.

"Pek hoş bulmadım ama neyse."

Gözlerimi devirmeden edemedim. Her zamanki gibi sinirli ve huysuzdu.

"Mahvettin çocuğu. Ya ayrılırsa kız."

Omuz silkip çayına uzandı.

"Seviyorsa bırakmaz."

Dudaklarımı birbirine bastırıp önüme döndüm. Her zaman çok emindi aşk adamımız. Allah Arya teyzeme sabır vermişti doğrusu.

Sonra hala bize manasızca bakan adamlar çekti dikkatimi. Küçük bir tebessümle onlara baktım.

"Siz tanışmadınız değil mi? Kendisi biricik amcam Albay Akın..."

Ben devam edemeden amcam sözümü kesti.

"Soğuk mu bu çay?"

Belli ki soyadını söylememi istemiyordu. Gökhan hemen ayaklandı. Karşısında koskoca albay vardı "Tazeleyim komutanım."

Amcam umursamadan oturmasını işaret etti.

"Bende soğuk severim zaten."

Bana dönerek gülümsedi.

"Senin ekip demiştin değil mi?"

Hafifçe başımı salladım. Sanki bilmiyordu. Gerçi biliyorsa dahi birebir tanışmamış olması yüksekti. İlk Yağız'ı gösterdim.

"Üsteğmen Yağız Pala."

Arkasından Gökhan'ı işaret ettim.

"Teğmen Gökhan Görgün."

Akın amcam ikisine de başıyla kısa bir selam verdikten sonra ilk hedefi Yağız oldu.

"Demek Pala sensin."

Yağız'ın kaşları çatılırken hafif dik bir konum aldı.

"Evet komutanım."

Amcam arkasına yaslanarak ciddiyetini bozmadı. Sessizce karşısındaki adamı inceliyordu. Daha fazla devam etmeyerek bakışlarını bana çevirdi.

"Bahar, küs müyüz?"

Biraz önceki sert adam gitmiş, yerine babacan bir adam gelmişti. Dudaklarımı büzdüm.

"Bunu yalnız konuşsak amca."

Bana doğru hafif eğilerek omuzuma vurdu.

"Kızım seni ben yetiştirdim."

Yandan bir bakış attığımda dudak büktü.

"Babanı saymazsak tabii."

Sonra yine kaşlarını çattı.

"Göreve gitmemek de ne demek? Buraya kadar çok emek ettin."

Yağız'la bakışlarımız kesiştiğinde bunu amcama belli etmemeye çalıştım. Gülümseyemedim. Haklıydı amcam; çok emek etmiştim.

"Seni göreve göndermeyecek adamın ben alnını karışlarım."

Yağız'a ifadesiz bakışlarını her ne kadar benden ayırmasa da fazlasıyla sessiz duruyordu. Gökhan'ın dudakları çoktan kıvrılmış arkadaşının sırtını sıvazladı. Sanırım ona güzel temennilerde bulunuyordu. Gülümsemeye çalıştım ama olmadı çünkü amcama da kızgındım.

"Yine de kendim halledebilirdim."

Bardağına uzandı. Bunu o da biliyordu fakat bir an olsun arkamda durmaktan vazgeçmemişti.

"Onu biliyoruz."

Çaydan bir yudum daha alıp suratını buruşturdu.

"Soğuk bu çay."

Biraz önce nedense sevdiğini söylemişti. Eliyle işaret verip ayaklandı.

"Sen bana evde demle hadi."

Yağız ve Gökhan da ayaklanırken onlara sert bir bakış attı. Yine küçük bir baş selamı verip arkasını döndü. Kapıya ulaştığımızda bizim dairenin anahtarı kapıda duruyordu. Anlaşılan Meriç bizim için bırakmıştı. Amcam önden giderken üzerimdeki hırkayı çıkarıp Yağız'ın eline tutuşturdum.

"Sağ ol."

Daha fazla oyalanmadan kendi daireme geçtim. Bugün benim için fazlaydı ve uyumak istiyordum. Zaten çoktan gece yarısını geçtiği için amcama salona yer yapmış sonra da odama çekilmiştim.

***

Sabah uyandığımda odamdan çıkmamla Akın amcamla Meriç'i salonun ortasında birbirleriyle güreşirken bulmuştum. Sabahın köründe gözümü zor açarken onların seslerine uyanmış, şimdi salonun kapısında manasız sabah sporlarını anlamaya çalışıyordum.

"Siz delirdiniz mi? İnsanlar uyuyor. Sabah sabah dersiniz ne?"

Akın amcam Meriç'in sırtını yere yapıştırdığında alnındaki teri sildi. Giderek zorlanıyordu yaşlı kurt.

"Bana kafa tutuyor utanmadan."

Meriç fırsattan istifade Akın amcamı boşluğa düşürerek ters düz ettiğinde gülmeye başladı.

"Yaşlandın artık. Git de emekliliğini iste."

Akın amcam Meriç'i üzerinden attığında homurdanıyordu.

"Ulan ben senin gibi kırk taneyi cebimden çıkarırım."

Gözlerimi devirdim.

"Ne ara anlaşma sağladınız bilmiyorum ki. "

ikisi de yerde sırıtırken başımı iki yana sallayıp arkamı döndüm. Hiç onlarla uğraşamayacaktım. Lavaboya kısa bir uğrak verip tekrar odama geçtim. Üzerime siyah atlet ve kareli bir gömlek geçirdim. Altıma da siyah dar kotumu giydiğimde saçlarımı at kuyruğu yaptım. Kirpiklerime sadece rimel sürmekle yetindim. Hazır olduğumda mutfağa girdim. Akın amcamı göremezken Meriç çay demliyordu. Kahvaltılıkları dolaptan çıkararak Meriç'e kısa bir bakış attım.

"Arkadaşın ne durumda?"

Bana dönmeden yaptığı işe devam etti.

"Ayrıldık."

Elimdekileri masaya bırakıp Meriç'e yaklaştım.

"Üzgünüm."

Bakışları beni bulduğunda gülümsedi.

"Olmayacak bir şeydi."

Saçlarını karıştırarak bende gülümsedim.

"Olsun be, sana kız mı yok?"

Çaydanlığı yerine bıraktığında sıkıntılı bir nefes verdi.

"Belki bir gün babam gibi bende harika bir kadına aşık olurum."

Dudaklarımı büktüm. Meriç aldırmaz gibi görünse de harika bir erkekti. Onun sevdiği kadın uğruna her şeyi yapacağını biliyordum.

"Bana çok uzak ama senin için umutluyum."

Biz konuşurken Akın amcam da üzerini değiştirmiş elinde telefonla konuşarak içeri girdi.

"Kızım geleceğim merak etme. Kısa süreliğine geldim."

Akın amcamın bir oğlu iki kızı vardı. Anlaşılan o ki küçük kızıyla konuşuyordu.

"Tamam annene ver bakalım."

Masaya otururken bende yumurtaları çıkararak omlet yapmaya başladım. Bir yandan da onu dinliyordum.

"Güzelim bırak gitsin kız istediği yere."

Kaşlarım havada Akın amcamı dinlerken şaşırmıştım ama o hemen karşı tarafı dinleyip son vermişti bu duruma.

"Merak etme Alparslan da orada olacak konuştum ben."

Gözlerimi devirdim. Akın amcam kızlarına hiç karışmaz, ama ajan gibi çalışırdı. Kızları nerede, kimlerle takılıyor hepsini mutlaka bilirdi. En büyük ajanlarından biri de benim kardeşim oluyordu ama zaten kızlar da bu durumu biliyordu. Alpaslan, amcama her şeyi söylemezdi. Sadece bir sorun olursa haber eder, onun dışında kimin sevgilisi var, kimin yok hepsini bilse de kendine saklardı. İşin komik yanı Akın amcam da bu durumu bilir o da ses etmezdi çünkü Akın amcamın istediği kızlarının başına bir şey gelmemesiydi. Onun dışında detayları bilmek istemezdi. Çünkü kızları zaten Akın amcama her şeyi söylüyorlardı. Tabii sevgilileri hariç. Sonuçta Akın amcamdaki genişlikte çay bardağının ince beli kadardı.

"Olur söylerim. Bende özledim güzelim. Hemen geleceğim yanınıza. Kendinize dikkat edin."

Telefonu kapattığında tabağı alarak masaya bırakıp bende oturdum. Meriç de yanımıza otururken gülümsedim.

"Teyzem nasıl?"

Akın amcam Meriç'in verdiği çayı alarak dudaklarına götürdü.

"Hala çok güzel ve çok huysuz."

Kıkırdarken ağzıma zeytin attım. Akın amcam çok seviyordu teyzemi. Ben bir babamın aşkına bir de Akın amcamla, Giray amcamın aşkına hayrandım. Ne bunu dillendirmekten çekinirler, ne de sevgilerini gizli tutarlardı.

"Ya onu mu sordum ben?"

Meriç'le bana kısa bir bakış attı.

"İyi iyi... Analarınızla bol bol geziyorlar. Size de selam söyledi."

Dudaklarım kıvrıldığında Meriç girdi araya.

"Sen ne yapacaksın bugün?"

Amcam istifini bozmadan kahvaltısına devam ediyordu.

"Karargaha gideceğim. Gelmişken Turan albayı da bir göreyim."

Dudaklarımı büktüm.

"Beni araya katma lütfen. "

Özenle yaptığım saçımı tokamdan çekerek bozdu.

"Kızım bir derdimiz sen misin yahu?"

Gözlerimi kısarak saçlarımı düzelttim. Saçlarıma dokunulmasından hoşlanmazdım ve o bunu biliyordu.

"Sevmediğimi biliyorsun."

Hafifçe dudağını kıvırdı.

"Bugün karargahta var mısın eski günlerdeki gibi kozlarımızı paylaşalım?"

Benim de dudaklarım kıvrıldı. Akın amcam böyleydi işte. Yaşına bakmaz her zaman çalışırdı. Bu yüzden yaşına göre fazlasıyla dinç görünürdü.

"Bana uyar."

Meriç elindeki bardağı bırakırken güldü.

"Bunu kaçırmam."

Devamında sessiz ve hızlı geçen kahvaltının sonunda evden çıkmıştık. Biraz gecikmemizden sebep ekibi görmemiştim. Karargaha geldiğimizde amcam ve Meriç'ten ayrılarak üzerimi değiştirdim. Üst kata çıkıp odama girdiğimde Yağız başını kaldırarak gayri ihtiyari gelen kişiye baktı. Beni görmesiyle yaptığı işi bırakarak biraz daha dikleşti. Masama geçerken küçük bir selam verdim.

"Günaydın üsteğmenim."

Hafifçe başını eğdi.

"Günaydın."

Eline aldığı dosyayı bana uzattı.

"Şunu bir kontrol et bakalım."

Bir kaç adımda ona doğru adımladım. Uzattığı dosyayı almak istesem de bırakmadı.

"Gitti mi amcan?"

Omuz silktim.

"Hayır."

Dosyayı tekrar çekerek arkamı döndüm. Yerime geçerek oturmuştum.

"Seni çok seviyor anlaşılan. Buraya kadar geldiğine göre."

Tebessüm ettim.

"Sever. Düşkündür bana."

Bir süre eli çenesinde gezinirken asıl merak ettiğini sona saklamıştı.

"Şu... sana eğitimlerde akıl veren bu amcandı herhalde."

Dudaklarım kıvrılarak büyük bir gülümsemeye dönüşürken kendimi toparlamaya çalışıyordum. Anlaşılan o ki kasıklarına geçirdiğim tekmeyi hala unutamamıştı. Sahi iyi dayanmıştı bu arada. İnşallah bir sıkıntı olmazdı.

"Evet. Yani biraz sert oldu ama... Her neyse."

Gözlerini kıstı. Bu konudan bahsetmem hoşuna gitmiyordu ama bu sefer konuyu kendisi açmıştı.

"Sen gülüyor musun?"

Hemen önümdeki dosyaya odaklanırken kaşlarımı çattım.

"Yoo. Olur mu hiç öyle şey üsteğmenim."

Ters bir bakış attı.

"Sen de bana bir özür borçlusun."

Huysuzca omuz silktim. Yok daha neler. Sanki onu ben küçümsemiştim.

"Seninkilerin yanında lafı bile olmaz."

Başını iki yana salladı. Belli ki benimle aynı fikirde değildi.

"Bahar üsteğmenim."

Uyarırcasına çıkan ses tonuyla burun kıvırdım.

"Iyi, tamam. Ne kıymetli...."

Cümleme devam edemeden dudaklarımı birbirine bastırmamla göz göze geldik. Yanaklarım kızarırken hemen toparlamıştım.

"Yani özür dilerim. Kızgındım sana."

Sabit bakışlarını gözlerimden ayırmadı. Ayırması gerekirdi; şu an utanıyordum.

"Kabul etmiyorum."

Tek kaşımı kaldırdım. Nispet yapıyordu beyimiz?

"Niye komutanım? Yoksa siz de mi küçük P...."

Yine dilimin ucuna gelen cümleme devam edemedim. Bazen susmam gerektiğini o kadar eğitime rağmen öğrenememiştim. Dilimi ısırdığımda dudakları kıvrıldı.

"Evet Bahar, doğru bildin. Kıymetlidir de."

Elimdeki dosyaya indirdiğim bakışlarımla bir müddet böyle kalma niyetindeydim. Bazen kendimi tutamıyordum.

"Ben dosyaları kontrol edeyim," derken sesim içine kaçmış gibiydi.

Aradan geçen bir saatin ardından fazla sessiz olan odayı gelen askerin sesi böldü.

"Komutanım Turan albay sizi toplantı odasına istedi."

Yağız başıyla onayladı.

"Geliyoruz."

Askerin çıkmasıyla ikimizde ayaklandık. Yağız kapıyı açtığında geçmem için bekledi. Şaşkınca ona baktığımda eliyle küçük bir reverans yaptı. Önünden geçerek çıktığımda yine kıvrıldı dudaklarım. Nasıl olduysa kibarlaşmaya başlamıştı.

Birlikte toplantı odasına girdiğimizde Gökhan, Aykut ve Emirhan çoktan oturmuşlardı yerlerine. Emirhan'ın yanına oturmamla Yağız yine karşıma geçti. Kısa bir bekleyişin ardından içeriye Turan albay girdiğinde hepimiz ayaklanmıştık. Arkasından giren Akın amcamsa beni şaşırtmamıştı.

Turan albay oturmamızı işaret etti. Bakışları bizde gezerken oldukça ciddi duruyordu.

"Sizi buraya toplamamın sebebi ilginizi çekecek biriyle tanıştırmak istemem."

Herkes aslında Akın amcamla tanışmış sayılırdı. Sadece onun Kurt olduğunu bilmiyorlardı ki en büyük ayrıntı da zaten buydu.

"Albay Akın ünlü bir bordo berelidir. Eminim ki hepiniz unvanını çok duydunuz."

Sessizce devamını bekledim. Turan albay da bizi meraktan çatlatmadı zaten.

"Kendisi gölge timinin Kurt'u."

Emirhan sessizce mırıldandı.

"Hadi be..."

Aykut heyecanla atıldı.

"Komutanım efsane o tim ya."

Turan albay tebessüm etti. Akın amcamsa duyduğu övgülerin yabancısı değildi.

"Doğru."

Akın amcama dönerek bizleri gösterdi.

"Bizim çocuklar da fena değildir albayım. Uçanla kaçan bile kurtulamaz ellerinden."

Akın amcam gülümseyerek Turan albayın omuzunu sıktı. Kıdem olarak daha üstteydi.

"Haberdarız Turan albayım. Kartal timinin başarıları büyük."

Özellikle Yağız'ı ima ettiğinde ilgimi çekmişti.

"Pala'yı bizzat yakından takip ediyoruz."

Kaşlarımı çatmadan edemedim. Akın amcamın Yağız'ı bu kadar iyi tanıdığını bilmiyordum. Dün "Pala sensin demek," demesi, şimdi imalı sözleri normal değildi. Tüm bunlar ne demek oluyordu? Yağız'la Akın amcam bir süre bakıştıktan sonra Yağız başını eğdi. Merakla onları izlerken aklıma bu konuyu sormayı not ettim.

Devamında Turan albay ve Akın amcamla geçen işle ilgili konuşmaların ardından herkes odadan çıkmaya başlamıştı. Akın amcamın karşısına geçtiğimde gülümsedi.

"Aşağı gel de şu yıldızlarının bir tozunu alayım. "

Dişlerim ortaya çıkarken sırıtmadan edemedim.

"Dikkat ette o yıldızlar senin tozunu almasın."

Tam cevap verecekti ki telefonu çaldı. Arayan kişiye baktığında kaşları çatılırken açarak arkasını döndü. Bir kaç adımda odadan çıktığında duyduğum sesle arkamı döndüm.

"Demek Kurt'un yeğenisin."

Yağız'ın bakışlarıyla karşılaşırken omuz silktim.

"Öyle."

Sandalyeye biraz daha kuruldu.

"Bana bunu önce söylemeliydin."

Kaşlarım havalanırken elimi masaya yasladım.

"Ne değişecekti?"

Eline aldığı kalemi inceler gibi yapıp tekrar bana odaklandı.

"O zaman nasıl eğitildiğini daha iyi bilirdim."

Alaylı bir homurtu yükseldi burnumdan.

"Bunları bilmeden de bana güvenmeni isterdim."

Yine kara gözlerini gözlerime diktiğinde bakışları bana bir şey anlatıyor gibiydi ama ben hiçbir şey anlamıyordum.

"Sana güveniyorum Bahar. Sadece..."

Merakla Yağız'ın cevabını beklerken Akın amcam içeriye girdi. Cümlesi yarım kalan Yağız toparlanarak ayağa kalktı. Bakışlarımı amcama çevirdiğimde tam önümde durdu.

"Planda değişiklik oldu Bahar, dönmem gerekiyor."

Dudaklarım bükülürken sessiz kalmamla bakışlarını Yağız'a çevirdi.

"Güneşime dikkat et Pala. Onu biz buraya boşuna göndermedik. Sendeki kor yok belki ama onda da ateş var."

Yine benim bilmediğim bir konuşma yapmıştı amcam. Üstü kapalıydı bu konuşmanın ama belli ki Yağız anlamıştı.

"Gözünüz arkada kalmasın komutanım."

Amcam küçük bir asker selamı verdi.

"Görüşürüz asker."

Aynı şekilde Yağız da selam verdiğinde odadan birlikte çıktık. Amcamın peşine takılmış adımlarken bahçeye çıkar çıkmaz ona yetişerek aynı hizada yürümeye başladım.

"Yağız üsteğmenle ilgili ne biliyorsun amca?"

Beni duymazdan geldiğinde kaşlarımı çattım.

"Beni resmen ona emanet ettin. Bunu neden yaptın?"

Adımları durduğunda gülümsedi.

"Seni kimseye emanet etmedim. Sen sadece Allah'a emanetsin Bahar. Fakat Pala'nın seni yine de canı pahasına koruyacağını biliyorum."

Akın amcamın sözleri beni afallattığında karşı çıktım.

"Yapma amca! Ekipte herkes birbiri için kendini feda eder. Güven atışını bu yüzden yapmıyor muyuz? Hem o beni ekipte hiç istemedi bile."

Derin bir nefes alarak bana doğru döndü.

"Bahar, seni istememesi yanlış. Buna hakkı yok ama yine de onu anlıyorum."

Bakışlarım dalgınlaşırken bilmediğim bir durum olduğundan emindim artık.

"Benim bilmediğim neyi biliyorsun?"

Soğuktan korunmak istercesine üzerindeki montun fermuarını çekti. Oysa sadece vakit kazanmaya çalışıyordu.

"Bazı şeyleri bilmiyorsan bilmemen gerektiği içindir. Ya da hala öğrenmen için zaman vardır asker."

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Daha fazla sorgulamamı istemiyordu.

"Pekala, dediğin gibi olsun."

Nasıl olsa er ya da geç öğrenecektim. İkimizde birbirimize sarıldığımızda başımdan öperek geri çekildi.

"Kendine dikkat et."

Buruk bir gülümseme vardı yüzümde. Ailemi de onu da çok özlemiştim ve çok seviyordum.

"Sende. Selam söyle herkese."

Amcam da tebessüm ederek başıyla onayladığında Meriç koşarak yanımıza geldi.

"Yetiştim mi?"

Gülerek başımı salladım. Akın amcamla birbirlerine sarıldıklarında yüzümde memnun bir ifade vardı. Biz kan bağlarıyla birbirimize bağlı değildik ama çok geniş ve çok sıcak bir aileye sahiptik.

Akın amcam giderken Meriç de ben de arkasından bakıyorduk. Gözden kaybolmasıyla bakışlarımız birbirimize çevirdiğimizde ilk teselli cümlesi Meriç'ten gelmişti.

"Dert etme yine gelir o yaşlı Kurt."

Dudaklarım kıvrıldığında Meriç'in kıvırcık saçlarını karıştırdım.

"Gelir ve seni yine bir güzel sallandırır."

Ellerimi iterek tersledi.

"Kızım bırak saçlarımı."

Yapay bir sinirle kaşlarımı çattım ama dudaklarımda hala bir tebessüm gizliydi.

"Kızım değil komutanım diyeceksin asker."

Bana yandan bir bakış attı.

"Pabucumun komutanı."

Gözlerim kısılırken bileğini yakaladım. Hızla çevirdiğimde Meriç için çok geçti.

"Tamam Bahar bırak Allah aşkına."

Biraz daha büktüğümde inledi.

"Duyamadım teğmenim."

Hemen geri adım attı.

"Tamam komutanım, Bahar üsteğmenim tamam."

Elini bırakmamla birkaç adım geriye gitti.

"Babasının kızı ne olacak?"

Meriç'in homurdanırken beni babama benzetmiş olması sırıtmama sebep olmuştu. O benim örnek aldığım en önemli kişiydi. Onun gibi olabilmek için çok emek vermiştim.

Meriç'le sataşarak bina içine ilerlerken başımı kaldırdığım anda pencereden bizi izleyen Yağız'ı fark ettim. Yüzümdeki gülümseme çoktan donduğunda o izlediğini saklama gereği bile duymuyordu...

Bölüm sonu yorumlarınızı alayım
Görüşmek üzere hoş çakalın ♀
Oy vermeyi unutmayın...
Instagram:soylumery

8. Konya Kızı

Merhaba...

Bu bölümü CANAN8535 e ithaf ediyorum. Hikayeniz beni çok etkiledi. İnşallah hep mutlu olursunuz

Bölüm biraz sekteye uğradı biliyorum ama kusura bakmayın. Bazı özel sebeplerden yazamadım. Her şey yolunda, kusursuz işlemiyor. Sabrınız için teşekkürler...

Her neyse.... inşallah bölümü beğenirsiniz. 😍

Lütfen düşüncelerini yazın. Oy ve satır arası yorumlarınızı bekliyorum...

Keyifli okumalar...

Bir doğan güneşe vurgundum bir de onu gölgede bırakan ay yıldızlı bayrağa.

Vatan sevdalısıydım ben. Siz her dağı karış karış gezen bir askerin vatan kokusu dediğinde ne anlattığını bilir misiniz?

Bir karış toprak için kanını feda etmek. Uğrunda ölmeye değer bir toprağa sahip olmak nasıl bir duygu ben çok iyi biliyordum.

Fakat bazı şeyler için asker olmaya gerek yoktu. Vatan sevdalisi her insan benim ne demek istediğimi çok iyi anlardı.

Geçen bir haftada pek de bir aksiyon yaşamamış, olağan işlerimize devam etmiştik. Hayatı akışına bıraktığım şu günlerde operasyona gitmiyor oluşumuz da fazla can sıkıcıydı. Tabii her şey bugüne kadar sürdü.

Yeni bir güne uyanmanın güzelliği vardı üzerimde. Sabah büyük bir enerjiyle uyandım. Güzel bir kahvaltı hazırlayıp yerken yalnızdım. Meriç nöbetçi olduğu için gelmemişti. Karnımı doyurur doyurmaz duşa girdim. Kısa bir duşun ardından saçlarımı kurutup odama geçtim. Altıma siyah bir kot üzerime de mavi bir kazak geçirdim. Havalar soğuktu ve üşütmek istemiyordum. Saçlarımı balık sırtı ördükten sonra hafif bir makyaj yaptım. Hazır olduğumda silahımı belime geçirdim. Montumu giydikten sonra başıma da mavi beremi geçirdim. Hazır olduğumda kapıyı açtım. Karşı dairenin önünde ayakkabısını giyen adamla gülümsedim.

"Günaydın Gökhan."

"Günaydın."

Eğilmiş ayakkabılarımı giyerken kısa bir süre sonra sevimsizin sesi de geldi.

"Bahar'ın kapısını çal. Bu gün yalnız..."

Kaşlarım havalanmış başımı kaldırdığımda karşı karşıya geldiğim adam beni görmüş olacak ki sözleri yarım kaldı. Dudağımın bir kenarı kıvrıldı. Nasıl olduysa beni düşünmüştü.

"Bahar..."

"Size de günaydın üsteğmenim."

Merdivenlere yöneldiğimde arkamdan seslendi.

"Nereye?"

Başımı arkaya çevirdim.

"İşe."

Peşime takıldığında Gökhan da kapıyı çekti.

"Meriç yoktu bugün. Bizimle gel."

Omuz silktim. Bir daha onun arabasına zorda kalmadıkça binmeyi düşünmüyordum.

"Arabası bende."

Sessiz kalışıyla aşağı indim. Arabaya binerek yola çıktım. Karargaha gelmemle arabayı park eder etmez Yağız da hemen yanına park etti. Onları es geçerek içeri ilerledim. İlk iş olarak Meriç'in odasına gittim.

Kapıyı açarak içeri girdiğimde Meriç hasta sedyesinde uyuyordu. Kesinlikle nöbet konusunda profesyoneldi. Dudaklarım kıvrılarak bir iki sessiz adımda yanına geldim. Tam başucunda durduğumda sesimi kalınlaştırdım.

"Asker!"

Yüksek çıkan sesimle Meriç bir anda yerinden fırlarken yere düşmüş, alelacele toparlanıp ayağa kalkarak hazırola geçmişti.

"Emredin komutanım."

Gözleri zar zor açılırken karşısındakinin ben olduğumu anladığı anda kaşları çatıldı. Haline fütursuzca gülerken sesi fazla öfkeliydi.

"Bu sefer bittin kızım sen!"

Gözlerim büyürken arkamı döndüğümde kaçmaya başladım. Normal şartlarda onu yerle bir ederdim de şartlar normal değildi işte. Uykuya çok düşkündü ve bu şekilde uyandırılmaktan nefret ederdi. Ben kaçarken ısrarla peşimden geliyordu.

"Gel buraya. Göstereceğim sana."

Hızla kaçarak giyinme odasına yöneldim.

"Şakadan da anlamıyorsun. Arabanın anahtarını getirmiştim."

Meriç'e arabasının anahtarını göstererek geriye giderken ona doğru fırlattım. O yakalamak için çabalarken gülerek onu izliyordum.

"Eşek şakası yapıyorsun."

Omuz silktim.

"Eve git ve uyu. Senin için yemek ayırdım dolaba. Öğlen yersin."

Meriç homurdanarak arkasını dönmüş giderken gülerek onu izliyordum. Ne kadar birbirimize sinir olsak da onu seviyordum.

Giyinme odasına girmek için arkamı döndüğümde Yağız'ı dibimde görmemle yine gülümsemem yüzümde dondu. Bu adam bana hep böyle sert mi bakacaktı? Bir de her seferinde dibimde bitiyordu. Beremin kenarını eliyle düzelterek biraz yukarı kaldırdı.

"Çocuk gibi oyun oynamayı bırak da üzerini değiştir. Turan albay bizi bekliyor."

Onun düzelttiği yeri bozarak kaşlarımı çattım. Sanki ben beş yaşındaki çocuktum da o da benim babamdı.

"Bir de elimden tutup götür istersen."

Dudakları kıvrıldı.

"Belki, bir gün..."

Ne dediğinin farkında mıydı bu adam? Boş boş gözlerine bakarken omuzuma hafifçe vurdu. Tek kaşı yine havalanmıştı.

"Üstünü de ben değiştireyim mi Bahar?"

Karşımda sırıtan adamla gözlerimi kıstım. Ellerim belimde bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Mavi gözlerimi gözlerine dikmiştim.

"Dene ve gör yapacaklarımı."

Son kelimemi söylediğimde bakışlarımı aşağı düşürdüm. Beni anlamış olacak ki suratı buruştuğunda yanından sıyrılarak giyinme odasına girdim. Suratına da sert bir şekilde kapıyı kapattım. Biraz önceki konuşmanın anlamsızlığını düşünürken hemen hazırlanmam gerektiğinin farkındaydım.

Üniformamı giyer giymez üst kata çıktım. Toplantı odasına girdiğimde herkes çoktan yerine geçmişti. Gökhan'ın yanını boş bulmamla onun yanına oturdum. Benden kısa bir süre sonra da Turan albay girdi. Onun gelişiyle hepimiz ayaklandık. Eliyle oturmamız için işaret verdiğinde yerlerimize geçtik.

"Sizi yeni bir görev için buraya topladım."

Hepimiz merakla ve istekle Turan albayı dinlerken Yağız onayladı.

"Emredin komutanım."

Turan albay işaret verdiğinde slayt açılırken uydu görüntüleri ekrana yansıdı.

"Sınırımıza çok yakın yeni bir yapılanma tespit ettik. Sizden istediğimiz orayı temizlemeniz."

Emir düşünceli bir şekilde bakışlarını Turan albaya çevirdi.

"Komutanım SİHA'lar neden halletmiyor?"

Turan albay slayttaki görüntüyü değiştirdi.

"Bunun iki sebebi var. Birincisi gürültü çıkarmadan sessiz sedasız halletmemiz için ikincisi ve en önemlisi de başlarındaki adamı istediğimiz için."

Ekrandaki saçı sakalı birbirine karışmış adama baktım uzunca bir süre. Sonra bakışlarım Yağız'a takıldı. Dişlerini sıkıyordu. Elini yumruk yapmıştı ve masanın altına indirdi. Adamı tanıdığını düşünürken Yağız öfkeli sesiyle konuştu.

"Nereden bileceğiz bu şerefsizin orada olduğunu?"

Turan albay belli ki sorulara hazırlıklıydı.

"İstihbarat sağlam. Yarın orada olacak. Siz bugünden gidip geceyi orada geçireceksiniz."

Bir süre daha operasyonun detaylarından bahsettikten sonra Turan albay son konuşmalarını yapıyordu.

"Emir komuta sende Yağız. Herhangi bir sorun ya da aksilik istemiyorum."

"Emredersiniz komutanım."

Yağız dudağının kenarı kıvrılmış bana bakarken gözlerim kısıldı. Emir komutanın yine ona geçmiş olması belli ki keyfini yerine getirmişti sevimsizin. Sinir oluyordum ona. Şimdi yine bilmiş bilmiş başıma dikilip bir sürü emir verecek, sürekli hata yaptığımı ya da tecrübesiz olduğumu yüzüme vuracaktı.

Turan albayın sesi geldiğinde başını ona çevirdim.

"Bahar, gözlerini açık tut."

Parmağıyla Yağız'ı işaret eden Turan albayı merakla dinliyordum.

"Bu adam birini yakaladığında kontrolden çıkabiliyor ve ben o iti canlı istiyorum."

Hiç şaşırmamıştım nedense.

"Şüpheniz olmasın komutanım."

Turan albay ayağa kalktığında bizim de sandalyelerimiz boştu artık.

"Gidin ve yapmanız gereken neyse onu yapın. Allah yardımcınız olsun."

"Sağ olun komutanım. "

Hepimizden tek nefeste çıkan üç kelime Turan albayın yüzündeki memnuniyeti de arttırmıştı. Turan albay çıkar çıkmaz Yağız karşıma geçerek parmağını havada salladı.

"Sakın işime karışma."

Sert duruşu, kara gözleri, kendinden emin hali yine kaşlarımı çatmama sebep olmuştu. Ben daha cevap veremeden odadan çıkıp gitmesiyle daha da öfkelendim.

"Sevimsiz!"

Karşımda duran Gökhan'la elimi kaldırarak parmağımla Yağız hala burada gibi kapıyı işaret ettim.

"Derdi ne bu manyağın? Beni gerçekten çok sinir ediyor."

Gökhan geçmem için bana eliyle kapıyı gösterdi.

"Uzun hikaye komutanım, boş verin."

Yürürken arkamdaki Gökhan'a doğru bir bakış attım.

"Ha bir hikayesi var yani."

Gökhan adımlarını bana yetiştirirken tebessüm etti.

"Herkesin bir hikayesi var komutanım."

Gözlerimi devirdim.

"Şu hikayeyi bir de ben öğrensem. "

Gökhan şimdi gayet ciddi duruyordu.

"Bir gün kendi anlatır belki."

Dudaklarım büküldü. Sahiden öyle bir ihtimal var mıydı?

"O sevimsiz mi? Çok zor."

Giyinme odasına geldiğimizde kapıyı açmadan Gökhan'a döndüm.

"Sanki hep böyle sevimsizmiş gibi değil mi?"

Başını iki yana salladı.

"Her zaman değil komutanım."

Düşünürcesine parmağımı çeneme koydum.

"Bana doğduğunda bile öyleymiş gibi geliyor."

Gökhan daha fazla dayanamayarak gülmeye başladı. Kendini toparlayamazken bende gülmeye başladım. Yağız şu söylediklerimi duysa sinirden kudururdu.

Ikimizde fütursuzca gülerken karşı kapı açıldı. Yağız karşımızda kaşları çatık dikilirken bakışları önce bende sonra da Gökhan'ın üzerinde

geziyordu. Gökhan hemen kendini toparladı. Ben de daha fazla gülememiştim zaten. Bir süre bakışları üzerimizde gezen Yağız, anlamsız bir hisle hiçbir şey demeden gitmişti yanımızdan.

Ne olduğunu anlayamazken odaya geçtim. Üzerime yeleğimi geçirip dizliklerimi taktım. Kar maskemi de alarak odadan çıktım. Mühimmat odasına girdiğimde Yağız karşıda arkası dönük dolabındaki silahlarla ilgileniyordu. Aykut ve Emirhan da aynı şekilde hazırlanırken bende dolabımın başına geçtim. Kısa süre sonra Gökhan da odaya girdi.

Hepimiz uyum içerisinde hazırlanmakla meşguldük. Bacağıma bıçağımı sabitledim. Elime aldığım şarjörleri de yeleğimin ceplerine koydum. Diğer eksikleri de yerleştirirken Emirhan yine Aykut'la uğraşıyordu.

"Oğlum bırak lan maskemi."

Aykut sinirlenirken Emirhan keyifli bir kahkaha attı.

"Ne oldu oğlum? Bebeksi yüzüne zarar gelir diye mi korktun?"

Aykut zorla kar maskesini alıp Emirhan'ı itti.

"Bırak lan! Ben, sen miyim?"

Onların haline kıkırdarken silahımı aldım. Kontrol ederek yerine yerleştirdim. Mermilerden bir miktar cebime doldururken dolabıma sakladığım çikolataları görünce dudaklarım kıvrıldı. Çocuk gibi birkaç tanesini mermilerin arasına katarak cebime attım. İşim bittiğinde çocuklar da çıkmaya başlamıştı. Kar maskemi hemen başıma geçirdim. Eldivenlerimi de giyiyordum ki sağ tarafımdaki sevimsiz konuştu.

"Mermi yerine de çikolatayla doldurursun artık şarjörü."

Gözlerimi devirdim. Kaskı başıma sabitlemeye çalışıyordum. Yeteri kadar mermim vardı oysa. Hatta dolu yedek şarjörlerim de vardı ama o her şeyime karışmaktan zevk alıyordu.

"Beni mi gözetliyorsun üsteğmenim?"

Dolabının kapağını kapatarak yanıma geldi. Sorduğum soruyu duymazdan gelmişti. Karşıma dikildiğinde kaskımı başıma sabitledi. Çenemin altından kilidi takarken ilgiyle onu izliyordum. Hem bana laf çarpıyor, hem de yardım ediyordu. Kara gözleri çenemde, çatık kaşlarıyla ciddi bir şekilde işini yaparken fazla ilgi çekiciydi. Ama bu anlık sürmüştü.

"Kendim yapardım."

Bakışlarını gözlerime çıkardığında kar maskesiyle bütünleşen kara gözleri bir girdap gibiydi. Koca bir karanlık beni içine çekiyor, o ise sanki bunu istiyordu.

"Biliyorum. Saçlarını da montunun içine sok."

Kaşlarımı çatarak çantamı sırtıma attım.

"Rahat bırak beni."

Homurdanarak kendisi de çantasını aldı.

"Hoş, saçlarını saklasak ne fayda? Gözlerin ben buradayım diyor."

Dolabımı kapatıp ters bir bakış attım.

"Ne yapayım üsteğmenim, ne istiyorsun? Ortadan yok mu olayım?"

Kapıyı işaret ederek silahımı uzattı.

"Mümkün olsa fena fikir değildi."

Yanaklarımı şişirerek serbest bıraktım.

"Seninle uğraşmayacağım."

Silahımı kavrayıp odadan çıktığımda diğerleri çoktan açık alana ulaşmışlardı. Yaklaşık bir on dakika sonra helikopter geldiğinde hepimiz yerimizi almıştık.

Geçen yolculuğun ardından helikopter sınırı geçmiş, dağların üzerinde geziyordu. İneceğimiz mevkiye geldiğinde Yağız'ın eliyle işaret vermesinin ardından havada asılı kalan helikopterden sırayla iniş yaptık. Bizi bırakır bırakmaz gözden kaybolan helikopterle Yağız bakışlarını Gökhan'a çevirdi.

"Yön belirle Kara."

Gökhan cebinden çıkardığı haritada bir süre göz gezdirdi.

"Kuzeydoğu tarafında. Üç saat."

Yağız bakışlarını karşımızda uzanan dağlara dikti bir müddet.

"Kontrollü gideceğiz. Gözünüz açık olsun."

Hepimiz yola koyulduğumuzda bol miktarda yürüyecektik. Üç saatlik yol muhtemel kontrollü yürüyüşümüzle yarım saat daha fark atacaktı. Sınır dışındaydık ve ne olacağını kestiremezdik.

Sessiz sakin bir şekilde yol alırken daha sadece bir saat geçmişti. Nefesimin düzeni hafiften bozulmaya başlasa da hala iyi durumdayım. Soğuk yüzümüze çarptıkça bizi kendimize getiriyordu. Aykut önde giderken komando marşı mırıldanıyordu. Telsizler sayesinde rahatça birbirimizi duyarken kulağım onda gözlerim etraftaydı.

"Biz dağlara atarız pusu,
Haram oldu gece uykusu.
Komandoya bir yudum su
Vermez misin Konya kızı?"

Aykut'un sözlerini Gökhan devam ettirirken bir iki adım arkamdan geliyordu.

"Bir elinde el bombası
Bir elinde kasaturası
Sırtında da sırt çantası
Ikinci bölük aslanları"

En arkada Emirhan, Gökhan'dan sonra devralmıştı.

"Şırıl şırıl suyun akışı
Beline de bağlamış al nakışı
Komandonun bir bakışı
Yetmedimi sana Konya kızı"

Yanımda yürüyen Yağız'ın sesi de geldiğinde tek tek ilgiyle onları dinliyor aynı şekilde dudaklarımdaki minik kıpırtılarla onlara eşlik ediyordum.

"Vatan aşkı canımdadır.
Bayrak sancak kanımdadır
Atasının yanındadır
İkinci bölük aslanları"

Hepsi sessizliğe büründüğünde dalgın bir şekilde sıra bana gelmişçesine devam ettim.

"Devre devre gelir gider
Ne gam kaldı ne de keder
Coşku ile yemin eder
Ikinci bölük aslanları."

Ortamı bir sessizlik kapadığında başımı yana çevirdim. Yağız bana yandan bir bakış attığında kaşlarımı çattım.

"Ne? Bende askerim."

Sözlerimle hepsi gülmeye başladığında Aykut yine konuşmaktan geri kalmamıştı.

"Komutanım helal be... Ağzınız bal yesin."

Son cümlesiyle suratım buruşurken Emirhan atıldı.

"Komutanım yalnız o Konya kızı size pek uymadı. O kısmı sizin için değiştirelim."

Ne yapacaktı acaba, Konya erkeği mi? Gözlerimi devirerek dikkatli bir şekilde adımlarımı devam ettim.

"Dert değil Avcı. İlgilendiğim kısım orası değil."

Dikkat etmiştim de askerlerin marşları bile cinsiyetçiydi. Acilen sayımızı arttırarak bu durumun önüne geçmeliydik. Tekrar yola odaklandığımızda geçen saatlerin ardından Aykut'un sesi bizi durdurdu.

"Komutanım."

Hepimiz anında dikkat kesildik.

"Söyle Poyraz."

Yağız'ın emriyle Aykut hemen cevap verdi.

"Hedef göründü."

Hepimiz dikkatli bir şekilde kayalıkların arkasına sakladığımızda dürbünle kamp alanını gözetlemeye başladık.

"Avcı, yuva yap."

Yağız'ın sesiyle Emirhan hemen yanımızdan ayrılırken Dürbünle kampı izliyordum. Soğuğun vurduğu bedenim artık alışmış durumu pek de yadırgamıyordu. Mağaranın etrafındaki nöbetçileri saydığımda mırıldandım.

"Yedi kişi var."

Yağız hemen ne demek istediğimi anlamıştı.

"Konumlarını bildir Güneş."

Dikkatli bir şekilde adamları gözden geçirirken saymaya başladım.

"Ikisi mağaranın üstünde, ikisi sağ kanatta, diğer ikisi de solda. Bir kişi de önde bekliyor. "

Yağız için bu yeterli değildi.

"Teyit et Avcı."

Kısa sure sonra Emirhan'dan da onay geldi.

"Aynı komutanım."

Yağız bir süre daha etrafı gözden geçirip planı anlatmaya başladı.

"Avcı sol kanat senin. Kara sen öndeki adamı halledeceksin, Poyraz sağ taraf senin. Güneş'le ben tepedeki ikiliyi indireceğiz."

Hepimiz onayladık.

"Emredersiniz komutanım."

Yağız hız kesmeden devam etti.

"Adamımız içeride mi bilmiyoruz. Önce ondan emin olmak zorundayız. İçerideki kişi sayısını bilmediğimiz için dikkatli olacağız. Etrafı tuzaklamış olabilirler, adımlarınızı sağlam atın."

Yağız konuşmasına devam ederken Emirhan araya girdi.

"Saat üç yönünde hareketlilik var."

Hepimizin bakışları Emirhan'ın tarif ettiği yöne kaydığında hareket halindeki araca odaklandık. Kampa giriş yapan araçtan ilk inen kişi bizim istediğimiz adam olmuştu.

"Bu, o."

Gökhan keyiflenmişti.

"Kendi ayaklarıyla geldi it."

Yağız'da da aynı memnuniyet vardı.

"Gelsin bakalım."

Arabadan iki kişi daha inmişti ki birlikte mağaranın içine girdiler. Bize de bekleyecek sebep kalmamıştı artık.

"Kartal timi operasyonu başlatıyorum. Mağaraya ulaşana kadar ses istemiyorum. Kimse varlığımızı bilmeyecek. Temiz iş olsun."

Herkes onaylarken Yağız bakışlarını bana çevirdi.

"Gel bakalım çaylak."

Şu durumda bile benimle uğraşıyor oluşu çok da şaşırdığım bir durum değildi. Sanırım alışmıştım. Peşine takıldığımda ilk olarak bizim tepedeki gözcüleri indirmemiz gerekiyordu. Yağız'la sakin adımlarla ilerlerken o önde bende arkasındaydım. Adamların arkasına geldiğimizde hemen aşağılarındaydık.

"İkimizin aynı anda hareket etmesi gerekiyor."

Başımla Yağız'ı onayladığımda bacağıma sabitlediğim kasaturamı alarak derin bir nefes aldım. Yağız son kez diğerlerini uyarmıştı.

"İşaretimle temizleyin."

Yağız tekrar bakışlarını bana çevirdiğinde başını eğdi. Bende onu taklit ettiğimde aynı anda yukarı çıkmıştık. Ben kasaturamı kullanarak ağzını kapattığım adamı kendi cehennemine gönderirken, Yağız buna bile ihtiyaç duymayarak bir hamlede adamın boynunu kırdı.

İkimiz de leşleri arkaya çekerken Yağız emir verdi.

"Şimdi!"

Onlara temizlik için zaman tanırken Yağız yerdeki adamlara bakıyordu.

"Biraz kanlı başladın sanki."

Dudaklarımı büzüp omuz silktim. Belki de ben kanlı seviyordum.

"Seni memnun etmek ne mümkün."

Kulaklıktan gelen onay sesleriyle gülümsedi.

"Böylesi de hoşuma gitti. Daha bir güzel göründün gözüme."

Kaşlarım havalanmış şaşkın şaşkın ona bakarken kolumdan tutup çekti.

"Yürü hadi."

Ön tarafa dikkatli bir şekilde geçerken ikinci emir gelmişti.

"Gaz maskelerini takın."

Hızlıca maskeleri taktığımızda mağara girişinde pusuya yattık. Yağız Gökhan'a işaret verdiğinde Gökhan hemen mağara girişine gaz bombalarını

attı. Kısa sürede mağaranın dışına sızan dumanlar ve panikle ateş ederek dışarıya çıkan adamlar her seferinde hedefimizden kurtulamıyordu. Tek bir kişi sağ kaldı. O da zaten canlı gerekiyordu.

İşimizin bitmesiyle bütün kamp alanını hızlıca imha edip dönüş yoluna geçtik. Hava kararmadan sınırı geçmemiz gerekiyordu. Yağız rehin aldığımız adamla ilerlerken bende Gökhan'la önden gidiyordum. Gökhan az konuşuyordu ve onunla sohbet iyiydi. Yani fazla konuşmuyordunuz.

Yarım saat kadar geçen zamanın ardından cebimden çıkarttığım çikolatamı ağzıma zor da olsa attım. Gökhan'a yakalandığımda ise gülerek bir tane de ona uzattım.

"Al hadi."

Elimdeki çikolatayı ikiletmeden aldı. Açarak o da ağzına attı.

"İyi geldi bu."

Başımı Gökhan'a çevirerek gülümsedim.

"Neden yanımda taşıyorum sanıyorsun?"

Gökhan da bana dönmüş gülerken arkadan gelen ses ve hemen arkasına duyduğum inilti panikle o tarafa dönmeme sebep oldu. Yağız adeta kükrüyordu.

"Seni öldürürüm lan. Duydum mu beni? Seni öldürürüm..."

Herkes mecburi durduğunda Yağız'ın yanına adımladım.

"Komutanım ne yapıyorsun?"

Kara gözlerini sert bir şekilde bana dikti.

"Sen karışma Güneş."

Ben Yağız'a cevap veremeden yerde ağzındaki kanı silen şerefsiz sırıttı.

"Güneş ha..."

Büyükçe bir kahkaha attı.

"Güneş dediğin gökte olur. Seni kim düşürdü buralara."

Yüzüm buruşurken onu duymazdan gelip Yağız'a diktim bakışlarımı.

"Ben devam ederim, bana bırakın."

Biraz sakinleşmiş olacak ki başıyla arkayı işaret etti.

"Sen arkaya geç."

Yanımızdaki adamı omuzundan kavrayıp kaldırdığında hala sırıtıyordu.

"Bana bu mavi gözlü eşlik etsin komutan. Sen içimi kararttın. Şöyle gözümüz gönlümüz açılsın."

Kaşlarım havada karşımdaki adamı dinlerken Yağız üstüne çullanıyordu ki onu durdurdum.

"Komutanım lütfen bana bırakın."

Karşımda sırıtan adamla bende gülerek suratına sert bir yumruk geçirdim. Sendeleyerek yere düştüğünde Gökhan'a seslendim.

"Kara sen devam et."

Gökhan gelerek biz öldürmeden adamı elimizden aldı.

Yağız bir süre gözlerime baktı. Uzunca bir süre. Birbirimizin anca gözlerini görüyorduk zaten. Bir şey demeden yanımdan geçip gittiğinde arkasından baktım bir süre. Sanki bir sey söylemek istiyordu ama söyleyemiyor gibiydi.

Uzunca süren yolculuğun ardından hava karardığında sınırı da geçmeyi başarmıştık. Fakat helikoptere binmemize engel olan karanlıkla sınır karakollardan birine geldik.

Geç gelmemizden sebep elimizdeki adamı nezarete atarak, yemek yiyip karakol komutanının ayarladığı odaya geçtik. Üç tane ranzaya boş gözlerle baktım bir süre. Sıkıntılı bir nefesle çantamı çıkararak kenara bıraktım. Yüzüme vuran sıcak iyice mayıştırırken Emirhan çoktan yataklardan birine uzanmıştı.

"Abi ben üstte yatmam."

Gökhan da yatağa oturarak botlarını çıkarıyordu. Bilerek ağırdan alırken Aykut da yataklardan birine geçer geçmez gözlerini kapatmıştı bile. Üzerimdeki yeleği de kenara koydum. Tıpkı Yağız da benim gibi sona kalırken ikimize de üst katlar kalmıştı. O da benden önce birine çıkarak yattığında sıra bendeydi.

Cam kenarındaki Emirhan'ın üst katındaki yatağa yönelerek bir hamlede üste çıktım. Silahımı yastığımın altına koymamla botlarımı çıkarıp aşağı attım. Üzerimdeki kamuflajla yorgun bedenimi yatağa bıraktığımda hiçbir şey umurumda değildi. Bir süre tavanla bakışmamın ardından ışıklar kapandı.

Hepimiz sessizliğe gömüldüğümüzde odayı ay ışığı kaplamıştı. Gözlerim karanlığa alışırken başımı yan tarafa çevirdim. Ellerimi yanağımın altına yerleştirip bakışlarımı karşıya diktiğimde onun kara gözleriyle karşılanmıştım yine. Tıpkı benim gibi yatmış yine beni izliyordu. Karanlıktı oda ama görüyordum, belliydi.

Yorgunluk ve uykusuzlukla harmanlanan bedenim sıcakla birlikte yatağa çekilirken gözlerim kapanmaya başlamıştı. Beni izleyen adama bile terslik yapamayacak halde gözlerimi kapattığımda gerisi sadece boşluktu.

Bölüm sonu yorumlarınız neler?

Görüşmek üzere hoşça kalın

Inst: soylumery

9. Sevimliyle Sevimsiz

Selam ♀

Çok da hızlı geldik

Oy ve satır arası yorumlarınızla destek olmayı unutmayın 😇

Keyifli okumalar... ❤

Sabahın erken saatlerinde duyduğum gürültüyle gözlerimi aralarken başımı kaldırmamla Emirhan'ı Aykut'un üzerinde bulmuştum. Israrla Aykut'la uğraşmaktan zevk alan Emirhan'dan Aykut hiç memnun değildi. Üzerindeki adamı iterken homurdanmakla meşguldü.

"Oğlum git lan başımdan. Rüyanda beni mi gördün? Gelmişsin koynuma."

Emirhan'ın duyduklarıyla suratı buruştu.

"Ulan güzel kızlar varken seni mi göreceğim be?"

Gökhan başındaki yastığı alarak ikiliye fırlattı.

"Sıçtınız lan uykumun içine."

Onlara eklenen Yağız çok daha sertti.

"Oğlum düzgün konuşun lan! İndirmeyin beni aşağıya."

Yağız'ın sert çıkışı benim varlığımdan sebepti, biliyordum. Ama çocukların konuşmaları beni rahatsız etmemişti. Çünkü alışıktım. Kardeşim, amcalarımın çocukları ki ben onlara kuzen diyordum ve askeri okullar bana her türlü erkek muhabbetini öğretmiş, fazlasıyla maruz bırakmıştı. Bu yüzden ekibime çok görmüyordum. Yatağımdan aşağı sarkarak atladım. Alt kattaki yatağa oturmamla botlarımı giyiyordum.

"Size de günaydın beyler."

Hepsi toparlanırken Emirhan ayaklandı.

"Komutanım kusura bakma. Ben şaka olsun diye öyle..."

Başımı çevirerek sert bakışlarımı Emirhan'a diktiğimde cümlesini tamamlayamadı. Usulca ayağa kalkarken hepsi benim tepkimi bekliyordu. Sert bakışlarımı yumuşatarak gülmeye başladığımda derin bir nefes aldı.

"Oh be. Vallahi rahatladım. "

Arkamı dönmemle yastığımın altındaki silahımı alarak yerine yerleştirdim. Yatağımı düzeltmeye başladığımda yandan bir bakış attım.

"Sen yine de fazla rahatlama."

İşim bittiğinde arkamı dönmüştüm ki Yağız yatağından tam önüme atladı. Şaşkınlıkla ona baktığımda dudağının kenarını kıvırdı.

"Günaydın."

Gözlerimi devirdim.

"Sana da."

Odadan çıkarak koridora baktım. İşte şimdi zor kısma gelmiştik. Ortak kullanım alanı olan tuvaletler...

Karakolda bir tuvalet vardı ve doğal olarak ortak kullanım alanına giriyordu. Asıl sorunsa kullanan herkesin erkek olmasıydı. Kapının önüne geldiğimde önce tıkladım. Ses gelmeyince de girmiştim. Kısa bir kontrolle kimsenin olmamasından sebep kapıyı kilitledim. İhtiyaçlarımı giderdikten sonra lavaboların olduğu kısma geçtim. Elimi yüzümü yıkayıp saçlarımı açtım. Sıkıca ördükten sonra kapının zorlanmasıyla hemen ilerleyerek kilidi açtım. Karşımda gördüğüm asker öylece donup kalmıştı.

"Oha..."

Gözlerini ovuşturmasıyla kaşlarımı çattım.

"Bir sorun mu var asker?"

Hızlıca hazır ola geçti. Hala tam kapının önünde durduğu için geçmeme izin vermiyordu.

Başımla geriye gitmesi için işaret verdiğimde ne yazık ki anlamadı. Hala rüya ile gerçeklik arasında gidip geliyordu.

"Oğlum gitsene geriye."

Panikle iki adım geriye gitti.

"Emredersiniz komutanım."

Yanından geçerken başımı iki yana salladım. Ne diyebilirdim ki, herkesi şaşırtıyordum. Koridordan çıkarak dış kapıya yöneldim. Dışarı çıktığımda yemekhanenin olduğu tarafa adımladım. Mıcırların üzerinde ilerlerken her adımımda botlarımın gıcırtısı da bana eşlik etmekle meşguldü. Yüzüme vuran sabah ayazı da yüzümü yalayıp geçtiğinde girmiştim yemekhaneye.

İçeri girdiğimde bütün askerlerin bakışları bana döndü. Dönmeyenleri de diğerlerinin dürtmeleri döndürüyordu. Hiçbiri doğal olarak sarışın, mavi gözlü, kadın bir subayı sabahın köründe karşılarında beklemiyorlardı. Biz geç geldiğimiz için birçoğu bizi görmemişti bile.

Askerlerin bakışlarını umursamadan ileriki masayı kaplamış ekibimin yanına yürüdüm. Yağız'ın bakışları bende sabit başını iki yana salladı. Yine dikkat çekmiştim ve o yine bu durumdan hoşlanmamıştı. Fakat bu durum

için ne yapabilirdim ki? Masaya gelip oturduğumda Aykut hemen ayaklandı.

"Komutanım ben size kahvaltı getireyim."

Aykut ben cevap veremeden yerinden fırlarken yanımda oturan Yağız'ın tabldotundan bir tane zeytin alıp ağzıma attım. Bana yandan bir bakış attığında onu umursamamıştım bile. Aykut kahvaltımı getirdiğinde gülümsedim.

"Teşekkür ederim Aykut."

Çatalımla peynirden bir parça alarak ağzıma attım. Haşlanmış yumurtamı kavrayıp Gökhan'a uzattım.

"Vur hadi."

Gökhan şaşkınca bana bakıp ardından gülümsemişti. Yumurtasını alarak vurduğunda onunki çatladı. Bu durum beni güldürürken Emirhan'a göz kırptım.

"Keşke iddiasına girseydik."

Emirhan'ın zayıf noktasıydı.

"Keşke komutanım. Kaçtı güzelim Yunus Emre."

Emirhan masadaki herkesi güldürürken oldukça neşeliydim. Ben bu mesleğe aşıktım ve işimi yapmış olmak bütün zorluklara rağmen beni mutlu ediyordu. Keyifli bir şekilde kahvaltıma devam ettiğim esnada telefonum çaldı. Arayan kişiyi görür görmez ayaklandım.

"Baytar."

Yemekhanenin dışına çıkarken Alparslan'ın cevabını dinliyordum.

"Nasılsın Bahar?"

"Beş yaş küçüksün benden ama hala ismimle hitap ediyorsun. Ayıp ayıp..."

Güldüğünü nefesinden anlıyorum.

"Kendini yaşlı hissetme diye yapıyorum. Fena mı?"

Dudaklarım kıvrılırken aynı zamanda gözlerimi devirdim.

"Düşünceli kardeşim. Okul nasıl gidiyor."

Sıkıntılı bir nefes verdi.

"Anatomi beni zorluyor. Annem nasıl bitirmiş bu bölümü anlamıyorum. Bir de kliniğe gel diyor sürekli. Bende kaytarıyorum."

Kıkırdamadan edemedim.

"Üzme annemi. Kendi yerine seni koydu. Bende yokum, senin üstüne düşüyor işte."

"Merak etme. İlk aşkım o benim. Zaten pederi biliyorsun, söz konusu karısı oldu mu dünya yansa umurunda değil."

Derin bir iç çektim. Haklıydı Alparslan. Babam çok düşkündü anneme. Şu yaşa geldikleri halde gözünün önünden ayırmazdı annemi. Zor bir birliktelikler olmuş, belkide bundan sebepti.

"Babamın sarışınını kimse üzemez."

Hızlıca beni onayladı.

"Ne mümkün. Neyse kapatıyorum şimdi. Görüşürüz."

"Görüşürüz yakışıklı."

Telefonu kapatmamla bir süre karşıdaki dağları izledim. Ailemi şimdiden özlemiştim. Hasret ufaktan kalbime yuva yaparken başımı iki yana salladım. İlk fırsatta onları görmeye gidecektim.

"Baban da mı gölge ekibinden?"

Arkamda duyduğum sesle başımı çevirerek yanıma gelen adama baktım. Yağız tıpkı benim gibi dağları izlerken yüzüme vuran soğuğu umursamadan gülümsedim.

"Evet. Tanıyor musun onları?"

Başını bana çevirdiğinde nefesini her verdiğinde çıkan buhar havaya karışırken gözle görülür nitelikteydi. Hafifçe bir tebessüm etti.

"İsimlerini çok duydum ama sadece biriyle tanıştım. Bir de amcanı görmüş oldum."

Gözlerim kısılırken hangisi olduğunu merak ediyordum. Babam olabilir miydi?

"Hangisiyle tanıştın?"

Onun da gözleri kısıldı. İkimiz de birbirimizden laf almaya çalışıyorduk.

"Baban hangisi?"

İnatla birbirimizden cevap beklerken bize doğru yaklaşan yavru köpek dikkatimi çekti. Bakışlarım birden yumuşadığında dudaklarım kıvrıldı.

"Yaa... sen nasıl tatlı bir şeysin."

Yağız köpeği göremediği için şaşkınlıkla bana bakarken onu es geçerek hemen arkasındaki yavru köpeği kucağıma aldım. Gülerek sevmeye başlamıştım.

"Çok güzelsin sen. Yalnız başına ne yapıyorsun buralarda?"

Bakışlarımı Yağız'a çevirdiğimde hayranlıkla beni izlerken buldum.

"Üsteğmenim çok tatlı değil mi?"

Dudakları kıvrıldığında başını iki yana salladı.

"Bahar, kim der ki sana bir gün önce bir teröristin boğazını kasaturayla keserek öldürdün?"

Omuz silktim.

"Olamaz mı?"

Elimdeki köpeğin başını okşarken kara gözlerini gözlerime dikti.

"Bir bordo bereli için fazla sevimli, fazla merhametli duruyorsun."

Sevimli kısmı pek de hoşuma gitmemişti ve ikidir bay sevimsiz bana sevimli diyordu. İlgiyle bakan adama daha bir dikkatle bakarken kucağımdaki köpek kıpırdandığında bakışlarımı kaçırdım. Köpeği yere bıraktığımda bizden uzaklaşırken konuyu değiştirdim.

"Ne zaman gideceğiz?"

Derin bir nefes alıp bir adım geriye giderek tekrar bakışlarını dağlara çevirdi.

"Bir saate gelirler."

Daha vaktimiz olduğu için cebime koyduğum çikolatalardan birini mermilerin arasından çıkarttım. Açarken Gökhan yanımıza gelmişti. Bana bakıp gülümsediğinde bende gülümsedim. Cebimden bir tane daha çikolata çıkartıp Gökhan'a uzattım. O da sevmişti benim bitterleri.

"Alsana Gökhan."

Gökhan elini uzatarak ikiletmeden kavradı.

"Sağ ol Bahar. Bize verilenlerden daha kaliteli."

Keyifle dudaklarımı kıvırdım.

"Bunlar özel. En sevdiklerim."

Yağız bana yandan bir bakış atarken ona bilerek vermemiştim ama o çocuk gibi elini uzattı.

"Bakıyım şu en sevdiklerine."

Cebimden bir tane kurşun çıkartıp avucuna bıraktım. Sessizce bir bana bir de avucunun içindeki kurşuna bakarken niyetim sadece şaka yapmaktı ama o avucundaki kurşunu sıkarak bakışlarını bana dikti.

"Öyle olsun. Buna da yer buluruz."

Sert adımlarla yanımızdan ayrılırken dudaklarım büzülmüş, arkasından öylece bakakalmıştım.

"Sadece şaka yapmak istemiştim."

Başımı Gökhan'a çevirdiğimde bıyık altından gülen adamla kaşlarım havalandı.

"Neye gülüyorsun sen?"

Çikolatasından ısırdığında sesi oldukça alaylı geliyordu.

"Bir şey yok komutanım. Güneşte fazla kaldı galiba. Çarptıysa demek..."

Sessizliğe gömülürken başımı gökyüzüne çevirdim.

Güneş mi?

Bulutlu havada güneşi göremezken kısılan bakışlarımı Gökhan'a çevirmiştim ki o çoktan benden uzaklaşmıştı bile. İşte o an güneşin ben olduğumu anladım.

Gökhan'ın peşinden bir kaç adım attığımda duraksadım. Gece getirdiğimiz adamı merak etmiştim. Geceden beri ondan haberim yoktu ve her ihtimale karşı kontrol etmekte yarar vardı. Sol tarafıma dönerek gece koyduğumuz bölüme doğru ilerledim. Karşıma çıkan nöbetçi askeri selamladıktan sonra nezarethane şeklinde düzenlenen kısma geçtim. Kapıyı açarak içeri girdiğimde öylece kalakaldım.

Karşımda gördüğüm ağzı burnu kan içindeki adama hayretle baktım. Yüzü resmen tanınmayacak hale gelmişti.

"Kim getirdi seni bu hale?"

Zorda olsa başını kaldıran adam beni görünce sırıttı.

"Mavi göz, beni mi özledin?"

Suratım buruştu. Bir tekme de ben atacaktım görecekti gününü. Zaten iyi benzetmişlerdi.

"Seni kimin bu hale getirdiğini söylemezsen ben daha beter hale getireceğim."

Acı çektiği belli olurken yüzü buruşmuş sonra da bakışları öfkeye bürünmüştü.

"Komutanına sor."

Daha fazlasını dinlemedim bile. Arkamı dönmemle hemen çıktım oradan. Başımda adeta şimşekler çakıyordu. Nasıl yapardı bunu? Ya da ne zaman yapmıştı? Turan albay adamı sağlam istemişti ama öldüresiye dayak yemiş gibi duruyordu.

Yemekhaneye sert adımlarımla girdiğimde çok fazla kişi kalmamıştı. Bizim ekibi bulamamla çıktım hemen. Karakola girerek direk komutanların odasına yöneldim. Kapıyı sert bir şekilde açtığımda oturmuş çay içerek sohbet ederlerken hepsi bakışlarını bana çevirmişti. İçeride bizim ekip ve iki karakol komutanı bulunuyordu. Benimse bakışlarım tek bir kişideydi. Kaşlarımı çattığımda sadece beni izliyordu. Adımlarımı sıklaştırarak tam önünde durdum.

"Ne yaptın sen?"

Yüksek çıkan sesim etraftaki bakışları bize çevirirken o pek umursamıyor olacak ki başını yavaşça kaldırarak bana baktı.

"Ne yapmışım üsteğmenim?"

Gözlerim kısıldı hemen. Sesi uyarı doluydu ancak umursayacak durumda değildim.

"Sen çok iyi biliyorsun ne yaptığını."

Yağız rahatça oturduğu sandalyesinde biraz daha arkasına yaslandı. Bir eli dizinin üzerinde, diğeri masada duruyordu. Tepesine dikilmiş bütün öfkemi ona kusmak için hazır beklerken başını iyice kaldırarak kara gözlerini mavi gözlerimle birleştirdi.

"Üstünle konuştuğunu unutma Güneş."

Sinirle elimi masaya vurdum.

"O adamı neden o hale getirdin?"

Dişlerini sıktığı yanak kaslarından anlaşılıyordu. Elini yumruk yaptığında bakışlarım anlık o yöne kaydı. Sert bir şekilde fakat fazlasıyla ağır sandalyesini geriye iterek ayağa kalkarken fazla korkutucu duruyordu.
Sandalyenin ayaklarının beton zeminde çıkardığı cızırtı odada yankılanırken etrafına kısa bir bakış attı.

"Çıkın dışarı!"

Kimse onu ikiletmezken Gökhan duraksamıştı. Yağız'ın bakışları Gökhan'a değdiğinde başıyla küçük bir işaret yaptı. Gökhan'ın da başka şansı kalmadığında o da çıkarak kapıyı kapatmıştı. Sert yüzü, ters bakışlarıyla parmağını havaya kaldırdı.

"Bir daha askerlerin içinde benimle dikkatli konuş Bahar. Kalbini kırmak istemiyorum."

Ellerim belimde tam önünde durdum.

"Sende düzgün dur o zaman."

Yüzümü buruşturarak devam ettim.

"Adamı neden o hala getirdin? Turan albay sağlam istiyorum dedi."

Bedenini biraz geriye çekerek dik bir konum aldı.

"Bildiğim kadarıyla hala yaşıyor."

Resmen benimle dalga geçiyordu.

"Ne derdin vardı onunla? Bana neden yaptığını söyle."

Yine yumruklarını sıkarken kendini saklamak istercesine bir adım geri gitti.

"Derdim falan yok."

Kendimden emin bir bakış attım.

"Yalan söylüyorsun."

Tek kaşı kalkmış parmağını göğsüme bastırdı.

"Her işe burnunu sokuyorsun."

Başımı eğerek parmağına anlık bir bakış atıp tekrar yüzüne odaklandım.

"Parmağının sağlam kalmasını istiyorsan geriye çek."

Dudağının bir kenarı kıvrılmış halde elini indirdi.

"Şimdi hemen bana bir açıklama yapıyorsun."

Kaşları havalanmış giderek keyiflenirken belli ki eğleniyordu.

"Yapmıyorum üsteğmenim. Ne yapacaksın?"

"Sen kaşınıyorsun."

Omuzuna sert bir yumruk atacağım sırada elimi havada yakaladı.

"Seni eskisi gibi hafife almıyorum Güneş. "

Kavradığı elimi aşağı indirirken dudaklarımı büktüm.

"Seni anlayamıyorum. Anın anını tutmuyor. Neden yapıyorsun tüm bunları? "

Kaşlarını çattı.

"Beni anlama Bahar, beni bilme. Bırak yaptıklarım anlamsız gelsin sana ama ne olursa olsun bana karışma."

Gözlerim dolduğunda bir adım geriye gittim.

"Beni hala dışlıyorsun. İstemiyorsun değil mi? Hala burada olmamı, bu ekipte olmamı kabullenemiyorsun."

Itiraz etmek istercesine ellerini kaldırdığında arkamı döndüm kapıdan çıkarken son kelimelerini duymuştum.

"Hayır Bahar..."

***

Gelen helikopterle sınır karakolundan alınarak karargaha gelmiştik. Bir süre boyunca adamın sorgusuna katılmış sonra da Turan albaydan Yağız'la birlikte fırçamızı yemiştik. Kurunun yanında yaş olarak bende yandığım için daha da kızgındım Yağız'a. Fakat olan olmuştu. Turan albayın bize izin vermesiyle giyinme odasına geçtim.

Bir gün önce sabah çıkardığım kıyafetleri tekrar üzerime geçirirken düşünceliydim. Aklımdaki isim Yağız'dı. Onu anlamaya çalışıyor ama bir türlü anlayamıyordum. Neydi derdi, ne yapmaya çalışıyordu?

Turan albay ikizimizi de fırçalarken inatla beni korumuştu. Fakat askeriye öyle bir yer değildi. Söz dışına çıkan, çıkana destek olan, ya da kontrolünde olduğu halde kontrol edemeyen her türlü cezalandırılırdı. Hoş

biz emri yerine getirmiş, adamı canlı teslim etmiştik. Biraz şaftı kaymıştı ama yapacak bir şey yoktu. Bu yüzden de küçük bir fırçayla kurtulmuştuk.

Zaten Turan albay da o şerefsiz dayak yediği için dert etmiyordu. Yağız söz dinlemediği için kızıyordu. Onların arasında da benim bilmediğim şeyler vardı.

Düşünceli bir halde açık bıraktığım saçlarımı bozmadan beremi takmaya çalışırken odadan çıktım. Bir adım atmıştım ki çarptığım adam benim geriye savrulmama izin vermeden belimden yakaladı. Savrulan saçlarım, yere düşen beremle başımı kaldırmıştım ki Yağız'la karşılaştım. Kara gözleri gözlerimi delip geçerken dudakları kıvrıldı. Sanki durumdan fazlasıyla hoşnuttu. Hemen kendimi toparlayıp ellerimi göğsüne koyarak onu ittim.

"Önüne baksana."

Yere düşen beremi almak için eğildi.

"Bakmayan sendin Bahar."

Doğru diyordu. Ben bakmıyordum da o ne yapıyordu?

"Madem önüne bakıyordun ne diye çarptın bana?"

Kaşlarımı çatmış çemkirirken beremdeki tozları eliyle çırpıp dikkatlice başıma geçirdi. Yüzümü buruşturdum. Tozlu şeyi başıma takmıştı.

"Pis o."

Ön kısmını yine ısrarla yukarı kaldırırken kısa bir bakış attı.

"Ölmezsin."

Yine aynısını yapıyordu. Beni istemediğini her şeyiyle yüzüme vurup sonra bunları söyleyen o değilmiş gibi benimle ilgileniyordu.

"Sen soruma cevap versene."

Yaptığı yeri ben tekrar bozarken gözlerini devirdi.

"Bana çarpma ihtimalini merak ettim."

Benimle dalga geçip geçmediğini anlamak istercesine gözlerimi kısarak bir müddet yüzünde dolaştırdım bakışlarımı. Esmer teni, keskin yüz hatları, iri bedeni, koyu renk dudakları, kalın kaşları, alnına yer etmiş bir iki ince çizgi, çok az kemerli burnu ona karakteristik bir hava katıyordu.

"Biraz dengesiz olabilir misin üsteğmenim?"

Küçük bir kahkaha attığında kaşlarım havalandı. Artık sadece dengesiz değil, deli olduğunu da düşünüyordum. Baş ve işaret parmağını arada bir miktar boşluk bırakarak bana gösterdi.

"Birazcık... ya da birazdan daha fazla."

Onaylarcasına başımı salladım.

"Anlaşabildiğimiz ortak bir konu. Ne kadar güzel."

Kaşlarını hafif çatar gibi yaparak serbest bıraktı. Anlık da olsa tatlı olmuştu.

"Ortak bir konu bulduğumuzda göre seni eve bırakayım. Meriç burada olduğuna göre araba yok."

Kaşlarım havalanırken artık Yağız'ın beni takip eden bir ajan olduğunu düşünmeye başlayacaktım.

"Senin arabana binmem."

İki elini de pantolonunun cebine yerleştirirken bu tavrımı yadırgamamıştı.

"Sorun bu mu yani?"

Tek kaşım havada onayladım.

"Evet"

Sessiz bir soluk dudakları arasından firar ettiğinde şaşırtıcı derecede uzlaşmacıydı.

"Tamam. Dert etmene gerek yok. Gökhan'ın arabasıyla gideriz."

Düşününce fena fikir değildi. Meriç'in arabasını alamazdım. Mesai bitiminde o da eve gelecekti. Taksi de pek sarmıyordu. Yağız'ın arabası da değildi. O zaman bir miktar yolculuk sırasında Yağız'a katlanabilirdim. En kısa zamanda arabamı buraya getirmem gerekiyordu.

"O zaman olur."

Sanki çok kötü bir şey söylemişim gibi kaşlarını çattı. Yüzündeki mimikler bir bir silindiğinde bakışlarını da ifadesizlik kaplamıştı.

"Gökhan'ın arabası olunca sorun yok yani."

Omuz silktim.

"Yok."

Sanki inanmak istemiyor gibi kaşları havada beni tekrar etti.

"Yok."

Gözlerimi devirdim. Bu gidişle eve gidemeyecektik zaten.

"Ne söylememi istiyorsun? Gitmeyelim mi eve?"

Başıyla bana koridoru işaret etmesiyle arkamı döndüm. Hızlı adımlarla bahçeye çıkarak otopark kısmına ilerledim. Gökhan'ın arabasının yanına gelmemle Yağız arkamdan kapının kilidini açtı. Kaşlarım havada ona döndüm.

"Anahtar sende mi? Gökhan nerede?"

Tam önümde durdu. Gözlerinde gördüğüm zafer parıltılarından başka bir şey değildi.

"Benim arabamla gitti."

Hayretle bakıyordum ona.

"Nasıl yani?"

Huysuzca omuz silkti.

"Benim arabama binmeyeceğini bildiğim için Gökhan'la arabaları değiştirdik."

Elimi alnıma vurduğumda oldukça sinirliydim.

"Sen iyi misin? Sence benim derdim araba mı yani? Tabii ki senin arabana binmek istemiyorum. Çünkü sağın solun belli değil. Kalbimi kırıyorsun. Ama bu seninle başkasının arabasında yolculuk yapmak istediğim anlamına gelmiyor."

O kadar sert ve hırçın konuşuyordum ki gözlerinde ufak bir kırıklık hissettim ama bunu umursamamı bekleyemezdi. Bendeki kırıklıklar çok daha fazlaydı.

"Senden kaç kez özür diledim. Bu kadar zor mu Bahar?"

Dudaklarımı birbirine bastırmış sessiz kalışımla bir adım daha attı.

"Söylediğim her şey için, seni kırdığım ne varsa özür dilerim."

Yağız'ın dudaklarından dökülen kelimeler içten ve samimi bir özrün kırıntılarına ev sahipliği yapıyordu ama yine de ona inanmakta güçlük çekiyordum. Bugün yaşadıklarımız bile bunun kanıtıydı. Dudaklarımı bükerek omuzuma dökülen saçlarımı geriye attım.

"Iyi tamam. Kabul ediyorum özrünü."

Dudakları kıvrıldığında gözüme kestirdiğim anahtarları elinden kaptım.

"Ama arabayı ben kullanacağım."

Başını iki yana sallarken gülümsemesi yüzünde biraz daha büyüdü.

"Geç hadi."

Heyecanla şoför koltuğuna geçerek kemerimi bağladım. Yağız da oturduğunda arabayı çalıştırdım. Yola çıktığımızda ikimizde de sessizlik hakimdi. Ben yola odaklanmış giderken o da yanımda enteresan bir şekilde sessiz duruyordu.

Sevimsizin şu dakikalardaki hali bende hoşuma gittiği kadar merak da uyandırdı. Lakin çok da uzun sürmemişti. Eve çok az kaldığında bana seslendi.

"Bahar."

Başımı anlık ona çevirdikten sonra tekrar yola döndüm.

"Efendim üsteğmenim."

Bir süre sessiz kalmasıyla ne diyeceğini fazlasıyla merak etmiştim. Sıkıntılı bir nefes verip bir çırpıda söyledi.

"Gökhan'dan hoşlanıyor musun?"

☀☀☀

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum

Haftaya görüşürüz.

Instagram:soylumery

10. Pizza Savaşı

Merhaba...

Bu bölümü lilyevans5459 a ithaf ediyorum. Güzel yorumların için teşekkür ederim.

Sizin için uykusuz kalıyorum 🤣

Artık siz de oy ve satır arası yorumlarınızı esirgemezsiniz benden...🤣

Keyifli okumalar ○

Hayat hep bir kargaşadan ibaret. Kullandığımız kelimeler bizi ya ileri götürür ya da geri. Fakat daha da önemlisi siz hangi kelimeyi seçerseniz seçin, anlaşılmak istendiğiniz kadar anlaşılırsınız.

"Gökhan'dan hoşlanıyor musun?"

Ani bir fren sesi.... sert bir şekilde duran araba.... ve emniyet kemerlerinin hayat kurtardığını kanıtlayan bir görüntü daha....

Bakışlarımı yanımda duran adama çevirdiğimde küçük çapta bir şok geçiriyordum. Boş boş baktım gözlerine. Yanlış duymuştum belkide. Olamaz mıydı yani?

Sahi ne diyordu bu adam? Aklı başında mıydı? Gökhan ve ben mi? Bu da ne demek oluyordu?

"Ne?"

İnanamaz gözlerle karşımdaki adamın kara irislerine bakarken o fazlasıyla sakin dudaklarını araladı.

"Anladın ne sorduğumu. Tekrar ettirme bana."

Sert sesi, donuk ifadesi, garip bakışlarıyla ne diyeceğimi bilemedim.

"Bunu nereden çıkardın?"

Derin bir nefes alıp bakışlarını yüzümde gezdirdi. Sabırsızdı.

"Ona gülümsüyorsun, onunla sohbet ediyorsun, en sevdiğin çikolatayı paylaşıyorsun, sonra onun arabasına biniyorsun, bana hep onu soruyorsun."

Ağzım açık kalmış, kaşlarım havada onu dinlerken öylece kalakaldım. Nasıl bu şekilde düşünürdü? Her çikolata verdiğimden, her gülümseyip sohbet ettiğimden hoşlanıyor olsaydım, ohoooo...

Rüyadan uyanırcasına karşımda gözlerini benden ayırmayan adama bakarken dudaklarım kıvrıldı. Anlamsız bir şekilde gülmeye başladım. Deli

görmüş gibi bakışları değiştiğinde farkında değildi ama düşüncelerimiz aynıydı. Kendimi toparlamamla zor da olsa konuştum.

"Delisin sen!"

Benim aksime fazla sakindi.

"Sende farklı değilsin."

Gülerek başımı salladım.

"Tamam... Güldük, eğlendik. Çok iyi... şimdi eve gidiyoruz."

Ben arabayı tekrar çalıştıracağım anda düz sesiyle konuştu.

"Ben şaka yapmıyorum."

Olduğum yerde kaskatı kesilirken gözlerimi kısarak tekrar ona döndüm.

"Senin derdin ne? Bir çikolata vermedim diye mi söylüyorsun bütün bunları? Sadece şakaydı be adam... şaka!"

Kaşlarını çatmış bir halde bakışlarını yere düşürdü. Sohbetten sıkılmış gibiydi ama bu muhabbeti açıp bana saçma sapan sorular soran da kendisiydi.

"Bir soru sordum ve sen hala uzatıyorsun. Evet ya da hayır diyeceksin, bu kadar basit."

Bu adam gerçekten benim sınırlarımı zorluyordu. Gözlerimi kırpıştırarak emin olmak istercesine yüzüne baktım.

"Bu nasıl bir saçmalık? Biz ekip arkadaşıyız."

Boş bir bakış attı.

"Eee..."

Gözlerimi devirdim. Neyini anlamıyordu ki bunun ya da anlamak istemiyordu?

"Ne demek eee...? Ekip arkadaşları kardeş bağıyla bağlıdır birbirine. Bunu biliyorsun."

Sıkıntılı bir nefes verdi. Pek de hoşuna gitmişe benzemiyordu.

"Bu aynı cinsler için geçerli Bahar. Karşı cinste durum değişir."

Kaşlarımı çattım. Onun bu sürekli değişen tavırlarını bir türlü oturtamıyordum. Nadir de olsa bana karşı ilgili davranan adam çoğu zaman kaba ve sevimsizdi. Benimse tek anladığım kadın fobisi olduğuydu.

"Yine mi kadın olmam problem?"

Aynı şekilde o da kaşlarını çattı. Zaten hiç düzelmiyordu ki.

"Ben onu mu diyorum şimdi? Konuyu dağıttıkça dağıtıyorsun."

"Sorma o zaman bana öyle sorular."

Hışımla arabadan ineceğim sırada bileğimi yakaladı. Başımı çevirerek dalgalanan mavilerimi kara gözlerine diktiğimde sesi fazla uysaldı.

"O benim kardeşim. Bilmem lazım."

Bileğimi kurtarıp sinirle parmağımı havaya kaldırdım.

"Ama ben değilim değil mi?"

Usulca başını salladı. Sanki kara gözleri daha da koyulaşmıştı.

"Değilsin."

Ters bir bakış attım arabadan inmeden. Neye sinirliydim bilmiyordum. Beni Gökhan'a yakıştırmasına mı, yoksa kardeşi olarak görmüyor oluşuna mı bende bilmiyordum. Belki de böyle bir ihtimale hazır değildim. Onun kaba tavırları da bana hiç yardımcı olmuyordu.

"O zaman bu seni hiç ilgilendirmez Pala!"

Arabadan inmemle kalan yolu yürümeye başladım. Aptal adam! Beni çıldırtıyordu. Bendeki meslek aşkını göremeyecek kadar kördü. Sürekli beni birilerine yakıştırıyor, illa ki hayatımda biri olması gerekiyor gibi davranıyordu.

Oysa ben sadece mesleğimi yapmak istiyordum. Ben Gölge'nin Güneş'iydim. Biliyordum ki babamın gözü üzerimdeydi. Eminim ki beni takip ediyordu. Onu mahcup edecek en ufak harekette bulunamazdım. Bu adamsa beni çıldırtmak için elinden geleni yapıyordu.

Sinirli adımlarla eve girdiğimde hiçbir şeyi düşünmeden hemen kendimi banyoya attım. Başıma saplanan ağrının geçmesi için dakikalarca duşun altında kaldım. Duştan çıkar çıkmaz odama girip üzerime eşofmanlarımı geçirdim ve yatağıma yattım. Tek istediğim uyumak ve üzerimdeki yorgunluğu atmaktı.

Bende öyle yaptım...

***

Tekrar gözlerimi araladığımda odayı loş bir ışık sarmıştı. Esneyerek yatağımda gerinirken daha iyi hissediyordum kendimi. Olduğum yerde doğrularak ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Altımdaki eşofmanımın yine sıyrılan paçasını düzeltip ayağa kalktım. Açık bıraktığım saçlarımı hızlı bir ev topuzu yapmanın ardından lavaboya gittim. İşlerimi halledip elimi yüzümü yıkadığımda açlık hissiyle mutfağa yöneldim. Dolaba bakmamla dudaklarım büzülmüştü. İlgisiz kalan buzdolabı yalnızlığına ağlıyordu.

Bende ağlamaya başlamadan dolabı kapattım. Saate baktığımda Meriç'in gelmesine daha vardı. Geç olacağını düşünerek montumu üzerime geçirip kapıyı açtım. En iyisi dışarıda yemekti. Dönüşte de eve alışveriş yapardım.

O an ayakkabılarımı giyeceğim sırada merdivenleri tırmanan kişi dikkatimi çekti. Elindeki karton kutularla karşımda duran adam bakışlarını bana diktiğinde bende ona baktım tip tip.

"Kime bakmıştınız?"

Adam önce bana sonra da karşılıklı iki dairenin kapılarına baktı.

"Altı numara hangisi acaba?"

Kapıların üzerinde numara olmadığı için sormuştu bunu. Altı numara karşı daire olsada şirince gülümsedim. Benim dışarı çıkmama gerek kalmamıştı.

"Burası."

Kaşları havalanırken emin olmak istercesine ismi söyledi.

"Yağız Pala."

Kendimden emin bir şekilde başımı salladım. Elimle içeriyi işaret ettim.

"Duşta kendisi. Ne kadar ücreti ben vereyim."

Adamın söylediği parayı cebimden çıkartarak uzattım. Parayı aldığı gibi elindeki pizzaları kaptım.

"Kolay gelsin. "

Gülümseyerek parayı cebine attı.

"Sağ olun. İyi günler."

Adama tebessümle bakarken arkasını dönerek merdivenleri inmeye başladı. Bende arkamı dönmüş adım atıyordum ki karşı kapı açıldı.

Duyduğum alkış sesiyle alt dudağımı ısırdım. İki elimle pizzaları tutarken bir yandan da karnıma yaslamıştım. Usulca ona doğru döndüm. Yağız çarpık bir gülümsemeyle bakıyordu bana.

"Oyunculuk desen var, yetenek desen var. Her gün yeni bir özelliğinle karşılaşıyorum."

Bende daha ne yetenekler vardı da haberi yoktu işte.

Tek kaşını kaldırmış omuzunu kapıya yaslayarak konuşan adam her seferinde planlarımı bozuyordu. Yakalanmıştım yine. Kesin kapı dinliyordu. Dudaklarım bükülürken somurtmayı da ihmal etmedim.

"Sen nereden çıktın ya?"

Başıyla benim evi gösterdi.

"Duştan."

Her şeyi duymuştu ama benim de suç bastırmakta üstüme yoktu.

"Hayırdır üsteğmenim, kapı nöbeti mi aldın?"

Gözlerini devirerek kollarını göğsünde bağladı.

"Aşağı kapıyı ben açtım Bahar. Şimdi o elindeki pizzaları bana ver."

Tek kaşımı kaldırıp itiraz ettim.

"Ben verdim onların parasını."

Bu kadar da yüzsüzdüm işte. Kollarını serbest bırakırken bana doğru bir adım attı.

"Bize gelen pizzayı yürütüyordun küçük hanım. Hak ettin bunu."

Aynı şekilde bir adım geri attığımda başımı iki yana salladım.

"Açım."

Gözleri kısılırken bir adım daha attığında tekrar geri çekildim.

"Ne tesadüf bende."

Çenemle kutuyu işaret ettim.

"Tükürürüm bak."

Suratı buruşurken başını iki yana salladı.

"Bir bordo bereli için sorun olacağını hiç sanmıyorum."

Benim de yüzüm buruşsa da haklı olduğunu biliyordum. Eğitimler bize çok şey öğretmişti. Hele de ormanın ortasına bıraktıkları zamanlar...

Alt dudağımı dişlerimin arasında ezerken Yağız'la aramdaki mesafeyi hesaplamaya başladım. Ondan önce davranırsam içeri kaçıp kapıyı kapatabilirdim.

Arkamı döndüğüm gibi içeri kaçarken ben kapıyı kapatamadan engel oldu. Sırtımı yaslamış kapıyı iterken onun kuvvetine denk olmuyordu.

"Bahar, bak çok fena olacak ver pizzaları.

Bir anda kapıyı itmesiyle geriye savruldum. Salona kaçarken itiraz ettim.

"Ben verdim parasını, git yenisini söyle."

Ters ters yüzüme baktı.

"O kadar cadısın ki paylaşmak bile istemiyorsun."

Omuz silktim.

"Seninle paylaşacağıma gider..."

Ben devam edemeden o tamamladı.

"Ne yaparsın, Gökhan'la mı paylaşırsın?"

Aklımdan bile geçmeyen isimle yine başa sarıyorduk.

"Heh... bende tam onu diyecektim."

Kararan bakışlarıyla üzerime yürürken gözlerim büyümüştü koltuğun arkasına kaçarak ondan kurtulmaya çalışıyordum. Tam beni yakalayacağı sırada atik bir hareketle elinden sıyrıldım. Salonun kapısına doğru hızlı adımlarla koşarken Yağız belimden yakalamıştı. Elimdeki pizzalar düşerken beni geri geri çekerek uzaklaştırdı.

"Bırak beni üsteğmenim. Bak yoksa çok fena olacak."

Sözümü dinlermişçesine beni koltuğa fırlattığında pizzalara adımlarken hemen kalkıp dizinin arka kısmına küçük bir tekme attım.

"Bahar!"

Öfkeli sesine aldırmadan yanından geçeceğim sırada ayak bileğimden kavrayınca yere kapandım.

"Of ya!"

Kalkmaya çabalamamla ayak bileğimi bırakmadan beni kendine çekti. Sırt üstü yere yatırdığında üzerimdeydi. Bacağıma yaptığı baskı hareketimi engellerken başını iki yana salladı. Belli ki yine tekme atmamdan korkuyordu.

"Çok fenasın. Seninle baş etmek çok zor Bahar."

Dudaklarım kıvrılırken aksini asla iddia etmemiştim. Koluna vurarak üzerime düşmesine sağladığımda bacağımdaki baskı kalktığı gibi çevik bir hareketle onu sırt üstü yatırarak üzerine çıktım. Bu kadar boğuşmayla dağılan saçlarım yer çekiminin de etkisiyle yüzüne dökülürken gülümsedim.

"Kolay olduğunu kimse söylemedi."

Beklemediğim bir şekilde dudakları kıvrıldı. Elini kaldırarak saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdığında kara gözleri sadece gözlerimdeydi. Hipnotize olmuş gibi onu izliyordu mavilerim. Nasıl bir duygu karmaşasıydı? Hem bana çok yakın hem de çok uzaktı. Ne güldüğü anı belli oluyor ne de kızdığı an belli oluyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum artık.

"Bende zoru severim."

Başımda tonlarca soru işareti yanıp sönerken zorda olsa yutkundum. Bu hareketimle yüzünde büyüyen gülümseme daha da arttı. Gülüşünde saklanan kelebekler sanki oradan çıkıp kalbime konuyor gibiydi. Bana dikmekten vazgeçmediği kara gözlerine daldığımda duyduğum ses beni kendime getirdi.

"Ne dersin, berabere mi?"

"Öyle diyeceğiz artık. Film gibi olmuştu ya, aksiyon erken bitti."

Başımı kaldırmamla Gökhan ve Meriç kapının önünde düşürdüğüm pizza kutularını almış, ellerindeki dilimleri yiyerek durum değerlendirmesi yapıyordu.

Şaşkınlıkla onları izlerken hala üzerinde olmamdan sebep Yağız da başını çevirerek onlara baktı.

"O pizzaları bırakın hemen. Benim onlar."

Kaşlarım çatılmış çemkirirken ikisi de ağzındakini yutmaya çalışıyordu. Birbirlerine kısa bir bakış atıp tekrar bize döndüler.

"Abi misafirliğin kısa olanı makbul."

Gökhan'ın sözlerini Meriç destekledi.

"Bende yorgunum odamda pizzamı yiyeyim."

İkisi de pizzalarla birlikte ortadan kaybolurken Yağız'ın üzerinden kalkmak için çabalıyorum.

"Ben boşuna mı o kadar savaştım? İkinizde getirin onları."

Yağız bileğimden yakalarken o da oturumuna gelmişti.

"Bırak, gittiler. Alamazsın artık."

Dudaklarım bükülürken omuzuna yumruk attım.

"Hep senin yüzünden. Aç kaldık işte."

Dudakları kıvrıldı yine. Her nedense bu durumdan memnundu. Bir eli yerde destek alırken mekanik bir hareket gibi saçlarıma uzandı.

"Dışarıda yiyelim. Olmaz mı? Merak etme ben ısmarlayacağım."

Dayanamayıp bende gülümsedim. Güzel teklifti. Ya da zamanlaması iyiydi.

"Iyi, tamam. Aç olmasam seninle gelmezdim ama açım işte."

Gözlerini devirdiğinde ikimizde ayağa kalktık. Tam odaya gidecekken beni durdurdu.

"Nereye?"

"Üzerimi değiştireceğim."

Hemen itiraz etti. Acelemiz vardı çünkü.

"Gerek yok. Hadi gidelim."

Bunu da kabul ettim. Zaten üzerimdeki montu bile çıkaramamıştım.

"Pekala."

Onun da montunu almasıyla evden çıktık. Soğuk anında yüzümüze vurduğunda peşine takıldım. Arabaya binmek yerine yürümeyi tercih etmiştik. Herhalde binmez diye teklif dahi etmemişti.

On, on beş dakikalık bir yürüyüş sonunda bir lokantanın önüne geldiğimizde duraksadım. Neden pizza değildi ki yani? Benim tereddüdümü anlayan Yağız da duraksadı. Bana doğru dönerek tebessüm etmişti.

"Buraya ait yöresel yemekler yapıyorlar, denemelisin."

Başımla onu onaylarken önden giderek kapıyı açtı. Bu hareketi beni şaşırtırken içeri girmem için beklemişti. Dudağımdaki kıvrımla içeri girdiğimde yanımıza gelen orta yaşın üzerindeki adam gülümsedi.

"Ooo... komutanım hoş geldin."

Bakışları bana döndüğünde devam etti.

"Sende hoş geldin hanım kızım. "

Küçük bir tebessümle karşılık verdim.

"Hoş buldum."

Yağız'ın da tebessümüyle arkalarda bir masa göstererek devam etti.

"Geçin hadi."

Arka tarafa ilerlerken Yağız'la karşı karşıya oturduk. Adam sipariş için olacak yanımıza dikildiğinde Yağız'a baktı.

"Aynısından mı oğlum?"

Yağız'ın bakışları bana düştüğünde başımı salladım. Şu aynısı neyse bende yiyecektim. Yağız da adamı başıyla onayladığında yanımızdan uzaklaştı.

Merakla adamı izlerken yemeklerin olduğu kısma gitti. Karısı olduğunu düşündüğüm kadına siparişi söylüyordu. Kaşlarımı çatarak ne söylediğini anlamaya çalışırken yan dönünce kaçırdım.

Kadın başını kaldırarak bana baktığında hemen bakışlarımı yere düşürdüm. Tekrar kaldırdığımda kocasına odaklanmıştı. O konuşurken dudaklarını okumaya başladım.

"Hiç kadın getirmezdi."

Adamın cevabını göremesem de kadının dediklerine tekrar dikkat kesildim.

"Güzel kız. Yakışmış yanına."

Gözlerim kısıldığında dedikodumuzu kaçırmamaya çalışıyordum. İltifat da hoşuma gitmişti. Küçük tebessümüm, ilgili bakışlarım Yağız'ın dikkatini çekmiş olacak ki benim baktığım tarafa baktı.

"Neye bakıyorsun sen?"

Başımla çifti işaret ettim.

"Evliler mi? Çok tatlılar."

Sorumu normal karşılamış olacak ki oda noktası yeniden ben oldum.

"Evet. Uzun zamandır tanırım onları. Karı koca işletiyorlar burayı. Bir de kızları var ama o her zaman gelmez."

Yağız konuşurken onu izleme ihtiyacı hissettim. Belli ki ilk defa bir kadınla geliyordu buraya. Sevgilisi de yoktu sanırım. Hiç buna dair bir belirti göstermemişti. Yakışıklı adamdı aslında. Tam esmer, yağız delikanlıydı. Kızların onu kaçırma şansı olmazdı ama kesin dilinden kaybediyordu. Onun gibi kadın düşmanı, kaba bir adamla birlikte olacak kızda akıl kırıntısı olmaması gerekirdi. Bir an bakışlarım parmaklarına

düştü. Yüzük falan da yoktu. Kesin sap gibi geziyordu ortalıkta. Ama çok da yakışıklıydı. Yiğidi öldür hakkını yeme dedikleri bu olsa gerekti.

"Anladım." dedim fısıltıyla.

Kısa süre sonra gelen adam mezeleri servis etmiş, arkasından çorbalar, yemekler gelmişti. Gördüğüm görüntü iştahımı açarken ilk başta çorbamdan içtim. Mideme giren sıcaklık keyfimi yerine getirirken dudaklarım da memnuniyetle kıvrıldı.

Karşımda beni izleyen Yağız da bu durumdan hoşnut çorbasını içmeye başladı. Yemeğe geçtiğimde sonlara doğru karnım doymuş, keyfim iyiden yerine gelmişti. Ağzıma attığım büyük lokmayla gülümsedim.

"Imm... çok iyi ya. Beni buraya daha önce getirmeliydin."

Bardağına uzanarak bir yudum su aldı.

"Bunun için hiç fırsatım olmadı. Hem beğenmezsin diye düşünmüştüm."

Etrafta göz gezdirdim bir süre. Burası küçük bir esnaf lokantasıydı ama içi temiz duruyordu. Çok fazla müşterisi yoktu. Bizimle beraber dört masa doluydu. Zaten toplamda yedi, sekiz masa anca vardı.

"Aslında bir tereddüt etmedim değil ama sevdim ve yemeklerine bayıldım."

Çatalıyla beni göstererek gülümsedi.

"Açım diye başkalarının pizzasını yürütmezsin hiç yoktan."

Dudak büktüm. O ayrı bir zevkti, pişman değilim.

"Hak etmiştin bunu."

Sıkıntılı bir nefes verdiğinde bakışlarını bana dikti. Sanki ciddi bir konuşmaya hazırlanıyordu.

"Bahar..."

Fakat o sözlerine devam edemeden yanımızda biten kızın sesi Yağız'ın susmasını sebep oldu.

"Hoş geldin Yağız. Bir şey alır mıydın?"

Kaşlarım havada sadece Yağız'a bakan kıza baktım. Siyah saçlarını tepeden toplamış, iri gözlerine siyah kalem çekmişti. Üzerinde boğazlı bir badi, altında da mavi bir kot vardı. Bakışlarımı Yağız'a çevirdiğimde göz göze geldik. Bakışları bende cevap verdi.

"Hayır."

Parmaklarını masanın ucuna dokunduran kızın bakışları bana döndüğünde o kadar ters baktı ki, sanki beni boğmak istiyordu.

"Bir şey istersen eğer bana seslen."

Yağız yine sessiz kaldığında suratı daha da asılan kız yanımızdan uzaklaştı. Yüzümde şaşkınlıkla oluşan gülümsemeyle karşımdaki adama baktım.

"Bu neydi şimdi?"

Başını iki yana salladı. Bendeki şaşkınlığa karşın o bu durumu yadırgamamıştı.

"Saçma bir şey. Hadi ye kalkalım."

Gülerek arkama yaslandım.

"Sana aşık mı? Sanırım beni hiç sevmedi."

Sıkılgan bir şekilde o da arkasına yaslandı.

"Çocuk işte. Aldırma sen."

Hayretle kıza tekrar baktım. Hiçte çocuğa benzemiyordu. Hatta küçük bir analizle yirmi üç, yimi beş arası diyebilirdim. Buralar için ideal bir yaştı.

"Çocuk mu? Emin miyiz?"

Usulca başını salladı. Öyle görüyorum der gibiydi. Belli ki kıza karşı ilgisizdi.

"Öyle."

Bakışlarımı kıza çevirdiğimde annesiyle hararetli hararetli konuşuyordu.

"Kimmiş bu kız? Niye getirmiş buraya?"

Hızlı konuşması ona yetişmemi engellerken annesi cevap verdi.

"Ne bileyim? Bekar adam sana mı soracaktı? Yavuklusu..."

Yan dönmesiyle kelimesi yarım kaldı. Kızın bakışları beni bulurken kaşlarını çattı. Kollarını göğsünde birleştirerek bakışlarını benden ayırmadan konuştu. Dudakları kıpırdanırken onu anlamam zor olmuyordu.

"Sarı çıyan. Kim bilir nasıl girdi aklına."

Kullandığı tabir hoşuma gitmemişti. Yağız'ın yanında olmam bana duymuyorum diye hakaret etme hakkı tanımıyordu. Kaldı ki biz sadece iş arkadaşıydık, hatta o benim her ne kadar kabul etmek istemesem de komutanımdı. Sadece sevimsizdi işte.

"Doydun herhalde. Hadi kalkalım."

Bir anda ayaklanan adam dikkatimi dağıtırken ona uyarak ayağa kalktım. Montumu giydikten sonra Yağız'ın arkasından kasaya ilerledim. Biraz önceki adama ücreti ödediğinde hala o kızı izliyordum. Bir yandan bana bakarken bir yandan da homurdanmakla meşguldü.

Kapıdan çıktığımız anda kızın hala bizi izlediğini bilerek Yağız'ın elini kavradım. Bu hareketim duraksayarak bana bakmasına sebep olduğunda kara gözleri sorgular gibiydi.

"Hayatında biri var mı üsteğmenim?" Boş bakışları uzayıp giderken gülümsedim. "Bir kadın..."

Yüzü duvar gibi olduğunda yine de gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum. "Yok," derken sadece dudakları kıpırdandığı esnada onu daha da şaşırtacaktım.

"Biraz kısmetini kapatacağım ama hak etti."

Yağız'ın şaşkın bakışlarına aldırmadan yanağına küçük bir öpücük bıraktım. Kaşları havalanmış önce ellerimize sonra da gözlerime baktı. Dili tutulmuştu sanki. Olduğu yerde donup kalan adamla alt dudağımı ısırdım. Sanırım biraz abartmıştım. Tam elimi geri çekiyordum ki Yağız arkamdaki bir noktaya baktığı an elimi bırakmadan beni kendine çekti fakat bu kurtarmaya yetmemişti. O sırada duyulan silah sesiyle beraber dudaklarımdan küçük bir inilti döküldü.

Hissettiğim acıyla yüzüm buruşurken zor bir nefes aldım.

"Yağız..."

Beni tuttuğu gibi yere çeken adam, belimi kavrayıp yanda duran arabanın arkasına sürüklüyordu.

"Bahar!"

OOO

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum

Görüşmek üzere hoşça kalın ♀

Inst:soylumery

11. Baytar

Selam... ♀

Geç oldu ama sabrınız için teşekkürler

Keyifli okumalar dilerim

(Oy ve satır arası yorumlarınızı eksik etmeyin.)

Yara bendeydi ama kanayanın onun kalbi olduğunu bilmiyordum. Hissettiğim fiziksel acı meğer onun ruhundaki acının yanında küçük bir kesikten ibaretmiş.

Nereden bilebilirdim?

Beni arabanın arkasına çeken Yağız silahını belinden çıkarır çıkarmaz hedefi görmüş olacak ki bir kaç el ateş etti. İstediğini elde edememenin hırsıyla bağırdı.

"Şerefsizler!"

Belimdeki silahı çıkararak başımı eğdiğimde omuzumda hissettiğim acıyla küçük bir inilti döküldü dudaklarımdan. Bakmak istesem de olmamıştı. Yağız bunu fark ederek hemen önümde diz çöktü. Telaşlı gözleri üzerimde gezerken panik haldeydi.

"Neren acıyor Bahar? Bana yaralanmadım de."

Dudaklarım büküldüğünde istediği cevabı veremedim.

"Omzum..."

Ben devam edemeden omzuma göz attı. Yarayı fark etmiş olacak ki kendi kendine sayıklamaya başladı.

"Olmaz... olmaz... vurulamazsın. Olmaz..."

Dişlerimi birbirine bastırdım. Çektiğim acıyı belli etmemeye çalışarak mırıldandım.

"Sıyırdı sadece."

Telaşlı bir şekilde etrafına bakınırken bir şey arar gibiydi. Az ileride duran taksi dikkatini çektiğinde beni kendine çekti.

"Hiçbir şey olmayacak sana. Olmayacak. Ben yanındayım tamam mı? Sakın korkma."

Biliyordum olmayacağını... Hem zaten küçük bir sıyrıktı.

"İyiyim."

Onu rahatlatmak için kurduğum cümleyi duymadı bile. Başıma küçük bir öpücük bıraktı.

"O itleri öldüreceğim. Hepsini öldüreceğim. Kim yaptıysa bulup öldüreceğim."

Ben daha öpmesinin şokunu atlatamadan beni kucağına almasıyla bir anda havalandım. Etrafına telaşla bakınırken gözüne kestirdiği taksiye doğru yürümeye başladı. Bir yandan da sayıklıyordu.

"Hay arabasız gelen aklıma...."

Kendi acımı unutmuş onu izlerken dudaklarım kıvrıldı. O kadar telaşlıydı ki beni hem şaşırtıyor hemde hoşuma gidiyordu.

"Kimdi onlar?"

Sorumu duymadı yine. Taksici Yağız'a kapıyı açtığında beni dikkatlice arka koltuğa oturttu. Hemen yanıma oturduğunda taksiciye döndü.

"Hemen hastaneye, çabuk ol."

Montumu dikkatlice üzerimden çıkararak omuzuma bastırdığı an dişlerimi sıktım. Yine gözünden kaçmamıştı.

"Şşşş.... geçecek. Bir şey olmayacak."

Elini başıma koyup kendine çekerek başımı göğsüne yasladı. Derin bir nefes aldığımda ciğerlerime dolan kokusuyla gözlerim kapandı. Ne kadar da tanıdıktı. Barut kokusuna bulanan erkeksi kokusu bana bir an babamı hatırlattı. Yine dudaklarım kıvrıldı. Bu kokuyu başka bir erkekte alacağımı düşünmemiştim. Ona hissettirmeden biraz daha sokuldum. Nasıl olsa bu telaşla fark etmezdi. Sessizce mırıldandım.

"Biliyorum..."

Cebinden telefonunu çıkardığında kısa süre sonra telefonu kulağına götürdü. Merakla onu bekliyordum. Karşı taraf açmış olacak ki konuştu.

"Bahar vuruldu. Hastaneye diyoruz. Meriç'i de al gel."

Karşı tarafa cevap hakkı tanımadan telefonu yüzüne kapatmıştı. Başımı biraz geriye çekerek yüzüne baktım.

"Gökhan mıydı?"

Bakışları yüzümde geziniyor. Puslu bakışları adete yüzümü delip geçiyordu. Dudaklarımdan dökülen isimden yine memnun değildi.

"Hıhı."

Sadece cevap vermiş olmak için konuşmuştu. Kendimi biraz geriye çekmek istediğimde izin vermedi.

"Kıpırdama Bahar."

Omzuma hala montumu bastırırken tekrar göğsüne yaslandım. Fakat onun içi rahat değildi ki şoföre çattı.

"Biraz daha hızlı git!"

Acıyan canıma inat, dişlerimi sıka sıka hastaneye ulaşmayı bekledim. Sesim çıkarsa olmazdı. Ben böyle eğitilmemiştim. Canın yansa da bedenin sızım sızım sızlasada sessiz kalacaktın. Kimseye boyun eğmeyecek acını göstermeyecektin. Sızlanmayacak, ayakta duracaktın.

Kısa sürede hastaneye geldiğimizde hemen kapıyı açtı. Tekrar kucağına almak için bana döndüğü anda gözlerimi büyüttüm.

"Yürüyebilirim."

Beni duymazdan gelerek kendine çekti. Zaten vurulduğumdan beri sanki karşısındaki ben değildim. Ya da o burada değildi. Arabadan çıkarttığında sağlam kolumu boynuna doladım.

"Bacağımdan değil üsteğmenim, omzumdan yaralandım."

Hızlı adımlarla hastaneden girerken bir yandan da bana cevap veriyordu.

"Dua et ki yaran hafif. Çenen hala çalışıyor."

En azından bunun farkındaydı. Acil kısmına girdiğinde ben cevap veremeden bağırdı.

"Biri baksın buraya!"

Gür sesi dikkat çekerken bir hemşirenin yönlendirmesiyle beni dikkatlice sedyenin üzerine bıraktı. Doktor yanımıza gelir gelmez omuzuma yöneldi. Sızan kan fazlasıyla kendini belli ediyordu.

"Ne oldu?"

Yağız bugün beni konuşturmayı düşünmüyordu.

"Kurşun sıyırdı omzunu."

Doktor hemen müdahaleye giriştiğinde acile koşarak giren Meriç ve arkasındaki Gökhan dikkatimi çekti. Meriç tam önümde durduğunda o kadar telaşlıydı ki; Yağız açıklama yapmadan telefonu kapattığı için onu anlıyordum.

"Bahar! İyi misin? Nasıl oldu bu?"

Alt dudağımı ıslatarak zor da olsa gülümsedim ama yüzüm acıyla karışık bir hale büründü.

"İyiyim. Küçük bir şey."

Doktor hafif bana doğru eğildi.

"Bir kaç dikiş atacağım ama hissetmeyeceksin."

Ona bakarak gülümsedim.

"Keyfine bak doktor."

Meriç yatakta yanıma oturduğunda elimi kavradı.

"Kızım sen niye vuruluyorsun? Aklım çıktı gelene kadar."

Gözlerimi devirmek istiyordum ama kaşlarımı çattım. Çünkü canım acımıştı ve bunu ilk fark eden yine Yağız oldu.

"Canı acıyor!"

Doktor bana kısa bir bakış attığında benim gözlerim Yağız'da geziyordu. Kaşlarını çatmış, kara gözleri daha da kararmış, ciddiyetle beni izliyordu. Bakışlarım tekrar Meriç'e düştüğünde kısa bir nefes aldım.

"Babama sakın söyleme."

Bu Meriç için ikna edici değdi.

"O da beni vursun diye mi? Söyleyeceğimi biliyorsun."

Hiç söz dinlemiyordu ve babamdan fazla korkuyordu.

"Yapma Meriç. Hem küçük bir şey. Ben iyiyim."

Gözleri kısılırken bana doğru biraz eğilerek daha kısık bir sesle konuştu.

"Duymayacak mı sanıyorsun? Bırak da bizden duysun."

Haklıydı, duyar ve biz söylemedik diye daha da kızardı.

"Tamam ama eve gidince ben arayacağım. O zaman içi rahat eder."

Beni onaylayıp yanağımdan öptü.

"Tamam. Dikkatli ol kızım, korkutma bizi."

Sırıtarak Meriç'in elini sıkarken Yağız yine ortamı bozmuştu.

"Oğlum sen ne biçim doktorsun? Geri çekilde adam işini yapsın."

Kaşlarım havada Yağız'a bakarken işe yaramış olacak ki Meriç ayağa kalktı. Doktorun yanına giderek küçük bir inceleme başlatmıştı. Onun boşluğunu ise Gökhan doldurdu.

"Geçmiş olsun Bahar. Iyisin değil mi?"

Tebessüm ettim yine. Ne kadar da sevenim vardı.

"İyiyim."

Bakışlarını Yağız'a çevirdi.

"Nasıl oldu bu gündüz vakti?"

Yağız'ın anında kaşları çatılırken yumruklarını sıktı.

"Benim hatam Gökhan dikkatsiz davrandım. Görmedim. Plakayı aldım ama muhtemelen sahte."

Bakışları beni bulduğunda yine hüzünlü bir hal almıştı.

"Vurdular oğlum. Hem de gözümün önünde."

Bana bakıp beni görmeyen adamla kaşlarım çatıldı. İşte yine aynısı olmuştu. Bedeni buradaydı ama ruhu yanımızda değildi. Gözleri bendeydi

ama başka birini görüyordu. Bir anda öfkeyle bana bakarken parmağını salladı.

"Sana git dedim değil mi? Ama sen inatçı keçinin tekisin."

Bir anda neye uğradığımı şaşırdım. Ne ara git demişti anlamıyorum. Gerçi beni istemediği belliydi ama gitmem mi lazımdı yani? Oysa bugün beraber vakit geçirirken burada olmamdan memnun sanmıştım. Gökhan Yağız'ın kolunu tutarak uysal bir sesle konuştu.

"Komutanım."

Yağız hırsla kolunu çekerek dışarı çıkarken Gökhan da peşine takıldı. Fakat benim suratım çoktan asılmıştı.

"Sevimsiz... Dakikası dakikasını tutmuyor."

Ben homurdanırken doktor işini bitirmiş olacak ki birkaç adımla önüme geçti.

"Geçmiş olsun. Pansumanlarınızı ihmal etmeyin. Reçetenizi hemşire hanım size verecek."

Şirince gülümsedim. İyi iş çıkarmışa benziyordu.

"Teşekkür ederim doktor bey."

Ben toparlanırken Meriç önüme geçti.

"Sen dur, ben reçeteyi alıp geliyorum."

Yakışıklı beyimiz, hemşirenin peşinden giderken sedyeden inerek ayaklarımın üstüne bastım. Doktorun yaptığı bölgesel anestezi sayesinde bir şey hissetmiyordum ama bu uzun sürmeyecekti. Evime gidip yatmak, sonra da uzun bir uyku çekmek istiyordum. Sedyenin üzerindeki kanlı montuma yüzüm buruşarak baktım. Onu alarak kapıya ilerledim. Daha kapıdan çıkmadan Yağız'ı Gökhan'la hararetli bir şekilde konuşurken görmüştüm. Ne konuştuklarını merak ederken Yağız'ın dudaklarını okumaya çalışıyordum ama çok hızlı konuşuyordu ve sürekli kaçırıyordum.

"Şu ellerime bak.... kan..... edemem.... ölecek...."

Yüzüm buruşmuş kelimeleri anlamlandırmaya çalışırken beni fark etmesiyle hemen bozuntuya vermeyerek bir adım attım. Kaşlarını çatarak bana doğru adımladı.

"Niye kalktın?"

Can sıkıntısıydı işte benimkisi.

"Bitti işimiz. Eve gidiyorum. "

Tekrar harekete geçtiğimde Meriç de yanıma geldi. Birlikte hastaneden çıkınca Meriç başını bana çevirdi.

"Az bekle eczaneden şunları alayım. "

Eliyle bana gösterdiği reçeteye bakıp başımı salladım. Meriç gidince sağımda duran çöp konteynerine iki adımda ulaşarak elimdeki montu attım. Hissettiğim soğukla ellerim kollarıma giderken bir anda üzerime bırakılan montla irkildim. Başımı yana çevirdiğimde Yağız'ın ifadesiz yüzüne karşın şefkatle bakan gözleri karşılanmıştı beni.

"Daha fazla üşümeden arabaya geç hadi."

Onu başımla onaylayarak beni arabaya yönlendirmesine izin verdim. İkimiz de arkaya oturduğumuzda Gökhan şoför koltuğuna geçmiş, Meriç de yanına oturmuştu.

Sessiz geçen yolculuğun ardından omzumdaki yara tekrar sızlamaya başladığında Meriç'e seslendim.

"Meriç, ilaçların içinde ağrı kesici var mı?"

Hemen elindeki poşetin içinden bir kutuyu alarak çıkardığı hapı bana uzattı. Elime alıp ağzıma attığımda, Gökhan nereden çıkardığını bilmediğim suyu arkaya uzattı. Uzanmak istediğimde yanlış elimi kullanmamdan sebep inledim.

"Ah..."

Yağız, Gökhan'ın arkaya uzattığı şişeyi kavrayıp kapağını açtı. Diğer elimle almama izin vermedi. Bakışlarımız kesiştiğinde suyu kendi elleriyle içirdi.

Resmen bebek muamelesi görüyordum onun yanında. Hem ağır yaralıymışım gibi her şeyimle ilgileniyor, hem de küçük bir çocukmuşum gibi azarlıyordu.

Ağırlaşan başımı Yağız'ın omzuna yasladığımda gözlerimi eve ulaşana kadar kapattım. İradesiz değildim fakat dinlenmeye ihtiyacım vardı. Sessiz geçen yolculuğun sonunda bilincim yerinde olsa da gözlerimi açmadım.

Açabilirdim.... ama açmadım.

Neden açayım ki yani?

Beni tekrar kucağına alarak göğsüne bastıran adamla dudaklarımın kıvrılmasını engellemeye çalışıyordum. Etkileyici kokusunu tekrar tekrar içime çekerken beni kucağında taşıyan adam fazlasıyla rahattı.

Eve geldiğimizi anladığımda sessizce odama ulaşmayı bekledim. Çıkan sesler, Yağız'ın adımları bana işaret olurken yatağa yatırdığında artık odamdaydım.

Gözlerimi açmak için onun çıkmasını bekliyordum. Fakat bunun yerine yatağımda küçük bir ağırlık hissettim. Yüzüme dokunan parmaklar saçlarımı ittelediğinde içimi bir merak kaplamıştı. Yağız parmaklarıyla

yanağımı okşarken bunu o kadar hafif yapmıştı ki belli ki uyanmamı istemiyordu. Gözlerimi açacağım sırada fısıltısını duydum.

"Özür dilerim. Seni koruyamadım. Yapmam gerekirdi."

Kısa bir sessizliğin ardından tekrar devam etti. Belli ki içimdeki bütün umut tohumlarını öldürmeye niyetlenmişti.

"Gideceksin buradan Bahar. Ne olursa olsun gideceksin."

Kalbimde hissettiğim acıyla canım sıkıldı. Niye böyle yapıyordu? Bir kere vuruldum diye beni yine göndermeye mi çalışacaktı? Hem de görevde bile vurulmamışken.

Sağımda hissettiğim kısa bir sesin ardından kapanan kapının da sesi geldi. Gözlerimi araladığımda hemen sağıma baktım. Benim silahımı komodinin üzerinde görmemle onu bıraktığını anlamıştım. Kaşlarımı çatarak homurdandım.

"Gitmeyeceğim. Değil sen, feriştahın gelse gönderemeyecek beni."

İçimi binlerce soru işareti kaplarken tekrar gözlerimi kapattım. Belkide en güzeli uyumaktı. Fakat kısa bir süre sonra tekrar açtım. Öncesinde yapmam gereken bir şey vardı. Cebimde duran telefonumu çıkararak dudaklarımı dişlemeye başladım. Babamı aramam gerekiyordu. Yoksa bana çok kızardı. Derin bir nefes alarak isminin üstüne dokunduğumda çalmaya başladı. Kulağıma götürerek açmasını beklerken bu çok da uzun sürmedi.

"Güzelim."

Dudaklarım kıvrıldı. İlk aşkım yine bana iltifat ediyordu.

"Baba."

Sesi adeta bana huzur veriyordu. Tıpkı her babanın sesinde olması gereken gibi.

"Nasılsın prenses?"

Zorla yutkunarak alt dudağımı sarkıttım asıl soru buydu ve dürüst olmalıydım.

"İyiyim baba. Sadece bugün şey oldu."

Ses tonu bir anda değişirken sabırsızdı.

"Ne oldu?"

"Annem yanında mı baba?"

"Mutfakta Bahar, söyle hadi."

Bir çırpıda söyledim.

"Vuruldum."

Daha ben devam edemeden gürledi.

"Ne?"

Sanırım fazla kestirmeden gitmiştim. Telaşla sakinleştirmeye çalıştım.

"Baba iyiyim. Sadece omuzumda küçük bir sıyrık. Iki dikiş attılar o kadar. İnan ki iyiyim."

Telefona vuran nefesini buradan hissederken tedirgin bir şekilde onu bekliyordum.

"Neredesin şimdi? Meriç yanında mı?"

"Evdeyim baba. Meriç de yanımda."

Soruları kesinlikle bitmiyordu.

"Nasıl oldu anlat bana."

Yorganımla oynarken başladım anlatmaya.

"Biz Yağız üsteğmenle yemeğe gitmiştik. Lokantadan çıkar çıkmaz uzak mesafeden ateş ettiler. Hedef kimdi bilmiyorum. Silah sesiyle fark ettik onları. Arabayla gelmişler."

Babam bir süre sessiz kaldığında bende sessizce onu bekliyordum. Yemek işi biraz yanlış zamanlama olmuştu. Gerçi babam bu tarz şeylere karışmazdı ama sağı solu da belli olmazdı.

"Yanına geliyorum Bahar."

Telaşla itiraz ettim.

"Hayır baba, ben iyiyim. İnan ki bir şeyim yok. Sadece küçük bir sıyrık. Lütfen baba."

Tekrar sessizliğe gömüldüğünde biliyordum ki yine planlama yapıyor ve alternatif seçenek arıyordu.

"Bana fotoğrafını at ve şimdi dinlen. Sabah tekrar arayacağım seni."

Sıkıntılı bir nefes verdim. Bu kolaydı.

"Tamam."

Tam kapatacağım sırada tekrar konuştu.

"Kendine dikkat et prenses beni ve anneni üzme."

Gözlerim dolmuştu işte. Aslında ikisininde yanımda olmasını istiyordum. Onlar benim canımdı. Fakat her yaralanmamda yanımda olamazlardı. Hele annem duyarsa çok ağlardı. Hem daha yeni gelmişken vurulduğumu öğrenirse yanımdan da gitmezdi. Sessizce mırıldandım.

"Anneme söyleme. Çok üzülür."

Babam her zaman akıllı ve otoriter bir adam olmuştu.

"Bakacağım çaresine, dinlen sen."

Telefonu kapatır kapatmaz yataktan çıktım. Dolaptan kendime yeni kıyafetler çıkararak altıma temiz bir eşofman üzerime de siyah yüzücü aletimi giydim. Biraz zor ve acılı olmuştu ama başarmıştım. Saçlarımı da

dişlerimi sıka sıka topladıktan sonra bir fotoğraf çekerek babama gönderdim. Sonra da tekrar yatağıma girerek yattım. Uyumalıydım. Uyursam acımı daha az hisseder, yaramın iyileşmesini kolaylaştırırdım.

***

Ne kadar uyudum, ne ara sabah oldu inanın bilmiyorum ama yüzüme vuran ışık ve odamda hissettiğim hareketlilik beni uyanmaya sevk ediyordu. Gözlerim kapalı odamdaki kişiyi tahlil etmeye çalışırken bir yandan da planlama yapıyordum. Meriç bu şekilde odama asla girmezdi. Başka girmeye cesaret edecek kimseyi de tanımıyordum. Aklıma komodinin üzerindeki silahım geldiğinde üçten geriye saymaya başladım.

Üç, iki, bir... şimdi.

Ani bir hareketle olduğum yerde doğrularak silahımı kavrayıp karşımdaki adama doğrulttuğumda ikimizde öylece kalakalmıştık. Şaşkınlıkla gözlerimi büyüterek dudaklarımı araladım.

"Alparslan!"

Dudakları kıvrıldığında şaşkınlığını üzerinden çok çabuk atmıştı.

"Sarışın."

Derin bir nefes alarak elimi aşağı indirip arkama yaslandım. Fakat tüm bunlar canımı daha da acıtmıştı.

"Sessiz sessiz ne yapıyorsun odamda? Vurulmak mı istiyorsun?"

Gülerek yatağa yaklaşıp yanıma oturdu.

"Sen vurulunca canım çekti."

Dudaklarım kıvrıldığında elimdeki silahı yerine bıraktım. Özlediğim kardeşime şimdide hasretle bakıyordum.

"Gel buraya."

Bunu bekliyor gibi kollarımı açmamla hemen dikkatlice bana sarıldı.

"Bizi çok korkuttun ama iyisin çok şükür."

Onu sıkıca sararken gülümsedim.

"Korktun mu gerçekten?"

Geri çekilerek kaşlarını çattı.

"Deli misin sen? Nasıl geldim buraya biliyor musun? Bütün gece yoldaydım."

Yanağına sulu bir öpücük bırakıp gülümsememi biraz daha büyüttüm.

"Demekki gelmen için yaralanmam gerekiyormuş."

Yanağını silerken suratını buruşturdu.

"Yapma kızım şunu."

Düşünceli bir hale büründüğümde yakışıklı kardeşime baktım. Mavi gözleri annemin eseri olsa da kumral teni, yüzüne dökülen saçları, yüz hatları daha çok babamı andırıyordu. En az babam kadar yakışıklıydı Alparslan. Yakışıklı ve yapılı. Şu an yirmi iki yaşında bir üniversite öğrencisi olsa da benden bir farkı yok gibi duruyordu. Zaten Alparslan'ı da babam yetiştirdiği için bir fark olmaması normaldi. Belki asker değildi ama asker gibi yetişmişti.

"Babam mı gönderdi seni?"

Başıyla onayladığında ikinci soruma geçtim.

"Peki annem öğrendi mi?"

Eli cebine uzanırken gülümsedi.

"Hayır. Babam söylemedi. Arabanı getirmek için geldiğimi sanıyor."

Cebinden arabamın anahtarını çıkarıp sallarken heyecanla kaptım.

"Sen harikasın."

Gülerek yanağımı sıktı.

"Bütün gece yoldaydım. Bana güzel bir kahvaltı borçlusun."

Omuz silkmek istediğimde yüzüm buruştu. Yine canımı acıtmıştım.

"Yaralıyım ben. Kalk da ablanla ilgilen."

Yatağıma uzanırken pek de oralı olmadı. Belli ki uykusuzdu...

"Çok yorgunum. Bana biraz izin ver..."

Bugün raporlu olmamdan sebep işe gitmemiş Meriç'i yolcu etmiştim. Alparslan'sa bir kaç saat uyumuştu. O uyurken kardeş işte, ne yapacaksın diyerek vicdanım el vermediği için kahvaltı hazırladım. Birlikte kahvaltı yaparken annemleri de görüntülü aramış, bolca gülücük saçmıştık. Annemin meraklı sorularını geçiştirmek için fazlaca çaba sarf etmiştim.

Kahvaltıdan sonra ikimizde hazırlanıp evden çıkıp, bulunduğumuz yeri gezdik. Bende Alparslan sayesinde gezmediğim yerleri gezmiş, küçük de olsa bulunduğumuz yeri keşfetmiştim. Eve yakın bir markete girerek uzunca bir süre alışveriş yaptığımızda ise keyfime diyecek yoktu. Kardeşimi, onunla vakit geçirmeyi, hatta ve hatta onunla alışveriş yapmayı bile çok özlemiştim.

İşimiz bittiğinde eve geçtik. Birlikte aldıklarımı yerleştirirken kardeşin ne kadar önemli olduğunu bir kez daha anlamıştım. Tek elimi kullanmamdan sebep hemen hemen her işi Alparslan yapmıştı. Ağrı kesiciler acımı dindirsede kolumu çok hareket ettirmemem gerekiyordu.

Alparslan'la kahvelerimizi içip bir süre sohbet edip sonra da mutfağa geçtik. Akşam için birlikte güzel bir yemek planlayarak işe

koyulduğumuzda babama çeken kardeşimle mutfakta hünerlerimizi sergiledik. Birbirinden güzel menümüz hazır olduğunda Alparslan duşa girmişti. Bende son olarak salatayı yapmaya çalışıyordum ama bu beni fazlasıyla zorluyordu.

İşimi bitirmeye yakın gelen sesle kardeşimin duştan çıktığını anlayarak ona seslendim.

"Meriç'in odasından kendine bir şeyler bul."

Gür sesiyle karşılık verdi.

"Tamam."

O gidemeden çalan kapıyla tekrar seslendim.

"Baytar kapıya da bak. Meriç gelmiştir."

Biten salatayla ellerimi yıkarken Alparslan'ın sesi geldi.

"Bahar misafirlerin var."

Kaşlarım havalandığında ellerimi küçük havluyla kurulayarak kapıya yöneldim. Merakla kapıya geldiğimde tüm ekip şaşkın bakışlarıyla Alparslan'a bakıyordu.

Başımı çevirerek kardeşime baktığımda suratım buruştu. Islak saçları, belindeki maalesef benim havlumla ve yarı çıplak görüntüsüyle pek de iyi bir izlenim oluşturmuyor olacak ki herkes şaşkındı.

Başımı tekrar karşımda duran adamlara çevirdiğimde Yağız'ın ters bakışları, Gökhan'ın ifadesizliği, Aykut'un şaşkınlığı ve Emirhan'ın sırıtan yüzüyle zor da olsa gülümsedim.

"Hoş geldiniz. Gelsenize."

Hiçbirinde hareketlilik olmazken Aykut konuştu.

"Komutanım biz geçmiş olsun demek için gelmiştik ama müsait olmadığınızı bilseydik..."

Büzülen dudaklarımla tekrar Alparslan'a baktığımda dudakları kıvrılmıştı. Durumdan keyif alır gibi yanağımdan bir makas aldı. Belli ki niyeti yine pislik yapmaktı.

"Sen misafirlerini içeri al. Bende üzerimi giyeyim."

Gözlerim kısılırken Alparslan çoktan odaya yol almıştı ve ben şok dalgası yaşayan karşımdaki adamlarla öylece kalakalmıştım...

〇〇〇

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum

Oy vermeyi unutmayın.

İnstagram hesabım: soylumery

Görüşmek üzere hoşça kalın.

12. Ve Hatta Aşığım

Merhaba...

Ne diyelim, geç olsun da güç olmasın 😅

Oy ve satır arası yorumlarınızı unutmayın.

Keyifli okumalar... ❤❤❤

Hayat hep bir yanlış anlaşılmalar silsilesi değil mi zaten? Ya siz birini yanlış anlarsınız ya da birileri sizi... Olmadı hayat sizi yanlış anlar ya da siz hayatı....

Karşımda bana garip garip bakan adamlarla daha fazla dayanamayarak kendimi toparladım.

"Kapıdan mı geçmiş olsun demeye geldiniz? Geçin hadi içeri."

Sözlerim etkili olmuş olacak ki ilk Emirhan girdi içeri. Hemen arkasından da Aykut ve Gökhan. Yağız ise hala karşımda dikilmekle meşguldü. Derin bir nefes alıp içeriyi gösterdim.

"Gelmeyecek misin?"

Gözleri gözlerimde bir adım attı. Yine kara gözlerine sert çehresi eklenmişti. Zaten genel anlamda asık suratlı olduğu için çok da garipsemedim.

Sessizce yanımdan geçerek içeri girdiğinde bende peşlerine takıldım. Üçlü koltuğa yan yana oturan Gökhan, Emirhan ve Aykut beni gülümsetmişti. Yağız da tekli koltuğa oturduğunda evime gelen ilk misafirler mutlu olmam için yeterliydi.

"Tekrar hoş geldiniz. Biz de yemek yiyecektik. Çok iyi oldu."

Aykut ayağa kalkarak elindeki tatlı paketini uzattı.

"Hoş bulduk komutanım. Çok geçmiş olsun."

Elindekini alırken içten bir tebessüm sundum.

"Teşekkür ederim Aykut. Tatlımız eksikti."

Aykut yerine oturduğunda Emirhan'ın da söyleyecekleri vardı.

"Komutanım geçmiş olsun. Biz sabah öğrendik ama o saatte rahatsız etmeyelim dedik."

Elimdekini masaya bırakıp tekrar Emirhan'a döndüm.

"Teşekkür ederim Emirhan. Önemli bir şey değil zaten, iyiyim."

Odaya giren Alparslan Meriç'e ait bir tişört ve eşofman giymişti. Babamdan farklı olarak uzattığı saçlarını hala nemli görünce kaşlarımı çattım.

"Saçlarını kurut. Hasta olacaksın."

Sağ eliyle saçlarını geriye atarak gözlerini devirdi.

"Annemin klonlanmış hali gibisin sarışın."

Gözlerim kısıldığında intikam zamanıydı.

"Abilerinle tanış Baytar."

Bana ters ters bakarken bunu umursamadım. Bakışlarımı karşımda oturan adamlara çevirdiğimde gülümsedim. İlk olarak Yağız'ı gösterip sırasıyla devam ettim.

"Üsteğmen Yağız, Teğmen Gökhan ve Emirhan, Astsubay Aykut benim ekip arkadaşlarım."

Hepsi başıyla kısa bir selam verdiğinde derin bir nefes aldım. Kardeşimi göstererek gülümsedim.

"Alparslan benim kardeşim. Yaralandığımı duyunca sabah gelmiş."

Emirhan küçük bir kahkaha attı.

"Abi ben anlamıştım zaten. Gözler aynı ya hani, oradan yani."

Kapıyı açtığımda Emirhan'ın bakışlarını ve suratındaki gülümsemeyi görmesem ona inanırdım ama bu şekilde çok zordu. Alparslan bana dönerek bu sefer de iki yanağımı birden sıktı.

"Bir tane ablamız var. Kıymetli benim için."

Suratımı buruşturarak ellerini ittim.

"Yapma şunu."

Biz gülerken Yağız'ın derdi yine bambaşkaydı.

"Neden Bahar'a abla demiyorsun?"

Düz bir ifadeyle kurduğu cümle, Alparslan'da gezen bakışları yine ona has özelliğe sahipti.

"Çünkü o benim sarışınım, 'abla' beni kısıtlıyor."

Yağız sessiz kalırken Alparslan'a tebessüm ettim. Biliyordum ki ben onun sadece ablası değildim. Babam küçükken bize kardeş olmak kan bağıyla bağlanmaktan ibaret değildir. Kardeş olacaksanız birbirinizin her şeyi olacaksınız. Kim düşerse diğeri onu kaldırmayı bilecek derdi.

İkimizin de birbirine değen bakışlarında küçülmüş ve babamın bizimle konuştuğu o ana ulaşmıştık ki tekrar çalan kapıyla bu kısa sürdü. Alparslan bana izin vermeden kapıya giderken sevdiceğini bekler gibiydi. Gelen seslerden de anlaşılıyordu zaten.

"Ooo Baytar... yollarımı mı gözlüyorsun?"

"Doktorum ne diyorsun, sana yemek bile yaptım. Al beni nikahına."

Meriç'in kahkahası yankılandı.

"Lan bu gidişle sana kalacağım diye korkuyorum."

Ikiside kahkaha atarak içeri girerken Meriç evdeki orduyu görünce duraksadı. Küçük bir şaşkınlığın ardından gülümsedi.

"Ooo eve harekat düzenlenmiş."

Herkes gülerken Gökhan sırıtarak ikiliye imalı bir bakış attı.

"Allah kavuştursun."

Birbirine bakan ikilinin suratı buruştuğunda iterek ayrıldılar. Onların haline gülerken bir anne edasıyla elimi kaldırdım.

"Meriç git ve elini yüzünü yıka. Yemek yiyeceğiz şimdi."

Gözlerini devirerek Alparslan'a döndü.

"Oğlum bu ablan seni görünce annem gibi davranmaya başlıyor."

Alparslan da onu onaylamasa olmazdı.

"Birde bana sor. Her yerde bu sarışınlar."

Ellerimi göğsümde bağlayıp ikisine de ters bir bakış attım.

"Yalnız benden terlik fırlatmamı beklemeyin."

Ikisi de ne demek istediğimi anlarken Meriç arkasını dönerek odasına yol almıştı bile. Bakışlarımı karşımdaki film izler gibi bizi izleyen adamlara çevirdiğimde onlara da çattım.

"Ne oturuyorsunuz hala? Bu halimle masayı ben hazırlayacak değilim herhalde."

Emirhan'la Aykut itirazsız yerinden kalkarken Alparslan gülümsedi.

"Gelin hadi, sizi mutfakla tanıştırayım."

Onlar giderken Gökhan itiraz etti.

"Bahar biz yemeğe gelmemiştik. Rahatsızlık vermeyelim şimdi."

Ona da mutfağı işaret ettim.

"Zaten çok fazla şey hazırladık Alparslan'la. Bir araya gelince abartıyoruz. Hem ev yemeğini özlemişsinizdir."

Mecburen o da ayaklanırken gülümsedi.

"Vallahi özledik."

O da kalkarak mutfağa yol aldığında son bir kişi kalmıştı. Yağız'la göz göze geldiğimizde arkasına yaslanarak rahat bir konum aldı. Tabii ki otoritesini koruyacaktı. O sevimsizden farklı bir şey beklemiyordum zaten.

Yine de gözlerim kısıldığında dudağının kenarı kıvrıldı. Tıpkı onun gibi bende hemen çaprazındaki koltuğa oturarak rahat bir konum aldım ama ona

kısas yapacağım derken omuzumu acıtmıştım. Yüzüm buruştuğunda hemen toparlandı.

"Bahar dikkatli ol biraz."

Ters bir bakış attım.

"Iki dakika sonra ben acıtmasam sen acıtacaksın zaten."

İma ettiğim şeyi hemen anlarken kara gözleri mavi gözlerimde takılı kaldı. Dudaklarını birbirine bastırdığında bakışlarını önüne düşürdü. Haklıydım işte. Yine canımı acıtacaktı. Hiç olmadı kıracaktı beni. Biliyordum çünkü beni yatağıma yatırdığında söylediklerini duymuştum. Fakat keşke yaptığı şeyin beni daha çok üzdüğünü görebilseydi. Alt dudağımı ıslatıp mırıldandım.

"Buldunuz mu?"

Bakışları tekrar beni bulduğunda anlamıştı neyi sorduğumu.

"Yaklaştık. Bulacağız merak etme."

Hafif başımı eğdim.

"Biliyorum."

Bundan şüphem yoktu. Asıl merak ettiğim başka şeylerdi.

"Hedef kimdi? Neden ateş ettiler bize?"

Bakışları birden uzaklaşırken dişlerini sıktığını yanak kaslarından anlıyordum. Yine içini büyük bir öfke kaplamıştı. Bakışları alevle körüklenirken dudakları aralandı.

"Bendim."

Bu benim beklediğim cevaptı. Sadece ondan duymak istemiştim. İçini yakan ateşi görebilmek istercesine gözlerine odaklandım.

"Ne dertleri var seninle?"

Benden kaçırdığı bakışlar odada dolaşırken bundan sonrasını doğru cevaplamayacaktı belli ki.

"Kuyruklarını basıyoruz işte."

Beni geçiştirmek istercesine verdiği cevap bana yetmemişti ama şimdilik susacaktım. Elbet ortaya çıkacaktı.

Karşımda masayı hazırlamak için uğraşan Alparslan'la Emirhan'a baktığımda gülümsedim. Ikisi de iyi anlaşıyor gibiydi. Emirhan elindeki tabakları bırakıp Alparslan'ı dürttü.

"Baytar bizim bir kuş vardı. Bir sabah baktık ölmüş. Neden acaba?

Dudaklarımdaki kıvrımla onları izlerken Alparslan tabakları tek tek yerlerine diziyordu.

"Vakti gelince ecel çalmıştır kapıyı."

Emirhan'ın yüzünde yapay bir şaşkınlık belirdi.

"Vay anasını tam baytarlık cevap."

Alparslan dişlerini gösterirken baştan savma cümlelerinin o da farkındaydı.

"Annem olsaydı kırk tane sebep sayardı ama ben onun atlayacağı en önemli sebebi söyledim sana."

Gülerek ayağa kalktığımda Gökhan'la Aykut da elindekilerle içeri girdiler. Yağız lütfedip masaya geldiğinde Meriç gelerek elindeki salata kasesini ortaya bıraktı. Çorbaları koymak için hareketlendiğimde Yağız engel oldu.

"Sen bırak Bahar. Çocuklar halleder."

Gülerek masanın baş kısmına otururken hemen çaprazımda bir tarafta Alparslan diğer tarafta Yağız vardı. Karşı karşıya oturan iki adamın yanlarında sağ kolları ilan ettiğim Meriç ve Gökhan onların yanında da Emirhan ve Aykut yerlerini almıştı. Aykut çorba servisi için kalkacağı sırada onu durdurdum. Yağız'ın kara gözlerine gözlerimi diktiğimde şirin bir gülümseme sundum.

"Çorba servisini de sen yaparsın herhalde."

Gözleri kısılarak bana bakarken masada büyük bir sessizlik oldu. Onu karşıma almayı seviyordum. O benim güçlü rakibimdi. Beni hem koruyor hem de en çok kendi üzüyordu. Bu yüzden bende onu kızdıracak ne varsa yapıyordum.

"Dua et ki yaralısın."

Derin bir nefes alarak ayağa kalktı. Ufak adımlarla masanın sonuna geçip Aykut'un uzattığı kaseyi aldı. Güzel bir şekilde servisi yaparken içten içe gülüyordum. Çok hamarat olmasa da gideri vardı işte.

Yağız da yerine tekrar oturduğunda çorbaları içmiş güzel bir sohbetle yemeğimizi de yemiştik. Arkasından getirdikleri tatlıyı da bir güzel üstüne gömdüğümüzde herkesin keyfi yerindeydi.

Emirhan ışıl ışıl bakışlarını bana çevirdi.

"Komutanım bundan sonra her akşam yemeğinde sizdeyim."

Aykut da sandalyede arkasına yaslanarak gülümsedi.

"Beni de çağırmazsanız kırılırım."

Ne yazık ki evde her akşam böyle bir menü olmuyordu.

"Her akşam buna fırsatım olmuyor. Hem bu sefer çoğu şeyi Alparslan yaptı. Ben onun yamağı olarak çalıştım."

Meriç itiraz etti.

"Yapma... senin elin Alparslan'ınkinden daha lezzetli."

Tebessümle ikiliye bakarken Gökhan'ın sesi ona dönmeme sebep oldu.

"Ellerinize sağlık. Uzun zaman sonra güzel bir aile yemeği oldu."

Bakışlarında gördüğüm saklanan hüzünle dudaklarımı birbirine bastırdım. Biliyordum hepsi ailesinden uzaktaydı. Onları pek fazla göremedikleri de aşikardı. Zordu böylesi. Aileleri eminim ki onlara bir şey olacak diye elleri göğsünde bekliyordu. Fakat biz kardeştik. Birbirimize her zaman ve her türlü destek olmalıydık.

"Afiyet olsun Gökhan. Siz isteyin arada yaparız böyle."

Bakışlarımı Yağız'a çevirdiğimde ondan da bir şeyler duymak istiyordum ama o, bakışları bende dalıp gitmişti. Hafif eline dokundum.

"Sen beğenmedin mi?"

Bir anda kendini toparlarken kaşlarını çattı. Elini çekerek dokunmama engel olmuştu.

"Pizza çalman daha etkileyici gelmişti."

Bu hareketi beni kırmıştı. Ona dokunmama bile tahammülü yok gibi davranıyordu. Oysa ben oldukça iyi niyetliydim. Her ne kadar onun tavrı hoşuma gitmese de onda beni çeken şeye karşı koymaya çalışmıyordum. O her ne kadar beni başkalarına yakıştırmaya çabalıyor olsa da...

Gözlerim kısıldığında Alparslan beni dürttü. "Sarışın bensiz ayıp değil mi pizza çalmak falan?"

Omuz silkerek masadaki suyumdan bir yudum aldım.

"Ne yapayım? Yoksun yanımda."

Yağız'ın muhabbet ilgisini çekmişti anlaşılan.

"Ha, ilk vukuatı değil yani."

Meriç ve Alparslan aynı anda sırıtırken bende gülmeden edemedim. Meriç, kardeşimle beni eliyle işaret etti.

"Bu iki kardeşe var ya dikkat edeceksin. Pizza yürütmek en hafifi onlar için. "

Alparslan Meriç'in omuzuna vurdu.

"Lan abartma oğlum. Sanki sen aşağısın."

Onlar didişmeye başladığında ayağa kalktım. Sırada masayı toplamak vardı. Tabakları alarak mutfağa götürdüğümde diğerleri de bana uyarak kendi tabaklarını getirmeye başladı. Tabakları sudan geçirerek makineye dizerken Alparslan elimden aldı.

"Bırak, ben yaparım."

Geriye çekilerek arkamdaki masaya yaslandım. İçeridekilerin koyu sohbeti odada yankılanırken çayları doldurmak için uzanmıştım ki yüzüm buruştu. Yine unutarak yanlış kolumu kullanmıştım. Alparslan görür görmez kaşlarını çattı.

"Ya bırak şimdi çayı. Kızım az canın tatlı olsun."

Diğer elimle Alparslan'ın saçlarını karıştırdım.

"Ben babamın kızıyım, sende annemin oğlusun."

Gülerek elimden kurtulmaya çalışırken Yağız mutfağa girmişti.

"Biz gidelim artık Bahar. Sende dinlen."

Hemen gözlerimi büyüttüm.

"Hayır. Çay içeceğiz daha."

Ocağın üstündeki demliğe baktığında başını iki yana salladı. Bir kaç adımda içeri girip, etrafına bakındı.

"Bardaklar nerede?"

Başımla üst dolabı işaret ettiğimde açarak bardakları çıkarıyordu. Onu ilgiyle izlerken tepsiye dizdiği bardaklara çayları doldurmaya başladı.

"Bahar gelir misin?"

İçeriden gelen Meriç'in sesiyle onları orada bırakıp oturma odasına geçtim. Meriç'in benden istediği şeyi vererek tekrar mutfağa yöneldiğimde Yağız'ın sesi geliyordu.

"İki kardeş misiniz?"

Alparslan onayladı.

"Evet."

Yağız kardeşimi sorguya çekmiş olacak ki devam etti.

"Baban ünlü bir bordo bereli, amcan Kurt, ablan yine bir bordo bereli ve sen veteriner hekimlik okuyorsun."

Kapının önüne yaklaştığında sessizce onları dinlemeye başladım.

"Anneciyim diyelim."

Sır küpü kardeşim yine kelime israfı yapmadı.

"Bahar annenizin veteriner hekim olduğunu söylemişti."

"Doğru."

Yağız ısrarla devam etti.

"Baban.... Albay.... neydi adı... Cihangir."

Alparslan ısrarla susarken Yağız son kozunu oynadı.

"O da meşhur gölge timindenmiş."

Alparslan hafif başını eğdiğinde Yağız çayları doldurmaya devam ediyordu.

"Onun lakabı neydi peki? Bahar söylemişti ama unutmuşum."

Kaşlarımı çatarak kapının yanında Alparslan'ın cevabını bekliyordum. İsteğini cevabı alamayacaktı ne de olsa. Alparslan, Yağız'a yandan bir bakış attı.

"Komutanım bordo bereliler ne zamandır bir şeyleri unutur oldu?"

Yağız elindeki çaydanlığı bırakırken dudağının kenarı kıvrıldı.

"Hafife alma diyorsun yani."

Yağız'ın önündeki tepsiyi alan Alparslan onayladı.

"Hata edersiniz üsteğmenim. Veterinerlik okuyor olsam da etrafımda fazla bordo bereli var."

Alparslan bana doğru döndüğünde duraksadı. Yağız da beni görmüştü. Başımla işaret ettiğimde Alparslan yanımdan geçip giderken Yağız'la baş başa kaldık. Birkaç adım atarak tam önünde durdum.

"Derdin ne? Ne yapacaksın babamı?"

Ellerini arkasındaki tezgaha yasladı.

"Merak ettim."

Kaşlarım havada kollarımı birbirine bağladım.

"Kimi kandırıyorsun üsteğmenim?"

Kanmayacağımı biliyor ki daha açık konuştu.

"Dosyan neden gizli Bahar?"

Demek derdi buydu. Benimle ilgili hiçbir şeye ulaşamıyor olmak canını sıkıyordu. Fakat bu babamın kararıydı.

Tıpkı lakabı gibi yaşı da ilerledikçe tam bir gölge olan babam bizi de sır gibi saklıyordu. Zaten bordo bereli olmamdan sebep saklanan dosyam babam sayesinde Yağız'ın bile ulaşamayacağı kadar üst düzeydi.

"Sizin bilmeniz gerekmiyor demekki komutanım."

Bana doğru eğilerek gözlerini kıstı.

"Benim ekibimdeki herkesi bilmek zorundayım."

Dudak büktüm. Bunun benim için bir önemi yoktu ama babam böyle istiyorsa böyle olmalıydı.

"Bende sizinkini bilmiyorum."

Gözlerini devirdi. Sürekli onunla kendimi kıyaslamam onu kızdırıyordu. Aslında bu konuda hakkı vardı çünkü çoğu zaman onun komutanım olduğunu unutuyordum ancak baş eğmeyi bilen biri değildim ve onun bana yaklaşımı beni asi davranmaya itiyordu.

"Ben senin üstünüm. Bilmek hakkım."

Gözlerim kısılırken tıpkı onun gibi bende eğildim.

"Değil demekki."

Bakışları yüzümde dolaşarak omuzuma ulaştığında aklında tahmin edemediğim kırk tilki dolaşıyordu.

"Seni kim koruyor Bahar?"

Alt dudağımı ıslatıp kaşlarımı çattım. Yine geliyorduk aynı noktaya.

"Durup durup başa sarman sinirlerimi bozuyor."

Aynı şekilde onunda kaşları çatılmıştı.

"Fazla gizemlisin ve bu hoşuma gitmiyor."

Hayretle kaşlarım havalandı.

"Sanki sen çok farklısın."

Buradan gidemeyeceğini anlamış olacak ki başka tarafa yöneldi.

"Hem bana hala vermediğin cevaplar var."

Merakla ona baktığımda devamı canımı sıkacak olsa da bekledim.

"Gökhan'la ilgili hala bir cevap bekliyorum senden."

Bu kadarı da fazlaydı gerçekten. Çıldırmak üzereydim.

"Yağız yapma...!"

Ters bir bakış attı. Israrla altında bir şey arıyordu.

"Belki şimdide Gökhan için kalıyorsundur burada."

Gözlerim anlık da olsa kapanırken alt dudağımı ısırdım. Sakin olmalıydım. Bilerek yapıyordu. Tıpkı dün gece dediği gibi gitmem için uğraşıyordu. Üstüme gelerek pes etmemi sağlamaktı amacı ama buna izin vermeyecektim.

Buna izin vermeyecektim...

Dudağımda şekillenen kıvrımla mavi gözlerimi kara gözlerine diktim.

"Evet... bravo sana bildin... Gökhan'ı seviyorum."

Kararan gözlerine inat devam ettim.

"Ve hatta aşığım. O yüzden de hiçbir yere gitmiyorum."

Yağız betona dönen yüzüyle gözlerimin içine bakarken arkamda gelen sesle bende buz kestim. Yağız bakışlarını arkamdaki noktaya sabitlediğinde her şeyin yine birbirine girdiği aşikardı.

Başıma geleceklere hazır bir şekilde bedenimi yavaşça arkaya çevirdiğimde yere düşen tepsi ve karşımda öylece duran iki adamla göz göze geldim.

Gökhan ve Alparslan bana şaşkınlıkla bakarken zor da olsa yutkundum. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Yağız yanımdan geçip giderken kapanan kapının sesi kulaklarımda yankılanmıştı. Yine beni zor bir duruma düşürüp kaçıp gitmişti işte. Zor da olsa bir nefes aldım.

"Alparslan bizi Gökhan'la biraz yalnız bırakır mısın?"

Alparslan onaylayarak mutfaktan çıkarken Gökhan da bir iki adım daha attı bana doğru. Sıkılgan bakışlarım etrafta gezerken alt dudağımı dişlerimin arasında eziyordum.

"Gökhan... bak aslında..."

Ben cümlede devam edemeden o konuştu.

"Komutanım ben onur duydum ancak..."

Elimi kaldırarak onu susturdum. Gökhan'ın bana karşı bir ilgisi olmadığını biliyordum. Benim duygularını anlayamadığım, saati saatini tutmayan tek bir adam vardı. Bazen bakışlarıyla bile beni etkiliyor, bazen de şimdi olduğu gibi her şeyi mahvediyordu.

"Ben sadece Yağız'a kızdığım için söyledim hepsini. Seni ağabeyim olarak görüyorum Gökhan. Daha fazlası yok."

İçimdekileri döktüğümde derin bir nefes aldım. Aynı şekilde o da benim gibi rahatlamış görünüyordu.

"Emin ol böylesi beni daha çok mutlu eder."

Dudaklarım kıvrıldı. Beni yanlış anlama ihtimali bile korkutmuştu.

"Biliyorum. Biraz önceki konuşma için özür dilerim. Yağız gitmem için üstüme gelince bende inat olsun diye..."

Üzgünce gözlerine baktım.

"Beni anlıyorsun değil mi Kara?"

Yanıma gelerek sağlam olan kolumu sıvazladı.

"Anlıyorum. Yine de senden bunları duymak fena degildi."

Dudaklarımı bükerek yalvaran gözlerle baktım. Bu durum beni biraz utandırmıştı.

"Gökhan..."

Dudaklarındaki kıvrımla iri bedenine inat sıcacık gülümsedi.

"Size bir ağabey olabilirsem bundan şeref duyarım komutanım. Ben sizi asla faklı bir gözle görmedim."

Aynı tebessümle ona karşılık verdim.

"İnan bana öylesin ve ben bu konuda çok şanslıyım."

Bu durumu da sonuca kavuşturmuş olmanın mutluluğuyla derin bir nefes aldım. Görüyordum ki Gökhan da bu konuda rahatlamıştı. Saniyelik bir sürenin ardından dudaklarını araladı.

"Biz artık gidelim. Yağız'ı da kafana takma. O da ne yaptığını bilmiyor.

Buruk bir tebessümle omuz silktim.

"Onu umursamıyorum."

Bu söylediğime Gökhan pek inanmışa benzemiyor olsa da arkasını döndü. Mutfaktan çıkarak birlikte oturma odasına geçtik. Gökhan diğerlerini de alarak evden giderken Meriç, ben ve Alparslan koltuklara serilmiştik. Alparslan sessizce bakışlarını üzerimde gezdirirken merakta kaldığını biliyordum. Fakat Meriç'in yanında konuşmak istemiyordu.

Meriç ayaklanarak iki elini de avuç içleri bize dönük havaya kaldırdı.

"Ben yatıyorum gençler bana müsaade."

Gülümseyerek onayladım.

"Yat hadi. İyi geceler."

Alparslan da dişlerini göstererek sırıttı.

"Ben gelmeden uyuma. Sana sarılmadan uyuyamam."

Meriç ve dahi benim de suratım buruştuğunda koltuktaki yastığı Alparslan'a fırlattı.

"Yat zıbar lan burada. Sakın beni rahatsız etme."

Meriç arkasını dönüp gittiğinde kapı kapanmış bir de üstüne kilitleme sesi duyulmuştu. Dayanamayıp kahkaha atarken Alparslan da benim gibi gülüyordu.

"Benimle uyu yatak çift kişilik."

Başını bir miktar yukarı kaldırdı.

"Yok be sarışın, zaten yaralısın. Benim derdim Meriç'i sinir etmek."

Gülümseyen dudakları ciddi bir hal aldığında bakışları gelecek konuşmayı tahmin etmemi sağlıyordu ki bende ciddileştim.

"Bahar biraz önce söylediklerin...."

Nasıl bir tepki vereceğini merak ederken yine beni şaşırtmadı.

"Pek inandırıcı değildi."

Gülerek başımı eğdiğimde devam etti.

"Ama neden öyle bir şey söyledin. Bir sorun mu var benim bilmediğim?"

Olduğum yerden kalkarak Alparslan'ın yanına oturdum. Başımı dizlerine koyarak koltuğa uzanmıştım. Alışık olduğu durumla eli saçlarıma giderken konuşmaya başladım.

"Buradan gitmemi istiyor. Uzun hikaye işte boş ver."

Bakışları saçlarımda gezen kardeşim boş vermek niyetinde değildi.

"Seninle fazla ilgili görünüyor. Sana olan bakışları fazla dikkatli."

Alparslan bunu ne kadar çabuk fark etmişti. Bu durumun bende farkındaydım. Sürekli gözleri benim üzerimdeydi. Sürekli beni takip ediyor yüzümdeki her bir mimiği tanımlamaya çalışıyordu. Fakat ben onu anlamakta zorlanıyordum. Bazen bana herkesten daha yakın bazense en

uzak kişi gibi davranıyordu. Bazen bir bakışı, bir kelimesi kalbime dokunuyor, bazen de ısrarla canımı yakıyordu. Böyle bir çelişki istemiyordum. Bu şekilde ortada kalmak istemiyordum.

"Belli ki sende bu durumun farkındasın ve o yüzden ona öyle söyledin."

Alparslan sessizliğimi kendince yorumlarken dudaklarımı birbirine bastırdım.

"O biraz deli Alparslan. Saati saatini tutmuyor."

Eliyle kavradığı saç tutamlarımla oynarken gülmeye başladı.

"Delilere karşı bir çekiciliğin olduğunu biliyorsun."

Elimi kaldırarak ona vurmaya çalışırken omuzum acıdığında inledim.

"Ah... Alparslan döveceğim şimdi seni."

Gülerek elimi tuttu.

"Dikkatli ol. Dikişlerine bir şey olacak."

Dudaklarım büküldüğünde ikimizin de annemden aldığı mavi gözlerine baktım.

"Bu aramızda tamam mı?"

Gözlerini kapatıp açtı.

"Her zaman."

Dudaklarım kıvrılarak baktım kardeşime. Biliyordum, ben istemeden kimseye söylemezdi....

***

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum...

Oy vermeyi unutmayın...

Görüşmek üzere hoşça kalın...

13. Savcı

Merhaba... ♀

Bu bölümü korkakorkuluk0 , MY8moon ve NisanurKl056 ya ithaf ediyorum. Doğum gününüz kutlu olsun. Mutluluk sizinle olsun.

❤

Size keyifli ve bol yorumlu okumalar diliyorum.

Minik 'a dokunmayı unutmayın.

Bir kuşun kanat çırpmasında hayat bulur özgürlük. Bir ülkenin kendi bayrağını göklerde sallandırmasıdır mesela.

Türk askerinin canını vermekten vazgeçmediği toprağıdır özgürlük. Esarete boyun eğmeyen bir milletin çırpında saklanır.

Her insanın üzerinde yaşadığı bir toprağı vardır mutlaka ama herkes bilmez toprağın özgürlük olduğunu.

Türk'ün en iyi bildiği şey toprağıdır. Türk askerinin en iyi bildiği ise vatanını korumaktır...

Sabaha açtığım gözlerim kasvetli bir güne uyandı sanki. Pencereden dışarıya uzanan bakışlarım güneşi ararken kara bulutlar çıktı karşıma. Sıcak yatağım vazgeçilmez görünse de daha tatlı bir sıcaklık vardı gönlümde. Beni sabırsızlıkla bekleyen bir çift bot, bir de kamuflaj...

Yatağımdan kalkarak kollarımı iki yana açtım. Bütün bedenimi esnetirken oldukça sakindim.

Odadan çıktığım gibi lavaboya girdim. Daha sonra güzel bir duş alıp, saçlarımı kuruttum. Odama tekrar geçtiğimde mutfaktan sesler geliyordu. Meriç uyuyordur ama Alparslan kesin kahvaltı hazırlıyordu. Yani benim tahminim öyleydi.

Altıma siyah bir kot giyerek üzerime de kalın boğazlı krem rengi bir kazak geçirdim. Saçlarımı arkadan balık sırtı yaptığında halimden memnundum. Bunu yapmak zor olmuştu ama imkansız değildi.

Geçen üç günün ardından kolum çok daha iyi durumdaydı. Dikişlerim eskisi gibi acımıyor, rahat hareket ettirebiliyordum. Aynanın karşısında kendime bakarken derin bir nefes aldım. Mavi gözlerim biraz pusluydu bu aralar. Sebebini bende bilmiyordum.

Belki de bilmek istemiyordum...

Kirpiklerime biraz rimel, dudaklarıma ruj yeterli geldiğinde abartısız makyajımı da bitirmiş oldum. Silahımı da alarak belime yerleştirdiğimde hazırdım. Son olarak telefonumu da cebime attığım sırada telefonum çalmaya başlamıştı. Hemen önce de çalabilirdi ama o cebime girmeyi beklemişti. Çıkartıp kimin aradığına bakınca dudaklarım kıvrıldı.

"Albayım."

Açar açmaz neşeli sesimle konuştuğumda babamın sesi de aynı tona sahipti.

"Güneş'im."

Dudaklarımdaki kıvrım biraz daha büyüdü.

"Nasılsın baba?"

"Iyiyim prenses. Sen nasılsın?"

Biraz geriye giderek yatağıma oturdum.

"Iyiyim."

Kısa bir sessizliğin ardından babam günlük sorularını tamamlamış olacak ki asıl konuya geçti.

"Bugün Alparslan gelecek değil mi?"

Sakince başımı salladım. Sanki karşımda ve beni görüyordu.

"Evet. İlk onu bırakacağım terminale."

Memnun mırıltısıyla devam etti.

"Bugün sana bir görev verilecek Bahar. Detayları orada öğreneceksin." Heyecanla kaşlarım havalandığında babam devam etti.

"Görev için tek seçenek sensin ama benim içim pek rahat değil. Baba olmak komutan olmaktan daha zor."

Gülümseyerek araya girdim.

"Baba... biliyorsun ki ben bu mesleği çok istedim."

Devamını ezberlediği için kendisi tamamladı.

"Biliyorum, biliyorum... bu mesleğe aşıksın ve benim kızımsın. Her görevin üstesinden de gelebilirsin."

Şu an huysuz surat ifadesi gözümün önüne geldiğinde kıkırdadım.

"Doğru."

Biraz önceki ses tonu yerini ciddiyete bırakırken huzursuz olduğu her halinden belli oluyordu.

"Bu iş ciddi Bahar. Görevi kabul etmek zorunda değilsin."

Bir müddet düşündüm. Babam beni arayarak haber verdiğine göre gerçekten durum ciddi olmalıydı ama görevi de fazlasıyla merak etmiştim.

"Anladım albayım. Duruma göre değerlendireceğim."

Sıkıntı nefesi kulaklarımda yankılanırken tekrar sesi geldi.

"Omzun nasıl oldu? Eğer hala sıkıntılıysa..."

Hemen itiraz ettim. Belli ki görevi almamı gerçekten istemiyordu.

"Iyiyim baba."

Sakince devam etti.

"Tamam... kendine dikkat et."

"Sende."

Tam kapatmaya niyetleniyordum ki vazgeçtim.

"Baba"

"Söyle prenses."

Yine derin bir nefes aldım. Sorma cesaretim yoktu ama merak ediyordum.

"Üsteğmen Yağız... tanıyorsun değil mi?"

Oturduğum yatakta ayağa kalkarak bir iki adım attım. Merakın yanında garip bir de heyecana tutulmuştum. Babam kısa bir süre sessizliğe gömüldüğünde benim merakım da aynı oranda artıyordu.

"Seni gönderdiğim ekibi tanımamam mümkün mü?"

Elbette ki mümkün değildi. Aksini düşünmemiştim.

"Pala hakkında ne biliyorsun baba?"

Sabırsızca bekliyordum fakat bunun yerine babamın dudaklarından beklemediğim kelimeler döküldü.

"Pala'dan uzak duracaksın Bahar."

Gözlerim çok uzaklara dalıp gittiğinde boğazıma takılan yumrunun sebebini anlamaya çalışıyordum. Neden böyle demişti babam? Neydi aralarındaki bağ? Benden bile saklıyor oluşunun bir açıklaması olabilir miydi?

"Ama neden?"

Fısıltılı sesimde az da olsa bir kırgınlık vardı fakat babam bunu da görmezden geldi.

"Küçük sırrımız aramızda kalacak prenses. Şimdilik kimse benim kızım olduğunu bilmeyecek."

Beni ikna etmek istercesine yumuşattığı sesi kaşlarımı çatmama sebep oldu.

"Emredersiniz komutanım."

Sert sesimle verdiğim onay babama çoktan ulaşmıştı.

"Bahar."

Dudaklarım büzüldüğünde buna izin vermedim.

"Geç kalıyorum baba, sonra görüşürüz."

Sıkıntılı bir nefes verdiğinde sesi pamuk gibiydi.

"Seni seviyorum prenses."

Onun sıcak sesine karşı koyamadım. Kimse koyamazdı.

"Bende seni albayım."

Telefonu kapattığında odadan çıkarak mutfağa geçtim. Meriç çoktan uyanmış Alparslan'la kahvaltıya başlamıştı bile. Onlara sıcak bir tebessüm sundum.

"Günaydın."

Alparslan çayından bir yudum alarak yerine bıraktı. Meriç'in arkası dönük olduğu için yüzünü göremiyordum.

"Günaydın sarışınların en güzeli."

Alparslan'ın iltifatına gülümseyerek tezgaha ilerledim. Bir bardak alarak ocağın üzerinde sıcacık kaynayan çaydan ince belli bardağıma doldurdum. Bardağımı alarak masaya ilerlediğimde Meriç gülerek sandalyemi çekti.

"İlk iş günün hayırlı olsun. İyi yattın."

Yanaklarımı şişirerek sıkılmışçasına derin bir havayı geri bıraktım.

"Sonunda.... bu kadar yatmak bana göre değil."

Meriç kaşlarıyla Alparslan'ı işaret eti..

"Sen dua ette Alparslan buradaydı."

Haklıydı Meriç. Evde oturmak bana göre değildi ve üç gündür evde yatmakla meşguldüm. Fakat bugün işe geri dönüyordum ve hem de yeni bir görevle. Normal şartlarda bu görevden önceden haberim olamazdı ama işte tam burada babam sağ olsun demek istiyorum. Hoş, o da benim gitmememi istemiyor olacak ki o yüzden önceden haber etmişti ama bu görevi daha da merak etmeme, hatta daha da ilgimi çekmesine sebep oluyordu.

"Ama bugün gidiyor."

Ağzı dolu olan kardeşim lokmalarını yutarken göz kırpmayı ihmal etmedi.

"Yine gelirim sarışın."

Dudaklarımdaki tebessüm Alparslan için sınırsızdı. Yine de hüzün kokuyordu biraz. Onu yine çok özleyecektim.

"Bu sefer sıra bende, ben geleceğim."

Alparslan gözlerini kapatıp açtı.

"Gel. Annem seni çok özledi."

Annem... Hasret dolu bir iç çekmem için yeterliydi...

Kahvaltının ardından hep birlikte evden çıkmış, terminale gitmiştik. Alparslan'ı kısa bir yolculukla uğurladığımızda karargaha geçiş yaptık.

Geç kalmamdan sebep hızlı adımlarla giyinme odasına ilerlerken karşıma çıkan adamla duraksamak zorunda kaldım. Ayağındaki siyah botları, üzerindeki yeşil kamuflajı ve geniş omuzunda taşıdığı her bir yıldızla kendi asaletini ortaya koyan adam diktim bakışlarımı.

Bir bariyer gibi önümde duruşu, sert çehresiyle yine kendini göstermekten geri kalmıyordu.

Esmer tenine uyum olsun diye çizilmiş kara kaşları yine çatıktı. Derinliklerinde her daim bir şeyler sakladığını düşündüğüm kara gözlerine bu sefer manasız bakışlar yüklemişti.

Gözlerinden dudaklarına inen bakışlarımla kaşlarım çatıldı. Üç gündür yüzünü görmediğim adamın dudağının kenarındaki yara aldığı bir darbeden sebep görünüyordu.

Yağız benim tanıdığım en son dayak yiyecek kişilerden biriyken bu hali şaşırmama sebep oldu. Sanki dakikalardır bakışıyormuşuz gibi dalıp gittiğimde, sürenin saniyelerden ibaret olduğunu yanımdan geçince anladım.

Demek benimle konuşmayacaktı.

Hem beni o gün zor bir durumda bırakıp gitmiş hem de sanki suçlu benmişim gibi beni görmezden geliyordu. Acaba Gökhan ona söylediklerimi Yağız'a söylememiş miydi? Yoksa ikisi mi kavga etmişti? Bu durumun suçlusu da mı bendim?

İstemsiz başımı arkaya çevirerek kısa bir süre ağır adımlarla giden adamı izledim. Hemen koridorun sonunda, köşeyi döndüğünde bende önüme döndüm. Odaya girerek üzerimi değiştirdim. Üst kata odama çıktığımda girer girmez gözlerim Yağız'ı aradı ama onu göremedim. Kendi masama geçmek yerine cam kenarına giderek omuzumu pencerenin pervazına yasladım.

Dalgın bakışlarım bahçede dolaşırken ağaçların altındaki bankta oturan Yağız'la Gökhan dikkatimi çekmişti. İkiside banka yaslanarak oturmuş, kollarını iki yandan banka dayamış sohbet ediyorlardı. Mesafenin uzaklığından sebep ne konuştuklarını anlayamasam da iyi gibilerdi.

Alt dudağımı dişleyerek ilgiyle onları izlerken sebepsizce mutlu oldum. Onların birbiriyle çok yakın olduğunu biliyordum ve benim yüzümden bir problem yaşamaları en son isteyeceğim şeydi.

Yağız sohbet sırasında sanki hissetmiş gibi bakışlarını cama diktiğinde beni gördü. Bir şahin edasında beni gözüne kestirdiğinde bende bakışlarımı ona dikmekten çekinmeden. Bir an dudağı kıvrılır gibi olmuştu ama bunu net bir şekilde göstermek yerine başını çevirdi. Geri çekilerek yerime oturdum. Ona hala kızgındım. Bu yüzden çok da ilgimi çekmiyordu.

Geçen dakikalar birbirini kovalarken saatlere ulaştı. Gereksiz bir bekleyişin içinde düşünüp dururken kendi kendime kızmaktan da alıkoyamadım. Aklıma yer eden adama olan öfkem miydi buna sebep, yoksa başka bir duygu silsilesine mi kapılmıştım bilmiyordum.

Bu bekleyişin sonuçsuz kalacağını bilerek ayağa kalktığımda kapı çaldı. Yağız olma ihtimalinin düşüklüğü ile onayladım. Çünkü o kapıyı çalmazdı.

"Gel."

İçeri giren asker hazır ol da küçük bir selamı verdi.

"Komutanım Turan albay sizi toplantı odasında bekliyor."

Hafifçe başımı eğdim.

"Geliyorum."

Babamla konuştuğum görev için sonunda zaman gelmişti. Beni neyin beklediğini bilmesem de küçük tahminlerin heyecanıyla odadan çıkarak koridorda adımladım. Toplantı odasına geldiğimde iki yana açılan kapıyla adımımı içeri attım. Benden önce gelen ekip çoktan yerini almıştı. Hatta bu sefer Turan albay bile benden hızlıydı.

Bir iki adım daha öne attığımda farklı olarak Turan albayın yanında oturan adam çekmişti dikkatimi. Bakışları üzerimde gezen kumral tene sahip, koyu kahve gözleri ve koyu kumral saçlarıyla, siyah bir takım elbisenin içindeki adam fazlaca kendinden emin duruyordu.

Turan albay beni fark ettiğinde gülümsedi.

"Bahar, biz de seni bekliyorduk. Geç hadi."

Yanlarına ulaştığımda ekibe küçük bir bakış atıp yine Yağız'ın karşısına oturdum.

"Emredin komutanım."

Turan albay yanındaki adamı işaret ederek gülümsedi.

"Bahar arkadaşların tanıyor ama sen ekibin yeni üyesisin. Terörle mücadele Savcımız Kaan Vural."

Başımı hafif eğerek selam verdiğimde Turan albay beni tanıttı.

"Üsteğmen Bahar Aksoy."

Küçük bir tebessüm sunmuştu.

"Memnun oldum Bahar üsteğmenim."

Ciddiyetimi bozmadan karşılık verdim.

"Bende sayın savcım."

Turan albay yanındaki hiç bir zaman ayırmadığı askerine yine küçük bir el işareti yaptığında önümüze tek tek bırakılan dosyaları izliyordum. En sona kalmamdan sebep şeffaf dosyanın kapağını araladığımda yine önce bir fotoğrafla karşılaştım.

"Sizi yeni bir görev için buraya topladık fakat bu göreviniz biraz daha farklı olacak."

Turan albayın sözlerine dikkat kesilirken devam etti.

"Bu sefer MİT'in bize ihtiyaç duymasından sebep Kaan savcım bize eşlik edecek."

Hepimiz dikkatli bir şekilde Turan albayı dinlerken o bakışlarını savcıya çevirdi.

"İsterseniz siz devam edin savcım."

Savcı Kaan bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirip dudaklarını araladı.

"Turan albayımın bahsettiği gibi size ihtiyacımız var arkadaşlar."

Bakışlarını bende sabitlediğinde devam etti.

"Aslında bir kişiye ama ekip desteği de gerekecektir."

Yağız bu durumdan hoşnut olmamış gibi araya girdi.

"Nasıl bir görev bu?"

Kaan savcının bakışları benden ayrılarak Yağız'a ulaştığında arkasına yaslandı.

"Terör örgütü biliyorsunuz ki uyuşturucu baronlarının desteğini de alıyor. İstihbarat destekli duyumlarımıza göre doğuda büyük bir pazarlık söz konusu. Yabancı ülkelerin desteği aşikar. Iki gün içerisinde yeni bir sevkiyatın anlaşması ve kutlamasını burada yapacaklar. "

Emirhan öfkeyle atıldı.

"Hepsini gebertelim olsun, bitsin."

Dudaklarım kıvrıldığında belli ki bu kadar basit değildi. Savcı bey de benimle aynı düşünüyor olacak ki başını iki yana salladı.

"Böylesi kulağa daha cazip geliyor fakat bu şu an pek mümkün değil."

Gökhan sert bakışlarını Savcı Kaan'a çevirdi.

"Ne yapmamız gerekiyorsa biz hazırız."

Savcı Kaan gülümseyerek elindeki dosyayı açtı.

"Sizlerden istenilen bu davete sızarak sevkiyatı ve kişileri deşifre etmek. Fakat bu ne yazık ki kolay olmayacak."

Turan albay yine bir el işaret yaptığında karşımızdaki ekranda beliren adam önümüzdeki dosyada duranla aynı kişiydi.

"Zinar lakaplı Şehmuz Karcı terör yapılanması ele başlarından. Kendisi itirafçı oldu. Davete de katılarak bize istihbarat sağlayacak. Fakat biliyorsunuz ki tam olarak ona bel bağlayarak güven sağlamamız mümkün değil. Bu yüzden sizden bir kişi daha eşlik edecek."

Savcı Kaan sözlerini bitirir bitirmez görevimin ne olduğunu anlamıştım. O kişi benden başkası olmayacaktı fakat Yağız bu konudan habersizdi.

"Tamam. Ben eşlik ederim. Koruması mı olacağım?"

Savcı biraz sıkıntılı ellerini masada birleştirdi.

"Koruması değil de... sevgilisi..."

Herkes garip bir bakışma yaşarken uygun adayı aramakla meşguldü ki Emirhan itiraz etti.

"Sayın savcım çok isterdim ama benden olmaz yani."

Aykut sırıtarak Emirhan'a bakıyordu.

"Bana fena fikir değilmiş gibi geldi."

Emirhan yüzünü buruşturduğunda Yağızın soğuk sesi yankılandı.

"Olmaz!"

Emirhan hala durumu kavramamıştı.

"Bencede olmaz komutanım yani..."

Emirhan'ın kelimeleri Yağız'ın gazabına uğramaktan kendini alamadı.

"Bahar olmaz."

Bakışlarım Yağız'da takılı kaldığında o benim aksime öfkeyle Savcı Kaan'a bakıyordu. Kaan'ın gözleri kısıldığında iki adamın birbiriyle bakışmasını izliyordum.

"Üsteğmenim sizi ilgilendiren bir durum yok. Bu konuya Bahar üsteğmen karar verecek."

Yağız'dan aldığı bakışlarını bana çevirerek ciddiyetini koruyan adam hafifçe boğazını temizledi.

"Bahar üsteğmenim bu görev bizim için çok önemli. Tek seçeneğimiz şu an sizsiniz. Tehlikeli bir operasyon fakat bu konuda iyi olduğunuzu biliyoruz."

Belli belirsiz bir tebessümle merak ettiğim detayları sormak için dudaklarımı araladığımda geç kalmıştım.

"Neden tek seçeneğiniz o? İlla sevgilisi mi olması gerekiyor? Koruma, garson, görevli, temizlikçi... neden bunlar olmuyor?"

Yağız'ın sert sesi savcının dikkatinden kaçmadı.

"Biz bunları düşünmedik mi sanıyorsunuz? İçeriye kimseyi almıyorlar. Sadece kendileri ve yanlarında gelen eşleri olacak. Garsonlar bile kadın. Bir MİT ajanımız olacak fakat kapıdan içeriye giremeyecek. Sadece ev sahibinin korumaları olacak. Bizimde bir kadına ihtiyacımız var ve tek seçeneğimiz şu an için Bahar üsteğmen."

Yağız öfkeyle yumruğunu sıkarken sakin sesimle konuştum.

"Tamam. Kabul ediyorum."

Iki adamın da bakışları bana döndüğünde Yağız başını iki yana salladı.

"Kabul etmek zorunda değilsin Bahar."

Yağız'la göz göze geldiğimde kara gözleri alev alevdi. İstemiyordu kabul etmemi. Babam da gönüllü değildi. Babam beni biliyordu ama kızı olduğum için korkuyordu. Peki ya Yağız neden istemiyordu? Beni hala zayıf mı görüyordu?

"Bahar, görevi kabul zorunluluğun yok fakat şu şartlarda başka bir seçeneğimiz olmadığını da bilmeni isterim. Yine de tehlikeli bir görev. Eger kabul etmek istemez..."

Yağız'dan aldığım bakışlarımı savcıya çevirdiğimde ciddi görüntüsünden ödün vermiyordu.

"Kabul ediyorum."

Kaan savcı emin olmak istercesine gözlerime baktı. Sadece o da değil herkes sessiz bir şekilde onaylamamı bekliyordu. Turan albay bile.

"Emin misin asker?"

Ne uzatıyorlardı ama.

"Eminim komutanım."

Kendinden emin tavrım yeterli gelmiş olacak ki Turan albay tebessüm etti.

"Detaylara geçebiliriz o zaman."

Bakışlarım tekrar Yağız'ı bulduğunda o kadar sinirli duruyordu ki uzunca bir süre onunla göz göze gelmemekte fayda vardı. Bir buçuk iki saat kadar süren toplantı detayları sonunda kafam bir cümle daha kaldıramaz durumdaydı. Turan albay da aynı düşünüyor olacak ki ayağa kalktı. Onun kalkması demek bizim de kalkmamız demekti.

"Bugün erken çıkın yarın görev için hazırlıklara başlanacak."

Hepimiz aynı anda cevap verdik.

"Emredersiniz komutanım."

Gitmek için hareketlendiğimde önüme geçen adamla duraksadım. Koyu kahve gözlerle karşı karşıya gelmiştim.

"Bir sorun mu var sayın savcım?"

Bakışları mavi gözlerimin derinlerine ulaştığında tebessümle elini uzattı.

"Cesaretiniz etkileyici üsteğmenim. Başarılı olacağınıza eminim."

Uzattığı eli boşta bırakmadan kavradım.

"Sağ olun savcım."

Ayrılan ellerimizle toplantı odasından çıkarak alt kata indim. Biraz heyecan, biraz da telaş kaplamıştı içimi. Görevi layıkıyla gerine getirmem lazımdı ama ne kadar eğitimini alsam da böyle bir göreve ilk defa çıkacaktım. Yine de ben kendimi biliyordum, başaracaktım.

Giyinme odasına tekrar üzerimi değiştirmek için girdiğimde kapıyı kapatamadan arkamdan giren adamla neye uğradığımı şaşırdım. Yağız içeri girdiğinde kapıyı kapatarak beni belimden tuttuğu gibi kapıya yasladı. Kaşlarım çatıldığında bu tavrı beni deli ediyordu.

"Ne yapıyorsun üsteğmenim?"

Bir eli kapıda sıklaşan nefesini düzene koymaya çalışırken arada kalan ben öfkesi gözlerinden okunan adamı anlamaya çalışıyordum.

"Niye kabul ettin? Tehlikeli Bahar... ya sana bir şey olursa?"

Yağız'ın başı yerde konuşurken son kelimesiyle göz göze geldiğimizde o karalara saklanan acıyı gördüm. Belki de uysal davranmalıydım.

"Neden anlamıyorsun Yağız? Bu benim mesleğim. Her zaman tehlikenin içinde olacağım. Nereye kadar kaçabilirim?"

Dudakları memnuniyetsiz bir kıvrıma ulaştı. Gözleri gözlerimi karanlığa hapsediyordu. Birbirine yakın bedenlerimiz, düzensizce yüzüme vuran nefesleri zor da olsa yutkunmama sebep olurken dudaklarını araladı.

"Korkuyorum...."

Dudaklarından fısıltı şeklinde dökülen kelimeyi doğru duyduğuma emindim ama onun dudaklarına nedense bu kelimeyi yakıştıramadım.

Eli saçlarıma uzandığında omzuma doğru uzanan örgüyü kavradı. Iki parmağının arasında severken kalbimde daha önce hissetmediğim ince bir sızı hissettim. Gözleri saçlarımdan mavi gözlerime tırmandığında buğulu bakışları içimi titretti. İlk defa bana bu kadar açık olan adamla elimi göğsünün üzerine koydum.

"Yağız...."

Fakat o yine benimle değildi. Saçlarımdan uzaklaşan eli yumruk olduğunda kapıya indirdi.

"Korkuyorum lan işte! Neyini anlamıyorsun bunun? Bir kere de sözümü dinle. Git dedim gitmiyorsun, gel dedim gelmiyorsun. Kabul etme diyorum

ediyorsun. Ne derdime derman oluyorsun, ne soğuyup gidiyorsun."

Öfkeyle yükselen sesine eklenen yumrukları kapıda iz bırakmasa da elinde ve ruhunda olduğu kesindi. Bu hikayenin neresinde olduğumu bilemeden bir çemberin içine düştüm. Ne yapsam da bir adım yol alamıyordum. Tekrar gelen yumruğunu avuç içimi açarak karşıladığımda o kadar sertti ki elim de yumruğuyla kapıya yapıştı. Sızlayan acısını belli etmeden dişlerimi sıktığımda fark etmişti ne yaptığımı. Bir anda kendine gelirken elimi kavradı.

"Bahar.... "

Elimi avuçları arasından çekerken biliyordum ki kendi eli çok daha kötü durumdaydı. Fakat ona kızgındım, kırgındım. Söylediklerinin tam aksine ne beni dinliyor ne de bana içindekileri anlatıyordu.

"Emir komuta sende olabilir üsteğmenim ama bu sadece burada geçerli. Özel hayatımda ve alacağım kararlarda benim üstüm değilsin. Yanlış anlaşılmalarından da emirlerinden de sıkıldım artık. Şimdi odadan çıkarsan üstümü değiştireceğim."

Sessizce bir iki adım geriye gittiğinde kapıyı araladım. Bakışları yerde sessiz sedasız odadan çıkarken istemsiz arkasından bakıyorum. Alt dudağımı ıslatıp boğazımdaki yumruyu yok etmek istercesine yutkundum. Kapıyı tekrar kapatmamla arkasına yaslanarak gözlerimi kapattım.

İçimde bir yerler sızlıyordu. Kalbim miydi yoksa vicdanım mı bilmiyordum. Fakat bir türlü içim rahat etmiyordu.

Zor da olsa üzerimi değiştirdim. Odadan çıkıp arabama ilerlediğimde şu andaki tek mutluluğum arabamın yanımda olmasıydı. Buruk bir tebessümle koltuğuma oturduğumda biraz ileride gelen adamlar dikkatimi çekti. Biraz geride duraksadıklarında kendime hakim olamadan onları izlemeye başladım. Gökhan bir şeyler söylüyordu. Hala beni görmemiş olmalarından sebep dudaklarını okumaya çalışıyordum.

'*Abi ne yapıyorsun? Toparla ..... kendini. Kızı üzerek gönderemezsin. Vazgeç artık. ..... inatçı. Anla artık.'*

Benim hakkımda konuşuyorlardı, anlamıştım. Yağız'ın üzerime giderek beni göndermeye çalıştığını da biliyordum. Yağız arkasını bana döndüğünde ne yazık ki onun verdiği cevapları kaçırmıştım. Fakat Gökhan'ın dudaklarından dökülenleri ilk defa duyuyordum.

'Abi sen bu gün içtin mi ilacını? .... iyiye gitmiyor ..... halin.'

Yağız ilaç kullanıyordu demek. Ama ne için? Neyi vardı ilaç kullanacak kadar? Babam bunuda mı biliyordu? Bu yüzden mi bana uzak dur demişti?

Aklımı kurcalayan binlerce soru uçuşurken derin bir nefes aldım.

Yağız kızmış olacak ki el hareketleri sert bir hale büründü. Benden tarafa döndüğünde hemen kendimi toparladım. Arabayı çalıştırdığımda beni fark etmişlerdi. Bozuntuya vermeden onlara küçük bir baş selamı verip arabayı hareket ettirdim.

Öğrenecektim. Yağız'ın derdi neyse hepsini öğrenecektim...

***

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum

İnstagram hesabım: soylumery

Oy vermeyi unutmayın.

14. Görev

Merhaba

Oy ve yorumlarınızı eksik etmeyin...

Keyifli okumalar...

Bazen diyorum ki iyi ki de asker olmuşum. Çünkü eğer asker olmasaydım, kesin yine asker olurdum.

Ama daha da önemlisi iyi ki bordo bereli olmuşum. Çünkü eğer bordo bereli olmasaydım emin olun yine bunun için çabalardım.

Bazı meslekler aşkla yapılır. Bazı meslekleri yapmak için sevmek gerekir. Bende seviyorum. Hatta mesleğime aşığım. Bu garip değil, çok normal. Çünkü ben bu meslekle büyüdüm. Komando marşı dinlediğim ninni, prenses elbisem kamuflajlı oldu benim. Doğum günü hediyem bile Akın amcamın aldığı bordo bereydi. Kaç gece boyunca onunla uyudum ben.

Yani sizin anlayacağınız ben bu mesleğe tüm hayallerimi verdim...

İki gündür operasyon için hazırlanırken bugün start verilmişti. Heyecanla beklediğim an geldiğinde aslına bakarsanız mutluydum. Çünkü biz bu meslekte bunun için vardık. Sahada çalışmak beni heyecanlandıran bir durumdu. Saha olmazsa bizim de anlamımız kalmazdı.

Herkes toplantı odasında benim hazırlanmamı beklerken, bense giyinme odasında benim için getirilen elbiseyi giymeye çalışıyordum. Üst kısmı dar, belden aşağısı genişleyerek ayak bileklerime kadar uzanan kırmızı elbise, omuzlarımdan el bileklerime kadar aynı orantıda uzundu.

Başta fazlasıyla usturuplu gelen elbiseyi giydiğimde anlamıştım marifetini. Omuzlarımdan başlayıp aşağıya doğru hem ön hem de arkadan, fakat öndeki uzun olmak kaydıyla geniş bir v şeklinde dekolte sunuyordu. Bel kısmına yine aynı kumaştan yaptıkları kat kat olan kuşak belime tam oturmuştu. Ve benim de fazlasıyla işe yarayacağını düşündüğüm, sağ bacağımı açıkta bırakan derin yırtmacıyla da elbisenin finali yapılmıştı.

Aynada gördüğüm görüntüyle dudaklarım kıvrıldı. Her zaman kendimden emin bir kadın olsam da kamuflaja ve yerlerde sürünerek eğitim almaya o kadar çok alışmıştım ki bu tarz elbiseler nadir giyiyordum. Gerçi Ankara da

daha sık giyerdim ama burada pek bir fırsatım olmuyordu. Zaten soğuk kış şartlarında bir yerimin donmasını da istemezdim.

Ayakkabılarımı da giyerek mecburen evden getirdiğim maşayla saçlarıma iri dalgalar verip açık bırakmayı tercih ettim. Aynanın karşısında bir müddet yaptığım makyajın ardından görünüm olarak hazırdım.

Son olarak sağ bacağıma görünmeyecek şekilde sabitlediğim bıçağım ve küçük çantama aynı küçüklükte koyduğum silahımla tamamlandım.

Üzerime aldığım yapay kürkle de küçük adımlarla odadan çıktığımda dikkatli bir şekilde yürümeye başladım. Beni gören askerlerin hayran dolu bakışlarını görsem de bunu pek umursamıyordum.

Üst kata çıkarak toplantı odasının kapısına geldiğimde derin bir nefes aldım. İçeride beni bekleyen erkek topluluğuna karşı gardımı aldığımda kapının açılması için bir adım daha attım.

İki yana açılan kapıyla hararetli bir konuşmayı da bölmüş olacağım ki bütün bakışlar bana döndü.

Birkaç adım daha atarak içeri girerken masanın etrafında oturanların hepsi ya başını ya da bedenini benden tarafa çevirdiğinde öylece kalakalmıştı. İşte tam bu esnada uzunca bir ıslık yankılandı odanın içinde. Emirhan yine yapmıştı yapacağını. Aykut ise kendi kendine mırıldanıyordu.

"Biri bana rüya gördüğümü söylesin."

Gözlerimi devirdiğimde Emirhan da ondan farklı değildi.

"Komutanım size aşık olabilir miyim?"

Emirhan'ın sözleriyle daha fazla dayanamayıp güldüğümde Yağız'a takılmıştı bakışlarım. Oturduğu sandalyeyle birlikte tüm bedenini bana çevirmiş sert bakışlarına sakladığı hayranlıkla beni izliyordu. O sırada dudaklarından dökülen mırıltıların küfür olduğunu fark ettim. Devamındaki homurtularını da duymuştum bile.

"Hay ben bu elbiseyi bulup ayarlayanı...."

Yağız'a diktiğim ters bakışlarımla gözlerimiz kesiştiğinde sevimsiz olduğunu her seferinde belli etmekten çekinmiyordu.

Bizim ısrarla devam eden bakışmamızı Turan albayın sesi böldü.

"Bahar, hazır mısın?"

Onunla birlikte sandalyesini bana doğru çevirerek arkasına yaşlanmış, bir eli çenesinde ilgili bakışlarla beni izleyen Savcı Kaan da dikkatimi çekti. Yine ciddi duruşundan taviz vermese de onun da bakışlarında gizlemeye çalıştığı hayranlık apaçık belli oluyordu.

"Hazırım komutanım."

Turan albay Aykut'a bir bakış attığında, Aykut hemen ayağa kalktı.

"Komutanım şu kulaklıkla dinleme cihazını da yerleştirelim."

Aykut bana doğru adımlarken Yağız'ın yanından geçemeden onun engeline takıldı. Yağız ayağa kalkarak Aykut'un elindekileri alırken dikkatle izliyordum onu.

"Sen bırak. Ben hallederim."

Yanıma adımlayıp tam önümde durduğunda bu sefer üzerinde kamuflajı yerine siyahlar vardı. Operasyonda destek olarak bekleyecekleri için onlarda hazırlanmıştı.

Kara gözlerini mavi gözlerime diktiğinde elini kaldırarak saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Kulaklığı takmak için hafif eğildiğinde yine o barut kokusuna karışan kendi kokusu dolmuştu ciğerlerime. Kolayca sanki ben yapamazmışım gibi, kulaklığı kulağıma taktığında fısıldadı.

"Bıçağını biraz daha yukarı çıkar. Ucu görünüyor."

Biraz geri çekildiğinde hayretle bakıyordum ona. Arkaya doğru saklamıştım oysa. Ne ara görmüştü?

Onaylarcasına gözlerimi kapatıp açtığımda elbisemin yakasına değen parmakları dikkatli bir şekilde geriye kıvırarak dinleme cihazını yerleştirirken bende dikkatle onu izliyordum. İçinden çok şey düşündüğü o kadar çok belli oluyordu ki kaşları arada çatılıyor sonra tekrar düzeliyordu.

Onun bu hali beni hem meraklandırıyor bir yandan da gülmeme sebep oluyordu. Kıvrılan dudaklarım ilgisini çekmiş olacak ki yine göz göze geldik.

"Neye gülüyorsun?"

Biraz önce kulağımın arkasına aldığı saçlarımı düzeltirken omuz silktim.

"Hani hep kaşların çatık, böyle sevimsizsin ya, seni gülerken de görmek isterdim."

Ellerini ceplerine sokan Yağız'ın gözlerinde yakaladığım ışıltı kısa sürdü. Dudağında bir kıvrım bile oluşmamıştı.

"Gülmek için sebebim yok."

Gözlerinin en uç noktalarına kadar bakarken bu aralar onu anlamak için çabalıyordum ama nafileydi. İyi saklıyordu. Konuyu kapatmak istercesine devam etti.

"Kontrol ettin mi silahını?"

İşte yine kendisi güleceği yerde benim kaşlarımı çatmama sebep olmuştu.

"Ettim tabii ki. Beni bu kadar küçümsemekten vazgeç."

İçine dinleme cihazını atıp tekrar çantamı elime tutuşturdu.

"İyi."

Ona diktiğim ters bakışlarımı Savcı Kaan böldü.

"Bahar üsteğmenim hazırsanız çıkış yapalım."

Yağız başını çevirerek Kaan'a ters bir bakış attığında sıkıntılı bir nefes verdim.

"Çıkalım."

Hep birlikte arabalara binerek davetin yapılacağı yere yakın bir yerde durduk Şimdi araba değiştirmem gerekiyordu. Ekip arabasından ineceğim sırada hemen yanımda oturan Yağız ben inemeden elimi kavradı. Bakışlarımı ona çevirdiğimde oldukça ciddi duruyordu.

"Kendine dikkat et ve sakın kendini tehlikeye atma."

Onun bütün ciddiyetine karşın tebessüm ettim.

"Merak etme."

Arabadan indiğimde hemen ciddiyete büründüm. Diğer arabadan inen iki kişiyi dikkatle incelerken diğerleri de yanıma gelmişti. Kaan genç olan adama işaret etmesiyle o da yanımıza geldi.

"MİT'ten size eşlik edecek arkadaşımız Emrah. Kendisi sadece kapıya kadar sizinle gelebilecek. Acil bir durumda onunla da iletişim halinde olacaksınız."

Kaan'ın açıklamalarıyla tebessüm ederek elimi uzattım.

"Üsteğmen Bahar."

Aynı tebessümle elimi sıkarak gülümsedi.

"Memnun oldum komutanım."

Kaan yol gösterirken diğer adamın yanına ilerledik. Kırk kırk beş yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim, hafif kır saçlı, şakak kısımlarından saçları dökülmeye başlamış, sapsarı dişlerle, takım elbisesinin şıklığını bile örten adamın yalandan sevgilisi olacak olamam bile suratımı buruşturmama sebep olmuştu. Kaan eliyle beni işaret etti.

"Bahar Hanım size eşlik edecek."

Karşımdaki adam gülerek elini uzattı.

"Şehmuz Karcı. Memnun oldum."

Ağzının suları akarak bana elini uzatan adamın yüzünü incelemekle meşguldüm. Gülüşünden sebep yüzünde daha da belirginleşen kırışıklıklarla beraber suratında ukala bir ifade vardı. Belli ki ona muhtaç olmamızdan memnundu. Tabii bu onun bildiği kısımdı. O sadece bizim için aracıydı. Fakat arkalara gizlenmiş, gözlerinde saklanan büyük de bir korkuyu da görüyordum. Bu operasyon patlarsa öleceğini çok iyi biliyordu.

Elini sıkmayacağımı anladığında indirmek zorunda kaldı. Suratı da aynı oranda düşmüştü. Onu görmezden gelerek arabanın arka kapısına yöneldim.

"Gidelim artık."

Fakat o sırada beklemediğim bir şey oldu. Yağız adamın yakasını kavradığı gibi arabaya yapıştırdı. Kaşlarım havada onu izlerken bakışları yine koyulaşmış karşısındaki adamı öldürmeye hazırdı.

"Sakın bir yanlış yapmaya kalkma. Seni öldürürüm."

Kaan elini kaldırarak Yağız'ın koluna koydu.

"Adamı bırak."

Yağız öfkeyle ittiği adamı bırakırken yine bakışları beni buldu. O an ona küçük bir tebessüm sundum. Onun bu aşırı korumacı tavrına artık alışmıştım ve bunun sebepsiz olduğunu da düşünmüyordum.

Hele Gökhan'ın ilaçla ilgili söylediklerinden sonra Yağız'a daha farklı gözle bakar olmuştum. Zaten bu aşırı sinirli halleri, babamın bile onu saklaması, ben vurulduğumda bir bordo berelide olmayacak aşırı panik halleri normal değildi.

Bir şey vardı benim bilmediğim. Yağız'ı esir eden beni merakta bırakan.

Ama er ya da geç öğrenecektim. Bende Güneş'sem bu gizli kalmayacaktı.

Arabaya bindiğimde yanıma oturan adamla Emrah da şoför koltuğuna geçtiğinde yola çıktık. Arkamda bıraktığım kimseye bakmadım.

Arkaya bakarsam önüme dönmek zor olurdu. Bende bakmadım. Ailem dışında kimseye bakmazdım.

Bir süre sonra üç katlı bir villanın önüne geldiğimizde korumaların kısa kontrolünün ardından bahçe kapısından içeri geçtik. Emrah arabayı park ettiğinde başını arkaya doğru çevirdi.

"Beş koruma saydım. "

Başımı olumsuzca iki sana salladım.

"Biri kulübede. Altı kişiler."

Kaşları havalandığında dudağını kıvırdı.

"Buradan ileriye gidemiyorum. Devamında yalnızsın. Kapıdan bir yere ayrılmam. Seni dinliyor olacağım."

Derin bir havayı ciğerlerime doldurdum.

"Son kez test edelim. Beni herkes duyuyor mu?"

Emrah başıyla beni onaylarken kulağıma da Gökhan'ın sesi gelmişti.

"Seninleyiz Güneş. Dikkatli ol."

Yanımdaki adama kısa bir bakış atıp çıkması için kapıyı işaret ettim.

"Hadi."

Ikimizde arabadan indiğimizde adamın yanına geldim. Bana kolunu uzattığında ters bakışlarla bakıyordum.

"Yürü işte adam gibi. Koluna girmeme gerek yok."

Dudağı kıvrıldı. Bizim tam aksimize o fazla rahattı.

"Rol icabı da olsa fena olmazdı."

Gözlerim kısıldığında Şehmuz denilen adama hafif eğilerek dişlerimin arasından fısıldadım.

"Sakın elini dahi kaldırıp bana dokunmaya kalkma. Seni o yakanı kavrayan adamdan önce ortadan kaldırırım."

Bir miktar ürkmüş olacak ki samimiyetsiz bir gülümseme sundu.

"Tamam, sakin... Bana ihtiyacınız var unuttun mu?"

Umursamazca başımı geriye çekip önden yürümeye başladım. Yine Gökhan kulaklığa konuşuyordu.

"Sakin ol Güneş."

Sessiz kalarak kapının önüne geldiğimde iki korumayla karşılaştım. Biri bana doğru aramak için bir adım attığında ters bir bakış attım.

"Ne? Beni de aramayacaksınız herhalde."

Korumalardan önümde duranı elini iki yana açtı.

"Kurallar böyle."

Kulaklarımda Yağız'ın sesi yankılandı.

"Güneş şimdi onları Şehmuz'a şikayet et."

Yanıma gelen adamla sesimi narin tutmaya çalıştım.

"Şehmuz, bunlar bana dokunmak istiyor. Bir şey söyler misin?"

Şehmuz öfkeli bir şekilde önündeki adamı itti.

"Canınıza mı susadınız lan siz?"

Diğeri müdahale etti.

"Efendim bizden istenen neyse onu yapıyoruz."

Gözlerim kısıldığında dudağımın kenarını kıvırdım.

"Şehmuz... bence öldür bunları."

Kulağıma Emirhan'ın kahkahası geldi.

"Abi çok iyi ya."

Şehmuz bana dönerek sırıttı.

"Sen iste ben burayı ateşe veririm."

Yapmacık bir gülümseme sunduğumda Şehmuz silahını belinden çıkararak emniyetini açtı. İki adama da silahını doğrulttuğunda kapı açılmıştı.

"Ne oluyor burada?"

Karşımızdaki adamın sert bakışları, uzun ve geriye yatırdığı saçları, yeşil gözleri ve korumaların anında saygı pozisyonuna geçmesiyle dikkatimi ona vermemi sağlamıştı.

"Boran bu nasıl iş? Kim benim yanımdaki kadına dokunabilir?"

Boran denilen adamın ev sahibi olduğunu biliyordum. Adamın bakışları bana düştüğünde göz göze geldik. Beni baştan aşağı süzerken hiç de masum değildi bakışları. Tekrar Şehmuz'a döndü.

"Çocuklar hata etmiş. Hanımefendi bizim misafirimiz. Buyurun lütfen."

Biz içeri girerken arkamızdaki korumaları da fırçalamayı ihmal etmedi.

"Düzgün yapın işinizi!"

Bizi karşılayan görevli kıza üzerimdeki kürkü teslim etmemle Şehmuz da kendi kabanını verdi. İçeri geçemeden Boran ve Şehmuz selamlaştılar. Fakat adamın bakışları ısrarla bende geziyordu.

"Hanımefendiyle bizi tanıştırmayacak mısın?"

Boran'ın sözleriyle Şehmuz gülerek bana döndü.

"Bu güzellik benim gözdem Boran. Adı Deniz. Tıpkı adı gibidir ha. Hem hoyrat hem dingin."

Beni tarif etmesini hiç istifimi bozmadan iki elim önümde küçük çantamı tutarken dinledim. Beni etkilemiyordu. Hatta manasız detaylar vermişti şu an.

Fakat Yağız'ın bol bol araya kaynattığı küfürleri kulağımdaki kulaklık sayesinde duyabiliyordum. Onlar her nedense daha ilgi çekici geliyordu.

Boran bana elini uzattığında bu sefer karşı çıkmak yerine bende elimi uzattım. Elimi tutarak dudaklarına götürdü. Sulu bir öpücük bıraktığında bunun için en kısa sürede kendime bir dezenfektan bulmam gerekiyordu.

Bakışlarını tekrar mavi gözlerime çıkaran adam yanımdaki Şehmuz'a aldırış etmeden iltifatlarını sıraladı.

"Deniz.... hanım. Sizinle tanışmak beni çok memnun etti. Adınızı koyan gözlerinizden etkilenmiş olmalı."

Sıkıldığım sohbetle çaktırmadan elimi adamın elinden kurtardım. Küçük de bir yapay tebessüm sunmuştum.

"Tanıştığıma memnun oldum Boran bey. İltifatınız için teşekkürler."

Boran bir adım gerimizde duran görevli kıza bir bakış attığında hemen eliyle bana yolu gösterdi.

"Buyurun Deniz hanım."

Arkamı dönerek Şehmuz'a bir bakış attığımda güldü.

"Sen git hadi. Bende geliyorum birazdan."

Bu durum hoşuma gitmese de mecburen ilerledim. O sırada Gökhan yine beni yönlendiriyordu.

"Güneş toplantı odasına muhtemelen seni almayacaklar. Önceden grip dinleme cihazını yerleştirebilir misin?"

Koridor boyunca etrafıma bakınırken tam geniş salona geldiğimizde zaman duraksadım.

"Pardon. Ben önce bir lavaboya gitsem olur mu?"

Görevli kız bana gülümseyerek arkamda kalan merdivenleri işaret etti.

"Üst katta efendim. Ben size eşlik edeyim."

Hemen itiraz ettim.

"Sorun değil. Siz bana tarif edin yeterli."

Biraz tereddüt etse de içten bir tebessüm sunduğumda tarif etmeye başladı.

"Merdivenleri çıkınca sağdan ikinci kapı."

Merdivenlere yöneldiğimde dikkatli bir şekilde çıkarak üst kata ulaştım. Etrafıma bakınırken çok fazla oda olsa da iki kapılı olan dikkatimi çekti. Sakin adımlarla oraya ulaştığımda kapıyı araladım. İçeri adım attığımda doğru yerde olduğumu biliyordum. Burası hem toplantı hem de çalışma odası olarak düzenlenmişti.

Dikkatli bir şekilde içeriye girdiğimde aynı zamanda da etrafta kamera arıyordum. Olmadığından emin olduğumda masaya yakın olan kitaplığın üzerindeki saksılar dikkatimi çekti.

"Odadayım. Birazdan yerleştireceğim böceği."

Çantamı açarak içindeki dinleme cihazını ararken silahımın yanında duran küçük paket dikkatimi çekti. Kaşlarım havada aşinası olduğum paketi elime aldığımda gördüğüm çikolatayla dudaklarım kıvrılmıştı.

Hızlı olmam gerektiği halde en sevdiğim bitter çikolatadan bir parça alıp ağzıma attığımda dudaklarım kıvrıldı. Bunu toplantı odasında çantamı kurcalayan Yağız'dan başkası yapmış olamazdı.

Çantamdan dinleme cihazını çıkararak yerleştirirken mırıldandım.

"Bunu unutmayacağım Pala."

Kimse anlamasa da o beni anlamıştı.

"Unutursan hatırım kalır."

Dudaklarımdaki kıvrım daha da büyüdüğünde işime odaklanmam gerektiğinin farkındaydım.

"Böcek yuvada. Aktif hale getirin."

"Tamamdır."

Aykut'un sesiyle beklerken kısa süre sonra tekrar konuştu.

"Hallettim."

Birkaç adım geriye gittim.

"Deneme yapıyorum. Ses geliyor mu?"

Aykut keyifli sesiyle onayladı.

"Çok iyi."

Derin bir nefes alarak odadan çıktım. Hemen lavaboya girdiğimde musluğa yöneldim. Elimi güzelce sabunla yıkadığımda daha rahattım. Saçlarıma da biraz çeki düzen vererek lavabodan çıktım. Aşağı tekrar inip geniş salona geçtim.

Erken gelmemizle geçen dakikalar beni beklemeye iterken arka arkaya gelen adamlar ve eşleriyle tanışmaya başladım. Kadınlardan çok erkeklerle ilgileniyor, onların isimlerini hafızama kaydediyordum.

Herkes geldiğinde erkekler yavaş yavaş üst kata çıkmaya başladı. Şehmuz da elindeki bardağı bırakarak bakışlarını bana çevirdi.

"Muhtemelen bir saat kadar sürecektir."

Başımla onayladım.

"Sonra gidecek miyiz?"

Başını iki yana salladı.

"Kutlamayla devam eder. Hemen gidemeyiz ama erken çıkarız."

Bu durum hoşuma gitmese de başka şansım yoktu.

"Tamam."

Şehmuz gidemeden yanımıza Boran gelerek gülümsedi.

"Gelmiyor musun dostum? Yoksa Deniz hanımdan izin mi almaya çalışıyorsun?

Şehmuz dudağının kenarını kıvırdı.

"Böyle bir güzellik bana izin vermezse hiç bir yere gitmem."

Iki adamda sırıtırken yine ve yine Yağız'ın sesini duydum.

"Serefsiz itler. İkisinin de ebesini..."

Cümlenin devamını Gökhan'ın öksürükleri böldü. Bugün Yağız'ın küfür konusunda ne kadar yetenekli olduğunu keşfediyorum. Bu durum dudaklarımın kıvrılmasına neden olduğunda iki adam da sebepsizce üstüne alındı. Onlar giderken arkalarından bakarak mırıldandım.

"Toplantı odasına geçiyorlar."

Gökhan belli ki sözcü ilan edilmişti.

"Tamam. Beklemede kal."

Bir saate yakın süren bir bekleyiş içerisine girdim. Tıpkı benim gibi bekleyen kadınlarla gereksiz süren sohbetim uzayıp giderken bir yandan da elimdeki bir yudum dahi almadığım içki bardağımı sallıyorum.

Bir türlü zamanın geçmemesinden sebep giderek sıkılmaya başladığımda ayağa kalktım. Bir duvarın tamamını kaplayan camın yanına adımladım. Cam bölmenin hemen arkasındaki havuzu seyrederken sonunda kulaklığımda Gökhan'ın sesi yankılandı.

"Toplantı bitti, geliyorlar."

Derin bir nefesin ardından olağan bir tavırla biraz önceki havuza arkamı dönerek merdivenlere çevirdim bakışlarımı. Boran önde, diğerleri onun peşinden merdivenleri inerken adamın sürekli devam eden üzerimdeki bakışları fazla olmaya başlamıştı.

Umursamadan bakışlarımı farklı bir yöne çevirdim. Hepsi aşağı indiğinde Şehmuz da yanıma gelmişti. Yüzüme yayılan yapay bir gülümsemeyle bakışlarımı ona diktim.

"Nasıl geçti?"

Dudakları kıvrıldığında keyfi yerindeydi.

"Daha iyi olamazdı."

Bu durumdan bende memnun kalmıştım. Çünkü işimizi ne kadar temiz halledersek o kadar iyiydi bizim için. Toplantı herkes için keyifli geçmiş olacak ki evi bir kutlama havası sarmıştı. Herkes bir köşede eğleniyor, sohbet ediyor, çalışanların yaptığı servislerle aperatifler, içkiler ortada dolaşıyordu. Şu anki bulunduğum ortamda stresli bir şekilde bekliyor oluşumu saklarken eğleniyor gibi görünmeye çalışıyordum.

Son bir işim daha kalmıştı. Toplantı odasına bıraktığım böceği tekrar almalıydım. Arkada iz bırakmamamız gerekiyordu ve işin kötü yanı hemen yanımda bize yardımcı olmaya çalışan adamın bile o odaya yerleştirdiğim böcekten haberi yoktu.

Uygun vaktin geldiğini düşünerek Şehmuz'a hafifçe eğildim.

"Ben bir lavaboya gideceğim. Sende o zaman kadar ayarla defolup gidelim buradan."

Başını eğerek beni onayladığında dikkatli adımlarla salonun çıkışına yöneldim. Beni dinlemeye devam eden ekibe seslenmeyi de ihmal etmedim.

"Tekrar toplantı odasına gidiyorum."

Bu sefer Yağız'ın sesi yankılandı kulaklarımda. Sanki anlamıştı.

"Dikkatli ol Güneş."

Dudaklarım kıvrıldığında bunun sebebini bilmiyordum ama yine de sebepsizce mutlu oldum.

Üst kata çıkar çıkmaz etrafı kolaçan ettim. Kimse olmadığında emin olduğumda tekrar toplantı odasına yönelmiştim. Yavaş hareketlerle kapıyı açarak içeri girdiğimde hemen böceği yerleştirdiğim yere adımladım. Bulunduğu yerden alarak tekrar çantama koymak zor olmamıştı.

"Böcek güvende. Çıkış yapıyorum."

Yine Gökhan üstlenmişti cevap kısmını.

"Çok iyisin Güneş. Hızlı bir şekilde evi terk edin."

Odadan çıktığımda kapıyı kapatarak bir kaç adım attım. Tam lavabonun önüne geldiğimde karşıma çıkan adamla duraksamak zorunda kalmıştım.

"Boran bey."

Üzerimdeki bakışları gözlerime ulaştığında yüzünde memnun bir gülümseme vardı.

"Sizi korkuttum mu Deniz hanım?"

Bir an ne yapacağımı bilemesem de hızlıca kendimi toparladım. Yüzüme de küçük bir tebessüm kondurdum.

"Yoo... hayır. Bir an karşımda görmeyi beklemiyordum sadece."

Bana doğru bir adım daha attığında yeşil gözleri fazla sinsi duruyordu.

"Ama ben bizzat karşınızda olmak istedim."

Operasyonun patlamış olma ihtimali beni büyük bir karamsarlığa sürüklerken yüzümde sadece sahte bir tebessüm vardı. Kulağımda ise yine onun sesi.

Yağız bu sefer bana tereddütle seslenmişti.

"Güneş..."

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı alayım lütfen.

Oy vermeyi unutmayın.

Yeni bölümlerle ilgili kesitler ve bilgiler edinmek için İnstagram hesabım: soylumery

Yeniden görüşmek dileğiyle hoşça kalın... ♀

15. Hatıralar

Merhaba.... ♀

Gece kuşları için geldik

Bahar size küçük bir ipucu verecek.

Oy ve yorumlarınızı eksik etmeyin

Keyifli okumalar... ❤

Kadın olmak hayata bir-sıfır geride başlamak mı diye düşünmeden edemiyorum bazen.

Neden hep bir kaçış içerisindeyiz? Neden sürekli güçsüz görülüyoruz ve bir şekilde bundan faydalanılmaya çalışılıyor?

Ne yazık ki adaletin olmadığı yerde erkek kendini iktidar sanıyor...

Ve ben sadece zor olan mesleğimle değil, bir de sırf erkek üstünlüğü yüzünden, akıllara ilk gelen ve benim her zaman korumak zorunda olduğum, fakat onların haysiyetsiz kılıflarının örtüsüne saklanmış tacizleriyle de baş etmeye çalışıyordum.

Kendime zor bir meslek seçmiştim.

Ne demişti Akın amcam...

"Eğer asker olacaksan Bahar, kadın olduğunu unutacaksın ve bir o kadar da asla aklından çıkarmayacaksın."

Suratıma geçirdiği yumrukla ben yere düştüğümde; "Bu sana kadın olduğun için kimsenin acımayacağını hatırlatsın." demişti.

En zayıf noktam olan saçlarımdan tutup suyun içine kafamı bastırdığında ise; "Bu da sana kadın olduğunu ve yaşayabileceğin en hafif şey olduğunu hatırlatsın." demişti.

Kim bilir belkide abartı geliyor size. Ama bordo bereli olmak zoru başarmaktan geçiyordu. Öyle basit bir eğitimden ibaret değildi hayatınız. Sadece iyi olursanız sizi kadroya alıyorlardı. En iyisi olacaktınız. Başarılı ve güçlü. Psikolojik eğitimleri bile sizi çıldırtmak için yeterliydi. Kaç kişiyi biliyordum bu kısımda pes eden. Fakat ben etmemiştim, etmeyecektim.

Giray amcam bir gün eğitimlerde daha fazla dayanamayıp ağlarken yanıma gelmişti. Halimi gördüğünde sırtımı yasladığım duvara benim gibi yaslanarak; "Babanla eğitimdeyken bir gün bende senin gibi çok

zorlanmıştım Bahar. Babana daha fazla dayanamayacağımı söylemiştim. Bana ne dedi biliyor musun?" diye sormuştu.

Merakla sebebini sorduğumda ise "Acı geçici bir kavramdır Giray. Hissettiğin fiziksel acı geçecek. Ama sen şimdi güçlü olursan ömrünün sonuna kadar öyle olacaksın dedi." demişti.

O kadar üzgündüm ki babama o zamanlar çok kızıyordum. Babam bana hiç destek olmuyordu. Her görevimden beni yalnız bırakırdı. Hatta o gün Giray amcama bunu da söylediğimde bana şu cevabı vermişti.

"Sadece sabırla pes etmemi bekliyor ama bana sorarsan sen onun gururusun. Seni gölge gibi izliyor."

İşte o gün ağlamayı bırakıp tekrar ayağa kalktım. Pes etmeden tekrar ve tekrar çabaladım. Çünkü biliyordum ki Gölge'yi göremesem de arkamda duruyordu.

Şimdi geldiğim noktada ise karşımdaki adamla baş etmek zorunda olduğumu da biliyordum. Gözlerimi diktiğim adama karşı çoktan tedbirimi almıştım.

"Neden karşımda olmak istediğinizi anlayamadım."

Bana bir adım daha atan Boran fazla kendinden emindi.

"Belki biraz yalnız kalırız."

Kaşlarım havalandığında beni kandırıyor mu, yoksa gerçek mi söylüyor çözmeye çalışmakla meşguldüm. Tabii bir yandan da Yağız'ın kulaklığımda yankılanan ve bir türlü susmayan sesiyle baş etmeye çalışıyordum.

"Ne yapmaya çalışıyor lan bu herif? Güneş çıkacaksın oradan. Hemen şimdi. Bu bir emir duydun mu beni? Hemen orayı terk et."

Konuşuyordu konuşmasına da nasıl yapacağımı söylemiyordu işte. Karşımdaki adam ise bunların hepsinden habersizdi. Yani inşallah öyleydi.

"Sizinle neden yalnız kalayım ki Boran bey. Şehmuz birazdan..."

Sözlerime devam edemeden bileğimi kavradı.

"Bırak şimdi o beyinsizi."

Hayrete kapılmışçasına baktım karşımdaki adama. İlk hamlem bileğimi elinden kurtarmaya çalışmak oldu. Narin bir kız gibi...

"Ne yapıyorsunuz? Bırakın bileğimi!"

Beni umursamadan kendine çekerken Yağız'ın öfkeli sesi de yankılanıyordu.

"Sarkıntılık edecek lan Güneş'e. Emrah çabuk Şehmuz'a ulaş, üst kata çıksın."

Sakinliğimi korumaya çalışırken karşımdaki adam gülümsedi.

"Ne vadetti sana? Kaç para verdiyse ben daha fazlasını veririm."

Ne diyordu bu pislik? Para için Şehmuz'un yüzüne bile bakmazdım ben. Şu görev olmasa ikisinin de suratlarını tanınmayacak hale getirirdim ama sona gelmişken bu aptallık olurdu.

"Beni rahat bırakır mısın? Para falan istemiyorum ben."

Sırıtarak bakıyordu bana.

"Ben aptal mıyım sanıyorsun? Şehmuz gibi yaşlı moruğa paradan başka ne için gidilir?"

Bakışları sapıkça bir hal aldığında kendimi bir an çıplak hissettim.

"Gençsin, güzelsin. Şehmuz'un elinde heba olacağına bana gel. Ev, araba hepsini sağlarım sana. Ondan çok daha güçlüyüm."

Korkudan ziyade, midemi bulandıran sözler karşısında şaşkın değildim. Evine gelen bir misafirin kadınına göz dikmek onlar için olağan bir durumdu.

Fakat şu an kulaklığımda yankılanan kargaşa Yağız'ın eseriydi. O öfkeyle bağırıyor, Gökhan da onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Güneş sadece otuz saniye daha sabret. Şehmuz geliyor yanına. Eğer tehlikeye girersen sapla gitsin."

'Sapla gitsin...' Ne güzel söylemişti Yağız. Bacağımdaki bıçaktan bahsediyordu ama bunun son seçeneğim olması gerekiyordu. Yine de kendimi korumak için ne gerekiyorsa onu yapacaktım.

Yüzüme endişeli bir ifade takındım. Bir yandan da içimden otuzdan geriye saymaya başlamıştım.

"Şehmuz beni öldürür, sizi de öldürür. Bırakın beni gideyim."

Elini kaldırarak saçlarıma dokunmak istediğinde kendimi geri çektim. Bundan hoşnut olmayarak kaşlarını çattığında ondan geriye sayıyordum.

"Onu ortadan kaldırmam o kadar kolay ki."

Tam tekrar bana doğru bir adım atmıştı ki Şehmuz'un sesi geldi.

"Deniz nerede kaldın?"

Hala bileğimi tutan adamdan kendimi kurtardım.

"Geliyorum."

Fakat Boran ben yanından geçemeden elime kartını tutuşturdu.

"Beni bul."

Son kez Boran'la göz göze geldiğimizde elimdeki kartı sıkıca tutarak bakışlarımı kaçırdım. O beni bekleyecekti ama ben o kartı ekibe teslim edecektim.

Adımlarımı hızlandırdığımda Şehmuz sonunda görünmüştü. Boran da yanımıza geldiğinde Şehmuz kaşlarını çattı.

"Ne yapıyorsunuz burada?"

Boran ellerini cebine koyarken ukala bir gülümseme sundu.

"Deniz hanıma yardımcı oldum."

Şehmuz uzatma niyetinde değildi. Sadece sorması gerektiği için sormuştu. Bana kısa bir bakış atıp Boran'a elini uzattı.

"Bize müsaade. İşlerim var Boran."

Boran da biraz önce bana asılmamış gibi Şehmuz'un elini sıktı.

"Erken oldu ama öyle olsun bu sefer."

Şehmuz elini belime koyarak geri çekildi. Ikimiz birlikte merdivenleri inerken sessizce bekledim. Boran'ın arkamızda olduğunu biliyordum.

Sonunda kapıya ulaştığımızda görevli kız kürkümü verdi. Omuzlarıma almamla evden çıktık. Birlikte bizi hazır bekleyen arabaya bitmiştik. Emrah hızlı bir şekilde bizi villanın bahçesinden çıkardığında derin bir nefes aldım.

"Hepimize geçmiş olsun."

Ve yanımdaki adamın karnına dirseğimi geçirdim.

"Sakın bir daha bana dokunmaya kalkma."

O acıyla kıvranırken Emrah suratını buruşturdu. Fakat bunu umursamadım.

Herkes benim gibi aynı sözleri dillendirdiğinde mutluydum. Bir görevi daha başarıyla sonuçlandırmıştım.

Yine aynı yerde arabalar değişiklik yapacağı sırada ekip çoktan bizi bekliyordu. En önde duran Yağız ve Kaan'ı görebiliyordum. Kulağımdaki kulaklığı ve üzerimdeki dinleme cihazını çıkarıp çantama attım. Araba durduğunda yüzüme yayılan haklı gururla kapıyı açarak indim.

Kendimden emin adımlarla ilerlerken Yağız bir iki adımla önüme çıkarak ilerlememe engel oldu. Bakışlarımız kesiştiğinde hala sert ve suratsızdı.

"Başarılı bir operasyondu asker. Göğsümüzü kabarttın."

Dudaklarım kıvrıldı. İlk defa beni azarlamak yerine takdir etmişti sanırım. Komutanım olarak yapmıştı belki bunu ama yine de yapmıştı. Elimi alnıma koyarak hazır ola geçtim.

"Sağ olun komutanım."

Bakışları ellerime düştüğünde kaşları mümkün gibi biraz daha çatıldı. Boran'ın tuttuğu bileğimi kavradı. Bunu sanki hissetmişti.

"Sana bir şey yapmadı değil mi?"

Bileğimi incelerken beyaz tenli olmamdan sebep küçük bir kızarıklık vardı sadece. Ağzında yine küçük mırıltılar duyduğumda bileğimi elinden kurtararak kaşlarımı çattım.

"Bu kadar çok küfür ettiğini bilmiyordum üsteğmenim."

Kara gözleri hemen mavi gözlerimi buldu. Kendine inandırmak ister gibi bakıyordu.

"Normalde etmem Bahar."

Tek kaşımı havalandırdım.

"Normaline de denk gelemedik bir türlü."

Yağız'ın gözleri kısıldığında hemen arkasında bize doğru yaklaşan Kaan dikkatimi çekmişti.

"Bahar komutanım çok başarılıydınız. Sayenizde büyük bir deşifre sağladık."

Gülerek bana elini uzattığında aynı samimiyetle karşılık verdim.

"Teşekkür ederim sayın savcım."

Elini sıktığımda gülümsemesi yüzünde daha da büyüdü.

"Hadi gidelim artık."

Yağız'ın atmosferi bölen sesiyle ekibin yanına ilerledik.

"Komutanım tebrikler."

"Iyi işti komutanım."

Aykut ve Emirhan'ın sözleriyle ikiliye gülümsedim.

"Sağ olun."

Gökhan'ın bakışlarında da memnuniyet vardı.

"Çok iyiydin."

Ona da bir tebessüm gönderdiğimde arabalara yönelmiştik ki Kaan buna engel oldu.

"Bahar üsteğmenim. Elbisenizle o arabaya binmeyin. Buyurun lütfen."

Kaan'ın bana gösterdiği ve şoförünün hazır beklediği makam arabasına takıldı bakışlarım. Ne yalan söyleyeyim havalı duruyordu.

Başımı çevirerek ekip arkadaşlarıma baktığımda hepsinin ilerlemek yerine benim kararımı beklediklerini fark ettim.

Yağız'ın kara gözleri yine kendi kefenine saklanmıştı. Yine buz gibi bakıyordu. İfadesiz, sert....

Derin bir nefes alarak Kaan'a gülümsedim.

"Teşekkür ederim savcım ama ekibimle gitsem daha doğru olur."

Biraz bozulduğunu fark etsem de görmezden gelerek arkamı döndüm. Kartal timine bağlıysam onlarla birlikte olmalıydım. Elbisenin bir önemi

yoktu. Hep birlikte gülerek arabaya bindiğimde doğruca karargaha geldik.

Üzerimi değiştirmek için giyinme odasına giderken arkamdan gelen adımlarla başımı çevirerek kim olduğuna baktım. Yağız'ı görünce duraksamıştım.

"Bir şey mi oldu?"

Başıyla onayladığında tam önümde durdu.

"Böcekleri unuttuk. Onlar lazım."

Gerçekten unuttuğum şeyle hemen elimdeki çantamı açtım. İçindeki kulaklık ve dinleme cihazlarını Yağız'a teslim ettiğimde cebine attı.

Arkasını dönüp gideceği sırada aklıma delen şeyle onu durdurdum.

"Yağız."

Tekrar bana dönen adamla bir adımda açtığı mesafeyi kapattım. Başım önde çantamın içinden çıkardığım çikolata parçasını ona uzattım.

Kara gözleri gözlerime dalıp gittiğinde almak için bir hamlede bulunmadı ama pes etmek yerine elimi biraz daha kaldırarak çikolatayı dudaklarına uzattım.

Bu sefer geri çevirmek yerine ağzına attığı çikolatayla dudakları kıvrıldı. Gülmüştü... sonunda gülmüştü. Belki kahkahalar atmamıştı ama yine de yüzündeki tebessüm yeterliydi.

"Gülümsedin."

Dudakları biraz daha kıvrıldı. Büyük bir zafer kazanmıştım sanki. İlk defa sevimsiz ilan ettiğin adam karşımda bana gerçek bir tebessüm sunuyordu. O an başımda bir şimşek çaktı. Yoksa gülmek için sebebi olmayan adam kendine bir sebep mi bulmuştu?

"Çikolatanın etkisi olsa gerek."

Tek kaşımı kaldırdım. Çikolatanın etkisiymiş... Senin elinden yediğim için demiyor da.

"Hatırın kalmaz herhalde artık."

Gerçek düşüncelerimi içimde saklamamla iki kaşı birden havalandı. Bakışları imalı bir hal aldığında emin gibiydi.

"Kalan sende çoktan kaldı ya neyse."

Arkasını dönüp giden adamla hala onu izliyordum. Alışkanlık olmuştu bu durum. O bana söyleyeceğini söylüyor sonra da arkasını dönüp gidiyordu. Bende şu anki gibi bakmakla yetiniyordum. Bende ne kaldı Yağız, bana ne zaman söyleyeceksin?

Yaptığımız operasyon detayları, bilgiler falan derken karargahta uzunca bir zaman harcanmıştık. Mesai saati bittiğinde hepimiz evlerimize dağıldık.

Tabii ben Meriç'le birlikte döndüm. Dışarıda yemek yemiştik bu sefer. Evde uğraşacak halim yoktu. Kısa da bir market alışverişi yapıp birlikte eve geçmiştik.

Eve gelir gelmez ilk işim kendimi duşa atmak oldu. Güzel bir duşun ardından üzerime geçirdiğim eşofmanlarımla keyfim yerine gelmişti. Kendime bir kahve yaparak odada televizyon izleyen Meriç'e eşlik ettim. Sonra ailemle konuştum, kuzenlerle biraz dedikodu yaptım ki buna Meriç de dahil olmuştu. Tüm bunların ardından kendimi odama kapatıp yatağıma uzandığımda ise yorulduğumu fark etmiştim.

Ve mutlu son... güzel bir uyku.

☀☀☀

Sabah gözlerimi araladığımda ilk işim komodinin üzerinde duran telefonuma bakmak oldu. Saate baktığımda dokuza geliyor oluşuyla kaldırdığım başımı tekrar yastığa bıraktım. Bir müddet daha gözlerim kapalı beklerken bir yandan da kafamın içindeki düşünceleri gözden geçiriyordum.

Bugün izinliydim. Daha doğrusu ekip olarak izinliydik. Ama Meriç yine çalışıyordu. Saate bakılırsa da o çoktan işe gitmiş olmalıydı. Ben işe gitmeyecektim ama yeni bir operasyonun startını da çoktan vermiştim kafamda.

Mutfağa geçerek kendime bir tost yaptım. Çay ve tost ne kadar da yakışıyordu birbirine. Karnım doyar doymaz temizlik işine girişmem gerektiğinin farkındaydım.

Neredeyse iki saatten fazla vaktimi temizliğe harcayarak evi pırıl pırıl yaptım. Kesinlikle bir daha ki temizlik işini Meriç'e kitlemem gerekiyordu. Bunu aklıma not ederek mutfağa yöneldim. İşte şimdi planımın asıl kısmına geçmiştim.

Dün özellikle aldığım malzemeleri tek tek tezgaha çıkarırken aklımda enfes bir tatlı vardı. Bugün hamaratlığımı konuşturacak ve bu durumu biraz kullanacaktım.

Güzel bir tramisu için önce bir kek harcı hazırlayıp fırına attım. O pişerken bende hızlıca muhallebisini yapmaya girmiştim. Ben muhallebiyi yapıp kenara aldığımda kekim pişmişti. Verdiğim uğraşlar sonucunda güzelce tramisuyu tamamlayarak dolaba atmıştım. Şekilde biraz kusur olsa da tadı güzeldi.

Zaten tatlı sadece amaca giden yolda araçtı.

İşlerim bittiğinde kendime bir kahve yaparak cam kenarına oturdum. Peteklerden gelen sıcaklık beni sarıyor, bir yandan da dışarıyı izliyordum.

Dün karargahtan çıkarken Yağız'la Gökhan'ı konuşurken görmüştüm. Yağız Gökhan'a bu günden için dışarıya çıkacağını söylemişti. Bende şimdi onun çıkışını bekliyordum. Muhtemelen bu saatlerde giderdi. Bankada işi olduğunu söylemişti. Olasılıklar üzerine yürüyordum ama yine de denemekten zarar gelmezdi.

Yağız tamamdı da Gökhan beni biraz uğraştıracaktı. Ama bir çaresine bakacaktım. Dalmış kendi halimde dışarıyı izlerken bir anda aşağıda gördüğüm Yağız'la dikkat kesildim.

İşte bu be! Gidiyordu.

Hızlıca arabasına binerek uzaklaşırken yüzümdeki sırıtışla elimdeki kahveyi bırakarak, hızlı adımlarla odama gittim.

Aceleyle üzerimdekileri çıkararak kendime kiremit rengi, kruvaze, kuşaklı bir triko elbise seçtim. Diz kapaklarıma kadar uzanan elbise fazlasıyla rahattı. Saçımı da kısa bir ev topuzu yaptığımda benden iyisi yoktu.

Harcadığım zamanın dakikalarını tutarken odadan çıkarak mutfağa geçtim. Telefonumu ve dolaba koyduğum tatlımı alarak kapıya ilerledim. Ayakkabı giymeye üşenerek ayağımdaki terliklerle seke seke karşı kapıya adımladım. Derin bir nefes aldığımda yumruk yaptığım elimle birkaç kez vurdum kapıya.

Kapıyı açan Gökhan'ı belden üstü çıplak gördüğümde yüzümü buruşturdum.

"Kış ayındayız Gökhan."

Başını eğerek üstüne baktığında o da suratını buruşturdu. Bakışları tekrar beni bulurken çekingendi.

"Kusura bakma Bahar. Gelsene."

İçeriye bir adım atmamla geri çekildi. Ben girdiğimde ise kapıyı kapatmıştı.

"Sen geç. Ben üzerime bir şey alıp geliyorum."

Merakla arkasından bakarak çaktırmadan hangi odaya girdiğini görmeye çalışıyordum. Gökhan gözden kaybolduğunda oturma odasına geçtim. Elimdeki tatlıyı masanın üzerine bırakarak koltuğa oturdum. Bekletmeden gelen Gökhan daha usturuplu duruyordu.

"Hoş geldin."

Aynı şekilde tebessüm ettim.

"Hoş buldum. Yağız yok mu?"

Bunu bilerek sormuştum. Sormasam dikkat çekerdi.

"Yok. Sen gelmeden biraz önce çıktı. Bende kapı çalınca o ya da bizim çocuklar sandım."

Dudaklarımı birbirine bastırarak beklediğimde masadaki tatlıya kısa bir bakış attı.

"Sen mi yaptın?"

"Evet beraber çayla yeriz diye düşündüm. Evde canım sıkılıyor."

Küçük bir tebessüm gönderdi bana. Gökhan'ı gerçekten seviyordum.

"Güzel görünüyor."

Hala ayakta dikilen adamla kaşlarımı çattım.

"Oturmayacak mısın Gökhan?"

Koltuğa kısa bir bakış atıp eliyle mutfağı işaret etti.

"Önce çay koyayım."

Gökhan mutfağa gittiğinde sıkıntılı bir nefes verdim. Sadece Yağız'ın odasına girmem gerekiyordu ve bu Gökhan varken pek mümkün değildi. Ne yapacağımı kara kara düşünürken Gökhan tekrar içeri girdi.

"Bahar ben bir çocukların yanına ineceğim. Sen dur gelirim hemen."

Duyduklarımla dudaklarım kıvrılırken benden mutlusu yoktu. O kadar sevinmiştim ki Gökhan'ın neden çocukların yanına indiğini bile sormadım.

"Tamam. Hatta onlara da söyle gelsinler birlikte yiyelim."

Dudakları kıvrıldı.

"Tamamdır."

Koltukta oturmuş kapı sesini duymayı bekliyordum. Gökhan'ın çıktığını anladığımda ayağa kalktım. Kendimden emin adımlarla Yağız'ın odasına ilerliyordum. Tek merak ettiğim şeyse Yağız'ın ne ilacı kullandığıydı ve bunu başka türlü öğrenemezdim. Onun da dosyası tıpkı benimki gibi gizliydi ve öğrenme imkanım yoktu. Karargahta ajanlık yapmaktansa burada yapmak çok daha sağlıklı ve kolaydı.

Gökhan'ın biraz önce girdiği odayı es geçerek diğer odaya girdim. Cam kenarında bir yatak, hemen yanı başında bir komodin, karşıda duran iki kapaklı gardolaptan ibaretti. Sade ama düzenli duran odaya bir adım daha attım. Sadece yatak başlığında duran bir hırka bozuyordu tüm düzeni. Onu da önemsemedim.

İçeri girdiğimde biraz tedirgindim ve yaptığımın yanlış olduğunu bilsem de içimdeki dürtüye engel olamıyordum.

Yatağa doğru ilerleyip oturduğumda kuruyan dudaklarımı ıslattım. İlk olarak komodine bakacaktım. Kullandığı ilacı koyacağı en uygun yer muhtemelen burası olmalıydı.

Dikkatli bir şekilde ilk çekmeceyi araladım. İçinde ilaç arasamda bir kitap ve arkaya saklanmış künyeden başka bir şey bulamadım. Kendi künyesi olduğunu düşünürken üzerindeki lekeler dikkatimi çekti. Elime alarak baktığımda üzerinde yazan isme takıldı bakışlarım.

Alper Fidan

Tanıdık gelmeyen isimle devamını okudum.

Kırşehir

93/2 A RH(+)

25.04.1993

Kaşlarım çatılmış tüm bilgileri kaydederken çok eski bir künye olduğu her halinden belli oluyordu. Üzeeindeki lekeler de pek hoş durmuyordu. Künye kime aitse Yağız'la aynı yaştaydı ve belkide tertiplerdi. Bilemiyorum. Fakat işin garibi arkadaşı dahi olsa neden Yağız'da duruyordu ve bu kadar sene saklamıştı?

Aklımdaki sorularla elimdeki künyeyi dikkatli bir şekilde yerine bıraktım. Üst çekmeceyi kapatarak alt çekmeceyi araladım. Sadece bir ilaç şişesi bulmayı beklerken hafif eğilerek elimi uzattığım çekmeceyle öylece kalakalmıştım.

Bir süre boş boş çekmecenin içindekilerle bakışmamızın ardından varlığını bile unuttuğum şeyi parmaklarımla kavradım. Bu benim siyah, kumaş bilekliğimdi. Onu hemen tanımıştım çünkü üzerinde benim baş harfimin işlemesi vardı. Minicikti, uzaktan belli olmazdı ama biliyordum işte benim bilekliğimdi.

Düşüncelerim beni geriye götürürken bu bilekliğin Yağız'a nasıl geçtiğini düşünüyordum ki hatırlamam sadece saniyelerimi aldı. Buraya ilk geldiğim zamanlar Yağız beni operasyona götürmediğinde yaralanmıştı ve Meriç'ten yardım etmesini istemek için kapımızı çaldığında dayanamayarak ben gitmiştim pansuman yapmaya. Bu bilekliği de o zaman koluna dikiş atarken dişlerinin arasına sıkıştırması için vermiştim. O günden sonra çoktan unutmuştum bu bilekliği. Ama o atmamış, saklıyor.

Bakışlarım tekrar çekmeceye kaydığında ona karakolda verdiğim mermiyi aldım elime. Bunu saklıyor oluşu dudaklarımın kıvrılmasına sebep olmuştu.

Ve daha da komik olanı çekmecesindeki benim en sevdiğim çikolatalardı...

Elimdekileri yerine bırakarak çikolatanın bir tanesini aldım. Paketi açar açmaz bir ısırık almamla dudaklarım yine kıvrılmıştı.

Bir elimi yatağa yaslamış zaman kavramından yoksun çikolatamı yerken bir yandan da bakışlarım odada geziyordu. Yatak başlığında duran hırkada takılı kalırken her şey gibi bu da tanıdık geldi o an.

Olabilir miydi acaba?

Omuz silktim.

Yok canım o kadar da olamazdı herhalde.

İçimdeki dürtüye engel olamazken hırkaya uzandım. Parmaklarım arasındaki hırkayı kendime çekerek kokladım.

Tüm bedenimin uyuştuğu hissettim o an. Kalbim hızlandı bir anda. Bu benim parfümümün kokusuydu. Kaybolmak üzereydi.

Çok az alabilmiştim kokuyu ama nerede alsam bilirdim. Uzun süre kalıcı bir kokuya sahipti ve fazlasıyla pahalıydı.

Yağız bana bu hırkayı pijamalarımla bu eve geldiğimde vermişti. Derin bir iç çekerek elimdeki hırkayı tekrar yerine koydum.

Yüzümdeki manasız sırıtış büyüyüp giderken kendime engel olamıyordum. Elimdeki çikolatadan bir parça daha alarak başımı kaldırmamla kapının önünde beni izleyen Yağız'ı fark ettim. Ifadesiz bakışlarıyla bana bakıyordu. Yüzümdeki gülümsemeyle birlikte bende donup kalmıştım...

✳✳✳

Bölüm sonuna geldik.

Düşüncelerinizi merak ediyorum.

Oy vermeyi unutmayın.

İnstagram: ***soylumery***

Hoşça kalın ♀

16. Vazgeçen Namerttir

Merhaba ♀ ♀ ♀

asrarengiz bu bölümü sana ithaf ediyorum. Doğum günün kutlu olsun. Hep mutlu ol inşallah.

Uzunnnca bir bölümle geldik.

İnkar ederseniz çarpılırsınız bak 😅

Bol bol satır arası yorumlarınızı bekliyorum. Oy kullanmayı da ihmal etmeyin lütfen

Keyifli okumalar ❤

Korkusuz bir asker yakalandığında bile asla tereddüt etmemeli. Kazanmak kadar kaybetmek de var ve önemli olan da kaybettikten sonra yapacaklarındır.

Tabii bir bordo berelinin başka bir bordo bereliye yakalanması biraz daha farklı bir durum. Yine de aradaki cinsiyet farkı bizi ayıran bir özellikti. Kimin daha üstün olduğunu ise hep birlikte görecektik.

Karşımda öylece dikilen adamla alt dudağımı dişlerimin arasında ezmeye başladım. Ayağımla yanımda duran komodinin çekmecesini iterek kapattım. Bakışları komodine düştüğünde dikkat çekmek istercesine gülümsedim.

"Erken geldin."

Başarılı olmuş olacağım ki bakışları beni bulduğunda başını iki yana salladı.

"Belli ki daha beklemiyordun."

İçeri girerek kapıyı kapattığında olduğum yerde biraz kıpırdandım.

Hadi Bahar, teslim olmak yok.

"Yani... biraz daha uzun sürer diye düşünmüştüm."

Yatağı işaret ederek gülümsedim.

"Otursana. Kendi odanmış gibi rahat ol lütfen."

Yanaklarını şişirip serbest bırakırken ellerini de dizlerine sürterek yanıma oturdu. Siyah pantolonu mavi kazağıyla kusursuz duruyordu. Kara gözlerini gözlerime diktiğinde sorgulayıcıydı bakışları. Biliyorum bana kızmıştı.

"Ben rahatım da, sendeki rahatlık neyin eseri onu merak ettim."

Elimdeki çikolatayı komodinin üzerine bırakarak olağan bir hareketle tekrar Yağız'a döndüm. Alt dudağımı ıslatarak gözlerimi gözlerine diktim.

"Babamdan..."

Kaşları çatıldı. Anlamaya çalışıyordu.

"Ne?"

Gülmek istesem de kendimi tutarak devam ettim. Oldukça ciddi olmalıydım. Kafa karışıklığı her zaman işe yarardı.

"Babam da rahat bir adamdır yani. Kasmaz kendini. Çok profesyonel biridir. Annem hep görüntün ben olsam da babanın kopyasısın der ama bence asıl Akın amcama çekmişim. Ondaki rahatlık kimsede yoktur mesela. Yine de onun kadar olmadığım için şükretmeliyim. Dünya yansa umurunda olmaz onun. Bak şöyle düşün. Akın amcama dünya yanıyor desen sana vereceği cevap; *ben bir çay alayım kendime* olur. Düşünebiliyor musun?"

Yağız boş gözlerle bana bakarken oyunumu fark etmişti bile.

"Bahar!"

Sert sesiyle susarken gözlerini kıstı. Bana doğru eğildiğinde aynı oranda geriye gittim.

"Sana sadece bir kere soracağım. Odamda ne işin vardı ve çekmeceleri neden kurcaladın? Cevap vermek için beş saniyen var."

Dudaklarımı büzdüm. Bu çok acımasızcaydı.

"Yağız sence de çok kısa değil mi?"

Kara gözleri öyle bir bakıyordu ki hiç de sevimli değildi. Dudağının kenarı kıvrılacağı esnada toparladı. Giderim vardı halbuki ama o yemiyordu.

"Senin gibi bir oyuncuya çok bile."

Sert bakışları hala yüzümde gezerken kaçacak yerim olmadığını biliyordum. Bir süre bakışlarımı odada dolaştırıp tekrar kara gözlerine odaklandım.

"Tamam. Sadece seninle ilgili bir şeyler öğrenmeye çalışıyordum."

Kaşları havalandı. Biraz şaşırmıştı belli ki. Sonunda üzerimdeki baskıyı çekme kararı alarak geri çekildi.

"Ne gibi şeyler mesela?"

Omuz silktim. Madem operasyon patlamıştı ben de saklamayacaktım.

"Geçmişini merak ediyorum bu aralar. İşe yarar bir şeyler var mı diye bakayım dedim."

Yine onaylamazca başını iki yana salladı. Bşr yandan da tavırlarıma hayret ediyor olmalıydı.

"Yani sırf bu yüzden benim evden çıkışımı firsat bilerek buraya geldin ve Gökhan'ın yokluğundan faydalanarak gizlice odama girdin. Bir de bu yetmez gibi çekmecelerimi kurcaladın."

Suratımı buruşturdum. Hiç de hoş şeyler yapmamıştım. Başkasından duyunca çok kötü gelmişti. Yine de başarılı bir plandı.

"Böyle söyleyince kulağa kötü geliyor ama şöyle düşün. Şansım yaver gitti ve evde yalnız kaldım. Bende bir göz atayım dedim."

Dudakları düz bir şekil aldığında komodine kısa bir bakış atıp tekrar bana odaklandı.

"Eee kayda değer bir şey bulabildin mi peki?"

Sıkkın bir nefes verdim. Çekmecedekileri fark edip etmediğimi merak ediyordu ve ben artık onun ilgisini fark edebiliyordun "Aradığım şey dışında beni hatırlatan her şeyi buldum."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Bulduğum hemen hemen her şey bana aitti ama o bunun konusunu açmadı.

"Ne arıyorsun?"

Lafı değiştirdi. Belkide en önemli konumuz buyken o lafı değiştirdi. Oysa benim çok hoşuma gitmişti. Yine de en önemli konumuz Yağız'ın sorduğu sorunun cevabıydı.

"İlaç kutusu."

Kaşları havalandı. Benimse dudaklarım kıvrıldı. Yağız'ı oldukça şaşırtıyordum bu aralar.

"İyi de neden?"

Umursamazca başımı sağa sola salladım. Bana mı oyun oynuyordu bu adam? İlaçtan falan da haberi yok gibi duruyordu. Yanlış mı anlamıştım acaba?

"Çünkü Pala, senin deli olduğunu düşünüyorum. Sevimsiz bir deli.... Bunu kanıtlamaktı niyetim."

Kararan gözleri korkutucu bir hal aldığında hafif bana doğru eğildi. Bu sefer korkaklık yaparak geri çekilmedim.

"Bana sorsaydın ya Bahar. Ben sana söylerdim."

Zorla yutkunarak gülmeye çalıştım. Tehlikeli sularda yüzüyordum.

"Neyi, ilaç kullanıp kullanmadığını mı?"

Başını onaylamazca iki yana salladı. Dudaklarında korkutu kıvrımlar belirmişti.

"Deli olup olmadığımı."

Zor da olsa tebessüm ettim. Elimi yatağa yaslayatak destek almak istedim ama cümleleri tutturamıyordum.

"Deli olduğunu biliyorum."

Gözlerini kıstığında topuzumdan çıkan sarı saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Tam bir psikopat gibi görünüyordu ama bakışlarındaki yoğunluk beni kitliyordu. Sesi ise olabildiğince sakin ve hatta yumuşacıktı.

"Hiçbir şey bilmiyorsun. Hem de hiçbir şey. Mesela bu şekilde odama girdiğin için yapacaklarımdan bile haberin yok."

Beni bir girdap gibi içine çeken kara gözlerinde takılı kaldım yine. Aklımda bir sürü şey uçuşuyor ama hiç biri birbirine bağlanmıyordu. Ne yapacağımı bilemeden hızlanan nefesimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Bana vurmaya kalksa bununla baş edebilirdim ama o bana öyle bir bakıyorduki bunu aklından bile geçirmediği çok açıktı.

"Şaka yapıyorsun değil mi?"

Fısıltı eşliğinde sorduğum soruyla bunu kanıtlamak istercesine dudakları kıvrıldı.

"Bir bordo bereliden daha tehlikeli olan şey nedir biliyor musun üsteğmenim?"

Yutkunarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Kara gözlerini ısrarla gözlerimden ayırmadı. Bende sessiz kalmayı tercih ettim. Nasıl olsa dudakları aralanacak ve o kelimeleri bana söyleyecekti ki öyle de oldu.

"Deli bir bordo bereli..."

Fısıltısıyla bizi birbirine çeken bedenlerimize eklenen kalp çarpıntılarımız normal değildi. Hem de hiç normal değildi. Ona kapılıp girmekten korkarken sürekli babamın söylediği kelimeler yankılanıyordu başımda.

'Yağız'dan uzak dur Bahar.'

Ciğerlerime yetmeyen nefes beni boğup giderken dudaklarımı araladım. Genişçe bir havayı içime çektiğimde Yağız'ın bakışları dudaklarıma düştü. Tam ortamıza düşen alev topu ikimizi de tutuştururken fazla yakındık.

"Sevimsiz olduğunu eklemeyi unuttun."

Fısıltıyla çıkan sesimle dudakları kıvrıldı. Belli ki sevimsiz olmaktan memnundu. Ya da şu anki halimizden.

Parmakları çeneme uzandığında daha fazla sesimi çıkarmadım. Sadece onun etki alanındaydım. Belkide kara gözleri beni hipnotize etmişti. Var mıydı ki öyle etkileri? Eğitimlerde yoktu böyle bir şey.

Çeneme uyguladığı hafif baskıyla beni kendine çekerken gözlerimi kapattım. Belkide hazırdım bu öpücüğe. O zaten bundan yanaydı görebiliyordum. Fakat biz hazır olsakta evren hazır değildi mutlaka. Bir anda odanın kapısı açılmış Gökhan'ın sesi duyulmuştu.

"Abi yine mi kaçırdın kız... Hadi lan!"

Gökhan sözlerine devam edemeden verdiği tepkiyle hemen gözlerimi aralayıp kendimi geri çektim. İlk defa böyle bir duruma düşmemden sebep biraz utanmıştım. Dudaklarımı birbirine bastırmış yok etmeye çalışırken bakışlarımı yere düşürdüm.

Yağız'ın sert bakışları Gökhan'da olacak ki anında toparladı kendini.

"Çay... Çay oldu da haber vereyim dedim."

Kapıyı kapattığı gibi kaçarcasına gittiğinde Yağız'ın bakışları tekrar bana döndü. Elini kaldırarak yanağıma uzandı.

"Bahar."

Buna izin vermeyerek ayağa kalktım. Ne yapıyordum ben böyle? Babamın dediklerini nasıl unuturdum? Uzak dur demişti. O zaman öyle yapmalıydım. Hem benim benim kalbimdeki tek aşk vatan aşkıydı. Öyle olmalıydı. Bir anlık gaflet beni hiçbir yere götürmezdi.

"Ben gitsem iyi olacak."

Telaşlı sözlerimle elimi yakaladı. Bakışlarım tekrar onu bulduğunda içim titredi.

"Gitme Bahar."

Yağız'ın sesinde duyduğum hüzün alışık olduğum bir şey değildi. Bu sebeple ağzımı açıp tek kelime edemedim. Kara gözlerinde gördüğüm yangının beni de içine almasından korkmuyordum ama babamın hayal kırıklığına uğramasından deli gibi korkuyordum.

Neden bana öyle demişti ki babam? Ne vardı Yağız'da? Şimdi böyle yasaklı elma gibi görüyordum onu. Dokunmak istesem çok yakın, elimi uzatsam çok uzak. Sahi biraz önce beni öpse sessiz mi kalacaktım ben yani? Kaşlarımı bile çatmayacak mıydım ona? Hadi onda bunu yapacak cesaret vardı da bendeki sessizlik nereden geliyordu?

Olmaz Yağız. Olmaz işte... Başlamasına izin verirsem bitmesinden korkarım. Başlamasın ki bitmesin.

"Benim... işlerim vardı evde."

Bileğimi elinden kurtarmamla odadan çıktım. Koridorda hızlı adımlar atarken Emirhan elindeki tabakla ağzı dolu gülümsedi.

"Komutanım bayıldım. Ellerinize sağlık."

Onu duymazdan gelerek kapıyı açtım. Evden çıkar çıkmaz kapıyı arkamdan kapatmam bir oldu. Kendi evime geçerek kapıya sırtımı yasladım. Kalbime saplanan acı nefes almama engel oluyordu. Elimi göğsümün üzerine koydum.

"Geçecek Bahar. Sen iradesiz değilsin. Kendini kontrol edeceksin."

Gözlerim kapalı sayıklarken cebimdeki telefonum aklıma geldi. Elimi cebime atarak telefonu çıkardım. İnternete girer girmez ismi yazdım.

Alper Fidan...

Çıkan saçma sapan şeylere bakarken odama ilerliyordum. Daha spesifik olmalıydı. Bu şekilde bulamazdım.

Asker Alper Fidan...

Yine aradığımı bulamadığımda istemediğim bir ifadeyi daha ekledim.

Şehit asker Alper Fidan.

İlk çıkan isimle bakışlarım donup kaldı. Engelleyemediğim bir dürtüyle habere tıkladığımda yatağıma oturdum. Yazan tarihe takıldı bakışlarım. Altı yıl önceye gittim birden. Çok eskiydi. Merakla geçmişte kalan haberi okudum.

Sınırda teröristlerin pusuya düşürdüğü altı askerin şehit olduğu yazıyordu. İsimlerine baktım tek tek ama tanıdık kimse yoktu. Başka da bir şey yazmıyordu haberde. Sadece şehitlerle ilgili bilgiler vardı o kadar. Alper Fidan'ın bilgileri aynıydı. Memleketi, doğum tarihi... hepsi aynıydı.

Tamam da Yağız neden bu künyeyi taşıyordu yanında. Arkadaşıydı büyük ihtimalle. Sevdiği yakın arkadaşını mı kaybetmişti. Belkide fazlasıyla değer verdiği biriydi. Fakat bu bana bir şey kazandırmıyordu. Yağız'la arkadaşı olması dışında bir bağ yoktu. İlacı da bulamamıştım zaten. Bütün operasyon çöpe gitmişti.

Yatağa uzandığımda sıkıntılı bir nefes verdim. Yine başladığım yere gelmiştim ama tek bir farkla. Simdi elimde bir isim vardı ve şehit olduğunu bildiğim bir adam.

☀☀☀

13 Kasım...

Zamanın akışına karşı koyamayan bedenim emre itaat etmeye alışıktı. Zaman kavramının en can alıcı yanı ne yaparsanız yapın ölmeden durmuyordu.

Karargahta sabahtan beri oturmaktan sıkıldığım için yine omuzumu camın pervazına yaslamış dışarıda yağan yağmuru izliyordum. Her bir yağmur damlasının cama vurduğunda çıkan melodik ses kulaklarımda

yankılanıyordu. Farklı bir huzurdu yağmuru dinlemek. Ama içimdeki sıkıntı o kadar fazlaydıki bu huzuru bir türlü bulamıyordum.

Gözlerim hemen yanda duran Yağız'ın masasına kaydığında sıkıntılı bir nefes verdim. Yine benden kaçar olmuştu. Biliyordum, bu sefer hak etmiştim. En kötüsü de kıvrılan dudakları yine yitip gitmişti. Yeniden unutmuştu gülmeyi.

Hepsi için kendimi suçluyordum.

Bana gitme dediğinde o kadar içten söylemişti ki; bunu gördüğüm halde gitmiştim ondan.

Biliyordum ki Yağız'ın hisleri boş değildi. Odasına girdiğimde fazlasıyla emin olmuştum. Kaç erkek bir kadına ait eline geçen ne varsa saklardı ki? Bu beni çok etkilemişti yalan söyleyemem ama.... İşte burada kalıyordum.

Geçen zaman beni pişmanlığa sürüklüyordu. Yine de bununla baş etmekte iyiydim. Ancak her geçen günün aleyhime ilerlediği de bir gerçekti.

Odanın kapısı açıldığında başımı geriye çevirdim. Yağız üzerinde esmer tenine en çok yakıştırdığım kamuflajıyla içeri girdi. Omuzunda toz konduramadığım yıldızlarına yine sert çehresi eklenmişti. Elinde kocaman bir gül buketi gördüğümde kaşlarım havalandı.

Ona doğru döndüğümde yanıma adımladı. Kalbimde anlamsız bir heyecan hissettiğimde elindeki çiçeği savururcasına bana verdi. Bir kaç gül yaprağı yeri boylarken neye uğradığımı şaşırmıştım.

Dudaklarından tükürürcesine çıkan kelimeler tavrının gerekçesiydi.

"Sana gelmiş."

Manasız bir şekilde, sanki onun alması mümkünmüş gibi beklediğim çiçeklerin başkasından gelmesi beni sebepsizce daha çok şaşırttı. Neredeyse suratıma yerleştireceğim tebessüm yerine inen buketle kaşlarım tekrar çatılmıştı.

"Ne kadar da kibarsın."

Beni duymazdan gelerek yerine oturduğunda eline aldığı kalemle oynamaya başladı. Belli ki umursamaz görünmeye çalışıyordu. Bende onu görmezden gelerek fırlatılan buketi toparlayıp yerime oturdum. Güzel görünen güllerin kokusuyla mest olmak adına biraz daha burnuma yaklaştırdım. Gülleri her zaman sevmiştim.

Üzerinde duran kartı alarak elimdeki buketi dikkatli bir şekilde masaya bıraktım. Askeriyeye kim gül gönderir merak etmiştim. Elimdeki küçük zarfı açarak içindeki kartı çıkardım.

'Senin kadar güzel olmasa da bu kırmızı güller en çok sana yakışır diye düşündüm. Bu akşam yemeğinde bana eşlik eder misin Bahar Üsteğmenim?'

Savcı Kaan Vural...

Okuduğum isimle gözlerim dalıp gitti. Boş boş karta bakarken hissiz bir haldeydim. Savcının bana olan ilgisini fark etmiştim. Operasyon boyunca tavırları, konuşmaları fazla ilgiliydi ama bu kadar hızlı bir atak beklemiyordum.

Hoş adamdı Kaan. Kibar, olgun, efendi duruyordu ama ben hiç bu açıdan düşünmemiştim. Ve gönderdiği güller... Ne kadar da romantikti. Bakışlarım tekrar güllere düştüğünde dudaklarım kıvrıldı. Her zaman bir gül buketi almıyordum sonuçta.

Karşımdaki masan gelen sesle bir anda kendime geldim. Bakışlarım anında Yağız'ı bulduğunda elindeki kalemin kırıldığını görmüştüm. Bakışları bana düştüğünde ise karaları o kadar korkutucuydu ki dudaklarımı birbirine bastırarak elimdeki kartı tekrar zarfa yerleştirdim.

"Gidecek misin?"

Yağız'ın sesini duyduğumda başımı kaldırdım. Kara gözlerindeki sorgulayan bakışlardan çok başka şeye takıldım. Gözlerim kısıldığında masaya doğru biraz eğildim.

"Bu yaptığın çok ayıp üsteğmenim."

Alayla arkasına yaslandı.

"Neymiş ayıp olan?"

Sinirle kaşlarımı çattım. Bana diyordu ama benden bile rahattı.

"Bana gelen çiçekteki zarfı okuyamazsın."

Alaylı bakışlarıyla burun kıvırdı. Belli ki kale bile almıyordu sözlerimi.

"Bunu odamı gizlice kurcalayan senin söylemen de ayrı bir ironi."

Belki haklıydı ama haklı olmaması gerekirdi. Ikimizin de birbirimizden aşağı kalır yanı yoktu. Sessiz kaldığımda yine kendi sorusunun derdine düştü.

"Gidecek misin?"

Tıpkı onun gibi koltuğuma yaslandığımda kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

Öfkeli bakışları beni bulduğunda ondan bazen tırsıyordum. Yani azıcık... Aralanan dudaklarıyla ne söyleyeceğini merakla beklerken telefonum çaldı.

Cebimden çıkardığım telefonda Kaan'ın adını görünce duraksadım. Bu Kaan'ın beni ilk arayışı değildi. Dün operasyonla ilgili aradığında kaydetmiştim numarasını.

Yağız'la yeniden göz göze geldiğimizde alt dudağımı ısırarak ayağa kalktım. Odadan kaçarcasına çıkarken beni takip ettiğini biliyordum. Koridorda bir süre yol alıp telefonu açarak kulağıma götürdüm.

"Buyurum sayın savcım."

"Bahar... nasılsın?"

Sıkıntılı bir nefes verdim.

"Iyiyim savcım. Çiçekler için teşekkür ederim. Çok zarifsiniz."

Kulağıma vuran nefesiyle devam etti.

"Teklifimi düşündün mü? Akşam için güzel bir restoranda yer ayırttım."

Düşünmem için pek zaman olmamıştı ama reddetmek en doğrusu olacaktı. Şimdi kabul etmenin pek manası yoktu.

"Kaan savcım teklifiniz çok güzel fakat ben..."

Devam edemeden sözlerimi kesti.

"Seni rahatsız ettiysem kusura bakma. Sadece bir yemek Bahar. Iki arkadaş gibi."

Bir süre sessiz kaldım. Iki arkadaş gibi olabilir miydik o yemekte? Belli ki benimle konuşmak istiyordu ama ben ne istiyordum peki? Yine babamın sesi yankılandı kulaklarımda. Yağız'dan uzak dur Bahar.

Gözlerimi kapatarak bir elim alnımda arkamı döndüm. Tekrar araladığımda ise Yağız'ın kara gözleriyle karşılaştım. Odanın kapısına yaşlanmış kolları göğsünde beni izliyordu. Derin bir iç çektim.

"Savcım ben..."

"Lütfen Bahar."

Kulağımda yankılanan Kaan'ın sesiyle iki arada bir derede kaldığımı hissettim. Iki adamda beni boğmaya başlamıştı. Etrafımı sarılı gibi hissediyordum. Pes ettim. Belkide Kaan daha doğru bir seçenekti.

"Pekala. Akşam kaçta yemek."

Hem sadece arkaşça bir yemek Yağız'ın beni öpmesinden daha sağlıklıydı. Güldüğü nefes alışlarından belli oluyordu.

"Sekizde seni alırım ben."

***

Akşam olduğunda eve gelir gelmez hızlıca duş almış sonra da odamda hazırlanmak için çabalıyordum. Üzerime geçirdiğim lacivert kalın askılı kumaşı kalın elbise dizlerimin biraz üzerinde bitiyordu. Etkileyici dekoltesi

yine de çok abartılı değildi. Karşımda bir savcıyla temek yiyen bir asker olarak durumu abartmak istememiştim. Zaten benim için sıradan bir yemekti.

Sarı saçlarıma iri dalgalar vererek serbest bıraktım. Güzel bir makyajın ardından son bir eksik kalmıştı. Vazgeçemediğim silahımı koyabileceğim bir çanta. Elbiseme pek uymasa da bunu dert etmeyerek seçtiğim çantama telefonumu ve silahımı yerleştirdim. İşte şimdi olmuştu.

Odadan çıkarak salona geçtiğimde koltuğa yayılan Meriç beni hemen fark etmişti. Uzun bir ıslığın ardında sırıttı.

"Kızım efsanesin."

Yüzümde şekillenen tebessümle kendi etrafimda döndüm.

"Iyi görünüyorum değil mi?"

İmalı bir bakış attı.

"Dikkat et de savcı vurulmasın sana."

Omuz silktim.

"İlk yemek yediği kadın ben değilimdir herhalde."

Telefonuyla fotoğrafımı çekerken gülümsedi.

"İlk olmasa da en güzeli sensin kesin."

Kaşlarım çatılırken ona doğru adımladım.

"Ne yapıyorsun sen?"

Sırıtarak telefonunu sakladı.

"Babana atacağım bu fotoğrafı."

Gözlerimi devirdim.

"Öyle bir şey yaparsan seni mahvederim Meriç."

Pis pis sırıttı.

"Geçen gördüğümüz montu alırsan atmam."

Hayretle gözlerimi büyüttüm.

"Yuh be... sanki bir ben çalışıyorum. Git kendin al."

Umursamazca omuz silkerek telefonunu aldı.

"İyi o zaman Cihangir amcam sabaha burada olur. Özledim zaten adamı be."

Parmağımı havaya kaldırdığımda tehditkar bir adım attım.

"Eğer babama söylersen Meriç, geçen sefer beni kovarak eve kız attığını söylerim. Odama girmene kadar anlatırım hem de."

Dudaklarım kıvrıldığında imalı bir bakış attım.

"Yanacaksakta ikimiz yanarız bebeğim."

Suratı buruştuğunda telefonu kenara fırlattı.

"Ulan yine sen kazandın."

Telefonum çalmaya başladığında sırıtmakla meşguldüm. Kaan'ın aradığını görünce hemen açtım.

"Aşağıdayım Bahar."

"Hemen geliyorum."

Telefonu kapatarak kapıya ilerledim. Üzerime kabanımı geçirerek ayakkabılarımı giydim. Evden çıkıp aşağı indiğimde yine yağmur yağıyordu.

Kaan'ın hem koruması hem de şoförü kapının önünde beni şemsiyesiyle karşıladı. Onunla birlikte arabaya hızlı adımlarla yürüdüm. Arka kapıyı açtığında binmek için hareketlenirken başımı kaldırmamla camda bizi izleyen Yağız'ı gördüm. Hemen yanında da Gökhan duruyordu. Göz göze geldiğim adamla hemen bakışlarımı kaçırdım. Arka koltuğa oturduğumda koruma kapıyı kapattı. Yanımda oturan adama bakışlarımı çevirmemle gülümsedi.

"Hoş geldin."

Tebessüm ettim.

"Hoş buldum."

Başıyla korumasına işaret ettiğinde kısa sürede harekete geçti araba. Daha önce varlığından habersiz olduğum bir restoranın önüne gelerek park ettiğinde önce koruması indi. Yağmur giderek hızlanıyordu. Kaan'ın kapısını açtığında önce o indi protokol şekline devam eden olayımız korumasının benim kapımı açmasıyla son buldu.

Restorana girdiğimizde üzerimdeki kabanı çıkararak bizi bekleyen kıza teslim ettim. Bizim için ayrılan masaya ilerlerken etrafı inceliyordum. Buralarda bu kadar şık bir restoran olduğunu bilmiyordum. Iki duvarı tamamen camlarla kaplanmış, yuvarlak masalara örtülen beyaz örtüleri ve modern duran süslemeleriyle oldukça zarif bir yere benziyordu. Yağız'ın beni götürdüğü lokanta aklıma geldiğinde dudaklarım kıvrıldı.

Kaan'ın oturmam için sandalyemi çekti. Uzun zamandır böylesi kibar biriyle bir araya gelmediğimi fark ettim. Yağız'ın tek yaptığı kibarlık kapıyı açarak geçmem için beni beklemesi olmuştu. Sahi neden sürekli Yağız aklıma geliyordu? Kaan'a sıcak bir tebessümle karşıma oturdu.

"Çok güzel olmuşsun."

Kaan'ın koyu kahve gözlerine baktığımda dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Teşekkür ederim."

Garsonun getirdiği menülerden kendimize yemekler seçerken elim istemsizce Yağız'ın benim için seçtiği, buraya ait yöresel yemeğe gitmişti. İstemsiz oluyordu bu. Belkide buraya ait tek bildiğim ve tadını beğendiğim yemek bu olduğu içindi.

Kısa sürede yemekler geldiğinde Kaan'la aramızda da keyifli bir sohbet başlamıştı.

"Burası ikinci görev yerim."

Kaan'ın sözleriyle elimdeki peçeteyi alarak dudaklarımı sildim.

"Öyle mi? İlki neresiydi Savcım."

Elindeki çatalı bırakarak bakışlarını bana dikti.

"Bahar şu resmiyeti bıraksak mı artık? Bana Kaan diyebilirsin."

Zorlandığım bir tebessümle bakışlarımı masaya düşürdüm. Ben bu resmiyetten memnundum oysa. Yani arada resmiyet olunca kendimi daha rahat hissediyordum.

Masada duran elimi kavradığında bakışlarımız yeniden kesişti. İşte bu beklemediğim bir andı.

"Bahar...."

Duraksadığı anda zaman dursun istedim. Dursun ve devamı gelmesin. Fakat bir yandan da ne söyleyecek merak ediyordum.

"Bak biliyorum biraz ani olacak belki ama..."

İçgüdüsel bir duyguyla Kaan'ı dinlerken duyduğum şimşek sesine kapılıp başımı yana çevirdim. Büyük cam bölmenin ilerisine uzanan bakışlarımla kaşlarımı çattım.

Sağanak yağmurun altında herkes bir yerlere kaçışmış, kararan hava insanları evine iterken sadece bir adam durmuş bizi izliyordu. Gözlerim kısılırak biraz daha dikkatli baktım. Hayrete düşen bakışlarımla mırıldandım.

"Yağız..."

Karşımdaki adam onu dinlemediğimi fark etmiş olacak ki bana seslendi.

"Bahar beni duyuyor musun?"

Başımı Kaan'a çevirerek hızlıca elimi çektim.

"Ne?"

Onun da kaşları çatılmıştı. İlgimin onda olmadığını anlaması zor olmadı.

"Ne oldu Bahar?"

Başımı tekrar cam bölmeye çevirmemle kimseyi göremedim. Bu beni garip bir telaşa düşünürken ayağa kalktım. Karşımda oturan adam bana şaşkınlıkla bakıyordu.

"Ben... ben özür dilerim sayın savcım."

Çantamı aldığım gibi kapıya koştum. Görevli kızdan kabanımı alır almaz fırlamıştım. Yağan yağmurun altında kabanımı giymeye çalışırken Yağız'ı gördüğüm yere doğru koşmaya başladım. Tam onu gördüğüm yerde dursam da ortalarda kimse yoktu.

Etrafımı tararken bir yandan da gidebileceği yeri tahmin etmeye çalışıyordum. Yol boyunca hızlı adımlarla yürürken şimdiden sırılsıklam olmuştum. Devam eden adımlarımı ara sokaktan kolumdan tutularak çekilmem durdurmuştu.

Kendimi koruma arzusuyla yumruğumu savurdum. O an yumruğumu havada yakalayan Yağız'la göz göze geldik. Şaşkındım.

"Yağız."

Beni yasladığı duvarla yumruğumu indirdi. O kadar öfkeli bakıyordu ki kara gözleri her yeri küle çevirebilirdi.

"Neden? Niye yapıyorsun bunu bize?"

Yağız'ın acı çeken sesine karışan şimşek gürültüsü kulaklarımda yankılandı. Her bir yağmur damlası üzerimize yağıyor, soğuk içimize işliyordu.

"Ne yapıyorum ki ben?"

Öfkeyle yumruğunu duvara geçirdi.

"Gitmeyecektin o adamla yemeğe."

Bakışlarım öfkeli bir hal aldığında kaşlarımı çattım.

"Buna sen mi karar veriyorsun? İstediğim kişiyle istediğim yemeğe giderim."

Bir kere daha vurdu elini duvara.

"Sevmiyorsun lan o adamı, sevmiyorsun. Görmüyor muyum sanıyorsun?"

Daha fazla bende öfkeme hakim olmazken yumruğumu göğsüne geçirdim.

"Neyi görüyorsun sen? Söylesene neyi? Tek bildiğim ottan boktan sebeplerle beni birilerine yakıştırmak. Şimdi ne oldu? Kaan'a mı yakıştıramadım?"

Elini başımın iki yanına koyduğunda hafif üzerime eğildi. Öfkenin karıştığı kara gözleri karanlıkta daha da beter olmuştu. Saçları tamamen ıslanmış şakağından süzülen damlalar burnuna yanağına dağılıyor, kendine bulduğu yollarla bazen dudaklarından bazen de yanağının müsade ettiği kavislerden çenesine süzülüyordu.

Nefes alışverişleri hızlanmış yaralı bir kurt gibi çırpınıyor yine de köşeye sıkıştırdığı avını kaçırmamakta kararlı duruyordu. Hırıltılı nefesleri buhar olup uçarken bir kısmı da yüzümü yalayıp geçmekle meşguldü.

"Yakıştıramadım. Sen oraya yakışmıyorsun Bahar. Dişi kurtsun sen. Altın kafeste kalamazsın. Dağ, tepe, toprak lazım sana. Barut kokusunu almadan yapamazsın."

İçime işleyen kısık sesindeki yalvarışla gözleri aynıydı. Kalbimi parçalayıp geçen her bir kelime doğruydu ancak Yağız tüm bunları bilirken canımı ne kadar da çok acıtmıştı.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Gözlerinin içine baka baka sorduğum soruyla elimi kavradı. Kalbini zırh gibi saklayan göğüs kafesinin üzerine bastırdı. Bütün soğuğa inat buz gibi elim onun sıcacık avucunun arasında ısınmak için çabalıyordu.

"Sendekinin aynısından burada da var. Sen bensin, ben senim."

Kalbinde birleşen ellerimize bakarken gözlerim buğulandı. Başımı kaldırarak mavi gözlerimi kara gözlerine yeniden diktiğimde bir damla süzüldü yanağıma. Yağmur o kadar şiddetliydi ki saklamıştı bunu.

"Neden o zaman beni göndermek istedin? Neden ittin hep Yağız? Kırılan kalbimi hiç mi umursamadın?"

Kısık çıkan sesime eklenen titreyen dudaklarım gecenin ayazına karıştı. Yanağıma koyduğu eliyle avuç içi tüm yanağımı kavradığında bakışları yine hüznün eseriydi.

"Sandım ki gidersen yaralanmazsın. Sandım ki gidersen bağlanmam. Dedim ki giderse acımaz. Gitseydin ya Bahar. Başka bir herifin elini tutmasından daha az acırdı canım."

Yanağındaki elinin üzerine elimi koydum.

"Yağız..."

Baş parmağı dudağımın üzerinde gezdirerek susturdu. Belkide bildiği şeyleri duymaya gerek yoktu. Biraz daha eğildiğinde gelecek sondan haberdardım. Lakin çırpınan göğüs kafesime inat kaşlarımı çattım.

"Eğer arkasında duramayacaksan sakın mahremiyetime el sürme Pala. Canımı yakarsan canını yakarım."

Sanki komik bir şey söylemişim gibi dudakları kıvrıldı. Bir kolunu belime doladığında ne kadar süredir yaslandığımı bilmediğim fakat aramızdaki soğukluğu eşitlediğimiz duvardan beni ayırarak kendine yasladı. Mavi gözlerimi hapseden karalarına bakmak için başımı kaldırdığımda yüzüme düşen yağmur damlaları dudaklarıma süzülüyordu.

"Sen bu kalbe bir kere doğdun ya Güneş; sen batana kadar senden vazgeçen namerttir."

Son kelimesi hala kulaklarımda yankılanırken birleşti dudaklarımız. Soğuğa inat, yağmura inat.... Buz gibi dudakları tıpkı onun gibi yağmurun ıslattığı dudaklarıma değdiğinde içim ürperdi. Büyük bir titreme sardı bedenimi. Tüm bunlara inat doladım kollarımı boynuna, tüm bunlara inat biraz daha çekti beni kendine. Sıkıca sardı ısıtmak istercesine. Kapanan gözlerimle karşılık verdim ona.

Şimdi ne soğuk, ne yağmur, ne karanlık işliyordu bize. Tek gördüğüm ve tek bildiğim alev alan bedenlerimizdi. Belki bu öpücük son olmayacaktı ama ilk olarak kalbimin en derinlerinde yer edecekti...

✷✷✷

Bölüm sonu

Ay ay ay... nasıl da heyecanlıyım😍😍

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum

Oy vermeyi unutmayın.

İnstagra:soylumery

Görüşmek üzere hoşça kalın ♀

17. Yengem Komutanım

Merhaba❤

Sizi biraz beklettim ama bunun bir sebebi vardı. Bir çoğunuz duymuştur ama ben bir de buradan söyleyeyim.

Baytar Hanım kitap oluyor...😍

Detayları instagram adresimde bulabilirsiniz. @soylumery

Sizi bu kadar bekletmemin sebebi buydu. Sabrınız için teşekkür ederim.

(Oy ve yorumlarınızı eksik etmeyin.❤)

Keyifli okumalar...

Bir bordo bereli her şeye karşı gelirmişte, bir kalbine karşı gelemezmiş meğer.

Tüm hayatı kurallarla geçen iki insanın kalpleri söz konusu olduğunda kuralları yıkmaları neyin cesareti olabilirdi?

Gözlerimi araladığımda boş boş tavanı izledim bir müddet. Uyanmıştım ama ilk defa kendime gelmekte zorlanıyordum. Eve geldiğimde Meriç çoktan uyumuştu. Bunu fırsat bilerek kendimi duşa atmış, üzerime yapışan bütün ıslak kıyafetlerden kurtulmuştum. Donuma kadar ıslanan ben hasta olmamak adına sıcak bir duş alırken aptal gibi sırıtmaktan da kendimi alamadım. İlk defa bitene kadar sırıttığım bir duş serüveni yaşadım. Odama gelip üzerime pijamalarımı geçirdiğimde yattığım yataktan daha huzurlusunu hatırlamıyordum.

Şimdi ise gözlerimi aralamış, dudaklarımda gezen parmaklarımla, dün akşam yaşadığım her şeyin hayal veya rüya olma ihtimalini düşünüyordum. Sanki üzerime dün gece bir sürü yıldız yağmıştı ve ben onun pırıltılarıyla güne uyandım. Sanki güneş bugün sadece iki kişi için doğdu.

Başımı çevirerek camdan dışarı baktım. Gördüğüm kasvetli havayla yüzüm düştü. Güneşin falan doğduğu yoktu.

Yataktan zor da olsa kendimi sıyırıp kalktığımda yüzüme dökülen saçlarımı geriye savurdum. Odamdan çıkarak lavaboya girdim. Tekrar odama döndüğümde dolabımın kapağını araladım. Ne giyeceğimi düşünüyor, bir yandan da parmaklarımı kıyafetlerimin üzerinde gezdiriyordum.

Boş boş dolaba bakarken sanki çok fark edecek gibi kot pantolonumu kavradım. Üzerime de gül kurusu renginde bol bir kazak aldım. Üzerimi giyer giymez yine saçlarımı balık sırtı ördüm. Kulağıma ay yıldızlı küpelerimi ve koluma saatimi geçirdim. Kısa bir makyaj da yeterliydi benim için. Silahımı da belime yerleştirerek odadan çıktım. Mutfağa girdiğimde oldukça şaşkındım.

"Meriç, sen kahvaltı mı hazırladın?"

Çayı bardaklara dolduran Meriç bana kısa bir bakış atıp önüne döndü.

"Baktım senden hayır yok ben hazırlayayım dedim."

Sandalyemi çekerek yerime oturdum. Durumdan hoşnut kaldığım bir gerçekti.

"İyi iyi... hep böyle ol."

Tezgahtan aldığı bardakları masaya koyarak yerine oturdu.

"Akşam geç geldin. Yemek nasıldı?"

Önüme kahvaltılıklardan alırken fazla umursamazdım.

"İyi."

Fakat Meriç bugün anne olmaya niyetliydi anlaşılan.

"İyi mi? Sadece bu kadar mı? Anlaşılan pek de güzel geçmedi yemek."

Bakışlarım Meriç'i bulduğunda elimdeki çatalı bıraktım.

"Nasıl geçecekti ki? Sıradan bir yemekti işte."

Kaşları havalandı. Dudakları kıvrılırken bakışlarını tabağına düşürdü.

"Sana göre sıradandı da bir de savcıya sormak lazım işte." Aklına bir şey gelmişçesine başını kaldırdığında elindeki çatalı havada küçük bir daire olacak şekilde döndürdü. "Bu arada sen çıktıktan kısa bir süre sonra Yağız da çıktı apartmandan. Dikkatimi çekti."

Gözlerimi kısarak karşımda kıvırcık saçlarıyla umursamaz görünmeye çalışan adama baktım. Meriç normalde de umursamaz biriydi ama aptal değildi. Yağız'ın bana olan ilgisini çoktan fark ettiğini biliyordum.

"Eee."

Dudakları yeniden kıvrıldığında tabağından aldığı peyniri ağzına attı.

"Kim kazandı diyorum... Malum bir kızı kırk kişi ister bir kişi alır."

Bakışlarımı tabağıma düşürdüm. Elimdeki çatalla tabağımdakilerle oynuyordum. Meriç'e her şeyi anlatmak istiyordum ama çok erkendi bunun için. Bir de babama söyleme ihtimali de vardı. Normalde söylemezdi ama babam bir şekilde öğrenirdi. Büzülen dudaklarımla tekrar Meriç'e diktim bakışlarımı.

"Hangisi kazansın isterdin."

Bir müddet bakışlarını üzerimde gezdirdi. Anlamıştı bendeki değişikliği.

"Kalbin hangisini istiyorsa o kazansın Bahar. Kalbinden geçmeyenin yanında kıymeti olmaz."

Dudaklarım kıvrıldığında çatalımla onu işaret ettim.

"Sende iyiden aşk doktoru kesildin başıma."

Küçük bir kahkaha attı.

"Kendime ilacım yok ama sana yazarım reçete."

Başımı iki yana sallayarak çayımı yudumladım.

"Seni görmeyen kızın aklı yok da yanlış yerdesin be Meriç. Bir tane kadın hastan bile yok."

Meriç'in suratı asıldığında sırıtmaya başladım. Eline aldığı çay kaşığını bana fırlattığında kolayca yakaladım.

"Az kaldı gideceğim buradan. Sende kal yalnız başına."

Şimdide benim suratım asılmıştı. O giderse benim için zor olurdu.

"Gidersen git. Sana kalmadım ya. Ekibim yeter bana."

Ikimizde birbirimize ters bakışlar atarken kahvaltımıza devam ettik. Bu seferlik ben masayı toplarken Meriç de hazırlanmak için odasına gitti. Aynı anda kapıdan çıktığımızda hala surat asıyordum. Başıma beremi takarken Meriç de ayakkabısını giydi.

"Bahar itiraf et, gitmemi istemiyorsun."

Huysuzca omuz silktim. Istemiyordum ama bunu belli edecekte değildim.

"Hiç umurumda değilsin."

Montumu giymiş ayakkabılarıma yöneldiğimde başımda bekliyordu.

"Küstün mü kızım sen bana?"

Ayakkabılarımı ayağıma geçirmemle bakışlarımı Meriç'e diktim. Daha fazla dayanamayarak kıvırcık saçlarını karıştırmaya başladım.

"Ne küseceğim ki ben sana? Özlemem bile. Nereye istiyorsan git."

Ellerimi tutmaya çalıştığı sırada ikimizde gülüyorduk.

"Yalan söyleme. Yapamazsın sen bensiz."

Ikimizde birbirimizle uğraşırken karşı dairenin kapısı açıldı. Yağız ve Gökhan tam karşımıza dikildiğinde öylece kalakaldım. Gökhan gülerken Yağız'ın bakışları benim üzerimde gezinerek Meriç'in ellerinde olan ellerimde son buldu. Yine kaşları çatık, bakışları fazla ciddi duruyordu. Ellerimi çekerek gülümsedim.

"Günaydın."

Gökhan birkaç adım öne geldi.

"Günaydın. Karargahta görüşürüz."

O inerken Meriç de yanağımdan hızlıca bir makas aldı.

"Bende kaçtım."

Kimse kalmadığında bakışlarım hala karşımda dikilen adamı buldu. Kara gözleri mavi gözlerimi de alıp götürürken bakışlarımı kaçırdım. Arkamı dönerek hala açık duran kapıyı kapattım. Tekrar Yağız'a döndüğümde yanı başımdaydı.

"Günaydın."

Erkeksi sesi kulaklarımda yankılanırken tebessüm ettim.

"Günaydın. Yine asık suratlısın."

İki elini de kaldırarak yine ve yine beremi düzeltmeye başladı.

"Başka bir erkeğin sana dokunması hoşuma gitmiyor."

Alt dudağımı ısırırken onun bu ani çıkışları belli ki beni zorlayacaktı.

"O zaman işin zor."

Elleri bir anda durduğunda bakışları da beremden gözlerime indi.

"Biz zoru kolaylaştırmak için varız Bahar."

Nasıl kolaylaştıracağını merak etsem de bunun üzerinde durmadım. Pek hoşlanacak gibi durmuyordum.

"Dün gece.... Sanki rüya gibi...."

Sağ eli yanağımı kavrarken başparmağıyla dudaklarıma bastırdı.

"Sakın.... Sakın rüya olduğunu düşünme. Ben o gecenin gerçekçiliğine tutunmuşken sen rüya ihtimaline sığınamazsın."

Dudaklarım kıvrıldı. Elimi kaldırarak kalbinin üzerine koydum. Kalbimdeki bütün hissettiklerimle bakıyordum ona.

"Öyle bir niyetim yok."

Yanağımdan enseme uzanan parmaklarıyla beni kendine çekerek alnıma dudaklarını bastırdı. Kapanan gözlerim, hissettiğim huzur ve burnuma dolan onun kokusu tarifsizdi.

Geri çekilerek tebessüm etti. Ilgiyle izledim dudaklarının kıvrılışını. Nadir görüyordum ama güzeldi. Kıymetliydi...

Ikimizde aşağıya indiğimizde bizimkiler çoktan gitmişti. Çok fazla oyalanmıştık yukarıda. Arabama yöneldiğimde elimi tuttu.

"Birlikte gidelim."

Ellerimize düşen bakışlarım ve kalbimde oluşan heyecan neyin nesiydi bilmiyordum ama erken başlamıştı.

"Olur."

Beni çekerek arabasına götüren adama karşı koymadım. Artık arabasına binmekte bir sakınca görmüyordum. Bundan sonra beni kırmazdı değil mi? Yola çıktığımızda arada bana bakan adamla kıkırdadım. Bunu hemen fark etmesiyle bana döndü.

"Ne oldu?"

Derin bir nefes alarak elinin üzerine elimi koydum.

"Hala şaşkınım."

Kavradığı elimi dudaklarına götürerek küçük bir buse bıraktı.

"İnan ben senden daha şaşkınım."

Karargaha geldiğimizde içeri geçtik. Ikimizde ayrılarak giyinme odalarına girdik. Üzerimi çabucak değiştirerek formamı giydim. Aynanın karşısında bozulan saçlarımı da özenle düzelttim. Sürekli kıvrılan dudaklarıma ise hakim olmakta zorlanıyordum.

Odadan çıktığımda ortalarda kimse görünmüyordu. Koridorda ilerlerken bizim çocukların dinlenme odasından sesler geliyordu. Hepsinin orada olduğunu düşünerek onlardan tarafa adımladım. İçerideki neşeli seslere eklenen gülme sesleri dikkatimi çekti. Kapıyı açarak içeri girdiğimde hepsi koltuklara oturmuş sohbet ediyordu. Yağız'ı da burada bulmak beni mutlu etti. Yine kamuflajının içinde fazla asil duruyordu.

"Keyfiniz yerinde."

Hepsi gülümserken Emirhan heyecanla atıldı.

"Yerinde tabii yengem komutanım. Nasıl yerinde olmasın?"

Emirhan'ın ağzından dökülen birbirinden uyumsuz iki kelimeyle bakışlarım hemen Yağız'ı buldu. Gözlerim kısılmış ağzında bakla ıslanmayan adama bakarken hemen başını iki yana salladı.

"Bakma bana öyle. Gökhan'ın suçu."

Yağız'dan aldığım bakışlarımı Gökhan'a dikerken birkaç adımda yanlarına geldim. Gökhan koltukta duran küçük yastığı aldığı gibi Emirhan'a fırlattı.

"Oğlum iki dakika duramıyorsun lan."

Emirhan yakaladığı yastığı sırtına koyduğunda hala kendi derdindeydi.

"Abi benim hala kafam çok karışık. Yenge mi diyeceğim yoksa komutanım mı?"

Dudaklarım büzüldüğünde beni asıl şaşırtan Aykut oldu.

"Vallahi bu sefer benim de kafam karıştı. Yengem komutanım çok uzun lan."

Gözlerimi devirdiğimde Yağız elimden tutarak beni yanına çekti. Yanına oturmamla karşısındaki ikiliye çevirdi bakışlarını.

"Saçmalamayın lan." Bana kısa bir bakış atıp gülümseyerek tekrar ikiliye döndü. "Yenge diyeceksiniz."

Gözlerim kocaman açılırken dirseğimi Yağız'ın karnına geçirdim.

"Yok daha neler? Konuştuğumuz konuya bak. Siz eskisi gibi devam edin olur mu?"

Eli karnında suratı buruştu.

"Hiç ayarın yok Bahar."

Omuz silkmemle Gökhan'ın tebessümle bizi izliyor oluşu dikkatimi çekti. Bir ağabey, bir baba edasıyla izliyordu bizi. Sanki evladının mutluluğunu görmüş gibiydi. Bakışlarımız kesiştiğinde bizim için mutlu olduğunu gözlerinde görebiliyordum.

"Hayırlı olsun. Ikiniz iyi çift oldunuz."

Dudaklarım kıvrılırken Aykut da tebrik etti.

"Hayırlı olsun komutanım. Biz çok sevindik."

Emirhan yine başka diyarlarda geziyordu.

"Abi biz bunun iddiasına niye girmedik lan. Ben kazanırdım."

Aykut Emirhan'ı eliyle itti.

"Lan sen değil miydin Pala sert kayaya tosladı diyen."

Kaşlarım havada dinlerken Emirhan da Aykut'a vurdu.

"Ben öyle mi dedim? Aşık atışması bunlarınki, olur bu iş dedim."

Hayretle dinliyordum onları. Bayağı her şeyin farkındalarmış meğer. Gökhan ikisine de ters bir bakış attı.

"Susun lan, batıyorsunuz iyice."

İkisi de bakışlarını bize çevirdiğinde başımı iki yana salladım.

"Resmen dedikodumuzu yapıyormuşsunuz."

Aykut biraz sıkılgan duruyordu.

"Yok komutanım. Biz durum değerlendirmesi yapıyorduk öyle."

Yağız tok sesiyle birlikte işaret parmağını kaldırarak ikiliye salladı.

"Ben göstereceğim size durum değerlendirmesini."

Ikisinin de suratı asıldığında kıyamadım. Yağız'ın yapacaklarını biliyorlardı muhtemelen.

"Rahat bırak çocukları Pala."

Emirhan'ın ifadesi anında değişirken arkasına yaslandı.

"Yengem benim."

Bu çocuk başına gelecek her şeyi hak ediyordu.

"Vazgeçtim. Ne istiyorsan yap."

Gökhan'la Yağız gülerken bulaşıcı olacak ki bende onlara katıldım. Keyifli seslerimiz odanın içinde yankılanırken hepimiz mutluyduk. Yağız ayağa kalkarak kapıyı işaret etti.

"Herkes işinin başına."

Emir büyük yerden gelmişti. Ayağa kalkarak imalı bir bakış attım.

"Emredersiniz komutanım."

Yine dudakları kıvrıldı. Bugün ne çok kıvrılıyordu dudakları. Hiç olmadığı kadar.

Bana eliyle yol gösterdiğinde yanından geçerek kapıya ilerledim. Koridorda birlikte adımlarken karşımıza çıkan adamla durmak zorunda kaldık.

Savcı Kaan tam karşımıza dikildiğinde onu bu kadar çabuk görmeyi beklemiyordum. Koyu kahve gözleriyle bakışları bizim üzerimizde geziyordu.

"Bahar."

Yaşadığım duruma hazırlıksız ciğerlerime biriken havayı dışarı bıraktım.

"Buyurun savcım."

Bana doğru bir adım daha attı.

"Dün gece merak ettim seni. Telefonuna da bakmadın. Iyi misin?"

Alt dudağımı ısırarak başımı aşağı yukarı salladım.

"İyiyim."

Kaan'ın bakışları Yağız'a takıldığında bende başımı çevirerek yanımdaki adama baktım. Kara gözlerini Kaan'a dikmiş öyle bir bakıyordu ki sanki her an Kaan'ın üstüne atlayabilir gibiydi.

Kaan'a karşı kendimi biraz mahcup hissediyordum. Olmamıştı öyle masada bırakıp gitmek. Şimdi bir de beni merak ederek buraya kadar gelmesi daha da kötü hissetmeme sebep oldu.

"Biraz konuşabiliriz miyiz?"

Kaan'ın samimi bakışlarıyla dudağımı dişleyerek başımı eğdim.

"Tabii savcım."

Kısa bir sessizlik olduğunda Kaan belli ki Yağız'ın gitmesini bekliyordu ama yanımda dikilen adamın pek de bir niyeti yoktu.

Kaan, Yağız'ın gitmeyeceğini anladığında dudaklarını araladı.

"Bize biraz müsaade edin üsteğmenim."

Rica gibi görünen bu cümle aslında bir emir barındırıyordu. Fakat Yağız milim dahi yerinden kıpırdamadı.

"Sonradan öğreneceğim şeyi şimdiden öğrenmem sorun olmaz savcım."

Yağız'ın soğuk ama fazlasıyla kendinden emin sesi Kaan'ın bana bakmasına sebep oldu. İki adam arasında çaresizce bakışlarımı Yağız'a çevirdim.

"Yağız lütfen."

Kara gözleri memnuniyetsiz, kaşları çatıktı. Kasılan çenesi tüm tavrını belli ediyordu. Buna rağmen belime doladığı eliyle beni kendine çekti. Şakağıma kondurduğu öpücük Kaan'ı boşluğa düşürmek içindi. Fazlasıyla da başarılı olmuş olacak ki Kaan'ın bakışları değişti. Şaşkınlıkla beraber sanki bir umutsuzluk çöktü gözlerine.

Yağız arkasına bakmadan giderken zaten bakması için de bir sebep kalmamıştı. Ortaya küçük bir bomba atıp gitmiş, beni de öylece bu bombanın ortasına bırakmıştı.

"Bu yüzden miydi?"

Dalgın bir şekilde Yağız'ın gidişini izlerken Kaan'ın sesi beni kendime getirdi.

"Nasıl?"

Sıkıntılı bir nefes verdi.

"Onun için dün gece apar topar gittin öyle değil mi? Bu yüzden bana karşı uzaktın."

Dudaklarımı büktüm. Yalan değildi ama eksikti.

"Arkadaşça bir yemekti. Bunun için teşekkür ederim."

Açıklama yapmadım. Çünkü bu benim özelimdi ve biz Kaan'la özel bir şey yaşamamıştık. Yüzünde acı bir tebessüm oluştu.

"Pişman olacaksın Bahar."

Kaşlarım çatıldı. Ellerimi göğsümde birleştirdim.

"Bunu nasıl anladınız savcım?"

Dik bakışlarıma aynı şekilde karşılık verdi.

"Seni sürekli kısıtlayan ve başarını görmeyen, vurup kırmaya alışmış bir adamla mutlu olacağını mı sanıyorsun? Yanlış seçimler her zaman pişmanlığı da beraberinde getirir Bahar."

Kaşlarım havada savcıya bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Duruşum dik, mavi gözlerim koyu kahve gözlerinde, kendimden emindim.

"Öyle bile olsa sayın savcım; yanlış ya da doğru benim tercihim olacak. Pişmanlığını da ben üstlenirim."

Bir süre gözlerime bakan Kaan son sözlerini fısıldadı.

"Umarım çok üzülmezsin."

Arkasını dönüp giderken yine izleme görevi bana düştü. Aldığım karardan pişman değildim fakat düşünmeye başladığımda aklımda çok fazla soru vardı. Yağız'ın gizemi, babamın söyledikleri... tüm bunların yanında Kaan'ın söyledikleri yer bile tutmuyordu.

Yukarı çıkarak kapının önüne geldiğimde derin bir nefes aldım. Kapının diğer tarafında kara gözleriyle beni bekleyen çatık kaşlı adama karşı hazırlıklıydım. Aynı zamanda benim de kaşlarım çatıktı.

İçeri girdiğimde onu cam kenarına yaslanmış dışarıyı izlerken buldum. Benden tarafa dönmedi bile. Benim geldiğimi çok iyi biliyordu. Muhtemelen Kaan'ın gidişini izlemişti.

Adımlarım beni onun yanına götürdüğünde tıpkı onun gibi omuzumu pencerenin pervazına yasladım. Bakışlarım soğuk havanın eserek oluşturduğu küçük toz bulutunda geziyordu.

"Ne konuştunuz?"

Bakışlarımı Yağız'ın yeşil kamuflajında gezdirdim bir müddet. Omuzlarındaki yıldızlardan dudaklarına, dudaklarından gözlerine uzandı gitti... Hala ısrarla dışarıyı izliyordu.

"Konuşulacak pek bir şey bırakmadın."

Dudakları kıvrılır gibi olsa da hemen toparladı. Çok fenaydı. Tahmin ettiğimden de fazla. Alttan bakışlarını bana çevirdi.

"Senin hatırın olmasa bir adım bile atmazdım."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunu görebiliyordum. Şikayetçi miydim? Hayır.... esaretimi de özgürlüğümü de ben belirlerdim. Yağız zordu ama ben ondaki esarete saklanmış özgürlüğü arıyordum.

"Yağız... bu ilişkiyi bir müddet saklasak mı?"

Bunu beklemiyor olacak ki bana doğru döndü. Elini kaldırarak örgümden çıkan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Ben sana bir söz verdim Bahar. Askerin sözü yemindir, bilirsin."

Hafifçe başımı eğdiğimde eliyle omuzumdaki yıldızların görünmeyen tozlarını sirkeledi. Dikkatle onu izlerken dudaklarını araladı.

"Dün geceki cesur kıza ne oldu?"

Omuzumdaki eline vurarak kendimden uzaklaştırdım. Yıldızlarım kıymetliydi.

"Ben hala cesurum Yağız."

Derin bir havayı ciğerlerine doldurdu. Tereddütte kaldığımı düşünüyordu.

"O herifin söylediklerinin etkisinde kalamayacak kadar akıllı bir kadınsın. O zaman bu geri vites neden?"

Övüyor mu yoksa yeriyor mu belli değil. Kaşlarımı çatarak omuzuna vurdum.

"Geri vites yok Pala. Sadece babamdan çekiniyorum. İnan bana benimle ilgili şeyleri öğrenmesi çok zamanını almaz."

Düşünceli bir şekilde eli çenesine gitti.

"Bu benim için sorun değil."

Dudaklarım kıvrıldı. Bilmiyordu... Babamın Gölge olduğunu gerçekten bilmiyordu. Bilse bu durumdan bu kadar kolay sıyrılmayacağını bilirdi. Yine de cesareti hoşuma gitti.

"Senin için olmayabilir ama benim için sorun. Biraz daha birbirimizi tanımamız gerekiyor. Babamın karşısına yarım yamalak çıkamam."

Belime dolanan eliyle beni kendine çekti. Başım göğsündeki yerini aldığında kokusunu içime çektim. Ne olursa olsun bana huzur veriyordu.

"Haklısın ama kalbim buna ihtiyaç duymuyor. Seni her şekilde kabul etmeye hazır."

Tıpkı onun gibi kollarımı beline doladım. Başım göğsünde kalbinin her bir ritmik hareketini dinlerken soracağım soru için derin bir nefes aldım. Babam ben ve Yağız'ı duymadan benim Yağız'la ilgili gerçekleri bilmem gerekiyordu.

"Alper Fidan kim Yağız?"

Ben daha ismi söylediğim anda Yağız'ın bedeni gerilmeye başladı. Kollarım arasındaki bedenin saniyelik değişimine şahitlik ederken şimdi kaskatı olmuştu.

Sessiz kalışı sabırsızlığımı da aynı oranda arttırıyordu.

"Odama girdiğin için sana kızmadım ama belkide kızmam gerekirdi."

Geriye çekilerek gözlerine baktım. Kara gözleri öyle hüzünlü bakıyordu ki dilinden dökülenlerle uyumsuzdu. Bana kızgın değildi ama sakladığı her neyse dillendirmek istemiyordu. Bu cümlesi sadece laf kalabalığından ibaretti.

"Odana girdiğim için beni öpmeye kalktın. Bu çok ayıptı."

Dudakları kıvrıldı. Fakat ne olursa olsun buruktu.

"Odama gizlice girdin. Ayrıca sıkı bir yumruk geçirebilirdin ama yapmadın.

Hafifçe omuz silktim.

"Çenen sağlam kalsın istedim."

Alaylı bir gülümseme yerleşti yüzüne. Alt dudağını dişleri arasında ezerken dikkatimi çekti. Dudakları biraz daha kıvrılınca bakışlarımı kaçırdım. Beni resmen etkilemek için uğraşıyordu.

"Benden etkilendiğini itiraf edebilirsin."

Tek kaşımı kaldırdım. Bunu itiraf etmeyecektim.

"Bunu bana ait her şeyi saklayan adam mı söylüyor?"

Umursamaz şekilde başını camdan tarafa çevirdi.

"Onlar bana ait. Sadece çikolatalar senin."

Gülerek beni görmesi için ona doğru eğildim.

"Yağız... Hala ilk soruma cevap vermedin."

Kaçışının boşa olduğunu anladığında kara gözlerini gözlerime dikti.

"Hiç pes etmeyeceksin değil mi?"

Hevesle başımı salladım.

"Öğrenene kadar bu konuyu kapatmayacağım."

Acıyla buruşan yüzü beni daha da merakta bırakıyordu. Merakla kendisini beklerken çalan kapı ikimizin de toparlanmasına sebep oldu. Bir iki adımda Yağız'dan uzaklaştığımda sert sesiyle onayladı.

"Gel."

İçeri giren asker küçük selam verdi.

"Komutanım, Turan albay acil olarak toplantı odasında sizi bekliyor."

Yağız'ın baş hareketiyle asker odayı terk etti. İkimizde birbirimize baktık.

"Görev mi dersin?"

Eliyle kapıyı işaret etti.

"Gitmeden öğrenemeyiz."

✳✳✳

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum

Oy vermeyi unutmayın 😇

Hepinize şimdiden teşekkür ederim. ❤❤❤

Görüşmek üzere hoşça kalın

18. bölüm "Türk Askeri"

Merhaba

Yorumlarınızın, düşüncelerinizin benim için önemli olduğunu unutmayın.

Keyifli okumalar dilerim

'Eğer bir gün şafağım için doğacak güneş dağdaki teröristin sırtını ısıtacaksa, bırakın o güneş hiç doğmasın."

Bir yeminle başladım görevime. Ant içtim vatanımı her durumda müdafaa edeceğime. Şeref meselesiydi bu artık. Ya vatanımı korur yüceltirdim ya da toprağımla bende yok olurdum.

Niyetimiz yok olmak değildi elbet. Biz özel kuvvetlerdik. Yok olmaktan önce yok etmeyi bilirdik.

Teçhizat odasında hazırlanırken yeni bir operasyon için görev almıştık. Turan albayın dediğine göre sınırdaki Türkmen köylerinden birisi teröristler tarafından saldırıya uğramıştı ve köyü onlardan temizlememiz gerekiyordu.

Öfkelerimizi göğsümüze saklayıp, cesaretimizi de üzerine siper ettik. Birazdan o köyde tek bir it bile bırakmayacaktık.

Fakat öncesinde her türlü önlemimizi de almak gerekirdi. Tedbir bizde gerisi Allah'a aitti.

Dikkatli bir şekilde elimdeki silahı kontrol ediyordum. Bu belkide yaptığımız en önemli şeydi. Bileğin sağlam olduğu kadar kılıcının da keskin olması gerekirdi.

Silahımı hemen yanıma bırakarak kasaturamı bacağıma sabitledim. Yedek şarjörlerimi, el bombalarını ve diğer ihtiyacım olan şeyleri yeleğimin ceplerine yerleştirdim. Diğerleri zaten çantamda hazırdı. Telsiz kulaklığı başımdan geçirirken Yağız fark etmiş olacak ki bana doğru döndü. Bana izin vermeyerek kedisi devraldı.

"Silahını kontrol ettim mi?"

Hafifçe başımı eğdim.

"Evet."

Çocuğunu tembihler gibi devam etti.

"Yedek şarjörü unutma. Eksiğin olmasın, kalabalık olabilirler."

Gözlerimi devirdiğimde kaşlarını çattı.
"Bahar!"
Beni gerçekten deli ediyordu.
"Çocuk değilim Yağız. Yapma şunu."
Başını iki yana salladı.
"Benim ekibimdesin sen."
Başımı çevirerek yanımızda hazırlanan diğerlerini işaret ettim.
"Onlara da söyle o zaman."
Yağız cevap veremeden Emirhan atıldı.
"Yok komutanım. Biz yeterince çektik. Sıra sizde artık."
Hayretle Emirhan'a baktım. İşte bunu beklemiyordum.
"Size de mi yaptı aynısını?"
Aykut silahını kılıfına yerleştirerek gülümsedi.
"Sizin kadar olmasa da bize de çok çektirdi komutanım."
Gökhan hazırlanırken yandan bir bakış attı.
"En azından sana kibar davranıyor."
Havalanan kaşlarımla yanı başımda duran adamı işaret ettim.
"Bu kibar hali mi yani?"
Sesime yansıyan şaşkınlığımla hepsi gülerken Gökhan başını salladı.
"Emin olabilirsin."
Yağız kaşlarını çatarak tekrar dolabına yöneldi.
"Uzatmayın. Hızlı olun biraz."
Herkes bir bir odadan çıkarken bende çantamı sırtlandım. Odadan çıkacağım sırada Yağız kolumu kavrayarak engel oldu. Kapıya ilerleyen Gökhan'ın çıkışını bekliyordu. Gökhan'ın da çıkmasıyla ikimiz yalnız kaldık. Beni kendine çekerek göğsüne bastırdı. Üzerimizdeki teçhizat buna pek müsaade etmiyordu ama yine de koca kollarıyla sarmayı başarmıştı beni. Burnunu saçlarım arasına daldırıp uzunca kokladı. Tatlı bir öpücük bırakarak geri çekildi. Mavi gözlerim kara gözlerini bulduğunda eli yanağımda geziyordu.
"Dikkatli ol Bahar ve sakın sözümden çıkma."
Postallarımın izin verdiği ölçüde ayaklarım üzerinde yükselerek yanağına küçük bir öpücük bıraktım. Hemen ardından da elimi alnıma koyarak selam verdim.
"Emredersiniz komutanım."
Dudaklarında şekillenen kıvrımlar o kadar güzeldi ki; başını iki yana sallayarak kapıyı işaret etti.

"Yürü bakalım asker."

Hepimiz helikoptere bindiğimizde ciddiyete büründük. Yarım saatlik bir sürenin ardından ayazın vurduğu dağlara sırasıyla aşağıya sarkıtılan iple indik. Gideceğimiz yere geldiğimiz anlaşılmaması için bir süre yürümemiz gerekiyordu. Yarım saatten fazla bir yürüyüşün ardından köyün sınırlarına girmiştik.

Dağın eteklerinde elimizdeki dürbünlerle durum değerlendirmesi yapıyorduk.

"Fazla kalabalıklar."

Gökhan'ın sesiyle sıkıntılı bir nefes verdim.

"Kimin ne olduğu belli değil. İçeri sızmak lazım."

Aykut da benimle aynı fikirdeydi.

"Masum kimse zarar görmemeli."

Emirhan hala sayı peşindeydi.

"On kişi net. Üzerini bilmiyorum."

Yağız dürbününü indirerek bize doğru döndü.

"Kadınlarla çocuklar ortada yok. Muhtemelen onları bir araya topladılar. Yerlerini tesbit etmek lazım."

Düşünceli bir şekilde bakışlarımı köye çevirdim. Aslında bir fikrim vardı.

"Ben bulabilirim." Hepsinin bakışları bana döndüğünde benim bakışlarım sadece Yağız'da geziyordu. "Aralarına sızarsam...."

Devam edemeden Yağız elini havaya kaldırdı.

"Hayır!"

Gökhan sakince araya girdi.

"Komutanım iyi fikir aslında. İçerden gidersek daha kolay biter işimiz."

Yağız bir süre düşünürken kafasına yatmadığı çok açıktı.

"Bahar olmaz. Sayıca fazlalar. Bir kişiyi atamayız içlerine."

Emirhan öne doğru atılmaktan imtina etmedi.

"Ben giderim komutanım."

Yüzümdeki tebessümle Emirhan'a baktım. Cesaret Türk askerinin kanında vardı. Fakat Yağız cesaretin yanında aklını kullanmayı da iyi biliyordu.

"Kimse bir yere gitmeyecek. Önce bir köye yaklaşalım. Ondan sonra karar vereceğiz."

Yağız'ın son sözleriyle hep birlikte köye yaklaştık. Adım adım ilerlerken bir kadının acı çığlığı da kulaklarımıza dolmaya başladı. Hepimizin bakışları birbirine değdiğinde bu çığlıkların sebebini az çok tahmin

edebiliyorduk. Görüş açımıza evlerin ilerisindeki adamlar girdiğinde Yağız eliyle hemen bizi durdurdu. Verdiği işaretlerde siper alarak kendimizi sakladık. Silahımın dürbününden bakarken iki teröristin bir kadını eve doğru sürüklediğini gördüm. Bakışlarım Yağız'a döndüğümde içimdeki acı gözlerimde geziyordu.

"Pala."

Sert bakışları, keskin ifadesi çok netti.

"Sakın Güneş! Başını dahi çıkartmayacaksın."

Yağız'ın emriyle hepimiz mecburen o kadının eve zorla götürülüşünü izledik. Kulağımda yankılanan feryatlar yerimde durmama engel oluyordu. Bu şerefsizlerin, bu leş kargalarının bildiği en iyi şey buydu. Bir kadın gördüğünde ne olduğunun bir önemi olmazdı. Sadece harcarlar ve sonra arkalarında bırakır giderlerdi. Tabii arkalarında bıraktıkları canlı kalabilirse.

O kadınlar için hangisi daha zor. Yaşamak mı, ölmek mi? Peki ya karınlarına düşen bebeklerin geleceği....

Bir kadın olarak gördüğüm manzaraya tahammül edemedim. Belki profesyonel davranmıyordum ama bunu bile düşünmeme engel oluyordu o çığlıklar.

Yağız eliyle çocukları etrafa yönlendirirken ayağa kalktım. Bir adım atmıştım ki kendimi yeniden yerde buldum. Hemen yanımda beni yere yapıştıran adama başımı çevirdiğimde Yağız fazla öfkeliydi.

"Güneş!"

Dişlerinin arasından tıslarken yere düşüşümden sebep acıyla yüzümü buruşturdum ama bu umurumda değildi. Gitmek istiyordum. Yutkunarak geriye çektim kendimi.

"Geç kalmak istemiyorum."

Cılız çıkan sesimle bakışları yumuşadı bir nebze. Sesi daha uysaldı.

"Geç kalmayacağız. Sen ölürsen buradaki herkes ölür."

Kabullenircesine hafif başımı eğdiğimde haklı olduğunu biliyordum. Tedbirsiz hareket edersek ölürdük. Biz ölürsek buradaki kimse kurtulamaz ve bir çok kadın daha aynı duruma düşerdi. Kulaklığımızdan Aykut'un sesi geldi.

"Etraf sakin."

Yağız etrafı kolaçan edip başıyla bana işaret verdi.

"Eve giriyoruz. Temkinli olun."

Dikkatli bir şekilde hala çığlıkların geldiği eve ilerlerken içim içime sığmıyordu. Yağız önde hemen arkasında da ben vardım. Kapıyı sessizce

açan Gökhan'la önden Yağız girdi. İlk karşısına çıkan teröristi hallettiğinde ben çoktan üst kata tırmanmaya başlamıştım. Dikkatli adımlarla yukarı çıktığımda sesler daha da yükselmişti. Sesin geldiği odaya yaklaşıp başımı arkamdaki Yağız'a çevirdim. Başıyla beni onaylamasıyla kapıyı açtım. Kadının üzerine çullanmış pislik çırpınmasına bile engel olurken öyle bir savaş veriyordu ki geldiğimi bile fark etmemişti. Omuzlarında iki elimle kavradığım gibi geriye savurdum. Yağız'ın ayaklarına düştüğünde onun halledeceğini biliyordum.

Korkuyla geriye doğru kaçmaya çalışan kadın bir yandan da yırtılan kıyafetini toparlamaya çalışıyordu. Hemen kenarda, sedirin üzerinde duran örtüyü kavrayarak yanına oturdum. Geç kalmamıştık şükür ama belli ki çok korkmuştu. Elimdeki örtüyü açarak omuzlarına bırakırken tebessüm ettim.

"Korkma."

Kadın olmama rağmen korkulu gözlerle bakıyordu bana. Sonra bir an omuzumdaki Türk bayrağı çekti dikkatini. Korkuyla titreyen dudakları aralandı.

"Türk askeri!"

Başımla onayladığımda ağlamaya başladı. Kollarımı açar açmaz hemen sarıldı. Göğsümde sıkıca bana sarılırken öyle bir ağlıyordu ki içim acımıştı.

"Geldiniz.... şükür geldiniz..."

Dudaklarından dökülenler Türk askerine olan güvendendi. Her ülkenin askeri başka ülkelerde nam salardı. Kimileri güçleriyle, kimileri başarılarıyla, kimileri ağır silahlarıyla, kimileri parasıyla kimileri korkusuyla.... ama Türk askeri dendiğinde akla ilk gelen şeylerden biri güvendi. Kadınını, kızını, evini, namusunu emanet edemediğin ordu seni koruyamazdı. Bu yüzden Türk askeri onurdu, gururdu. Bir çok ordunun sahip olamadığı bir unvana sahiptik. Güven....

Şimdi, şu an burada olduğu gibi....

İmanın ve kalbin yanında olmadığı orduya merhamet de eşlik etmez. Sanmayın ki Türk ordusu düşmana merhametli. Asla! Türk askerinin kılıcı düşmanına keskin, boynu halkına kıldan inceydi.

"Güneş."

Yağız'ın uyarısıyla kollarım arasındaki kadını geriye çektim.

"Bana bak. Bize yardım etmen lazım. Diğerleri nerede? Nerede tutuyorlar herkesi?"

Gözyaşlarını silen kadın zor da olsa konuştu.

"Camide.... hepsini camide topladılar." Aklına bir şey gelmiş gibi korkuyla yakamı kavradı. "Bomba var. Patlatacaklar."

Üzgünce ellerini yakamdan çektim.

"Burada kal tamam mı? Sakın bir yere kıpırdama. Biz halledeceğiz."

Ayağa kalkarak Yağız'a döndüğümde başıyla kapıyı işaret etti. Odadan çıkarak aşağı indik. Evden çıkmadan bakışlarımı ona çevirdim.

"Ne yapacağız?"

Bir müddet düşünür gibi bakışlarını etrafta gezdirdi.

"Temizleyerek gideceğiz."

Sıkıntılı bir nefes verdim.

"Ya o zamana kadar bombayı patlatırlarsa."

Olumsuzca başını iki yana salladı.

"Bizim de ölmemizi isteyeceklerdir ama biz daha önce davranacağız." Devamında ise hepimize seslendi. "Kartal timi, kontrollü bir şekilde temizleyerek ilerliyoruz. Kara sen camiye gidiyorsun. Sivil halk orada. Fakat bombalı tuzaklama var. Son terörist ölmeden imha etmiş olacaksın."

Herkes aynı anda onayladı.

"Emredersiniz komutanım."

Dikkatli bir şekilde evden çıkış yaptığımızda temizleyerek ilerliyorduk. Hemen yanımdaki eve saklanmış beklerken karşımda gördüğüm hedefe kitlendim. Ateş etmemle hedefimi ıskalamadan yere serdim. Yağız'la ilerlemeye devam edeceğim sırada gördüğüm keskin nişancı panikle Yağız'ın üstüne atlamama sebep oldu. İkimizde duvarın yanına düştüğümüzde kurşun da hemen yanımızdan geçti.

Yağız'ın üzerinde gözlerimiz kesişmiş bakarken dudakları kıvrıldı.

"Yapma, etkileniyorum."

Şaşkın şaşkın yerdeki adama bakıyordum.

"Delisin sen."

Elimi kavrayıp dudaklarına götürerek öptü. Dudaklarım kıvrıldığında üzerinden kalkarak silahıma sarıldım. Yağız telsizden Emirhan'a seslendi.

"Avcı, saat iki yönünde keskin nişancı var. Ortadan kaldır."

Emirhan çoktan pozisyon almıştı.

"Takipteyim."

Emirhan'nın halletmesini beklerken çatışmalar ufaktan başlamıştı. Geldiğimiz çoktan fark edildiği için işimiz biraz daha zor olacaktı. Emirhan kısa sürede halletmiş olacak ki sesi neşeli geliyordu.

"Keskin nişancı temizlendi."

Tekrar ilerlemeye devam ederken gördüğümüz teröristleri tek tek indirerek ilerliyorduk. Köyün ortasında olan camiye yaklaştığımızda Gökhan'ın sesi gergindi.

"Pala burası karışık. Bomba yeni düzeneklerden."

Aramızda mesafe oluşmasıyla Yağız benden uzaktaydı. Camiyi gözüme kestirdiğimde ortada gezen bir kişiyi daha indirdim.

"Beni bekle Kara."

Yağız'a işaret verip dikkatli bir şekilde camiye girdiğimde Aykut araya girdi.

"Kuzey tarafı temizlendi."

Camiye girdiğimde gördüğüm manzara beni dehşete düşürdü. Tüm yaşlı, kadın, çocuk demeden hepsini bir araya toplamışlardı. Hepsinin elleri ayakları bağlı bomba düzeneğinin etrafında kıpırdamadan duruyorlardı. Gökhan'ın çaresiz bakışları beni bulduğunda hemen yanına ilerledim.

"Ne durumdasın?"

Düzeneği işaret etti.

"Daha önce görmedim."

Hemen bağladıkları yaşlı adamın önüne çöktüm.

"Bir de ben bakayım."

Bir süre kabloların bağlantılarını incelerken Giray amcam geldi aklıma. Kendisi aynı zamanda da iyi bir bomba imha uzmanıydı. Zevk alırdı çözerken. Beni de o çalıştırmıştı bir çok kez. Her seferinde beni zora sokar, süreyi biraz daha kısaltır, strese girmem için elinden geleni yapardı. Bazen gürültülü bir müzik açar, bazen de yalvaran insanların seslerini dinletirdi. Bazen de eğitimde yorgun düştüğümde elime bir düzenek tutuşturur, elim ne zaman titrese imha olurdu.

Şimdi ise ilk defa gerçek bir düzenekle karşı karşıyaydım ama bana yabancı gelmedi. Daha önce çalıştıklarıma benziyordu. Dikkatli bir şekilde incelerken içeriye Aykut girdi. Sessizce beni izliyorlar, bir yandan da etrafı kontrol ediyorlardı.

Fazlasıyla hassas olduğu için uzunca bir süre düşündüm. Bağladıkları yaşlı amcayla göz göze geldiğimde bana olan bakışları içimi acıttı. Bu yaşlı adamın bunları yaşayacak ne suçu olabilirdi? Çaresizlikle birleşen bakışları yalvarır gibiydi. Derin bir nefes alarak elimi kararlı olduğum kabloya götürdüm. Bacağımdan çıkardığım kasaturamı tuttuğum kabloyu götürdüğümde Gökhan omuzuma dokundu.

"Eminsin değil mi?"

Başımı kaldırarak hafif eğdim.

"Eminim."

Kabloyu kesmemle tedirgin bir şekilde bekledim. Her şey yolunda olduğunda dudaklarım kıvrıldı. Dikkatli bir şekilde düzeneği yaşlı adamın üzerinden çıkarırken Emirhan'ın sesi geldi.

"Kara! Çabuk gel."

Emirhan'ın telaşı sesinden belli olurken Gökhan çoktan çıkışa yönelmişti. Yanımda duran Aykut'a işaret vererek ayaklandım.

"Burası sende Aykut."

Seri adımlarla Gökhan'ın peşine takıldım. Onlar çoktan çıkmıştı camiden.

Duyduğum inlemelerle yukarı tarafa doğru çıkarken bizimkiler girmişti görüş açıma. Emirhan'la Gökhan yan yana beklerken Yağız bir teröristi yere yatırmış deli gibi yumrukluyordu. Kaşlarım çatık durumu anlamaya çalışırken adımlarımı yavaşlattım. Yağız yakasını kavradığı adamı kendine çekti.

"Söyle lan! Nerede? Kulaksız denilen şerefsiz nerede?"

Adam iniltilerinin arasında zor da olsa mırıldandı.

"Bil...bilmiyorum."

Yağız belinden çıkarttığı silahı adama doğrulttuğunda adımlarımı biraz daha hızlandırdım.

"Öldürürüm lan seni. Söyleyeceksin bana."

Yağız'a yaklaşırken Gökhan eliyle önümü kesti.

"Güneş bekle."

Sert bakışlarımı ona çevirdim.

"Çek elini Kara."

Yağız'ın silahından gelen sesle panikle başımı o tarafa çevirdim. Altındaki adam kıvranarak inlerken elinden kanlar sızmaya başlamıştı.

"O şerefsiz hangi deliğe girdiyse söyleyeceksin bana. "

Adam konuşamadan Yağız'ın omuzuna dokundum.

"Pala ne yapıyorsun?"

Öfkeli bakışları anında beni bulurken çenesini kaldırdı.

"Geri çekil."

Yağız'ı ilk defa bu kadar öfkeli görüyordum. Yani bir çok kez öfkeli görmüştüm ama bu sefer bakışları farklıydı. Çok sertti. Karanlıktı. Beni bile görmüyordu sanki. Tüylerim ürperdi. Onu neyin bu hale getirdiğini anlayamıyordum.

"Sakin ol."

Dudaklarımdan dökülenleri duymadı. Bakışlarını Gökhan'a çevirdi.

"Kara!"

Öyle sert ve soğuktu ki sesi. Fakat Gökhan için adını duymak bile yeterli olmuş olacak ki yanımıza geldi.

"Güneş gel."

Beni kolumdan tutup geriye çekerken itiraz etmedim. Bakışlarım sadece Yağız'daydı. Ayağa kalkarak yerde yatan teröristin eline ayağıyla bastırdı. İnleyen adama tiksinerek bakıyordu. Haklıydı belkide. Böyle adamlara bende başka türlü bakamıyordum çünkü. Elindeki silahı yüzüne doğrulttu.

"Son kez soruyorum. Kulaksız nerede?"

Biraz önce bilmediğini söyleyen adamın dili çoktan çözülmüştü.

"Senden saklanıyor." Kaşlarım havalandığında biraz daha dikkat kesildim. "Dağlarda saklanıyor. Bulamazsın."

Yağız'ın yüzünde tehlikeli bir gülümseme şekillendi. Her kimi arıyorsa bu lakabı daha önce duymuştum. Örgüt elebaşlarından kırmızı listede arananlardandı. Fakat Yağız'dan neden saklandığı kısmı garipti. Yani Türk askerinden korkarak kaçtıkları bilinen bir gerçekti ama yerde yatan şerefsiz 'senden' demişti.

"O şerefsiz piç kurusuna söyle bulacağım onu. Cehennemin dibine de girse bulup yok edeceğim." Elini kaldırarak etrafımızı saran dağları gösterdi. "Leşini bu dağlarda sallandıracağım."

Yere eğilerek sert bir yumruk daha attığında adam çoktan bayılmıştı. Hırsını alamamış olacak ki bir de tekme indirdi. Sadece izledim onu. Anlamak istercesine izledim. Beni bile görmeyen gözlerine baktım bolca. Yaralı bir aslan gibiydi. Kıvranıyordu. Eline geçen herkesi parçalayacak potansiyeldeydi ama bir türlü aradığını bulamaz bir hali vardı. Bakışları beni bulduğunda gözlerindeki acıyı da yakaladım. Fakat çok sürmedi. Hemen bakışlarını kaçırdı.

"Toparlanın, dönüyoruz."

Köyde işimiz bittiğinde dönüş yoluna geçtik. Karanlığa kalmadan helikoptere ulaşarak dönüş yapmamız gerekiyordu. Kontrollü ilerliyorduk. Ben sağ kanattan gidiyordum. Etrafıma bakarak dikkatli adımlar atsam da kafam çok karışıktı. Sürekli Yağız'ı düşünüyordum. Durumun şehit olan askerlerle ilgisi olabilir miydi? Belki de Alper Fidan'la alakalıydı. Belki de arkadaşlarının intikamını almaya çalışıyordu Yağız. Ama o zaman Kulaksız denen terörist Yağız'ı nereden biliyor da saklanıyordu? Yerine oturmayan

bir şeyler vardı ve biliyordum ki tüm bunların cevabı iki adamda gizliydi. Yağız ve babam...

İstenilen yere geldiğimizde helikopter gelmediği için beklemeye başladık. Emirhan ve Aykut gözcülük yapıyordu. Gökhan yüksek bir taşta oturdu. Yağız yine ayakta dikiliyordu. Bende büyük bir kayanın önüne oturdum. Sırtımı yaslamış bekliyordum. Yağız hiç gelmemişti yanıma. Bende gitmek istememiştim. Belli ki o siniriyle benimle konuşmak istemiyordu. Ya da soracağım sorulardan çekiniyordu.

Elim cebime gittiğinde çikolata aramaya başladım. Her zamanki gibi cebime koymuş olmam gerekirdi ama bu sefer unutmuştum. Sinirle yanaklarımı şişirerek elime geçen taşı ileriye fırlattım.

İleriye doğru seken taş özellikle ayarlanmış gibi Yağız'ın postallarına çarptı. Başımı kaldırmamla beni izleyen kara gözlerle karşılaştım. Bir kaç adımda yanıma gelerek tam önümde durdu. Başımı kaldırarak onu izlerken elini cebine attı. Cebinden çıkardığı çikolatayı bana uzattığında ağzım açık kaldı.

Çikolatayı elinden aldığımda yanıma oturdu. Parmaksız asker yeşili eldivenlerimin izin verdiği ölçüde bitter çikolatayı açarak bir parça ısırdım. Gözlerim kapandığında mırıldandım.

"Çok iyi."

"Gerçekten bu kadar çok mu seviyorsun?"

Yağızın sesiyle başımı ondan tarafa çevirdim. Elimdeki çikolatayı ona uzattım.

"Bir parça al ve gözlerini kapat. Mutlu olmak için illa ki büyük şeylere ihtiyaç yok."

Gözleri mavi gözlerimde gezerek çikolatayı buldu elimi kavrayarak bırakmama izin vermeden bir parça kopartıp tıpkı benim gibi gözlerini kapattı. Tekrar kara gözlerini gözlerime diktiğinde merakla bakıyordum ona.

"Nasıl?"

Dudakları kıvrıldı.

"Bana sadece senin elinden güzel geliyor."

Gözlerimi devirerek omuzumla omuzuna çarptım.

"Koca bir yalancısın."

Elimdeki çikolatayı alarak kendi yemeye başladığında dudaklarımı büktüm. Bana yandan bir bakış atıp cebinden bir tane daha çıkardı.

Gözlerimin önünde elindeki çikolatayı sallıyordu. Heyecanla elindeki paketi kaptığımda gülerek başını iki yana salladı.

"Bir çikolataya kanmaya hazırsın ama bana gelince fazla uyanık oluyorsun."

Omuz silkerek çikolatamı ısırdım.

"En azından benden bir şeyler saklamıyor." Bakışlarımı Yağız'a çıkararak gözlerimi kıstım. "Ama sen... Benden çok şey saklıyorsun." Sessizce mavi gözlerime bakarken kaşlarımı çattım. "Hiç mi bir şey söylemeyeceksin?"

Yine bakışlarını kaçırarak önüne döndü. Karşımızda duran dağları izliyordu.

"Söylemezsem beni bırakır mısın?"

Sıkıntılı bir nefes verdim. Bu sorunun cevabı bende yoktu. Fakat benim niyetim onu bırakmak değil, yanında olabilmekti.

"Bana güvenmediğini düşünüyorum. Biraz önceki adamla şu anki adam çok farklı."

Kara gözleri gözlerimde dudaklarını araladı.

"Sana güveniyorum." Bakışlarını yeniden uzaklara diktiğinde mırıldanırcasına çıktı sesi. Tamamını anlayamasamda dudaklarını okumak yardımcı olmuştu bana. "Sadece acıdığın bir adam olmak istemiyorum."

Silahından destek alarak ayağa kalktı. Bana dönerek elini uzattığında düşünceli gözlerle bakıyordum ona. Acınacak neyi olabilirdi ki Yağız'ın. Benim tanıdığım en güçlü, en korkusuz askerlerdendi.

Elini kavramak yerine ben de tıpkı onun gibi silahımdan destek alarak ayağa kalktım. Gözleri kısıldığında onu umursamadan yanından geçtim. Helikopterin sesi çoktan kulaklarımızı doldurmaya başlamıştı. Bu hesaplaşma burada değil, evde devam edecekti.

Hepimiz operasyonun başarısıyla, keyifli bir şekilde helikopterden indiğimizde yüzümüzde büyük bir tebessüm vardı. Emirhan yine Aykut'un üzerine atlayarak onunla uğraşıyordu. Gökhan dudaklarındaki kıvrımla onları izlerken bir yandan da terslemekle meşguldü.

"Ulan, düzgün durun lan. Birbirinize bulaşmadan olmuyor mu?"

Aykut fazlasıyla mustaripti.

"Ne derdi var bir anlasam. Adam gitmiyor başımdan."

Emirhan şüphesiz yine en keyif alan kişiydi.

"Lan sevildiğini de anlamıyorsun."

Yağız'ın bakışları beni bulduğunda dudaklarını araladı.

"Yalnız değilsin Emirhan."

Kara gözlerinde takılı kaldığımda şaşkındım. Dudaklarımı birbirine bastırarak gülmemek için çabalasam da işe yaramıyordu. Dudaklarım genişçe kıvrılırken Gökhan, Emirhan ve Aykut kahkaha atarak, aynı kalın tonda çıkan sesleriyle eşlik ediyorlardı.

"Ooooo.... "

Biraz utanmanın verdiği çekingenlikle Yağız'ın omuzuna vurdum.

"Gösteremiyorsun demek ki."

Yanımızdakilerden yeni bir tezahürat geldiğimde Yağız omuzuma doladığı koluyla beni kendine çekerek başıma küçük bir öpücük bıraktı.

Sırf gıcıklık olsun diye onu iterken helikopter pistinde çoktan uzaklaşmıştık. Karşımda duran binaya bakmak için başımı kaldırdığımda ayaklarım yere çivilendi. Benim duraksamam timin hepsini durdurduğunda eminim ki benim gördüğüm görüntüyü çoktan görmüşlerdi.

Hemen girişte ellerini arkada bağlamış, postallarının üzerindeki yeşil kamuflajına eklenen kumral tenine uyumlu saçlarını saklayan başındaki bordo beresi ve sert bakışlarını bana diktiği ela gözleriyle babam karşımda duruyordu.

Hemen yanında Turan albay da bizi izlerken onların bir adım gerisinde duran Meriç, durumdan zevk alır gibi pis bir sırıtış takınmıştı.

Ben daha dudaklarımı aralayamadan ilk Yağız'ın dudaklarından döküldü lakabı.

"Gölge..."

Onun mırıltılarına karşı benim sesim çok daha kısık, belli belirsiz çıkmıştı.

"Baba...."

☀☀☀

Bölüm sonu yorumlarınızı merak ediyorum.

Beklenen an geldi çattı. Ben bombayı bıraktım kaçıyorum. Gerisini siz düşünün artık. 😁

Oy vermeyi unutmayın.

Görüşmek üzere hoşça kalın.

İnstagram:soylumery

19. Gölge

Selam☀
Biz geldik❤
Bugün 300 bin okunmaya ulaşırız bence.
Oy ve yorum yaparak destek olan herkese teşekkürler...
Oy ve satır arası yorumlarınızı eksik etmeyin lütfen
Keyifli okumalar dilerim

En son beklenilen ilk karşımıza çıktığında şanslı mı oluruz yoksa şanssız mı?

Bu sorunun cevabını bilemesem de şu an pek de şanslı hissedemedim kendimi. Babam gerçekten karşımda duruyordu ve ben ona fena yakalandım. Hem de öyle böyle değil, çok fena yakalandım. Yapabileceklerinden sadece ben değil, herkesin korkması gerekirdi.

Şaşkınlıkla karşımdaki adama bakarken Emirhan'ın sesi hayranlık ve şaşkınlık arasında geziyordu.

"Gölge mi dedin komutanım?"

Gökhan da aynı şaşkınlık içindeydi.

"Pala ciddi misin?"

Aykut hala inanamamış görünüyordu.

"Nasıl ya? Gölge timinin komutanı koskoca Gölge şimdi karşımızdaki adam mı?"

Yağız hala timi düşünmekle meşguldü.

"Ta kendisi. En ufak bir hata istemiyorum."

Bilmediği şey ise en büyük hatayı biz biraz önce babama yakalanarak yapmıştık.

Emirhan babamı görmüş olmaktan memnundu.

"Abi efsane karşımızda duruyor."

Aramızda bir miktar mesafe olmasından sebep babam elini kaldırarak avuç içi yukarıda, parmaklarını büküp gelmemiz için işaret verdi.

İkiletme şansımız yoktu. Olamazdı da. Hepimiz anında hareketlenerek tam önünde durduk. En başta Yağız, onun yanında da ben vardım. Benim

hemen yanımda Gökhan, Emirhan ve Aykut sırasıyla duruyorduk.

Babam önümüzde adımlarken kimseden ses çıkmadı. Tam Yağız'ın önünde durduğunda uzun zaman sonra sert sesi yeniden kulaklarımda yankılandı.

"Asker!"

Yağız anında bir adım öne çıkarak selam verdi.

"Üsteğmen Yağız Pala. Emredin komutanım!"

Babam elleri arkada başındaki bordo beresiyle yine ona hayran olma sebebimdi. Ben bu mesleği bile onunla sevdim.

"Operasyon hakkında bilgi ver Pala."

Yağız yol boyunca bu cevaba hazırlanmış gibi hiç tereddüt etmedi.

"On yedi leşle zayiatsız olarak operasyon başarıyla tamamlanmıştır komutanım."

Askeriyede netlik önemliydi. Uzatmalara giderek laf kalabalığı yapamazdınız. Kesin ve net ifadeler kullanmanız gerekirdi ve tabi sadece sorulan sorunun cevabı olmalıydı. Babam çatık kaşlarıyla başını eğdi.

"Aferin asker."

Yağız'ın hala göğsü dışarıda, başı dik, hazır ol da beklerken sesi oldukça gürdü.

"Sağ olun komutanım."

Eliyle işaret ettiği anda Yağız bir adım geriye giderek tekrar yerine geçti. Babam yeniden önümüzde elleri arkada adımlarken düşünüyor gibiydi.

Karşımda duran Meriç'le göz göze geldiğimde dudağının kenarı kıvrıldı. Elini kaldırarak boğazının hizasında düz bir çizgi halinde oynatırken kaşlarını kaldırdı. Güya kendince 'bittin' diyordu bana. Gözlerimi kısarak ona tehditkar bakışlar attığım sırada babam Meriç'le aramıza girerek tam önümde durdu. Meriç'e tehditkar bakan mavi gözlerim babamın sert bakan ela gözleriyle karşılaştığında aynı etkiye sahip değildi.

Karşımda bir süre sessizce beni izledi. Ellerim terlemeye başladı. İçimi bir korku kapladı. Aslında bu korku da değildi ama çekiniyordum işte. Babam bana uzak dur derken ben adamla sarmaş dolaş yakalanmıştım.

Gözlerini benden ayırmadan "İçeri geçin." dediğinde herkes ikiletmeden hareketlendi. Tam karşımda duran adamla ayaklarım kıpırdamadı. Biliyordum ki bu emir bana değildi. Yağız arada kaldığında bir adım atmıştı ki babam yalnız olmadığımı gösterdi. "İkiniz hariç."

Yağız da ben de olduğumuz yere çivilendiğimizde diğerleri bir bir içeri girdi. Hatta Turan albay bile bu ortamda bizimle kalmamayı seçmişti.

Babam yeniden elleri arkada gezerken düşünceli görünüyordu. Bense o kadar gergindim ki yanımdaki benim gibi hazır ol da bekleyen Yağız'ın yüzüne bile bakamıyordum. Aynı şekilde onun da bana bakması mümkün değildi.

"Bir açıklaman var mı Bahar?"

Babamın tok sesini duyduğumda yutkunma ihtiyacı hissettim. Babam bana uzak dur demişti ve ben söz dinlememiştim ama söz dinlemeyen ben değil kalbimdi.

"Komutanım ben..."

Bocalayan sesim olması gerekenden berbat çıktığında Yağız bir adım öne çıktı.

"Bütün sorumluluk bana ait komutanım."

Sanki bir suç işlemişiz gibi sorumluluğu üstüne alan Yağız, aslında babamın kim olduğunu bilmeden komutanına karşı beni koruyordu. Normalde sorun teşkil etmeyebilirdi ama konu babam olunca pek öyle olmuyordu.

İki adam karşı karşıya geldiğinde yutkunma ihtiyacı hissettim. Babamın gözleri Yağız'da bir kez daha tısladı. Bu sefer sesi daha sertti.

"Sana ait demek."

Uysal bir kedi gibi bir adım öne geldim. Yanlış bir şey yaptığımı düşünmüyordum. Bir adama karşı bir şeyler hissetmem gayet normaldi. Bu kişinin seçimini kalbim yaptı diye suçlu olamazdım. Fakat babam beni uyarmıştı ve bu durumda en masum kişi Yağız'dı. Onun babamdan haberi bile yoktu.

"Baba lütfen." diyebildim sadece.

Bunu dediğim anda ise Yağız'ın başı bana çevrildi. Kara gözleri hayretle açılmış, bir anda buz kesmişti. Babam yetmez gibi şimdi bir de Yağız'a mahcup hissediyordum kendimi. Babamın Gölge olması kötü bir şey miydi yani?

"Üzerini değiştirip yanıma geliyorsun."

Babamın düz çıkan sesiyle Yağız'la bakışlarımız koptu. Tüm suçluluk duygularıma rağmen sesimi yüksek tuttum.

"Emredersiniz komutanım."

Bir iki adım sonra başımı arkaya çevirdiğimde Yağız hala babamın önünde hazır olda başı dik duruyordu. Onları böyle bırakmak istemesem de babamı daha fazla kızdırmak istemiyordum.

Başa çıkabilirsin sevgilim, bunu aşabiliriz.

Daha fazla oyalanmayarak ilerlerken aklım hala arkamdaki iki adamdaydı. Onları orada bırakıp içeri girdiğimde kapının yanında durarak Yağız ve babamı izlemeye başladım. Babam hala elleri arkada bir sağa bir sola gidip gelirken Yağız hazır olda beklemeye devam ediyordu.

Düşünceli bir şekilde dudaklarım büktüm. Babam Yağız'ın önünde durarak bir şeyler söyledi. Arkası dönük olduğu için dudaklarını okuyamıyordum.

Yağız'ın yüzünde tek bir mimik bile oynamadı. Cevap da vermedi. Babam bir şeyler daha söylüyor olacak ki eliyle işaret parmağını havada salladı. Dikkatli bakışlarım Yağız'a odaklandığında arkamda duyduğum sesle hemen toparlandım.

"Babanla manitanı mı gözetliyorsun?"

Meriç'i görünce rahatladım. Yine benimle uğraşıyor oluşuyla omuzuna yumruğumu geçirdim.

"Of Meriç. Babamın geldiğini bana nasıl haber vermezsin?"

Omzunu tutarak suratını buruşturdu.

"Nasıl verebilirim Bahar? Operasyondaydın."

Haklıydı ama yine de çaresizlikten dolayı kızgındım.

"Bulsaydın bir yolunu."

Başımı yana çevirdiğimde babamla Yağız hala konuşuyordu. Meriç de bakışlarını dışarı çevirerek güldü.

"İyi yakalandın ama. Yağız'ın yerinde olmak istemezdim."

Kızgın bakışlarımı Meriç'e çevirdim.

"Çok fazla eğleniyorsun."

Yüzündeki çarpık gülüş biraz daha büyüdü.

"Şu ortamda nasıl eğlenmeyebilirim ki?"

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Kime ne anlatıyordum.

"Git başımdan Meriç."

Onun gitmesini beklemeden teçhizat odasına ilerledim. Odaya girdiğimde çocuklar oradaydı. Üzerimdeki mühimmatı bırakırken Gökhan yanıma geldi.

"Gölge neden gelmiş?"

Ona yandan bir bakış atıp omuz silktim. Açıklama yapacak halim yoktu.

"Bilmiyorum."

Bu yalan değildi. Babamın neden geldiğini bilmiyordum. Fakat gelişindeki sebepten çok sonrasında olacaklardan korkuyordum.

Teçhizat odasından çıkarak giyinme odasına geçtim. Üzerimdekileri çıkartıp sabah dolabıma bıraktığım kıyafetleri tekrar giydim. Bugün kesinlikle duş almam gerekiyordu. Kendimi fazla kirli hissediyordum. Beylik silahımı belime yerleştirip telefonumu cebime attım. Montumu üzerime geçirdiğim sırada odanın kapısı açıldı.

Yağız üzerindeki yüklerken kurtulmuş, çatık kaşlarıyla kapıyı kapatarak yanıma ilerledi. Tam önümde durduğunda kara gözleri daha da karanlık, yanına eklenen öfke ve kırgınlıkla bakıyordu.

"Babanın Gölge olduğunu bilmeliydim."

Sert tavrıyla anlamsız öfkesi aramızda duvar olup giderken başımı yana yatırdım.

"Bunun bir önemi var mı?"

Öfkeyle yumruğunu hemen yanımda duran dolaba geçirdi. Yine fazla sinirliydi ve bunu kontrol etmekte zorlanıyordu.

"Var! Hem de çok var."

Üzgün bir halde sesimi alçalttım.

"Babam ne söyledi?"

Kara gözleri tıpkı benim gözlerim gibi kırıklıkla bakıyordu. Üzgün olduğunu görebiliyordum ama buna inat öfkesini ortaya çıkararak durumu kamufle etmeye çalışıyor gibiydi.

Aramızdaki sessizlik büyüyüp giderken elini kaldırarak enseme uzandı. Beni tutup kendine çektiğinde sarılacağını düşünsemde bunu yapmadı. Dudaklarını alnıma bastırarak uzun bir süre ayırmadı. Kapanan gözlerimle kokusunu içine çektim. Onun sevdiğim kokusuna rağmen içimi bir huzursuzluk kapladı. Dudaklarını geri çekmeden tenime vuran nefesiyle mırıldandı.

"Özür dilerim Bahar. "

Veda öpücüğü andıran bir buse ve arkasından gelen çatlayan sesi başımı kaldırarak yüzüne bakmama sebep oldu. O ise buna müsaade etmeyerek geri çekildi. Gözlerini kaçırdı benden. İlk defa garip bir boşluğa düştüm. Onun yokluğu sardı tüm bedenimi. Yanımdaydı ama yoktu sanki.

"Yağız..."

Arkasını dönerek beni duymazdan geldi. Kaçar adımlarla odadan çıktığında özrün sebebini düşünüyordum. Titrek bir nefes alarak dolan gözlerimi engellemeye çalıştım. Hayır hayır... Bana söz vermişti. Terk etme ihtimalini düşünemezdim. Sinirliydi ama geçecekti.

Bahçeye çıktığımda otoparka ilerledim. Babam arabasına yaslanmış Meriç'le beni bekliyordu. İkisi de çoktan üzerini değiştirmişti. Yanlarına geldiğimde babama çekingen bakıyordum. Göğsünde bağladığı ellerini iki yana açtı.

"Gel bakalım prenses."

Tereddütsüz sanki bunu bekliyor gibi sarıldım babama. Kollarıyla sararak göğsüne bastırdı. Özlemiştim. O da beni özlemişti. Biliyordum, babamdı o benim. Eli başıma uzandığında saçlarımı okşadı. Başımı biraz geri çekerek gülümsedim.

"Hoş geldin baba."

Gülümsedi ama bu kısa sürdü.

"Pekte hoş bulmadım Bahar."

Masum bir çocuk gibi bakıyordum ela gözlerine.

"Baba..."

O ise buna kanmayacak kadar iyi tanıyordu beni.

"Bu konuyu evde konuşacağız."

Onaylar bir şekilde başımı eğdiğimde yeniden beni kendine çekti. Başım tekrar babamın göğsünde yerini aldığında kalbimdeki tüm huzursuzluklara rağmen kendimi güvende hissediyordum.

Derin bir nefesle kokusunu içime çektim. Bu koku benim çocukluğumdu. Bu koku benim çocukken her sabırsız bekleyişlerimin ardından aldığım kokuydu. Şimdi ise bu barut kokusuyla sarmalanmış babamın kokusunu bir kişide daha alıyordum. Kalbime giren bir adam daha tıpkı babam gibi kokuyordu. Kim bilir? Belkide bu sayede girmişti kalbime.

Babam saçlarıma küçük bir buse bıraktığında dudaklarım kıvrıldı. Babam kızgındı ama seviyorduda. Evlat olmak böyle bir şeydi işte.

Yüzümdeki tebessümü silemeden görüş açıma giren Yağız'la Gökhan yanımızdan geçiyordu. Yağız'la göz göze geldiğimizde kara gözleri ilk defa mavi gözlerime boş baktı. Sanki alelade bir bakıştı. Zaten bu o kadar kısa bir andı ki ben bile anlamadım. Yanımızdan geçip giderlerken geri çekildim.

"Gidelim mi?"

Babam başıyla onaylayarak kapımı açtı.

"Geç bakalım."

Dişlerimi göstererek güldüğümde kapıyı kapatmadan elini uzatarak burnumu sıktı. Suratım buruşmuş elimin ayasıyla ovarken isyan ettim.

"Baba! Ben annem değilim."

Meriç arka koltuğa oturduğunda gülüyordu. Babam da şoför koltuğuna geçerek başını benden tarafa çevirdi.

"Ama annen kadar güzelsin prenses."

Hep birlikte eve geldiğimizde aklımda annem vardı. Onu çok özlemiştim. Keşke o da gelmiş olsaydı. O zaman daha çok mutlu olurdum. Arabadan inmeden bakışlarımı babama çevirdim.

"Annem nasıl baba? Keşke onu da getirseydin."

Gülümseyerek yanağımı okşadı.

"İyi iyi..."

Beni geçiştirerek arabadan indiğinde Meriç'le ben de indim. Hep birlikte merdivenleri tırmanırken üst kattan sesler gelmeye başlamıştı. Kulağıma çalınan sesle başımı hemen arkamdan gelen babama çevirdim. Kıvrılan dudaklarını gördüğüm anda gülmeye başladım.

"Yaa baba..."

Hızlı adımlarla merdivenleri tırmanırken heyecanla seslendim.

"Anne!"

Son merdivenleri de tırmanırken ömrümde tanıdığım en güzel en merhametli kadının şefkatle dolu sesi geldi.

"Bahar. Güzel kızım."

Heyecanla son basamakları da çıkarak annemin açtığı kollarına atıldım. Başımı yana çevirdiğimde Yağız ve Gökhan'ı fark ettim. Demek annem onlarla konuşuyordu. Geri çekilerek gülümsedim.

"Annem, gelmişsin."

Annem tıpkı onun gibi olan sarı saçlarımı okşayarak yanağımdan öptü.

"Bu fırsatı kaçırır mıyım hiç?"

Gülümseyerek annemin beyaz tenine yakışan pembe yanaklarını sıktım.

"Çok iyi etmişsin."

Mavi gözleri yine ışıl ışıl ellerimi kavradı.

"Çok özledim kızım seni."

Gülümseyerek tekrar sarıldım.

"Bende anne."

Babam merdivenleri çoktan çıkmış memnuniyetle bizi izliyordu.

"Bana böyle sarılmadı." dedi trip atarcasına.

Gülümseyerek başımı babama çevirdim.

"Baba... Aşk olsun."

Annem imalı bir bakış attı babama.

"Kıskandın mı albayım?"

Babam bizi kolları arasına alırken ikimizin de başından öptü.

"Sizinle ilgili her şeyi kıskanırım."

Babamın biraz önceki sevimli çıkan sesi şimdi sert ve uyarır tonda çıktığında yanımızdaki adamlara takıldı bakışlarım. İkiside öylece kapıda durmuş bizi izliyordu. Gökhan'ın yüzünde ufak bir tebessüm varken Yağız yine ifadesizdi. Fakat ikisinin gözlerinde de imrenen bakışları anlamamak için kör olmak gerekirdi.

"Hadi eve artık."

Babamın uyarısıyla kapıya yöneldiğimizde annem bir şey hatırlamış gibi arkasını döndü.

"Diğer arkadaşlarınıza da haber vermeyi unutmayın. Yarım saate masa hazır olur."

Benim kaşlarım havalanırken babamın tam aksine çatılmıştı.

"Hayırdır İnci."

Annem sıcak gülümsemesiyle kısılan gözlerinin yanında oluşan çizgilere inat hala çok güzeldi.

"Bahar'ın arkadaşlarını da yemeğe çağırdım. Hem tanışmış da oluruz."

Babam memnuniyetsiz bakışlarını ikiliye çevirip homurdandı.

"Çok mu lazımdı şimdi?"

Yağız üstüne alınmış olacak ki anneme küçük bir tebessüm sundu.

"Biz rahatsızlık vermeyelim İnci hanım. Siz ailecek yiyin."

Annem kaşlarını çatarak öne bir adım attı. Her samimi ve elindekileri paylaşmayı seven bir kadındı.

"Olur mu evladım? Siz bakmayın Cihangir'e. Gençliğinde de huysuzdu, hala huysuz."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda babam suratını astı.

"Yavrum sırası mı şimdi?"

Annem omuz silkerek yeniden ikiliye döndü.

"Kesin bekliyorum bak."

Yağız sessiz kalırken Gökhan gülümsedi.

"Geliriz efendim."

Annem cevaptan memnun arkasını döndü.

"Hadi eve o zaman."

Hep birlikte içeri geçtiğimizde aklım arkamdaki adamda olsa da babam varken başımı çevirip bakamadım. İçeri dalgın bir şekilde girdiğimde beni bekleyen ikinci sürpriz dalgasından habersizdim. Oturma odasına bir adım atmıştım ki Burçak teyzemin sesini duydum.

"Bahar."

Şaşkınlıkla kaşlarım havalanırken gülümsedim.

"Teyze."

Kollarını açtığında hemen sarıldım. Bugün bu bir rutiel haline gelmişti. Her bulduğuma sarılıyordum. Tek bir kişi hariç...

Burçak teyzemle ayrıldığımızda hemen yanında duran Giray amcama selam verdim.

"Üsteğmen Bahar Aksoy. Hoş geldiniz komutanım."

Aynı şekilde selam vererek gülümsedi.

"Hoş buldum asker."

Hepimiz gülerken Meriç çoktan annesinin kanatları altına girmişti. Giray amcam saçlarımı karıştırdı.

"Nasıl buldun sürprizimizi?"

Ellerinden kurtulmaya çalışırken homurdandım.

"Şu dakikaya kadar iyiydi."

Hepsi güldüğünde bir adım geri çekildim.

"Benim duş almam lazım."

Annemin derdi yemekti.

"Acele et Bahar. Yemek yiyeceğiz."

Yüzümdeki gülümsemeyle odama girdim. Silahımı komodinin üzerine bırakıp ceplerimi boşalttım. Dolaptan kıyafet alarak kendimi banyoya attım. Bu kadar kalabalıkta banyoda giyinmekten başka şansım yoktu.

Kısa ve hızlı süren bir duş alıp havluma sarındım. Saçlarımı kuruttuktan sonra işlerimi halledip getirdiğim dar paça, gri eşofmanımı altıma geçirdim. Üzerime de pudra, kapüşonlu polarımı geçirip banyodan çıktım. İçeriden ve mutfaktan sesler gelirken hemen odama geçtim. Yüzüme kremimi sürerek saçlarımı açık bıraktım. Bakışlarım parfümüme takıldığında aklıma gelenlerle alt dudağımı ısırdım. Yağız'ın gönlünü almayı planlıyordum.

Dolabımı açarak içinden mavi fularımı çıkardım. Sağ bileğime dikkatli bir şekilde sarıp bağladım. Aynanın önünde duran parfümümü bir iki kez boynuma hemen ardından da bileğimdeki fulara sıktım. Yağız'ın bu kokuyu fark edeceğini biliyordum.

Kapı çaldığında onların geldiğini anlayarak hemen odadan çıktım. Annem çoktan kapıyı açmıştı. Önden Yağız içeri girerken hemen arkasında Gökhan, Emirhan ve Aykut vardı. Hepsi suçlu bir çocuk gibi çekingen bakışlar atarken babamdan çekiniyorlardı. farkındaydım.

Yağız başını benden tarafa çevirdiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. O da duş almıştı. Saçları hafiften nemli duruyordu. Üzerindeki ince, duman rengi, üzerine tam oturan bir kazak, altına da siyah pantolon giymişti. Yine fazla yakışıklı duruyordu. Sıradan gibiydi ama dikkat çekiyordu. Hele de kara gözlerini tıpkı şu anki gibi bana diktiğinde daha da bir yakışıklı görünüyordu.

Üzerimde gezen bakışları gözlerimi bulduğunda kıpırdayamadım. Annem bu anı farkında olmadan bozarak oturma odasını işaret etti.

"Hadi geçin bakalım. Masa hazır."

Hepsi kuzu kuzu söz dinlerken içeri geçtiler. Bende hemen arkalarından girdim odaya.

Hepimiz masaya oturduğumuzda biraz sığmakta zorluk çekmiştik. Allah'tan masa açılıyordu da biraz daha büyümüştü. Babam masanın baş kısmına geçerken Giray amcam da diğer başa oturdu. Annem, ben Meriç ve Burçak teyzem masanın bir yanına sırasıyla otururken, Gökhan Yağız Aykut ve Emirhan da tam karşımıza geçti. Annem hepimize servis yaparken bir yandan da timin isimlerini öğrenmeye çalışıyordu.

"Sen Gökhan'dın değil mi oğlum?"

Gökhan çorbasını alarak gülümsedi.

"Evet efendim."

Yağız'a uzatırken onun ismini de öğrenmişti.

"Sen de Yağız üsteğmendin."

Yağız hafif başını eğerek onayladı.

Aykut'a çorbasını annemin elinden alarak ben uzattım. Ama soru anneme aitti.

"Senin adın neydi bakalım?"

Aykut gayet saygılı tebessüm etti.

"Aykut."

Annem gülümseyerek Emirhan'a bakışlarını çevirdiğinde soru sormasın fırsat kalmadı.

"Bende Emirhan. Bahar komutanım timde en çok beni sever."

Gülerek başımı iki yana salladığımda anneme fırsat vermeden babam araya girdi.

"Senin ne özelliğin var?"

Babamın sorusuyla Emirhan sessizce olduğu yere sinerken Giray amcam gülerek Emirhan'ın sırtına vurdu.

"Bahar iddia da sevmez ama."

Giray amcam Emirhan'ı ne kadar da iyi tanıyordu. Emirhan da buna şaşırmış olacak ki amcama dikti bakışlarını.

"Siz..."

Giray amcam kıvrılan dudaklarıyla masada biraz daha dik bir konum aldım. İlerleyen yaşına inat yeşil gözleri sanki hep aynı kalıyordu.

"Albay Giray Sönmez."

Meriç eksik parçayı tamamladı.

"Namı diğer Sarı."

Aykut heyecanla atıldı.

"Sarı komutan siz misiniz albayım? Hani profesyonel bomba imhacı."

Giray amcam tebessümle başını eğdi. Burçak teyzem bu fırsatı kaçırmadı.

"Yaşlandı artık. Yok öyle bomba falan."

Giray amcam Burçak teyzemin elini kavradı. Burçak teyzem çok korkuyordu amcama bir şey olacak diye. Şimdilerde amcam operasyona gitmediği için daha rahattı ama gençliğinde teyzemin kalbine az indirmedi.

"Yok kıvırcığım."

Babam daha fazla uzatmayarak yemeğe geçti.

"Afiyet olsun."

Herkes sessizce yemeğini yerken canım pek de bir şey istemiyordu. Arada kaçamak bakışlarımı Yağız'a atsam da karşılık bulamamak canımı sıkıyordu. Annem fark etmiş olacak ki kaşlarını çattı.

"Bahar neyin var kızım? Yemiyorsun hiçbir şey."

Bakışlar bana döndüğünde biraz çekingen anneme baktım.

"Yiyorum ya anne."

Annem masadaki ara sıcak tabaklarından birini alarak tabağıma ekleme yapmaya başladı.

"Zayıflamışsın Bahar. Kendine dikkat etmiyor musun kızım?"

Annemin tabağıma koyduklarını engellemeye çalışarak mızmızlandım.

"Anne çok oldu. Aynıyım hem, zayıflamadım."

Babam da benden taraftı.

"İnci rahat bırak kızı. Kocaman oldu artık."

Annem kaşlarını çatarak babama döndü.

"Daha dün benim kızım küçük. Sevgilisi olamaz giyen sen değil miydin?"

Elimdeki çatalı düşürmemle Meriç yanımda sırıtmaya başladı. Emirhan'ın içtiği su boğazına kaçarken sanki sevgilim oydu. Aykut sırtına

vurarak homurdanıyordu.

"Sana ne oluyor lan?"

Gökhan yandan bakışlarını Yağız'a atarken karşımdaki adam hiç istifini bozmadan bardağına uzandı. Büyükçe bir yudum aldığında sanki annemin söylediklerini hiç duymamıştı. Babam kaşlarını çatarak bakışlarını anneme dikti.

"İkisi aynı şey mi güzelim?"

Annem babamın karşısında altta kalmayacak tek kişiydi.

"Ne farkı var Cihan?"

Babam yanaklarını şişirip serbest bıraktı.

"Tamam hanım tamam. Sen öyle diyorsan öyledir."

Annem yüzündeki tebessümle tekrar ayağa kalkarak çocukların tabaklarına zorla servis yaptı. Anlaşılan o ki bu akşam yemeği uzun bir süre bitmeyecekti.

Aradan geçen dakikalarla hepimizin karnı doymuş bu da yüzümüze yansımıştı. Herkes annemle Burçak teyzeme teşekkür ederken ayağa kalktım.

"Anne siz oturun hadi. Masayı biz toplarız."

Burçak teyzem ayağa kalkarak itiraz etti.

"Olmaz kızım, görevden geldiniz siz."

Yağız da ayağa kalkarak bana destek oldu.

"Hepimiz birer tabak alsak masada bir şey kalmaz. Siz oturun. O kadar uğraşmışsınız zaten."

Yağız'ın bakışıyla herkes ayağa kalkarak masadan bir şeyler aldığında annem gururluydu.

"Maşallah maşallah. Nasıl efendi çocuklar Cihangir, görüyor musun?"

Babam ayağa kalkarak homurdandı.

"Kesin öyledir."

Elimdeki tabakları mutfağa götürerek tezgaha bıraktım. Hemen yanımda beliren Yağız'la başımı ona çevirdim.

"Küs müyüz?"

Sessiz kalışıyla mutfağa giren Gökhan'la Aykut'un çıkmasını bekledim. Hemen arkasından gelen Meriç ve Emirhan'la ocağa yönelip çayı demledim. Onlar çıkınca tekrar başımda bekleyen Yağız'a döndüm.

"Neden benden özür diledin?"

Elimi kaldırarak yanağını okşadığımda anlık da olsa gözleri kapandı. Bileğimi kavrayarak yanağına bastırdığında fulara sıktığım parfümün

kokusunu çoktan almıştı.

"Bahar..."

Yağız sözlerine devam edemeden mutfağa giren Burçak teyzemle hemen elimi çektim. Olağan davranmaya çalışıyordum.

"Şu tabakları makineye koyayım ben."

Yağız benden daha kötüydü.

"Bardaklar nerede demiştin Bahar?"

Teyzem kaşları havada bize bakarken üst dolapları işaret ettim.

"Sağ tarafta dedim ya komutanım."

Burçak teyzem bir iki adım daha atarak Yağız'a engel oldu.

"Sen içeri geç oğlum, ben hallederim."

Yağız teyzeme dönerek gülümsedi.

"Her şey için teşekkür ederim. Yemekler çok güzeldi."

Burçak teyzem esmer bir kadındı. Siyah kıvırcık saçlarından dolayı Giray amcam ona hep kıvırcığım derdi. Şimdilerde teyzem saçını topuz yaptığı için pek anlaşılmıyordu ama gençlik fotoğraflarında kabarık saçları, iri gözleri, dolgun dudaklarıyla amcamın neden aşık olduğunu açıklar nitelikteydi. Zaten Meriç de kıvırcık saçlarını annesinden, yeşil gözlerini de babasından almıştı.

"Afiyet olsun oğlum."

Yağız küçük bir tebessüm sundu.

"Sağ olun."

Tam çıkacağı sırada teyzem tekrar seslendi.

"Yağız." Yağız bize döndüğünde devam etti. "Sen nereliydin?"

Teyzem Yağız'ı dikkatle incelerken bende her şey normal gibi makineye tabakları yerleştiriyordum. Kulağım onlardaydı. Fakat bu sorunun cevabını biliyordum. Künyelerimizde yazıyordu.

"Niğdeliyim efendim."

Teyzemin Yağız'ı sorguya çektiği belliydi.

"Annen, baban orada mı?"

Yağız sesiz kaldığında başımı çevirerek onlara baktım. İşte bunu bilmiyordum. Yağız'ın yüzü yine ifadesiz bir hal aldığında kaşlarımı çattım. Bakışları beni bulduğunda düz bir sesle cevap verdi.

"Babam vefat etti. Annemle kız kardeşim birlikte yaşıyorlar."

Teyzem hata yapmış gibi öne doğru bir adım atıp Yağız'ın kolunu sıvazladı.

"Başın sağ olsun oğlum. Kusura bakma üzdüm."

Yağız samimiyetle gülümsedi.

"Üzülmedim. Ben içeri geçeyim artık."

Teyzem başıyla onayladığında Yağız mutfaktan çıktı. Tekrar işime odaklanırken teyzem elini tezgaha yaslamış başımda bekliyordu. Makineyle işim bittiğinde kapağını kapattım. Bakışlarımız birleşince dudaklarımı büzdüm. Bu imalı bakışları iyi tanıyordum.

"Hadi, söyle teyze."

Omuzlarını silkerek biraz önce o imalı bakışları atan o değilmiş gibi dolaba yöneldi.

"Hoş çocuk... komutanın."

Son kelimeyi üzerine basarak söylemişti. Gözlerimi devirdim.

"Teyze..."

Beni duymazdan gelerek dolabı gösterdi.

"Tatlı olacaktı. Onları da çıkart."

Hepimiz oturmuş çaylarımızı içiyorduk. Annem, teyzem ve ben masada otururken erkekler koltuklara oturmuştu. Babam çayından bir yudum alıp Meriç'e döndü.

"Ankara işi ne oldu?"

Meriç hemen babasının yanındaydı.

"İzin aldım. Sizinle döneceğim.

Meriç Ankara mezunuydu. TUS sınavına girmek için Ankara'ya gidecekti. Buralarda sıkılmıştı sanırım. Kendi bölümünde ilerlemeyi düşünüyordu. Burçak teyzem bu durumdan en memnun kişiydi.

"İnşallah kazanırsın."

Teyzeme dönerek gülümsedim.

"Başka bir ihtimal var mı teyze? Hocası sensin."

Burçak teyzem şu an kendi bölümünde uzman doktordu. Emekli olsa da özel bir hastanede çalışmaya devam ediyordu. Onun azmine hayrandım. Çok zeki bir kadındı.

Giray amcam gülümseyerek oğlunun sırtına vurdu.

"Kazanacak tabii. Anasına sözü var."

Yağız bardağını bitirdiğinde ayağa kalktı.

"Biz artık gidelim."

Diğerleri de ayaklanırken annem itiraz etti.

"Hemen niye kalkıyorsunuz? Meyve koyacaktım daha."

Gökhan gülümsedi.

"Her şey çok güzeldi. Elinize sağlık ama gidelim artık."

Babam da bu fırsatı kaçırmadı. Aslında bir o kadar da anlayışlıydı.

"Yorgun onlar hanım. Bırak dinlensinler."

Hepsi kapıya yöneldiğinde Meriç de ayağa kalktı.

"Beni de kabul edersiniz artık. Malum bizim ev fazla kalabalık."

Aykut ilk konuşan oldu.

"Gel komutanım bizim ev müsait."

Meriç gülerek bize doğru gelip annesine sarılırken babamın bakışları Yağız'daydı.

"Beni bekle. Geleceğim birazdan."

Yağız başıyla onaylarken annem beni dürttü.

"Bahar arkadaşlarını yolcu et kızım."

Beklediğim kelimeleri duyar duymaz ayağa kalktım. Kapıya ulaştığımızda Meriç, Emirhan ve Aykut alt kata indi. Gökhan karşıya giderek kapıyı açarken Yağız gitmeden kolundan yakaladım. Bakışları beni bulduğunda bileğime bağladığım mavi fularımı çıkarıp Yağız'ın bileğine bağladım. Dudakları kıvrılır gibi olsa da belli etmedi.

"Bahar."

Babam bana seslendiğinde telaşla çabucak yanağından öptüm.

"İyi geceler."

Kapıyı kapattığımda merakıma yenik düşerek dürbünden baktım. Yağız bileğindeki fuları burnuna yaklaştırarak kokladığında dudakları kıvrıldı. Aynı anda benim de dudaklarım kıvrıldığında başını kapıya çevirdiği an anlamaması için geri çekildim. Dudağımda saklamaya çalıştığım tebessümle odaya girdiğimde babam ayağa kalktı.

"Gel bakalım prenses. Seninle biraz baba kız konuşalım."

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum

Hayırrrrr.... bölüm kısa değil 😅

Bir sonraki bölüm sizi biraz hüzün bekliyor olabilir.

Görüşmek üzere hoşça kalın.

İnst.@soylumery

20. Hak Ettim

Merhaba ☀
Şuraya bir Bahar bırakalım.
Güneş de olabilir ☀
Bu bölüm 1 Nisan'a özel olsun. 😊
Size şaka gibi bölüm yazdım.

Siz de bir sürü oy ve yorumlarınızla bana büyük bir şaka yapın. 😂
Keyifli okumalar ❤

Yağan yağmurlara karışan gök gürültüleri kimilerinin korkulu kabusları olurken yıldırımın gölgesi gibi gelir bana. Sanki o ışık yansıması herkesi büyülediğinde arkasından gelen gürültü onun kendine ait olduğunu gösterir. Herkes korkar. Oysa tehlikeli olan yıldırımın kendisidir. Gürültüsü bize biraz daha geç gelir o kadar.

Babam adının hakkını veren yegane adamdı. Ne zaman nereden çıkacağını bilemezdiniz. Merhameti dağlar kadardı. Fakat öfkesi de yağmur gibiydi. Yıldırım çakar, gök gürler ve yağmaya başlayan yağmurla o dağlar sırılsıklam olurdu.

İkimizde yatağıma karşılıklı oturmuş birbirinize bakıyorduk. Babam benimle konuşacağını söylemişti ama şimdi konuşmak yerine öylece susuyordu. Dudaklarım büzüldüğünde derin bir nefes aldım.

"Baba..." Bakışları ciddiyetini korurken devam ettim. "Biliyorum uzak dur demiştin ama ben seni dinlemedim. Belki de hata ettim baba bilmiyorum ama nedenini bir türlü anlayamıyorum. Aranızdaki sırrı bilmiyorum. Neden benden her şeyi saklıyorsun?"

İçimdekileri bir bir döktüğümde babam amacına ulaşmıştı bile.

"Ne zamandır babanın sözünden çıkmaya başladın?"

Başımı önüme eğdiğimde buna müsaade etmedi.

"Kaldır başını. Asker olduğunu unutma."

Başımı kaldırmamla dik bakışları üzerimdeydi. Dudaklarım büzüldüğünde başını iki yana salladı.

"Tıpkı annen gibisin."

Kısık çıkan sesimle mırıldandım.

"Özür dilerim."

Çatık kaşları üzerimde gezerken dayanamayarak kollarını iki yana açtığında hemen göğsüne saklandım. Yine kıyamamıştı bana. Babamın kolları beni koruyacak en iyi yerdi. Onu ikna etmek istercesine tekrar mırıldandım.

"Özür dilerim baba. Niyetim sözünü çiğnemek değildi."

Saçlarımı okşarken başıma bir öpücük bıraktı.

"Bilmediğin şeyler var kızım. Yağız'dan uzak durmanı isterken seni değil onu düşünüyordum. Senden yana şüphem yok benim ama daha toysun. Öğreneceğin çok şey var prenses."

Babamın göğsüne başımı yaslamış söylediklerini dinlerken kafam daha da çok karışıyordu.

"Neden? Neden onu düşünüyorsun?"

Cılız çıkan sesimle beni biraz daha göğsüne bastırdı. Sıkıntılı gelen sesi beni şaşırtıyordu.

"Onun bir amacı var Bahar. Senin görevin onun aklını karıştırmak değil."

Kaşlarımı çatarak geri çekildim.

"Benim görevim ne baba?"

Gözlerimiz kesiştiğinde kendinden emindi. Sanki bunu çok daha önceden planlamıştı.

"Senin görevin onu dizginlemek."

Kuruyan dudaklarımı ıslatırken başımı yere eğdim. Düşünüyordum. Babamın aklındakilere yetişemesem de ben de düşünüyordum. Bir görevim olduğundan bile haberim yoktu mesela. Şimdi öğrenmiştim. Babamsa bunların hepsini hesaplamıştı ama hesaplamadığı tek bir şey vardı. O da benim kalbim. O ne benim ne de babamın sözünü dinliyordu.

"Alper Fidan kim?"

Bakışları dalıp gittiğinde zor bir tebessüm sundu. Acıyla karışık bakan gözleri tıpkı Yağız'a söylediğim zaman onun gözlerinde gördüğümle aynıydı. Sadece Yağız bunu daha çok belli ediyordu. Babamsa çok daha iyi kamufle edecek kadar tecrübeliydi.

"Şehit askerlerimizden kızım."

Bildiğim şeyi söylemesinden sebep devam ettim. Aklımdakileri teyit etmekti niyetim.

"Onu Kulaksız mı şehit etti?"

Babam öfkeyle yumruğunu sıktığında emin oldum. Doğru gidiyordum. Babamın sessizliği de benim için onaydı. Geriye tek bir eksik parça kaldı.

"Pala bu yüzden onun peşinde ve sen onu bulmasını istiyorsun."

Bakışlarını bana çevirdiğinde gülümsedi. Eli boynuma uzanırken başımı kendine çekerek alnımdan öptü.

"Beklediğimden hızlısın."

Ayağa kalkarak odada bir iki adım attı.

"Yine de çok kurcalama Bahar."

Son cümlesiyle dudağımın kenarını kıvırdım.

"Senin kızın olduğumu unutuyorsun."

Aynı şekilde onun da dudağının kenarı kıvrıldı.

"Ne mümkün?"

Konuşma bitmiş olacak ki arkasını dönüp odadan çıkacağı sırada bir şey unutmuş gibi tekrar bana döndü. Parmağı havada kaşları çatıktı.

"Ha bu arada bir daha o yeni yetme benim prensesime dokunursa onu eğitimlerden beter yaparım."

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Şu an gerçekten utanıyorum.

"Baba..."

İşaret parmağını alnına götürerek kaşlarını kaldırdı. "Aklına..." kalbinin üzerine getirerek devam etti. "Ve kalbine sahip olacaksın Güneş. Vazife her şeyin üstündedir. "

Son sözleriyle babam odadan çıktığında sessizliğe gömüldüm. Yağız'la aramda geçenleri anlamıştı fakat aramızdaki ilişkiyi veto etmediği gibi onaylamamıştı da. Sadece daha önemli sorumluluklarım olduğunu söyleyip beni daha büyük bir ikilemde bırakmıştı. İşin kötüsü ben bilmediğim bir görevi sahiplendiğimin farkında bile değildim.

Her şeyi geçtim tüm bunlar için çok geç değil mi? Çoktan kaptırdığım kalbime nasıl sahip çıkacağım ben?

Boş boş parmaklarıma düşürdüğüm bakışlarımla düşünürken odamın kapısı çaldı.

"Bahar, gelebilir miyim?"

Annemin sıcacık sesiyle onayladım.

"Gelsene anne."

Annem içeriye girerek kapıyı kapattı. Meraklı bakışları üzerimde tıpkı benim gibi yatağın kenarına oturdu.

"Baba kız beni dışlayıp ne konuştunuz bakalım?"

Gülerek omuz silktim.

"Biraz iş diyelim."

Gözlerini kısarak beni incelerken inanmışa benzemiyordu fakat daha iyi bir seçeneği de yok gibiydi.

"Öyle olsun bakalım."

Sıcak bakışlarını kendisinden aldığım mavilerime dikerek gülümsedi.

"Beraber uyuyalım mı?"

Tıpkı onun gibi gülümsedim.

"Çok isterim."

Ayağa kalkarak beni de dürttü. Pikeyi aralarken sitemliydi.

"Baban karşı daireye gitti. Bu adam kızını görmeye geldiğinde bile iş peşinde. Yaşlandı ama hala gölge oyunları oynuyor."

Annemin sözleriyle kahkaha atarak tıpkı onun gibi yatağa yattım.

"Harika bir benzetme oldu.."

Gülerek beni kolları arasına aldı.

"Şansına küssün. Bu gece kızımla yatacağım."

Keyifle anneme biraz daha sarıldım. Annem saçlarımı okşarken alt dudağımı dişliyordum. Annem durumu anlamış gibi başımdan öptü.

"Anlat hadi."

Başımı geriye atarak yüzüne baktım.

"Nasıl anlıyorsun anne?"

Alttan bakışlarıyla dudağının kenarını kıvırdı.

"Körle yatan şaşı kalkarmış. Ne de olsa ben de babanın eğittiği askerlerinden sayılırım."

Kıkırdamamla onayladım.

"Haklısın."

Annem çok eğlenceli bir kadındı. Belkide babamın annemde bulup sevdiği şeylerden biri de buydu. Tekrar başımı göğsüne koyduğumda derin bir iç çektim.

"Anne... babama aşık olduğunu nasıl anladın?"

Annem bir süre sessizliğe gömüldü. Fakat bu çok da uzun sürmedi.

"Bir gün baban bana ailemin yanına gitmemi söyledi Bahar. Yani kısaca kovdu beni yanından. O kadar zoruma gitti ki sana anlatamam. Ben onunla olmak isterken o beni kovduğu için çok üzüldüm ama o gün Cihangir'e karşı hissettiklerimin de farkına vardım."

Aklıma Yağız'ın beni gönderdiği günler geldiğinde yutkunarak devam ettim.

"Peki babamın yanlış kişi olmasından korkmadın mı?"

Annem bir anda gençliğine giderken kıkırdadı.

"O kadar çok başımı derde sokuyordum ve baban o kadar çok beni kurtarıyordu ki bunu düşünmeye fırsatım dahi olmadı. Güvenilir bir liman gibiydi."

Üzgünce dudak büktüm.

"Anne ya yanlış kişiyi seversem."

Eli saçlarımda şefkatle okşarken sesi fazla içtendi.

"Aşk bir kumar gibi Bahar. Hiçbir zaman garantisi yok, kesinlik yok. Her an kaybedebilirsin. Fakat yine de elindeki en iyi kartı oynayacaksın." Elimi kavrayıp kalbinin üzerine koydu. "En iyi kart hep buradadır kızım."

Sıcacık gülümsedim. Fakat bu gülücüğün içinde bir de burukluk saklıydı.

"Peki ya siz istemezseniz."

Annem duraksayarak düşünmeye başladı. Sorularımın sebepsiz olmadığını biliyor olacak ki düşünerek özenle cevaplıyordu.

"Hım... Aşk bazen insanları körleştirir ama ben senin yanlış bir seçim yapmayacağını biliyorum. "

Sessiz kaldığımda annem omuzunu kıpırdatarak geri çekilmemi sağladı. İki mavi göz birbirini bulduğunda dudağının kenarını kıvırdı.

"Hangisi sana bunları sorduran?"

Şaşkınca anneme baktım. Bu çok hızlı olmuştu.

"Ne?"

Gözlerini devirerek saçımı çekti.

"Annenden saklaman çok ayıp. Şu esmer olan mı?"

Suratımı buruşturdum.

"Masada bir esmer yoktu anne."

İmalı bir bakış attı.

"Ama sadece bir tanesinin gözleri senin üzerindeydi."

Elimle yüzümü kapattığımda utanmıştım.

"Utanıyorum."

Beni tekrar kendine çekerek kolları arasına aldı.

"Demek benim minik kızım büyümüş."

Gülerek tatlı bir serzenişte bulundum.

"Yapma anne ben büyüyeli çok oldu."

Saçlarımı karıştırarak homurdandı.

"Büyümen hoşuma gitmiyor Bahar. Yaşlandığımı hissediyorum."

Başımı kaldırarak gözlerine baktım.

"Hala çok genç ve güzelsiniz baytar hanım."

Suratını buruşturarak beni itti.

"Huyunu neden babandan aldın ki?"

Gözlerimi kıstım. Ben babamın kızıydım.

"Babam hep inadını annenden almışsın diyor."

Kahkaha atarak başıyla onayladı.

"Gençliğimde az çektirmedim babana."

Aklına bir şey gelmiş gibi kaşları havalandı.

"Şu üsteğmeni kahvaltıya çağıracağım. Daha yakından tanımalıyım."

Mani olmak adına itiraz ettim.

"Hayır anne. Biz daha çok yeniyiz."

İlk söylediğimi duymasa da nereden yakalayacağını çok iyi biliyordu.

"Demek çok yeni. Sevgilisiniz ve ben yeni öğreniyorum öyle mi?"

Sesindeki sitemi fark ettiğimde geri çekilerek annemin yanağını öptüm. Tam bu esnada Burçak teyzem içeri girdiğinde suratını astı.

"Bensiz mi İnci? Aşk olsun."

Annem beni işaret ederek gülümsedi.

"Daha yeni başladım. Sorguda şu an."

Burçak teyzem heyecanla yanımıza adımladı.

"Ay bir şey kaçırmadım değil mi? Söyledi mi komutanına asıldığını?"

Gözlerim kocaman olmuş utançla inledim.

"Burçak Teyze..."

Annem gözlerini kısarak bana döndü.

"En son ben mi öğreniyorum yani?"

Üzgün bir surat ifadesine kavuştuğumda ağlayacaktım. Burçak teyzem ısrarla devam etti.

"Mutfakta bastım onları. Görmeliydin İnci, ikisi de şapşal aşıklar gibiydiler."

Suratım buruşurken annem parmağını havada salladı.

"Her detayı istiyorum Bahar. Ben senin annenim."

Burçak teyzem hiç değişmeyecekti.

"Bende doktorum."

İki kadına da benden uzak durun bakışları atsam da Burçak teyzemin anneme olan desteğiyle kaçacak yerim olmadığını iyi biliyordum.

☀☀☀

Sabah gözlerimi araladığımda yatağımda yalnızdım. Etrafıma bakarak doğrulurken telefonuma uzandım. Dokuz buçuk olmak üzereydi. Bugün

evde olmamdan sebep başımı tekrar yastığa bıraktım. Hala uykumu alamamıştım. Yorgun vücuduma bu kadarı yeterli değildi.

Annemlerim geldiğini hatırlayarak yattığım yataktan kalktım. Üzerimdeki pijamalarla odadan çıktığımda oturma odasından sesler geliyordu. Odaya girince bizimkileri kahvaltı masasında buldum. Hepsi çoktan uyanmıştı. Hatta Meriç bile eve gelmişti. Annem beni fark eder etmez gülümsedi.

"Günaydın kızım. Hadi kahvaltıya gel."

Annemin sesiyle bütün bakışlar bana döndüğünde gülümsedim.

"Elimi yüzümü yıkayıp geliyorum."

Arkamı dönerek lavaboya gittim. İşlerimi halledip tekrar odama geçtim. Üzerime v yaka ince biz kazak geçirip altıma da dar paça bir kot giydim. Boynuma bir kolye geçirerek bileğime yine kumaş bilekliklerimden birini taktım. Saçlarımı açık bıraktım. Elime telefonumu alıp Yağız'ı arayarak kulağıma götürdüm. Kısa bir süre sonra telefonunun kapalı olması kaşlarımı çatmama sebep oldu. Babam gece geç saatte eve gelmişti. Yağız'la ne konuştuğunu bilmiyordum ve şimdi telefonunun kapalı olması pek hayra alamet durmuyordu. Bozuntuya vermeyerek telefonu cebime attım. Şimdi babam varken bu durumu sorgulayamazdım.

Tekrar oturma odasına geçtiğimde masanın baş kısmında oturan babamın boynuna kollarımı dolayıp yanağından öptüm. Gülümseyerek bakan babamla aynı şekilde annemin de boynuna kollarımı dolayıp onu da öptüm.

Giray amcamla, Burçak teyzeme de uzaktan öpücük göndererek Meriç'in yanına oturdum.

"Hepinize günaydın."

Hepsi gülümseyerek onaylarken Meriç de eğilerek yanağımı öptü.

"Günaydın prenses."

Babam gördüğü manzarayla elindeki çatalı Meriç'e salladı.

"Ulan uzak dur kızımdan."

Ben kıkırdarken Meriç sandalyesiyle yan tarafa kaymaya çalışıyordu. Burçak teyzem isyan etti.

"Kardeş onlar Cihangir. Rahat bırak çocukları."

Babam umursamazca kahvaltısına devam etti.

"Ben anlamam kardeş falan."

Giray amcam çayına uzanırken ters bir bakış attı.

"Bahar benim de kızım."

Annem yine isyan etti.

"Sabah sabah didişmeyin de kahvaltınızı yapın." Bakışları beni bulduğunda devam etti. "Bahar arkadaşların bugün çalışıyor mu? Kapıyı çaldım ama açan olmadı."

Meriç benden önce davrandı.

"Ben evden çıkarken çocuklar yatıyordu."

Şaşkınca mırıldandım.

"Yoo... bugün izinliyiz."

Babam son noktayı koydu.

"Çalışıyor onlar."

Şaşkınlıkla babama çevirdim bakışlarımı.

"Ben..."

Sözümü tamamlayamadan babam anlamıştı beni.

"Sen bugün izinlisin küçük hanım. Yarın sabah gideceğiz biz."

Üzgünce dudak büktüm.

"Bu kadar erken mi?"

Annemin gözleri doldu hemen.

"Gitmemiz lazım kızım. Hepimizin işi var."

Başımı eğerek onayladım. Doğru diyordu annem. Kendisinin kocaman bir hayvan hastanesi vardı Ankara'da. Babam ve Giray amcam hala çalışıyordu ve Burçak teyzem de izinli gelmişti.

Hep birlikte kahvaltı yaptıktan sonra evden çıktık. Yarın gidecekleri için bu günü gezmeye ayırdık. Hep birlikte bütün gün gezdikten sonra akşam yemeğini dışarıda bir restoranda yemeye karar verdik. Aslında fazla bir gezecek yeri yoktu ama yine de vakit geçirmiştik işte.

Aklıma Kaan'ın beni götürdüğü restoran geldiğinde orayı tercih ettim. Burada gördüğüm en iyi yer orasıydı. Ne kadar ki o yemek güzel başlayıp kötü bitmiş olsa da yemekleri gayet güzel ve Kaan tercih ettiğine göre de güvenli bir yerdi.

Yine cam bölmenin olduğu kısımda bir masaya yerleştiğimizde hepimiz siparişlerimizi verdik. Bakışlarım cam bölmenin dışına uzandığında o akşam Yağız'ı gördüğüm yere dalıp gittim. O geceki telaşım, Yağız'ı aramam, beni kolumdan tutup ara sokağa çekmesi, hararetle tartışırken gelen o eşsiz öpücük... Elimi çeneme yaslamış dalıp gittiğimde annemin sesini işittim.

"Bahar."

Başımı hemen yanımda oturan anneme çevirdim.

"Efendim anne."

Hüzünle elimi kavradı.

"Dalıp gitmişsin kızım. Bir şey mi var?"

Annemin sorusu babamın bakışlarını da bana çevirdiğinde zorla da olsa tebessüm ettim.

"Yoo..."

Devam etmekte zorlanırken hemen ileride bize doğru gelen Kaan dikkatimi çekti. İşte bu planda yoktu. Bakışları bende masamıza geldiğinde gülümsedi.

"Bahar bu ne güzel tesadüf."

Mecburen ayağa kalkarak bende gülümsedim.

"Merhaba sayın savcım. Öyle oldu."

Masadakilere göz gezdirerek tekrar bana dikti bakışların.

"Misafirlerin var sanırım."

Gitmemekte ısrarcıydı.

"Evet. Ailem."

Babam ayağa kalkarak Kaan'a elini uzattı.

"Cihangir Aksoy. Bahar'ın babasıyım."

Kaan babamı inceleyip gülümsedi.

"Savcı Kaan Vural. Memnun oldum Cihangir Bey."

Babam başıyla onaylarken Giray amcam da aynı şekilde elini uzattı.

"Giray Sönmez."

Kaan amcamla da el sıkıştığında diğerlerine gülümsedi.

"Hepiniz hoş geldiniz."

Annemle Burçak teyzem tebessüm etmekle yetinirken babam yapmayacağı bir şey yaptı.

"Bize eşlik edersiniz değil mi Kaan bey?"

Kaan'ın bakışları beni bulduğunda bunu çok uzatmadı. Babama gülümseyerek onayladı.

"Memnuniyet duyarım."

Hemen Meriç'in karşısına oturan Kaan'a da kısa sürede servis açılırken hayaller, hayatları yaşıyordum resmen. Ben etrafımda Yağız'ı ararken Kaan bir anda karşımda beliriveriyordu.

Gerçi onun beni getirdiği yere gelmem baştan hataydı ama burası zaten küçük bir yerdi ve fazla seçeneğim yoktu.

"Aileni de getirdiğine göre burayı gerçekten beğendin Bahar."

Kaan'ın dudaklarından dökülenler bakışlarımı ona çevirmeme sebep oldu. Yersiz bulduğum sözlerini geçiştirmek adına onayladım.

"Evet."

Fakat Burçak teyzemin çoktan dikkatini çekmişti bile. Elindeki çatalıyla ikimizi işaret etti.

"Siz... daha öne birlikte buraya mı geldiniz?"

Babamın bakışları beni bulduğunda dudaklarım büküldü. Gerçekten iki günde babamın gözünde nasıl bir izlenim oluşturduğumu kestiremiyordum. Ben onun gözünde başarılı bir subay olarak görünmeye çalışırken etrafımdaki birileri sürekli bu durumu bozuyordu.

Kaan kendinden emin bir gülümseme sundu.

"Bahar kibarlık ederek davetimi kabul ettiğinde geldik."

Giray amcam bakışları yemeğinde homurdandı. Belli ki babamın kıskançlığı ona da geçmişti ya da hoşuna gitmeyen şeyler vardı.

"Gerçekten kibarlık etmiş."

Meriç gülerken annem toparladı.

"Bende beğendim burayı. Ayrı bir havası var."

Kaan keyifle gülümsedi.

"Çok sevindim...." ismi bilmediği için duraksadığında annem tamamladı.

"İnci."

Kaan memnun bir şekilde devam etti.

"Çok sevindim İnci hanım. Bu arada bir şeyi de söylemeden edemeyeceğim."

Annemin merakla kaşları havalandığında Kaan babamın can alıcı noktalarına dokunmaya devam ediyordu.

"Bahar'ın güzelliğini kimden aldığını merak ediyordum. Şimdi görmüş oldum."

Annem duyduğu iltifattan memnun dişlerini göstererek gülümsedi.

"Teşekkür ederim evladım. Çok incesin."

Babam arkasına yaslanarak başını Kaan'a çevirdiğinde dikkatle izliyordum. Fazla bile sabretmişti.

"Bahar güzelliği annesinden..." derken Kaan'ın bakışları babama döndüğünde ela gözlerini tehditkar bir şekilde karşısındakine dikerek devam etti. "Elinin sertliğini de benden almış."

Kaan durumu anlamış olacak ki bakışlarını önüne indirerek gülümsedi.

"Anlıyorum Cihangir Bey."

Babamın sözleriyle sessizleşen masa bir süre sonra yerini yeniden hoş bir sohbete bıraktı. Biten yemeğin ardından içilen kahvelerle babam amcam ve

Kaan bol miktarda iş konularına daldıklarında onlara katılmadım. Annemle geçen son dakikalarımı değerlendirmek daha cazip geldi.

Biten yemekle akşam eve geldiğimizde odama geçerek Yağız'ı tekrar aradım fakat telefonu yine kapalıydı. Bu durum canımı sıkmaya başladığında Gökhan'ı aradım. Sonuçta Yağız'ın sürekli yanında olan kişi ondan başkası değildi.

Gökhan'ın telefonu açıktı ancak bir türlü cevap veren olmadı. Dayanamayacağımı anladığımda odadan çıktım. Oturma odasına geçerek camdan dışarı baktığımda Yağız'ın arabası hala ortalarda yoktu. Biz eve geldiğimizde de yoktu. Bizimkilere çaktırmadan Meriç'e işaret vererek odadan çıktım. Meriç de peşimden geldiğinde onu mutfağa çektim.

"Bizimkileri oyala biraz. Ben hemen geleceğim."

Dolaptan bir tabak alarak annemin yaptığı kurabiyelerden koyarken Meriç ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu.

"Nereye kızım? Baban bizi vursun mu?"

Gözlerimi devirerek Meriç'e döndüm.

"Beş dakika Meriç geleceğim hemen."

Tabaktaki kurabiyeden bir tane alarak sırıttı.

"Yakalanırsan seni tanımam."

Suratımı buruşturarak kapıya yöneldim.

"Of, komik mi şimdi?"

Sessizce mutfaktan çıktığımda annem önüme çıktı. Elimdeki tabakla şaşkındı.

"Nereye kızım?"

Duraksayarak çekingen bir bakış attım.

"Şey anne... Ben arkadaşlara kurabiye götüreyim diye..."

Meriç kapıya yaslanmış elindeki kurabiyeyi yiyordu. Yine en çok eğlenen oydu.

"Seni kim bordo bereli yaptı?"

Meriç'e dönerek gözlerimi kıstım.

"Sen bu beyinle nasıl doktor olduysan ben de öyle oldum."

Annem müdahale etti.

"Didişmeyin çocuk gibi."

Kapıyı işaret ettiğinde bakışları bendeydi.

"Çabuk git. Baban fark etmeden gel ama."

Mutlulukla gülerken Meriç yine bozmakla meşguldü.

"Demekki otuz saniyen var."

Suratımı buruşturarak kapıya yöneldim. Meriç uyuzluk ediyor olsa da haklıydı. Evden çıkar çıkmaz karşı dairenin kapısını çaldım. Fakat ne yazık ki açan olmadı. Alt kata inerek hemen benim altımda oturan Emirhan ve Aykut'un kapısını çaldım. Derin bir nefes alarak kapının açılmasını beklerken gözetleme deliğindeki hareketliliği fark ettim. Hemen ardından Emirhan kapıyı açtı.

"Komutanım."

Bir bana bir de elimdeki tabağa şaşkın bakışlarla bakarken gülümsedim.

"Size kurabiye getirdim."

Elimdeki tabağı alan Emirhan mutluydu.

"Sağ olun komutanım."

Bakışlarım evin içinde tebessüm ettim.

"Afiyet olsun. Yağız'la Gökhan burada mı?"

Emirhan duraksadığında bakışlarımı ona diktim.

"Cevap verecek misin Emirhan?"

Çekingen bir bakış attı.

"Yok komutanım."

Gözlerim kısıldığında Emirhan'ın yalan söylüyor oluşundan şüphe ediyordum. Sinirlenmemek adına derin bir nefes aldım.

"Ama Aykut içeride değil mi?"

Başıyla onayladığında gülümseyerek elimle onu kenara ittim.

"İyi. Ben de Aykut'la görüşecektim zaten."

Emirhan bir anda ne yapacağını bilemeyerek beni durdurmaya çalışıyordu.

"Komutanım, Aykut müsait değil..."

Onu dinlemeyerek içeri girdiğimde oturma odasında oturan Yağız, Gökhan ve Aykut görmeyi beklediğim kişilerdi. Üçü de oturmuş afallamış halde bana bakarken benim bakışlarım Yağız'ın üzerinde bir ok gibiydi.

"Çocuk mu kandırıyorsun sen?"

Suçlu çocuklarını azarlayan anne edasıyla kimseden ses çıkmazken kaşlarımı çattım.

"Bu kadar mı korkuyorsun babamdan?"

Yağız dirsekleri dizlerinde, ellerini önünde birleştirmiş başı yukarıda yine ifadesiz bakıyordu.

"Şimdi sırası değil Bahar."

Dişlerimi sıkarak bir adım öne attım.

"Ne zaman sırası peki? Kaçmayı ne zaman bırakırsın tam olarak?"

Yağız sessizliğe büründüğünde Gökhan ayağa kalktı.

"Bahar..."

Öfkeli bakışlarımı Gökhan'a çevirdiğimde bunu görmüş olacak ki devam edemedi. Yağız ayağa kalkıp iki adımda tam karşıma dikildiğinde yüzü duvar gibiydi.

"Bitti Bahar."

Duyduklarımla kaşlarımı çattım. Ne duyduğumu anlamaya çalışıyordum. Anlamıştım ama doğru olmasına imkan yoktu. Olamazdı. Olmamalıydı.

"Ne?"

Elini pantolonunun ceplerine koyarak başını biraz daha kaldırdı.

"Böyle olması daha iyi."

Dudaklarımda eğreti bir gülümseme şekillendiğinde alayla başımı eğdim. Gülüyordum ama kalbimde çoktan bir yerler kırılmıştı. Acıyordu. İlk defa bu kadar sızlıyordu. Yine içimdeki tüm fırtınaya karşı sesim sakindi.

"Buna sen mi karar veriyorsun?"

Elini uzatarak kolumu tutmak istediğinde geri çektim. Gözlerim ateş saçıyordu. Sakinliğim yok olmak üzereydi.

"Sakın dokunma."

Sesi biraz daha buruk adım döküldü dudaklarından.

"Bahar..."

O kadar kızgındım ki öfkem acımın üzerine geçecek kuvvetteydi. Dudaklarımı ıslatarak yere düşen bakışlarımı Yağız'ın karalarına diktim.

"Bahar öyle mi?"

Gözlerinde gördüğüm acıya aldırmadan sert yumruğumu hızla çenesine geçirdim. Geriye gitmese de sendeledi. Hazırlıksız yakalanmıştı.

Arkamdan Aykut'la Emirhan'ın hayret nidalarına aldırmadım. Gökhan bize doğru hareketlendirdiğinde Yağız engel oldu.

"Karışma."

Bakışları yeniden beni bulduğunda elinin tersiyle dudağının kenarından sızan kanı sildi. Tüm yaşadıklarımıza inat dudağının kenarında küçük bir kıvrım oluştu.

"Hak ettim." dedi fısıltıyla.

Öfkeli bir şekilde ona doğru bir adım daha attım. Aramıza açtığım mesafeyi yeniden kapattığımda ona bir yumruk daha geçirmemek için kendimi zor tutuyordum. Hayranlıkla bakan kara gözleri daha da kaşlarımı çatmama sebep oluyordu. Yumruk yaptığım ellerimle sıktığım çenemi gevşeterek kimsenin duymasına izin vermeden fısıldadım.

"Sen sözünde duramayacak kadar korkaksın ama ben duracağım Pala."

Arkamı dönüp gideceğim sırada kolumu kavradı. Başımı arkaya çevirdiğimde kara gözleri daha da karanlıktı.

"Sözümden geçmedim."

Hüzünle gözlerine bakarken ağlamak istemiyordum. İçimde kopan tüm fırtınalara inat alaylı bir tebessüm gönderdim. Sert bir hamleyle kolumu kurtararak arkamı döndüğüm gibi kimseye bakmadan evi terk ettim.

✷✷✷

Hüzünlendim

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

Sağlıcakla kalın, hoşça kalın ♀

İnstagram:soylumery

21. Onun kızı

Merhaba☀

İkinci bir sürprizle geldim.

Bu bölümü NisaNUR_Ksn lilyevans5459 imagine_perest_girl e ithaf ediyorum. Bazen bir kelebeğin kanatlarında gizlidir mutluluk. Kimilerine basit gelir, kimilerine hayat verir. Her şey gönlünüzce olsun. Mutluluk peşinizi bırakmasın. ❤

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum

Keyifli, bol güneşli okumalar☀

Bazı sırlar açığa çıkmayı beklerken senden de bazı parçaları alıp kendine ekliyormuş meğer. Bütün parçalarıma göz yumardım da kalbimi alınca olmadı. Olmadı işte...

Rol yapmanın ne kadar zor olduğunu böyle zamanlarda daha iyi anlıyordum. Bir maskenin altına saklanmak güzeldi ama bu maskeyi kalıcı bir makyaj gibi yüzünde tutabilmek zor bir işti. Hele bir de bu işin profesyonelleri karşındayken.

Eve girdiğimde fazlaca sessiz odama geçtim. Kendime birkaç parça kıyafet alıp hemen anneme seslendim.

"Anne ben duştayım."

Onay beklemeden içeriye girip kapıyı kilitledim. Elimdekileri kenara bırakıp üzerimde ne varsa hepsinden kurtuldum. Suyu ayarlayarak duşun altına girdiğimde akıp giden göz yaşlarıma izin verdim. Benden kurtulmak isteyen her bir göz yaşım ıslanan bedenime karışarak yok olup giderken acımın yanında duran öfkemi kontrol etmeye çalışıyordum. Olmuyordu. Gözlerimden akan yaşlar içimdeki ateşi söndürecek kuvvete sahip değildi.

Bedenimin güçsüz kaldığını hissettiğimde olduğum yere çöktüm. Kollarımı bedenime sararak kendimi yatıştırmak için çabalıyor, fakat bir türlü başarılı olamıyordum. Biraz da olsa başımdan aşağı akan suyla kendime geldiğimde ayağa kalkarak yıkanmaya başladım. Aklıma Yağız'ın her bitti deyişi geldiğinde gözlerim kapatıp, alt dudağıma dişlerimi geçirdim. Olan olmuştu bir kere. Yine ayakta kalan ben olacaktım. Asla ama asla hayıflanıp güçsüz görünmeyecektim.

Üzerime eşofmanlarımı giyerek banyodan çıktım. Islak saçlarımda odama geçtiğimde kurutmak istemedim. İçimden gelmedi. Gözlerim ağladığım için biraz kızarmıştı ama bunu saklayamazdım. Ne yapacağımı bilemeyerek öylece beklerken annem girdi odaya.

"Bahar gelmiyor musun?"

Başımı anneme çevirdiğimde üzgün bakışlarımı görür görmez suratı asıldı. Hemen anlamıştı bir şey olduğunu.

"Ne oldu Bahar?"

Bakışlarımı kaçırdığımda elimden tutarak kendisiyle birlikte benim de yatağa oturmamı sağladı. Gözleri gözlerimde ne olduğunu anlamaya çalışırken fısıldadım.

"Beni terk etti anne."

Gözümden süzülen bir damla yaşı hemen elimin tersiyle sildim. Annem elini yanağıma koyduğunda hafifçe okşadı.

"Nedenini sordun mu?"

Uysal sesi o kadar şefkatliydi ki daha da çok ağlamak istiyordum. Başımı iki yana salladım.

"Babam..."

Devam edemediğimde annem şaşkındı.

"Ne demek babam?"

Burnumu çekerek bakışlarımı tekrar diktim mavi gözlerine.

"Babam bizi gördü. Dün gece de onunla konuşmak için gitti. Bugün de ayrıldı benden."

Annem öfkeyle ayağa kalktı.

"Ben şimdi sorarım o albaya."

Hemen annemin elini kavradım. Gitsin istemiyordum.

"Hayır anne, lütfen. Babam ne derse desin bunu yapmayabilirdi. Bana söz vermişti."

Annem hüzünlü bakışlarını bana diktiğinde kıyamayarak tekrar yanıma oturdu. Ellerimi kavrayıp iki elimi öptü.

"Bahar... Onu seviyor musun?"

Bir anda ışık hızıyla o geceye geri giderken kulaklarımda yine aynı sözlerle dudaklarına kapanan dudakları hatırlayınca gözlerim doldu. Konuşamasam da başımla onayladım.

Annem küçük bir tebessüm sundu.

"Peki sence o seni sevmiyor mu?"

Üzgünce dudak büktüm. Sevmiyor olamazdı. Az şey paylaşmıştık ama o anlar küçümsenemezdi. Kuruyan dudaklarım ıslattım.

"Seviyor... Yani öyleydi..." hüzünlü bakışlarım yerini öfkeye bıraktı. "Bunun bir önemi yok anne. Korkak bir adamla devam etme niyetinde değilim."

Derin bir nefes alan annemin de tıpkı benim gibi gözleri doldu.

"Sence o üsteğmen korkak bir adam mı kızım?"

Zaman kazanmak istercesine yutkundum. Cevabını bildiğim soruda bile düşünmek zorunda kalıyordum.

"Değil." dedim fısıltıyla.

Annem aynı şekilde onayladı.

"Sen hayatına aldığına göre eminim ki değildir."

Eli çenesinde imalı bakışlarını benim üzerimdeydi.

"O zaman bu baban olacak uyuz bir işler karıştırdı."

Başımı iki yana salladım. Bu kadar detay vermemeliydim ama o benim annemdi. Güvenebileceğim nadir kişilerden.

"Bilmiyorum anne ama daha fazlası var gibi."

Annem düşüncelere dalmış gittiğinde söylediklerim ilgisini çekmiş olacak ki ayağa kalktı.

"Ve sen bunu öğrenemedin."

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım.

"Şansımı denedim ama ikiside sır küpü. Başka öğreneceğim kimse de yok...."

Umutsuzca annemle birbirimize bakarken bir anda gözlerim parladı. Heyecanla bende ayaklandım.

"Var anne... Biri daha var."

Annemin dudakları kıvrılırken ellerini iki yana açtı.

"İşte benim kızım."

Kollarına atılıp sıkıca sardım annemi. İyi ki vardı. İyi ki benim annemdi. Sessizce kulağıma fısıldadı.

"Her şeyi öğrenene kadar kalbini bir kenara bırak kızım. Ben senin kadar güçlü değildim ama sen benim yapamadığım her şeyi yapacak kadar güçlüsün."

Yanağımı öperek geri çekilen annemle biraz önce hissettiğim tüm kötü duygulara karşı gülümsedim.

"Teşekkür ederim anne. İyi ki varsın."

İkimizde birbirimize gülerken odanın kapısı açıldı. Babam kapıda göründüğünde kaşları çatıktı.

"Bahar'ı çağıracağım diye gittin sen gelemedin. Neredesiniz siz?"

Annem öne atıldı. Ne zaman kırılsam annem hala küçük kızıymışım gibi beni korumaya alıyordu.

"Kızımla sohbete daldık canım. Ona da izin yok."

Babam içeri bir iki adım daha attı.

"İki sarışın beni dışlıyor mu yani?"

Annem imalı bir bakış attı.

"Ne sandın?"

Babam bana döndüğünde itiraz etmemi bekliyordu.

"Sarışından beklerim de sen de mi prenses?"

Gözlerimiz kesiştiğinde ben cevap yeremeden kaşlarını çattı.

"Bahar... Ağladın mı sen?"

Bakışlarımı kaçırarak başımı anneme çevirdiğimde kurtarıcı meleğim hemen harekete geçti.

"Ay Cihangir, ne çok soru sordun. Yarın gideceğiz diye biraz duygulandık işte."

Bozuntuya vermeden bende onayladım.

"Gitmeseniz keşke. Ne yapacağım ben sizsiz?"

Babam annemle beni kolları arasına aldığında iki sarışını da en çok sevdiği yerdeydi. Fakat birinin kalbi kırık, diğerinin de aklı kızındaydı.

☀☀☀

Sabah olduğunda babamlar erkenden yola çıkınca onları yolcu ettim. Tekrar eve girmek istemediğimden bende arabama binerek karargaha geçtim. Ev bomboştu. Ev yalnızdı. Kendimle kalamazdım.

Karargaha erken saatlerde gelmemden sebep daha kimseler yoktu. Giyinme odasına geçerek eğitimde giydiğim yeşil kamuflajlarımı üzerime geçirdim. Bugün düşünmeyecektim.

Hafif hafif çiseleyen yağmurdan sebep ıslanacaktım ama dert etmedim. Saçlarımı da at kuyruğu yaptım. Bugün durmayacaktım.

Bahçeye çıkarak biraz ileride olan parkura doğru yürümeye başladım. Yağmurdan sebep kimse yoktu ortalarda ama bu durumdan memnundum. Bende kimsenin olmasını istemiyordum.

Parkura geldiğimde uzunca bir inceledim. Güzel dizayn edilmişti. Çok büyük değil ama gideri vardı. Kolumu kaldırarak saatimi görebilecek

şekilde bileğimi kendime çevirdim. Ciğerlerimi geniş bir havayla doldurup geri verdiğimde kronometreyi de başlattım.

İlk önce ip merdivenleri tırmanarak karşıya atladım. Bir kaç adım sonrasında boru şeklinde belirli aralıklarla dizilmiş hepsi bir öncekinden daha yüksek engellere tırmanarak tekrar yere atladım. Kısa süre koştuktan sonra yere yatarak alçak şekilde döşenmiş tellerin altından sürünerek geçmem beni bir süre oyaladı. Geçer geçmez koşmaya devam ederken üst üste dizilmiş üç engeli tırmanarak diğer tarafa atlarken sendeledim. Yağmur işimi zorlaştırıyordu. Pes etmeyerek tekrar koşmaya başladım. İnce bir yol şeklinde ilerleyen çizgi şeklindeki engelin üzerinde dengede durarak gitmek yağmurda daha da zor olmuştu. Hemen ilerisinde set şeklinde duran eğimli duvara üzerindeki kalın ip sayesinde tutunarak tırmanıp diğer tarafa atladım. Biri yukarıda biri aşağıda arka arkaya dizilmiş engellerin sırasıyla üzerinden ve altından geçerken ufaktan nefesim yoklamaya başladı. Yine de işim kolaydı. Sonuçta biz normalde bu eğitimleri sırtımızda kocaman çantalarla yapardık. Ben hiç yoktan onu es geçmiştim.

Boyumdan daha yüksekte olan engele geldiğimde duraksadım. Bu engele tutunarak kendimi çekip üzerine çıkmam, sonra da diğer tarafa atlamam gerekiyordu. Derin bir nefes alarak atıldığımda kavradım. Fakat yağmurdan sebep kayan ellerimle geri düştüm. Yerimden kalkıp bir iki adım geri çekildim. Gözüme kestirdiğim engele hızla koşarak atladım. Sıkıca tutunarak kendimi çektim fakat yine kayıyordum. Tam bu esnada bir anda yükselmeye başladım. Engelin üzerine çıktığımda bacaklarımı iki yana sarkıtarak beni kimin kaldırdığına baktım. Hemen arkamda duran Yağız'ı gördüğümde kaşlarım çatıldı.

Aykut benim gibi engeli tırmanmaya çalışırken Emirhan destek olarak yardım etti. Aykut da benim gibi engele oturduğunda Emirhan atıldı. Aykut onu yakalayarak çekerken Emirhan engeli aşarak diğer tarafa atladı. Aykut da onun peşine takılırken Gökhan çevik bir hareketle engelden geçti. Hepsi gelmişti. Beni görmüş olacaklar ki hepsi yanıma gelmişti. Bu dudaklarımın kıvrılmasına sebep oldu. Fakat her şey Yağız'la göz göze gelene kadar sürdü. Hala bir hamlede bulunmamış aşağıda beni izliyordu.

Elini bana doğru uzattığında kara gözlerine öfkeyle baktım. Tam bir yüzsüzdü. Onu umursamadan arkamı dönerek engelden atladım. Koşarak diğerlerine yetişmeye çalışıyordum. Dar bir geçitten geçip yine bir engelden atlayarak diğerlerine yetiştiğimde yanımda beliren adama baktım. Yağız da gelmişti.

Birkaç engeli daha geçtiğimizde bizim boyumuzda olan çukura atladık Emirhan çevik bir hareketle çukurdan çıkarken Gökhan'ı çekti. Gökhan da Aykut'u çektiğinde bende çukura atladım. Onlar önden giderken çıkmak için zıpladığımda arkamdan çeken kişiyle çukura tekrar düştüm. Öfkeyle yerimden kalktığımda Yağız'ın omuzuna vurarak ittim.

"Ne yapıyorsun?"

Dengesini sağlayarak karşıma geçti.

"Konuşmamız lazım Bahar."

Konuşmak diyordu, konuşmak. Öfkeyle tersledim.

"Seninle konuşacak bir şeyim yok benim."

Tekrar tırmanmak adına duvara tutunduğumda yine buna izin vermeyerek beni aşağıya çekti.

"Konuşacağız dedim."

Hırsla ona dönerek yumruğumu savurdum.

"Sana konuşmayacağım dedim."

Atik bir hareketle kendini çekerken yumruğumdan kurtularak belimden kavradığı gibi beni duvara yapıştırdı.

"Beni dinleyeceksin."

Dişlerimi sıkarak onu geriye itmemle bir yumruk daha savurdum. Sert yumruğum bu sefer isabet ettiğinde başı yana düştü. Fakat bu sefer sarsılmamıştı bile. Sanırım alışmıştı yumruklarıma. Başını usulca bana çevirdiğinde kara gözleri alev alevdi.

"Sen iyi alıştın buna."

Alayla gülümsedim. Doğru diyordu.

"Bu daha hiçbir şey."

Ellerini kaldırarak savunma pozisyonu aldığında bir eliyle gelmem için işaret verdi.

"Madem böyle konuşmak istiyorsun biz de öyle yaparız."

Ufak ufak çiseleyen yağmur hala üzerimize yağmaya devam ederken üzerine yürüdüm. Sağ yumruğumu savurduğumda kolayca savuşturdu. Karnına attığım yumrukla büküldüğünde daha ne olduğunu anlayamadan kendimi yerde buldum.

Yağız yakamı kavrayıp beni kaldırarak tekrar duvara yasladı. Öfkeyle ittim onu.

"Yaklaşma bana."

Yağmur yüzüme vururken aldırış etmeden eliyle yüzümdeki suları sildi.

"Seni öptüğüm geceyi hatırlıyorsun değil mi?"

Alayla gülümsedim. Hiç aklımdan çıkmıyordu ki. Dünden beri bir an olsun unutmamıştım.

"Hatırlamaz olur muyum? Senden vazgeçen namert...."

Onun sözlerini ona hatırlatırken elini dudaklarıma bastırdı. İzin vermedi konuşmama. Alnını alnıma yasladığında gözleri kapalıydı.

"Babana ihanet edemem. Onun kızı olmaz."

Fısıltılı sesi, yüzüme vuran sıcak nefesi etrafımızı saran soğuk bedenimi titretirken tıpkı onun gibi gözlerimi kapattım.

"Peki bana olan ihanetin."

Dudaklarını dudaklarıma sürterek ne kalbime acıdı ne de aklıma. Elimi kavrayıp kalbinin üzerine bıraktı.

"Senden vazgeçmedim. Bu kalbin her köşesi senin. İster yak, ister yık. Yine sana razı. Fakat birliktelik zor Bahar. Baban öl desin ölürüm ama onun kızına dokunamam."

İçimdeki tüm acıyla onu ittim. Fakat güçsüzdüm. Söylediği her kelime beni daha da güçsüz bırakıyordu.

"Aptal adam! Bu şekilde dokunmuyor musun bana? Madem öyle defol git. Uzak dur benden."

Acı çekercesine çıkan sesime inat yumruğunu duvara geçirdi.

"Deniyorum." Öfkeyle yüksek çıkan sesi sonlara doğru kısıldı. "İnan ki deniyorum ama bu kadar oluyor."

Gözümden süzülen bir damla yaşı hızlıca silip alt dudağımı ısırdım. Acı çektiği kara gözlerinden belliydi fakat yalnız değildi. Bende acı çekiyordum. İşaret parmağımı kalbinin üzerine koyup bastırdım.

"Burada olmak bana yetmiyor. Ya hem yanında hemde burada olurum, ya da beni unutursun. Bende ortası yok. Sende de olmasın."

Arkamı dönerek atik bir hamleyle yukarı zıpladım. Bütün kuvvetimi kollarıma vererek kendimi yukarı çektim. Ayağımla destek alarak bulunduğumuz çukurdan çıkmamla ortalıkta kimse yoktu.

Hızlıca giyinme odasına geçerek üzerimdeki yağmurluktan kurtuldum. Formamı değiştirerek ıslanan saçlarımı dolabımdan aldığım havluyla kuruladım. Hala nemli olmasından sebep sıkıca bağlayıp topuz yaptım. İşim bittiğinde odama geçtim. Kimse yoktu. Daha doğrusu Yağız yoktu. Kenara bırakılan dosyaları önüme çekerken tek istediğim düşünmemekti.

☀☀☀

Akşam mesai bitiminde yine her zamanki gibi aklıma koyduğum plana uymak için doğru zamanı bekliyordum. Bir türlü odaya gelmeyen Yağız'ı

beklemeye bırakalı çok olmuştu ama benim istediğim başka bir şeydi. Masada duran telefonu alarak nöbetçi askeri aradım.

"Teğmen Gökhan Görgün, söyleyin yanıma gelsin."

Askerin onayıyla telefonu kapatıp beklemeye başladım. Kısa süre sonra Gökhan kapıyı çalarak içeri girdi. Kısa bir selam verdi.

"Emredin komutanım."

Ona masamın önünde duran koltuğu işaret ettim.

"Otursana Gökhan."

Koltuğa oturduğunda meraklı bakışları bende dudaklarımdan dökülecekleri bekliyordu. Elimdeki dosyayı ona uzattım.

"Bu ayın nöbet listesi."

Dosyayı elimden aldığında bir dosya daha uzattım.

"Mühimmat odasında da yeni bir sayım yapılsa iyi olur."

Diğer dosyayı da kavrayıp açarak incelerken suratı buruştu.

"Hepsini bana mı kitledin komutanım?"

Gülerek başımı eğdim.

"Sende başkalarına kitle Gökhan. Ama bir sıkıntı çıkarsa senden bilirim."

Dudağının kenarı kıvrıldığında istediğim konuya gelmek istercesine Yağız'ın masasını gösterdim.

"Bak başkaları da bana kitliyor."

Yağız'ın boş masasına bakıp bakışlarını yere düşürdü. Eli yumruk olduğunda benimle konuşmak isteyip yapamıyor gibiydi. Son kozumu oynamak istercesine fakat gerçek duygularımla mırıldandım.

"Ağabeyin olmaktan şeref duyarım demiştin. Böyle mi ağabeylik yapıyorsun Kara?"

Namına yakışan gözlerini hiddetle üzerime dikti. Kaşlarını çatarak biraz daha eğildi.

"Bahar... bu ne demek şimdi?"

Derin bir nefes alarak mavi gözlerimi Gökhan'ın gözlerine diktim. Söylediğim her kelimenin samimiyeti ve de haklı isyanı vardı gözlerimde.

"Sen de biliyorsun her şeyi. Sende saklıyorsun Gökhan. Yağız'ın, benim acı çektiğimi bizzat görüp buna susuyorsun. Hiç mi bana söyleyecek sözün yok?"

Gökhan başını yere eğdiğinde haklı olduğumu biliyordu. İçinde vicdanıyla çatışırken sıkıntılı bir nefes verdi.

"Sana Yağız'ın geçmişini ondan başkası anlatamaz Bahar. Benden bunu bekleme."

Üzgünce başımı yere düşürdüğümde devam etti.

"Fakat sana farklı şeyler söyleyebilirim."

Umutla bakışlarımı tekrar Gökhan'ın gözlerine çıkarttım. Şu an eminim ki gözlerimin içi parlıyordu.

"Tamam." dedim heyecanla. Fakat Gökhan da aynı heyecan yoktu. Bundan sebep beni tembihledi.

"Üzülmek yok ama."

İmalı bir bakış attım.

"Şu ankinden daha kötü olabilir miyim?"

Zoraki bir tebessüm sunduğunda olma ihtimaline karşı yüzümü ifadesizleştirdim. Belli ki bu bir ihtimaldi.

"Kartal timinin kurucusu kim biliyor musun?" Merakla gözlerine baktığımda devam etti. "Baban."

Habersiz olduğum durumdan sebep şakındım.

"Babam mı?"

Benim şaşkın halime tebessüm etti.

"Bilmiyordun değil mi?"

Başımı aşağı eğerek onayladığımda devam etti.

"Çok önce baban özel bir tim kurmak için Yağız'a söylemiş. Yağız da bir şartla kabul etmiş."

Kaşlarım çatıldığında dikkatle Gökhan'ı dinliyordum.

"Ne şartı?"

Dudaklarını ıslattı. Elindeki dosyaları masaya bırakıp başını bana çevirdi.

"Ekibe kim girecekse bunu sadece Yağız'ın seçmesi şartı."

Kaşlarım havalanırken elime aldığım kalemle Gökhan'ı işaret ettim.

"Yani sizi Yağız seçti."

Tebessüm ettiğinde duraksadım. Anlamamı istercesine gözlerimin içine bakarken elimdeki kalemi kendime çevirdim.

"Ben... üstün başarımla..."

Gökhan başını iki yana salladı.

"Seni buraya baban gönderdi Bahar."

Elimdeki kalem düştüğünde başımda binlerce şey üşüşüyordu ama benim dilimden tek bir tanesi döküldü.

"Bu yüzden Yağız hep torpille geldiğimi söyledi."

Gökhan bulmacayı bulmamdan sebep ayağa kalktı.

"Benden bu kadar. Gerisi sende."

Üzgün bakışlarıma inat içten bir tebessüm sundum.

"Sağ ol Gökhan."

Bir iki adım atmıştı ki tekrar bana döndü.

"Pala aptallık etti ama sevgisinden şüphe etme Bahar."

Sessiz kalmamla Gökhan odadan çıkar çıkmaz öfkeyle elimi masaya vurdum. Babam bana nasıl söylemezdi böyle bir şeyi anlamıyordum. O kadar ki Yağız'la inatlaşmıştım. Şimdi ise buraya babamın onayıyla geldiğimi öğreniyordum.

Sindiremediğim tüm duygularla ayağa kalktım. Babamı aramak geçiyordu içimden ama bunu şimdi yapmayacaktım. Odadan çıkıp giyinme odasına geçtim. Üzerimi çabucak değiştirdim. Arabama bindiğimde Gökhan'la Yağız kendi arabalarına ilerliyordu. Yağız'la göz göze geldiğimizde ters bir bakış atıp arabayı çalıştırdım. Kimseyi görecek halim kalmamıştı.

Eve geldiğimde ilk önce kendimi duşa attım. Uzun bir süre kendime gelmek için çabaladım. Beynim uyuşmuştu sanki. Bir çok şey geçiyordu aklımdan ama bütüne baktığınızda ortada mantıklı olan hiçbir şey yoktu.

Duştan çıkar çıkmaz Meriç'in yokluğundan sebep havlumla odama geçtim. Altıma kalın bir eşofman altı üzerime de boğazlı bir kazak giydim. Saçlarımı kurutup mutfağa geçtiğimde dolabın kapağını açmamla dudaklarım kıvrıldı. Annem dolaba benim için bir sürü yemek bırakmıştı.

En hoşuma gideni alarak kendime yetecek kadarını ısıtıp yedim. Hemen arkasına bir kahve yapıp oturma odasına geçtim. Geçen dakikalarda içimin daraldığını hissediyordum. O kadar zaman Yağız'la ilk geldiğimde kavga ettiğim ne varsa boşmuş gibi geliyordu ve bunun sebebi babamdı.

Neden bütün timi Yağız seçerken baban beni sonradan onların arasına katmıştı ki? Aslında bu sorunun cevabını dün gece vermişti babam. Senin görevin Yağız'ı dizginlemek dediğinde anlamalıydım bunu. Beni buraya Yağız için göndermişti.

Daha fazla evde nefes alamadığımda ayağa kalktım. Sanki duvarlar üstüme üstüme geliyordu. Silahımı belime yerleştirip Telefonumu cebime attım. Kapıya adımlayıp montumu üzerime geçirdim. Anahtarımı da alarak evden çıktım. Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı.

Alt kata indiğimde karşıma çıkan Aykut'u görmezden gelerek ilerlemeye başladım arkamdan bana seslense de duymak gibi bir niyetim yoktu. Dışarı çıkmamla yağmurun geride bıraktığı, karanlığa esir düşmüş havayı uzunca bir süre ciğerlerime çektim. Ellerim ceplerimde ıssız sokaklara daldığımda tek istediğim karanlığın arasında kaybolmaktı.

Ne kadar yürüdüğümü bilmesem de nereye gittiğim aklıma harita gibi çiziliyordu. Yağız'ın kaç kez aramasını görsem de telefonumu sessize alıp açmadım. Dalgın adımlarım aheste aheste beni hep bir ileri götürürken önüme çıkan adamla duraksadım.

"Yolunu mu kaybettin güzellik?"

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum

Sağlıcakla kalın, hoşça kalın.

İnstagram:soylumery

22. Kabus

Selamünaleyküm

Keyifli okumalar dilerim☀

(Oy ve yorumlarınızı eksik etmeyin) Kafam onca şeyle doluyken karşımdaki adamın söyledikleri pek bir manasız geldi. Dudak büktüm. Umursayacak durumda değildim. Şu an yeterince derdim vardı zaten.

Aldırış etmeyerek tekrar yoluma devam ederken adamın yanından geçeceğim sırada izin vermedi.

"Yolunu kaybettiysen çekinme söyle. Ben sana yol olurum."

Başımı çevirerek yanımdaki adama diktim bakışlarımı. Eski bir paltonun altında kahverengi örme bir kazak, altında kot pantolon ve eski ayakkabıları onda ilk dikkatimi çeken şeylerdi. Yüzüne baktığımda kirli sakalı, seyrek kırlaşmaya giden saçları yüzündeki kırışıklar otuz beş yaş üzeri olduğunu düşünmemi sağlıyordu. Derdinin ne olduğunu bilsem de ters ters homurdandım.

"Defol git ve beni rahat bırak."

Dudakları alayla gerildiğinde sararmış dişleri saçıldı ortalığa. Şu karanlıkta bile çekmişti dikkatimi. Muhtemelen sigara kullanıyordu. Üzerinden aldığım leş gibi kokuya bakılırsa da içki içtiği de bir gerçekti.

"Oldu mu şimdi be güzelim? İnsanlık yapıyoruz şurada."

Onu tekrar duymazdan gelerek öne doğru bir adım daha atmıştım ki kolumu kavradı.

"Şşşş.... gece gece havan kime senin? Bu saatte çıktığın sokaklarda seni yerler."

Kolumu elinden kurtarmam zor olmadı. Daha fazla sessiz kalmamın mümkünatı yoktu sanırım.

"Lan git... Elimde kalacaksın şimdi."

Eli cebine gittiğinde küçük bir çakı çıkardı. Sivri ucunu bana doğrulttuğunda fazla ciddi görünüyordu.

"Seni deşmeden söz dinle."

Alayla kaşlarım havalandığında korktuğumu sanıyor olacak ki sırıttı.

"Güzellikle olmazsa zorla hallederiz işimizi."

Şu karanlıkta bile pis bakışlarını, ağzından akan salyalarını görüyordum. Kendince fazla şanslıydı bu gece. Komik geldi. Komik ve acınası.... ama daha çok canımı sıkan bir şey daha vardı. O da benim yerime savunmasız bir kadının bu pislikle karşılaşması.

Hayatlar ne kadar da ucuz. İnsanlar ne kadar da basit. Bir kadının korunamadığı, şiddet gördüğü, özgür olamadığı dünyada erkeğin varlığı fazla gereksiz değil mi?

Evinden korkarak çıkan, hava kararınca tedirgin bir şekilde evine giden, bir kaç erkeğin arasında kalınca çekine çekine uzaklaşan, dolmuşta sona kalmayım, ne olur ne olmaz diye bir durak önce son kalan kişiyle inen kadınlar varsa erkeklerin benim gözümde bir değeri kalmıyor.

Hele şu an karşımdaki gibi her gördüğü dişiyi ziyafet sanan pislikler insanın iyi tarafını silip, yok etmeye itiyor.

Oysa şu an benim belimde onun minik çakısını yerle bir edecek beylik silahım vardı. Fakat buna bile gerek yok. Adama doğru dönerek gülümsedim.

"Demek zorla halledersin."

Sesimdeki sertlik yüzümdeki kaybolan gülüşün yerini alan ifadesizlik onu anlık korkutsa da bana yakıştıramadı. Sonuçta benim gibi bir kadın elinde kesici silahı olan bir adama ne yapabilirdi? Bana bir adım daha atıp bıçağını biraz daha yukarı kaldırdı.

"Seninle çok güzel şeyler yapacağız. İster zorla, ister....

Devam etmesine izin vermedim. Duyacaklarıma midem dayanırdı ama onun bedeni dayanmazdı. Sert bir yumruğu suratına geçirince de devam edemedi zaten.

Bir iki adım sendelediğinde hayrete düştü. Beklemiyordu. Ona toparlanması için zaman verdim. Başlamadan bitirmek olmazdı. Kedi de severdi sonuçta fareyle oynamayı.

"Lan seni ben..."

Öfkeli sesiyle elindeki bıçağı bana doğru savurduğunda bileğinden yakalayıp göğsüne dirseğimi geçirdim. Bu onu bir süre nefessiz bırakacaktı. Tam bileğini geriye doğru büktüğümde inleyerek elindeki çakıyı düşürdü. Ayağımla ileri savurunca adamı da öne doğru fırlattım.

Zor da olsa ayağa kalktığında korkuyla bakıyordu. Dudaklarımı büzüp gülümsedim.

"Korktun mu yoksa? Daha yeni başladık."

Tekrar cesaretini toparlamış olacak ki büyük bir öfkeyle üzerime atıldı. O bana dokunamadan tekmemle yüzleşmesi acı oldu. İki büklüm olduğunda bu sefer zaman tanımadım. Yakasından kavradığım gibi arka arkaya yumruklarımı indirdim.

"Sen kimsin lan? Ne diye önümü kesiyorsun. Adam olacaksın it soyu. Adam olup gece de gündüz de hiç bir kadına yaklaşmayacaksın."

İniltilerle yere serilen adama olan hırsım geçmedi. Karnına sert bir tekme geçirdim. Hırsımdan sebep bir tane daha indirdim.

"Yapma.... yapma..."

Çaresizce inleyen adama acıyacak kadar merhametli değildim. Bir tekmede kasıklarına geçirdim. Bu da benim hobimdi. En azından bir daha bir kadına sarkıntılık edeceğinde bu acıyı hatırlardı.

"Kes lan sesini. Seni öyle bir hale getiririm ki kadın değil dişi sinek bile gördüğünde arkana bakmadan kaçarsın."

Elleri kasıklarında deli gibi kıvranan adamla duyduğum siren sesi dikkatimi çekti. Hemen peşi sıra arkamdan vuran farlar polis arabasına ait olduğunu gösteriyordu. Yanı başımızda duran araçtan inen iki memur şaşkınlıkla bize bakıyorlardı.

"Ne oluyor burada?"

Ben sessiz kaldığımda yerde yatan adam tekrar inledi.

"Yardım edin... Ölüyorum."

Dudaklarım kıvrılarak yerdeki şerefsize bakıp polislere döndüm.

"Bana saldırdı. Bıçak çekti." Elimle bıçağın bulunduğu yeri işaret ettim. "Hemen şurada."

Şaşkınlıkla söylediklerimi dinleyen polisler ortada anlattıklarımın tam tersi bir durum görüyorlardı.

"Bunları karakolda konuşalım."

Orta yaşın üzerindeki polisin diğerine işaret vermesiyle bıçağı almaya gitti genç olan. O da yerde yatan adamı kaldırmaya çalışıyordu. Baktı olmayacak diğerine seslendi.

"Oğlum yardım et de arabaya taşıyalım."

Keyifsizdim. Suratı az dağılmıştı. Oysa bir yumrukluk daha gideri vardı.

"Şerefsiz, pezevenk."

Ağzımın içinde homurdanırken polisle göz göze geldik. Ona şirince gülümsedim.

"Ben gidebilir miyim?"

Beklediğim gibi beni bırakmadı.

"İfade vermeniz lazım."

Sıkıntılı bir nefes verdiğimde o şerefsizi zor da olsa arabanın arka koltuğuna koydular. Memurlardan biri yanına otururken ben ön koltuğa geçtim.

Karakola geldiğimizde komiserin odasında ikram edilen çayı içmekle meşguldüm. Talat komiserle yeni tanışıyorduk. Belimdeki silah sağ olsun söylemek zorunda kaldım subay olduğumu. Zaten ben söylemesem onlar öğrenecekti sonunda.

Şimdiye kadar gitmem gerekiyordu ama o şerefsiz yüzünden gidemiyordum. Bütün emniyet film izler gibi bizi izlerken tekrar itiraz ettim.

"Ne demek benden şikayetçi? Bana gücü yetmedi diye mi bu muameleyi görüyorum?"

Talat komiser hala ikna çabasındaydı.

"Bakın Bahar üsteğmenim sizi anlıyorum ama..."

Sözlerine devam edemeden içeri giren tanıdık yüzle Talat hemen ayaklanırken mecburen bende ayaklandım.

"Hoş geldiniz savcım."

Kaan, Talat'ı duymadı bile. Bakışları bende, şaşkındı.

"Bahar... senin ne işin var burada?"

Yapmacık bir tebessüm sundum.

"Önemli bir mesele değil savcım."

Benden aldığı cevabı beğenmemiş olacak ki Talat'a çevirdi bakışlarını.

"Sorun ne komserim?"

Talat eliyle Kaan'a oturması için koltukları işaret etti. Kaan oturunca biz de oturduk.

"Bahar hanıma bir serseri bulaşmış. Bahar Hanım da biraz şiddet uygulamış. Şimdi adam şikayetçi."

Son cümleyle suratım buruşurken Kaan da benim ilk duyduğumdaki gibi şaşkındı.

"Nasıl yani?"

Talat bana sıkıntılı bir bakış atıp ellerini masada birleştirdi.

"Bulundukları yerde kamera yok. Olsa dahi adamın durumu ortada. Suratı dağılmış. Şikayetçi Bahar üsteğmenden."

Dişlerimi sıkarak homurdandım.

"O kadar da narin davrandım. Eceline susamış it."

Kaan bana dönerek ciddi bakışlarını gözlerime dikti.

"Bahar hakkında böyle bir dava seni sıkıntıya sokar. Sicilinde gözükmesi iyi değil."

Talat onaylamakta gecikmedi.

"Bende aynı şeylerden bahsettim ama Bahar Hanım çok inatçı."

Hayretle baktım karşımda duran adamlara.

"Bu konuda ne yapabilirim söyler misiniz?"

Kaan ayağa kalktı.

"Bir de ben konuşayım."

Kaanla birlikte Talat komiser de odadan gittiğinde cebimde hala ısrarla çalan telefona baktım. Yağız bitmiş şimdi de Gökhan arıyordu. Telefonu açarak kulağıma götürdüm.

"Efendim."

Benim sakin sesime karşın kulağıma gelen ses oldukça telaşlıydı.

"Bahar! İyi misin?"

Gözlerimi devirdim. Nasıl iyi olabilirdim ki bugün bana söylediklerinden sonra. Hem terk edilmiş hem de bir nevi kandırılmış hissediyordum kendimi. Kırıktım, fazla kırıktım.

"İyiyim Gökhan."

Telefonda kısa bir hışırtı duyulurken bir yandan da Talat komiserin telsiz sesleri araya kaynıyordu.

"Güneş! Neredesin sen?"

Yağız'ın hırıltılı sesiyle dudaklarımı birbirine bastırdım. Fazla panikti yine.

"Beni merak etmenize gerek yok. Kapatıyorum şimdi."

Yağız bir şeyler daha diyordu ama dinlemeden telefonu kapattım suratına. Öfkeliydim ona. Hala geçmemişti sinirim. Boş boş odada vakit geçirmeye çalışırken bakışlarım sürekli duvarda asılı duran saate takılıyordu. Nereden de çıkmıştım gece gece dışarı? Başıma dert aldım resmen. Gece yarısını çoktan geçmişti ve ben dinlenmek istiyordum.

Talat ve Kaan tekrar odaya girdiklerinde arkalarından polis memuruyla gelen şerefsiz çekti dikkatimi. Beni görür görmez sırıtmaya başladı. Bir yumruk daha indirecektim pisliğe. Aklım hala yapamadıklarımda geziyordu. Çok lazım gibi onu da getirmişlerdi.

"Bahar, beyefendi şikayetini geri almayı kabul etti."

Kaşlarım havada Kaan'a bakıyordum. Beyefendi mi demişti o?

"Beyefendi mi?"

Somurtkan tavrım ve adama olan öldürücü bakışlarımla Kaan aramıza girerek ona bakmamı sağladı.

"Evet ama küçük bir şartı var." Merakla beklerken devam etti. "Özür dilersen bütün sorun çözülecek. Uzamadan halledelim."

Oturduğum sandalyeden hiddetle ayağa kalktım. Resmen dalga geçiyorlardı benimle.

"Bu nasıl bir saçmalık? Adam bana saldırdı ve bende kendimi savundum diye özür mü dileyeceğim?"

Yüksek çıkan sesim öfkemi alenen belli ederken Kaan'ın arkasında duran pislik korkuyla gerilemişti bile. Elini bana uzatan Kaan'la kendimi geriye çektim. Ona da kızgındım.

"Bahar...."

Kaan sözlerine devam edemeden odanın kapısı gürültüyle açıldı. Yağız içeriye heybetli bir giriş yaptığında hemen arkasında Gökhan vardı. Yağız'la göz göze geldiğimiz an kimseyi umursamadan yanıma adımladı. Beni kendine çekip göğsüne bastırdığında gözlerim kapattım. Kokusu burnuma dolarken tüm sinirim uçup gitti sanki. Saçlarım arasına öpücük bırakıp fısıldadı.

"Ne işin var senin burada? Aklımı mı almak istiyorsun?"

Üzgün bir şekilde kendimi geriye çektim amacım onun aklını almak değil kendi aklıma sahip çıkabilmekti oysa. Kara gözlerine imalı bir bakış attım.

"Olmayan bir şeyi alamam ya."

Gözlerini devirerek benden düzgün bir cevap alamayacağını bildiğinden Kaan'a döndü. Ona küçük bir selam verip Talat komisere elini uzattı.

"Kolay gelsin Talat. Sorun ne?"

Talat dostane bir şekilde Yağız'ın elini sıkarak gülümsedi. Belli ki tanıyorlardı birbirlerini.

"Hoş geldin Yağız." Arkada sessizce pinekleyen adamı gösterip ciddiyetli bir ifadeye büründü. "Bahar hanım adamı biraz benzetmiş. Halletmeye çalışıyoruz."

Yağız önce ağzı burnu dağılan adamı inceleyip bakışlarını bana çevirdi. Kaşlarını çatarak emin olmak istercesine başını eğdi.

"Canını mı sıktı?"

Uysal ve anlayışlı sesi dudağımı kıvırmama sebep olsa da sorusuna cevap vermek konusunda tereddüt ettim. Çünkü bu sesi uysal çıkan adamın neler yapacağını az çok biliyordum. En azından o it hala hayattaydı. Benim sessizliğim Kaan'ı öne itti.

"Biz hallettik. Bahar küçük bir özür dilerse kapanacak konu."

Yüzümü buruşturarak rest çektim.

"Kimseden özür dilemeyeceğim. İstediği kadar şikayet edebilir. O bana saldırdı, ben kendimi savundum."

Yağız sadece tek bir kelimeye takılı kalmış, adama yöneldi.

"Ne demek lan saldırdı?" Yağız'ın kolunu tutsam da engel olmak zordu. Kolunu rahatça kurtararak adama ulaştığı gibi yakasından kavrayıp kafasını geçirdi. Adam aldığı darbeyle yere düşerken Yağız'ın korkutucu sesi yankılanıyordu.

"Al sana özür."

Dudaklarım kıvrılmış gördüğüm görüntüden memnun gururla Yağız'a bakarken Kaan müdahale etti.

"Ne yapıyorsun Yağız? Biz düzeltmeye çalıştıkça batırıyorsun. Adam şikayetçi Bahar'dan."

Yağız'ın öfkeli bakışları bu sefer de Kaan'a dikti.

"Böyle mi düzeltiyorsunuz? Bahar kimseden özür dilemeyecek. Gitsin benden şikayetçi olsun."

Derin bir nefesi içime çektim sonunda beni anlayan biri konuşuyordu. Tek sorun en çok kalbimi kıran kişinin de o olmasıydı.

Sessizce varlığını unutturan Gökhan gözlemlerini tamamlamış olacak ki birkaç adımla Kaan'ın önüne geçti.

"Kaan savcım, izin verirseniz bir de ben konuşayım arkadaşla. İkna konusunda başarılıyımdır."

Kaan bir müddet Gökhan'ı süzüp kabul etti. Zaten başka şansı da kalmamıştı. Yağız'la ortam daha da karışmıştı.

"Dene bakalım."

Gökhan'la memurun zor tuttuğu iniltileri duyulan adam birlikte çıktılar. Hepimizi bir bekleyiş sardığında aradan geçen on, on beş dakikanın ardından Gökhan önde, arkasında memurun kelepçelediği adam içeri girdi. Elleri önünde korku ve panikle arka arkaya kelimelerini sıraladı.

"Ben şikayetçi değilim. Hata ettim. Kendimde değildim. Ben yaptım her şeyi. Çok pişmanım."

Kaşlarım havada adamı dinlerken başımı yana çevirerek Gökhan'a baktım. Ellerini göğsünde birleştirmiş, dudağının kenarını kıvırmış bana göz kırptığında gülümsedim. Ah bu adam gerçekten işinde iyiydi. Yağız'ın onu seçmesi tesadüf olamazdı. Aklıma yine aynı şeyler geldiğinde keyifsizce Talat'a döndüm.

"Artık gidebilirim değil mi?"

Talat başıyla onayladı.

"Tabii Bahar hanım. Gidebilirsiniz."

Küçük bir tebessüm sunduğum sırada Yağız da onayladı.

"Gidelim hadi."

Gözlerimi kısarak yandan bir bakış attım.

"Seninle gelmiyorum."

Bu sefer de Kaan atıldı.

"Ben seni bırakırım Bahar."

Yanaklarımı şişirip serbest bırakarak çözüm ararken Gökhan'la göz göze geldik. Gülerek bakıyordu bana. Benim de dudaklarım kıvrıldı.

"Gerek yok savcım. Sizin işiniz vardır. Beni Gökhan bırakacak."

Gökhan itaatkar bir asker gibi başını eğdi.

"Emredersiniz komutanım."

Gökhan'la birlikte odadan çıktığımızda Yağız da peşimizden geliyordu. Gökhan şoför koltuğuna geçince bende ön koltuğun olduğu kapıyı açacağım sırada Yağız eliyle engel oldu.

"Sen arkaya geç."

Gözlerimi devirerek arka tarafa oturdum. Yağız'ın kıskançlığı yüzünden öne oturmak için bunu yaptığını sanırken o da arkaya geçerek yanıma oturdu. Belli ki birlikte gelmişlerdi. Sessizce yolun bitmesini beklerken Yağız bedenini bana doğru çevirdi.

"Gece vakti tek başına habersizce dışarı çıkmanın mantıklı bir açıklaması var mı Bahar?"

Ona yandan bir bakış attım. Konuşacak ve hatta tartışacak halim yoktu.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim. Kimseye ihtiyacım yok."

Öfkeyle sesini biraz daha yükseltti.

"Ya o it yerine bir teröristle denk gelseydin. Ya seni tuzağa düşürselerdi. Bunları da düşündün mü?"

Mavi gözlerimi gözlerine diktiğimde denizlerim hoyrat ve isyankardı. O ise öfkeli ve olay çıkarmaya hazır duruyordu.

"Beni düşünüyormuş gibi yapma!"

Her seferinde ses tonumuz biraz daha yükselirken ikimizde sinirliydik.

"Seni düşünüyorum. Seni hem komutanın olarak hem de..."

Devam edemediğinde alayla gülümsedim.

"Ne? Hem de ne? Söylesene. Ama olmayan bir şeyi söyleyemezsin değil mi?"

Biraz önceki bütün öfkesi, siniri, kızgınlığı geçmiş gibi bakışları hüzünlendi. Kara gözlerindeki bütün öfke bir anda uysallığa büründü.

"Senin bana kızdığından ben daha çok kızıyorum kendime."

Yağız'ın gözlerine dalıp gittiğimde içimden geçen hiç bir şeyi dile dökemedim. Pişmanlığı gözlerinden okunuyordu ama ben de kırgındım.

Gökhan arabayı durdurduğunda koca bir rüyadan uyanmışçasına etrafıma bakındım. Eve gelmiştik sonunda. Sessizce arabadan inip apartmana girdim. Merdivenleri tek tırmanarak en üst kata çıkarken arkamdan gelen ikilinin adım seslerini duyabiliyordum. Cebimden anahtarımı alıp kapıyı açtım. Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girmemle ikiliye döndüm.

"Teşekkür ederim Gökhan."

Gökhan tebessüm edip kendi dairelerinin kapısını açarken Yağız bana doğru adımladı.

"Bende geliyorum."

Şaşkınlıkla Yağız'a bakarken Gökhan da duraksayarak bize döndü.

"Ne?"

Yağız beni duymazdan gelerek kendinden emin ayakkabılarını çıkarmaya başladı.

"Gözümün önünde olman daha iyi olacak. Zaten yalnızsın, kendi başına ne yaptığın belli değil."

Kaşlarımı çatarak önüne geçmeye çalıştım.

"Çocuk sanıyorsun beni herhalde. Çok istiyorsan kapımda nöbet tut."

Yine kara gözlerini üzerime diktiğinde bakışları sertti.

"Çocuktan betersin."

Homurdanarak içeri girince çemkirdim.

"Hemen çık evimden."

Yağız beni umursamadan oturma odasına geçerken Gökhan'la yeniden göz göze geldik. Dudakları kıvrıldığında ona ters bir bakış attım.

"Şunu alır mısın evimden?" Gökhan umursamayarak içeri girdiğinde tekrar bağırdım. "Sana emrediyorum Gökhan."

Gökhan bıyık altından gülerek kapıyı kapatırken imalı bir bakış attı.

"İyi geceler komutanım."

Yüzüme kapanan kapıyla anlık öylece kalsam da yapacak bir şey yoktu. Sert bir şekilde bende kapıyı kapatıp oturma odasına geçtim.

"Ne senin derdin? Fırsattan istifade benimle aynı evde mi kalmaya çalışıyorsun?"

Koltuğuma sırt üstü uzanmış, elleri başının altında, gözlerini çoktan kapatan Yağız'ın keyfi oldukça yerindeydi.

"Odadan çıkarken kapıyı kapat Bahar."

Yumruğumu sıkarak odadan çıkıp kapıyı kapatmadım. Onun dediğini tabii ki de yapmayacaktım. Dünyanın en sevimsiz adamıydı kesinlikle ve beni deli ediyordu.

Kendi odama geçtiğimde silahımı çıkarıp aynanın önüne bıraktım. Üzerimdekilerden kurtularak alt üst takım olan, yakalı, önü düğmeli bordo pijamalarımı giydim. Bu sefer ayıcıklı olanı giymeyecektim. Saçlarımı da elimle düzeltip yatağa girdim.

Aklım biraz ötedeki odada yatan adamda olsa da üzerimdeki pikeyi başıma kadar örtüp düşünmemeye çalışıyordum. Gözlerimi kapattığım anda Yağız'ın yaptıkları, babamın tavrı ve Gökhan'ın söyledikleri aklımda üşüşmeye başlıyordu. Derin bir nefes alarak tekrar gözlerimi kapattım. Düşünmeyecektim, düşünmeyecektim...

Zor da olsa geçen dakikalarla uykuyla uyanıklık arasında gezmeye başladım. Kısa bir an sonrasını ise hatırlamıyordum.

Kulağıma hafiften gelen sesler bir cızırtı gibi olsa da duyuyordum. Fakat ne yazık ki uykusuz bedenim bilincimin açılmasına izin vermiyordu. Sesler biraz daha arttığında gözlerimi araladım.

Yağız'ın sesini duyduğum anda saate baktım. Saat altı olmuştu bile. Uykumun en tatlı yerinde ne olduğunu anlayamamıştım. Duyduğum iniltilerle çabucak ayağa kalktım. Silahımı bıraktığım yerden alarak kapıyı sessizce araladım. Elimdeki silahla holde dikkatli adımlarla oturma odasına ulaştığımda sesler arttı. Sessizce oturma odasına girdim fakat Yağız dışında kimse yoktu.

Yağız'a çevrilen bakışlarım, onu aynı yerinde sayılarken buldu. Gözleri kapalı yattığı yerde mırıldanırken belli ki rüya görüyordu. Elimdeki silahı bırakarak yanına oturunca ne kadar çok terlediğini fark ettim. Sanırım kabus görüyordu. Tekrar mırıldanmaya başladığında dikkatle onu dinlerken ne dediğini anlamaya çalışıyordum.

"Yapma... Alper..."

Duyduğum isimle üzülerek Yağız'ı uyandırmak için seslendim.

"Yağız kalk. Kabus görüyorsun."

Beni duymadığında belli ki çok derin ve üzücü bir kabusun pençesindeydi. Elimi uzatarak kolunu dürttüm.

"Uyan hadi. Yağız..." Beni duymuyor oluşuyla sesimi biraz daha yükselttim. "Pala!"

Yağız bir anda gözlerini araladığı gibi silahı kavrayıp alnıma dayadığında ikimizde donup kaldık. Panikle hızlı hızlı kalkıp inen göğüs kafesi, alnından sızan terler, ıslak siyah kısa saçları gördüğü kabusun ne kadar korkutucu olduğunu gösterir nitelikteydi.

"Bahar..."

Fısıltı şeklinde, ıslık gibi dudaklarından dökülen adım nasıl da çaresizlik kokuyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak üzgün bakışlarımla hala alnıma doğrultulmuş silahı kavradım. Kenara çekerken zor da olsa tebessüm ettim.

"Benim Yağız."

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum

Görüşmek üzere hoşça kalın

İnstagram:soylumery ❤

23. Can Borcu

Merhabalar❤

Nasıl bir bölüm oldu inanın bilmiyorum 😅

Karar komitesi sizsiniz

Periler burada mı? ♀

Varsa bir güneşinizi alırız ☀

Oy ve satır arası yorumlarınızı bekliyorum ❤❤

Keyifli okumalar

Yağmurlar ne kadar uzak. Mevsimler ne kadar karanlık. Bana adını veren güneş neden doğmuyor üzerime? Kör bir noktada sıkışan ben neden bulamıyorum yolumu? Her şey kolay olacak derken yüreğim neden sızlıyor bu kadar?

Senin de kalbin acıyor mu Yağız? Var mı yaptıklarının kalbimde telafisi? Hani ben batacaktım önce? Niye bizi benden önce karanlığa hapsettin?

Oysa ben senin her türlü Güneş'in olurdum. Ben seni bütün karanlıklarından kurtarırdım. Ayrı ayrı acı çekmezdik de birlikte çekerdik hiç yoktan. Şimdi ne gelebiliyorum, ne gidebiliyorum.

Senin çırpınışlarını da görüyorum. O kara gözlerindeki acıyı görüyorum. O zaman niye Yağız, neden bu acıyla bizi baş başa bıraktın?

Kara gözlerine uzun uzun baktığım adamın alnına uzandı elim. Alnından boncuk boncuk dökülen terleri sildim. Sadece büyülenmiş gibi beni izliyordu. Hareketsiz, kıpırtısız...

"Çok terlemişsin." dedim gördüğüm bir gerçeği vurgular gibi. O an kendine geldi. Bakışları üzerindeki gezerken zor da olsa yutkundu.

Yeniden kesişen bakışlarımızla aniden beni kendine çekti. Sıkıca saran kolları müsaade istemedi. İzinsizdi dokunuşları. Fakat bedenim de bir ona müsamaha gösteriyordu. Bir ona özeldi sevgim ama bir de ona özeldi öfkem.

Başını boynuma gömdüğü gibi kokumu derin derin içine çekti. Sanki nefes almakta zorlanıyor da bir kokumla bunu rahat bir şekilde sağlıyordu. Öyle candandı nefesleri.

"Şu kokun yok mu Bahar? Şu kokun benim tek ilacım."

Bende tıpkı onun gibi kokusunu içime çektim. Ne yalan söyleyeyim özlemiştim. Fakat bunu ona belli etmekten kaçındım. Parmaklarım bile uzanamadı sırtına. Belki acı verecekti ama yine de fısıldadım.

"Ne gördün rüyanda?"

Sıcacık bedeni kasıldığı gibi derin bir iç daha çekti. Tenime vuran nefesine inat boynumdan öptü fütursuzca.

"Konuşmasak olmaz mı? Sadece böyle kalsak."

Dudaklarımdan sadece acı kelimeler dökülüyordu. Onun benden her sakladığı bana sızı olarak geri dönüyordu. Bendeki sızı dilime de zehirdi.

"Biz ayrıldık Yağız."

Bildiği gerçeği yeniden yüzüne vurduğumda geri çekilerek kaşlarını çattı. Gerçekler her zaman can acıtıcı oluyordu işte.

"Vurma şunu yüzüme. Dilimle söylediğime kalbim karşı çıkıyor."

Derin bir iç çekerek elimi yanağına götürdüm.

"O zaman söyle bana babam ne dedi?"

Yanağımdaki elini kavrayıp avuç içime küçük bir öpücük bıraktı.

"Bir daha sana dokunursam dokunduğum uzvumu bir daha hissedemeyeceğimi söyledi."

Kaşlarım havada bunları bana gülerek söyleyen adama hayretle baktım.

"Pek söz dinliyormuş gibi değilsin."

Sanki söylediğimi kanıtlamak ister gibi eğilerek alnımdan öptü.

"Bundan korktuğumu mu sanıyorsun?"

Öfkeyle ittim onu. Gerçekten beni deli ediyordu. Kendi deliyken yalnız kalmak istemiyor olacak ki benim akıl sağlığımı da zorlamakla meşguldü.

"O zaman ne diye acı çektiriyorsun bize? Niye birbirimize deva olalım istemiyorsun?"

Gözlerini yeniden bir hüzün kapladığında yine çaresiz duruyordu.

"Seni çok seviyorum Güneş ama babana da tüm hayatımı borçluyum. Bütün geleceğimi, hatta şu an yaşıyor oluşumu bile ona borçluyum. Durum böyleyken bir de kızına göz koymak ne kadar zor biliyor musun? Baban benim her şeyimi biliyor. Yüzüm yok ondan kızını istemeye."

Kafamda bazı parçalar yerine oturmaya başladığında mırıldandım.

"Babama can borcun var."

O anı tekrar yaşıyor gibi gözleri kapandı. Başını eğdiğinde derin bir nefes alıp elini yanağıma koydu.

"Sana canım feda ama öyle bir ikilemdeyim ki sıkışmış hissediyorum kendimi. Anlamıyorum babanı. İnsan nasıl kendi kızını buraya gönderir ki?

Herkes olabilirdin ama Gölge'nin kızı olman o kadar saçma ki."

Zor da olsa gülümsemeye çalıştım.

"Beni babamın gönderdiğini bilmiyordum."

Sesimdeki kırıklığı anlamış gibi saçlarımı okşadı.

"Biliyorum. O göz yaşları boşuna değildi."

Alt dudağımı ısırarak dolan gözlerimle gözlerine baktım.

"Bu sırlardan, bu gizemden çok sıkıldım Yağız. Ben artık açıklık istiyorum."

En çok da kaldığımız yerden devam edelim demesini istiyordum. Hata ettim Bahar, böyle bitmesin demeliydi.

"Buna cesaretim yok."

Üzgün bakışlarımın yanına kırıklıklar da ekledim. Cesaretsiz adamla da ben yapamazdım.

"Yağız.... Ben anladım ki sen beni ne yeteri kadar seviyorsun ne de yeteri kadar güvene sahipsin. Bu sebeple haklısın da bu şekilde aramızdaki ilişkinin bir anlamı yok."

Bakışları anında sertleşirken kaşlarını çattı. Sanki kendisi farklı bir yol çizmiş gibi köpürüyordu.

"Senin ağzından çıkanları kulağın duyuyor mu Bahar?"

Duyuyordu tabii. Duymasa söyler miydim? Yağız bunu çoktan hak etmişti.

"Senin de dediğin gibi. Böylesi daha iyi. Fakat ben arada olmayı sevmem. Ya siyahtır ya da beyaz benim için. Bende grilere yer yok."

Derin bir nefes aldığımda gözlerimin içine sabırsızca bakıyordu.

"Eee..."

Tok sesi gelecek konuşmanın hoşnutsuzluklarıyla dolu olsa da aynı zamanda da meraktaydı. Son kozumu oynamak adına saçlarımı geriye attım. Maden kararsızdı onu karara ben itecektim.

"Eeesi belkide herkes kendi yoluna gitmeli. Bende kendi yolumu bulmalıyım. Kalbimden seni söküp atmak daha kolay olur böylece.

Hayal kırıklığına uğramış gibi değişti bakışları. Yüzü asıldı. Küçük bir çocuğa büründü bir anda.

"Pes mi ediyorsun yani?"

Dudaklarımdaki kıvrımlarla başımı iki yana salladım. İnce parmaklarım çenesini bulduğunda hafifçe kavrayıp ona doğru eğildim. Tıpkı onun yaptığı gibi dudaklarımı dudaklarını sürtüp fısıldadım.

"Ben değil Pala, sen pes ettin. Hem de ilk darbede. O zaman bende kendi yolumu çizeceğim diye bana kızamazsın."

Geri çekileceğim an çenesine uzanan bileğimi kavradı. Yüzümde gezen bakışları bir süre dudaklarımda oyalanıp gözlerimi buldu. Birbirine karışan sık nefeslerimiz, isyan eden kalbim ve Yağız'ın fısıltısı özetti bizim için.

"Senin bütün yolların bana Bahar. Başka yol düşünme. Bütün ihtimalleri bir bir ortadan kaldırtma bana."

Gözlerimi kısarak biraz daha geriye çektim kendimi.

"Yalnız, o yolları bana açan sensin. Farkına varsan iyi olur."

Mümkünmüş gibi biraz daha kaşlarını çattı.

"Başka yol yok. Bizden başka yol yok. Olmasın da."

Kesin ve netti sesi. Bense çoktan istediğim cevabı almıştım. İmalı bakışlarımla onu alkışladım. Yaptığım şeyi anlamak için bana diktiği bakışlarıyla dudaklarımı araladım.

"Bunu senden duymak ne güzel. Umarım önce bana söylediklerini kendi kulağın duyar."

Son sözlerimi söyleyerek ayağa kalktığımda Yağız da ne yaptığımı anlamıştı. Bileğimi kavrayıp ona dönmemi sağladı. Fakat onun gözlerinde koca bir hayranlık vardı.

"Nereye?"

Alaylı bir bakış attım.

"Kendime yeni yollar bulmaya."

"Bahar." Kızgın sesi sert ve uyarır tondaydı. Fakat benim de ondan farkım yoktu.

"Ne Bahar? Müsaade edersen hazırlanıp işe gideceğim. Sende evine gitsen iyi olur."

Ayağa kalkarak ellerini belinin iki yanına koydu.

"Huysuz bir keçisin."

Duyduğum kelimelerle dudaklarım kıvrılmak için çabalasa da hemen toparladım. Bir an Yağız'ı babama benzetmiştim ama bu aralar babama da kızgındım.

"Gidiyor musun Yağız?"

Sıkıntılı bir nefesi dudakları arasından bırakıp başını yere eğdi. Kısa bir süre düşünüp kara gözlerini tekrar gözlerime dikti.

"Gidiyorum merak etme."

Söylediklerinin aksine bana doğru gelerek eliyle başımı kavradı. Kendine çekip alnıma minicik ama ömürlük bir buse bırakıp geri çekildi.

Hiçbir şey söylemeden gittiğinde sadece çarpan kapının sesi yankılandı kulaklarımda. Yorgun düşen bedenimi direkt koltuğa bıraktım. İnsanın aslında bedenini yoran en önemli şeylerden biri beyindi. Bitmek bilmeyen muhasebeler, bir türlü susmayan bir düşünce yapısı sanki seni de kurt gibi kemiriyordu.

☀☀☀

Karargaha geldiğimde direkt giyinme odasına geçtim. Üzerimi değiştirerek üniformama kavuştuğumda biraz daha huzurluydum. Çok emek vermiştim ve omuzumdaki iki yıldız benim dünyamı aydınlatıyordu. Bozulan saçlarımı at kuyruğu yaptıktan sonra beylik silahımı kılıfına yerleştirip odadan çıktım. Karşımda bulduğum Yağız beni şaşırtmıyordu artık. Üniforması üzerinde, karşıdaki duvara yaslanmış, bir ayağını diğerinin üzerine atmış, kolları göğsünde bağlı, sert çehresi, pürüzsüz cildi, çatık kaşları, belirgin kara gözleriyle yine fazla kusursuz, yine fazla ihtişamlı duruyordu.

Onu bir müddet süzerken kendisi de benden farksız beni incelemekle meşguldü. Sanki birbirimizi ilk defa görüyorduk ama biz biraz da üzerimizdeki üniformalara aşıktık.

"Bir şey mi diyecektiniz üsteğmenim?" dediğimde Yağız kendini bulunduğu duvardan ayırarak bana doğru bir iki adım attı. İki elini de kemerinde birleştirerek gözlerini gözlerime dikti.

"Evet. Çok güzelsin."

Dudaklarım kıvrılmak için çabalasa da yanaklarımı ısırdım. Bu hoşuma gitmişti ama belli etmek gibi bir niyetim de yoktu.

"Başka bir şey yoksa müsaadenizle komutanım."

Başını iki yana sallayıp bakışları tekrar beni bulduğunda ciddiyete büründü.

"Turan albay bizi bekliyor."

Bunu duymak yeni bir operasyonun habercisi gibiydi. Yine güne güzel başlamıştık. Bana da aksiyon lazımdı.

Toplantı odasına geçtiğimizde herkes yerini almıştı. Kısa sürede gelen Turan albayla hepimiz ayağa kalkarak selam verdik. Turan albay başıyla onaylayıp eliyle oturmamız için işaret verdi.

"Oturun çocuklar."

Hepimiz aynı anda oturduğumuzda Yağız yine karşımda duruyordu. Önümüze konan dosyaları merakla araladığımda Turan albay da konuya giriş yaptı.

"Yeni bir istihbarat aldık. Uzun zamandır kırmızı listede olup aradığımız Kulaksız lakaplı teröristin sınır geçişi yapacağını öğrendik."

Turan albay sözlerine devam ederken duyduğum isimle bakışlarımı Yağız'a çevirdim. Masada yumruk olan elini sessizce aşağıya çektiğinde bu kaçmamıştı gözümden. Sert bakışları yine öfke doluydu. Sessizdi ama belli ki içinde yine fırtınalar kopuyordu.

"Sınırda geçiş güzergahlarını belirledik. Sınır bölgesine en yakın karakola göndereceğiz sizi. Tam olarak ne zaman geçeceklerini bilmiyoruz fakat duyumlarımıza göre birkaç gün içinde olacak. Sınır hattı boyunca IHA'lar tesbit ettiği anda harekete geçeceksiniz. Hata istemiyorum."

Turan albay konuşmasını bitirdiğinde Gökhan biraz daha dik bir konum aldı.

"Kulaksız kesin olacak değil mi komutanım?"

Turan albay masada birleştirdiği elleriyle başını eğdi.

"Şu anki istihbarat verileri bu yönde. Kaçak göçmenler arasında geçmeye çalışacağı söylendi."

Yağız yine fazla öfkeliydi.

"Gelsin. Gelsin de cehennemi görsün."

Turan albay durumu biliyor olacak ki bakışlarını Yağız'a çevirdi.

"Bir yanlış istemiyorum Pala. Adamı buraya getireceksiniz."

Yağız sessiz kaldığında onları izliyordum. Belli ki niyeti getirmek değildi fakat bu Turan albayında gözünden kaçmadı.

"Pala!"

Yağız dik bir konum almasıyla hemen onayladı.

"Emredersiniz komutanım."

Turan albay ayağa kalktığında hepimiz o daha sandalyesini geriye çekerken ayağa dikilmiştik bile.

"Bu vatan sizin gibi evlatlarla yücelecek. Allah yar ve yardımcınız olsun."

"Sağ ol."

Hepinizin hazır olda aynı anda onaylamasıyla Turan albay kapıyı işaret etti.

"Gidin hazırlanın."

Çıkmak için bir adım atmıştım ki ismimi duydum.

"Bahar, sen kal."

Ayaklarım olduğu yere çivilenirken Yağız'la göz göze geldik. Anlık duraksamanın ardından mecburen o da çıktığında Turan albay bana

oturmam için sandalyeyi gösterdi.

"Otur."

Sandalyeye oturarak meraklı bakışlarımı Turan albaya diktiğimde sıkıntılı bir nefes vererek arkasına yaslandı.

"Bahar... operasyon boyunca Yağız senin kontrolünde olacak. Kulaksız yakalandığında kontrolü kaybetmek yok. Eğer Yağız kontrolü kaybederse...."

Anlam veremediğim cümleler bir bir kulaklarımda yankılanırken neden ben dememek için zor tutuyordum kendimi. Duyduklarıma tahammül etmekte zorlanırken kaşlarımı çattım.

"Kaybederse..."

Turan albay öne doğru eğildi. Bakışları üzerimde duruşu fazlasıyla ciddiydi.

"Emir komuta sende olacak."

Öne doğru eğilerek gözlerimi kıstım. Yağız benim üstümdü. Ne kadar ona kızsam da sinirlensem de rütbelerimizin aynı olmasına karşın aramızda kıdem farkı vardı.

"Benim görev tanımım tam olarak ne albayım? Bakıcılık yapmak mı? Hem Yağız komutanımın arkasından bu şekilde iş çevirmek hiç hoş değil."

Kaşları çatılan Turan albay söylediklerimden memnun olmadı. Olamazdı da zaten. Haddimi aşmıştım. Çünkü onun sözlerini ikiletme hakkına bile sahip değildim. Askeriye öyle bir emir komuta zincirine bağlıydı ki sorgulayamazdınız.

"Ne zamandır emirlerim sorgulanır oldu Bahar üsteğmenim?"

Bu sefer de ben Turan albayı duymazdan gelerek dişlerimi sıktım. Çünkü tüm bunların ardında tek bir kişiyi görüyordum.

"Bunu sizden babam mı istedi?"

Turan albay ayağa kalktığında hızlıca bende kalktım.

"Daha fazla haddini aşmadan çık dışarıya."

Sert sesi odanın içinde yankılanırken hazır ola geçip selam durdum.

"Emredersiniz komutanım."

Toplantı odasından çıktığımda o kadar sinirli, o kadar öfkeliydim ki kime çatacağımı bilemiyordum. Babama mı kızsam yoksa o sevimsize mi bilemedim. Kendi kuruntularım içerisinde kaybolurken gerçeğin ne olduğunu bulamaz oldum.

Sıktığım yumruklarımla mühimmat odasına girdiğimde herkes hazırlanıyordu. Farkında olmadan sert bir giriş yapınca tüm bakışlar bana

döndü fakat bunu umursamadım. Aklımdakileri düşünürken bu ayrıntı çok da önemli değildi.

Kendi dolabımın önüne geldiğimde kapağı açmak için çektim ama takılınca açılmadı. Bütün sinirimi ondan çıkarmak ister gibi arka arkaya zorladığımda daha da beter oldu. Sinirle dolaba sert bir tekme geçirdim.

"Aptal, açılsana!"

Karşımda sanki bütün öfkemin sebebi duruyordu. Odadaki herkes bendeki gerginliği fark ettiği için ses bile çıkarmıyordu. Hemen yanımdaki dolabın sahibi olan Yağız bir adımda bana yaklaşarak kolay bir hareketle dolabımın kapağını açtı.

"Biraz sakinleş."

Göz göze geldiğim adamın uysal sesiyle dudaklarım büküldü. Bende sakin olmak istiyordum ama sanki herkes sınırlarımı zorlamak için çabalıyordu. En başta da bunu benden sakinleşmemi isteyen adam yapıyordu.

Başımla onaylayıp derin bir nefes aldım. Doğru diyordu yine de, sakin olmalıydım. Tekrar dolabıma döndüğümde yeleğimi üzerime geçirdim. Elime aldığım silahımı kontrol edip belime yerleştirdim. Biraz daha sakinleştiğimde odada da sesler duyulmaya başlamıştı.

"Bu operasyon çok iyi gelecek. Ben özlüyorum dağları tepeleri."

Aykut ortaya konuştuğunda tabii ki yine ilk Emirhan üzerine alındı.

"Ben o itlerin kafasını uçurmayı özlüyorum." Elindeki keskin nişancı silahını hedef alıyormuş gibi doğrulttuğunda gülümsedi. "Bebeğim ve ben çok uyumluyuz."

Emirhan'ın tavrı beni güldürürken Gökhan ters bir bakış attı.

"Lan sen nasıl bir şeysin?"

Emirhan kaşlarını kaldırıp indirerek sırıttı.

"Kıskanma Kara. Bu kız benim."

Gökhan sabır dilercesine başını iki yana sallarken homurdandı. "Seni ne kıskanacağım lan?" Dolabının kapağını aralayıp içindeki silahları gösterdi. "Ben bu kızlarla harem kurarım."

Onların kendi aralarındaki konuşmalarına gözlerimi devirdiğimde hemen arkamda duran tahtadan yapılmış oturma yerlerine oturarak postallarımın bağcıklarını sıkılamaya başladım. Yağız da tıpkı benim gibi yanıma oturduğunda silahını kontrol ediyordu. Bacağındaki kılıfa silahını sabitleyip bana döndü.

"Ne dedi Turan albay?"

Bozulan saçlarımdaki tokayı çıkardığımda saçlarımı arkadan toplayarak örmeye çalışıyordum.

"Önemli bir şey değil."

Bana yandan bir bakış atarak ceplerini doldurmaya başladı.

"O yüzden mi bu kadar sinirlendin?"

Yarım kalan örgümü bırakıp Yağız'a döndüm.

"Sana ne bundan? Seni ilgilendiren bir durum yok ortada."

Ani çıkışına karşın beni duymamış gibi tebessüm ederek dönmemi işaret etti.

"Arkanı dön hadi. Benimle ilgili olduğunu biliyorum."

Şaşkınlığıma eklenen boş bakışlarla arkamı döndüğümde mırıldanmaktan da alamadım kendimi.

"Nereden biliyorsun?"

Ellerini saçlarımda hissettiğimde kaşlarım havalandı. Saçlarımı toplamayı mı düşünüyordu acaba? Alt dudağımı ısırarak başımı kaldırınca Gökhan'ın bizde olan yandan bakışlarını yakaladım. Dudağını kıvırarak önüne döndüğünde Aykut ve ve Emirhan'a baktım kaçamak bakışlarla. İkisi de donup kalmış bizi izliyordu. Yağız'ı ise etkilemiyor olacak ki sorumu cevaplama derdindeydi.

"O adamı yakaladığımda kafasını gövdesinden ayırmak isteyeceğimi biliyorlar."

"Bunu gerçekten yapar mısın?"

Saçımla işi bitmiş olacak ki ayağa kalktı.

"Seve seve."

Ellerim saçıma uzandığında parmaklarım arasındaki örgüyle verdiği cevabı pek de dikkate alamadım. Kıvrılan dudaklarımla bakışlarımı yüzüne diktim.

"Saç örmeyi nereden öğrendin?"

Tekrar dolabına yöneldiğinde arkası dönük cevap verdi.

"Kardeşim sayesinde."

Aklıma Burçak teyzemin Yağız'ı mutfakta sorguya çektiği an geldi. Annesi ve kız kardeşi olduğunu söylemişti.

"İsmi ne?"

Meraklı sorularımla her nedense Gökhan'a kısa bir bakış atıp fısıldadı.

"Sude."

Gökhan'la aralarında olan şeyi anlayamasam da ismi hafızama kazımıştım bile. Yaşını da merak ediyordum ama onu da başka zaman

sormanın daha mantıklı olacağını düşünüyordum.

"Sen biliyor musun lan saç örmeyi?"

Emirhan'ın sesiyle Aykut omuz silkti.

"Benim kız kardeşim yok ki oğlum."

Emirhan omuzuna attığı silahıyla eli çenesinde düşünüyordu.

"Benim ablam var ama ben niye bilmiyorum oğlum?" Bakışları Gökhan'ı bulurken meraklıydı. "Sen de mi bilmiyorsun?"

Gökhan bana kısa bir bakış atıp Emirhan'a dikti bakışlarını.

"Oğlum biz Pala kadar romantik adam değiliz. Aşk adamı çıktı içinden."

Çantamı sırtlanırken Yağız'a döndüğümde o da benim gibi çantasını eline alıp dolabının kapağını kapattı.

"Ne boş yaptınız? Çıkın hadi."

Herkes harekete geçtiğinde bende dolabımın kapağını kapatıp çıkışa yönelmiştim ki çantamdan tutan adamla ilerleyemedim.

"Sen kal."

Ters bakışlarımla ona döndüm.

"Ne oldu şimdi?"

Herkesin çıkmasını bekleyip tam önüme gelerek silahını sağ eline aldı.

"Ola ki o iti yakalarsak bana sakın karışma Bahar. Araya girmek gibi bir hata yapma."

Yağız'ın sesindeki kesinlik bıçak kadar keskindi. Kara gözlerindeki ölü adamlarsa belli ki ruhuna aitti. Yine de bu durumu kabul edecek değildim. Birincisi emir almıştım, ikincisi ise Yağız'ı sıkıntıya sokacak bir şeye göz yumacak değildim.

"Ne yapıp ne yapmayacağımı sana sormayacağım."

Eli alnında sıkıntılı bir nefes verdi.

"Ben senin üstünüm Bahar."

Bilmiş bir ifadeyle çenemi kaldırarak kara gözlerine diktim mavi gözlerimi.

"Sorun da o ya zaten. Artık sadece üstümsün Pala."

Yağız'ın kara gözleri mümkünmüş gibi biraz daha karanlığa bürünsede bunu görmezden geldim. Biz birbirimize ne zaman açık olursak o zaman ileri gidecektik. Bu şekilde devamı asla gelmeyecekti.

Helikopter bizi karakolun pistine indirdiğinde hızlıca çıkış yaptık. Askerlerin meraklı bakışlarına aldırmadan hızlı adımlarla pist alanından uzaklaşmaya çalışıyorduk. Helikopter hala hareket halinde yeniden kalkışa geçtiğinde etrafı kaplayan toz bulutu hala üstünlüğünü koruyordu.

Karakolun girişine geldiğimizde bizi bekleyen karakol komutanları selam verdi. Aynı şekilde biz de selamladığımızda teğmen elini uzattı.

"Hoş geldiniz üsteğmenim."

Yağız ciddiyetinden ödün vermeden uzatılan eli kavradı.

"Hoş bulduk teğmenim."

Yağız hemen yanındaki astsubay kıdemli başçavuşa elini uzattığında karşımdaki teğmene elimi uzattım. Tanıdık gelen bakışlarıyla fazlasıyla şaşkındı.

"Bahar."

Adımı söylediği an herkesin dikkati bize kaymıştı. Biraz daha dikkatli baktığım adamın yeşil gözleri, kumral teni, uzun boyu o kadar tanıdıktı ki. Hemen göğsünün üzerinde yazan soyadına baktığımda hatırlamıştım bile.

"Barış."

✳✳✳

Sizi yine biraz merakta bırakacağım.

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum

Twitter:soylumery

Beni instagramda soylumery adıyla bulabilirsiniz✳

24. Tan Vakti

Merhaba

Güneşiniz bol olsun ☀

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum ❤

Keyifli okumalar dilerim ☀

Küçüklüğümden beri hep babama asker olacağım demiştim. O ise bana her zaman sen annen gibi prenses olacaksın demişti. Ben asker oldum, babamsa bana hep prensesim dedi.

Hayatta hep istikrarlı oldum. Azmettim ve başardım. Zordu ancak imkansız olmadı. Olsa da fark etmezdi çünkü babamdan imkansızı başarmanın ne demek olduğunu da öğrenmiştim.

Babam bu mesleğe başlarken ben bu vatana ömrümü verdim Bahar ama bu vatan da bana yetimliğimi unutturdu demişti. Yetim bir çocuğa baba olan bir devletin eğittiği askerdi babam. El kadar bana dedem sahip çıkmazken yurtlar evim oldu demişti. Babamınki zor bir çocukluk olmuş. Bazı yaraları vardı görüyordum ama annem de ona en güzel teselli olmuş. Çünkü her şeferinde sarışın benim dönüm noktam, bana aşkı hatırlatan, sonuna kadar da yaşatan tek kadın der hep.

Bunları şu yüzden söylüyorum aslında. Bende bu vatanın bir evladıyım. Asker olmam şart değildi ama böyle de bir adamın kızıydım işte. Karşımda babam gibi bir örnek varken başımı çevirip başkasına bakamadım. Hep hayran kaldım onun güçlü duruşuna.

Sonra bir de Akın amcam var tabii. Babam hala kızar ona sen aklına soktun diye. Haklı belkide. Çünkü küçücük yaşımda başıma bordo bere geçiren, lisede beni atış talimlerine götüren, savunma sporlarına yazdırdıklarında bu yetmez gibi evde benimle çalışan da Akın amcamdı.

Akın amcam böyle bir adamdı. Sadece ben değil kendi kızları da bilirdi bunların hepsini. Asker olmasalarda kendilerini savunabilirlerdi. Ortanca biraz daha narindi ama onu da Arya teyzem elinden almıştı. Arya teyzem Akın amcamın dişi kurtuydu. Aralarında değişik bir ilişki olsa da birbirlerine karşı öyle ateşli bir aşk ben görmemiştim. Tabii yaşlandıkça biraz durulduklarını da söyleyebilirim.

Şimdi ise karşımda duran Barış götürmüştü beni bu eskilere. Uzattığım elimi yüzündeki tebessümle kavradı.

"Bu ne güzel sürpriz. Seni beklemiyordum."

Dudaklarımı ıslatarak bende tıpkı onun gibi gülümsedim.

"Bende çok şaşkınım."

Hala ayrılmayan ellerimizle gözlerinin içi parlıyordu.

"Yıllar sonra yeniden."

"Öyle oldu."

Barış hemen yanımda duran çocuklara kısa bir baş selamı verip karakolun kapısını işaret etti.

"İçeri geçelim."

Hep birlikte içeri girdiğimizde Yağız hemen arkamdaydı. Bana doğru eğildiğinde sessiz mırıltısı kulaklarımda yankılandı.

"Nereden tanıyorsun?"

Gözlerimi devirerek ona yandan bir bakış attım. Cevap vermek yerine omuz silkerek odadan içeri girdim. Nasıl olsa Barış hepsini anlatacaktı. Biraz merak Yağız için iyi olabilir.

İçeri girdiğimizde hepimiz üstümüzdeki yüklerken kurtulup oturduk. Barış'ın çay ikramı bir karakolda olabilecek en güzel ikramlardandı. İnce belli bardak subay şansı demekti. Bana Akın amcamı hatırlatan bardakla kıvrılan dudaklarımı dozunda tutup çayımdan küçük bir yudum aldım. Hemen önümde duran masaya tekrar bıraktığımda Yağız sert çehresine eş değer sesiyle bakışları kendine çevirdi.

"Barış teğmenim buraya geliş sebebimizle ilgili yeterli bilgiye sahipsinizdir sanıyorum." Barış başıyla onayladığında devam etti. "Burada ne kadar kalacağımız belli değil. Haber geldiğinde harekete geçeceğiz. O zamana kadar buradayız."

Barış masada birleştirdiği eliyle gülümsedi. Çoktan ona bilgilendirme gelmiş olmalıydı.

"Sizi karakolumuzda misafir etmekten onur duyarız üsteğmenim. Her zaman özel kuvvetler konaklamıyor buralarda."

Gökhan bilmiş bir ifadeyle arkasına yaslandı.

"Biz genelde konaklamayı pek sevmeyiz teğmenim. Bizim işimiz karda yürüyüp izimizi belli etmemek."

Herkesin yüzünde keyifli bir tebessüm oluştuğunda Barış'ın bakışları beni buldu.

"Sonunda girmişsin özel kuvvetlere. Sendeki azme hayranım Bahar."

İçime çektiğim derin bir havayla dik duruşumu muhafaza ettim. Biraz ukalaca olacaktı belki ama...

"Söylemiştim."

Dudaklarımdan dökülen sadece bir kelime azmimi anlatıyordu. İstikrarımı vurguluyordu. Barış emin bir şekilde başını salladı.

"Rütbeni de hızlı yükseltmişsin. Seni üstüm olarak göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Hemen yanımdaki Yağız'ın mırıltısı çalındı kulağıma.

"Fark etti sonunda."

Kıvrılan dudaklarımla çayıma uzanarak bir yudum daha aldım.

"Boş durmadım diyelim." Çenemle onu işaret ettim. "Sende iyi görünüyorsun."

Bir an gözleri parladı. Şu dağ başında uzun zamandır böyle bir iltifat duymadığı belliydi ama bu benim gerçek düşüncelerimdi.

"İkinci görev yerim. Bilirsin şark görevi, yakında giderim." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Zordu ama askerlik de böyle bir şeydi işte. Barış sessizliğimle gülümsedi. "Neyse... Beni boşver, sen anlat."

Sessizce bizi dinleyen adamlara kısa bir bakış atıp yanımda gerim gerim gerilen adamı görmezden gelerek omuz silktim.

"Pek bir değişiklik yok iş dışında."

Emirhan tüm merak edilen soruların öncüsü olarak araya girdi.

"Komutanım siz nereden tanışıyorsunuz?"

Barış'la göz göz geldiğimizde ikimizde gülümsedik.

"Harbiyeden."

Barış söylediğim yeterli değilmiş gibi devam etti.

"Harbiyenin sarışınıydı komutanınız."

Suratım hafiften buruştuğunda Yağız elindeki bardağı sert bir şekilde masaya bıraktı.

"Biz dinlensek iyi olacak."

Soğuk sesi odayı da buz gibi yaptı. Onun ayağa kalkmasıyla mecburen hepimiz ayaklandık. Başka bir seçeneğimiz de yoktu.

"Akşam yemeğine kadar dinlenin. Sizin için bir oda ayarladık."

Barış sözlerine devam edemeden Yağız odadan çıkmıştı bile. Belli ki dinleme niyetinde değildi daha fazla. Hep birlikte bize hazırlanan koğuşa geçtiğimizde elimizdeki çantaları büyük bir yükten kurtulurcasına kenara bıraktık. Tıpkı benim gibi Yağız'ın da dikkatini sadece dört yatak çekmiş olacak ki Barış'a döndü.

"Başka yatak yok mu?"

Barış başını iki yana salladı.

"Maalesef yok. Zaten sığmaz da buraya. Fakat bizim odadakinin biri boşta." Bakışları beni bulduğunda gülümsedi. "İstersen gelebilirsin Bahar. Eski günleri yad ederiz."

Dudaklarımı birbirine bastırarak Yağız'a yandan bir bakış attığımda eli yumruk oldu. Dişlerini sıka sıka konuştuğu her halinden belliydi.

"Bahar ÜSTEĞMEN burada kalacak." Barışın rahat tavrına karşın rütbemi özellikle vurguluyordu. Bakışları Emirhan'ı bulduğunda başıyla işaret verdi. "Sen git."

Bu duruma en çok sevinen hiç şüphesiz Aykut oldu.

"Oh bee... Rahat bir uyku uyuyacağım sonunda."

Emirhan ve Barış için bu pek mutluluk vermese de kabullenmekten başka çareleri yoktu. Onlar odadan çıkınca çantamın içinden telefonumu alarak ranzanın alt katına oturdum. Daha ekrana bakamadan karşıma oturan Yağız fazla agresifti.

"Harbiyenin sarışını ne demek oluyor?"

Alttan bakışlarımı ona diktiğimde asık suratıyla karşılaştım. Sanki o konuşmamış gibi elimi sarı saçlarımda gezdirip telefonumun kilidini açtım. Ben o dönem bölümdeki tek kadın değildim ama sarışın olan tek kadındım. O yüzden herkes sarışın olarak bilirdi. Barış da bundan bahsediyordu ama Yağız benden pek bir açıklama duyamayacaktı.

Telefonuma gelen cevapsız aramaya bakarken Yağız her cevapsız bırakmamda daha da sinirleniyordu.

"Bana bir cevap verecek misin Bahar? Bir şey mi vardı bu herifle aranızda?"

Yine odadaki kimseyi umursamadan burnunun dikine dikine konuşuyor oluşuyla derin bir nefes aldım. Mavi gözlerimi gözlerine diktim. Ufaktan sinirlenmeye başlıyordum.

"Hayırdır üsteğmenim. Bu özel sorularda mı görevin bir parçası?"

Bir kolu dizinin üzerinde öne doğru eğildi. Diğer elini kaldırarak işaret parmağı havaya dikti.

"Sen sabrımı zorluyorsun. Israrla beni delirtmeye çalışıyorsun."

Alaylı bir bakışla dudağımı kıvırdım.

"İnsan kendi seçimlerinin sonucunu başkalarına yüklememeli üsteğmenim."

Sanki görünmeyen savaşçılar gözlerimiz arasında harbe girdiğinde odanın sessizliği boş olmasından değil, konuşmaya cesaret edemeyenlerdendi. Yine de o sırada Aykut'un mırıltılarını duydum.

"Abi ben kalsaydım keşke diğer odada. Pişman oldum şimdi. Bu oda çok gergin." Başımı Aykut'a çevirdiğimde hemen bakışlarını kaçırdı. "Ben dışarı çıkayım biraz."

Odadan kaçarak gittiğinde onun bu haline gülmek istesem de yapamadım. Zaten o an çalan telefonum da dikkatimi dağıttı. Annemin yeniden arıyor oluşuyla açıp kulağıma götürdüm.

"Kızım."

Dudaklarımda oluşan kıvrımlarla ayağa kalktım.

"Kraliçem."

Annem küçük bir kahkaha atarken bende odadan çıkıp kapıyı kapattım.

"Nasılsın kızım?"

Anneme cevap vermek yerine kapının hemen yanında sessizliğe büründüm. İçeriden gelen gürültü beklediğim bir durumdu. Yağız'ın ne kadar asabi ve sinirli olduğunu biliyordum. Fakat ben başka bir şey bekliyordum. O da gecikmedi zaten.

"Delireceğim lan ben! Yüzüme bile bakmıyor."

Yüzümdeki kendinden emin ifadeyle birkaç adım daha attım. Annem hala benden cevap bekliyordu.

"İyiyim anne. Hem de çok iyiyim."

Annemin içini rahatlatan kelimelerle karakoldan çıkarak çakıl taşları üzerinde yürümeye başladım.

"Çok sevindim kızım. Aman iyi ol da ben başka bir şey istemiyorum."

Kalbim acıyordu hala ama bunu dillendirmedim. Annem bilmese de olurdu.

"Sen nasılsın?"

"İyiyim güzel kızım." Telefona vuran nefesi küçük bir hışırtı gibi yankılanırken devam etti. "Yağız'la aran nasıl?"

Önümdeki çakıllara küçük bir tekme attım. Cebimden kendime bir tane çikolata çıkararak telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım. Elimdeki çikolatayı açarken sıkıntılı bir nefes verdim.

"Savaş boyalarımı sürdüm. Taarruzdayım. Ya kazanacağım ya da kaybedeceğim. Ama mağlubiyetim can yakar diye korkuyorum."

Tekrar telefonu parmaklarım arasında kavradığımda çikolatamdan da koca bir ısırık aldım. Annem yine benim garip aşk anlayışımı sorguluyor

olacak ki bir süre sessiz kaldı.

"Baban gibi konuşuyorsun." dedi kendi kendine konuşur gibi. "Aşkta savaş yersizdir kızım. Aşk, en güzel yenilgidir."

Dudaklarım büzüldü. Hayır, bu öyle bir şey değil. Bazı aşklar zaferi seviyor, bazıları da güçlenmek için harp istiyordu. Yine de alışıktım ben. Hayatta bana ailem dışında hiçbir şey kolay gelmedi. O yüzden Yağız'ın kalbi için de savaşacaktım.

Sıkıntılı olan yanı, savaştığım şey başka bir kadın ya da tavlamaya çalıştığım bir kalp değildi. Benim savaşım Yağız'ın ruhunu ele geçiren yegane duyguydu.

"Biz askeriz anne. Savaşıp elde etmeyi seviyoruz. Hem bazı aşklar zaferle taçlanmalı. Yenilgiyi kabul etmiyor."

Annemin dışarı bıraktığı derince havanın çıkardığı ses kulağımda yankılandı.

"Bahar... Tek istediğim iyi olman."

Gülümseyerek bakışlarımı sonu görünmeyen dağlarda gezdirdim.

"Merak etme. Kapatıyorum şimdi. Kendine iyi bak."

"Sende kızım... Allah'a emanetsin."

Annem yine beni en büyük ve en güvenilir olana emanet edip kapattığında bu sürekli süregelen bir şeydi. Biliyordum ki bana bir şey olacak diye aklı çıkıyordu. Elimdeki telefonu cebime atıp çikolatamın son parçasını yedim. Ellerimi arkamda, kalçamın üzerinde birleştirerek hafif sisli görünen sıra sıra dağları seyre daldım.

Yağız'ı istisnasız seviyordum. Bu bir gerçekti artık. Ben ona hem aşık, hem de onu seven bir kadındım. Tek zoruma giden şey ise bunu ona ağız dolusu bile söyleyememiş olmaktı. Bu gün sabah bile o bana beni sevdiğini söylediğinde buna karşılık veremedim. Bende seni seviyorum diyemedim. Fakat bunun suçlusu ben olamam. Olmayan bir ilişkide ne demeliydim ona? Beni bıraktın ama seni seviyorum Yağız mı?

Zaten görüyordu ki onu sevdiğimi. Sevmesem bitti Bahar dediğinde o yumruğu suratına indirir miydim hiç? Eyvallah der giderdim. Ama şimdi kalbimde bir yerler bir türlü kopamıyor o huysuzdan. Bana her baktığında, her güldüğünde, her dokunduğunda kalbim bana ait olmayı bırakıyor. Sanki hiç benim olmamış gibi. Sanki hep ona aitmiş gibi....

Yanımda hissettiğim hareketlilikle başımı yana çevirdim. Hemen yanımda duran Barış, iki eli kemerinde tıpkı benim gibi karşıya bakıyordu.

"Güzel manzara değil mi?"

Tekrar başımı karşımda duran dağlara çevirip gülümsedim.

"Öyle. Mekanın güzel."

Yandan bir bakış attığımda o da gülüyordu.

"Misafirim olman beni mutlu etti."

"Seni burada görmek de beni mutlu etti."

Bakışları bir süre yerde gezinip yeşil gözleri yeniden gözlerimi buldu.

"Seninle bir atış talimi yapmayı isterdim."

Dudağımın kenarı kıvrıldığında imalı bir bakış attım. Bu konuda iyi olduğumu biliyordu. Fakat kendisinin de atışları fena değildi.

"Kaybedeceğin yarışa girme derim. Seni erlerinin önünde küçük düşürmek istemem."

Erkeksi bir kahkaha attığında ikimizde birbirimize döndük.

"Bunu gerçekten istemem. Hala fazla iddialısın."

Başımı onaylarcasına salladığımda meraklı bakışları yine üzerimde geziyordu.

"Seni yenecek biri çıkmadı mı?"

Barış'ın sorusu beni dalgınlaştırırken derin bir nefes aldım. Başımı karakolun taş duvarlarına çevirdim. Kırmızı çatı, yeşil duvarlar arasında bakışlarımı gezdirirken hemen kapının yanındaki duvara yaslanmış bizi izleyen adamlara takıldı bakışlarım. Yağız bedenini yasladığı duvarla adeta bütünleşmiş gibiydi. Yüzü yine ifadesiz gözleri ise bu sefer karadan ziyade karanlık duruyordu. Öyle karanlıktı ki içimi bir ürperti kapladı. Hemen yanında duran Gökhan'ın dudakları kıpırdandığında okumaktan alamadım kendimi.

"Abi sakin ol. Fevri davranma. Arkadaşlar belli ki."

Gökhan'ın sakinleştirme çabaları Yağız'ın kara gözlerinde buradan bile gördüğüm ateşten sebepti. Komutanının deli olduğunu da biliyordu tabii. Bakışlarımı onlardan ayırmadan Barış'ın sorusunu cevapladım.

"Çıktı."

Tıpkı benim gibi o da ikiliye baktığında Yağız'ın dudakları kıpırdandı. Benimse tüm dikkatim ondaydı.

"Güneş'imi kaybettikçe kalbim buz tutuyor Kara."

Haberdar olmadan bile kalbimi sızlatan adama hayranlıkla baktım. Her kelimesi içime işliyordu. Keşke kulaklarım bizzat ondan duysaydı bunları. Keşke bana her şeyi bir bir anlatsaydı. Yağız daha fazla dayanamıyor olacak ki tekrar içeri girdi.

"Fazla gergin komutanın."

Gülerek başımı öne eğdim.

"Ben onun normal halini hiç görmedim."

Başımı kaldırdığımda Barış'ın dikkatli bakışları üzerimde geziniyordu. Hemen kendimi toparladım. Bu esnada yanımıza gelen nöbetçi asker selam verdi.

"Komutanım size bir telefon var."

Barış başını bana çevirerek eğdiğinde belli belirsiz bir tebessümle onayladım. Hızlı bir şekilde karakola yöneldi. Acil bir telefon olması muhtemeldi. Bakışlarım Gökhan'a takıldığında yanıma geldiğini fark ettim. Söyleyecekleri olduğunu düşünerek ellerim arkada tekrar bakışlarımı sisli dağlara diktim. Gökhan yanıma geldiğinde onun konuşmasına izin vermedim. Cebimden çıkardığım çikolatayı ona uzattım.

"Bana onunla ilgili bir şey söyleme Gökhan."

Elimdeki çikolatayı alarak paketini açmaya başladı.

"Aranıza girecek değilim komutanım ama sizden bir şey isteyeceğim."

Merakla başımı Gökhan'a çevirdim.

"Söyle."

Bakışları karşıda duruşu fazla ciddi görünüyordu.

"Eğer Kulaksız'ı yakalarsak Pala..."

Gökhan devam edemeden kolunu kavradım. Neden herkes benim sabrımı sınıyordu ki?

"Sen de mi Gökhan? Neden sen, Emirhan, Aykut değil de ben?"

Bakışları bir müddet kolunu kavrayan elimde gezinip kolay bir soru sormuşum gibi gülümsedi.

"Bizi o seçti. Biz ona karşı çıkamayız. Görmüyor musun? Ona karşı çıkabilecek, önüne geçebilecek tek kişi sensin."

Gökhan'ın kara gözlerinde takılı kaldığımda kolunu kavradığım elim boşluğa düştü. Babamı o an biraz daha anladım. Bilerek beni gönderdi. Yağız'a karşı çıkabilecek tek kişinin ben olduğumu biliyordu.

☀☀☀

Ne kadar bulunduğum yerde dağları izledim bilmiyorum ama yemek saati gelmiş olacak ki Aykut çağırdığında kendime geldim. Gökhan yanımdan gideli çok oldu. Fakat belkide Yağız'ı bekliyor olacağım ki ayrılmadım bulunduğum yerden. O da gelmedi zaten. Bende gitmedim.

Derin bir nefes aldığımda hava ufaktan kararmaya başlamış, ayaz kendini belli eder olmuştu. Bedenimi saran soğuktan kaçmak istercesine yemekhaneye hızlı adımlarla ilerledim.

İçeri girdiğimde her zaman karşılaştığım dikkatli bakışlar ilgimi çekmedi. Bizimkilerin bir arada oturduğu masaya yaklaştıkça kaşlarım biraz daha çatılıyordu. Masaya geldiğimde Aykut ayağa kalkarken omuzuna bastırarak buna engel oldum.

"Yağız üsteğmenim nerede?"

Ortaya bıraktığım soru ile hala Yağız'ı etrafta ararken Gökhan başını kaldırdı.

"Odada."

Yüzümdeki sert ifadeyi korumaya devam ettim. Sesimdeki merakı gizlemeye çalışsam da fark ettiklerini biliyordum.

"Yemek yemiyor mu?"

"İstemiyormuş komutanım."

Aykut'un sesiyle suratım asıldı. Alt dudağımı ısırıp yutkundum. O olmadan masaya oturmayı düşünmüyordum.

"Afiyet olsun."

Hepsi onaylayarak yemeklerine devam ediyordu. Arkamı dönüp birkaç adımda yemek servisinin yapıldığı yere adımladım. Menüye hızlıca göz attığımda mercimek çorbası, musakka, pilav yoğurt ve bir adet elma vardı.

Menü zararsız gözükse de yemeklerin tadını bilmiyordum. Fakat askeriyede ikinci bir seçeneğiniz de olmuyordu tabii. Mecburen iki tabldot alıp yemekleri koymalarını bekledim. O sırada çatal kaşık da koyarken birer dilim de ekmek almayı ihmal etmedim. En son kenarda duran elmalardan iki tanesini cebime attım. İki elimle kavradığım tabldotlarla birlikte bana kapıyı açan asker sayesinde yemekhaneden çıktım.

Dikkatli adımlarla ilerlerken normalde yapılamayacak bir şeyi rütbem sayesinde yapıyordum. Bunun sebebi ise tabii ki Yağız'dı.

Odanın kapısına geldiğimde açamayacak olmamdan sebep etrafıma bakındım. Biraz ileride duran asker çekti dikkatimi.

"Asker!"

Sesimi duyduğu anda yanıma koşarak gelip selam verdi.

"Emredin komutanım."

"Kapıyı aç."

Sözlerimi ikiletmeden kapıyı araladığında içeri girmeden onu gönderdim.

"Gidebilirsin."

Yanımdan hızla uzaklaştığında içeri girdim. Ayağımla iterek kapıyı kapatıp arkamı döndüm. Yağız ranzanın alt katına uzanmış, elleri başının

arkasında, sırt üstü yatıyordu. Bakışları ranzanın tavanında düşünceli haliyle yanına adımladım.

"Benimle başbaşa yemek yemek istediğini bu kadar belli etme."

Yandan bakışlarını bana dikerek elimdekilere göz gezdirdi.

"Aç değilim."

Çocuk gibi tavır yapıyor oluşuyla hemen yanına oturup elimdeki tabldotlardan birini karnının üzerine bıraktım.

"Askeriyede yemek saatinde herkes yemeğini yemek zorunda Pala."

Gözlerini devirerek düşmesin diye kanının üzerindeki tabldotu tuttu.

"Erler için geçerli onlar."

Dizlerimin üzerine koyduğum tabldotun içindeki çorbadan kaşığım yardımıyla alıp dudaklarıma götürdüm. Tanıdık ama çok da lezzetli olmayan çorbayı yuttuğumda sanki çok keyif alıyor gibi gülümsedim.

"İçtiğim en iyi mercimek çorbası."

Kaşları havada beni izleyen adama aldırmadan bir kaşık da musakkadan aldım. İşte bu sırada soğuyan yemek ve ağzımın içinde donan yağlar farklı bir tat bıraksa da suratımın keyifli bir hal alması için çabalıyordum.

"İnanılmaz bir lezzet."

Yüzünde gördüğüm tebessümle kaşığımla yoğurdu işaret ettim.

"İnanabiliyor musun? Yoğurt bile var."

Gözlerini devirse de dişlerini gizleyemiyordu artık. Olduğu yerde toparlanıp tabldotunu önüne çekti.

"Şu hayret verici yemeklerin tadına bende bakmalıyım sanırım."

Tebessümle pilavımdan bir kaşık alarak ağzımdakileri yutamadan konuşmaya başladım.

"Lapa bir pilavı hiçbir şeye değişmem."

Gülerek başını iki yana salladığında o da yemeğini yemeye başladı. İşte şimdi içim daha rahattı. Biz gerekmedikçe öğün atlayıp aç kalamazdık. Görev bizi ne zaman bulur, dağda kaç gün aç kalırız bilemezdik. Bu yüzden Yağız'ın da aç kalmasına izin veremezdim. Yağız tüm bunlarla idare edebilirdi elbet ama benim içim rahat etmezdi. İkimizde yemeklerimizi yerken Yağız başını benden tarafa çevirdi.

"Teşekkür ederim."

Gülerek ona yandan bir bakış attım.

"Bir daha benimle başbaşa yemek yemek istersen mümkünse hizmet işini de üstlen. Daha romantik olabilirsin bu sayede."

Gülerek elinin tersiyle ağzını kapattı.

"Bunu randevu olarak alıyorum."

Ters bir bakış attım. Hiç öyle bir niyetim yoktu.

"Fırsatçı."

Bakışları bende mırıldandı.

"Seninle ilgili hiç bir fırsatı kaçırmak istemiyorum."

Gözlerimiz kesiştiğinde dudaklarımı aralamaya kalmadan gelecek olanı biliyor olacak ki konuşturmadı. Ona kendi elleriyle kaçırdığı fırsatlardan bahsedecektim.

"Biliyorum ne söyleyeceğini."

Dalgın bakışlarım yemeğime düşerken çatalım elimde yemeklerle oynuyordum. Elini uzatarak örgümden fırlayan kısa saçları kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"En büyük sınavım sen oldun."

Gülerek kaçamak bir bakış attım. Biliyordum ki en büyük sınavı her neyse çok büyük bir darbe almıştı ve benden saklıyordu. Ben olsam olsam ona sözlü olurdum.

"Sınıfta kaldın o zaman."

Elimi kavrayıp dudaklarına götürdü. Sıcacık bir buse bırakıp avucunun içinde sıkı sıkı tuttu.

"Sende kaldım Bahar."

Parlayan mavi gözlerim aşk dolu bakan kara gözlerine hapsoldu sanki. Ses çıkaramadım. Konuşamadım. Uzun uzun baktım gözlerine. Mideme yerleşen, ondan gelecek her şeyi merakla bekleyen kelebeklerin hareketleriyle kıpırdandı kalbim.

Odanın kapısı bu büyülü anı bozmak ister gibi çaldığında ikimizi de kendine getirdi. Elimi çabucak çektim. Yağız da toparlandı olduğu yerde.

"Gel."

Sert sesimle Aykut kapıyı açarak içeri girdi. Hemen arkasında da elindeki çaylarla Emirhan, onun arkasında da Gökhan vardı.

"Çaylarrr... sıcak sıcak komutanım."

Emirhan her zamanki zevzekliğiyle gülümsettiğinde tabldotları üst üste koyup kalkacağım sırada Yağız izin vermedi. Ellerimden alıp Aykut'a uzattı.

"Bırak da gel koçum."

Aykut hemen alıp çıkmıştı bile odadan. Emirhan çay servisi yaparken Gökhan karşımızdaki ranzada yerini almıştı bile. Aykut'un da gelişiyle hep birlikte sohbete daldık. Bir yandan çay içiyor bir yandan da sohbet ediyorduk.

Aradan geçen saatlerle Emirhan kendi odasına gitti. Gökhan bardaklar götürürken Yağız da onunla çıktı. Hemen ardından telefonu çalan Aykut'ta odayı terk ettiğinde ayağa kalkarak üniformamın gömleğini çıkardım. Asker yeşili tişörtle kaldığımda yatağa oturdum. Bu sefer alt katta yatacaktım. Ağır ağır ayağımdaki postalları çıkardığım sırada Yağız girdi odaya. Tıpkı benim gibi üzerindekini çıkarıp dolabına astı. Karşıma oturduğunda benim gibi postallarını çıkarıyordu.

"Diğerleri nerede?"

Bana kısa bir bakış atıp yatağına uzandı.

"Gelirler şimdi."

Yatağa uzanıp ona doğru dönerek elimi başımın altına yerleştirdim. Daha önce karakolda kaldığımızda beni izlediği an aklıma geldi. Dudaklarım kıvrıldı. Mutlu oldum.

"Yağız." Başını benden tarafa çevirdi. Bakışlarım ilgisini çekmiş olacak ki bana doğru döndü. Kara gözlerine diktiğim bakışlarımla devam ettim. "Bana bir şey söyle."

Ondan küçücük de olsa güzel bir söz bekleyen kalbime mani olamadığım için kendime kızgındım. Fakat kalbim de bana itaat etmeyi çoktan bırakmıştı.

"Tan vaktinde kapını çalacağım Güneş. Şimdi uyu. Uyu ki bana kapıyı sen aç."

Beklediğim cevabın çok çok dışında duyduğum kelimeleri anlamlandırmak için çok düşünmedim. Sadece kalbime emir veren adama itaat ettim. Kapanan gözlerimle fısıldadım.

"Bekliyor olacağım."

☀☀☀

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum .

Twitter@soylumery

instagram:soylumery

Görüşmek üzere hoşça kalın ☀

25. Üzgünüm Albayım

Merhaba...☀

Güneş severler sonunda güneşiniz geldi.☀

Hüzünlü, duygusal, aşk kokan bir bölüm sizi bekliyor. Önden spoi verdim 😂

Keyifli okumalar.

(Lütfen her satırı yorumlarınızla doldurun ve beni şaşırtın🤣)

Seven sevdiğini yağmurda susuz da bırakır, alevlerin ortasında can suyu da olurmuş.

Kalbi kavrulan bir adama can suyu olmak istiyor yüreğim. Benim aşkım onun kalbini serinletebilir mi? Benim yağmurlarım onun kurak topraklarına su getirebilir mi?

Uykumun arasında hemen yanıbaşımda hissettiğim nefesler, saçlarımda gezinen parmaklar olmaması gereken şeylerdi. Yavaş yavaş bilincim yerine gelirken en son karakolda yatağımda uyuya kaldığımı hatırlıyordum. O zaman buna cesaret eden belli ki canına susamıştı.

Gözlerimi araladığım an karşımdaki adamın aniden yakasını kavradığımda kim olduğuna baktım. Yağız kıvrılan dudağıyla ellerini iki yana açarak teslim olurcasına avuç içlerini bana doğru çevirdi.

"Uyanırken bile tehlikeli ve hırçınsın."

Derin bir nefes alıp yakasından elimi çektim. Başımı da yastığıma geri bıraktığımda rahatlamıştım.

"Derdin ne sabahın köründe?"

Huysuz sesimle etrafı gösterip susmam için işaret etti.

"Sessiz ol."

Hala karanlık havayla biraz daha kendime gelirken olduğum yerde doğruldum.

"Yağız bir şey mi oldu?"

Eli yanağıma uzandığında hafifçe okşadı.

"Tan vakti Güneş."

Başımı eğerek camdan dışarı baktığımda karanlık havayla suratımı buruşturdum.

"Uyumak istiyorum."

Çocuk gibi mızmızlanırken Yağız gözlerini devirip kolumdan tuttu. Beni yataktan çekerken homurdanıyordu.

"Sen nasıl asker oldun? Ulan erkek olacaktın ki.... neyse Allah'tan değilsin."

Ayağıma postallarımı geçirirken sırıtarak bakıyordum Yağız'a. Erkek olsaydım muhtemel beni bu saatte yerlerde süründürüyor olabilirdi. Şanslıyım o vakit. Yüzümdeki sırıtışı fark ettiğinde ayağıyla postallarıma vurup başını iki yana salladı. Zebani gibi başımda dikiliyordu.

"Sırıtma da çabuk ol. Silahını da yanına al uykucu şirin."

Diğerleri uyanmasın diye kısık çıkan sesi yine bana komutlar veriyordu. Yastığımın altından silahımı alıp belime yerleştirdim. Dolaptan sessizce çıkardığım gömleğimi giydim. Üzerime montumu da geçirip tüfeğimi kavradım.

"Ben hazırım."

Yağız'a dönerek fısıldadığımda o da çoktan hazırlanmıştı. Sessiz konuşuyordum ama muhtemelen Gökhan ve Aykut çıkardığımız seslere çoktan uyanmıştı. Uyuyor numarası yaptıklarına yemin edebilir fakat kanıtlayamazdım. Yine de Yağız çıkmam için kapıyı işaret ettiğinde sessizce dediğini yaptım. Karakolun kapısından çıkar çıkmaz yüzüme vuran ayazla başımı hemen arkamdan gelen Yağız'a çevirdim.

"Nereye gidiyoruz Pala?"

Yanımda durduğunda keskin bakışları etrafta dolaşıp bende son buldu.

"Uzaklaşmayacağız merak etme."

Tekrar yürümeye başlayınca bende peşine takıldım. Birlikte karakolun bahçe kapısından çıkarken telaşla kulübeden çıkan asker bize selam verdi. İkimizde karşılık verip yürürken alacakaranlıkta etrafı da kontrol etmeye çalışıyordum.

Yağız hemen karakolun yanındaki tepeye doğru adımlayınca bende hızlanarak ona yetiştim.

"Ne yapmaya çalıştığımızı söyleyecek misin? Karanlıkta bizi vuracak nöbetçiler?"

Gülerek bana yandan bir bakış atıp elimi kavradı.

"Senin için kendimi feda edebilirim."

Gözlerimi devirdiğimde hızlı adımlarıyla beni çekmeye başladı.

"Gel hadi az kaldı."

Neye az kaldığını merak ederken küçük bir tırmanışa geçtik. Zaten koca bir dağın tepesine kurulan karakolun hemen yanındaki yüksekliğe tırmanıyorduk. On, on beş dakikalık bir yürüyüşün ardından en üste geldiğimizde koca bir kayanın üzerine çıktı. Elini uzattığında kavramamla beni de yanına çekti.

"Otur hadi."

Bükülen dudaklarımla adımlayıp işaret ettiği yere oturdum. Kendisi de yanıma oturunca kocaman bir kayanın üzerinde önümüze serilen manzara karşısında sessizce beklemeye başladık. Alacakaranlığın yavaş yavaş yerini bıraktığı kızıllaşan havayı izlerken dudaklarım kıvrıldı. Etkileyici bir manzaraydı. Derin bir iç çekip başımı yanımdaki adama çevirdim.

"Tan vakti."

Geç de olsa anlamıştım. Bu manzarayı görmemi istemişti. Tan vakti; güneşin doğduğu zamandı. Kara gözleri beni bulduğunda buruk bir tebessüm sundu.

"Doğma vaktin geldi Güneş."

Sesindeki burukluk dikkatimi çektiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Kara gözleri mavi gözlerimi hapsetti. Birkaç saniye sadece birbirimizin gözlerine baktık. Başımı karşımızda duran dağlara çevirdiğimde mırıldandım.

"Bana bunu göstermek için mi getirdin buraya?"

Hala bakışları bende geziyordu.

"Hayır." Sesi keskin ve netti. Tıpkı benim gibi bakışlarını karşıya diktiğinde fısıldadı. "Sadece anlatırken manzaramız sen ol istedim." Merakla başımı ona çevirdiğimde dudağı kıvrıldı. "Yani seninki orası, benimki sen ol istedim."

Geçen dakikalar gün doğumuna eşlik ederken hava daha bir aydınlık olmuştu. Bakışlarımı kaçırdığımda Yağız derin bir iç çekip elini kaldırarak sınırın diğer tarafındaki dağları gösterdi.

"Orayı görüyor musun Bahar?"

Bahsettiği yere bakarken başımı eğdim.

"Evet."

İkimizin de bakışları karşımızda duran koca dağlarda gezerken soğuk sesi çalındı kulaklarıma.

"İşte o dağlar benim cehennemim."

Kaşlarım çatıldı. Fakat bu sefer başımı çevirip Yağız'a bakmadım. Çünkü korkuyordum. Vazgeçer de anlatmaz diye.

"Ne yaşadın Yağız?"

Yandan bakışlarım onu bulduğunda uzaklara dalıp gitti. Keskin bakışları sadece o dağların üzerinde geziyordu ama dalgındı. Sanki çok uzaklara gitmişti. Dudaklarında minik bir kıvrım oldu.

"Daha yeni mezun olmuştum. Acemi bir teğmendim. İlk görev yerim doğuya çıktı. Şark görevi. Heyecanlıydım..." Bakışları beni bulduğunda gülümsedi. "Annem ağlayarak uğurladı. Babam..." Duraksadı. Babasından bahsetmek istemedi o an. Bakışlarını kaçırdı. Tekrar dağlara dikti gözlerini. Biraz önceki heyecanı yine kuruyup gitti. Buz tuttu karaları.

Susmasından korkar gibi fısıldadım. "Sonra."

Silahının arka kısmını toprağa yasladı. Yutkunarak devam etti.

"Beş ay... beş ay boyunca doğudaki üs bölgesinde iyi kötü idare ettik. Sonra bir gün haber geldi." Başını yeniden bana çevirdiğinde benim artık tek manzaram oydu. Ben sadece onu görüyor, onu dinliyordum. Merakla atıldım.

"Ne haberi?"

İşaret parmağını kaldırıp burnuma vurdu. Yüzünde yalancı bir tebessüm vardı.

"Sınır dışına operasyon yapılacak dediler."

Bu durumu çok da yadırgamadım. Sınır dışı operasyon bizim için normal bir durumdu. Fakat kalbimde bir yerler sızladı o an. Çünkü Yağız'ın odasında bulduğum künye aklıma geldi ve o askerin şehit olduğu tarih. Belli ki duyacaklarım pek kulağa hoş gelen şeyler olmayacaktı. Yine de sabırla onun devam etmesini bekledim.

"Seçilen kişiler sınır dışına gönderildi. Bende içlerindeydim tabii. Sınıra konumlandırıldık hepimiz. Bir hafta orada kaldık. Bir iki küçük çatışma oldu sadece."

Derin bir nefes aldı. Sanki aldığı nefes bile ciğerlerine batıyordu. Benden aldığı bakışlarını dağlara çevirdi. Bir süre sessiz kaldı. Uzun uzun izledi. Sanki o anı tekrar yaşıyordu. Bende onun baktığı yere baktım. Sanki bakarsam bende görebilirdim. Fakat güneşin doğmak için çabaladığı kızıllıktan başka bir şey yoktu...

"Bir haftanın sonunda yakınımızdaki bir mülteci kampına yardım kolilerini götürmek için bizi görevlendirdiler. Yedi kişiydik. Başlarında da ben vardım."

Duyduklarımla hemen gözlerimi kapattım. Aklıma hemen altı yıl önce şehit olan askerler geldi. Duyacaklarımın acısıyla çoktan kavrulmaya

başlamıştım. Dudaklarımdaki mırıltılara engel olamadım.

"Pusuya düşürüldünüz."

Netlik kazanmak için bekleyen kelimelerim ikimizin de birbirine bakmasına sebep oldu. Yağız'ın gözlerinde gördüğüm acı boğazıma kocaman bir yumru yerleştirdi. Dudaklarını birbirine bastırdı. Bunu anlatmak onun için çok zordu.

"Pusuya düşürüldük. Tuzaklamışlar yolu. İki arabaydık. Diğer arabaya isabet etti havan mermisi. Beş askerimi orada şehir verdim."

Yağız'ın her kelimesinde bedeni biraz daha gerilirken dişlerini sıkarak konuşuyordu. Elindeki silahı biraz daha sert kavradığında hemen yanımda boşta duran elinin üzerine elimi koydum.

"Başımız sağ olsun."

Bakışları ellerimize düştü. Bir süre oyalanıp gözlerimi bulduğunda acı bir tebessüm şekillendi dudaklarında.

"Vatan sağ olsun."

Kuruyan dudaklarımı ıslattım. Devamını sormak istiyordum ama cesaretim yoktu. Başımı önüme eğdiğimde elimi tutup dudaklarına götürdü. Küçük bir buse bıraktı. Kendi kendine konuşur gibiydi.

"Bu kadar narin eller nasıl silah tutar anlamıyorum."

Tebessüm ettim. Konudan kaçıyordu. Kendine zaman kazandırıyordu belkide. Yine de onu cevapsız bırakmadım.

"Seninle yarışacak kadar iyi tutuyor üsteğmenim."

Gözleri gözlerimde gülümsedi. Fakat bu çok da uzun sürmedi. Yeniden acı yer etti.

"Alper'le ben kaldık sadece. Çok fazlalardı. Alper bacağından vurulunca pek de bir şansımız kalmadı."

Yağız dolan gözlerini benden kaçırdığında içim parçalandı. Ne diyeceğimi bilemedim. İnsanın silah arkadaşını kaybetmesi kolay değildi. Rabbim yaşatmasın. Yağız'ın ifadesi yavaş yavaş değişmeye başladı. Üzüntüsünün yerini büyük bir öfke aldı.

"Bizi esir aldılar. Bir şey yapamadım. Alper bacağından yaralıydı." Çaresiz sesi hissettiği suçluluk duygusuyla harmanlanmıştı.

"Ne yaptılar size?"

Bakışlarını bana çevirmedi. Hala uzaklarda geziyordu. Eliyle yine sınırın diğer tarafındaki en uzakta duran yüksek dağı işaret etti.

"Kamplarına götürdüler. On dört gün kaldığım o cehenneme."

Yanı başımdaki içi yanan adama bakarken sadece söylediği sayıyı düşünüyordum. On dört gün... iki hafta. Nasıl kalmıştı orada? Peki ya Alper orada mı şehit olmuştu? Ne yaşamıştı sevdiğim adam böyle?

"Yağız...."

Kelimelerim eksik kaldığında o artık benim dünyamda değildi. Altı yıl öncesine çoktan gitmişti.

"Gençtim Bahar, toydum daha. Ellerimizi ayaklarımızı bağlayıp attılar mağaraya. Yarı çıplak, aç, susuz bıraktılar. Kendim için değil Alper için endişe ettim hep. Yarası gün geçtikçe kötüye gidiyordu. Çok kan kaybetti."

Sıkıca kavradığı elimi bir an bile bırakmayan Yağız farkında olmadan sıkmaya başlamıştı. Canım acıyordu ama bu önemli değildi. Onun canı daha çok acıyordu. Diğer elimi ellerimizin üzerine bıraktığımda kendine geldi. Bakışları ellerimizde dudaklarını birbirine bastırdı. Elini bana zarar vermemek adına çekerken gözleri gözlerimi buldu.

"Özür dilerim."

Zor da olsa tebessüm etmeye çalıştım ama ne kadar başarılıydı bilemiyordum.

"Sorun değil." Bütün ciğerlerimi havayla doldurup tüm cesaretimi gelecek cevaba karşı topladım. "Alper orada mı şehit oldu?"

Bakışları yeniden uzaklara daldığında gözünden süzülen yaşı fark ettim. Emin olmak istercesine kaşlarımı çattım. Doğru görüyordum. Benim güçlü duruşuna hayran olduğum adamın gözünden yaşlar süzülüyordu.

"Evet."

O kadar kısık çıkmıştı kı sesi. Dudaklarının kıpırdanışından anlamıştım onayladığını. Elimi koluna koyduğumda bende fısıldadım.

"Nasıl oldu?"

Bakışları yeniden karardı. Zifiri bir karanlık çöktü sanki üstüne. Dizlerini kendine çekip iki eliyle sardı. Kendini sıktığı her halinden belliydi. Dişlerinin arasından konuşurken yüzüme bakmadı.

"Kulaksız... O piç defalarca işkence etti Alper'e. Uzman çavuştu Alper. Benim komutanları olduğumu biliyorlardı. Bilerek defalarca ona zarar verdiler. Her seferinde bunu gözlerimin önünde yaptılar. Onun bedenine benimse aklıma, ruhuma zarar verdiler." Elleri kulaklarına gittiğinde hala o sesleri duyuyordu. "Alper'in yalvarışları gitmiyor kulaklarımdan. Bana olan bakışları, komutanım öldür beni dediği anları unutamıyorum."

Öfkesi o kadar büyüdü ki artık ben yoktum yanında.

"Nişanlıydı lan o adam! İzinden yeni gelmişti. Evlenecekti. Defalarca dedim yaralı, ne yapacaksanız bana yapın diye. Bilerek dokunmadılar bana Bahar. Bilerek o Kulaksız denen şerefsiz gözlerimin önünde ona işkence etti...."

Başını ani bir hareketle bana çevirdiğinde gözlerinin beyazı kızarmış, bakışları ise büyük bir boşluğa düşmüştü. Gözlerimden süzülen yaşlarla izliyordum onu. Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırmıştım ama bu göz yaşlarımın akmasına engel olmuyordu. Sesi yeniden kısıldığında tekrar fısıldamaya başladı.

"Sadece on iki gün dayandı.... On iki gün... Yanıma düşen bedeniyle iki gün kaldım. Gömmediler, götürmediler... Bir cesetle ve mağarayı saran o kokuyla kalmak o kadar ağır ki... Kış ayında olduğumuza bile şükrettim. Ne var biliyor musun Bahar? İlk başlarda kurtarılmayı bekliyordum. Alper ölünce gün gün kuruyan umutlarımla sadece ölmeyi bekledim. Sadece öleceğim zamanı bekledim."

Daha fazla kendimi tutamayarak kollarımı boynuna doladım. Ağlamalarıma karışan hıçkırıklarım onun acısını bizzat hissediyor oluşumdandı. Kolları belime dolandı. Boynuma uzanan yüzü ensemdeki saçlarım arasında dolaşarak uzun uzun kokumu içine çekti.

"Bahar..." Acı çeker gibi çıkan sesi bir itirafın eşiğindeydi. "Ben korkak, çaresiz bir adamım."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülerek yüzündeki kıvrımlarda gezinirken itiraz ettim.

"Hayır.... sen benim tanıdığım en güçlü, en cesur adamlardansın."

Kendini geriye çekti. Başını iki yana sallayarak gözlerini kapattı.

"Defalarca kaçmayı denedim ama başaramadım. Ben kaçmak istedikçe Alper'in canını daha çok yaktılar. Onların ölü bir bedene bile saygıları yok."

Daha fazla duymak istemiyordum. Parmaklarımı dudaklarına bastırdım. Daha fazlasını anlatsın istemiyordum ama merak ettiğim başka şeyler vardı.

"Nasıl kurtuldun oradan Yağız?"

Verdiği nefes tenime vurdu. Parmaklarımı dudaklarına biraz daha bastırıp öptü. İki elimi de elleri arasına aldı. Kara gözlerinde gururlu bir hal vardı.

"Baban..."

Kaşlarım havada devamını bekliyordum. Demek gölge timi kurtarmıştı.

"Gölge timi."

Dudaklarımdan dökülenlerle başını iki yana salladı.

"Hayır Bahar, baban... Gece yarısı mağaraya bir adam girdi. O itlerden sandım. Zaten hayal mi gerçek mi ayırt edecek durumda değildim. Yanıma geldiğinde o karanlıkta bana olan bakışlarını hatırlıyorum. O kadar üzgün bakmıştı ki kendi halime kendim acıdım. Bana sadece o an söylediklerini hatırlıyorum. 'Tan vakti asker, kurtuluş sizin için.' İşte böyle söyledi. Bizi o mağaradan baban çıkarttı Bahar."

Bir an duraksadığında yine gözlerinde aynı hayranlık belirdi.

"Alper'in cesedini bile bırakmadı onlara öyle bir sırtlandı ki görmeliydin. O gece kaçtık oradan. Biraz uzaklaştığımızda geriye dönüp bana seyret dedi. Bomba düzenekleri yerleştirmiş. Patlattı orayı. O alacakaranlıkta gördüğüm kızıllık benim en mutlu olduğum andı. Hiç durmadan yürüdük. Baban Alper'i bir kez bile indirmedi sırtından. Bütün gece onunla yürüdü. Sabaha karşı anca gördüm yüzünü. Teröristler gibi giyinip içlerine sızmıştı. Sadece gözleri görünüyordu. O gözleri nerede olsa tanırım."

Şimdi anlıyordum Yağız'ın can borcum var derken neyden bahsettiğini. Babam Yağız'ı o delikten kurtarmıştı ve Yağız kendini babama karşı borçlu hissediyordu. Elbetteki babamın yaptığı büyük bir şeydi. Koca bir kampa gizlice sızarak iki kişiyi kaçırmak kolay değildi ama belli ki bunun için görevlendirilmişti.

"Yağız.... Bu babamın görevi. O Gölge."

Yağız'a bunları söylüyordum ama bir kez daha babama hayran kalmıştım. Ne olursa olsun oradan sağ çıkamama ihtimali de vardı ki babam teröristlerin korkulu rüyasıydı. Babamı ele geçirmek onların bayramı olurdu.

Yağız eliyle yanağımı okşadı. Dudaklarında acıyla karışık bir tebessüm vardı.

"Babana ismini sorduğumda bana özel kuvvetlerden Gölge dersen herkes bilir dedi. İşte o zaman anladım babana neden öyle dediklerini. O kadar büyük bir kampta ancak baban hayalet olabilirdi."

Sadece gülümsedim. Üstüne diyecek bir sözüm yoktu. Ne denirdi ki daha fazla. Babam sadece Yağız'ın hayatını değil, benim gelecekte kalbimi çalabilecek olan adamın da hayatını kurtarmıştı. Şimdi bende mi borçluydum babama?

Hayır hayır... Bu hala bir saçmalıktı. Rabbim neyi isterse kimse ondan öteye gidemezdi. O zaman borçlu olabileceğimiz tek yer Rabbimizdi.

Yağız da bunu geç de olsa anlamış olacak ki ellerimi kavradı. Kara gözlerini yine dikti gözlerime. Derin bir havayı tüm ciğerlerine doldurdu.

"Uzun bir süre tedavi gördüm Bahar. Hani bana hep deli diyorsun ya, haklısın. Var biraz delilik. Geriye biraz kırık bir kafa ve bitmeyen kabuslarım kaldı."

Daha fazla üzülsün istemiyordum. Belli ki fazlaca üzülmüştü. Gülümsedim. Ona bulaştırmak istercesine gülümsedim.

"Bir tarafım hep deli bir adama aşık olmak istemişti."

Dudakları kıvrıldı. Az da olsa tebessüm etmesini sağlamıştım. Yeniden göz göz geldiğimizde karaları yeniden hüzünlendi.

"Kalbini kırdım Güneş ama seni sevmediğimden değil, içimi yakan ateş yüzünden. Yine de fark ettim ki sen bana doğmadıkça ben daha da kötüye gidiyorum. Beni yeniden kabul et, bir şans daha ver bana."

Sonunda duymak istediğim kelimeler dökülüyordu dudaklarından. Benim için daha fazlasına gerek yoktu ki. Ben zaten bunu bekliyordum. Tekrar kollarımı boynuna doladım.

"Ben her şeyi unuttum Yağız."

Belime dolanan kollarıyla beni sıkıca sardı. Sıcacık kalbim onun kalbiyle daha da güçleniyordu. Başımın iki yanına koyduğu elleriyle bizi göz göze getirdi. Alnıma sıcacık dudaklarını bastırıp uzun bir öpücük bıraktı. Tenimden ayırmadığı dudaklarıyla fısıldadı.

"Şu doğan güneş şahidim olsun, bir daha aynı hataya düşmeyeceğim."

Dudaklarım kıvrıldı. Geri çekilerek imalı bir bakış attım.

"Pek inanamadım Yağız."

Gözleri kısıldı. Yakama uzanan elleri montumun iki yanından kavradı.

"Kanıtlamam lazım o vakit."

Dudaklarıma kayan bakışlarıyla kalbim bir kuş gibi çırpınmaya başladı. Mavi gözlerim kalbimin telaşını belli ederken fısıldadım.

"Gerek yoktu aslında."

Söylediklerimin aksine kıvrılan dudaklarıma engel olamayınca alt dudağımı ısırdım. Bu küçük davetim Yağız'ın daha da ilgisini çektiğinde son sözlerini söyleyip dudaklarımızı birleştirdi.

"Seni şu üniformanın içinde bir kere öpmezsem bana da yazıklar olsun."

İlk seferde yağmurun altında soğuk dudaklardan aldığım öpücük bu sefer sıcacık bir ateşe bıraktı bizi. Parmaklarım ensesindeki kısacık saçlarını kavradığım adam bana kalbini açmış bende oraya gönüllü olarak yerleşmiştim.

Deli bir adamın yangınlarla dolu yüreğine taht kuracak kadar aşıktım.

Ateşle kavrulan bedenlerimiz zor da olsa birbirinden ayrıldığında alnımı alnına yasladı. Derin nefeslerimiz tenlerimize işlerken dudakları kıvrıldı.

"Lakabının hakkını veriyorsun Güneş."

Tıpkı onun gibi dudaklarımı kıvırdım. Ben bu lakabı boşuna almamıştım. Amaç bu değildi elbet ama birini yakacaksam ne şekilde olduğu fark etmezdi. Gülerek konuştum.

"Deli."

Verdiğim tepkiyle kahkaha atarak beni kendine çekti. Başımı göğsüne yaslayıp başıma küçük bir öpücük bıraktı.

"Seni seviyorum Bahar."

Beline sardığım kolumla kokusunu içime çektim.

"Seni seviyorum Pala."

Kaç dakika orada kaldık bilmiyorum. Koca dağlar şahitlik etti aşkımıza. Sadece onun kalbini dinledim. Fakat tüm bunların yanında bir de yaşadıklarını düşünüyordum. Belli ki intikam almak istiyordu Kulaksız'dan. Haklıydı. Onu artık daha iyi anlıyordum. Fakat benden istenen şey onu durdurmaktı. Ben bunu nasıl yapacaktım? Ben sevdiğim adamın intikamını nasıl engelleyebilirdim.

Kaşlarım çatıldığında biraz geri çekilerek başımı kaldırdım. Bakışları yine o dağlarda olan adamın dikkatini çekmek için elimi yanağına koydum.

"Bir şeyi merak ediyorum."

Bakışları bana düştüğünde sor der gibi bakıyordu. Bekletmedim.

"Araştırdığımda altı yıl öncesinde seninle ilgili hiçbir şey yoktu Yağız. Sadece altı askerin pusuya düşürülerek şehit olduğu yazıyordu. Alper'le ilgili esir düştüğüne dair de bir şey yoktu."

Yine acı bir gülümseme oldu dudaklarında. Bakışlarını benden aldı. Uzaklara daldı gitti yeniden.

"Baban geçmişime dair ne varsa hepsini sildi. Nasıl bir adamın kızı olduğunu bilemezsin."

Kaşlarım çatılarak biraz daha geri çekildim.

"Bilmek istiyorum."

Derin bir nefes alıp ayaklandı. Elini uzatıp tebessüm etti.

"Bu kadarı şimdilik yeter sanırım. Çok oyalandık."

Dudaklarım bükülse de karşı çıkmadım. Uzattığım elimi kavradığı gibi beni de ayağa kaldırdı. O an cebime takılan bakışlarıyla kaşları çatıldı.

"Ne var cebinde?"

Başımı indirip montumun cebine baktığımda şişlik benim de dikkatimi çekti. Aklıma gelenle gülümseyip elimi cebime attım. Cebimdeki elmaları çıkararak birini Yağız'a uzattım.

"Dün bizim için almıştım ama vermeyi unuttum."

Elimden aldığı elmadan koca bir ısırık alıp gülümsedi. Beni kendine çekerek kolunun altına aldı.

"Bizde şimdi yeriz."

Elmalarımızı yiyerek karakola tekrar indiğimizde nöbetçiler çoktan değişmişti. Herkes kahvaltıda olacak ki kimse ortalarda görünmüyordu. Karakolun bahçesine girdiğimizde duraksamam Yağız'ın bana doğru dönmesine sebep oldu. Cebimden telefonumu çıkarıp gülümsedim.

"Annemi arayacağım."

"Fazla bekletme."

Küçük bir tebessümle başımı eğdim. Bir süre Yağız'ın gidişini izlemiştim. Yemekhaneye girdiğinde arkamı döndüm. Ekran üzerinde gezen parmaklarım babamın isminin üzerinde durdu. Hızlıca arayıp telefonu kulağıma götürdüm. Bir kaç kez çaldıktan sonra babamın sevilesi sesi geldi.

"Prensesim."

Derin bir nefes alarak dudaklarımı ıslattım.

"Baba..."

Operasyonda olduğumu bildiğinden sebep durgun sesim de dikkatini çekmiş olacak ki ses tonu bir anda değişti.

"Bir şey mi oldu kızım?"

Yağız'ın bana gösterdiği sınırın uzağındaki dağlarda olan bakışlarımla bir çırpıda içimdekileri söyledim.

"Yağız'a engel olmayacağım."

Telefonun ucundaki sessizlik uzayıp giderken sadece nefes alışlarını duyuyordum. Ne tepki vereceğini bilmesem de içimdeki sese itaat ettim.

"Demek anlattı sana."

Sessiz kalma sırası bana geçmişti. Babam beni anlayacaktı. Anlaması gerekiyordu. Fakat sesi şimdi biraz daha sertti.

"Bahar üsteğmenim emre itaat etmen gerektiğini biliyorsun."

Gözümden bir damla yaş süzüldü. Sevdiğim adamın içindeki ateş şimdilerde benim bedenimde de tıpkı ondaki kadar derin yanacaktı.

"Üzgünüm albayım. Bunun için vereceğiniz cezaya hazırım."

Babamın cevabını beklemeden yüzüne kapattığımda eminim ki onu fazlaca kızdırmıştım. Fakat kararım kesin ve netti.

✳✳✳

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

Yağızzzz😭😭😭

Sırrın büyük bir bölümünü biliyorsunuz artık. Fakat hala daha fazlası var. Hep var, her zaman olacak.

Twitter ve instagram
soylumery

Görüşmek üzere hoşça kalın ✳

26. Kış Günü Ateşi

Merhaba

Sabırsız okurlarıma sevgiler selamlar 😘

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum

Keyifli okumalar ✴✴

Kış günü ateşine düştü kalbim. İnsanın yandıkça yanası geliyor. İçim alev alev dışım soğuk. Kalbim kora düşmüş, ellerim buz.

İşte aşkın tarifi buydu bende. Kış günü ateşi. Yağız'ın da bende bıraktığı aşk böyle olurdu zaten. Hiç ortası yoktu sevdiğim adamın. Ya kasıp kavuruyordu, ya da sessizliğinde boğuluyordunuz.

Yağız... farkında olmadan içime kor düşüren adam. Ne acılar yaşamıştı. Sanıyordu ki sadece kafası kırık, oysa ben görüyordum ki sevdiğim adamın kalbi de kırıktı. İçinde biriktirdiği tonla acı, hırs ve intikam oralarda kasırga gibi esiyor, içine yerleştirdiğim aşksa arada ezilip gidiyordu.

İntikamının peşine düşmüş bir adamdı Pala. Biliyordum ki benim aşkım bile onun intikamının önüne geçemeyecekti. Biz askerdik ne de olsa. Kalbimize konan en büyük aşk önce vatandı. Konu toprak, bayrak olunca bizde geriye kalan her şey teferruattı.

Tüm bunları bilerek subay olup bir subaya aşık olmakta anca benim yapacağım bir şeydi zaten.

Derin bir iç çekip arkamı döndüm. Babamın öfkeli olduğunda ne kadar korkutucu olduğunu biliyordum. Onu kızdırmak akıl karı değildi. Tek torpilim ise onun kızı olmaktı. Babam beni ciğeri gibi bilirdi. Fakat söz konusu albayım olduğunda çok iyi ciğer sökerdi.

Garip bir aralıkta kaldığımda zihnimdeki bütün düşünceleri gerilere öteledim. Yağız beni bekliyordu ve ona belli etmek istemiyordum. Kendisi fazla zeki ve bir bordo bereli olarak olanları anlaması olası bir durumdu.

Yemekhaneye geldiğimde yüzüme sabit bir ifade takınıp kapıyı açtım. Yine bana dönen başlar benim sıradanımdı. Bu sefer askerlerin ilk görüşleri olmadığı için çok büyük bir şaşkınlık olmamıştı. Yine de bakışların hala bende olması Yağız'ın dikkatini çekmiş olacak ki hemen yanında duran sandalyeyi yavaşça bastırarak geriye çekti. Çıkardığı ses yüzümün

buruşmasına sebep oldu. Tüm bakışlar ona döndüğünde o kadar ürkütücü bakıyordu ki etrafına, herkes durumu anlamış gibi önüne dönmeye başladı. Karşılarında rütbeli bir kurt varken başka şansları da yoktu.

Dudağımdaki kıvrımla yanlarına ilerleyip Yağız'ın geriye çektiği sandalyeye oturdum. Beni hazır bekleyen tabldottaki kahvaltıyla gülümsemem yüzümde biraz daha büyüdü.

"Sen mi aldın?"

Bana cevap vermek yerine Emirhan'a kısa bir bakış attığında zavallım yerinden fırladı. Yağız zaten almaz aldırır, yapmaz yaptırırdı.

"Ben size çay getireyim komutanım."

Gözlerimi devirerek çatalımı kavradım.

"Kendi çayımı alabilirim. Rahat bırak çocukları."

Yağız bunu umursamadan kahvaltısına devam ederken bende bir şeyler atıştırmaya başladım. Emirhan kısa sürede gelerek çayımı önüme bıraktı. Yağız bana doğru hafif dönerek yumurtasını uzattığında kaşlarım havada başımı ona doğru çevirdim. Bakışlarımız kesiştiğinde kara gözleri o kadar güzel bakıyordu ki dudaklarımı birbirine bastırdım. Nasıl güzeldi. Uzun bir aradan sonra bakışlarının yeniden parladığını görüyordum. Kendi yumurtamı alarak ona doğru uzattım.

"Var mısın iddiasına?"

Dudaklarımdan dökülenlerle Emirhan Yağız'dan önce davrandı.

"Ben varım komutanım."

Aykut karşısında duran Emirhan'a ters bir bakış attı.

"Lan sen yedin ya yumurtanı."

Emirhan'ın suratı asıldı hemen.

"Ulan iddia deyince..."

Gökhan yanındaki adamın ensesine vurdu.

"Oğlum girme bir araya."

Yağız Emirhan'a ters bir bakış atıp tekrar bana döndü.

"Neyine?"

Dudaklarımdaki kıvrımla imalı bir bakış attım.

"Kazanan belirlesin."

Tek kaşı havada onun da bakışları imalıydı.

"Fazla cesursun."

Omuz silkerek yumurtamı geri çektim.

"Sen değilsin anlaşılan."

Gözleri kısıldı. Onunla uğraşmak hoşuma gidiyordu. Her zaman asabi, her zaman öz güvenliydi. Elindeki yumurtayı sıkıca tutarak biraz daha bana doğru uzattı. Parmaklarımla sıkıca kavradığım yumurtayı Yağız'ın yumurtasına vurduğumda bütün masadaki bakışlar üzerimizdeydi.

Merakla kendi yumurtama baktım. Sapasağlam duruyordu. Yağız'ın çatlayan yumurtasıyla gülmeye başladım. Küçük zaferler de mutluluk getirebilirdi.

"İşte bu!"

Benim sevincime karşın suratı asılan Yağız homurdanarak elindeki yumurtayı yerine bıraktı. Emirhan ise olayın eğlenceli kısmındaydı.

"Baban da mı yumurta bükücüydü be komutanım?"

Gülerek başımı iki yana salladım.

"Yumurta değil de daha çok başka şeyler büküyor babam."

Emirhan o an babamın kim olduğunu hatırlayarak büyük bir aydınlanma yaşarken Aykut sırıttı.

"Destursuz anma adamı oğlum, çarpar sonra."

Emirhan'ın suratı buruştuğunda Gökhan dayanamamış gülüyordu. Her şeyden bağımsız olan sevdiğim adamın derdi ise yine çok farklıydı.

"Ne isteyeceksin?"

Asıl güzel kısma geldiğimizde elimi çeneme koyup biraz düşündüm. Fakat iyi bir fikrim yoktu. Yağız elime geçmişken bunu aceleye getiremezdim.

"Operasyon sonrası söyleyeceğim."

Bendeki munzur bakışları fark etmiş gibi dikkatli bakışları üzerimde gezerken o an bir şey oldu. İçimde ona karşı olan tüm duygularımla elimi kaldırıp yanağına koydum. Bu içimden gelen bir şeydi. Kendime mani olamamıştım. İçime büyük bir merhamet duygusu karışmıştı. Belkide hala anlattıklarının etkisindeydim. Bilemiyorum ama şefkatle merhamet ona karşı şuan en çok hissettiğim duygulardı.

Yağız'ın da bakışları değiştiğinde kara gözleri bir girdap gibi beni kendine çekti. Nefes almak bile istemiyordum o bana bakarken. Çünkü sanki o bile bu büyüyü bozabilirdi.

Gökhan bizi daldığımız rüyadan uyandırmak ister gibi boğazını temizledi. Yağız yanağında duran elimi kavrayıp masanın altına indirdi. Sıkı sıkı tuttuğu elime karşın bakışları ciddi, duruşu sertti.

"Sırası değil Bahar, yapma."

Biraz utangaç bakışlarımı önüme düşürdüm. Yağız ne kadar rahat biri olsa da başka askerlerin yanında yakınlıktan hoşlanmıyordu. Aslında bu pek hoşlanmamak da değildi. Sadece rütbe olarak ağırlığını korumaya çalışıyordu. Yine de bakışları olsun, yalnızken davranışları olsun bana yeter de artardı. Ne kadar sevimsiz olsa da ben onun bana olan sevgisinden emindim.

Hepimiz tekrar kahvaltımıza döndüğümüzde karşımdaki sandalye geriye doğru çekilince başımı kaldırdım. Karşımda duran Barış gülümseyerek sandalyeye oturdu.

"Afiyet olsun."

"Sana da."

Onun gibi gülümseyerek verdiğim cevap Yağız hariç herkesin dudaklarından mırıltı şeklinde dökülmüştü.

"Sabah nöbetçiler sizi karakoldan çıkarken görmüş. Bir durum mu var üsteğmenim?"

Barış'ın sorgulayıcı bakışları Yağız'la benim üzerimde gezerken yanımda kahvaltısına devam eden adamın umursadığı pek söylenemezdi ki cevabı da eş değer oldu.

"Yok."

Sesi daha fazla soru sorma der gibiydi. Fakat Barış'ı da anlıyordum. Bu karakolun bütün sorumluluğu ona aitti ve bilgi almak, kontrolü sağlamak onun en önemli göreviydi. Çünkü bir çok can ona emanetti. Böylesi bir sınır karakolunda ne olacağını, ne zaman saldırıya uğrayacağınızı bilemezdiniz ve tedbirli olmak yapacağınız en iyi şeydi.

"Küçük bir işimiz vardı, onu hallettik."

Benim açıklamam da çok sağlıklı olmasa da en azından Yağız'a göre daha kibardım. Barış da daha fazla üsteleme niyetinde değildi zaten.

Kısa bir süre sonra yanımıza gelen asker hepimize selam verip konuştu.

"Komutanım haber geldi."

Nöbetçi askerin sözleri hepimizin dikkatini çektiğinde Yağız fazlasıyla sertti.

"Söyle."

"Sizinle görüşmek istiyorlar."

Sonunda haber geldiğinde düşünerek ayağa kalktım. Yağız da kalktığında bakışları Gökhan'ı buldu.

"Hazırlanın."

Gökhan çoktan ayağa kalkmış başını eğdi.

"Emredersiniz komutanım."

Hızlı bir şekilde yemekhaneden çıktığımızda Yağız telsiz telefonla bir süre Turan albayla konuşmuş sonra da telefonu kapatmıştı. Beklediğimiz adamın yeri tesbit edilmiş ve koordinatlar bildirilmişti. Turan albayın dediğine göre fazla zamanımız yoktu. Odaya geçtiğimizde Gökhan ve diğerleri hazır sayılırdı.

"Komutanım ne yapıyoruz?"

Gökhan'ın sorusuyla Yağız elindeki kayıttaki koordinatları gösterdi.

"Bu yol üzerindeler. Bir süre askeri araçla ilerleyeceğiz. Barış teğmen bize refakat edecek. Devamında yalnızız. Yarım saatlik bir yürüme mesafesi. Bu şekilde ilerlerse önlerine çıkabiliriz."

Çantamı kavradığımda düşünceliydim.

"Ya tuzaksa veya kalabalıklarsa."

Yağız'ın bakışları beni bulduğunda o kadar karanlıktı ki beni bile ürkütebilirdi.

"Her şeye hazırlıklı olacağız. Kimse kendi başına iş yapmayacak."

Çantamdan maskemi çıkardığımda dudaklarım büküldü.

"Bunu hatırlattığın iyi oldu."

Dudaklarımdan dökülen kelimeler Yağız'ı duraksatırken kaşlarını çattı. Diğerlerine baş işareti yaptığında çıkmaya başladılar. Bir iki adımda yanımda bittiğinde elimdeki maskemi alarak başımdan geçirdi.

"Bana mı laf ediyorsun sen yine?"

Siyah kar maskesi sadece gözlerimi açıkta bıraktığında eminim ki mavi gözlerim fazlasıyla belirgin duruyordu.

"Lütfen sakin ol Yağız." Elim göğsünün üzerinde hafifçe okşadım. "Sana bir şey olmasını istemiyorum."

Elleri başımı iki yanından kavradığında maskemin üzerinden alnımdan öptü.

"Ben bu anı çok bekledim güzel gözlüm. Karşımda durup canımı yakma."

Yakmayacaktım. Niyetim biri yanacaksa bile bunun birlikte olmasıydı.

☀☀☀

Barış'ın önderliğinde iki askeri araçla yola çıktık. Bir saatten fazla yol almıştık. Bu yollar, bu topraklar uzayıp giderken hepsi güzel ülkemin bir parçasıydı. Her bir karışı için döktüğümüz her kan bu toprakların vatan olduğunu gösteriyordu. Tüm bunları düşünürken Mithat Cemal Kuntay'ın bir şiirinden küçük bir alıntı geldi aklıma.

Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır
Toprak eğer uğrunda ölen varsa vatandır.

Çok doğru bir sözdü. Biz bu topraklara şehitler verip bayrağımızı kan rengini veren bir millettik. O zaman burası vatansa her bir karışı da fazla kıymetliydi.

Biten yolculuğun ardından yarım saat kadar da yürümek zorunda kaldık. Mülteci gibi geçiş yapmaya çalışan teröristlerin geçiş güzergahlarına konumlandığımızda beklemeye başladık. Sayılarının az olması gerekiyordu. Fazla şansları olmayacaktı. Fakat yine de herhangi bir tuzağa karşı kontrollü olacaktık.

Neredeyse bir saat geçtiğinde hala aynı yerimde elimdeki silahın dürbünüyle etrafı kontrol ediyordum. Yağız da sıkılmış olacak ki Emirhan'a seslendi.

"Avcı görüntü var mı?"

"Olumsuz."

Emirhan'ın umutsuz sesi geldiğinde yine beklemeye başladık. Yaklaşık on beş yirmi dakika sonra ise Emirhan'ın sesi yeniden geldi.

"Kuzeydoğu yönünde hareketlilik var."

Hepinizim dikkati anında o tarafa yöneldi.

"Sayı istiyorum. Kara görüş bildir."

Emirhan sessiz kalırken Gökhan karşılık verdi.

"Küçük bir grup. Kadın ve çocuklar var. Zor olacak."

Bizim de görüş alanımıza giren grupla Emirhan sayma işini tamamlamış olmalı ki konuştu.

"Dokuz kişi. İki kadın, iki çocuk, beş erkek."

Gelen grubu incelerken yüzleri kapalı adamlardan kimin ne olduğu belli değildi.

"Nasıl ayırt edeceğiz?"

Biraz ileride duran Yağız'ın sesi ciddi geliyordu.

"Ben o iti her yerde tanırım." Dürbünüyle bir süre gelenleri inceledi. "Arka ikili silahlı. Poyraz teyit bekliyorum."

Aykut hızlıydı.

"Onaylandı."

Yağız bir süre daha gelişlerini beklediğinde yeterince bize yaklaşmışlardı.

"İniyoruz. Avcı sen yuvada kal."

Hepimiz hareketlenerek dikkatli bir şekilde yuvalandığımız yerden inmeye başladık. Yağız'ın hemen arkasından giderken o hala emirler

veriyordu.

"Kara arka taraf senin. Poyraz sağ tarafı tut. Güneş sol senin. Ben önlerinde olacağım. Hata istemiyorum. Çatışma olmadan halledeceğiz. Kadın ve çocuklar zarar görmeyecek. Tehlikeli bir durumda ateş serbest."

Başını arka tarafa çevirdiğinde göz göze geldik. Burada ayrılacaktık. Kısa bir süre de olsa bakışlarını benden ayırmadan gözlerini kapatıp açtı.

Onu başımla onayladığımda eliyle gitmem için işaret verdi. Hemen yana döndüm. O ise ilerlemeye devam ediyordu. Onlara fazlasıyla yaklaştığımızda Gökhan arkalarında belirtmişti bile. Yağız da önlerine çıktığında hala bekliyordum. Ortalarında kalan adamlara ilk uyarı Yağız'dan geldi.

"Kimse kıpırdamasın."

Arka tarafta küçük bir hareketlilik olduğunda Gökhan uyarıda bulundu.

"Etrafınız sarılı. Yanlış bir hareket yapan ölür."

Hepsi öylece kaldığında bende bir kaç adım öne çıkarak kendimi gösterdim. Yağız kadınlara bakarak benden tarafı işaret etti.

"Geç yana."

Onlar ikiletmeden geçerken arka tarafta bir hareketlilik oldu. Fakat bize gerek kalmadan Emirhan silahına davranan adamı kolundan yaraladı. Diğer adam da silahına davrandığında Gökhan çoktan ensesine silahı dayamıştı. Yağız bir kez daha uyardı.

"En ufak bir harekette ölürsünüz."

Çocuklarına sarılmış bize korkuyla bakan kadınlarla biraz daha yaklaştım. Aykut da kendini göstererek ortaya çıktığında Yağız da yaklaşmaya başladı. Onlara elimle işaret vererek erkeklerden uzaklaşmalarını sağladım.

"Kenarda durun. Size bir şey olmayacak."

Yağız bizi geçerek erkeklerin yanına geldiğinde biri acıyla kıvranıyordu. Gökhan ve Aykut dördünü de sıraya dizerek silahlarını aldı. Yağız o kadar sabırsızdı ki karşılarına geçerek silahını doğrulttu.

"Açın yüzlerinizi."

İlk ikisi yüzünü açtığında diğerleri beklemeye başladı. Yağız onları inceleyip umursamazca diğerlerine döndü.

"Açın dedim lan size!"

Gürleyen sesi ortalığı kasıp kavururken yaralı olan zor da olsa açtı yüzünü. Yağız onu da benzetememiş olacak ki sonuncu adamın tam önünde

durdu. Elindeki tüfeğin namlusuyla adamın yüzündeki örtüyü indirdiğinde öfkeyle karşısındaki adamın yakasını kavradı.

"Nerede lan o?"

Tam Yağız'ın aradığı kişiyi bulduğunu düşünürken sorusuyla hepimiz hayal kırıklığına uğradık. Aradığımız adam içlerinde yoktu. Karşısındaki adam ise suskun bir şekilde ona bakıyordu.

"Nerede dedim lan sana? Kulaksız Nerede?"

Aldığımız istihbarat yanlış olamazdı. Kandırılma ihtimalimizin yüksekliğinden fazlası yoktu. Yağız da bunu biliyordu. Yakasını kavradığı adama sert bir yumruk geçirdi. Yere düşmesine bile izin vermediği adamı tekrar kendine çekti.

"Bilmiyorum."

Yağız gibi bir kurt buna kanacak en son kişiydi.

"Yalan söyleme lan bana. Nerede o it? Öldürürüm seni."

Yağız arka arkaya adama vurduğunda elleri arasındaki adam yere düştü. Bakışları değiştiğinde garip bir şekilde gülmeye başladı. Bir elini arkaya düşmemek için yaslamış diğer eliyle de ağzından akan kanı siliyordu.

"Neye gülüyorsun sen?"

Yağız öfkeli bakışlarıyla bakarken karşısındaki adam toparlanarak ayağa kalktı.

"Siz aptallar Kulaksız'ı yakalayabileceğinizi mi sandınız?"

Biraz önce bir şeyden haberi yok gibi davranan adamın cesareti kaşlarımı havalanmasına sebep oldu. Yağız için fazlasına gerek yoktu zaten. Üzerine çullandığı adamın suratına kafasını geçirdi.

"Aptal ha! Şimdi seni benim elimden kim alacak peki? Canına mı susadın lan sen?" Yere yığılan adamın üzerine çıktığında bir yumruk daha indirdi. "Kendi korkup seni mi gönderdi? Ne oldu? Yemedi mi buraya gelmek?"

Şiddetin dozu artarken Yağız'a doğru adımladım.

"Pala, sakin ol."

Yağız beni duymasa da yaralı olanın dikkatini çekmişti.

"Deli komutan."

Bunu dudaklarındaki kıpırtıyla duyduğumda Yağız'ın altında kurtulmak için çabalayan adam belli ki canına susamıştı.

"Ne biliyorsun?"

Sessizlik büyüyüp giderken Gökhan Yağız'ı tutarak geriye çekti.

"Pala dur."

Yağız Gökhan'ı ittiğinde çoktan kontrolden çıkmıştı.

"Şimdi ona yapacağım her şeyi sana yapacağım."

Biraz önce gülen adam korkuyla geriye gittiğinde gözlerinden bile belli oluyordu korkusu. Yağız iki adım atmıştı ki önüne geçtim. Bakışları gözlerimi bulduğunda o kadar kızgındı ki yine de geri çekilmedim.

"Güneş!"

Uyaran sesiyle yanımızdaki yaralı adamı işaret ettim.

"Seni tanıyor."

Dudaklarımdan dökülenlerle Yağız'ın alev saçan bakışları anında yaralı adamı buldu. İkimize de korkuyla bakan adama silahını doğrulttu.

"Seni tek kurşunla öldürür kenara atarım. Konuşmak için beş saniyen var."

Adam tam konuşmak için hareketlendiğinde diğeri müdahale etti.

"Çeneni kapalı tut."

Yağız ani bir hareketle silahını doğrultup ateş ettiğinde yerdeki adamı bacağından yaraladı. Silahını diğer adama çevirdiğinde geriye saymaya başladı.

"Beş... dört... üç... iki..."

"Gelmedi o. Vazgeçti. Başka zaman gidecek."

Gökhan hemen yanında silahıyla dürttü.

"Doğruyu söyle lan."

"Yemin ederim ki doğrudur. Başkan bizi gönderdi."

Yağız öfkeyle yumruğunu sıkarak arkasını döndü. Kalbindeki sızıyı bildiğim adamın yaşadığı çaresizliği keşke paylaşabilseydim. Ona doğru adımlayıp önüne geçtim.

"Dönmemiz lazım."

Kara gözleri gözlerimi bulduğunda içim gitti. Beyazı kanlanmış çenesi ise kasılmış halde duruyordu. Kendini ne kadar sıktığını görüyordum. Başıyla beni onaylayıp Gökhan'a döndü.

"Haber ver. Dönüş yapıyoruz."

Tüm umutlarla beklediğimiz operasyonu başarısız bir şekilde tamamlayıp geri dönüş yoluna geçtik. Uzunca bir yürüyüşün ardından elimizdeki mültecileri Barış'ın bizim için gönderdiği ekibe teslim edip diğer ikisini yanımıza aldık. Bir müddet süren helikopter yolculuğunun ardından karargaha gelmiştik. Elimizdeki yaralı teröristleri teslim ederek üzerimizdeki mühimmatları bırakmak için odaya geçtik.

Hepimiz kendi dolabımızın başında sessiz bir şekilde eşyaları yerleştirirken Yağız aynı zamanda da çok durgundu. Onun bu haline üzülsem de elimden gelen bir şey yoktu. İşlerimi tamamladığımda ona doğru adımladım.

"İyi misin?"

Başını iki yana sallayıp silahını bıraktı.

"Az kalmıştı."

Elini kavrayıp gülümsedim.

"Bu senin suçun değil."

Buruk bir tebessüm vardı dudaklarında.

"Biliyorum."

Omzumu dolaba yaslayıp kollarımı göğsümde bağladım. Bakışlarım sevdiğim adamda gezerken Gökhan yanımıza geldi.

"Getirdiğimiz adamlar Meriç gittiği için hastaneye götürülecekmiş. Birimizin refakat etmesi gerekiyor."

Yağız arkası dönük konuşmayı duymuyor gibi davranan ikilide göz gezdirdi. Fakat şüphede kalmış olacak ki Gökhan'a odaklandı.

"Sen git."

Gökhan'ın memnun kalmadığı her halinden belliydi ama yine de itiraz etmedi. Zaten etme hakkı da yoktu.

"Emredersiniz komutanım."

Gökhan odadan çıkarken Yağız diğer ikiliye seslendi.

"Üzerinizi değiştirip eve gidin."

İkili memnun bir şekilde odadan çıktığında Yağız'la baş başa kaldık.

"Biz ne zaman gideceğiz?"

Dolabın kapağını kapatıp bana döndü.

"Evrak işleri var. Turan albayla görüşüp bilgi vermem lazım. Sonra gideriz olmaz mı?"

Dudaklarım bükülsede mecburen kabul ettim.

"Tamam. Evrak işini ben hallederim."

Odadan çıkarken hala neşesiz olsa da sohbet etmeye çalışıyordu.

"Birlikte yemek yiyelim mi?"

Yandan bir bakış atıp gülümsedim.

"Evde yesek olmaz mı?"

Tek kaşı havada bana doğru döndü.

"Yemeği kim yapacak?"

Gözlerimi devirerek yürümeye devam ettim.

"Ben hallederim."

Merdivenlere ulaştığımızda keyfi biraz da olsa yerine gelmişti.

"İstersen dışarıdan da söyleyebiliriz."

Yanaklarımı şişirerek Yağız'a döndüm.

"Bana güvenmiyor musun?"

Gülerek başını iki yana salladı.

"Kıyamıyorum desek daha doğru olur. Sende yoruldun."

İçimde filizlenen binlerce kıpırtıyla gülümsedim.

"Bence bu fırsatı kaçırma."

Üst kata çıktığımızda aynı kıpırtılar onun içini de sarmış olacak ki etrafını kontrol edip bana doğru eğildi.

"Beni etkilemeye mi çalışıyorsun?"

Gülerek kendimden emin bir bakış attım.

"Bunu daha önce yaptım sanıyordum."

Dudağının kenarı kıvrıldı.

"Bahar... zamansız konuşuyorsun ve ben hiçbir şey yapamıyorum."

Kıkırdayarak dağılan saçımdan çıkan bir parçayı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"İşte yeteneklerimden bir yenisi daha."

İkimizde gülerken merdivenlerden gelen sesle koridoru işaret etti.

"Sen odaya geç. Turan albayla konuşup geleceğim."

İşlerimiz bittiğinde neredeyse bir saati geride bırakmıştık. Benim arabamı bırakarak Yağız'ın arabasıyla birlikte eve dönüyorduk. Arabayı benim kullanıyor olmamdan sebep Yağız koltuğa yayılmış başını da arkaya yaslamış, gözleri kapalı bana eşlik ediyordu.

Tam bu durumdan şikayet edeceğim sırada Yağız'ın telefonu çaldı. Huysuz bir çocuk gibi homurdanarak cebinden telefonunu çıkardı. Ekrandaki ismi okumuş olacak ki benim merakımı giderdi.

"Gökhan arıyor."

Telefonu açarak kulağına götürdüğünde gözlerim yolda kulağım ondaydı.

"Söyle." Sakin tavrı karşıdan gelen sözlerle bir anda yerini telaşa bıraktı. "Ne diyorsun oğlum sen?"

Bir an bende telaşa düştüğümde arabayı sağa çektim.

"Ne olmuş?"

"Bekle bizi. Yakın sayılırız." Telefonu kapatır kapatmaz bana döndü. " Çabuk Bahar, hastaneye gidiyoruz."

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum
Hastanede ne oldu acaba? ♀😅

İnstagram:soylumery
Görüşmek üzere hoşça kalın

27. Güçlü Şirin'in Şirine'si

Merhaba

Yeniden bir aradayız.

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum

Keyifli okumalar dilerim ☀

Bir tehlikede gizlenebilir mi aşk? Savaş aşkın yandaşı olabilir mi? Hep güzel şeyler aşka tabi sanırdım. Meğer aşk en çok tehlikeyi en az masumiyeti severmiş. Aşk dediğimiz şey bir kasırga bizse toz bulutunun arasında kalmış birer yapraktan ibaretmişiz. Aşkın bir ucu ateş bir ucu suymuş meğer. Suya yaklaşsan boğuyor, ateşe yaklaşsan yakıyormuş seni.

Peki baba... neden söylemedin bana bunları? Neden bu meslekte en çok aşıklar yanar demedin. Söylesene baba, annem seni nasıl bekledi? Sen anneme mesleğinin acısını nasıl anlattın? Ölümün bir nefes kadar yakın olduğunu ancak en şereflisinin de bize ait olduğunu söylediğinde yine de içi burkulmadı mı?

Oysa ölüm herkese bir nefes kadar yakın değil mi? Ensende hissedemiyorsun diye yok mu sanıyorsun?

Belkide bizi diğer insanlardan ayıran tek farkımız buydu. Biz ölümü her zaman ensemizde hissediyorduk. O yüzden bir o kadar gerçek, bir o kadar da alay konusuydu.

Ne de olsa bordo bereliler ölüme kafa tutanlardan oluşuyordu.

Gökhan'ı en son getirdiğimiz iki teröristle hastaneye göndermiştik. Orada bir şey olduğu belliydi. Hızla arabayı tekrar hareket ettirerek hastaneye sürdüm. Kısa sürede hastanenin önüne geldiğimde toplanan kalabalık dikkatimi çekti. Yağız koluma dokundu.

"Sen Gökhan'ın yanına git. Dikkatini dağıt. Ben arkadan geleceğim."

Başımla onaylayıp arabadan indim. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmesem de birazdan görecektim. Belimden silahımı çıkarıp emniyetini açtım. Dikkatli adımlarla ilerlerken Yağız çoktan kaybolmuştu ortalıktan.

Bahçedeki kalabalığı aştığımda gördüğüm manzarayla canım sıkıldı. Yakaladığımız yaralı terörist elinde ne olduğunu tam anlayamadığım sivri bir şeyle genç bir kızı rehin almıştı. Koyu kahve siyaha çalan saçları, alnına

dökülen kahkülleri ve üzerindeki beyaz önlüğüyle doktor olduğunu tahmin ediyordum.

Gökhan'a doğru yaklaştığımda beni görünce anlık bir bakış attı. Silahımı teröriste doğrultarak Gökhan'a seslendim.

"Durum ne?"

Gökhan o kadar sinirliydi ki burnundan soluyordu.

"Kaçtı şerefsiz. Son anda kızı rehin aldı."

Karşımdaki adama doğru bir adım daha attığımda bağırdı.

"Yaklaşma sakın! Öldürürüm kızı."

Adamın sözleriyle adımlarım olduğu yerde çivilendi. Bir elimi ona doğrultarak avuç içimi gösterdim.

"Tamam, sakin ol. Yaklaşmayacağım."

Adamın arkasındaki kalabalığın arasında duran Yağız'ı fark ettiğimde göz göze geldik. Eliyle bana işaret veriyordu ama ben sadece dudaklarına odaklanmış okumakla meşguldüm.

"Dikkatini dağıt."

Başımı hafifçe eğerek Gökhan'a doğru döndüm. Bakışları beni bulduğunda göz kırptım. Bu küçük numara işe yarayacaktı.

"Yeter ya! Biz sana bir iş bile veremeyecek miyiz? Hep aynı terane. Bir adama sahip çıkamıyorsun."

Gökhan olduğu yerde doğruldu. Kaşları çatık iri cüssesiyle azarladığım adam fazlasıyla korkutucu duruyordu.

"Beğenmiyorsanız vermeyin. Ben mi istiyorum böyle itlere bekçilik yapmayı."

Yan tarafımda duran adamı umursamıyor gibi yapıp Gökhan'a bir iki adım attım.

"Sen bana karşı mı geliyorsun şimdi? Senin ne haddine?"

Gökhan alaylı bir bakış attı.

"Senden mi korkacağım kızım? Küçücük boyuyla bana iş öğretiyor."

Gözlerim kısıldığında elimdeki silahı belime yerleştirdim. Gökhan'ın çenesine fazla zorlamayacak bir yumruk geçirdiğimde arkamdaki adamın çoktan dikkati dağılmıştı.

"Ne yapıyor lan bunlar?"

Ellerimi iki yana koydum. Gökhan çenesini tutmuş bana ters bir bakış attı. Fakat ben Yağız'ı bekliyordum. Yan tarafta duyduğum inleme de onun geldiğini gösteriyordu. Yanımdan bir anda geçip giden Gökhan'la ne olduğunu anlamak için bende o tarafa döndüm.

Yağız teröristi etkisiz hale getirmiş yerde tutarken Gökhan rehin alınan doktoru kucağına aldı. O an kızın bayıldığını fark ettim. Sanırım fazla korkmuştu. Gökhan apar topar hastanenin içine girerken Yağız'ın yanına adımladım.

"Kızda bir şey yok değil mi?"

Güvenlik görevlisinden aldığı kelepçeyi adamın bileğine geçirdi.

"Yok."

Elinin altındaki adamı kaldırıp muhtemelen Gökhan'ın yanında gelen askerlerden birine teslim etti.

"Elinizden kaçırmayın."

Asker sıkıca tutarak başını eğdi.

"Emredersiniz komutanım."

"Diğeri nerede?"

Sorumla asker hemen bana odaklandı.

"Odada komutanım. Kelepçeli."

Onayladığımızda asker yanımızdan ayrıldı. Yağız bana doğru dönerek imalı bir bakış attı.

"Şiddete eğilimin mi var senin?"

"O nereden çıktı şimdi?"

Ellerini belinin iki yanına yerleştirdi.

"Fırsattan istifade geçirdin yumruğu."

Umursamazca omuz silktim.

"Hak etti."

Kaşları havalandığında arkasında bize doğru gelen Gökhan'ı fark ettim. Yağız da hemen anlamış gibi başını arkaya çevirdi. İkimizde onun yanımıza yaklaşmasını bekliyorduk. Geldiğinde aklımda tek bir soru vardı.

"Kız nasıl?"

Eli çenesinde canı sıkkın olduğu her halinden belliydi.

"İyi, kendine geldi."

Rahatlamıştım. Çünkü şu durumda en masum ve savunmasız olan oydu ve eminim ki kızın başına bir şey gelseydi Gökhan kendini çok fazla suçlardı. Yağız da bunun farkındaymış gibi dik bakışlarını Gökhan'da gezdiriyordu.

"Elindeki adamı kaçırmak da ne demek Gökhan? Neyin zafiyeti bu?"

Biraz önce oyun gereği de olsa bana diklenen Gökhan şu an fazlasıyla uysaldı.

"Aşağı indiğimde çocukların elinden kaçmış. Erken fark ettim ama doktoru rehin alınca seni aradım."

Yağız'ın affı yoktu.

"Bir daha hata istemiyorum. Tekrarı olmasın."

Yağız'a ters bir bakış attım. Gökhan'ın bu durumda bir suçu yoktu. Biliyordum ki o çok iyi bir askerdi.

"Emredersiniz komutanım."

Yağız gitmek için bana da işaret verdiğinde Gökhan'a döndüm.

"Gelmiyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Siz gidin. Benim işim var." Bana doğru biraz daha eğildi. "Komutanım gerek var mıydı yumruğa?"

Eli çenesinde suratsız haline gülmeden edemedim.

"Yalan da olsa söylediklerini sevmedim Gökhan."

Sabır istercesine başını yana çevirdiğinde Yağız arkamdan seslendi.

"Hadi Bahar."

☀☀☀

Apartmanın önüne geldiğimizde Yağız arabayı park etti. Arabadan inerek onu bekledim. Yanıma geldiğinde birlikte apartmana girdik. Ben önde Yağız hemen arkamda merdivenleri tırmanıyorduk.

"Yemek hala geçerli mi?"

Yağız'ın sesiyle arkamı döndüm.

"Geçerli ama önce biraz müsaade et, duş alacağım."

Yağız da benimle aynı düşüncede olacak ki onayladı.

"Bende alacağım zaten. Müsait olunca ararsın."

En üst kata çıktığımızda kapımı açıp Yağız'a döndüm.

"Tamam. Görüşürüz."

Başını eğip kendi kapısına yöneldi. İkimizde eve girdiğimizde hemen banyoya yürüdüm. İhtiyaçlarımı giderip kendimi duşa attığımda benden mutlusu olamazdı. Uzunca bir duşun ardından odama geçtiğimde kendimi fazlasıyla rahatlamış hissediyordum.

Dolabımdan rahat edeceğim birkaç parça aldım. Altıma siyah bir eşofman, üzerime beyaz, kalın askılı bir atlet ve en üste de gömleklerimden birini geçirdim. Banyoda kuruttuğum saçlarımı basit bir topuz yaparak tepede topladım. Aynada bir süre kendime baktığımda nasıl göründüğümü inceliyordum. Kapıya bir bakış atıp ısırdığım dudağımla aynaya tekrar baktım. Belki biraz makyaj yapabilirdim. Kirpiklerime rimel sürdüm.

Hemen önümde duran parlatıcıma uzanarak çok az pembe dudaklarımda gezdirdim. Biraz da parfüm sıkmayı ihmal etmedim.

Hazır olduğumu hissettiğimde odadan çıkarak mutfağa geçtim. Çok açtım. Eminim Yağız da açtı. Dolabı açtım. Ağzına kadar doluydu ama ben uzun zamandır evde olmayınca bazı şeyler bozulmuştu. Moralim bozuk derin dondurucuyu açtığımda gördüğüm köftelerle dudaklarım kıvrıldı. Hazır gıdalar belki iyi değildi ama benim gibi çalışanlar için de hayat kurtarıcı olduğu kesindi. Biraz köfte, biraz pilav ve salatayla durumu kurtarırdım.

İlk olarak pilavla işe başladım. Basit bir şeydi benim için. Onu hallettiğimde kısık ateşte pişmeye bıraktım. Elimdeki paketi açacağım sırada çalan kapıyla kaşlarımı çattım. Fakat hemen Yağız aklıma geldiğinde alt dudağımı ısırdım. Duştan sonra arayacaktım güya.

Kapıya gelerek bir kaç nefes aldım. Beni heyecanlandırıyor olması hem hoşuma gidiyor hem de sinirlerimi bozuyordu. Giderek ona fazla kapıldığımı hissediyordum. Kapıyı açtığımda beni yine suratsız bir Yağız karşılamıştı.

"Aramadın."

Onun aksine yüzüme takındığım koca gülümsemeyle içeri geçmesi için geriye çekildim.

"Ve sen geldin."

Tıpkı benim gibi spor giyinmişti. Altındaki gri eşofmanı ve üzerindeki siyah tişörtüyle çok hoş duruyordu. İçeri girdiğinde kapıyı kapattım.

"Gelmese miydim?"

Hala huysuz çıkan sesiyle ona doğru bir adım attım. Elimi omzuna koydum. Parmaklarımın ucunda yükselerek yanağına küçük bir öpücük bıraktım.

"Hoş geldin."

Dudaklarımdan dökülen fısıltıyla yüzüne baktım. Sonunda kıvrılmıştı dudakları. Aynı şekilde tebessüm ederek yanından geçip mutfağa girdim.

Tezgahın başında yarım kalan işime döndüğümde dolaptan bir tava alarak ocağa koydum. Biraz önce elimdeki paketi tekrar kavradım. Yine açmaya çalışıyordum. Sesi gelmeyen Yağız'la başımı arkaya çevirdiğimde onu kapı pervazına yaslanmış halde buldum. Beni izliyordu. Tekrar önüme dönerek işime devam ettim.

"Orada durmak yerine yardım etmeyi dene Yağız."

Tam arkamı döneceğim sırada belime dolanan kollarla hareket edemedim. Yağız bedenimi sıkıca sararak çenesini omzuma yasladı.

"Bahar..."

Ellerimi karnımda duran ellerinin üzerine koydum.

"Hım..."

Boynumdan öptü. Tenime vuran nefesiyle mırıldandı.

"Her konuda nasıl bu kadar yeteneklisin?"

Kıkırdayarak başımı ona doğru çevirdim.

"Doğa üstü yeteneklerim var." Elini gevşettiğinde ona doğru döndüm. "Fakat yine de kusursuz değilim. O yüzden dolaptan salata malzemelerini çıkartıp sen yapıyorsun."

Suratı buruşsada alnıma bir öpücük bırakıp mecburen dediğimi yapmak için dolaba yöneldi.

"İyi bakalım."

Fakat kapağı açtığında boş gözlerle içine bakıyordu. Bu duruma müdahale ederek alt kısmı işaret ettim.

"En alttalar Yağız. Sağlam bulduğun şeylerden getir."

O eğildiğinde bende tekrar önüme döndüm. Birkaç günlük yokluğumda bazı şeyler ziyan olsa da yine de dolabım iyi durumdaydı. Yağız aldıklarını tezgaha bıraktı. Bende ısınan tavaya köfteleri koymaya başlamıştım.

İkimiz birlikte masayı hazırlayarak oturduk. Karşıma oturan Yağız yemeye çoktan başlamıştı. Yüzünde güzel bir tebessüm şekillendiğinde keyif aldığını fazlasıyla belli ediyordu.

"Bahar... harikasın güzelim."

Gülerek çatalımı elime aldım. Çok da bir maharet gerektirecek şeyler yapmamıştım.

"Hazır köfteyi pişirmek çok da zor değil."

Ağzına aldığı bir lokmayı daha yuttuğunda çatalını havada salladı.

"Bana bu kadarı yeter de artar."

Aklım bir anda eskilere giderken imalı bir bakış attım.

"Bir zamanlar yaptığım yemek yerine pizza çalmamın daha etkileyici olduğunu düşünüyordun."

Gülerek arkasına yasladı. Suyuna uzandığında gözleri üzerimdeydi.

"Hala öyle düşünüyorum ama tek bir farkla." Merakla devamını beklerken suyundan içip bardağını yerine bıraktı. "Benim için yaptığın yemeklerin yeri ayrı."

Gülerek öne doğru eğildim.

"O zaman şöyle düşün. Yaptığım her yemek senin için."

Başını iki yana salladı. Kara gözlerinde her zamankinden büyük bir ışıltı vardı.

"Bunu aklımdan çıkarmayacağım."

Birlikte keyifle yemeğimizi yedik. Güldük, sohbet ettik. Kendimize anılar biriktirdik. O benim gülüşümü izledi, ben onun kara gözlerini. İkimizin de içinde biraz kırıklık vardı. Farkındaydım. Yağız babamdan hala çekiniyordu. Anlaşılan o ki yüzleşene kadar da devam edecekti bu durum.

Birlikte masayı toplayıp kahvelerimizi alarak odaya geçtik. Koltuğa oturduğumuz sırada çalan telefonum sanki aklımdaki düşüncelerin yansımasıydı. Yağız kendine daha yakın duran telefonumu alarak bana uzattığında kimin aradığını çoktan görmüştü.

Ekranda yazan 'Prensesin Albayı' yazısıyla çekingen bir bakış attım Yağız'a. Babam arıyordu. Muhtemelen beni fırçalayacaltı. Bunun Yağız'ın yanında olmasını istemiyordum. Ayağa kalktığımda küçük bir tebessüm sundum.

"Birazdan gelirim."

Odadan çıkarak hemen telefonu açtım. Açar açmaz da babamın gür sesini duydum.

"Bahar!"

Ciğerlerimi derin bir havayla doldurdum. Gözlerim kapalı verdiğim nefesle cevapladım.

"Efendim baba."

Hiç vakit kaybetmeden ne için aradığını dile getirdi. Belli ki hala çok kızgındı.

"Üç gün görevden uzaklaştırma aldın. Yarın tutanağı imzala."

Bazı kelimeler sıradandır ama yine de canınızı acıtır ya işte babamın bu kelimeleri de benim için öyleydi. Beni cezalandıracağını tahmin etmiştim ama bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum. Bir de aradığımız adamı bulamayınca sarf ettiğim sözlerin geçerliliği de kalmamıştı aslında. Fakat babam tabii ki en çok bana hoş görmeyecekti bu durumu. Sessizliğim uzayıp gittiğinde dudaklarımı araladım. Bir cevap vermeliydim.

"Baba... Üzgünüm."

Benim kırılgan sesime karşı onun sesi fazlasıyla sertti.

"Dua et ki o it orada değildi. Sen askersin Bahar. Duygularınla hareket etmeyi bırakacaksın."

Yüzüme kapanan telefonla usulca kulağımdan indirdim. Ciğerlerime bir şey saplanmıştı sanki. Ben asker olarak babamın gururu olmak isterken nasıl oluyorsa hep bir adım geri gidiyordum. Belkide haklıydı babam. İşime duygularımı karıştırarak baştan hata yapıyordum.

Kendimi az da olsa yatıştırıp odaya adımladım. Yağız beni görür görmez elindeki kupasını bıraktı. Bakışları çözmek istercesine üzerimde geziyordu.

"Sıkıntılı bir durum mu var?"

Yüzüme yerleştirmek için çaba sarf ettiğim tebessümümle yanına ilerledim.

"Bir şey yok."

Oturur oturmaz vakit kazanmak adına kahveme uzandım. Bir yudum alıp yerine bırakmıştım ki çeneme kondurduğu parmaklarıyla başımı kendine çevirdi.

"Albay prensesini üzmüş."

Kara gözleri irislerimin en uç noktalarına ulaştığında ben saklamaya çalıştıkça o her şeyi görüyor ve okuyordu. Doğru bir tesbit yapmıştı.

"Albay prensesini çok sever aslında."

Gülümseyerek yanağımı okşadı.

"Bundan eminim."

Sessiz kaldım. Bende emindim ama en çok da beni cezalandırırdı. Yani kızı olarak ceza vermezdi fakat asker olarak affettiğini görmemiştim.

Masum fakat suçlu bir çocuğu andıran bakışlarımı Yağız'a diktim. Kahvelerin yanına getirdiğim çikolatan bir parça aldı. Bakışlarımız birleşirken merakla yapacaklarını bekliyordum. Dudaklarıma yaklaştırdığında bir parçasını ısırarak kopardım. Geri kalanını kendi ağzına attı. Yüzümde büyük bir tebessüm oluştuğunda beni nasıl mutlu edeceğini iyi biliyordu.

"Bu çok iyi."

Dudaklarımdan dökülen mırıltılarla kollarını iki yana açtı.

"Daha iyisi de var."

Gülümseyerek kolları arasına girdim. Başımı göğsüne yasladım. Zırh gibi kolları bedenimi sarmaladığında başıma öpücük bıraktı. Tüm bunlar olup biterken sanki bir gerçeği itiraf etmek ister gibi fısıldadım.

"Bana babamı hatırlatıyorsun." Verdiği nefesinden güldüğünü anlıyordum. "Kokunda ona benziyor."

Eli saçlarıma uzandığında idareten başımda takılı duran tokayı çıkarttı. Saçlarım göğsüne döküldü. Başıma uzun, kokumu içine çeken bir öpücük

bıraktı.

"Babanın bu durumdan hoşlanacağını hiç sanmıyorum."

Kıkırdayarak göğsüne biraz daha sokuldum.

"Bunları duyması bile seni dövmesi için yeterli."

Başımı kaldırarak yüzüne baktığımda suratı buruşmuştu.

"Koskoca Gölge'nin prensesiyle sevgili olmak akıl karı değil." Dudaklarım büküldüğünde gülümsedi. "Ama zaten bende çok akıllı değilim."

Yağız'ın deliliğine sakladığı acısını görmezden gelerek bende gülümsedim.

"Sadece babamla baş etmeyeceksin ama Akın amcam da senin gibi delidir biraz."

Her fırsatı değerlendirerek alnımdan öptü.

"Onunda mı prensesi oluyorsun?"

Öyleydi ama küçük bir farkla.

"Bordo prenses. Bana öyle der genelde."

Kaşları havalandı. Hemen sonra çatarak merakla eğildi.

"Başka kim ne diyor?"

Gülerek başımı tekrar göğsüne yasladım.

"Alparslan sarışın der. Babam da anneme öyle seslenirmiş. Giray, Eren ve Oktay amcalarım bazen prenses derler, bazen de ismimi söylerler. Dayım güzelim der, Meriç canı ne isterse onu der. Onur maviş diye...."

Yağız daha fazla devam etmeme izin vermedi.

"Yeter Bahar, anladım."

Gülümseyerek geri çekildim.

"Kıskandın mı?"

Gözlerim gözlerinde dudaklarından dökülecek kelimeleri bekliyordum. Onun bu sert tavrı da beni oldukça eğlendiriyordu. Fakat tüm bunların dışında öyle bir anda o kadar güzel cümleler kuruyordu ki beni hem hayrete düşürüyor hem de etkiliyordu.

"Sen benim yanımdasın ya kimse umurumda değil."

İmalı bir bakış attığımda elini başıma koyarak göğsüne bastırdı.

"Bakma öyle. Hoşlanmıyorum yanındaki hiçbir erkekten."

Başımı tekrar kaldıracağım sırada izin vermedi. Artık o da az çok tanıyordu beni.

"Biliyorum... kardeşin onlar, amcaların falan. Yine de hoşuma gitmiyor."

Büyük karşılaşma için derin bir iç çekip sessizce mırıldandım.

"Onların da hoşuna gitmeyecek..."

☀☀☀

Saatler birbirini kovalarken Yağız'ın kolları arasından bir an bile çıkmadım. O da bırakmadı zaten. Birbirimize uzunca bir süre hasret kalmıştık. İkimizinde yaraları vardı. Yağız kalbindeki yaralara çare ararken benim kalbimde de açmıştı. Beni bıraktığı, bitti dediği anı unutamıyordum. Seviyordum Yağız'ı ama içimde ona karşı engel olamadığım bir güvensizlik de vardı.

Biliyordum ki onun yaşadıkları da kolay değildi. Kimse onun yaşadıklarını küçümseyemezdi. Kardeşim dediğin insanların, askerlerinin gözlerinin önünde ölmesi, karşında çaresizce yapılan işkenceleri izlemek, sevdiğin kişinin cesediyle bir bilinmezliğe düşmek, kurtarılmaktan bile umudunu kesmek kolay olamazdı.

Yağız'ın tüm deliliklerine razıydım. Bana olan sevgisi beni mutlu ediyordu. Biliyordum ki bu içime sızan güvensizliğin ilacı da yine Yağız olacaktı.

Kolları arasında sarılı bir halde durduğum Yağız kıpırdandığında olduğum yerde doğruldum. Cebinden telefonunu çıkarıp saate bakmış olacak ki bakışları beni buldu.

"Artık gitsem iyi olacak."

Merakla bende duvarda asılı duran saate baktım. On bir olmak üzereydi. Saatten aldığım bakışlarımı Yağız'a çevirdim.

"Erken daha."

Yüzümde gezen bakışları bir tespit için dolaşıyordu.

"Uykun geldi."

Bu yalan değildi. Uykum vardı ama sevdiğim adam söz konusu olduğunda bundan feragat edebilirdim.

"Yağız..." Sözlerime devam etmekte zorluk çekiyordum. Niyetim gitme kal demekti ama diyecek kadar cesur değildim. Bıraz da kırıktım aslında. Ne kadar belli etmek istemesem de babam üzmüştü yine. Yağız'ın yanımda olması ise tek tesellimdi. Çekingen bakışlarımı kara gözlerinden kaçırdığımda elimi kavradı. Parmaklarımız hızla kenetlendi. Bakışlarım ellerimizde gülümsedim. "Gitmesen mi acaba?"

Yanağıma uzanarak yüzümü kapatan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Tam bir şirinesin."

Göz göze geldiğimizde bu tabirden hoşlanmamıştım.

"O kadar da değil."

Elimden tutarak beni ayağa kaldırdı.

"Öylesin, öylesin..." koridorda o önde ben hemen arkasında elimi bırakmadan ilerlerken devam etti. "Bir kere saçların sarı. Sonra ten rengin olmasa da gözlerin mavi ve beyaz olmasa da bordo bere takıyorsun." Benim odama girerken kıkırdadım.

"Asker Şirine olabilir miyim?"

Odanın ortasına çekerek elini belime koydu.

"Tam üstüne bastın. O kadar şirinin arasındaki tek şirinesin." Kendi söylediklerinden kendi hoşlanmadı. Suratı ekşidi. Kaşları çatıldı. "Şirine olmak zorunda mıydın?"

Gülerek kollarımı boynuna doladım.

"Şirin babaya çok özeniyordum." Elimi yanağına uzatarak hafifçe okşadım. "Sen hangisisin?"

Tek kaşı havada ukala bir bakış attı. Gelecek cevap kendini önden belli ediyordu.

"Güçlü şirin."

Kahkahama engel olamadım. Yağız hayranlıkla beni izlerken göğsüne vurdum.

"Kocaman bir ego yığınısın."

Eli saçlarıma uzandı. Her bir dokunuşu huzurdan başka bir şey değildi. Tüm ilgisine rağmen yine suratı asıktı.

"Gerçekler ne zamandır ego yığını oluyor."

Bu kadar da emindi kendinden. Başımı iki yana salladım. Gözlerim sadece sevdiğim adamdaydı. Ellerimi kaldırarak parmaklarımı çatık kaşları üzerinde gezdirdim.

"Gerçekler Huysuz Şirin olabilir mi sevgilim?"

Belimdeki eli biraz daha sıkılaştı. Yüzündeki elimi kavrayıp dudaklarına götürdü. Sıcacık buseleri içimi kıpır kıpır yapıyordu.

"Gerçekler senin bu huysuz adamın sevgilisi olduğun ve her türlü kalbimin senin için attığı Bahar."

Derin bir iç çektim. Kalbim sıcacıktı.

"Yatsak mı artık?"

İkimizde hemen yanımızda duran yatağa bakışlarımızı çevirdik. Ah ne büyük bir çelişki içerisindeydim. Babam odamın eşiğinden bile Yağız'ın geçtiğini duysa şimdi çıkar gelir, sonra da Yağız'ın ayaklarından bağlar

uçurumdan sallandırırdı. Ama daha da kötüsü bir daha babamın yüzüne bakamazdım.

Kalbimle aklım arasında verdiğim savaşta kalbim önde gidiyordu. Kontrolü kaybetmiş duygularıma itaat ederken Yağız yatağın üzerindeki yorganı kaldırdı. Sanki benim bütün çelişkilerimi görüyor gibi yatağa çekti.

"Sadece uyuyacağız şirine."

Üzerimdeki gömleği çıkararak yatağa oturdum.

"Biliyorum..."

Yağız zaten çift kişilik olan yatağımda fazlaca mesafeli sağ kolunun üzerine yatarak beni izlemeye başladı. O an gereksiz olduğunu düşündüğüm ışıkları kapatmak için ayağa kalktım. Işıkları kapatıp yanına yattığımda gözlerim karanlığa çoktan alışmaya başlamıştı.

"Seni hala görüyorum."

Yağız'ın sesiyle ona doğru döndüm. Pencereden odaya vuran ay ışığı beni aydınlıkta bırakırken arkası dönük olan Yağız'ın yüzünü karanlığa hapsetmişti. Ay bile Yağız'ın tarafını tutuyordu. Derin bir iç çektim.

"Bu kadarı da senin şansın."

Gülerek elini yanağıma uzattı. Bende sol tarafıma yatmış onun o kara gözlerini görmek için çabalıyordum. Hafifçe yanağımı okşayıp geri çekti elini. Sanki beni ürkütmek istemiyordu.

"Benim en büyük şansım sensin."

Tebessüm ettim. Masum bakışlarım gözlerinde fısıldadım.

"Pala... Bana sarılır mısın?"

İkiletmedi. Sanki o da bunu bekliyordu. Fakat izinsiz bir adım atmıyordu bana. Oysa normalde fazlasıyla rahat bir adamdı.

"Gel güzelim."

Kolunu başımın altına alıp beni kendine çektiğinde gözlerimi kapatarak kokusunu içine çektim. Aklım yine çok başka yerlerde geziyordu. Ona söylemek istediğim şeyler vardı. Daha da fazla sormak istediklerim vardı. Ama hepsinden de öte Yağız'ın kolları arasında olmakla ilgileniyordum.

Annem hep babanın ilk kokusu beni etkilemişti derdi. Sonra ela gözleri... Sahi belkide anneme çekmiştim. Yağız'ın da kokusunu o yüzden bu kadar seviyordum. Ama ben ilk olarak Yağız'ın gözlerinden etkilenmiştim sanırım.

Uçurum gibiydi gözleri. Baktıkça düşüyordun işte. Ne bakmaktan vazgeçebiliyordum ne de düşmekten.

"Yağız."

Çenesini başıma yaslayan sevdiğim halinden memnundu.

"Hım..."

Başımı geriye çekerek yüzüne bakmaya çalıştım.

"Hani iddiyı ben kazanmıştım ya."

Ne söyleyeceğimi bildiği için hemen araya girdi.

"Ne isteyeceksin?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Düşünceli bakışlarıma inat sesim fazla uysaldı.

"Şey..."

Muzur bakışları üzerimde dudağını kıvırdı.

"Seni mi öpeyim?"

Şaşkınlıkla dudaklarımı araladım.

"Ne?"

Yüzündeki gülümseme biraz daha büyüdü.

"Güzelim bunun için iddiayı harcama. Ben seni iddiasız da öperim."

Omuzuna vurarak biraz daha geriye kaçtım.

"Yağız..."

İnlemeyle karışık çıkan sesime karşın o ısrarında kararlıydı.

"Sen mi beni öpeceksin? Tamam, o da olur."

Gözlerimi büyüterek bakıyordum. Zorla utandırmak için çabalıyordu. Cırlamadan edemedim.

"Yok daha neler? Konumuz o bile değil."

Yine eli saçlarımda geziyordu.

"Şirineler başka ne ister ki?"

Kaşlarımı çatarak ters bir bakış attım.

"Ne bu şimdi? Şirinelerin tek derdi öpücük mü?"

Gözlerini devirerek beni kendine çekti. Bir yandan da homurdanıyordu.

"Benim tek derdim o da anlayan yok işte." Tekrar göğsüne yatırdığında başıma bir öpücük bıraktı. "Yine canımı sıkacak bir şey isteyeceksin ama söyle hadi. Nasıl olsa kaçışım yok."

Elim tişörtünün üzerinde gezinirken aklım da babamda geziyordu. Yağız'a bugün uzaklaştırma aldığımı söylemek istemiyordum ama yarın öğrenecekti ve ben ne açıklama yapacağımı da bilmiyordum.

"Bana nasıl bordo bereli olduğunu anlat. Yani tüm o yaşadıklarından sonra..."

Hoşlanmadığı sorumdan sebep kasılan bedeniyle bir süre sessiz kaldı. Derin düşünceler tüm bedenini alt üst ediyordu sanki. Göz göze

geldiğimizde zor da olsa gülümsedi. Karanlıkta bile tebessümü zorlama duruyordu.

"Baban bir gün..." Bir an duraksadı. Boğazını temizleme ihtiyacı hissetti. Sanki babamın görmesinden korkarcasına bedenlerimizi birbirinden uzaklaştırdı. Sırt üstü yatarak bomboş bakışlarla tavanı izlemeye başladı. "Beni ziyarete geldi."

Acı bir şekilde sarf ettiği sözler karşısında biraz şaşırmıştım. Ses tonumdan da belli oluyordu.

"Babam Niğde'ye mi geldi?"

Bana yandan bir bakış atıp dudaklarına yerleşen acı tebessüme izin verdi.

"Hayır. Ben Ankara'daydım." Merakım giderek artarken dudaklarından bir fısıltı daha döküldü. "Hastanede."

İçimde, kalbimin en derinlerinde bir yerlerdeki sızı Yağız'a özeldi. Belki daha anlatacaktı ama buna izin vermeyerek ona sarıldım. Konuşmak da istiyordum fakat kelimeler onunlayken anlamsız oluyordu. Ona sarılmak, ona dokunmak ikimiz için de ilaçtı.

Sarılmamdan sebep bana doğru döndü. Kolları arasında tüm şefkatine sığınan bedenimi kusursuzca sarmaladı. Bir eliyle saçlarımı okşayıp şakağıma bir kaç öpücük bıraktı.

"Bunları anlatmak yerine sana bir itirafta bulunayım mı?"

Başımı geriye atıp kara gözlerine baktığımda daha fazla anlattırma der gibi bakıyordu. Dudaklarım büküldü. Belkide onun anlatması için zaman tanımalıydım. Bende bana açtığı yoldan yürüdüm.

"Bulun hadi."

Dudaklarında şekillenen gülümsemeyle başıma bir öpücük bırakıp kokumu uzun uzun içine çekti.

"Senin kokunla uyuduğumda kabus görmüyorum."

Emin olmak istercesine bakıyordum gözlerine. Odanın karanlığına engel olan ay ışığı izin veriyordu bize. Yine de anlayamıyordum sahiciliğini.

"Ciddi misin?"

Gözlerini kapatıp beni tekrar kendine çekti. Yağız'dan uzak durmak olacak şey değildi.

"Bu konu benim için fazla ciddi."

Göğsünde kapanan gözlerime daha fazla engel olamasam da mırıldandım.

"Nasıl anladın peki?"

Üzerimize yorganı çekerken o da uyumaya hazırlanıyordu sanırım. Ya da benim uyuyacağımı da anlamış olabilirdi.

"Hatırlıyor musun, bize geldiğinde hırkamı vermiştim sana?"

Dudaklarımdaki kıvrımlarla gözlerim kapalı onayladım.

"Hıhım..."

Hatırlıyordum. Sırf Gökhan'dan kıskandığı için yapmıştı bunu. Başka bir açıklaması olamazdı.

"İşte o gece hırkayla uyudum. Sebebini sorma. Hırkayla uyudum işte. Ve hiç kabus görmedim. İlk başta tesadüf sandım ama sonra baktım ki hep aynı şey oluyor. Taa ki kokun bitene kadar. O yüzden sana ait ne varsa saklamaya başladım. Gerçi hepsi kokun için değildi ama..."

Yağız'ın kulağıma ninni gibi gelen sesi beni çok uzaklara, huzurlu bir uykunun kollarına sürükleyip giderken farkında olmadan onun benim kokumda bulduğu huzuru bende onun kollarında buluyordum.

Babamdan sonra ilk defa bir adamın kolları benim için huzurdu, mutluluktu. Alparslanda vardı tabii ama ne bileyim, Yağız daha farklıydı. Onun tek bir sözü, tek bir bakışı ve hatta tek bir dokunuşu kalbime hükmetmeye yetecek kuvvetteydi.

☀☀☀

Sabahın erken saatlerinde gözlerimi aralamakta zorlandığım bedenim duyduğu seslere karşı tatlı bulduğu kolların arasında fazlasıyla rahattı. Ne kadar gözlerim kapalı olsa da kulağıma çalınan sesler, gözlerime vuran ışıklardan sebep sabah olduğunu anlayabiliyordum.

"Bahar, kızım uyansana artık."

Fazlasıyla tanıdık gelen sesi umursamadan bulunduğum kollara biraz daha sığındım. Memnuniyetle kabul edilişim de ayrı bir güzeldi.

"Ölüm uykusuna mı yattın anlamıyorum ki. Ses ver bari."

Keyifsiz bir şekilde gözlerimi aralarken sanki hafızamı kaybetmişim de gözlerimi aralamamla hafızamın tüm parçaları yerine oturuyor gibiydi. O an panikle gözlerimi araladım. Hemen yanımdaki Yağız'a baktım. İstifini bozmadan rahat bir şekilde uyuyordu. Hala aynı yatakta beraber yatıyorduk. Telaşla ne yapacağımın derdine düştüğümde kapıda ısrarla beni bekleyen Meriç'in sesi tekrar geldi.

"Üçe kadar sayıyorum. Eğer kapıyı açmazsan benden günah gitti."

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum

Selametle kalın, hoşça kalın✷

İnstagram:soylumery

28. Canın Sağ Olsun

Merhaba❤

Bu bölümü Jastinbi1 ve melisabulutt_ a ithaf ediyorum. Desteklerinizden dolayı teşekkürler ❤

Biraz geciktim ama Bahar'ın anası Baytar Hanım'la ilgileniyordum 😅😅

Baytar Hanım'ın kapağı yayınlandı. Beğendiniz mi? Önümüzdeki hafta basıma giriyor. Hemen arkasından ön satışta sizlerle ❤

Gelelim Bahar'la Yağız'a. Sakin ama tatlı bir bölüm sizi bekliyor.

Keyifli okumalar...☀

Lütfen oy ve yorumlarınızı eksik etmeyin.

Bir güneşe hayrandım bir de onu gölgede bırakan ay yıldızlı bayrağa. Ya sarı saçlarım toprak kokacaktı ya da mavi gözlerim kana bulanacaktı. Bordo prensesin vatan aşkıydı benimkisi. Omzumdaki her bir yıldız gökyüzünden düşerek kalbime yuva yapmıştı.

Bazı anılar unutulmamak üzere işler zihnimize. Benim de bir kadın olarak unutamayacağım asker anılarım vardı mesela. Bunlardan en önemlileri de muhakkak eğitimlerdi. En çok da psikolojik eğitimlerden çekmiştim.

Akın amcamın kulaklarımın dibinde yankılanan sesini hala unutmuyordum. "Aç gözlerini Bahar. Uykusuzluk yok! Açlık yok! Yorgunluk yok! Düşüneceksin. Düşünecek ve plan yapacaksın. Sadece kendi canını değil, emrindeki askerleri, masum insanları da düşüneceksin. Zamanın yok. Tek kurtuluş sensin. Plan yap ve herkesi kurtar. Hadi Bahar, süren bitiyor."

Akın amcam bana doğru eğildiğinde tek diyebildiğim "açım" olmuştu. O ise gülerek saçlarımı okşayıp; "Hemen şimdi burada bırakabilirsin, içeride güzel bir ziyafet seni bekliyor." demişti.

Bırakmadım. Savaştım ve kazandım. Yeri geldi açlığımı yeri geldi uykusuzluğumu unuttum.

Fakat tüm bu zorlu eğitimlerin bir gün farklı amaçlar için de kurtarıcı olacağını hiç düşünmemiştim. Meriç geriye doğru saymaya başlamıştı bile.

"Üç..."

"İki..."

Yanıbaşımda hala ısrarla uyuyor numarası yapan adamı iterek yere düşürdüm. Ona doğru eğildiğimde gözleri çoktan açılmış biraz şaşkınlık biraz da kızgınlıkla bakıyordu.

"Sakın sesini çıkartma Yağız!"

"Bir..."

Meriç son sayıyı söylediği an bağırdım.

"Bekle!"

Üzerime dün gece çıkardığım gömleğimi alıp kapıya adımladım. Tüm cesaretimi toplayıp kapıyı araladım.

"Ne var sabahın köründe?"

Üzerimde gezen bakışlarıyla beni kontrol etmekle meşguldü.

"O ses neydi? Gürültü oldu."

Hala ters bakışlarla bakıyordum.

"Ne olabilir? Düştüm senin yüzünden. Sabah sabah nasıl uyandığımı bilemedim."

Sırıtarak göz kırptı.

"Beni revirde eşek şakası yaparken düşürdüğüne sayarsın."

Dişlerimi sıkarak fısıldadım.

"Kaşınıyor musun sen? Bir git başımdan."

Suratı asıldı. Belli ki daha ilgili bir karşılama bekliyordu ama bende de şu an o yoktu.

"Sabah sabah yine tersinden kalkmışsın belli. Ben duşa gireceğim."

Dudaklarım büküldüğünde Meriç'e doğru bir adım attım. Yanağına küçük bir öpücük bırakıp gülümsedim.

"Hoş geldin."

Yüzündeki bütün kasvet kaybolduğunda yanağımdan bir makas aldı.

"Beni özlediğini biliyordum."

Yüzümdeki tebessümle ittim onu.

"Defol git odana."

Gülerek gittiğinde kapıyı kapatıp arkamı döndüm. Bir koluyla yatağa uzatan Yağız sert bakışlarıyla, oturarak beni izliyordu. Yanına adımladığımda yatağa oturup ondan tarafa eğildim.

"Sevdin sanırım yeri."

Muzip bakışlarıma inat ifadesiz yüzüne kısılan gözlerini ekledi.

"O herifi öpmek zorunda mısın?"

Sakince başımı salladım.

"Evet."

Sadece fısıltıdan ibaretti sesim. Fakat Yağız ne şu anki durumdan memnun ne de sesini kontrol etmek istiyordu.

"Sabır ver Allah'ım."

Bakışları tavanda gezerken gülerek eşlik ettim.

"Amin."

İhtiyacı vardı sonuçta.

Onunla uğraşmamdan sebep kara gözleri yeniden beni bulduğunda o kadar tehlikeli bakıyordu ki gülümsemem yüzümde donup kaldım.

Bir anda yerinden fırladığında kalkmama izin vermeden yatağa çıktı. Kendimi yatakta uzanmış halde tepemdeki Yağız'la bakışırken bulmayı beklemiyordum. Huysuzca ittim.

"Ne yapıyorsun Yağız? Yakalanacağız şimdi."

Fısıltılarıma inat kıvrılan dudaklarıyla hala oyun peşindeydi.

"Ulan bir gece sevgilimizin yanında kalıyoruz. Onda da kendimi yerde bularak uyanıyorum."

Göğsüne koyduğum elimle gözlerinin içine bakıyordum.

"Meriç'in sesini duyduğunu ikimizde biliyoruz. Sen çok fena bir adamsın."

Bakışları yumuşadığında alnıma sıcacık dudaklarını bastırdı.

"Sende çok akıllısın. Bu yetmiyor gibi çok da güzelsin."

Sırıtarak aptal aptal Yağız'a bakıyordum. Söylediği gibi akıllıydım ama aşk insanı aptallaştırıyordu. Yoksa şu an beni kolları arasındaki kıskaca alan adama hayranlıkla bakıp sırıtmak yerine hemen onu bu odadan dışarı çıkarırdım.

Aptallığın da bir sınırı vardı tabii. En azından bende öyleydi.

"Yağız, gitmen gerekiyor."

Koca kurt durumdan hoşlanmasa da üzerimden kalkarak geriye çekildi. Homurtularıyla birlikte ayaklanırken ne dediğini dudaklarından okusam da bunları dillendirmekten yana değildim. Kapının önüne geldiğimizde elimle işaret verdim.

"Sen bekle burada."

Başını eğince odadan çıktım. Koridorda etrafıma bakınarak adımlarken banyodan gelen seslerle hemen Yağız'a döndüm. Gelmesi için elimi kaldırdığımda sanki bir operasyonda gizlice ilerlemeye çalışıyorduk. Düşman birlik de Meriç oluyordu tabii.

Kapıya ulaştığımız anda açarak geçmesi için müsaade ettim. Gitmesini beklerken bana doğru döndü. Elini enseme koyup beni kendine çekti. Saçlarımın arasına kokumu içine çeken öpücükler bıraktı.

"Teşekkür ederim Bahar. Uzun zamandır bu kadar güzel uyuduğumu hatırlamıyorum."

Gözleri bile minnetle bakıyordu. O kadar sahiciydi ki bu teşekkürü, sıcacık gülümsedim.

"Benim için de öyleydi."

Yüzü aydınlandı. Tebessümü biraz daha büyüdü. Ona bunu söylemem bile onu mutlu ediyordu. İhtiyacı vardı. Sevgiye, sarmalanmaya. Yok gibi gösteriyordu ama ben görüyordum. Biraz da bütün huysuzluğu bu yüzdendi. Askerlik insanı ne kadar olgunlaştırsa da ruhunuzdanda bir şeyleri alıp götürüyordu. Kadının azınlıkta, hatta neredeyse yok olduğu bir ortamda erkeklerin sevgi ve şefkat görme ihtimalleri de bir o kadar yok oluyordu.

Meriç'in sesini duyar duymaz Yağız'ın suratına kapıyı kapattım. Üzerini giymiş ıslak saçlarına sardığı havluyla merakla bakıyordu.

"Biri mi geldi?"

Yakalandığımı fark etsem de bozuntuya vermedim. "Yoo." Konuşmasına müsaade etmeden devam ettim. "Kahvaltıyı hazırlıyorum."

***

Meriç'le yaptığımız kuşku dolu kahvaltının sonunda ikimizde hazırlanarak birlikte evden çıktık. Anlamıştı evde yalnız olmadığımı. Nasıl anlamasın ki, izler bunu gösteriyordu. Fakat yine de anlamıyor gibi yapmayı tercih etti. Ben de açıklama yapma gereği duymadım.

Biraz geç kalmamızdan sebep diğerlerinin çoktan gittiğini anlamıştım. Karargaha Meriç'le ayrı ayrı gelmeyi tercih ettik. Çünkü bugün benim için kısa süreli bir iş ortamı olacaktı. Babam bana tatil vermişti.

İkimizde arabaları park ederek ilerlerken Meriç dayanamamış olacak ki başını bana çevirdi.

"Babana seni görevden uzaklaştıracak kadar ne yapmış olabilirsin ki?"

Dudağımda minik bir kıvrım oluştu.

"Sözünü dinlemedim."

Bakışlarımız birleştiğinde alaylı bir tavra büründü.

"Yapma Bahar. Amcam seni çok seviyor. Sana ne kadar düşkün olduğunu herkes bilir. Bu sadece söz dinlemediğin için mi?"

Yüzümdeki tebessüm buruk bir hal aldığında bakışlarımı karşımızda duran koca binaya diktim. Dinlenme odasının penceresinde beni izleyen

Yağız'a takıldı bakışlarım. Gözlerim sevdiğim adamda fısıldadım.

"Emre itaatsizlik babamın affetmeyeceği bir konu."

Adımlarım hızlandığında Meriç'i beklemedim. Yağız'ın tepkisini nasıl idare edeceğimi düşünüyordum. Yağız bunu duyduğunda beni sıkıştırmaktan vazgeçmeyecekti. Sebebi illa ki bilmek isteyecek söylemiyor oluşum da onu sinirlendirecekti.

Ve bende öfke kontrolü olmayan deli bir adamla baş etmeye çalışacaktım.

Giyinme odasına girerek üzerimi değiştirdim. Üniformamı giydiğimde aynanın karşısında öylece kendime bakıyordum. Şu an kısa süreli giymiştim ama Turan albayın yanına sivil gidemedim. Künyemde dolaştı bir süre ellerim. Ne çok savaş vermiştim. Aynadaki yansımamda omuzlarıma takıldı bakışlarım. Elimi biraz daha kaldırıp yıldızlarıma dokundum. İki taneydi şimdilik. Ama ben ona daha ne yıldızlar ekleyecektim.

Babam canımı en çok acıtacak şeyle cezalandırıyordu beni. Kendisinden biliyordum. Mesleği canıydı. Benim de öyleydi. İkimizi de şu formadan uzaklaştırmak büyük boşluğa düşürürdü. Fakat yine de hak veriyordum babama. Dediğim gibi emre itaatsizlik tahammül etmeyeceği bir şeydi.

Her şey iyi, hoştu da o zaman Yağız'a neden tahammül ediyordu. Hayır yani ben bir söz dinlemeyeceğim dedim diye ceza alırken Yağız neden o iti öldüreceğim deyince problem olmuyordu. Oysa onun yaptığı da emre itaatsizlikti. Tabii ki Yağız'ın ceza almasını istemiyordum ancak kafamda hala oturtamadığım şeyler vardı.

Giyinme odasının kapısı tıklatıldığında dışarıdaki kişiyi görmek ister gibi başımı kapıya çevirdim. Çok da düşünmedim kim diye. Fazla seçenek yoktu ne de olsa.

"Gel."

Yağız kapıyı aralayarak içeri girdiğinde dudağımın kenarı kıvrıldı. Onunla uğraşma fikri bile beni mutlu ediyordu.

"Kapı çalmayı öğrenmişsin."

Kapıyı kapatıp bana doğru adımladı. Yeşil kamuflajıyla ona çaktırmadan gelişini izliyordum. Heybetli, omuzları dik, fazla öz güvenli ve tabii ki ciddi duruyordu. Fakat alışmıştım bu haline. Yine de eski sevimsizliği yoktu. Çünkü artık kara gözlerindeki acıyı benden saklamaya çalışmıyordu.

"Her seferinde komutanın olduğumu unutuyorsun."

Arkama geçip kollarını belime doladığında gülümsedim. Onu onun sözleriyle vurmaya bayılıyordum.

"Komutanım sizce de fazla samimi değil miyiz?"

Boynuma bir öpücük kondurup mırıldandı.

"Umurumda değil."

Abartılı bir ifadeyle gözlerimi büyüterek ona doğru döndüm.

"Ne kadar ayıp. İş disiplini diye bir şey duymadın mı sen?"

Yüzüne düşünceli bir ifade yerleştirdi. O da benim gibi bayağı eğleniyordu.

"Yoo. O da ne?"

Gülerek başımı yana yatırdım.

"Üsteğmenim hayretler içerisindeyim."

Alaylı tavrıma kıvrılan dudakları eşlik etti. Boynumda asılı duran künyeme uzanan parmakları fazla narindi.

"Seni daha çok hayrete düşürecek bir şey söyleyeyim mi?

Bu tavrı künyemi kavrayana kadar sürdü. Hafif bir şekilde kendine çektiğinde yüz yüzeydik. Başıma gelecekleri bilsem de duymak istedim.

"Söyle."

"Terörist leşlerinden oluşturduğum bir koleksiyonum var. Sana onu göstermeyi çok isterim."

Kendimi tutamayarak kahkahalarımı serbest bıraktım. O kadar ciddi söylemişti ki gerçekten onun bu tavırlarına dayanamıyordum.

"Yağız... görmeden de etkilendim."

Gülümsememi yüzümde durdurmaya çalışırken beni tebessümle izliyordu.

"Seni her türlü etkileyebilirim. Ortak noktamız çok."

Kaşlarımı kaldırarak imalı bir bakış attım.

"Ne mesela?"

Hala elinde tuttuğu künyemle beni biraz daha kendine çekti. Kara gözleri daha da koyulaşmış siyah inci kadar karanlık ve parlaktı.

"Bu künye bile yeter bizi bağlamaya."

Derin bir iç çekerek Yağız'ın yanağına küçük bir öpücük bıraktım. Haklıydı. Boynumuzda asılı duran künyeler bile bizim için büyük bir öneme sahipti.

Düşünceli bakışlarım kara gözlerinde gezerken söylemem gerektiğini biliyordum. Yoksa daha çok sinirlenecekti.

"Yağız..."

Ben devam edemeden Yağız'ın telefonu çaldı. Doğal bir hareketle cebinden çıkararak kulağına götürdü.

"Emredin komutanım."

Merakla yüzünü izlerken ifadesiz duruşu bana yol göstermiyordu.

"Hemen geliyoruz komutanım."

Telefonu kapatarak cebine attı.

"Turan albay bizi çağırıyor."

Dudaklarım büzüldüğünde çaresizce durumu kabullendim.

"Gidelim hadi."

İkimiz birlikte üst kata çıktık. Turan albayın olduğu kata geldiğimizde koridorda beraber yürüyorduk. Kapıda duran askere selam vererek içeri girdiğimizde Turan albay bir süre bize baktı. İkimiz de selam verince olduğu yerde doğrularak ellerini masada birleştirdi.

İkimizde onu bekliyorduk. Fakat Yağız habersizken ben suçlu bir çocuk gibi duruyordum.

"Bahar bir süreliğine ekipte olmayacak."

Turan albay daha cümlesini tamamlamadan Yağız başını bana çevirdi. Ona bakmadım. Hala ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Neden?"

Yağız'ın merakını anlıyordum. Turan albay bana kısa bir bakış attı.

"Kendisi üç gün uzaklaştırma aldı. Sizde ona göre hareket edin."

Yağız hala en başta kalmıştı.

"Komutanım bir sorum mu var? Bahar ne yaptı da uzaklaştırma veriyorsunuz?"

Turan albay yanına gelmem için işaret verdi.

"Bu konu gizli üsteğmenim. Bilgilendirme gerekmiyor." Yanına geldiğimde kalemi uzatarak ömündeki kağıdı işaret etti. "Bahar üsteğmen kabahatini iyi biliyor."

Elime aldığım kalemle hızlıca ismimin altına imzamı attım. Biliyordum ki Turan albayın yapacağı pek bir şey yoktu. Sonuçta emir babamdan gelmişti. İmzamı atar atmaz selam verdim.

"Başka bir şey yoksa müsaadenizle komutanım."

Başıyla kısa bir selam verdi.

"Çıkabilirsin Bahar."

Yağız'a kısa bir bakış atıp çıktım odadan. Hızlı adımlarla alt kata indim. Tekrar üzerimi değiştiriyordum. Üzgündüm ama başka çarem de yoktu. Apar topar giyinme odasından çıkıp arabama ulaşmanın derdindeydim. Gözlerim dolmuştu. Bunu saklamaya çalışıyordum.

Arabama bindiğimde apar topar kemerimi taktım. Tam çalıştırmıştım ki Yağız arabanın önünde belirdi. Elleri belinin iki yanında öfkeli duruyordu.

Öyle sert bakıyordu ki alt dudağımı ısırdım. Benden tarafa adımlarken kaçışım olmadığını biliyordum. Kapımı açıp arabaya kolunu yasladığında bana doğru eğildi.

"Bir yere mi gidiyordun?"

Kısa bir süre de olsa kaçabilirim sanmıştım aslında.

"Yağız."

Alaylı sesi bir anda sertleşti.

"Ben neden bilmiyorum Bahar?"

Yutkunarak başımda dikilen adama zor da olsa gülümsedim.

"Üç gün sadece."

Avuç içini arabaya vurdu.

"Komutanın olarak da sevgilin olarak da bilmem gerekirdi."

Gözlerim kısıldı. Ters bir bakış attım.

"Öğrendin ya Yağız."

Sabır dilercesine gözlerini kapattı. Dişlerinin arasından fısıldadı.

"Bana sebebi söyle."

Sessiz kalışımla biraz daha eğildi.

"Beni daha çok delirtiyorsun." Dudaklarım büzüldüğünde tehlikeli bakışlarının yer aldığı başını yana yatırdı. "Ama canın sağ olsun. Ben kendim de öğrenirim."

Kapıyı sert bir şekilde kapatıp gittiğinde sadece onu izledim. Onu ve heybetli yürüyüşünü. Arkasına bir kez bile bakmadı. Kırılmıştı bana ama ona sebebini söyleyemezdim. Söylersem belkide daha çok kırılacaktı. Zaten söylemek beni yeni bir emre itaatsizliğe götürürdü.

Eve geldiğimde çok da bir şey düşünmedim. Temizlikle gün geçirmeyi tercih ettim. Çünkü bir şeylerle meşgul olmazsam çok fazla düşünürdüm.

En son kendimi duşa attığımda akşamı da etmiştim. İlk günü bu şekilde geçirmiştim ama diğer iki gün ne yapacağımı bilmiyordum. Aslında tatil olarak düşünülebilirdi. Fakat böyle zorunlu tatil de olmuyordu işte.

Neyse... yine de babamın bana biçtiği zorunlu tatil olarak görebilirdim. Sonuçta kızını düşünmüş olabilirdi. Belkide gerçekten beni düşünüyordu.

Yemeği de yapmış iyi bir ev hanımı gibi akşam yemeği için pencere önünde Meriç'i beklerken yanında bir adamı daha bekliyordum. Aslında en çok onu bekliyordum.

Beni çok da fazla bekletmeyen Yağız'ın arabasını görür görmez daha bir dikkat kesildim. Gökhan'la birlikte gelmişlerdi. Arkasından diğer çocuklarda göründü. Meriç ise hala ortalarda yoktu. Yağız arabadan

indiğinde başını kaldırıp binaya baktı. Hemen görmüştü beni. Keskin bakışları bir müddet bende oyalanıp apartmana ilerledi.

Heyecanlıydım. Yağız bende artık farklı bir etki yaratıyordu. Ellerim benden bağımsız saçlarıma uzandı. Açık bırakmıştım. Yağız da öyle seviyordu. Altımda tayt üzerimde ise kalçalarımı kapatan bol kesim bir üst vardı. Israrla kapımın çalmasını bekliyordum.

Odanın içinde bir o yana bir bu yana adımlarken beklediğim sesi bir türlü duyamadım. Karşı dairenin kapı sesini duyduğumda umutsuzca koltuğa oturdum. Telefonumu alarak Meriç'i aramaya karar verdim. En azından o gelirdi. Bir süre açılmayan telefonumla tam kaptıyordum ki ses geldi.

"Bahar."

"Meriç neredesin sen?"

Anlamsız bir şekilde sert çıkan sesime karşın o sakindi.

"Bir arkadaşımın yanındayım. Birazdan gelirim."

Düşünceli bir şekilde hazırladığım masaya baktım.

"Yemek hazırlamıştım. Seni bekliyorum."

Hoşuna gitmiş gibi gülümsedi.

"Of be kızım. Sen böyle söyleyince dayanamıyorum."

Gözlerimi devirip her zamanki gibi tersledim.

"Zevzeklik etme. Yerine bulacağım kişi çok."

"Beş dakika sevindirme zaten."

Telefonu suratına kapatarak önünde duran sehpaya bıraktım. Yağız'a yapacağım tavrı bile Meriç'e yapıyordum. Her şey elimde patlamıştı işte. Umutsuzca arkama yaslanmış otururken kapı çaldı. Heyecanla yerimden fırladım. Hızlı adımlarla kapıya ulaştığımda vakit kaybetmeden açtım.

Üzerinde mavi gömleği, altında kotuyla Yağız'ı görür görmez arkasında duran Gökhan'ı umursamadan kollarımı boynuna doladım. Bana kızgın olduğunu bilsem de sıkıca sarıldım ona. Çünkü sarılırsam tüm duygulardan arınmış saf sevgi kalırdı bize.

Öyle de oldu. Bir eli belimde sıkıca sardı beni. Saçlarımda gezen parmakları fazla şefkatliydi. Gözlerine baktığımda buruk bir tebessüm sundum.

"Gelmeyeceksin sandım."

Elimi tutarak ayakkabısını çıkarıp içeri girdi.

"Benim gideceğim başka yer mi var?"

Gülümseyerek içeri girişini izledim. Cevap vermeme gerek yoktu. Çünkü Yağız bu sorunun içinde bana cevabı da kendisi veriyordu. Hemen

arkasındaki Gökhan'a diktim bakışlarımı.

"Hoş geldin Gökhan."

Tebessümle içeri girdi.

"Hoş buldum Bahar."

İkisi de salona geçtiğinde Gökhan çoktan oturmuş eline kumandayı alarak televizyonu açmıştı. Yağız ise yanımda dikilerek etrafa bakınıyordu.

"Meriç yok mu?"

Başımı olumsuzca iki yana salladım.

"Birazdan gelir."

Yağız'ın bakışları masaya takıldığında masada sadece iki servis vardı. Kendileri kıskançlığında ileri seviye bir adamdı. Buna bile sinir olduğuna emindim ki bakışlarını bana çevirdiğinde kara gözleri de bunu alenen belli ediyordu.

"Ne zaman gidecekmiş Meriç?"

Gülerek elinden tutup mutfağa çektim.

"Bir iki güne gidecek. Sınavı kazanmış."

Rahatlamış geliyordu sesi.

"Benim bile duamı aldı. Kazansın bir zahmet."

Mutfağa girdiğimizde hayretle bakıyordum ona.

"Sınavı kazansın diye dua mı ettin?"

İfadesiz yüzüyle şaşırmamı manasız bulan bakışlara sahipti.

"Başka nasıl gidebilirdi?"

Gülerek dolaba uzandım.

"Sana inanamıyorum gerçekten."

Çıkarttığım iki tabağı Yağız'a uzattım. Fakat o elindekileri tezgaha bıraktı.

"Emre itaatsizlikten almışsın uzaklaştırmayı."

Yağız'a yandan bakış attığımda biraz şaşkındım.

"Nereden öğrendin?"

İki de bardak eklerken umursamaz davranıyordu.

"İstediğimde öğrenemeyeceğim şey yok. Fakat sebebini hala bilmiyorum."

Çatal kaşık alarak tabakların üzerine bıraktım. Ondan tarafa dönüp gülümsedim.

"Onu da öğrenirsin o zaman."

Öğrenemeyecekti. Bunu biliyordum. Çünkü sebebi kayıtlarda yoktu.

"Sana kızgınım ama yine de bil istiyorum." Merakla ona bakarken devam ett. "Turan albay tutanağı işleme koydurmamış."

Dudaklarım kıvrıldı. İşte bundan benim de haberim yoktu. Bunu nasıl öğrendiğini bilmiyordum ama Yağız için imkansız yoktu.

"Gerçekten mi?"

Başını aşağı yukarı sallarken ciğerlerini doldurduğu havayı serbest bıraktı.

"Baban belli ki sana kıyamamış olmalı. Dosyanda görünsün istememiş."

Altı dudağımı dişlerim arasında ezerken gülümsedim.

"Teşekkür ederim Yağız. Bu bilgi benim için önemliydi."

Eliyle yanağını işaret etti.

"O zaman bir öpücüğü hak ettim."

Gülerek öpmek için uzandığım sırada kapı çalınca duraksadım. Dudaklarımdaki imalı kıvrımlarla geri çekildim.

"Kapı."

Gözleri kısıldığında sırıtarak kaçar adımlarla çıktım mutfaktan. Yağız suratı asık peşimden geldiğinde bana doğru eğilip fısıldadı.

"Bunu unutmam şirine."

Ona gülerek kapıyı açtığımda karşımda gördüğüm Meriç ve hemen arkasında duran kızla duraksadım. Kaşlarımı kaldırarak yüzümde donan gülümsemeyle karşımdaki ikiliye bakıyordum.

Elinde valizi, koyu kahve saçları ve çekingen bakışlarıyla gördüğüm kadın hiç de yabancı gelmemişti bana. Hastanede teröristin elinden kurtardığımız doktordan başkası değildi.

✳✳✳

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

İnstagram:soylumery

Görüşmek üzere hoşça kalın❤

29. LEYLA

Selam
Geç de olsa kavuştuk.
Anlayışlı olan beni bekleyen herkese çok teşekkür ederim. İyi ki varsınız
Oy ve yorumlarınızı lütfen esirgemeyin.
Keyifli okumalar dilerim ✳

İnsan hayatında hiçbir şey sebepsiz bir olgudan ibaret değil. Kimin aşkı kimin doğruyu nerede bulacağını da kimse bilemez. Önemli olan ne için yola çıktığımız değil mi?

Meriç hemen arkamda duran Yağız'a bakarken bende onun arkasındaki doktora bakıyordum. İşin komik yanı ikimizde yanımızdakileri beklemiyorduk.

"Hoş geldin... iz."

Anlık duraksayıp toparlamamla Meriç içeri girdi.

"Hoş bulduk." Arkasını dönerek genç kadına içeriyi işaret etti. "Gelsene Leyla."

İkisi de içeri girdiğinde merakla peşlerinden gittim. Meriç salonun ortasında dikilmiş imalı bakışlarını bana dikti.

"Burası yine ordu evine dönmüş."

Gözlerimi devirerek yanında adının Leyla olduğunu öğrendiğim doktoru gösterdim.

"Arkadaşın kim?"

Meriç o an fark etmiş gibi Leyla'ya döndü.

"Tanıştırayım hemen. Arkadaşım Leyla. Psikolog kendisi. Hastanede çalışıyor."

Bizi işaret ettiğinde Leyla'nın çekingen sesi geldi.

"Ben tanıyorum." Meriç merakla bakışlarını diktiğinde Leyla sıcacık gülümsedi. "Yani isim olarak bilmesem de üçünü de gördüm."

Meriç olaydan habersiz yine dalga geçme peşindeydi.

"Hastaneye mi geldiler? Sana uğradılarsa çok normal. Kırık hepsi."

Sırıtarak bize bakan Meriç'e üçümüzde ters bakışlar atarken Leyla sanki gerçek olabilirmiş gibi itiraz etti.

"Yok, hayır. Öyle değil."

Meriç kızcağıza açıklama şansı vermedi.

"Ben yine de tanıtayım. Bu sarışın güzel benim kuzenim Üsteğmen Bahar. Hemen yanındaki karşı komşumuz ama nedense sürekli bizde olan Üsteğmen Yağız. Koltukta yayılan arkadaş da yine karşı komşumuz Teğmen Gökhan."

Leyla hepinize kısa bakışlar atıp başıyla küçük selam verdi. Utangaç duruşu çekingen bakışları her halinden belliydi. Bu duruma son vermek adına koltuğu işaret ettim.

"Zeki kuzenim misafir ağırlamaktan pek anlamaz. Otursana Leyla."

Dudaklarındaki küçük tebessümle Gökhan'ın karşısındaki koltuğa oturdu. Bakışlarım Meriç'i bulduğunda başımla işaret verdim.

"Mutfaktan getireceklerimiz var Meriç."

Leyla'ya bakıp omzuna dokundu.

"Sen keyfine bak. Ben geliyorum şimdi."

Mutfağa geçtiğimizde telaşla Meriç'e döndüm.

"Sakın bana kız kaçırdım falan deme."

Kocaman açtığı gözleriyle hayretle bakıyordu.

"Kızım senin kafanda nasıl bir Meriç yatıyor bahsetsene biraz."

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Hakikaten ben neyden bahsediyordum? Evet hatırladım, Meriç'ten.

"Senden beklerim. Valizle falan gelince..."

Tamam biraz abartmıştım ama ihtimalleri değerlendirmekte benim görevimdi.

"Pansiyonda kalıyormuş ne zamandır. Sıkıntı yaşayınca terk etmek zorunda kalmış. Tesadüfen gördüm. Biraz sohbet ettik. Gidecek yeri yoktu kızın. Bende aldım buraya getirdim."

Dudaklarım büzüldü. Açıkçası üzülmüştüm. Fakat öncelikle merak ettiğim başka bir şey vardı.

"Sen nereden tanıyorsun?"

Gülümseyerek dolaptan bir bardak aldı.

"Ankara'da tanışmıştık. Orada okuyordu."

Su doldurup içmeye başladı. Beni şüphede bırakıyordu. Şıp sevdi oluşu da korkutmuyor değildi.

"Hoşlanıyor musun yoksa?" Ağzındaki suyu yutamadan püskürttü. Üzerimi elimle silerken suratım buruştu. "Aferin Meriç."

O ise benden de tersti.

"Kızım sen ortamını mı değiştirsen acaba? Ne hoşlanması? Arkadaşım diyorum."

Onu her ne kadar terslesem de son cümlelerinin haklılık payı fazla yüksekti. Yağız'la dura dura bende onun gibi olmaya başlamıştım.

"Ortamım bu kadarına müsait. Ben ne yapayım?"

Gülerek yanıma gelip yanağımdan makas aldı.

"Herkesi öldürecek gibi bakan komutanından biraz uzak dursan yeter bence."

Dik bakışlarım Meriç'in yüzünde gezerken aldırmadan mutfaktan çıktı.

"Ellerimi yıkayıp geliyorum."

Bir de sevgilim olduğunu söylesem ne olurdu acaba? İmalı laflar, imalı tavırlar, Yağız'ın sevgilim olduğunu biliyordu ama bir türlü bunu aramızda dillendirmedik. Bunu istemiyordum da. Diline düşecek olursam tehditlerinden kurtulamazdım.

Hep birlikte masaya oturduğumuzda yemeklerimizi yiyorduk. Sessizlik büyüyüp giderken yanı başımda oturan Yağız masaya göz gezdirip benden taraftaki tuzluğu işaret etti.

"Tuzluğu uzatır mısın?"

Çaprazımda duran tuzluğu ona doğru uzattım. Fakat o tuzlukla birlikte benim elimi de kavramıştı. Göz göze geldiğimiz an o kadar güzel bakıyordu ki gülümsemeden edemedim. Kara gözlerine, siyah saçlarına, kavruk tenine giderek hayran oluyordum. Elimdeki tuzluğu alarak sessizce fısıldadı.

"Sağ ol güzelim."

Tatlı tatlı sevdiğim adama sırıtarak önüme döndüğümde Leyla'nın sesi tatlı ama kelimeleri beni çaresiz bırakacak cinstendi.

"Siz sevgili misiniz?"

Bu kadar da hızlı olmamalıydı. Leyla'nın bunu çok çabuk anlamış olması, üstüne bir de yanı başımda oturan Meriç'le dilim tutuldu sanki ama kendimi toparlamak için vakit kaybetmedim.

"Hayır."

Fakat Yağız her zamanki gibi benimle aynı fikirde değildi.

"Evet."

Benim dilimden dökülenlerin tam aksi tabii ki sevdiğim adamın dilinden döküldü. İkimiz de bakışlarımızı birbirinize diktiğimizde ben kızgın o ise

umursamazdı. Yine de bir umut durumu kurtarmak istedim.

"Hayır diyecektin sanırım."

Omuz silkti.

"Yoo. Doğru sevgiliyiz."

Masada duran bıçağı sıkıca kavradığımda Yağız'a gösterdim. Yağız'ın bakışları önce elimdeki bıçakta gezindi. Gözlerimi bulduğunda ise dudakları kıvrıldı.

"Kız psikolog anladı işte. Meriç de aptal değil. Neyi zorluyoruz ki?"

Elimdeki bıçağı sert bir şekilde masaya bıraktım.

"Of Yağız ya! Şimdi Meriç ne istiyorsa yaptıracak bana."

Yanımda kahkaha atan Meriç'e ters bir bakış attığımda eliyle bizi işaret etti.

"Ben yokmuşum gibi devam edin."

Öfkeli bakışlarım hedef ararcasına Leyla'da durduğunda o kadar masum bakıyordu ki kıyılacak gibi değildi.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

İçimden ne kadar söyledin demek istesem de olmadı. Benim yerime Gökhan cevap verdi.

"Yanlış demeyelim de zamansız diyelim."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak gülümsedi.

"Üzgünüm. Sakladığınızı bilmiyordum ama bence saklamayın. Çünkü çok yakışıyorsunuz."

Umutsuzca tekrar yemeğime döndüm.

"Zaten ortada saklayacak bir şey bırakmadın."

Meriç beni dürttüğünde bakışları alaylıydı.

"Kızım bilmediğim bir şey söylemedi ki. Aptal değiliz herhalde."

Yağız da yemeğine devam ediyordu.

"Aptal olmadığın iyi oldu. Bir de yakında gidersen çok iyi olacak."

Yağız'ın dürüst tavrıyla başımı ona çevirdim.

"Pala!"

Meriç ise çok akıllı bir adamdı.

"Bak bunu iyi hatırlattın." Leyla'ya çevirdiği bakışlarıyla gülümsedi. "Ben yakında buradan gideceğim. Bahar yalnız kalacak. İyi bir ev arkadaşına ihtiyacı var ve en iyi adayım sensin. Çünkü diğer ihtimaller kamuflajlı olacak gibi."

Leyla biraz şaşkın kaşları havada Meriç'i dinlerken yine bana sadece itiraz etmek düştü.

"Meriç!"

Şu an tek istediğim Meriç ve Yağız'ın kafalarını aynı anda masaya geçirmekti. Fakat bunun sırası olmadığını düşünerek sadece derin bir iç çektim. İkiside çocuktan beterdi.

"Ben kendime kalacak bir yer bulurum. "

Karşımdaki kadına zor da olsa gülümsedim. Sanırım istenmediğini düşünmüştü. Aslında pek de haksız sayılmazdı. Çünkü Meriç'ten sonra bir ev arkadaşı istediğim meçhuldü. Yani istiyorsam da kendim bulmalıydım. Huyunu suyunu bilmediğim biriyle nasıl kalacaktım? Tabii bir de güvenmek vardı. Gerçi Meriç güvenilmeyecek birini de getirmezdi.

"Durumun seninle ilgisi yok. Rahat ol lütfen."

Yemeğimi bitirdiğimde herkesten önce ayağa kalktım. Meriç sanki o an aydınlanma yaşıyormuş gibi başını kaldırarak gözlerime baktı.

"O yüzden mi uzaklaştırma aldın?"

Meriç'in neyden bahsettiğini anlamam zor olmadı. Babamın Yağız yüzünden uzaklaştırma verdiğini düşünüyordu. Belliki gerekçelerime inanmamıştı. Haklı da sayılırdı ama babam sevgililik olayını bilse sanki yine bana uzaklaştırma verirdi ama bu sefer ömürlük olur gibi geliyordu.

"Hayır."

Bu seferde konu Yağız'ın ilgisini çekmişti.

"Bahar?"

Gözlerimi devirip tabağımı kavradım.

"Hayır dedim ya Yağız."

Tabağımı mutfağa götürerek tezgahın üzerine bıraktım. Tam arkamı döndüğümde Yağız'ı dibimde buldum. Elindeki tabağı bırakarak sanki aramızda mesafe var gibi bir elini tezgaha yaslayıp üzerime eğildi.

"Doğruyu söyle bana."

Şu anki yakınlığımız dikkatimi dağıtıyordu. Yağız'ın burnuma dolan buram buram kokusuna karşı koymak zordu. Karşımdaki adam bunu bilerek yapmıyorsa bende hiçbir şey bilmiyordum. Odaklanmamı engelliyordu.

"Yağız... lütfen bu konuyu uzatmayalım."

Ufaktan sinirlenmeye başlayan Yağız kontrolü kaybetmeden önceki son düzlükteydi.

"Sen nasıl emre itaatsizlik yapmış olabilirsin ki? Senin komutanın benim." Sorguluyor oluşu beni telaşa düşürdüğünde gözleri kısıldı. "Tabii benden gizli bir görev verilmediyse."

O an sanki büyük bir yapbozu bitirmiş de son parçayı arıyordu. Bulmasını istemiyordum ama o da bulmadan vazgeçmeyecek bir tipti.

"Hani bu konuşmayı kapatmıştık."

Masum bakışlarım, konunun üstüne gitmesin diye çapalamam onun fark ettiği ama işine gelmeyen şeylerdi.

"Bahar... Benden gizli sana verdikleri emir ancak benimle ilgili olabilir ve sen bunu kabul etmedin."

Sessiz kaldığımda çeneme koyduğu parmaklarıyla başımı kaldırdı. Kara gözleri telaşsız bir sevgiyle bakıyordu. Bütün kızgınlığı yok olmuştu. Biraz önceki asiliği garip bir şekilde şefkate büründü.

"Benim güzel şirinem..." Alnıma dudaklarını bastırdığında tenimden ayırmadan yeniden fısıldadı. "Benim için dahi olsa emre itaatsizlik etme."

Gözlerim kapalı sevdiğim adamı dinlerken içimde küçük bir sızı hissettim. Emre itaat edersemde Yağız'ı kaybedecektim. Etmezsem de babamı... Kapıda gördüğüm hareketlilikle geri çekildim. Zaten bu konuşmaya da devam etmek istemiyordum.

Elindekilerle bize bakan Leyla yanlış zamanlama yapmış gibi tabakları gösterdi.

"Bırakıp hemen çıkıyorum."

Onun bu hali beni güldürdü. Çok sıcak kanlı bir kıza benziyordu ama yine de tanımak gerekirdi.

"Ben içerideyim."

Yanağımı okşayıp içeriye geçen Yağız'la karşımdaki kadını incelemeye başladım. Koyu kahve saçları neredeyse beline kadar uzundu. Fakat alnını gizleyen kahkülleri bu durumun tam zıttı olsa da yüzüne çok yakışmıştı. Açık kahve gözleri, koyu renk dudakları, esmer teni, narin bedeniyle hoş duruyordu. Sanki böyle aşırı çalışkan bir havası vardı. Bir de gözlük taksa tamamlanmış olacak gibiydi. Bakışları beni bulduğunda onu izlediğimi fark etmiş olacak ki bana doğru döndü.

"Benden hoşlanmadın sanırım." Benim konuşmamı istemiyor gibi hızlıca devam etti. "Bu gece gidecek yerim yok ama yarın kendime yeni bir yer bulabilirim. Sizi rahatsız etmek istemem."

Yağız, Meriç derken arada kaynattığım Leyla belli ki biraz sitem ediyordu. Haklıydı da. Ona doğru bir adım atarak gülümsedim.

"Dürüst kadınları her zaman severim. İçerideki konuşmaların seninle ilgisi yok. Sadece sürpriz bir ev arkadaşından kimse hoşlanmaz öyle değil mi? Meriç bunu biraz terslik olsun diye yapıyor."

Üzgün bakışlarını gördüğümde toparlama ihtiyacı hissettim.

"Bak ne diyeceğim. Bugün güzelce sonlansın ve yarın sakin kafayla konuşalım. Anlaşırsak neden sorun olsun ki? Belkide çok iyi bir ev arkadaşı olabiliriz."

Gözleri dolduğunda kollarını açarak boynuma sarıldı. Bunu beklemiyor olmamdan sebep şaşkındım. Belli ki zor günler geçirmişti. Kıyamayıp ellerimi sırtına yerleştirdim. Küçük bir sarılmanın ardından gülmekle ağlamak arasında geziyordu.

"Teşekkür ederim."

Gülerek omzunu sıvazladım.

"Teşekkür edilecek bir durum yok. Hem daha onay vermedim. Konuşup bakacağız."

Dişlerini göstererek şirin bir sırıtış sundu.

"Onaylayacağından eminim." Biraz önce kırılgan, ağlak kızın şimdi bu kadar emin olmasına şaşkınlıkla bakarken kapıyı işaret etti. "İçeriye geçeyim."

Adımları onu kapıya götürdüğünde çıkamadan Gökhan'la karşılaştı. İkiside ne tarafa geçeceğini bilemeden kalakalmıştı. Gerçi Leyla minicik yerden bile geçerdi ama Gökhan sağ olsun bütün kapıyı kaplıyordu.

İkisi de aynı anda sağ tarafa adım attığında kollarımı göğsümde birleştirdim. İzlemesi keyifli olacaktı. Tekrar yol vermek adına bu sefer de sol tarafa geçtiklerinde yine göz göze geldiler. Leyla'nın yüzünü yan profilden görsem de Gökhan omuzlarına kadar gelen kıza ilgiyle bakıyordu.

Leyla'nın ufaktan yanakları kızarmaya başladığında sessizliğimi korumayı seçtim. Gökhan bir kez daha hamle yapmayı denediğinde Leyla yeniden karşısına geçince gülmemek için alt dudağımı ısırdım. Çünkü sesim çıkarsa bu büyüyü bozabilirdim.

Gökhan bu şekilde olmayacağını anladığında geri çekilmek yerine Leyla'yı omuzlarından tutarak yana çevirdi. Kedisi içeri girdiğinde kızcağız öylece kalmış hareket edemiyordu. Gökhan bu duruma da müdahale etti.

"Sanırım sorunu çözdük."

Bana doğru bir adım atan Gökhan'ı Leyla'nın sesi yeniden durdurdu.

"O gün için..." Gökhan başını çevirdiğinde dudaklarını ıslatıp devam etti. "Hastaneye kadar kucağında taşıyıp yanımdan ayrılmadığın için teşekkür ederim."

Leyla'yı biraz daha sevmiştim şimdi. Gökhan'ı çok seviyordum ve burada gördüğüm kadarıyla da yalnızdı. Leyla ise fazla güzel... Belli ki bir tek de

Gökhan'a teşekkür etmek istemişti. Hayır yani biz de vardık orada. Kucağımızda taşımasakta yardım etmiştik.

Gökhan bana kısa bir bakış attığında sırıtmadan edemedim. Ne yapayım, çok eğleniyordum. Bakışları Leyla'yı buldu. Dudakları kıvrılır gibiydi ama yarım bıraktı.

"İşimi yaptım."

Leyla aldığı cevaba kırılır gibi başını eğip gittiğinde ben biraz daha sırıttım. Dudaklarımı aralamış konuşacakken Gökhan işaret parmağını havaya kaldırdı.

"Sakın bir şey söyleme."

Omuz silkerek kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Tatlı kız kabul et. Teşekkürleri de sana özel."

Dolapları karıştırırken ters bir bakış attı.

"Fazla tatlı."

Gözlerimi devirdiğimde Gökhan'ın arayışı dikkatimi çekmişti.

"Ne arıyorsun?"

Aramayı bırakıp karşıma dikildi.

"Kürdan."

Çenemi kaldırarak alt çekmeceyi işaret ettim.

"Burada."

Gösterdiğim yeri açıp kürdanı aldı. Fakat benim derdim bambaşkaydı.

"Senden bir şey isteyeceğim Gökhan." Elindekini bırakıp dikkatini bana verdiğinde ciddiyetle devam ettim. "Leyla'yı araştır. Nedir, ne değildir bilmek istiyorum."

Kaşları çatıldığında düşünür gibiydi.

"Bir durum mu var?"

Başımı iki yana sallarken yaslandığım tezgahtan kendimi kopardım.

"Ev arkadaşım olmaya çok hevesli. Sadece tedbirli davranıyorum."

Eli çenesine gitti. Bir yandan da diğer elindeki kürdanla oynuyordu.

"Zararsız duruyor."

Sanki kendi içerisindeki çatışmada bu sonucu çıkartmıştı. Gülümseyerek kollarımı çözdüm.

"Evet ama emin olmalıyım." Gökhan'ın cevabını beklemeden kapıya yöneldiğimde konuşmama devam ettim. "Bu arada bak bakalım yavuklusu falan var mı? Lazım olur belki."

Sırıtarak mutfaktan çıktığımda Gökhan'ın arkamdan çatık kaşlarıyla baktığını biliyordum. Oturma odasına girdiğim sırada benim sırıtmamdan

sebep kaşlarını çatan adam belli ki bunun sebebini sorgulamakla meşguldü. Fakat ondan önce başka yapmam gereken işlerim vardı.

Masaya yöneldiğimde bana eşlik etmeleriyle hep birlikte masayı toplayıp ortadan kaldırdık. Mutfağı da Leyla sayesinde çabucak işe yarar hale getirmiştik. Hamarat bir kızdı. Belli ki bu işlerin yabancısı değildi. Annesi ona her şeyi öğretmiş olmalıydı.

Tekrar içeri girdiğimizde Yağız eliyle yanı başındaki yeri gösterdi. Yanına oturmamı istiyordu. Oturacaktım. Hatta bundan memnuniyet bile duyacaktım.

Yerime oturduğumda Meriç ikimize de imalı bir bakış atıp arkasına yaslandı. Daha şimdiden başlamıştı.

"Canınıza susadığınız belli." Yağız'ı işaret ederek elini havada salladı. "Hadi üsteğmenim deli, onu anladık." Gözlerini belerterek devam etti. "Senin derdin ne?"

Yağız elimi kavrayıp dudaklarına götürdü. Küçük bir öpücük bırakıp gülümsedi.

"O da deli."

Meriç'in tüm ciddiyetine karşın Yağız'ın sözlerine gülmeden edemedim. Doğru söze ne denir ki? İkimizde deliydik. Ama var ya nasıl güzel deliydik. Çifte deli...

Meriç halimize ne diyeceğini bilememiş olacak ki sessizliğe büründü. Yağız sanki bunu fırsat bilmiş gibi ayağa kalktı.

"Biz gidelim artık."

Meriç alayla dudağını kıvırdı.

"Yatıya kalırsınız diye düşünmüştüm."

Bu imanın sebebi belliydi.

Gökhan da ayaklanırken Yağız sert bakışlarını Meriç'e dikti.

"Ulan dua et gidiyorsun. Yoksa ben sana gösterirdim yatıya kalmayı."

Meriç de zaten bundan sebep rahattı. Yoksa Yağız ne olursa olsun onun üstüydü ve yapacakları gerçekten korkunç olabilirdi. Tabii bir de Meriç şu an beni köşeye sıkıştırdığını düşünüyordu ki onunla yalnız kaldığımızda bu sorunu çözecektim.

Gökhan önde Yağız arkada evden çıktıklarında bende hemen arkalarındaydım. Yağız bana doğru döndüğünde gülümsemeden edemedim. Gökhan çoktan içeri girmişti. Elini uzatarak yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Fakat bir türlü ayırmadı elini tenimden. Bende sanki bunu istiyor gibi yanağımı bastırdım. Gözlerim kapandı.

İçimde ona karşı zararsız kendime ise fazlasıyla zararlı gördüğüm bu hissin ne olacağını bilmiyordum. Bir ateşe düşmüştüm. Yandıkça yanasım geliyordu. En son küllerimi verecektim avuçlarına. Belki kalbine savururdu da mezarım mükafatım olurdu.

"Sensiz zor..."

Sadece iki kelime fısıldadı. Ama ben anlamıştım ne demek istediğini. Bu gece bensiz kabuslarıyla uyuyacaktı. Neden bilmiyorum ama gözlerim doldu. Onun sürekli acı çeker gibi bu kabuslarla boğuşuyor oluşu beni üzüyordu. Kurtuluşu olmalıydı tüm bunların. O belli etmese de bir kere görmüştüm kabuslarının ne kadar acılı olduğunu. Alnıma silah dayayacak kadar korkunçlardı.

Hiç düşünmeden ellerimle üzerimdeki kalçalarıma kadar uzanan tişörtü kavradım. Çekip çıkardığımda Yağız şaşkınlıkla bakıyordu. Elimdekini ona uzattım. Üzerimde kalın askılı beyaz atletim olduğu için rahattım. Bir süre hareketsiz kalsa da karşı koyamadan aldı tişörtümü. Burnuna götürerek kokladı. Dudakları kıvrıldı.

"Böyle böyle taşınacaksın bana."

Kıkırdayarak omuzuna vurdum.

"Rüyanda görürsün."

Dişlerini gösterdi. Yağız giderek gülümseme işinde ustalaşıyordu.

"Görür müyüm sahiden?"

Gözlerimi devirerek ittim onu. Fırsatçı olması da cabasıydı.

"Git de yat artık."

Gülerek ensemden kavradı. Asker arkadaşıydık sanki. Sahidende öyleydik. Beni kendine çektiğinde alnıma derin bir buse bırakıp son kez fısıldadı.

"Üzerine bir şey giy."

Bu da Yağız'ın dilinde iyi geceler oluyordu herhalde. Cevabımı almadan arkasını döndü. Elinde tişörtümle içeri girdi. Kapıyı kapatmadan son kez gülümsedim. O ise yine beni karşılıksız bırakmadı.

☀☀☀

Sabah gözlerimi araladığımda sağ tarafımda duran komodinle bakıştım bir süre. Saat daha erkendi ama alışıktım erken kalkmaya. Askeriyenin bende bıraktığı izlerken biri de buydu.

Telefonum çalmaya başladığında başımı yastıktan biraz kaldırarak elimi uzattım. Kavradığım telefonun ekranını kendime doğru çevirdiğimde

kraliçemi görmek beni mutlu etmişti. Başımı tekrar yastığa bırakıp telefonu açarak kulağıma götürdüm.

"Anne."

"Kızım... Nasılsın?"

Yorganıma biraz daha sarıldım.

"İyiyim. Yatakla güzel dakikalar geçiriyoruz."

Annem kıkırdadığında sesi fazlasıyla neşeliydi.

"Seni uyandırdım mı?"

Esneyerek itiraz ettim. İnandırıcı değildim belki ama erken kalktığımı bilirdi.

"Hayır... uyanmıştım. Haberin vardır, tatildeyim."

Sonlara doğru sesimdeki kırıklık kendini belli ettiğinde bu annemi de durgunlaştırdı.

"Biliyorum. Babanla konuştuk biraz. Fakat bilirsin ikna konusunda başarılıdır. Kızım... babanla arandaki sorunu çözmelisin. Meriç bugün buraya gelecekmiş. Bence sende gelmelisin."

Ciğerlerime doldurduğum nefesi sıkıntılı bir şekilde tekrar bıraktım.

"İstemiyorum anne. Yani sizi görmeyi çok isterim ama ekibim çalışırken tatil yapmak bana göre değil."

Annem söylediğimden memnun olmasada bu konularda ne kadar keskin olduğumuzu biliyordu. Ekip kavramı bizim için çok başkaydı. Özel kuvvetlerde seni bir ekibe bağladıklarında onlar nefes alamıyorsa siz de nefesinizi tutardınız. Taa ki ekibin tekrar nefes alana kadar.

"Peki Pala ile aranız nasıl oldu?"

Yatış pozisyonumu değiştirerek sırt üstü yattım. Elim alnımda ovarken bakışlarım beyaz tavanda geziyordu.

"Karışık ama yolunda sayılır." Oflayarak olduğum yerde doğruldum. "Anne, babamla sevdiğim adam arasında kaldım. İkiside bana yardımcı olmuyor. Yağız'ın acıları çok büyük. Babamsa tam bir otoriter. İkisiyle de baş etmek çok zor."

Annemin nefesleri bu durumdan keyif alırcasına güldüğünü belli eder nitelikteydi. Bense bu durumdan en mustarip kişiydim. Hayır yani bu kadın nasıl her şeyi bu şekilde sakinlikle ve sıcak karşılıyordu?

"Dedenle baban arasında kaldığımda bir an bile tereddüt etmeden babanı seçtim. Fakat benim babam seninki kadar kızının arkasında duran biri değildi Bahar. Babanın senin için yaptıklarını, yapacaklarını çok iyi

biliyorsun. Şu aralar huysuz bir ihtiyara dönüşsede seni sevdiğini biliyorsun."

Sessizliğe gömüldüğümde annemin ne kadar haklı olduğunu biliyordum. Zaten annem hep haklıydı. Onunla ne zaman neyi konuşsam söylediği her kelime bakış açımı değiştirir ve hak vermeme sebep olurdu.

Babam ise benim için çok çaba sarf etmişti. Tek farkı görünmez oluşuydu. Gölge olan bir adam başka ne olabilirdi ki? Ben bu mesleği seçtiğimde dahi babamın arkamda olduğunu hiç görmedim. Fakat bunu her daim hissettim.

"Bahar... seni seviyoruz kızım."

Yerimde doğrularak gülümsedim.

"Bende sizi seviyorum."

Telefonu kapatıp odadan çıktım. Burnuma gelen güzel kokular ilgimi çektiğinde elimi yüzümü yıkayıp mutfağa geçtim. Mükellef sayılacak bir kahvaltı masası gördüğümde şaşkındım. Bakışlarım çayları dolduran Leyla'yı bulduğunda masada duran salatalıklardan birini kavradım.

"Günaydın."

Çaydanlığı kenara bırakıp saçını düzeltti.

"Günaydın. Otursana."

Boş sandalyeye kuruldum. Önüme bıraktığı çaydan küçük bir yudum aldım.

"Meriç yatıyor mu hala?"

Yanıma oturarak gülümsedi.

"Üzerini giyip gelecekti."

Başımı sallayarak tekrar yanımdaki kıza diktim bakışlarımı.

"Bu şekilde beni etkilediğini söylemeliyim."

Kıkırdayarak yumurtadan tabağına küçük bir parça aldı.

"Buna sevindim ama toplama işini sana bırakıyorum. İşe geç kalmamam gerekiyor."

Elimi sallayıp tabağımı doldurmaya başladım.

"Bu hiç sorun değil."

Acele acele bir şeyler atıştırırken saatine baktı. Kendine biraz daha zaman verirken atıştırmaya devam ediyordu. İstemsiz onu izlerken Meriç içeri girdi.

"Günaydın kızlar." Sandalyesini çekerek oturduğunda yüzünde çarpık bir gülüş vardı. "Buradan hiç gitmesem mi? İki güzel kız, iştah açan masalar..."

Kıvırcık saçlarını yakalayıp çektim.

"Zevzeklik etme."

Elime vurup ters bakışlarını üzerime dikti.

"Kırılma diye çoğul konuştum. Yoksa ben Leyla'dan bahsediyordum."

Gözlerimi devirdiğim sırada telefonum çaldı. Gökhan'ın adını görünce hemen açtım.

"Evet."

Sesimi duyar duymaz konuşmaya başladı.

"Kaküllüyü biraz araştırdım."

Bir süre kim olduğunu düşünürken yanı başımda bozulan kaküllerini düzelten Leyla'ya takıldı bakışlarım. Dudaklarım kıvrıldığında kolumdaki saate bakma ihtiyacı hissettim. Daha sekiz buçuktu.

"Bu ne hız?"

Gökhan sert bir nefes verdiğinde imamdan hoşlanmadığını belli ediyordu.

"Konya doğumlu, Ankara'da okumuş, yirmi beş yaşında. Ömer Asaf adında ikizi var. Başka kardeşi yok. Ailesi Konya'da. Tayini altı ay kadara önce buraya çıkmış. Sicili fazlasıyla temiz. Hiç bir olayda adı geçmiyor. Herhangi bir kötü alışkanlığı yok. Örgüte ait bir bağlantısı çıkmadı."

Gökhan'ı dinleyerek kahvaltıma devam ederken sıkıntının olmaması beni mutlu etmişti.

"Başka detay var mı?"

Gökhan bir süre duraksadığında birkaç hışırtı duyuldu.

"Bir süredir pansiyonda kalıyormuş fakat nedense dün gece ayrılmış. Detaylı bir araştırma yapacağım. Sorun çıkarsa seni haberdar ederim."

Bu durumu araştırmasının iyi olacağını düşünürken yine muzırlık peşindeydim.

"Hım... Peki son dediğime de baktın mı?"

Gökhan bir an duraksarken ne cevap vereceğini merak ediyordum. Fakat yüzüme kapanan telefonla sadece dıt dıt sesleri duymaya başladım.

Ekrana boş boş bakıp dudak büktüm.

"Terbiyesiz. Üste saygı kalmamış bunlarda."

Meriç odaklandığı yemeğinden sözlerimle başını kaldırdı.

"Ne oldu?"

Omuz silkerek telefonu bıraktım.

"Hiç... işler güçler."

Leyla çayından son yudumu alıp apar topar ayağa kalktı.

"Benim çıkmam lazım." Bana bakıp gülümsedi. "Ev işini akşam konuşsak sorun olur mu?"

Başımı iki yana salladım. Akşam olması benim için daha iyiydi. Hiç yoktan Gökhan o zamana kadar detayları öğrenir, bir aksilik varsa beni haberdar ederdi.

"Hiç sorun değil."

Meriç de ayaklanıp son lokmasını ağzına attığında zar zor konuştu.

"Beraber çıkalım. Ben seni bırakırım."

İkisi de alelacele evden çıktığında yapayalnız kaldım. Aradan geçen zamanla masayı toplamış, mutfağı aheste aheste temizlemiştim. Sıkıntıyla duş almak için odama geçtiğimde yine telefonum çaldı. Yağız'ın adını görür görmez açtım.

"Üsteğmenim."

Gülüşünü nefesinden anlıyordum.

"Üsteğmenim ev nöbeti nasıl gidiyor?"

O görmese de omuz silktim. Yatağıma oturarak iç çektim.

"Kötü ve sıkıcı."

Sıkıntılı bir nefes verdi. Sanki söyleyeceklerine hazırlanıyordu.

"Bahar... biz göreve gidiyoruz güzelim." Canımı acıtan bir sızı kalbime ulaştığında acımasızca devam etti. "Bir ay kadar olmayacağız."

✳✳✳

Burada bitirelim

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

Açıklamalar ve bilgilendirme için beni takip etmeyi unutmayın.

İnstagram:soylumery

Görüşmek üzere hoşça kalın

30. Başını Dik Tut

Merhaba...☀

Sözümüzde durduk zamanında geldik 😍

Oy ve yorumlarınızı esirgemeyin.

Keyifli okumalar☀

Sana her baktığımda kora dönüşen mavilerim bu ara parıltısını kaybetmiş, denizin güneşinden uzak, en diplerde koyu lacivert duruyor olması normal mi Yağız? Yokluğunun verdiği yalnızlık mı desem yoksa bensiz görevde oluşun mu desem bir şeyler kalbimde fazla ağırlık yapıyor.

Eğitime başladığımız ilk günlerden beri aşılanan ekip her şeyindir düşüncesi şimdi benim kalbimde benim yalnızlığımla boğuşuyor.

On beş gün olmuştu. Sevdiğim adam ve kardeş bildiğim ekibim göreve gideli on beş gün oldu. Sadece iki kez konuştuk Yağız fırsatı olmadığını söylüyordu ama ne durumda olduklarından da bahsetmiyordu. Sadece sınır dışında sıcak temasta olduklarını biliyordum. Bu durum canımı sıkıyor olsa da yapacak bir şeyim yoktu.

Benim için oldukça yavaş, bir o kadar da ağır çekimde geçen günler Ankara'da son buldu. Bir hafta kadar dayanabilmiştim. Sonrasında annemin ısrarlarıyla Ankara'ya geldim. Yağız da bunu istediğinde karşı çıkmadım. Tabii bir de babamla konuşmak istemiştim ki konuşma da pek benim istediğim gibi geçmedi. Çünkü babam beni görür görmez sarılıp her şeyi silmiş verdiği uzaklaştırmayı ise ilelebet gömerek bahsini kapatmıştı.

Bir iki sefer konuşmak için çabalasam da konudan kaçtığını görebiliyordum. Babam konuşmak istemiyorsa da annem dışında kimse onu konuşturamazdı. Fakat içimdeki kırgınlık ne yazık ki geçmiyordu.

Kendimi uzun süre sonra yeniden evimde, yatağımda bulmaksa bu aralar yaşadığım en güzel histi. Özlemiştim. Küçüklüğümden beri burada kalıyordum. Yani okul, eğitimler dışında. Çok eskiydi evimiz ama güzeldi. Annemle babam bu evi hiç bırakmadı. Halbuki isteseler çok büyük lüks evlerde oturabilirlerdi. Fakat onları bu eve bağlayan taş duvarlar değil yaşanmışlıklar oldu.

Allah biliyor ya zengin bir aileydik. Babamın birikimleri, annemin kocaman bir hayvan hastanesi kurması, babama dedemden kalanlar derken fazlaca iyi durumdaydık. Yine de babam hatıralarını terk etmek istemedi. Annem de babama her zaman saygı gösterdi. Tabii evimiz küçük olunca yanındaki evi de almalarıyla iki evi kullanmaya başladık. Babam iki evi birleştirip kocaman bir bahçe yapmıştı. Diğer evde genelde misafirler ve Alparslan kalırdı. Hatta bayağı çökmüştü o eve.

Kocaman bir sitede oturuyorduk. Burada sadece biz değil Akın ve Giray amcam da vardı. Zaten onların ayrılacakları da yoktu. Bir Eren ve Oktay amcam yoktu içlerinde onlar da emekliliklerini isteyip memleketlerinde olmayı seçmişti.

Yatağımın içinde dönüp dururken kalkmak istedim ama sanki çivilenmiş gibi bunu yapamıyordum. Kapım çaldığında ruhsuzca onayladım.

"Gel."

Annem kapıyı biraz aralayıp başını uzattı. Beni yatakta gördüğünde gülümseyerek içeri girdi.

"Kahvaltı hazır. Haber vermek istedim."

Annemin içten gülümsemesi beni de gülümsetti.

"Kalkıyordum bende."

Bu beyaz bir yalandı. Aslında ne kalkmak istiyor ne de kahvaltı yapmak istiyordum. Annem bunu anlamışta beni neşelendirmek ister gibi yanıma oturdu.

"Akın amcanla Arya teyzen de gelecek. Hem Alya seni çok özlemiş. Burçak teyzenle Giray amcan da var."

Suratım ekşidi. Alya çok cadı ve baş etmesi zor bir kızdı. Akın amcamın en fırlama kızı Alya olmuştu sanırım. Çünkü Ayla fazlasıyla uysal ve akıllı bir kızdı. Ne annesine ne de babasına benziyordu. Sanırım üçüncü çocuğu da Ayla'ya aldanıp yapmışlardı. Ama kazandibi tam kendileri gibi bir fırlama çıkmıştı işte.

"Onur nerede?"

Yattığım yerde oturumuma geldiğimde annem sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"İstanbul'da. Yakın zamanda gelir herhalde."

Akın amcamla Arya teyzemin iki kızı bir oğlu vardı. İlk çocuklarının adını Onur koymuş olsalar da devamını Ayla ve Alya yaparak zihin karışıklığına sebep olmak istedikleri muktedirdi. Kendi kuzenlerimin ismini

iki kez düşünüp öyle söylüyordum. Hatta çoğu zaman söylemiyordum. Akın amcam bunu nasıl başarıyordu? Arya, Ayla, Alya...

Aslında onun için her şey kolaydı. Teyzem dişi kurt kızları da Aykurt ve Alkurt'tu. Böyle seslenirdi genelde. Onur'un ismi yetiyordu zaten. Allah sahibine bağışlasın, yakışıklı çocuktu.

Annem ayağa kalktığında bende hareketlenmiştim ki telefonum çaldı. Kimin aradığını baktığımda *Sevimsiz* yazısını görünce dudaklarım kıvrıldı. Yağız arıyordu. Kalbime de ufak bir heyecan yuva yapmış, ne zaman sevdiğim adam arasa kendini belli ediyordu. Bakışlarım annemi bulduğunda tebessüm etti.

"O mu?"

Alt dudağımı ısırarak gülümsedim.

"Bana biraz müsaade eder misin anne?"

Eli saçlarıma uzandığında çabucak okşadı. O an annemin gözleri dolmuştu sanki. Bilmiyorum... Mavi gözleri çok anlamlı bakıyordu gözlerime. Sanki bana bakınca kendini görüyordu. Hızlıca kendini toparlayıp çıkışa yöneldi.

"Hadi aç hemen."

Annem kapıyı kapatırken açıp kulağıma götürdüm telefonu. Yağız yine huysuz ses tonuyla karşıladı beni.

"Otuz yedi saniye."

Aradığı süre zarfında saniyeleri sayması Yağız için şaşılacak bir durum değildi.

"Saniyelerin mi kıymetli yoksa ben mi?"

Sessizliği çok uzun sürmedi.

"Seninle olan saniyelerim Bahar."

Dudaklarım kıvrılsa da onu zorlamaya niyetliydim.

"O yüzden mi bensiz göreve gittin?"

Sanki bu onun suçu gibi üzerine gitmem belki hataydı ama babama olan kızgınlığımı Yağız'dan çıkarıyordum bende. Konudan sıkılmışçasına soluk verdi. Nefesi kulağıma vurduğunda gelecek konuşmayı bekledim.

"Güzelim... biliyorum sende bensiz yapamıyorsun ama senin zarar görmendense sensiz olmak, kokunu alacağım günü beklemek daha kolay."

Huysuzca sanki o görecekmiş gibi omuz silktim.

"Ben..." devamını getiremedim. Çünkü onun zor gördüğü şeyi ben yaşıyordum. Benim sevdiğim adam yanımda yoktu. Bilinmez bir görevin içinde bensiz mücadele veriyordu. Ya Yağız'a bir şey olursa?

"Sen benim biraz deli yanım en çok da huzurumsun."

Yağız'ın sözleriyle gözlerim dolduğunda yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Canımın acısını görüyor, biliyor, hissediyor ama yok gibi davranıyordu. Her kelimesi kalbime işliyor ancak aklım kalbime oynanan oyunun farkında dimdik ayakta duruyordu.

"Ne durumdasınız?"

Sesimdeki kırıklığı saklamadan sordum bu soruyu. Karşılarına almıyor olmalarından çok sıkılmıştım. Ben buradaydım. Ben konuşmak istiyordum. Geçiştirilmek değil.

"Şimdi kapatmam lazım. İyi olacağız merak etme. Az kaldı güzelim, geleceğim."

Telefonu kapattığımızda boş gözlerle pencereye baktım. Bakıyordum bakmasına da görmüyordum. Karşımda bir adam silüeti vardı. Bana çarpık gülüşüyle bakan adam. Kara gözlere saklanmış sıcak bakışlar bir bana özeldi.

Ayağa kalkıp banyoya gittim. İhtiyaçlarımı giderip tekrar çıktığımda üzerimi değiştirmek için dolaba yöneldim. Kendime tatilde olmamdan sebep saks mavisi bir elbise seçtim. Arada bu şekilde elbiselerimle kendimi ödüllendiriyordum. Saçlarımı da serbest bıraktım. Esip savrulmak onların da hakkıydı.

Elim istemsiz komodinin üzerinde duran silahıma gitti. Hızlıca kontrol edip yerine bıraktım. İşte elbiseleri sırf bu yüzden bile sevmiyordum. Uzaktı bana. Silahıma yer vermeyen elbise bende nasıl değer kazanacaktı ki?

Saatimi takıp telefonumu aldım. Saat de bileğimde mutlaka olmalıydı. Diğer bileğimde de yine bileklik vardı. Aşağı indiğimde herkesi masada buldum. Babam yine baş köşede oturuyordu. Hemen çaprazında asla yanından uzak tutmadığı annem vardı. Hayrandım onlara. Yanlarına ulaştığımda Alya hemen gülerek el salladı. Ona tebessüm ettiğimde Arya teyzemin de bakışları beni buldu.

"Günaydın güzellik."

Arya teyzeme gülümseyerek bana arkası dönük olan Akın amcamın boynuna kollarımı doladım.

"Günaydın."

Başımı yana eğdiğimde yaşlı kurdun kıvrılan dudaklarını görebiliyordum. Yanağından öpünce elindeki bardağı masaya bıraktı.

"Günaydın güzel kızım."

Akın amcamın içten sesiyle ondan sıyrılıp babama geçtim. Yanağından öpmemle anneme de uzaktan bir öpücük atıp Alparslan'ın karşısına oturdum. Masanın sonunda duran çaydanlığa uzanarak kavradım. Kendime çay koyup kahvaltıya başladığımda yeniden kapı çalmıştı.

Evimizdeki yardımcımız Hilal kapıyı açar açmaz içeriye önden Meriç girdi. Yer yok gibi yanıma oturduğunda dürttüm onu.

"Yer mi kalmadı?"

Benden makas alıp yerine geçen Giray amcam ve öpmeyi ihmal etmeyen Burçak teyzemle Meriç kanıtlamak istercesine masayı gösterdi.

"Gördüğün gibi kalmadı."

Oysa Alparslan'ın yanı boştu ama ona bulaşırsa kurtulamayacağını da biliyordu.

Hoş sohbetle geçen kahvaltı sona geldiğinde Alparslan ayağa kalktı. Onun kalkması Meriç'i de harekete geçirmişti.

"Biz yan taraftayız."

Herkesin alışık olduğu durumdan sebep kimse ses çıkarmadığında ikiside gittiler. Hepimiz salona geçip oturunca Akın amcam bana bakıp gülümsedi.

"Tatil nasıl gidiyor?"

Yandan bakışlarım Akın amcamda umursamaz duruyordum.

"Sıkıcı."

Ama herkese aynı cevabı vermekten sıkılmamıştım. Akın amcam gülerek arkasına yaslandı.

"Memnun edemedik mi seni?"

Arya teyzem hemen müdahale etti.

"Karışma kıza. Belli ki ekibini merak ediyor."

Akın amcam karısına diktiği bakışlarıyla ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı.

"Tamam, bir şey demedik."

Babam tüm bunlardan bağımsız ayağa kalkıp Akın amcamla Giray amcama baktı.

"Kahveleri çalışma odasında içelim."

Yaşlı ekip tereddütsüz ayaklandığında babamın bakışları annemi buldu.

"Yavrum kahveleri gönderirsin."

Annem tebessümüyle çoktan onaylamıştı babamı.

"Hilal getirir birazdan."

Hilal bizim evimizdeki çalışanımızdı. Annesiyle birlikte çalışıyorlardı. Başka da kimseleri yoktu zaten. Nesrin anneannem vefat edince babam

annemi yalnız kalmasın diye bu şekilde bir çözüm bulmuştu. İyi ki de bulmuştu. Hilal'i de annesini de çok severdim. Kardeşim gibi olmuştu. Benden küçüktü Hilal. Alparslan'dan da küçüktü hatta. Bu yüzden bize de kardeş olmuştu.

Babam ve amcalarım gidince annem de mutfağa gitti. O sırada Arya teyzem kalkıp yanıma oturdu.

"Fotoğrafı var mı?" Boş gözlerle teyzeme bakarken omzumu dürttü. "Seninkinin diyorum."

Gözlerimi devirerek başımı teyzeme çevirdim.

"Yok."

İnanamaz gözlerle bakıyordu bana.

"Ne demek yok? Merak ediyoruz burada."

Sahiden de yoktu. O kadar süre zaman geçirdiğim hatta sevgili olduğum adamla bir fotoğraf bile çektirmeyi akıl edememiştik. Oysa zihnimde her dakika ona ait ayrı bir görüntü canlanıyordu.

"Ne bileyim teyze? Çekmedik hiç."

Burçak teyzem müdahale etmede gecikmedi.

"Ay senin kocan gibi kara yağız bir şey işte."

Arya teyzem tatmin olmamıştı.

"Olmaz ki canım. Görmem lazım benim. Görmeden anlayamam ki seviyor mu yoksa oyalıyor mu bizim kızı."

Burçak teyzem bu konuda da tecrübeliydi.

"Aklını peynir ekmekle yemediyse seviyordur. Hem ben gördüm mutfak köşelerinde aşk tazelediklerini."

Gözlerimi büyüterek Burçak teyzeme döndüm.

"Teyze bir şey olmuş gibi şunu her yerde söyleme."

Burçak teyzem sırıtırken Arya teyzem daha da bir merak içerisine düştü.

"Ay nasıl oldu anlatsana kızım. Ahh elimizde büyüdün. Seni de mi vereceğiz şimdi?"

Bir köşede başını kaldırmadığı telefonla bütünleşen Alya dikkatini çekmiş olacak ki sırıtarak annesine baktı.

"Anne sen önce evde kalan kızını evlendir de sonra Bahar ablamı verirsin."

Arya teyzem kenarda duran yastığı kavradı.

"Sus kız! Ablan daha küçük. Bizim ilk göz ağrımız Bahar."

Konuşmalardan sıkılmışçasına elinde kahve fincanlarıyla Hilal'i gördüğüm an hemen ayağa kalktım.

"Hilal sen dur, ben götüreyim."

Hilal olduğu yerde kaldığında hemen yanına adımlayıp tepsiyi aldım. Bana tebessümle bakan Hilal yandaki eve yaptırdığımız geçişi gösterdi. Evler arası geçiş bile yapmıştık.

"Yan taraftalar."

Uzun, üzeri cam tavanla kaplı koridordan geçtiğimde Meriç ve Alparslan'ı oyun konsollarına yapışmış halde buldum. Onlara kısa bir bakış atıp sessizce çalışma odasına yöneldim. Elimdeki kahveler soğumadan hızlı adımlar atarken Akın amcamın sesi fazla öfkeli geliyordu.

"Yaptığın iş mi Gölge? Bahar bunu duyduğunda ne diyecek? Yetmedi mi o çocuk için yaptıkların?"

İsmimin geçmesi dikkatimi çektiğinde elimdeki tepsiyi biraz daha sıkı tuttum. Sessizliğimle birlikte bir adım daha yaklaştım. Aralık kapı sesleri rahat bir şekilde bana ulaştırıyordu.

"Abi Kurt haklı. O senin kızın. Pala istedi diye görevden uzak tutmak da ne demek?"

Yüzümü büyük bir ifadesizlik kapladığında söylenenlerden emin olmak ister gibi bir milim dahi kıpırdamadım. Giray amcam ne diyordu öyle? Görevden uzak tutmak mı? Bu... Bu olamazdı. Nefesimi tuttuğumda babam kükrüyordu.

"Ne yapsaydım ya lan? Her işime karışmayın."

Akın amcam hiddetle ayağa kalktı.

"Anladık, kendini suçluyorsun ama yetmedi mi Pala için yaptıkların? Onun yaşadıklarının sorumlusu sen değilsin. Sen o çocuk için fazlasını yaptın. Bahar'a ne hesap vereceksin? Onu ben eğittim. Kimse kalkamasa bile o kalkardı bu operasyonun altından."

Ne olduğunu anlayamasam da içime bir kurt düştü. Kalbimde Yağız için sakladığım yeri kemirmeye başladığında babamın sesi hala fazla öfkeli geliyordu.

"Ben kızımı kendi başarısıyla gönderdim oraya. Ben de biliyorum yapabileceğini."

Daha fazla bu konuşmayı dinlemek istemedim. Tek elimle tepsiyi tutarken diğer elimle kapıyı ittim. İçerideki koltuklara oturmuş üç adamın da bakışları beni bulduğunda yanlarına ilerleyip elimdeki tepsiyi ortadaki sehpaya sert bir şekilde bıraktım. Kahveler fincandan sızarak yeri boylarken köpüğü de bertaraf olmuştu.

Hepsi susmuş benim vereceğim cevabı bekliyordu. Bakışlarım babamı bulduğu an boynumu yana yatırarak bana bakan ela gözlerine baktım.

"Doğru mu baba? Bilerek mi göreve göndermedin? Bunu Yağız istiyor diye mi yaptın?"

Babam sessizce karşımda dururken gözlerimin dolmasına engel olamadım. İnkar etmiyor oluşu nasıl da acıtıyordu. Gözümden bir damla yaşın bile damlamasına izin vermeden arkamı döndüm.

"Bahar!"

Babamın seslenmesine aldırış etmeden hızlı adımlarla yürümeye başladım. Koridorda koşar adımlarla ilerlerken arkamdan gelen adım seslerini duyabiliyordum.

"Bahar, konuşalım kızım."

Konuşmayacaktım. Bundan sonra da ben duymayacaktım kimseyi. Dinlemek de istemiyordum. Yağız ve babam ne sanıyordu beni? Bir kukla mı?

Öfkeli adımlarımla diğer eve geçtiğimde annem hemen beni fark etti. Yüzümdeki öfke kendini nasıl belli ediyordu bilmiyorum ama annem oturduğu koltuktan ayağa kalktı.

"Bahar."

Onu da duymazdan gelerek merdivenlere yöneldim. Babam hala peşimden geliyordu.

"Bahar... dur kızım."

Üst kata çıkar çıkmaz odama girdim. Kapıyı hızlıca kapatıp kilitlediğimde ağır gelen bedenimi dik tutmayı bırakarak kapının arkasına çöktüm. Göz yaşlarım akıp giderken babam kapıya vurdu.

"Bahar aç kapıyı."

Gözümden süzülen yaşı silerek kapıya vurdum.

"Baba git buradan!"

Beni duymamış gibi arka arkaya kapıya vurdu.

"Bahar yanlış anladın kızım. Baba kız konuşalım prenses. İzin ver bana."

Sessiz kaldığımda annem de çoktan gelmişti.

"Ne oluyor Cihangir?" Hemen ardından sanırım annem kapıyı yokluyor olacak ki konuşmaya devam etti. "Kızım bir sorun mu var?"

Bacaklarımdan birini uzatıp diğerini bükerek yere oturdum. Kolumu dizime yasladım. Başım kapıda biraz yüksek mırıldandım.

"Yalnız kalmak istiyorum."

Kapının önünde duyduğum ayak seslerinden daha da kalabalık oluyordu. Bu sefer de Alparslan'ın sesi çalındı kulaklarıma.

"Sarışın konuşalım mı?"

Yalnız kalamayacağımı anladığımda öfkeyle ayağa kalktım. Gelirken getirdiğim spor valizime dolabımın kapaklarını açıp kıyafetlerimi koymaya başladım. Neden gelmiştim ki buraya? Tüm bunları duymak için mi? Apar topar eşyalarımı toparladığımda hemen kendime siyah bir pantolon ve mavi dar bir badi aldım. Üzerimdeki elbiseden hızlıca kurtulup dolaptan aldıklarımı giydim. Silahımı belime yerleştirdim. Üzerime deri ceketimi geçirip valizimi sırtıma attım. Telefonum ve cüzdanımı da ceplerime sıkıştırdığımda hazırdım.

Kapıdaki sesleri duymazdan gelerek anahtarı çevirdim. Kapıyı açtığımda annem ve babam karşımda duruyordu. Ağladığımı belli eden gözlerimi onlardan saklayamadım. İkiside halimden gideceğimi anlamıştı. Annemle göz göze geldiğimizde onun da mavileri bulutluydu.

"Gidiyor musun kızım?"

Bir adım daha atıp başımı eğdim.

"Üzgünüm anne."

Babamın bakışları ise daha kırık daha karanlıktı.

"Böyle olsun istemedim prenses."

İstemediyse niye yapmıştı ki? Görmüyor muydu üzüldüğümü? Beni nasıl geri plana attıklarını aklım almıyordu. Babama cevap vermeden yanlarından sıyrılıp aşağı indim. Bizi salonda bekleyen ev ahalisi beni görünce Akın amcam öne adımladı.

"Bahar dinlemeden gitme."

Elimi kaldırarak konuşmasına izin vermedim.

"Sırası değil amca."

Kapıyı aralayıp evden çıktığım gibi arabamın yanına geldim. Çantamı arka koltuklara fırlattığımda telefonum çalıyordu. Cebimden çıkarıp kim olduğuna bakarken şoför koltuğunun olduğu tarafa geçerek kapıyı açtım. Yağız'ın aradığını görmek beni duraksatmıştı. Telefonu açıp kulağıma götürürken bakışlarım kapıda bana bakan annemle babama takılsa da bu anlık sürdü. Yağız'ın ne diyeceğini beklemeden ben konuştum.

"Beni nasıl arkanda bırakırsın? Senden nefret ediyorum. Beni ikinci plana attığın her an için senden nefret ediyorum!"

Öfkeli sesim telefonun diğer ucunda yankılanırken Yağız'dan hiç ses gelmedi. Bu durum beni şüpheye sürüklediği an yorgun, hırıltılı bir ses

duydum.

"Bahar..."

İşte o an yüreğime oturan ağırlığın nasıl bir yük olduğunu kelimelerle ifade etmem mümkün değildi.

Bakışlarım anında babamı bulduğunda yüreğimdeki fırtınaya inat, başıma geleceği bilir halde, titreyen sesime mani olamadan fısıldadım.

"Yağız."

Kalbimi yakan sesi kırılgan bir o kadar da şefkatliydi.

"Hakkını... helal et... güzelim."

Bakışlarımı bir yere sabitleyemediğim anda olduğum yerde bir iki adım attım. Karnıma kramplar giriyordu sanki. Vücudum acı içindeydi. Baş edilemez bir acı çekiyordum ama hissetmiyordum da. Alt dudağıma geçirdiğim dişlerimle yumruğumu arabanın üstüne geçirdim.

"Ne diyorsun Pala. Olmaz.... olmaz... bensiz olmaz."

Babam içimdeki yangını görüyor gibi bana doğru gelirken Yağız'ın kısık sesi tekrar kulaklarıma çalındı.

"Başını.. dik tut... şirine."

Son kelimesi gülümser gibi çıkmıştı dudaklarından. Ben cevap veremeden ses bir anda kesilirken kalbimdeki tüm acıyla feryat ettim.

"YAĞIZ!"

Babam beni kolları arasına aldığında elimden telefonu kapması da uzun sürmedi.

"Alo... Yağız."

Karşılık bulamamış olacak ki telefonu arabanın içine fırlatıp başımı göğsüne bastırdı. Ağlayarak kolları arasında çırpınışlarıma karşın beni daha çok sararken sesi yeri göğü inletecek kuvvetteydi.

"Giray! Turan albaya ulaş hemen."

Babamın göğsüne indirdiğim yumruklarımla hıçkırıklarım arasında fısıldadım.

"Hayır... hayır.... Gidemez baba... Beni bırakıp gidemez."

Saçlarımı şefkatle okşayan babam dudaklarını saçlarım arasına bastırıp fısıldadı.

"Ağlama Güneş'im. Vatan uğruna verilen can en büyük şereftir."

✷✷✷

Oy ben biraz hüzünlüyüm

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum

İnstagram&Twitter
@soylumery
Görüşmek üzere hoşça kalın ✳

31. Yeniden Doğdum

Merhaba

Yine geciktim çok saymadınız inşallah 😁😁

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum. Bu bölümü nasıl bulacaksınız, ne hissedeceksiniz hiçbir fikrim yok😂

Keyifli okumalar dilerim ✴

8 Aralık...

Ölüm... Hepimizin varlığını bilip de görmezden geldiği, ruhun bedenin yükünü kaldıramayıp terk ettiği an.

Ne ağır imtihan. Sevdiğini, canını kaybetme korkusu nasıl bir sınav?

Peki ya şehit olmak...

İkisi aynı şey gibi görünürken nasıl da farklı. Lakin ikiside aynı acıyı veriyor. İnsan sevdiğini kaybettiğinde her türlü yüreği yanıyor.

Sadece ölüm şehit olana güzel, ailesine şerefli. Yar içinse onurlu ancak bir o kadar da yakıcı.

Üç gündür beklediğim odanın kapısı önünde düşünüyor düşünüyor ve sadece düşünüyordum. Yağız ağır yaralandığında babam onu bir şekilde timle beraber aldırmış ve hastaneye getirterek acilen ameliyata alınmasını sağlamıştı. Ameliyat uzun ve zorlu geçtiğinden sebep doktor Yağız'ı sürekli uyutuyordu. Bense üç gündür bu kapıda tek bir damla göz yaşı dökmeden, hiç konuşmadan onu bekliyordum.

Uyanacaktı....

Doktor çok kan kaybetmiş ama çok güçlü, kurşunu çıkardık, umudumuz yüksek demişti fakat sonuna da yine de her şeye hazırlıklı olmakta fayda var diye eklemeden geçmemişti. Ne gerek vardı ki bu eklemeye?

Biliyordum uyanacaktı...

Sol göğsünden vurmuşlardı sevdiğimi. Hani benim evim olan, sahiplendiğim yer var ya oradan. Evim hasarsız olsa da doktor kalbine yakın, Allah korumuş demişti. O kurşunu kalbine ben saplayacaktım. Hem beni bıraktığı için hem de bensiz vurulduğu için. Ama önce göz bebeğimin uyanması gerekiyor...

Uyan Pala. Uyan ve yapacaklarımı gör. Eğer beni birazcık seviyorsan acı çekmeme izin verme. Çünkü sıra bende. Çünkü tüm yaptıklarının, tüm canımı yaktıklarının sınırına geldik.

Odanın küçük, cam bölme şeklinde yapılan kısmında durmuş Yağız'ın uyanmasını beklerken hala arkamda Aykut'un sesi geliyordu. Geldikleri günden beri sürekli ağlıyor ve yakınıyordu. Yağız'ın Aykut vurulacak diye ona doğru hareket etmesiyle vurulduğunu söylemişlerdi. Ne önemi vardı ki? Sonuçta vurulmuştu.

"Benim yüzümden. Benim yüzümden vuruldu komutanım. Ben dikkat etseydim..."

Geldiğimden beri tekrar edilen cümleler artık beni öfkelendirmekten başka bir işe yaramıyordu. Sinirlerime hakim olamadığımda göğsümde birleştirdiğim ellerimi çözerek arkamı döndüm. Sert adımlarım beni Aykut'a ulaştırdığında yere çökmüş bir halde, eli alnında sayıklayan adamı yakasından kavradığım gibi cümlesini tamamlayamadan ayağa kaldırdım.

"Kes sesini!"

Etrafımdaki bakışları önemsemeden işaret parmağımı biraz önce Yağız'ı izlediğim cam bölmeye doğrulttum. Fakat gözlerim sadece Aykut'un gözlerindeydi.

"Fark etmezdi... Beni anlıyor musun? Orada yatan sen ya da o fark etmezdi. Sen de vurulsan aynı derecede üzülecektim. Biri kardeşim..." Bir an devamını getiremezken biraz daha kısık konuşarak cümlemi tamamladım. "Biri sevdiğim adam. İkisi için de aynı şekilde üzülecektim."

Gözleri dolu dolu olan Aykut bana masumca bakarken yine gözlerim doldu. Ağlamamak için dişlerimi sıkarak kollarımı sırtına sardım. Aynı şekilde o da bana sarıldı. İçimin yanışına göz yaşlarımın çaresi yoktu. Sadece bir çift kara gözün bana yeniden bakışı çare olabilirdi.

"Kıpırdadı. Eli kıpırdadı."

Arkamda Yağız'ın kardeşi Sude'nin sesini duyduğumda hemen yanına koştum. Yağız ameliyattayken gelmişlerdi. Üç gündür anneside kardeşide bizimle birlikte perişan halde Yağız'ın uyanmasını bekliyorlardı. Fakat akşam olmak üzereydi ve Yağız'ın uyanası yoktu.

Camdan dikkatle Yağız'a baktığımda elini yeniden oynattı. O sırada Yağız'ın annesi göz yaşları içinde sayıklıyordu.

"Allah'ım şükürler olsun."

Gökhan koridora yönelirken telaşla konuştu.

"Doktora haber vereyim."

Ellerim camın üzerinde sevdiğim adama bakıyordum. Yağız gözlerini araladı. Bir süre ne olduğunu ya da nerede olduğunu anlamak ister gibi tavanla bakıştı. Bakışlarını karşıya düşürdüğünde sanırım hastanede olduğunu anlamıştı.

Başını yana çevirince göz göze geldik. İşte o an gözümden süzülen yaşa ne kadar istesem de engel olamadım. Sonunda gözlerini açmış ve bana yeniden hayat sunuyordu. Kara gözleri bir kez daha gözlerimi bulduğunda gülümsedi. Gülüşü güzeldi. Gerçi şimdi yorgun bir tebessüm vardı dudaklarında ama olsun yine de güzeldi. Ona ait olan her şey gibi. Düşünceleri dışında. Keşke düşünceleri de kalbime merhem olsaydı.

Doktor odaya hızla girerken hemen arkasından da hemşire girdi. Onlar Yağız'ın etrafını sardığında biz sadece camdan izliyorduk. Gökhan'ı yanımda hissetsem de bakışlarımı Yağız'dan ayıramıyordum. Fakat elini kaldırıp kolumu sıvazladığında ona bakma ihtiyacı hissettim. Dudaklarında güzel bir tebessüm vardı. Sadece dudakları kıpırdadı.

"Şükür."

Zor olsa da bende tebessüm ettim. Aslında şu an yaşadığım durumu bir kelime ile tanımlamıştı lakin bende eksikleri vardı.

Sabırsızca doktoru beklerken annemle babamın sesini duydum. Başımı çevirerek onlardan tarafa bakınca bize doğru geldiklerini gördüm. Birlikte gelmiştik buraya. İkisi de yanımdan ayrılmamıştı.

"Cihangir uyanmış."

Annem heyecanla pencereden gördüğü görüntüyü babama aksettirirken başını bana çevirdi. Sanki içimdeki yangını görüyor ve biliyor gibi sıkıca sardı beni. Çenesi omuzumda mutluluğu ses tonuna yer etmiş haldeydi.

"Gözümüz aydın."

Sessiz kaldım yine. Çünkü babamla göz göze gelmiştik. Şu üç günde çok şey değişmişti hayatımda. Ne uyuduğumu biliyordum ne de yemek yediğimi. Babamla olan son konuşmamdan bahsetmeyeceğim. Sebebi ise sizin zamanla öğrenecek olmanız. Bundan sonra annemden aldığım ne varsa kenara bırakma zamanı. Kimse benden nahif, kalbi kırık üzgün bir kadın beklemesin. Sende bekleme Yağız. Çünkü sen o parçayı yok ettin.

Doktor odadan çıktığında hepimiz dikkat kesildik. Ne diyecek merak ediyorduk lakin bundan sonra tehlikeli kısmı atlatmıştık.

"Hastamız gözlerini açtı. Birazdan normal odaya alacağız."

Doktor sözlerini tamamlar tamamlamaz Yağız'ın annesi Fatma hanım söze atıldı.

"Yanına girebiliriz değil mi? Yavrumun elini bari tutayım doktor."

Fatma hanıma tebessümle bakan doktor başını eğdi.

"Odaya geçer geçmez yanına gidebilirsiniz ancak kalabalık olmamak şartıyla."

Fatma hanım sevinçle ellerini iki yana açtı.

"Allah razı olsun doktor evladım."

Fatma hanımla pek fazla sohbet etmemiştik. Hafif kilolu, boyu uzun, başında türbanı, dinç ve güzel bir kadındı. Yağız'ın tüm esmerliğine karşın annesiyle pek bir alakası yoktu. Belli ki babasına benziyordu Yağız.

Fatma hanım diğer çocukları tanımasından sebep hepsine elini öptürüp hal hatır sormuştu. Benimle karşı karşıya geldiğinde ise asker olmamı beklemiyor olacak ki benim oğlanın yavuklusu sen misin diye sordu. Yani ben öyle sandım.

Bu soruya net bir cevap veremedim. Komutanım dedim Yağız için ki bu doğruydu. O ise gözlerimin içine bakarak gülümsemiş, belli ki o sarı papatya, güzel şirine sensin demişti. Sonra elimi kavramış, diğer elini de üzerine koyup okşamıştı. İçi sıcacık olsa da gözleri yas tutan bir kadını andırmıştı bana.

Beni annesine anlatmıştı. Benden sarı papatya diye bahsetmişti demek. Doğru tercihti. Narin bir papatya yerine güçlü her mevsime dayanıklı bir papatya seçmişti.

Yağız'ı odaya almalarıyla pek de doktor sözü dinleyemedik. Oda fazlasıyla kalabalıktı. Tim zaten odayı kaplamışken Yağız'ın annesi ve kardeşine eklenen benim annemle bayağı kalabalıktık. Şimdilik bir seyirci gibi sevdiğim adamı uzaktan izliyor olsam da buna da şükrediyordum. Uyanmıştı ya, beni onsuz bırakmamıştı ya daha ne isteyebilirdim?

Fatma hanım oğlunun elini kavrayıp yanına oturduğunda Sude de yatağın diğer tarafına oturdu. Yağız'ın yatağını az da olsa yükseltmişlerdi. Biraz daha dik duruyordu. Onları bir kenarda duvara yaslanmış kollarım bağlı izlemeyi tercih etmiştim.

"Ağabey iyi misin? Ağrın var mı?"

Sude'nin sorusuyla Yağız başını ondan tarafa çevirdi. Dudaklarında yine yorgun bir tebessüm vardı.

"İyiyim."

Sesi kısık bir o kadar da netti. Sonuçta iyi kandırıyordu. Fakat kıpırdınmasıyla yüzü buruştu. Dudaklarından küçük bir inilti döküldü.

Fatma hanım oğlunun acısını hemen hissederek bitmeyen gözyaşlarına yenisini ekledi.

"Oğlum... bizi çok korkuttun. Babandan sonra seni de kaybetmeye dayanamazdım."

İşte bu sözler odayı bir süre sessizliğe boğdu. Fatma hanım için hayatının erkeklerini toprağa vermek ya da verecek olma korkusu belli ki derindi.

Yağız zor da olsa elini kaldırarak annesinin yanağına uzandı. Sesi zar zor biraz da hırıltılı çıkıyordu.

"Ben... nerelerden döndüm anne. Rabbim nasip etmiyor demekki."

Dudaklarımda küçük bir kıvrım oluştu. Şehit olmaktan bahsediyordu. Vardı bir hayalimiz. Şehit olmak askerliğin en üst mertebesiydi. Ulaşabilmek Rabbimin kader çizgisinde verdiği hükme bakıyordu. Yine de ne yalan söyleyeyim kendim şehit olmak istesem de sevdiğim adamın olmasını istemiyordum. Bunu nasıl anlatabilirim ki? Geride kalmak çok acı... Yağız'sa bunu benim üstümde deniyordu.

"Geçmiş olsun kardeşim."

Gökhan biraz ileride konuştuğunda Yağız gülümseyerek başını eğdi.

"Sağ ol kardeşim."

Fakat benim dikkatimi başka bir şey çekmişti. Gökhan ne zaman konuşsa Sude'nin bakışları Gökhan'da bitiyor Gökhan o yokmuş gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu.

Sude güzel bir kızdı. Ağabeyi gibi esmer, keskin yüz hatlara sahip koyu renk dudakları kısa saçlarıyla ilgi çekiciydi. Lakin Gökhan'ın ilgisini çektiği söylenemezdi.

Aykut ve Emirhan da Yağız'a yaklaştığında Aykut'un yine sesi titriyordu.

"Affet komutanım."

Yağız anlamakta gecikmedi.

"Affedilecek bir şey yok."

Sesi tüm yorgunluğuna karşın keskin çıktı. Konuştukça toparlıyordu. Aykut yersiz bir iç savaş veriyordu. Bizim için timde kim yaralansa acı aynı olacaktı.

"Geçmiş olsun komutanım."

Emirhan da iyi dileklerini iletirken Yağız sadece başıyla onayladı. Bakışları beni bulduğunda belli ki benden de bir şeyle duymayı bekliyordu. Fakat annem bir iki adımda yanına giderek Sude'nin yerini aldı.

"Geçmiş olsun oğlum. Bizi çok korkuttun ama Allah'tan yüreğime indirilmesine alıştım."

Yağız annemin sözlerine tebessüm ettiğinde bende aynı durumdaydım. Annem hastane kapılarında beklemeye, her an sevdiği kime zarar gelecek diye eli yüreğinde beklemeye alışıktı. Babam da ben de ona az çektirmemiştik.

"Sağ olun İnci hanım. Sizi de yorduk buralarda."

Annem şefkatle Yağız'ın elini okşadı.

"Estağfurullah. Sen iyi ol da biz bekleriz." Fatma hanımı işaret ederek gülümsedi. "Annenle arkadaş olduk."

İki kadın birbirine aslında gözleri dolu dolu bakıyordu. Çünkü iki gündür Fatma hanımı annem teselli etmişti. Yaşanmışlıklarından sebep bu konuda iyiydi. Sahi annem bize fark ettirmeden ne çok sınav vermişti. Onu babam olmadan düşünemiyordum. Canı acırdı, canımız acırdı.

Yağız'ın bakışları yeniden beni bulduğunda kapı açıldı. İçeriye çekingen adımlarla giren Leyla beni görünce tebessüm etti. Bu aralar aramız iyiydi. Ya da bu aralar tek muhabbet edebildiğim kişiydi. Beni konuşmasam da dinliyor garip olanı ise tüm bunların üstüne anlıyordu.

Yağız'ın ayak ucuna geldiğinde üzerinde beyaz önlüğünün yakasını kavradı. Bizim yanımızda hala rahat değildi. Alnına dökülen kâküllerini başını hafifçe yana sallayarak geriye attı. Siyah, uzun saçları dalgalandı. Uzun kirpiklerinin altından bakarken küçük bir tebessüm sundu. Bu kız tam seyirlikti. Erkek olsam kaçırmazdım herhalde. Ortam müsait olsa Emirhan kesin yazıyor olurdu.

"Geçmiş olsun Yağız."

Yağız düz bir ses kullanmayı tercih etti.

"Sağ ol."

Leyla durduğu yeri uygunsuz bulur gibi bir iki adımda yanıma geldi.

"Nasılsın?"

Omuz silkerek umursamaz davranmaya çalışıyordum.

"Yeniden doğdum."

Başını bana doğru eğdiğinde saçları yüzüne dökülerek başkasının görmesini engelledi. Sesi fısıltıdan farksızdı.

"Çok seviyorsun ama belli etmek de istemiyorsun."

Gözlerimi devirdim.

"Git hastalarını çözmeye çalış."

Dişlerini göstererek gülümsedi.

"Başarılıyım ama değil mi?"

Fazla tatlıydı bu kız. Yanaklarını mıncırarak aferin bildin küçük kız demek istesem de dışarıdan sadece tekrar gözlerimi devirdim. O ise ısrarla kolumu sıvazladı.

"Gözün aydın. Uyanacağını biliyordum."

Bunu duymak bir nebzede olsa yüzümü güldürdüğünde sesim fısıltıdan ibaretti.

"Sağ ol."

Bu kadarı ona yetmiş olacak ki benden aldığı bakışlarını Gökhan'a dikti. Alt dudağını dişleyerek bir iki adımda onun yanındaydı. Onun bu halini izlerken donuk ifademi korumakta zorlanıyordum.

"Biraz benimle gelebilir misin?"

Sesi kısık çıksa da ne dediğini anlamıştım. Fakat yanıbaşındaki Gökhan duymazcılıktan gelmeyi tercih ederek başını ondan tarafa çevirmedi bile. Bu tavrı kaşlarımı havaya kaldırmama sebep olduğunda bir tahminim vardı. Kardeşi yaralı bir şekilde karşısında yatarken Gökhan kadınlardan kaçmaktan başka bir şey yapmazdı herhalde.

Leyla inatçı bir kişilik olduğunu belli edercesine Gökhan'ın kolunu dürttü.

"Bu yaptığın çok ayıp. Beni duydun."

Gökhan ısrarcı kadın karşısında başını ondan tarafa çevirdi. Dik bakışları Leyla'nın yüzünde gezerken Sude'nin sesi geldi.

"Gökhan..." Yüksek çıkan sesindeki tonlama ilgimi çektiğinde sanki bir hataya düşmüş gibi toparladı. "Ağabey... kantine inip çay mi alsak? Herkese iyi gelir."

Merakla Gökhan'ın ne diyeceğini beklerken başıyla Emirhan'ı işaret etti.

"Sen Emirhan'la git. Benim kâküllüyle işim var."

Leyla gözlerini açа açа Gökhan'a biraz şaşkınlıkla bakarken Sude'nin çoktan suratı düşmüştü. Leyla hareket etmeyi unuttuğunda Gökhan biraz önceki kabalığına inat küçük bir reveransla kapıyı işaret etti.

"Çıkalım mı?"

Leyla işaret parmağını Gökhan'la kendi arasında gezdirerek dudaklarını büzdü.

"Biz mi?"

Daha fazla kıvrılan dudaklarını gizleyemeyen Kara etrafi gösterdi.

"Başka kâküllü mü var?"

Leyla bu tezi kanıtlamak için etrafına bakındı. Bakışları beni bulduğunda başımı iki yana salladım. Tekrar Gökhan'ı bulan bakışları fazla masum bir o

kadar da sevimliydi.

"Yokmuş."

Kısık sesi artık beni bile güldürdüğünde sonunda dışarı çıkmayı başardılar. Fakat bu sefer de içeriye babam girdi. Herkes duruşunu düzeltip toparlanırken bende bir asker olarak dik bir konum aldım. Yağız yatağında toparlanmaya çalıştığında içim sızladı. Öne atılma ihtiyacı hissederken babam eliyle işaret vererek Yağız'a engel oldu.

"Rahat ol."

Yağız zaten başaramadığı eyleme son verdi. Babam Yağız'ın yanına adımlayıp sağlam omzuna dokundu.

"Geçmiş olsun oğlum."

Babacan sesi albayımın askerine olan sevgisiyle birleşmişti. Yağız'a ilk defa bu kadar sıcak konuşuyordu. Yaralı olması da en büyük etkendi. Yağız yüzündeki tebessümle karşıladı babamı.

"Sağ olun komutanım."

Babam bir şeyler daha söyleyecekti elbet. Bunun için bakışları odada gezinip beni bulduğunda başımı eğdim. Israrım onu kızdırıyordu ama başka çare yoktu.

"Süresiz izinlisin. Bol bol dinlen. İyi olana kadar karargah sana yasak."

Yağız duyduklarını kabul etmeyecekti tabii. Beni şaşırtmadı.

"Olmaz komutanım. İyiyim ben."

Babam kaşlarını çatarak bir adım geri çekildi.

"Olur olur. Memlekete git, değişiklik iyi gelir."

Yağız'ın bakışları beni bulduğunda babamın anlamasını istemeyerek bunu uzatmadı.

"Gitmeye gerek yok."

Alaylı bir tebessüm yayıldı dudaklarıma. Ah Yağız... Planlarımdan haberdar olsaydın o yataktan şu an kalkar göreve başlardın ama artık bunu bile yapamayacaksın.

"Oğlum ne duruyorsunuz odada hala. Uyandı komutanınız. Evinize gidip dinlenin artık."

Babamın gür sesi odada yankılandığında itiraz edecek kimse yoktu. Emirhan ve Aykut hazırola geçti.

"Emredersiniz komutanım."

Gülerek onlara bakarken babamdan çok korktuklarını biliyordum.

Yağız'a yeniden geçmiş olsun dileklerini iletip çıktıklarında babam bu sefer de anneme dikti bakışlarını.

"İnci hadi, gitmemiz lazım artık."

Annem oturduğu sandalyeden kalkıp gülümsedi. Şimdi ikinci plan gereği rol sırası ondaydı.

"Tamam canım. Sen çık ben geliyorum."

Babam kapıdan çıkar çıkmaz annem harekete geçti.

"Fatma hanım hadi sizi de eve bırakalım."

Fatma hanım itiraz etti.

"Olmaz İnci hanım daha yeni uyandı oğlum."

Annem ikna kabiliyeti yüksek bir kadındı.

"Olur canım. Çok şükür oğlumuz uyandı, iyi de. Kaç gündür buralarda harap oldunuz, uykusuz kaldınız. Evde biraz uyuyup sabah tekrar gelirsiniz."

Sude de annemi onayladı.

"İnci teyze doğru söylüyor anne. Sen git ben beklerim ağabeyimi."

Fatma hanım kızına da kıyamayarak kabullenmedi.

"Sen git kızım sende yorgunsun."

Yağız duruma müdahale etti.

"İkinizde gidin anne. Ben iyiyim."

Fatma hanım deli gibi sevdiğim adamın saçlarını okşadı.

"Yalnız nasıl bırakalım oğlum?"

Annem tam bu noktada planı devreye koydu.

"Bahar bekler. Bir geceliğine idare ediverir."

Fatma hanımın bakışları beni bulurken tatlı tebessüm sundu.

"O da uykusuz kaç gecedir."

Birkaç adımda Yağız'ın yatak ucuna gelerek ellerimi plastik korkuluğa yasladım.

"Benim için sorun değil. Alışığım uykusuzluğa."

Fatma hanım hala tereddütlü davranırken annem hareketlendi.

"Genç canım onlar. Koltukta yatıverir. Hadi biz gidelim."

Fatma hanım oğluna bakınca Yağız gözlerini kapatak annesini onayladı. Sonunda pes etmişti.

"İyi madem gidelim."

Onlar da toparlanarak odadan çıktıklarında Yağız'la sonunda baş başa kaldık. Tam karşısında ona bakarken elini uzatarak tebessüm etti.

"Gel artık."

Bakışlarım elinde ve yüzünde gezindi bir müddet. Gelmeyeceğimi anladığında kırık bakışlarını gizlemeye çalışarak elini indirdi.

"Çok mu kızdırdım seni?" Sessizliğim büyüyüp giderken derin ama bir o kadar da zor bir nefes aldı. "Vurulmamda mı fayda etmedi?"

Sessiz bir soluk verip ona doğru bir adım attığımda kapıyı açan babam görüş açıma girerek sert bakışlarını bana dikti.

"Bahar buraya gel."

Yağız'a buruk bir tebessüm sundum.

"Hemen geliyorum."

Hızlı adımlarla yarı açık kapıdan dışarı çıkarak kapıyı kapattım. Birkaç adım ötede beni bekleyen babamın yanına gelir gelmez babam bir ileri bir geri gitmeyi bırakarak tam önümde durdu.

"Tan vakti çıkman lazım. Seni söyleyeceğim adresten alacaklar. Plana sadık kal. Silahın yanında olacak. Yine de tedbirli git. Kimseye güvenme. Asla kimseye güvenme Bahar! Dostun olmayacak. İstihbarat sana destek verecek. Onlar kendini belli eder. Güneş durum kodumuz olacak. Yardıma ihtiyacın olduğunda kendini belli etmekten çekinme."

Babam arka arkaya yapmam gerekenleri yarısından çoğunu bilsem de ısrarla tekrar ederken cevabı tek kelimelikti.

"Tamam."

Kendini boşlukta hisseder gibi duraksarken bir anda kollarını bedenime sararak sıkıca sarıldı. Bulduğum sıcaklığa sığınırken gözlerimi kapattım. Zordu ama bu hale gelmesindeki sebep ben değildim.

"Gitmek zorunda değilsin kızım. Babanı bu şekilde cezalandırma."

Babamın kırık sesi boğazıma bir yumrunun oturmasını sağladı. Yutkunamadığım anda hızla geri çekildim. Ağlamayacaktım, ağlamamalıydım.

"Baba lütfen. Aynı şeyleri konuşmasak."

Gözlerimin içine bakarken iki eliyle yanaklarımı kavradı.

Alnıma dudaklarını bastırıp sıcak şefkat dolu bir öpücüğün ardından geri çekildi. Ela gözleri dolu doluydu. Zordu babamın böyle anlarına şahit olmak. Yaşlandıkça daha duygusal oluyordu. Belkide kendini suçluyordu. Beni kendi elleriyle gönderiyor olmakta onun sınavıydı.

"Allah'a emanetsin prenses."

Hazır ola geçip selam verdim. Benim gibi selam verdiğinde ikimizde ellerimizi indirdik.

"Siz de baba."

Babam zor da olsa gittiğinde tam odaya girecektim ki yemekler gelmişti. Yağız'ınkiyle birlikte refakatçi yemeğini alarak tekrar odaya girdim.

Eğilerek bana bakan adamın sabırsızlıkla beni beklediği çok belliydi. Yüzümdeki tebessümü saklayarak ona doğru ilerledim. Elimdekileri hastalar için koyulan yemek masasına bırakıp Yağız'a doğru ilerlettim.

"Yemek zamanı."

Sessizce beni izleyen adama kısa bir bakış atıp masayı ortamıza aldım. Yağız çok aşağıda duruyordu. Dudaklarım büzüldüğünde kumanda ile biraz daha dik bir konum almasına yardım ettim. Kendimce uygun olduğunu düşünsem de ona sormadan edemedim.

"İyi mi?"

Başıyla onayladığında karşısına geçerek oturdum. Sıcak çorbayı önüne doğru ittim.

"Çorba iyi gelir."

Bakışları bende eliyle çorbayı ileri doğru itti. Zavallı çorba ikimizin arasında kalmıştı.

"Baban ne dedi?"

Omuz silkip kendi çorbamı içmeye başladım. Çok açtım. Üç gündür ağzıma lokma koymamıştım. Şimdi de yemezdim ama yarın için yemek zorundaydım. Güce ihtiyacım vardı.

"Önemsiz şeyler."

Bakışları çorbam ve dudaklarım arasında gelip giderken kırık bakıyordu. Beklediği ilgiyi bulamamaktandı belkide. Sebep ararcasına mırıldandı.

"Bana çok kızgınsın." Eğreti bir gülümseme peyda oldu dudaklarımda. Ne kadar da haklıydı. Kara gözlerinin içine bakarken aynı tebessüm ona da bulaştı. Göğsünden vurulmultu ne de olsa. Aklı hala yerindeydi. Gerçi bu da muallaktı ama neyse. "Öğrendin değil mi?"

Yanaklarımı şişirerek ofladım. Yağız'ın kaşığını alıp çorbadan alarak ona doğru uzattım.

"İç hadi."

"Bahar..."

Adımı söylediğinde açılan dudaklarının arasından kaşığı ağzına soktum. Mecburen çorbayı içtiğinde yutarken yüzü buruştu. Boğazı onu zorluyordu. Hemen plastik bardaktaki suyun ağzını açarak ona uzattım. Elimden alıp bir kaç yudum içti.

"Teşekkür ederim."

Çorbasından bir kaşık alıp yeniden uzattım. Bu sefer sessizce çorbasını içti. Bunu fırsat bilerek kendi yemeğimi kenara bırakıp ona çorbasını içirdim. Bittiğinde kendi yemeğimi de çabucak yemiştim. Yağız da beni

izlemişti tabii. Yemekler bittiğinde masayı aramızdan çıkararak yerine koydum. Tekrar Yağız'ın yanına oturduğumda gülümsedim.

"Ağrın var mı?"

Yatağa yasladığım elimi kavradı.

"Yok."

Bakışlarım ellerimize düştüğünde içimi kaplayan hüzün o kadar büyüktü ki kendimi kasmaktan bedenim yorulmuştu. Tek istediğim Yağız'a sıkıca sarılıp onu çok sevdiğimi, ona bir şey olacak diye deli gibi korktuğumu söylemekti. Fakat yapamazdım. Benim de kırık bir kalbim vardı. Gururda gurur... Bana şu kısa sürede yaşattığını kimse yaşatmamıştı.

"Hala biz diye bir şey var değil mi Bahar?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bedenimde isyana ulaşan nefesi geri bıraktığımda kararan havaya baktım. Zaman geçiyordu. Her zaman öyle olmaz mıydı zaten? Siz hep bir şeyler yaşardınız ve zaman hep ilerlerdi. Tekrar bakışlarımı sevdiğim adama diktiğimde gözlerinde gördüğüm korkuya şahit olmak beni üzüyordu. Fakat ne var ki olması gerekenden ileriye gidemeyecektik.

"Bize dair hiçbir şey bırakmadın Yağız."

Yüzüme dokunmak için elini uzattığında acısı baskın gelmiş olacak ki yarı yolda kaldı. Yüzü buruştu. Diğer eli göğsünü bulunca panikle ayağa kalktım.

"Yağız!"

Dikkatli bir şekilde arkasına yaslanması için yardım ettiğimde bileğimi kavradı.

"Yanıma gel."

Çaresiz çırpınışları gözlerimin içine yalvarırcasına bakan gözleri ona karşı çıkmamı engelliyordu.

Hayır... engellemiyordu. Sadece bu gece son kez onunla olmak istiyordum.

Yarı çıplak vücudunu örten sargılara baktım. Sol göğsünün yarısını kaplamıştı. Canını acıtmaktan korksam da bu benim de hayalimdi. Belimdeki silahımı kılıfından çıkarırken çenemle yatağın yan tarafını işaret ettim.

"Kenara kay."

Kıvrılan dudaklarıyla zor da olsa bana yer açtığında silahımı yatağın yanında duran çekmeceli dolabın üzerine bırakıp sağ yanına uzandım.

Başımı koluna yaslamamla beni sıkıca sardı. Bir kolumu beline dolayıp bende sıkıca olmasa da sevdiğim adamı sarmayı ihmal etmedim.

Başıma konan öpücük gözlerimin kapanmasını sağlandığında Yağız'ın sıcak nefesi saçlarım arasında geziyordu. Onun nefesi benim nefesimdi.

"Bana neden diye sormayacak mısın?"

Yağız'ın kısık sesi kulağıma çalındığında gözlerim açıldı. Bir boşluğa bakar gibi dalıp gittim. Oysa cevabım tek ve netti.

"Hayır."

Bundan sonra kimseye bir şey sorma gereğinde bulunmayacaktım. Yağız beni bırakıp giderken telafilerini de yanında götürmüştü. Şimdi ona neyin hesabını soracaktım ki?

Eli saçıma uzandığında usul usul okşamaya başladı. İçimdeki öfkeye karışan yangını görüyor ve beni sakinleştirmek istiyordu sanki.

"Özür dilerim güzelim. Seni üzdüğüm, korkuttuğum her an için beni affet ama yapamazdım. Seni o cehenneme yanımda götüremezdim. Aykut vurulacak diye kendime hakim olamadım. Konu sen olsan kendimi asla kontrol edemezdim. Bahar... Sana bir şey olma ihtimalini bile hesaplamadan adım atamam ben."

Dudaklarımdan homurtuyla karışık bir nefes çıktı. Onu anlıyordum. Korkularını, endişesini anlıyordum ama o beni anlamıyordu. İçimdeki vatan aşkını, bu mesleğe olan tutkumu ve bu üniforma için yapabileceklerimi bilmiyordu.

Bir bir öğretecektim demekki...

"Bitti Yağız... biz diye bir şey yok artık. Bu gece son. Bu gece sana olan adanmışlığım, sana olan açıklarım, toleranslarım ve zaafım son. Bu geceyi bize ayırdım ama sadece bu geceyi."

Her kelimemde kasılan bedeni duyduklarından hoşnutsuz, parmaklarını çeneme koyarak başımı yukarı kaldırdı. Göz göze geldiğimizde kaşları çatık, bakışları sorgulayıcı bir o kadar da sertti.

"Seni bırakmam. Seni asla bırakmam. Bunu bir kere denedim. Olmaz Bahar. Bu imkansız. Nasıl bir acı olduğunu biliyorum."

Kara gözlerinin içine, en uç noktalara bakarken bir yandan da bu görüntüyü zihnime kazıyordum. Gülümseyerek saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Dudaklarına küçük, tebessümle birleşen acı dolu bir öpücük bıraktım.

Tekrar başımı göğsüne yerleştirdim. Gözlerine bakarak söyleyecek cesaretim olsa da onun kontrolden çıkmasını istemiyordum. Sessizce

fısıldadım.

"Sen bırakmayacaksın ki ben gideceğim."

Kolları bedenimi sardığında başıma yeniden küçük bir öpücük kondurdu. Kendi kendine tekrar eder gibiydi.

"Seni bırakmam. Hiçbir yere gidemezsin."

Bir süreliğine dinlenmek adına gözlerimi sığınağımın kollarında kapattım. Uyku tüm bedenimi sarıyor ve ben buna kayıtsız kalamıyordum. Yağız'ın sessizliği yorgun bedenini onun da uykuya bıraktığını gösterirken ikimizde bu odada dahi yan yana olmaktan mutluyduk. Sadece sonu hayallere uzak olacaktı.

Gözlerimi yeniden araladığımda saat kaçtı tam olarak bilmiyordum ama hala Yağız'ın kolları arasındaydım. Başımı kaldırarak bir müddet onu izlediğimde dalgın bir şekilde uyuyordu. Dikkatli bir şekilde cebimden telefonu çıkardım. Saate baktığımda dört buçuktu. Geç kalacaktım. Sessizce Yağız'ın kolları arasından çıkıp silahımı belime yerleştirdim. Yağız normal şartlarda çoktan uyanırdı ancak ilaçlardan sebep şu an zordu.

Ona doğru eğilerek bir süre daha yüzünü seyrettim. Kara kaşları hafif çatık, siyah kirpikleri gölgeli, keskin yüz hatlarına bulanan esmer teninden daha koyu duran dudakları kalbimin hep bir köşesinde kalacaktı. Yüzü biraz soluk, göz altları morarmış, sakalları uzamış olsa da hala ilk gördüğüm yakışıklılığa sahipti. Siyah saçlarını kavrayıp alnına belli belirsiz bir buse bıraktım. Fısıltılarımı ben dahi zor duyuyordum.

"Kalbim hep seninle olacak Pala. Her şeyi sileceğim ama aşkın daim kalacak. Çabuk iyileş ve beni affetmeye calışma. Çünkü ben bunu çoktan geçtim."

Yanımda getirip dolaba koyduğum sırt çantamı alarak sırtıma attım. Kapıyı açtığımda başımı çevirip sevdiğim adama son kez baktım.

"Hoşçakal sevgilim."

Sessizce odadan çıkıp kapıyı kapattığımda tekrar arkama bakmadım. Sert adımlarım beni hastanenin bahçesine ulaştırırken bakışlarım da bir o kadar sert ve ifadesizdi. Gördüğüm taksiye doğru ilerlerken en ufak bir tereddütüm dahi yoktu.

Güneş bir kez daha doğacak ancak bu kez hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum

Bundan sonra yer yerinden oynasın, hiçbir şey yerine oturmasın. 😂

Bahar nereye gidiyor, ne yapacak tahmini olan var mı?

Yağız uyandığında neler olacak? Pala'yı düşünemiyorum 😅

Bir sonraki bölümü Yağız anlatsın istiyorum ama becerebilir miyim göreceğiz 😂😂

Bölümü okuyun İnstagramda üzerine konuşalım.

İnst:soylumery

Görüşmek üzere hoşça kalın.

32. Yağız Pala

Merhaba☀

Biz geldik😎 ama bu sefer Yağız'la geldik 😎

Bu bölüm daha çok Yağız'ın düşüncelerine dayanıyor. Onu biraz daha yakından tanıyıp anlamanız için yazdım. Bakalım ne düşüneceksiniz.☀

Oy ve yorumlarınızı lütfen esirgemeyin.

Keyifli okumalar

https://youtu.be/ajz5ngmqUIg

Yağız'dan...

"Komutanım tuzak!"

Duyduğum yüksek gürültü, aşırı sarsıntı ve Alper'in sesiyle arabadan kendimi aşağı attım.

"Siper alın."

Arabanın arkasına saklandığımızda Alper yeniden bağırdı.

"Yanıyorlar... Komutanım araç yanıyor."

Attıkları havan mermisi hemen arkamızdan gelen askeri araca isabet etmişti. Askerlerim savrulmuş bir kısmı yaralı, araç ise yanıyordu. Üstümüze yağan kurşunlardan kafamı çıkaramazken bir yandan da karşılık vermeye çalışıyordum fakat bakışlarım Alper'i bulduğunda hiddetle bağırdım.

"Alper! Kafanı çıkartma sakın."

Benim söylediklerimin aksine onun bakışları hala arabadaydı.

"Komutanım Salih...." dikkatle baktığımda yaralı bir şekilde arabadan çıkmaya çalışan Salih'i gördüm. Telsizimi yardım istemek için çıkarırken Alper ayağa kalktı.

"Araç yanıyor. Çıkamayacak."

Elimdeki telsiz düştüğü anda yeniden bağırdım.

"Alper!!! Yat yere!"

Son kelimem kurşun seslerine karışırken bir de üstüne Alper'in iniltisi çalındı kulağıma. Yere düştüğünde çoktan fark etmiştim vurulduğunu. Korku ve panik duygusunu aynı anda yaşamaya başladığımda sürünerek ona doğru ilerlemeye çalışıyordum.

"Alper dayan..."

Fakat devamında başıma doğrultulan silah ve kocaman bir karanlıktan başka bir şey yoktu...

Kendimi bir mağaranın içinde bulduğumda loş bir karanlık vardı. Mağaranın girişinden sızan ışık ve kısılan gözlerimle birlikte karşımda duran kişileri anlamlandırmaya çalışıyordum. Kulağıma bir yankı gibi Alper'in sesi geliyordu.

"Komutanım.... komutanım yardım et. Komutanım..."

Yüksek bir kahkaha sesi duyduğumda karşımdaki görüntü biraz daha netleşti. Alper yerde yanındaki adamsa yaralı bacağına ayağıyla basarak kahkaha atıyordu.

"Komutan... Askerin yardım istiyor duymuyor musun?"

Öfkeyle harmanlanan bedenim Alper'i kurtarmak için öne atıldığında o an anladım yerde omzumun üzerine yattığımı. Ellerim arkadan bağlanmış, belden üstüm çıplaktı. Ayaklarımı oynatmaya çalıştığımda postallarımdan yoksun olduğumu hissettim. Bedenimi bir soğukluk kapladı o an. Üşümeye başladı bedenim. Nasıl bir titremeye tutulmuştum? Soğuktu... çok soğuktu.

Bedenimdeki ürpertilere engel olamazken mağara aydınlık bir konum aldı.

"Öldür beni komutanım. Yalvarırım öldür beni. Kurtar bu acıdan. Komutanım... Ben şehit olmak istiyorum..."

Duyduğum fısıltılarla yerde çaresizce yatan Alper'in bedenine baktım. Gözlerimde artık öfkeyle karışık çaresizliğin verdiği acı vardı. Dolan gözlerime hakim olmaya çalışırken bir ceseti andıran bedenimi hareket ettiremiyordum.

"Dayan oğlum, dayan... kurtulacağız buradan. Birlikte çıkacağız."

Aynı adam yine içeri girdiğinde sesi kulaklarımı tırmalıyor aynı zamanda da her kelimesi zihnime kazanıyordu.

"İntikam soğuk yenilen bir yemektir Gölge." Alper'e attığı tekmeyle iniltiler tüm mağarayı kapladığında devam etti. "Duyuyor musun?" Kim duyuyordu bilmiyorum ama benim gücüm de sabrım da kalmamıştı.

"Bırak lan onu, bırak şerefsiz! Beni al lan. Ne yapacaksan bana yap. Bırak onu..."

Adamın kahkahaları tekrar mağarada yankılanırken onu duymak dahi istemiyordum.

"Gölgeeeee biri de delirip gidecek..."

Ne olduğunu anlayamadan kendimi aynı mağarada yeniden bulduğumda ayakta duruyordum. Korkuyla etrafıma bakınırken yerde yatan Alper'i gördüm. Tüm bedeni kanlar içindeydi. Panikle bir iki adımda yanına ulaşıp önünde diz çöktüm.

"Alper uyan oğlum. Hadi aç gözlerini Alper... Alper..."

Başını dizlerimin üzerine aldığım adam bir türlü uyanmazken sanki geri dönüşü olacak gibi daha çok sarsmaya başladım.

"Alper... kalksana oğlum. Kurtulduk... Alper!"

Kontrolden çıktığım anda kucağımdaki beden başka birine dönüştü. Anlamak istercesine yüzüne baktığım an Bahar'ın yüzünü görünce korkuyla bedenimi doğrulttum. Emin olmaya çalışıyordum. Kollarım arasında bedeni hareketsizce yatan kişi Bahar'dan başkası değildi.

Çıldıracak gibi ne yapacağımı bilemeden daha güçlü sarsmaya delirmiş gibi ellerim arasındaki bedeni göğsüme bastırmaya başladım.

"Bahar... Aç gözlerini. Bahar beni bırakma... Bahar... BAHAR!"

Sık nefeslerim arasında korkuyla gözlerimi araladığımda bir anda panikle doğrulmuştum. Nerede olduğumu algılamaya çalışıyordum. Fakat hala inip kalkan göğüs kefesim, telaşlı bakışlarım, sevdiğim kadını arayışım bana izin vermiyordu.

Bembeyaz duvarla manasız bir bakışma yaşarken bedenim üzerine konan ellerle başımı yana çevirdim.

"Abi! İyi misin?"

Boş gözlerle bakıyordum kardeşime. Neden Bahar yoktu odada? Gece kollarım arasında uyuyan kadın neredeydi?

"Bahar nerede?"

Sude omzuma biraz daha bastırarak tekrar yerime yatırdı.

"Bilmiyorum. Yat artık."

İçimi bir sıkıntı kapladı. Bedenim fazla güçsüzdü. Göğsümde biraz önceki ani hareketimin sızısı dolanırken dişlerimin arasından fısıldadım.

"Annem nerede?"

Sude endişeli bakışlarla beni izliyordu.

"Namaz kılmak için mescide indi. Gelir birazdan."

Zorla aldığım nefesi geri verdim. Elim göğsümde geziyordu.

"Kim var dışarıda? Birini çağır bana."

Ben sözümü tamamlamadan kapıya yöneldi.

"Gökhan abi buradaydı."

Sude çıkar çıkmaz kalkmak için tekrar hareketlendim. Telefonumu aramak için yanımda duran dolaba bakacaktım. Kabuslarıma alışıktım ama ilk defa Alper yerine bir anda Bahar'ı görmüştüm. Telefonumu göremeyince sinirle gözlerimi kapattım. Neredeydi bu telefon?

Kısa sürede Gökhan önde, hemen arkasında Bahar'ın yanına taşınan psikolog kız ve onun arkasından Sude içeri girdiğinde bakışlarım hala kapıdan girecek diğer kişideydi. Sarı saçlı, mavi gözlü bir kadın daha girmeliydi içeri. Umutlu bakışlarımı Gökhan'ın sesi böldü.

"İyi misin?"

Başımı çevirdiğimde Gökhan'la göz göze geldik. Tedirgin bakışları ne olduğunu anlamak ister gibiydi. Fakat ne istediğimi bilmesi gerekirdi.

"Bahar nerede?"

Gökhan yanı başında duran kadına çevirdi bakışlarını. Bir süre oyalanıp yeniden bana dikti.

"Gelir."

Gökhan'ın düz çıkan sesi suratımı buruşturmamı sağladı. Gelir demişti. Ben ona bunu sormamıştım. Tabii ki gelecekti.

"Bir daha tekrar etmeyeceğim Kara. Bahar nerede?"

İnadına tekrar eder gibi benden aldığı bakışlarını Sude'ye dikti. Aklından ne geçiyordu bilmiyorum ama sesi netti.

"Doktoru çağır." Sude anlamayarak olduğu yerde dikilirken ben çoktan Gökhan'ı anlamıştım.

"Nerede lan Bahar?"

Sesim giderek kontrolden çıkarken Gökhan bir kez daha Sude'ye yüklendi.

"Çabuk ol."

Sude odanın içini kasıp kavuran elektrikle telaşla çıkarken Gökhan bana doğru bir adım attı.

"Göreve gitti."

Duyduklarım bedenime içi buz dolu kovanın başımdan aşağı dökülmesiyle aynı etkiyi yaptı.

"Ne diyorsun Kara? Siz burdayken ne görevi? Nasıl gider lan?"

Gökhan bir adım daha attı. Onun gerisinde korkuyla duvara yaslanmış kadın ilgimi dahi çekmiyordu.

"Sınır dışına göreve vermişler."

Olduğum yerde aniden doğrulduğumda önüme geçecek herkesi yıkacak kuvvetteydim. Göğsüme saplanan ağrıyla başım önüme düştü. Elim sol

göğsümde yarama bastırırken dişlerimi sıkıyordum.

"Nasıl gönderirler? Nasıl izin verirsiniz buna? Benim lan onun komutanı. Nasıl benden habersiz tek başına gider?"

Her bir sorum dişlerim arasından tıslarcasına çıkıyordu. Kolumdaki serumu sökmeye çalışırken Gökhan ellerimi kavradı.

"Pala sakin ol."

Onu itmemle serumu da çıkarttım.

"Ne sakini Gökhan? Hemen şimdi karargaha gidiyoruz."

Odaya giren doktor ve iki hemşire arkalarından gelen annemle Gökhan bir kez daha beni yatırmaya çalıştı.

"Yatman lazım Yağız. Kalkacak durumda değilsin."

Doktor da hemfikir gibi öne doğru atıldı.

"Ne yapıyorsunuz Yağız bey. Dikişleriniz açılacak."

Ayağa kalktığımda hafif başım döndü. O an kendimi toparlayamazken yatağa tutundum. Hala aklım sevdiğim kadındaydı.

"Turan albayla konuşmam lazım benden habersiz olmaz. Bahar neredeyse gitmemiz lazım."

Gökhan kolumu kavradığında göz göze geldik bakışlarındaki acı kendini belli etsede suratı duvar kadar hissiz ve soğuktu.

"Kendisi istemiş. Bulamazsın."

Karşımda ne dediğini bilmeyen adamın yakasını kavradım. Bahar kendisi gitmezdi. Ben bu haldeyken beni bırakıp gitmezdi.

"Ne diyorsun lan sen? Gitmez Bahar. Beni bırakıp gitmez."

Doktorla Sude aramıza girmeye çalışırken Gökhan kılını dahi kıpırdatmıyordu. Benimse içimdeki yangını kimse bilemezdi.

"Dikişleriniz açılacak. Yapmayın!"

Doktoru da ittiğimde göğsümde ağır bir sızı hissettim. Başım göğsüme düştüğü sırada beyaz sargıya yayılan kan hangi yaraya ait bilemesem de hangisi daha derin çok iyi biliyordum. Dengemi kaybettiğim an yatağa düşerken Gökhan'ın yakaladığını hatırlıyorum. Annemin ağlayan sesi geliyor kulaklarıma doktorun hemşireye söylediği beni uyutacak sakinleştiriciler çalınıyor bir bir. Halsizlikle bütünleşen bedenim dün geceye giderken Bahar'ın sesi geliyor kulağıma. "*Bitti Yağız. Bu gece son."* Demek her şeyi planlamış sarı papatya. Hem de benim çekeceğim acıyı bile bile.

"Nasıl bırakırsınız? Nasıl gider? Ona bir şey olursa her yeri yakarım."

Gözlerim kapanırken son kelimelerim döküldü dudaklarımdan. Sonrası yine kabuslarımla dolu bir karanlık...

Ah be sarı papatya bu kadar acıya değer miydi?

☀☀☀

İnsan bedenini acıtan her dert geçici, ruha indirilen her darbe sahiciymiş. Bedenime yapılan her şey iyileşti. Bir bir kapandı yaralarım. Ufak tefek izleri görmedi gözlerim. Ancak ruhuma indirilen her darbe aklıma yer etti. Sonra bir baktım aklımdan çok yer edinenler var üzerimde.

Deli bir adam olarak anılmakta varmış kaderde. Olsun... Varsın herkes deli bordo bereli olarak bilsin beni. Benim yaşadıklarımı yaşayıp sadece deli unvanına sahip olabilmekte marifetti. Zira benim aklım kimi cehenneme yolcu edeceğimi bilecek kadar hala yerindeydi. Tabii Gölge sayesinde. Yoksa benim pek akıllanacağım yoktu.

Biraz daha geriden almalıyım belkide...

Gölge o zindan gibi mağaradan beni kurtardığında Ankara'ya getirdi. Hastaneye yatırıldığımda bedenim bana ait değildi. Uzunca bir süre Alper'in şehit olduğunu kabullenmeye çalıştım. Bu benim için zor oldu. Daha da kötüsü herkes, ailem, sevdiklerim beni öldü biliyordu. On dört gün dile kolay bana zordu.

Askerlerimin şehit oluşuyla bizim de sağ kalmayacağımızı düşünerek şehit demişler. Belkide geçen zamanın umutsuzluğundan sebepti. Annem beni gördüğünde sarılıp saatlerce ağlamıştı. Hissetmedim hiçbir şey. Hissedecek duygularım ceset kokuyordu.

Ceset demişken çürüyen bir ceset kokusu nasıldır bilir misiniz?

Bilmeyin. Bilmek istemezsiniz...

Hayatta yaşadığım acıların daha üstü olamaz dediğimde çok daha üstü olabileceğini öğrendim. Hasta yatağımda yatarken babamın benim şehit olduğumu duyduğunda kalp krizi geçirdiğini öğrenmek o mağaranın içinde yaşadıklarımdan daha ağırdı. Beni kaybetmeye babamın kalbi dayanamazken benim kalbim cehenneme dönen hayatımda onun yokluğuna nasıl dayanacaktı?

Babamı kaybettiğimi de öğrenmekle tüm hayatım karanlığa gömüldü. Ölmeden gömülmek ne demekmiş anlamış oldum. Hastanede kısa süreli tedavim bittiğinde artık daha uzun sürecek bir tedaviye de yelken açmıştım. Duymuyor, görmüyor, konuşmuyordum. Sancılı kabuslarımın arasında her sabah korkularla uyanıyor, sakinleştiricilerle hayatıma devam etmeye çalışıyordum.

Kabuslarımda yer, zaman ve mekan değişse de kişiler ve yaşananlar hiç değişmiyordu. Her seferinde askerlerimi kaybediyor ve değişik işkencelere

maruz kalıyordum. En sonunda ise Alper'in acı çığlıkları.

Tüm bunlar beni uykusuzluğa itiyor, kabus görmemek adına uyumamaya çalışıyordum. Bu şekilde ise bedenimi daha çok yıpratıp, gözlerimin altında oluşan halkaları umursamadan kendimi ayık tutmak için çabalamaya başladım. Doktorlar bu sefer de uyumam için seferber olmuşlardı. Fakat istemiyordum. O kabusların dayanılarak bir yanı yoktu.

Bu şekilde yaşamaya çalışırken ya da yaşama dair bir parça bulmaya çalışırken bir sabah hastanede odama giren Gölge istemsizce ilgimi çekti.

Yatağımda otururken bana bakmadan cam kenarına koyduğum sandalyeyi alıp yanıma koyduğunda bakışları sert, ifadesi düzdü. Bana tek bir şey sormuştu.

"İntikam istiyor musun?"

Çok garipti bu soru benim için. Çünkü ben artık kara toprağa bedenimi de gömmekten başka bir şey istemiyordum. Ruhum zaten ölmüştü. Fakat Gölge öyle yerinde bir soru sormuştu ki içimde yanan ateş gözlerime vurdu. Bedenimdeki ve en önemlisi ruhumdaki yorgunluk sadece dudaklarıma alaylı bir tebessüm yerleştirdiğinde "Nasıl olacakmış o?" diyerek ona inanmadığımı belli edecek kadar umursamaz duruyordum.

Lakin o içimdeki merakı görüyor gibi ciğerlerine doldurduğu nefesle arkasına yaslanıp iç cebinden çıkardığı bordo bereyi dizlerimin üzerine koydu.

Titreyen ellerimi uzattığım bereye bakarken "İstersen senin olabilir ama önce deli numarası yapmaktan vazgeçmen gerekiyor." demişti. Aklıma geldikçe hala gülerim. Yapmadığımı o da biliyordu. Fakat akıllı bir adamdı. O gün ayağa kalkıp yarına kadar düşünmemi söyleyerek gitmişti.

Düşündüm. Bütün gece düşündüm. Hemde hiç uyumadan. Uyumak zaten kötü bir kabustan başka bir şey değildi. Ertesi gün sabah'ın erken saatinde gelmişti tekrar. Ona kabul ettiğimi söylediğimde omzumu sıvazlayıp "Aferin evlat." demişti. Sert duruyordu ama bazı anlarda o kadar şefkatli davranıyordu ki karşımdaki adamın hangisi olduğunu bilemiyordum.

Bana bir hafta içinde kendimi toplarsam hastaneden çıkabileceğimi ve eğitimlere başlayacağımı söylediğinde benimle dalga geçiyor sanmıştım. Ciddi olduğunu söylediklerini yaptığında anladım. Fakat eğitimlerin zor olacağını, eğer başarılı olamazsam o bereyi takamayacağımı da söylemişti.

Yine haklı olduğunu eğitimlerle öğrendim. Ben askerlik hayatımda bile özel kuvvetlerin aldığı kadar zor eğitimlerden geçmemiştim. Meğer biz emekliyormuşuz. Koşmanın ne demek olduğunu eğitimlerde gördüm. İki

yıldan fazla sürdü eğitimler. Onu bu süre zarfında hiç görmedim. En son eğitimlerimiz bittiğinde yeniden çıktı kaşıma. Kimse onu bilmiyordu. Sadece Gölge...

Dereceyle eğitimleri geçtiğimde ben beni tebrik etmesini beklerken o önüme bir dosya fırlatmıştı. Kaşlarımı çatarak biraz da merakla baktığım dosyanın içinde gördüklerime inanamadım. Geçmişime dair ne varsa, hastane kayıtlarına kadar hepsini yok etmişti. Küçücük bir trafik cezam bile yoktu. Sanki şimdiye kadar ölüydüm de o gün doğmuştum.

"Bundan sonra geçmişin sadece sayılı insanlar tarafından bilinecek ama sen yaşadıklarını ve alacağın intikamı bir saniye dahi unutmayacaksın." demişti. Sonra ayağa kalkıp tam önümde durduğunda. "Gerekirse devletin ve milletin için şehadete ulaşacaksın. Sen yere düşmeden bayrak yere düşmeyecek. Vatan seni unutsada sen vatanını unutmayacaksın." demişti.

Bunlar eğitimlerde aklımızın yanında kalbimize de ezberletilen şeylerdi. Ben bu vatana canımı vermeye hazırdım. Hem de kanımın son damlasına kadar.

Kuracağı timden bahsettiğinde onunla tek bir anlaşma yapmıştım. Time kimi istersem ben alacaktım. Benim istediğim kişiler dışına katiyen çıkılmayacaktı. Bir de o şerefsizi yakalayıp intikamımı alacaktım tabii. En önemlisi de buydu.

Gökhan, Aykut, Emirhan.... canımdan öte bildiğim kardeşlerim. Hepsini çok araştırıp özenle seçmiştim. Gökhan'ı eğitimlerden biliyordum. Beraberdik. Başarısına bizzat şahit olmuştum. Lakabı Kara'ydı. Bunun sebebi ise biraz tehlikeli oluşundan geliyordu. Karanlıkta bile düşmanını bulur elleriyle yok ederdi. Çok sakin, fazlaca uysal, ağır bir adamdı. Fakat bir kere öfkesine şahit olmuştum. Siz olmayın... Zira Kara'nın boğazınıza sarılan parmaklar kabusunuz olur.

Emirhan profesyonel bir atışçıydı. Dereceleri insanı hayrete düşürüyordu. Tek kötü yanı iddia sevgisi olabilirdi sanırım. Biraz da çapkındı tabii. Her gördüğü güzel kıza yazmadan edemezdi.

Aykut beni arada bırakan ama pişman etmeyen kişi oldu. Aykut'un bir çok dile hakim oluşu. Kılıktan kılığa girmesi her delikten geçmesi bir çok kez işimizi kolaylaştırmıştı.

Tabii o gelene kadar...

Gölge'yle ilk defa ters düşmüştüm. Anlaşmamıza sadık kalmayıp küçük bir kız çocuğunu ekibe göndermişti. Hem de benim ekibime. Kendi seçtiğim, dışarıdan kimsenin giremediği ekibe. Elimden geldiğince

korumaya çalıştığım, yanımda ölüme götürdüğüm kardeşlerim için endişe duyduğum ekibe. Turan albaya itiraz ettiğim gün hala onu görmemiştim. Kapıda karşılaştığımızda Turan albay adını söyleyince o olduğunu anladım.

Hayretimi gizlemekte zorlarsam da başarmıştım bunu. Karşımda inatla dikilen sarı saçlı, incecik beli ki beden ölçülerini bile söylerdim, benden kısa boyu, mavi gözleri ve gereğinden fazla zarif duran kadını mı almışlardı yani?

Bu mantıklı değildi. Bir kadın bile görmediğim özel kuvvetlerde narin bir kadını getirip doğuda saha görevine atamak nasıl akıl kârı olabilirdi ki?

Hep bir kulp takmaya çalıştım. Torpille gelmişti sonuçta. Gölge'nin torpili vardı. Bir sebeple geldiğini düşündüm hep.

Fakat o önce duruşundaki narinliğinin sadece gösterişte olduğunu kanıtlamakta geç kalmadı. Kasıklarıma indirdiği tekme hala unutulmazlarım arasında. Çektiğim acı ise... off bahsetmek istemediğim konular.

Sonrasında ona taktığım kulpları bir bir kırdı. Kırarken farkında olmadan bir şey daha yapıyordu. Beni kendine çekmek. Meriç'le aralarında bir şey olmadığını öğrenmemden daha fazla sevindiğim şey Gökhan'la da olmamasıydı.

Bazen kendime çok kızıyorum. Onu kıskanıp çıldırttığım her an için kendime kızıyorum. Ancak ne çare... o kadar güzel ki insanı delirtecek kuvvette. Allah'tan deliyim de kurtarıyorum durumu.

Arabadan inip ağladığında anlamıştım torpille bir ilgisi olmadığını. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Boşuna suçlamıştım onu. Biraz da gitsin diye yapmıştım. Hatta babasını arayıp kızı hakkında -tabii o zaman bilmiyordum- olur olmaz şeyler bile söylemiştim. Tam bir beceriksiz olduğunu, hiçbir işe yaramadığını, küçük bir çocuk gibi nazlanıp durduğunu, gitmesi gerektiğini.... Bahar bunları duyarsa bir yerlerimi kırar sanırım. İşin komik yanı ise Gölge'ye tüm bu şikayetlerimi sıraladığımda yalanların bittiyse kapatalım demişti. O da biliyordu kızını. Bende öğrenmiştim.

Fakat vurulduğunda yaşadığım korku ve çektiğim acıyı kimse bilemez. Onun yüzünden yeniden bıraktığım sakinleştiricilerden almak zorunda kalmıştım.

Bahar iterken bile çeken bir kadındı. Dik duruşu, akıllı tavırları, inatçı hali, öfkelendiğindeki asi tavrı insanın aklını alırdı. Bir kadına üniforma bu

kadar mı güzel yakışır. Onun omuzundaki her bir yıldız, bir de o yıldızlara olan kıymeti hem taktire şayan hem de aşık olunasıydı.

Böyleydi işte Bahar... O güneş gibi parlarken siz gözlerinizi kamaştırarak bakıyordunuz. Nasıl aşık olmayayım ben bu kadına?

Lakabı gibi Güneş'ti. Kalbimden milim uzaklaşsa donduruyor, azıcık dahi yaklaşsa yakıyordu. Donmaktan korkarken yanmaya razı olmakta benim tercihimdi. O benim güneşimken bende onun dünyası olma çabasındaydım. Fakat onun gezegeni çoktu. Yine de dünyası olmak ayrıcalık değil de neydi?

Hepsini, her şeyini kenara bıraktığımda Bahar'da bulduğum bir şeyi bırakamadım. O eşsiz kokusu müptelası olacağım türdendi. Ben bıkıp tükendiğim kabuslarımdan bir kadının kokusuyla bu kadar çabuk kurtulacağımı bilseydim ne yapar eder onu daha önceden bulurdum. Şimdi bana kim onu bırak dese güler geçerim. Denemiştim bir kere. Çok zordu.

Bitti dediğimde suratıma indirdiği yumruk bir kez daha doğru seçim yaptığımı gösteriyordu. Ben yıkıldığında bile bu kadar güçlü duran bir kadın görmemiştim. Bende de vardı biraz delilik ama nereden bilebilirdim Gölge'nin kızı olduğunu?

Karargahta Bahar baba dediğinde anlamıştım kızı olduğunu. Bana kızımla aranda ne var dememişti. Kızıma nasıl dokunursun dememişti fakat bir daha tekrar edersem pişman edeceğini açık bir şekilde dile getirmişti. Zaten başka bir şey söylemesine de gerek kalmadı. Yapabilecekleri ise geniş bir yelpazeye dayanıyordu. Gölge'nin askeriyede dolanan efsaneleri çoktu.

Bir deliye aşık olan sevdiğim kadın beni affedecek kadar da yüce gönüllüydü. Yaşadıklarımı öğrendiğinde kalbini biraz kez daha açmıştı.

Peki ben ne yaptım? Her şeyi bir kez daha berbat ettim. Bahar'ın beni terk etmesine şaşırmıyorum. Onun ince çizgisini bile bile geri plana atmıştım. Lakin korkularım, tereddütlerim çok büyüktü. Aşmak için çabalasam da yapamıyordum.

Gölge görevden bahsettiğinde dudaklarımdan ilk dökülen kelime Bahar oldu. Onu da göreve göndereceğim dediğinde benim içimi kaplayan korkunun tarifi yoktu. Gölge'ye sağ çıkar mıyız diye sorduğumda yine azarlamıştı beni. "Sen hangi cehennemden sağlam çıkmadın" demişti. Fakat ben kendimi çok da umursamıyordum. Benim derdim kardeş bildiğim insanlardı. En önemlisi de kadınım. Onun saçının teline zarar gelse ben görevime devam edemezdim. Ya beni de öldürürlerdi ya da ben herkesi öldürürdüm.

Gölge'yi ikna etmem zor olmadı lakin sevdiğimi kurtardım derken Aykut yaktı beni. Yaktı dedim ama kardeşim için yine olsun yine yanarım. Yeter ki artık bir askerimi daha kaybetmeyeyim.

Ölümü ensemde hissettiğimde aklımda sadece Bahar vardı. Onu aramak istedim. Onun sesini duymaktı niyetim. O ise belkide son konuşmamızken benden nefret ettiğini söylemişti. Ona kızmadım ancak onun öfkesini dindiremeden, kendimi affettiremeden gidecek olmak kalbime bir darbe daha indirmişti.

Ölmedim... Şehit olmak isterdim lakin önce almam gereken bir intikam vardı.

Ameliyattan çıkıp gözlerini yeni aralamış bir adam olarak farkımı ortaya koyup terkedilmeyi de başardım. Başardım çünkü Bahar'ın bana daha fazla tahammül etmeyeceğini biliyordum. Ben olsam bu kadar da beklemezdim. Tek sorunsa ona aşık olmamdı. Deli gibi sevip ki -buradaki deli gerçek manada oluyor- onun kokusuna muhtaç olmamdı.

Bahar'ın terk etmesi koymadı bana. Hak ettiğim şeyin yasını tutacak değilim. Ama gitmek olmadı be şirine. Beni bir kez daha öldürdün...

☀☀☀

Bahar'ın gidişini öğrenmemle kendimi kaybettiğimde bana ne yaptılar bilmiyorum ama yeniden gözlerimi araladığımda aradan bir gün geçmişti. Zaman kavramı kafamda bulanık bir hale gelirken bir gece daha geçirdiğimi hatırlıyorum. İkinci gecenin sonunda uyandığım yeni sabah bana yaşattıklarımı unutturmadı. Sabah'ın köründe herkesten habersiz kalktığımda gizlice Gökhan'la kaçtım hastaneden. Daha doğrusu ben yalnız kaçmayı planlıyordum ancak başıma onu nöbetçi bırakmışlardı.

Gökhan beni bırakmayarak arabasıyla karargaha getirdi. Şimdi ise her gün geçtiğim kapıdan geçemiyorum.

"Niye giremiyorum lan ben içeriye?"

Gökhan karşıma geçerek teslim olur gibi ellerini kaldırdı.

"Pala sakin ol. Bak hep bu fevri hareketlerin yüzünden oluyor bunlar." Ters bakışlarımı Gökhan'a diktiğimde usulca nefesini bıraktı. "Turan albay girişini engellemiş. Belli ki her şeyi ayarlamışlar. Görmüyor musun?"

Görüyordum ancak bu durum beni daha da öfkelendirmekten başka işe yaramıyordu. Kapıda duran nöbetçiye döndüm.

"Bana hemen Turan albayı bağla." Askerin bakışlarındaki tereddütü yakaladığımda bağırdım. "Hemen dedim lan sana!"

Yerinden sıçrayan asker kulübeye girdiği gibi telefona sarıldı. Kısa süre sonra ise camdan telefonu uzattı.

"Sizi bekliyor komutanım."

Telefonu sert bir şekilde kavrayıp kulağıma götürdüm.

"Turan albayım konuşmamız lazım."

Beni bu şekilde ikna edemeyeceğini anlamış olacak ki onayladı.

"Gel bakalım."

Telefonu tekrar uzattığımda nöbetçi asker Turan albayla konuşup kapattı. Kapıyı açtıklarında tekrar arabaya bindik. Yürüyecek güce sahip değildim. Yaram hala çok tazeydi.

Turan albayın kapısının önüne geldiğimde çalıp içeri girdim. Gökhan kapıda beklemeyi tercih etmişti. Kısa bir selam verip Turan albayın karşısına dikildim.

"Ben neden karargaha giremiyorum komutanım?"

Turan albay arkasına yaslanıp elindeki kalemle oynamaya başladı.

"Dinlenmen gerekiyor Yağız. Sahada çalışamazsın. Burada da yapacağın bir şey yok. Ne için gireceksin?"

Haklıydı ancak beni karargaha alıp bunları söyleyedebilirdi. Söylemeyedebilirdi. Sonuçta tek işi ben değildim. Zaten benim de derdim bu değildi. Dik bakışlarım Turan albayda bir adım öne attım.

"Bahar nereye görevlendirildi? Destek gerekebilir."

Uysal tutmaya çalıştığım sesim az da olsa Turan albayın terslemeden bana olumlu bir cevap vermesi içindi.

"Özel görev oğlum. Neyini soruyorsun? Destek gerekirse gönderilecek."

Dişlerimi sıkarak tıslarcasına konuştum.

"Ben onun komutanıyım. Nerede bilmem lazım. İhtiyacı olursa..."

Elindeki kalemi masaya fırlattığında susmak zorunda kaldım. Ayağa kalkıp ellerini arkada birleştirdi. Birkaç adımda karşıma dikilirken bakışlarında merhametle karışın şefkat vardı. Yine de sert ve otoriter duruyordu.

"Oğlum kimi kandırıyorsun sen? Görmedik mi kızın başına kondurduğun öpücükleri. Gölge'nin kızı o. Yanan sen olursun Yağız. Cihangir albay dokundurtmaz kızına. Git dinlen. Kafanı dağıt, toparlan gel. Gölge'den başkası bilmiyor Bahar'ın yerini. Yol yakınken geri dön bu sevdadan."

Ellerim yumruk olduğunda dik duran başımı biraz daha kaldırdım. Turan albayın gözlerinin içine bakıyordum. Kalbimi ikiye bölmüştüm ben. Bir parçası Bahar derken bir parçası vatan diyordu.

"Çok geç komutanım. O ateş çoktan düştü kalbime. Yaksada, küle de çevirse bırakmam Bahar'ı." Başımla küçük bir selam verdim. "Müsadenizle komutanım."

Odadan çıktığımda omuzlarımda bir ağırlık hissettim. Belli ki Bahar'ı bulmamam için her şey düşünülmüştü. Daha da kötüsü Turan albay da demek ki desteklemiyordu beni.

Bir hışımla çıktığım odadan hızlı adımlarla uzaklaşarak merdivenlere yöneldim. Hemen arkamdan gelen Gökhan halimden sebep ses çıkartmadı. İkimizde arabaya binip evin yolunu tuttuk. Evin önüne geldiğimizde Gökhan dayanamamış olacak ki dudaklarını araladı.

"Ne olacak şimdi?"

Boş bakışlarımı yanımdaki adama diktim. Sevdiğim kadın aynı zamanda da asker arkadaşımdı. Ben bir daha aynı şeyleri yaşayacak kadar güçlü değildim. Ekibimden birine zarar gelirse, bir de bu kişi sevdiğim kadınsa herkesten önce kendime dünyayı dar eder, bir daha da nefes alamazdım.

"Bulacağım Bahar'ı. Ne olursa olsun bulup getireceğim."

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum

Yağız'dan okumak size ne hissettirdi?

İnstagram:soylumery

Görüşmek üzere hoşça kalın ✷

33. Rojbin

Merhaba

Bu bölüm Bahar'la devam ediyoruz. Bakalım kızımız neler yapıyor?

Bu bölümü ruzgardc ye ithaf ediyorum.

Keyifli okumalar dilerim ☀

Bahar'dan...

9 Şubat...

Kalp birini sevince siz nereye giderseniz gidin o sevdiğinde kalıyormuş meğer. Sınırlar aşsanız dahi kilometreler de kat etseniz bir adama gönül verince kalbinizin mesafesi saliselik oluyormuş. Her attığında onu sayıklıyormuş.

Belkide aşk dediğimiz şeyde insanın sınavı. Olamaz mı yani? Kiminin tükenmişliği, kiminin umudu. Benimse şu aralar hasretim.

Yağız Pala... adını, namını duyduğumdan beri nefretimle aşkım arasına sıkıştırmaya çalıştığım adam. Güçlü, çevik, akıllı, bir o kadar da kaba, korumacı, asabi. Onu seviyordum. Her huyunu her tavrını beğenmesem de seviyordum.

Yağız kusursuz bir adam değildi. Aksine göze çarpan çok büyük kusurlara sahipti. Fakat kötü tarafı bunların hepsi onun acılarından geliyordu. Kayıplarından, yıkılışlarından sebepti.

Babam hastanede konuşurken "Yağız'ın acılarına bende ortağım kızım. Sen benim canımsın ama o da artık benim evladım." demişti.

Neden böyle dediğini bilmiyorum. Onu oğlu olarak görüyordu ama bizin ilişkimizi de istemiyordu. Bir gün karşıma geçip siz kardeşsiniz falan diyecek diye korkuyordum. Demezdi herhalde. Yani annemin elinde can vermek istemiyorsa diyemezdi.

Yine de bilmediğim şeyler vardı hissedebiliyordum. Fakat bilmeye ihtiyacım vardı. İşin kötüsü bilmelerim de yeterli gelmeyecekti. Çünkü bütün anlayışım ben kısıtlanana kadar sürüyordu. Kısıtlanmaya, sevdiğim meslekten uzaklaştırılmaya başladığım an önümde kim varsa ezip geçesim geliyordu.

Böyle yetiştirilmiştim sonuçta. Askeriye elbette ki emir komuta zincirine dayanıyordu. Üstünün lafını ikiletme hakkına sahip değildin. Komutanın seni operasyondan alma hakkına da sahipti. O gelme derse gidemezdin ama Yağız bana gelme bile demedi. Arkamdan iş çevirip gitmeyi tercih etti. Belkide kendisini ikna etmemden ya da inat etmemden korktu ama ne fark eder ki? Ben yine aynı üzüntüyü yaşadım.

İki aydır şu dağlarda üzerimdeki pis kokan kıyafetlerin içinde, örgüsünü açmak dahi istemediğim keçeleşen saçlarım ve soğuktan korunmak için boynuma doladığım puşi ile yaktıkları küçük ateşte ısınmaya çalışıyordum. Gündüz idare ediyorduk da gecelerin ayazı iliğine kadar titretiyordu. Yerlerde serili kar da sağ olsun yardımcı olmak niyetinde değildi. Kış bu dağlarda sert ve hoyrat esmeye devam ediyordu.

Ateşin yüzüme vuran aleviyle içime işleyen soğuktan kurtulmak sabırla beklerken aklım hala kalbimin ait olduğu adamdaydı. Geçen ay tam da bugün doğum günüydü. Adamım yirmi dokuz olmuştu. Keşke onunla kutlama şansım olsaydı. Belkide yine göreve denk gelecektik kim bilir... Yine o günkü gibi gökyüzüne bakıp içimden kutlamak yerine gözlerine bakar kutlardım. İyi ki derdim, iyi ki doğdun ve iyi ki girdin hayatıma...

"Ne yakıyorsunuz lan ateşi? Askere kuş gibi avlanmak mı istiyorsunuz?"

Arkamızdan gelen ses Devran'a aitti. Dudaklarıma küçük bir kıvrım yerleştiğinde korkuyla ateşi söndüren adamlara baktım. Türk askerinden it gibi korkuyorlardı. Kendilerince her türlü tedbiri alırken içlerine kadar sızabileceğimizi bilemeyecek kadar da aptallardı.

Yerimden milim dahi kıpırdamazken yine arkamdaki başkan dedikleri kampı yöneten ve örgütün kendilerince derece verdiği bana göre ise değersiz bir pislikten başka bir şey olmayan adamın sesi tekrar geldi.

"Rojbin!" Başımı usulca arkaya çevirdiğimde elindeki silahıyla mağaranın içini işaret etti. "Gel benle."

Kuruyan dudaklarımı ıslatarak silahımı kavradım. Ayağa kalktığımda yanımdakilere üstten bir bakış atıp arkamı döndüm. Şu lanet olası yerdeki tek kadındım. Aç gözlü bakışlar, açığımı yakalamak için etrafımda dolaşanlar ve dişiliğe ait hiçbir şey görmemiş mağara adamlarıyla ayrıca baş etmeye çalışıyordum.

Başarılıydım da... Bir kaç tanesinin tacizinden kendimi kurtarmak için kafasına sıkmam yetmişti. Bu arada benim kim olduğumu öğrenmek isteyenleri de araya kaynatmış olabilirim.

Devran baktı ki adamlarını tek tek kaybediyor bana sarkıntılık etmelerine yasak getirmişti. Kendisinin de biraz tırstığını söylemeden edemeyeceğim. Sonuçta onlar için acımasız biriydim. Bu yüzden buradaydım ya zaten...

Şu iğrenç ortamda kadının ne adı vardı ne değeri. Feministlik kavramının burada esamesi okunmuyordu. Gerçi burada insanlık kavramına dair hiçbir belirti de yoktu. Kendilerini amansız bir mücadelenin içine sokmuş bir avuç insanın olmayacak bir hayalin peşinde koyun gibi güdüldüğü bir ortamın içinde mağara hayatı yaşamakla meşguldüm.

Onlara uyum sağlamak zor olmasada insanlığınızdan feragat etmek zorunda olduğunuz aşikardı. Fakat görev her şeyin üstünde gelirdi ki bu görevi ben istemiştim.

Mağaranın içine girdiğimde burnuma dolan küflü ıslak koku zamanla beni alışmaya itsede yüzümü buruşturmadan yapamıyordum. Kendini buraların kralı ilan eden adam derme çatma bir masanın kırık koltuğuna oturmuş sırıtarak bana bakıyordu.

"Gel güzel Rojbin gel. Sana haberlerim var."

Bana her seferinde istisnasız sırıtarak bakan adam sinir bozucu ve bir o kadar da iticiydi. Yüzümde tek bir mimik dahi oynamadan tam karşısında durdum.

"Ne diyeceksin?"

Mağaranın basık ortamında içeriyi aydınlatan gaz lambaları ortamı loş bir halde tutarken öne doğru ciddiyetle doğruldu.

"Kardeşinin intikamını alacaksın."

Buraya girmem kolay olmamıştı. Askerlerle çatışmada öldürülen bir teröristin deli gibi intikam isteyen ablası rolünü sahiplenerek gelmiştim. Acımasız, intikam hırsıyla yanan, Türk askerinden nefret eden Rojbin ben oluyordum.

Kendilerince bana yardım ederek intikam almamı sağlayacaklardı ancak şu dağ başına geldiğimden beri tek yaptıkları sağda solda beni sıkıştırmaya çalışarak kendilerini tatmin etmekti.

Eğer ki gerçekten böyle bir hezeyanla gelen bir kadın olsaydım muhtemelen ya bir köşede cesedim çürüyüp gidiyordu ya da karnımdaki kimden olduğunu bile tahmin edemediğim bebekle kendimi ölüme sürüklüyordum. Belkide canlı bomba olarak kullanılacaktım.

Amma velakin atladıkları minicik bir detay onların sonu olma peşindeydi. Buraya geldiğimden beri çok şey başarmıştım. Şu küçücük kampın haritasını, belirli bölgelere sakladıkları mühimmat depolarını, gizli

geçitlerini tek tek haritalandırmış, aynı zamanda kendilerince görevlendirdikleri kişileri, yaptıkları planları onların güvenini de kazanarak öğrenip hafızama kazımam yeterli olmuştu. Bir kaç konuda onlara akıl vermiş olmak bile bana güvenmelerine destekti.

Son bir görevim daha vardı. Örgütü besleyen yabancı güçlerin nereden destek verdiğini bulmam lazımdı. Sonrasında burada işim bitiyordu.

"Türk askeri buraya geliyormuş. Pusu kuracağız."

Dişlerimi sıkarak kendime hakim olmaya çalışırken derin bir nefes aldım.

"Nasıl olacak o?"

Ayağa kalkıp ellerini arkasına bağladı. Sakalları uzun, eli yüzü birbirine karışmış buranın en göbeklilerindendi. İyi denecek bir yemek olduğu zaman diğerlerini düşündüğü pek söylenemezdi. Kendisini beslemeyi iyi biliyordu. Önümde durduğunda loş ışıkta kendini belli eden kahverengi gözleri koyu bir zindan gibiydi. Gülümsemesiyle yüzüne yayılan çizgiler yaşıyla birlikte yüzüne yerleşen lekeler ve kirle daha da belirgin bir hal aldı.

"Askerin en hassas noktasından biri nedir bilir misin?"

Kaşlarım çatıldığında merakla bakışlarımı karşımdaki adamda sabitledim.

"Neymiş?"

Dudakları kıvrıldığında örgüme uzandı. O an gözlerim kapanırken şu cehennem azabı gibi dakikaların çabucak bitmesini istiyordum. Gözlerimin önünde beliren Yağız'ın kara gözleriyle ise bedenim ürperdi. Şu görüntüyü görmüş olsaydı karşımda duran pisliğin parçalarını kimse bulamaz.

"Masum ve yardıma muhtaç insanlar."

Karşımdaki adama yeniden gözlerimi diktiğimde öyle nefret dolu bakıyordum ki bir an bunu anlamasından bile şüphe ettim. Az çok ne yapmak istediğini anladığımda dürüst bir şekilde savaşmaktan bile aciz olduklarını bir kez daha kanıtlamıştı.

"Köyde mi bekleyeceksiniz?"

Kahkaha atarak etrafımda dolaşmaya başladı.

"Ah Rojbin... akıllısın. Şuradaki erkeklerin yarısı senin kadar cesur ve akıllı olsa çoktan askerlerin cehennemi olmuştuk."

Dudaklarımda eğreti bir tebessüm yer edindiğinde kalbimden geçenlerle dudaklarımdan dökülenler bir değildi.

"Bendeki intikam ateşi onlarda yok. Ben buraya kardeşimin intikamını almaya geldim. Ya öldüreceğim ya da öleceğim."

Etrafımda tam bir tur dönen adam yeniden karşıma geçti. Aramızdaki mesafeyi kapatan bir adım attığımda fazla yakındık. Bu durumdan zevk aldığı her halinden belli biraz daha eğildi.

"Sana intikamını alman için fırsat vereceğim." Kaşlarımı havaya kaldırmamla devam etti. "Sende bana kendini vereceksin."

Suratım buruştuğunda pazarlığı fazla mide bulandırıcıydı fakat geri çekilmedim. Çünkü korkaklık edemezdim. Çakallar aslanın korktuğunu anladığında saldırmaktan zevk alırdı.

"Benim boş vaatlere karnım tok. Kimseyle de anlaşma yapacak değilim."

Kolumu kavradığı anda sert bir şekilde beni kendine çekti. Kolumda hissettiğim acı sadece suratımı buruşturdu.

"Yapacaksın. Seni dışarıda bekleyen aç köpeklere atmıyorsam kendime sakladığımdan. Ama güzellikle olsun istiyorum."

Kolumu çekmeye çalışarak geri adımladım.

"Ben intikam istiyorum."

Beğeni dolu bakışlarını üzerime diktiğinde memnun bir şekilde başını salladı.

"Yarın sabah hazır ol. İntikamını alman için seni de götüreceğim."

Sert bakışlarımla karşımdaki adama arkamı döndüm. Adımlarım beni mağaranın dışına çıkardığında ciğerlerime temiz havanın dolmasına izin verdim. Aklımda binlerce tilki birbirini kovalarken yapacakları pusuyu haber vermem gerekiyordu.

Etrafıma bakınarak nöbetçileri kontrol ettim. Uygun gördüğüm tarafa doğru ilerlerken yanından geçeceğim nöbetçi izin vermedi.

"Nereye?"

Gözlerimi devirerek umursamaz bir tavır takındım.

"Bu saatte nereye gidebilirim?" Boş bakışları yüzümde dolaşırken sıkıntılı bir nefes verdim. "Tuvalete gerizekalı."

Silahımı kavradığında belli ki laflarıma alınmıştı.

"Ayıp oluyor."

Alaylı bir tıslama dudaklarım arasından döküldüğünde geriye ittim.

"Ne ayıbı lan? Duyanda sizi her gün iltifat alıyorsunuz sanacak. Devran'ın ettiği küfürleri koyun gibi dinliyorsunuz."

Yanından homurdana homurdana geçip giderken söylediklerimde haklı olduğumu biliyordu ki ses çıkarmadı. Buradaki insanlar koyundan farksız, hayatlarını sorgulayamayan güdülmeye alışık insanlardı. Ne uğurda can

verdiklerinden haberleri bile yoktu. Cahiliyetle kulaklarına doldurulan her şeyi alıyor kaçışınsa onlara ölüm getireceğini biliyorlardı.

Yazık ki sözde özgürlük peşine düşmüş esaret içinde yaşayan kukladan başka bir şey değillerdi.

Bir süre sesimi duyamayacakları kadar onlardan uzaklaştığımda montumun iç cebine sakladığım telsizi çıkardım. Birkaç ayarlamanın ardından mandala basarak konuştum.

"Güneş geceye karıştı, güneşi duyan var mı?"

Cevap gelmediğinde tekrar ettim.

"Güneş geceye karıştı, güneşi duyan var mı?

Etrafıma bakınarak arkasında saklandığım kayanın dibinde beklerken cevap geldi.

"Güneşi duyduk. Geceden kurtulmak için ne ister?"

Bu anahtar soruydu. Aramızda belirlediğimiz cevabı verdiğimde ben olduğumu anlayacaklardı.

"Doğmak ister."

Cevap yeterli gelmiş olacak ki hemen asıl amaca geçti.

"Dinlemedeyiz Güneş."

Kafamda neyi nasıl söyleyeceğimi tasarlayıp dudaklarımı araladım. Her şeyi şifreli anlatmam gerekiyordu.

"Kurtlar sürünün peşine düşmüş. Çoban duyup hazırlığa başlamış."

Merakla cevabı beklerken karşıdan gelen ses kısa ve netti.

"Tekrarla."

Kelimelerimi tane tane seçerek tekrar ettim.

"Kurtlar sürünün peşine düşmüş. Çoban duyup hazırlığa başlamış."

Bir süre sessiz kaldıklarında bir kez daha etrafımda dolaştı bakışlarım.

"Sürü nerede olacak?"

Düşünceli bir şekilde bilip tahmin ettiğim ve yanılmadığım şeyi fısıldadım.

"Ağılda bekleyecek."

Yeterli bilgiyi almış olacak ki konuşmayı sonlandırdı.

"Doğacak güneş umudumuz olsun."

Umudum daha fazlaydı.

"Tek umudumuz ay yıldız olsun."

Elimdeki telsizi kapattığımda küçük bir kıpırtı duydum. Başımı sakince arkaya doğru çevirdiğimde gördüğüm karartı seçenek şansımı kısıtlıyordu.

"Seni köstebek... Askere yardım edersin ha."

Biraz önce azarladığım nöbetçiyi sesinden kolayca tanımıştım. Usulca ayağa kalkarak ona doğru döndüm.

"Yanlış anladın."

Ay ışığı sisli görüntüsüyle bize karanlık bir ortam sağlasa da yüzlerimiz ve bedenlerimiz ortadaydı. Yerleri kaplayan beyaz örtü ise bizi daha da belirginleştiriyordu.

"Yanlış ha... Gerizekalıyım ya ondandır." Silahımı biraz daha sıkı kavradığımda fark ederek beni durdurdu. "At silahını."

Nasıl kurtulacağımın düşünceleri içerisinde mecburen silahımı kenara attım. İki elimi de havaya kaldırarak teslim olur gibi işaret verdim.

"Bak öyle bir şey yok."

Bana doğrulttuğu silahıyla yürümem için ileriyi gösterdi.

"Yürü! Başkan karar versin ne olduğuna."

İşlerin karışacağı aşikardı. Devran denilen pislik gerçeği anlamakta zorlanmazdı ve o zaman buradan kurtulamazdım. Kendimi riske de atacak olsam hızlıca bir plan yaptım. Öne doğru bir kaç adım atarak onu arkamda bıraktım.

Ay ışığının verdiği ölçüde gölgelerimizi kontrol ederken bana yaklaştığı anda hızlı bir hareketle ona doğru döndüm. Dönerkende elindeki silaha tekme attım. Silahı düştüğü an tıpkı eğitimlerdeki gibi iki adımda üzerine atlayıp iki elimle başını kavradım. Sert bir hareketle çevirdiğimde ikimizde yere düşmüştük.

Tek bir farkla. O çoktan cehennemi boylamış ben ise hayattaydım.

Düşünceli bir hale büründüğümde elimdeki cesetle ne yapacağım konusunda kararsızdım. Saklasam yokluğu fark edilip başıma dert açardı. Saklamasam ne diyecektim?

Yerimden kalkarak boynundaki puşiyi çekiştirdim. Biraz da saçlarımı dağıtarak örgümü bozdum. Tüm bunların yettiğini düşündüğümde yere attığım silahımı kavradım. Yerde yatan adamı hedef alarak göğsüne bir el ateş ettim. Nasıl olsa boynunu kırdığımı anlamayacaklardı.

Etrafta duyduğum telaşlı sesler silah sesinin duyulmasından sebepti. Türk askerinin kendilerini bulmasından it gibi korkuyorlardı. Başlarından bir uçak, helikopter geçse çil yavrusu gibi dağılırken nereye saklanacaklarını şaşırıyorlardı. Oysa Türk askeri SİHA'larını gönderecek olsa pekte bir saklanma şansları yoktu.

Etrafa bakınan birkaç nöbetçi bizi fark ettiğinde yanımıza geldiler. Yerde yatan adamla birlikte hemen Devran'ı çağırmışlardı. Devran gördüğü

görüntüyle üzerime yürüyüp beni itti.

"Ne yapıyorsun sen?"

Çaresiz bir kadın imajı çizerek düştüğüm yerden zor da olsa kalktım.

"Tuvalet ihtiyacım için çıktım. Peşimden gelmiş. Bana saldırdı."

Devran hala öfkeli parmağını havada salladı.

"Bu kaç oldu Rojbin? Dağda adam bırakmayacaksın. Sana öldürmeyeceksin dedim."

Alayla dudağımda minik bir kıvrım oluştu. Adam mı demişti o? Yoklukta herkesi adam sanıyorlardı herhalde. Ama ben adam kavramını iyi biliyordum.

"Ya ne yapsaydım? Kendimi korudum."

Şu dağ başında kendimi korumak dahi suçtu. Çünkü kadın olarak ne bir değerim ne de bir hükmüm vardı. Bana bir iki adım yaklaşarak önümde durduğunda kaşlarını çattı.

"Yarın bizimle gelmiyorsun. Mağaraları temizleyeceksin."

Suratım buruştuğunda öne adımladım.

"Olmaz. Geleceksin demiştin."

Öfkeli haliyle silahımı elimden aldı.

"O adamımı öldürmeden önceydi." Diğerlerine bakarak yerdeki ceseti işaret etti. "Kaldırın ortadan."

Arkasını dönüp gittiğinde derin bir nefes aldım. Fakat bir yandan da canım sıkılmıştı. Yarın benim de gitmem gerekirdi. Pusuyu haber vermiştim ama orada olsaydım daha fazla destek verip bir kaçını daha ortadan kaldırırdım. Bir de silahım da gitmişti elimden. Gerçi sakladığım bir iki silah vardı ama neyse artık bir çaresine bakacaktım.

☀☀☀

Bir mağaranın içinde yaşamak, soğukta titreyerek uyumaya çalışmak akılkarı gelmiyordu bana. Bir de bunu ne uğurda yaptığınız önemliydi tabii. Hiçlikle sarmalanan bir ortamda sebep ne olabilirdi?

Sabahın erken saatlerinde beni burada bırakarak pusu atmaya gittiklerinde dua etmeye başladım. Başka bir şansım da yoktu. Yine de içim rahattı. Haberdar olmalarından sebep tek bir askerimizin bile burnu kanamayacaktı.

Benden istenilenin aksine mağaralara elimi dahi sürmedim. Sonuçta benim temizlik anlayışım farklıydı. Tutupta mağara temizleyecek değildim. Onun yerine bir süreliğine ortadan kaybolmayı seçtim. Dağların,

kayalıkların arasında belirlediğim bazı noktalarım vardı ve bu kısımlar benim için önemliydi.

Yine de çok göze batmamaya çalışarak tekrar aralarına kaynadım. Zaman su gibi akıp gittiğinde bakışlarım uzaklarda gördüğüm hareketliliğe takıldı. Geliyorlardı.

Merak içerisinde onları beklerken bize doğru yaklaştıkça kamuflajlı biri dikkatimi çekti. Bu bir askerdi. Esir almış ve kampa getiriyorlardı.

Gördüğüm görüntünün telaşıyla sabah zar zor geri aldığım silahımı daha sıkı kavradım. Çok kalabalıklardı ancak askere zarar verecek olurlarsa öldürmeden ölmezdim.

Hala uzakta olmalarından sebep başı yerde duran asker tam net değildi. Yaklaştıkça esmer, siyah saçlı, iri yapılı olduğunu fark ettim. Nasıl esir düşmüştü acaba? Yürüyüşünde bir şey yoktu ama yaralı olmasına çok üzülürdüm.

Bize doğru daha da yaklaştıkları anda kaşlarım çatıldı. Çünkü karşımdaki adam daha bir tanıdık gelir olmuştu. Olamaz diye düşünürken asker başını kaldırdığı anda yüz ifadem de donup kaldı. Yağız kara gözleriyle gözlerimin içine bakıyordu. Göz göze geldiğimiz an her şey dondu, silikleşti, yok oldu. Şimdi sadece ben ve o vardı. Ben ve onun kara gözleri...

İyi görünüyordu. Hatta yakalanan bir askere göre çok çok iyi. Sadece gözleri biraz yorgun gibi gösteriyordu onu. Göz altları morarmıştı. Bende çok iyi görünmüyordum herhalde. Yani şu pasaklılığımla nasıl görünebilirdim ki. Güzel bir duşa bile hasrettim.

Devran tam önümde durduğunda horoz gibi kabararak arkasındaki Yağız'ı işaret etti.

"Sana hediye getirdim."

Karşımdaki adamdan aldığım bakışlarımı elleri arkada bağlı, iki terörist tarafından tutulan Yağız'a diktim. Ne çok özlemiştim onu. Bana daha güzel bir hediye olamazdı galiba. Bilseydi sevdiğim adam olduğunu, bilseydi kara gözlerini nasıl özlediğimi Devran yine de onu bana getirir miydi?

Aynı hayranlıkla sessiz bir halde beni izliyordu. Aklından geçenleri merak ediyordum. Devran'ın işaretiyle öne doğru ittiklerinde içim gitse de umursamaz görünmeye çalıştım.

"Ne bu?"

Yağız gözlerini kısarak bana baksada ciddiyetimi korumam gerekiyordu. Devran yine kendinden fazla emindi.

"İntikamını alman için rütbeli asker."

Ellerimi arkamda bağlayarak Yağız'a doğru ilerledim. Tam önünde durduğumda üstten bakıyordum. Dudaklarımda eğreti bir gülümseme gözlerim hasret kaldığım gözlerdeydi.

"Rütbeli demek."

Bilmiyor gibi davranmak da zordu doğrusu. Şu an karşımda komutanım duruyordu.

Devran memnun bir şekilde onayladı. Belli ki kendince çok büyük bir balık yakalamıştı. Başarmıştı başarmasına da gerçekten o mu yakalamıştı?

"Komutanlarıydı. Büyük iş çıkardık."

Devran'a ters bir bakış attım. Yine kendi egosunu tatmin etme peşindeydi. Onu beğenmemi, övmemi istiyordu ancak bende sadece mide bulantısı yaratıyordu.

Yağız'ın etrafında bir tur dönüp tam önünde yeniden durduğumda gülümsedi.

"Beğendin herhalde. Alıcı gözle baktığına göre."

Alaycı tavrı, gözlerindeki parıltılar Yağız'ın hala aynı olduğunun işaretiydi. Yine de dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım.

"Asker sevmem."

Ses tonumda sadece Yağız'ın duyabileceği bir alay gizliydi. O da bunu fark etmiş gibi bana doğru eğilerek sesini biraz alçalttı.

"Yalan söyleme, çarpılırsın."

Gözlerimi devirerek etrafımızdakilerin bizi izlemesinden sebep elimdeki silahın arka ucunu karnına geçirdim. İniltiyle iki büklüm olduğunda yüzümde tek bir mimik oynamamıştı. Fakat içimdeki sızıyı kimse göremezdi.

"Askerden nefret ederim."

Devran söylediklerim ve yaptığımdan sebep kahkaha atarak biraz önce Yağız'ı tutan ikiliye işaret verdi.

"Atın şunu mağaraya. Başından da ayrılmayın."

Bir süre Yağız'ın gidişini izleyip Devran'a döndüm.

"Ne yapacaksın ona?"

Tıpkı benim gibi Yağız'ı izlerken bakışlarına hain parıltılar ekledi.

"Ben değil sen yapacaksın. Medyaya bomba gibi düşecek. Davamızı herkes seninle bir kez daha anlayacak."

İçime bir kurt düştüğünde Devran'ın kafasında yine binlerce tilki olduğu belliydi.

"Yine ne planladın?"

Daha fazlasını duymama değer görmüyor ki sarı dişlerini göstererek mağarayı işaret etti.

"Az kaldı Rojbin, öğreneceksin."

☀☀☀

Bulduğum ilk fırsatta Yağız'ı tuttukları mağaraya girdim. Aklım sürekli ondaydı. Soğuk mağaranın içinde üşüyordu kesin. Beni bekliyor olacak ki hemen başını kaldırdı. Göz göze geldiğimiz anda bunu bıraktıkları nöbetçi bozdu.

"Ne oldu Rojbin?"

Sert bakışlarımı karşımdaki adama diktim.

"Yemek yiyorlar. Git sende ye."

Biraz tereddütte kalsada biliyordu ki bu fırsatı kaçırdığında belkide aç kalacaktı.

"Sakın gözünü ayırma."

Dudağımın kenarını kıvırarak alaylı bir bakış attım.

"Şüphen olmasın."

Adam çıkar çıkmaz yerde beni izleyen Yağız'a döndüm. Çok dikkatli bakıyordu ve bu sinirimi bozuyordu. Belkide ilk adımda ona yenilmekten korkuyordum.

"Ne işin var senin burada?"

Dudaklarına yeniden bir kıvrım yerleştiğinde bakışları imalı bir hal aldı.

"Gün kokusu, aydınlık veren." dedi sorumu cevaplamak yerine. Kullandığım ismin anlamından bahsediyordu. "Özellikle mi seçtin?"

Gözlerimi devirerek arkasına geçtim. "Beğenmedin mi?"

Yere çökerek Yağız'ın arkadan sıkı sıkı bağladıkları ellerini gevşetmeye çalışırken bir yandan da cevap bekliyordum.

"Sana yakışmayan ne var ki?"

Ellerini gevşettiğimde bundan sonrası Yağız için çok kolaydı. Yerimden kalkarak bu sefer de önünde diz çöktüm.

"Ellerini gevşettim."

Kıvrılan dudağıyla başını eğdi.

"Fark ettim."

Dudaklarım büküldüğünde hüzünle sevdiğim ama sevgimin zerresini bile gösteremediğim adama baktım.

"Neden geldin Pala?"

Bakışlarımdaki hüznü görmüş olacak ki anında ona da bulaştı. İfadesi donuk, mimikleri yoksundu.

"Yakalandım."

İnandırıcı değildi. Yağız bordo bereli bir subaydı ve onu yakalayıp elini kolunu bağlayarak kampa getirmek için çok iyi olmanız gerekirdi. Ya da Yağız ağır yaralı olmalıydı ki ikisini de göremiyordum.

"İkimizde böyle olmadığını biliyoruz."

Kaşlarını çatarak başını yana yatırdı.

"O zaman niye soruyorsun?"

Silahımın arka ucunu yere yaslayıp kalkacağım sırada bundan korkar gibi fısıldadı.

"Çok özledim." Kulaklarıma çalınan sesle olduğum yerden kıpırdayamazken devam etti. "İki aydır arıyorum seni. Çok uzun Güneş. Beni nasıl yaktığını biliyor musun?"

Ciğerlerime doldurduğum havayı bırakmakta zorlanırken bakışlarımı kaçırdım. Bunu istemediği o kadar belliydi ki. Sesi emir niteliğindeydi.

"Bana bak."

Tekrar göz göze geldiğimizde zorla gülümsedim.

"Bu yaptığın aptalca."

İnatla devam etti.

"Beni hiç mi özlemedin?"

Sorusuyla afalladım. Beklemiyordum. Yani bana kızmasını sitemle konuşmasını bağırmasını çağırmasını bekliyordum ama tutupta seni özledim, beni özledin mi demesi... Ne bileyim garipti. Belki demese daha kolay olurdu her şey. Ben daha sert dururdum.

"Özlemedim."

Yanaklarını şişirip serbest bıraktı. Kara gözleri kızgınlığını da öfkesini de saklamaya çalışıyordu. O hala benim Yağız'ımdı...

"Cebimde senin için bir şey var."

Bugün birbirimize yemin etmiş gibi sürekli farklı giriş yapıyorduk. Yine de söylediği ilgimi çekti. Meraklı bakışlarım Yağız'ın üstünde gezerken gömleğini işaret etti. Hayır nereden bileyim yani bir sürü cebi vardı.

Gömleğinin cebine uzandım kavradığım paketi çıkardığımda çikolata olduğunu çoktan anlamıştım. Göz göze geldiğimizde alt dudağımı ısırdım.

"Bitter."

Uzun zamandır yememiştim. Sevdiğim çikolataya bile hasret kalmıştım. O ise bunu bilerek bana çikolata getirmişti. Gözleri gözlerimde fısıldadı.

"Terk ettiğin yere koydum. Belki dönersin diye."

Karşı koyamayacağım en sevdiğim ve Yağız kadar hasret kaldığım çikolatayı sıkıca kavrayıp geri çekildim. Konuşmak için dudaklarımı araladığım sırada mağara girişinde duyduğum sesle ayağa kalktım.

Hızlı bir şekilde toparlandığımda içeriye giren biraz önce yemeğe gönderdiğim nöbetçiydi.

"Rojbin, Devran seni çağırıyor."

Şu adamın beni bir türlü rahat bırakmamasıyla sıkıntılı bir nefes verdim.

"Tamam, geliyorum şimdi."

Yağız'a kısa bir bakış atıp mağaradan çıktım. Kısa sürede Devran'ın beni beklediği mağaraya girdiğimde ise takım elbisesi, üzerinde kalın paltosu ile arkası dönük duran adamı beklemiyordum. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Devran gülerek beni işaret etti.

"İşte sana bahsettiğim çalı dikeni."

Takım elbiseli adam histerik bir hareketle bana döndüğü anda bedenimdeki bütün kanın çekildiğini hissettim. Bu adamı daha önce de görmüştüm. Fakat o zaman çok farklı bir ortamda farklı bir isimle karşısındaydım. O da beni tanımış olacak ki emin olmak ister gibi gözlerini kısarak öne doğru bir adım attı.

"Deniz..."

Deniz ya! Rojbin bir zamanlar Deniz'di.

☀☀☀

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum

Kendinize iyi bakın.

Görüşmek üzere hoşça kalın ✷

İnstagram:soylumery

34. Vatan Uğruna

Herkese merhaba...

Yine hasta bir ben bırakıyorum buraya. Bu ikinci oluyor.

Bölüm gecikti ancak özel hayatım fazlaca yoğun ve artık Baytar Hanım 2'nin düzenlemelerine geçmem gerekiyor. Yapılacak iş çok zaman yok.😅

Her şeyin hayırlısı...

Her şekilde yanımda olan herkese teşekkürler. Ben ömrüm yettikçe, zamanın elverdiği ölçüde Gölgenin Güneşi'ne bölüm yayınlamaya final olana kadar devam edeceğim.

Okuyup okumamak, destek olmak ya da olmamak sizin tercihiniz. Ben hep buradayım.

Sevgiyle kalın.❤

Keyifli okumalar...

"Bir gün olur da düşmanın eline düşersen, vatanın ve namusun arasında kaldığında hangisini seçeceksin?"

Gözlerime bağlanan bezle karanlık zindan gibi etrafımı sarmış, yorgun bedenimi dizlerimin üzerinde, ayakta tutmaya çalışıyordum. Saçımdan sıkıca tutan komutanım biraz daha asıldı.

"Cevap ver."

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatma gayretine girdim. Yutkunarak boğazımı yumuşattım. Doğru cevabı vermem gerekiyordu. Yoksa bu işkence bitmeyecekti.

"Vatanımı komutanım!"

Çatlamasına inat gür sesimle bağırdığımda ben kurtuldum sandığım sırada kafamı suyun içine bastırdı. Nefeslerim dayanılmaz bir hal aldığı sırada acı içinde kıvranırken son anda başımı geriye çekti. Koca bir havayı gürültülü bir şekilde ciğerlerime çektim. Saçlarımdan ve yüzümden süzülen damlalar asker yeşili tişörtümde tek tek yer ediyordu. Saçlarımı biraz daha geri çektiğinde küçük bir inilti döküldü dudaklarımdan. Üflediği nefesi yüzüme vururken sesi sert ve ürkütücüydü.

"Vatan nedir asker?"

Komutanımın sorusuyla afallarken o an fark ettim hatamı. Fark ettim etmesine de bi kova suyu da ciğerlerime içirmiştim.

"Vatan namustur komutanım!"

Saçlarımı bırakmadan devam etti.

"O zaman neyi seçeceksin?"

Şimdi vereceğim cevaptan çok emindim.

"Vatanım için namusumu komutanım."

Bu bir taşla iki kuş vurmak gibiydi. Komutanım bana hem vatanıma hem de namusuma sahip çıkmam gerektiğini söylüyordu. Onların da anlatım şekli böyleydi işte. Psikolojik baskı bizi en çok zorladıkları ve bizim en çok zorlanacağımızı bildikleri konuydu. Bu sebeple bizi en ağır şartlara hazırlıyorlardı. Saçlarımı bırakıp bir iki kez omzuma vurdu.

"Aferin kızım."

Ortamda bir sessizlik oluştuğunda elim gözlerimdeki kumaş parçasına gitti. Zor da olsa çözerek etrafıma bakınsamda kimse yoktu. Boğazımı yakan acıyla bir iki kez öksürdüğümde zor da olsa ayağa kalktım. Bu benim bir daha düşmeyeceğimin habercisiydi.

☀☀☀

Karşımda duran iki adam da dikkatle bana bakarken ben çok uzaklarda geziyordum. İnsanların en büyük yeteneği ve belkide tüm canlılardan ayrılan yegane özelliği düşünmekti. Düşünce kavramının bir güzel yanı da herhangi bir sınırının olmamasıydı. Bedenen ulaşamadığınız göremediğiniz ve gidemediğiniz her yer ve her şey düşüncelerinizle ayaklarınızın altında geziyordu.

Tabii şu ayrıntıyı da es geçemeyeceğim. Düşünceyi de sınırsız tutmak için çok bilmek, bilmenin de yolu okuyup araştırmaktan geçerdi. Yoksa eğitimsiz cahil bir beyin bir çemberin etrafında dolanan akrepten ibaretti. En sonunda kendinizi sokma ihtimalinizse yüksekti tabii.

Bir zamanlar operasyon için gittiğim evde ev sahipliği yapan adamın şu an karşımda olması beklediğim bir şey değildi. Nasıl olabilirdi ki bu? Beni de biraz fazla kolay tanımıştı.

Boran'ın bana seslenişinde isim hatası bulan Devran düzeltti.

"Tanıdık geldi herhalde. Sana bahsettiğim Rojbin işte."

Boran'la göz göze geldiğimizde elleri arkada bana doğru adımlamaya başladı. Olduğum yere çivilenmiş bu sefer bir kaçışımın olamayacağının farkındaydım. Elimdeki silaha daha sıkı sarıldım ama buradaki iki iti öldürsem bile mağaradan çıkamazdım.

Tam karşımda duran adam daha dikkatli bakıyordu gözlerime. Belli ki tanımıştı beni pes etmedi.

"Bize hainlik eden Şehmuz itinin kadını. Bu gözleri nerede olsa tanırım."

Sakladığım tüm sır buraya kadardı. Şehmuz öfkeyle gelerek boğazıma sarıldı.

"Ulan hain misin?"

İşe yaramayacağını bilsem de inkar ettim.

"Ben hain değilim."

Öfkeyle beni iten adamın inanmak gibi bir niyeti yoktu.

"Kimsin lan sen? Kim gönderdi seni?"

Yeni bir çaresizliğin içine düştüğümde kaçış yolları arıyordum.

"Şehmuz beni kullandı."

Suratıma yediğim yumrukla sarsılırken silahımla birlikte bende yere düştüm. Ellerimi yere destekleyerek düşüşümü hafifletmek istesem de biraz sert olmuştu. Saçlarımsa kontrolü kaybetmiş, bir kısmı yüzüme dökülmüştü. Silahıma uzandığımda Boran benden hızlıydı.

"Şşş..."

Başımı kaldırdığımda suratıma doğrultulan silahla duraksadım. Dudağımın kenarından sızan kanı elimin tersiyle silerek ısrar ettim.

"Ben hain değilim."

Devran öfkeyle silahını kaldırıp başıma doğrulttuğunda ayak bileğimde milim milim ilerleyen parmaklarım bıçağıma kavuşma çabasındaydı. Fakat Boran bu kadar kolay ölmemi istemiyor olacak ki Devran'ın silahını üstten kavradı.

"Dur. Plana sadık kalacağız."

Devran şaşkınlıkla bense bir haber ikimizde Boran'a diktik bakışlarımızı.

"Kız hain çıktı. Nasıl olacak?"

Bende kaşlarım havada yerden diktiğim bakışlarımla bu sorunun cevabını merak ediyordum. Biraz da planı bilmeye ihtiyacım vardı. Fakat o mağaranın dışında bekleyenlere seslendi.

"Bakın lan buraya."

Kapıdaki nöbetçiler apar topar girdiğinde Boran beni işaret etti.

"Ellerini bağlayıp hücreye atın."

Adamlardan biri beni ayağa kaldırırken diğeri ip derdine düştü. Kısa sürede ellerimi bağlayıp Yağız'ın olduğu mağaraya götürdüler. İçeriye girdiğimizde hala bıraktığım yerde duran adam bizi fark edince başını kaldırdı. Beni gördüğünde dudaklarında oluşan kıvrımlar ona doğru

yaklaştıkça solmaya başladı. İterek yanına oturtturduklarında başımı öne eğerek saçlarımla yüzümü kapatmaya çalışıyordum. Yağız'ın delirmesi beni korkutuyordu. Yine de Yağız öfkeyle ikiliye döndü.

"Ne yaptınız lan kıza?"

İkiside Yağız'ı takmayarak mağaradan çıktı. Bense hala önüme bakıyordum. Buna son vermek adına bana doğru eğildi.

"Yüzüme bak."

Fısıltısı içimi parçalarken başımı az bir miktar ona doğru çevirdim. Kara gözleri yüzümde gezerken acı ve merhamet yerini karanlık bir öfkeye bırakıyordu.

"O piç kurusu mu yaptı bunu sana?"

Yalvaran gözlerle bakıyordum ona.

"Lütfen sakin ol."

Yanıma doğru kaykıldığında yüzümü sanki net göremiyor da bu sorunu çözmüş gibiydi.

"Neden seni buraya getirdiler?"

Üzgünce başımı yana yatırdım.

"Boran burada, patladım."

Dişlerini sıktı. Öfkesi kendini tüm benliğinde gösteriyor, hareleri ortalığı birbirine katacak kadar hırçın görünüyordu.

"Sana dokunan o parmaklarını tek tek kırıp bu dağlara ağaç diye dikmezsem..." Öfkeyle başını iki yana salladı. Alt dudağına dişlerini bastırıp gözlerini kapattı. Tekrar aralanan gözlerinin beyazı kırmızılaşmıştı bile. Nasıl bu kadar çok etkileniyordu anlamıyordum. Belkide anlayamıyordum. Şimdiye kadar hiç onun yaşadıklarına benzer şeyler yaşamamıştım. Beni korkutan tek şey onu kaybettiğimi sandığım o gündü. Şükür ki onda da yaralı da olsa bana geri dönmüştü. Bir yemin verir gibi devam etti. "O şerefsiz o..... çocuğunu seve seve s.... "

Yağız'ın ilgi çekici küfürleri başladığında onu durdurma ihtiyacı hissettim.

"Pala..." Göz göze geldiğimizde burup bir tebessüm sundum. "Buradan kurtulursak bu dediklerinin hepsini ben yapacağım."

Garip bir duraksama yaşadı. Tuhaf bakışları üzerime kitlendiğinde fısıldadı.

"Son dediğim hariç herhalde."

Gözlerimi devirmekle gülmek arasında çelişkiye düştüğümde suratım garip bir hal aldı. Bir de bunun üstüne dudağımdaki yara acıyınca suratım

buruştu.

Bana doğru eğilerek dudağımdaki yaraya acımasın diye üfleyen adamla donup kaldım. Sesim soluğum kesildi sanki. Şu halde bile yaşattığı duygu karmaşası içinde başımı döndürüyordu. Sadece başımı da değil, kalbim de dönüyordu. Sanki bir semazen kalbimin ortasına yerleşmiş Yağız için dönüyor, döndükçe huzur buluyordu.

"Deli."

Fısıltımla üflemeyi bıraktı ama geri çekilmedi. Dudaklarımdaki bakışları gözlerime tırmandı. Dudakları kıvrıldı. Nefesi tenimi yalayıp geçerken bakışları imalı bir hal aldı.

"Öpersem geçer."

Neyden bahsettiğini dudaklarıma düşen bakışlarından anlamam zor olmadı. Kendime hakim olamayacağımı hissettiğimde yutkundum. Konuyu değiştirmem gerekiyordu.

"İnşallah buraya yalnız gelmemişsindir."

Başını iki yana sallarken dudaklarında ukala bir gülüş vardı. Geri çekildi. Yalnız değildi. Fakat yine saptırdığım konuda kalmıştı.

"Sen öpersen de geçer."

Onun yandan bakışları üzerimde, bense beni bıraktığı arafta geziyordum. Hangimizinki geçerdi o zaman? Onunki mi, benimki mi? Benimki geçmeyecek gibiydi. Peki onunki ne durumdaydı?

Dalgın bir şekilde karşımda hala benden öpücük bekleyen, dünya yansa umursamayacak gibi davranan adama bakarken içeriye giren iki kişi bütün havayı dağıttı. Benim onlara kayan dikkattim Yağız'ı da etkiledi. İki adam önümüzde durduğunda biri beni diğeri de Yağız'ı kolundan tutarak kaldırdı.

"Nereye gidiyoruz?"

Yüzü puşi ile sarılı, omzuna astığı silahla beni çekiştiren adam yandan bir bakış attı.

"Şimdi anlarsın."

Mağaranın dışına çıktığımızda ortamdaki kalabalık merak uyandırıcıydı. Sanki birazdan seyirlik bir durum yaşanacaktı da onun için toplanmışlardı. Yaşanacak gibi de görünüyordu. Karşımda yapay ayaklarla sabitlenmiş kamera bunun kanıtı gibiydi.

Hemen yanımda duran Yağız'la göz göze geldik. O da ortamda olacakları hesaplamaya çalışıyordu sanırım. Sakin olmamı ister gibi gözlerini kapatıp açtı. Bu benim için yeterliydi. Yağız ne kadar ki özel hayatında problemli, her ne kadar deli, her ne kadar da fevri olsa da mesleğinde fazlaca akıllı ve

başarılı bir askerdi. Bu sebeple ona güveniyordum. Çünkü biliyordum ki bu dağları benden bile iyi biliyordu. Benim bildiklerimin çok daha fazlasına sahipken aynı zamanda fazlaca saha görevi ve tecrübesi vardı.

Lakin! Tüm bunların yanında bir de kendime güveniyordum. Yağız yere düşecek dahi olsa yanında ben vardım. Bizdeki tek sorun onun bir türlü bana güvenemiyor oluşuydu.

Beni çekerek karşıya doğru götürdüklerinde Yağız'la arama da mesafeler girdi. Yağız'ın karşısına geçirdiklerinde Boran ikimizin arasına girerek birbirimize olan bakışlarımıza son verdi.

"Gerçek ismin Rojbin mi yoksa Deniz mi?"

Karşımdaki adama alaylı bir tebessüm sundum. C hiçbiri demek istiyordum ama bu fazla ciddiyetsizce olurdu.

"Hangisini söylersen o."

Eliyle çenemi kavradığında parmakları ağır bir baskı uyguluyordu.

"Hainsen sana yapacaklarım hakkında bir bilgin var mı?"

Acıyan canımla kendimi kurtarmaya çalıştım. Fakat Yağız çoktan öne atılmıştı bile.

"Ulan işiniz gücünüz kadınlar. Anca kendinizden güçsüzlere saldırırsınız piç kuruları."

İlgi çekme çabaları sonuç verdiğinde Boran elini yüzümden çekti. Arkasındaki öfkesi de yüreği gibi deli adama çevirdi bakışlarını. Yağız'ın yanında duran adama başıyla işaret verdiğinde elindeki silahın arka ucunu karnına geçirdi. Sevdiğim adam iniltiyle iki büklüm olurken yanaklarıma geçirdim dişlerimi. Tepki vermemeliydim.

Boran bakışlarını tekrar bana diktiğinde yüzümdeki ifadeyi çözmeye çalışır gibiydi. Fakat bunu belli etmemek için elimden geleni yapıyordum.

"Sana bir şans vereceğim."

Yine ne yapmaya çalışıyor diye düşünürken arkama geçerek bileklerimde bağlı duran ipi çözmeye başladı. Bakışlarım sadece Yağız'ın üzerindeydi. O da aynı şekilde dikkatle bizi izliyordu. Ellerimi çözen adam yeniden karşıma geçtiğinde yanımızda duran adamın silahına uzandı. Onun elinden alarak benim elime tutuşturması şaşkınlık içerisinde kalmama sebep olmuştu.

"Ne yapıyorsun?"

Yaptığı şeyden keyif alır gibi gülümsedi.

"Sana inanmamı istiyor musun?"

İstemesem bile istemek zorundaydım.

"Evet."

Bir adım kenara çekilerek Yağız'la arama girdiği görüntüyü yeniden açtı. İşaret parmağı Pala'nın üzerindeydi.

"Eğer onu öldürürsen sana inanabilirim."

Yağız gülerek bakıyordu gözlerime. Belli ki şu ortamda bile eğlenen bir tek oydu. Onun için her şey bir delilik ve şakadan ibaretti.

"Size neden güveneyim? Sonra beni de öldürürseniz?"

Ciğerlerine doldurduğu havayı burnundan veren Boran sinsi ve tehlikeliydi.

"Biz sana neden güveniyorsak sende bize o yüzden güveneceksin. İkinizi de öldürebilirim ama sana bir şans veriyorum. Askeri öldüren biri hain olamaz değil mi?"

Alaycı gözlerle, dudağımdaki yarım kıvrımı da ekleyip silahımı ona doğrulttum.

"Çıkarın ne?"

Gülerek ellerini pantolonunun cebine koyduğunda sadece gövde gösterisi yapıyordu. "Beni vuracak kadar aptal değilsin herhalde. Kaç tane nöbetçi hazır bekliyor." Sağ elini cebinden çıkararak silahımın ucuna dokunup kenara itti. "Sen kardeşinin intikamını aldığını söyleyerek askeri öldüreceksin, ben de seni kaydedeğim. Bu sayede de canını bağışlamış olacağım. Hepsi bu."

Suratım buruştuğunda şimdi anlamıştım yapmak istediklerini. Ben çaresiz, kardeşi öldürülmüş intikam alan bir kadın olacaktım ve terör de bunun için bana yardım etmiş olacaktı. Askeri de arada kötü göstereceklerdi tabii. Ne güzel film çeviriyorlardı ama benim elime silah vermek aptallıktan başka bir şey değildi. Yine de sevdiğim adama bakmaktan alamadım kendimi.

"Yap güzelim."

Sadece dudakları kıpırdansada ne dediğini anlamak zor olmadı.

"Pekala, yapacağım."

Devran olan biteni kenardan izlerken Boran kabul etmemden mutlu kenara çekildi. Belli ki kameranın açısına girmek istemiyordu. Kameranın başında bekleyen teröriste seslendi.

"Başlat."

Ve bizim filmimiz başlamış oldu...

Elimdeki silahı karşımda duran Yağız'a doğrulttum. Bu hareketim onun biraz daha dik bir konum almasına sebep oldu. Ayaklarını çok az açarak

arada boşluk bırakırken kamuflaj pantolonu, üzerindeki asker yeşili tişörtü ve dik omuzlarına kaldırdığı başını da ekledi. Aramızda fazla bir mesafe yoktu. Bütün konuşulanları duymuş ve olacakları biliyordu.

"Sadece yapman gerekeni yap."

Yağız net sesiyle komutanım olarak emir verdiğinde kuruyan dudaklarımı ıslattım. Bir işarete daha ihtiyacım vardı. Bu şekilde bu cehennemden kurtulamazdık.

"Son sözlerini söyle asker."

O da gecikmedi. Sesi gür, ifadesi kendinden emin, her kelimesi vurgulu, içimizde yanan ateşse dilinin her bir noktasında ses buldu.

"VATAN UĞRUNA CAN ALIP CAN VERENLERİN ŞEREFİNE."

Yağız'ın dudaklarından dökülen her bir kelime aynı zamanda da işaretti. Sadece bana değil Kartal timine verilen bir işaret. Herkes ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Hemen Yağız'ın arkasında duran adamı hedef aldığımda hiç düşünmeden ateş ettim. Alnından aldığı isabetle yere yığıldığında aynı anda Yağız da yere çöktü. Etrafımızı saran adamlar bir bir yere düşerken bende çöktüm. Kartal timi iş başındaydı.

Bizi çektikleri kamera ilk hedefimdi. Bir yandan ateş ederek ilerlerken koşup kameraya ulaştım. Kavradığım gibi kendimi yere attım. Hemen yanımda bana silah doğrultan terörist aldığı darbeyle yere serilince nasıl olduğunu anlamak için başımı yana çevirdim. Bakışlarım Yağız'ı bulduğunda o çoktan ellerini çözmüş, bulduğu silahla bana bakıyordu.

"Kendini koru Güneş."

Apar topar kendimi bir kayanın arkasına saklarken ortalık bir anda karıştı. Herkes bir yerlere kaçışıyor, ortalık toz bulutundan geçilmiyordu. Sırtımı yasladığım kayada derin bir kaç nefes aldım. Tekrar teröristlerin olduğu kısma bakarak bir tanesini öldürüp Yağız'a baktım. Birbirimize yakın mesafedeydik. Tekrar etrafımı kontrol ettikten sonra çevik bir hareketle ona doğru koşmaya başladım.

Beni hemen fark ettiğinde koruma ateşi açmıştı bile. Yanına çöktüğümde ikimizde sırtlarımızı bulunduğumuz kayaya yasladık.

"Alacaklarım var."

Yağız başını benden tarafa çevirdi.

"Nerede?"

Çatık kaşlarını dikkate almadan karşımızdan gelen adama ateş ettim.

"Mağarada."

Sıkıntılı bir nefes verdi. Avuç içini açarak bana gösterdi.

"Beş dakikan var. Ben seni korurum."

Başımla onayladığımda Yağız arkasını dönerek ateş etmeye başladı. Onun yanından geçip mağaraya doğru koştum. Bir kaç adımda içeri girdiğimde karşıma çıkan ilk kişinin suratına tüfeğimi geçirdim. Hemen arkasındakine ateş ettiğimde koşmaya başladım. En uç kısma geçerek kendi işaretlediğim yeri kazmaya başladım. Kısa sürede bulduğum paketi belime yerleştirdim. Tam kalmak için hareketleniyordum ki başımda hissettiğim silahla kıpırdayamadım.

"Kaçacağını mı sandın?"

Devran'ın sesini hemen tanırken yavaşça ayağa kalktım. Ellerimi kaldırarak ona doğru döndüğümde dudaklarımı dilimle ıslattım.

"Sakin ol."

Sanki ona gereksiz bir şey söylemişim gibi gülümsedi.

"Bu mağaradan sadece cesedin çıkacak."

Mağaranın girişinde bize doğru yaklaşan Yağız dikkatimi çektiğinde bu sefer de ben gülümsedim. Ellerimi iki yana doğru indirirken avuç içlerim tavanı gösterecek şekilde yarıda bıraktım.

"Kim bilir belki senin çıkacak sağlam bir cesedin bile olmaz."

Devran ne dediğimi anlamaya çalışırken Yağız arkasından silahı ensesine yaslamıştı bile. Bu fırsatı kaçırmayarak tek hamlede Devran'ın elindeki silahı aldım. Bana attığı yumruğu unutmamamdan sebep okkalı bir yumruğu suratına geçirdim. Yere yapışmasını Yağız engellemişti.

"Yapma Rojbin."

Karşımda kanayan burnunu tutarak yalvaran adamla suratımı buruşturdum.

"Ben yapmayacağım ki. Ben olsam acısız olurdu."

Devran yine söylediklerimden bir şey anlayamazken Yağız ukala bir gülümsemeyi çoktan yerleştirmişti dudaklarına. Kara gözlerinin içine yapmasından memnun olacak şekilde bakıyordum.

"Hızlı ol."

Başını yana yatırarak gülümsedi.

"Girişte bekle."

Silahımı alıp çıkışa ilerlerken Devran'dan büyük bir inilti koptu. Merakla başımı çevirdiğimde Yağız nasıl vurduysa yere sermişti. Tıpkı bana dediği gibi Devran'ın elini kavradığında yüzümü buruşturarak önüme döndüm.

Devran'dan yeni bir inilti mağarada yankılandığında muhtemelen parmağının biri çoktan kırılmıştı.

Mağaranın girişine geldiğimde tek tük silah sesleri vardı. Dikkatli bir şekilde etrafıma bakınırken Aykut'u fark ettim. Biraz ileride bana doğru geliyordu. Hemen diğer tarafta Gökhan dikkatimi çekti. Bir teröristi boğazından kavramış ayaklarını yerden kesmişti. İlk defa onu böyle görmüş olmak mağarada duyduğum bağırışları bile bana unutturdu. Nefessiz kalan leşi bıraktığında yere serildi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi etrafını kontrol ederek silahını kavradı. Bizden tarafa döndüğünde göz göze geldik. Gülümseyerek bize gelişini kaşlarım havada izliyordum. Soğuk kanlı olduğunu biliyordum ama bu kadarını bilmiyordum.

Hemen onun arkasında görünen Emirhan'la etrafa bakma ihtiyacı hissettim. Emirhan ekibin en son ortaya çıkan üyesiydi. O da göründüğüne göre ortalıkta kimse kalmamıştı. Koca kamp yerle bir olduğunda bundan ne yalan söyleyeyim fazlaca memnundum.

İşte bordo berelilerin en güzel yanlarından biri de buydu. Koca bir kampı beş kişi yerle bir edebilir, tek bir yaşamsal iz bırakmadan geri gidebilirdi. Bu sebeple bordo bereliler sayı olarak az ve nadir görev alıyorlardı. Yıkım ekibini her dakika kullanmak da akıl karı olmazdı zaten.

"Komutanım."

Aykut'un neşeli sesini duyduğumda ona doğru döndüm. Bir iki adımda yanıma gelerek sarıldı.

"Özledik be komutanım."

Aynı samimiyetle sarıldım ona.

"Bende özledim."

Aykut'la ayrılmamızla Gökhan kollarını iki yana açtı.

"Kavuştuk Güneş'imize."

Onunla da sarılıp ayrılmamızla Emirhan'la da sarıldık.

"Sonunda be. Pala bize işkence yapmayı bırakır artık."

Geri çekilerek Emirhan'ın yüzüne baktım.

"Nasıl bir işkence?"

Ağzından bir şey kaçırmış gibi sıkılgan bir tavır aldı. Gökhan yine azarlamaktan alamadı kendini.

"Oğlum bir kere de tut çeneni."

Tekrar bakışlarımı Emirhan'a diktiğimde arkamda hissettiğim hareketlilik dikkatimi çekmişti.

Yağız mağaranın girişinde yüzünde ve ellerindeki kanı silmekle meşguldü. Karşıma geçip dikildiğinde ellerini de silip kanlı bezi cebine koydu. Yüzümde tek bir mimik oynamadan izlemiştim onu. Tabii kollarını iki yana açana kadar.

"Bana da sarılmayacak mısın?"

Şaka yapıyordu muhtemelen ama çok ciddi duruyordu. Hayır hayır... Şaka yapmıyordu.

Diğerleri susmuş bize bakarken içimi bir acı kapladı. Kalbim çoktan kalbine sarıldığında bedenim bir adım geri attı. Başımı bizi izleyen ekibe çevirdim.

"Boran nerede?"

Emirhan yolu işaret etti.

"Arabayla kaçtılar."

Karşımda hala kollarını iki yana açmış beni bekleyen adama diktim bakışlarımı.

"Çoktan haber vermişlerdir. Gitsek iyi olur."

Onun cevap vermesini beklemeden arkamı döndüm. Ellerini hala indirmemiş, beni bekleyen halini görmek istemiyordum. Dayanması çok zordu.

Evet... Onu deli gibi özlemiştim ama ben yine de sevdiğim adama arkamı döndüm. Çünkü ben geçmişimden ders alalı çok oluyordu. Bu dağlarda düşünecek çok zamanım da olmuştu.

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

Duyurular için Wattpad profilimi lütfen takip edin.✷

Görüşmek üzere...

İnstagram:soylumery

35. Ben de Özgürüm

Merhaba

Hızlıca geldik. 😍

Yorumları biraz azalttınız mı? Hadi bu bölüm şaşırtın beni.

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum.

Keyifli okumalar ✳

Aşkı kim icat etti ki? Bozuk bir saat gibi. Bir şeyler gösteriyor ama doğru değil. Günde iki kez doğruyu göstermek dışında bir faydası yok. Tek sorun o iki doğrunun birbirini delicesine seven o iki kişi olması. Geri kalanında ise hep kırıklıklar.

Bozuk bir saati kurtaran tamir aşkı da kurtarır mı? İşin ustası olmadıktan sonra neye yarar?

İnsanın kendi toprağı kadar güzeli yok bu dünyada. İki aydır deli gibi özlediğim toprağıma helikopterden iner inmez kavuştum. Gerçekten de ayaklarım yere bastı. İki ay boyunca ne çektiysem hepsi uçup gitti. Nasıl da keyfim yerine gelmişti. Tabii bu durum karargah binasından içeri girene kadar sürdü. Üzerimi bile değiştiremeden Turan albayın isteğiyle toplantı odasına çağırıldım. Bir daha da çıkamadım. Gece yarısını bulmuştu toplantı. Saatlerce konuşma yapmış istihbarat sağlamıştım. Bu toplantıya MİT ve Yağız da katılmıştı. Bunun dışında babamı da konferans yöntemiyle bağlamışlardı. Fakat toplantı boyunca neredeyse Yağız'ın hiç sesini duymadım. Sadece beni izledi. Saatlerce ben anlatırken o sadece sesimi ilk defa duyup büyüsüne kapılmış gibi beni dinledi. Gözlerini bile ayırmadan...

Sonrasında toplantı biter bitmez üzerimi değiştirip karargahtan çıktım. Yağız'ı bırak kimseyi bekleyecek halim yoktu. Yola çıktığımda beni takip ettiğini görmüştüm. Arabasıyla hemen benim arkamdan geliyordu. Bunu da umursamayarak eve geldim. Kapıyı sessizce açıp içeri girdim. Leyla'nın uyanmasını istemiyordum. Kendimi hemen duşa attım. Sonrası ise huzurlu dakikalar...

Bir banyo bu kadar huzurlu, güzel, keyifli, rahatlatıcı bir yer olabilir mi? Bir buçuk iki saate yakın çıkmadım. Saçlarımı yıkadım dakikalarca, vücuduma iki ayın kirini kaldırmak istercesine kese attım. Saç kremimle

saçlarıma bakım yaptım, yüzüme maske yaptım. İşlerim bittiğinde saçlarımı aheste aheste kuruttum, tüm vücuduma losyon sürdüm, yüzüme nemlendiricilerimi sürdüm. Sarındığım havluyla geç de olsa banyodan çıktığımda parmaklarım suda çok kalmaktan buruş buruş olmuş, hafiflemiş ama bir o kadar da yorgun bedenim hızlı adımlar atarak odama gitmem için çaba göstermişti. Temiz iç çamaşırlarımı giyip üzerime şort ve askılı takımdan oluşan pijamalarımı giyerek yatağa girdiğimde hayatta daha güzel bir an olamayacağını düşünüyordum.

Mükemmeldi...

Bir insanın yatağı bu kadar güzel, pamuk pamuk olabilir mi? Huzurlu, güvenliydi. O dağlarda taşların üzerinde üşüyerek ellerim tetikte, kuş uykusunda uyuduğum geceler rahat yatağımın ne kadar sıcak ve güvenli olduğunu bir kez daha hatırlatmıştı bana.

Sırt üstü, kollarımı iki yana açarak yatarken sağıma dönme ihtiyacı hissettim. Ellerimi yanağımla yastığım arasına sıkıştırıp derin bir iç çekerek gözlerimi kapattım. Gözlerimin önünde beliren kara gözlerle pat diye göz kapaklarımı araladım. Nereden çıkmıştı bu adam?

Soluma dönerek aynı pozisyonu alıp yeniden gözlerimi kapattığımda bu sefer de Yağız'ın kollarını iki yana açarak sarılmamı beklediği an geldi gözümün önüne. Tekrar gözlerimi aralayıp yanaklarımı şişirdim, olduğum yerde doğrularak yatağa oturdum.

Her şey hallolmuşken şimdi de onun kara gözleri uyutmuyordu beni. Neydi benim suçum, neydi benim çilem? Neden deli gibi hala onu düşünüyordum? Bu nasıl bir aptallıktı? Daha güçlü olmalıydım. Onun için üzülmemem, affetmemem gerekirdi. Kızgındım... Ona hala çok kızgın ve sinirliydim. Yine de kalbim şu yataktan kalkıp kapısını çalmam için adeta bana yalvarıyordu. Sarıl Bahar, öp o zaman her şey geçer, ikiniz de iyi olacaksınız diyordu ama aklımın önüne geçecek kadar güçlü değildi. Aklımın da kalbimin de canı cehenneme. İkisini de duymak istemiyordum. İkisinden de nefret ediyordum.

İçimi daraltan düşüncelerle ayağa kalktım. Bedenim komutu çoktan almış, beni pencerenin önüne götürdüğünde perdeyi araladım. Bakışlarım boş yolda gezindi bir süre. Tek bir hayat belirtisi yoktu gecenin bu saatinde. Bakışlarım karşı binada gezinirken tam karşımdaki daire dikkatimi çekti. Yağız'la karşı karşıya olan dairelerimizden sebep onun odası benim odamın hemen yanındaydı. Arada boşluk vardı elbet ama benim penceremden sonra onunki geliyordu.

Karşıda gördüğüm yansıma bir silüet gibiydi. Odanın perdesi aralık ve o da tıpkı benim gibi camdan dışarıyı izliyordu. Bir an bende görünüyor muyum diye telaşa düştüm ama yok, benim odamın ışığı kapalıydı. Sıkıntılı bir nefes verdim. Bir kez daha bakmaktan alamadım kendimi. Niye uyumuyordu ki? Saat çok geçti. Neyi izliyordu acaba? Aşağıda gezindi tekrar bakışlarım. Hiçbir şey yoktu. Başımı kaldırıp yeniden karşı cama baktım. Düşünüyordu belkide.

Ya da.... uyuyamamıştı.

Gözlerinin altı da mordu zaten. Uyuyamıyor olabilir miydi acaba? Kabusları ağırdı sonuçta.

Kalbime ilmek ilmek yer eden sızıyla geri çekildim. Çabucak sanki kararım değişecek gibi yatağıma yattım. Uyu Bahar, uyursan düşünemezsin.

☀☀☀

Cennet ve cehennem kalbimin iki köşesi gibi. Kimilerini cennetime alıp sonsuz sevgi sunarken kimilerini cehennemime alıp yakmayı seçiyorum. Bensizlikleriyle kavrulsunlar istiyorum.

Yağız.... Araftaki adamım. Ne cennetime ne de cehennemime koyamadığım.

Gözlerimi aralamak istemiyordum bu sabah. Zaten çok geç yatmışken akşama kadar uyuyabilirdim. Uyku bir ihtiyaçtı. Hele benim için su gibi, ekmek gibiydi. Yine de vücudumu uyanmaya iten şey herhalde uykumu almış olmamdandı ya da burnuma gelen güzel kokulardan.

Gözlerim hala kapalı yüz üstü yattığım yatakta elimi kaldırarak komodinin üzerine bıraktığım telefonumu aradım. Elime değdiğinde kavrayıp yandaki tuşuna bastım. Ekran açıldığında saat on ikiye geliyordu. Gözlerimi irice açarak saate tekrar baktım. On ikiye çeyrek vardı. Ne uyumuştum bee...

Yerimden kalkarak mutfaktan gelen sesleri dinledim. Leyla bugün çalışmıyor muydu? Herhalde izin günüydü. Aynada kendime denk geldiğimde bir gözüm kapalı bakıyordum. Saçlarım dağılmış, gözlerim şişmiş sersem gibiydim.

Elimle saçlarımı karıştırarak geriye atarken aynanın önünden çekildim. İstikamet mutfaktı. Uygun adımlarla ilerlerken kokular daha güzel bir hal almıştı. Menemendi sanki ama emin değildim. Mutfak kapısının önüne geldiğimde duraksamak zorunda kaldım. Çünkü beklediğim kadın profili yerine karşımda bir erkek vardı.

Arkası dönük, tezgaha yaslanmış, bir şeyler doğrayan adam Yağız'dı. Mavi gömleği kot pantolonu ve yine dik duruşu arkadan bile onu fazlaca ilgi çekici gösteriyordu. Hissetmiş gibi başını yana doğru çevirdi ama tam bana dönmedi.

"Günaydın, uyanabildin sonunda."

Bedenimi kapı pervazına yaslayıp kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Evimde, mutfakta ne aradığını söyler misin?"

Başını bana çevirmeden tavaya bir şeyler ekledi.

"Sana kahvaltı hazırlıyorum. Hiç uyanmayacaksın sandım."

Bulunduğum yerden sıyrılarak ona doğru bir kaç adım attım. Ben uyanmıştım da o benden önce nasıl uyanmıştı.

"Leyla nerede?"

Omuz silkti. Gömleğinin kollarını katlamış usta edasında çalışıyordu.

"İşe gideli çok oluyor."

Yanında bittiğimde tavadaki müthiş kokularla dudağımı yaladım. Ne yalan söyleyeyim çok açtım. Uzun zamandır o kadar kötü şeyler yemiştim ki şu an tavada gördüğüm her şey çok lezzetli görünüyordu. Yağız... bunu bilerek burada bana kahvaltı hazırlamıyorsan bende bir şey bilmiyordum.

"O saatten beri burada mısı...."

Başımı kaldırdığımda bana bakan adamla göz göze geldim. O kadar dikkatliydi ki bakışları ne cümleme devam edebildim ne de gözlerimi gözlerinden koparabildim.

Yaptığı işi bırakarak bana doğru döndüğünde bende nefes almayı bıraktım. Elini kaldırarak dağılan saçlarıma uzandı. Yüzüme dökülen tutamı kulağımın arkasına sıkıştırırken yüzünde güzel bir tebessüm vardı.

"Bu pijamalarını daha çok sevdim. Ayıcıklı da güzeldi ama favorim bunlar."

Dudaklarımı birbirine bastırarak yine ve yine üzerimdekilere bakma ihtiyacı hissettim. Şort ve askılıdan oluşan pijamalarım üzerimde varlığını bile unuttuğum şeylerdi. Bir adım geri çekildim.

"Bu seni ilgilendirmez."

Beni duymamış gibi bir adım daha atarak açtığım mesafeyi yeniden kapattı. Kolunu belime sardığında kalbim yine kontrolünü kaybetti. Yerinden çıkacak gibi atarken bunu Yağız duyacak ve anlayacak diye ödüm kopuyordu.

"Haklısın..." Alnıma dudaklarını bastırarak uzun uzun kokumu içine çekti. Geri çekilerek gözlerimin içine baktı. Sanki ilacını almış kadar

huzurluydu. "Buna da hakkım yok ama hoş gör be Bahar, az beklemedim."

Ellerim göğsünde Yağız'ın kara gözlerinin en iç noktalarına bakıyordum. Kalbim eriyip gidiyordu. Onun gözleri ateşti, benim kalbim kar tanesi. O bakıyordu, benim kalbim eriyordu. Yine de dilim hala benim hakimiyetimdeydi.

"Elimi yüzümü yıkayıp üzerimi değiştirsem iyi olacak."

Sıkıntılı bir nefes verip belimdeki elini geri çekti. Sessizce tekrar işine döndüğünde üzülerek arkamı döndüm. Bilmiyorum işte, kalbimde bir yerler onun için sızım sızım sızlıyordu.

Lavaboya girip işlerimi hallettikten sonra odama geçtim. Altıma lacivert bileklerimin üzerinde biten dar bir eşofman, üzerime de beyaz, sade v şeklinde geniş yakalı yarım kol, rahat tişörtümü giyip ön kısmını eşofmanımın içine sıkıştırdım. Saçlarımı yine bağlamadım. Yağız böyle severdi zaten ama onun için değil bir kere, istemediğim için toplamadım. İstemsiz parfümüme gitti ellerim. Boynumun iki yanına sıktım aynada kendimi izlerken. Makyaj yapmayı özlemiştim ama kahvaltı yapacağım için dudaklarıma bir şey sürmedim. Sadece kirpiklerime rimel sürdüm o kadar.

Yeniden mutfağa girdiğimde Yağız masayı hazırlamıştı bile. Nasıl lezzetli ve güzel duruyordu. Resmen donatmıştı. Allah'ım yoksa ben mi çok açtım? Ellerimi sandalyeye yaslayıp başımı ona çevirdim.

"Yapılacak bir şey var mı?"

Çayları koyarken yine benden tarafa dönmedi.

"Otur sen."

Sanki bunu bekliyor gibi ikiletmeden oturdum. İki bardağı da masaya bıraktığında çoktan çatalıma taktığım şeyleri ağzıma atmaya başlamıştım. Tekrar ocağın yanına giderek tavayı alıp masanın ortasına bıraktı. Bunu bekliyormuş gibi masada duran ekmekten küçük bir parça kopardım. Tavadaki menemene batırıp ağzıma attığımda Yağız sandalyeye oturuyordu.

"Imm... harika. Çok iyi..." Yanmamdan sebep elimi kaldırarak yelpaze şeklinde yüzüme sallamaya başladım. Bu da yetmez gibi dudağımın kenarındaki yara da acımıştı.

Gülerek eliyle yanağımdaki yaraya dokundu. "Afiyet olsun."

Göz göze gelmemizle dudaklarımı birbirine bastırdım. Kendimi geriye çekerek gülümsedim.

"Eline sağlık. Bu kadar becerikli olduğunu bilmiyordum."

Eli boşluğa düştüğünde alt dudağını ısırarak önüne döndü. Çayına uzanıp yandan bir bakış attı.

"Çok bir şey bildiğim yok. Kendi karnımı doyuracak kadar işte."

Dayanamayıp bir parça daha ağzıma attığımda gülümsedim. "Bir de benimkini." Göz göze geldiğimizde hata yapmış gibi düzeltmeye çalıştım. "Benimkiniydi yani."

Gözlerini devirerek bardağını masaya bıraktı.

"Kahvaltını yap Bahar."

Sessiz kaldım çünkü şimdi Yağız'la kavga etmeyi bende istemiyordum. Uslu uslu yaptık kahvaltımızı. Tartışmadan kavga etmeden. Çünkü bu yolun sonu buna gidiyordu. İkimizin de eteğindeki taşları dökmesi gerekirdi. Öyle de oldu.

Yağız pek bir şey yemedi. Benim kadar iştahı açık değildi. Daha çok çay içip bekledi, beni izledi. Sanki ben yedim o doydu.

Bardağındaki çay bittiğinde gözüme takılınca yenisini doldurmak için bardağını kavradım. Ayağa kalkarken bardakla birlikte elimi kavradı.

"İçmeyeceğim." Kararlı bakışlarıyla o da ayağa kalktı. "Doyduysan içeride oturalım biraz."

Vaktin geldiği çok açıktı. İkimizde odaya geçtiğimizde Yağız üçlü koltuğa oturarak yanını işaret etti ama ben onu reddederek karşısına oturdum. Yanında oturmak bana sağlıklı gelmiyordu.

"Bahar...." söyleyecekleri zormuş gibi öne doğru eğildi ve kollarını dizlerine yasladı. "Biliyorum kızgınsın; üzdüm, kırdım... Sende güzel intikam aldın ama bırakalım da geçmiş geçmişte kalsın. İkimizde ders aldık."

Gülerek arkama yaslandım.

"Sahiden aldın mı dersini? Mesela hangi operasyon için arkamdan iş çevirmeyi planlıyorsun bu sefer. Hiçbiri mi?" Burnumdan bir homurtu yükseldi. "Hiç inandırıcı gelmedi."

Kaşlarını çatarak elini alnına götürdü.

"Anlamıyorsun Bahar. Niyetim seni saf dışı bırakmak değildi. Sadece korumaya çalışıyordum. Görev tehlikeliydi. Dedim ki...."

Öfkeyle ayağa kalktım.

"Diyemezsin! Sen benim yerime diyemezsin Yağız. Seni anlıyorum. Korkularını, kırıklıklarını, canını yakan her şeyi anlıyorum ama beni arkaya atamazsın. Ben neden bu mesleği seçtim sence? Neden o kadar senemi harcadım bir fikrin var mı?"

Aynı şekilde Yağız da ayağa kalktığında sakin olmayacağını belli eder gibiydi.

"Var... el bebek gül bebek büyüyüp babana ve amcalarına özenerek bu mesleğe hayran olduğunu ve sonra da bu mesleği seçtiğini görebiliyorum. Ulan aldın intikamını. İt gibi arkanda beni yaralı halde bırakıp gittin. Nasıl bıraktın Bahar? Hiç mi acımadın? Aklına gelmedi mi çekeceğim acı?"

Elimi kaldırarak parmağımı göğsüme bastırdım.

"Beni anla istedim. Beni bu mesleğe olan aşkımı anla istedim. Küçük kız çocuğu yok senin karşında. Mesleğim söz konusu olduğunda sen bile önümde dursan ezip geçebileceğimi gör istedim. Çünkü benim bu mesleğe olan hayranlığım da sevgim de senin düşündüğünden çok daha fazla." Göğsümdeki parmağım onu işaret ettiğinde fazlasıyla öfkeliydim. "Hiç yoktan ben senin gibi arkandan iş çevirmedim, görev aldım ve göreve gittim."

Öfkeli adımları evin içinde dolaşmaya başladı. Kontrolü kaybetmeye başlamıştı. Konu ben olduğumda bu çok kolay oluyordu. Parmağını havada salladı.

"Sen... Sen beni anlamıyorsun. Yaptım. Seni arkamda bırakıp gittim ama deli gibi korktuğum için, sana bir şey olacak diye. Beni hoş görmeyeceğini biliyordum ama dedim ki canı sağ olsun da gerisi önemli değil." Tam önümde durduğunda öfkeli bakışları üzerimde geziyordu. "Aldın intikamını, yanıma bırakmadın. Hasta yatağımda beni bıraktın gittin." Sakin çıkan sesi bir anda volkan gibi patladı. "Ulan iki ay boyunca uyku girmedi gözüme. Her yerde seni aradım. Babana yalvardım Bahar. Düşünebiliyor musun babanı arayıp yerini söylemesi için yalvardım ben. Aç mısın, hangi it peşinde, gece rahat uyuyabiliyor musun diye her gün her saat seni düşündüm." Sesi kısıldığında yaralı bir aslandan farksızdı. "Kızım bana da yazık lan. Yaptık bir hata. Bedelini de ödettin." Sıkıntılı bir nefes verdi. Kara gözleri yalvarır gibiydi. " Ama bizi bitirme."

Gözümden bir damla yaş süzüldü. Hemen dibimde devasa bir şekilde karşımda dikilen adama ne desem azdı. Ağlasam azdı, sarılsam azdı. Dilimse bir zehir gibiydi.

"Ben iki ay önce bitirdim bu ilişkiyi. Tıpkı senin bir zamanlar bitirdiğin kadar kolay bitirdim."

Dudaklarında alayla birleşen acı bir kıvrım yer etti.

"Ben bitiremedim. Sen yapabilecek misin?" Sanki bunun aksini kanıtlamak ister gibi belime dolanan kolu beni kendine çekti. Bakışları saçlarımda gezerken eli yine yüzüme düşen tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Kulağımdan yanağıma uzanan parmakları usul usul boynuma,

oradan da göğsüme indi. Kalbimin üzerine parmağını bastırarak göz göze gelmemizi sağladı.

"Burası benden vazgeçebilecek mi?"

Kaşlarımı çatarak göğsümdeki elini kavradım. Sesim kendinden emin çıksa da kalbim sadece onu fısıldıyordu.

"Kimse vazgeçilmez değildir üsteğmenim."

Kasılan çenesi sert bakışları bana olan kızgınlığından mı yoksa kendine olandan sebep mi bilmiyordum. Kavradığım elini kaldırarak dudaklarına götürüp elimi öptü. Hala orta yol bulmanın derdindeydi.

"Seni bırakmam, iki cihan bir araya da gelse seni bırakmam."

Alaylı gülüşlerimle alt dudağımı ısırarak başımı biraz daha kaldırdım.

"Ne yapacaksın? Zorba bir adam gibi mi davranacaksın? Bu ilişki bitti Yağız. Sen istesen de istemesen de. Ne zaman beni görürsen bende seni o zaman göreceğim. Şimdi git evimden."

Belimdeki eli düşerken bir adım geri çekildi. Kara gözlerine kırıklıkla birlikte bir soğukluk geldi sanki. Bu canımı yaktı. İstemiyordum bana soğuk bakmasını. Ama bunun içinde ne gerekiyorsa yapıyordum.

"Ağır konuşuyorsun Bahar. Ben orta yol bulmaya çalıştıkça kestirip atıyorsun. Varsın öyle olsun. Öfken ve kızgınlığın kalbinin önüne geçsin. Zorba bir adam olmayacağım. Kararında özgürsün." Arkasını dönüp bir adım atmıştı ki sanki yapacağı eklemeyi unutmuş gibi yeniden bana döndü. "Ama.... Bundan sonra bende özgürüm. Aklında bulunsun."

Suratıma kapanan kapıyla Yağız çekip gitmişti. Bense yine arkasında öylece kalakaldım. Sadece bu da değil. Arkasında bana bıraktığı sözlerle de kalakaldım. Ne demekti artık bende özgürüm? Neyin özgürlüğü oluyordu bu?

☀☀☀

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

Bahar'ı bekleyen sürprizler olacak.

Bir sonraki bölüm ne zaman gelir bilemem ama geleceğini biliyorum.

Duyuru ve alıntılar için beni Wattpad ve instagramdan takip etmeyi unutmayın.

Sağlıcakla kalın hoşça kalın☀

36. Biz de Yakışıyorduk

Merhaba...☀

Bu bölümü geceyektran, NisaNUR_Ksn, Mavi000073 e ithaf ediyorum.

zeyneepdiyebiriii geçmiş doğum günün kutlu olsun canım. Nice mutlu sağlıklı yaşların olsun. Keyifle oku.

Siz bölümü okuyun ben de yorumları🤭

Keyifli okumalar dilerim ☀

Özgürlük:

Her hangi bir koşulla sınırlanmama, zorlamaya, kısıtlamaya bağlı olmaksızın düşünme ve davranma durumu.

İlkokul öğretmenim özgürlük kavramını anlatırken senin özgürlüğün başkasının özgürlüğünü kısıtladığın anda son bulur demişti. Demekki özgürlük kavramı öyle çok da uçsuz bucaksız bir olgu değil. Bir insan ancak kendi alanında sınırsız bir özgürlüğe sahip. Kendi alanın dışına çıktığında özgürlük kavramı kısıtlanmaya başlıyor. Yani alanın genişledikçe özgürlüğün de aynı oranda daralıyor.

Bana kalırsa özgürlük konusunda sınırsız olduğumuz tek bir yer var, o da kafamızın içi. Oraya kimse karışamıyor. Lakin öyle baskılanan insanlar var ki bazen kafasının içinde dönüp duran düşüncelerde bile özgür olamıyor...

Şu kelimeyi bir zamanlar ne kadar da severdim. Özgürlük... hepimiz olmayı istediği, herkesi mutlu eden şey. Olsun olmasına da Yağız niye özgür oluyor ya? Ona bu halkı kim verdi? Herkes özgür olabilir. Ben, sen, o, biz, siz, onlar... fakat Yağız özgür olamaz. Olamaz işte.

Nasıl bir özgürlük bu? Neyi kastetti? Kararlarını mı, davranışlarını mı? Yoksa kararlarına bağlı davranışlarını mı?

Ben bitti derken bile zincirlerimi kırıp özgürlüğümü ilan edemezken o nasıl oluyordu da özgürüm diyebiliyordu? Hayır yani, beni anlasın diye bitirdiğim ilişki kalbimizde de bitmemişti ya. Yoksa bitmiş miydi?

Yok daha neler?

İki cihan bir araya gelse bırakmam diyen Yağız'dan bahsediyoruz. Blöf yaptığını anlamayacak mıyım yani? Komik... Yağız'ın özgürlüğü benim

kalbim çerçevesinde. O kadar yani. Benim özgürlüğümse onun bir bakışında gizli. O kara gözleri benim esaretim.

Aşk özgürlüğü kısıtlar mı? Kısıtlıyor işte. Ancak herkes kendi aşkında izin verdiği kadar kısıtlanır. Lakin sadakat ve bağlılık kısıtlanma olarak görülürse o zaman kalp kaybeder. Belkide o yüzden kalp ve beyin birbirinden ayrı fakat bir o kadar da birbirine bağlı çalışır.

İki gün sonrası verilen tatilin bitmesiyle bu sabah iş başı yapıyordum. Heyecanlı biraz da hasret doluydum. Çünkü karargahı özlemiştim. En önemlisi de iki gündür Yağız ortalarda yoktu. Sadece sabah işe giderken bir de akşam işten geldiğinde gördüm. Bunun sebebi ise çok açık. Gelecekleri saat camda beklemek gibi aptallıklarım oldu. Pişman değilim.

Saçımı at kuyruğu yapıp üzerime mavi bir gömlek giydim. Altımda aynı tonlarda bir kot pantolon vardı. Pantolonumun içine de gömleğimin uçlarını sıkıştırdım. Üstten bir iki düğmem açıktı. Kollarını katlamayı tercih ettim. Hafif de bir makyaj yaptım. Bileğime yine sevdiğim bilekliklerimden geçirdiğimde son olarak silahımı da belime yerleştirip çıktım odadan.

Mutfağa girdiğimde canım hiçbir şey yapmak istemedi. Bir bardak su içip çıkarken kapıda telaşla bana doğru gelen Leyla ile karşılaştım.

"Ah... uyuyakalmışım. Saçlarım düzgün duruyor mu?"

Gülerek kaküllerine uzanıp düzeltmeye başladım.

"İyi görünüyorsun ve sana da günaydın."

Yüzündeki yorgun gülümsemeyle üzerini düzeltti. Altında siyah bir çorap, üzerinde kısa siyah eteği, giydiği beyaz gömleği ile fazlaca hoş görünüyordu.

"Günaydın. Sende fena değilsin."

Sırıtarak söyledikleriyle gözlerimi devirdim.

"Ne güzel iltifat sabah sabah."

Yanağımdan bir makas alarak mutfağa adımladı.

"Aslında sana özeniyorum. Sarışın güzelleri severim."

Ona doğru dönerek kollarımı göğsümde birleştirdim.

"İnsanlar hep kendinde olmayan şeylere özenir. Kendini fark etmelisin."

Tıpkı benim gibi koca bir bardak suyu içip elindekini bıraktı.

"Fark edip fark edilememek peki." Yanlış bir şey söylemiş gibi elini havada salladı. "Her neyse... Açım."

Onu az çok anlıyordum. Beklediği tarafından fark edilememek insana koyuyordu.

"Dışarıdan bir şeyler alırız. Gel bırakayım seni."

Neşeyle yanıma adımladı. Yüzündeki tebessüm her seferinde gözlerine de yansıyordu.

"Yaa çok teşekkür ederim. Çantamı alıp geliyorum."

Seke seke giderken başımı iki yana salladım. Gerçekten sevimli bir kızdı. Arabası olmadığı için taksiyle ya da bazen dolmuşla gidiyordu işe. Fırsat buldukça onu bırakmayı adet haline getirmiştim ama bu adet sadece bana özel değildi. Her nedense Gökhan da arada bırakma ihtiyacı hissediyordu.

Süslü, cici bir kız olmayı uzun zaman önce bırakan ben, yanımda çanta taşımayalı da uzun zaman olmuştu. Telefonumu cebime atar küçük cüzdanımı da diğer cebime sıkıştırıp çıkardım genelde. Leyla ise benim tam tersim hanım hanımcık bir kızdı. Kendine uyan klas çantasını da alıp dağılan saçlarını toparlamaya çalışarak yanıma geldi.

"Ben hazırım."

Montumu üzerime geçirip spor ayakkabılarımı alarak kapıyı açtığımda Leyla da topuklularını kavradı. İkimizde ayakkabılarımızı giyerken karşı kapı açıldı.

"Lan ne süslendin, çık hadi."

Yağız yüksek sesiyle içeriye bağırırken bizi fark ettiğinde gözleri hemen beni buldu.

"Bir tıraş olalım dedik içine ettin." Homurdanarak kapıya çıkan Gökhan da bizi gördüğünde anlık bir duraksama yaşamıştı. Leyla'ya kısa bir bakış atıp bana gülümsedi. "Ooo komutanım günaydın."

Leyla kapıyı kilitlerken bende gülümsedim.

"Günaydın."

Yağız ses çıkartmadan merdivenlere yöneldi. Yanımızdan umursamazca geçip gittiğinde arkasından bakakaldım.

Gökhan bir iki adımda yanımıza geldiğinde kaşlarını çatmış Leyla'yı süzüyordu.

"Hastaneye mi?"

Leyla sorudaki manasızlığın içinde boğulurken başka nereye olabilir der gibi baktı.

"Evet."

Onları arkamda bırakarak merdivenleri yavaş yavaş inmeye başladım.

"Ben seni bırakırım."

Gökhan'ın sesi kulaklarıma gelirken dudaklarım kıvrıldı. Çok yardımseverdi.

"Teşekkür ederim ama Bahar bırakacak."

Leyla da merdivenleri inerken Gökhan peşine takılmıştı bile.

"Şoförlüğümden bu kadar çabuk mu sıkıldın?"

Merakla arkamı döndüğümde Leyla da duraksamış, Gökhan'a çevirmişti başını.

"Ne ilgisi var?"

Tekrar önüme dönerek merdivenleri biraz daha hızlı indim. Sohbet beni pek sarmamıştı. Ya da beni saran şey aşağıda bekliyordu. Aşağı indiğimde maalesef ki beklentilerim karşılıksız kaldı. Çünkü ortada ne Yağız vardı ne de arabası.

Öfkeyle arabama ilerleyip şoför koltuğuna oturdum. Arabayı çalıştırdığımda Leyla'yı bekliyordum ki o da beni çok bekletmedi. Çabucak arabaya bindiğinde Gökhan bizi izliyordu. Elimle küçük bir selam verip yola çıktım.

Leyla'nın da benim gibi suratı düşmüş, kollarını göğsünde bağlamıştı. İkimizde şanssızdık bu aralar.

"Hayırdır."

Sorumla küçük bir çocuk gibi omuz silkti. Fakat hemen sonra bunu bekliyor gibi içini döktü.

"Ya ben anlamıyorum. Çok farklı davranıyor. Böyle garip biri. Ben konuşmak isteyince görmezden geliyor ama olumsuz en ufak bir şey söylesem trip atıyor. Hayır yani ne bekliyor ki benden? Peşinden mi koşayım? İstemem yan cebime koy der gibi. Oh ya, ne güzel."

Leyla hararetli hararetli konuşurken dayanamayıp kahkaha attım.

"Bak sen Gökhan'a." Yolumun üzerindeki pastaneyi fark ettiğimde sağa çektim. "Geliyorum hemen."

Kısa surede pastaneden aldığım poğaça ve içeceklerle tekrar arabaya binip paketi ona uzattım. Tek istediğim şu soğukta sıcak sıcak yemekti. Yeniden yola çıktığımızda elime tutuşturduğu poğaça ile gülümsedim.

"Bence sen Gökhan'ın hakkından gelebilirsin."

Ağzına attığı koca bir parçayı zorla yutarak bana döndü.

"Emin misin? Biraz korkutucu bir havası var."

Dikkatle yolu izlerken elimdekinden ısırıp gülümsememi bastırmaya çalıştım.

"Ondan korkuyorsun."

İtiraz edercesine başını iki yana salladı.

"Hayır. Korkmak değil de tırsıyorum biraz. Yani karanlık duruyor. Böyle çok tehlikeli ama sessizliğiyle bunu gizliyor gibi."

Bakışlarım yolda ağır ağır başımı salladım.

"Mesleğinde oldukça başarılısın. Analizlerin güzel ama Gökhan düşmanına tehlikeli dostuna şefkatlidir."

Merakla bana doğru eğildi.

"Sence ben hangi taraftayım?"

Gülerek yandan bir bakış attım.

"Ne dost ne düşman... Bence sen yeni bir kapı açmak üzeresin."

Söylediklerimi anlayarak sessizce arkasına yaslandı. Başımı çevirdiğimde kızaran yanaklarına takıldı bakışlarım. Şaka gibiydi gerçekten. Gökhan kızımızı bayağı etkiler olmuştu.

Hastaneye yaklaştığımızda sıra bana gelmiş gibi başını benden tarafa çevirdi.

"Sizin nasıl gidiyor?"

Neyi sorduğunu anlasam da anlamazlığa vurdum.

"Ne nasıl gidiyor?"

Hastaneye az kalmıştı ama o pes etmedi.

"Anladın işte Yağız'la seni diyorum."

Sıkıntılı bir nefes verdim. Nasıl gitmiyor sorusunun cevabı gibiydik.

"Fazla özgür gidiyor."

Gülüşü arabanın içine yayıldı.

"Bu kelimeye fazla takılmış gibisin. Senin bitirdiğini sanıyordum."

Arabayı hastanenin önünde durdurduğumda asık suratımı ona çevirdim.

"Ben bitti dedim, özgürüz demedim ki."

Küçük bir kahkaha daha attı. Her söylediğim komik geliyordu.

"Zorba olan o değilde senmişsin gibi geldi bana."

Gözlerim kısıldığında kapıyı işaret ettim.

"Arabadan inmek ister misin?"

Dudakları büzüldü. Kaküllerini düzeltip çantasını kavradı. Kabanına ise biraz daha sıkı sarılmıştı.

"Peki tamam, sustum." Tam inecekken vazgeçip tekrar bana döndü. "Ama yine de sana bir arkadaş tavsiyesi; seviyorsan bu kadar kolay bitirme. Çünkü aşk ortalığa atılamayacak kadar kıymetli."

Gözlerim hüzne bulandığında sesim kırıktı.

"Ne yapayım Leyla, beni anlamayan bir adamın mesleğimi yok saymasına izin mi vereyim?"

Başını iki yana sallayarak gülümsedi.

"Hayır hayır... Ona mesleğinin sizi tamamladığını göster."

Başımda onlarca soru işareti yanıp sönerken Leyla'nın söylediği şeyleri anlamlandırmaya çalışıyordum. Bunu nasıl yapacaktım ki? O zaten mesleğimi çok sevdiğimi ya da mesleğime olan bağlılığımı biliyordu. Leyla arabadan indiğinde daldığım yerden çıkarak camı indirdim.

"Leyla." Başını bana çevirdiğinde dudaklarımı birbirine bastırıp serbest bıraktım. "Gökhan'ın lakabı ne biliyor musun?" Meraklı bakışlarını üzerime diktiğinde bende onun tepkisini merak ettiğim için bakışlarımı üzerinde sabitledim. "Kara."

Dudaklarında gezen kıpırtı beni tekrar etmesinden sebepti. Gülerek onu şaşkınlığıyla bırakıp el salladım.

"Kolay gelsin."

Cevabını beklemeden yola çıktığımda istikamet karargahtı. Çok da uzun sürmedi. Biraz geç kalmıştım ama sorun değildi. Ne de olsa üstüm bu aralar benimle konuşmuyordu.

Giyinme odasında formamı yeniden üzerime geçirdim. Aynanın karşısında kendime baktığımda dudaklarımda geniş bir kıvrım yer tuttu. Allah'ım ben çok seviyordum bu formayı. Aşıktım hatta. Peki bir kalbe iki aşk sığar mıydı? Yoksa birini almak için birini kovmak mı gerekirdi? Ben tercih yapmak istemiyordum ki...

Üst kata çıktığımda cesaretimi toplayıp odaya girdim. Masasındaki evraklarla ilgilenen Yağız başını kaldırdığında göz göze geldik. Hiç mi konuşmayacaktık birbirimizle? Sabah da günaydın demeden gitmişti. Şimdi de ses çıkmayınca kapıyı kapatıp mırıldandım.

"Günaydın."

Umutsuzca yerime geçerken sesini duydum.

"Günaydın."

Sandalyeme oturduğumda bakışlarım onu bulurken o çoktan yeniden evraklara gömülmüştü. Başını kaldırma gereğinde bile bulunmadı.

"Masana bıraktığım dosyaları incele. Bugün teslim edilecek."

Umutsuzluğuma eklediğim kızgınlığımla önüme döndüm. Masama yığdığı dosyalarla yüzüm buruşurken yapacak bir şey yoktu.

Öğlene kadar bitirmek için uğraştığım evrak işleri sinirlerimi bozarken ses etmeden hepsini yaptım. Öğlen yemeğinin ardından kendi odama çıkmak yerine bir çay alıp dinlenme odasına geçtim.

Boş bulduğum odada adımlarım beni üçlü koltuğa götürürken üzerinde bulduğum yastığı kenara yasladım. Sırtımı yastığa yaslayarak postallarım dışarıda kalacak şekilde yarı oturur pozisyonda deri koltuğa uzandım.

Elimdeki çaydan bir yudum daha alıp gözlerimi kapattım. Dışarısı çok soğuktu ancak tüm bunlara karşın çayım sıcacıktı.

Gözlerim kapalı tüm vücudumu dinlendirdiğim esnada kapı açıldı. Merakla kimin geldiğini görmek için gözlerimi araladım. Yağız odanın kapısını kapatıp bana doğru ilerlerken toparlanma ihtiyacı hissettim. Askeriyenin getirdiği as üs ilişkisinden sebep bunu yapmak zorundaydım. Sevgilisiyken daha rahattım ancak bunlar eskide kalmıştı. Elindeki bardağıyla karşıma otururken işaret verdi.

"Rahat ol."

Hemen arkasından gelen Gökhan onun yanına otururken Aykut da benim yanıma oturdu. Emirhan ise biraz ileride telefonla konuşuyordu. Bakışlarım dudaklarını bulduğunda istemeden okumaya başladım. Sanırım bu bende alışkanlık olmuştu.

"Kızım sevgili olmadık ki biz seninle. Senin hayal gücün geniş. Birlikte kafede bir şeyler içtik o kadar. Arayıp durma artık."

Yüzümü buruşturarak gülmekle gülmemek arasında Emirhan'a bakarken Yağız'ın dikkatini çekmiş olacak ki o da başını çevirip arkasındaki Emirhan'a baktı. Bakışları yeniden beni bulduğunda anlamaması için hemen çayımı yudumladım.

"Komutanım akşam geliyor musun?"

Aykut'a başımı çevirdiğimde habersiz bir halde bakıyordum.

"Nereye?"

Gökhan ve Yağız'ı göstererek gülümsedi.

"Akşama çiğ köfte partisi var."

Bakışlarım karşımda bütün koltuğu kaplamış ikiliyi bulduğunda Yağız umursamaz görünüyordu. Bu durumda mecburen Gökhan sözü üstlendi.

"Akşam bekleriz komutanım."

Biraz ilgiyle öne doğru eğildim.

"Sen mi yapacaksın?"

Yağız'ın Gökhan'a dönerek kendince çıkarımda bulundu. Yine sevimsizliği üzerindeydi.

"Sen yapacaksan gelir."

Dudaklarımı ıslatarak gözlerimi kapatıp açtım. Başa sarmıştık sanki.

"Doğru. Başkasının elinden yemek istemem."

Gözleri kısıldığında Gökhan ellerini havaya kaldırdı.

"Beni bulaştırmayın."

Aykut Gökhan'ın haline gülerek arkasına yaslandı.

"Bu hikayede yanan hep sen oluyorsun Kara."

Gökhan da durumdan muzdarip olacak ki hoşnutsuz bir homurtu döküldü dudaklarından.

"Lan hiç sevmediğim işler."

Bu sefer imalı bakışlarım onun üzerindeydi.

"Sen daha çok kaküllü seviyordun değil mi?"

Aykut elleriyle alkış yaptı.

"Ooo..."

Gökhan ciddiyetle ama nazik öne doğru eğildi.

"Komutanım şu konuyu açmasak mı?"

Umursamazca arkama yaslandım.

"Akşam kaküllüyü istemiyorsun yani."

Büyük bir sessizliğe gömüldüğünde Yağız bıyık altından onun haline gülerek sırtına vurdu.

"Kaçma oğlum kötü toslarsın."

Suratı asılan Gökhan ayağa kalktı.

"Lan hiç sarmıyor muhabbetiniz."

Her şeyden habersiz olan Emirhan yanımıza gelerek Gökhan'ın üzerine atladı.

"Abi bu kadınları anlamak zor iş."

Gökhan öfkeyle Emirhan'ı üzerinden atmak için uğraşıyordu.

"Çek elini ayağını, kıracağım şimdi."

Aykut merakla araya girdi.

"Hayırdır, yine posta mı koydular?"

"Yok lan." dedi Yağız'ın yanına otururken. Sesi fazla dertliydi. "İki kahve içtik diye sevgiliyiz sanıyorlar. Ağabey ben konuştuğum kızların sayısını unutuyorum, nasıl hepsiyle sevgili olayım?"

Gökhan Emirhan'ın arkasına geçerek omuzunu sıktı.

"Ulan bir gün kızların ahı tutacak mal gibi kalacaksın ortada."

Emirhan ise aynı fikirde değildi.

"Lan ne yapıyoruz sanki? Bizimkisi duygusal flört. Kimseye yanlışımız yok."

Sohbet bu sefer de beni sarmadığında elimdeki bardağı ortada duran dikdörtgen sehpanın üzerine bırakıp ayağa kalktım. Dik bakışlarım Emirhan'ın üzerinde geziyordu.

"Senin düşündüğünün aksine her ihanet, her kırıklık bedene yapılmaz Emirhan. İnsanların duyguları da ihanete uğrar. Kalbe de zarar verilir. Bir

gün bitti der kaldıramazsın."

Yanı başında duran Yağız sözlerimi üzerine alınmış olacak ki arkasına yaslanarak başını kaldırdı. Kara gözleri her ne kadar bende olsa da hitap ettiği kişi her nedense Emirhan'dı.

"Aynen öyle Emirhan. Bir gün bir bakarsın arkasına bakmadan gitmiş. Nerede olduğunu bile bilemezsin. Sonra da gelir bitirdim der, dikkat et aslanım."

"Evet." dedim ısrarla. "Birileri de bunu bekliyormuş gibi özgürlüğünü ilan ediverir." Ellerimi iki yana açtım." Oh ya, fırsat kollamak böyle bir şey."

Yağız öfkeyle elindeki bardağı benim gibi orta sehpaya bırakarak ayağa kalktı. İşaret parmağı havada, dik bakışları üzerimdeydi.

"Bitti diyen ben miyim?"

Dişlerimi sıkarak fısıldadım.

"Özgürüm demedim ama."

Sabır dilercesine elini alnına götürüp gözlerini kapattı. Yeniden araladığında kara gözleri alev gibiydi.

"Ne farkı var? Beni bırakarak sende kendi özgürlüğünü ilan etmedin mi?"

Mavi gözlerim kırıklıkla baktı karşımdaki adama. Biraz da aklım karıştı. Nefret etmiştim şu kelimeden. Aslında haklıydı Yağız. Biten bir ilişkide hala neyin bağlılığını arıyordum ki? Asıl soru niye bu kelimeye bu kadar takılmıştım. Benim istediğim de bu değil miydi? Her şeyi bitirip Yağız'dan ayrılırken bunları da hesaba katmam gerekirdi. O zaman niye bu kadar zoruma gidiyordu şimdi? Onsuz olmak, onun başkasına göz ucuyla bile bakacak olma ihtimali niye beni deli ediyordu?

Yağız... senden önce kalbim bana ihanet ediyor. Ben bitti diyorum o sende kalmaya devam ediyor. Ama sen yapma... bırakalım da ihanet eden kalbim olsun. Ben kırılmam ama kalbim kırılırsa ağır olur.

"Pala sakin mi olsanız biraz?"

Gökhan'ın sesini duymak beni dalıp gittiğim kara gözlerden kurtardı. O an fark ettim Yağız'la birbirimize bakakaldığımızı. Bir adım geri attım. O ise çekmedi bakışlarını üzerimden. Belkide hala sorusunun cevabını bekliyordu ama veremezdim. Veremezdim çünkü kalbim hala onun için atıyordu. Arkamı dönüp giderken kalbim hala onun sol yanında atıyordu...

☀☀☀

Akşam olduğunda eve gelmiş Leyla ile yemeğimizi yemiştik. Bir süre mutfağı toparlamış iş hakkında sohbet etmiştik. Leyla bana canını sıkan ya

da komik bulduğu hastane anılarını anlatırken bende ona evrak işlerimden bahsetmiştim tabii ki. Onun anlattıkları da daha eğlenceli olmuştu aslında ama o daha çok benim iş ortamımı merak ediyordu.

"Eee... anlatsana Bahar kadın asker olmak nasıl bir his?"

Mutfaktan çıkarak oturma odasına geçip koltuğa oturduğumda o da peşimden geldi.

"Pek de sevilecek bir tarafı yok aslında. Erkek egemenliğine giriş yapıyorsun ve bir sürü emir vermeyi seven adamla karşı karşıya kalıyorsun."

Yanıma oturarak gülümsedi.

"Sahiden berbatmış."

Kahkahama engel olamadım.

"O kadar da değil. Bu mesleğe adım attığımda onlarla baş etmeyi de öğrendim."

Merakla bana doğru eğildi.

"Beni bir gün götürür müsün? Çok merak ediyorum." Eli çenesine gittiğinde düşünceliydi. "Tek hatırladığım ikizimin askerliği. Acemi birliği bittiğinde onu almaya gitmiştik."

Genel olarak duymaya alışık olduğum şeyler dışında sadece bir kelime dikkatimi çekti.

"İkizin var ve ben de bunu merak ediyorum. Nasıl bir duygu?"

Başını iki yana salladı.

"Erkek ikizinin olması nasıl demelisin. Ömer Asaf..." Bakışları beni bulduğunda gülümsedi. "İkizim olur kendisi. Belki inanmayacaksın ama harika bir şey. Yani Ömer Asaf benim ağabeyim gibi. Kalkan gibidir. Korunaklı, güçlü, merhametli ve sevdiğine olan şefkati..." Bakışları yukarıda gezerken gülümsedi. "İkizim diye demiyorum ama harika bir erkek, harika bir kardeştir."

İlgiyle Leyla'yı dinlerken överek bahsettiği kardeşini merak etmedim desem yalan olurdu fakat pek de sorma niyetlisi değildim. Dudağımın kenarını kıvırarak imalı bir bakış attım.

"Demek sendeki Gökhan ilgisi oradan geliyor."

Gözlerini aça aça elini salladı.

"Saçmalama..." Bakışları yere düştüğünde kaküllerine eklenen uzun kirpiklerinin altından kaçamak bir bakış attı. "Hem o Ömer Asaf gibi mi bilmiyorum ki."

Onun tatlı haline kayıtsız kalamayarak dudaklarımı büzdüm.

"Aşağısı kurtarmaz mı?"

Gülerek yanında duran yastığı omzuma çarptı.

"Kurtarmaz tabii, görseydin anlardın."

Gökhan'ın bu ayrıntıyı atlamış olmasından sebep alacağım cevabı bilsem de sordum.

"Evli mi ikizin?"

Heyecanla onayladı.

"Evli. Yengem şeker gibidir. Minikte bir yeğenim var. Sana fotoğrafını göstereyim mi?"

Onun heyecanı bana da yansıdı. Biraz da merak etmiştim.

"Göstersene."

Telefonunu çıkardığında ekran kilidini açtı sadece. Yeğeninin fotoğrafını duvar kağıdı yapmıştı. Telefonu bana çevirdiğinde tebessümle baktım.

"Maşallah çok tatlı." Bakışlarım Leyla'yı bulduğunda ise tek kaşımı kaldırdım. "Kime çekmiş bu? Hiç sana benzemiyor."

Yanlış bir kelime kullanmışım gibi yüzü düştü birden. Kendini geriye çekerek saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Annesine."

Mırıltılı sesiyle yüzündeki değişime anlam veremediğimde telefonum çaldı. Leyla umursamaz davranmaya çalışırken bunu kenara not ederek telefonu açtım.

"Söyle."

Gökhan da benim gibi kestirmeden gidiyordu.

"Bekliyoruz Bahar."

Akşam için Gökhan'ın davetini unutmamıştım ama açıkçası Yağız'la son konuşmamızdan sonra da vazgeçmiştim.

"Biz yemeği yedik."

Bir kaçış yolu ararken Gökhan buna müsaade etmedi.

"Tadımlık bunlar zaten, gel hadi." Sözlerindeki eksikliği fark etmiş olacak ki tamamladı. "Kaküllüyü de getir."

İlgiyle bana bakan Leyla'ya kısa bir bakış atıp telefonu kapattım.

"Kalk hadi, gidiyoruz."

Ayağa kalktığımda Leyla bana şaşkınlıkla bakıyordu.

"Nereye?"

Elimle kalkması için işaret ettim.

"Gökhan seni bekliyormuş. Elleriyle sana çiğ köfte yapmış."

Ayağa kalkarken alayla gülümsedi.

"Dalga geçmesene."

Omuz silkerek kapıya yöneldim.

"Hiç öyle huylarım yoktur."

Kapıyı açacağım sırada beni durdurdu.

"Böyle mi gideceğiz?"

Önce kendi üzerime sonra da onun üzerine baktım. İkimizin de altında eşofman üzerimizde de sweatshirt vardı. Bence makuldü yani.

"Evet. Ne olacak ki? Nasıl rahatsam öyle mutluyum."

Bir an tereddüde düştüğünde bu çok uzun sürmedi.

"Haklısın."

İkimizde karşı kapıya geldiğimizde zili çalmak yerine kapıya vurdum. Gökhan'ı beklerken karşıma çıkan Yağız'la duraksadım. Göz göze geldiğimizde sanki yine mühürlenmiş gibiydik. Leyla duruma müdahale etti.

"Siz bakışmaya devam edin, ben içeriye gireyim."

Leyla'ya yandan bir bakış atıp ters bakışlarımı Yağız'a diktim.

"Önümde koca bir sevimsiz varken nasıl geçebilirim?"

Yağız kıvrılan dudağıyla kenara çekildi.

"Geç."

İçeri girdiğimizde Gökhan yere oturmuş önündeki tepsiyle çiğ köfte yoğuruyor, Emirhan ve Aykut da onu izliyordu. Emirhan bizi görür görmez ayaklandı.

"Ooo komutanım..." Bana olan ilgisi arkamdan gelen Leyla'ya kadar sürdü. "Ve güzel hanımefendi hoş geldiniz."

Leyla çekingen bakışlarla bakarken Emirhan kendi sonunu hazırlamak ister gibiydi.

"Daha önce birebir tanıştık mı? Ben Emirhan."

Leyla karşısında kendine elini uzatan adamla başını eğdi.

"Birebir olmasa da tanıştık."

Emirhan bununla da yetinmediğinde akıbetini merak ediyordum.

"Nasıl böyle bir hata yaptık? Bunu telafi etme...."

Emirhan konuşmasına devam ederken kendimi koltuğa bıraktım. Bakışlarım Gökhan'da geziyordu ki o da Avcı'nın sözlerini tamamlamasına izin vermedi.

"Avcı!"

Yüksek ve ürkütücü sesi odada yankılandığında Emirhan yerine Leyla olduğu yerde sıçramıştı. Emirhan olağan bir şekilde Gökhan'a döndü.

"Ne?"

Gökhan gerçekten korkutucu bakıyordu.

"Yaklaş."

Emirhan yaklaştığında Gökhan biraz daha eğilmesi için işaret verdi. Emirhan eğildiği an bakışlarım pürdikkat Gökhan'ın dudaklarında geziyordu.

"O kızın nefesini hissedersen nefesini keserim."

Onun sesi çıkmasa da ben dediklerini anlamıştım. Emirhan'ın gözleri irice açıldığında küçük bir küfür savurdu.

"Has.... Hadi lan! Yine mi yengeye yürüdüm?"

Gökhan'ın bakışlarını gördüğünde zor da olsa gülümseyerek doğruldu. Arkasını döndüğünde hala ayakta bekleyen Leyla'ya koltukları işaret etti.

"Bacım ayakta kalma,otur."

Leyla şaşkınlıkla Emirhan'ın gösterdiği yere otururken kahkaha atmak istesem de olmuyordu. Başımı kaldırdığımda hala kapının yanında beni izleyen adamla göz göze geldim. Bu aralar sürekli beni izliyordu. Bu ise bende garip bir hisse neden oluyor, delici bakışlardan her nedense ürküyordum. Yağız sonuçta, bir tarafı deliydi.

Gökhan işini bitireceği sırada masayı hazırladık. Yeşillik, lavaş, ayran, şalgam suyu derken her şey hazırdı. Gökhan çiğ köfteye son şekli vererek tabağa dizdiği sırada Leyla yanına çöktü. Merakla onu izlerken elindeki peçeteyle Gökhan'ın alnını silmeye başladı. Yaptığı işi unutan Gökhan anlık duraksadığında bakışları Leyla'nın yüzünde geziyordu. Dalmış onlar izlerken Yağız'ın nefesini ensemde hissettim.

"Yakışıyorlar değil mi?"

Fısıltı gibi sesi, ürperten nefesiyle başımı ondan tarafa çevirdim ki çevirmez olaydım. Arkamdan bana doğru eğilerek koltukta iki yanıma kollarını yaslamış adamın yüzü bir nefes kadar uzağımdaydı.

Beklemediğim yakınlıkla zor da olsa yutkunurken dudakları kıvrıldı. Sanki inadına yapıyor gibi yeniden fısıldadı.

"Biz de yakışıyorduk."

Sevdiğim adamın dudaklarından gözlerine tırmanan bakışlarım çaresizliğimin cevabı gibiydi. Sanki o da beni çaresiz bırakmak istiyor, geri dönüşümü iple çekiyordu. Sesimi zor da olsa bulduğumda fısıldadım.

"Yağız..."

Sözlerime devam edemeden çalan kapı tüm dikkatimizi dağıtırken Aykut kapıyı açtı. Kısa süre sonra kapıda görünen kadınla ne olduğunu anlamaya

çalışıyordum ki ilk tepki Leyla'dan geldi.

"Damla."

Leyla'nın şaşkın sesiyle fazlaca şık giyinen kadın ona gülümseyip bakışlarını arkamdaki adama dikti.

"Yağız."

☀☀☀

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum

Beni Wattpad ve instagramdan takip etmeyi unutmayın.

İnstagram@soylumery

Görüşmek üzere hoşça kalın

37. Acı Severiz

Selamün aleyküm

Bu bölümü hestianinkalemi ve slma1608 e ithaf ediyorum. İkinizin de geçmiş doğum günü kutlu olsun. İyi ki tanıdım sizi.

Baytar Hanım'ı yazarken yaptığım bir şeyi yapalım ve herkes bu paragrafa yaşını yazsın. Bh de 13-60 yaş aralığına ulaşmıştık ve bu beni çok şaşırtmıştı. Bakalım bu sefer ne olacak. Kaç yaşındasınız?

Keyifli okumalar ☀

Her insan kendi yaptıklarının bedellerini öder şu hayatta. İçimizi acıtan ne varsa biraz da kendi seçimlerimizden sebeptir. Bazen bir yerdeki eksiği tamamlamak için başka yerden çalarız. Sonra arkamızı dönüp baktığımızda çaldığımız ne varsa bir bir göğsümüze batmış, bir tarafı kazanırken diğer tarafı kaybetmişiz.

Karşımda duran kadını baştan aşağıya incelerken iri dalgalı at kuyruğu yaptığı saçları, üzerindeki lacivert kare yaka elbisesi, pahalı duran kabanı, elindeki çantası ve diğer elinde ikiye bükerek tuttuğu dosya ile hala sevdiğim adama bakarken Yağız'dan cevap gelmediğinde Leyla'ya döndü.

"Ben de seni arıyordum. Evde bulamayınca burada şansımı deneyim dedim." Bakışları tekrar Yağız'ı bulduğunda gülümsedi. "İyiki de denemişim."

Leyla ayağa kalkarak bir iki adımda Damla'nın yanına ulaştı.

"Bir sorun mu var?"

Damla elindeki dosyaları Leyla'nın yüzüne doğru salladı.

"Bunları unutmuşsun. Yarın için başhekim istedi."

Biraz şaşkın Damla'nın elindeki dosyaları alarak kısa bir incelemenin ardından bakışlarını Damla'ya dikti.

"Yarın sabah da verebilirdin. Zahmet etmişsin buraya kadar." Anlık duraksadığında aklına takılan bir şey var gibiydi. "Hem evimi nereden buldun?"

Damla bütün cevaplarını hazırlamış olacak ki zorlanmadı.

"Yarın ben yokum ve sıkıntı olmadan vereyim dedim. Sekreterinden rica edince söyledi adresini." Yapay bir kızgınlıkla devam etti. "Sorgun bitti mi?

İyilik olsun dedim ama..."

Demek ki dosyaları sekretere vermeyi akıl edememişti. Ya da etmek istememişti. Leyla gülmekle gülmemek arasında kıvrılan dudaklarına mahcup bakışlarını ekledi.

"Yok tabii de şaşırdım sadece."

Başka diyecek kelime bulamadığında ortamı bir sessizlik kaplarken Damla'nın hedefine yeniden Yağız girdi.

"Yağız bey... yaranız iyileşti sanırım. Bizi terk edip gittiğinizde bayağı bir merakta bıraktınız."

Yağız bir kaç adımda öne geçerek sanki söylenenler kendine değilmiş gibi yanıma oturdu. Dikkatle izliyordum onu. O ise umursamaz ve vurdumduymazdı.

"İyiyim."

İyiyim... iyiyim demişti. Tamam bu normaldi de nereden geliyordu bu tanışıklık. Benden başka da merak eden yoktu belli ki, soran olmadı. Bir ben bilmediğime göre ben soracaktım herhalde.

"Siz nereden böyle?"

Yağız ve Damla'yı parmağımla işaret ettiğimde yanımdaki adam oldukça sessiz olsa da karşımdaki kadın konuşmak için fazla hevesliydi.

"Yağız hastanede yatarken kendisi benim hastamdı. Bu vesileyle tanıştık ama sizi hiç görmedim."

Yağız Beyle Yağız arasında gidip gelen kadına baktım. Arada bir resmiyet vardı ama belli ki o bu resmiyetten memnun değildi. Öyle ki kaldırma çabasında olduğu çok açıktı. Yağız başını çevirerek bana baktığında gözlerimi gözlerinden kaçıramadım. Kara gözlerine sakladığı kırıklıklar geçmişten kalma ama hala tazeydi. Cevabı Damla'ya olsa da bütün kırıklıkları banaydı.

"Yoktu çünkü."

İçimi sızlatan sesi yüzüme acısını vurur gibi sitemliydi. Verecek cevap bulamadım. Çünkü doğru söylüyordu, yoktum. Fakat neden yoktum? Bunu da söyleyebilir miydi bana?

"Ayakta kaldınız, oturun isterseniz doktor hanım."

Aykut'un sesi geldiğinde Yağız'dan gözlerimi anca ayırabildim.

"Rahatsız etmek istemem."

Damla'yı Emirhan gözüne kestirmiş olacak ki itiraz etti.

"Biz de çiğ köfte yiyecektik. Bize eşlik edersiniz."

Damla çok da ısrar edilmesine izin vermeden kalmaya karar verdiğinde bu hoşuma gitmedi. Yine de kendi evim olmayan bir yerde ses çıkaracak değildim.

Masaya geçtiğimizde Gökhan baş kısma Leyla ise onun çaprazına oturdu. Leyla'nın hemen yanında ben, benim çaprazımda yani masanın diğer ucunda da Yağız vardı. Benim karşıma Damla otururken onun yanına da Emirhan ve Aykut oturdu.

Elime aldığım lavaşın içine çiğköfte koydum üzerine yeşillik eklerken Gökhan itiraz etti.

"Öyle yenmez."

Başımı kaldırdığımda Gökhan'ın beni değil de Leyla'yı kastettiğini anladım. Leyla elindeki çatalı bırakarak Gökhan'a baktı.

"İlk defa yemiyorum."

Gökhan eline aldığı göbek marulun üzerine çiğ köfteyi yerleştirirken yandan bir bakış attı.

"O yüzden mi çatal kullanıyorsun?"

Leyla omuz silkerek mırıldandı.

"Kendi tabağıma almak için..."

Leyla devam edemeden Gökhan karşısındaki kızın yüzüne dökülen saçlarını kenara iteledi. Leyla bu durumdan sebep donup kaldığında Gökhan elindeki hazırladığı parçayı uzattı.

Nutku tutulan Leyla ağzını aralayınca Gökhan beklemiyor olacak ki duraksasa da hemen sonra elindeki parçayı Leyla'nın yemesine izin verdi. Kibar bir ısırık alan Leyla ile Gökhan kalan parçayı ağzına attığında keyfi yerindeydi.

Fakat aynı durum Leyla için geçerli değildi. Kocaman olan gözleri Gökhan'dan sebep sansamda yavaş yavaş kızarmaya başladı. Şaşkınlıkla onu izlerken eliyle ağzını kapattı. Hemen masada duran ayran bardağını ona uzattım.

"Al, iç şunu."

Can havliyle alıp içmeye başladığında Gökhan kaşları çatılmış onu izliyordu. Hatta artık hepimiz onu izliyorduk. Bardağı bırakıp derin bir nefes aldı.

"Çok acı."

İsyan eder gibi çıkan sesiyle gülmeden edemedim. Gökhan başını iki yana sallarken emin olduğu şeyi vurguladı.

"Belliydi bu narinliğinden. Daha çiğ köftenin acısına bile dayanamıyorsun."

Leyla yine sitemle Gökhan'ın gözlerine baktı. Elime aldığım dürümümü yerken film izler gibi onları izlemeyi fazla sevmiştim.

"Bu senin kıstasın mı Kara?"

Gökhan gözleri kısılmış Leyla'ya bakıyordu. Ah Leyla... Ben ona ulu orta yerde adamın lakabını söyle dememiştim ki.

"Kim dedi kızım sana?"

Gökhan'ın öfkeli sesiyle ağzımdaki lokmayı yutmaya çalışarak öne doğru eğildim. Gökhan'a şirin bir gülümsemeyle bakarken anlamıştı bile. Zaten çok seçeneği yoktu.

Leyla başını bana çevirerek dudaklarını büktü.

"Pot mu kırdım?"

Tekrar arkama yaslanarak şalgamıma uzandım.

"Boş ver."

Tüm yaşananları izleyen Damla elindeki çatalı bırakarak çatalla yemeye son vermişti. Tepeme diktiğim şalgamı sonuna kadar içtiğimde Leyla bileğimi kavradı.

"Çok acı."

Elimdeki bardağı yerine bırakıp gülümsedim.

"Acı severiz."

Tıpkı benim gibi şalgamı tepesine diken Yağız bardağı biraz sert masaya bıraktı. Göz göze geldiğimizde dudağında minik bir kıvrım oluştu.

"Acı severiz."

Dudaklarım kıvrılmış, bakışlarım yumuşamıştı ama çok uzun sürmedi.

"Yağız..." Damla'nın sesi sevdiğim adamın gözlerini benden uzaklaştırırken benim yüzümdeki tüm kıvrımlar da yok olup gitti. Sevdiğim adamın adı dudaklarında ne kadar da eğreti, basit kalıyordu. Oysa ne güzeldi Yağız'ın ismi. Ben onun adını ne zaman sayıklasam aşka düşüyordum. "Hastanede gerçekten çok kötüydün. Sana ulaşmayı çok denedim ama adresin bilgilerinde yoktu. Bu kadar iyi toparlamış olmana şaşırdım."

Bir türlü bu sohbeti sevmeyen Yağız yine kestirmeye gitti.

"Uzun zaman oldu, normal."

Damla ise uzatma niyetindeydi.

"Elbette ama ben yine de sana hayran kaldım. Çok güçlüsün."

Yağız sadece başını eğdi. Cevap verme gereğinde bile bulunmadı ama aynı sabır bende yoktu. Alt dudağımı ısırarak parmaklarımı seri bir şekilde masa üzerine vurmaya başladım.

"Her hastanızla bu kadar ilgili misiniz Damla hanım?"

Soğuk sesim masadaki herkese yansırken Damla sonunda Yağız'dan ayırabildiği bakışlarını bana çevirdi.

"Hayır." dedi dürüstçe. Fakat keşke bu kadar dürüst olmasaydı. "Bu ilk oluyor."

Kaşlarım çatıldığında kuruyan dudağımı ıslattım. İyice sinirlerim bozulmaya başlamıştı. Resmen Yağız'a asılıyordu ve ben sessiz kalmak zorundaydım. Neden mi? Çünkü ikimizde özgürdük artık. Ne olarak sevgilisi olmadığım bir adamı sahiplenecektim?

Öfkeyle ayağa kalktım. Bakışlarım Gökhan'ı bulduğunda sesim soğuk, ruhsuz ve kaçış yolu arar gibiydi.

"Eline sağlık Gökhan. Bana müsaade."

Masadaki tabağımı kavradığımda Yağız da aynı anda elimi kavradı. Bakışlarım ellerimize düştüğünde sıcacık, esmer eli, koca parmakları beyaz tene sahip küçücük elimi kavramış bize mükemmel bir renk uyumu sunmuştu. Ellerimizden gözlerine tırmanan bakışlarımla kara gözleri aslında benim tabirimin tam aksine koyu kahveydi.

"Daha erken."

Gitme demenin farklı bir versiyonu oluyordu herhalde bu ama şu ortamda elimden bir kaza çıkması da olası bir durumdu. Damla ellerimize dikkat kesilmiş hoşnutsuz yüzünü daha da astığında Leyla da ayağa kalktı.

"Masayı toplayalım, birlikte geçeriz."

Tabağımla birlikte kendimi geriye çektiğimde Yağız'ın eli de boşluğa düştü. Yumruk yaptığı elini masanın altına indirirken başımı Leyla'ya çevirdim.

"Öyle yapalım."

Yeterince tatsızlaşan masayı toplamak çok da zor olmadı herkes bir iki tabak aldığında ortada bir şey kalmamıştı. Leyla, Damla ile mutfaktayken masayı da silerek mutfağa ilerlemeye başladım fakat gireceğim sırada Leyla'nın sesi beni duraksatmıştı.

"Kandırılacak kadar aptal mı duruyorum? Bu şekilde beni bahane ederek buraya gelmen çok yanlış."

Leyla'nın kızgın sesiyle biraz daha dikkat kesildim.

"Sana sorduğumda söylemedin. Ondan etkilendiğimi niye anlamıyorsun?"

Damla'nın sitemine karşın Leyla acımasızdı.

"Adamın her gece Bahar'ı sayıkladığını biliyorsun."

"Yapma. Şu içeride kendisini terk eden kadın mı? Geri dönecek kadar aptal değildir umarım."

"Bu seni ilgilendirmez."

"İnsanların yeni başlangıçlara ihtiyacı var. Biten bir şeyde kendimi geri çekmeyeceğim."

Yumruk olan elim, kapanan gözlerim öfkemin büyüklüğünü gösterir gibiydi. Nereden biliyordu bu kadın bunları? Hangi cesaretle gelip bu kadar rahat davranıyordu. Şimdi içeriye adım atıp o kadının boğazına sarılabilirdim. Yapardım bunu. Ama sakin olmalıydım. Sakin ve akıllı. İyi de benim de duygularım vardı.

"Bahar."

Arkamdan gelen ses beni boşlukta yakaladığında panikle arkamı döndüm. Yağız meraklı bakışlarla beni süzerken kırık kalbimle ona doğru bir adım attım. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunup elimdeki bezi eline bıraktım. Mutfaktakiler de sesimizi duyup çıktığında bakışlarım Leyla'da kapıyı işaret ettim.

"Gidelim mi?"

Beni onaylamasıyla Yağız ve Damla'yı arkamda bırakıp eve geçtiğimde salonda hızlı adımlarla bir sağa bir sola yürümeye başladım. Ellerim yumruk olmuş, yüz ifadem sert, adımlarım telaşlı, kafam allak bullaktı. Leyla önümde dikildiğinde durmak zorunda kaldım.

"Bahar."

Elimi havaya kaldırarak avuç içimi ona doğrulttum.

"Şimdi değil Leyla."

Şu an hesap yapıyordum. Arkamı dönerek cama doğru adımladım. Sokağa hızlı bir bakış attığımda tekrar arkamı döndüm. İki dakika olmuştu. Kendi kendime mırıldandım.

"Beş dakikan var Yağız."

Leyla anlamsız bir şekilde bir oraya bir buraya gidişimi izliyordu. Koltuğa oturarak homurdandı.

"Anlamıyorum seni."

Duyduğum sesle onu hemen susturdum.

"Dur şimdi."

Kulağım kapının dışındaki seslere uzanmış dikkatlice dinlerken duyduğum topuk sesleriyle hemen pencereye adımladım. Bir süre dışarıyı izlerken Damla'yı gördüm. Kendi arabasına binerek uzaklaştığında ne kadar da rahatlamıştım. Sanki büyük bir yük kalkmıştı üstümden.

Küçücük araladığım perdeyi bırakıp arkamı dönünce Leyla'nın dik bakışlarına çarptım.

"Onu deli gibi seviyorsun."

Bu kendi tespitiydi elbet ama benim yüzüme vurmak için mi söylemişti yoksa durumu kendine mi kanıtlıyordu bilemiyorum. Birkaç adımda yanına gelip koltuğa oturdum.

"Bu benim bildiğim bir şey. Ben bilmediklerimi merak ediyorum."

Mahcup bakışları gözlerinde yer ettiğinde beni hemen anladığı çok açıktı.

"Bizi duydun değil mi?"

Sıkıntıyla başımı eğdim.

"Bana anlatmayacak mısın Leyla?"

Omuz silkerek önüne düşen saçları geriye attı.

"Anlatacak pek bir şey yok. Yağız, Damla'nın hastasıydı ve Damla onunla fazla ilgiliydi o kadar."

Kirpiklerimin altından kaçamak bir bakış attım. Damla umurumda bile değildi ama...

"Peki ya Yağız?"

Leyla küçük bir tebessümle elimi kavradı. Bu hareketi bizi göz göze getirmişti.

"Yapma Bahar... O gerçekten çok kötüydü. Zaten iki gün kadar anca tutabildik."

Biraz önce üzerimden kalkan yükün bin misli fazlası omuzlarıma ağırlık yapmaya başladığında aslında hep kaçtığım kısma da gelmiş bulundum. Az çok tahminim vardı elbet ama hiç duymamıştım.

"Anlatsana biraz, nasıldı?"

Leyla üzgün bakışlarını yere düşürdü. Sanki o günlere tekrar dönüş yapıyordu ama bu kadar hüzünlü olması hiç iyi değildi.

"Sabah senin gittiğini duyunca ortalığı birbirine kattı. Ne Gökhan ne doktorlar mani olamadı. En son yarası ağır gelince yığıldı kaldı. Sakinleştirici yaptılar." Leyla'nın her kelimesi kalbimi kanatırken bu yetmez gibi devam etti. "Ertesi gün de öyle olur sanıyordum ama tam tersi sessizliğe gömüldü. Yüzü duvar gibi ifadesiz, soğuk bir adama dönüştü. İşte o sıra Damla pansumanıyla ilgileniyordu. Fakat geceleri oluyormuş ne

oluyorsa. Kabuslarla uyanıyormuş..." Gözlerimin içine bakarak son kelimelerini söyledi. "Senin adını sayıklayarak."

Gözlerim dolduğunda buruk bir tebessüm sundu. "Yeter bu kadar sanırım." Kalkacağı sırada bileğini yakaladım. "Anlat."

Sıkıntılı bir halde yerinde kıpırdadı.

"Gökhan hep başını bekliyordu ama bana bu durumu Damla söyledi. Bir kez şahit olmuş. Zaten üçüncü gün ortadan kayboldu."

Gözümden süzülen yaşı silerek fısıldadım.

"Nasıl?"

Omuz silkti.

"Bilmiyorum ki, gitmiş. Ertesi sabah bir baktık, yerinde yeller esiyor." Benim üzgün halimi gördüğünde omuzumu sıvazladı. "Onun profesyonel desteğe ihtiyacı var gibi. Hastanede mecburen ilaç alıyordu ama sonra ne yaptı bilmiyorum. Bana hali hiç normal gelmedi. Hala uyuyamadığını düşünüyorum. Gözlerinin altı mor duruyor. Muhtemelen kabuslarından kurtulamadı. Aslında onunla ilgilenmek istedim ama Gökhan beni kırabileceğini söyledi. Cesaret edemedim diyelim."

Gözümden süzülen yaşı elimin tersiyle silerek zor da olsa tebessüm ettim. Leyla gerçekten çok akıllı bir kızdı ve tüm nahifliği mesleği söz konusu olduğunda kayboluyor, zeki bir kadına dönüşüyordu. Benimse kalbim paramparçaydı. Acaba Leyla benim kalbimi de tamir edebilir miydi?

"O çok güçlü Leyla. Bunu da atlatacak."

Sanki beni duyuyor gibi mavi gözlerimin en içine baktı.

"Peki sen Bahar... Daha fazla onsuzluğa dayanabilecek misin?"

Leyla'ya belli etmemeye çalışarak ayağa kalktım.

"Saat çok geç olmuş, uyusak iyi olur."

Ona cevap verme şansı tanımadan odama ilerledim. Çünkü güçlü duruşum da bir yere kadardı.

Kendimi yatağıma attığımda iki büklüm kaldım. Ne bedenim ne kalbim ikiside söz dinlemiyordu artık. Gözlerimden yaşlar süzülürken kalbime onu bırakıp gitmiş olmanın pişmanlığı çöktü. Kendimi hala mesleğim konusunda haklı görüyordum ancak şimdi bunun yolu bu muydu diye düşünmeden de edemiyordum. Onda ikinci bir travma yaratmıştım. Onu korkularıyla bir kez daha yüz yüze bırakıp gitmiştim.

Belkide haklıydı Yağız ama bende haklıydım. Birinin beni de anlaması gerekiyordu. Hatta en çok o anlamalıydı beni. Ama bizim en büyük

sorunumuz da buydu. Birbirimizi anlamak yerine çocuk gibi bir hata yapıyor sonra da onu başka bir hata ile örtmeye çalışıyorduk.

Belkide haklıydı Yağız. Özgür olmalıydık. Özgürlük en çok bize yakışıyordu. İyi de o zaman kalbim niye bu kadar acıyordu ki? Unutamaz mıydı yani? Niye bunu denemek dahi istemiyordu? Niye ona deli gibi bağlı olmayı seçiyordu?

☀☀☀

İnsanın acıları başını yastığa koyduğunda başlar vicdan muhasebesi o zaman kalbini pençesi arasında sıkıştırır.

Ancak...

Sabah olduğunda güneş doğar ve geçmiş bir kez daha silinir. Gelecek ve bugün bir kez daha size merhaba der. Sanmayın ki ömürlük. Sadece akşam yeniden yastığa başınızı koyana kadar sürer her şey. Yine de yeni gün için umut başlamıştır. Kimileri bazı hatalarına yenisini eklerken kimileri ders alır telafi yollarını arar.

Peki ben hangi yoldayım? Çok mu geç kaldım?

Sabahtan beri karargahta masamda oturmuş Yağız'ın gelmesini bekliyordum. Dünden beri onu görememiş olmak sinirimi bozuyordu. Öğlene doğru gelmişti zaten. Odaya da lütfetmek gibi bir niyeti de yoktu herhalde.

Daha fazla bu duruma katlanamayacağımı düşündüğümde odadan çıktım. Belki de benim onu bulmamı istiyordu. Bu çok sinir bozucuydu gerçekten. Neredeydi bu adam?

Alt kata inerek dinlenme odasına girdim fakat oda bomboştu. İşin kötüsü diğerleri de yoktu. İçimi bir korku kapladı. Yoksa yine benden habersiz operasyona mi gitmişlerdi? Ama yoktu öyle bir şey. Bu sefer daha dikkatliydim. Ne yalan söyleyeyim tetikte bekliyordum. Zaten artık Yağız böyle bir şey yapacak dahi olsa babam buna izin vermezdi. Çoktan ders almış olması gerekirdi. Bu sefer bireysel görev almaz babamın da üstüne çıkar ortalığı birbirine katardım.

Spor salonuna baktığımda orasını da boş görünce bahçeye çıktım. Ufaktan kar atıştırıyordu fakat yumuşak bir hava vardı. Dışarda olma ihtimalleri yüksekti. Sonuçta soğukla araları iyiydi. Yanılmamıştım da... Arka tarafta Emirhan ve Aykut karın altında birbirleriyle uğraşırken Gökhan ve Yağız ayakta onlardan uzak bir şeyler konuşuyordu.

Gökhan'ın arkası dönük ama Yağız bana karşı çaprazdı. Ne konuştuklarını merak ederek onlara bir iki adım daha yaklaştım. Net olarak

görüş açıma girdiklerinde Yağız bir süre telefonuna baktı. Tekrar bakışları Gökhan'ı bulduğunda dudakları kıpırdamaya başladı.

"Bu akşam için ayarladım." Dudaklarını okurken neyden bahsettiğini anlamaya çalışıyordum. Gökhan ne dedi bilmiyorum ama Yağız ufaktan gülümser gibi oldu. "Sadece bir akşam yemeği. Sence de iyi bir başlangıç değil mi?"

Ne diyordu bu adam? Akşam yemeği de neydi? Bir an kendimi düşündüm. Benimle mi yiyecekti? Umutlarım kırılmakta geç kalmadı. İyi bir başlangıç demişti, tıpkı Damla'nın dediği gibi. Bu da yetmiyor gibi devam etti.

"Başka yer mi var? Aynı restorana gideceğiz işte." Bir süre düşünür gibi önüne baktı. Başını kaldırdığında inip kalkan göğsü buradan bile belli oluyordu. "Her şeyi geride bırakma zamanı geldi."

Gözlerim dolduğunda kalbime bir sızı yerleşti. İnce ince oydu orayı. Sanki biri o an kalbime ve hatta karnıma binlerce çivi çaktı. Acımadan, incineceğimi düşünmeden. Arkamı döndüğüm gibi odama doğru yürümeye başladım. Hayır hayır.... ağlamayacaktım. Olmaz... olmaz... gidemez onunla. Bırakamaz beni arkasında. Bu nasıl bir acımasızlık. Bana bunu nasıl yapar?

Odaya geldiğimde o kadar öfkeliydim ki sert bir şekilde kapıyı kapattım. Hırsımı alamamamdan sebep masama yaklaştığımda üzerindeki evrakları yere savurdum. Sandalyeye attığım tekmeyle içeriye nöbetçi asker girdi.

"Komutanım bir şey mi oldu?"

Öfkeyle bağırdım.

"Çık dışarıya!"

Apar topar odadan çıkarak kapıyı kapattı. Elim alnıma gittiğinde usulca masaya kalçamı yasladım. Ne yapıyordum ben böyle? Sakin olmam gerekiyordu. Telefonumu cebimden çıkarıp Leyla'yı aradım. Belkide aceleci karar veriyordum. Leyla kısa sürede açmıştı.

"Bahar."

Nasıl soracağımı bilemesem de, hatta cevabı bildiğinden bile şüphe etsem de şansımı denemek istedim.

"Leyla bu sabah bizden birini oralarda gördün mü?" Telefonun ucundaki sessizlik büyüyüp giderken canım iyice sıkılmaya başladı. "Leyla."

Uyarımla toparlayan Leyla yine de kem küm etmekten alamadı kendini.

"Şey... Sabah Yağız'ı gördüm."

Telefon kulağımdan kayarken biraz daha sıkı tuttum.

"Tamam."

Leyla bir şeyler daha söylüyordu ama onu duymadı kulaklarım. Beni mutlu edecek şeyler değildi. Telefonu kapatıp masaya bıraktım. Anlamıştım en sonunda, ikimiz de özgürdük artık.

Biraz önce tekme attığım sandalyeye uzandığımda kapı açıldı. İçeriye giren Yağız'a takıldı bakışlarım. Kaşlarını çatmış odanın vahametinde göz gezdiriyordu.

"Ne oldu burada?"

Sandalyeyi düzeltip yere savurduğum evrakları toplamaya başladım. Sesim kısık fısıltıdan ibaretti.

"Elim çarptı."

Daha iyi yalan söyleyemezdim. Tıpkı benim gibi yere çöken adam evrakları toplamama yardım edip elindekileri masaya bıraktı.

"Elin çarptı demek."

Yerime geçip oturdum. Cevap verme niyetinde değildim. Yalan söylediğimi anlaması da umurumda değildi. Fakat o inadıma yapar gibiydi.

"Bana söyleyebilirsin."

Burnumdan homurtuyla karışık alaycı bir gülüş çıktı. Ne kadar da düşünceliydi. Ona doğru sandalyemi çevirerek imalı bakışlarımı üzerine diktim.

"Senin bana söylemek istediğin herhangi bir şey var mı üsteğmenim?"

Dudakları büküldü. Eli çenesine gittiğinde düşünceliydi.

"Aslında var." İlgili bakışlarım üzerinde beni akşam için yine de, aptalca da olsa çağırmasını beklerken ciddiyetini bozmadı. "Akşam biraz erken çıkacağım. Bir iki evrak var. Onları sen Turan albaya verirsin."

Gözlerimdeki hayal kırıklığını saklamak istercesine önüme döndüm.

"Tabii... Sabah yoksun akşam yoksun biz hallederiz."

Tek kaşı havada bakışları üzerimde geziyordu.

"Sorguluyor musun üsteğmenim?

Omuz silktim.

"Yoo... ne haddime? Özgürlüğünün tadını çıkar."

☀☀☀

İş çıkışı eve geldiğimde ilk yaptığım şey kendimi duşa atmak oldu. Duş almak beni biraz sakinleştirmişti ama hepsi o kadar işte. Üzerimi giymeden bornozuma sarınmış başımdaki havluyla pencere önünde dışarıyı izliyordum. Aslında amacım dışarıyı izlemek değildi. Sadece bekliyordum. Neyi olduğunu biliyorsunuz.

Yolu izlerken Gökhan'ın arabası dikkatimi çekti. Biraz daha dikkat kesildiğimde arabadan önce Leyla indi. Dudağımda minik bir kıvrım oluştuğunda onlara giderek hayran kalmaya başlıyordum. Gökhan arada terslese de Leyla'nın peşini bırakmadığı aşikardı.

Onlar birlikte apartmana yöneldiğinde takım elbisesiyle Yağız çıktı. Çattığım kaşlarımla cama doğru biraz daha eğildim. Evet oydu. Ne kadar da iyi görünüyordu. Gökhan ve Leyla'nın duraksamasına sebep olduğunda bir süre kapıda onlarla konuştu. Kısa bir süreydi çünkü Leyla ikiliyi bırakarak apartmana girdi. Gökhan ve Yağız konuşmaya devam ediyordu. Alacalı hava kararmak üzereydi.

Leyla kapıyı anahtarıyla açarak içeri girdi. Salonun ışığını açtığında beni görmüş olacak ki yanıma adımladı. Tıpkı benim gibi aşağıdaki ikiliye bakıp mırıldandı.

"Gördün demek."

Ondan tarafa bakmadım bile. Konuşacak halim yoktu. Gökhan'la ayrılmalarıyla Yağız arabasına yöneldi. Tam arabaya bineceği sırada başını kaldırıp bizim pencereye dikti bakışlarını. Kendimi geri çekmedim. Görmüştü artık. Bir süre sadece baktık birbirimize. Ben ona baktım o da bana. Ne var ki çok da uzun sürmedi. Arabasına binip gitti.

Acıyla kıvrılan dudaklarıma eklenen bakışlarımı Leyla'ya çevirdim.

"Biliyor musun, bu anı daha önce yaşamıştım."

Biraz şaşkın dikkatini bana verdi.

"Nasıl yani?"

Gülümseyerek bedenimi ona çevirdim.

"Yağız'a olan hislerimden kaçarken başka bir adamla yemeğe gitmiştim. Tıpkı Yağız da benim gibi pencereden seyretmişti gidişimi. Tarih tekerrür ediyor sanki."

Leyla uzanarak kolumu sıvazladı. Kendince beni teselli etmeye çalışıyordu.

"Peki sonra ne oldu?"

Devamını düşününce yüzüm aydınlandı. O ilk kıpırtılara gitti yüreğim. Yağmurlu bir hava, dudaklarıma değen buz gibi ama kalbimi alev alev yakan dudaklar. Gözlerim doldu bir anda, kaçırmak zorunda kaldım. Parmaklarıma düşürdüm bakışlarımı. Kalbim yaralıydı benim, en az onun ki kadar.

"Peşimden geldi..." İç çekerek devam ettim. "Biz o gece sevgili olduk." İç çekmeden edemedim. "13 Kasım."

Başımı kaldırdığımda tıpkı benim gibi gözleri dolu dolu bana bakan kadına tebessüm ettim. Narin olduğu kadar da duygusaldı. Gökhan'a bundan da bahsetmeliydim.

"Şimdi sıra sende değil mi Bahar?"

Biraz afallamış halde söylediği şeyi anlayamadım.

"Ne?"

Elimi kavrayıp gülümsedi.

"Şimdi de peşinden gitme sırası sende değil mi?"

Boynumu yana yatırdım.

"O zamanlar biz sevgili değildik Leyla."

Omuz silkti.

"Şimdide değilsiniz."

İtiraz ettim.

"Yaşanmışlıklarımız var, tüm bunlara ihanet değil mi? Gitmeyebilirdi."

Başını iki yana salladı. Sanki bana muhalefet olmak için vardı.

"Gerçekten hiç mi merak etmiyorsun Bahar? Belki de hiçbir şey düşündüğün gibi değildir. Arkadaşça bir yemek olamaz mı?"

Alaycı bakışlarımı yüzüne diktim.

"Aksi olabilir mi? Hem gidip ne yapacağım?"

Küçük bir tebessüm gönderdi.

"Gözünle görür ve emin olursun. Ben Yağız'ın başka bir kadına yemek yediğine inanmıyorum. Yiyorsa da en azından lokmaları boğazına takılır."

Bundan ben de emin değildim ama bugün karşıma çıkan her şey bunun işareti gibiydi. Hem üzerindeki takım elbisesiyle başka kiminle yemeğe gidecekti?"

"Bunu yapmak istemiyorum Leyla. Kalbim çok acıyabilir. "

Kolumdan tuttuğu gibi beni çekiştirmeye başladı. "Ona ne kaybettiğini göstermelisin." Başını arkaya çevirdiğinde bakışlarını üzerimde gezdirdi." "Ama pek müsait değilsin."

Hala bornozuma sarılı olduğumu unutmuştum.

"Tamam, benim hazırlanmam beş dakika."

Kocaman gözlerini aça aça itiraz etti.

"Deli misin sen? Sıradan bir şekilde gitmeyeceksin herhalde."

Omuz silktim.

"Bunun bir önemi yok."

Adam dövmek için elbise giyecek halim yoktu herhalde. Çünkü o masada Yağız'ı Damla ile yemek yerken görürsem muhtemelen dövecektim. Leyla

ise kolumdan tutmuş çocuk gibi beni götürürken söyleniyordu.

"Aşık kadınlar gerçekten aptal oluyor." Başını arkaya çevirip bir adım gerisinde çekiştirdiği bana kısa bir bakış attı. "Zeki de kızsın ama..." Gözlerimi kıstığında odama girmiştik. "Erkekler akıllı kadını severler, becerikli kadını da severler, hamarat kadın da sevilir ama bir erkeği alt etmek istiyorsan..." Elimi bırakıp bana doğru döndü. Kahküllerini düzelterek şuh bir bakış attı. "Görselde yakacaksın."

Suratımı ekşittiğimde koluma vurdu.

"Tecrübelerime güven. Yuva kurtardım ben böyle. Senin gibi topla tüfekle saldırarak kazanılmıyor savaşlar. Şimdi soğuk savaş devri."

Manasız bakışlarla Leyla'ya bakıyordum.

"Ne diyorsun Leyla?"

Elini havada salladı. Ya onun da kafası karışıktı ya da benim kafamı karıştırmaya çalışıyordu.

"Ay biraz ipin ucu kaçtı galiba. Neyse sana bir elbise bakacağız. İkimizde hazırlanıp orada yemek yemeye gidiyor gibi davranacağız." Dolabıma adımlayıp tam önünde durduğunda başını bana çevirdi. "Açabilir miyim?"

Ellerim göğsümde sadece başımla onayladım. İki kapağı da araladığında korkuyla geri çekildi.

"Yuh!"

Panik hali beni güldürürken o görmese de elimle yan tarafı işaret ettim.

"O kısımla ilgilenme. Elbiselere bak."

Bakışları beni bulduğunda korkmuş görünüyordu.

"Dolabında bu silahlarla ne yapıyorsun? Çok ürkütücü..."

Gözlerimi devirerek yanına adımladım.

"Hani ben askerim ya Leyla, hatırladın mı?"

Yutkunarak benden aldığı bakışlarını tekrar dolaba çevirdi.

"İyi, bir şey demedik." Merkala alt dudağını ısırdı. "Hepsini kullanabiliyor musun?"

Alayla gülümsedim.

"Hem de hepsini."

Başıyla onaylayarak sessizce elbiselere uzandı. Bir süre göz gezdirirken hayranlıkla bakıyordu.

"Bunlar çok güzel."

Sadece tebessüm etmekle yetindim. Hangisini seçeceğini merak ediyordum. Siyah, straplez bir elbise çıkararak bir süre incelediğinde gözleri parlıyordu.

"Bu... kesinlikle bu."

Benim için fark etmese de seçimi abartılı geldi. "Özel bir yemek olsaydı haklıydın."

Yanaklarını şişirerek elindeki elbiseyle birlikte yatağa oturdu.

"Seni ikna etmek gerçekten zor. Özel bir yemek olduğunu düşünmek bu kadar zor mu?"

Onun çabalayan haliyle elinde tuttuğu elbiseye uzandım.

"İyi, ver hadi."

Yüzü yeniden gülmeye başladığında elbiseyi elime tutuşturduğu gibi ayağa kalktı.

"Geç kalıyoruz, acele etmemiz lazım."

Apar topar odadan çıkarken sıkıntılı bir nefes verdim. Kalbim gitmekle gitmemek arasında geziyordu ama bedenim tüm bunlara inat mekanik bir halde beni hazırlanmaya itiyordu.

Hazır olduğumda son rutuşlarımı yapmak için aynanın karşısına geçtim. Bileğime siyah bilekliğimi geçirip boynuma güneş şeklinde olan kolyemi taktım. Parfümümü de sıkıp yerine bıraktığımda topuz yaptığım saçımı son kez düzelttim. Kendime baktığımda üzerime otura elbise çok hoş duruyordu. Göğüs dekoltesinin olduğu kısım iki yandan v şeklinde aşağıya doğru danteldi ama bu minicikti. Sağ tarafımdan sol tarafıma aşağıya doğru inen şerit halinde lacivert taşlar eklenmişti. Elbise uzun gibi görünse de mini etekten sonra kumaşı incelerek devam ediyor, bileklerime kadar uzanıyordu.

Odamın kapısı çaldığında Leyla'nın geldiğini anladım.

"Gel."

Leyla kapıyı açıp içeri girerken tüm bedenimi ona çevirme ihtiyacı hissettim. Vişne çürüğü, sıfır kol bir elbise tercih etmişti. Kloş mini eteği, at kuyruğu yaptığı saçları, kaşlarını örten kakülleri ile çok güzeldi. Ben onu incelerken o benden önce davrandı.

"Harika görünüyorsun."

Gülmeden edemedim.

"O etekle bir yerlerin donabilir."

Kıkırdayarak eteğinin ucunu kaldırdı. "Altım sağlam."

İçine girdiği bacaklarını saran şortla ona hak verdim. Zaten arabayla gidecektik.

"Hadi çıkalım artık."

Leyla beni telaşa düşürürken çantamı ve silahımı aldım. Çantamın içine silahımı koymaya çalıştığım sırada Leyla cırladı.

"Silahı neden alıyorsun? Vuracak mısın kızı?"

Dudağımın kenarını kıvırdım.

"Yoo... en fazla Yağız'ı vururum."

Gözlerini belerterek bakarken yanından geçtim.

"Ben silahımla evliyim kaküllü. Ben nereye o oraya."

Kapıya geldiğimizde ikimizde kabanlarımızı giyerken güldü.

"Garip bir ilişkiniz var. Yağız metres mi oluyor?"

Ayakkabımı giyerken kahkaha attım.

"Hıı... metres canım. Gökhan'la sevgili olursan sende kendini metres olmaya hazırla."

Suratı buruştu. İşte bunu beklemiyordu.

"Kendi şakamda boğuldum resmen."

Yola çıktığımızda fazlasıyla gergindim. Açıkçası bu yemek fikri aptalcaydı. Neden Leyla'nın aklına uyduğumu da bilmiyordum. Onu her ne yapıyorsa gözümle görmek istiyordum sanırım. Daha da kötüsü beni de görsün istiyordum. Beni göre göre o kadınla yemek yiyebilecek miydi? Her bir lokma boğazına takılmaz mıydı?

Restoranın önüne geldiğimizde telefonuyla ilgilenen Leyla'ya baktım. Birilerine mesaj atıyordu.

"Hey, geldik."

Seslenmemle başını kaldırdı.

"Çok iyi, hadi inelim."

Leyla çantasına sarıldığında ben fazlasıyla kararsızdım. Ellerim direksiyonu sıkıca kavrarken kalbim fazla hızlıydı.

"Vaz mı geçsek acaba?"

"Şaka mı yapıyorsun? Buraya kadar geldik."

Kemerimi çözerek çantama uzandım. Başımı eğip restorana baktığımda her zaman yanan ışıkları bugün kapalıydı. İçeride loş bir ortam vardı. Çam duvarlardan içini rahat bir şekilde görebildiğiniz restoran bugün sanki içerdekileri gizliyordu.

"Bugün niye içerisi görünmüyor? Çok az ışık var."

Leyla pek de umursuyor gibi görünmüyordu.

"Bilmiyorum ki, hadi inelim artık."

Tam inmek için kapıyı açmıştım ki bundan vazgeçerek kapıyı kapattım. Arkama yaslandığım sırada Leyla şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Ne oldu?"

Bakışlarım durgun halde başımı ondan tarafa çevirdim.

"Beni bekliyor değil mi?"

Yakalanmış olmanın verdiği utançla bakışlarını kaçırdı.

"Çok kötü bir oyuncuyum."

Gülerek koltuğun üzerinde duran elini sıktım.

"İyi gidiyordun."

Yanaklarını şişirip serbest bıraktı. Yüzünde tatlı bir tebessüm vardı.

"Fazla zekisin."

Sessiz kaldığımda sadece dudaklarım kıvrıldı. İçimi kaplayan düşünceler arasında merakla vereceğim tepkiyi bekleyen kadının gözlerine baktım.

"Bana biraz izin verir misin Leyla?"

Endişeli bir halde dudakları büzüldü.

"Gelmeyecek misin?" Her nedense bir şeyler ekleme ihtiyacı hissetti. "O seni seviyor."

Kendimi geriye çekerek tekrar koltuğa yaslandım. Artık ona bakmıyordum.

"Biraz düşünmeliyim."

Kısa bir sessizliğin ardından karar vermiş olacak ki kapıyı açtı. Soğuk hava bütünüyle odanın içini doldurduğu esnada çantasını da alarak arabadan indi. Hızlı adımlarla kabanına sarılmış restorana girerken onu izliyordum.

Gözlerim dalıp gittiğinde Yağız'ı düşünüyordum. İçeri girmekle girmemek arasında içimde büyük bir çatışma vardı. Onun bu küçük oyununa kandığıma inanamıyordum. Onu bu kadar kıskanmam ve gerçekleri göremeyecek kadar gözümün dönmesi normal değildi. Çok aşıktım. Ona karşı hislerim o kadar derindi ki normalde asla kıskanç bir kadın olmayacağımı düşünürken başka bir kadının hırsına kapılmıştım. Özgürlük kavramı normalde savunacağım bir şeyken ilk defa bu kadar zoruma gitmişti. Şimdi de inecektim bu arabadan. İnecek ve bana iyi veya kötü ne hazırladıysa merakıma yenik düşüp bakacaktım.

Sıkıntılı bir nefes vererek çantamı elime aldım. Araçtan indiğim gibi arabayı kilitleyip hızlı adımlarla restorana ilerledim. İçeri girdiğim esnada kadın görevli kapıda bekliyordu.

"Hoş geldiniz." Sıcak gülümsemesiyle salonu işaret etti. "Buyurun lütfen."

Üzerimdeki kabanı çıkararak ona uzattım. Elimdekini dikkatle aldığında bana işaret ettiği alan boyunca yürümeye başladım.

Ufak ufak adımlarla büyük salona ilerlerken adımlarım tedirgindi. Küçük holün ardından yemek yenilen kısma girdiğim an bir ışık yandı. Daha şaşkınlığım geçmeden adımlarıma devam ederken arka arkaya tüm restoranın ışıkları yanmaya başladı. Şaşkınlığım giderek artarken adımlarım ise karşımda takım elbisesiyle dikilen Yağız'ı gördüğüm an son buldu.

Yalnızdı...

Bunu biliyordum. Geç de olsa anlamıştım. Fakat restoranı kapatacağı aklıma gelmemişti. Belli ki sahiden de özel bir yemek olacaktı.

Aramızda çok az mesafe kalan Yağız ceketinin önünü bir eliyle tutarken bana doğru bir adım attı. Dudaklarındaki tebessüm görülmeye değer, gözlerindeki parıltı eşsizdi.

"Hoş geldin Şirine."

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum

Bu arada sizinle bir şey paylaşmak istiyorum. Bahar'ın giydiği elbise özel tasarım 😅

Bir okurum çok önce Bahar için tasarlayıp çizimini yapmıştı ve Yağız'la yiyeceği yemekte giydireceğime söz vermiştim.

lily-taylorsversion- emeğine sağlık canım. Çok teşekkür ederim. Harika bir elbise. Kolyede değişiklik yaptım ama mazur gör.

İnstagram@soylumery

Duyuru ve alıntılar için beni hem instagramdan hem de watty hesabımdan takip etmeyi unutmayın

Görüşmek üzere hoşça kalın

38. Deli

Merhaba
(Bölümün en sonunda duyuru var mutlaka okuyun!!!) ***Geçen bölüm yaşlarınızı yazmanızı istemiştim yine 13'le başladık ve en yüksek 54 gördüm. Ne yalan söyleyeyim büyük okurlarımın olması çok mutlu ediyor beni. İyi ki varsınız***

Şimdi sizden ricam yaşadığınız yeri yazmanız. Bakalım bu sefer ülke sınırlarına ulaşabilecek miyiz. İlki ben olayım. Aslen Niğde'liyim ama Ankara'da yaşıyorum.

Evveeetttt gelelim bölüme.
Romantik bir bölüm sizi bekliyor 😍

Keyifli okumalar dilerim...
(*Oy ve yorumlarınızı bekliyorum*) 14 Şubat...

Kalbim seni sevmekten vazgeçecek kadar zayıf sanıyorsan aç ve bak içine, orada ilk bulduğun şey sen olacaksın. Ve sor kalbine... Ben hala orada mıyım?

Bakışlarım şaşkın, kalbim titrek, ellerim soğuk, duygularım karmakarışıktı.

Karşımda dikilen adamın kara gözlerinde kaybolurken bana oynadığı küçük oyun yüzünden ona kızamıyordum bile. Arkasındaki masa ile o kadar uyumlu, o kadar güzel görünüyordu ki bir şey söylemeye halim kalmıyordu. Bir de öyle yakışıklı görünüyordu ki sormayın. Ona baktıkça bakasım geliyordu.

Bana doğru bir iki adım daha atarak elini uzattı.

"Gelmeyecek misin?"

Nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Arkasındaki masaya göz atıp yüzüne odaklandım.

"Ben..."

Kendi kendime konuşur gibi çıkan sesimle Yağız tekrar etti.

"Sen..."

Kaşları havada, bakışları beni bozguna uğramış olmaktan memnun başımı iki yana salladım.

"Ben bir an sandım ki..."

Şaşkınlığımı atamamamdan sebep birkaç adımda arkama geçerek omuzlarımı kavradı. Nefesi tenime değerken fısıldadı.

"Senden başkasını karşıma alacağımı düşünmedin d'eğil mi?"

Biraz mahçup beni sandalyeye yönlendiren adam izin verdim. Sandalyemi çektiğinde dikkatli bir şekilde oturdum. Onun bu kurnaz tavrı hem hoşuma gidiyor hem de beni deli ediyordu.

"İhtimalleri değerlendirdim."

Asık suratımla önümüzdeki masaya baktım. Beyaz örtü, üzerindeki mumlar, üzerine serpiştirilmiş gül yaprakları, zarif tabaklar romantik bir masanın olması gerekenleriydi. Hoş duruyordu ama... gülmeden edemedim.

"Ne oldu?"

Kaşları çatılmış sorgular ifadesini görünce masayı işaret ettim.

"Hiç senlik değil."

Gözlerini devirerek eliyle garsonu çağırdı.

"Bu işler böyle oluyormuş." Kolunu koymak için masadaki bir kaç gül yaprağını yere savurdu. "Fazla gereksiz."

Sinirlerim bozulmuş olacak ki kahkaha attım.

"Senin gibi deliyle neden bu masadayım ki?"

Bize doğru gelen garsona kısa bir bakış atıp alaylı bir tebessüm sundu.

"Çünkü söyleyeceklerimi merak ediyorsun."

Haklılık payı yok değildi, merak ediyordum. Bu kadar hazırlık boşa gidemezdi. Hele de bana yapılmışken...

Yanımıza gelen iki garson önceden hazırlanan menüyü bir bir yerleştirmeye başladı. Kısa sürede mükellef bir masa bırakarak gittiklerinde suyuma uzanarak bir yudum aldım.

"Nasıl oyuna getirildiğimi söyleyecek misin? Yani normalde kanmazdım, sonrasında da farkına vardım ama en başta..."

Ona dudaklarını okuduğumu söyleyemediğimde cümlelerim yarım kaşdı. Yemeğe çoktan başlayan Yağız ağzına attığı parçayı yutarken bakışları bende değildi.

"Küçük sırrını öğrendim."

Şaşkınlıkla ona bakıyordum. Neyden bahsediyordu şimdi?

"Nasıl yani?"

Kara gözleri beni bulduğunda öyle delici bir bakışı vardı ki ürkmedim desem yalan olur. Elindeki çatalıyla beni işaret etti.

"Dudak okuyabiliyor olduğunu komutanın olarak ayrıca bilmem gerekirdi Şirine. Bu yaptığın doğru değil."

Her seferinde biraz daha bozguna uğrarken sesim fısıltıdan farksızdı.

"Ama nasıl?"

Yine çatalıyla bu sefer tabağımı işaret etti.

"Yemeğin soğuyor." Kıpırdamadan dik bakışlarımı ona diktiğimde gözlerini devirdi. "Bu aralar fazla radarımda kaldın. Gözlerimi bir an bile ayırmadım senden."

O an anladım Yağız'ın ısrarla üzerimde olan bakışlarını. Karargahta, evlerine gittiğimde hep beni izliyor oluşu bundandı demek. İyi yakalamıştı.

Sessiz kalıp yemeğime başladım. Ne diyecektim ki, doğruydu. İyi de sadece dudak okumamla kandırılamazdım ki, hem Leyla... Bir anda aklıma Leyla gelince etrafıma bakınmaya başladım. Unutmuştum kızı resmen.

"Leyla..."

Yağız başıyla arkamı işaret etti.

"Sakin ol, arkanda yemek yiyor."

Hayretle arkamı döndüm. Bizden uzakta Gökhan'la yemek yiyen kadını fark ettiğimde gözlerim biraz daha açıldı. Herkes aynı oyunun parçasıydı demek. Önüme döndüğümde suratım asıldı.

"Onu nasıl bu oyuna dahil ettin."

Gülerek omuz silkti.

"Sabah hastaneye gidip kendisinden rica ettim."

O yüzden Leyla aradığımda buralardaydı demişti. Nasıl anlamadım ki ben bunu? Gerçi nasıl anlayacaktım? Ben direk Damla ile yemek yiyeceğini düşünmüştüm. Hüzünle iç çektim.

"Her şeyi yanlış anladım." Karşımdaki adamın gözlerinin içine baktım. " Ya gelmeseydim Yağız? Son dakika arabanın içinde gitmeyi de düşündüm. Bu kadar plan, hazırlık boşa gidecekti."

Masada duran elimi kavradı. O kadar kendinden emin duruyordu ki sanki gelmeyeceğimden hiç şüphe etmemişti.

"Geleceğini biliyordum. Bende geldim, sen de gelecektin. Aşk böyle bir şey."

Elimi parmakları arasından kurtarıp kırgın bir bakış attım.

"Buraya seni bir güzel benzetmek için geldim."

Küçük bir kahkaha firar etti dudaklarından.

"Bunu hala yapabilirsin ama önce yemeğini ye."

Masa tekrar sessizliğe gömüldüğünde bir süreliğine yemeğime odaklandım. Hem acıkmış, hemde menüyü oldukça lezzetli bulmuştum. Bir yandan yemeğimi yiyor bir yandan da Yağız'ı izliyordum. Siyah takım elbisesi fazla karizmatikti. Hele o bronz teninin üzerinde parlayan beyaz gömleği çok hoş duruyordu. Saçları kısa asker traşı şeklinde olsa da üst kısımlar uzun ve bugüne özel yapılmıştı. Kolundaki saati elindeki çatalı gibi metal renk, kol düğmeleri ise onu daha da şık göstermişti. Şu an karşımda yakışıklı, karizmatik ve fazlaca romantik bir adam vardı. Ne kadar da ilginç. Hayır, karşımda bu tarz bir adam olması değil, bu kişinin Yağız olması ilginçti.

Bir yandan yemeğimi yiyip bir yandan onu izlerken başını kaldırdı. Ona bakmıyor gibi davransam da sesini duyunca mecburen başımı kaldırdım.

"Bahar..."

Sesi yoğun, nasıl olduğunu bilemesem de keskin çıktı.

"Efendim."

Elindekileri bırakarak suyuna uzandı. Bir yudum alıp yeniden masaya bıraktı. Evet, zamanı gelmişti.

"Sana karşı hatalıyım. Bencilce davrandığımı geç gördüm." Acıyla gülümsedi. "Ben sadece kendi duygularımı, kendi yaşayacağım acıyı düşündüm. Seni kaybetmektense kırmak daha acısız geliyordu ama bir şeylerde hata yaptım. Sevdiğin birini kaybetmek çok zor."

Elimdekileri bırakarak arkama yaslandım. Hala gözlerinin altı mor, vücudu yorgun duruyordu.

"Bunu biliyorum." dedim net bir dille. "Daha önce babamda da sende de bu korkuyu yaşadım."

Başını aşağı yukarı salladı hafifçe.

"Haklısın. Yaşadıklarımı sana tekrar anlatmayacağım. Sadece dersimi aldım Bahar, inan bana bedelini ağır ödedim."

Yine kırıktı sesi, sanki acısını duymam ve görmem için çabalıyordu. Dün gece Leyla'nın söyledikleri geldi aklıma. Biraz daha düştü omuzlarım. Niyetim bedel ödetmek değildi ama olmuştu işte.

"Ben sadece mesleğime saygı istiyorum Yağız, hepsi bu. Beni bu konuda kısıtlamaya çalışman asla kabul edemeyeceğim bir şey. Anla beni, ben bu meslek için çok çaba sarf ettim, yeri geldi babamın karşısına geçtim. Beni bir seçime sürükleme. Bu bizi ayrılığa götürüyor."

Eli yumruk olmuş, sert bakışlarıyla beni dinlerken sıkkın bir nefes verdi. Koyu renk dudaklarını ıslatıp yutkundu.

"Peki bundan sonra tüm bunların yaşanmayacağına söz versem her şeyi telafi edebilir miyiz?"

O söze o kadar ihtiyacım vardı ki. Geri dönmeye, sıkıca sarılmaya, kokusunu içime çekmeye... hepsine hasrettim. Ona sarılmak, esmer tenine sayısız öpücük bırakmak istiyordum. Yine de içimde bir şüphe tohumu filizlenmiş, acaba diyordu. Ya yine aynısını yaparsa?

"Bana beni asla bırakmayacağını söyleyip terk ettin. Mesleğimi çok sevdiğim halde ikinci kez beni arkanda bıraktın. Sana inanmak konusunda tereddüt etmem normal mi?"

Bakışlarını önüne düşürdüğünde başını iki yana salladı. Onu zorluyordum. Fakat bu cevaplara ihtiyacım vardı. Bir ilişki ne kadar sarsıntıyla devam edebilirdi ki? Elbette ki bir süre sonra başımıza yıkılacaktı. Artık temelleri ya sağlam kuracaktık ya da bu sevdadan vazgeçecektik.

Ben yine de umutla bakıyordum gözlerine. Kara gözleri hala etkiliyordu beni. Seviyordum onu. Asi tavrını, vurdumduymaz halini, üzerime düşmesini, aklını ve hatta deliliğini her şeyini seviyordum. Tek sevmediğim arkada kalmaktı ki bu da benim karakterime tersti. Yağız'sa inatla bana bunu yapıyordu.

Eğreti bir tebessümle kıvrılan dudaklarına inat gülmeyen gözleri beni buldu.

"Normal." dedi içli içli. "Sana bu sefer büyük sözler etmeyeceğim Bahar, ne desem sözümden döndüm." Kendi haline acır gibiydi sesi. "Ama yine senin kapındayım işte." Ellerini iki yana açtı. "Bu kadarım ben." Acısını görmemi ister gibi elini kalbinin üzerine yerleştirdi. "Ben buraya çok şey yerleştirdim; acı, intikam, kin, nefret..." İki kez göğsüne hafif hafif vurdu. "Hepsi burada." Dudaklarını ıslatarak devam etti. "Ama sana yemin ederim ki iki şey hepsinden daha fazla." Ne söyleyeceğini bilsem de dudaklarında dökülmesini bekliyordum. Sesini biraz daha alçalttı. "Biri senin aşkın biri de vatan aşkı."

Gözlerim dolduğunda masada duran elimi kavradı. Gözlerimden ayırmadığı gözleri yine yanlış duygulara kapılıyordu.

"Acıdığın bir adam olmak istemiyorum Bahar. Aşık olduğun, yanında olmasını istediğin bir adam olmak istiyorum."

Gözümden yüzülen yaşı silerken zor da olsa gülümsedim.

"Zaten öylesin."

Elimi kaldırarak dudaklarına götürdü. Sıcacık busesi elimde yer bulduğunda gülümsedim. Fakat bu uzun sürmedi.

"Yağız..." Göz göze geldiğimizde bakışlarım tehditkar, kelimelerim fazlasıyla beni anlamasını ister netlikteydi. "Beni bir daha arkanda bırakırsan seni terk etmem." Merakla kaşları havalandığında devam ettim. "Acımam topuğuna sıkarım. Evde kalır benim işten dönmemi beklersin."

Uzun zaman sonra sevdiğim adamın dolu dolu attığı kahkaha hayran bir şekilde ona bakmama neden oldu. Nasıl güzel gülüyordu öyle ama ben şaka yapmıyordum.

"Ciddiyim Yağız."

Suyuna uzanarak bir yudum aldı.

"Beni korkuttun. Komutanını tehdit eden ilk askersin Şirine."

Omuz silktim. Alakası bile yoktu.

"Komutanımı değil, sevgilimi tehdit ediyorum."

Dudakları biraz daha gerildi. Öyle bir tebessüm vardı ki yüzünde gözlerine ulaştı. Bu cümlenin anlamını çok iyi biliyordu. Bu bizim için yeni bir umut yeni bir başlangıçtı. Umarım bu fırsatı ikimizde değerlendirebilirdik.

"Sen benim yüzümü güldürdün ya Bahar... Ulan..." Sesi biraz daha yükseldi. "Ulan! Seviyorum kızım seni."

Alt dudağımı ısırarak gerilen dudaklarıma engel olmaya çalışıyordum ama elimde değildi.

"Deli."

Onun yüksek sesine karşı fısıltımla bana doğru eğildi.

"Dudaklarımı oku Bahar."

Hemen bakışlarım dudaklarına düştüğü anda o kadar odaklanmıştım ki bir kelimeyi dahi kaçırmak istemiyordum. Sadece dudaklarını kıpırdattı.

"Seni canımdan çok seviyorum."

Okumayı yeni öğrenen çocuklar gibiydim şimdi. Kalbim titriyor içim bir hoş oluyordu. Yemin ederim ben daha önce böyle bir şey yaşamamıştım. Onun iki çift güzel sözü beni eritip yok ediyordu. Hatta bir şey söyleyeyim mi? Onun iki çift güzel sözü bende ne nefret ne gurur bırakıyordu.

Eee... o zaman biz niye sürekli birbirimizden uzaktık Yağız? Sen mi iki çift güzel sözü esirgiyordun, yoksa ben mi onları duymuyordum? Pala... bırakalım da aşk peşimizden koşsun. Niye biz onun peşinden koşuyoruz ki? Biz zaten yan yanayız. Onun yakamıza yapışması gerekmez mi?

Hayallere dalmış sevdiğim adamın gözlerinde kaybolup giderken gülümseyerek arkasına yaslandı.

"Tatlı yer misin?"

Bir an boşluğa düştüğümde afalladım.

"Ne?" Kendime gelir gelmez toparladım. "Ha... tatlı... olur tabii."

Garsona yeniden bir işaret verdiğinde hemen yanımıza geldi.

"Buyurun efendim."

Yağız eliyle masayı işaret etti.

"Tatlıya geçelim."

Masa yine iki garsonun pratik hareketleriyle çabucak kaldırılırken yerini tatlılarımız aldı. Elimdeki çatalımla tatlımı yerken bir yandan da düşünüyordum. Yağız bu gece için çok mu masraf etmişti acaba? Muhtemelen dün kapattırmıştı ki burasının az gibi görünsede iyi sayıda müşterisi vardı. Belli ki rezervasyonlar iptal edilmişti. Bu da yetmez gibi masa için özel bir hazırlık yapılmış ve iki garson bizi hazırda bekliyordu. Menu ise fazlasıyla zengindi.

Niye şimdi burada durmuş bunları düşünüyordum ki?

Her kız gibi şu anın tadını çıkarmam gerekirdi. Kendi cebimden çıksa açıkçası düşünmezdim ama Yağız... Sormadan edemedim.

"Çok mu masraf ettin burası için?"

Tatlısını yemeğe devam ederken bakışları beni buldu.

"O nereden çıktı?"

Dudaklarım büzüldü.

"Bir maaşını gömdün herhalde."

Başını iki yana salladı.

"Bunu mu dert ediyorsun?"

Sıkıntılı bir iç çektim.

"Ailene para gönderdiğini biliyorum Yağız. Annene de kardeşine de sen bakıyorsun."

Elindeki çatalı bırakıp dirseklerini masaya yasladı.

"Bunlar benim derdim Bahar." Başıyla arkamda sessiz sessiz yemeğini yiyen çifti işaret etti. "Hem kendime bir yancı buldum, araya kaynadı."

Başımı biraz arkaya doğru çevirip sakince yemek yiyen ikiliye göz attım.

"Leyla iyi kız, Gökhan çok şanslı."

Umursamazca omuz silkti.

"Ben daha şanslıyım."

Benim cevap vermeme kalmadan ufaktan gelen keman sesiyle başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Bize doğru ağır adımlarla yaklaşan kemancıyla şaşkınlıkla Yağız'ın gözlerine baktım.

"Yok artık."

Dudakları kıvrılırken hareketlendi. Ayağa kalkarak üzerindeki ceketi çıkarmaya başladı.

"Var artık."

İlgiyle onu izlerken gülümsedim.

"Romantik olduğunu kanıtlamaya mı çalışıyorsun?"

Biraz ilerimizde duran adam kemanı o kadar güzel ve nahif çalıyordu ki ceketini sandalyesine asan Yağız'ı izlemek ayrı bir güzel oldu.

"Hayır." dedi yanıma adımlarken. "Sadece senin için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını gör istiyorum."

Elini bana uzatıp gülümsedi.

"Seninle dans etmeyi çok istiyorum Bahar."

Karşımda tüm heybetine karşı eğilerek dans etmek için bekleyen adama hayır demek aptallık olurdu. Elimi kaldırıp avuçları arasına bıraktığımda sıkıca kavradı. Ayağa kalkıp onun yön vermesine müsaade ettim. Elleri belimi sararken beni kendine çekti. Kollarım boynunda yerini almış, gözlerim sadece gözlerindeydi.

Dansın ritmine kapılıp sevdiğim adamın kollarında süzülürken hasret kalmamdan sebep midir bilinmez elim yanağını buldu. İçimdeki tüm sevgiyi anlasın istiyordum. Bir yandan da ona bu kadar aşık olmuş olmak beni korkutuyordu.

"Belki de gelmemeliydim. Sana bu kadar tutulmuş olmak beni korkutuyor."

Yanağındaki elimi kavrayıp dudaklarına götürerek küçük bir öpücük bıraktı.

"Seni buna pişman etmeyeceğim."

Tebessümle başımı omzuna yasladım.

"Özgür olmayı sevdin sanıyordum."

Parmakları çenemi bulduğunda başımı kaldırarak bizi göz göze getirdi.

"Kararlarımda özgür olduğumu söyledim, hala öyleyim."

Dudaklarımı büzdüm. Uyanık bir adamla baş etmem zor olacaktı.

"Kurnazlık yapıyorsun. Başka bir kadın için dediğini düşündüm."

Alnımdan öpüp beni tekrar göğsüne yasladı.

"Gözlerim senden başkasını görür, kulaklarım senden başkasını duyar, dudaklarım senden başkasının adını sayıklar, senin kokundan başka koku hoşuma giderse sık kafama Bahar."

Bir elim omuzunda diğeri göğsünün üzerinde gözlerimi kapattım. İçim huzur doluydu. Kendimi boşuna yıpratmıştım o kadar. Fakat Yağız da iyi oyuncuydu. Beni tuzağa düşürecek her şeyi yapmıştı. Yine de düştüğüm en güzel tuzaktı.

"Benden başkası ancak senin cenazen olabilir Pala. Katil ben maktulü sen..."

Gülerek benimle birlikte kendi etrafında döndü.

"Şu kendine olan özgüvenin, beni bile tehdit etmen yok mu?"

Gülümseyerek kendimi kaptırmış dans ederken yanımdaki hareketlilik dikkatimi çekti. Başımı çevirdiğimde Gökhan ve Leyla dans ediyordu. Leyla Gökhan'ın boynuna kollarını dolamış narinliğini korurken, Gökhan dikkatli ama sahiplenircesine kavradığı beli bir daha bırakmamaya niyetli gibiydi.

Onların bu hali o kadar güzeldi ki iç çekerek Yağız'a döndüm. O da tıpkı benim gibi onlara bakıyordu.

"İyi bir çift oldular."

Gülerek bana döndü.

"Bizden iyi oldukları kesin."

Biraz hüzünlü bakıyordu mavilerim.

"Sence bu işi beceremiyor muyuz?"

Belimdeki eli sıkılaştığında beni kendine çekti. Aramızdaki boşluk son bulurken alnımı alnına yasladı.

"Ah be Güneş." Nefesi yüzümü yalayıp geçerken devam etti. "Ben bizden ateşlisini görmedim." Aldığı nefesi verirken gözlerini kapattı. "Bizim beceremediğimiz yan yana olmak."

Kıkırdayarak gözlerine baktım.

"Belkide alev almaktan korkuyoruzdur."

Aşkla bakan kara gözleri gözlerimi delip geçerken fısıldadı.

"Sen Güneş'ken benim yanmamam mümkün mü?"

Elim yanağına uzandığında parmaklarımın tersiyle yüzünde boynuna doğru güzel bir hat çizdim.

"Bu kavruk, esmer ten oradan mı geliyor acaba?"

Dudakları kıvrıldığında çenemi kavradığı parmaklarıyla başımı kaldırdı. Eğilerek dudaklarıma minicik ama kalbimi tekletecek bir buse bıraktı.

"Buradan geliyor."

İmalı sesi, hasret dolu bakışlarıyla alt dudağımı ısırdım. İlk defa bu kadar utandığımı hissediyordum. Yüzümü saklamak için sıkıca sarılarak başımı boynuna gömdüm. Gülen sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Saçlarıma küçük bir buse bıraktı.

"Seni çok özledim."

Ensesine uzanan parmaklarım bulunduğu yerde gezmekten keyif alıyordu.

"Bende Yağız, inan ki bende."

Gecenin kollarında uzun uzadıya devam eden dansımız daha ne kadar sürdü bilmiyorum ama bir an olsun bırakmadı beni. Bende bulunduğum yerden memnundum.

Eve dönüş yolunda Yağız'la birlikte gidiyorduk. Leyla ve Gökhan bizden önce kaybolmuşlardı ama sonuçta gideceğimiz yer ortaktı.

Arabadan inip apartmana girdiğimizde Yağız elimi kavradı. Parmaklarını parmaklarıma kenetlemiş bir adım önümden beni yukarı çekiyordu. Memnundum halimden. Zaten istediğim bu değil miydi? Elimi tutup gittiği yere beni de götürse hiçbir sorunumuz kalmayacaktı.

Dairelerimizin olduğu kata gelince duraksadım ancak yanımdaki adamın elimi bırakası yoktu. Elimi çekmek için hamle yaptım ama olmadı.

"Yağız."

"Bahar."

Sesi o kadar içten bir yalvarışa sahipti ki tebessüm etmeden duramadım.

"Seni davet etmek isterdim ama Leyla var."

Bunu bekliyor gibi kendi dairesini işaret etti.

"Bana gel."

Kıkırdayarak başımı iki yana salladım.

"Olmaz, Gökhan var."

Omzumdan tutarak beni kendi evimin kapısına doğru çevirdi.

"Yok."

Yağız'ın ne demeye çalıştığını ilk anlayamasam da sonrasında kavramam uzun sürmedi. Gökhan'ın ayakkabıları bizim kapının önündeydi. Gözlerimi irice aça aça Yağız'a döndüm.

"İnanamıyorum."

Yağız genel anlamda sonuç odaklıydı.

"Gelecek misin?"

Gözlerimi devirerek bir adım geri çekildim.

"Üzerimi değiştirmem lazım."

Yanaklarını şişirip serbest bıraktı.

"Çok bekletme."

Çantamdan anahtarımı çıkarıp kapıyı açarken Yağız da kendi evine yöneldi. İçeri girdiğimde kapıyı kapatmadan beni bekleyen adama baktım. Elimle öpücük gönderdiğimde gülerek kapattı kapıyı.

Salona doğru bir iki adım attığımda Leyla ve Gökhan sesleri duymuş olacak ki bakışları kapıdaydı. İkiside yan yana oturmuş kahve içerken gülümsedim.

"Ooo keyfiniz bol olsun."

Leyla biraz utangaç Gökhan ise ilk defa gördüğüm bir çekingenlikle bakıyordu. Ayağa kalkarak mırıldandı.

"Ben gitsem iyi olur herhalde.

Hemen elimle oturması için işaret ettim.

"Otur Gökhan. Ben üzerimi değiştirip çıkacağım."

Gökhan memnuniyetle tekrar yerine otururken Leyla gülümsedi.

"Barışmanıza çok sevindim Bahar."

Gözlerimi kısarak işaret parmağımı havada salladım.

"Bana oynadığın..." Duraksayarak ikisini de işaret ettim. "Oynadığınız oyunu unutmayacağım."

Kıkırdayan kadının hiçbir şey umurunda değil gibiydi.

"Maksat sevenler kavuşsun."

Dudağımdaki kıvrımla imalı bir bakış attım.

"Üzerimi değiştirip hemen çıkayım o zaman. Maksat sevenler kavuşsun."

İkisini de orada bırakıp arkamı döndüğümde gülüyordum. Eminim ki Leyla kızarmış, Gökhan ise suratını asmıştı ama ben haklıydım. Onlar görmezden gelse de büyük bir aşk doğuyordu.

Odama geçerek elbisemden kurtulup kendime eşofman ve bel kısmımı açıkta bırakan bir tişört seçtim. Üzerimi aceleyle diyip topuzumu açarak saçlarımı biraz düzelttim. En uzun kısmı makyajımı silmeye ayırdım zor da olsa makyajımı da sildiğimde lavaboya giderek işlerimi hallettim. Tekrar odama geçip telefonumu ve hırkamı alarak salona girmeden kapıdan Leyla'ya seslendim.

"Ben çıkıyorum Leyla."

Leyla bir anda başımda bittiğinde kapıyı çoktan açmıştım.

"Bahar."

Sıkıntılı sesiyle başımı ona çevirdim.

"Ne?"

Dudakları büzülmüş, bakışları çekingendi.

"Gökhan burada mı kalacak?"

Kaşlarım havada tüm bedenimi ona doğru çevirdim.

"Bunu Gökhan'a mı sorsan acaba?"

Sesimin yüksek çıkmasından sebep telaşlandı. Benim sesimin aksine onunki fısıltı gibi çıkıyordu.

"Sessiz olsana. Ben şimdi nasıl sorayım adama?"

Gülerek Leyla'nın yanağını sıktım.

"Merak etme kaküllü, Gökhan çocukların yanına iner. Yani evine de gelebilir isterse ama Yağız kesin onu tembihledi. Her neyse, o kalacak yer bulur. Onun için dert değil. Olmadı sokakta yatar."

Sırıtarak son cümlemi de tamamlarken Leyla üzgün yüz ifadesine bürünmüştü bile.

"Yaa... sokakta da yatmasın da..."

Kahkahama engel olamadım. Bu kız gerçekten çok saf, bir o kadar da merhametliydi.

"Kıyamadım mı?"

Asık suratıyla koluma vurdu.

"Ne acımasızsın, yazık adama."

Eğilerek fısıldadım.

"O zaman bir sor bakalım. Belki koltukta yatar. Gece uzun olur, sohbetiniz uzar. Kahvenin arkasına çay içersiniz, meyve yersiniz, tatlı falan derken..."

Leyla daha fazla beni dinlemeyerek içeri girdi. Suratıma kapıyı kapatmadan önce son sözlerini söyledi.

"Dikkat ette siz de alev almayın."

Yüzüme kapanan kapıyla olduğum yerde kalmış gözlerimi kısarak kapıya bakıyordum.

"Alternatif çözüm üretiyorum burada."

Homurdanarak arkamı döndüğümde bu sefer de sesleri duymuş olacak ki Yağız açtı kapıyı. Başıyla gelmem için işaret yaptığında ikiletmedim. Kuzu kuzu adımladım ona doğru.

Kapıyı kapattığında bakışlarım onu buldu. Altına benim gibi eşofman geçirmiş, üzerine de gri bir tişört giymişti. Beni kollarının arasına çekip sarıldı. Bir eli başımda göğsüne bastırırken şakağıma küçük bir öpücük bıraktı.

"Hadi içeri geçelim."

Salona geçtiğimizde ortadaki sehpaya telefonumu ve hırkamı bıraktım.

"Ne içersin?"

Oturacağım sırada Yağız'ın sesiyle vazgeçtim.

"Fark etmez."

Emin olmak ister gibi işaret parmağını bana uzatırken, kaşlarını yukarı kaldırdı.

"Kahve?"

"Olur." Mutfağa yöneldiğinde peşine takıldım. Sanki gerekliymiş gibi bir de bunu dillendirdim. "Bende geleyim."

Önden mutfağa giden Yağız'ın peşine takıldığımda ikimizde mutfağa girdik. Yağız ısıtıcıya su koyarken arkasından beline kollarımı dolayıp başımı sırtına yasladım. Bu tavrım onu anlık da olsa duraksatırken sessizce yarım bıraktığı işine devam etti. Suyu koymuş olacak ki kolumdan tutarak benden tarafa döndü. Geriye gitmeme hiç fırsat vermeden kendine çekerek göğsüne bastırdı. Burnunu saçlarım arasına bastırıp kokumu uzun uzun içine çekti.

"Sensizlik ölüm gibiydi."

Başımı geriye atarak yüzüne baktım. Ayaklarına basarak olduğum yerde yükseldiğimde yanağına sıcacık bir öpücük bıraktım.

"Bir an olsun aklımdan çıkmadın."

Belimden çözdüğü bir eliyle diğer yanağını gösterdi.

"Burası kırılır." Onun bu çocuksu tavrıyla gerilen dudaklarıma mani olamadan işaret ettiği yanağından öptüm. Tekrar göz göze geldiğimizde bu sefer işaret parmağı dudaklarımı buldu. "Borçlandım sana şimdi."

Yüzüme doğru eğilen adamla gözlerim kocaman açılırken kahkaha attım. Belden üstümü geriye atmak istesem de ayaklarım Yağız'ın ayakları üzerinde bedenimiz bütünleşmişken bu pek mümkün olmadı. Omzuna vurduğumda cırlamayı ihmal etmedim.

"Pis fırsatçı seni!"

Gülerek dudaklarını dudaklarıma değdirdiği anda su ısıtıcısının sesi geldi. Bu ikimizi de duraksatırken yanaklarını şişirip serbest bıraktı. Sırıtışıma mani olamıyordum.

"Of Bahar!"

Usulca bedenimi geri çektiğimde yarım bıraktığı işe döndü. Bende tezgaha yaslanmış bir elim mermeri sıkıca tutarak onu izliyordum. Yandan bir bakış atıp gülümsedi. Asık suratı kısa sürede düzelmişti.

"Ne yapıyor bizimkiler?"

Gökhan ve Leyla'yı sorduğu çok açıktı.

"Kahve içiyorlar."

Gülerek başını iki yana salladı.

"Bizden bir adım önde gidiyor bunlar."

Kahve için kupa ararken üstteki dolaplardan birini araladım.

"Kupalar nerede?"

Başıyla benim durduğum yerin hemen yanını işaret etti.

"Hemen yanındaki."

Dediği yere baktığımda kamuflajlı kupalara takıldı bakışlarım. Çok güzeldi. İki tanesini alıp kapağı kapattım. Mermerin üzerine bıraktığım kupalarla gülümsedim.

"Asker olduğunuzu bu kadar belli etmemelisiniz."

Kupalara kısa bir bakış atıp çekmeceden kahveyi çıkarttı.

"Hediye."

Mantıklıydı. Yağız'ın gidip kamuflajlı kupa bardak alacağını sanmıyordum.

"İki tane... Kimden?"

Her nedense bunu merak etmiştim. Çünkü erkekler birbirlerine hediye almayı pek sevmiyordu. Kahveleri hazırlarken mırıldandı.

"Gökhan'la bana Sude almış."

Biraz daha ilgiyle baktım kupalara. Yağız ne zaman konu kardeşinden açılsa bir garip oluyordu. Aslında kardeşinden değil de... Tahminim vardı ama...

"Sude ve Gökhan..."

Ben başlarken Yağız anında beni susturdu.

"Bir şey yok."

Biraz şaşkın biraz da merakla başımı Yağız'a çevirdim. Kahvemi uzatarak gülümsedi.

"Sorma Bahar, sonra güzelim. Olmaz mı?"

Kahvemi aldığımda tereddütle bakıyordum gözlerine. Kahvemden aldığım bir yudumla gözlerim kapanırken yine de konudan vazgeçemedim.

"Eğer yanlış bir şey varsa Leyla..."

Beni içeriye yönlendirirken sesi telkin eder gibiydi.

"Yanlış bir şey yok. Gökhan olması gereken yerde."

Belli ki Yağız'ı bu muhabbet hiç sarmıyordu ama içime de bir kurt düştü. Belli ki Sude ve Gökhan arasında bir şeyler olmuştu ve Yağız bunu

biliyordu. En kısa zamanda bende öğrenmeliydim.

Koltuğa oturduğumda elimdeki kahveden bir yudum daha alıp eğilerek orta sehpaya bıraktım. Çok sıcaktı ve dudaklarımı yakmak istemiyordum. Yağız da kahvesinden bir yudum alıp bırakırken kollarını iki yana açtı.

"Gel buraya."

Fırsat kollar gibi hemen kolları arasına girdiğimde sıkıca sarıldı.

"Çok ayrı kaldık Yağız."

Göğsünde sitemli çıkan sesime inat o fazlasıyla sakin saçlarımı seviyordu.

"Sensiz bir güne daha katlanamam. Hiçbir şey umurumda değil, ne olacaksa olsun artık."

Yüzünü görecek kadar geriye çekildim. Dalgın bakışları sanki çok uzaklarda geziyordu.

"Ne olacak ki?"

Sesim onu daldığı kıyılardan kurtarırken yüzüme bakmadan mırıldandı.

"Benimle zor, geçmişimle zor, geleceğimle zor..." Yine acı bir tebessüm oluştu dudaklarında. "Bahar... belkide bu ilişkiye kimse onay vermeyecek."

Bakışlarımı yere düşürdüm. Yağız'ın neyden bahsettiğini biliyordum. Babamın aramızda engel olacağını düşünüyordu ve hatta ona göre babam haklıydı da ama ben aynı fikirde değildim. Babam bir şeylerden dolayı ayak diriyordu fakat bu Yağız'ın geçmişi olamazdı. Çünkü babam Yağız'ın geçmişinde yaşadığı acıları bilirken onu kenara atacak biri değildi. Başka bir sebebi olmalıydı. Ya da sırf yaşının verdiği huysuzlukla sıkıntı çıkarıyordu.

Kahveme uzanıp bir yudum aldım. "Bak babam sıkıntı yapıyor, biliyorum ama bu halledilmeyecek bir şey değil."

Gülerek o da kahvesine uzandı.

"Ya düşündüğünden zorsa?"

Gözlerimi devirerek tekrar sırtımı göğsüne yasladım. Kahvemi içerken bir yandan da düşünüyordum. Gerçekten de zor olabilir miydi? Yok canım artık, babam yani... Elimdeki kupayı yeniden bıraktım. Kahve içesim dahi kalmamıştı. Umutsuzluk abideme vazgeçilmez olduğumu fısıldamalıydım. Babam dahi olsa bizim için savaşmalıydı. Onun parmakları arasındaki kupayı da alarak yerine bıraktım. Dikkatle beni izliyordu. İtirazı yoktu böyle zamanlarda. Bir aslanın kediye dönüşmesine en güzel örnekti.

Biraz daha ona doğru yaklaşıp elimi yanağına yerleştirdim. Sadece gözlerinin içine bakıyordum.

"Daha biraz önce yemekte bana umutlar veren, beni bırakmayacağını söyleyen sen değilmişsin gibi şimdi bana benimle zor diyorsun. Pala..." Buğulu çıkan sesimle en sevdiğim ve özlediğim şeyi yaparak dudaklarımı dudaklarına sürttüm. Bundan zevk alır gibi gözlerimiz kapandığında ikimizde bu tutkunun esiriydik artık. "Beni yeniden bırakacaksan, arkanı dönüp gideceksen bunu hemen şimdi yap." Elini tutup kalbimin üzerine bastırdım. "Çünkü burası senin için yanıyorken sen arkanı döndüğünde çok acıyor."

Dolan gözlerimi gözlerinden kaçıramadım. Bu konuşmayı böyle devam ettirmeyi planlamıyordum. Ne olmuştu böyle? Niye boğazıma bir yumru oturmuştu? Sahiden onun gidişleri bu kadar çok mu yakmıştı canımı?

Zor da olsa yutkundum. Devam etmek giderek zor oluyordu. Sesim fısıltılı, bakışlarım içtendi. "Ben yanımda duran güçlü Yağız'ı istiyorum. Beni sarıp sarmalayan, duruşuyla hayran kaldığım adamı."

Belimi saran kolu beni kendine çekerken bedenim bunu bekliyor gibi karşı çıkmadı. Kucağına aldığında bir elini çıplak belime yerleşirken diğer eli yanağımı kavradı. Birbirimize çekiliyor olmak bizim sıradanımızdı ama bu şekilde bir araya gelmiş olmak hayret vericiydi.

Dudaklarımız birleştiğinde boynuna doladığım kollarım ensesinde, kısacık saçları arasında yer buldu. Parmaklarım bu öpücüğün derdine düşmüş kıvranıyordu. Yumuşacık dudaklarım sıcacık dudakları arasında kaybolurken her şeyi unutup anın büyüsüne kapıldım. Özlemiştim, tıpkı onun beni özlediği gibi.

Zor da olsa birbirinden ayrılan dudaklarımız nefes alma çabasındaydı. İnip kalkan göğsüm heyecanımı açıkça gösterirken Yağız da benden çok farklı değildi. Kıvrılan dudaklarıyla yüzümün her noktasında göz gezdirdi. Parmakları yüzüme düşen saçlarımı geriye itelerken iç çekti.

"Hayatımda gördüğüm en harika kadınsın. Bana ne yapıyorsun böyle?"

Gülerek dudağına minik bir öpücük bıraktım.

"Sadece seviyorum."

Beni kendine çekip alnıma dudaklarını bastırdı.

"Beni hep sev Şirine."

Ellerimi göğsüne bastırarak geri çekildiğimde dudağımın kenarını kıvırdım.

"Bilemiyorum, düşünmem lazım."

Gözleri kısılırken beni sıkıca tutarak bir çırpıda ayağa kalktı.

"Biraz da odamda düşün bakalım. Belki kararını olumlu yönde etkiler."

Düşmemek için bacaklarımı beline dolamış, kollarım boynunda sıkı sıkı tutunurken kıkırdadım.

"Yaa düşeceğim bak."

"Seni havaya atıp yeniden bile tutabilirim."

Tabii ki koskoca bordo bereli beni yere düşürmeyecekti ama tutabilir miydi bilmiyorum. Odasına girdiğimizde beni dikkatli bir şekilde yatağa bırakıp komodinin üzerinde duran minik ışığı açtı. Odayı loş bir hale getiren bu ışıkla yatağa oturarak gülümsedi.

"Kararın ne durumda?"

Omuz silktim.

"Pek bir fark olmadı."

Gözlerini devirerek üzerimden çekmeceye uzandı. Yine aynı alt çekmeceyi aralarken göz ucuyla bakmadan edemedim. Her şey aynı duruyordu. Hatta eklenenler vardı. İçinden bir çikolata alıp bana uzattı.

"Şimdi."

Çikolatayı kaptığım gibi dişlerimi göstererek sırıttım.

"Sen bu işi biliyorsun Pala."

Çikolatayı açmaya çalışırken güldü.

"Konu sen olunca."

Ben çikolatamı yerken yanıma yatan adamla yatak başlığına sırtımı yasladım. Bu çikolata aşkım ne olacaktı bilmiyordum ama seviyordum işte. Benim de tek zaafım buydu. O kadar da olsun yani. Bakışlarım yanımda iştahla çikolata yememi izleyen adama kaydığında elimdekini yüzüne yüzüne salladım.

"İster misin?"

Sırt üstü uzanmış bir eli başının altında dudağının kenarını kıvırdı.

"İsterim."

Ben çikolatayı uzatırken o bileğimden kavrayıp beni kendine çekti. Dudaklarıma kondurduğu öpücükle uzaklaşamadan fısıldadı.

"Önceki geldiğinde içimde kalmıştı."

Gülümsememi durduramadığımda omzuna vurdum.

"Deli."

"Çikolatayı benden daha çok seviyorsun Bahar, yat artık."

Elimdeki parçayı da ağzıma atıp yanına yattım. Beni kolları arasına çektiğinde tek kişilik yatağa sığmakta zorlanmadık. Göğsünde yerimi almış, gözlerim kapalı fısıldadım.

"Uzun zamandan sonra en huzurlu uykum olacak."

Başıma dudaklarını bastırıp uzun uzun kokumu içine çekti.

"Benim yaşayacağım huzuru bilemezsin."

Mutlulukla gözlerimi kapattım. Cehennem gibi devam eden hayatım bir günde güzelliklere bulandı. Sevdiğim adam yanımda beni sıkıca sarmış uyurken daha ne isteyebilirdim. Her şey fazla güzel değil miydi? Onunla güzel olmayan ne vardı ki? Kokusunu uzun uzun içime çekerek, onun sıcaklığını hissederek daldım uykuya.

Fakat her şey gece yarısına kadar sürdü... Gecenin zifiri karanlığına inat perde bir kez daha aralandı ve ben gerçeklerle bir kez daha yüzleştim. Yaşattıklarım yaşadıklarımın önüne geçti.

✳✳✳

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum

DUYURU VE ALINTILAR İÇİN LÜTFEN WATTPAD VE İNSTAGRAM HESABIMI TAKİP ETMEYİ UNUTMAYIN.

İnstagram@soylumery

Hoşça kalın 😍

39. Adamım Bakma Öyle

Merhaba...

Geçen bölüm şehirleri sormuştum ve Türkiye'nin dört bir yanından okurum olduğunu görmek çok güzeldi. Hepinizi öpüyorum...😍

Bunun dışında yine sınırları aşarak Azerbaycan, Almanya, Hollanda, Gürcistan ve Belçika'ya da ulaşmış olmak ayrı bir gurur verici. Oralardaki okurlarımın hepsine sevgiler, selamlar...☀ ♀

☀☀☀

Keyifli okumalar dilerim...☀

(Oy ve yorumlarınızı bekliyorum) Karanlığın da ayazı vardır bilene. Yakmasada kavurur, görmesende hissettirir. Ne sıcağın ne soğuğun bir faydası olur insana. Yanarsın yanıyorum diyemezsin, üşürsün titreyen bedenini hissettiremezsin.

Aşk cehennem azabı olsa çekilir diyenler görmedikleri azabın lafını ederler. Aşk ateşe atılan odunken sen içindeki kordan başka ne olabilirsin? Yanmayı, yanarken serinletmeyi bilen kalp olacak bedende. Oldumu da yalnız kalmayacak ki o ateşi kırmızı güller bürüsün.

Nafile bir yangındı bizimkisi. Ne kendimize faydamız vardı ne birbirimize. Yaraları saralım derken yara açar olduk. Oysa biz birbirimize teselli, korkularımıza merhem olacaktık.

Boğazımda bir kuruluk yutkunmak istesem de olmuyordu. Almaya çalıştığım nefes poyraz gibi boğazımda eserken içimi de bir ateş sarmış su diye bağırıyordu. Çikolata yiyip yatmaktan olacak gece yarısı gözlerimi araladım. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatsam da faydasızdı. İçimdeki su isteği dayanılmaz bir arzuya dönüştüğünde başımı kaldırarak yanıbaşımda uyuyan adama baktım. Sakin nefesleri onu huzurlu bir uykuya vermiş gibiydi. Bir kolu başımın altında sırt üstü yatıyordu. Onu rahatsız etmeden sessizce olduğum yerde doğruldum.

Başımı çevirip hala yanan gece lambasını baktım. Sarı ışık odayı loş bir hale çevirmiş, karanlığı gizliyordu. Yanımdaki adama bakışlarım yeniden düştüğünde gülümsedim. Ne güzeldi bu gece, rüya gibi.

Çıplak ayaklarımı zeminle buluşturup ufak ufak adımlar atarak odadan çıktım. Mutfağa geldiğimde dolaptan aldığım koca bardağa tezgahın üzerinde duran sürahiden su doldurup kana kana, nefes almadan içtim. Allah'ım susuzluk ne kadar da kötü bir şeydi. İnsanoğlu neyin yokluğunu hissederse varlığında şükretmediğine pişman oluyordu.

Suyun bizdeki yeri israf olacağına keşke biraz da hak olsaydı. Çünkü bir gün gelecek içeceğimiz bir damlada hak arayacaktık.

Odaya tekrar geldiğimde yatağa yatmak yerine pencereye yöneldim. Yüzüme dökülen sarı saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp perdeyi çok az araladım. Bakışlarım dışarıda esen rüzgarın ağaçları dans ettirirken verdiği gösteride takılı kaldı bir süre. Bir araba geçti tesadüfen, beyaz renkti. Kimseciklerin olmamasından sebep arabalara baktım. Gökhan ve Leyla benim arabamla gelmişti. Yağız'ın arabası da hemen benimkinin arkasında duruyordu. Bu sebepsizce beni gülümsetirken odanın içinde duyduğum inilti dikkatimi çekti.

Meraklı bakışlarım hızlıca Yağız'ı bulurken başını oynattı. Bu da yetmemiş olacak ki sağa döndü. Eli yatağın üzerinde gezindi bir süre. Başımı yana yatırarak ilgiyle onu izlemeye başladım. Sanki beni arıyordu. Küçük mırıltılar döküldü dudaklarından. Bir inilti daha firar etti.

Solan yüzüme eklenen boğazımdaki yumruyla yanına adımladım. Belli ki yine kabuslarının esiri olmuştu. Küçük bir çocuk gibi başını ellerinin arasına alarak cenin pozisyonuna geçti. Yine dudaklarından mırıltı döküldü ama anlayamadım.

Yanına oturduğumda uyandırmak için elimi saçlarına uzattım. Onu bu kabustan kurtarmak istiyordum. Fakat tekrar sayıklayınca dokunamadım.

"Bahar gitme..."

İçime bir kor düştü. Bedenim yük oldu üzerime. Ruhum kafese girdi sanki. Adımı sayıklıyordu sevdiğim ama gitme diyordu.

Zor da olsa yeniden saçlarına uzandım. Parmaklarımı nemli saçlarına daldırdığımda fısıldadım.

"Buradayım, yanında."

Sanki büyük bir darbe almış gibi inledi yine. Pozisyon değiştirerek sırt üstü uzanan bedeni adeta o acıyı gerçekte de hissetmiş gibi kasıldı, kıpırdayamadı. Elim göğsüne düşerken içimi de korku kapladı.

"Yağız uyan."

Duyuramadım sesimi.

"Bahar... Bahar gitme." Fısıltıları acı dolu kükremelere dönüşürken yaralı bir aslan gibiydi. "Bahar! Ölme Bahar." Korkuyla olduğu yerde doğrulurken bir anda yakamı kavradı. Sıkıca tuttuğu tişörtümle beni kendine çekti. Kan çanağına dönmüş gözleri alev alevdi. "Öldürürüm lan seni!"

Gözümden süzülen yaşla kendini kaybeden adama baktım. Elimi kaldırıp dikkatli bir şekilde yanağına koydum.

"Benim Yağız, Güneş'in."

Biraz önceki soğuk bakışları şimdi sıcacık ancak bir o kadar da çaresiz bir hal aldığında yutkundu. Parmakları kavradığı tişörtümden sıyrılırken fazlasıyla yavaştı. Göğüs kafesi inip kalkarken yaşadığı korku gözlerinden anlaşılıyordu.

"Bahar..."

Kuruyan dudaklarımı ıslatarak gülümsedim.

"Benim Pala."

Alnını alnıma yaslayıp gözlerini kapattı hala nefesleri hızlı yüzüme çarpıyordu. Saçları yine su gibiydi. Onu teselli edebilirmişim gibi bir şeyler söyleme ihtiyacı hissettim.

"Ben yanındayım, hepsi geçecek."

Onunsa bir cümlesi bendeki bütün tesellileri yıktı gitti.

"Artık kokun da fayda etmiyor bana."

O kadar ağır geldi ki Yağız'ın sözleri... o kadar canımı yaktı ki... Ben ona şifa olmayı sevmiştim. Ben onun ilacıyken ilaçsızlığa mahkum ettim. Şimdi ise kabusları bağışıklık mı kazanmıştı bana yani? Hayır... Ben bunu nasıl kabulleneceğim?

"Sana söz veriyorum geçecek, birlikte atlatacağız hepsini."

Bedenini doğrultarak gözlerimin içine baktı. İnanmak istiyordu ama dudaklarında alaylı bir kıvrım da vardı.

"Benim gibi hastalıklı bir adamla ömür geçer mi Güneş?"

Önüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp iç çektim.

"Kalbim gül bahçesi gibi Yağız. Oradaki bütün gülleri koparsanda bir tanesi hep senin için açacak, onun kokusu hep sana ait olacak, sen onda şifa bulacaksın. Sadece onun da dikenleri var. Sana da batar ama istemeden."

Gülümseyerek yanağımı okşadı.

"Senin bahçende bir çiçeği koparırsam yüzüm gülmesin. Bu adam anca sana toprak olur, su olur. İster üzerine bas geç, istersen bütün çiçeklerini ek filizlensin."

Ona doğru atılıp kollarımı boynuna doladığımda belimi kavradı. Sıkı sıkı birbirimize sarıldık. Kaç dakika öyle kaldık bilmiyorum ama Yağız'ın saçlarıma, başıma konan öpücükleri beni kendime getirdi. Göz göze geldiğimizde gülümsedi.

"Yatalım hadi." Üzerine takılan bakışlarımla tişörtüne uzandım. "Çok terlisin."

Bana müsaade ettiğinde üzerinden sıyırdığım tişörtü başından çıkardım. Bakışlarım bedenini buldu istemsiz. Sol göğsüne bakarken bir arayış içinde olduğumu anladım. Loş ışığa rağmen fark edilen ize ulaştı parmaklarım. Kurşun yarası üzerinde gezdi bir müddet. Ben bu yaranın kapanışına şahitlik edememiştim. Bu ne benim eksikliğim ne de onun fazlalığıydı. Biz birbirimizi anlamak istersen kırmayı ve hatta kırarken de dökmeyi seçmiştik.

Sessizce beni izleyen Yağız elimi kavradığında dolan gözlerimi gözlerine diktim. Aşk böyle bir şeydi işte. Eserdiniz, gürlerdiniz sonra sevdiğinizin acısıyla yüzleşince en çok kendi canınızın yandığını anlardınız.

Bizim hikayemizde yaralı olan Yağız'dı. Bense onun ne doktoru olmayı becerebilmiştim ne de ilacı. Eğilerek göğsüne tam da yaranın üzerine dudaklarımı bastırdım. Sesim fısıltıdan farksızdı.

"Böyle olsun istemedim Yağız."

Tuttuğu elimi kendine çektiğinde ikimizde yeniden sarıldık. Kollarım boynunda dizlerimin üzerinde yükselmiş ona sıkıca sarılırken bir eli belimde, diğeri ise saçlarımı okşuyordu.

"Biliyorum güzelim, biliyorum."

Yanağına küçük bir iki öpücük bırakarak fısıldadım.

"Hepsi geçecek, ben bir kez de senin güneşin olacağım."

Bundan hoşlanmamış gibi beni geriye çekerek yüzüme baktı.

"Sen zaten benim Güneş'imsin."

Başımı iki yana sallarken gülümsedim.

"Ben Gölge'nin Güneşi'yim."

Kolumdan çekerek ikimizi de yatağa yatırdı.

"Sen Pala'nın Güneşi'i, Sevimsiz'in Sevimli'si, Güçlü Şirin'nin Şirine'sisin."

Kolları arasına sığınırken başımı göğsüne yasladım.

"Huysuz Şirin o."

Başıma küçük bir öpücük bıraktı.

"Sen huysuz görmemişsin."

Yanılıyordu, çok görmüştüm. Bizim ailenin erkekleri genel olarak öyleydi zaten ama Yağız gibisini ilk defa görüyordum. Gözlerim kapanırken çoktan mayışmaya başlamıştım bile.

"Somurtkan Şirin de olabilir bilemiyorum. Uyumak istiyorum..."

☀☀☀

Gözlerimi açmakla açmamak arası kıvranırken saçlarımda dolaşan parmakları hissedebiliyordum ama ne yalan söyleyeyim hoşuma gittiği de bir gerçekti. Çünkü saçlarım arasında dolaşan o parmakların sahibini biliyordum.

İnsanoğlu böyleydi işte. Sevmediği kişide irrite duran şey sevdiğinde huzurun yuvası oluverirdi. Sevdiğim adamdan başkası saçlarına dokunduğunda o parmakları tek tek kırabilecekken konu Yağız olduğunda uyuyor numarası bile yapabilirdim.

Yine de yapmadım. Mavi gözlerimi aralayıp kara gözlerine sundum. İstedim ki ben onun okyanusu olayım o benim en büyük kara parçam. O benim ilgi odağım olsun, ben onun gördüğü en güzel şey.

Dirseğinin üzerinde yükselmiş, başını eline yaslamış bana bakarken gözlerimi aralayınca dudakları kıvrıldı. Saçlarımda gezen parmakları işlevini hiç bırakmadı. Sıcacıktı bakışları, sanki dakikalardır bunu bekliyor gibi dudaklarını alnıma bastırdı.

"Günaydın."

İçten sesi benim günümün aydın olması için yeterliydi zaten.

"Günaydın, erkencisin."

"İşe gideceğiz ya güzelim. Senin kalkasın yok herhalde."

Kıkırdayarak üzerimdeki örtüyü biraz daha çektim.

"Böyle iyiydi aslında."

Kaşları havada, imalı bakışları üzerimde, keyfi de bir o kadar yerindeydi.

"İşi iptal edebilirim."

Kahkaha atmaktan alamadım kendimi.

"Bana izin mi vereceksin üsteğmenim?"

"Yetkim var."

Yüzümdeki gülümsemeyi bir türlü silemediğimde yeniden Yağız'ın göğsüne takıldı bakışlarım. Kendimi tutamayıp yine sol göğsündeki kurşun yarasına dokundu parmaklarım. Solup gitmişti bütün gülümsemem. Elimi yakaladığında sanki beni anlıyor gibi dudaklarına bastırdı.

"Vazgeç kendine bunu yapmaktan. Vurulduğumda yanımda yoktun." Göz göze geldiğimizde fısıldadım. "Belki olsaydım..." Sesli bir nefes verdiğinde

devam etmemi engelledi. "Bunu ben de düşünüyorum ama bu inan ki bana önemli gelmiyor. Çünkü seni kaybetme ihtimalindense benim vurulmam çok daha önemsiz bir ayrıntı."

Tüm hırçınlığımla sert bakışlarımı gözlerine diktim.

"Bu senin için öyle. Benim için önemli olan sensin. Gittiğim için üzgünüm."

Hala bırakmadığı elimi göğsüne bastırdı.

"Sen gitmekle doğru olanı yaptın. Evet, bu hoşuma gitmedi." Gözlerini devirerek arkasına yaslandı. Benden üstte durmasından sebep başımı kaldırıp yüzüne baktım. Söylediklerinden memnun değildi ama söylemek istiyordu. "Hatta berbattı ama samimi söylüyorum Bahar, gitmekle doğru olanı yaptın. Çok kızdım çok sinirlendim, öfkemi kontrol edemedim, geceler kabusum oldu, hayat sensiz cehennem gibiydi ama bu derse ihtiyacım vardı."

Elimi göğsüne bastırarak olduğum yerde doğruldum. Hayretle bakıyordum.

"Yağız... bu Sen misin?"

Dudakları kıvrılırken yanağımdan makas aldı.

"Üstünle dalga geçmemen gerekir asker."

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı yavaşça aşağı yukarı salladım.

"Üstümün kolları arasında da olmamam gerekir."

Erkeksi kahkahası odanın içinde yankılanırken saçımı çekti.

"Sen akıllanmazsın."

Göğsündeki yaranın üzerine küçük bir öpücük bıraktım.

"Deliyle yatan deli kalkarmış."

Yerinde doğrularak beni kendine çektiğinde neye uğradığımı şaşırırken omuzuna attığı gibi havalandım. İster istemez dudaklarım arasından bir nida fırladı.

"Yağız! Ne yapıyorsun Allah aşkına, delirdin mi?"

Yatak odasından çıkarken bacaklarımı düşmemi umursamadan rahat bir şekilde tutuyordu.

"Tam aksine, giderek akıllanıyorum. Seninle o yatak bana zararlı, tedbir alıyorum."

Saçlarım yer çekimine karşı koyamayarak aşağı sararken çıplak beliyle bakışmaya devam ediyordum. Yağız emin adımlarla ilerlerken çalan kapı anlık onu duraksattı. Beni indirmesini bekliyordum ama kapıya yöneldiğinde cırladım.

"İndir beni."

Duymuyor gibi davranarak kapıyı açtığında elimle yüzümü kapattım. Gerçi her kim geldiyse gördüğü yer yüzüm değildi muhtemelen ama olsun. Bir süre sessizlikle geçen ortam beni daha da merakta bıraktı. Kapıdaki her kimse ve nasıl bir şok geçiriyorsa sesi soluğu kesilmişti.

Yağız da sessizliğini korurken daha fazla bu şekilde duramayacaktım. Yağız'ın sırtından destek alarak bedenimi kaldırıp kendimi geriye attım. Buna müsaade eden Yağız inişimi hafifletmek için belimden tuttu.

Ters düz olan saçlarımı düzeltmeye çalışarak kapıya döndüğümde karşımda gördüğüm Damla ile kaşlarımı havaya kaldırdım. Anlık şaşkınlığım çok da uzun sürmedi. Ukala bir kıvrım dudaklarıma yer etmişti bile. Yağız'ın hala belimde olan elini kavradım. Karşımda dili tutulan kadının konuşacağı yoktu.

"Damla... Hayırdır, Leyla'yı mı arıyorsun yine?"

Yağız'la belimde duran ellerimize olan bakışları sesimle yüzüme tırmandı. Göz göze geldiğimizde uğradığı bozgun açıkça belliydi. Elindeki pastane paketini biraz daha arkaya sakladı.

"Ben... şey... uygunsuz bir zaman oldu sanırım."

Omuz silktim. Bunun cevabı belliydi zaten. Daha da önemlisi bu cevabı verecek kişi ben değildim. Başımı kaldırarak sevdiğim adama baktığımda üstten bakışları beni buldu. Başıma küçük bir öpücük bırakıp Damla'ya baktı.

"Biraz öyle oldu."

Yağız'ın soğuk sesi Damla'yı bir adım geriye attırırken gülümsemeye çalıştı ama olmadı.

"Pekala... Gideyim o zaman."

İkimizde sessiz kaldığımızda içimdeki ses artık git diye bağırıyordu. Bence bunu gözlerimden de okuyor olması gerekirdi. Merdivenlere yönelmesiyle Yağız belimi sardığı koluyla beni geriye çekerek kapıyı kapattı. Bütün sevimliliğimi yitirerek ona döndüm. Parmağım havada bakışlarım tehditkardı.

"Bu kadın bir daha bu kapıya gelmeyecek Yağız."

Gözlerini devirerek parmağıyla havadaki parmağımı aşağı indirdi.

"İyi alıştın bu tehditlere. Benim kimseyi çağırdığım yok."

Huysuzca eline vurdum.

"Ben anlamam, istemiyorum işte."

"Tamam Bahar. Kapıya asarım Damla'nın girişi yasak diye."

Suratımı buruşturarak ters bir bakış attım.

"Sevimsiz."

Eliyle beni işaret etti.

"Sende şu an hiç sevimli gelmiyorsun."

"İyi... gidiyorum o zaman."

Anında çattığı kaşları memnuniyetsizliğinin belirtisiydi.

"Nereye?"

Oturma odasına adımlarken karşılık verdim.

"Eve. Üzerimi değiştireceğim, saat geçiyor."

Sehpanın üzerinde duran telefonumu ve hırkamı alırken kapıda duruyordu.

"Kahvaltı?"

Tam önünde durduğumda kapıyı kapatan adamla geçecek yerim kalmamıştı. Yanağına küçük bir öpücük bıraktım.

"Dışarıdan bir şeyler alırız olmaz mı?"

İkna olmuş olacak ki geçmem için kenara çekildi.

"İyi bakalım."

Tekrar kapının önüne geldiğimde ayakkabılarımı ayağıma geçirirken merdivenleri tırmanan Gökhan görüş açıma girdi. Onu karşıda beklerken aşağıdan geliyor oluşu beni şaşırtmıştı.

"Gökhan..."

Yanı başımda sırıtan adam da eğlenmeye çoktan başlamıştı bile.

"Kovuldun mu lan?"

Gökhan ters bakışlarla Yağız'a bakarken yanımıza gelmişti bile.

"Ne kovulacağım lan?"

Yağız kolları göğsünde bağlamış ısrarcıydı.

"Belli."

Gökhan ise istediği taktirde asla altta kalmayacak biri olmasından sebep yanımızdan geçerken Yağız'a imalı bir bakış attı.

"Ev sıcaktı galiba, üşütürsün dikkat et."

Alt dudağımı ısırarak Gökhan'ın arkasından bakarken Yağız homurdanıyordu.

"Yürü git lan."

Bu muhabbette harcanan olmamak adına evime doğru adımladım. Anahtarımla sessizce içeri girdiğimde etrafıma bakındım ama kimse görünmüyordu. Hırkamı ve telefonumu kapının yanındaki vestiyere bıraktım. Odama doğru ilerlerken Leyla'nın sesiyle duraksadım. Odasının

kapısı aralık duruyordu. Söylediği şarkıya dikkat kesildiğimde biraz daha yaklaştım.

"Sen... adamım bakma öyle... sileceksen beni bir kalemde. Ellerin okşamasın saçlarıma ak düşecekse." Kendini kaptırmış aynanın karşısında şarkı söyleyerek bir yandan dans eden bir yandan da hazırlanan kadına bakmadan edemedim. Kapı pervazına yaslanarak onu izlemeye başladım. "Belki hala derinlerde, bir kor var yüreğimde. Yine de gözlerime bakma, yabana atma, kanayan kalbimde... adamım."

Kıvrak dansı, saçlarını savuruşu biraz da komik halleri ilgiyle onu izlememi sağlarken eğlendiği çok açıktı. Elini kaldırarak aynadaki yansımasını işaret etti. "Sen... adamım bakma öyle sileceksen beni bir kalemde." Saçlarını savurarak elini bedeniyle aynı doğrultuda sağa doğru çevirmeye başladı. "Ellerin okşamasın saçlarıma ak düşecekse. Belki hala..." eliyle işaret ettiği ok beni bulduğunda bakışları da aynı anda bende takılıp kaldı. "Bahar..."

Yüzümdeki gülümsemeyle onu alkışlamaya başladım.

"Harikaydın."

Yanakları kızarırken hala havada olan elini indirerek gözlerini kaçırdı.

"Yaa Bahar... ne zaman geldin sen?"

Sırıtarak bir iki adım attım.

"Bütün hünerlerini görecek kadar oldu."

Dudakları bükülürken eliyle yüzünü kapattı.

"Bu kadar sessiz gelmemelisin."

Umursamazca odanın içinde göz gezdirdim.

"Adamın Gökhan oluyor galiba. Gece nasıldı?"

Işıltılı bakışları beni bulduğunda heyecanla atıldı.

"Bahar biliyor musun, gitti."

Boş bakışlarımı ona diktim.

"Ortadan başlamasan mı Leyla?"

Sırıtarak kolumdan tutup beni yatağa oturttu. Kendisi de karşıma otururken çok heyecanlıydı.

"Tamam, dinle bak." Başımı eğmemle heyecanla devam etti. "Gökhan'la biz oturduk, kahve içtik, uzunca sohbet ettik ve..."

Heyecan yaratmayı seven Leyla ile gözlerimi devirdim. "Söylesene Leyla, ve..."

Omzunu silkerek kaşlarını kaldırdı.

"Gitti."

Çıldıracaktım en sonunda. Sahiden ne yaşıyordu bu kız? Heyecandan yoksun çıkan sesim de halimi arz ediyordu muhtemelen.

"Eee... bu iyi bir şey mi?"

Hızla başını salladı.

"Evet... evet... kalabilirdi ama o gitti. Beni anlıyor musun? Gitmese üzülürdüm." Kısa bir süre düşünür gibi yaptı. "Yani şimdi gitmese üzülürdüm. Bizim aramızda bir şey yok ki Bahar. Ne için kalacaktı? Ben söylemeden efendi gibi kalkıp gitti."

Leyla'nın anlatmak istediği şeyi sonunda anladığımda gülümsedim.

"Bunun seni mutlu etmesine sevindim."

Onaylamakta gecikmedi.

"Etti tabii, artı puan aldı."

Kahkaha atarak ayağa kalktım. Bakışlarım Leyla'da geziyordu.

"Sen saf gibi duruyorsun ama çok zekisin kaküllü."

Saçlarını geriye savurarak kendinden emin bir bakış attı.

"Sadece erkeklere güvenmiyorum. Zekam ise tartışmaya kapalı."

Gözlerim kısıldı o an.

"Güvenmemen için sebep mi var?"

Yine bakışlarını kaçırdı benden. Ayağa kalktı hemen. Leyla'yı ne zaman sıkıştırsam kaçıyordu.

"Erkeklere güvenilmemesi gerektiğine yakınen şahit oldum." Bakışları dalıp gittiğinde burada değildi artık. "Fakat bazı erkeklere de her koşulda güvenileceğini de gördüm."

Kafam karışırken bu durum üzerinde çok duramayacaktım.

"Leyla işe geç kalıyorum. Bu konuyu sonra irdeleyelim olur mu?" Odadan çıkarken devam ettim. "Gerçi Yağız güvenilmeyecekler grubunda ama ben bayılıyorum ona güvenip yarı yolda kalmaya."

☀☀☀

Apar topar hazırlanıp evden çıktığımızda Leyla yine Gökhan'la gitmiş, ben ise Yağız'ın yol arkadaşlığına talip olmuştum.

Sessiz geçen yolculukta aklım Leyla'nın söylediği şarkıya takılmış, bilmediğim halde söylemeye çalışıyordum.

Yağız fark etmiş olacak ki başını bana çevirdi.

"Ne söylüyorsun?"

Dağılan dikkatimle tekrar yolu izleyen adama baktım.

"Leyla dilime şarkı doladı."

Suratında geniş bir gülümseme yer edinirken benden tarafa dönmedi.

"Gökhan'ı kovmuş mu?"

Aklı hala Gökhan'da gezen adamla gözlerimi devirdim.

"Hayır canım, rahat bırak adamı."

Bakışları anında beni bulduğunda karaları biraz önceye inat sıcacıktı.

"Canın canım olsun Bahar." Sırıtarak sevdiğim adama bakarken iç çekmeden edemedim. Dünden beri hayallerimin ötesinde çok tatlıydı. Gerçi ben Yağız'ı hiç tatlı olarak hayal etmemiştim. O da çok tatlı kalma niyetinde değildi zaten. "Bakma öyle, önüne dön."

Kıkırdayarak önüme döndüğümde Yağız yavaşlayarak arabayı park etti. Bakışları bende gülümsedi.

"Yiyecek bir şeyler alıp geliyorum."

Arabadan inip börekçiye girince onu beklemeye başladım. Dönüşü de çok uzun sürmedi zaten. Arabaya bineceği sırada telefonundan mesaj sesi geldi. Elindeki paketi bana uzatıp koltuğa oturdu. Arabayı çalıştırmadan cebinden telefonunu çıkarıp mesaja baktı. Bakışları telefon ekranında kilitli kaldığında ne geldiğini merak ederken yüzü duvar gibi olmuştu.

"Ne oldu Yağız?" Başını kaldırdığında beni duymadı bile. Etrafına bakınarak bir şeyler aramaya başladığı an içimi bir huzursuzluk kapladı. Yağız arabadan inerken tekrar seslendim. "Yağız."

Bakışları bir noktada takılı kaldığında eli beline gitti.

"Allah kahretsin!" Ne olduğunu anlayamadığımda etrafıma bakındım. Yağız elinde silahıyla yola ilerlerken bağırdı. "Çıkma arabadan."

Açtığım pencereden dışarı baktığımda Yağız karşı yola fırladı. Elindeki silahı harekete geçen siyah bir arabaya doğrulttu.

"Kaçmayın lan."

Yüksek sesi caddede yankılanırken havaya bir el ateş etti. Silahımı kavrayıp arabadan indim fakat araç çoktan gitmişti. Yağız birbirine kattığı trafiği umursamadan sert adamlarıyla bana doğru yürüdü. İkimizde arabaya bindiğimizde hemen harekete geçti.

"Ne oluyor Yağız?"

Bir yandan arabayı sürerken bir yandan da telefonuna bakıyordu. Bakışları anlık beni buldu.

"Deşifre olduk."

İçimi büyük bir sıkıntı kapladığında Yağız telefonu kulağına götürdü.

"Komutanım deşifre olduk. Yoldayız, geliyoruz."

Telefonu kapatır kapatmaz araya girdim.

"Ne gönderdiler sana?" Sorduğum soru Yağız'ı duraksattığında sessiz kalışı canımı sıktı. "Yağız!"

Elindeki telefonu bana doğru uzatırken kara gözlerini öfkenin yanında yine hüzün kapladı.

"Bunun için üzgünüm."

Merakla telefonu kavradım. Göreceğim şeyin telaşına düştüğümde cevap vermedim. Mesajlara girerek en son gelen mesajı açtım. Bir fotoğraf hemen altında da yazı vardı. Fotoğraftan önce yazıyı sesli olarak okumaya başladım.

"Deniz gözlü asker artık Kulaksız'ın da gözdesi. Etrafına iyi bak Pala."

Yağız bir kez daha yazanları duyunca yumruğunu direksiyona geçirdi.

"Şerefsiz piçler."

Yüzüm buruşurken telaşla fotoğrafa dokunup tüm ekranı kaplamasına izin verdim. Gördüğüm görüntü daha da canımın sıkılmasına sebep oldu.

Yağız ve ben restoranda dans ederken çekmişlerdi bizi. Daha kötüsü de Yağız beni öpüyordu tam o sırada. Fotoğraf uzaktan, hatta dışarıdan çekilmişti ama cam olmasından sebep her şey ortadaydı.

Elim alnıma giderken ilk aklıma gelen babam oldu. İşte şimdi ayvayı yemiştik...

☀☀☀

Toplantı odasında herkes yerini almış sabırsızlıkla Turan albayı beklerken başımı öne eğmiş düşünüyordum. Bu hiç iyi olmamıştı. Muhtemelen ev de deşifre olmuştu ve hepimizin tedbir alması gerekiyordu. Daha da kötüsü bir zamanlar Yağız'ı hedef alan kişiler şimdi Yağız için beni hedef alacaklardı.

Aklımda kırk tane şey dönerken mesaj gözümün önüne geliyor aklım deniz gözlü askerde takılıp kalıyordu. Bunu diyen kişiyi az çok tahmin de edebiliyordum. Son operasyonda Boran'ı elimizden kaçırmış olmak bizim için fazlasıyla sıkıntılı olacağa benziyordu.

Masaya elini sert bir şekilde vuran Yağız'la dikkatim dağılırken öfkeyle ayağa kalktı. Yerinde durmakta zorlanıyordu. Gökhan ona doğru dönerek geriye savurduğu sandalyeyi düzeltti.

"Turan albay gelir birazdan."

Yağız'ın tekrar yerine oturmasına kalmadan Turan albay hiddetle içeri girdi. Hepimiz ayağa kalkarak hazır ola geçtik. Eliyle otururken bize de işaret verdi.

"Oturun."

Hepimiz yerimize oturduğumuzda Turan albay eliyle bilgisayarın başındaki askere işaret verdi.

"Ekranı aç."

Merakla başımı ekrana çevirdiğimde bir anda babamın belirmesiyle ne yapacağımı şaşırdım. Sanki öyle değilmişim gibi daha bir dik konum alırken Turan albay konuşmaya başladı.

"Acil olduğu için bu şekilde görüşmemizin daha doğru olacağını düşündüm albayım. Çocuklar deşifre olmuş, tedbir almamız gerekiyor."

Muhtemelen odasındaki koltuğunda oturan babam sert bakışlarını ekrana dikmiş, Turan albayı dinliyordu. Duyduklarından da memnun olmadığı her halinden belliydi.

"Nasıl oluyor Turan albayım? Neyin zafiyeti bu?"

Turan albay başını karşımda duran Yağız'a çevirdiğinde alt dudağımı ısırdım. Ucu bana dokunacak gibiydi.

"Üsteğmen Yağız Pala açıklasın isterseniz albayım."

Turan albay işin içinden sıyrılırken sıkıntılı bir nefes verdim. Sevdiğim adamın zorda kalmasını istemiyordum.

"Anlat Pala."

Babamın emir veren sesiyle Yağız'la göz göze geldik. Başımı hafif yana yatırarak üzgünce gözlerine baktığımda yine yüzü duvar gibiydi. Benden aldığı ifadesiz bakışlarını babama çevirdi.

"Gizlice çektikleri fotoğrafı gönderdiler. Beni Bahar'la tehdit ediyorlar."

Babamın ela gözlerinin anında beni bulduğunu ekrandan bile anlıyordum. Olduğum yerde kaybolmak isterken diğer çocuklar da bana bakıyordu. Sonuçta artık herkes benim Gölge'nin kızı olduğumu biliyordu.

"Ne fotoğrafı bu?" Ortamı büyük bir sessizlik kaplarken Turan albay bile bu soruyu cevaplayamadı. Babamsa bu manasız sessizlikte gerek var gibi sesini biraz daha yükseltti. "Ekrana yansıtın fotoğrafı."

Telaşla bakışlarımı Yağız'a diktim. Başımı belli belirsiz iki yana salladım. Babamın bu fotoğrafı görmemesi daha sağlıklı bir durumdu. Daha ben söylememiştim ki. Babama ne diyecektim? Bir de fotoğrafı bir tek ben Turan albay, Yağız bilirken diğerleri de öğrenecek ve hatta göreceklerdi. Onlar önemli değildi de, babam...

"Komutanım sonra bak..."

Yağız ağzında bir şeyler gevelerken babam öfkeyle elini masaya vurdu.

"Söylediklerimin emir olduğunu belirtmem mi lazım?"

Yağız mecburen telefonunu çıkarıp askere uzattığında gözlerimi kapattım. Yeniden aralamamla bana bakan adama diktim. Sadece dudaklarını kıpırdattı. Okumam da zor olmadı.

"Üzgünüm."

Asıl ben senin için üzgünüm Yağız. Babam bundan sonra sana ne yapar hiç bir fikrim yok.

Zorla tebessüm ettiğimde kısa sürede Babamın görüntüsü küçülürken büyük ekranı Yağız'la benim muazzam görüntümüz kapladı. Bir eli belimde diğeri çenemde olan adam dudaklarıma aslında minicik ama görüntüde ne yazık ki süresi belli olmayan, olsa da babam için bir anlam ifade etmeyen öpücüğü kondururken kollarımı boynuna dolamış, bu ortamdan fazlaca keyif aldığımı belli eder haldeydim.

Oturduğum sandalyede ufak ufak kayarken dik durmakta zorlanıyordum. Masadaki ellerim birbirine kenetlenmiş parmaklarımı birbirine sürterken panik halimi gizleme gereğinde bulunmadım.

Aykut'un ilk tepkisi "Hadi lan." olurken Emirhan ters bakışlarımı ona dikmeme sebep oldu.

"Hayırlı işler komutanım."

Hemen yanında duran Gökhan benim içimdeki arzuyu yerine getirerek dirseğini geçirdiğinde babamdan hala ses çıkmamıştı. Bu durum beni daha da korkuturken babamın sesi sonunda odada yankılandı.

"Kaldır şunu."

Turan albayın işaretiyle ekrandaki görüntü kaybolup babam ekrana yeniden kaplayınca o an ayakta olduğunu fark ettim. Tekrar koltuğa oturduğunda gözlerini görmem yutkunmam için yeterliydi. Masaya yasladığı dirseğiyle işaret parmağını ekrana kaldırdı. Sesi sert, bakışları soğuk, ifadesi korkutucuydu.

"Siz ikiniz yarın Ankara'da olacaksınız."

Suratımıza kapanan ekranla ortamı sessizlik kaplarken herkes birbirine bakıyordu. Benim bakışlarımsa masadaki yumruğunu sıkmış, gerilmiş bedeni, kasılan çenesiyle kara gözleri sadece bende olan adamdaydı.

✳✳✳

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum...

Kitapla ilgili bilgi ve alıntılar için beni Wattpad ve instagramdan takip etmeyi unutmayın.

İnstagram@soylumery

Görüşmek üzere hoşça kalın.

✷✷✷

40. Asker Kızı

Selam ✳

Keyifli okumalar...

Babam küçükken elinde çikolatayla geldiğinde hep heyecanla boynuna sarılır, çikolatayı kaptığım gibi yemeye başlardım. Büyüdükçe babamın gelişlerini beklemek daha da zor oldu. Çünkü ben büyüdükçe asker kızı olduğumu öğrendim.

Annemin bazı geceler ağladığını hatırlıyorum. Küçüktüm ama ağlayan birini de elbet ayırt edebilirdim. Babam ne zaman annemi arasa annem babamla konuşur, telefonu kapatınca da ağlamaya başlardı. Zordu annem için. Her seferinde babamın gelişini beklemek kolay değildi. Onun korkusunu geç fark ettim. Meğer babam her gidişinde eli kalbinde bir kadın bırakıyormuş arkasında.

O zamanlar annemi teselli ederken üzülme anne babam en büyük çikolatayı sana getirecekmiş derdim. Çocuk aklı ya babam beni nasıl avutuyorsa bende annemi öyle avutmaya çalışırdım. Fakat nice sonra babam yine bir göreve gitti. Uzun zaman dönmedi. Bekledik bekledik gelmedi. Annemin bir sabah ağlamalarına uyandım yine. Kardeşimle beni hazırladığı gibi hastaneye gittik. Babamı yaralı halde görünce işte o zaman anladım asker kızı olmanın ne demek olduğunu.

Babamın doğum günümü kaçırdığı gün anladım belkide. Gösterilerime annem yalnız katıldığında fark ettim yokluğunu.

Ama hep gurur duydum. Övünerek söyledim arkadaşlarıma babam asker diye. Hani çocuk aklı, hava atarsınız ya bende attım havamı. Babamdan hep övgüyle bahsettim. Senin baban nerede dediklerinde o asker, bizi korumak için gitti ama gelecek dedim. Gelmeme ihtimalini hiç düşünmedim. O yaşta öyle bir ihtimal olduğunu hiç hesaba katmadım.

En çok annemin yanındaydım fakat ben hep babama özendim. Akın amcam bana bordo bere hediye ettiğinde daha üç yaşındaydım. Küçücük yaşta savunma sporlarına başladım. Bu durumdan da zevk aldım. Akın amcam her zaman bir kadın zayıf değildir Bahar, onları zayıf yapan erkeklerin egosudur derdi. Giray amcam ise Akın amcan anca bilek gücünü

bilir, asıl güç kafada başlar Bahar, aklını kullanırsan seni kimse yenemez derdi.

İşte böyle böyle büyüdüm ben. Benim etrafımda hep güçlü bir o kadar da yürekli adamlar oldu. Babam bana vatan aşkını anlatırken Akın amcam kendimi nasıl savunacağımı, Giray amcam ise aklımı nasıl kullanacağımı öğretti. Ama ben yine de en çok babama hayrandım. Çünkü o öyle bir konuşurdu ki siz hayranlıkla sadece onu izlerdiniz. Anneme hak veriyorum. Babama aşık olmaktan başka şansı olmamıştı.

En zoru da anneme kaldı. Benimle baş etmek onun için hep zor oldu. Barbie bebekler yerine oyuncak silahlara sarıldım hep. Kardeşimi düşman yapıp başıma taktığım bordo bereyle onu kovaladım. Bu da yetmedi okulda ters yapan bütün çocukları dövdüm. Annemin bir keresinde isyan ettiğini hatırlıyorum. Yeter artık Cihangir, öğretmenlerine bakacak yüzüm kalmadı diye. Babamla Akın amcam gitmişti toplantıya. Babam çocuğun burnunu kanattım diye beni fırçalarken Akın amcam beceremediğin, bir daha sağ yumruğunu kullan, olmuyorsa da kafa at demişti.

Şimdi bahçe kapısının önünde Yağız'la birlikte arabanın içinde beklerken tüm geçmişim kafamın içinde dönüp duruyordu. Gece yarısı yola çıkmış sabaha kadar Yağız'la değişikli arabayı kullanıp Ankara'ya gelmiştik. En zor kısımdaydık sanki. Bu kapıdan içeri girmek sonunu bilmediğimiz bir yola girmek gibiydi.

"Yağız." Mırıltımla başını bana çeviren adama tedirgin bakıyordum. "Geri dönebiliriz."

Yüzünde tüm gerginliğini saklamaya çalıştığı bir tebessüm oluştu.

"Ne olacaksa olsun Bahar. Benim istediğim sensin."

Dudaklarım kıvrılırken bahçe kapısı açıldı. Bizimkiler belli ki geldiğimizi fark etmişlerdi. Yağız açılan kapıyla arabayı hareket ettirerek bahçeye ilerlerken evin kapısı açıldı. Bir bir içerden çıkanlara bakıyordum. Babam, Akın amcam, annem, Arya ve Burçak teyzem, Giray amcam, Meriç, Alparslan, Onur, Ayla ve Alya...

Hatta Hilal de bizi kapının kenarından izliyordu.

Hayretler içerisinde daha fazla kim olabilir diye düşünüyordum ama Allah'tan başka çıkan olmadı. Yağız dudağında hafif bir kıvrımla bana döndü.

"Bayağı kalabalık bir ailesiniz."

Gülümseye çalıştım ama pek başarılı olamadım.

"Bu görünen kısmı."

Arabayı park ettiğinde kapıya dizilenlere kısa bir bakış atıp nefesini bıraktı.

"Gazamız mübarek olsun."

Gülerek onunla birlikte arabadan indim. Hala dalgaya vuruyordu işi ama ne kadar tedirgin olduğunu görebiliyordum. Yan yana ilerleyerek bize bakan topluluğun önlerinde durduk. Tam önümüzde babam, onun yanında Akın amcam, onun yanında da Giray amcam vardı. Diğerleri bir adım geride bekliyordu. Babam ellerini arkada bağlamış bize bakarken ortamı bir sessizlik kapladı. İçeri giremeyecektik sanırım. Hava da soğuktu oysa. Ankara yine beyazlara bürünmüştü.

Babam bir adım daha atarak tam Yağız'ın önüne dikildiğinde alt dudağımı dişlemeye başladım. Yağız üzerindeki kabanı, içindeki mavi gömleği, altındaki siyah kot pantolonuyla oldukça efendi görünüyordu aslında. Yine spor sayılırdı ama her zamanki halinden daha da özenliydi. Fazla dikti duruşu. Asker olmanın verdiği ifadenin yanında karşısında komutanı olduğu içinde hazır olda başı dik duruyordu. Bazı şeyler içinize işleyince geri dönülmüyordu işte.

Tüm bu bakışma ve sessizlik babamın ani bir hareketle yumruğunu Yağız'ın suratına indirene kadar sürdü. Yağız aldığı darbeyle sendelerken panikle öne atıldım.

"Baba!"

Benim sesim dışında kimseden ses çıkmadı. Anlaşılan o ki ben ve Yağız dışında herkes olacaklardan haberdardı. Üzgün gözlerle Yağız'a bakarken kendini toparlayıp dudağından sızan kanı elinin tersiyle sildi. Tekrar karşısına geçtiğinde babam işaret parmağını havaya kaldırdı.

"Bir daha kızımı ulu orta yerde öpecek misin?"

Yağız mırıldandı.

"Komutanım ben...

Babam gür sesiyle yarıda kesti.

"Evet ya da hayır diyeceksin asker."

Yağız durumun ciddiyetini anlamış olacak ki hazır ola geçerek sesini yükseltti.

"Hayır komutanım."

Babam için yeterli gelmiş olacak ki Akın amcam emir verdi.

"Yat yere, şınav pozisyonu al."

Öne bir adım atıp itiraz ettim. Bu soğukta olacak iş değildi.

"Daha neler?"

Yağız elini kaldırıp başını bana doğru çevirmeden durmamı işaret etti.

"Tamam Bahar."

Belinden silahını çıkarıp bana uzattığında göz göze geldik. Üzgün bakışlarıma karşın onun yüzü yine duvar oldu. Ne zaman onu kazandığımı hissetsem sanki küçük bir darbede geri kaybediyordum. Tebessümleri gidiyor, neşesi kayboluyordu. Bana karşı bile buz kesiyordu. O kadar alışmıştı ki yalnızlığına bazen ben bile ona fazlalık oluyordum.

Elindeki silahı almamla yere uzanarak şınav pozisyonuna geçti. İyi bir asker gibi saymaya başladı.

"Bir, iki, üç, dört,... On beş, on altı,... yirmi sekiz, yirmi dokuz, otuz,... elli bir, elli iki..."

Kimseden ses çıkmayacağını düşünürken Akın amcamın sesi yankılandı.

"Kaç oldu asker."

Yağız'ın buna cevabı tekti.

"Sıfır komutanım."

Akın amcam sanki bu kadarı yetmiyor gibi eliyle beni işaret etti.

"Üzerine çık."

Gözlerimi büyüterek itiraz ettim.

"Amca!"

Akın amcan bunu umursamadan bakışlarını Meriç'e çevirdi.

"Sen çık."

Pis pis sırıtan Meriç tabii ki bu durumdan hoşnuttu.

"Memnuniyetle."

Meriç öne doğru adım attığında elimi kaldırdım.

"Dur." Öfkeli bakışlarım Meriç'te kızgınlığım ise hepsineydi. "Ben çıkarım."

Yağız'ın yanına gelip ayakkabılarımı çıkartarak bir ayağımı Yağız'ın sırtına bastım. Bir yandan da mırıldanıyordum.

"Özür dilerim Yağız."

O ise umursamaz bir o kadar da kendinden emindi.

"Çık Bahar, seni de taşıyamayacaksam kıymeti yok zaten."

Üzerine çıktığımda kısa bir süre dengemi sağlamamı bekledi. Ben de zorlanmadım zaten. Tekrar şınav çekmeye başladığında sayılar da birbirini kovalamaya başladı. Bir, iki, üç, derken yirmiye ulaştığında mızmızlandım.

"Abartmıyor musunuz?" Onur, Meriç ve Alparslan arkada kahkaha atarken sabrım da tükeniyordu artık. Dudaklarım büzüldüğünde şu ortamı

yerle bir edecek tek kişiye takıldı bakışlarım. Yavru köpek bakışlarımı anneme diktiğimde sesim fazlasıyla hüzünlüydü. "Anne..."

Annem sanki bunu bekliyor gibi öne çıktı.

"Ay yeter eziyetiniz. Çocuğa etmediğiniz kalmadı."

Babam ters bakışlarını anneme dikti.

"İnci, ne konuştuk seninle?"

Fırsattan istifade Yağız'ın sırtından inerken annem birkaç adım daha atarak Yağız'ın kolunu kavrayıp kaldırdı.

"Ne konuştuysak konuştuk." Yağız'ı içeri götürürken babamın yanından geçeceği sırada ters bir bakış attı. "Kızını düşün az." Olduğum yerde kıpırdayamadan beklerken annem arkasını dönerek bana baktı. "Eve gel Bahar."

İşte bizim evin otorite sistemi de bu şekilde işliyordu. Annemin üstünde rütbe tanımazdı kimse. Babam her rütbe atladığında annem iki rütbe bir kıdem birden atlardı. Babam sertti, otoriterdi ama karşı koyamayacağı tek kişi de annemdi.

Büyük salona geçtiğimizde Yağız'ı koltuğa oturtan annem Hilal'i fark edince eliyle işaret verdi.

"Hilal ilk yardım çantasını getiriver kızım."

Yavaş yavaş odaya dolan kalabalığı umursamadan Yağız'ın karşısına oturdum. Annem bir yandan Yağız'la ilgilenirken bir yandan da işlerini hallediyordu.

"Ayşe çocuklara bir şeyler hazırla, yoldan geldiler."

Evimizin çalışanı Ayşe teyze hareketlenirken onu engelledim.

"Yolda kahvaltı yaptık."

Hilal elindeki ilk yardım çantasını anneme uzattı. Annem Yağız'ın yanına oturarak parmaklarıyla çenesini kavrayıp dudağındaki yaraya bakarken Yağız alışık olmadığı durum karşısında kendini geri çekti.

"Gerek yok İnci Hanım."

Annem o sırada Yağız'la göz göze gelirken sıcacık gülümsedi.

"Eminim ki yoktur oğlum ama anneler böyledir işte."

Eline aldığı pamuğa oksijenli su döküp dikkatli bir şekilde Yağız'ın dudağından sızan kanla birlikte yarasını temizlerken babam homurdanıyordu.

"Özel bakım yapılıyor bir de."

Annem babamı duymazdan gelerek işini bitirince gülümsedi.

"İşte oldu."

Yağız çekingen ama hayranlıkla bakıyordu anneme.

"Teşekkür ederim İnci Hanım. Çok zarifsiniz. "

Annem gülerek ayağa kalktı. O her zaman öyleydi.

"İnci Hanım değil teyze de sen bana. Ay o da çok yaşlı gösteriyor ama ne yapacaksın, yaş geçip gidiyor işte." Kendi kendine konuşan annem bunun farkına varınca ayağa kalkan Yağız'a gülümsedi. "Elini yüzünü yıka istersen." Bakışları beni bulduğunda devam etti. "Bahar lavaboya göster kızım."

Babamın itirazı gecikmedi.

"Alparslan gösterir."

Alparslan ayaklanırken bana göz kırptı.

"Buyurun üsteğmenim."

Şükür ki biri Yağız'ın rütbesini hatırlamıştı. Onlar giderken annem sıkıca sarılınca dikkatim dağıldı.

"Hoş geldin evine kızım."

Annemin şefkati beni ısıtırken gülümsedim.

"Hoş buldum anne."

Üzerimdekileri çıkarttığım sırada Burçak teyzem de aynı şekilde bana sarıldığında kulağıma fısıldadı.

"Bu huysuz ihtiyarlara bakma sen, çok yakışıyorsunuz."

İçten tebessümle Burçak teyzeme baktığımda yerini Arya teyzem aldı. Hala alımlı ve yaşına göre çok güzel bir kadındı.

"Taş gibi çocuk. Aferin sana, gözüme girdin şimdi."

Gözlerimi büyüterek Arya teyzeme bakarken yaşı kaç olursa olsun huyu hiç değişmiyordu. Her zaman uçlarda yaşamış bundan da zevk almıştı. Bu durumdan genelde şikayet eden Akın amcam olurdu. Ayla ve Alya ile de sarılmamızla bakışlarımı koltuklara oturmuş üç adama çevirdim.

Hepsi bana dik dik bakarken Meriç yaslandığın duvardan sıyrılarak bana adımlayıp sarıldı.

"Ben biliyordum zaten hasretime dayanamayıp peşimden geleceğini."

Beni güldürmek için yaptığı şeyle daha sıkı sarıldım ona. Kıvırcık saçlarını karıştırıp gülümsedim.

"Sensizlik dayanılmazdı."

Sırıtarak imalı bir bakış attı.

"Boşluğumu çabuk doldurmuşsun ama neyse."

Onur da gelerek kollarını belime dolarken ona da sarıldım. Benden küçüktü ama sırık gibiydi maşallah. Uzun boyu yapılı vücudu ve etkileyici

bir karizması vardı. Sanki babasının minyatürü gibiydi.

"Özledim seni."

Duyguları karşılıksız değildi.

"Ben de."

Hala Onur'un kolları arasındayken bize doğru gelen Yağız'ı fark ettim. Dik bakışları üzerimizde geziyordu. Yine hoşlanmamıştı başkasına sarılmamdan. Yağız'ın işi de zordu doğrusu. Bozuntuya vermeden geri çekilerek Alparslan'a kollarımı açtım. Bir o kalmıştı. Şu sarılma, öpüşüp koklaşma merasimine son vermek istiyordum. Alparslan beni sıkıca sararak şakağımdan öptü.

"Sensiz buraların tadı yok."

Aynı şekilde bende onu yanağından öptüm.

"Sensiz de öyle kardeşim."

Annem araya girerek koltukları gösterdi.

"Oturun hadi."

Üzerindeki montu çoktan çıkarmış mavi gömleğiyle yanıma gelen Yağız'la yan yana koltuğa oturduk. Sorguda gibiydik. Ayşe teyze kahveleri getirip herkese ikram ederken babam olduğu yerde doğruldu.

"Bu gevşeklik hakkında fikri olan var mı?"

Sıkıntılı bir nefes verdim. Benim konuşmam daha doğru olacaktı sanırım.

"Baba bu gevşeklik değil. Orada ilk defa yemek yemedik."

Meriç alayla arkasına yaslandı.

"Öpüşme ilkti herhalde."

Kızlar kıkırdarken ters bakışlarımı Meriç'e dikerek dişlerimi sıktım.

"Kes sesini."

Yağız öfkelenmemden sebep elimi tuttuğunda bakışlarım onu buldu. Bana küçük bir tebessüm sunup başını karşımızda duran adamlara çevirdi. Dudaklarından tek bir cümle döküldüğünde daha fazlasına da gerek yoktu.

"Ben Bahar'ı seviyorum."

Kendinden emin tok sesi odada yankılanırken ilk homurtu da Akın amcama aitti.

"Ben dedim size bir yumruk yetmez diye."

Giray amcamın aklı yapamadıklarındaydı.

"Evin etrafında en az otuz tur atmalıydı.

Meriç alayla dudağını kıvırdı.

"Gelirken yürek yemiş bunlar."

Kızlar ise durumdan etkilenmiş olacak ki hemfikirlerdi.

"Çok romantik..."

Geri kalanlar sessizliğe gömüldüğünde bakışlarım sadece babamda, babamın bakışları ise ellerimizdeydi. Ne yapmam gerektiğini bilemezken babamı daha fazla kızdırmamak adına usulca elimi çektim. O sırada babamla göz göze geldik. Yağız'dan çoktan cevabını alan babamın bu seferki hedefi bendim.

"Sen seviyor musun bu herifi?"

Sesinde sakın sevme Bahar diyen tonlama ilk dikkatimi çeken şeyken cevabını bildiği soruyu sorduğunu ikimizde biliyorduk. Babam beni bir bakışımdan bilirdi. Yine de bir umut şansını deniyordu herhalde ya da kulaklarıyla duymaya ihtiyacı vardı.

Bakışlarım ilk olarak annemi bulduğunda tebessümle başını eğdi. Sevdiğim adama başımı çevirdiğimde ise kara gözleri öyle güzel bakıyordu ki anlatamam. Gece karanlığı güneşine kavuşmak ister gibiydi. Dudaklarımı ıslatarak hala benden cevap bekleyen adama döndüm.

"Seviyorum baba."

Babam ayağa kalkıp bize bir adım atınca korkuyla ben de ayaklandım. Babam daha konuşamadan kollarımı beline dolayıp başımı göğsüne yasladım.

"Baba n'olur yapma. Onun bir suçu yok."

Babam bir anda şaşkınlığa uğrarken Giray amcam elini dizine vurdu.

"Bizim kız çoktan gitmiş."

Akın amcam kolları göğsünde arkasına yaslandı.

"Ulan zayıf noktadan vuruyor bak."

Alparslan ise dudaklarını kıpırdatırken gözüm ondaydı.

"Kızmayacak."

Babamın eli saçlarıma uzandığında gözlerim doldu. Beni göğsüne bastırınca ise gözümden bir damla yaş süzüldü. Şakağıma dudaklarını bastırıp göz göze gelmemizi sağladı. Gözümden süzülen yaşı gördüğünde ise elini kaldırarak sildi.

"Bahar..." Yağız'a kısa bir bakış atıp yeniden bana odaklandı. "Senin ayağına taş değse dünyanın altını üstüne getiririm kızım." Yüzünde keyifsiz bir tebessüm oluştuğunda devam etti. "Ama sen seviyorum dersen orada her şey biter." Annem de yanımıza geldiğinde babam onu da kolunun altına alarak başından öptü. "Şu dünyada sizden başka neyim var benim."

Yağız ayağa kalkıp babamın karşısına dikildiğinde bakışlarında bir şey yakaladım. Bir şeyin eksikliğini hissetti sanki o an. Çünkü babama

hayranlıkla bakıyordu ve gözlerinde bir imrenme de mevcuttu. O an anladım. Yağız babasızlığın acısını da çekiyordu.

"Komutanım sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Babam ters bir bakış attı.

"Sıkıyorsa uğrat."

Akın amcam ayağa kalkarken duruşu ciddi, bakışları sertti.

"Ben sevemedim bu herifi."

Arya teyzem Akın amcamın kolları arasına girerken gülümsedi.

"Bahar şu huysuza da sarıl. Çatlayacak kıskançlıktan."

Gülümseyerek Akın amcama sarıldım.

"Amca ama ben seni çok seviyorum."

Hemen beni kolları arasına alıp başımdan öptü.

"Ben yine de o herifi sevmedim."

Geri çekilerek muzır bir bakış attım.

"Sana çay yapsam bile mi?"

Dudakları kıvrıldı. Yumuşak karnını hemen belli ediyordu.

"Sen giderek fena oluyorsun."

Sırıtarak amcama bakarken Giray amcam da ayaklandı.

"Sarılma şuna. Sen benim yeğenimsin. O kim ki?"

Giray amcamın kolları arasına girerken Akın amcam ters bakışlarını üzerimize dikti.

"Ulan sen hep kıskançtın, hala öylesin."

Hepsinin yüzü güldüğünde içten bir oh çektim. Çok korkmuştum ama korktuğumdan daha iyi durumdaydık ya da ben öyle sanıyordum.

Alparslan, Meriç ve Onur Yağız'ı elimden alırken birlikte diğer eve oyun oynamaya gittiler. İşleri güçleri oyundu zaten.

Bugünü bütün aile üyelerinin tatil ilan ettiği kesindi. Akşam için annemle babam salonda koca bir masa hazırlamıştı. Hep birlikte gırgır şamata keyif yaparak yemeğimizi yedik. Yağız biraz sessizdi ama yalnız kalamadığımız için de bir şey soramıyordum.

Geçen saatlerin ardından babam evdeki herkesi kovduğunda sonunda çekirdek aile artı Yağız yalnız kaldık. Alparslan diğerlerine takılıp peşlerine giderken annem mutfağa geçmiş babam da çalışma odasında telefonla konuşuyordu. Bunu fırsat bilerek elimdeki çaylarla Yağız'ı aramaya başladım. Salona girdiğimde onu ilk başta göremedim. Bahçe kapısını açık görünce dikkatimi çekerken o tarafa ilerledim. Dışarıda, arkası dönük yağan

karı izleyen Yağız'ı görünce tam yanında durdum. Çayını uzatmamla gülümseyerek aldı.

"Sağ ol güzelim."

Karanlık gökyüzünden düşen kar taneleri yeri beyaz bir örtüyle kaplarken hava sert olmasa da soğuktu.

"Seyirlik manzara ama biraz soğuk değil mi?"

Söylediğimden sebep başını benden tarafa çevirdi.

"Asker dediğin üşümez." Gülümsememle çayını yudumlarken yandan bir bakış attı. "Hoş... Askere benzediğin de yok zaten."

Kaşlarımı çatarak bende çayıma uzandım.

"Benzememe gerek yok ki, öyleyim zaten."

Yine sessizliğe büründü. Bu hali beni korkutmaya başlamıştı. Umursamaz davranmaya çalışarak elimdeki bardağın buharını izlerken ses tonum sıradandı.

"Fazla sessizsin." Bakışları beni bulduğunda gülümsemeye çalıştım. "Korkmalı mıyım?"

Bir eliyle bardağını tutarken diğeriyle saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Korkacak bir şey yok." Bakışları dalıp gittiğinde mırıldandı. "Sadece..."

Başımı eğerek yüzünü tam olarak görmeye çalıştım.

"Sadece..."

Yüzünde acı bir tebessüm oluştu. Kara gözleri gözlerimi bulduğunda içeriye gizlenmiş acılar bir bir kendini belli ediyordu.

"Çok güzel bir ailesiniz. Kalabalık, birbirine bağlı... fazlalık gibiyim Bahar. Yalnızlığımda o kadar kaybolmuşum ki size hayran kaldım."

Yağız'ın elini kavradım. Nasıl böyle düşünürdü. O benim canımdı.

"Sen bu aileye fazlalık olamazsın. Tamam biraz üstüne geldiler ama alışık değiller. Bir de kıskanıyorlar kendilerince." Düşünür gibi yaptım. "Şu öpüşme olayı da kötü oldu." Elimi kavrayarak öperken kızgın bir tavır aldım. "Hem sen yalnız değilsin. Bunu da nereden çıkardın? Koca bir ekibin var, annen var, kardeşin var." Gözlerine kalbimdeki tüm aşkla baktım. "Ben varım."

Yüzündeki içten gülümseme gözlerinden geliyordu ve hatta kalbinin en içlerine bulaşmış, oralardan savrulan bir esinti gibiydi.

"Şimdi seni şurada öpmek vardı ya..."

İç çekmesiyle kıkırdadım.

"Deli... daha dudağındaki yara öylece duruyor."

Omuz silkti.

"Kimin umurunda ki?"

Alt dudağımı ısırarak gülümsememi durdurmaya çalışırken arkamızdan bir boğaz temizleme sesi geldi. Başımı çevirdiğimde babamı görmeyi beklemiyordum. Panikle elimi Yağız'ın ellerinden kurtararak geriye kaydım. Yağız ne olduğunu anlamak için başını arkaya çevirirken babamı görmesi zor olmadı. Babam başımızda dikildiğinde ellerini ceplerinin olduğu kısma yerleştirdi.

"Anlaşılan soğuk da işlemiyor size." İkimizde sessiz kaldığımızda içeriyi işaret etti. "İçeri geçin hadi, üşüteceksiniz."

İkimizde uslu bir çocuk gibi babamın sözünü dinleyerek içeri girdik. Yağız gitme vaktinin geldiğini anlayarak elindeki bardağı ortada duran sehpaya bıraktı.

"Müsaadenizle ben yatayım artık." Bana kısa bir bakış atıp gülümsediğinde babama başıyla küçük bir selam verdi. "Hayırlı geceler."

"İyi uykular." diyebildim sadece. Gerçek bir temenniydi bu.

Yağız'ın gidişini izlerken babamın sesi dikkatimi dağıttı.

"Korkma sabah göreceksin yüzünü."

Elimdeki bardağı Yağız'ınkinin yanına bıraktığım sırada çekingen bakışlarım babamı buldu.

"Baba lütfen."

Memnuniyetsizce suratını buruşturdu.

"Seni oraya göndermemeliydim."

Üzgünce babamın elini kavradım.

"Yağız'ı sevmiyor musun Baba?"

Sesi de cevabı kadar netti.

"Hayır."

Ama ben inanmadım. Çünkü sırf huysuzluğundan böyle konuşuyordu.

"Onu cehennemden kurtardın, hastaneden çıkardın, eğittin, kurduğun timin başına geçirdin, beni yanına gönderdin ve sevmiyorsun öyle mi?"

Ters bakışları üzerimde başını iki yana salladı.

"Her huyun benden ama duyguların annenden." Koltuğa oturarak benim de otumamı işaret ettiğinde onu ikiletmedim. "Yağız iyi bir asker. Şimdi yeni bir tim kuracak olsam yine senden önce onu geçiririm başa ama bu kızımı kapan herifi seveceğim anlamına gelmiyor."

Suratımı astım. Sağ olsun babam da beni ikinci plana atıyordu.

"Bizi bir araya getiren sensin baba."

Eliyle beni işaret ederken kaşlarını çattı.

"Ben sizi aşık olun diye mi bir araya getirdim? Seni göreve gönderdim."

Annem yanımıza geldiğinde kollarını babamın boynuna doladı.

"Ben de aşık olayım diye başka şehire gitmemiştim ama bir baktım aşık oluvermişim."

Ben kıkırdarken babam başını çevirerek anneme ters bir bakış attı.

"Sürekli bizi örnek veriyorsun İnci. Aynı şeyler değil."

Annem biraz önceki bardakları koyduğumuz sehpanın ucuna oturarak babamın elini kavradı.

"Sen de her seferinde kendi gençliğini unutup kızını üzüyorsun. Ateşle barut yan yana gelirse aşk kaçınılmaz Cihan. Yağız'ı da sevdiğini biliyorum. Hiç yalan söyleme."

Dudaklarım kıvrıldığında babam huysuz bir ifade takındı.

"Kızımı kimseye vermem."

Annem suratını buruşturarak babamın dizine vurdu.

"Turşusunu kur o zaman. Ben torun istiyorum."

Gözlerimi büyüterek ikiliye baktım.

"Delirdiniz mi siz? Daha öyle bir şey yok."

İkisi birden elini kaldırarak aynı anda konuştu.

"Sen karışma."

Hayretle kaşlarım havada onlara bakarken babam sinirlenmeye başlamıştı.

"Gerekirse turşusunu kurarım. O herife kız falan vermeyeceğim."

Annem alaylı bir bakış attı.

"Sevgili onlar albayım, belli ki rütbeniz burada tam işleyememiş."

Babamın gözleri kısıldı.

"Bana bak sarışın..."

Bu tartışmanın bitmeyeceğini anladığımda ayağa kalktım.

"O zaman bana müsaade. Benim hakkımda ortak bir karara vardığınızda haber verirsiniz."

Onları orada bırakıp odama geçtiğimde yatağıma uzanarak tavanla bakıştım. Aklım ne yalan söyleyeyim Yağız'da geziyordu. Uyumuş muydu acaba? Belki de daha uyumamıştı çünkü onun için uyumak zordu. Aklıma kabusları gelince olduğum yerde doğruldum. Belki onun biraz daha rahat uyumasına yardım edebilirdim. Dolabımdan pijamalarımı alarak üzerimi değiştirdim. Bugün üzerimde olan badiye biraz parfümümden sıkarak kavradım. Bunu götürürsem belki daha rahat uyurdu.

Odamdan sessizce çıkarak etrafıma bakındım. Kimseyi göremeyince sessizce merdivenlere ilerledim. Usul usul inerken babamla annem hala salonda olacaklar ki sesleri oradan geliyordu. Yağız ise diğer evdeydi ve oraya ulaşana kadar yolum uzundu. İki ev arasındaki koridordan sessizce geçip sesleri dinledim. Hiç ses yoktu. Belli ki Alparslan daha gelmemişti. Alt katta olan misafir odasına ilerleyip kapıyı çalmadan içeri daldım.

Yağız odanın ortasında gömleğinin düğmelerini yarıya kadar açmış ayakta dikilirken fazlasıyla şaşkındı.

"Bahar!"

Sorgulayan sesini umursamadan gülümseyerek yanına adımlayıp karşısına dikildim.

"Bunu getirdim."

Elimde salladığım badime baktığında hemen anladı.

"İyi ettin güzelim."

Elimdekini alarak koklamasıyla gülümsedim.

"Ben artık gideyim."

Buna müsaade etmeyerek elimden tutup yatağa oturttu.

"Hemen gitme."

Sırıtarak bunu bekliyor gibi ona sarıldım.

"Bugün seni yanımdayken özlemiş olmam normal mi?"

Şakağımdan öperek saçlarımı okşadı.

"Aynı duyguyu hissetmiş olmamız normal mi?"

Göz göz geldiğimizde derin bir iç çektim. "Aşk bu olsa gerek."

Parmakları çenemde beni tekrar etti. "Aşk bu olsa gerek."

Bakışları yoğunlaşırken yavaş yavaş parmaklarıyla kavradığı çenemi kendine çekmeye başladığı sırada eline vurdum.

"Babama öpmeyeceğini söyledin unuttun mu?"

Kaçmamı engellemek ister gibi belimden yakalayıp kendine çekti.

"Baban seni bir daha ulu orta yerde öpmememi söyle Bahar. Ben de bunu kabul ettim." Etrafımızı gösterip bakışlarını dudaklarıma düşürdü. "Burası ulu orta değil."

Dudaklarımız bir araya gelmek için saniyeleri beklerken dışarıdan bir gürültü geldi. Hemen ardından da babamın sesi duyuldu.

"Dikkat etsene oğlum."

Gözlerimi büyüterek ayağa kalktım. Aşırı tepkime inat sesim fısıltıdan farksızdı.

"Babam."

Yağız ağzının içinde küçük bir küfür mırıldanarak ayağa kalktı. Ne yapacağımızı düşünürken Yağız dolabı gösterdi.

"Dolaba geç." Ümitsizce dudaklarım büzülürken beni itelemeye başladı. "Geç dedim Bahar. Sana kavuşmadan ölmek istemiyorum."

Gülmekle ağlamak arasında suratım garip bir hal aldığında Yağız'ın yatağında duran badimi fark ettim.

"Badim kaldı."

Çevik bir hareketle yatağa uzanan Yağız badimi kaptığı gibi başıma atarak dolabın kapaklarını kapattığında odanın kapısı açıldı. Babam da benim gibi kapı çalmaya karşıydı.

"Komutanım."

Babamın adımlarını duyarken iki büklüm oturduğum yerde kollarımı dizlerime dolamış korkuyla bekliyordum.

"Seninle konuşacaklarım var."

Babamın sesiyle Yağız benden sebep durumu kurtarmaya çalışıyordu sanırım.

"Dışarıda konuşalım komutanım."

Babamın itirazı gecikmedi.

"Burası iyi."

Yağız bir kez daha şansını denedi.

"Komutanım isterseniz sabah da konuşabilirdik."

Babam sanırım kızmıştı.

"Sana her şeyi emir mi vermem lazım? Otur şuraya."

Yağız sessiz kaldığında dediğini yapmış olacak ki babam konuşmaya başladı.

"Görev konusunda zafiyet gösterdin. Sana deşifre olmayacaksın demiştim. Özellikle de Bahar konusunu konuşmuştuk."

Konuşmalara dikkat kesilirken Yağız babamı durdurmaya çalıştı.

"Komutanım şimdi sırası..."

Babam Yağız'ın konuşmasına izin vermedi.

"Dinle..." Bence de dinlemeliydik. "Ben sana kızımdan uzak duracaksın dedim. Sana Bahar tehlikeye girmeyecek dedim."

Sevdiğim adam kendini inandırmak ister gibiydi.

"Uzak durmak için her şeyi yaptım. Onu korumak içinde elimden geleni yaptım, yapıyorum da."

Babam öfkeyle sesini yükseltti.

"Ulan o yüzden mi başbaşa yemeğe götürdün? Hedef sendin Pala, şimdi hedef kızım."

"Ona bir şey olmasına izin vermem."

Yağız'ın keskin ifadesiyle babam sessizliğe gömüldü. Fakat bu uzun sürmedi.

"Bilmediğin şeyler var Pala. Bahar'ın benim kızım olduğu öğrenilirse tek hedef kızım olur."

Merakla biraz daha dikkat kesilirken Yağız'ın sesi de merak barındırıyordu.

"Bu ne demek?"

İlk defa bir dolapta saklanıyor olmak işime geliyordu. Babam Yağız'ın sorusuna soruyla karşılık verdi.

"Kulaksızın lakabını nereden aldığını biliyor musun?"

Yağız muhtemelen duyduklarını anlatmaya başladı.

"Çatışmada askerin hedefi olmuş. Kurşun kulağını parçalamış..." Başımda yanan ışıklarla ellerimi ağzıma kapatırken Yağız da benimle aynı aydınlanmayı yaşadı. "O asker sensin."

Demek tüm bu yaşanan olayların başlangıcı olan kişi babamdı.

"Özür dilerim evlat. O şerefsiz bana olan tüm öfkesini senden çıkarttı."

Odayı bir sessizlik kapladığında kapağı açıp çıkmak istiyordum ama bir şey beni burada tutmaya devam ediyordu.

"Senden intikam almak için Alper'e işkence etti, beni delirtmeye çalıştı."

Yağız'ın kırık sesiyle babam itiraz etti.

"Onların hedefi tüm askerler, hatta bu vatan. Ben sadece onun kör hırsı oldum. Bana ulaşmak için sizi kullandı."

Yağız acıyla inledi. Şu durumda şüphesiz onun yaşadığı acı en büyüğüydü.

"Babamı kaybettim. Beni öldü sandığı için kalp krizi geçirdi."

Duyduklarıma inanamıyordum. Gözümden süzülen yaşlarla sesim duyulmasın diye dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Seni kurtarmak için görev almıştım oğlum, bundan haberim yoktu."

Yağız'ın sesi daha cılızdı.

"Olsa ne yapabilirdin ki?"

Babamın ise bütün öfkesi yerle bir olmuş şefkat yerini almıştı.

"Söylemelerine izin vermezdim. Sizi ne olursa olsun kurtarmak için gitmiştim."

Yağız buz gibi tuttuğu sesiyle beni bile ürpertecek durumdaydı.

"Beni bu yüzden mi eğittin? Vicdanını rahatlatmak için mi? Kızını da bu yüzden mi yanıma gönderdin Gölge?"

Bu soruların cevabını ben de çok merak ediyordum ama bunu bu dolaba sıkışmış halde gizlice dinleyecek değildim. Dolabın kapağını aralayarak şaşkınca bakan babama inat içeriden çıktım.

"Ben de bilmek istiyorum."

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum

İnstagram:soylumery

Görüşmek üzere hoşça kalın

41. Sadece Arkadaşız

Merhaba

Bölüme bol bol satır arası yorum bırakın. Düşünceleriniz benim için kıymetli.

Keyifli okumalar☀

Fevri davranışların geri dönüşü ya sizi yıkar ya da karşı tarafı ama en çok zarar gören hep insanın kendisidir. Çünkü fevri davranışın bir eşi de pişmanlıktır. Ben de o dolaptan öylece fırlayıp çıktığım için pişmandım. Çünkü babam beni bir güzel odadan kovmuş, öğreneceğim ne varsa onu da öğrenemez olmuştum.

Tabii üstüne bir de Yağız'ı tüm bunlarla babamla baş başa bırakmış olmak da cabasıydı.

Sabah gözlerimi araladığımda annemi yanı başımda otururken buldum biraz şaşkınlıkla gözlerimi ovarken gülümsedi.

"Günaydın."

Hala tam açılamayan uykumla mırıldandım.

"Günaydın."

Annem saçlarıma uzandığında bundan şikayetçi değildim.

"Gece olaylı geçmiş."

Sağıma dönerek anne ilgisi bekleyen kedi gibi mırladım.

"Hım..."

Annem biraz daha ilgiyle saçlarımı okşarken meraklıydı da.

"Bana da anlatır mısın? Baban dolaptan çıktığını söyledi."

Dudaklarım büzüldüğünde masum bakışlarla bakıyordum

"Anne... Yağız'ın geceleri uyuyamıyor. Sadece ona rahat uyuması için badimi götürdüm. O sırada babam gelince dolaba saklandım ki onda da dayanamayıp çıktım."

Annemin saçlarımı okşayan eli durduğunda biraz şaşkın görünüyordu. Ona hak veriyordum. Sevdiğim adamı daha tam olarak tanımıyordu.

"Senin badinle nasıl uyuyabiliyor merak ettim."

Biraz utangaç bakışlarımı kaçırdım.

"Kokum ona iyi geliyor." Devamını ise ağzımın içinde mırıldandım. "Yani en azından önceden öyleydi."

Annem gülümseyerek kolumu sıvazladı.

"Birbirinize olan aşkınız görülmeye değer kızım." Ortamı dağıtmak ister gibi devam etti. "Hadi kalk kahvaltı hazırlanıyor."

Olduğum yerde doğrulurken olfukça tedirgindim.

"Babam çok mu kızgın?"

Başını iki yana salladı. Halimi en iyi anlayan kişi annemdi.

"Biraz... Sadece dolaptan çıkman hoşuna gitmemiş." Üzgün bir tavır takındığımda annem elimi sıktı. "Baban seni de Yağız'ı da çok seviyor. Size söylemiyor ama dün gece sizi yemekte biraz izledik. Ona sen de bizim gençliğimizi görüyor musun diye sordum ve ne dedi biliyor musun?" Merakla anneme baktığımda kıkırdadı. "Ben daha yakışıklıydım dedi." Dudaklarım kıvrılırken annem kahkaha atmaktan alamadı kendini. "Şu an huysuz bir ihtiyar gibi davranıyor olsa da bunun en büyük sebebi seni kıskanmak olduğuna adım kadar eminim." İmalı bir bakışla da devam etti. "Tabii dolaptan çıkma olayı da fazla zorlama olmuş."

İçimdeki istekle sıkıca anneme sarıldım.

"Kafam çok karışık anne."

Beni sıkıca sarmalayıp başımdan öptü.

"Seni tereddüde götüren şeylerden kurtul kızım. Aşk tereddütlerle, olasılıklarla ve kafa karışıklığıyla gitmez."

Suratımı buruşturarak bir örneği bende olan güzel, masmavi gözlerine baktım.

"İyi de bunun sorumlusu ben değilim ki. Babam ve Yağız beni hep ortada bırakıyor."

Annem kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Elimden tutup beni de kaldırdı.

"Sen merak etme, ikisine de bir ayar çekeceğim ben."

Kaşlarımı kaldırarak sırıttım.

"Senden daha iyisini görmedim. Neden ben de senin gibi olamıyorum?"

Beni banyoya doğru götürürken onun hala ufacık kızı gibiydim.

"Sen benden çok daha akıllı ve çok daha güçlüsün Bahar. " Banyonun önüne geldiğimizde bana doğru dönüp gülümsedi. "Bir keresinde baban bana seneler yaşı büyütür yaşadıklarımız ise bizi, sen bu yüzden ufaklıksın demişti. O zaman söyledikleri benim için çok saçma ve gereksiz ayrıntılardı fakat şimdi babanın ne demek istediğini daha iyi anlıyorum kızım. Çok şey yaşadım, kırıldım, sabrettim, bekledim ve mükafatım siz oldunuz. Her gece

aynı yastığa baş koyduğum adam benim hayallerimdi. Alparslan ve sen benim hayallerimin de ötesi oldunuz." Banyonun kapısını açıp beni içeri itelerken devam etti. "Yani bebeğim bazı şeyler zamanla oluyor. Sabret ve sevdiğin, inandığın şeyler için savaşmaktan vazgeçme. Sonunda kazanacağın zafer kaçınılmaz olacak." Şaşkınlıkla anneme bakarken kapıyı suratıma kapatmadan son sözlerini söyledi. "Güzel bir duş al ve hemen kahvaltıya in."

Tıpkı annemin de söylediği gibi güzel bir duş aldım. Bir yandan da bana söylediklerini düşünmüştüm. Haklıydı, inandığım ve sevdiğim şeylerden vazgeçmemeliydim. Beni ben yapan bunlardı. Saçlarımı kurutup odama geçerek uzun zamandır yapmadığım bir şey yaptım. Dolabımdaki mavi elbisemi alıp üzerime geçirdim. Omuz kısımları kalın askılı bir şekilde üzerime oturan elbisenin küçük bir dekoltesi vardı. Saçlarımı at kuyruğu yapıp bileğime yine kumaş bilekliklerimden taktım. Bunların bendeki sayısı sonsuza kadar gidiyordu galiba, nerede görsem alırdım.

Hafif bir makyajla da hazır olduğumda güçlü bir şekilde aşağı indim. Dik duruşum, asaletim ve zerafetim benim hala ayakta durduğumu ve ne olursa olsun duracağımı gösteriyordu.

Salona hazırlanan kahvaltı masasına yaklaştığımda ilk Yağız'ın bakışları yakaladı beni. Baştan aşağıya süzerken fazla dikkatliydi. Onun bakışları babamın dikkatini çekmiş olacak ki o da başını kaldırdı. Beni gördüğünde sert bakışları üzerimde gezip tekrar Yağız'ı buldu. Zavallı sevgilim suçlu bir çocuk gibi başını eğerek kahvaltısına döndüğünde onlara yaklaştım. Arkası dönük olan Alparslan'ın boynuna kollarımı dolayıp yanağından öptüm.

"Günaydın Baytar."

Gülümseyerek başını bana çevirdi.

"Günaydın Sarışın."

Hemen yanındaki annemi es geçerek bakışlarımı masanın baş kısmında oturan babama diktim.

"Günaydın baba."

Yandan bir bakış atıp eliyle yanağını gösterdi.

"Günaydın."

Sesi sert olsa da onu öpmemi istiyordu. Aile bağları denen şey böyleydi işte. Ne yaşarsanız yaşayın et tırnaktan ayrılmıyordu. Gülerek yanağına sulu bir öpücük bıraktığımda suratını buruşturdu.

"Anası kılıklı."

Babam homurdanırken annem müdahale etti.

"Nedense bana seni hatırlattı."

Babamın arkasından geçerek benim için ayrılan Yağız'ın yanındaki sandalyeye oturdum. Bakışlarım onu bulduğunda tebessüm ettim.

"Günaydın."

Masanın altından elimi kavradığında parmaklarımızı kenetledi. Tüm bunlara rağmen bakışları tabağında sesi sakindi.

"Günaydın." Devamı fısıltıdan farksızdı. "Fazla güzelsin."

Alt dudağımı dişleyerek masadakilere yakalanmaktan korkarcasına baktım. Hepsi tabağıyla ilgileniyordu. Yağız ise fazla profesyoneldi. İmrendiriyordu beni.

Ayşe teyze benim de çayımı getirirken hemen peşinden Hilal de geldi. Onlar da genelde kahvaltıda bize eşlik ederdi. Hep birlikte sessiz geçen kahvaltının sonlarına doğru babam ayağa kalktı.

"Ayşe hanım benim kahvemi çalışma odasına getirin." Bakışları bizi bulduğunda ikimizi işaret etti. "Siz de kahvaltınızı bitirip yanıma gelin."

Herkes sessizce babamı onaylarken annem de ayağa kalktı.

"Ayşe sen dur, ben yaparım kahveyi."

Annem babamın koluna girip diğer eve doğru ilerlerken babam durumdan memnundu. Kısa süre sonra Alparslan da ayaklandı.

"Bana müsaade, okula gitmem lazım." Bakışlarını Hilal'e diktiğinde gülümsedi. "Ufaklık hazırlan seni de okula bırakayım."

Hilal heyecanla ayaklandı.

"İşte bu. Tüm kızlara hava atacağım."

Hilal seke seke giderken homurdanan Ayşe teyze de ayaklandı.

"Çok şımartıyorsun bunu."

Alparslan Ayşe teyzenin yanaklarını sıktı.

"Sen de çok sıkıyorsun kızı. Rahat bırak biraz."

Ayşe teyze buruk bir tebessüm sundu.

"Babasız çocuk yetiştirmek zor oğlum."

Hepimiz sessiz kalırken Yağız beklemediğim bir şekilde araya girdi.

"Onun babası da ağabeyi de görüyorum ki var Ayşe hanım başını eğme."

Babam ve Alparslan'dan bahsediyordu. Haklıydı da yine de hayranlıkla gözlerine baktım lakin acıdan başka bir şey bulamadım.

Ayşe teyze Alparslan'ın sırtını sıvazladı. "Öyle öyle." Bakışları Yağız'ı bulunca gülümsedi. "Allah onlardan razı olsun damat bey oğlum. Bize kol kanat gerdiler."

Alparslan hüzünlü ortamı dağıtmak adına işi şakaya vurdu.

"Babam enişteme damat dediğini duymasın bak."

Ayşe teyze eliyle ağzını kapattı.

"Aman aman... İnci Hanım olmasa Teksas burası." Ayşe teyzeden beklenmeyen sözlerle hepimiz kahkaha atarken bir kaç tabak aldı eline. "Aman canım yalan sanki. Geçin siz dalganızı ben kıza bakayım."

O giderken hala gülmeye devam ediyorduk. Gerçekten de öyleydi. Annem evin neşesi babam evin aksiyonuydu. Çocukları olarak biz de macera kısmı oluyorduk herhalde.

"Bugün gidiyormuşsunuz, kısa oldu bu."

Alparslan'ın sesiyle ayağa kalktım.

"Plansız gelince öyle oldu."

Bana doğru adımlayıp sarıldı.

"Daha sık gel sarışın. Babamı da çok zorlama, adam kafayı yiyecek."

Geri çekilerek surat astım.

"Ben mi zorluyorum?"

Başını yukarı kaldırarak "Cık..." dedi olumsuzca. İkimizi işaret ederek gülümsedi. "İkiniz zorluyorsunuz."

Omzuna vurmamla ters bakışlarımı üzerine diktim.

"Seni de göreceğiz Alparslan. Dua ette babamın karşısına yanlış kişiyle çıkma."

Beni ima ederek Yağız'a gülümsedi.

"Bak Alparslan olduk hemen. Bu böyle dikkat et, kızdımı kardeşi olsa tanımaz."

Gözlerimi devirmemle Yağız ayağa kalktı.

"Bilmez miyim? Arkasına bile bakmadan gidiyor kızınca."

Gözlerimi büyüterek Yağız'a döndüm.

"Bunu hak etmiştin."

İkiside gülerken Yağız başıyla beni işaret etti.

"Bak gördün mü?"

İkiside kahkaha atarken ellerimi göğsümde birleştirerek homurdandım.

"Ne iyi anlaştınız siz öyle ya."

Alparslan, Yağız'a elini uzatarak gülümsedi.

"Ben sevdim enişteni. Babam da severse oldu bu iş."

Yağız Alparslan'ı kendine çekerek dostane bir şekilde sarılıp bir iki kez sırtına vurdu.

"O da seviyor da kızından daha nazlı sadece."

Alparslan büyük bir kahkaha daha savurduğunda çok eğlendiği belliydi.

"Bunu babama söylemekten zevk alacağım."

Yağız tepki vermese de ben cırladım.

"Sakın Alparslan."

Gözlerini devirerek bir adım geri çekildi.

"Ablama iyi bak enişte. Bizim zayıf noktamız o. Ablam üzülürse Aksoy erkekleri de üzülür."

Yağız gülümseyerek belime sardı kolunu.

"Onun canı benim canım onun tebessümü benim tebessümüm."

Alparslan başıyla onaylayarak yanımızdan uzaklaşırken tüm bedenimi Yağız'a çevirdim. Onun kara gözleri benim üzerimde, benimse kalbim onun üzerindeydi.

"Benim canım da sensin." dedim fısıltıyla. Gülümseyerek beni biraz daha kendine çekti. Başını kaldırdığında yine göz göze geldik. "Beni de her sabah öpüp günaydın der misin?"

Dudaklarımı birbirine bastırsam da gülmekten alamadım kendimi. Yağız'ın kıskançlıkları çocuk gibiydi. Büyümüyor hep ilgi istiyordu.

"Kıskançlık seziyorum."

Başını onaylamayarak iki yana salladı.

"Hak ettiğim şeyi istiyorum."

Nazlı nazlı omuz silktim..

"Düşünürüz."

Gülsede düşünceli bakışları evde geziyordu.

"Baban bizi bekliyor olmalı."

Aklım başıma gelmiş olacak ki kollarından sıyrıldım. Tüm yaşananları geriye sarar gibi suratım düştü.

"Dün gece ne oldu?"

Bana yolu göstererek önden yürümem için işaret verdi.

"Biraz fazla sinirliydi. Öfkesi beni geçince konuşamadık. Fakat dolaptan çıkman az daha bir yumruk daha yememe sebep oluyordu."

Yandan üzgün bir bakış attım.

"Üzgünüm. Tek istediğim bilmekti."

Gülümseyerek belime koyduğu eliyle beni yönlendirirken "Şimdi konuşacak muhtemelen." dedi.

Birlikte çalışma odasına girdiğimizde babam arkası dönük pencereden dışarıya bakıyordu. Ellerini yine arkada bağlamıştı. Anneme bakındım ama göremedim. Babam bir süre boyunca bize dönmedi. İkimizde yan yana

durmuş babamdan gelecek komutu bekliyorduk. Bu oda onun albay bizim de asker olduğumuz odaydı.

Babam bize doğru dönerek ikimizi de baştan aşağıya süzdü. Sandalyesini çekip otururken bizim oturmamıza müsaade etmedi. Alışıktık buna, askerliğin kuralı buydu. Ayakta hazır olda dikilir öyle dinlerdin komutanını. O lütfederse oturma hakkına sahiptin.

"Şimdi ikinizde kulaklarınızı açıp beni iyi dinleyin. Bir kez anlatacağım ve bir daha aynı saçmalıkları duymak istemiyorum." Pür dikkat babama odaklandığımda sesindeki sertlik ve emir kipleri durumun ciddiyetini belirtmek içindi. Öncelikli bakışları Yağız'ı buldu. "Senin başına gelenlerin hepsi şerefsiz bir terörist yüzünden oldu. O iti kulağından yaraladığımda keşke beynini delip geçseydi kurşun ancak zor bir çatışmaydı. Zaten korkak gibi kaçtılar. O pisliğin şimdi bir kulağı duymuyor. Bana olan hırsı ve düşmanlığı büyük. Seni ve Alperi esir aldığında telsizle konuştuk. Bana size yaptığı işkenceleri anlattı. Hırsını alıyordu kendince." Öfkeyle ayağa kalkan babam yumruğunu sıktı. Bakışlarını pencereye çevirip yumruğunu masaya yasladı. "Beni bunun için ne kadar şuçlu tutarsınız bilemem ama kulaksız denilen şerefsizin bu zaten ilk vukuatı değil, caniliği ile biliniyor. Acımasız bir pislik aynı zamanda da korkak bir fare." Babamın bakışları Yağız'ı bulduğunda hüzünlüydü. "Yine de bunun için ben kendimi suçladım. Kurtarılmanız zordu ama imkansız değildi. Bireysel görev alıp ölmek pahasına oraya gittim." Bakışları anlık beni buldu. "Annen bilmiyor." Küçük uyarısıyla devam etti. "Alper için geç kaldım."

Babamın bakışları yere düştüğünde Yağız müdahale etti.

"Ağır yaralıydı."

Başımı Yağız'a çevirdim. Onun da gözleri dolu doluydu. Babamla aynı duyguyu hissediyordu ama bir yandan da babamı teselli ediyordu. Babam düşünceli bir şekilde başını kaldırdı.

"Öyle... Seni oradan kurtarmak için o pisliklerin içinde iki gün beklemek zorunda kaldım ama bir şekilde kurtulduk. Hastanede başında bekledim. Babanın acısını öğrendiğinde oradaydım, kabuslarında yanındaydım." Babam şefkatle Yağız'a baktı. "Sen göremesende ben oradaydım. Sana vicdanımı rahatlatmak için oğlum demedim. Seni bu yüzden eğitip timin başına geçirmedim. Ben askerim, silah arkadaşını kaybetmek ne demek, babanı kaybetmek ne demek iyi bilirim. Ben babamı yedi yaşındayken şehit verdim. Senin kadar bile görmedim onu. "

Babam beni işaret ederek devam ederken oldukça kendinden emindi.

"Seni Bahar'dan bile iyi anlayacak biri varsa o da benim. O yüzden sakın sana acıdığımı, ya da vicdanımı rahatlatmak istediğimi düşünme. İyi bir askersin. Okul başarını biliyorum. Ben o bereyi hastane odasında dizlerine bıraktığımda gözlerinin içi parladı. Eğitimlerde en çok zorladıkları kişi sendin. Sana özellikle psikolojik baskı yaptılar, eğitimlerde birini dahi geçemesen elenecektin. Ben sana sadece bir kapı araladım ve sen dereceyle eğitimini tamamladın. Seni timin başına geçirmekte tereddüt etmedim."

Babam sözlerini bitirdiğinde odayı bir sessizlik kapladı ancak söyleyecekleri bu kadarla sınırlı değildi. Adımlarını bize doğru yönlendirip karşıma dikildi. Hazır olda duruyordum karşısında ancak zorlanıyordum da. Ellerini çözmeden çenesini biraz kaldırdı.

"Sana gelince küçük hanım... seni kimsenin küçümsediği yok. Çıkart aklından artık şunu. Sen bordo berelisin, seni illa ki bir ekibe bağlayacaktım ama bu kurduğum en iyi ekip olsun istedim. " Yağız'a ters bir bakış attı. "Şu deliye mukayyet olursun, azıcık aklı seninle yerine gelir dedik ama sen olanı da götürdün."

Alt dudağımı ısırdığımda Yağız'a yandan bir bakış attım. Bıyık altından gülüyordu sevimsiz. Babam ona döndüğünde hemen toparladı.

"Dün gece kızımın dolaptan çıkmasını senin de onu delirtmiş olmana bağlıyorum. Yoksa azıcık aklınız olsa herhalde bunu yapmazdınız."

Çekingen bir sesle öne atıldım.

"Baba..."

Elini kaldırarak konuşmama izin vermedi.

"Annene dua et Bahar."

Tekrar sandalyesine geçerek koltukları işaret etti.

"Saçma sapan düşünceleriniz sona erdiyse koltuklara oturun. Sizin yüzünüzden yeterince boş yaptık."

İkimizde uslu bir çocuk gibi koltuğa yan yana oturduk. Babam masada duran ellerini birleştirdi. Bir anda ortamı yeniden ciddiyet kaplamıştı.

"Sizi lojmana taşıyorum. O evde artık kalamazsınız. "

Yağız araya girdi.

"Komutanım başımızın çaresine bakarız."

"Bakamazsınız. Şimdi hedef Bahar olacak. Ola ki benim kızım olduğu öğrenilirse hepsi leş kargası gibi üşüşecek. Sizi riske atamam. Evleriniz hazır ancak iki ev boş bulabildik."

Merakla babama baktım.

"Nasıl olacak peki? Çocuklar var."

Babam sıkıntılı bir nefes aldı.

"Sen şu arkadaşınla yine beraber kalacaksın."

Şaşkınlıkla itiraz ettim.

"Ama Leyla lojmanda nasıl kalacak?"

Yağız bana dönerek babamdan önce cevapladı.

"O da bizimle olduğuna göre tehlikede demektir. Özel durum."

Babam da destekledi.

"Aynen öyle. Ben ayarladım. Onlara da bilgi verildi. Gökhan ve sen yine birlikte kalırsınız. Emirhan ve Aykut şimdilik karargahta idare edecek. Boş ev çıktığında onları da aktarırız."

Yağız bu durumu çabuk kabullenmişti.

"Emredersiniz komutanım."

Babam ikimize de kısa bir bakış attı.

"Başka bir şey yoksa ikinizde toparlanıp yola çıkın. Geç saate kalmadan orada olun."

İkimizde ayağa kalktığımızda zaten babam bize pek söyleyecek bir şey bırakmadı. Tam kapıdan çıkacağımız sırada bize tekrar seslendi.

"Bu arada..." ikimizin de bakışları babamı bulduğunda devam etti. "Sakın umutlanma Pala. Kızımı kimseye verdiğim yok."

Yağız bana bakıp gülümsedi. Tekrar babama döndüğünde başını eğdi.

"Emredersiniz komutanım."

Odadan çıkar çıkmaz suratımı astım.

"Emrederdiniz komutanım öyle mi?"

Yanağımdan bir makas alıp gülümsedi.

"Köprüyü geçene kadar..."

Şaşkınlıkla olduğum yerde kalırken bir kaç adım atıp arkasını döndü. İlerlemediğimi fark edince gözlerini devirerek geri dönüp elimden tutarak beni çekti.

"Gölge'nin öfkesini değil, kızını istiyorum Bahar."

☀☀☀

İkimizde toparlanıp çıktığımızda pek kimse yoktu ortalarda. Karşılamak için sıraya dizilen komisyon kurulu giderken bizi yalnız bırakıyordu. Sadece annem, babam ve Arya teyzemle Burçak teyzem gelmişti.

Anneme ve teyzelerime sıkıca sarıldığımda bakışlarım babamı buldu. Dün geceden dolayı bana hala kızgın olduğunu tahmin edebiliyordum. Yine de ona doğru bir adım attığımda kollarını iki yana açtı. Oraya sığınmam zor

olmadı. Benim en güçlü zırhım babamdı. Tüm kırıklıklarımıza, yanlış anlaşılmalara rağmen benim bir numaralı erkeğim, ilk aşkımdı.

"Seni seviyorum baba."

Alnımdan öperek göğsüne biraz daha bastırdı.

"Seni seviyorum prensesim."

Babamla ayrılırken Yağız teyzelerimle vedalaşmış, annemin elini öpüyordu.

"Beni evinizde çok güzel ağırladınız İnci Hanım. Size insanın hayran olası geliyor."

Annem alışık olduğu iltifatlarla zarif bir şekilde gülümsedi. Sahiden de hayran olunası bir kadındı. Bir türlü annem kadar kibar ve zarif olmayı beceremediştim.

"Burası senin evin oğlum. Ne zaman istersen gel. Kapımız sana her daim açık."

Yağız anneme sevgiyle bakarken babam itiraz etti.

"Yok artık. Evlatlık olarak alalım istersen."

Annem babama yandan bir bakış attı.

"Gerek yok. Damat olarak alsak yeter."

Babamın yine suratı asıldı.

"İnci!"

Yağız bu konuşmada kaynayıp giderken sıkıntılı bir nefes verip babamın önüne geçti. Babam bakışlarını Yağız'a diktiğinde buna inat sevdiğim adam gülümsedi.

"Her şey için teşekkür ederim albayım."

Yağız'ın ses tonu öyle duygu yüklüydü ki anlatamam. Bu teşekkürün içinde çok şey gizliydi. Babamın başından beri yaptığı her şey için teşekkür ediyordu. Babam da bunu görüyor ve anlıyordu. Öyle ki ikiside uzun bir süre birbirine baktı. Babam ellerini iki yana açtığında Yağız sanki bunu bekliyor gibi babama sarıldı. İşte o an gözlerim doldu. Mutlulukla hüzün arasına sıkıştım. Kıvrılan dudaklarıma engel olmak için dişlerken bir yandan da ağlamamak için çabalıyordum. Babam haklıydı, en çok onlar anlıyordu birbirini.

Erkeksi bir sarılma olmuştu onlarınki. Babam birkaç kez Yağız'ın sırtına vurdu.

"Geç kalmayın."

Yağız kendini toparlarken bir iki adım geriye atıp selam durdu.

"Emredersiniz komutanım."

Babam gülsede bakışları imalıydı.

"Seni hala sevmiyorum Pala."

Yağız kıvrılan dudaklarıyla başını eğdi. Yağız için babamın dilindeki ne fark ederdi ki artık. O göreceğini çoktan görmüştü. Onun bakışları beni hareketlendirdiğinde arabaya bindik. Dönüş yolculuğu da başlamış oldu.

☀☀☀

Akşam olduğunda yolculuğumuzu anca bitirebildik. İşin iyi yanı mı bilemesem de lojmandaki yeni evlerimize geldik. Babam oldukça kontrollü giderek bugün taşınılmasını istemişti. Biz yolda olunca da bu iş Gökhan ve Leyla'ya kaldı tabii. Zaten evler eşyalı olduğu için geriye sadece kişisel eşyalarımız kalıyordu. Onları halletmek çok daha kolay olmuştur diye düşünüyordum. Gerçi bir ara Leyla beni arayarak ağlamaklı sesiyle ben bu silahlara dokunamam demişti ama ona da Gökhan'la çözüm bulduk. O almıştı hepsini. Eminim ki trafik polisi Gökhan'ın yolunu kesse silah kaçakçısı sanıp tutuklardı.

Bekarlar için iki artı bir olan bloklarda kalacaktık. Ne yazık ki bu sefer Yağız ile karşı karşıya değildi dairelerimiz. Yağız'la birlikte arabadan inerek merdivenleri tırmanmaya başladık Allah'tan bu sefer bir kat çıkmamız yetmişti. Tabii Yağız'ın evi için. Benimki bir üst katta karşı daire oluyordu. Yani Leyla öyle tarif etmişti.

Lojmana geldiğimizde Yağız'ın dairesi olduğunu düşündüğümüz kapının önünde duraksadık. Yorgun bedenimi yatağa atmak için içimdeki isteğe engel olamazken gülümsedim.

"Ayrılık zamanı."

Yerdeki paspası kaldırarak altındaki anahtarı alan Yağız'ı garip bakışlarla izlerken o umursamazdı.

"Kahve içelim."

Kapıyı açtığı sırada itiraz ettim. Elimdeki küçük valiz bile fazlalık gibiydi.

"Yorgunum, duş almaya ihtiyacım var."

Ona bahanelerimi sayarken elimi tutup beni içeri çekti.

"Kahve bahane Bahar, maksat gözlerine bakmak."

Sırıtarak mecburen peşine takıldım.

"Eh, iyi madem."

Uzun koridorun ortasında bulunan dış kapıdan girdiğimizde ikimizde elimizdekileri bırakıp montlarımızı çıkardık. Sağ tarafta en sonda genişçe

olan kapı oturma odasına ait olacak ki Yağız beni o tarafa yönlendirdi. Işıklar yanıyordu ama ev fazla sessizdi.

Tüm bu sessizliğin sebebini Gökhan'ın evde olmamasına pay biçeceğim sırada oturma odasına girmemizle öylece kalakaldık. İkimizde şaşkınlıkla karşımızdakilere bakıyorduk.

Leyla ve Gökhan tam karşıda duran üçlü koltuğa oturmuş uyuyordu. Gökhan başını arkaya atmış, Leyla ise başı Gökhan'ın göğsünde bir kolu ise belini sıkıca sarmıştı. Gökhan da bir koluyla Leyla'nın omzunu sarmış göğsünde uyutuyordu.

Yağız sırıtarak bana döndü.

"Olmuş bunlar."

Aynı şekilde bende sırıtırken cebimden telefonumu çıkardım.

"Bu anı ölümsüzleştirmem lazım."

Daha bir iki fotoğraf çekmiştim ki Gökhan gözlerini araladı. Bakışları bizi bulduğunda biraz şaşkın biraz da uyku sersemiydi.

"Ne ara geldiniz siz?"

Ona susması için işaret yaptım.

"Şşş... uyandıracaksın."

O an kolları arasındaki Leyla'yı fark ettiğinde ben video çekmeye başlamıştım bile.

"Hadi lan!"

Yağız kendini tutamayıp güldü.

"Oğlum bir de haberim yok de tam olsun."

Gökhan ters bakışlarını Yağız'a diktiği anda cevap veremeden telefonu fark etti.

"Ne yapıyorsun Bahar?"

Omuz silktim.

"Videoya çekiyorum."

Gökhan biraz daha öfkelendi.

"Çekmesene kızım."

Yağız alayla hemen yandaki koltuğa kendini bıraktı.

"Biz sadece arkadaşız da de."

Bu sefer de ben kendimi tutamayıp kahkaha attığımda Leyla mırıltılarla kıpırdandı.

"Azıcık daha uyuyayım kalkacağım."

Leyla biraz daha sarıldığında Gökhan ne yapacağını bilemedi. Dikkatli bir şekilde Leyla'nın omuzuna dokundu.

"Leyla... kalk hadi."

Usulca gözlerini aralayan Leyla uyku mahmuru sarıldığı bedene baktı. Gayri ihtiyari başını kaldırdığında Gökhan'la göz göze gelirken çığlık atarak geri çekildi.

"Aaaa... Pis sapık, dokunma bana."

Yağız'la aynı anda kahkahalara boğulurken bir yandan da onları çekmeye devam ediyordum. Daha fazla ayakta kalamadığımda Yağız'ın yanına oturdum. Hemen beni kolunun altına alan sevdiğim başıma küçük de bir öpücük bıraktı.

"Ne sapığı lan?"

Gökhan öfkelenirken Leyla tokadı geçirdi.

"Seni fırsatçı pislik."

Gökhan'ın bakışları karardığında videoyu durdurup başımı Yağız'a çevirdim.

"Yağız..."

Yağız'ın müdahale etmesini istiyordum çünkü Gökhan şu an o kadar ürkütücü bakıyordu ki ben bile tırsmıştım. Leyla ise koltuğun ucuna kadar kaymış korkuyla Gökhan'a bakıyordu.

"Dert etme."

Yağız'ın sesiyle Gökhan dişlerinin arasından tısladı.

"Kendine gel kaküllü. Yoksa ben getirmeyi iyi bilirim."

Leyla tam olarak kendine gelirken geç de olsa bizi fark etmiş olacak ki fısıldadı.

"Bahar..." Ona gülümsediğimde tekrar Gökhan'a baktı. "Şey... uyuyakaldım değil mi?"

Gökhan ters bir bakış attı.

"Günaydın."

Leyla biraz daha mahcup mırıldandı.

"İsteyerek olmadı."

Gökhan hala sinirliydi.

"Hiç mi bir adamın göğsünde uyumadın? Bir sapık olmadığımız kalmıştı."

Gözlerim kısılarak Gökhan'a baktım. O ise pür dikkat Leyla'ya bakıyordu. Oltayı atmış bekliyordu resmen. Düşündüğümden de zeki bir adamdı Gökhan.

Leyla biraz çekingen Gökhan'ın gözlerine baktı.

"Niye uyuyayım ki? Yatağım vardı benim. Uykum gelince oraya yatıyorum."

Dudakları kıvrılan Gökhan imalı bir bakış attı.

"Demek ki bende kafan karıştı."

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

Bir sonraki bölümde kısa da olsa size Leyla'dan yazmayı deneyeceğim. Sonra Bahar'la devam edeceğiz. Bu bölüm sakindi ama gelecek bölümde aksiyon sizleri bekliyor.

Kendinize iyi bakın. Hepiniz öpüldünüz.

Allah'a emanet.

Yıldıza dokunalım lütfen!!!!!

Instagram ve Wattpad profilimden beni takip etmeyi unutmayın.

İnstagram@soylumery

Sağlıcakla kalın, hoşçakalın

42. Beklemeni İstiyorum

Merhaba 😇

Keyifli okumalar ☀

24 Şubat...

Leyla'dan...

Hayat insanlara çok şey sunar; para, aşk, sevgi, mal, mülk, gelecek, sıkıntı, dert... Hepsi insanoğlunun sınavıdır aslında. İyi şeyler de kötü şeyler de. Önemli olan hayatın size getirileri değil de sizin o getirileri nasıl değerlendirip kullandığınızla alakalıdır.

Ömrüm boyunca küçük bir ilçede hayatımı idame ettirirken gün geldi ve üniversite yolları açıldı. Ankara benim öğrenciliğimin en güzel yılları olurken, bol bol da ders çalıştığım zamanlarım oldu.

KPSS mağduru olarak iki senemi evde geçirdim. Gün geldi hayat yeniden yüzüme güldü. Sınıra atanmış olmak beni üzmedi. Çünkü bir meslek şehre göre yapılmıyordu. Nerede bana ihtiyaç varsa benim kalbim de orası için atacaktı. Zaten atanabilmişken bunu dert edecekte değildim. Şu dönemde zor şeylerden birini başarmıştım ben.

Daha zor olanı ise ailemden ayrı kalmak oldu. Onlardan çok uzağa gittim. İkizimi, yengemi ve hatta minicik yeğenimi, babamı, annemi özlüyordum. Asya yani yengem sürekli Ali Asaf'ın fotoğrafını atıyordu ama ne bileyim yanlarında olsam farklı olurdu.

Buraya da alışmıştım tabii. Bir an da kendimi askerlerin arasında bulmuş olsam da bundan şikayetçi değildim. Çünkü buraya ilk geldiğimde ev bulamayıp arkadaşımın yanına taşınmış, fakat yaşanan talıihsizliklerle bir süre sonra sonra küçük bir pansiyona yerleşmek zorunda kalmıştım. İşin kötü tarafı ise tacize uğramam oldu. Pansiyonda çalışan adamın odama izinsizce girişiyle kendimi zor kurtardım. Akşam vakti valizimle çıktığım sokakta Allah benim karşıma Meriç'i çıkarırken o kadar zor durumdaydım ki bunu kimseye anlatamadım. Meriç'e hala dua ediyorum. Beni alıp kendi evine getirmese ne olurdu bilmiyorum.

Bahar beni kabullenmekte biraz zorlandı ama onu anlıyorum. Sürpriz girdim hayatına. Dürüst bir kadındı. Dobra ve açık sözlü. Sevmiştim onu

çünkü bana içinden geçeni söylüyordu. Fakat sevdiği adamla garip ve zorlu bir ilişkisi olduğunu itiraf etmeliyim. Birbirlerini çok sevdikleri gözlerinden okunuyor fakat ikiside güçlü bir karakterken biraz da asker olmalarından olsa gerek savaş meydanında gibiydiler. Aşklarını da, acılarını hoyrat yaşamayı seviyorlardı sanırım. Tabii bu benim analizimdi.

Tüm bunların yanı sıra beni şaşırtan ve aynı zamanda ilgimi çeken kişi Gökhan oldu. Hastane bahçesinde rehin alındığımda o kadar korkmuştum ki ilk defa bu tarz bir şey yaşıyordum. Hastanede başımda beklemesini unutamıyorum. Benim burada kimsem yokken beni beklemesi çok kıymetliydi.

Şaşırtan yanı ise bir gün hastaneye gelip izinsizce odama girişi oldu. Allah'tan odada kimse yoktu. Sandalyeye oturduğunda önüme attığı flash bellekle o itten şikayetçi olacaksın demişti. Nasıl öğrendi bilmiyorum ama yüzüne bakamadım. Utanıp sessiz kalmıştım bu duruma. Kanıtlayamayacağımı düşünmüştüm fakat Gökhan her ne yaptıysa adam itiraf etmişti. Tabii adamın yüzünü de görmeniz lazımdı ki ben baktığımda suratım buruştu. İfadesinde kavgaya karıştım demiş, her nedense inanamadım.

Gökhan'dan her şeyin gizli kalmasını istemiştim. Ne bileyim, suçlu olmasam da utanıyordum. O ise beni kırmadı. Sen nasıl istiyorsan öyle olacak demişti. Bir daha bu konuyu bana bile açmadı. Toprağa gömdü sanki. Bense onun sayesinde çekindiğim şeyden kaçmayarak o adamdan şikayetçi olabildim. İkinci kez borçlu hissediyordum kendimi ona. O ise huysuz ve sessizdi...

İlgimi çekiyordu yalan yok. Hatta Asya'yı bile arayıp bahsetmiştim ondan. Biraz ürktüğüm doğruydu ama yine de bu şekilde bile etkilemeyi başarıyordu. Tek sorun duygularımı karşılıksız görüyordum çünkü benim her adımımda geri kaçan bir adam vardı karşımda.

İlk defa bir adamla on dört şubatta yemek yedim. Hatta sevgili bile değilken. Üstüne bir de dans ettik. Belki amacımız Bahar ve Yağız'ı bir araya getirmekti ama ilk defa sevgililer gününde bir adamla böylesi bir romantik yemek yemiştim. Güzeldi... Karşımdaki Gökhan olduğu için belkide.

Bir anda taşınacağımızı duyduğumda yaşadığım şaşkınlığın tarifi olamazdı. Onlar için sıradan gelen şeye ben kapı önünde yarım saat şok etkisi geçirirken Gökhan'ın beni içeri itip şok geçirmen bittiğinde evi toplamaya başla diyerek suratıma kapıyı kapattığını hatırlıyorum.

Taşınmak zor olmadı fakat yeni eve taşınınca temizlik işleri de Bahar olmadığı için bana kaldı. Bütün gün temizlik ev yerleştirme derken çok yoruldum. Akşam Gökhan'ın kahve teklifini kabul etmek için çok düşünmedim. Yalnız başıma kalmak yerine onunla vakit geçirmek daha etkileyici gelmişti.

Ben hiç bir adamın göğsünde uyumadım. Benim bir babam bir de ikizim vardı fakat kendi yatağım da vardı. Küçükken korktuğumda Ömer Asaf'la birlikte uyurduk ama bu ben büyüyene kadar sürmüştü. Gökhan'ın göğsünde nasıl uyuyakaldım onu da bilmiyordum. Hiç yapmadığım şeydi. Tek bildiğim yorgun olduğum. Zaten gözlerimi araladığımda yaşadığım şok ve suratına geçirdiğim tokatla bayağı bir cesaret örneği gösterdim diye düşünüyorum. Korktuğum adama tokat atmakta benlik hareketti doğrusu. Sonrasında benim ağzımı araması saflığıma denk geldi. Oysa doğruyu söylemiştim. Yatağım vardı benim. Yatağım varken bir erkeğin göğsüne ihtiyaç duyacak değildim.

Sabah gözlerimi araladığımda bir haftadır yeni odama alışmaya çalışıyordum. Bu şehre geldiğimden beri dördüncü odamda yatmakla meşguldüm. Garip bir histi. Yıllarca yaşadığım evden ve kaldığım yurttan sonra bu benim için büyük değişiklikti.

Yataktan çıkıp lavaboya gittim. İşlerimi halledip çıktığımda mutfaktan sesler geliyordu. Anlaşılan o ki Bahar uyanmıştı bile. Zaten bu kızın ne zaman uyuduğunu da merak ediyordum. Sanki hiç uyumuyordu. Mutfağa girdiğimde küçük masaya kahvaltılıkları çoktan hazırlamış omlet yapan kadına gülümsedim.

"Günaydın."

Benden önce üzerini giymiş altında siyah pantolonu üzerinde yeşil omuzlarını açıkta bırakan badisi, at kuyruğu yaptığı sarı, parlak saçları ve belindeki silahıyla etkileyici duruyordu. Gerçekten hayrandım ona. Güçlü, akıllı, ne istediğini bilen bir o kadar da güzel bir kadındı. İtiraf edeyim karın kasları, kol kasları en çok şaşırdığım ve hayran kaldığım şeylerden biriydi. Başını çevirerek yandan bir bakış attı.

"Günaydın. Yine hazır değilsin. Birazdan geç kaldım diye ortalığı birbirine katacaksın.'

Kıkırdayarak kaküllerimi düzelttim.

"Erkek olmalıydın Bahar. Sana kur yapabilirdim."

Kıstığı gözlerini üzerime dikip beni baştan aşağı süzdü.

"Giderin var ama hakkımı Gökhan'a devrettim say."

Saçlarımı geriye savurarak iç çektim.

"O işin olacağını sanmıyorum."

Omleti masaya yerleştirirken imalı bir bakış attı.

"Adama tokadı geçirirsen zor zaten. Bana yapacağın kuru ona yapsana."

Dudaklarım büzüldüğünde yine de burnumdan kıl aldırmamak adına omuz silktim.

"Kendi kaybeder. Ben seçilmem seçerim."

Kahkaha atan kadına arkamı dönerek odama ilerledim. Bahar doğru diyordu, geç kalıyordum. Hemen üzerimi değiştirip altıma pileli mini bir etek ve siyah çorap giydim. Üzerime giydiğim yarım kol buluzu da eteğimin içine geçirdim. Saçlarımı yarım toplayarak kahküllerimi düzelttim. Küçük de bir makyaj yapıp çıktım odadan.

Mutfağa tekrar girdiğimde Bahar kahvaltısını yaralamıştı bile. Çay için tezgaha yöneldiğimde ağzındaki lokmasıyla ayaklanırken eliyle oturmam için işaret etti.

"Sen otur."

Yerime geçtiğimde kısa sürede elindeki çayı önüme bıraktı.

"Teşekkür ederim."

Gülümseyerek yerine oturdu. Hızlı geçen kahvaltının ardından ikimizde kapıya çıktık. Havalar o kadar soğuktu ki her ne kadar mini eteğimden vazgeçemesem de kabanıma sıkı sıkı sarılıyordum. Gerçi Kendi memleketimden soğuğa alışıktım ancak burası da insanın iliğini kesiyordu.

Ayakkabılarımı giymiş Bahar'ı beklerken karşı kapı açıldı. Kumral uzun boylu bir adam karşımıza dikildiğinde bakmadan edemedim. Bu sıradan bakıştı. Alelade kim olduğunu görmek için. Fakat onun ilgisi bizim üzerimizde olacak ki dikkatle bakıyordu. Bahar ayakkabılarını giyip doğrulduğunda karşımızdaki adam bir anda hazır ola geçti.

"Günaydın komutanım."

Suratımda şaşkınlıkla gelen gülümseme alışık olmadığımdandı. Bahar sert ifadesiyle karşısındaki adamı süzdü.

"Günaydın."

Sesi benimle konuşurken sıcacık olan kadının şimdi soğuk ve sertti. Bahar arkasını dönmüş merdivenlere yöneldiğinde yanımdaki adam çoktan rahatladı. Tam adım atacaktım ki duyduğum ses müsaade etmedi.

"Merhaba." Başımı yana çevirmemle belirgin yüz hatlarına sahip adam elini uzattı. "Ben asteğmen Resul."

Biraz çekingen bir gülümsemeyle elini sıktım.

"Leyla."

Rahat bir nefes alan Resul'ün yüzündeki tebessüm biraz daha büyüdü.

"Askere benzemiyorsun."

Gülerek merdivenleri inerken yanımdaki adama baktım.

"Değilim, olmaya da niyetim yok."

Alt katta bize bakan ikiliye takıldı bakışlarım. Bahar sırıtırken Yağız'ın dudaklarında küçük bir tebessüm vardı. İkisi birden merdivenlere yöneldiğinde Yağız Gökhan'ın omuzuna dokundu.

"Sana kolay gelsin kardeşim."

Sesindeki buram buram kokan alay o kadar belliydi ki bunu anlamak zor olmuyordu. Gökhan ise merdivenin tırabzanlarına yaslanmış başı yanda, gözleri bendeydi. Öyle tehlikeli bakıyordu ki göz göze geldiğimizde duraksamak zorunda kaldım.

Aynı şekilde yanımda duran Resul'ün de duraksamasıyla Gökhan rahat tavrını koruyarak küçük bir mimik hareketiyle ne ayaksınız der gibiydi.

"Hayırdır?"

Boş bakışlarımı Gökhan'a diktiğimde Resul tekrar hazır ola geçti.

"Komutanım ben..."

Gökhan yaslandığı yerden uzaklaşarak öne doğru bir adım attı.

"Yolunu şaşırdın herhalde." Ne demeye çalıştığını anlamak isterken aynı tehditkar ses tonuyla devam etti. "Benim yolumdan gidiyorsun."

Yanımdaki adamın bedeni gerilirken zorla yutkundu. Nasıl bir etkiydi bu? Resul çok da ısrarcı olmadı.

"Bana müsaade komutanım."

Bana alttan bir bakış atıp yanımızdan fırladığı gibi gitti. Ağzım açık arkasından bakakaldığımda Gökhan elini çeneme yerleştirip ağzımı kapattı.

"Ağzını kapat da suları akmasın."

İrice açtığım gözlerimi Gökhan'a diktim.

"Ne?"

Alaylı bakışları üzerimde öfkesi ise yine onunlaydı.

"Çok etkilendiysen peşinden git diyorum."

Suratımı buruşturarak koyu kahve gözlerine baktım.

"Bu sabah yine çok iticisin." Saçlarımı savurarak merdivenlere yöneldim. "Ayrıca beyefendi birine benziyordu."

Peşimden gelen Gökhan homurdanmaya başladı.

"Günaydın demesinden mi anladın? Onu biz de yapıyoruz. Ayrıca benim iticiliğim senin o varla yok arası olan eteğin kadar."

Apartmandan çıktığım anda öfkeyle arkamı döndüğüm gibi dibimdeki adama çarpmadan edemedim. Geriye sendelediğimde dengemi kaybedip düşecektim ki belimi kavradı. Bizi göz göze getiren bu hareketi hayranlıkla ona bakmama sebep oldu. Yapılı bir adamdı. Kolları arasında fazla minik kalıyordum sanki. Boyu uzundu benden. Topuklularım bile yetmiyordu onu yakalamaya. Ellerimle göğsüne baskı yapıp kendimi geriye çektim. Parmağım havada ifadelerim sertti.

"Birincisi günaydın demesinden değil, tebessümünden anladım. Senin gibi sürekli kaşlarını çatıp terslemiyor. İkincisi de eteğim gayette güzel."

Yanaklarını şişirip serbest bırakarak arabayı işaret etti.

"Gidelim mi bayan çok bilmiş?"

Arkamı dönüp arabasına baktım. Bu aralar mecburdum. Gökhan tehlikede olabileceğimi ve beni işe bırakıp almasının daha doğru olduğunu söylemişti. Yalan mı söylüyordu bilemiyorum ama bu durumun hoşuma gittiği kesindi. Karşı çıkmak aklımın ucundan bile geçmedi.

Birlikte bindik arabaya. Uzunca bir süre konuşmadım. Kendimce tavır yapıyordum. Başlangıçta sessiz kalsa da hastaneye yaklaştığımızda "Küs müyüz?" diye sordu.

Omuz silkmekle yetindim. Benim sessiz kalışım onun kelimelerini de kısıtlarken araçla hastanenin bahçesine girdi. "Geldik."

Sessiz sedasız arabadan indiğimde kapıyı kapattım ama o camı indirerek bana "Eteği güzel." diye seslendi. Her nedense üstüme alınarak ona doğru döndüm. Dudağının kenarı kıvrılmış "İş çıkışı alırım seni." dediğinde cevabımı beklemedi.

Giden arabanın arkasından bakarken dudaklarım kıvrıldı. Eteğime kısa bir bakış atıp gülerek hastaneye doğru yol aldım. Biliyordum, o da beğenmişti...

Hastaneye geldiğimde odamda tek tek hastalarımla ilgileniyordum. Randevu sisteminin kolaylığı sayesinde ve yoğun olmamasından sebep keyfim yerindeydi.

Öğlene kadar aynı tempoda devam ederken bakışlarım saate kaydı. Öğle arası girmeden son hastamı beklerken sekreterim içeri girdi.

"Leyla Hanım hastanız geldi."

Ellerimi masada birleştirip gülümsedim.

"Bekliyorum."

Sekreterim kapıyı biraz daha aralayarak hastayı içeri aldı. Elimle masamın önünde duran sandalyeleri işaret ettim. Oturduğunda ise biraz

tedirgin duruyordu.

"Şikayetiniz nedir?"

Karşımda otuz beş yaş üzeri, kızıl kısa saçlı kadın kendinden bahsetmeye başlarken ben de onu ve mimiklerini izlemeye koyuldum. Bütün anlattığı şikayetlerini sabırla dinleyip cevap vereceğim sırada gürültüyle odanın kapısı açıldı. Karşımda daha önce bir kez formasıyla gördüğüm Gökhan dikilirken hemen ardında sekreterim vardı.

"Anlamadınız galiba, size hastası var dedim."

Gökhan onu umursamadan sadece bana bakarken şaşkındım.

"Ne oluyor?"

Sekreterim panikle atıldı.

"Hastanız olduğunu söyledim ama bir anda odanıza daldı."

Çattığım kaşlarımı Gökhan'a diktiğimde kapıyı işaret ettim.

"Dışarıda bekler misin? Müsait değilim."

Yerinden milim dahi kıpırdamadı.

"Zamanım yok, önemli."

Sekreterim tekrar müdahale etti.

"Beyefendi çıkar mısınız?"

Sekreterime ters bakışlarını diktiğinde panikle ayağa kalktım. Hala oturduğu yerde şaşkınlıkla olayları anlamaya çalışan hastama gülümsedim.

"Bize biraz müsaade eder misiniz?" Biraz daha eğilerek parmaklarım yukarıda elimi sağa sola çevirdim. "Sıkıntılı da arkadaş."

Gökhan gözlerini devirirken dudaklarını birbirine bastıran kadın elinde sıkı sıkı tuttuğu çantasıyla ayağa kalktı. Sanki Gökhan duymuyor gibi bana doğru eğilip fısıldadı.

"Tamam, ben dışarıda bekleyeyim o zaman." Gökhan'ın yanından geçerken yandan yandan bakarak eliyle ağzını kapattı. "Vah vah... çok da genç, asker bir de."

Kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum. Bakışlarım sekreterimi buldu.

"Kimseyi alma."

Ters bakışlarla Gökhan'a bakan sekreterim mecburen başıyla onaylayıp dışarı çıktı. Hala odanın ortasında dikilen Gökhan'ın yanına adımlayıp önünde durdum.

"Kötü bir şey mi oldu? Bahar iyi mi?"

Gözlerimin içine içine bakan adam biraz önceki aceleci tavrını unutmuş olacak ki sessizdi.

"İyi."

Gökhan'ın anlatması için beklerken sessiz kalışı beni daha da tedirgin ediyordu.

"Yine mi ayrıldılar yoksa, yardım mı lazım?"

"Hayır."

Düşünceli bir şekilde elimi çeneme götürdüm.

"Yoksa yine mi taşınacağız?"

Gözlerimi açа sorduğum soruyla Gökhan gözlerini devirdi.

"Hayır Leyla."

Ellerimi belime koyup çemkirdim.

"O zaman ne diye vaktimden çalıyorsun? Hastam bekliyor."

Kaşlarını çatarak elini dudaklarıma bastırdı.

"İki dakika sussan söyleyeceğim kaküllü. Senin işin dinlemek değil mi?"

Elini dudaklarımdan çekip başımı yana yatırdım.

"Tamam, hadi söyle."

Yanaklarını şişirip sıkıntılı bir nefes verdi.

"Leyla..." Bir şey söylemek istediği açıktı ama her neyse söyleyemiyordu. "Biz gidiyoruz. " Kaşlarım havalandığında onu anlamaya çalışıyordum. Kim nereye gidiyordu?

"Nereye?"

Gülümser gibi oldu ama sadece dudağının bir kenarı hafif kıvrılıp toparlamıştı.

"Göreve. Süresi belirsiz. "

Yutkunma ihtiyacı hissettim nedense. İçime bir şey oturdu ama ne olduğunu bilmiyorum. Moralim bozuldu bir o kadar da. Süresi belli değil demeseydi iyiydi aslında.

"Çok mu uzun?"

Omuz silkti.

"Belki üç gün, belki üç ay."

Gözlerim üniformasının yeşillerine dalıp giderken mırıldandım.

"Bana niye söylüyorsun ki bunu?"

Sesli bir nefes verdi. Ne söyleyecekse sonunda dudaklarından bir çırpıda dökülüverdi.

"Beni beklemeni istiyorum kaküllü."

Duyduklarımla ani bir hareketle başımı kaldırınca göz göze geldik. Duygularım birbirine girmiş gözlerindeki duygu geçişlerini yakalamaya

çalışırken kalbim garip bir heyecana kapıldı. Mutlulukla hüzün arasında sıkışırken kıvrılmak için çabalayan dudağıma hakim olmaya çalışıyordum.

"Seni neden bekleyeceğim ki Kara?"

Onu beklemek kulağa zorlu ve güzel geliyordu. Ben sürekli adım attığım adamı beklemeyi de istiyordum ama beklemek için de bir sebebe ihtiyacım vardı. Benden sürekli kaçan adamın bana doğru bir adım attığını da görmem gerekiyordu. Ben onu beklemek için söz verirken benim de umudum olmasın mı yani?

Eli alnına gittiğinde ovarak homurdandı. Bir şeyler diyordu ama anlayamadım. Ona biraz daha yardımcı olmak adına elini kavradım. Buraya gelişi bile bana umuttu ama bunun farkında değildi sanırım.

"Sadece içinden geçeni söyle."

Ellerimize baktı bir müddet. Göz göze geldiğimizde diğer elini kaldırarak kaküllerime dokundu.

"İlk defa bir kadının beni beklemesini istiyorum Leyla. Yokluğumun beni unutturmasından korkuyorum." Suratı buruştu. Söylediği şeyleri kendi bile kabullenemiyordu. "Biliyorum hakkım yok. Şu yaptığımın doğru bir yanı da yok ama..."

Devam etmesine izin vermeden kollarımı boynuna doladım. Sıkıca sarılırken elleri bir süre boşlukta kaldı. Sarılsın diye bekliyordum ama bu hemen olmadı. Yine de bekledim. Parmaklarım ensesine ulaştığında onun ellerini belimde hissettim. Sıkıca göğsüne bastırdı. İlk defa bu şekilde sarıldık. Güzeldi... içim ılık ılık, kalbim kuş gibi.

"Söz, bekleyeceğim seni."

Fısıltımla burnunu saçlarım arasına sokup kokumu içine çekti. Gerilen bedenim kolları arasında yanmaya başladığında inadına fısıldadı.

"Kokunu öğretme be kızım, askere ağır gelir."

Alev alev yanan yanaklarımı umursamamaya çalışarak geri çekildim.

"Madem bekleyeceğim senin de gelmek için sebebin olsun."

İç çekip gülümsedi .

"Bir dahakine kokundan fazlasını isterim."

Gülümseyerek tek kaşımı kaldırdım.

"Benim de isteklerim olacaktır elbet."

☀☀☀

Bahardan...

Bir kadın bir erkeği severse kalbinin merkezine koyar, bir erkek de bir kadını severse ömrünün yoluna koyarmış. Şimdiye kadar herkese güneş

oldum fakat bana güneş olan kimse olmadı. Onun dışında...

Kendini karanlığa hapsetmiş bir adam sana nasıl güneş olur demeyin. Kalp tüm karanlıkların arasındaki ışığı görebilen tek organ. Ben onun göğüs kafesine hapsedilen o masum, aşk dolu adamı görebiliyordum. Gördüğüm kadar da aşıktım. Bu aşk bizi hem yakıyor hem de mutluluğa sürüklüyordu.

Bazı aşklar zaferle kazanılır, zaferle taçlanırdı. Benim zaferim onun kalbi olacaktı.

Turan albay yeni bir operasyon bilgisi verdiğinde mutluydum. Kendimi paslanmış gibi hissediyordum. Özlüyordum dağları, bir kaç şerefsizi öldürmeyi.

Mühimmat odasında son hazırlığımızı yaparken ağırdan alıyorduk. Ekipte küçük bir eksik vardı. Gökhan operasyonu duyunca Yağız'dan izin alıp ortadan kayboldu. Nereye gittiğini bilmek zor değildi. Onu çok iyi anlıyordum. Sabah Leyla'nın yanındaki adamı gördüğünde hele de Leyla ona güldüğünde gözlerindeki karanlığı görmüştüm. Kızgın bir boğa gibiydi. Tehlikeli, korkutucu... Kendine bile itiraf edemesede Leyla'ya karşı boş değildi. Hatta daha da ileri gideceğim kalbini kaptırdığını düşünüyordum. Bu yüzden etekleri tutuşmuş halde Leyla'ya gittiğine kalıbımı bile basabilirdim.

Silahımı kontrol ederken Gökhan telaşla içeri girdi. Hepimiz başımızı ona çevirirken o apar topar dolabına yaklaşarak hazırlanmaya başladı.

Sırıtan ifademe engel olamayarak arkamdaki bank şeklinde tahtadan yapılan yere oturdum.

"Leyla'ya mı gittin?"

Gökhan bana yandan ters bir bakış attığında çoktan diğerlerinin diline düşmüştü bile.

"Ulan Kara sen bu hallere düşecek adam mıydın?"

Emirhan'ın sorusuna Aykut elini onun omzuna atarak teselli edercesine karşılık verdi.

"Aşık olmuş ağabeyi hoş gör."

Gökhan kıstığı gözlerini onlara dikti.

"Kesin lan sesinizi."

Elini kaldıran Gökhan'ın bu sefer hedefi bendim.

"Susamıyorsun değil mi?"

Ben omuz silkerken Yağız yanıma oturarak ters bakışlarını Gökhan'a dikti.

"Şşş... Güneş'ime laf yok."

Silahımı kenara dikerek bankın iki yanından bacaklarımı geçirip Yağız'a sırtımı döndüm.

"Saçlarımı örer misin?"

Parmakları saçlarımı bulduğunda bundan zevk alıyordum. O kadar güzeldi ki anlatamam. Ona ömür boyu saçlarımı ördürebilirdim.

Emirhan sırf Gökhan'la uğraşmak için Aykut'a dönerek elini yakaladı.

"Leyla... Leyla... gidiyorum aşkım. Ölmek de var dönmek de."

Aykut da Emirhan'ın elini kavrayarak gözlerine baktı.

"Gökhan, aşkım ağlatacaksın beni."

Kahkahalarla ikiliye gülerken Gökhan çoktan hareketlenmişti bile.

"Ulan sizin de aşkınızın da ağzına...."

Kahkaha ile devam eden hazırlıklarımız biter bitmez herkes tek tek çıkarken çantamı sırtıma attım. Silahımı da elime almış çıkmak için hareketlendiğimde Yağız yine ben çıkamadan çantamdan yakaladı. Öfkeyle ona dönerek ittim.

"Yapma şunu, sinir oluyorum."

Beni duvara yaslayıp kapıyı kapatarak aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Biliyorum, biliyorum... ama benim hoşuma gidiyor."

Gözlerimi devirerek suratımı astım.

"Ne diyeceksin?" Sesimi kalınlaştırarak onu taklit ettim. "Bana karışma Bahar falan mı?"

Gülerek elini duvara yaslayıp bana doğru eğildi.

"Yoo... aksine o güzel dudakların hep bana karışsın diyecektim."

Dudaklarıma konan sıcacık öpücükle gülümseyerek sevdiğim adama baktım. Şaşılacak şeydi doğrusu. İkimizde üniformamızı giydiğimizde beni terslemesine alışıktım oysa ki.

"Fırsatçı."

Gülerek burnuma vurdu.

"Kaçırmak istemeyeceğim fırsatlar var benim."

☀☀☀

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum

Hoşça kalın

43. Ömrüm Ömrüne

Merhaba

Keyifle okuyun, sağlıcakla kalın

Bir bayrağa tutkunduk hepimiz... Kimimizin eli beyazda kaldı kimimizin kırmızıda. İki renge tutunurken üçüncüyü üzerimize kamuflaj yaptık. Hepimiz önce silahımızı eş kabul edip kalbimize ondan büyük vatan sevdasını koyduk.

Bir de bunlar yetmez gibi bir adamı bir kadını kalbimizde olmayacak yerlere sığdırdık.

Fazla mı genişti kalbimiz yoksa herkeste olması gereken bir tek bizde mi görünüyordu bilemem ancak herkesten daha fazla fedakar olduğumuzu biliyordum. Çünkü vatan fedakarlıkla, sevgiyle yüceliyordu.

Helikopterde geçen yolculuğun ardından yine sınır dışında bir dağın eteğine bizi bıraktıklarında tek bir tereddüdüm dahi yoktu. Turan albay aldıkları istihbaratla terör yapılanmasının yeni yuvalandığı yeri tespit ettiklerini ve on kadar çocuğun buraya kaçırılarak getirilip farklı amaçlarla kullanılacağını söylemişti. Bizim görevimiz ise o çocukları burnu bile kanamadan kurtarıp yapılanmayı yerle bir etmekti. Bunu nasıl yapacağımız şimdilik bir muamma olsa da elimizden geleni yapacaktık.

Ne yazık ki dağlık bölgede bir süre boyunca seri halde yürümemiz gerekiyordu. Hatta geceyi de bu dağlar arasında geçirmek zorunda kalacaktık. Daha da kötüsü bu operasyona özel günlerimden birinde yakalanmış olmamdı. İşte kadın olmanın en zor yanlarından biri de burada başlıyordu. Erkeklerin bu konuda şanslı olduğunu düşünüyordum. Tek avantajlı yanı ise özel günlerimin kısa sürüyor olmasıydı. Üç, bilemedin dört gündü. Fakat çektiğim ağrı değişmiyordu işte.

Suratım buruşmuş karnımdan kasıklarıma uzanan ağrıyı görmezden gelmeye çalışırken yanımda hissettiğim hareketle başımı çevirdim. Yağız elindeki silahını tetikte tutarak adımlarken etraftaki bakışları bende son buldu.

"Neyin var?"

Suratımdaki acı çeken ifadeyi hemen toparlayıp dik bir konum aldım.

"Gözün ben yerine etrafta olmalı Pala."

Sanki bunu bekliyor gibi elini kulaklığa götürerek seslendi.

"Avcı, sağ kanat belirsiz, kontrol et. Poyraz öne geç."

Aykut hemen öne geçerken Emirhan bir dizini yere koymuş silahının dürbünüyle tarama yapıyordu. Kısa süre sonra sesi geldi.

"Temiz görünüyor."

Tekrar yürümeye devam ettiğimizde Yağız başını bana çevirdi.

"Benim gözüm her yerde, özellikle de sende."

Dudaklarım küçük bir kıvrıma boyun bükerken sessiz kaldım. Gözünün bende olması artık beni mutlu ediyordu. O da sessiz kalsa iyi olurdu ama susmadı.

"Cevap vermedin."

Gözlerimi devirerek yandan bir bakış attım.

"Bir şey yok."

Huysuz halim alışık olduğu bir durumdu ama eski Yağız'a göre daha çok alttan alıyordu.

"Yoruldun mu güzelim? Birazdan yemek için mola veririz. Havanın kararmasını bekliyorum."

Nasıl da tatlıydı. Sevdiğini düşünüyordu sevdiğim ama bu durum daha da çok canımı sıkıyordu. Zaten çatacak yer aradığım da aşikardı. Agresiftim sonuçta.

"Sinirlerimi bozuyorsun. Beni ekipten ayırma."

O duraksadığı anda bütün ekip onunla birlikte hareket etmeyi bırakırken bir kaç adım arkamda kalan adama döndüm. Gözlerini kısmış, kasılan çenesiyle bana bakıyordu. Sonunda delirtmiştim adamı. Hoş zaten öyleydi.

"Bak bakayım etrafındakilere." Ekibe bakarken onlar da merakla ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Hangisi sevgilime benziyor?"

Suratım buruşurken yalnız değildim. Gökhan da benimle aynı duyguları paylaşıyordu. Emirhan sırıtarak başını arkaya çevirdi.

"Komutanım biz fena ikili olmazdık."

Gülmemek için elimle dudaklarımı kapatırken Yağız sert bakışlarını Emirhan'a çevirdiği an zavallı korkuyla tekrar bize arkasını döndü.

Tekrar adımlayarak yanıma geldiğinde gülümsedim. "Delisin."

Ters bakışlarla bana bakıp omzuma attığı koluyla başındaki kaskla benim kaskıma vurdu.

"Beni delirten sensin." Ters ters ona bakışımı umursamadan yine kontrollü yürüyüşe geçti. Tabii bana benim sözlerimle karşılık vermeyi de

ihmal etmedi. "Etrafa bak bana değil."

Bir saat kadar süren yolculuğun sonunda hava iyice kararmış ilk dördün halindeki ay ortalığı aydınlatır olmuştu. Yeterli bir aydınlık olmasa da bizi gizlediği kesindi. Gece görüş dürbünleriyle ilerlemeye devam ederken Yağız'ın sesi geldi kulağıma.

"Burada mola veriyoruz."

Gözüme kestirdiğim kayalıkları işaret ettim.

"Şu kayalıklar iyi görünüyor."

Gökhan onayladı.

"Uygun bence."

Yağız işaret ettiğinde hepimiz o tarafa yöneldik.

"Etrafı kontrol edin."

Her ihtimale karşı etrafı kontrol ettiğimizde sorun olmadığını düşünerek bulduğumuz yere çöktük. Emirhan nöbet tutarken biz de karnımızı doyuracaktık. Aykut bir süreliğine ortadan kaybolmuş, Gökhan ise bizden biraz uzağa yerleşmişti. Yağız tabii ki dibime oturarak beni şaşırtmadı.

"Ne yiyoruz?"

Çantamdan çıkardığım barbunya konservesini Yağız'ın eline tutuşturdum.

"Sen bunu ye. Ben sarma yiyeceğim."

Suratını buruşturarak konserveyi önüme attı.

"Bıktım be Bahar."

Kıkırdayarak çantasını işaret ettim.

"Kavurma ve pilav ye o zaman."

Kendi çantasına sarılırken aklı bendeydi.

"Sen onunla doyacak mısın?"

Konservenin kapağını açıp çatal almadan parmaklarımla bir tane alarak ağzıma attım.

"Yeter bana."

Yağız tekrar çantasına yöneldiğinde bir tane daha sarma alarak ona uzattım. İkiletmeden ağzına atıp yerken kumanyasını çıkarttı. İçindeki kavurma ve pilavı kolayca su ile ısıtıp paketlerini açarak kaşığıyla yemeye başladı. Fazla hızlı bitirdiğim konservemle onu izliyordum. Kaşığını bana uzattı.

"Al hadi."

Aynı şekilde ben de onu ikiletmeden ağzıma attığımda Yağız'ın tercihini benimkinden daha doğru buldum.

"Çok iyi ve sıcak."

Öyleydi. Benim bu soğukta yediğim sarma içimi daha da soğuturken Yağız sıcacık yemeğini yiyordu. Gülerek tekrar bana uzatınca itiraz ettim.

"Sen ye."

Elindekini de ağzıma sokarak bana yedirirken bakışları o kadar güzeldi ki.

"Sus da ye... Böyle romantizmi başka yerde bulamazsın."

Sırıtarak lokmamı yuttum. Ne romantiktik ama! Yine de onunla dağ başında yediğim yemeği başka şeye değişmezdim.

"Ay ışığında doğayla iç içeyken sevgilim bana kendi elleriyle yemek yediriyor."

Gülerek üçüncüyü uzattığında almak istemedim. İtiraz etmeyerek kendi yemeye devam etti. Canım deli gibi çikolata istiyordu. Kendime engel olamayarak ceplerimi kurcalarken Gökhan ayağa kalktı. Nöbeti o devralıyordu. Aykut diğer köşede yemeğini yerken Gökhan'ın kalktığı yere Emirhan geçti.

Bütün ceplerimi kurcaladığım halde çikolata bulamayınca kendime kızdım. Aptal gibi unutmuş olmalıydım. Daha doğrusu cebimde var sanıyordum. Şimdi ise her zamankinden fazla lazımdı. Beni kadınlar çok iyi anlardı.

Yanımda yemeğine odaklandığını düşündüğüm adam başını çevirmeden ağzındaki lokmasıyla mırıldandı.

"Bulamadın mı?"

Anlamıştı ne aradığımı. Zaten ben böyle bir heves anca çikolata arardım.

"Var sanıyordum."

Hala bakışları bende değildi. Etrafı inceledi.

"Çok mu lazım?"

Dudaklarımı büzerek bir umut gözlerine baktım. Onda da olabilirdi. Yani inşallah vardı.

"Sende var mı?"

Üstten bakışlarını bana diktiğinde kolunu kavrayıp masum bakışlar attım.

"Yağız, vereceksin değil mi sevgilim?"

Hayretle başını yana eğen adam koca koca açtığı gözleriyle bana bakıyordu.

"Sevgilim mi dedin sen? Hayret."

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım.

"Öyle değil misin?"

Cebindeki çikolatayı çıkarırken mırıldandı.

"Öyleyim de senden duymak alışık olmadığım şeyler."

Omuz silkerek çikolataya uzandığım an geri çekti. Bu hareketi bizi göz göze getirirken bakışları dikkatliydi.

"Bana neyin olduğunu söyleyecek misin?"

"Yok dedim ya." diyerek tekrar çikolataya atıldığımda yeniden geri çekti.

"Ağrın var gibi yüzün buruş buruş. Fazla huysuzsun. Yürürken elin ara ara karnında dolaşıyor."

Hayretle sevdiğim adama baktım. Etrafa baktığı yalandı bence. Yol boyu beni izlemişti kesin. Sorsam attığım adım sayısını bile söyleyecek gibi duruyordu. Etrafıma kısa bir bakış atıp diğerlerinin yeterince uzak olduğunu düşündüğümde eğilerek fısıldadım.

"Özel günümdeyim."

Sözlerimi birir bitirmez Yağız'ın elindeki çikolatayı kaptığım gibi açmaya başladım. Yağız boş gözlerle bana bakarken hala söylediğimi anlamlandırmaya çalışıyordu.

"Askerlerin özel günü olmaz."

Suratını buruşturmuş söyledikleriyle gözlerimi devirdim.

"O söz öyle değil. Erkeklerin özel günleri olmaz."

Çikolatamı ağzıma götüreceğim sırada bileğimi yakaladı. Hay Allah'ım ya... ağız tadıyla yedirmiyordu da.

"Neden bana bunu daha önce söylemedin?Operasyondan muaf olabilirdin."

Yüzlerimizi birbirine yaklaştırarak gözlerinin içine baktım.

"Söylemeli miydim? Bu her ay başıma geliyor."

Düşünceli bir halde eli çenesine gittiğinde daha fazla dayanamayarak çikolatamı ağzıma attım. Keyifle gözlerim kapandığında sesiyle gözlerimi araladım.

"Bundan sonra söyleyeceksin." İtiraz edeceğim sırada bakışları beni buldu. "Bu bir emirdir Bahar."

Yok artık, daha neler? Huysuz bir adamdı gerçekten.

"Bunu yapmak zorunda değilim. Beni yanında götürmemek için bahane arıyorsun."

Ayağa kalkacağım sırada bileğimi yakaladı. Kara gözleri güven vermek için çabalıyordu.

"Bunu yapmayacağım."

Hırçın bir şekilde bileğimi kurtardım.

"Yine de söylemeyeceğim."

Homurdanarak ayağa kalktı.

"Bundan sonra ben anlarım nasıl olsa." Öfkeyle arkamı dönmemle seslendi. "Nereye?"

Ona doğru dönerek ellerimi iki yana açtım.

"Çişim geldi komutanım. İzin verirsen kendime bir yer bulacağım."

Emirhan ve Aykut bizi duymuş gülerken Yağız hala benim derdimdeydi.

"Çok uzaklaşma."

☀☀☀

Neredeyse iki saate yakın dinlenmenin ardından tekrar yola çıktığımızda bütün gece yürüdük. Uykusuzluk dert ettiğimiz bir şey değildi, alışıktık. Koca bir dağı aştığımızda şafak daha sökmemişti. Fakat benim bacaklarım pek bana ait gibi durmuyordu. Bir askerin en büyük dertlerinden biri de varis olabilirdi herhalde. Sürekli ayakta durmak ve yürüyüş halinde olmak kolay değildi.

Soğuğun etkisi de ağırdı tabii. Gece ayazına katlanmak zordu. En azından soğuk sayesinde pek uykum gelmiyordu.

Yeni yapılanmanın olduğu alana geldiğimizde hepimiz onların göremeyeceği şekilde konumlanmış keşif yapıyorduk. Çok kalabalık olduklarını sanmıyordum ama çocukları ellerinden sağlam kurtarmamız gerekiyordu.

"Avcı kaç nöbetçi var?"

Yağız'ın sorusuyla Emirhan çok vakit kaybetmeden cevap verdi.

"İki tane, sağda ve solda. Başka görmedim."

Gökhan bize doğru döndü.

"Ne yapacağız?"

Sabırsızca atıldım.

"Bu saat en iyi aralık bence, beklemiyorlardır."

Yağız başını bana çevirdiğinde dudakları kıvrılır gibi olsa da ciddiyetinden ödün vermedi.

"Güneş haklı. Bu saati kaçırmayacağız."

Aykut biraz tedirgindi.

"Çocuklar ortada görünmüyor. Ya burada değillerse."

Haklıydı. Bundan emin olmak gerekirdi fakat beklersek de hepsi uyanırdı. Emirhan da fazla mantıklıydı.

"Çocuklar içerdeyken nasıl ayırt edeceğiz? Kimin kellesini uçurduğumu bilemem ki."

Hepimizin bakışları yeniden Yağız'ı bulduğunda merakla ne diyeceğini bekliyorduk. Sonuçta ona bağlıydık ve o ne derse onu yapacaktık.

"Sızma yapacağız. Kimse gerekmedikçe silah kullanmayacak. Yakın temasla bir bir yok edeceksiniz."

Hepimiz onayladığımızda bakışları beni buldu. Göz göze geldiğimizde ne diyeceğini biliyordum. Yine benden arkada kalmamı isteyecekti. Başımı iki yana sallamamla sıkıntılı bir nefes verdi.

"Avcı sen yerinde kal. Poyraz ve Kara iki nöbetçi sizin. Mağaraya Güneş'le ben önden giriyoruz."

Aykut ve Gökhan önden giderken Yağız ben hareket edemeden omuzumdan tuttuğu gibi kendine çekti.

"Gözünü seveyim dikkatli ol."

Tebessümle eğilerek yanağına minicik bir öpücük bıraktım. Zor olmuştu ama başarmıştım.

"Sen de."

Gökhan ve Aykut nöbetçileri halleder halletmez biz de harekete geçtik. Önde Yağız hemen arkasında ben kontrollü bir şekilde gece görüşüyle ilerliyorduk. İçeriye girmeden mağara girişinde sızan iki kişiye fark ettiğimizde Yağız eliyle ayrılmamızı işaret ettiğinde benden taraftaki adama doğru ilerledim. Yerde yarı oturur vaziyette uyuyordu. Yağız üstüne çullandığı adamda saniyeler içinde yaşam belirtisi bırakmazken kasaturamı çıkarıp yerdeki adamın boynuna dayadım. Gözleri anında aralanırken bir elimle sesi çıkmasın diye dudaklarına bastırarak boğazını kestim. Yine kanlı bir çalışma olmuştu.

Kasaturamı adamın üzerine silerek yerine yerleştirip silahımı kavradığım gibi ayağa kalktım. Yağız beni bekliyordu. Elimle her şeyin yolunda olduğuna dair işaret verip ilerlemesini istedim.

Tekrar mağara girişine yöneldiğimizde Aykut ve Gökhan da bize yetişmişti. Mağara girişine sırtını yaslayan Yağız giriş önceliklerimizi tek tek tanımlarken Aykut'a beklemesini işaret etti.

Önden kendi girdiğinde hemen arkasından Gökhan onun arkasından da ben girdim. Basık ve daha da karanlık ortamda ilerlemek çok sürmedi. Hepsi uyuyordu. Bizse cehennem zebanisi gibi başlarına dikildiğimiz anda çocukların hepsi sağ tarafta istiflenmiş halde bulduk.

O an birinin uyanmasıyla bizi gördüğü gibi bağırdığında her şey için çok geçti. Bir bir hedefleri indirerek beş kişiyi öldürdük. Korkuyla çığlık atan çocuklara yaklaşarak onları sakinleştirmeye çalıştım.

"Şşş... Sakin olun. Sizi götürmek için geldik. Kimse size zarar vermeyecek."

Zar zor sakinleşen çocuklarla mağarayı apar topar boşaltarak dönüş yoluna geçtik. Bizi yeniden zorlu bir yolculuk bekliyordu. Sıkıntılı kısmı ise bu yolculukta sorun yaşayacak çocuklardı. Üç, dört saate yakın yürümenin ardından küçük bir derenin yamacında mola verdik. Aslında riskli bir yerdi. Terör örgütü her zaman dere yataklarını tuzaklardı ancak çocukların buna ihtiyacı vardı.

Dağların arasında sızıp giden küçük suda elimi yüzümü yıkadım. Kumanyalarımızda ne varsa hepsini yanımızda aç duran çocuklara verdiğimizde hepsinin gözleri ışıl ışıl parlamıştı. Biz aç kalmıştık ama dert değildi. Alışıktık çünkü...

On beş on altı yaşlarında lise çağında çocuklardı hepsi. Yedi tanesi erkek üç tanesi kızdı. Yarısı kandırılmış yarısı da kaçırılarak bu dağlara sürüklenmişti. Yazık ki başlarına gelecekleri bilseler kaçan kesim asla annelerinin dizlerinin dibinden ayrılmazdı.

Bir saatlik çocuklar için verdiğimiz molanın ardından tekrar yola çıkmamız gerekiyordu. Peşimizde olmaları büyük olasılıktı ve çocukları sağ salim sınırdan geçirmemiz lazımdı. Tekrar yola çıkacağımız sırada bir silah sesi duyuldu. Panikle etrafıma bakınırken Emirhan'ın sesi geldi.

"Komutanım baskın yedik."

Panikle çocukları saklamaya çalışırken Yağız'ın gür sesi duyuldu.

"Ateş açın."

Çocukları büyük kayalığa sürüklerken bağırdım.

"Çabuk olun. Hepiniz saklanın, kimse kafasını çıkartmasın."

Karşılıklı çatışma içine girdiğimizde telsizden Yağız'ın sesini duydum.

"Güneş destek iste."

Etrafa dağılan çocuklara tedirginlikle bakarken telsizimi çıkardım.

"Kartal yuvaya sesleniyor, yuva cevap ver."

Kısa sürede karşılık geldi.

"Yuva dinlemede."

"Dönüş yolunda saldırıya uğradık. Sıcak temastayız, destek bekliyoruz."

"Konum bildir."

Koordinatları onlara bildirmemle kısa sürede tekrar karşılık geldi.

"Sınıra yakınsınız, destek ekip gönderiyoruz. SİHA'lar havadan destek verecek. Savunmada kalın."

Telsiz konuşmasını sonlandırıp kulaklıkla Yağız'a haber verdim.

"Destek gelecek, savunmada kalmamızı istiyorlar."

Karşı taraftan bize yaklaşan teröristi fark ettiğimde silahıma sarılarak indirdim. Hemen ardından biraz ilerimdeki kız çocuğu dikkatimi çekti. Ortada kalmış, çöktüğü yerde korkuyla kulaklarını kapatmış bekliyordu.

"Buraya gel." Gür çıkan sesimle bağırmama rağmen korkuyla yerinden dahi kıpırdamadı. Beni duyduğundan dahi emin değildim. Şokta gibiydi. Bedeninin titrediğini buradan görebiliyordum. Bir kaç el ateş edip tekrar bağırdım. "Bana bak, korkma. Yanıma gel."

Öylece ortada küçük bir ceylan gibi duruyordu. Av olması sadece ihtimaldi. Gelemeyeceğini anladığımda başka yapacak bir şeyim de kalmadı.

"Beni koruyun."

Bizimkilere seslenmemle hızla olduğum yerden çıkarak koşmaya başladım. Yağız öfkeyle bağırdı.

"Yerinde kal Güneş." Onu duymadı kulaklarım. Korkuyla yerde duran çocuğun üzerine kapandığımda Yağız'ın hırıltılı sesi geliyordu. "Güneş'i koruyun." Silah sesleri daha da artarken Yağız tekrar öfkeyle hırladı. "Çık oradan Güneş, çık"

Çocuğu olduğu yerden kaldırarak onunla koşmaya başladım. Gözüme kestirdiğim kayalıklara doğru ilerlerken bir acı hissettim. Elimin altındaki çocuğu refleksle ileri fırlatırken dudaklarımdan küçük bir inilti döküldü. Yere düştüğüm an Yağız'ın sesi geldi.

"GÜNEŞ!!" Bacağımda hissettiğim güçsüzlüğe rağmen sürünerek kendimi ileriye taşıdım. Yağız hala öfkeyle bağırıyordu. "Avcı indir şu itleri."

Sırtımı kayalıklara yaslarken Yağız'ın daha çok delirmemesi için fısıldadım.

"İyiyim."

Fakat tüm bunlar için çok geçti.

"Kara ilerle sağ tarafta kimse kalmayacak. Avcı kafasını çıkaranı indir, bir kişi bile ıskalamayacaksın. Poyraz koru beni."

Dişlerimi sıka sıka bacağımı çekmeye çalışırken elimdeki ıslaklığı fark ettim. Elimi kaldırarak göz hizama getirdiğimde parmaklarım kana bulanmıştı. Bacağımdan vurulmuştum. Yanımdaki çocuk korkuyla ağlarken elini tuttum.

"Korkma."

Yağız bir anda yanımızda biterek panikle yüzümü kavradı.

"Güneş, güzelim..." Acıyla birleşen bir tebessüm sunduğumda bileğini kavradım. Elimdeki kanı fark ettiği an vücudumu kontrol etmeye başladı. "Yaralısın." Bacağıma dokunur dokunmaz inlediğim an yumruğunu yere indirdi. "Allah kahretsin yaralısın. Sana yerinde kal dedim."

Zorla yutkunarak fısıldadım.

"Pala..."

Devam edemediğimde Gökhan'ın sesi geldi.

"SİHA'lar geldi, kaçıyorlar."

Başımı kaldırdığımda SİHA'ların gökyüzünde süzülüşünü gördüm. Yağız hala öfkeliydi.

"Kimse sağ kalmayacak Kara. Peşlerine düşün. Hepsinin leşini istiyorum."

Hepsinden aynı anda cevap geldi.

"Emredersiniz komutanım."

Yağız hararetli bir halde çantasından çıkardığı kalın ipi kalçama yakın bir yerde yaranın üzerinden bacağıma bağladığı an dişlerimi sıkarak inledim. İki eliyle yanaklarımı kavradığı gibi başını yasladı.

"Şşş... tamam güzelim, geçti. Bir şey olmayacak, iyi olacaksın."

Kendimi toparlamak zorunda olduğumu biliyordum.

"İyiyim. Yaraya bak."

Geri çekilerek kasaturasını çıkardı. Diz kapağımın üst kısmında, bacağımın yan tarafa doğru olan kısımdaki kanamanın olduğu yerden pantolonumu keserek yaranın olduğu bölümü açtı. Suratı buruştuğunda eğilerek bakmaya çalıştım.

"Ne durumda?"

Çantasından ilk yardım paketini çıkarıp açtı. Yaramın üzerini su ile temizlediğinde mırıldandı.

"Sıyırmış."

Eline aldığı antiseptiği yarama döktüğünde acımı arttırmaya çalışıyordu sanki. Sargı bezlerini yaranın üzerine bastırınca acıyla bileğini kavrayıp sıktım. Hissettiğim acıyı aynı ölçüde hissediyor olacak ki gözleri hüzünlüydü. Dudaklarından küçük bir küfür savurup yalvarır gibi baktı.

"Özür dilerim."

Kara yanımızda belirirken bakışları bendeydi. Hemen yanına Aykut geldi.

"Etraf temizlendi."

Yağız etrafına hızlı bir bakış attı.

"Çocukları toparlayın, tekrar yola çıkmamız lazım."

Gökhan hareketlenmek yerine yanıma çöktü.

"İyi görünmüyor."

Yağız bakışları bende karşılık verdi.

"Kurşun bacağını sıyırmış ama kan kaybediyor."

Gülerek ikiliye baktım. Tek yapabildiğim acımı göstermemeye çalışmaktı.

"İyiyim ben."

Yağız hafifçe kaskıma vurdu.

"Tabii, eminim öyledir."

Gökhan omuzumu sıkarak gülümsedi.

"İyisin iyi."

Aykut da aynı motiveye sahipti.

"Çok güçlüsün sen komutanım."

☀☀☀

Tekrar yola çıktığımızda hudut karakollarından bir ekip bize doğru geliyordu. Bizde mecburen dağlık arazide onlara doğru yürüyorduk. Çocuklarsa perişan olmuştu.

Peki ben nerede gidiyordum sizce?

Sevdiğim adamın sırtında... Bir saattir beni sıkılmadan öf bile demeden sırtında taşıyan adam ömrümdü benim. Kalbim... canım...

Gökhan bize doğru yaklaşarak Yağız'ın görüş açısına girdi.

"Pala yorulduysan..."

Yağız istikrarlı adımlarına devam ederken Gökhan'a bakmadı bile.

"Git işine Kara. Güneş'im bana yük değil."

Yağız beni sırtında biraz daha kaldırarak yerleştirirken fısıldadım.

"Çok uykum var Yağız."

Yorgun düşen bedenime uykusuzlukla birlikte açlıkta eklenince gözlerim ufak ufak kapanır oldu. Yağız yanlış bir şey söylemişim gibi başını hafif benden tarafa çevirdi.

"Sakın güzelim, sakın uyuma... konuş benimle, anlat hadi."

Kıvrılan dudaklarımla kollarımı boynuna biraz daha doladım. Yorgun çıkan sesimle dudağımı kulağına yaklaştırdım.

"Ne anlatayım?"

Sert bir nefes verdi. Geçtiği taşların üzerinde dengesi ara ara bozuluyor sonra yeniden dengesini sağlıyordu.

"Ne istersen... Senin dudaklarından dökülsün yeter. Ölene kadar dinlerim seni."

Küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. Kapanan gözlerimi zorla araladım.

"Hayat çok kısa değil mi Pala? Sensiz geçen zaman çikolatasız geçen günlerim gibi. O zaman niye hala ayrıyız ki?"

Küçük bir kahkaha attı. Söylediklerim hoşuna gitmiş gibiydi.

"Bu bir evlilik teklifi mi Bahar üsteğmenim?"

Gülerek yanağından öpmeye çalıştım ama başarılı olamayınca Yağız bir kahkaha daha attı.

"Senden geleceği yok, ben yapayım dedim."

Göz kapaklarım taşıdığı ağırlığa daha fazla katlanamayıp kapanırken sesini duydum.

"Bahar..." Öyle içtendi ki sesi gözlerim kapansa da kulaklarım hala duyuyordu. "Bu sözlerini sakın unutma. Sen benim karım olacaksın."

Yanılıyordu... Ancak yanıldığı şey onun karısı olacak olmam değildi. Sadece bu söylediklerimi hatırlamayı düşünmüyordum. Bir teklif gelecekse ondan bekleyecektim. Tek istediğim ömrümü vereceğim ömre geç kalmamaktı.

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

'a dokunmayı unutmayın.

Duyuru ve alıntılar için beni Wattpad hesabımdan ve instagramdan takip etmeyi unutmayın.

İnstagram@soylumery

Görüşmek üzere

44. Yara İzi

Merhaba...

Nasılsınız? Ben iyiyim, siz de iyi olun.

Keyifle okuyun. ☀

Hayatta neye geç kalırsak onun yasını tutuyoruz. İnsan hayatına keşkeleri almamak için bir şeylerin elindeyken değerini bilmeli. Beni yalnız bırakan hayat benim önüme Yağız'ı koyduğunda çok sorguladım. Onu, fikirlerini, tavırlarını, her şeyini.

Kalbime buz gibi gelen adam zamanla orayı ısıtan adama dönüşürken benden götürdükleri de oldu elbet. Fakat getirdikleri her zaman daha fazlaydı.

Asker olmanın kimine göre kötü kimine göre güzel yanlarından biri de şehit olmak. Kötü derken her askere şehit olmak güzeldir elbet fakat arkada bırakmak zor. Bir parçanızı geriye bırakıp veda etmek gibi. Sizi asla bırakmak istemeyecek parçanızı.

Gözlerimi aralamak için çabalarken bir türlü başarılı olamıyordum. Neredeyim, nasılım hiç bir fikrim yoktu. Sadece müthiş bir baş ağrısı ve bacağımda bir sızı hissediyordum ama her nedense başımdaki ağrı daha ağır geliyordu.

Vücudumu kıpırdatmak istesem de yapamadım. Sanki hantal gibiydim. Son çare yine gözlerimi aralamak için çabaladığımda karşımda beyaz duvardan fazlası yoktu.

Elimde hissettiğim sıcaklıkla başımı sağa çevirdiğim an Yağız'ın kara saçlarıyla karşılaştım. İki eliyle elimi kavramış, alnı ellerimizin üzerinde yaslı, dibime koyduğu sandalyede oturmuş üzerindeki kamuflajıyla öylece duruyordu. Uyuyor gibiydi ama emin değildim. Yağız bu, uyumuyor da olabilirdi.

Koluma takılı serumu fark ederken serum setini takip ederek başımı kaldırmamla takılı serumuma göz gezdirdim. Bitmek üzere görünüyordu. Bacağımı bulan bakışlarımla sargıyı da fark edince uzun zamandır uyuduğumu anladım. Normaldi... Aç, uykusuz ve yaralı halde kendime çok görmüyordum.

Açlık deyince midem guruldarken dudaklarımı yaladım. Kuruduklarını o an fark ettim. Başka da yapacak bir şey olmayınca elimi kıpırdattım.

"Refakatçi dediğin uyur mu?"

Ani bir hareketle olduğu yerde doğrulan Yağız'la göz göze geldiğimizde yaptığıma pişman oldum. Gözleri kanlanmış çok fazla yorgun ve bitkin duruyordu.

"Uyandın. Şükürler olsun Allah'ım." Küçücük bir tebessüm edip dudaklarımı araladığımda konuşamadan o önce davrandı. "Ne oldu? Bir şey mi istedin? Ağrın mı var?"

Gülümseyerek elimi uzatıp yanağına dokundum.

"Başım ağrıyor Yağız."

Yerinden kalkarak eli başıma gittiğinde alnımdan öptü.

"Ben hemen birini getiririm."

Gideceği sırada kolundan tuttum.

"Gitme." Bakışları elime düştüğünde devam ettim. "Neredeyiz?"

Bulunduğumuz ortam pek de hastane odasını andırmıyordu. Elimi öpen sevdiğim tekrar yerine oturdu.

"Hudut karakolundayız. Bacağına dikiş atıldı ama iyisin."

Zor da olsa tebessüm ettim. Elim bandajın üzerinde gezerken mırıldandım.

"İz kalacak."

Evet bunu düşünüyordum. Vurulmuş olmak çok da önemli değildi benim için. Yaralanmak düşmanla birebir çatışmak sıradan şeylerdi ama şu büyük yaralar iz kalmasa daha iyi olabilirdi.

"Kurşun izi askerin olmazsa olmazıdır Güneş. Merak etme hala çok güzelsin." Olduğum yerde doğrulmaya çalışırken yüzüm buruştu. Yağız ittiği sandalyesiyle ayaklanarak bana yardım ederken homurdanıyordu. "İki dakika duramıyorsun."

Ayaklarımı aşağı sarkıttığımda bedenimin kalçalarıma verdiği ağırlıkla bacağımdaki yara sızladı. Dişlerimi sıka sıka acıya alışmayı beklerken mırıldandım.

"Beni bu izlerle beğenmeyeceksin diye korkuyorum."

Dudakları kıvrılan adam üzerimde göz gezdirdi.

"Sende ki her bir yara izine dudaklarını bastırıp sevmeyen ne olsun."

Sırıtarak "Top olsun." dedim yeri gelmişken. Yani bende öyle çok yara izi yoktu. Bir kolumda vardı bir de bacağıma eklenmişti işte. Yine de öpecek Yağız olduktan sonra fırsatı kaçırmamak lazım.

Kaşları havada ellerini belinin iki yanına koymuş dikkatle bana bakıyordu. "Başına darbe almadın, narkoz da vermediler hala niye böylesin bir anlasam."

Bu aptalca konuşmamız nereye varacaktı bilmiyorum ama ısrarla devam ettim.

"Sen de var mı?" Meraklı bakışları beni bulduğunda gülümsedim. "Yara izi." Eli göğsüne gittiğinde toparladım. "Yani göğsündekinden hariç, benim bilmediğim."

Önüme çökerek ayaklarımı sarkıttığım sedyede kenarda duran botlarımı alıp birini ayağıma geçirdi.

"Var. Sende mi öpeceksin?"

Ellerimi sedyenin iki yanına dayamış destek alarak baskıyı hafifletmeye çalışıyordum. Sorusunu duymazdan gelerek kendi aklımdakini sordum.

"Niye ben görmedim? Belden üstünde yoktu."

Bağcıklarımı bağladığında başını kaldırınca göz göze geldik. Kara gözleri öyle bir bakıyordu ki bakışlarımı kaçıramadım.

"Bakmadığın yerler var demek ki." Alt dudağımı ısırdığında kıvrılan dudağıyla başını eğerek diğer botumu kavradı. "Müsait bir zamanda gösteririm sana..." Başını kaldırarak sırıtan ifadesiyle devam etti. "Yaralarımı." Gözlerim kısıldığında artık çok geçti. Kendim kaşınıyordum sonuçta. "Öpersin sende. Öpmeyen ne olur biliyorsun."

Ayağımı ona doğru savurduğumda çevik bir hareketle yakaladı.

"O senin için geçerli."

Suratım asık söylediklerimi umursamadan diğerini de giydirip ayağa kalkarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Oturduğum sedyede parmakları çeneme uzanarak başımı kaldırdı. Eğilerek dudaklarıma dokunmadan yüzüme çarpan nefesiyle fısıldadı.

"Bana uyar."

Dudaklarıma değen dudakları içimi titretirken üniformasına tutundum. Kalbim sahibini bulmuş heyecanla çırpınıyordu. Nefesimi kesen nefesine ayak uydurmaya çalışırken kapı çaldığında panikle ayrıldık birbirimizden. Yağız duruşunu dikleştirirken içeriye giren asteğmen ve onun arkasından da astsubaya takıldı bakışlarım. Hemen arkasından giren Gökhan'la birlikte oda daha doğrusu revir bayağı kalabalık olmuştu.

Yağız benden bir iki adım geri çekildiğinde sıradan davranmaya çalışıyorduk fakat elbette ki bize imalı bakışlar atan tek kişi Gökhan'dı. Onu da görmezden gelebilirdik.

"Üsteğmenim."

Karşımda selam duran esmer hafif toplu orta boylarda yine de yapılı asteğmene başımı eğdiğimde elini indirerek bana doğru uzattı.

"Asteğmen Tarık Yakar. Geçmiş olsun komutanım."

Elini sıkarak küçük bir tebessüm sundum.

"Üsteğmen Bahar Aksoy, sağ olun asteğmenim."

Arkasında duran kumral kalıplı astsubay da selam verdi.

"Astsubay Cem Tezel, Sivas. Geçmiş olsun komutanım."

Ona da başımla selam verdiğimde Yağız öne doğru adım attı.

"Baş ağrısı var, ağrı kesici lazım."

Tarık bana doğru yaklaşarak serumumu kontrol etti. Bitmesinden sebep çıkarırken gülümsedi.

"Çok hızlı ayaklanmışsınız üsteğmenim. Serumla ağrı kesici verdik ama imkanlarımız sınırlı." Cem'e başıyla dolabı işaret edip tekrar bana döndü. "Bir ağrı kesici verelim, kuvvetli."

İşte istediğim şey buydu. Hatta en en kuvvetlisi olmalıydı.

"Sağ olun asteğmenim."

Cem'den aldığı ilacı bana uzattı.

"Yemek yedikten sonra içseniz daha iyi olur."

Yağız sanki bunu bekliyor gibi sabırsızca ilacı elinden alıp cebine attı.

"Hadi önce yemek yiyeceksin, çok aç kaldın."

Buna katılıyordum. Çok aç hissediyordum kendimi. Bedenimi usulca sedyeden sıyırırken ayaklarımı yere bastım. Fakat o kadar dermansız kalmıştım ki sendelediğim anda Yağız belimden yakaladı.

"İyi misin?" Tedirgin bakışları bende olan sadece Yağız değildi. Odadaki herkes aynı şekilde bakarken dudak büktüm.

"Basamayacağım galiba."

Yağız bunu bekliyor gibi bir çırpıda beni kucağına aldı. Öne geçtiğinde dudaklarım kıvrılmış gülüyordum. Bu adamın beni taşımasını seviyordum. Elimi kaldırarak yanağına dokununca üstten bakışları beni buldu.

"Çek elini Bahar."

Kıkırdayarak biraz daha göğsüne sokuldum. Niye kızdığını biliyordum. Askerlerin içinde uygunsuz bir durumdu. Sevgili gibi değil de asker arkadaşı gibi görünmeliydik. Bahçeye çıktığımızda muhtemelen sabahın erken saatleriydi.

"Bütün gece uyudum mu?"

Başını eğerek onayladığında etrafımızda bize şaşkınlıkla bakan askerlere baktım. Onlar için garip duruyorduk muhtemelen. Onları es geçerek etrafıma yeniden göz gezdirerek buranın karakol değil de yeni adıyla kalekol olduğunu fark ettim. Hudut karakollarımız çok fazla saldırıya uğradığı için bir çoğu yenilenerek kalekol adını almıştı. Aslında bu yenilenme sadece isim olarak değildi. Eski karakol yapılanmaları tamamen yıkılarak yerine daha güvenli yapılar inşa edilmişti. Tüm binalar 80 santimetre kalınlığında taş duvarla kaplanırken, karakol kapıları çelik, pencereleri de kurşun geçirmez camla kaplanmış, dış saldırılardan korunmak için karakol binalarının etrafında koruyucu betonarme perde duvarlar yer alıyordu. Üzerlerine de dikenli tellerden set çekilmişti. Karakollardaki nöbetçi kuleleri 12 metre uzunluğuyla dikkat çekerken, askerlerin güvenli şekilde nöbet kulelerine gitmesi için alttan tünel yollar inşa edilmiş, son teknolojiyle inşa edilen karakolların görüntülü iletişim sağlayan sistemlerle duvar dışında geniş hendeklerle yapılmıştı. Tabii ki tüm bu önlemlerin sebebi karakol baskınlarında şehit verilen askerlerimizden sebepti. Keşke çok daha önceden bu tedbirleri alabilmiş olsaydık. Keşke o anaların da yüreği yanmasaydı. Ama zararın neresinden dönersek kar.

Yağız beni yatakhanelerin olduğu kısma götürürken başımı göğsüne yasladım.

"Sana bir şey itiraf edeyim mi?"

Vurulmak bana yaramadı galiba. Çenem fazla çalışıyordu. Başını eğerek gözlerime baktı.

"Bugün kabul günüm galiba söyle hadi ama güzel bir şey söyle."

Bana göre güzeldi de ona göre nasıldı bilmiyordum.

"Hani kolumdan vurulduğumda hastaneden eve gelince beni kucağında eve taşımıştın ya." Yürümeyi bırakıp bana baktığında kara gözleri yakacak gibiydi ama itirafıma devam ettim. "Uyanıktım aslında, seni taşısın diye uyuyor numarası yaptım." Uzun uzun bana baktığında hareket etmeyeceğini sandım ama yeniden adım attığı an tuttuğum nefesimi bırakarak rahatladım. Elim göğsünün üzerinde mırıldandım. "Bir şey söylemeyecek misin?"

Beni göğsüne bastırarak dudağının kenarını kıvırdı.

"Daha o zamandan bana vurulduğun belliydi."

"Cık..." dedim bilmiş bilmiş. Hiçte öyle değildi. "Sadece beni taşıman için yaptım."

Fırsat kolluyor gibi dudakları biraz daha kıvrıldı.

"Kucağımda olmayı seviyorsun yani."

Utandığımı hissederken göğsüne vurdum.

"Her şeyi bir yerlere çekmek zorunda mısın? Uyuzluk olsun diye yaptım."

Odaya girdiğimizde kapıyı ayağıyla kapattı.

"İstediğim yere çekiyorum." dedi dürüstçe. Ben itirafçı o dürüsttü galiba ama haksız da sayılmazdı. Kucağında olmak değil de beni taşıması hoşuma gidiyordu. Ama hoştu yani ben ne yapayım? Ranzalardan alttakine beni yatırarak gülümsedi. Bacağım sızladığında inledim. Yanağıma uzanan Yağız şefkatle bakıyordu.

"Geçecek güzelim."

Yanıma oturacağı sırada bunu engellemek ister gibi atıldım.

"Açım."

Hak vermiş olacak ki belindeki fazlalık gibi duran silahı çıkarıp bana uzattı. Bu benim silahımdı.

"Al şunu. Getiririm ben şimdi bir şeyler." Silahımı alıp kenara bıraktım. Yağız kapıya yöneldiğinde aklına bir şey gelmiş gibi bana döndü. "Babanı ara güzelim, seni çok merak etti."

Yağız çıkar çıkmaz ceplerimi yoklamaya başladım. Telefonumu bulduğumda açarak babamı aradım. Daha ilk çalışta açılmıştı telefonum. Kim bilir nasıl merak etmişti beni.

"Prenses."

Hararetli sesiyle gülümsedim.

"Albayım."

Verdiği nefes telefonda hışırtıya sebep olduğunda ne kadar korktuğunu bir kez daha anladım.

"İyisin değil mi kızım?"

"İyiyim baba, merak etme. Kurşun sıyırdı sadece."

"Bahar, ekibi orada bir süre daha bekletme kararı aldık ama seni aldırabilirim kızım."

Parmaklarım silahımın üzerinde gezerken bakışlarım dalgındı. Yağız'dan ayrı olmak istemiyordum. Ekibime faydam olmasa da varlığım yeterdi bence.

"Gerek yok buna, ekiple gelirim."

Babamın sesi biraz daha sertti.

"Yaralısın Bahar."

Bacağımdaki bandaja kısa bir bakış atıp inandırmaya çabaladım.

"Birkaç dikiş atılmış, sıyrık sadece. Kendimi iyi hissediyorum. Koğuşta yatıyorum ve birazdan yemek yiyeceğim."

"Bunların hepsini biliyorum Bahar." dedi huysuzca. Fakat sonra ne olduysa duraksadı. Aklına ne geldi bilmiyorum ama sesi ifadesizdi. "Beni iyi dinle."

Merakla dikkat kesildiğimde içimi bir korku kapladı. Babamın can sıkıcı bir şeyler söyleyeceği aşikardı.

"Şu beraber yaşadığın Leyla Keskin." İçimi çöken sıkıntıyla devam etti. "Kaçırılmış."

Gözümün önünde beliren Leyla ile üzüntüm sesime yansıdı.

"Ne diyorsun baba? Kim, neden?"

Aklıma üşüşen düşünceler gerçek olmasın istiyordum. Sebebi biz olmayalım istedim fakat nafile bir istekti.

"Boran'ın kaçırdığını düşünüyoruz. Sana ulaşmak için ellerindeki tek koz."

Elim yumruk olurken Leyla'nın ne kadar korktuğunu düşündüm. Çok narin bir kızdı. O değil de Gökhan bunu duyarsa ...

"Baba onu bulmamız lazım."

"Arıyoruz kızım. Turan albay ilgileniyor. Merak etme, başına bir iş gelmeden bulacağız."

"Lütfen beni haberdar et."

Babamla konuşmamız sonlandığında moralim bozuldu. Aklım Leyla da olacaktı. Hiç iyi olmamıştı bu durum. Canım sıkkın elim silahıma uzandı. İçini dışını istemsiz öğrenilmiş hareketlerle kontrol ederken kapı açıldı. İçeriye Emirhan ve Aykut, elinde tabldotla Yağız ve arkasından da Gökhan girdi. Emirhan bana doğru yaklaşarak neşeyle yanıma oturup sarıldı.

"Şükürler olsun komutanım, çok korkuttun bizi."

Sarılmasına biraz şaşırsam da tebessümle karşılık verdim.

"Sağ ol Emirhan."

Biz birbirimizden ayrılmadan Yağız Emirhan'ı ensesinden tuttuğu gibi geri çekti.

"Çek lan ön patilerini."

Aykut bana bir adım daha yaklaştığında Yağız'a çekingen bir bakış atıp elini uzattı.

"Komutanım biz çok sevindik."

Gülerek elini yakaladığım gibi kendime çekerek yanıma oturmasını sağlayarak ona da sarıldım.

"Sağ ol Aykut."

Yağız olduğu yerde homurdanırken Aykut'u da ensesinden yakalayıp çektiği gibi sıradaki Gökhan'a müsaade etmeden önüme tabldotu bıraktı.

"Karnını doyur."

Yağız'a ters bir bakış atıp kucağımdaki tabldotu bir elimle tutarak diğer elimle Gökhan'a yanıma oturması için yatağa vurdum.

"Gelsene Gökhan."

Gökhan yanıma gelerek yanağıma küçük bir öpücük bıraktı. Sanırım hep birlikte Yağız'ın sabrını deniyorlardı.

"Bizi korkutma bir daha."

Gülümseyerek Gökhan'ın omzuna vurdum. Her daim bana ağabey gibi yaklaşan adamın gözlerinde de bundan fazlası yoktu.

"Merak etme."

Yağız tüm bu samimiyetten hoşlanmamış olacak ki şu an Gökhan'ı öldürecek gibi bakıyordu.

"Kara canına mı susadın lan?"

Gökhan bana gözleriyle Yağız'ı işaret ederek hareketlendi.

"Birinin elinde kalmadan kalkayım."

Gökhan kalkamadan yüzümdeki buruk tebessümle elini kavradım. Bakışlarımız kesiştiğinde sanki anlayacak gibi gözlerimi kaçırdım.

"Gökhan... Sana bir şey söyleyeceğim."

Yüzümdeki gülümseme solarak yerini ciddiyete bıraktığında herkes, özellikle de Yağız ciddiyetle söyleyeceklerimi bekliyordu.

"Leyla..." dediğimde Gökhan gözlerini devirerek kendini geriye çekti.

"Kızım uğraşma yine benimle."

Sıkıntıyla dişlerimi birbirine bastırdım. Sessizliğim büyüyüp giderken Yağız çoktan anlamıştı beni. İçimi de dışımı da en iyi bilen adamlardandı o. Çoğul konuşuyordum çünkü babam ve Alparslan'ı kenara atamazdım. Babam ciğerimi bilirdi. Alparslan'sa bakmaz görür, dinlemez duyardı.

"Bir şey mi oldu Bahar?"

Yağız'ın sorusu Gökhan'ın biraz önceki rahatlığını silip götürürken kaşlarını çattı. Ben bunu Gökhan'a nasıl söylerdim ki? Ama söylemezsem de çok öfkelenirdi. Sevdiği kadının ne durumda olduğunu bilmek hakkıydı. Ben kendimden gizlenen şeylerden fazlaca mustarip olan biri olarak bu tarz bir şeyin saklanmasını istemezdim.

"Leyla'yı kaçırmışlar."

Gökhan'ın koyu kahve gözlerinde bir an Yağız'ın bakışlarını gördüm. Ya da Gökhan ilk defa lakabına yakışır baktı bana, bilmiyorum. Çok tehlikeliydi, karanlık, soğuk. Ürkmedim desem yalan olur. Leyla haklıydı belki de. Gökhan sessiz, sakin duruyordu ama sakladığı bir karanlık vardı içinde. Bana böyle olan adam düşmanına nasıldı diyeceğim ama onu da görmüştüm. Düşmanının boynuna sarılıp ayaklarını yerden keserek boğan bir Gökhan'ı Leyla görse düşer bayılırdı zaten.

"Ne diyorsun Bahar?"

Gökhan'ın buz gibi sesiyle bakışlarım Yağız'ı buldu. Destek istiyordum ondan. Yine anladı beni. Yanağıma dokundu sıcacık eliyle.

"Boran'dan şüphelendiklerini söyledi babam. Turan albay ilgileniyormuş. Haber bekliyorlar."

Çenesi kasılan Gökhan elini yumruk yaptığında içine bir ateş düştüğü kesindi.

"Ne zaman, nasıl olmuş?"

Umutsuzca gözlerine baktım.

"Bilmiyorum."

Daha fazla kendini tutamamış olacak ki ayağa kalktı. Öfkesi odayı görünmeyen bir toz bulutu gibi sardığında hepimiz onun vereceği tepkiyi bekliyorduk. Çok da uzun sürmedi. Yumruğunu karşımdaki ranzanın demirine geçirdi. Bir tane yetmiyor gibi arka arkaya geçirirken Yağız omzuna dokundu.

"Yapma kardeşim."

Öfkeyle Yağız'a dönen Gökhan'ın gözlerinde acı, sesinde çaresizlik vardı.

"Ulan ben ilk defa bir kadına beni bekle dedim. İlk defa lan, ilk defa. Sarıldı bana, söz verdi." İşaret parmağını havaya kaldırdığında öyle yakıcıydı ki bakışları cehennem ondan çekinirdi. "Bundan sonra ben ona dokunanı yakmaz mıyım Pala, ben onun saçının teline zarar gelse bulunduğum yeri cehenneme çevirmez miyim?"

Yağız cevap veremeden bir kez daha yumruğunu dolaba geçirip çıktı odadan. Yağız'ın bakışları beni bulduğunda suçlu bir çocuk gibi bakışlarımı kaçırdım. Kızacak diye çekinsem de bir şey demedi. Hareketlenirken yemeğimi işaret etti.

"Geldiğimde hepsi bitmiş olacak."

Gökhan'ın peşine takılıp giderken Emirhan ve Aykut da arkalarından çıktı. Bakışlarımı boş odada gezdirip Gökhan'ın yumruk attığı ranzada takılı kaldım. Umarım Leyla'ya bir şey olmazdı.

☀☀☀

Zaman geçtiğinde çoktan yemeğimi bitirmiş hala geçmeyen baş ağrımı dindirmeye çalışırken bedenimdeki ağırlıktan da kurtulamıyordum. Beni unutan ekibim odaya girmeyi de bırakınca tek başıma kaldım. Bir türlü içime sinmediğinde biraz da merakla yerimde toparlanarak ayaklarımı yere sarkıttım. Bacağımın sızısına aldırmayarak ayağa kalktığımda ranzaya tutundum. Odadan çıkacağım sırada ben kapıya uzanamadan açıldı. Karşıma dikilen Yağız beni ayakta görünce kaşlarını çattı.

"Ne yapıyorsun Bahar?"

Destek vererek tekrar yatağa götürürken huysuz çocuklar gibiydim.

"Unuttun beni. Şu ilacı ver, başım çok kötü."

Yağız dikkatle beni yatağa yatırdı. Cebinden çıkardığı tabletten aldığı ilacı ağzıma uzattığında hemen aldım. Masada duran suya giderken sesi ifadesizdi.

"Kusura bakma güzelim, Gökhan'ın derdine unuttum."

Mahcup halde Yağız'ın uzattığı suyu aldım.

"O iyi mi?"

Yanıma oturup boşta duran elimi kavradı.

"İyi merak etme "

Suyumu içip Yağız'ın elini kavradım.

"Leyla için endişeliyim."

Elimi sıkıca tutarak dudaklarına götürüp öptü.

"Biliyorum, hepimiz öyleyiz."

Yağız'la sohbet ederken kapı çaldı. İçeri giren asteğmen telaşla selam verdi.

"Komutanım sizi karargahtan arıyorlar."

Yağız toparlanarak ayağa kalkıp odadan çıkınca yine yalnız kaldım. Sanırım bacağım iyileşene kadar kaderimdi. Yine de bu sefer fazla uzun sürmedi. Hepsi bir anda odaya daldığında hazırlanmaya başladılar.

"Ne oluyor?"

Onların telaşlı halini izlerken Yağız elindeki silahı kontrol ediyordu.

"Turan albaydan haber geldi. Leyla'yı sınıra götürüyorlarmış, onu alacağız."

İçimi bir sevinç kapladığında olduğum yerde doğruldum. Fakat bacağımdaki sızı ani hareketimle yaralı olduğumu tekrar hatırlattı.

"Ben..."

Umutsuz sesimle Yağız elindeki silahı bırakıp yanıma adımladı. Yatağın kenarına oturduğunda eli ensemde alnıma uzun bir öpücük bıraktı.

"Sen dinleneceksin ve biz de kaküllüyü alıp geleceğiz." Huysuz bir çocuk gibi omuz silktiğimde Yağız tebessümle yanağımı okşadı. "Huysuzlanma."

Mecburiyetin verdiği kabulleniş vardı üzerimde. Bu durumda pek yapacak bir şey yoktu.

"Kendinize dikkat edin ve kaküllüyü onlara bırakmayın."

Gökhan maskesini yüzüne geçirirken homurdandı.

"Bırakmak mı? Orayı cehenneme çevireceğim."

Yağız bana imalı bir bakış attı.

"Benden delileri de var."

Yerinden kalkarken gülümsedim.

"Seni kimse geçemez."

Emirhan silahını öperken yine fazla heyecanlıydı.

"Bebeğim yine hepsinin canını okuyacağız."

Aykut sakin, bir o kadar temkinliydi.

"Yenge operasyonu başlasın."

☀☀☀

Hepsi gittiğinde saatler dakikalar birbirini kovaladı. Uyku yoktu gözlerimde merakla bizimkileri bekliyordum. Aklım Leyla'da geziyordu. Üzerimde gezen bakışlarımla ne kadar kirli olduğumu fark ettim. Duş almam gerekiyordu. Özel günümde bitmiş olacaktı. Derin düşünceler içerisinde bacağımda gezen bakışlarımla seslendim.

"Asker!"

Yağız benim için kapıya nöbetçi bıraktığını söylemişti. Bir şey olursa seslen ilgilenirler dediğinde gereksiz bulsam da şimdi ona hak vermiştim. İçeriye giren asker hazır ola geçerek selam verdi.

"Emredin komutanım."

"Bana komutanını çağır."

Asker odadan çıkar çıkmaz kısa süre sonra Tarık asteğmen geldi.

"Buyurun üsteğmenim." Dikkatli bir şekilde ayağa kalkarken yardım etmek için elini uzattı. "Bana tutunun."

Gülümseyerek reddettim.

"Gerek yok asteğmenim. Bana ilgilenebilecek sorumlu bir asker lazım, duş almam gerekiyor."

Biraz şaşırmış gibi bakan Tarık başını eğdi.

"Emredersiniz Üsteğmenim."

O çıktığında köşede duran dolapların yanına bıraktıkları çantamı açıp içinden ihtiyacım olabilecek her şeyi çıkarttığım sırada kapı çaldı. Onayımla içeriye giren uzun boylu, tıpkı benim gibi sarışın, yeşil gözlü başçavuş kapıda öylece kalakaldı. Sanırım beni beklemiyordu ya da hiç görmemişti. Ona zaman tanımak adına çantamdan diğer ihtiyaçlarımı çıkardım. Kendine gelmiş olacak ki hazır ola geçti.

"Kıdemli başçavuş Zafer Ödün, Bursa, emredin komutanım."

Her şeyim hazır olduğumda karşımda duran askere döndüm.

"Bana revirden ilk yardım malzemesi getir. Pansuman yapacak bir şeyler falan."

"Emredersiniz komutanım."

Çıkacağı zaman durdurdum.

"Bekle." Bakışları bende ne diyeceğimi merakla beklerken aksayan bacağımla adım attım. "Giderken banyoda kim varsa beş dakika içinde çıkmasını söyle ve kimse de içeriye girmesin." Bakışları bedenimde gezindiği sırada öfkeyle bağırdım. "Asker!"

Apar topar kaçar adımlarla odadan çıktı. Ağır adımlarla ihtiyaçlarımı alarak ben de çıktım. Bahçeye çıktığımda kulelerdeki nöbetçiler çekti dikkatimi. Sağda ve solda iki kule vardı sadece. Biraz ileride askerler vakit geçirmek için top oynuyordu. Hava bugün tüm soğuğa ve yerdeki kara rağmen güneşli ve seyirlikti. Yan binadaki banyoya ilerlerken kapıdan giremeden başçavuş yetişti.

"Komutanım istedikleriniz."

Elindekileri alıp binayı işaret ettim.

"Bak bakalım içeride kimse var mı."

İçeriye girdikten kısa bir süre sonra çıktı.

"Yok komutanım."

Elimdeki küçük çantayla içeri girmeden Zafer'e döndüm.

"Ben çıkana kadar kapıdan ayrılma. İçeriye sen de dahil kimse girmeyecek. Askerliğini yakmak istemiyorsan akıllı ol."

Eli alnına giderken tedirginlikle hazır ola geçti.

"Emredersiniz komutanım." Tam gireceğim sırada önüme geçti. "Komutanım." Bakışlarım onu bulduğunda çekingendi. "Şimdiye kadar sıcak su kalmamıştır, bilginiz olsun."

Moralim bozulsa da başımı eğip onu kapıda bırakarak içeriye girdim. Lavaboları es geçerek karşısında beş bölmeden oluşan banyo yapmak için oluşturulmuş küçük duvarlarla örülü kabinlerin perdelerini açıp tek tek

kontrol ettim. Kendimce en uygun olduğunu düşündüğüm birine girerek perdeyi çektim. Kenarda duran askıya çantamı asıp silahımı ve üzerimdekileri zor da olsa çıkararak hepsini koydum. Elime aldığım duş başlığıyla biraz tedirgin suyu açtım. Bir süre akıp giden suyun ardından sıcak su bir türlü gelmedi. Geleceğe de benzemiyordu. Hiç yoktan su buz gibi olmasa da ılıktı. Duş başlığını yerine asıp altına geçtiğim anda bedenim suyun ısısıyla ürperirken alışmam çok sürmedi. Kendimi pratik bir duşa bırakırken bacağımdaki yara için yaptığım çok doğru olmasa da buna ihtiyacım vardı. Saçlarımı yıkayıp üzerimdeki kan lekelerinden kurtulur kurtulmaz durulanıp havluma sarındım. En fazla on dakikamı almıştı.

Zafer'in getirdikleriyle dikişlerime yeni bir pansuman yaparak bandajı yeniledim. Çantamdan aldığım yedek pantolonumu üzerime geçirip üzerime de asker yeşili tişörtlerimden birini giydim. Tişörtün uçlarını pantolonumun içine tıkıştırarak kemerimi geçirmenin ardından kılıfı da bacağıma sabitleyerek silahımı yerine taktım. Üzerime montumu geçirdim. Geri kalan her şeyi çantama koyduktan sonra saçımı da tarayıp kabinden çıktım. Lavaboların orada çantamı kenara bırakıp havluma tıpkı erkekler gibi ensemden geçirerek saçlarımı arkaya attım. Dişlerimi fırçaladığımda çok iyiydim, hatta fazla iyi.

Kapıya çıktığımda kenara oturmuş beni bekleyen Zafer telaşla ayağa kalktı. Hayran bakışları üzerimde dolaşırken mırıldandı.

"Çok güzel..."

Onu duymazdan gelerek ters bakışlarımı üzerine diktim.

"Ne dedin asker?"

Anında kendini toparlarken dudaklarını ıslattı.

"Sıhhatler olsun komutanım."

Ciddi ifademi korumaya çalışarak onun da ciddi kalmasını sağlıyordum. Askeriyede disiplin şarttı. Özellikle de kadınsanız size karşı saygı gösterip cıvık bir hale bürünmemeleri için bunu yapmak zorundaydınız.

"Sen gidebilirsin artık."

Onu başımdan savuşturmamla etraftaki askerlerin bakışlarına aldırmadan odaya gittim. Çantama tıkıştırdıklarımı toparladım. Bir iki saat odada boş vakit geçirdiğimde zaman geçmiyordu. Aklım Leyla'da içim hiç rahat değildi. Kararsızlıkla dışarı çıkmaya karar verdiğim sırada kapı tekrar çaldı. Onayımla içeriye giren Zafer bıkmadan usanmadan yine selam verdi.

"Ne var?"

Sert ve soğuk sesimle odadan kaçmaya hazır duruyordu.

"Tarık asteğmenim sizi çay içmeye davet ediyor komutanım."

Bir süre düşündüğümde daha iyi bir planım olmamasından sebep kabul ettim. Ben de odadan kaçış yolları arıyordum. Sıcak bir şeylere de ihtiyacım vardı.

"Sen git, geliyorum."

Çabucak toparlanıp ağır adımlarla odadan çıktım. Bacağım daha iyi durumdaydı. Belki de ağrı kesicinin etkisiydi çünkü ne baş ağrım kalmıştı ne de bacağım sabahki kadar zorluyordu. Yine de dikişlerim için dikkatli olmaya çalışıyordum. Fakat askerdim ben, olduğum yerde yatıp bekleyemezdim.

Bahçeye tekrar çıktığımda Tarık asteğmen ve Cem astsubay kendi aralarında bir şeyler konuşuyordu. Hemen onların yanında oturan Zafer onbaşı beni ilk fark eden oldu. Benim yaklaşmamla ayağa kalkarken diğerleri de aynı şekilde ayaklanacağı sırada oturmalarını işaret ettim.

Masanın bir köşesine de ben otururken yaralı olan bacağımı da sandalyeye uzattım. Saçlarımı kuruması için açık bırakmıştım, toplama gereğinde bulunmadım. Önüme gelen sıcak çay ilaç gibi gelirken dirseğimi masaya dayadığım kolumla kavrayıp bir yudum aldım. Şeker kullanmazdım çay içerken. Bırakmak da değil benimki, hiç başlamamıştım. Fakat çayın yanında bile çikolata yiyebilirim. Yanımda da yoktu. Yağız lazımdı bana.

Diğerlerinin önündeki boş bardakları toplayan asker sürekli bana bakmaktan elindeki bardağı düşürünce Tarık kızmadan edemedi.

"Önüne bak oğlum. Elin işte gözün başka yerde olmasın."

Telaşla daha da eli ayağına dolaşan askere Zafer yardım ettiğinde apar topar uzaklaştı yanımızdan. Tarık küçük bir mahcubiyetle bana döndü.

"Kusura bakma üsteğmenim, kadın askere pek alışık değiliz."

Cem alaylı ifadeyle devam etti.

"Hele de özel kuvvetlerde olana hiç değiliz."

Başımı arkaya yatırarak gökyüzüne baktım. Güneş ne kadar güzeldi. Tüm bunlara inat yüzümüze vuran ayaz kış aylarından sebepti. Ekibim aklıma düşünce iç çektim. İnşallah sağ salim dönerlerdi. Başımı Cem'e çevirerek dik bakışlarımı ona diktim. Kumral ve yakışıklı bir erkekti. Kalıplı olduğunu üniformasından anlamak zor değildi. Rakibimi ölçüp tartan gözlerim karar kılmış olacak ki ukala bir tebessüm sundum.

"Çok normal. İlk ve tekim çünkü."

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

Normalde biraz daha devam edecektim ancak bölümü bekleyenler için paylaşayım dedim. Yoksa gecikecekti. Diğer bölüm az da olsa Leyla'dan yazacağım.

Kendinize iyi bakın, sağlıcakla kalın. ✳

İnstagram@soylumery

45. İçtima

Merhaba

Bölüm biraz gecikti ama kusura bakmayın. ♀

Keyifli okumalar

Leyla'dan...

Hep korkunun insanı ne kadar etkileyeceğini bildiğimi sanıyordum. Meğer aldığım dersler bile hissettiklerim kadar etkili olamazmış. İnsanın aslında en büyük tecrübesi yaşadıklarıymış.

Nasıl bir imtihan?

Küçücük bir ilçede kendi dünyasında bir adım ileri gidemeyeceğini düşünen ben şimdi bilmediğim bir arabada yanımda korkutucu duran adamlarla yol alıyordum.

İlk defa korkunun pençesine bu kadar ağır düşüyordum.

İşe gitmek isterken gündüz vakti, yarı yolda bindiğim taksiden kaçırıldım. Önümüzü kesmişlerdi ve taksici ne durumda bilmiyorum. Tüm çırpınışlarım bana bedenimin güçsüzlüğünü hatırlattı. Ne kadar da zayıf ve çelimsizdim. Uzun bir yolculuğa çıktığımızda hiç olmadığım kadar çaresizdim.

Kabus gibiydi...

Etek giymeyi severdim ama bu sefer etek giydiğim için kendime saydıracak raddeye geldim. Yanımdaki adamlardan birinin yırtılan çorabımla elini bacağımda hissettiğimde çıldıracak gibi oldum. Arabanın içinde kendimi kurtarmak için adama saldırmamla bir de üzerine hiç görmediğim şiddeti gördüm. Yediğim tokat ve bacağımdaki morluk içler acısıydı.

Beni o pisliğin elinden diğer adam kurtardığında ölümün kıyısından döndüm. "Bize lazım, dokunma." demişti. Gözyaşlarım bir bir süzülürken nasıl bir cehenneme düştüğümü anlayamıyordum. Neden beni kaçırdıklarından bile habersizdim. Bilmediğim yerlere götürülüyor, dağ tepe geçerek bilinmeyen yollardan gidiyordum. Beni bu dağlarda kim bulabilirdi ki? Cesedimi bile bulamazlardı.

Ölüme adım adım gittiğimi düşünürken bir patlama oldu. Gürültülü bir ses, ani frenle duran araba ve bizim önümüzde giden arabanın bir anda yana yatması. Ne olduğunu anlayamadığımda korkuyla çığlık atarak ellerimi kulaklarıma bastırdım. Tek tük silah sesleri gelirken önde oturan adam bağırdı.

"Tuzağa düştük."

Neyden kaçtığımızı bilmeden bir de tuzağa düşmenin şokuyla beni çekiştiren adamla arabadan indim. Tek yapabildiğim bağırmaktı.

"Bırak beni hayvan herif, dokunma bana."

Arabanın yanına çöktüğümüzde bağırdı.

"Bordo lan bunlar. Kuş gibi avlayacaklar bizi."

Diğer adamın sesi şaşkın geliyordu.

"Bordo burada ne gezer? Bu kadar çabuk nasıl bulsun?"

Karşılıklı atışmalar devam ederken diğeri birkaç el ateş edip tekrar yanıma çöktü.

"Ahmak, görmüyor musun boşa atış bile yapmıyorlar."

Neyden bahsettiklerini ben daha anlayamadan diğer adam bir anda önüme serildi. Korkuyla olduğum yerde titrerken yerdeki adamın alnından sızan kanlarla elimi ağzıma kapattım. Allah'ım ben de ölüp gidecektim burada.

Çöktüğüm yerde kafamı devekuşu gibi bacaklarımın arasına saklamış beklerken yanımdaki adamın iniltisini duydum. Başımı kaldırdığımda acıyla kolunu tutuyordu. Öfkeyle bana atılacağı sırada panikle kendimi geri çektiğim an bir silah sesi daha geldi. Adamın tam omzuna isabet eden kurşunla büyük bir inilti daha dudaklarından döküldü.

Yanımıza yaklaşan askerleri fark ettiğimde bedenim böylesi rahatladı, huzur buldu adeta. Göz yaşlarım bu sefer mutluluktan akmaya başladı. Heyecanla ayağa kalktığımda bize ışık hızıyla yaklaşan asker yanımdaki adamın boynuna sarıldı. Yüzündeki maskeyle kim olduğunu anlayamıyordum. Yaralı olan adamın ayakları yerden kesildiğinde çırpınmaya başladı. Çırpınışları her geçen dakika şiddetle arttığı esnada bir anda hareket etmeyi bıraktı. Yere yığılan bedenle korkuyla tekrar çığlık attım. Yoo... bu gerçek olamazdı. Asker bana döndüğünde elini uzattığı an çırpınmaya, bağırmaya başladım.

"Dokunma bana! Ben bir şey yapmadım, öldürme beni, uzak dur."

Tüm duygularım birbirine girmiş, ne yaptığımı bilemez duruma geldiğimde yüzündeki maskeyi sıyırarak seslendi.

"Leyla, benim sakin ol."

Tanıdık gelen sesle karşımdaki adama dikkatle bakarak fısıldadım.

"Gökhan."

"Benim."

Hayretle dudaklarım aralanırken işaret parmağımla yerdeki adamı gösterdim.

"Sen... Sen... Onu..."

Başım koca bir ağırlık gibi olup taşıyamadığımda gözlerim kararmaya başladı. Yaşadığım şiddet ve geçirdiğim şokla kendimden geçerken belimde hissettiğim kolları hatırlıyorum. Bir de kulağıma çalınan ismim.

"Leyla!"

☀☀☀

Bahar'dan...

Bir rütbenin insana kattıkları askeriye sisteminde kusursuz bir işleve sahipti. Bende elbette ki bundan faydalanarak herkesi bahçede ip gibi dizmiş ellerim arkada, aksayan bacağımla terör estirmiştim.

Kısacası küçük bir içtima yaptım.

Bunun elbette ki iki sebebi vardı. Birincisi rütbemin farkındalığına varamayanlara yardımcı olmak, ikincisi ise askerliğin olmazsa olmazı içtimayı yerine getirmek.

Herkes görev yerine tekrar dağıldığında bende yine geniş bahçede sandalyeme oturmuş, gözlerim yolda ekibi bekliyordum. Bu bekleme işi hiç hoşuma gitmemişti. Ne lanet bir şeydi. Çabuk iyileşmem gerekiyordu. Yoksa böyle beklemek daha da hasta ederdi beni.

"Komutanım." Yanımda elinde kahveyle dikilen Zafer'e baktığımda kahveyi önüme bıraktı. "Müsaade var mı?"

Başımla sandalyeye oturması için işaret verdiğim sırada karakol kapısı gürültüyle açıldı. Tüm dikkatim orada kimin geldiğine bakarken bizimkiler arabayla giriş yaptı. İçimi saran heyecanla ayağa kalktım. Tek istediğim Leyla ile sağ salim dönmeleriydi.

Araba park ettiğinde Tarık ve Cem de çoktan sesleri duyup yanıma geldi. İlk önce Emirhan, hemen arkasından da Yağız indi arabadan. Aykut inerek kapıyı açtığında Gökhan inip tekrar arabaya yöneldi. İçinden Leyla'yı kucağına alarak çıkardığında içimi bir korku kapladı. Allah'ım ölmemiş olsun.

Kalbim Leyla için çırpınırken bize doğru yaklaşanlara ben de bacağımın verdiği ölçüde bir kaç adım attım. Gökhan tam önümde durduğunda

gözlerine korkuyla bakıyordum.

"Bana iyi olduğunu söyle."

Bakışları sert, ifadesi donuk sadece dudaklarını kıpırdattı.

"Bayıldı."

Tedirginlikle elimi kızaran yanağına dokundurduğumda sıcacıktı. Saçlarını okşayıp gülümsedim.

"Odaya götür, dinlensin biraz."

Gökhan beni es geçerek giderken arkamı dönerek onu izlemeye devam ettim. Fakat arkamda hatta kulaklarımın dibinde duyduğum sese kadar.

"Ne bu hal?"

Yutkunarak arkamı döndüğümde Yağız'ın korkutucu kara gözleri karşıladı beni. Kalbime indirmek ister gibi bakıyordu.

"Ne hali?"

Bakışları boydan aşağı beni süzerken Emirhan ve Aykut üzerlerindeki yüklerden kurtulmak için gittiler.

"Bana sakın duş aldım deme."

Dişlerimi göstererek sırıttım.

"Tamam, demem."

Eli burun kemerine gittiğinde bana bir adım daha yaklaştı. Kara gözleri mavi gözlerimin harelerini esir tuttu.

"Bahar... Ömrümden çalıyorsun."

Omuz silkerek gözlerimi kaçırdım.

"Yapmam lazımdı."

Bana doğru biraz daha eğilerek diğerlerinin duymasına daha da engel oldu.

"Neyi yapman lazımdı? O kadar erkeğin içinde ben yokken duş almak da ne demek? Hadi diyelim aldın, saçların niye açık? Çıldırayım mı ben, daha ne kadar delireceğim söylesene?"

Suratım asıldığında kollarımı göğsümde birleştirerek ters bakışlarımı üzerine diktim.

"Yine ne kadar da sevimlisin ama seninle uğraşamam. Leyla'ya bakacağım."

Onun cevabını beklemeden arkamı döndüm. Trip atmak için hızlı adımlar attığımda bacağım sızlayınca suratımı buruşturarak masaya tutundum. Zafer hemen öne atılarak ellerini uzattı.

"Komutanım bana tutunun."

Ben daha cevap veremeden belimi kavrayan Yağız beni kendine yaslarken Zafer'i terslemeyi de ihmal etmedi.

"Çek lan elini ayağını."

Gözlerimi devirerek Yağız'a yaslanmış halde koğuşa ilerledim. Bizim için ayrılan odaya girdiğimizde Leyla benim yatağımda yatıyordu. Gökhan üzerinde ince bir battaniye örtmüş hemen yanında otururken biz girince hepsi bize döndü. Yağız'ın kollarından kurtulup yanda duran sandalyeyi kavradım. Gökhan'ın karşısına koyup oturdum.

"Nasıl oldu?"

Leyla'dan aldığı bakışlarını bana çevirdiğinde Gökhan'ın gözleri acı içindeydi. Onu böyle görmek benim de içimi acıttı.

"Kurtardık derken bir anda korkudan bayıldı."

Hemen yan taraftaki yatakta oturan Emirhan bunu bekliyor gibi söze girdi.

"Bayılır tabii komutanım. Gitti kızın yanı başında boğdu attı adamı."

Şaşkınlıkla Gökhan'a çevirdim başımı.

"Yok artık Kara, kafasına sıksana."

Gökhan ters ters Emirhan'a bakarken kendini savunmaya çalışıyordu.

"Kafasına sıksam da bayılırdı zaten. Korkmaya yer arıyor."

Gözlerimi devirdiğim sırada üzerindeki yüklerden kurtulan Yağız yanımıza gelerek arkama geçti. Ne yapacağını beklerken saçlarıma uzanarak örmeye başladı. Gökhan garip bakışlarını bana diktiğinde ne bu hal der gibiydi. Omuz silkerek gülümsedim.

"Yine kıskançlık krizinde."

Gökhan anlamış gibi başını salladı. Sanki Yağız duymuyor gibi onayladı.

"Onun işi de zor."

Kahkaha atmamla Yağız homurdanıyordu.

"Seni de gördük Kara. Açtırma benim ağzımı."

Emirhan için kıskançlık değersizdi.

"Lan sevgili işleri sıkıntı işte. Yok ondan kıskan yok bir tek bana baksın yok başkasıyla konuşmasın, gülmesin. Ağabey bu işler bana göre değil. Herkes özgür olsun."

Aykut Emirhan'ın kafasına vurdu.

"Ulan senin için sevgili diye bir şey yok ki zaten, sevgililer var. Onda da özgür olursun tabii. Birbirlerinden haberleri yok."

Yağız saçlarımı ördüğünde önüme geçerek yüzüme baktı. Çenemden kavrayıp başımı kaldırdığında onaylamazca başını iki yana salladı. Neyden

memnun olmadığını o an anlayamadım. Elini üst ceplerinden birine götürerek bazen başımıza bağladığımız, bazen de yüzümüzü kapatmak için kullandığımız asker yeşili, üçgen şeklindeki bez parçasını çıkarıp açtı. Başıma geçirdiğinde dikkatli bir şekilde ellerini arkaya götürerek başıma bağladı. Ne kadar göremesem de bandana şeklinde durduğundan emindim. Tekrar yüzüme baktığında bu sefer de suratı buruştu.

"Hay ben böyle işin... Kızım sen her türlü güzel olmak zorunda mısın? Bu ne lan?"

Yağız'ın garip serzenişi herkesi güldürürken eline vurdum.

"İltifat mı ediyorsun, sövüyor musun belli değil."

Gökhan alayla araya girdi.

"Sana her türlü güzel görünüyordur belki."

Emirhan ise bu tezi çürüterek Yağız'ın ateşini alevlendirme derdindeydi.

"Yok yok... Allah için güzel komutanım. Ne yapsan boş, güneş gibi parlıyor."

Aykut müdahale etmekte gecikmedi.

"Lan daha da alevlendirmesene ortalığı."

Emirhan umursamaz bir şekilde omuz silkti.

"Ben ne alevlendireceğim? Komutanımın lakabı Güneş, yakmak için doğmuş."

Yağız öfkeyle parmağını havaya kaldırdı.

"Ulan Avcı, ben şimdi seni bir yakacağım göreceksin."

Yağız sesini yükselttiğinde herkes sustuğu an bir inilti duyduk. Hepimizin bakışları Leyla'yı bulduğu an usulca gözlerini araladı. Kısa bir süre etrafta gezen bakışlarının ardından Gökhan'da sabit kaldı. Bir anda korkuyla toparlanırken bağırdı.

"Sakın dokunma bana." Gökhan sakinleştirmek için elini uzatttığı an Leyla daha büyük bir korkuya kapıldı. "Uzak dur benden. Sakın bana dokunma."

Anın etkisiyle elini kaldırarak Gökhan'a tokat attığında suratımı buruşturdum. Sadece ben değil herkes suratını buruşturmuştu. Gökhan gözlerini kapatıp kendini sakinleştirmeye çalışırken elimi dizine koyduğum an tekrar gözlerini araladı.

"İzin verir misin Gökhan?"

Gökhan olduğu yerden kalktığında ben geçtim yerine. Kırık gözlerle, dizlerini kendine çekmiş korkuyla bakan Leyla'ya tebessüm ettim.

"İyi misin?" Sessiz kaldığında kollarımı iki yana açtım. "Gel hadi."

Bir süre bekleyip kollarıma sığındığında dudaklarından bir hıçkırık kaçtı. Onun yaşadığı korkuyu iliklerime kadar hissederken ses tonu cılızdı.

"Bahar..."

Saçlarını şefkatle okşadım.

"Hepsi geçti canım. Artık güvendesin."

Gözlerinim içine bakan kadın emin olmaya çalışır gibiydi.

"Çok korktum Bahar. Beni neden kaçırdılar bilmiyorum." dedi telaşlı sesiyle. Ellerini iki yana açtı mimiklerini katarak. "Onlara dedim, ben bir şey yapmadım dedim ama beni dinlemediler..."

Ellerini kavrayıp sıkı sıkı tuttum. Güven vermek adına ıslanan kirpiklerinin arasına saklanmış gözlerine baktım.

"Sakin ol güzellik. Şu an sınır karakollarından birindeyiz ve etrafta hep asker var. En önemlisi de bizim yanımızdasın. Kimse sana bir şey yapamaz."

Sanki bulunduğu ortamı yeni fark ediyor gibi etrafına bakındı. Bakışları belirli bir noktaya dalıp gittiği an neye baktığını biliyordum. Yine de emin olmak adına arkamda duran Gökhan'a çevirdim bakışlarımı. Arkasında duran ranzaya yaslanmış bizi izliyordu. Yüzü ifadesiz, bakışları sertti. Duygularını gizlemeyi seçmişti yine. Düşünceli halde Leyla ya tekrar dönüp gülümsedim.

"Acıktın mı?"

Başını salladığında Yağız'a döndüm.

"Yemek saati geldi herhalde."

Gayriihtiyari bileğindeki saate bakan Yağız odadakilere çıkmasını işaret etti.

"Yarım saat var. Biz çıkalım siz de gelirsiniz."

Hepsi odayı terk ettiğinde yataktan kalktım.

"Hadi gel, elini yüzünü yıka."

Uzattığım elimi kavrayıp ayağa kalktığında bakışlarım üzerinde gezindi. Yırtık çorabı, kısa eteği, morardığı uzaktan bile belli olan bacağı ile pek de iyi görünmüyordu. Bakışlarımdan anlamış olacak ki o da başını eğerek kendisine bakarken gözleri doldu, sesi titredi.

"Bu halde gelemem."

Düşünceli halde çantama adımlarken Leyla panikle bana yaklaşarak kolumu kavradı.

"Bahar, sana ne oldu? Aksıyorsun."

Gülerek çantamı kurcalamaya başladım.

"Çatışmada bacağımdan yaralandım ama iyi durumdayım." Kendime ait lacivert kenarları şerit halinde kırmızı olan eşofman altını çıkarıp Leyla'ya uzattım. "Bu nasıl?"

Eşofmana bakarak gülümsedi.

"İyi."

"Hadi giy o zaman."

Kapıya yaslanmış onu beklerken çorabını çıkarttı. Bacağındaki morluk tamamen ortaya çıktığında endişeyle sormadan edemedim.

"Bacağın nasıl bu hale geldi?" İçimde vereceği cevabın korkusu vardı. Gördüğüm kızarmayı aşmış morluklar parmak izi şeklindeydi. Leyla çekingen halde eşofmanı üzerine çabucak geçirerek hala üzerinde duran eteğini çıkarttı. Kaçmasına izin vermeyerek yanına adımlayıp bileğini kavradım. "Bana anlatabilirsin."

Gözünden bir damla yaş süzülen kadın yaprak gibi titrerken "Çorabım beni kaçırırlarken yere düştüğümde yırtıldı." diye fısıldadı. Başımı eğip devamını bekliyordum. "Arabada bir tanesi beni taciz etmeye kalkınca bende saldırdım. O sırada bacağımı sıktı. Sonra da tokat attı, bir kaç kez vurdu. O sırada oldu."

Suratım buruşsada aynı zamanda tebessüm etmeye çalıştım. Omzunu sıvazlarken onun hissettiklerini de hissediyordum.

"Sen çok güçlüsün Leyla. Elini yüzünü yıka, yemeğe geçelim."

İkimiz birlikte yemekhanenin önüne geldiğimizde karşımızda duran adamlara baktım. Yağız kapının sağ tarafına Gökhan da sol tarafına yaslanmış yol kesip haraç toplayanlara benziyorlardı. Oysa sadece bizi beklediklerini biliyordum.

"Hayırdır, burada mı randevulaştık?"

Dik bakışları üzerimde olan Yağız dudağının kenarını kıvırdı.

"Daha iyi yer biliyorsan bir daha ki sefere orada buluşalım."

Gülümseyerek omuz silktim.

"Dağ başı olsun. Orada daha romantiksin."

Birlikte içeri geçerek kendimize yemek alırken Gökhan, Leyla için de aldı. Hepimiz boş bulduğumuz masaya oturduğumuzda bir süre boyunca sessizce yemeklerimizi yedik. Leyla etraftaki bakışlara daha fazla tepkisiz kalamamış olacak ki bana doğru eğildi.

"Böyle bir ortamda nasıl idare ediyorsun?"

Yemeğimden bir kaşık daha aldım. Küçüklüğümden beri alışık olduğum şeyler bana normal geliyordu. Yine de bakışlarımı karşımda oturan Yağız'a

diktim.

"Görmüyorum ki onları, bir kişi dışında."

Leyla etrafına bakınıp tekrar bana sokuldu.

"Yine de ne bileyim, zor gibi. Seni taktir ediyorum, gerçekten... Zor bir meslek."

Elimdeki kaşığı bırakarak parmağımla omzumdaki yıldızları gösterdim. "Görüyor musun? Bu yıldızlar buradaki herkesi..." Yağız kaşlarını havaya kaldırdığında gözlerimi devirerek onu muaf tuttum. "Karşımdaki hariç herkesi önümde ip gibi dizer. Ama ondan da önce..." kol kasımı göstererek tek kaşımı kaldırdım. "Burası buradaki herkese kafa tutar." Yağız benim gibi tek kaşını kaldırdığında bu sefer boyun eğmedim. "HERKESE." Tekrar Leyla'ya döndüğümde kalbimi göstererek devam ettim. "Burası da sadece bir adama yenilik."

Yağız yüzüne yayılan geniş gülümsemeyle başını iki yana salladı. Leyla hayranlıkla bize bakarken iç çekti.

"Siz çok iyi bir çiftsiniz."

Başımı Gökhan'a çevirdiğimde bizi duyduğunu bilsem de başı önünde sesini çıkartmadan yemeğini yiyordu. Dudağımı kıvırarak Leyla'ya döndüm.

"Siz ne zaman oluyorsunuz?"

Leyla kaçamak bakışlarını Gökhan'a diktiğinde apar topar yemeğine döndü. Onun olumlu şeyler söyleyeceğini düşünüyordum ama o beni şaşırttı.

"İlk defa karakolda yemek yiyorum."

Leyla lafı değiştirdiğinde Gökhan hiç kaldırmadığı başını kaldırıp karşısındaki kadına baktı. Sessizlik ölüm gibi masaya çökerken Gökhan sert bir şekilde ayağa kalktı.

"Size afiyet olsun."

Yemekhaneden çıktığında hemen arkasından Yağız da ayağa kalktı.

"Oyalanmayın."

Yağız bizden uzaklaşır uzaklaşmaz onun taklidini yaptım.

"Iyılınmıyın."

Leyla geldiğinden beri ilk defa kıkırdadı.

"Emir vermeyi seviyor."

İç çekerek bakışlarımı tabağıma düşürdüm.

"Öyle." Söylediğimi yeterli bulmayarak devam ettim. "Öyle olması lazım. Askeriyede herkes emir verir. Rica ile konuşulmaz."

Söylediklerimi kabul etsede bir şeyi kabul edemedi.

"Ama siz sevgilisiniz."

Gülerek Yağız'ın başıma bağladığı bandana'yı düzeltip Leyla'ya döndüm.

"Öyleyiz ama burada o benim komutanım. Biz şu an karakoldayız. Bana sevgilim gibi davranamaz, benimle aşırı samimiyet kuramaz. Görevde daha asabidir mesela, hata kabul etmez. Tabii bunların hepsi yalnız kalana kadar." Leyla ya biraz daha eğilerek yanımızda oturan gardiyanları gösterdim. "Bak kendi gitti ama bu sadece göstermelikti, gardiyanları bizimle." Emirhan ve Aykut aynı anda sırıtırken Leyla hayretle onlara bakıyordu. "Kendince nöbetçi bırakıyor."

Benim ayağa kalkmamla Leyla da ayaklanırken etrafımızdaki askerlerin bakışlarını görmezden gelerek boş tabldotları teslim etmek için ilerliyorduk.

"Bu korumacı tavrı seni rahatsız etmiyor mu?"

Elimdekileri bırakıp dışarı yöneldim.

"Hayır, bu iyi hali. Zamana ihtiyacı var, daha da iyi olacak."

Birlikte dışarı çıktığımızda ileride dikilmiş karşılıklı konuşan Gökhan ve Yağız'a takıldı bakışlarımız. Yanı başımda duran Leyla iç çekerek mırıldandı.

"Sence ne konuşuyorlar?"

Gözlerimi kısmış dikkatle karakolun ışıklandırmaları sayesinde Gökhan'ın dudaklarını okumaya çalışıyordum.

"...Bahar'a sarıldı. Çok mu korkutucu duruyorum?"

Yağız'ın ne söylediğini göremesem de Gökhan'ın omzuna vurduğunda Leyla'ya döndüm.

"Gökhan kendisi yerine bana sarılmana kırılmış gibi görünüyor." Sırıtarak devam ettim. "Her türlü kıskanılıyorum."

Her ortamda kendime pay çıkarma kapasitesine sahiptim.

"Yok daha neler, nereden anladın onu?"

Dudak okudum demek gelmedi içimden. Çok az kişi biliyordu zaten. Bilinmemesi daha iyiydi.

"Biz ekibiz, hissederiz." Tüm bedenimi ona çevirerek ellerimi belimin iki yanına koydum. "Adama her fırsatta tokat atıyorsun. Sevgi anlayışın şiddete mi dayalı senin?"

Mahcup bakışlarını yere düşürdü. Kafası karışık olduğu her halinden belli oluyordu.

"Bahar... o... o adamı boğar..." Devam edemeyip ellerini yüzüne kapattı. "Çok korkunçtu."

Omzuna dokunarak bana bakmasını sağladım. O anı yaşıyordu sanki.

"Ne sanıyorsun Leyla, biz bu dağlarda kuş mu avlıyoruz sence? Asıl korkunç olan ne biliyor musun, senin başına gelenler. O pisliklerin sana yapacakları. Sen zararsız, masum biriydin oysa. Gökhan tüm bunların yanında sevimli değil mi? Göreve gitmeden kapına gelen adam o."

Yutkunarak bakışlarını tekrar Gökhan'a çevirdi. Elini kaldırıp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdığında şekerine uzaktan bakan küçük bir kız çocuğu gibiydi.

"Sence ne yapmam gerekiyor?"

Aklımdan geçen kırk tane şey vardı fakat bunları benim dillendirmem değil, onun kalbinden geçeni yapması daha doğruydu.

"Kalbinin sesini dinle. O doğru olanı bilir."

Leyla kısa bir süre Gökhan'ı izledi. Ne yapacağını kestirmeye çalışırken onun yüzündeki mimikler düşündüğünü gösteriyordu. Karar vermiş olacak ki Gökhan'a doğru ilerlemeye başladı. Suratım buruşmuş, üçüncü bir tokat vakası olmaması için dua ederken Gökhan kendisine yaklaşan Leyla'yı fark etti. Sert duruşuyla karşısındaki kadını izlediği sırada Leyla tam önünde durup kollarını Gökhan'ın beline sararak başını göğsüne yasladı. Gökhan şaşkınlıktan kaskatı kesilirken aynı şaşkınlığı bende yaşıyordum. Tamam bir şey yapmasını bekliyordum ama bu kadarını beklemiyordum.

Ufak adımlarla onlara ulaştığımda Gökhan kendisine sarılan kadına kollarını dolamayı zar zor akıl edebilmişti. Onları bu şekilde görmek beni çok mutlu ediyordu. Gökhan'la göz göze geldiğimizde mutluluğunu görebiliyordum.

Tıpkı Yağız da benim gibi onları izlerken Emirhan ve Aykut ellerinde çaylarla yanımıza geldiler.

"Ağabey karakol değil, aşk yuvası oldu iyice."

Leyla Emirhan'ın sesiyle Gökhan'ın kollarından sıyrılırken utangaç bir tavırla kenara çekildi. Gökhan yine Emirhan'a öldürecek gibi bakıyordu.

"Zamansızsın oğlum sen."

Emirhan umursamadan çayları dağıtırken Leyla'nın sesi geldi.

"Hepinize teşekkür ederim. Hayatımı kurtardınız."

Herkes tebessümle karşılık verdi. Teşekkür pek de alışık olmadığımız şeyler arasındaydı. Yine de buna en çok sevinen muhtemelen Gökhan'dı.

Hep birlikte çaylarımızı içerken bacağım artık isyan ediyordu. Çok fazla ayakta durmamdan sebep çektiğim acıyla suratım buruştu. Yağız hemen fark etmiş olacak ki beni kendine çevirdi.

"Neyin var?"

Yağız'ın sorusu herkesin bana bakmasına sebep olduğunda mırıldandım.

"Bacağım."

Yağız için bu yeterli olacak ki elimdeki bardağı alıp kendi bardağıyla birlikte Aykut'a verdi. Başıyla koğuşu işaret ettiğinde yine emir vermekle meşgul.

"Yaralısın ama dinlenmeyi bilmiyorsun. Yürü hadi."

Emrine itaat ederek peşime takılan adamla odaya geldim. Yatağıma oturup postallarımın bağcıklarını çözerken Yağız da daha önce benim oturduğum yanımda duran sandalyeye oturdu. Dikkatle yatağa uzandığımda bacağımdaki ağrıyı biraz daha hissettim. Yağız haklıydı.

"Başımda nöbet mi tutacaksın?"

"Yapmadığım şey değil."

Sıcacık tebessümümle elimi uzattığım an kavradı. Onu kendime çekerek yerinden kalkıp yanıma oturmasını sağladım. Bana itaat eden adam hayranlıkla gözlerime bakıyordu.

"Teşekkür ederim. Beni sırtında taşıdın, sabaha kadar başımı bekledin. İyi ki Yağız, iyi ki hayatımdasın."

Başımda duran bandanayı çıkarıp alırken burnuna götürerek uzun uzun kokladı.

"Sırtımda taşıdığımı hatırlıyorsun demek."

Kaşlarımı çatarak elindekini cebine koyuşunu izledim.

"Hatırlıyorum tabii."

Tam yerinden yakalamış gibi dudağının kenarını kıvırdı.

"O zaman konuştuklarımızı da hatırlıyorsun."

Yakalandığımı anladığımda yutkundum.

"Yoo..."

Gözlerimi kaçırdığımda elimi kavradı. Mecburen göz göze geldiğimizde kaçmamı engellemeye çalışıyordu.

"Şimdi sen bana evlilik teklifi ettiğini de hatırlamıyorsundur."

Dudaklarımı birbirine bastırırken gülmemek için çabalıyordum.

"Yok daha neler? Başına Güneş geçti herhalde."

Bana doğru eğilerek gözlerini kıstı.

"Hım... doğru. Sadece başıma da değil kalbime geçti."

Elimi yanağına koyup okşadığımda sessiz kalmayı seçtim ama o avuç içime dudaklarını bastırıp fısıldadı.

"Ben duyacağımı duydum Bahar. Bundan sonra sen duyacaklarına hazır ol."

✳✳✳

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

İnstagram@soylumery

Görüşmek üzere hoşça kalın.

46. Hayır Olsun

Merhaba ☀

Keyifler yerinde mi?

Değilse de bu bölümle yerine gelir inşallah.😊

Keyifli okumalar

6 Mart...

Aşk kime daha çok yakışır? Hangi kalpte güzel durur? Bu soruların cevabı yok bence. Herkes bir şeyler yaşar. Kimileri bunu aşk sanırken, kimileri adını bilmediği aşka tutsak olur da haberi olmaz.

Kimi insan kaçar kimi insan arkasından koşar. Kaçanın ayağına dolanır, kovalayanın yüzüne bakmaz. Böyledir aşk; zamansız, amansız, kuralsız...

Herkesin aşkı başlangıçta güzeldir. Her hikayede aşk güzel başlar. Önemli olan sonu tutturabilmek. Ya koca bir zindan olur mutsuzluğa ve hatta umutsuzluğa esir eder ya da ömürlük olur gönlüne eş, kalbine huzur getirir.

Yine de kimse yaşamadan bilemez...

Çünkü aşk gelip de çaldı mı kapıyı akıl tüm kapılarını kapatmış demektir. Gözünüz kör olur, kulağınız sağır, diliniz lal. Bundan sonrası kalbin atacağı adıma bağlıdır. Ya koşar gider ya da ilk adımda tökezler, heba olur gider.

Yine de kimse yaşamadan bilemez...

Annemin de dediği gibi "Aşk bir kumardır, hangi kartı seçeceğine kalbin karar verir."

Çalan bir ses kulaklarımda yankılanırken sıcacık yatağımda hiçbir şey umurumda değildi. Operasyondan döndüğümüzden beri bir haftadır yatağımla aşk yaşıyordum. Yağız'ı aldattığım doğruydu. Fakat bunda kendimi suçlu görmüyorum. Dağ tepesinde ya da daha önce kimin uyuduğunu bile bilmediğim ranzada yatmaktan çok daha güzeldi.

Gözlerimi açmakta zorlanırken mecburen duyduğum sese kulak verdim. Bu arada ses de anlamlı bir hale bürünür oldu. Telefonum çalıyordu.

Tek gözüm kapalı komodinin üzerine uzanarak telefonumu aradım. Elimi değdiğim an kavrayıp kimin aradığını baktığımda babamı görünce apar topar açtım.

"Baba."

Burnundan solurken sesi de sertti.

"Uyuyor musun sen?"

Şaşkınlıkla hemen bir hata yapmışım gibi saate baktım. Daha yeni altı olmuştu. Bu saatte kalkmam gerekiyordu sanırım.

"Evet baba, bir şey mi oldu?"

"Uyu kızım, aferin." dedi ses tonunu yumuşatarak.

Beni şaşırtan tavrıyla elimi alnıma götürüp gözlerimi kapattım. Sabah sabah ne olduğunu anlayamıyordum.

"Baba, sorun ne?"

"Bahar... Sen akıllı bir kızsın."

Gülerek onayladım.

"Biliyorum baba."

"Hiçbir şey için kendini zorunlu hissetme prenses, kabul etmek zorunda değilsin. Hatta en iyisi kabul etme sen."

Olduğum yerde doğrularak yatağa oturdum. Durum ciddi görünüyordu.

"Yine mi görev?" İlk aklıma gelen şeyi söyledim. Babam görevler bana özel olunca hep aynı şeyleri söylüyordu. Sessiz kaldığında onu teselli etmek adına devam ettim. "Lütfen baba artık bu konuları konuşmayalım. Bırak da buna ben karar vereyim. Beni yetiştirirken bu tarz görevlerim olacağını biliyordun."

"Ben zaten kendim ettim." derken kabullenir gibiydi. Bir yandan da kendine kızıyordu. Yine dertliydi babam, homurtuyla devam etti. "Sen yine de beni dinle."

Dudaklarım bükülürken mecburen onayladım. Babam söylese de söylemese de ben düşünmeden adım atmazdım.

"Merak etme albayım, düşünüp tartıp öyle karar vereceğim."

"İyi iyi..." dedi içli içli.

Telefonu zor da olsa kapattığımızda uyanmışken kalkmaya karar verdim. Daha saat erkendi ama güzel bir kahvaltı hazırlayabilirdim ve hatta sevdiğim adamı da çağırabilirdim.

Hızlıca lavaboya gittim. Mutfağa geçtiğimde güzel bir kahvaltı hazırlığına başlarken çayı koydum, patatesleri soyup dilimledim, domates, salatalık, peynir , zeytin derken çoğu şeyi masaya yerleştirdiğimde Yağız'ı aradım. Daha ilk çalışında açtı.

"Şirinem."

Dudaklarıma yayılan tebessümle iç çektim.

"Kahvaltıya bize gelin. Senin için hazırlıyorum."

"On beş dakikaya geliriz."

Telefonu kapatır kapatmaz patatesleri kızartmak için tencereye koyup odama fırladım. Üzerime kalın askılı, düz, sade bir büstiyer giyip altıma da mavi yüksel bel bir pantolon geçirdim. Havalardan sebep büstiyerin üzerine mavi bir gömlek giydiğimde daha iyiydim. Saçlarımı açık bırakıp, makyajımı tamamlar tamamlamaz bileğime de yine kumaş bilekliklerimden taktım.

Koşarak mutfağa geçtiğimde kızaran patatesleri alıp çayı demledim. Hemen ardında haşladığım yumurtaları soyarak tabağa alıp dilimledim. Hazır olduklarında onları da masaya bırakırken kapı çaldı.

Kapıyı açtığımda karşımda beliren Yağız'ı görünce kalbim sıcacık oldu. Kara gözleri nasıl tatlı bakıyordu. Dudaklarındaki tebessüm bile bence bana aitti. Üzerindeki lacivert tişörtü altındaki siyah kotu ile karizması da ayrı yakıyordu.

Üşümüyor muydu acaba? Bence yanıyordu. Yanarken beni de yakıyordu.

"Günaydın." diyerek içeri girdiğinde hemen arkasındaki Gökhan belirdi. Beyaz bir tişört giymiş altında da lacivert kotu vardı. İçeri geçtiğinde etrafına bakınarak aradığını dile getirdi.

"Leyla yok mu?"

O an aklıma Leyla'yı uyandırmadığım gelince gözlerimi irice açtım. Çünkü Leyla son dakika uyanıp geç kalmaya bayılıyordu.

"Uyandırmayı unuttum."

Gökhan bundan memnun gibi dudağının kenarını kıvırdı.

"Ben hallederim."

Kapıyı kapatıp engel olmayı denedim.

"Gökhan yediğin tokatlar yetmedi mi? Şimdi başucunda seni görünce bir tane daha indirecek."

Yağız kahkaha attığında Gökhan arkasını dönmeden ilerlerken kendinden emin gibiydi.

"Vurmak yerine öpmeyi de öğrenecek."

Onun kendinden emin bir halde gidişini izlerken Yağız kolumdan tuttuğu gibi beni odaya sürükledi. Ne olduğunu anlamaya çalışırken sıkıca beni göğsüne bastırdığında gülümsemeden edemedim.

Başıma bir öpücük bırakıp çenemi tutarak başımı kaldırdı. Göz göze geldiğimizde bakışları sıcacıktı.

"Sen bana sabah sabah öyle iyi geliyorsun ki, bütün gecemin karanlığını alıyor Güneş."

Yanağına sıcacık bir öpücük bırakarak iç çektim.

"Sanki bir tek gece karası gözlerinde bu kadar parlıyorum."

Yağız bana doğru yaklaşırken onun öpücüğü için çırpınıyordu kalbim ama kavuşamadan Leyla'nın çığlığı geldi kulağımıza. Böyle bir son bekliyordum ama çok uzun sürmedi Allah'tan. Yeniden ortamı kaplayan sessizlik beni kuşkuya düşürdüğünde bakışlarım Yağız'daydı.

"Gitsem mi?"

Elimi tutan Yağız beni masaya çekti.

"Gitme. Kendileri halletsin."

"Sen otur, ben çayı getireyim."

Çayı alıp mutfaktan çıkarken Gökhan da odadan çıktı. Dudaklarındaki kıvrım beni şaşırtmıştı. Demekki bu sefer gerçekten tokat yememişti. Birlikte odaya girdiğimizde çayları doldurmaya başladım.

"Gelmiyor mu?"

Gökhan bir şeyler atıştırmaya başladığında ağzı dolu mırıldandı.

"Birazdan gelir. Önce süslenmesi lazım."

Yağız'ın yanına oturmuş kahvaltımızı yaparken telaşla Leyla girdi odaya. Üzerinde çiçek desenli, kolları volanlı bir elbise vardı. Saçlarını at kuyruğu yapmış, kakülleri yine alnına dökülüyordu. Makyajı yüzünde yok gibiydi ama ihtiyacı da yoktu bence. Su gibi duru bir güzelliğe sahipti.

Utangaç bir tavırla yanımıza adımladığında Gökhan onun için yanındaki sandalyeyi çekti.

"Günaydın."

Kızaran yanaklarıyla kendisine ayrılan yere otururken merakla onu izliyordum. Yine de karşılıksız bırakmadım.

"Sana da günaydın."

Kahvaltımızı yeniden bir sessizlik aldığında Leyla arada kaçamak bakışlarla Gökhan'a bakıyor, yeni gelin tavırlarıyla da kahvaltısını yapmaya çalışıyordu. Daha fazla sessiz kalamayacaktım.

"Siz..." İkiside bana baktığında devam ettim. "Hayırdır."

Yağız da elindekini bırakıp ikiliye baktı. O da benim gibi meraklanmıştı. Leyla Gökhan'ın gözlerinin içine bakarken Gökhan masanın altına saklanan birbirine kenetlenmiş ellerini çıkartarak yukarı kaldırdığında suratıma yayılan şaşkınlıkla birlikte bir tebessüm oluştu.

"Hayır olsun diye başladık."

Biraz önce sırıttığım ifadeyi silerek gözlerimi kısmış Leyla'ya bakarken ilk tepki Yağız'dan geldi.

"Hayırlı olsun kardeşim."

Gökhan Yağız'a gözlerini kapatarak karşılık verdiğinde çemkirdim.

"Benim niye haberim yok. Aşk olsun Leyla."

Tavrımla telaşlanan Leyla hemen ellerini havada sallamaya başladı.

"Yapma Bahar, daha dün akşam konuştuk. Beraber söylemek için demedim."

Kabul edilir sebebiyle gülümsedim.

"Çok sevindim." Arkama yaslanarak derin bir nefes aldım. "Oh be... Ben rahatladım vallahi."

İkili bana gülerken Yağız elimi kavradı.

"Başkalarının ilişkisini bizimkinden daha çok önemsiyormuşsun gibi."

Yanağına küçük bir öpücük bıraktım. Kıskançlıkları hiç bitmiyordu.

"Bizim ilişkimiz gayet yolunda."

"Öyle." dedi sakince. "Bunu akşam kutlayalım."

Çayıma uzanırken Yağız'ın fikri hoşuma gitti.

"Bence de, hep birlikte yemek yiyelim."

Yağız çatalındaki parçayı ağzıma tıkıştırırken yine haklıydı.

"Aynı restorana gitmesek daha iyi. Hatta bu aralar dışarıda yemek fikri çok mantıklı değil."

Üzgün bir şekilde bakışlarımı yere düşürdüğümde Leyla güzel bir fikir sundu.

"Evde de kutlama yapabiliriz. Yemekleri de dışarıdan söyleriz olur biter."

Gökhan arkasına yaslanarak kolunu Leyla'nın sandalyesine yasladı.

"Kendime zeki bir kadın seçtim."

Leyla çekingen bakışlarını Gökhan'a çevirdi.

"Sadece tekrar kaçırılmak istemiyorum."

Bu sözü hepimizi duraksatırken Gökhan elini kaldırarak Leyla'nın yanağını okşadı.

"Ben varken mi Leyla?"

Yeni olmanın verdiği çekingenlikle yine yanakları kızarmaya başlayan Leyla yanağındaki eli kavradı.

"Sen varken hiçbir şey olmaz mı?"

Sevdiği kadının alnına dudaklarını bastıran Gökhan bir o kadar da dürüsttü.

"Ben varken her şey olabilir ama sana kimse dokunamaz."

☀☀☀

Karargaha geldiğimizden beri bitmek bilmeyen işlerle uğraşmış sıkıldığımda ise kendimi pencere kenarında bulmuştum. Kollarımı göğsümde bağlamış dışarıyı izlerken bakışlarım Yağız'ın masasına ilişti. Bir saatten fazladır yoktu ortalarda.

İç çekerek yeniden pencereden dışarı çevirdim bakışlarımı. Bahar havası vardı. Güneş bulutların arasında kendini gösterirken insanın içini açıyordu.

Kapı açılınca başımı arkaya çevirdim. Yağız elindeki bir kaç evrakla içeri girdi. Elindekileri masaya atıp yanıma adımladı. Belime sarılarak boynumdan öpen adamla gözlerim kapandığında bedenim onun gelişiyle huzura kavuştu.

"Canın mı sıkılıyor senin?"

İçimi bilen adama döndüm. Sarılı kollarını bedenimden ayırmadı.

"Yağız..."

Beni kendine çekerek yaramaz bir çocuk gibi yanağımdan öptü.

"Hım..."

Ellerim göğsünde vereceği tepkiyi merakla beklerken gözlerinin içine bakıyordum. "Sabah babam aradı." Yağız'ın bir anda kaşları havalandığında devam ettim. "Bireysel bir görev verilecek sanırım."

Biraz önceki sevimliliğinin kaybolmasıyla ciddi bir ifadeye büründü.

"Ne söyledi baban?"

Çekingen bir şekilde dudak büktüm.

"Karar verirken iyi düşünmemi, kabul etmem gerekmediğini falan söyledi. Görev tehlikeli olduğunda hep söylediği şeyler."

Yüzüne anlamlandıramadığım bir ifade yerleştirdiğinde sanki bir an dudağını kıvırır gibi oldu.

"Yaa..." Tepkisi ilgimi çektiğinde onun da bildiği kuşkusuna düştüm. Fakat beni göğsüne bastırarak başımdan öptü. "Babanı dinlemelisin güzelim."

Başımı geriye atarak yüzünü görmeye çalıştım.

"Senin de bu konuda bana karşı anlayışlı olmanı istiyorum Yağız. Kararım ne olursa olsun engel olmayacaksın."

Yanaklarını şişirip serbest bıraktığında fazla tatlıydı.

"Tamam güzelim. Kararın ne olursa olsun yanında olacağım."

Mutlulukla başımı tekrar Yağız'ın göğsüne yasladım. İlk defa bana kaşı bu kadar anlayışlı olması içimdeki bize dair bütün umutları daha da

güçlendiriyordu. Yağız belkide ilişkimizdeki en büyük problemi çözüme kavuşturmak üzereydi.

"Dışarı çıkalım mı, hava çok güzel?"

Yağız'ın kulağıma çalınan sesiyle gülümsedim.

"Çok iyi olur."

At kuyruğu yaptığım saçlarımdan fırlayan telleri toparlayıp üzerimdeki üniformayı düzelttim. Yağız'ın kapıyı açıp beni beklemesiyle tebessümle çıktım odadan. İkimizde bahçeye indiğimizde bizimkileri fark ettim. Yağız beni onlara doğru yönlendirirken duyduğum sesler dikkatimi çekti.

"Generallerden biri mi geliyor ya da eğitim falan mı var?"

Gökhan umursamazca uygun adımlarla yürüyen bir yandan da marş söyleyen birliğe baktı.

"Eğitim vardır."

Ona hak verdim çünkü general geliyor olsaydı şimdiye kadar çoktan bilgi sahibi olurduk.

Askerlerin hepsi önümüze geldiğinde bölük komutanı komut verdi. Askerlerin hepsi önümüzde durduğu anda ellerimi arkada birbirine bağlamış onları izliyordum. Ne yaptıklarını anlamaya çalışırken bölük komutanı yeniden emir verdi.

"Asker selam dur."

Hepsi birden selam verdiğinde onları karşılıksız bırakamazdık. Hazır ola geçip selam durdum. Bölük komutanı yeniden emir verdi.

"Asker uygun adım yerinde say, yürüyüş kararında tekrar et. Bahar komutanım, Yağız komutanıma evet de.

Hepsi olduğu yerde yürüyüş kararında saymaya başladı. Fakat ben söylenenleri duyduğumda donup kaldım.

"Bahar.... komutanım.... Yağız... komutanıma... evet de."

Elimi indirmiş karşımdaki askerlerin ne dediğinden emin olmaya çalışırken bir kez daha tekrar ettiler.

"Bahar.... Komutanım.... Yağız... Komutanıma... evet de."

Allah'ım doğru duyuyordum galiba. Başımı yana çevirir çevirmez Yağız'ı aradı gözlerim. Yoktu. Diğer tarafa çevirdiğimde ise ekip bizden biraz uzaklaşmış bana gülüyorlardı. Gökhan halimi anlıyor gibi başıyla arkamı işaret ettiğinde hemen arkamı döndüm. Yağız tam arkamda elindeki kadife kutuda parlayan tektaşla bana bakıyordu.

"Yağız..."

Dudaklarımdan fısıltı gibi dökülen adına şaşkınlığımı, sevgimi, heyecanımı ve kalbimi ekledim. Kara gözleri umutla bakıyordu gözlerime. Benimse elim ayağım birbirine dolaşmış olduğum yerde çakılıp kalmıştım.

"Şu deli adamın sesi bir sana çıkmıyor Güneş. Çünkü sen o adamın aklında değil kalbindesin. İstiyorum ki yuvamda da ol. Ömür boyu Güneş'im ol, kalbimi ısıttığın gibi evimi de ısıt. Işığım, yönüm, huzurum sen ol. Evlen benimle Bahar, evet de ömrümüz bir olsun."

Hayranlıkla başımı sağa yatırmış sevdiğim adamı dinlerken arkamdan yine bölük komutanının sesi geldi.

"Pala için evet de komutanım."

Onun sesiyle askerlerin hepsi aynı anda bağırdı.

"Evet, evet, evet."

Yüzümdeki sırıtışla arkamdaki askerlere baktım. Tekrar önüme döndüğümde Yağız sessizce fısıldadı.

"Ne dersen kabulüm."

O an anladım sabah babamın arayıp iyi karar ver demesini, Yağız'ın kararın ne olursa olsun yanında olacağım demesini. Şimdi anlıyordum...

Biri farkında olmadan beni uyarırken diğeri ne olursa olsun yanımda olacağını söylemişti. İkiside hayatımın merkezindeki erkeklerdi. Beni ne kadar deli etselerde ikisini de çok seviyordum.

Daha fazla sevdiğim adamı bekletmemek adına elimi uzattım.

"Evet. Ömrüm ömrünün olsun."

Sabırla bekleyen Yağız cevabımla kutudaki yüzüğü çıkarıp parmağıma takarken herkes alkışlayarak ıslık çalmaya başladı. Alık alık yüzüğüme baktığım sırada iki eliyle başımı kavrayıp alnımdan öptü. O sırada daha büyük bir alkış tufanı koptu. Islıklar havada uçuşuyordu. Sıkıca birbirimize sarıldık.

Bakışlarım karargah binasına uzanırken pencerelerdeki herkes bizi izlemiş alkışlıyordu. Bu da yetmez gibi Turan albay da bizi izliyordu. Utançla ama bir o kadar da mutlulukla Yağız'a sokuldum. Kalbim ilk defa böylesi bir heyecana kapılmış, kendini kaybetmişti. Korkuyordum, böylesi güzel geçen günlerin yıkılmasından deli gibi korkuyordum...

Dakikalar birbirini kovaladığında geri çekildim. Kahkahalarla ekip yeniden yanımıza geldi. Hepsi alkışlarken utançla yine Yağız'a sarıldım. Sanki bunu bekliyor gibi ekibin hepsi bize sarıldı. Aptalcaydı ama güzeldi. Biz kardeştik. Onlar kardeşlerinin mutluluğunu kutluyordu.

Bir anda beni kollarımdan ve bacaklarımdan tuttuklarında neye uğradığımı şaşırdım. Hepsi birden beni havaya fırlattığında bu iş biraz asker uğurlamasına dönmüştü. Havaya her atıldığımda kahkahalarımın yanında bağırdım.

"Deli misiniz siz? İndirin beni. Asker mi uğurluyorsunuz manyak herifler?"

Yağız'ı havaya atmak yemiyordu tabii, beni atmak daha kolaydı.

Halime dayanamayan Yağız bu şamataya son verirken sağ salim yere bastığımda yapacağını da yapmıştı.

"Yeter lan artık, dağılın hepiniz." Sert mizacını bana çevirdiğinde göz kırptı. Sesi artık fısıltıdan ibaretti. "Bakmayın Güneş'ime."

☀☀☀

İşten dönüşte eve birlikte gelmiş, Yağız'la merdivenleri bile el ele çıkıyorduk. Dışarıdan aldığımız pizza ve abur cuburlarla ilerlerken Gökhan bizden önce davranarak sevdiği kadına ulaşmak için önden gitmişti.

Kısa süre sonra kapıya ulaştığımızda aralık bırakılmış halde bulduk. İçeri girdiğimizde kapıyı kapattım. Mutfaktan çıkan Leyla gülümseyerek elimdekilere uzandı.

"Hoş geldiniz."

Poşetleri uzatırken sırıtmaktan ağrıyan kaslarıma yenisini ekledim.

"Hoş bulduk."

Yağız da başını eğerken Leyla elindeki poşetleri yere bıraktığı gibi çığlığı bastı.

"Bahar!"

Suratındaki şok ifadesiyle ne olduğunu anlayamazken Gökhan oturma odasından fırlamıştı. Elimi kavrayan Leyla yüzüğüme bakarken tekrar cırladı.

"Bu tek taş."

Yağız kulağındaki çınlamaya engel olmak için elini kulağına götürürken Gökhan homurdanıyordu.

"Bu kızlar niye böyle tepki veriyor anlamıyorum lan?"

Sırıtarak yüzük olan elimi havada salladım.

"Evlilik teklifi aldım da."

Bir anda beni kendine çekip sarılan kadınla şaşırsam da hemen toparladım. Leyla böyleydi. Artık onu az çok tanıyordum. Tepkileri anlıktı ve bunları saklama gereğinde bulunmuyordu. Ne yaşıyorsa bunu en başta

yüksek bir duyguyla yaşıyor, hissettiklerini göstermekten çekinmiyordu. Gökhan'ın yediği tokatlar da bundan olmalıydı.

Geri çekildiğimizde Leyla tekrar yüzüğe baktı. "Ay çok güzel." Başını Yağız'a çevirerek gülümsedi. "Tebrikler enişte."

Yağız'ın da en çok bugün yüzü gülüyordu sanırım.

"Sağ ol."

Gökhan Leyla'nın yoğun ilgisine tepkisiz kalamamış olacak ki araya girdi.

"Çok beğendiysen alayım sana bir tane."

Leyla bakışlarını Gökhan'a diktiğinde hala holün ortasında ayakta dikiliyorduk. Saçlarını arkaya savurarak tek kaşını kaldırınca ben bile Leyla'nın ne diyeceğini merak ediyordum.

"Tek taş alacak kadar param var Gökhan. Benim beğendiğim şey yüzükten öte anlamı. Aynı anlamı verebilir misin?

İkiside birbirinin gözünün içine bakarken Gökhan'ın dumura uğradığı çok açıktı. Lafı değiştirmek adına araya girdim.

"Iıı... şunları mutfağa koysak iyi olur."

Yağız da bana uyarak yerdeki poşetleri aldığında birlikte mutfağa geçtik. Elimizdekileri tezgaha bırakırken Yağız gülüyordu.

"Gökhan hayatının şokunu yaşıyor."

Kıkırdayarak ona katılmadan edemedim.

"Leyla içinde bir Leyla daha saklıyor."

☀☀☀

Hep birlikte masaya oturmuş pizzalarımızı yerken 'harika' bir kutlama yapıyorduk. Karşılıklı çiftler olarak ilişkimizde yeni kapılar aralamıştık ama bunu dışarıda bile kutlayamıyorduk. Gökhan sevdiği kadına elleriyle pizza yedirirken gülerek yandan bir bakış attı.

"Biliyor musun Leyla, bu ikisi bir zamanlar pizza için birbirine girmişti."

Pizza dilimi elimde ısırdığım parçayla öylece kaldığımda Yağız'la göz göze geldik Leyla bize şaşkınlıkla bakarken ikimizde kahkaha attık.

"Gerçekten mi?" diyen Leyla ile Yağız beni kendine çekerek başımdan öptü.

"Böyle cici cici görünüyor ama cadının teki normalde."

Yapay bir kızgınlıkla Yağız'a bakıp Leyla'ya döndüm.

"Çok açtım ve onlara gelen pizzayı çaldım ya da çalmaya çalıştım."

Gökhan aklına gelenle kahkaha attı.

"Sonunda ikisi de yiyemediler."

Ters bir bakış attım Gökhan'a.

"Sizin yüzünüzden."

Yağız iyi tarafından bakmayı tercih ediyordu.

"O sayede benimle ilk yemeğine çıktı."

Homurtuyla kolamdan içtim.

"Fırsatçıydın."

Bundan çekinmedi.

"Hala öyleyim."

Bol kahkahalı yemekte Leyla'nın yoğun isteğiyle Yağız'ın evlilik teklifini anlatmış, hatta bu da yetmez gibi bire bin katmıştım. Yağız'ın ne ayaklarıma kapanması kalmıştı ne de yalvarışları. Gökhan ve Leyla kahkahalarla gülerken Yağız da sırf bana karşılık olsun diye öncesinde benim evlenmek için yol yaptığımı, yaralı halde evlenmeyi sayıkladığımı ve sırf bana kıyamadığı için evlilik teklifi ettiğini anlatırken bu sefer de ben somurttum.

Hep birlikte masayı toplayıp aldığımız çerezler ve abur cuburlarla koltuklara yerleştiğimizde yapacak pek de bir şeyimiz yoktu. Kumandaya uzanırken Leyla beni durdurdu.

"Bir dakika, bir dakika." Hepimizin dikkatini üzerine çektiğinde gülümsedi. "Nasıl kutlama bu? Bizden çok sizin için kutlama yapmamız lazım."

Dudak bükerek sevdiğim adamın kolları arasına sığındım yeniden.

"Daha iyi bir seçeneğin var mı?"

Telefonunu karıştıran kadın açtığı dans müziğiyle ayağa kalktı.

"Sizi piste alalım."

Yağız da ben de şaşkınlıkla ona bakarken ısrar etmek yerine Gökhan'a döndü. Üzerinde sabah girdiği elbisesi, topladığı saçlarını açmış, uzun kirpikleri ve güzel gözleriyle biraz eğilerek Gökhan'a elini uzattı.

"Güzel bir şarkı ve seven bedenlerin kalplerine uyan ritmiyle birleşen dans en güzel kutlama."

Gökhan hayranlıkla karşısındaki kadına bakarken her seferinde sanki yeniden etkileniyordu. Leyla'nın çocuksu ama bir o kadar da cıvıl cıvıl kalbi Gökhan'ın ağır kalbinin üzerinde balerin gibiydi. Ne kadar da zıtlardı. Ama Gökhan'ın neşesi de Leyla oluyordu.

İç çekerek Leyla'nın elini kavrayan Gökhan ayağa kalktı. Karşısındaki kadının belini sararken sadece gözlerine bakıyordu.

"Sen gerçek olamazsın."

Leyla bunu kanıtlamak ister gibi sevdiği adamın yanağına küçük bir öpücük bıraktı.

"Bir daha düşün."

Gökhan dudağındaki kıvrımla diğer yanağını uzattı.

"Biraz daha kanıta ihtiyacım var."

Leyla Gökhan'ın koluna çimdik attığında Gökhan'ın suratı buruşurken yanımdaki adam hareketlendi. Ayağa kalkarak elini uzattı.

"Pisti onlara bırakacak değiliz. Gözleri çift görsün."

Gülerek Yağız'ın elini kavradım. Sıkıca tutup beni kendine çektiğinde kolları arasındaydı. Ellerim omuzlarında gözlerinin içine bakarken belimdeki eliyle beni kendine çektiği gibi bedenlerimizi birleştirdi. Kulağıma gelen fısıltısı içimi yakıyordu.

"Böyle dans edelim. Benden uzakta olma."

Başımı omzuna yaslayıp kendini dansın ritmine bıraktım.

"Yağız..."

Boynuna vuran nefesimle fısıldadığımda sadece mırıldandı.

"Hım..."

Sesimi biraz daha alçalttım.

"Bu gece beraber uyusak olmaz mı?"

Başını eğerek yüzüme bakmaya çalıştı ama ne kadar başarılı oldu bilmiyorum.

"Sen ciddi misin?"

"Hıhı."

Sanki bunu bekliyor gibi dans etmeyi bırakan adamla şaşkınlıkla geri çekildim. Elimden tuttuğu gibi koltuktaki silahını ve telefonunu kavradı. Gökhan ve Leyla ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yağız beni çekmeden Gökhan'a dikti bakışlarını.

"Bu gece eve gelme Kara. Nereye istiyorsan oraya git."

Ağzım bir karış açık kaldığında çoktan Yağız'ın peşinden sürüklenmeye başlamıştım bile. Aşağı inip Yağız'ın evine girdiğimizde ellerimi belimin iki yanına koydum.

"Sana inanamıyorum Yağız."

Beni kendine çekip sarılırken kokumu uzun uzun içine çekti.

"Kaç gecedir doğru düzgün uyumadım. Buna hakkım var."

Tüm sinirim bir anda kaybolduğunda mızmızlandım.

"Kaçar gibi geldik, yanlış anlayacaklar."

İki eliyle yanaklarımı kavrayıp alnımdan öptü.

"Kimin ne anladığı umurumda bile değil. Tek istediğim kokunla uyumak. Beni kimsenin anlamasını beklemiyorum Bahar. Beni sadece sen anla yeter."

Gözlerimi kapatarak başımı eğdiğimde elleri buna izin vermedi.

"Bir ay..." dediğinde göz göz geldik. "Bir ay sonra istemeye gideceğim seni." Şaşkınlıkla gözlerim açılırken o gülümsüyordu. "Bana evet diyerek asrın hatasını yaptın."

Parmağımdaki yüzüğü göstererek tek kaşımı kaldırdım.

"Babam seni vurmadan ben yüzüğü çıkarayım o zaman."

Elimi kavradığı gibi dudaklarına götürdü. Küçük öpücüğü parmaklarıma konarken dudağının kenarını kıvırdı.

"Bırakalım da baban beni vursun ama sen bu yüzüğü sakın çıkartma."

Kollarımı boynuna dolayıp sıkıca sarıldım. Ben bu adama çok aşıktım, ömrümü verecek kadar. Öyle huzur veriyordu ki, öyle mutlu ediyordu ki bana dünyaları da verseler ben hep Yağız diyecektim.

"Dansımıza devam edelim mi?"

Yağız'ın sesiyle başımı omzuna koyup "Hıhı..." diyerek mırıldandım.

Oturma odasının ortasında müziğe ihtiyaç duymadan kalbimizin ritmiyle dans ederken esmer teninin altındaki şah damarını izliyordum. Her bir yutkunuşunu, nefes alışlarını, tenine çarpan nefesimle hareketlenen minik tüyleri izliyordum. Tepkisiz kalamayıp dudaklarımı boynuna bastırdığımda gerilen bedeni görülmeye değerdi. Bana karşı tepkisiz kalamıyor oluşu bile hoşuma gidiyordu.

"Yapma." dedi fısıltıyla. "Kendime güvenmiyorum. Senden ayrı yatacak gücüm de yok."

Başımı kaldırıp kara gözlerine baktım. Ben onun gözleri kadar güzelini görmedim. Renge ihtiyacı yoktu gözlerinin. Onun tüm renkleri bendim. Söylediklerine inat büyük bir arzuyla gözlerimi dudaklarına düşürdüm. Kaşları çatıldı. Belimi saran kolu biraz daha sıkılaştı.

"Sen kaşınıyorsun."

Dudaklarım kıvrıldığında daha fazla konuşmasına müsade etmeden dudaklarımızı birleştirdiğimde kendimi de bir ateşin ortasına attım. Şikayetçi değildim ancak kontrolü kaybetmekten de deli gibi korkuyordum. Yine de güvendiğim bir şey vardı. Biz bordo bereliydik. Aşkta da en tehlikeli anda savunmaya geçebilirdik herhalde. Herhalde diyorum çünkü hiç bunun savaşını vermedim.

Eli yanağımdan enseme uzanan adam sanki günlerdir bunu bekliyor gibi dudaklarımı kasıp kavururken beklediğimden de beter yakıyordu. Göğsüne bastırdığı bedenim onun kolları arasında olmaktan mutlu, aynı zamanda da arsızdı. Ensesine uzanan parmaklarım saç tutamlarını yakalarken tek istediğim belkide tek istediğimiz bu anın bitmemesiydi. Bir çırpıda büyük bir hırsla beni kucağına aldığı an dudaklarımı dudaklarından hiç ayırmadım. Kolları arasında odaya gidiyor olmak bize engel değildi. Yağız dikkatle beni yatağa yatırdığında gözlerimin içine bakıyordu.

"Seninle nasıl olacak bilmiyorum." dedi sık nefesleri arasında. Elim yanağında gülümsedim. Bir yandan da hızlanan kalbimi kontrol etmeye çalışıyordum.

"Öğreniriz zamanla."

Yüzünde şekillenen tebessümle avuç içimi öptü.

"Bütün zamanımı buna ayırabilirim."

Kıkırdayarak kollarımı boynuna doladım.

"O zaman biraz daha zaman ayıralım."

Yağız memnuniyetle tekrar dudaklarıma kapandığı sırada telefonum çalınca ikimizde duraksadık. Elim kalçama giderken arka cebime koyduğum telefonumu zor da olsa bulunduğu yerden çıkarttım. Kimin aradığına baktığımda ise gözlerim kocaman açıldı.

"Annem!"

Panikle üzerimdeki Yağız'ı kenara fırlatarak telaşla ayağa kalktım. Yağız kendini toparlayarak yatağa otururken homurdanıyordu.

"Hay ben böyle işin içine..."

Tedirginlikle odanın içinde dönüp dururken aynı şeyi tekrar ediyordum.

"Annem arıyor, annem arıyor... kesin anlayacak. Ne diyeceğim ben?"

Küçük çocuklar gibi büyük bir suç işlemiş de yakalanmış halde çırpınırken Yağız kolumdan tuttuğu gibi beni kendine çektiğinde kucağındaydım.

"Güzelim sakin olur musun? Kimsenin bir şey anladığı yok."

Büzülen dudaklarımla kirpiklerimin altından bakıyordum.

"Annem anlar."

Yanaklarını şişirip serbest bıraktı.

"Sen bordo berelisin Bahar, kendine gel. Hem bir şey de yapamadık zaten."

Son cümlesi homurtuyla karışık isyan eder gibi çıkmıştı. Gülsem mi ağlasam mı bilemedim ama artık telefonu açmalıydım. Son çalışta

cevaplayarak kulağıma götürdüm.

"Anne."

"Bahar, neredesin kızım?"

Annemin telaşıyla sesimi sakin tutmaya çalıştım.

"Evdeyim anne, nerede olacağım?"

Yağız gülümserken beni kucağına biraz daha çekince koluna vurdum.

"Öğlenden beri aramanı bekliyorum Bahar, aşk olsun. İlk anneni ararsın sanmıştım."

Annemin sitemiyle ne yaptığımı anlamaya çalışırken elim alnıma gitti. Tabii ya babam evlilik teklifini biliyorsa annem de biliyordu.

"Anne ben..."

Arkadan Burçak teyzemin sesi geldi.

"Beni de aramadın be kızım ayıp."

Bu da yetmez gibi Arya teyzem de eklendi.

"Allah'tan ajanlarımız çok da öğrendik tüm detayları."

Hayretle dudaklarım aralandı.

"Yok artık."

Yanı başımdaki Yağız da konuşmaları duyarken kaşları havada bana doğru eğilmişti.

Burçak teyzem tekrar araya girdi.

"Ay o yüzüğün fotoğrafını atıyorsun hemen."

Arya teyzem hala detay derdindeydi.

"Tam olarak ne dedi, nasıl cevap verdin? Ay anlatsana."

Annemin derdi başkaydı.

"Düğün ne zaman?"

Şaşkınlıkla sırıtan Yağız'a baktım.

"Düğün mü?"

"İki üç aya hallederiz." diyerek sadece dudaklarını kıpırdatan Yağız'la "Oha." dedim birden.

Arya teyzem kahkaha attı.

"Aha şoka girdi kız. Hemen düğün denir mi?"

Burçak teyzem malını iyi biliyordu.

"Bu kızı evlendirdin evlendirdin İnci yoksa bu kız nikah masasına zor oturur."

Annem çok dertliydi.

"Yapılacak bir sürü şey var. İstemeye ne zaman gelirler acaba."

Yağız yine memnuniyetle gülümsedi.

"Bir ay sonra."

Gözlerimi belerterek telefonu kendimden uzaklaştırdım.

"Pala kes sesini."

Yağız sanki onu terslememişim gibi gülerken telefonu tekrar kulağıma götürdüm.

"Hanımlar bu konuları sonra konuşsak." Yutkunup devam ettim. "Anne... Babam ne dedi?"

Diğer ikili kahkaha atarken komik olan şeyi ben de merak ediyordum.

"Baban delirdi önce, bütün gün evde terör estirdi. Senin cevabını bekledi saatlerce, evet dediğini duyunca yıkım yaşadı ama toparlanır merak etme."

Omzuma küçük öpücükler bırakan Yağız duyduklarıyla elini saçlarına götürerek büyük bir zafer kazanmış gibi çapkın bir bakış attı. Gözlerimi devirerek kuruyan dudaklarımı ıslattım.

"Anne ben babam üzülsün istemiyorum."

Annem sesini yumuşatarak beni ikna etmek istercesine şefkatli sesiyle açıkladı.

"Merak etme kızım. Yağız babanı arayıp izin istemiş. Aferin ona, çok akıllı, saygılı bir çocuk. Baban onay vermese o evlilik teklifini zor alırdın."

Bakışlarım Yağız'ı bulunca kalbim eridi gitti. Elimi uzatıp yanağını okşadım. Bu şu an yapabildiğim tek şeydi. Gözlerini kapatıp açtığında derin bir nefes aldım.

"Pekala, artık kapatalım mı?"

Teyzelerim öpücüklerini gönderirken annem farklı yerden girdi.

"Selam söyle yanındakine."

Alt dudağımı ısırarak yandan bir bakış attım.

"Leyla'ya mı? Söylerim..."

Diğerleri yine kıkırdarken annemin sesi imalıydı.

"Yok kızım o Mecnun, Leyla olan sensin. Söyle de elini çabuk tutsun."

Yüzüme kapanan telefonla boş boş ekrana baktığım sırada Yağız büyük bir kahkaha attı.

"Seviyorum kaynanamı, zeki kadın."

Çattığım kaşlarımla Yağız'ın omzuna vurdum.

"Çok komik."

Beni sıkıca sararak yanağıma uzun bir öpücük bıraktı.

"Seviyorum seni."

Kollarımı boynuna dolayarak sıkıca sarıldım.

"Bende, hem de Leyla olacak kadar."

Belimden tutarak beni yatağa yatıran adama itaat ettim. Üzerimizi örtüp beni sıkıca sardı. Alnıma dudaklarını bastırarak kokumu uzun uzun içine çekti.

"Bu gece en güzel gecelerimden biri olacak. Bana evet dedin, kollarımdasın, kabus da görmezsem bal kaymak demek."

Ellerim göğsünde çenesinden öptüm. Başımı göğsüne yerleştirip mırıldandım.

"Görmeyeceksin Yağız. Bundan sonra bize dair güzel olan ne varsa hayallerimiz rüyalarımız onlar olacak."

Başıma kondurduğu sayısız öpücükle fısıldadı.

"Benim bir tek hayalim var Bahar. Bütün umutlarımı o hayale bağladım. O da tek bir kadının parmağına yer edip mühür oldu. Benim umudum artık senin parmağında."

☀☀☀

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

Alıntı ve duyurular için İnstagram@soylumery hesabımı ve Wattpad hesabımı takip etmeyi unutmayın.

Lütfen 'a dokunun

Görüşmek üzere hoşça kalın

47. Kader Oyunu

Merhaba

Bol bol satır arası yorum bekliyorum. Düşüncelerinizi yazın mutlaka. Ben de motive olayım

Keyifli okumalar

6 Nisan...

Aynı meslekten iki kişinin bir araya gelmesi şans mı yoksa şanssızlık mı? Aşk aynı mesleğe ait iki insanı tolere edecek kuvvette sahip mi?

Onu bunu bilmem de her insan kendi mesleğinin kurdudur. Bizde ise herkes kurttur.

Hayat insanın başına neler getirir bilinmez ama sürprizler de kaderin insanla oyunudur elbet. Siz hayal eder, keyfinize göre yaşarsınız sonra kaderin zoruna gider ve oyun başlar. Bir bakmışsınız kendinizi olmayacak şeylerin içinde bulmuşsunuz.

Hepimiz kaderin oyunuyla baş başaydık. Ya kazanacaktık ya da kaybedecektik. Bildiğimizi sanıp bilmediğimiz şeyse kaybettiğimizde bile kazanmış olma ihtimalimizdi. Kazandığımızı sandığımızda ise kaybetmek.

Bir ay geçmişti Yağız bana evlilik teklifi edeli. Söz de bir ay sonra istemeye gidecekti ama sus pus olmuştu nedense. Sadece bekliyordum. Aslında acelem de yoktu ama Yağız gibi bir adam durmazdı. Söylediğini yapmakta da gecikmezdi. Sadece sebebini merak ediyordum.

Spor odasına inmiş karşımdaki kum torbasıyla savaş verirken aklım düşmanımda değil, hep başka yerlerdeydi. Yine de gardımı almış karşımdaki kum torbasını yumrukladığımda içeriye girenlere takıldı bakışlarım. Yağız, Gökhan, Emirhan ve hemen arkasından Aykut girerken pek bir havalılardı. Yağız dikkatle beni izleyerek yanıma adımladığında diğerleri yanlara dizilen banklara ilerlemeyi tercih etti.

Kum torbasının arkasına geçip tutarken başını yana doğru eğerek tek kaşını kaldırdı.

"Beni mi hayal ediyorsun?"

Gözlerimi devirerek sert bir yumruk daha indirdim.

"Nereden bildin?"

Dudağının kenarını kıvırdığında çok yakışıklıydı. Aklımı başımdan alacak kadar.

"Yumrukların fazla sert." Ona ters ters bakarken kum torbasının önüne geçerek gülümsedi. "Gerçeği burada."

Özgüvenle karşımda dikilen adamı boydan aşağı süzerek dudağımın kenarını kıvırdım. Madem dayak yemek istiyordu benim için sorun değildi.

Ani bir hızla yumruğumu savurduğum gibi son anda kendini geriye atarak kurtardı. Buna fırsat vermeden bir yumruk daha geçirdiğimde yana doğru savrulduğu gibi yumruğum kum torbasını buldu. Hırsla bir tekme salladım. Son anda bacağımı koluyla bedeni arasında sıkıştırırken bana hayretle bakıyordu.

"Seni bu kadar kızdıracak ne yaptım?"

Bacağımı geri çekmeye çalıştığımda bırakmadı. Ona doğru uzanarak dudağımdaki kıvrımlarla yakasını kavradım. Sinsi bakışlarım yapacaklarımı gizlemek içindi.

"Biricik sevgilim bana ne yapmış olabilir ki?"

Gözlerini kısmış bana bakarken kendimle birlikte onu da arkaya doğru çektiğim gibi yere düştük. Sırtımın üzerine düşüşümü yavaşlatmak için çökerken onu da üzerimden yere savurmuştum. Bir anda kendini yerde bulan Yağız toparlanırken ekip bizi keyifle izliyor olacak ki alkışlamaya, ıslık çalmaya başladılar.

Sırıtarak onlara reverans yaparken bir anda kendimi üzerimdeki ağırlıkla yerde buldum. Üzerimdeki koca bedene hayretle bakıyordum.

"İnanamıyorum sana Yağız."

Ters bakışlarıma aldırmadan sırıttı.

"Benimle evlenmek için can atıyorsun değil mi?"

Dumura uğramış halde gözlerinin içine bakarken ilk defa yanaklarım bu kadar kızardı sanırım. Ne cevap vereceğimi bilemeden omuzlarına bastırdığım ellerimle onu itmeye çalışarak suç bastıran çocuklar gibi cırladım.

"Kalk üzerimden! Hep aynı şeyi yapıyorsun."

Milim dahi kıpırdamayan adam sırıtmakla meşguldü.

"Seni başka türlü zapt etmek mümkün değil. Küçük bir panter gibisin." Diğerlerinin duymasına müsaade etmeden fısıldadı. "Korkma, seni isteyeceğim."

Her şeyi anlamasına sinir olsam da bozuntuya vermemek adına yerde yatmanın verdiği ölçüde burnuma havaya kaldırdım.

"Aklıma bile gelmedi." Bir zamanlar parmağımda olan yüzüğün yokluğunu göstermek ister gibi elimi aramızda salladım. "İnan bana hiç sorun değil."

Bir anda değişen suratıyla parmaklarımda gezen ters bakışlarından faydalanıp onu üzerimden geriye savurdum. Yerimden kalktığım gibi kaçarken Yağız'ın bağırışını duyuyordum.

"Bahar, buraya gel çabuk."

Öfkeyle peşimden gelen adamdan kaçmak için giyinme odasına girerek hızla kapıyı kapattım. Fakat hemen arkamdan sert bir şekilde açılan kapı ve karşımda kızgın bir boğa gibi dikilen adam şaşılacak bir durum değildi. Yakamı kavradığı gibi beni duvara yasladığında bir elini duvara yaslayarak üzerime doğru eğildi.

"Yüzüğün nerede Bahar?"

Onun bu kızgın hali bende sırıtma isteği yaratıyordu. Biliyordum ki şu an vazgeçmiş olmamdan deli gibi korkuyordu. Belki yaptığım ona haksızlıktı ama onun ilgisini, kıskançlıktan kararan gözlerini görmek ego tatmini gibiydi. Beni kaybetmekten korktuğunu saklamaya çalışsa da ben onun içinde yatanı biliyordum.

"Beni sıkıştırmaya devam edersen birazdan sert bir tekme yiyeceksin."

İmalı sözlerimle ne demek istediğimi hemen anlarken aramızdaki mesafeyi kapatarak bunu engellemeye çalışsa da ifadeleri tam aksi şekildeydi. Korku ve cesaretin vücut bulmuş haliydi sevgilim.

"At hadi... Bu gidişle işine yaramayacak bir adam olacağım. Kendim ettim kendim buldum dersin artık."

Gözleri gözlerimde dudaklarımı birbirine bastırdım. İşte bunu beklemiyordum. Bakışlarımı kaçırarak başımı yana çevirdim. Şu andan sonra gözlerine bakmak zordu.

"Yok canım artık, o kadar da değil."

Mırıltımla çenemi kavradı. Bizi tekrar göz göze getirdiğinde dudağında küçük bir kıvrım vardı.

"Ne o kadar değil?"

Alaylı çıkan sesiyle suratım asıldı.

"O kadar sert vurmadım, bir şeyi yoktur yani."

Omuz silkerek topladığım saçımdan firar eden bir iki teli kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Bilemiyorum artık, deneyip göreceğiz."

Gözlerim bir anda büyürken yanaklarımın alev alev yandığını hissediyordum. Kaçmak adına itelerken cırladım.

"Giderek edepsiz bir adama dönüşüyorsun. Seninle hiçbir şey denemeyeceğim."

İki elimi de bileğimden sıkıca kavradığında hareket edemedim.

"O yüzden mi yüzüğünü çıkarttın?"

Kırılgan sesi ne kadar gizlemek istese de kendini belli ederken adı fısıltı gibi döküldü dudaklarımdan.

"Yağız..."

Alnıma sıcacık dudaklarını uzun uzun bastırdı. Tenimden ayırmadığı dudaklarından çıkan nefesi bulunduğu yeri yakıp geçiyordu.

"Bana evet dediğinden beri umudum var benim. Umudumu kırma."

Elimi boynumu götürdüğümde hareketliliğimi fark etmiş gibi alnını alnıma yasladı. Boynumdaki künyemi çıkartınca yanında sallanan yüzüğe takıldı bakışlarımız. Dudaklarımdaki kıvrımla gözlerinin içine bakıyordum.

"O hep benimle."

Enseme uzanan parmaklarıyla başımı kaldırdığı gibi dudaklarıma kapanmakta gecikmedi. Sıcacık busesi dudaklarımı esaret içinde kıvrandırırken ben kalbimi onun avuçlarına bırakmaktan vazgeçmeyecektim.

***

Turan albayın bizi toplantı odasına çağırmasıyla hepimiz yerimizi almıştık. Yağız'ın karşısında onu keserken onun bakışları da benim üzerimde geziyordu. Ayağıma yediğim tekmeyle gözlerimi kıstığımda Yağız dudağının kenarını kıvırmış, bir eli masanın üzerindeki kalemle oynarken benimle uğraşmaktan oldukça memnun görünüyordu.

Onun bu çocuksu hallerine gözlerimi devirmeden edemedim. Yine de seviyordum. Ben onun her çocuksu tavrını, her kıskançlığını, kiminle ne yapsam aynısını yapmak istemesini seviyordum.

Turan albay içeri girdiğinde hepimiz toparlanarak ayağa kalktık. Hazır ola geçip selam durdurduğumuzda sesi sert olsa da içerde bir yerlerde samimi bir tona sahipti.

"Nasılsınız çocuklar?"

Hep bir ağızdan aynı anda ortak cevabı verdik.

"Sağ ol."

Turan albayın oturmamızı işaret etmesiyle hepimiz yerlerimize oturduk. Dik bir konumda tam bir asker edasıyla verilecek emri beklerken Turan

albay farklı bir yoldan ilerlemeyi seçti.

"Üsteğmen Gökhan Görgün, yeni rütben vatanımıza ve milletimize hayırlı olsun."

Hepimizin tebessümle birleşen bakışları Gökhan'ı bulduğunda omuzları dik, başını aşağı eğip kaldırdı.

"Sağ olun komutanım. Layık olmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

Turan albay samimiyetle karşıladı.

"Aferin evladım."

Yağız omzuna vururken rütbe atlayan Gökhan'ın yıldızlarının tozunu alır gibiydi.

"Öyle beleşe olmaz oğlum, ıslatacağız herhalde."

Bu fırsatı kaçıramazdım.

"Eklenen yıldızın kuyruğu yamuk duruyor Kara, doğrultmak lazım."

Aykut hemen fikir sundu.

"İlk üsteğmen maaşıyla yemek yeriz artık. O para kardeşlere gitmeyecekte kime gidecek?"

Emirhan kıs kıs gülerken yine Gökhan'ı çileden çıkartma peşindeydi.

"Lan kesin hepsini kaküllüye yedirir. Biz de avucumuzu yalarız. Hanım köylü o."

Gökhan tehditkar bakışlarını Emirhan'a diktiğinde ben bile tırsarken Emirhan neyine güveniyordu anlamıyordum.

"Şuradan çıkalım ben sana göstereceğim hanım köylüyü."

Gökhan dudaklarının arasından tıslarken Turan albay kontrolü tekrar eline aldı.

"Şamatanıza sonra devam edersiniz." Yeniden ciddiyete büründüğünde hepimize tek tek baktı. "Yeni bir operasyon için buradayız." Merakla sözlerinin devamını beklerken kimseden ses çıkmıyordu. "Sınır köylerimizden birinde yapılacak sünnet düğününe Karayılan lakaplı teröristin katılacağını öğrendik. Sizden istediğimiz bu sünnete sizin de katılmanız."

Turan albay sorun var mı der gibi gözlerimizin için bakarken Yağız elini çenesine götürdü.

"Biz nasıl katılacağız? Yabancı olduğumuzu anlayacaklardır."

Gökhan kesin çözümden yanaydı.

"Direkt baskın verelim, sıkalım kafasına."

Emirhan hoşlanmıştı sanırım.

"Hay ağzını öpeyim."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken Gökhan yine sabretmeye çalışıyordu.

"Ulan!"

Turan albay boğazını temizleyerek yanındaki her zamanki askerine el işareti yaptığında karşımızdaki dev ekran açıldı. Ekranda beliren adam hepimizin bildiği kırmızı listede aranan teröristlerdendi. Biz bu listeye kim eklenirse adımız gibi bilirdik. Biz onların yüzünü onlardan iyi bilir, gördüğümüz yerde cellat olur can alırdık.

Bakışları Yağız ve bende gezerken eliyle de işaret ederek bakışlarına destek verdi. "Siz evli çift olarak orada olacaksınız. Bu şekilde dikkat çekmez. Köye Mahsun ağanın davetlisi olarak gideceksiniz. Sünnet onların yeğenine ait. Bir gün önceden yerleşeceksiniz. Gökhan, Aykut ve Emirhan da gece köye sızarak yanınıza gelecek. Aşırı kalabalık olacağı için arada kaynayacaklardır. Zaten aşirete ait sünnet düğünü olacağı için dışarıdan gelen çok olacak."

Biraz düşünceli halde elime aldığım kalemle oynarken mırıldandım.

"Bize oyun oynamadıklarını nereden bileceğiz?"

Turan albay ellerini masaya yasladığında öne doğru eğildi.

"Bilemeyiz ama Mahsun ağa kendi askerine ihanet edecek biri değildir. Daha önce de bize önemli istihbarat sağladı."

Yağız da benim gibi rahat değildi sanırım.

"İyi de biz bu adamı orada yakalarsak ondan bilmeyecekler mi?"

Turan albay başını onaylar şekilde yavaş yavaş aşağı yukarı salladı.

"Bu yüzden siz yakalamayacaksınız. Siz gözlem yapıp gerekirse destek vereceksiniz. Bu işi çocuklar halledecek. Alamıyorsanız sıkın kafasına. Ölüsü dirisinden iyidir."

***

Köye uzun bir süre sonunda ulaştığımızda hiçbirimiz askere benzemiyorduk. Hepimiz buraya ait yöresel kıyafetlere bürünürken kamuflajın verdiği rahatlık hiç bir şeyde yoktu doğrusu. Gece vakti geldiğimiz köyde yarı yolda arabadan indirdiğimiz ekip gizlice sızma yaparken Yağız ve ben normal misafir gibi geldik. Hepimiz Mahsun ağanın evinde toplandığımızda sadece sayılı kişi burada olduğumuzu biliyordu.

Kocaman salonda oturmuş bize ikram edilen kahveye uzandığımda karşımdaki kızın çekingen bakışları küçük bir tebessüm sunmama sebep oldu. Simsiyah örgülü saçları ela ile yeşil arası gözleri kalın kaşları, çok hoş

duran biçimli dudakları ve gözlerindeki siyah kalemle abartısız, doğal bir o kadar da ilgi çekici bir güzelliğe sahipti. Üzerine giydiği bol kıyafetler kilosunu saklasa da fazla olduğunu sanmıyordum. Yaşı da yirmi yirmibeş arası duruyordu ama daha küçükte olabilirdi. Burada gördüğüm kızlar havasından mıdır bilinmez genelde yaşından daha olgun duruyordu.

Herkes kahvesini aldığında Mahsun ağa ikramda bulunan kızlara çıkmalarını işaret etti.

"Kapıyı kapatın."

Herkes çıkıp kapıyı kapattığında içeride sadece Mahsun ağa ve oğlu kaldı. Mahsun ağa ellisini geçmiş, başında kasketi, kırlaşmış sakalları, kilolu, göbeğini sıkıştıran gömleğinin üzerindeki lacivert yeleği ve dizini kırıp sedirin üzerinde oturmuş, bir kolu sedirin başında, elindeki kahverengi tonlarındaki iri taşlara sahip tesbihi ve kahvesiyle tam bir ağa izlenimi veriyordu. Oğlu ise daha orta yaşlarda, çok az göbekli, tıpkı babası gibi takım elbiseli, siyah saçları şakaklarından yer yer geriye doğru açılmış, babasının yanında elleri önünde saygınlığını korumak ister gibi duran, arada kaçamak bakışlarının üzerimde gezdiğini görsem de bunu fark etmiyor gibi yaptığım bir adamdı. Belli ki ilgisini çekiyordum. Babası onu odadan çıkartmadığına göre asker olduğumuzu biliyordu ve beni bu sebeple de sorguluyor olabilirdi.

"Adamın yarın geleceğinden emin miyiz Mahsun ağa?"

Elindeki fincanı önümüze bırakılan minik sehpalara koyan Yağız haklı bir merakın içerisindeydi. Mahsun ağa kalın, kırlaşmış kaşlarının altından bize bakarken kahvesinden gürültülü bir yudum aldı.

"Gelecektir evlat. Bu sünnet onun da yeğeninin. Gündüz vakti olmasa da gece gelecektir."

Merakla içemediğim ya da içmek istemediğim kahveyi bırakarak yerimde kıpırdandım.

"Yeğeni olduğuna göre sizin de akrabanız. Size güvenmeli miyiz?"

Elindeki fincanı koltuğun başına yaslayan adam küçük bir tebessüm etti.

"Bizde kalleşlik olmaz kızım. Biz vatana ihanet edenin değil askerin yanındayız."

Söyledikleri hoşuma gitmiş olsa da yine de şüpheci olmaktan vazgeçemiyordum. Kendi vatanına, toprağına, askerine, polisine ihanet eden o kadar çok kişi görüp duymuştum ki şüphede olmam normaldi. Bunun doğusu, batısı, kuzeyi, güneyi de yoktu. İhanet her yerde vardı.

"Öğrenmelerinden de korkmuyorsunuz o zaman?"

Benim zorluyor oluşumdan sebep Mahsun ağanın oğlu hiddetle ayağa kalktı.

"Biz korkak değiliz. İtten korkacak olsak size yardım etmezdik."

Yağız öne doğru çıktığında Gökhan her zamanki gibi yatıştırma görevini üstlendi.

"Bizi hoş görün Mahsun ağa. Biz herkesten şüphe eder, herkesi sorgularız. Bize dost olanı da canımız pahasına koruruz."

Mahsun ağa oğluna oturması için işaret ettiğinde bakışları Gökhan'daydı.

"Bizim soyumuz bu topraklarda köklendi. Devletimiz, bayrağımız var olsun. Bizim size inancımız tam."

Herkes başıyla bu durumu memnuniyetle onaylarken Yağız daha ılımlı bir hale büründü.

"Bu adam buraya gelecekse yalnız da olmayacaktır. Bir tahmininiz var mı?"

Mahsun ağa düşünceli bir halde elini çenesine götürerek sakallarını okşadı.

"Yalnız olmayacaktır. En az üç dört kişiyi hesaba katmak gerekir."

Yağız düşünceli bir halde bana baktığında kara gözleri yaptığı hesabı açıkça ortaya koyuyordu.

"Bizim bu adamı canlı almamız lazım. Tabii bir de sizi de riske atmamak gerekir." Herkes sessizce cümlesinin devamı beklerken öne atıldım.

"Ben..."

Daha ilk kelimemi söylediğim an Yağız'ın hiddetle bakan kara gözlerine dili de eşlik etti.

"Sen... benim emrimin dışına çıkmayacaksın."

Gözlerimi devirerek sessiz kalmayı seçtim. Şimdi Yağız'la tartışacak ortamım yoktu.

Mahsun ağa ortamdaki gerginliği anlamış gibi oğluna uyaran bir bakış attı.

"Biz sizi odalarınıza gönderelim. Sabah detaylıca konuşuruz." Hepimiz ayaklanırken Mahsun ağa karar verememiş olacak ki bakışları benimle Yağız'ın üzerinde geziyordu. "Size nasıl yapsak?" dediğinde Yağız elimi kavradı.

"Karımla aynı odada kalsak iyi olur."

Alık bakışlarımla Yağız'a bakarken ilk defa bana karım diyen adama takılıp kaldım. Gerçi parmağımıza rol icabı taktığımız alyanslar da bunu destekler nitelikteydi.

Bizi üst katta bir odaya alırken diğerlerini alt katta gizlenebilecekleri bir odaya aldılar. Yağız'la girdiğim odayı kontrol ettiğimde etrafta yer yastıkları, minderler ve yere serili dokuma halılar vardı. Ayrıca gömme dolap dışında pek kayda değer bir şey yoktu. Etrafta gezdirdiğim bakışlarım Yağız'ı bulduğunda o da benim gibi odayı incelemekle meşguldü.

"Demek karınla aynı odada kalmalısın."

Cam kenarına giderken bana cevap vermeyi ihmal etmedi.

"Seni bütün gece boyunca yalnız bırakacağımı düşünmedin herhalde."

Perdeyi aralayıp kenarından dışarıyı gözetleyen adam aslında olması gerektiği gibiydi.

"Fazla tedbirlisin. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Başını kısa süreliğine bana çevirip tekrar dışarıya odaklandı.

"Bana kim bakacak?"

Gözlerimi devirip ortada duran yer yatağı ve üzerinde örtülü olan yün yorganı geçerek Yağız'ın yanında durdum.

"Çocuk mu kandırıyorsun?"

Belimden tutarak beni kendine çektiği gibi göğsüne yasladı. Çenesi başımın üzerinde bir yandan da hala dışarıyı izliyordu.

"Seni kandırmak ne mümkün." Konuyu değiştirmek adına parmağıyla koca avlunun ilerisini karanlık izin verdiği ölçüde işaret etti. "Avcı'yı buralarda bir yere konumlandırabiliriz."

Gösterdiği yere dikkatle bakıp ona doğru döndüm.

"Lafı değiştirme."

Yanağımı koca eliyle kavrayıp alnımdan öptü.

"Sen yanımda olmasan bana zarar. Bütün gece uykusuz mu kalayım? Hem tedbiri severim. Kokunu tedbirli olmaktan bile çok seviyorum. Benimle uyuyacağın fırsatı da her türlü değerlendiririm. Hatta en sevdiğim operasyon bu olmuş olabilir."

İç çekerek yere serili yatağa baktım.

"Biraz dinlenmekte fayda var. Yatalım da en sevdiğin operasyon boşa gitmesin."

Dudağındaki kıvrımla beni yatağa çekti. Bizim için bırakılan kıyafetler ikimizin de ilgisini çekmiyor olacak ki üzerimizdekilerle yorganın altına girdik. Yağız belime uzanarak üzerimdeki ince kazağın altında sakladığım belime sabitlenmiş silahı alıp yastığın altına yerleştirdi. Aynı şekilde kendininkini de yastığın altına koyduğunda sağ kolunu başımın altından geçirerek beni kendine çekti. İkimizde sırt üstü yatmış tavanı izliyorduk.

Oda karanlıktı ama gözlerimiz alışmıştı. Bir de sık apartmanlar bulunmadığı için ay daha güzel aydınlatıyordu odayı. Elimi havaya kaldırıp parmağımdaki sahte alyansa baktım.

"Gerçekten evli gibi olduk."

Tıpkı benim gibi elini havaya kaldıran Yağız ellerimizi bir araya getirdi.

"Geleceğin provası gibi düşün."

Başımı yana çevirerek bakışları ellerimizde olan adama baktım. Yüzünün sadece yarısını görebiliyordum. Esmer tenine vuran ay ışığı da onu kurtaramıyordu. Bronz teni parlasa da yine de karanlıktı.

"Evlenebilirsek tabii."

Başını benden tarafa çeviren adamın bütün yüzü karanlıkta kaldı. Kara gözleri net olmasa da nasıl baktığını tahmin etmek zor değildi.

"Şüphen mi var?"

Ona doğru dönerek elimi göğsüne yerleştirdim.

"Hayır... sadece ölüm bize çok yakın. Yarınımızı bile bilemeyiz."

Tıpkı benim gibi bedenini benden tarafa çevirip göğsündeki elimi kavradı. Dudaklarına götürerek öptü.

"Eğer bir gün şehit olursam sakın arkamdan ağlama ve yasımı tutma. Kendine iyi bir adam bul."

Şaşkınlıkla baktığım yüzünü net görebilmek için başımı biraz geriye çektim.

"Delirdin mi sen? Yine deli deli konuşuyorsun."

Gülümseyerek tekrar beni kendine çekti.

"Ben hayatta olmadıktan sonra kendini yalnızlığa hapsetmeni istemem Bahar. Seven sevdiği mutlu olsun ister. Ömür boyu yas tutmanı istemem."

Beni deli gibi kıskanan adamın şu söylediklerine inanamıyordum. Ben niye onunla aynı düşünemiyordum peki?

"Eğer olur da şehit olursam sakın başka kadına bakma Yağız. Gerekirse ömür boyu yasımı tut yoksa hayalet olarak gelir seni kurşuna dizerim."

Küçük bir kahkaha attığında sesi duyulmasın diye elimle ağzını kapattım. Elimi dudaklarına bastırarak öpüp çektiğinde dudağında hala eşsiz kıvrımlar vardı.

"Bana diyorsun ama senin ruhun bile kıskanç."

Huysuzca arkamı döndüğüm sırada ondan uzaklaşmama izin vermeyerek belimden çektiği gibi göğsüne yasladı. Yanağını yanağıma yaslayıp fısıldadı.

"Sana bir şey olursa yaşayabilecek kadar güçlü olacağımı sanmıyorum."

Duyduklarımla telaşla ona döndüm. Yerimde biraz doğrularak ellerimle yanaklarını iki yandan kavradım.

"Sakın Yağız. Bir daha senden bu tarz bir şey duymak istemiyorum. Sen benim tanıdığım en güçlü erkeksin, her zaman da öyle olacak."

Saçlarımı sıkıca tutan tokayı kavrayıp çektiğinde yüzüme ve göğsüne dökülen saçlarıma hayranlıkla bakıyordu. Yüzüme dökülenleri kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Garip olacak belki ama sen de beni nakavt eden, benim tanıdığım en güçlü kadınsın."

Kıkırdayarak kol kasımı ona gösterirken sırtıma bastırdığı gibi beni göğsüne düşürdüğünde dudaklarımızı da birleştirmiş oldu. Dudaklarıma bırakılan güzel bir öpücükle tekrar kolları arasına sığındım. Benim gücüm de işte onun öpücüğüne kadardı.

☀☀☀

İkimizdende ses çıkmıyordu ama uyumuyordukta. Sanırım ikimizde huzursuzduk. Hem bilmediğimiz bir yerde olmamız, hem de yarınki operasyonun bizi bu hale getirdiği kesindi. Eminim ki ekibin geri kalanı da şu an tilki uykusuna yatmıştı.

"Annemi isteme konusunda ikna edemedim."

Sessizliği bozan Yağız'la başımı çevirerek yine bana bakmayan adama diktim bakışlarımı.

"Neden?"

Dudaklarımdan dökülen soru içimdeki huzursuzluğun tonuna eşitti. Başını benden tarafa kısa süreliğine çevirerek gülümsedi.

"Önce senin gelip el öpmeni istiyor."

Dudaklarımı birbirine bastırarak tekrar tavana bakmaya başladım. İstenmeyen gelin olma yolunda bayağı bir ilerleme kat etmiştim sanırım.

"Kızgın bana değil mi?" Yağız sessiz kaldığında devam ettim. "Oğlunu hastanede yaralı halde bıraktım ve sen çıldırdın annen de buna şahit oldu."

Bana doğru dönerek yeniden kolları arasına aldı. Göğsüne bastırırken saçlarımı öpüyordu. Bir yandanda ses tonumuzu alçak tutmaya çalışıyorduk.

"Hastanelerle ilgili kötü anılarımız var. Annem ikinci defa benim çırpınışlarıma ve sessizliğime şahit oldu. Onun için zor Bahar, yanlış anlama."

"Anlıyorum." dedim buruk çıkan sesimle. Anlıyordum ama ne bileyim üzülmüştüm de. Sevdiğim adamın annesiyle bir sıfır geride başlamıştık.

"Eğer beni istemiyorsa..."

Devam etmeme izin vermeden çeneme dokundu.

"İstemiyor değil güzelim. Anneler bilirsin işte bazen küsmeye yer arıyorlar. Annem de gelini tarafından önemsenmek istiyor olabilir." Saçlarımı severek alnımdan öptü. "Ben seni bu kadar çok isterken annemin istememesi mümkün mü? Sadece küçük bir ziyaret yapsak olmaz mı? Seni bütün akrabalara göstermek istiyor olabilir." Suratım buruşsada bir yandan da gülüyordum. Haklıydı Fatma teyze. Oğlunu alıyordum ama onu bir kez bile aramamıştım. Belli ki oğlunun kız arkadaşıyla resmi bir tanışma istiyordu. Net bir şekilde yüzümü görmeye çalışan Yağız endişeliydi sanki. "Eğer istemezsen..."

Parmaklarımı dudaklarına bastırarak onu susturdum.

"Tamam. Bu görev bitsin gidelim."

Karanlıkta bile gözlerine ulaşan gülüşe şahit olurken beni biraz daha sarıp sarmaladı.

"Seni çok seviyorum Bahar."

Memnuniyetle gözlerimi kaparken mırıldandım.

"Seni çok seviyorum Yağız."

☀☀☀

Sabahın kör saati gözlerim kapalı büyük bir gürültü geldi kulağıma. Gözlerimi aralamakta zorluk çekerken bir kaç bağırış duyuldu. Panikle gözlerimi açarken aynı şekilde bana sıkıca sarılmış olan adam da gözlerini kocaman aralamış bana bakıyordu.

"Bir şey oldu."

Dudaklarımdan dökülenler ikimizi de hareketlendirirken Yağız da ben de yastığımızın altındaki silahlara sarıldık. Üzerimizi değiştirmemize bile gerek kalmadan yerimizden kalktığımız gibi sessizce odadan çıktık. Etrafta kimse yoktu. Seslerin alt kattan gelmesiyle dikkatli bir şekilde Yağız önde, arkasında ben merdivenleri inerken gördüklerim karşısında şaşkındım.

Mahsun ağa hariç oğlu, bizi buraya getiren kahya ve bir adam daha hepsi silahlarını bizimkilere doğrultmuş Emirhan, Gökhan ve Aykut da aynı şekilde karşılık vermişti. Kenarda çığlıklarla bekleyen kadınların uykudan yeni kalkmış gecelikli halleri ise trajikomikti.

"Ne oluyor burada?"

Yağız'ın öfkeli sesiyle Mahsun ağa sert bakışlarıyla bize döndüğünde Yağız'dan daha öfkeli geliyordu sesi.

"Böyle mi oluyor komutan. Size yoldaş olanların karısının, kızının namusuna zeval getirmek var mı sizde?"

Yağız öfkeyle silahını Mahsun ağaya doğrulturken son kalan birkaç basamağı da indi.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun Mahsun ağa, biz askeriz. Kimsenin karısına kızına el sürecek adam yok burada."

Kahya dayanamamış olacak ki öne atıldı.

"Madem öyle herkes uyurken bu herifin kızımla ahırda ne işi vardı."

Hepimizin bakışları kahyanın işaret ettiği Emirhan'da toplandığında ya bir şeyler yanlış anlaşılmıştı ya da en ufak bir doğruluk payı varsa bile sebebi Emirhan'ın bitmek tükenmek bilmeyen çapkınlıklarıydı ki Yağız bu sefer Emirhan'ı herkesten önce kendi vururdu...

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

Görüşmek üzere hoşça kalın.

İnstagram@soylumery

48. Adı Çıkacağına Canı Çıksın

Selammm...

Bu bölüm sonunda ne hissedeceksiniz merak ediyorum. Düşüncelerinizi satır aralarına yazın mutlaka.

Keyifli okumalar dilerim...

İnsanın adı çıkacağına canı çıksın diye boşuna dememişler. Emirhan şu başına gelecekleri bilse muhtemelen adından öte canı çıksın isterdi. Ancak bazı yaptıklarımız bizim hayatımızda iyi kötü izlenimler bırakıyordu işte. Bazı damgalar da yapıştı mı çıkmıyordu üzerimizden.

Hepimiz Emirhan'a bakarken öfke dolu bakışlarıyla inkar etti.

"Yalan komutanım, ben bir şey yapmadım."

Kahya Emirhan'a doğru bir adım attığında Gökhan araya girdi.

"Kızımın çığlıklarıyla girdik ahıra. Göz koymuşsun lan utanmadan."

Emirhan daha fazla dayanamıyor olacak ki öne atıldığı anda Gökhan yakaladı. Şu an arada tampon görevi görüyordu.

"İftira bunlar, durduk yere bağırdı."

Aklım karışsa da içimde bir yerler Emirhan'a inanmak istiyordu.

"Bakın, yapmadım diyorsa yapmamıştır. Daha fazla uzatmanın anlamı yok."

Sözlerimle kahyanın ateş saçan gözleri beni buldu. Elindeki silahla saatli bir bomba gibiydi.

"Sen ne dersin kadın? Benim kızım yalan mı söylüyor?"

Yağız sessizliğini bozmak istiyor olacak ki elini kaldırdı. Hepimiz onun işaretiyle silahlarımızı indirirken bunun bir emir olduğunu biliyorduk. Karşı taraf hala silahlarını indirmese de bizim geri adımımız onları da rahatlatmış görünüyordu.

"Bir de kızınızdan dinleyelim." Emirhan'ı göstererek devam etti. "Bu herif ne yaptıysa söylesin. Yanlış bir şey varsa ben keserim biletini."

Kahya akşam bize kahve ikram eden, üzerinde pazen gecelikle saç örgüsü açılmış beline kadar uzanan saçları ve titreyen bedeniyle duran kızı kolundan tuttuğu gibi ortaya çekti.

"Anlat."

Başı yerde duran kız o kadar titriyordu ki konuşacak kadar cesareti olduğunu sanmıyordum. Güç vermek adına seslendim.

"Korkma. Ne olduysa doğruyu söyle."

Bakışları benimle kesiştiğinde yanağına süzülen gözyaşları Emirhan hakkında şüpheye düşmeme sebep oluyordu. Annesine bakan kız yakaladığım küçük bir onayla başını yeniden yere indirdi.

"Ben sabah erkenden uyanıp avluya çıktığımda bu adamı gördüm. Etrafa bakınıyordu. Beni görünce göz kıptı." Bakışlarımız Emirhan'ı bulduğunda bizim oğlanın başı yere düştü. Yine çapkınlıklarına son verememişti. "Ben de şaka yapıyor sandım, güldüm. Sonra ahıra girince peşimden gelmiş. Bir baktım arkamda."

Emirhan hiddetle itiraz etti.

"Yok öyle bir şey. Kendisi çağırdı, yardım istedi."

Yağız öfkeyle parmağını havaya kaldırdı.

"Avcı! Kes sesini." Yağız'ın ürkütücü sesi ortama buz gibi düşerken kız korkuyla geri çekildi. Yine annesini arıyordu bakışları. "Devam et."

"Benden hoşlandığını söyledi. Bana sarılıp zorla öpünce ben de bağırdım."

Sonlara doğru sesi iyice titrerken ağlamaları artan kızla annesi öne atılarak kızını sardı.

"Daha ne anlatsın kızım, duydunuz duyacağınızı. Utanmamış bu oğlan, kızımın namusuna göz dikmiş."

Emirhan çileden çıkmış gibiydi Gökhan kolundan tutsa da Yağız'a adımladı.

"Yapmadım komutanım. Yemin ederim yalan. Yardım istedi benden. O çağırdı. Düşecekti tuttum."

Hayretler içerisinde bir ağlayan kızda bir de Emirhan'ın yalvarırcasına bakan gözlerinde gezen bakışlarım ne olduğunu çözmek için çabalıyordu. Birinin yalan söylediği açıktı çünkü ikisinin de doğruyu söyleme şansı yoktu. Sanki ikisi de aynı hikayeyi farklı anlatıyordu. Tek istediğim yalan söyleyen kişinin Emirhan çıkmamasıydı. Fakat şu durumda kimin doğru söylediğini bulmak da zordu.

"Utanmadan kızıma iftira atıyor bir de. Böyle kızımı sıkıştırıp kurtulmak kolay mı komutan? Bunun bir bedeli var. Gerekirse kana kan, göze göz, dişe diş."

Yağız kimseyi duymuyordu sanki sadece Emirhan'a bakıyordu. Doğru söyleyip söylemediğini anlamak ister gibi. Yalansa bile boğazına yapışmaya hazır gibi.

"Bize müsaade edin Mahsun ağa. Bir de yalnız konuşalım."

Mahsun ağa elini çenesine götürdüğünde yine kırlaşmış sakallarını okşadı. Herkes gibi o da bu durumun ortasında kalmıştı. Biraz tereddütlü olsa da üst katı işaret etti.

"Müsaade sizin komutan."

Yağız başıyla Emirhan'a yukarıyı işaret ettiğinde kendisi önden merdivenleri tırmanmaya başladı. Gökhan'la bakışlarımız kesiştiğinde çenesiyle benim çıkmamı işaret etti. Bunu bekliyor gibi hemen peşlerine takıldım. Biraz önce uyuduğumuz odaya girdiğimizde kapıyı kapattığım an Yağız öfkeyle yanına adımladığım Emirhan'a döndü.

"Şu düştüğümüz durumda tek bir hatan varsa seni doğduğuna pişman ederim."

Yağız'ın sert ve öfkeyle harmanlanan bakışlarına karşın Emirhan'ın gözlerinin yanında sesi de çaresiz geliyordu.

"Komutanım beni bilmiyor musun?"

Yağız iki adımda öfkeyle Emirhan'ın yakasını kavradı.

"Ulan asıl sen benim bildiğimin dışında çıkarsan neler olacağından haberdar mısın? Hayatın kayar lan." Yağız'ın koluna dokunduğumda ters bakışları anlık beni bulsa da odak noktası Emirhan'dı. Omuzuna elinin tersiyle sert bir şekilde iki kez vurdu. "Mesleğin biter oğlum."

Emirhan'ın ilk defa gözlerinde gördüğüm korku mesleğine duyduğu sevgidendi.

"Biraz sakin mi olsan Yağız? Emirhan görev başında böyle bir şey yapmaz." Sıkıntılı bir şekilde tekrar Emirhan'a göndüm. "Baştan anlat bize."

Yağız sinirden odanın içinde adımlarken Emirhan alçak sesiyle konuşmaya başladı.

"Sabah keşif yapmak için uyandım. Gökhan'la da konuştuk. Ona çıkacağımı söyledim. Avluda kızı görünce önce şaşırdım. Sonra da göz kırptım."

Yağız öfkeyle parmağını havaya kaldırdı.

"Ulan... Sana ne lan, sana ne?"

Emirhan telaşla atıldı.

"Yemin ederim kötü niyetli değildim komutanım. Sürekli kaçamak kaçamak bana bakıyordu. Fazla şaşkın duruyordu, bir anlık bir şeydi.

Görevde yapmam komutanım. Benim çapkınlığımın da bir adabı var."

Emirhan'ın savunmasına gülsem mi ağlasam mı bilemiyordum. Çapkınlığın nasıl bir adabı olabilirdi ki? Bir insan bir çok kadına bakıyor ve hepsiyle ilgileniyorsa bence ortada adap falan kalmıyordu. Yine de haklıydı Emirhan. Görevde yapacağını ben de sanmıyordum.

"Sonra ne oldu?" dediğimde bir umut devam etti.

"Sonra kız ahıra gitti. Ben bahçe kapısına ilerliyordum sesi geldi. Yardım istiyordu. Saman balyasını indirememiş, sen yapar mısın dedi ben de kabul ettim. İndirdiğim an arkamı dönünce sendeledi, düşecekti belinden yakaladım. Birden kollarıma atılıp çığlık atmaya başladı. Namusu kirlenen biri varsa o da benim. Ben böyle bir şey görmedim. Bir de üstüne iftira yiyorum."

Suratım buruştuğunda dikkatle Emirhan'a bakıyordum. Söyledikleri doğru görünüyordu. Komikti ama garipti de. Yani kız neden Emirhan'ın üzerine atlasın ki?

"Öpmedin yani kızı."

Üstüne basa basa söylediğim kelimelerle Emirhan yanaklarını şişirip serbest bıraktı. Kendini inandırmaya çalışmaktan bunalmış gibiydi.

"Ahırda bulduğum ilk kıza sarkıntılık edip zorla öptüğümü mü düşünüyorsunuz komutanım? Eğer öyleyse beni görevden hemen alın."

Keskin bir dille konuşan adamdan aldığım bakışlarımı Yağız'a çevirdim. Aynı şekilde onun bakışları da beni buldu. İkimiz de biraz çaresiz bakıyorduk. Bu durumda Emirhan ne derse desin kızın beyanı aksi yönde oldukça nasıl kanıtlayacaktık ki?

"İşimiz zor. Kızın babası söylediklerinle ikna olmayacak gibi."

Emirhan bunu umursamaz gibi öne bir adım attı.

"Bana inanıyorsunuz değil mi komutanım?"

Yağız bakışları ciddi olsa da küçük bir tebessüm sundu.

"İnanıyoruz oğlum, tamam ama operasyon var, ortalık karışık, neyi düşünmemiz gerekirken neyle uğraşıyoruz.

Emirhan sanki üzerindeki bütün yükten kurtulmuş gibi Yağız'a sarıldığında fazla erken bir mutluluk yaşıyordu.

"Sağ olun komutanım."

Başını belli belirsiz iki yana sallayan Yağız'ın tepkisiyle tebessüm ettim. Yine de aşağısı tebessümümü çabuk söndürdü.

"Ne yapacağız peki?"

İki adamın da bakışları beni buldu. Yağız kısa bir düşünüp karar vermiş gibi başını kaldırdı.

"Zaman kazanmaya çalışacağız." Kısa bir süre düşünüp devam etti. "Sen gözünü kızdan ayırma. Gördüklerin duyacaklarımız olsun."

Hayranlıkla Yağız'ın gözlerine baktım. Nasıl güzel ima etmişti. Emirhan'a söylemeden dudak okumamı istiyordu. Gülümsedim. Dudaklarımdaki her bir kıvrım hayranlık doluydu.

"Hallederim."

☀☀☀

Hep birlikte aşağıya indiğimizde geniş salonda oturuyorduk. Sabahın kör saatinde güneş yeni doğmuş ortalık ise karışıktı. Yarım saattir sürüp giden konuşma düzeleceği yerde daha da birbirine girmişti. Operasyonu düşünmek yerine başka bir işin içinden çıkmaya çalıştıkça daha çok batıyorduk ki adının Adar olduğunu öğrendiğim kahya öfkeyle ayağa kalktı.

"Bu iş böyle olmaz komutan. Kızım iftira attı dersiniz ama elinizde kanıt yok. Cahil, sabi kıza iftira atmak kolay ama ben kızımı kimseye yedirmem. Ya bu işi temizleyeceksiniz ya da anca kan temizler."

Yağız öfkeyle tıpkı kahya gibi ayağa kalktı.

"Uzatma Adar. Konuyu aramızda kapatalım gitsin. Biz buraya bu saçmalıklarla uğraşmaya gelmedik. Belli ki ortada bir yanlış anlaşılma var."

Evin içindeki sesler giderek yükselirken kapıya yakın bir yere oturmuş yaşanılanları izliyordum. Bir girdap gibi düştüğümüz durumdan çıkılacak gibi değildi. Mahsun ağa da öyle düşünüyor ki kahyasına oturmasını işaret etti.

"Olan olmuş artık. Kim doğru söylüyor, kim yalan söylüyor bilinmez ama çözümü bizde tektir." Hepimiz merakla çözümün ne olduğunu söylemesini beklerken çok da gecikmedi. "Hemen bir nikah kıyılacak. Bu işi sessizce halledeceğiz."

Başından beri tahmin ettiğim olasılık dile döküldüğünde Emirhan hiddetle ayağa kalktı.

"Bu saçmalık, kimseyle evlenmem ben."

Mahsun ağa sakinliğini korumaya devam ediyordu.

"Törelerimiz gereği bu işi nikah temizler yoksa da kan."

"Vurun lan!" diye öne atılan Emirhan'ı Yağız yakaladı. "Evlenmiyorum kimseyle."

Kahya belindeki silahı çıkardığı anda yeniden ortalık karışırken bakışlarım odanın dışındaki hareketliliğe takıldı. Tüm bunların

sebeplerinden biri olan kız korkuyla ağlarken annesinin ellerini yakalamış yalvarır gibiydi. Biraz daha dikkatle baktığımda fısıltısını duyamasam da dudaklarını okumaya başladım.

"Babam öldürecek."

"Biraz daha sabret, asker onlar." Kadın başını çevirince devamını kaçırsam da sonunu yakaladım. "..... sakın ağzından kaçırma. Baban bizi öldürür." Ortalığı yatıştırmaya çalışan Mahsun ağa, inatla evliliği reddeden Emirhan ve ne yapacağını bilemeyen Yağız artık ilgi alanım değildi. "Bu senin tek çaren kızım. Kendini kurtar." diyen kadınla ayağa kalktım. Ortada bir şey döndüğü belliydi ama bunu anlaşılan o ki benim halletmem gerekiyordu.

"Hocayı çağırın." dedi Mahsun ağa oğluna. "Nikahı gelip kıysın. Bu işi uzatmadan bitirelim. Yoksa gelişiniz de boşa olacak komutan. Bu yapılanı temizlemeden kimse size yardım etmez."

İşte bu bizim elimizi kolumuzu bağlayan kısım oldu. Emirhan son sözlerini söyledi ama etkili olmadı.

"Ben evlenemem, bana ters. Komutanım yapamam ben, biliyorsun. Bağlanamam kimseye."

Nafile bir çırpınışla kendimizi nikahın ortasında bulduk. Emirhan ve zorunlu olarak evleneceği Şeyma odada beklerken hocaya çoktan haber verilmişti. Gelmesine yakın Yağız'a onları oyalamasını söyleyip kalabalıktan sıyrılarak odaya girdim. Kızı yalnız bırakmamak adına annesi de başında bekliyordu. Emirhan onlardan biraz uzakta başı yerde, sedirin üzerinde oturuyordu. Beni gördüğünde boş gözlerle bakıp tekrar başını yere eğdi. Son konuşmalardan sonra sessizliğe bürünmüştü. Onun için üzgündüm.

Beni izleyen anne ve kıza doğru dönerek son kez şansımı denemek için sert bakışlarımı diktim.

"Yalan söylediğinizi biliyorum."

İkisi de bana korkulu gözlerle bakarken annesi kızından önce itiraz etti.

"Neyse onu söyledi kızım."

Emirhan umutsuz da olsa bakışlarını bize dikmiş konuşmalarımızı dinliyordu. Onun bu haline kayıtsız kalamıyordum. Bir askere bu şekilde iftira atmak doğru değildi.

"Bir askere iftira atmak suç. Bu ortaya çıktığında sizi kimse hoş görmez. Bu durumun affı da olmaz. Neyse derdiniz anlatın, çözüm bulalım. Biz size yardım ederiz, koruruz da."

Benim uysal ve anlaşmaya yönelik tavrım karşısında kızın annesinin pek bir uzlaşmaya yönelik tavrı yoktu.

"Bir derdimiz yok bizim. Kızımın namusu ortada kalmasın diye kabul ettik her şeyi."

Kendime hakim olmak istesem de sesimi biraz daha yükselterek Emirhan'ı gösterdim.

"Bu adam bilmiyor mu gerçeği? Hadi hepimizi kandırdınız, bu adam ne olacak? Böyle evlilik mi olur?"

Sözlerim etki etmiş olacak ki Şeyma yeniden ağlamaya başladı. Artık çözülmesini bekliyordum. Çünkü annesi ne kadar cesaretlendirse de onun da içine sinmiyordu.

"Mecburum." dedi fısıltılı sesiyle. Emirhan bir anda ateş saçan gözlerini kıza diktiğinde annesi susturmak istese de devam etti. "Babam beni başkasına verecek. Başka şansımız kalmadı. Kurtulmamız için şart."

Öfkeyle ayağa kalkan Emirhan parmağını havada salladı.

"Bana iftira attınız."

Annesi de ağlamaya başladığında kız korkuyla ayağa kalkıp Emirhan'ın ayakları önünde diz çöktü.

"Yalvarırım karşı çıkma. Başka türlü kurtuluşum yok. Elli yaşında adama başlık parası için satacak babam beni. Başka türlü kurtulamazdım."

Annesi de tıpkı kızı gibi Emirhan'ın önünde diz çöktü.

"Allah hakkı için bozma. Kızım avukat olacak. Okulu kazandı, babası göndermiyor. Siz Hızır gibi yetiştiniz bize. Dini nikahınız kıyılsın yeter. Başına dert olmaz kızım."

Emirhan büyük bir duygu karmaşası içinde önünde diz çöken kadınlara bakarken konuşamıyordu. Şu durumda dili tutulmuştu sanki.

Çözüm olması adına bir seçenek daha sundum.

"Nikaha gerek yok. Biz götürürüz seni. Nasıl olsa reşitsin değil mi? Kimse seni bu evliliğe zorlayamaz."

Yerde göz yaşlarını silen Şeyma başını iki yana salladı.

"Olmaz. Bu çözüm değil. Beni nereye gitsem bulur getirirler. Babam yine verir o adama. Bizim buralarda bir kadının başını bağlamadan kadını özgür bırakmazlar. Bu nikah tek kurtuluşum."

Diyecek sözüm kalmadığında Emirhan'la göz göze geldik. Omuzlarımı hafif kaldırdım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Başkası için karar veremezdim.

"Olmaz." dedi Emirhan çaresizce ama kız bu sefer bacaklarına sarıldı.

"Elli yaşında adama çocuk doğurayım istiyorlar. İki kadının üzerine kuma gideceğim. Yalvarırım karşı çıkma. Sen son çaremsin yoksa kendimi öldürürüm yine de o adama gitmem. Sadece dini nikah kıyılacak. Buradan gidince boşarsın olur biter. Sana hiç ayak bağı olmam."

Kıskaca alınmış gibi ortada kaldığımızda Emirhan bacaklarına kapanan kızı tutarak kendinden uzaklaştırdı. Ayağa kaldırıp kendisiyle aynı hizaya getirdi.

"Evleneceğim ama bir şartla."

Kız göz yaşlarını silerek ilk defa karşısındaki adama gözlerindeki parıltıyla baktı. "Nikah kıyıldıktan sonra üzerimdeki iftirayı temizleyeceksin."

Şeyma'dan önce annesi atıldı.

"Olmaz. Babası öldürür kızımı."

Emirhan netti.

"Ben korurum."

Şeyma usulca başını eğdi.

"Tamam." Annesi korkulu gözlerle elini tuttuğunda zor da olsa gülümsedi. "Başka çere yok anne, haklı."

Tam bu esnada kapı açılırken Mahsun ağanın karısı göründü.

"Hoca geldi, sizi bekliyorlar."

Birlikte geçtik salona Yağız'ın soru soran bakışları karşısında sadece evlenecek diyebildim. Zaten her şey çık hızlı oldu. Bir de katılmamız gereken bir sünnet vardı.

Bir yandan da üzülmüştüm Şeyma için. Bir kadının kendi özgürlüğü için başka bir adamın nikahına girmekte çare araması yine bir erkeğin suçuydu. Kadın dendiğinde asla kendi başına kalamaz, kendi ayakları üzerinde duramaz gibi geliyordu insanlara. Bir kadının özgürlüğü evlilik olmamalıydı. Bu şekilde yapılan evlilikler esaretten başka ne olabilir ki?

Yine de anlıyordum Şeyma'yı. Belki yaptığı doğru değildi ama elli yaşındaki adama kuma gitmektense ben de Emirhan'ı seçerdim.

Kısa sürede kıyılan nikahın ardından hoca yolcu edildiğinde ben hariç diğer kadınlar odayı terk etti. Hepimiz sanki hiçbir şey olmamış gibi otururken yanımızda oturan adam artık dinen de olsa evli bir adamdı. Bir gün hepinizden önce Emirhan'ın evleneceğini söyleseler bu duruma gülebilirdim fakat kader oyununu oynadığında insanın güldüğü, güleceğim şeylerin başına gelmesi zor değildi.

Şeyma kapıda göründüğünde küçük adımlarla içeri girdi. Siyah saçları yine örülmüş, üzerinde nikahta giydiği bileklerine kadar uzanan mavi bir

elbise vardı. Babası onu görünce hala sinirli olacak ki tersledi.

"Dışarıda bekle."

Şeyma babasını dinlemeden odanın ortasına dikildiğinde ben ve Emirhan dışındaki herkes ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Emirhan'ın bakışları ise kızın gözlerine kenetlenmiş söyleyeceklerini bekliyordu.

"Size bir şey söylemem lazım baba."

Ellerini önünde bağlayıp başı yerde duran kıza babasının cevabı gerçekler kadar acıydı.

"Ne diyeceksen de, çık odadan. Evli barklı kadınsın sen artık."

Dudaklarımdan dökülen alaycı homurtuyu sadece Yağız duydu. Elimi tutarak tepki vermeme engel olduğunda Şeyma'nın sesi geldi.

"Ben yalan söyledim." Sesi titrediğinde nefes almak için devam edemedi söylediklerine ancak babasının tepkisine yeterliydi.

"Ne diyorsun sen? Ne yalanı?"

Şeyma göz ucuyla Emirhan'a bakıp tekrar yere odaklandı. Halının her ilmeğini hafızasına kazıyordu. Başını kaldırma gereğinde bulunmadı.

"Kimse bana saldırmadı. Ben çağırdım ahıra. Numara yaptım. Her şey yalandı. Benimle evlensin diye yaptım."

"Ne yaptın sen?"

Kahya öfkeyle kızına adımlarken Şeyma acı içinde inledi.

"Vurma baba."

Onun yalvaran sesi hepimizi hareketlendirirken bizden önce davranan Emirhan karısının önüne geçerek Adar'ın havaya kalkan elini yakaladı.

"Kimse karıma vuramaz."

Hepimiz hayretle Emirhan'a bakıyorduk. Gülümsemeden edemedim. Onun tüm yapılanlara rağmen savunmasız bir kadını koruması çok güzeldi.

☀☀☀

Sabahın erken saatlerinde daha horozlar ötmeden yaşadığımız aksiyonla bir arkadaşımızı istemeden de olsa evliliğe kurban vermiştik. Yağız ben ve Gökhan'da bu konuda gazi sayılırsak pek tabii en kafası rahat olan kişi Aykut'tu.

Öğlene kadar plan yapmış, öğleden sonrasını da bekleyerek geçirmiştik. Şimdi ise hava çoktan kararmış, açık alanda yapılan sünnet coşkulu bir hale bürünmüştü. Bize ayrılan masada Yağız'la birlikte halay çekenleri izlerken diğerleri kalabalıkta kaybolmuştu. Emirhan ise kendine bulduğu bir alanda pusuya yatmıştı. Eğer adamı ele geçiremezsek öldürme işi ona aitti.

Hala adamın gelmemiş olması bekleyişi sıkıcı bir hale getirirken Yağız diğerlerine seslendi.

"Hâla gelen giden yok mu?"

Aykut ve Gökhan'dan kısa sürede olumsuz cevap gelirken Emirhan araya girdi.

"İki araba göründü."

Kısa bir bekleyişin ardından arabadan inenlere takıldı bakışlarımız. Silahlı adamlar etrafın güvenliğini sağladığında bir adam indi. Üzerinde pantolon, gömlek ve buralarda çok kullanılan poşu vardı. Ev sahibi tarafından karşılanarak kendisi için ayrılan hemen bizim çaprazımızdaki masaya yerleşti. İki adamı arkasına geçerken diğerleri belirli aralıklarla nöbet durmuştu. Toplamda sekiz kişilerdi ve bu kalabalıkta adamı sessizce almak zor görünüyordu.

"Fazla kalabalıklar." dediğimde Yağız başını benden tarafa çevirdi. "Bu ortamda sessiz halletmek gerek. Çatışma çıkarsa sivil halk zarar görür."

Gökhan kalabalığın içinde görünmesede sesi kulaklarımdaydı.

"Adamı ıssız bir yere çekebilirsek o iş bizde."

Aslında bu işi ben yapabilirdim ancak fikir olarak sunmaya dahi çekiniyordum. Çünkü Yağız tarafından veto yiyeceğim kesindi. Adam oturduğu yerden kalktığında avlunun ortasına koyulan yatağın üzerinde sünnet kıyafetleriyle yatmaktan sıkıldığı her halinden belli olan çocuğun yanına ilerledi. Bir süre konuşup cebinden çıkardığı paraları ortalığa saçtı. Bu da yetmez gibi kendini ortaya attığında oyun havası istedi. Kalabalık onun gelişinden sebep ortayı açtığında aklıma gelen şeyle ayağa fırladım.

"Hadi kalk, biz de oynayalım."

Suratı buruşan Yağız beni kendine çekti.

"Sırası mı şimdi?"

Kolundan tutarak zorla ayağa kaldırmaya çalıştım ama öküz gibiydi ve kalkmıyordu.

"Tam da sırası."

Birlikte ortaya geldiğimizde tek istediğim adamın dikkatini çekebilmekti. Yağız'ın karşısına geçerek oynarken bu durumdan hoşnut olmayan sevdiğim suratı asık duruyordu. Sesi de suratı kadar asıktı.

"Şu yaptığın zerre kadar hoşuma gitmedi."

Etrafı umursamadan karşımdaki adama yaklaşırken bir yandan da ritmik hareketlerle oynamaya devam ediyordum.

"Aşk olsun kocacığım, neyinden hoşlanmadın?"

Yağız bir robot edasıyla oynuyormuş gibi yaparken pek de rolünün gereğini yerine getiremiyordu. Daha çok bir robot edasıyla bana eşlik eden adam söylediğim kelimeyle gözlerini kıstı.

"Sen az değilsin."

Dişlerimi göstererek sırıtırken Yağız'ın hemen arkasındaki Karayılan lakaplı teröristle sonunda göz göze geldim. Gülümsememi daha geniş bir hale getirdiğimde fazla uzatmayarak Yağız'a döndüm. Fakat artık karşımda duvar gibi bir yüz vardı. Yağız o gülümsemenin nereye ulaştığını anlamıştı. Ona masum bakışlarla bakarken elimden tuttuğu gibi beni biraz önce oturduğumuz masaya götürdü. Suratı asılmış, sesi buz gibiydi.

"Sakın Güneş. Bu şekilde ilerlemeyeceğiz."

Elini sıkıca parmaklarım arasına kenetledim.

"Şu durumda en iyi seçenek bu Pala. Uzun zamandır dağda duran bir adamı başka ne aptallaştırır?"

Sert bakışları beni bulduğunda dişlerinin arasından fısıldadı.

"O it zaten aptal."

Dudaklarımı sarkıttığımda masum bir çocuk gibiydim.

"Çatışmamı çıkaralım yoksa sessizce mi halledelim?"

Yağız'dan önce kulaklıktan Gökhan'ın sesi geldi.

"Sessizce bitirip gidelim."

Aykut da aynı fikirdeydi.

"Komutanım burası kan gölüne döner. Çocuk dolu ortalık. Hepsini koruyamayız."

Yağız derin bir sessizliğe gömülürken gönülsüz bir onay verdiğini biliyordum. Parmaklarım arasındaki elini biraz daha sıkı tuttum.

Çapraz masada bir süredir beni göz hapsine alan adama kaçamak bir bakış attım. Gözleri bende dudağının kenarını kıvırdığında bu şekilde devam eden Yağız'ın sözde görmediği ama yanımda kaskatı kesildiği bir kaç bakışma daha yaşadık.

Bu bakışmaların nereye gideceğini bilemesem de adamın artık ilgisi sadece benim üzerimdeydi. Kısa bir hareketlilik dikkatimi çektiğinde adamın yanında dikilen adamlardan birinin kulağına bir şeyler söylediğini fark ettim.

Ayağa kalkan adam ağır adımlarla önümüzden geçerken eve doğru ilerliyordu. Tam bizim önümüzden geçerken bakışları beni bulduğunda sırıttı. Yağız masanın altındaki elimi sıkarken eminim ki adamın üzerine atlamamak için kendini zor tutuyordu.

Sakin bir soluk vererek yumuşak bakışlarımı Yağız'a çevirdim.

"Operasyon başlıyor. Kara, Poyraz hedefi size yönlendireceğim. Beni takip edin." Yağız olaydan bağımsız ağzının içinde yine küfürlerini sıralarken gözlerimi devirdim. "Beş dakika sonra gel."

Israrla somurtan adamı arkamda bırakarak eve doğru ilerlerken Yağız'ın sesi kulaklıktan geldi.

"Dikkatli ol Güneş." Dudaklarım kıvrıldığında devam etti. "O pezevenk Güneş'e yaklaşmayacak. Bu bir emirdir."

Yağız'ın emriyle mecburen herkes onaylarken sünnet düğününün yapıldığı evin önünde durduğumda içeri girip çıkan kadınların arasına kaynadım. Büyük bir şenlik ve şerbetler, ikramlıklar elden ele gezerken aradığım adam ortalarda görünmüyordu. Dikkat çekmemek adına mutfağa ilerledim. Kapının oradan dışarıyı gözetlerken bir yandan da bir şeyler arıyor gibiydim. Adamı geniş holde görünce elime ilişen sürahideki şerbeti kavradım. Hemen mutfaktan çıktığımda adamla karşı karşıya geldik. Utangaç olduğunu düşündüğüm bir tebessümle kapıya yöneldim. Tam kapıdan çıktığımda başımı arkaya çevirerek beni izleyen adama son bakışımı attığımda artık peşimden gelmemesi için bir sebep yoktu.

Bir kadın aklını kullandığında her erkeği yerle bir edebilir, aptal bir örgüt başını da yerle bir edebilirdi.

Koca avluya çıktığımda geniş alana yürümek yerine sağ tarafa adımladım. Evin yan tarafına döneceğim sırada arkamdaki adama bir kez daha bahtım ve bingo! Peşimden geliyordu. Adımlarımı sıklaştırarak mırıldandım.

"Hedef kontrolümde. Hazır olun."

Hızlı adımlarla evin bahçesine geçtiğim elimdeki şerbeti duvarın kenarına bırakım omzumu duvara yasladım. Kollarımı göğsümde birleştirerek bekliyordum.

Kısa sürede temkinli adımlarla görüş alanıma giren adam beni yalnız başıma gördüğü an rahatlamış gibiydi. Suratına yayılan geniş gülümseme, lakayt tavır da bunu gösteriyordu.

Ellerini iki yana açarak bana adımladığı sırada dudaklarımdaki kıvrım biraz daha genişledi. Bu kadar aptallığıyla nasıl bir örgüt başı olduğunu bilmediğim adam bu gülüşümü üstüne alsa da benim gülücüklerimin tek sahibi hemen arkasında olan kara kaşlı, kara gözlü, esmer tenli, yağız bir delikanlıydı.

Teröristin ensesine silahı dayadığında adamın bir anda suratı değişirken bununla yetinmeyip soğuk sesiyle fısıldadı.

"Cehenneme hoş geldin."

Adamın ensesine silahını vurduğu anda bayıltırken bundan sonra hem kolay hem de kaos dolu oldu. Gökhan ve Aykut adamı aldığı gibi arabanın bagajına koyup yola çıkarken biz Yağız'la hiçbir şey olmamış gibi sünnet düğünündeki eğlenceye devam ettik. Karayılan'ın yokluğu diğer teröristler tarafından fark edilse de Emirhan'ın ortaya attığı bir dedikodu sayesinde bir kadınla uzaklaştığı kulaktan kulağa köy ahalisine yayıldı.

Ne yazık ki bu söylenti çok yadırganmadı. Çünkü Karayılan denilen adamdan öyle çok korkuyorlardı ki ölmektense sessiz kalmayı seçiyorlardı. Mahsun ağayı çok daha iyi anlıyordum. Bizimle işbirliği yapmak onun atacağı en doğru adım olmuştu. Eminim ki şu köyde herkes Karayılan gibi bir pislikten kurtulmuş olmaktan mutluluk duyar, bizim aldığımızı görse dahi gözlerini kapar, görmemiş gibi yapardı.

Kısa süre sonra Emirhan, Yağız ve ben de sünnet düğününden ayrılarak Mahsun ağanın evinde bizi bekleyen Şeyma'yı da alıp kahya ile yola çıktık. Gökhan ve Aykut'un köyden uzakta bizi beklediği alana geldiğimizde arabaları değiştirip tekrar yola çıktık.

Geldiğimiz gibi başarılı bir operasyonla geri dönerken tek fark beş kişi geldiğimiz köyden altı kişi ve bir insan yerine koyamayacağım varlıkla geri dönüyorduk.

☀☀☀

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

Her türlü alıntı, bilgi ve bana ulaşmak için Wattpad hesabımı ve instagram hesabımı takip etmeyi unutmayın.

İnstagram@soylumery

Görüşmek üzere, hoşça kalın.

☀

49. Avcıyı Avladılar

Merhaba

Leyla ve Gökhan'ı özledik mi? Görselde ikiliyi bulabilirsiniz.

Hayalet okurlarım buradan size sesleniyorum. Oy verip yorum yapan okurlarım hala hayatta. 😂 Size de bir şey olacağını sanmıyorum. 😂

Keyifle okuyun

Leyla'dan...

Kalbim ilk defa hissettiği farklı duygulara esir, ruhum küçük bir kız çocuğu gibi ışıl ışıldı. Masum yüreğimde katlanıp giden heyecan aşka düştüğümden beri yakamı bırakmıyordu.

Öyle ya aşk insana yalnız gelmiyormuş. Yanında getirdiği her duyguyu yeniden tadıyordum sanki. Kalbime dokunabilen adamın bana uzanan parmaklarına aşkın sihri bulaşmış olacak ki değdiği her yerde menekşeler açıyor, yaseminler kokusunu bırakıyordu.

Gül gibiydi kalbim. Yapraklarını bir bir açmış, o güzel kokusunu buram buram ortalığa bırakıyordu. Öyle korkuyordum ki biri gelip acımadan kopararak atacak diye. Ona yaklaşıp parmakları arasında tutan adam severken içim titriyordu zarar verecek diye. Ne garip çelişki? Hem gelip o gülü koklasın istiyordum hem de koparıp atacak diye korkuyordum.

İnsan kalbini başkasına verirken böyleydi işte. Ürkek, heyecanlı, umutlu bir o kadar da korkak. Hep o ihtimal var değil mi? Ya kırıp atarsa...

Sabah sabah bir telaşın ortasına düşmüş, Bahar'ın mesajını alır almaz duş alıp hazırlığa girişmiştim. İki gündür görmediğim ev arkadaşım ve sevdiğim adam gece yarısı dönmüş ve Bahar sabah geleceklerini söylemişti. Evde olduğum için hepsini kahvaltıya beklediğimi söyleyerek hazırlığa giriştim. Sonrasında Gökhan arayıp kalabalık olacaklarını söylediğinde ise biraz şaşırsam da yapacak bir şey yoktu. Onlar ekip olarak kalabalık bir aile gibiydiler. Ben de kalabalık aileleri severdim.

Büyük bir uğraşın sonunda masayı hazırlarken kapı çaldı. Üzerimdeki bol kesim, dizlerime kadar uzanan yarım kol elbiseye son kez bakıp düzelttim. Kaküllerimi de düzelttiğimde yüzümdeki koca gülümsemeyle kapıyı araladım. Karşımda yanaklarını şişirmiş, sabırsızca bekleyen Bahar'ı

gördüğümde bir an şaşkındım. Fakat arkasında gördüğüm kadınla daha da şaşırdım.

"Bahar..."

İçeri girer girmez koluna astığı çantayı kenara fırlatırken yanındaki kıza da gelmesi için işaret etti.

"Gelsene."

Başka gelen olmadığını fak edince mecburen kapıyı kapattım. Gözlerim hasret kaldığımı görememişti. İlgim bir anda eve giren kadının üzerinde gezerken Bahar telaşlı bir tanıştırmaya girişti.

"Bu güzellik evimizin Leyla'sı. Hep böyle süslü gezer ortalıklarda. Kendisi psikolog. Aynı zamanda Gökhan'ın göz bebeği olur." Beni bitirmiş olacak ki karşı tarafa geçti. "Bu hanımefendi de Şeyma. Kendisi Emirhan'ın ışık hızıyla karısı olmaya hak kazandı. İleride avukat olup iftiraya uğrayan erkekleri savunacakmış."

Bahar kendini kaptırmış anlatırken şaşkınlıkla araya girdim.

"Nasıl yani? Bizim çapkın Emirhan evlendi mi?"

Bahar küçük bir kahkaha attı.

"Evlendi. Avcıyı avladılar be Leyla. Neyse ben bizimkiler gelmeden hızlı bir duş alacağım, Şeyma anlatır sana."

Bahar banyoya girene kadar konuşmasına devam ederken mahcup gözlerle bana bakan kadına takıldı bakışlarım. Yine mesleğim gereği karşımdaki kızı incelerken hala kapıda olmamızdan sebep içeriyi gösterdim.

"Oturalım mı?"

Sessizce başıyla onaylayan Şeyma ile koltuklara oturduğumuzda onun bakışları evin içinde gezerken ben de onu inceliyordum.

Ela gözleri, siyah iki yandan örülmüş saçları, çiçek desenli kumaş elbisesiyle çok tatlı duruyordu.

Konuşma açmak adına gülümsedim.

"Tanıştığıma memnun oldum Şeyma."

Dikkatli bakışları beni bulduğunda gülmek istese de tam olarak beceremedi.

"Ben de."

Yüzü çok masum ve küçük görünüyordu.

"Kaç yaşındasın?"

Şüpheyle bir süre gözlerime baktı. Şu an beni ölçüp tartıyordu sanırım. Söylemek konusunda kararsız kalsa da ikna olmuş olacak ki fısıldadı.

"On dokuz."

Gözlerim kocaman açılırken bunun farkına vararak kendimi toparlamaya çalıştım.

"Evlenmek için biraz küçüksün." Utançla başını yere eğdi. Yutkunuşunu fark ettiğimde daha uysal yaklaşmayı denedim. "Yine de olabilir değil mi?"

Başını yandan bana çevirerek dudak büktü.

"Bizim oralarda geç kalınmış bir evlilik." Eli karnına gittiğinde bakışları hüzünlü bir hal aldı. "Hızlı bir evlilik oldu."

Aklıma gelen şeyle korkuyla dudaklarımı araladım.

"Yoksa hamile misin?"

Neye uğradığını şaşıran Şeyma panikle ayağa kalktı.

"Yoo... kimsenin eli elime değmedi benim."

Suratım buruşurken yaptığım şeyin farkına vararak elimi alnıma vurdum.

"Kusura bakma, sen öyle bir an hızlı evlilik deyince geçmiş anılarım canlandı."

Bu sefer de Şeyma beni yanlış anlamış olacak ki meraklı bakışları üzerimde gezmeye başladı.

"Hamile kalıp mı evlendin?"

Korkuyla gözlerim büyürken ellerimi iki yana salladı.

"Hayır, ben kendim için demedim."

Tüm yanlış anlamalarla garip bir bakışma yaşarken duyduğumuz alkış sesiyle ikimizde aniden kapıya diktik bakışlarımızı. Üzerinde bornozu, başına sardığı havlusuyla ne zaman çıktığını bilmediğim Bahar bizi alkışlıyordu.

"Aferin size. Birbirinizi yanlış anlamada çok iyi gidiyorsunuz. Bayağı iyi anlaştınız."

İkimizin de suratı asılırken Bahar bize doğru bir iki adım daha attı.

"Leyla bekar. Gökhan'la sevgililer. Şimdilik bebek düşünmüyorlardır bence." Gözlerimi kocaman açmış homurdanırken bana göz kırpıp devam etti. "Şeyma da babası onu zorla elli yaşındaki bir adama vermesin diye Emirhan'la zaruri bir dini nikah kıydı o kadar. "

Şaşkınlıkla yanımdaki kıza döndüm. İşte şimdi üzülmüştüm.

"Elli yaşında mı?"

Üzgünce başını sallayan kızla Bahar masaya bakıp tekrar bize döndü.

"Ben çabucak üzerimi değiştireyim. Sonra da masayı tamamlarız."

Bahar odadan çıkıp gittiğinde Şeyma'nın da bana yardım etmesiyle masanın eksiklerini tamamlamaya başladık. Her şey hazır olduğunda kapı

çaldı. Ben kapıyı açarken Bahar da odadan çıkmış yanıma geliyordu. Karşımda gördüğüm Yağız'la küçük bir tebessüm sundum.

"Hoş geldiniz."

Beni onaylayarak içeri girdiğinde sevdiği kadını hiç görmemiş gibi sarılıp kokusunu içine çekti. İkisi birlikte içeri geçerken hemen arkasından Emirhan sonra da Aykut girdi. Sona kalan sevdiğim adam ilk görmek istediğim kişiydi elbet ama son görmek istediğim de oydu.

Ayakkabısını çıkararak içeri girdiğinde gözlerim ışıl ışıldı. Kapıyı kapatır kapatmaz sıcacık gülümsememe içten sesimi de ekledim.

"Hoş geldin."

Arkada olan elini çıkarıp parmakları arasında duran gülü bana uzattı.

"Hiç bu kadar hoş bulmamıştım."

Elindeki bir adet gülü narin parmaklarımla kavrayıp dudağımdaki kıvrımlarla kokladım.

"Teşekkür ederim."

Eli başıma uzandığında beni kendine çekerek tıpkı elimdeki gül gibi saçlarımı koklayıp alnımdan öptü.

"Özledim seni."

Tenime vuran nefesiyle dudaklarının her bir kıpırdanışını da hissettim. Utangaç bir halde başım yere düşerken fısıldadım.

"Ben de."

Parmaklarını çeneme getirdiğinde kara gözlerinin içi gülüyordu. Kendimi tutamayıp kollarımı beline doladığım adama sıkıca sarıldım. İki günde bu kadar çok özlediğime inanamıyordum.

"Bir daha gitme."

Halimden memnun sıkıca saran kolları beni göğsüne bastırırken dilinden dökülenler aynı memnuniyeti bırakmıyordu.

"Gitmek zorundayım, biliyorsun."

Geri çekilerek yüzüne baktım. Bu beni üzüyor olsa da mesleğini bildiğim adama bu şekilde tavır yapamazdım. Sıcacık, içimi yakan bir tebessümle karşılık verdim.

"Biliyorum. İçeri geçelim."

Sessizce geçen ve fazla uzun olmadığını düşündüğüm bir kahvaltıdan sonra masayı kısa sürede el birliğiyle toplamış, hala bitmek bilmeyen çaylarımızı içiyorduk. Gökhan'ın kolunun altında bulunduğum yerden memnun elimdeki bardakla oynarken tıpkı benim gibi sevdiği adamın

kolları arasında duran Bahar öne doğru eğilerek bakışlarını yan tarafındaki tekli koltukta oturan kıza dikti.

"Hangi üniversiteyi kazandın Şeyma."

Bahar'ın sesiyle başını yerden kaldıran kadın hepimize çekingen gözlerle bakıyordu.

"Ankara hukuk."

Zorla dudaklarından dökülen iki kelimeyle Aykut küçük bir ıslık çaldı.

"Yengeye bak, bu da zeki çıktı."

Her nedense tarihlerden dolayı kafam karışmıştı.

"Ama biz nisan ayındayız. Okulu ne yaptın?

Sorum karşısında herkesin başı Şeyma'ya döndü. "Harbiden biz bunu neden düşünemedik." diyen sevdiceğimin sesinde küçük bir şaşkınlık vardı.

Şeyma bu soruya da hazır görünüyordu. "Kaydım yapıldı. Dilekçe verip bu seneyi dondurduk."

Aykut pek kafasında oturtamadı. "Nasıl ya, kayıt için senin de orada olman gerekmez mi?"

"Yok." dedi Şeyma. "Kayıt yapan annemin akrabasının akrabasıydı. Onlar halletti. Dilekçeyi de biz postaladık."

Emirhan soğuk sesiyle iğneleyici bir tonlama yaptı.

"Millete iftira atarak, bu şekilde oyunlar çevirerek mi hukuk okuyacaksın?"

Ortamda buz gibi bir hava estiğinde tam olarak ne olup bittiğini anlayamıyordum. Başımı kaldırarak soru soran gözlerimi Gökhan'a diktim.

"Ne iftirası bu?"

Fısıltı gibi çıkan sesimle o da sesini duyurmak istemiyor ki dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Sonra anlatırım güzelim."

Israr etmeyerek önüme döndüm. O bana güzelim derken ne dese kabullenebilecek bir potansiyele sahiptim.

"Özür dilerim." Şeyma'nın gerçekten mahcup çıkan sesine karşı Emirhan'dan sadece alaylı bir homurtu yükseldi. Belli ki inandırıcı bulmuyordu. Şeyma ve Emirhan'ın zorunlu bir evliliğe kurban gittiği açıktı. Kendisine alayla bakan adama gözlerini diktiğinde bakışları kırıktı. "Artık dert olmam sana. Okul açılana kadar iş bulayım biraz para biriktirip gideceğim. Bir daha görmezsin yüzümü. Beni boşarsan eğer bu nikahı hemen sonlandırabiliriz."

Hayretle konuşmayı dinlerken herkes tıpkı benim gibiydi. Şeyma kafasında her şeyi kurmuş olacak ki bakışlar Emirhan'a çevrildi. Sonuçta yapacağı şey üç kelimeye bakardı.

Alaylı bir kahkaha atan Emirhan'la bir kez daha şok geçiriyor, bir yandan da onları analiz ediyordum. Emirhan'ın bakışlarında gördüğüm öfke pek de iyi şeyler olmayacağını gösteriyordu.

"Beni kullanıp işin bittiğine göre kenara atabilirsin öyle mi? Belki sonra da başka bir adama iftira atar onunla evlenirsin. Sonuçta amaca giden yolda her şey mübah öyle değil mi?"

Emirhan'ın alaya bürünmüş sert sözleri karşısında Şeyma'nın gözleri dolarken ilk tepkisini koyan kişi Bahar oldu.

"Emirhan!"

Uyaran sesi yine de yumuşaktı. Fakat dik bir konum alan adamın sesi daha da yükseldi.

"Siz bu işe karışmayın komutanım."

Sevdiğine gelen minicik lafta bile kendini ortaya çıkarmaktan çekinmeyen Yağız'ın sesi daha da sertti.

"Sesinin tonunu ayarla Avcı."

İkinci uyarıyı da görmezden gelen adam ayağa kalktı. Ani bir öfke patlaması yaşıyordu sanki. Ya da şimdiye kadar içinde tuttuklarını dökme zamanıydı.

"O kadar insanın içinde iftiraya uğradım. Bir kızın namusuna el uzatmışım gibi davranıldı. Bahar komutanım olayı çözmese ne olacaktı? Ben askerim, asker."

Ağlamaya başlayan Şeyma elleriyle yüzünü kapattı. Utandığı her halinden belli, yaptığı şeyin pişmanlığı onu çepeçevre sararken boğuk sesi nefeslerine karıştı.

"Başka çarem yoktu."

Emirhan parmağını havaya kaldırdığında acıma yetisini de kaybetmiş görünüyordu.

"Her zaman başka çare vardır. Bizden yardım bile istemeden iftira attınız. Seni oradan kaçırmak bile kolaydı bizim için."

Şeyma dayanamıyor olacak ki hiddetle ayağa kalktı. Gözlerinden yaşlar süzülen kadın sessiz kalmaktan vazgeçmişti.

"Sen kör zihniyetli erkeklerin arasında kadın olmak nedir bilir misin? Değersiz olmak, cansız varlık gibi görülmek, köle olarak yetiştirilmek ne demek biliyor musun? Mal gibi satacaklardı beni. Kimse insan yerine

koyup fikrimi sormadı. En çok para veren yaşlı da olsa, evli de olsa olurdu çünkü. Adamın kızı benimle aynı yaşta. Hatta benden büyük kızı var. Erkek çocuğu yok diye beni istedi babamdan. Sen böyle bir adamın karısı olmayı anlayabilir misin? Aşk, sevgi bunların hepsi boş laf. Biz daha insan kelimesini bilmiyorduk orada. Kadın seçmez, kadın sevmez, kadın okumaz, kadın düşünemez. Sanki kadın diye doğduğumuzda lanetlenerek geliyoruz dünyaya." Öfkeli sesi bir anda dinginliğe kavuşurken dudaklarına eğreti bir tebessüm yerleşti. "Sana iftira atmasaydım ne olacaktı? Beni kaçırıp getirseniz ne olacaktı? Babam o adamla peşime düşecek, yıllar da geçse bulacaktı beni. Ya kafama sıkacaklardı ya da o adama yine karı yapacaklardı." Sesi biraz daha kısıldığında söylediği her kelimeden tiksinir gibiydi. "Ama şimdi babam gururlu. Belki istemediği şekilde evlendim ama kızının başını bağlamış oldu. Namusu zarar görmedi. Beni öyle veya böyle baş göz etti. Belki alacağı paralardan mahrum kaldı ama ortalıkta kalmadım. Ben malım ya kendimi idare edemezdim. Beni bir erkeğe bağlamış oldu. Bizim sülalede özgürlük bu kadar. Ben daha fazlasını görmedim."

Emirhan duyduğu her kelimeyle sarsılır gibi olsa da çabuk toparladı. Başını yana yatıran adamın kafasında dönen her neyse diline dökülene kadar sırdı.

"Bundan sonra özgürsün." dedi soğuk sesiyle. "İstediğin okulu oku, istediğin hayatı yaşa, nereye gitmek istiyorsan git." Şeyma'nın gözleri parladığında "Ama..." dedi üstüne basa basa. "Benim karım olarak. Bu nikahı bozmayacağım."

Şeyma bir adım öne attı. Elini Emirhan'a uzatsa da aralarındaki mesafe ulaşmasına engel oldu. Emirhan da beklemedi zaten. Belli ki konuşmayı kendi kafasında bitirmişti. Şeyma'yı görmezden gelerek bizlere baktı.

"Bana müsaade."

Daha fazla uzatmadan kapıya yöneldi. Kimsenin bir şey söylemesine izin vermemişti. Aykut hemen ayağa kalktı.

"Komutanım..."

Aykut sözünü yarım bıraktığında Yağız başını eğdiği gibi o da Emirhan'ın peşinden çıktı. Kimse ne konuşacağını bilemiyordu sanki. Tek bir kişi dışında. Bahar'ın soğuk kanlılığı benzersizdi. Her durumu, her olayı normal karşılayıp gülümseyen kadın ayağa kalkarak Şeyma'ya yaklaştı. Eliyle Şeyma'nın uzun simsiyah örgülü saçını geriye savururken yüzünde kimden aldığını bilmediğim bir şefkat vardı.

"Emirhan'la evli olmak fena değil aslında. Biraz çapkındır ama yönetilebilir."

Bahar'ın söyledikleri istemsizce gülmeme sebep olduğunda kıkırtılarımı saklamak için elimi dudaklarıma bastırdım. Gökhan'ın ilgisini çekmiş olacak ki beni göğsüne bastırıp başımdan öptü.

Şeyma üzgün bir halde fısıldadı.

"Kimseye eş olmak istemiyorum. Avukat olacağım ben."

Bahar tebessümle Şeyma'nın elini sıktı.

"Ol tabii. Kimse sana olma demiyor ki. Emirhan biraz kızgın. Sinirleri yatıştığında daha sakin kafayla tekrar konuşursunuz. Onun da bu durumu uzatacağını sanmıyorum. Bütün gece sen de bizimle uykusuz kaldın. Biraz uyu istersen." Başını benden tarafa çevirdiğinde devam etti. "Leyla, senin odanda yatsa biraz olmaz mı? Biliyorsun benim odam pek müsait değil."

Bahar'ın ilk başta ne demek istediğini anlayamasam da silahları aklıma gelince ayaklandım.

"Tamam. Ben sana odamı göstereyim Şeyma."

Şeyma'yı odama götürüp kısa süre sonra onu yalnız bırakarak tekrar salona geldim. Gökhan'ı ayakta görünce kaşlarım çatıldı.

"Gidiyor musun?"

Kırık sesim istemsiz çıkmıştı dudaklarımdan. İzin günüm onun gelişine denk gelmişken birlikte vakit geçirmek istiyordum oysa.

"Gece boyunca hiç uyumadık kaküllü, dinlenmeye ihtiyacımız var."

Dudaklarım büzüldüğünde ona bir şey demeye hakkım yoktu ama yine de hissettiğim özleme engel olamıyordum.

"Birlikte dışarı çıkarız diye düşünmüştüm. Yarın çalışıyorum."

Yanağımı kavrayan genişçe eli bulunduğu yeri çoktan kaplamıştı.

"Bir iki saat dinleneyim sonra çıkarız olmaz mı güzelim?"

Üzgünce başım yere düştüğünde sert bir nefes çekti ciğerlerine. Bu durumu telafi etmek adına gülümsemeye çalıştım.

"Olur tabii."

Onun dinlenmesini çok istiyordum. Yorgundu. Gözlerinin altı hafif çökmüş uykusuzluğu her halinden belli oluyordu. Küçük bir tebessümle elimi yakaladı.

"Biraz yalnız konuşalım mı?"

Hevesle başımı salladığımda gülerek koltukta bizi izleyen varlıklarını unutmak üzere olduğum çifte baktı.

"Bize müsaade."

Başka bir açıklama gereğinde bulunmadan birlikte alt kata indik. Eve girdiğimizde Gökhan beni kendine çekti. Sanki bunu bekliyor gibi sıkıca sarıldım ona. Başım göğsünde kokusunu uzun uzun içime çektim. Sonunda onunla baş başa kalmış olmanın mutluluğunu yaşıyordum. Sevdiğim adamla biraz huzura ihtiyacım vardı.

"Ben hızlı bir duş alsam nasıl olur?"

Gökhan'ın sesiyle yüzüne bakarak gülümsedim. Sesi benden izin ister gibiydi ve çok hoşuma girmişti.

"Olur. Ben de sen çıkana kadar birer kahve yaparım bize."

İç çeken adamın parmakları yine saçlarıma uzandı. "Uykum kaçsın mı istiyorsun?" dediğinde telaşla itiraz ettim.

"Yoo... Ben kahve içince de uyuyabilirim mesela."

Kahkahası hala bulunduğumuz koridorda yankılanırken burnuma vurup geri çekildi.

"O zaman sen kahveleri yap. İçer uyuruz beraber."

Suratım buruşmuş arkasından bakarken kendi kendime sayıklıyordum.

"Beraber mi uyuruz???"

Bayılacakmışım gibi elim ayağım birbirine dolanmış halde mutfağa gittim. Gökhan duş alıp odaya geçtiğinde kahveler de hazır sayılırdı. Elime geçen kamuflajlı kupalar hoşuma giderken ikisine de pratik bir şekilde kahveleri yaptım. Elimde tuttuğum sıcak kupalarla Gökhan'ın odasının önüne geldiğimde zor da olsa kapıya vurdu.

"Müsait misin?"

Şimdiye kadar giyinmiş olduğunu düşünüyordum ki onaylayarak da beni şaşırtmadı.

"Gel güzelim."

Kolumla kapıyı açarak içeri girdiğimde bana arkası dönük altında gri eşofmanı üzeri çıplak adamla çığlığı basmam da uzun sürmedi.

"Çıplaksın!" Telaşla elindeki havluyu bırakıp bana dönerken yanaklarım alev alev yanıyordu. Yeniden bağırdım. "Elimde kahve var, gözlerimi kapatamıyorum."

Tüm bunları gözlerimi açа açа söylememden sebep Gökhan hayretle bakıyordu bana.

"Göz kapaklarını kullanabilirsin."

Telaşla elimdeki kupaları ona uzattım.

"Olmaz, gözüm seni görürken nasıl kapatayım?"

Erkeksi bir kahkaha atarak yanına geldiğinde çıplak göğsüyle karşı kaşıya kaldım. Ağlayacaktım halime. İlk belden üstü çıplak olarak gördüğüm erkek değildi ama çok yakışıklıydı, çoook...

Gözlerini kapatmam için elimdeki kupaları almasıyla hızlıca ellerimi gözlerime götürdüm.

"Üzerini giy."

Bakmıyor gibi davransam da parmaklarımın arasından onu gözetlerken arkasını döndü. Bir kaç adımda elindeki kupaları komodine bıraktığında yan tarafta duran dolabının kapağını araladı. İçinden kendine bir tişört çıkarırken onu izlediğimi belli etmek ister gibi benden tarafa salladı.

"Merak etme, giyiyorum."

Başından geçireceği sırada fark ettiğim şeyle kaşlarım çatılırken ellerimi yüzümden çekip atıldım.

"Dur."

Elleri havada öylece kaldığında yine garip bir şekilde bakıyordu kara gözleri.

"Karar mı versen Leyla?"

Bir iki adımda önüne geçip yere indirdiği tişörtü koluyla birlikte kenara çektim. Vücudunda gezen bakışlarımla neye baktığımı anlamış gibiydi. Çeneme işaret parmağıyla vurarak yüzüne bakmamı sağladı.

"Çok bakma, aşık olacaksın."

Yüzündeki şefkatli tebessümle şaka yapmaya çalışırken onu duymuyordu kulaklarım. Histerik bir tebessümle başımı eğdim. Bir adama iki kez aşık olamazdım ya. Olan çoktan olmuştu.

Karın altında uzunca bir kesiği andıran çiziğe düşürdüm yeniden bakışlarımı. Ellerim titreye titreye kendime hakim olmaya çalışarak o ize dokundum. Soru soran gözlerle gözlerine baktığımda gülümsedi. Buruktu, acı doluydu. Gözleri bir anda geçmişe gitti.

"İlk zamanlarda pusuya düştüğümüzde oldu." Parmaklarım koluna uzandığında bu sefer bakmama bile gerek kalmadan söyledi. "Özel kuvvetlere girmeden önceydi, küçük bir sıyrık." Etrafında ufak adımlarla dolaşırken sırtındaki izi gördüğümde kaburgalarına dokundum. Gerilen bedeni parmaklarımı teninde hissetmesinden sebepti. Kısa bir an duraksasa da nereye dokunduğumu biliyordu. "Bir patlamada oldu." Bir adım daha atarak kürek kemiğinin biraz daha üstüne değen parmaklarımla vakit kaybetmedi. "Sıcak temastaydık, kurşun izi."

Daha fazlasına izin vermeyerek kolundan tuttuğu gibi beni önüne çekti. Dolu dolu gözlerle bakıyordum ona. Defalarca bedenine dokunup izleri sorduğum adam bana bir kere dokunsa gözyaşlarım akmaya başlayacaktı. Nasıl dayanıyordu bu kadar acıya?

"Boş yere kendini üzüyorsun."

Boğazıma oturan yumrudan kurtulmak ister gibi yutkundum. Elimi yanağına uzatarak biraz önce gördüğüm tüm izleri yok etmek ister gibi baktım.

"Kaç kez ölümden döndün Kara?"

"Çok." dedi gözlerimin içine bakarak. "Ama döneceklerimden fazla değil."

Gözümden bir damla yaş süzüldüğünde görmek istemiyor olacak ki hemen elini kaldırarak yok etti.

"Beni teselli etmeni beklerdim."

Yanağında duran elimi kavrayıp dudaklarına bastırdı. Avuç içime sıcacık bir öpücük bıraktı. Kuruladığı yanağıma yenileri eklenirken beni kendine çekti. Göğsüne bastırdığı gibi başıma öpücük bıraktı. Sözsüz teselliydi belkide bu.

"Seni teselli edemem Leyla. Çünkü sana ne söylesem yalan olur. Ne desem kandırmış olurum." Yanaklarımı avucunun içine hapsedip bakışlarımızı sabitledi. "Ben her göreve gittiğimde geriye dönememe ihtimaliyle gidiyorum. Sen de öyle düşüneceksin. Bekleyeceksin ama gelmeme olasılığımı da aklından çıkarmayacaksın."

"Bu çok acımasızca." dedim huysuzca. "Kim sevdiği için kötü bir ihtimali düşünür?" Elimi göğsüne bastırdım inatla. "Burası Kara'nın kalbi değil artık. Burası benim kalbim." Başım yere düştüğünde gözlerine bakarak söylemeye gücüm yetmedi. Yapacağım itiraf kalbimi hızlandırırken bir de o lakabı gibi kara gözlere bakmak zordu. "Ben sana çoktan aşık oldum Gökhan."

Parmakları çeneme uzandığında başımı kaldırdı. Ben sürekli bakışlarımı kaçırırken o ısrarla bizi göz göze getiriyordu.

"Küçük bir kız bana aşık mı olmuş yani?"

Gülümseyerek kalbimi kanatlandıran adama hayranlıkla baktım.

"Çok aptalım değil mi?"

Alnıma dudaklarını bastırıp uzun, tenimi sıcacık eden bir öpücük bıraktı.

"Aptalsın..." derken dudaklarımı hala tenimden ayırmamıştı. "Ama yalnız değilsin. Ben de en az senin kadar aptalım."

İkimizin de dudakları kıvrıldığında ona bir kez daha sarıldım kalbinin üzerine dudaklarımı bastırıp başımı yeniden göğsüne yasladım. İyi ki, iyi ki sevmiştim.

Birbirimizden ayrıldığımızda ne zaman bıraktığını bilmediğim tişörtünü yatağın ucundan alıp seri bir şekilde başından geçirdi. Üzerini düzeltirken yandan bakışları üzerimdeydi.

"Artık uyusak mı?"

Arkasında duran yatağa tedirgin bir bakış atıp zor da olsa gülmeye çalıştım.

"Sen yat. Benim uykum yok ki."

Gözlerini devirerek yatağa adımladı üzerini örten pikeyi toparlayıp uzun bir çizgi haline getirecek şekilde büzdü. Yatağın tam ortasına sınır yaptığında başıyla gelmem için işaret etti.

"Yarısı senin, yarısı benim."

Dudaklarım kıvrıldığında benim için ayırdığı yere oturdum.

"Kahveleri içmedik."

Kendi yerine uzandığında ellerini başının altına yerleştirdi.

"Çoktan soğumuştur. Uykumu dağıtmak istemiyor."

Gözlerini kapatan adamla iç çektim.

"İlle de uyuyacaksın yani."

Bir anda kolumdan tuttuğu gibi beni çektiği anda kendimi yatağa uzanmış halde buldum. Şaşkınlıkla baktığım adamın hala gözleri kapalıydı.

"Akşam yemeğe götüreceğim seni. Öncesinde de dışarıda gezeriz biraz. İstediğin yer varsa oraya da gideriz. Şimdi o güzel dudaklarını bantlamadan azıcık müsaade et de fırsat bulmuşken yanında huzurla uyuyayım."

"Ama..." dediğimde "Şşş..." diyerek sözümü kesti. Sessiz kalmaktan başka çarem kalmamıştı. Onun çok uykusu vardı ve benim hiç uykum yoktu.

Bir süre boyunca sessizce tavanı izledim. Anlayışsız davranıyordum. Bütün gece uykusuz kaldığını söylemişti. Benden tek istediği dinlenmek olan adama haksızlık ediyordum. Ondan tarafa dönerek iki elimi de yanağımla yastık arasına sıkıştırdım. Sırt üstü uzanmış elleri hala başının altında uyuyordu. Nefesi çoktan düzene girmişti bile. Yüzünde tarifsiz bir huzur vardı ya da ben baktığımda öyle görünüyordu. Kalın kaşları gevşemiş, siyah kirpikleri göz altlarına gölge düşürüyordu. Esmer bir adamdı Kara. Tıpkı lakabı gibiydi. Yeni yeni çıkmak için çabalayan kirli

sakalı bile simsiyahtı. Bir miktar uzattığı saçları da öyleydi. Kaslı bir bedene sahipti. Yapılı bir adamdı.

Aklıma gelen fikirle dişlerimi göstererek sırıttım. Sanki beni görüyormuş gibi gülüşümü saklamak için pikeyi suratıma kapattım. Sessizce yataktan kalkarak kahve yaparken tezgahın üzerine bıraktığım telefonumu almak için parmak uçlarımda mutfağa ilerledim. Kısa sürede alıp döndüğümde hala uyuyordu.

Çıt bile çıkarmadan yanına gelip sessizce yatağa oturdum. Telefonumun kamerasını açarak bende bir tane bile fotoğrafı olmayan adamın birkaç kez fotoğrafını çektim. Heyecanla çektiğim fotoğraflara bakarken o kadar tatlı ve yakışıklı duruyordu ki kıkırtılarıma engel olamadım. Panikle elimi ağzıma kapatarak Gökhan'a baktığımda hala uyuyordu.

Bu da yetmiyor gibi ona doğru yaklaşarak saçlarımı omzumun bir tarafında topladım. Başımı yüzüne yaklaştırıp ikimizin birlikte fotoğrafını çektiğimde elimdeki telefonun kapılması da aynı anda oldu. O sırada belimden tutarak beni kendine çeken adamla çığlığı bastım.

"Aaa..."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan kendimi Gökhan'ın kolları arasında yatakta bulduğumda kara gözleri öyle bir bakıyordu ki korku ve panikle nefesimi tuttum.

"Hiç uslanmayacaksın değil mi?"

Gözlerimi kaçırdığımda dudaklarını yanağıma bastırdı. O anki şokla gözlerim far görmüş tavşan gibi açılırken tıpkı benim gibi bir kaç pozumuzu çekti.

"Gökhan!" Panikle telefona atılmama mani olarak ekrana çevirdiği bakışlarıyla bir şeyler yaptığı sırada bir koluyla belimden sıkıca tutan adamdan kurtulmaya çalıştım. "Silme, lütfen..."

Tepkisizliği uzun sürmedi. Kısa süre sonra beni serbest bırakarak telefonu elime tutuşturdu.

"Silmedim."

Elime aldığım telefonla hemen fotoğraflara girdiğimde bir yandan da üzgünce mırıldanıyordum.

"Ne yaptın peki?"

Baktığımda kendi çektiği de dahil bütün fotoğraflar duruyordu.

"Kendi çektiklerimi bana da attım. Benim elimde de koz olsun."

Gözlerim kocaman açılmış isyanla koluna vurdum.

"Sana inanamıyorum Gökhan. Şaşkın ördek gibi bakıyorum burada."

Fotoğrafta Gökhan beni yanağımdan öperken ben o panik ve şaşkınlıkla gözlerimi irice açmış, kızaran yanaklarımla kameraya bakmıştım. Daha kötü çıktığım bir fotoğraf olamazdı. Gözlerini kısarak telefonun ekranını kendine doğru çevirip fotoğrafa baktı.

"Gibisi fazla. Direkt şaşkın ördek diyelim."

Mızmızlanarak omzuna bir kez daha vurdum.

"Yaa... Gökhan, sil onu."

Beni duymazdan gelen adam aramızdaki mesafeyi kapatıp tekrar yattığında beni de göğsüne yasladı.

"Sana bir iki kural söyleyeceğim Kaküllü." Sessizce göğsünde onu dinlerken merakla beklediğim kuralları saymaya başladı. "Birincisi bordo bereliler uyurken asla sessiz yaklaşma. İkincisi asla onların gözleri kapalı dahi olsa uyuduklarını düşünme. Üçüncüsü de bir bordo berelinin fotoğrafını gizlice çekmeye çalışma. Neye uğradığını anlayamazsın."

İnce parmaklarımla sıkıca tişörtüne tutunurken başımı kaldırarak gözlerine baktım.

"Bordo bereliye yapmadım ki tüm bunları, sevgilime yaptım."

Masum bir çocuk gibi çıkan sesimle dudakları kıvrıldığında alnımdan öptü.

"Ama ben bir bordo bereliyim ve biraz daha uyumazsan sadece ağzını bantlamakla kalmayıp ellerini ve ayaklarını da bağlayacağım. Uslu dur Kaküllü."

Alt dudağımı ısırarak başımı göğsüne yasladığımda gözlerini kapattım. Şansımı fazla zorlanmıştım ve daha fazla uzatmadan uyusam iyi olacaktı. Gökhan usul usul saçlarımı okşarken kokusunu çeke çeke beni uyuşturan karanlığa bıraktım kendimi. Ben uyumadan onun uyuması da epey zor olacaktı. O zaman derin bir uykunun da zamanı gelmişti.

☀☀☀

Kaç saattir uyuyordum bilmiyorum. Öyle bir huzurlu uykunun kollarına bırakmıştım ki kendimi, zorla kapattığım gözlerimi aralamak dahi istemiyordum fakat ısrarla çalan telefon buna müsaade etmiyordu.

Başıma konan öpücükle dudaklarım kıvrılırken kimin öptüğünü bile algılamakta zorlanıyordum. Yine de sevdiğim bir koku doluyordu burnuma. Demek ki sevdiğim biriydi. Yastığıma biraz daha gömüldüğümde bir erkek sesi geldi kulağıma.

"Emin misiniz?" Kısa bir sessizliğin ardından devam etti. "Uyuyorduk biz de. Nereye gitmiş olabilir?" Ses biraz daha tanıdık gelmeye

başladığında kaşlarımı çattım. Gökhan'dan başkası olamazdı. "Geliyoruz şimdi."

Yanımda hissettiğim hareketlilikle şakağıma öpücük bırakan adamın sesi sıcacıktı.

"Uyan güzelim, yukarı çıkmamız lazım."

Gözlerimi aralamadan mırıldandım.

"Neden?"

Yanağımda gezen parmakları dudaklarımın kıvrılmasına sebep olurken dudaklarından dökülenler silinmesi için yeterliydi.

"Şeyma gitmiş."

Bir anda gözlerimi kocaman açarken yattığım yerden doğruldum.

"Ne? Nereye?"

Ayağa kalkarak beni de elimden tutarak çektiğinde bir yandan da açıklama yapıyordu.

"Kimseye haber vermeden bir mektup bırakıp gizlice gitmiş. Emirhan'la Aykut arıyormuş. Biz de yukarı gidelim."

Kaküllerimi düzeltip üstüme başıma da çekidüzen verirken bir yandan da düşünüyordum. Nereye gidecekti bu kız?

Birlikte yukarı çıkıp oturduğumuzda bizden yaklaşık yarım saat sonra Emirhan ve Aykut geldi. Hepimiz merakla Emirhan'a bakarken oturamadan ayakta geziniyordu.

"Bir saat önce Ankara otobüsüne binip yola çıkmış."

Emirhan'ın dilinden dökülenler ruhsuz bir anlatımla sanki rapor verir gibiydi. Bahar ayağa kalkarak elinde tuttuğu beyaz kağıdı sahibine uzattı.

"Sana bırakmış."

Emirhan kısa bir süre tereddütte kalsa da ikiye katlanmış kağıda uzandı. Bir süre sessizce okumasını bekledik. Tüm satırları kaşları çatık okumuştu neredeyse. Bahar'a mektupta ne yazdığını sorduğumda Ankara'ya gideceğini söylemiş, Emirhan için de bir iki not bırakmış demişti. Detaylara çok girmemesini anlıyordum. Emirhan için özel olmalıydı.

Okumayı bitiren adam elindeki kağıdı buruştururken başını kaldırdı. "Gittiği iyi olmuş." derken sesi soğuk olsa da saklamaya çalıştığı duygular çatlamalarla ortaya çıkıyordu. "Kimseye bağlı kalamazdım zaten."

Bahar şefkatle Emirhan'ın omzunu sıvazladı.

"Bir süre misafir etmesi için anneme rica ettim." dedi sakinlikle. "Şeyma'yı otogarda karşılayacak." Aykut'a baktı o an. "Firma adı, kalkış saati neyse bana mesaj at." Tekrar bakışları Emirhan'ı bulduğunda

gülümsedi. "Annem bu konularda iyidir, merak etme. İş de bulur, okumasına da yardımcı olur. Yalnız bırakmaz."

Elini alnına götüren Emirhan umursamaz durmaya çalışıyordu.

"Sağ ol komutanım. Üstümden büyük bir yük kalktı."

Yağız yanlarına giderek Bahar'ın omzuna kolunu attığında diğer eliyle de Emirhan'ın omzuna hafifçe yumruk attı.

"Erkeğe karısı yük olmaz oğlum."

Aykut alayla araya girdi.

"Lan kızı boşamamak için kırk takla attın, şimdi de gelmiş yük diyorsun."

Emirhan ters bakışlarını dikti hemen.

"Bunu hak etti."

Bir eli elimi sıkıca tutan Gökhan her zamanki gibi sakin dursa da sesi alay doluydu.

"Sen en büyük darbeyi kendine indirdin oğlum. Çapkın Emirhan'a veda ettin."

Aykut keyif alırcasına kahkaha attı.

"Ulan kırk yıl geçse bizden önce evleneceğin aklıma gelmezdi."

Hepimizin yüzünde bir tebessüm oluştuğunda Emirhan elindeki kağıdı salladı.

"Hepinizden önce evlenmem şaşırtıcı olsa da evlendiğimin ertesi günü terk edilmeme kimse şaşırmadı sanırım. Bu durumda beni terk eden karımın çapkınlıklarımla da ilgileneceğini sanmıyorum."

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

Emirhan ve Şeyma için yeni kitap demişsiniz ama öyle bir düşüncem yok. ♀

Bir sonraki bölüm Niğde'ye kısa bir yolculuk yapacağız. Bakalım neler olacak. ✷

Leyla ve Gökhan için ne düşünüyorsunuz? Ve hayır, onların da kitabı olmayacak. 🤣

Kitapla ilgili her şey için: İnstagram@soylumery

Wattpad hesabımı da takip ederseniz paylaştığım bildirimleri rahat bir şekilde görebilirsiniz.

Sevgiyle kalın, hoşça kalın.

50. Türk mü?

Merhaba

Keyifli okumalar dilerim

9 Nisan...

Bazı yollar uzundur bitmez. Bazı yollar kısadır iki adımda tamamlanır. Maharet yolun uzunluğunda değil, o yolu kiminle yürüdüğünüzdedir. Yanınızdaki ömürlük olur uzun yollar kısacık gelir, ne zaman geçtiğiniz anlamazsın. Yanındaki ömrüne zehir olur, kısacık yolda onunla yürümek dahi istemezsin, uzar gider...

Benim yolum uzun muydu, kısa mıydı, ne zaman biterdi bilmiyordum ama o yolda Yağız'la yürümek en büyük şansımdı. İyi ki diyorum hep, iyi ki benim yanımdaydı.

Sabahın erken saatlerinde Yağız'la küçük birer valiz hazırlayıp yola çıkmıştık. Çıktığımız yol uzundu. Arabayı kullanan sevdiğim pür dikkat yola odaklanmışken ben de gözlerim kapalı yarım bıraktığım uykuma devam ediyordum.

Rahat edemediğimi hissettiğimde biraz daha koltuğu geriye yatırdım. Elimden gelse koltuğu yatak haline getirecektim.

"Arka tarafa geç istersen. Biraz uyursun."

Gözlerimden birini aralayıp ona yandan bir bakış attım. Gözü yoldaydı.

"İyi böyle."

Sessiz kaldığında kollarımı göğsümde bağlamış gözlerimi dinlendiriyordum.

"Babana haber verdin mi?"

Bu sefer gözlerimi açmadan koltuğa biraz daha yerleştim.

"Vermedim."

"Bahar." Yağız'ın uyaran sesi kulağımda yankılanırken mızmızlandım.

"Anneme söyledim."

Bunu makul bulmuş olacak ki ses etmedi.

Arabanın içi yeniden sessizliğe bürünürken telefonum çalmaya başladı. Annemin aradığını görünce hemen açarak telefonu kulağıma götürdüm.

"Bahar, kızım."

"Anne."

Yağız kimin aradığını duyduğunda anlık bakışları beni bulsa da bu kısa sürdü.

"Yolda mısınız kızım?"

Annemin sıcacık sesiyle sakince cevapladım.

"Evet. Siz ne yapıyorsunuz?"

Aklımdaki kişiyi biliyor gibiydi annem.

"Misafirimizle kahvaltı yapıyoruz."

Yerimden doğrulduğumda elim torpidonun gözüne giderken olağandım.

"Anlaştınız sanırım."

Annemin sesi tatlı bir heyecana büründü.

"Anlaştık tabii. Akşam ikna etmek zordu ama sabah daha ılımlıydık. Birlikte oluruna bakacağız ve klinikte bir iş ayarlayacağım. Kalacak yer konusunda da anlaşabilirsek çözüldü gibi."

Elime aldığım çikolatayı bacaklarımın üzerine bırakırken gülümsedim.

"Harikasın anne. Sana hayranım."

Annemin tatlı kıkırtıları telefonda yankılanıyordu. "Baban da bana hayran." Tek elimle çikolatanın kabını açmaya çalışırken güldüğümde annem devam etti. "Fatma hanımın yanına gittiğinde saygılı ol kızım. Sana kırgın olabilir, gönlünü almaya çalış. Yağız bana karşı çok efendi davrandı. Anneler saygıyı hak eder."

Dikkati yolda olan adama yandan kısa bir bakış atıp iç çektim. Yağız bunu hemen fark ederken göz göze gelmemek adına önüme döndüm. Şimdiye kadar hiçbir şeyden çekinip korkmayan ben bu karşılaşmadan korkuyordum.

"Merak etme anne. Elimden geleni yapacağım."

Annem her zamanki gibi damadıyla da ilgiliydi.

"Yağız oğlum ne yapıyor?"

Başımı Yağız'a çevirip sırıttım.

"Özel şoförlüğümü yapıyor şimdilik."

Yağız tek kaşını kaldırarak bana baktığımda "Selam söyle." diyen annemle gecikmeden ilettim. "Annem selam söylüyor."

Yağız başını eğerek gülümsedi. "Ellerinden öpüyorum." derken annemin ilgisi hoşuna gittiği çok açıktı.

Yağız'ın söylediğini aynı şekilde anneme iletirken benzer mutluluk annemin sesinde de vardı.

"Gidince haber ver. Allah'a emanetsiniz."

Tebessümle kapattım telefonu. Anneler ne olursa olsun, siz ne kadar büyürseniz büyüyün değişmiyordu. Bordo bereli de olsanız, güçlü de olsanız sizin için endişeleniyor ve haber almadan yapamıyordu. Bir insanın yaradılışına saklanan en güzel şeylerden biri de sizi bir kadının dünyaya getirmesiydi.

Bir yumurtadan da çıkabilirdik. Fakat bunun yerine bir kadının rahminde filizlendik. İlk öğrendiğimiz şey o kadının bize duyduğu sevgi ve merhamet değil mi? O zaman her şey bir kadınla başlıyorsa ve annelik onlara bahşediliyorsa anneliğin kutsallığı da bariz demekti.

Tek elimle açamadığım çikolatayı şimdi rahatça açarken zihminde gezinen düşüncelere hakim olamıyordum. Bir parça çikolatayı sonunda ağzıma attığımda huzurla gözlerimi kapattım. Bitterin o hafif sert gelen tadı damağıma yerleşirken aldığım hazzı tarif etmek zordu. Sanki ağzımın içinde eriyen çikolata boğazımdan mideme gitmiyor da direkt kanıma karışarak tüm vücudumu tavaf ediyordu.

"Kıskanıyorum Bahar."

Yağız'ın huysuz sesiyle bir anda gözlerimi aralayarak ona baktım.

"Ne?"

Şaşkınlıkla neyden kıskandığını anlamaya çalışırken ters bir bakış attı.

"Merak ediyorum, benimle öpüşürken de aynı hazzı alıyor musun?"

Kaşlarım havalandığında boş gözlerle ona bakıyordum.

"Ne?"

Bakışları yolda, iki eli direksiyonun üzerinde omuz silkti.

"Keşke kendini şu çikolatayı yerken görebilseydin. O zaman anlardın beni."

Elimdeki çikolataya boş boş bakıp mırıldandım.

"O sadece çikolata, sen sevgilimsin."

"Öyle değil işte." dediğinde anlık göz göze geldik. "Sanki çikolatayı yemiyor da onunla aşk yaşıyor gibisin."

Bükülen dudaklarım, şişirdiğim yanaklarım ve kıstığım gözlerimle elimdeki çikolatayı inceliyordum. Kendimi tutamayıp koca bir kahkaha attım. Elimdeki çikolatadan bir parça koparak Yağız'ın ağzına zorla tıkmaya çalışıyordum.

"Sen benim sevgilimsin Yağız, kendine gel."

Somurtkan halde ağzındaki çikolatayı yerken dikkatle yola odaklanmış adamın elini kavradım. Ona doğru uzanarak boynuna ateş gibi bir öpücük bıraktım.

"Senin dudaklarının verdiği hazzı başka hiçbir şeyden almadım ben."

Bakışları o an beni bulduğunda öyle derin bakıyordu ki dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Şimdi ben seni nasıl öpmeyeyim?"

Kıkırdayarak elimi uzatıp yüzünü yola çevirdim.

"Kaza yapacaksın, sonra öpersin."

Yeniden sessizliğe gömüldüğümüzde saatler birbirini kovalayıp geçiyordu. Niğde il sınırına ulaştığımızı görünce başımı hala dikkatle yola bakan adama çevirdim.

"Çok yoruldun. Biraz da ben sürsem iyi olurdu."

Elimi kavrayıp dudaklarına götürerek sıcacık bir buse bıraktı.

"Ben seninleyken hiç yorulmuyorum."

Akşam saatlerine girerken şehrin ışıkları da bizi karşılamaya başladı. Rahat bir trafikte ilerlerken Yağız'ın bildiği yollar üzerinde gittiği belliydi. Yaklaşmış olmak beni korkuturken iç çekmeden edemedim. Yağız yine bunu kaçırmadı.

"Gergin misin biraz?"

Yola odaklanmış halde onun gördüğünden habersiz omuz silktim.

"Biraz."

"Bahar." dediğinde bakışlarım onu buldu. "Rahat ol. Bu bir emirdir."

Yüzümde güzel bir tebessüm şekillendi.

"Şu an bana emir verecek durumda değilsin üsteğmenim."

Gülerek yandan bir bakış attı.

"Ben senin her yerde hem komutanın hem de sevgilinim."

Başımı iki yana sallarken pek katıldığım söylenemezdi.

"Görevde komutanım, dışarıda sevgilimsin. Lütfen bu ayrımı iyi yapalım." Sözlerimi bitirdiğim anda Yağız arabayı durdurunca bir an şaşkınlıkla ona döndüm. "Geldik mi?"

Yandan kıvırdığı dudağıyla başını eğerek arabanın ön camından yan taraftaki apartmana baktı.

"Geldik küçük hanım."

Dudaklarım bir anda büzülürken çok çabuk geldiğimizi düşünüyordum. Niye bu kadar çabuk gelmiştik ki? Yarım bıraktığım çikolatama uzanırken bir parça alıp ağzıma attım. Bu da yeterli gelmeyince Yağız'ın elini tuttum.

"Bir markete falan gitseydik. Bir şeyler alırdık." Aklıma gelen şeyle bu sefer de kolunu tuttum. "Tatlı... tatlı almadık. Sonuçta ne demişler; tatlı yiyelim tatlı konuşalım."

Halime küçük bir kahkaha atan Yağız sakince yanağımı okşadı.

"Annem ev baklavası yapmıştır şimdi, akşam yemeği de hazırdır. Bir şey lazımsa ben sonra alırım."

Çarelerim tükenmiş gibi masum bakışlarımı sevdiğim adama diktim.

"Yapmam ya da yapmamam gereken bir şey var mı?"

İçten tebessümüyle bana bakarken halinden hoşnut ve benim kıvranışımdan memnun gibiydi.

"Olduğun gibi davransan yeter."

Huysuzca mızırdandım.

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

Yüzüme dökülen saçları kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Sen ne yapsan bana güzel geliyor. Aşık bir adama yanlış sorular soruyorsun." Bakışlarımı yere düşürdüğümde bu halime dayanamamış olacak ki tekrar sesi geldi. "Annem güler yüzlü insanları çok sever, somurtkanlardan hoşlanmaz. Gülümsemen yetecektir. "

Tek kaşımı kaldırarak imalı bir bakış attım.

"Sen hoşlanmadığı sınıfa giriyorsun o zaman."

Gözlerini devirerek arabanın kapısını açtı.

"Annemin yanında gülümsüyorum."

İkimizde arabadan indiğimizde Yağız çantalarımızı alırken kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Bütün suratsızlığın banaydı yani."

İki çantayı da tek eline alıp kapıyı kapattı. Arabayı da kilitlediğinde bakışları beni bulunca duraksadı.

"Eskide kalmadı mı bunlar güzelim?" Hala ters bakışlarım üzerinde gezerken elini uzattı. "Şimdi en çok sana gülümsüyorum."

Çabucak alınan gönlümü tam adamına kaptırmıştım. Nerede ne söyleyeceğini ve benim gönlümü nasıl alacağını çok iyi biliyordu. Elini sıkıca kavramamla beni apartmana çekti. Birlikte ağır ağır merdivenleri çıksak da çok uzun sürmedi. İkinci kata geldiğimizde Yağız üç daireden ortada olana beni yönlendirerek kapıyı çaldı. Kısa sürede açıldığında karşımızda beliren Sude heyecanla atıldı.

"Abi... Hoş geldiniz."

Tebessümle karşılık verdiğimizde içeri giremeden Sude tekrar bağırdı.

"Anne, abimler geldi."

Ayakkabılarımızı çıkararak içeri girerken bir ses yükseldi.

"Şirinesini getirmiş mi?"

Duyduğum sesi çıkaramazken şaşkın bakışlarım Sude'nin üzerinde geziyordu. O da onaylamakta gecikmedi.

"Getirmiş, getirmiş."

Elindeki valizleri yere bırakan Yağız kardeşini kendine çekerek sarıldı.

"Güzelim..." Sude alışık olduğu sevgiye anında karşılık verirken Yağız merakla yüzüne baktı. "Annem nerede?"

Sude cevap veremeden geniş holdeki kapılardan biri açıldığı gibi Fatma hanım çıktı. Başında yemenisi, üzerinde uzunca siyah elbisesiyle çıkan kadın hem sıradan hem de bir o kadar şıktı.

"Geldiniz mi evladım? Kusura bakmayın namaz kılıyordum."

Kollarını iki yana açan Yağız annesine adımlarken sesi yumuşacıktı.

"Ne kusuru anacığım? Allah kabul etsin."

İkisi birbirine sarılırken annesi Yağız'dan bir miktar kısa kaldı. Oğlunun sırtına yasladığı elleriyle sıkı sıkıya sarıp uzun uzun sırtını sıvazladı. Geri çekildiklerinde Yağız annesinin elini tutarak benden tarafa döndü.

"Bak, sana gelinini getirdim."

Ellerim önümde çekingen bir iki adım attım. Ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilmiyordum. Yine altımda bir pantolon, üzerimde desenli, şifon bir bluz vardı. Saçlarımı doğal haliyle açık bırakırken yüzümde hafif bir makyaj vardı. Tanışma için uygun mu değil mi bilmiyordum ama o kadar araba yolculuğunu üzerimde elbiseyle yapamazdım. Ben rahatlığına alışık biriydim. Yine de elimden geldiğince şık olmaya çalışmıştım.

Fatma hanım beni baştan aşağı süzdüğünde utançtan kıpkırmızı oldum. Ne hissettiğini anlayamıyordum. Hiçbir üstünlük yoktu bakışlarında ancak ne düşündüğüne dair bir şey de yoktu. Elini uzatınca içimdeki rahatlamayla hemen atıldım. Elini öpüp alnıma koyduğumda tebessüm etti.

"Hoş geldin kızım."

İçimdeki rahatlamayla gözlerim bile parlamış olabilirdi.

"Hoş buldum Fatma Hanım."

Gülümseyerek içeriyi girerken beyaz tülbentiyle ve üzerindeki krem tonlarındaki elbisesiyle, tam karşımızda ki koltuğa ellerini dayadığı bastonuyla oturan kadını ilk defa görüyordum. Ufak tefek ama fazla tatlı duruyordu. Yüzünde sıralanan kırışıklar yaşanmışlıklarının bütünü, bakışlarında sıralanan yıllardan fazla değildi.

Uzun uzun beni baştan aşağıya süzerken yine Yağız benden önce harekete geçerek karşısındaki kadının elini öptü.

"Anneanne nasılsın?"

O an anladım kim olduğunu. Demek ki bu üç kadın kuşaktan kuşağa aynı evde yaşıyordu. Odalardan başka fırlayan kimse olmadığına göre de evin tek erkeği Yağız'dı. Hepsiyle ilgilenen de ondan başkası olamazdı. Önünde diz çöken Yağız'ın saçlarını okşayan kadın merhametin vücut bulmuş hali gibiydi.

"Ne zamandır geldiğin yok Pala'm. Hayırsız olup gidiyorsun."

Yağız mahcup bir şekilde anneannesinin elini bir kez daha öptü.

"Biliyorsun bizim işleri. Zaman olmadı."

Beni işaret ettiğinde elini boşlukta salladı.

"Hadi hadi... Sarı civcive zaman bulmuşsun." Beni duymasın diye olacak ki Yağız'a doğru biraz daha eğildi. "Rus mu bu kız?"

Suratım garip bir hal aldığında Yağız başını hafif arkaya çevirip bana baktı.

"Türk."

Teyze için yeterli olmamış olacak ki yine kısık bir ses kullandı.

"Hiç benzemiyor. Gavur olmasın?"

Fatma hanım oğlunun ikna edemeyeceğini düşünmüş olacak ki araya girdi.

"Türk diyor ya anne. Hem ne yapacaksın nereli olduğunu? Torunun elinden tutup getirmiş."

Yağız tekrar ayağa kalkarken bir iki adımda yanına ilerledim. Başka çarem yoktu, tanışacaktım.

"Merhaba, ben Bahar."

Başını kaldırarak bana bakan kadın kaşlarını çattı. Fatma hanıma döndüğünde tedirginlikle ne tepki vereceğini merak ediyordum.

"Kız bu Türkçe konuşuyor." Sude ve Fatma hanım kahkaha atarken gülmekle ağlamak arasında gidip geliyordum. Bir de ısrarla bana bu diyordu. Kendimi cansız varlık gibi hissedecektim yakında.

"Anneanne."

Yağız'ın uyarısıyla teyze bana elini uzattı.

"Öp hadi, öp."

Elini öpmemle gülümsedi. Yağız o sırada detaylı bir tanıtıma girdi.

"Necla sultan benim anneannem. Dedem vefat ettiğinden beri yalnızdı ama sonra babam da vefat edince hep birlikte yaşamaya başladık."

Ortalığı bir sessizlik kapladı. Tebessüm etmeye çalışsamda olmadı.

"Başınız sağ olsun."

Fatma hanım durgunlaşan havayı dağıtmak ister gibiydi.

"Aman canım, sohbete daldık masa kaldı. Hadi otursun herkes."

Hepimiz kısa süre sonra masadaki yerimizi aldığımızda Yağız hemen yanımda oturuyordu. Karşımda ise Sude, Sude'nin yanında anneannesi vardı. Masanın baş kısmına geçen Fatma hanım yemeklerimizi servis edip yerine oturdu.

Biraz çekingen başladığım yemeklere iştahla devam ediyordum. Fatma hanım belli ki eli lezzetli bir kadındı. Masada ise bir kuş sütü eksikti. Sarmalar, dolmalar, salata ve başlangıçlar sadece masada bulunanlardı. Bir de tabaklarımıza servis edilenler ekstra yer kaplıyordu. Fatma hanım tabağıma sarmalardan eklerken gülümsedim.

"Ellerinize sağlık Fatma Hanım. Çok zahmet etmişsiniz. Hepsi birbirinden lezzetli."

Sude bunu bekliyor gibi sitemle atıldı.

"Annem hep böyle. Söz konusu abim olunca onun sevdiği ne varsa gelmeden yapılır."

Fatma hanım ters bakışlarını kızına dikerek itiraz etti.

"Sen her gün buradasın. Abin kırk yılın başı geliyor." Bakışları beni bulduğunda çatık kaşları düzelirken yerini sıcak bir tebessüm aldı. "Afiyet olsun kızım, kendi evin gibi rahat ol."

Yağız daha önce görmediğim bir iştahla yemekleri yerken mutlu olduğu kadar da oburdu.

"Ye güzelim, kimse annem gibi Niğde tava yapamaz. Ben çok severim."

Hayretle Yağız'a baktım.

"Senin sevdiğin bir yemek var yani."

Fatma hanım oğlundan daha bilgiliydi.

"Et yemeklerinin çoğunu sever aslında ama Niğde tavayı daha iştahlı yer. Bizim buranın tarhana çorbasını çok sever. Şerbetli tatlıları da götürür hep."

Yağız'ın pek de öyle iştah açan yemek anılarını hatırlamıyordum. Eti sevdiğini geçmiş zamandan biliyordum elbet ama şimdiki kadar iştahlı yediği olmamıştı. Benim yaptıklarımı yerdi, beğenirdi de ama şimdiki iştahı bence yemeklerden değil ailesinin yanında olmaktandı.

"Sanırım bana Niğde tava yapmayı öğretmelisiniz." dediğimde Yağız kaşığı elinde duraksarken göz göze geldik. Sanki bunu duymayı beklemiyor gibiydi. Elindeki kaşığı bırakıp elimi kavradı. Tebessümle birleşen bakışlarında kaybolduğumda Fatma hanımın sesi dikkatimi dağıttı.

"Öğretirim kızım, ondan kolay ne var?"

Necla teyze beni arada kaş altından süzerken Sude'ye eğildi.

"Kara kız bi' sor bakalım yemek yapmayı biliyor mu?"

Sude gözlerini devirerek başını anneannesine çevirdi.

"Yengem seni duyuyor anneanne."

Necla teyze biraz daha eğildi.

"O kadar Türkçesi var mıymış?"

Sude gülerek bana hızlı bir bakış attığında belli ki Necla teyze benim Türk olmama inanmayacaktı. Yeniden el atmam gerektiğini düşünerek ben cevapladım.

"Yemek yapmayı biliyorum Necla Hanım ama çalıştığım için pek fırsatım olmuyor."

Bir anda algıları açılan kadın merakla gözlerini irileştirdi.

"Askermişşin kızım doğru mu?"

"Doğru." dediğimde karşısında oturan Yağız'a dikti bakışlarını.

"Ailede az asker vardı da gittin kendin gibi birini mi buldun?"

Yağız duymuyor gibi yaparak yemeğini yerken cevap vermekten de geri kalmadı.

"Onun ailesinde daha çok asker var. Bizden olsa olsa bölük olur. Onun ailesi ise tabur gibi."

Yağız'ın bizim için yaptığı askeri ayrıma hak veriyordum. Bölük idari bakımdan tam bir birim oluşturan en küçük askeri birimdi. Tabur ise dört bölükten oluşan ve bir binbaşının komutası altında bulunan askeri birlikti. Fakat anneannesinin bunu anlayacağını sanmıyordum.

"Asker olmam sizin için sorun mu efendim?"

Necla Hanım uzun uzun gözlerime baktı. O an masayı yine bir sessizlik kapladı. Sorumun cevabını merakla beklerken arkasına yaslandı.

"Asker yiğittir kızım." dedi beklemediğim bir sakinlikle. "Belli ki sen de yiğitsin." Mutlulukla tebessüm ettiğimde çok da uzun sürmesine izin vermedi. "Amma... askere yakın olmak zordur. Benim oğlum asker. Yıllarca her görevinde gözyaşıyla bekledim." Kim olduğunu bilmememden sebep Yağız'a baktığımda o ise devam etti. "Dayısını örnek alıp yeğeni de peşinden gitti. Torun evlattan tatlı derler, meğer torunun acısı da evlat acısından daha ağırmış." Necla hanımın gözleri de Fatma Hanım gibi dolduğunda sesinde de aynı acı vardı. "Bu oğlan çok çektirdi bize." dedi Yağız'ı kastederek. "Yiğit acısı gövdeyi talan edermiş, kara Yağız'ın acısı da bizi talan etti."

Ne cevap vereceğimi bilemedim. Ne diyebilirdim ki böyle bir durumda? Yağız'ın yaşadıklarını biliyordum. Acısını ben de en az onun kadar içimde

hissediyordum. Beni katmasak bile bir çok kez babamı beklemiştik annemle. Bazen uzun süreler haber alamamıştık. Annemin acısını, çaresiz bekleyişlerini en iyi ben bilirim. Kaç kez karargahı arayıp haber almaya çalıştığı zamanları, geçiştirildiğini bildiği zamanlarda bile metanetini korumaya çalışmasını, babam her yaralı dendiğinde ağlaya ağlaya bizi hazırlayıp yanına gidişini ben bilirdim. Lakin kalpti bu. Kimi severse onun acısını da kendine taç ediyordu.

"Haklısınız." diyebildim sadece.

Fatma hanım annesinden güç almış gibi beklediğim noktaya getirdi.

"Daha siz birbirinize destek olmayı da bilmiyorsunuz. Yarın biriniz yaralıyken diğeriniz arkasını dönüp gidecekse..."

Masa bir anda gergin bir havaya bürünürken Yağız yine uyarıcı tonla araya girdi.

"Anne! Bu konuyu kapatalım istersen."

Fatma hanımın bu uyarıyı dikkate almadığı açıktı.

"Bazı şeyleri konuşmamız lazım oğlum. Öyle üstünü örtmekle olmaz. Biz sizin ayrılmanızı istemiyoruz ama evlilik öyle çocuk oyuncağı değil. Madem bir yuva kurmak istiyorsunuz bunları da konuşmak gerekir. Ben oğlumu sokakta bulmadım."

Başım yerde Fatma hanımın her bir kelimesini bana söylediği sözleri dinlerken ses çıkarmadım. Sabırla içindekileri dökmesini beklemem gerekiyordu. Yağız babamın karşısına dikilip Bahar'ı seviyorum diyebiliyorsa benim de demem lazımdı. Fatma hanım sustuğunda Yağız yeniden araya girdi.

"Benim Bahar'a güvenim tam."

Yağız'ın elini kavradığımda yeniden göz göze geldik. Tebessüm etmeye çalıştım ama ne kadar başarılı olduğumu bilmiyorum.

"Annen haklı Yağız." Dudaklarımı ıslatarak Fatma hanıma diktim bakışlarımı. "Biz bazı hatalar yaptık. Bunun suçlusu sadece Yağız ya da benim diyemem. İkimizin de yanlışları oldu. Kalplerimizi de kırdık, üzdük, ayrıldık, tekrar birleştik ama biz bunlarla sevgimizi büyüttük. Bana ne kadar inanırsınız bilemem ama ben Yağız'ı çok seviyorum. Onunla bu yolda yürümeye hazırım."

Yağız elimi kavrayıp dudaklarına götürerek sıcacık bir buse bıraktı.

"Senin hiçbir kusurun yok Bahar. Hata üstüne hata yapan bendim."

Fatma hanım iç çekerek arkasına yaslandı.

"Bak kızım, söylediklerimi yanlış anlama. Ben oğlumu kusursuz ilan edecek değilim. Onu ben doğurdum. İnadını, kıskançlığını, hatalarını, yanlışlarını da en iyi ben bilirim. Fakat yüreği güzeldir benim oğlumun. Sevgisinden kuşkun olmasın. Sen onun elini tutup bize getirdiği ilk kadınsın."

İlk olmanın mutluluğu kalbimi sıcacık yaparken bu durumun karşılıksız olmadığının bilinmesini istedim. Yağız da benim ilkimdi. Kalbimi açtığım ilk erkek.

"Fatma hanım... sizin kadar bilemem belki ama hayatıma birlikte devam etmek istediğim adamı tanıyorum ve benim de ailemle tanıştırdığım ilk kişi o. Biz iyi bir çift olacağız."

Fatma hanım memnun bir ifadeyle bakarken sesi daha keyifli çıkıyordu.

"O zaman ailemize tekrar hoş geldin kızım."

İçim içime sığmayan tavırla gerilen dudaklarıma engel olamadım.

"Hoş buldum efendim."

Fatma hanım tabaklarımızı işaret ederek telaşla konuştu.

"Hadi bitirin hemen yemeklerinizi, daha sırada tatlı var."

☀☀☀

Çaylarımız elimizde geniş salona koyulmuş koltukta oturarak keyif yaparken Yağız elinde tuttuğu çerez tabağını götürmekle meşguldü. Arada benim ağzıma da kendi sevdiği çerezlerden iliştiriyordu. Fatma hanım namaz kılmak için yanımızdan ayrılırken Necla Hanım da erken saatlerde uyuduğu için odasına çekilmişti.

Bahar aylarında olmamıza rağmen buranın havası sert ve serindi. Hala petekler cayır cayır yanıyor ve bu sebeple ev sıcacık oluyordu.

"Ne var ne yok Sude? Anlat bakalım."

Yağız'ın sesiyle Sude omuz silkti.

"Ne olabilir ki? Aynı devam ediyor her şey."

Yağız bununla yetinmiyor gibi ısrar etti.

"Okul nasıl gidiyor mesela, onu anlat."

Sude memnuniyetsiz gibiydi. Siyah saçlarını omzunun gerisine attı. Sesi de ifadelerine eş değerdi.

"Başka bir şehirde kazansam daha mutlu olurdum. Aynı şehirde üniversite okumanın hiç maceralı bir tarafı yok."

Yağız dudağının kenarını alayla kıvırdı.

"Ne isterdiniz Sude hanım? Nasıl bir aksiyon lazımdı size?"

Sude gözlerini kısarak ters bakışlarını abisine dikti.

"Sendeki aksiyonun onda biri olsa yeterdi mesela."

Yağız eline aldığı çerezlerden birini kardeşine fırlatmayı ihmal etmedi.

"Şükret haline. Yerinde olmak isteyen bir sürü insan var."

Sude cırlayarak kafasına gelen çerezi bulmaya çalışıyordu.

"Niye fırlatıyorsun? Annem bana temizlettiriyor buraları."

"Yağız." diye uyarıcı bir tonla konuştuğumda Sude keyifle tek kaşını kaldırdı.

"Yengem ya, Allah aşkına dövsene abimi. Benim yapamadıklarımı sen yap."

Yağız ters ters bakarak Sude'nin saçını çekti. "Bak bak... içinde kalanlara bak." Bardağını uzatarak devam etti. "Git bana çay getir."

Sude'nin masum bakışları beni bulduğunda Yağız'ın kucağındaki çerez tabağını aldım.

"Bence kendi çayını kendin alabilirsin canım."

Yağız beni duymazdan gelirken tekrar kardeşine seslendi.

"Sude!"

Ben de aynı şekilde kendisine seslendim.

"Yağız!"

Bakışları beni bulduğunda kendi bardağımı da ona uzattım.

"Bana da getirir misin canım?"

Dişlerimi göstererek sırıtırken mümkün olduğunca şirin görünmeye çalışıyordum. Yanaklarını şişirerek ayağa kalkan Yağız huysuzca homurdanarak hareketlendiğinde Sude ile göz göze geldik. İkimiz de kendimizi tutamayıp kıkırdarken bir yandan da sesimiz duyulmasın diye elimizle dudaklarımıza bastırmıştık.

"Seni çok sevdim." diyen Sude'ye aynı samimiyetle karşılık verdim. "Ben de seni çok sevdim canım."

Hala bastırmaya çalıştığımız gülümsemelerimizle kapıdan giren Fatma hanım ikimize de merakla bakıyordu.

"Kızlar, bakıyorum keyfiniz yerinde."

Sude annesinin elindeki meyveleri alırken hevesle atıldı.

"Abimi görmen lazımdı anne. Bahar yengeme sesi çıkmıyor bile. O dedi diye çay getirmeye gitti."

Sude'nin söyledikleri beni utandırırken olduğum yerde toparlanarak Fatma hanıma oturması için yer açtım.

"Sude lütfen."

Kısık sesimle Sude'yi susturmaya çalıştığım sırada Fatma hanım yanıma oturarak elini dizime koydu. Bu hareketi ikimizi göz göze getirirken gülümsedi.

"Çekinmene gerek yok. Erkek dediğin sevdiği kadına hizmet etmekten gocunmamalı. Eşlerin görevi tek taraflı değildir kızım."

Fatma hanımın her sözü bana ilaç gibi geliyordu. Ben ne kadar çekinirsem çekineyim o bana kendimi iyi hissettiriyordu. Konuyu dağıtmak ister gibi meraklı bakışlarını üzerime dikti.

"Annenler nasıl anlat bakalım. Ne zaman gidiyoruz seni istemeye?"

Yağız elindeki bardaklarla içeri girdiğinde annesinin sorusunu da duymuştu.

"Beklemeye gerek yok, yarın gidelim işte."

Bardakları ortaya bıraktığı sırada Fatma hanım telaşla oğluna döndü.

"Daha neler oğlum, hazırlık yapmak gerek."

Bu duruma katılıyordum çünkü eminim annem de aynı düşünecekti.

"Evet. Anneme de önceden bildirmekte fayda var."

Fatma hanım bir süre düşünüp karar vermiş gibi başını kaldırdı.

"Ben İnci hanımcığımla konuşurum, haftaya gideriz. Zaten pek tatlı bir kadın. Sağ olsun beni sık sık arar."

Annemin hiç bahsetmediği durumla heyecanla atıldım.

"Gerçekten mi?" Fatma hanım başıyla onayladığında dudaklarım büküldü. "Hiç bahsetmedi."

Fatma hanım hissettiği memnuniyeti gerçek anlamda dile getirir gibiydi.

"Yağız hastaneden çekip gidince biz de öylece ne yapacağımızı bilemedik. İnci Hanım desteğini hiç esirgemedi. Sürekli de arayıp halimizi hatırımızı sordu. Bizim oğlanın aklı da gidince habersiz kaldık. Ne biliyorsa bizi haberdar etti hep." Yağız da ben de suçlu çocuklar gibi başımız önde sessiz kaldığımızda Fatma hanım ayağa kalktı. "Eee... çocukların aklı beş karış havadayken annelerin aklı yerinde olanı makbul. Yatın kalkın da ona dua edin." Fatma hanım lafı gediğine de oturttuktan sonra müsaade istemeyi de ihmal etmedi. "Bana müsaade çocuklar. Yatma saatim geldi artık. Siz keyfinize bakın, yaşımız geçti bizim. Bahar sana Sude'nin odasında yer hazırladım kızım. Uykun gelince geçer yatarsın."

Her anne gibi tembihini de aynı samimiyetle yaptığında mırıldandım.

"Teşekkür ederim."

Fatma hanım tam çıkacağı sırada Sude'ye bakış attığında Sude ilk başta anlamadı. Fakat annesinin el işaretiyle hemen toparlanarak ayağa kalktı.

"Benim de uykum geldi. Size iyi geceler."

İkisi de çıktığı anda küçük bir çocuk gibi sesimin duyulmasından korkarak sessizce mızırdandım.

"Yağız..."

Çabucak yanıma oturan adam beni kolları arasına alırken sıkıca göğsüne bastırdı.

"Geçti güzelim, bunu da atlattık." Nefesi saçlarıma vururken gülümsedi. "Annene de bir teşekkür borçluyuz sanırım."

Başımı kaldırıp güldüğümde "Senin annen de çok anlayışlı Yağız, söylediklerinde haklıydı." dedim.

Alnıma uzun bir öpücük bıraktı. Bedenimi sarmalayan kolları güçlü bir kalkan gibiydi.

"Sıra geldi seni istemeye. Babanı burada da geçebilirsem düğün için beni kimse tutamaz."

Kıkırdayarak dudağımı kıvırdım.

"Hızınıza yetişemiyorum Yağız bey."

Keyifle yanağımdan makas aldı.

"Ben seni elinden tutar çekerim."

Yemekten beri aklımda olan soruyla yüzüm ciddi bir hale bürünürken dudaklarımı ıslattım.

"Dayın askermiş, hiç bahsetmemiştin."

Omuz silkerken pek de önemsemiyor gibiydi.

"Konusu hiç açılmadı."

Düşünceli bakışlarım yüzünde gezerken kaşlarımı kaldırdım.

"O zaman babam da biliyordur. Subay değil mi?"

Yağız başını salladı.

"Albay kendisi. Başka şehirde ama Mahir dayımla da tanışmanı çok isterim."

Tanıdık gelmeyen isimle üzerinde durmayarak gülümsedim.

"Memnuniyetle."

☀☀☀

Gözlerimi kapatmış yabancı olduğum yatağın bana sunduğu huzurla uykunun kollarında gezerken duyduğum iniltilere kulak vermeden edemiyordum. Birinin acı çeken sesiydi bunlar. Onun kıvranışlarını uykumun en ücra köşelerinde hissederken kaşlarımı çatmış, başımı koyduğum yastığın altına doğru elimi uzatmıştım.

Savunma içgüdüsü içinde olan bedenim silahımla bütünleşirken gözlerimi araladım. Tam karşımda netleşemeyen görüntülere odaklanırken bir süre sonra dışarıdan sızan ışıkla Sude'nin derin bir uykunun içinde oluşunu fark ettim.

Duyduğum iniltilere yeniden kulak verdiğimde Yağız'a ait olduğunu anlar anlamaz silahımı bırakıp ayağa kalktım. Sude'yi uyandırmamak adına sessiz adımlarla kapıya ulaştığımda usulca kapıyı araladım. Odadan çıkar çıkmaz Yağız'ın odasına doğru adımlarken kapı önündeki Fatma hanım çekti dikkatimi. Onu korkutmamak adına sessizce fısıldadım.

"Fatma hanım."

Beni duyduğu anda elleriyle yanaklarını kurulayarak bana döndü.

"Kızım..." Bir iki adımda önünde durduğumda karanlığa alışan gözlerim daha net görüyordu. "Sen de mi uyandın?"

Bakışlarım odaya kayarken karanlıktan sebep net bir şey göremiyordum.

"Kabus görüyor sanırım." diyerek içeriye doğru adım attığımda Fatma hanım kolumu yakaladı.

"Girme."

Soru soran gözlerle bakıyordum ona. Neden beni durdurduğunu anlayamamıştım.

"Yardımcı olabilirim."

Kolumu bırakmadan oğluna kapı aralığından baktı.

"Kabus gördüğünde uyandırdığımız zaman tehlikeli oluyor. Yanına girmemizi yasakladı. Normalde odanın kapısını hep kilitlerdi."

Kolumdaki elinin tutarak tebessüm ettim. Yağız'ın neden kapıyı kilitlemediğini biliyordum. Benim gelmemi istiyordu. Benden yardım bekliyordu. Onun ilacı bendim.

"Fatma hanım bana izin verir misiniz? Daha önce de yaşadık aynısını. Bana zarar vermeyecek."

Fatma hanım bir kaç saniye tereddüt etsede çok sürmedi. Parmakları kolumdan uzaklaştığında sakin adımlarla odaya girdim. İlk olarak önlem almak adına komodinin üzerinde duran silahını sessizce alıp dolabın üzerine koydum. Daha önce de başıma gelmesinden sebep uyanır uyanmaz silahını alıp suratıma doğrultsun istemiyordum. Bu durum hala beni kapıdan izleyen Fatma hanımı da korkutabilirdi.

Yatağın yan tarafına oturarak fısıltılarına kulak verdiğimde yine beni sayıklıyor olduğunu fark ettim. Yağız'ın ter içinde kalmış yanağına elimi uzattım.

"Buradayım canım." Sesim ona etki etmediğinde üzerine doğru eğilerek yanağına küçük bir öpücük bırakarak fısıldadım. "Ben yanındayım Pala."

Bir anda gözlerini aralamasıyla yakamı kavrayarak olduğu yerde doğruldu. Göz göz geldiğimizde zor da olsa gülümsemeye çalıştım.

"Geçti." dediğimde beni kendine çektiği gibi sarıldı.

"Bahar."

Kolları sıkıca göğsüne bastırırken kaburgalarımın kırılmak üzere olduğunu hissediyordum. Bir eli saçımda sevgiyle okşamaya başladı. Başını yana çevirerek saçlarıma konan öpücüklerle fısıldadı.

"Seni kaybetmeyeceğim. Ne olursa olsun seni kaybetmeyeceğim."

Omuzlarına sardığım kollarımla parmaklarım ensesine uzanırken usul usul okşadım.

"Ben hep seninle olacağım."

Geri çekilerek yüzümü kavrayan adam uzun uzun gözlerime baktı. Beni kendine çekerek alnıma uzun bir öpücük bıraktı.

"Beraber uyuyalım mı?"

Yağız'ın yalvarırcasına çıkan sesiyle bir anda Fatma hanımı hatırlarken telaşla kendimi geri çektim. Başımı utanç ve panikle arkaya doğru çevirdiğimde kimse yoktu ve kapı da kapalı duruyordu.

"Bahar ne oldu?"

Telaşımı anlayamayan Yağız benim gibi kapıya bakarken önüme döndüm.

"Annen kapıdaydı ama gitmiş."

Yerimden kalkmak isteğim anda Yağız elimi kavradı.

"Gitme."

Üzgün bir halde kendimi geri çektim.

"Olmaz. Annen hakkımda ne düşünür sonra?"

Elimi dudaklarına götürerek öpen adamın sesi netti.

"Bu iş fazla uzamayacak Şirine. En kısa zamanda karım olacaksın."

☀☀☀

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

Görüşmek üzere hoşça kalın.

İnstagram@soylumery

51. Deli Cesareti

Merhaba

Nasılsınız? Ben yine fazla yoğunum. Bazen nefes alamıyorum diye bağırasım geliyor.

Bölüm nasıl oldu bilmiyorum ama umarım seversiniz.

Oy ve yorumlarınızı eksik etmeyin lütfen.

Keyifli okumalar

1 Hafta sonra...

Aşk tüm bedenlere dokunmak yerine Eros'un ok atmasını bekleseydi muhtemelen hayatta sayılı kişi ancak aşkı tadabilirdi.

Yoksa gerçekten öyle miydi?

Herkes aşık olduğunu sanarken belkide sadece sayılı kişiler aşkı tadabiliyordu. Yakaladığım aşk ellerimden kayıp gitmesin diye sıkıca tutunurken bir yandan da elimde minicik bir kuş varmış da boğabilirmişim gibi korkuyordum. Aşk ne sıkmaya geliyordu ne de serbest bırakmaya. O vakit oluruna bırakmakta fayda var diye düşünüyordum. Çünkü gidecek olan sen ne kadar çabalarsan çabala gidiyordu.

Kalbimde bir kıpırtı, bedenimde bir uyuşma, parmaklarımda ufak ufak karıncalanmalar bugüne özel olmalıydı. Dün herkesten önce Ankara'ya gelmiş isteme için hazırlık yapmaya başlamıştım. Annem zaten çoğu şeyi halletmişti ama kendimle ilgili her şey eksikti. Uzun bir uğraşın sonunda aldığımız elbiseyle de en büyük eksiği tamamlamış olduk.

Herkesin gelmesine saatler kala annem salona kocaman bir masa kurdurmuştu. Çünkü bizim aile zaten kalabalık geniş bir aileydi ki hepsi bugün yanımızda olmak isteyecekti. Yağız'ın ailesinin yanında ekip de bizi yalnız bırakmak istemeyince annem çareyi koca bir masada bulmuştu. İstemeden sonra akşam yemeği için şimdiden hazırlık yapıyordu.

Salonun ortasında telaşla bir o yana bir bu yana koşuşturan annemle karşılaştığımızda zaten gereğinden fazla dikkat çeken mavi gözlerini iri iri açtı.

"Bahar!" Annemin yüksekten gelen sesiyle irkilirken aynı telaşla devam etti. "Hazırlanmaya başlamamışsın bile."

Huysuzca omuz silkerek yüzüme düşen saç tutamını geriye attım.

"Saçlarım yapıldı zaten, makyajım da hazır sayılır. Son dakika bir toparlayacağım. Geriye elbise kalıyor."

Annem telaşsız halimle kaşlarını çatarak kolumu çimdikledi.

"Gören de seni değil, beni isteyecekler sanır. Ne bu rahatlık?"

Kolumu ovarken sırıttım.

"Duygu kontrolüyle ilgili eğitim de aldık anne. Başarılı bir askerim."

Çalan kapıyla mutfaktan çıkan Hilal'in adımlarına sesi de eklendi.

"Ben bakıyorum."

Annem kapıya adımlarken bir yandan da homurdanıyordu.

"Bir baban bir de sen zaten. Her şeyin eğitimi var maşallah. Alparslan da size benzeyecek diye çok korkuyorum."

Dudağımın kenarını kıvırarak annemin peşine takıldım. Ben de annemin korktuğu başına gelecek diye korkuyordum.

İçeriye giren Arya teyzem ve arkasından gelen Akın amcam yine tartışmakla meşgüldü.

"Ne var canım isteyeceklerse? İki tane kızın var, arkasına bakmadan kapıp giderler haberin olmaz."

Arkadan giren Ayla ve Alya alışılmış bir tavırla tartışmaları umursamazken Akın amcam ateş püskürüyordu.

"Kim kapıp gidecekmiş benim kızlarımı? Hepsini ayaklarından bağlar balkondan sallandırırım."

Arya teyzem Akın amcamı umursamadan anneme sarıldı.

"Ne durumdasınız?"

Annem yakınmakla meşguldü.

"Her şey hazır sayılır." Başıyla beni göstererek suratını buruşturdu. "Hanımefendi hariç."

Annem kızları öperken Arya teyzem de yanımda bitti.

"Kız bu hal ne? Senin için geçmiş."

Gözlerimi devirdiğimde Akın amcam farklı bir boyuttan bakıyordu duruma.

"Prenses, istemiyorsan hemen söyleyelim gelmesinler."

Tekrar gözlerimi devirmek istemediğim için somurtmayı tercih ettim.

"Birazdan giyeceğim üstümü."

Akın amcam etrafa bir göz gezdirip aradığını bulamamış gibi anneme baktı.

"Bizim ihtiyar nerede?"

Annem gülerek bahçeyi işaret etti.

"Bahçede kahve içiyor. Heyheyleri üzerinde."

Akın amcam bana dönerek hafif gözlerini kıstı.

"Kim kim geliyorlarmış istemeye?"

Aynı sorudan sıkıldığım için yanaklarımı şişirerek serbest bıraktım.

"Önce babam sonra sen. Bilmiyorum ki amca, sormadım."

"İyi halt ettin." diyerek içeri giren amcamla ağzım açık arkasından bakakaldım.

Arya teyzem beni teselli etmek ister gibiydi.

"Bakma sen ona. Bir işler çeviriyorlar ama çıkar kokusu."

Annem kapı tekrar çaldığında Hilal açamadan atıldı.

"Hilal sen misafirlere kahve yap kızım, ben bakarım kapıya."

Hilal başıyla onaylayıp mutfağa giderken annemden önce davranan Ayla kapıyı açtığında Burçak teyzem ve Giray amcam içeri girdi. Aynı şekilde geçen selamlaşma ve sarılmanın ardından Giray amcam karşıma geçtiğinde ezberlediğim soruyla karşı karşıyaydım.

"Kimler geliyormuş istemeye?"

Hayretle amcamın gözlerinin için bakarken bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Sizin derdiniz ne? Bu neden bu kadar önemli?"

Giray amcam dudağının kenarını kıvırarak alaylı bir bakış attı.

"Anlaşılan tek soran ben değilim."

Huysuzca gözlerimi kıstım.

"Üçüncü sıradasın. Hayır yani kişi sayısı çok mu önemli anlamıyorum."

Bahçeye yönelen Giray amcam umursamazdı.

"Damat kendi ayağına sıkmaz inşallah."

Boş bakışlarla amcamın arkasından bakarken mırıldanıyordum.

"Neler döndüğünü bir de ben anlasam."

Burçak teyzemse teselli etme peşindeydi.

"Sen bakma onlara, işleri güçleri ortamı germek."

Annem telaşla araya girdi.

"Hadi kızlar yukarı çıkıp Bahar'ı hazırlayın. Kendi yapacağı yok."

Ayla ve Alya gülerek koluma girdiğinde tam merdivenlere yönelmiştik ki tekrar kapı çaldı. Bu sefer kimin geldiğini merak ederken annem kapıyı açtı.

Karşımda gördüğüm kadın ile şaşkınlığımı gizleyemedim.

"Şeyma!"

Çekingen adımlarla içeri girerken elleri ile küçük çantasını sıkı sıkı tutmuş, hep örgülü gördüğüm siyah saçlarını açık bırakmıştı. Altında bir kot, üzerinden de sıradan bir bluz vardı.

"Merhaba."

Annem onu da içeri alırken iyice sabırsızdı.

"Tam zamanında geldin kızım. Sen de kızlarla yukarı çık." Bakışları beni bulduğunda tembihler gibiydi. "Kendinle birlikte Şeyma'yı da hazırla." Emin olamamış gibi yanımızda şık ve bir o kadar da sade elbisesiyle aramızda en oturaklı ve sessiz olan Ayla'ya döndü. "Kızım bunları anca sen halledersin."

Ayla tebessümle karşılık verdi.

"Merak etme İnci teyze, o iş bende."

Kendime bugüne özel komple dantel detaylı, mürdüm rengi, midi boy bir elbise seçmiştim. Kayık yaka elbisemin kol kısımları da volanlıydı. Aynı zamanda da belden oturtmalı dar kesim bir elbiseydi. Arka taraftaki yırtmacı da göğüs kısmımdaki kadar ölçülü bir dekolteye sahipti. Saçlarıma gevşek bir topuz yapmayı tercih etmiştim. Annem kendisine ait olan babamın verdiği İnci tokayı takmamı istemişti. Ne kadar değerli olduğunu biliyordum. Başımın iki yanından sarkan tutamlar yüzümü hem daha uzun hem de daha güzel göstermişti. Kulaklarıma tokamla uyumlu olsun diye minik inci küpeler takmıştım. Yüzümde belirgin ama soft bir makyaj vardı. Bileğimde beyaz altından zarif bir bileklik ve parmağımda sevdiğim adamın nişanesi olan yine zarif bir tektaş...

Hazır olduğumda aynadaki yansımama gülümsemeden edemedim. Şu aşama benim için şaşırtıcı olduğu kadar da imkansızı aşmaktı. Ayla arkamdan gelerek oturduğum pufun üzerinde elleriyle omuzlarımdan tutup yanağını yanağıma yasladı.

"Sözde bu kadar güzel olduysan düğünde seni düşünemiyorum."

Tebessümle omzumdaki elini kavradım.

"Sen benden çok daha güzel olacaksın."

Gülerek geri çekildi.

"Zor gibi. Kimse kurtlarla uğraşmak istemez."

Ayağa kalkarak Ayla'ya döndüğümde elbisenin açıkta bıraktığı aile geleneği olan omzundaki kurt dövmesini okşadım.

"Haklısın, sizin aileye girmek biraz cesaret işi. Akın Kurt var işin ucunda."

Alya açık kapıdan içeriye girdiğinde sohbete dalmayı da ihmal etmedi.

"Seninki Aksoy'lara girmeye cesaret edebiliyorsa ablamda bulur birini."

Haklıydı ama eksiği de vardı.

"Benimkinin deli cesareti var. Öyle biri varsa neden olmasın."

Hepimiz birden gülerken Şeyma'ya takıldı bakışlarım odaya yeni giriyordu. Yan odada Alya'nın hazırladığı kadın inanılmaz bir değişime uğramıştı. Yarım topladığı siyah saçlarıyla uyumlu siyah, kalın askılı bir elbise vermiştik ona. İlk defa yüzünde gördüğüm kalem dışındaki makyajla da yaşı biraz daha büyümüş, eski halinden çok daha olgun ve kadınsı görünüyordu.

"Bu ne güzellik?" dediğimde utanarak ellerini yanaklarına bastırdı.

"Ben fazlalık gibi olacağım yanınızda. Gelmesem daha iyiydi."

Ona doğru adım atarak ellerini yanaklarından çektim.

"Neden fazlalık olasın? Kocan da bizimle olacak."

Gözlerini kaçırarak bir adım geri çekildi.

"Benimle inat uğruna evliliği devam ettiren kocam mı?"

İstemsiz kıkırdarken olumsuz anlamda cıklayarak başımı kaldırdım.

"Eksiğin var. Gözü hep başka kadınlarda olan, sırf seni cezalandırmak için boşanmayan dini nikahlı kocan."

Kızlar kıkırdarken Şeyma suratını asmıştı bile.

"İçim rahatladı."

Onun ilgisinin kocasında olması adına devam ettim.

"Ama bence bugün bakışları tek bir kadının üzerinde olacak."

Söylediklerime inanmayarak yanımda duran iki kadına baktı.

"Neden bana öyle gelmiyor?"

Gülerek ona doğru eğildim. Emirhan'ın başka kadınları da keseceğinden emindi. "Sana onunla ilgili bir sır vereyim mi?" Hevesle başını eğdiğinde sırıttım. "Onunla bol bol iddiaya gir. Emirhan iddiaları çok sever."

Dudakları büküldüğünde umutsuz görünüyordu.

"Ya ben kaybedersem? Ona verecek param bile yok."

Gözlerimi devirerek geri çekildim.

"Her şey para değil Şeyma. Ayrıca bir kadın akıllıca davranırsa hiçbir iddiayı kaybetmez."

☀☀☀

Aşağı indiğimizde yan evdeki koridordan çıkan üçlüye takıldı bakışlarım. Alparslan, Onur ve Meriç hazır bir halde karşımıza geçtiler. Meriç ıslık çalarken Onur elimden tutarak beni kendine çekti.

"Bu ne güzellik kızım?"

Onunla sarıldıktan sonra kendimi Meriç'in kollarında bulmam geç olmadı.

"Ortalık alev alev."

Kıvırcık saçlarını karıştırırken o da benim yanaklarımı sıkıyordu.

"Yeşil gözlü, yakışıklı kıvırcığım benim."

Sona kalan Alparslan'la sarıldığımızda içim sıcacıktı.

"Enişte umarım ne kadar şanslı olduğunu biliyordur Sarışın."

Yanağına küçük bir öpücük bıraktım.

"Onu bilmem de ben senin gibi bir kardeşim olduğu için çok şanslıyım."

Hep birlikte salona geçtiğimizde annemler geniş koltuklara oturmuş misafirleri bekliyordu. Babam beni görür görmez ayaklandığında içimi garip bir his aldı. Onun gözleri benim gözlerimde, sanki ben değil de seneler önceki küçük kızı vardı. Tam önünde durduğumda saklamaya çalışsa da sesi buğulu geliyordu.

"Prensesim." Eli saçıma uzandığında inci tokamın üzerinde parmakları gezindi. "Aşık olduğum kadının gençliğindeki yansıması gibisin."

Dudaklarım kıvrılırken ayağa kalkan anneme baktım.

"Onun kadar güzel olamam baba."

Beni kendine çekerek alnımdan öpüp geri çekildiğinde gözleri dolu doluydu.

"Kız evlat herkesten daha güzel oluyormuş Bahar'ım. Keşke adıyla birlikte mesleğini de aldığın babaannen seni görebilseydi. Eminim seninle gurur duyardı."

Annem babamın koluna girdiğinde onu teselli etmek ister gibiydi.

"O seninle de kızınla da gurur duyuyor albay. Bahar'ı sen yetiştirdin."

Hepimizin gözleri dolduğunda Alparslan havayı dağıtmak adına ortamıza girdi.

"Ailenin istenmeyen, hayırsız evladı da benim galiba."

Hepimiz gülerken babam oğlunu kendine çekip omzuna vurdu.

"Benim iki evladım da hayırlı. Rabbim'e şükürler olsun."

Ayşe teyze salonun kapısında belirirken telaşla sesi bütün büyüyü bozmuştu.

"Geldiler, geldiler..."

☀☀☀

Yağız'dan...

Hep acınası bir adam gibi hissettim kendimi. Çaresiz, zavallı... Koca rütbemin bile başa çıkamadığı şeyler oldu. İki adım ileriye atamadım çoğu zaman. Cehennem gibi kabusların içinde boğulurken bir kadın geldi ve her şeyi tersine çevirdi.

En çok da ona çektirdim. Yaktım, yıktım, gitsin diye yapmayacağım şeyler yaptım, kırdım, üzdüm, bir de üstüne terk ettim. Korumaya çalışırken tüm açıklarımı önüne serdim. Korkum ona olan sevgimle birlikte daha da büyüdüğünde giderek daha kötü hastalıklı bir adama dönüştüm.

Bu hikayede en zavallı bendim. Taa ki o beni sevene kadar, o beni bırakmayana kadar, git dedikçe inadına yanımda durana kadar, hatalarımı affetmeyip beni cezalandırsa da kalbim hala senin diyene kadar, hastalıklı deli bir adamım dediğimde ben de zaten deli severim diyene kadar.

Kokusu bana ilaç olana kadar...

Şimdi isterse dünya birbirine girsin. Gök kubbe yarılsın, denizler şaha kalksın, cehennem kapılarını aralasın. Hiçbir şey onun kadar değerli değil. O benim cennetimken kıyamet kopsa ne olur?

Ben nefes aldıkça onun yanı benim yanım olacak ve yine ben nefes aldıkça ona tek bir zarar gelmeyecek. Yoksa ne aldığım nefesin değeri kalır, ne de bu can bu bedende yer bulur.

Uzun bir yolculuğun ardından Bahar'ın ailesinin kaldığı siteye giriş yaptığımızda annem hala homurdanıyordu.

"Bu kadar çikolataya gerek var mıydı? Görmemiş gibi ayıp olmasın."

Aynı sorunun tekrarlanmasıyla sessiz kalırken Sude benim yerime savunmaya geçti.

"Yengem bu çikolatayı çok seviyormuş ya anne."

Annem ikna olmuş gibi değildi.

"Canım anladık onu da bir demet gül alıp bir kilo çikolatayla da garip olmaz mı?"

Yan tarafımda oturan annemin kucağındaki çikolataya bakıp gülümsedim.

"Olmaz. Bahar'ın yüzünü güldürecek şey onlar."

Evin önüne geldiğimizde arabayı park ederken anneannemin sesi geldi.

"Burası mı evleri?"

Herkes anneannemle dikkatini eve verdiğinde onayladım.

"Hıhım."

Anneannemin sesi soluktu. Herkesin aklından geçeni de dile getirdi.

"Çok zengine benziyorlar. Kızı vermezlerse ya?"

Annemin de sesi kırılmıştı ama belli etmemeye çabaladı.

"Bilmiyor değiller ya bizi. Hem benim oğlumun kalbi güzel."

Anneannem ön tarafa doğru eğildi.

"Kalp güzelliği ne zaman cep doldurmuş? Senin oğlunun elinde arabasından bir de bize zor yetirdiği maaşından başka neyi var?"

Karşımızda iki katlı lüks eve bakan hepimizin yüzü asıldığında sıkıntılı bir nefes verdim. Daha önce hiç bu konu üzerine düşünmemiştim. Belkide işime gelmemişti. Gerçekten de benim bir arabam ve bir de aylık maaşım dışında neyim vardı ki? Niğde'deki evimiz zaten babamdan anneme kalmıştı. Bir de babamın emekli maaşı vardı ve o bile annemlere yetmiyor, her ay onlara destek oluyordum. Bahar para konusunda her zaman rahattı. Bunu görebiliyordum. Asker maaşının dışında bir zenginliği vardı. Buraya geldiğimde bunu daha iyi anlamıştım. Böyle bir aileden nasıl kız alacaktım. Neyime güveniyordum ki? Kalbimden başka neyim vardı? Yine de şu raddeye gelmişken bunları kafama takmamam gerekirdi.

"Bahar benim her şeyimi biliyor. Bu bizim aramızda sorun olacak olsa en başından söylerdi."

Sude de bana destek olmakta gecikmedi.

"Neden abimin aklıma saçma sapan şeyler sokuyorsunuz? Yengem öyle biri değil. Eminim ailesi de değildir."

Arabanın kapısını açarak içerideki kadınlara baktım.

"İnelim mi artık? Herkes bizi bekliyor."

Arabadan indiğimde üzerimdeki siyah takım elbiseye çeki düzen vererek sanki oturduğum yerde oluşan kırışıklıkları düzeltebilir gibi bir iki kez elimin tersiyle vurdum. Her zamanki gibi sinek kaydı traş olmuştum. Saçlarımı düzelttirsemde kısaltmak istemedim. Bugün biraz uzun olsun istemiştim. Beyaz gömleğimin yakasını da düzeltip annemin elindeki çikolataları aldım. Bunu Bahar'a ben verecektim.

Arkaya doğru baktığımda sıralanan arabalara göz gezdirdim. Hemen arkamızdan inen dayım ve kızı, onun arkasındaki arabadan inen Gökhan, Leyla, Emirhan ve Aykut'da bizim gibi meraklı görünüyordu. Herkes ilk defa geliyordu ve herkes biraz şaşkındı.

Hep birlikte kapının önüne geldiğimizde değişik bir telaşa düştüm. Onu görecek olmanın telaşı mı yoksa aynı yolda yürümeye bir adım daha yaklaşmış olmanın telaşı mıydı bilmiyorum ancak bu duyguya aynı hisle

ona evlilik teklifi ederken de düşmüştüm. Bu belirsizlikler beni kalpten götürürdü böyle giderse. Ben Bahar'ıma her adımda ulaşamama ihtimalini düşünürsem erkenden yaşlanırdım.

☀☀☀

Bahar'dan...

Telaşlı bir şekilde kapı önünde aile bireyleri olarak sıralandığımızda biraz önceki rahatlığım kaybolup gitti. Elimin titrediğini hissederek yumruklarımı sıktım. Bir elim kapıya uzandığında çekingen halde arkamda duran annemle babama baktım.

"Açıyorum."

Babamın suratı asık olsa da annem benimle paylaştığı heyecanla başını eğdi.

"Aç kızım."

Nefesimi tutarak kapıyı araladığımda ilk giren kişi Necla Hanım oldu. Elinde bastonuyla beyazlara bürünmüştü. Hemen arkasından giren Fatma hanımla annemlere yönlendirerek gülümsedim. Arkalarından giren adamı tanımıyordum fakat onun arkasından giren Sude gülümseyerek adamı işaret etti.

"Mahir dayım." Yanındaki koluna girdiği kızı göstererek devam etti. "Ve kuzenim."

"Hoş geldiniz."

Karşımda bana elini uzatan adama aynı samimiyetle gülümserken elimi uzattım.

"Sen Bahar olmalısın." dediğinde şirince sırıttım.

"Evet."

İlgili bakışları üzerimde gezindiğinde kanaat getirmiş gibiydi.

"O kadar tanıdıksın ki; yeğenimin seçimine şaşırmıyorum."

Ne demek istediğini anlayamasam da beni es geçerek babama yöneldiğinde üzerinde durmadım. İyi bir şey demek istemişti galiba.

Onları da içeri aldığımda hemen arkalarından giren Gökhan ve Leyla'yı gördüğümde Leyla kollarıma atılmıştı bile.

"Çok güzel görünüyorsun."

Geri çekilerek ellerini tuttuğum kadını süzdüm. Üzerine giydiği mavi elbiseyle çiçek gibiydi.

"Sen kendine bak önce."

Gökhan'la göz göze geldiğimizde tebessümle başını eğerken onlar da ilerlediler fakat sırada bir aksama olmuş olacak ki ilerlemiyordu.

Şaşkınlıkla ön tarafa baktığımda hala babamla Mahir albayın el sıkıştığını gördüm. Ellerine düşen bakışlarımla suratım buruştu çünkü babam öyle bir sıkmıştı ki ellerindeki boğumlara yer eden kızarıklık bunu belli ediyordu. Mahir albay ise babamın sert bakışlarına karşın gülümserken onların önceden tanışmış olma ihtimali kafamda daha da güçlendi.

Sonunda elleri birbirinden ayrıldığında Mahir'in anneme uzattığı el babamın engeline takıldı. Mahir albay yine bu duruma gülümsemekle yetinirken Alparslan'a yöneldi. Hemen arkasında korkuyla babamı es geçen kızlar annemle tokalaşıp tüyerken tabii ki yakışıklı kardeşim Alparslan'a uğramadan edememişti. Emirhan ve Aykut benim dalgınlığımdan faydalanıp içeri girdiğinde çoktan babama ulaşmışlardı bile.

Eksik kişiyi aramak adına başımı önüme çevirdiğim an karşımda dikilen takım elbiseli adamla irkilmeden edemedim. Göz göze geldiğimiz an içim sıcacık olduğunda fısıldadım.

"Hoş geldin."

Esmer tenine ait koyu dudakları kıvrılırken o kadar yakışıklı duruyordu ki nefesim kesildi. Beyaz gömleği siyah ceketiyle teni arasında parlıyordu. Elindeki bir demet gülü uzattı.

"Bunlar senin için." Çiçekleri alıp burnuma götürdüğümde kokusunu içime çektim. Yüzümdeki tebessüm daha da büyürken bu yetmiyor gibi elinde tuttuğu kocaman çikolata kutusunu da uzattı. "Bunlar da senin."

Bitter çikolatanın her çeşidinin bulunduğu zarifçe hazırlanmış kutuya bakarken alt dudağımı ısırmadan edemedim. Çiçeklerle beraber kutuyu da kavrarken kıkır kıkır gülmek istiyordum ama yapamadım. Ortam pek müsait değildi.

"Teşekkür ederim. Çikolatalar çok iyi görünüyor."

Kara gözlerini mavi gözlerime diken adam öyle ilgili bakıyordu ki elimdeki çikolatalardan önce ben eriyecektim.

"Senin kadar değiller ama." dediğinde iç çekmeden edemedim. Başımı yana yatırdığımda kalbim verdiğim karardan hiç pişman değildi.

"İyi ki sen."

Birbirimizin gözünün içine bakarken bir boğaz temizleme sesi duyduğumuz an ikimizde irkilerek başımızı çevirdik. Babam bize ters ters bakarken annem tebessüm ediyordu. Alparslan'nın dudaklarında ise alaylı bir kıvrım vardı.

"Akşama kadar kapıda dikilmeyeceksiniz herhalde."

Babamın sert çıkan sesiyle Yağız hemen toparlanarak adım attı.

"Kusura bakmayın efendim."

Başıyla selam verip kaçar adımlarla giderken yüzümdeki gülümseme babam bana döndüğü an kayboldu. Ters bir bakış atıp içeri adımlayan babamı annem takip ederken elimdeki çiçek ve çikolataları Ayşe teyzeye verdim.

"Çikolataları sakla olur mu? Onlar benim."

Ayşe teyze çikolata sevdamı bildiği için gülerek başını eğdi.

"Merak etme."

Ayağımda nadiren giydiğim topuklularla parkede yankılanan adımlarıma yenisini eklerken salona girdim. İlk göz göze geldiğim kişi tabii ki yer olmadığı için sandalyeye oturan sevdiğim adamdı. Her ne kadar onun yanına oturmak istesem de kızların arasında benim için boş bırakılan yere oturdum. Yine de onun karşısında sayılırdım.

Herkes merakla birbirine bakarken annem uzayıp giden sessizliği bozmak adına kendini feda etti.

"Tekrar hoş geldiniz Fatma hanım. Necla hanımı da getirmeniz çok iyi olmuş." Fatma hanım ve Necla hanıma bakarak gülümsedi. "Nasılsınız? Yolculuk güzel geçmiştir inşallah."

Necla Hanım yakınmaktan geri durmadı.

"Yaşlandık kızım artık. Öyle uzun araba yolculuklarını kaldırmıyor bacaklarım amma torun hatırına geldik işte."

Fatma hanım durumu toparlamak adına gülümsedi.

"Böyle bir zamanda başımızda büyük olsun istedik. Anneme biraz zor oldu ama Allah'tan aşırı uzun değildi."

Burçak teyzem Fatma hanıma katılmadan edemedi.

"Çok iyi etmişsiniz. Uçak olsa daha kolay olurdu gerçi."

Fatma hanım sıranın kendisine geçmesinden sebep gülümsedi.

"Sizler nasılsınız görüşmeyeli? Kalabalık ailesiniz siz de."

Annem gururla koltuklarda sıkışarak oturan amcalarımı, teyzemleri gösterdi.

"İyiyiz çok şükür. Amcaları, teyzeleri bırakmadı bizi sağ olsunlar. Hepsi düşkündür Bahar'a."

Mecburi devam eden sohbeti Fatma hanım daha fazla uzatmadı.

"Maşallah, maşallah. Kalabalık aile güzeldir."

Mahir Albay oturduğu koltukta öne doğru çıktığında bakışlar da onu buldu.

"Uzun zaman oldu Cihangir. Nasipte sizden kız almakta varmış."

Babam ağır çekimdeymiş gibi başını kaldırıp Mahir albaya baktığında yüzü buruştu.

"Daha kimsenin bir şey verdiği yok."

Annem telaşla babamın elini tutarken bana doğru döndü.

"Bahar, hadi kızım kahveleri yapın."

Yerimden kalktığım anda herkese nasıl içtiğini sordum. Sadece sayı olarak aklımda kalan şeyle çoğunluk orta bir kaç kişi de sade istemişti. Ben mutfağa yönelir yönelmez peşime takılan kızlarla kapıdan girdiğimiz an onlara döndüm.

"Yapamayacağım galiba, çok gergin ortam."

Hilal ve Alya kıkırdarken Ayla sırtımı sıvazladı. "Halledersin sen." Leyla da aynı fikirdeydi. "Askersin sen, bundan korkacak değilsin ya." Şeyma uyarıda bulunmakla meşgüldü. "Kahveleri bekletmeden yapsan iyi olur."

Heyecanımı yatıştırmak adına gözlerimi kapatıp bir kaç derin soluk alıp verdim.

"Tamam halledeceğim."

Ayşe teyze de bizi mutfakta yalnız bırakmayınca kahvelerin bir kısmını o, bir kısmını Hilal ve damat kahvesini de ben üstlendim. Ayla fincanları hazırlarken Şeyma da suları dolduruyordu. Leyla da Alya ile kahve yanına verilecek ikramlıkları hazırlarken tam bir ekip şeklinde çalışıyorduk.

Kahvemi ocağa koymadan önce içine temel malzemelerini katarak kızlara döndüm.

"Acaba içine ne katsam?"

Leyla "Tuz." diye atılırken Şeyma "Biber." Alya ise alayla "Deterjan." dedi. Ayla "Yuh." diye tepki gösterdiğinde gözlerimi devirdim.

"Evlenmeden ölsün istemiyorum Alya." Aklıma gelen şeyle Ayşe teyzeye döndüm. "Çikolataları nereye koydun Ayşe teyze."

Başıyla köşedeki dolabı gösterdi.

"En üstte."

Hevesle dolabın kapağını açıp çikolataları alarak tezgaha koydum. Bir kaçını ağzıma atarken içinden seçtiklerimi kenara ayırdım. Tekrar çikolataları kaldırdığım sırada kızlara ters bir bakış attım.

"Bunlara dokunanı vururum."

Hepsi deli görmüş gibi bana baksada umursamadan elime aldığım çikolataları cezvenin içine attığımda Ayla suratını buruşturdu.

"Ödül mü, ceza mı belli değil."

Gülümseyerek cezveyi ocağın üzerine koydum.

"Yağız benim kadar çikolata sevmiyor. Hatta pek arası yok bile diyebilirim. Ona benimle evlenirse başına gelebilecekleri göstermem lazım."

Kahveler hazır olduğunda Hilal, Ayla, Alya ve ben servise girişti. Benim elimde sadece damat adayı için hazırlanan kahve olsa da bu önemli bir ayrıntıydı.

Herkes ikramları yaparken beni pür dikkat izleyen adamın önünde durdum. Kahvesini ona ikram ederken gözleri sadece gözlerimdeydi.

"Ellerine sağlık."

Dudaklarından dökülen fısıltıyla yüzümde huzurla karışık bir mutluluk belirdi. Geri çekilmeden kara gözlerinin içine baktım.

"Afiyet olsun."

Dudakları keyifle kıvrılan adamdan uzaklaşırken yerime oturdum. Herkes pür dikkat kendi kahvesini yudumlamadan Yağız'a bakıyordu. Bir süre oyalanan sevdiğim kaçamayacağını anlamış olacak ki kahvesine uzandı. Eline aldığı fincanı aheste aheste dudaklarına götürdüğünde tadımlık, minicik bir yudum aldı. Akıllı sevdiğim kısa bir kontrolün ardından kanaat getirmiş olacak ki ikinci kez dudaklarına götürdüğünde fincanı tepesine dikti. Gözleri anlık da olsa kapandığında suratında tek bir mimik oynamadı. Fincanı yerine bıraktığı an göz göze geldiğimizde sadece tebessüm etti. Öyle güzel bir tebessümdü ki ben o tebessümde kaybolmak isterdim.

Yağız'ın ardından herkes kahvelerini yudumlarken Fatma hanımın işaretiyle Necla Hanım başı çekti.

"Efendim sohbetimizi ettik, kahvelerimizi içtik. Gelelim asıl konumuza." Herkes pür dikkat kesilirken Necla Hanım yaşının verdiği olgunlukla devam etti. "Kızım Fatma da ben de eşimizi zamansız kaybettik. Zaten ne zaman bizden önce gitseler zamansız olacaktı." derken hayıflanır gibiydi. "İki kadın kendimize yetiyoruz çok şükür amma velakin böyle bir süreçte ben oğlumun konuşmasını daha münasip buluyorum." Başını eğerek oğluna baktı. "Yeğenine kız istemekte senin görevin."

Mahir albay yaşını almış, saçları kırlaşmış olsa da fit görünen, gençliğinde de yakışıklı olduğunu belli eden bir adamdı. Oturuşu her subay gibi dik bakışları ise fazla ilgiliydi. Annesinin ifadesiyle oturduğu koltukta biraz daha öne çıktı. Herkesin bakışları onu bulduğunda pür dikkat söyleyeceği amaca yönelik kelimeleri bekliyordu.

"Madem söz bana düştü o zaman dilimin yettiğince ben ifade edeyim."

Etrafta gezen bakışları tam karşısında duran babamı bulduğunda Arya teyzem de anı kayıt altına almakla meşguldü.

"Efendim sebebi ziyaretimiz belli. Malumunuz o ki oğlumuz kızınıza gönlünü kaptırmış. Kızımızın da belli ki oğlumuzda gönlü var. Hal böyleyken bize de ara bulmak, yol göstermek düşer. Allah'ın emri peygamberin kavliyle kızınız Bahar'ı oğlumuz Yağız'a istiyoruz."

Sonunda dile getirilen kelimelerle bakışlarım Yağız'ı buldu. Onun gözleri de bendeydi. Sadece dudakları kıpırdandığında okumakta gecikmedim. "Az kaldı." diyordu. Saniyeleri sayıyordu sevdiğim.

Ona sıcacık tebessüm ettiğimde aynı şekilde gülümserken evi tekrar bir sessizlik aldığında bu sefer de odak noktası babam olmuştu. Herkes babamın dudaklarından çıkacak kelimeleri bekliyordu ama o sert bakışlarını karşısındaki adama dikmiş sükunetini korumakla meşguldü.

Arya teyzem hala anı kayıt altına alırken anneme seslendi.

"İnci."

Annem başını ondan tarafa çevirdiğinde şaşırtıcı bir şekilde cevap başkasından geldi.

"Efendim."

Bütün bakışlar babamdan koptuğunda Mahir albayın yanında oturan kıza odaklanırken Arya teyzem şaşkınlıkla durumu toparlamaya çalıştı.

"Ben İnci'ye seslenmiştim ama..." Bakışları annemi bulduğunda devam etti. "Kerem arıyor diyecektim."

Çekingen halde bakan kız zor da olsa gülümsedi.

"Kusura bakmayın, ben İnci deyince bana seslendiniz sandım."

Burçak teyzem yine meraklıydı.

"Senin adın İnci mi?"

İnci adının ilgi gördüğünü düşünüyor olacak ki hevesle atıldı.

"Evet." Yanındaki adama bakarak gülümsedi. "Babam koymuş adımı, çok istemiş İnci olmasını."

İnci'nin şen şakrak çıkan sesine karşın bizimkilerin bakışları annemle babamı bulduğunda bilmediğim ayrıntı karşısında şaşkındım ama olabilirdi değil mi?

Babam elindeki su dolu bardağı büyük bir gürültüyle sehpanın üzerine bıraktığında anladım olamayacağını. Bardağın içindeki su ortalığa saçılırken annem telaşla babamın elini kavradı.

"Cihangir, sakin ol."

Ortada ne döndüğünü bir türlü anlayamasam da o an parçalar biriyle birleşmeye başladı. Babamın kim kim istemeye gelecek diye sorması, Giray amcamın damat kendi ayağına sıkmaz inşallah demesi ve babamın kapıda Mahir'e olan tavrı hepsi birbiriyle bağlantılıydı. İçime oturan duygularla bir Mahir albaya bir de anneme baktım. Geldiğinden beri arada annemi bulan bakışları belli ki geçmişe dayanıyordu. Babam da bu durumdan habersiz değildi ki hiddetle ayağa kalktı.

"Bende size verecek kız mız yok. Geldiğiniz gibi gidin evimden."

Babamın gür ve bir o kadar da keskin sesi evin içinde yankılanırken herkes ayağa kalktı. Bir kişi dışında... Yağız öylece elleri önünde, oturduğu yerde kalmıştı. Üzgün bir halde ona bakarken Mahir albay bir adım öne attı.

"Yapma Cihangir, geçmişi katma araya."

Babam da bir adım öne attığında öfkeyle parmağını havada salladı.

"Ben mi koydum lan kızıma başkasının karısının adını?"

Babamın sorusu ortaya bomba gibi düştüğü anda Fatma hanım Mahir albaya inanamaz gözlerle bakıyordu.

"Bu ne demek Mahir abi?"

En çokta İnci şaşkındı.

"Baba bu gerçek mi?"

Mahir albay düştüğü durumda medeti annemde arar gibiydi.

"İnci..."

Fakat bu yanlış bir hamle oldu. Babamın kıskançlığını en iyi bilenlerden biri bendim ki tahammül sınırı da çoktan aşılmıştı.

"Benim karımın adını ağzına almayacaksın lan." diyerek Mahir albayın üzerine yürüdüğü esnada Akın ve Giray amcam da onu tutmak için öne atılsa da babam çoktan yakasını kavradığı gibi yumruğu geçirmişti.

Ortalık yangın yerine döndüğünde babamın savurduğu tehditler, kadınların çığlıkları, onu tutmaya çalışan amcalarım ve Mahir albayın dudağından sızan kanla bir kaosun ortasına düşmüş gibi olan biteni izliyordum. Ne tepki vereceğimi bilemesem de şu yaşadıklarımız bu akşam normalde yaşanacak olan sözün yok oluşunu gösteriyordu.

Bakışlarım hala oturduğu yerde öylece duran, kendini hayattan soyutlamış, boş gözlerle kargaşaya bakan adamı bulduğunda onun nasıl ağır bir hayal kırıklığı yaşadığını biliyordum. Gözlerim dolu dolu ona doğru bir adım attığımda bakışları beni buldu.

İkimizin de çaresizliği gözlerimize yansımış kalbimiz kırıktı. Elini kaldırarak beni durdurduğunda sevdiğim adam gitmiş yerine komutanım

olan üsteğmen Yağız Pala gelmişti. Adeta çivilendiği sandalyeden ayağa kalkarken arkasında aynı şaşkınlıkla olanları izleye ekip de şimdi Yağız'ın vereceği tepkiyi bekliyordu.

"Komutanım, yapmayın." dediğinde onu pek bir duyan olmadı.

Babam aynı öfkeyle bağırdı. "Defolun gidin evimden. Bende size verecek kız yok."

Mahir albay da kontrolünü kaybetmişti. "Yıllar geçse de aynı egoist adamsın. Geçmişin üzerine gidiyorusun."

Babam bir kez daha atıldı.

"Bizde geçen sen de niye geçmedi? Gelmiş bana laf anlatıyor."

Yeniden birbirlerine girecekleri sırada Yağız yüksek sesle bağırdı. Bu sefer onu duymamaları imkansızdı.

"Komutanım!"

Bakışlar onu bulduğunda ortamı da şükür ki sükut sardı. Ancak bu sükutun sonunda dökülen her bir kelime kalbimi yakıp kavuracaktı. Elleri arkasına giderken belindeki silahı çıkaran Yağız'la panikle öne doğru bir adım attım.

"Yağız."

Anlık beni bulan gözleri çok oyalanmadan tekrar babamı odaklandığında babamın tüm dikkati ondaydı artık. Yağız büyük bir ciddiyetle elindeki silahı sert bir tavırla önündeki biraz önce fincanını koyduğu sehpaya bıraktı. Kabzesini babamdan tarafa cevirdiğinde olduğu yerde doğrularak tüm asaletini gözler önüne serdi. Sert olduğu kadar da kendinden emin bir şekilde bakan kara gözleriyle kendini işaret etti.

"Eğer Bahar'ı bana vermeyeceksen sık kafama komutanım. Çünkü bu kapıdan onsuz çıktığım her an benim için aynı olacak."

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

'a dokunalım

Yağız'a bazen gerçekten üzülüyorum ama bu kısa sürüyor 😅

Neyse gelecek bölümde görüşürüz.

Alıntı, bilgilendirme ve bana ulaşmak için Wattpad ve İnstagram@soylumery hesaplarımı takip etmeyi unutmayın.

Sağlıcakla kalın.✷

52. Kül Olayım

Merhaba

Bu bölümü atmaziyaatma' ya ithaf ediyorum. Doğum günün kutlu olsun.

Çok hızlı geldik değil mi? 😁

Baktım yorumlar bini aşmış, koşa koşa geldim. 😍

Yine bol bol satır arası yorum yapar, oylarınızla destek olursanız beni motive ederek erkenden yeni bölümü kapabilirsiniz 😁

Keyifli okumalar 🤧

Zamanı geriye sarmak diye bir şey olsaydı keşke. O zaman bütün umutsuzluklarımız yitip gider miydi? Yaptığımız hataları silebilir miydik?

Peki ben sevdiğim adamın kırıklıklarını düzeltebilir miydim?

Koca bir kaosun ortasında herkesin gözü babam ve Yağız'ın üzerindeydi. Babamın Yağız'a bir tepkisi olması gerekirdi ancak Yağız'ı tek bırakmayacaktım. Belki zamanı geriye alamazdım ama tam da şimdi sevdiğim adam bizim için savaşırken onun yanında olabilirdim.

Yanına adımlayıp eline uzandım. Parmaklarımızı kenetlerken Yağız'ın bakışları beni buldu. Tebessümle gözlerimi kapatıp açarken yanında olduğumu bilsin istiyordum. Yalnız bunu bir kişinin daha iyi anlaması gerekiyordu.

"Yağız yoksa ben de yokum baba."

İkimizin de başı dik, bakışlarımız karşıda, göğsümüzü siper etmiş gelecek darbeyi beklerken annem babamın elini kavradı.

"Onların bir suçu yok."

Babam öfkesine yenik düşmüş olmanın kızgınlığıyla bize tepkisiz kalarak odadan çıkarken ortada kaldık. Annem ise yine toparlama kısmını üstlenmişti.

"Fatma hanım buyurun, oturun lütfen. Ortalık sakinleşsin yeniden konuşalım."

Necla Hanım pek de aynı fikirde değildi.

"Kovulduğumuz yerde duracak değiliz."

Annem yeniden kibar sesiyle koltukları işaret etti.

"Lütfen kusurumuza bakmayın Necla Hanım. Sinirler yatışsın yeniden konuşalım."

İlk oturan bakışları oğlunda Fatma hanımdı. Onu anlıyordum, oğlu için katlanacağı bir durumdu. Necla hanım ısrarla oturmadığında annem çekingen bir sesle mırıldandı.

"Müsaadenizle hemen geleceğim."

Annem apar topar babamın peşine giderken Necla Hanım bir iki adımda oğlunun önünde dikildi. Mahir albay çekingen halde annesine bakarken Necla Hanım fazla sert bakıyordu.

"Madem böyle bir halt ettin, o zaman buraya gelmeyecektin."

Mahir albay dudağındaki yaraya aldırmadan annesine hüzünle baktı.

"Anne."

Necla Hanım için sınır çoktan aşılmıştı.

"Karın seni boşadığında çok kızmıştım; şu kızcağızı seninle ortada bıraktı diye." dediğinde İnci'yi gösteriyordu. "Belli ki kadın haklıymış." Mahir albay konuşmak istediğinde Necla Hanım iki elini dayadığı bastondan birini kaldırarak engel oldu. "Kovulduğun evde daha fazla durmak olmaz oğlum." Kendinin kalış sebebini açıklar gibi Yağız'ı gösterdi. "Ben duruyorsam sebebi yeğenini yarım bırakmamak."

Mahir albay sıkıntılı bir nefes verdi. Yapması gerekeni biliyor olacak ki sessizce annesinin yanından geçip gitti. Necla Hanım'ın da dediği gibi şu an en olması gerek şey belkide buydu.

Necla Hanım ısrarla oturmuyordu. Yaşanılanlardan sebep babamın fevri tavrıyla haklı dahi olsa söylemleri kırıcıydı. Başımı yere eğerek iki kadına da bakamadığımda hala yanımda elimi sıkı sıkı tutan adama fısıldadım.

"Özür dilerim."

Başını bana çevirdiğinde kenetlenen ellerimizi kaldırıp dudaklarına bastırdı. Sıcacık dudakları tenimle buluşurken yüzümde hüzünlü bir tebessüm vardı.

"Bilseydim getirmezdim dayımı, asıl ben özür dilerim."

Dudaklarından beni ikna etmek ister gibi dökülen kelimelere inancım tamdı.

Önde annem hemen ardından da babam yeniden içeri girdiğinde Yağız'ın yanından ayrılmadım. Bu iş bitene kadar ellerimi ellerinden ayırmayacaktım.

Babam Necla hanımın karşısına geçtiğinde mahcup görünüyordu. Yandan bakışları bizi bulduğunda sıkı sıkıya kenetlenmiş ellerimize baktı. Yeniden Necla hanıma dönerken sesi de aynı mahcubiyete sahipti.

"Az önceki saygısızlığımdan dolayı beni affedin Necla Hanım. Sarf ettiğim sözlerin sizle bir ilgisi yoktu. İnanın size karşı değildi tavrım."

Necla Hanım ellerini bastonuna dayamış titreyen bedenine hakim olmaya çalışırken babamın gözlerinin içine bakıyordu.

"Oğlum ayıp etmiş." dedi bu konuya kanaat getirerek. "Ama bizim de haberimiz yoktu. Kovulduğumuz evde de duracak değiliz."

Babam sıkıntılı bir halde elini alnına götürdü. "Necla Hanım." dedi ısrarla. "Siz de Fatma Hanım da bizim misafirimizsiniz, başımızın üstünde yeriniz var. Büyüğümsünüz, ayıp ettim ama inanın sinir havliyle ağzımdan çıktı onlar. Özür dilerim. Büyüklük edip affedin."

Babamın yanında duran annem de destek çıkmayı ihmal etmedi.

"Bugünü güzel bitirelim. İzin verin biraz önce olanları telafi edelim."

Fatma hanım bu kadar özrün ardından öne doğru eğilerek annesine seslendi.

"Anne."

Necla Hanım bize kısa bir bakış atıp çenesini kaldırarak babama diklendi.

"Hala sarı civcivi torunuma vermemekte ısrarcı mısın bey oğlum?"

Babam ve annem sarı civcivi çözmeye çalışır gibi bana baktığında Arya teyzem kahkaha attı.

"Ay Necla Hanım siz beni güldürdünüz Allah da sizi güldürsün. Ailece civciv üretiyor bunlar."

Burçak teyzem de hemfikirdi.

"Daha iyi bir telaffuz olamazdı."

Biraz önceki hava bir anda dağılırken babam Necla hanıma arkasındaki koltuğu işaret etti.

"Buyurun, oturun Necla Hanım. Tekrar konuşalım."

Necla Hanım yerine oturduğunda herkes derin bir nefes aldı. Babam yerine geçmeden önce bize ters bir bakış attı.

"Sizde oturun yerinize. Kaçacak gibi dikilmeyin öyle ayakta."

İkimizde oturduğumuzda ne eski yerime geçtim ne de Yağız'ın elini bıraktım. Benim yerim artık onun yanıydı.

Arkamda "Bu sefer vermezse kaçıralım." diyen Emirhan'a Aykut'un cevabı imalıydı. "Sen alıştın tabii apartopar nikah kıyıp kaçırmaya."

Tüm konuşmaları duyan kardeşim bu duruma katılamamış olacak ki onun da sesi geldi.

"Çatışma mı çıkaracaksınız evin içinde?"

Gökhan pekte önemsiyor gibi değildi.

"Mekan sizin olsa da elimiz kuvvetli."

Onur alaylı bir tıslama eklemeden edemedi.

"Bahçeye mayın döşedik."

Başımı arkaya doğru çevirmeden edemedim.

"Kapayın çenenizi!"

Hepsi yeniden sessizliğe büründüğünde Leyla'nın fısıltısı inanılır gibi değildi.

"Gerçekten bahçede mayın var mıdır?"

Ortamı erkeklerin kahkahası alırken bizden uzaktaki aileler şaşkınlıkla bakıyordu. Yağız başını arkaya çevirdiği anda bütün gülümsemeler bir bir kesilirken biraz önce benim çemkirmemden daha etkili olduğu kesindi. Nasıl bakıyorsa artık konuşmasına bile gerek kalmıyordu.

Babam uyarır gibi boğazını temizlediğinde tüm dikkatler onda toplandı. Konuşmaya nasıl başlayacağını bilemiyor gibiydi ama çok da uzun sürmedi.

"Yağız'ı uzun zamandır tanır bilirim. Mesleğindeki başarılara da bizzat şahit olmuş, görmüşlüğüm var. Komutan olarak gözümü kırpmadan herkesi emanet edeceğim kişi. Güzel bir evlat yetiştirmişsiniz Fatma hanım. Bir erkeğin arkasındaki anne de eş de önemlidir." Fatma hanım gururla oğluna bakıp gülümsediğinde babam düşünceli bir halde bakışlarını yere düşürdü. Yanında bir an olsun desteğini esirgemeyen annem elini omzuna koyduğunda gülümsedi. Babam annemden aldığı bakışlarla iç çekerek devam etti. "Ancak baba olmak başka. Eğer derseniz ki baba olarak kızını Yağız'a emanet edebilir misin... Evet, baba olarak da kızımı oğlunuza emanet ederim, ettim de." Hüzünlü bakışlarım tıpkı benim gibi bakan babamın bakışlarıyla buluştuğunda tebessüm etti. "Madem ikisi de birbirine gönül vermiş, bize de saygı duymak düşer. Hayırlı, uğurlu olsun."

Herkes bu durumu alkışlarken heyecanla Yağız'a döndüm ve tüm bu yaşananlardan beri hüzünle bakan adamın sonunda tebessümü gözlerine ulaştı. Fatma hanım heyecanla yanında duran çantasından yüzükleri çıkardı.

"Yüzükleri takalım o zaman."

Annem en az Fatma hanım kadar heyecanla Hilal'e baktı.

"Kızım yüzükleri al, hazırla hemen."

Hilal yüzüklerle birlikte giderken kısa bir süre sonra elinde tepsiyle içeri girdi. Babam ve annem ayağa kalktığında Fatma hanım ve Necla hanım da ayaklandı. Sude tepsiyi devralırken biz de ortada onlarla birleştik. Babam tepsideki yüzükleri alarak bize uzattığında ikimizde kavradık.

Gözlerimiz birine kenetli önce Yağız elindeki alyansı parmağıma geçirirken sesi dingin bir deniz gibiydi. "Seninle, bir ömür." Tebessüm ederek ben de onun elini kavradım. Bir ömür elini sıkıca tutmak istediğim adamın parmağına alyansı geçirdiğimde söylediğim her kelimeye önce ben inanıyordum. "Seninle sonsuza dek."

Babam temkinli bir şekilde biraz önce yaptığı kabalığı da telafi etmek adına eline aldığı makası Necla Hanım'a uzattı.

"Buyurun Necla Hanım. Yaşınızdan sebep en uygun kişi sizsiniz."

Necla Hanım kabul etmeyerek eliyle geri itti.

"Titreyen ellerimle zor keserim ben o kurdeleyi. Sonra kalbine iner bizim kara oğlanın."

Babam bu sefer de Fatma Hanım'a uzattı.

"Buyurun Fatma hanım."

Fakat Fatma hanımın düşüncesi başkaydı.

"Siz kesin Cihangir Bey. En münasip sizsiniz."

Babam iç çekerek bize döndüğünde ellerini iki yana açtı. Onun bu hareketi hepimizi etkilerken eller çoktan semayı bulmuştu.

"Ya Rabb! Yüzükleri takılan ve evliliğe ilk adımı atan bu iki genci her zaman mutlu eyle. Akıllarından saygıyı, kalplerinden sevgiyi eksik etme. Evlilik yolunda karşılaşacakları her türlü sıkıntıyı kolaylıkla aşmalarını nasip eyle, yuvalarına bolluk ve bereket ihsan eyle, aileler arasındaki birlik ve beraberliği, kardeşlik ve dostluğu, saygı ve sevgiyi kat kat arttır. Bu gençlerimizi ve cümlemizi iki cihanda aziz eyle."

Hepimiz amin diyerek ellerimizi yüzümüze sürdüğümüzde babam parmaklarımıza takılan yüzüklere minik düğümlerle bağlı kurdeleyi ortadan ikiye kesti.

"Hayırlı uğurlu olsun."

Coşkulu bir alkış evde yankılanırken Yağız'a döndüm. Yüzümün iki yanını kavrayıp alnıma dudaklarını bastırdığında zaman durdu, nefesim kesildi, aşk bir kez daha yüzüme güldü.

Ellerini yüzümden ayırmadan kara gözlerini gözlerime dikti. "Kalbime hoş geldin Şirine." Tebessümle yanağımdaki ellerini kavradım. "Hoş buldum Güçlü Şirin."

Birbirimize dalmış giderken babam boğazını temizledi. Şaşkınlıkla ikimiz de ona bakarken annem kaşlarıyla Necla Hanım'ın ellerini işaret ediyordu. O an ne olduğunu anlayarak Necla hanımın eline sarıldım. Elini öpüp alnıma koyduğumda gülümseyerek başımı okşadı.

"Yuvanız huzurlu olsun kızım."

Aynı şekilde Yağız da babamın elini öptüğünde ikisi de birbirine sarıldı. Bu görüntü içimi ısıtacak kuvvetteydi. Fakat babamın sözleri bunun üzerine geçti.

"Hayırlı olsun evladım."

Daha da ötesi benim gözlerimin dolmasına sebepse Yağız'ın dudaklarından dökülenler oldu.

"Sağ ol baba."

İçimdeki huzurla Fatma hanımın elini öptüğümde Yağız da annemin elini öptü. Kendi ailelerimize geçerken babam bana sıkıca sarıldığında fısıldamadan edemedim.

"Teşekkür ederim baba."

Şakağımdan öpen babam beni göğsüne bastırırken bir babanın her daim sığınak olduğunun farkındaydım. Anneme de sarıldığımda etrafımızı saran kalabalık bitecek gibi görünmüyordu. Hepsi bizi tebrik ederken tek tek sarılmış ve mutluluğumuzu onlarla da paylaşmıştık.

☀☀☀

Hep birlikte annemin hazırladığı koca masaya kurulduğumuzda çok daha geniş ve büyük bir aile olmuştuk. Akşam yemeğinin tadını çıkardığımız sırada herkes kendi arasında sohbet etmekle meşguldü. Babam ve amcalarım kendi arasında konuşurken annemler Yağız'ın ailesiyle sohbete daldığında gençler de kendi arasında muhabbet etmekle meşguldü.

Leyla karşımda otururken neşeyle atıldı. "Ay çok yakıştınız siz birbirinize."

Gülümseyerek yanımda oturan Yağız'a baktım. "Yakıştık tabii ama yalnız olmaz böyle." diyerek onları işaret ettiğimde Leyla yanındaki sevdiceğine çekingen bir bakış attı.

"İnşallah."

Gökhan yanında oturan Leyla'yı sahiplenircesine kendine çekerek şakağından öptüğünde Yağız'ın diğer yanında oturan Sude su dolu bardağını masaya devirdi. Şaşkınlıkla ona bakarken apartopar ayaklandı. Tam o sırada onun yanındaki Aykut peçetelerle suyun üzerini kapatırken karşısındaki Şeyma sormadan edemedi.

"İyi misin?"

Sude sadece başını sallarken Emirhan her nedense cevap verme gereğinde hissetmişti.

"Ne kadar da düşüncelisin?"

Şeyma şaşkınlıkla yanındaki adama bakarken ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Ne ilgisi var?"

Emirhan sözünü geri çekmedi.

"Fazla sahiplenmişsin de burayı. Herkesle bir ilgilisin."

Şeyma masada herkesin içinde Emirhan'ın söyledikleriyle utanırken ters bakışlarla bakıyordu.

"Bu seni rahatsız mı etti?"

Emirhan bunu bekliyor gibi Şeyma'ya doğru döndüğünde dirseğini masaya yasladı. Karşısındaki kadının gözlerinin içine bakarken sanki masadakiler umurunda bile değildi.

"Niye etsin ki? Aramızda bir bağ mı var?"

Şeyma utangaç bakışlarını masaya düşürürken itiraz etmekten de geri kalmadı.

"Yok... Sadece sana küçük bir borcum var o kadar.

Emirhan suyuna uzanırken sesi kısılsa da dudaklarının kıpırdanışından ne dediğini anlamıştım.

"Hesaplaşalım bir ara."

Şeyma yanındaki adama bakarken gözleri ateş gibiydi.

"Sen hesabı çoktan kestin zaten."

☀☀☀

Keyifli bir sohbetle devam eden akşam yemeği son bulmuş, herkes tatlılarını yerken Alparslan ayağa kalktı. "Evveeettt." diyerek dikkatleri üzerine çektiğinde hepimizin bakışları onu bulmuş, sohbet yarıda kalmıştı. "Yemekler de yendiğine göre eğlence zamanı."

Şaşkınlıkla elimdeki çatalı bırakırken ne eğlencesi olduğunu merak ediyordum.

"Ne eğlencesi Alparslan?"

Ben gibi herkes bu sorunun cevabını beklerken biliyor olacak ki Meriç ve Onur da ayaklandı.

"Bu güzel günü kutlamadan geçirecek değiliz Sarışın."

Meriç de hemfikirdi.

"Mekan hazır gençler. Kalkın, gidiyoruz."

Onur da dudağını kıvırarak babamlara imalı bir bakış attı.

"Yaşlıları yalnız bırakalım."

Yerimden kalkarak Alparslan'ın yanına gidip sarıldım.

"Teşekkür ederim Baytar. İyi ki varsın."

Kolunu belime sararak yanağımdan öptü.

"Biricik ablama az bile."

Giray amcam ise sorguya herkesten önce başladı.

"Ne mekanıymış o?"

Meriç gözlerini devirerek babasına cevap verdi.

"Her zaman takıldığımız kafe işte baba." Böbürlenerek devam etti. "Sarışına mekan kapattık."

O kafeyi biliyordum. Buraya çok yakındı ve sahibi bizimkilerin arkadaşı oluyordu. Fakat bu yaptıkları benim için çok özeldi. Onur telaşla elini havada salladı.

"Hadi kalkın, kızlar siz de geliyorsunuz."

Onur'un son sözleri Akın amcamın radarına takıldı.

"Kızlarıma bulaşmayın."

Amcama dönerek surat astım.

"Ne demek bulaşmayın? Onlar da gelecek."

Onur da yanımda oldu.

"Kardeşlerimin yanında ben varım baba."

Ayla ve Alya çoktan ayaklanırken herkes gitmek için hazırdı. Fakat Sude ve İnci olduğu yerde kaldığında bakışlarım onlara ilişti.

"Kızlar hadi."

İkiside çekingen halde durduğunda kollarından tutarak kaldırdım. En sona Hilal kaldığında onu da kolundan tutup çektim. Ayşe teyze kızını götürmeme homurdansada onu duymazdan geldim. Fakat Burçak teyzem yine başka şeylere takılmıştı.

"Gidin tabii, masayı biz toplarız. Ne de olsa biz genciz."

Kızlar kıkırdayarak kaçarken Yağız'ın elini tuttuğum gibi koşar adımlarla biz de kaçtık.

Konvoy halinde korna çalarak kafeye geldiğimizde sonunda keyfimiz de yerine gelmişti. İçeri girdiğimiz gibi koca biz pasta bizi karşılamış, Yağız'la mumları üfleyip neşeli halde pastamızı kesmiştik. Herkes pastalarını yerken kafede bizden başka müşteri yoktu. Tatlı üstüne tatlı da yiyor olsam bunun için bile Alparslan'a bir kez daha teşekkür etmem gerekiyordu. Yanımdaki

adamın bakışları dalıp gitmiş, yine kalabalığın içinde kaybolduğunda yüzümü ona yaklaştırdım.

"Ne düşünüyorsun?"

Kara gözleri beni bulduğunda dudağının kenarını kıvırdı.

"Düğünümüzde çıkacak felaketi nasıl engelleyeceğimi."

Suratım buruştuğunda elimdeki çatalı bırakarak ters bir bakış attım.

"Ya Yağız... olmayacak öyle bir şey."

Hemen yanımdaki sandalyede kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. Şakağımdan öptüğünde gözlerim kapandı.

"Ben yine tedbirimi alayım da."

Başımı geriye çekerek yüzüne baktım.

"Nasıl bir tedbir mesela."

Biraz düşünür gibi eli çenesine gittiğinde aslında çok daha önceden aklında belirlediği şeyi söyledi.

"En kısa zamanda bu düğünü yapmak mesela."

İç çekerek başımı göğsüne yasladım.

"Nişanı aradan çıkaralım mı önce? Ben istemiyorum."

Çeneme dokunarak başımı göğsünden ayırırken bizi göz göze getirdi.

"Sen ciddi misin?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallamaya çalışsamda çenemdeki eli izin vermedi.

"Evet. Bence çok gereksiz. Söz kestik ya işte, ne gerek var bir de nişana? Gereksiz ayrıntı bence. Söz, düğün neyine yetmiyor insanların anlamıyorum."

Yüzümde gezen bakışları halinden hoşnut olsa da emin olmaya çalışıyordu.

"Bana kalsa basar nikahı bitiririm her şeyi ama senin tadını çıkarmanı istiyorum. Nişan iste onu da yaparım. Sen iste kırk gün kırk gece düğün yaparım."

Yanağına uzanıp usul usul okşadım.

"Peki ya nikahı basmanı istersem."

Kara gözleri bir anda parladığında çok uzun sürmedi. Hemen kamufle ettiği bakışlarıyla iç çekerek elimi kavradı.

"Dans edelim mi Bahar? Dans edelim ki azıcık aklım da başımdan gitmesin."

Kıkırdayarak ayağa kalktım.

"Deli seviyorum ben."

Canlı müzik bulunan kafede şarkı söyleyen solist bizim için yeni bir şarkıya geçtiğinde belimi sıkıca saran adamın boynuna kollarımı geçirip parmaklarımı ensesinde kenetledim. Tutkulu bir dansa kendimizi bırakırken bu kadarı yetmiyor gibi başımı omuzuna yasladım. Kokusunu uzun uzun içime çeken nefeslerim sonunda aradığı huzura kavuşmuş gibiydi. Kalbim sıcacık, itaatkar ve sevdiği kalbe hasret doluydu.

Başıma konan öpücük beni gülümsetirken dudaklarım kıvrıldı. Neşeli halde uzanıp boynuna sıcak bir öpücük bıraktım. Kasılan bedeniyle beni biraz daha kendine çekti. Göğsüne bastırdı sıkıca.

"Sen ne istiyorsun benden Bahar? Yanıp kül mü olayım? Ortam müsait değilken yapma şöyle şeyler."

Kıvranışını dile getiren her kelimesi aynı zamanda da yakarış gibiydi. Fakat benim de istediğim buydu zaten. Onu en olmayacak zamanda vurmak hoşuma gidiyordu.

"Ne yapıyorum ki ben? Nişanlımı öpmek de mi yasak?"

Nazlı çıkan sesimle kolları arasında dansa devam ettim. Belimdeki eli sırtıma çıkarak orada gezmeye başladığında parmakları elbisemin altından tenime ulaşıyordu adeta.

"Sen kararlısın nişan istemediğin konusunda." dediğinde teyit etmeye çalışıyordu.

"Eminim Yağız." Geri çekilerek gözlerine baktım. "Bu gereksiz ayrıntıyı atlayamaz mıyız?"

Yanağıma dökülen saç tutamını dikkatle kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Atlarız nişanlım. Karım olmana yakınlaştıracak her şey onaylı bende."

Şirince sırıttığımda Yağız elimi tutarak beni geriye itti. Kendi etrafımda çevirip tekrar kolları arasına aldığında kahkahalar atıyordum. Birbirinden ayırmadığı bedenlerimizle çenemi omuzuna yaslayıp onun kolları arasında etrafımızı incelemeye başladım.

Uzun zamandır uğramadığım kafede hiçbir değişim yoktu. Hala aynı renkli sandalyeler, ahşap rengi masalar ve tablolarla süslü duvarlar ilk göze çarpandı. Dış kısmı daha güzeldi ama biz orası daha küçüktü ve hava şartları için burası daha uygundu.

Bakışlarım biraz ileride oturan Sude ve İnci'ye ilişti. İkisi de öylece gazlı içeceklerini içerken Sude öyle dikkatli ama bir o kadar da asık suratıyla kızgın bir ifadeyle bakıyordu ki kime ya da neye baktığını merak ettim. Başımı onun baktığı yöne çevirdiğimde Gökhan ve Leyla'yı buldu gözlerim. Leyla, Gökhan her ne söylüyorsa kıkır kıkır gülerken karşısındaki adam

geriye attığını bedenini sıkıca kavramış bir yandan da gülüşlerine eşlik ediyordu. Sadece birbirlerini gözlerinin içine bakıyorlardı. Bu yüzden sebepti galiba Sude'yi görmemeleri. Gökhan Leyla'nın yanağını tüm avuç içiyle kavrayıp alnına dudaklarını bastırdığı an bakışlarımı hemen Sude'ye döndüm. Gözlerini yumarak başını çevirdiğinde bu görüntüye şahit olmak istememişti. Artık daha da emindim; Sude Gökhan'a karşı boş değildi. Fakat bu duyguların ne kadar derin olduğu konusunda hala bilgisizdim.

Yağız'ın ensesine uzanan parmaklarım buradaki kısa saçları sevdiği sırada bir şey daha dikkatimi çekti. Sude'nin hemen çaprazında oturan Aykut da ona bakıyordu. Sude'nin kaçırdığı gözlerini fark edince Gökhan ve Leyla'ya bakmış, sonra da Sude'ye tekrar odaklanmıştı. İç çekerek başını kaldırdığı esnada göz göze geldik. Bozguna uğramış gibi öylece kaldığında bakışlarımı ondan çekmedim. Bir an ne yapacağını bilemesede en sonunda gözlerini kaçırdı. Yere düşen bakışları içimdeki şüphe tohumlarını da ardı ardına ekti.

Sevdiğimden habersiz kolları arasında dedektif gibi çalışıyordum. Beynim ve mesleğim ne yazık ki bana bir türlü izin vermiyordu. Sürekli gözlem yapıyor incelemeden duramıyordum. Geri çekilerek Yağız'a baktım.

"Oturalım mı?"

Başıyla beni onaylayıp elimden tuttu. İkimizde oturacağımız sırada Alparslan Hilal'i dansa kaldırıyordu. Emirhan ve Şeyma öylece oturmuş birbirlerini keserken el atmadan duramadım.

"Emirhan, Şeyma dans etsenize."

Emirhan ters ters Şeyma'ya bakarken omuz silkti.

"Keyfim yok." diyen Emirhan'la fırsat bulmuş gibi diretmedim.

"Onur, sen eşlik et o zaman Şeyma'ya."

Onur'a çaktırmadan göz kırparken akıllı kuzenim yüzündeki sırıtışla Şeyma'ya elini uzattı.

"Sizin gibi güzel bir hanımefendi benimle dans ederse dünyanın en şanslı erkeği olmam an meselesi demektir."

Şeyma Onur'un kibar söylemlerine karşı koyamayıp gülümsediğinde Emirhan'ın suratı asılmıştı bile.

"Ama acemiyim." diyen Şeyma ile Onur kendisine uzatılan eli kavradı.

"Ben sıkı sıkı tutarım merak etme."

Şeyma ayağa kalktığı anda Emirhan da ayaklanırken bir anda ikisinin arasına girdi.

"KARIMLA ben dans ederim. Fazlalığa gerek yok."

Emirhan'ın üzerine basa basa söyledikleriyle Onur ellerini havaya kaldırarak yüzündeki sırıtışla geri çekildi.

"Kardeşlerimle dans etmeyi daha çok severim."

Emirhan Şeyma'nın elinden tutup dans etmeye götürürken kıkırdadım.

"Sana bayılıyorum Onur."

Ukala bir bakış atan Onur kardeşi Ayla'yı dans için kaldırırken Yağız hoşnutsuz halde homurdandı.

"Bayılmak zorunda değilsin."

Onur erkeksi bir kahkaha atarak kardeşinin beline sarılırken ben ve Ayla'yı işaret etti.

"Sakin ol Enişte. Benim içim ikisi arasında bir fark yok."

Yağız hala memnuniyetsiz halde Onur'a bakarken sandalyelere çektim.

"Gel hadi, yersiz kıskançlıklarına sonra devam edersin."

Yanıma oturan adam hala homurdanmakla meşguldü.

"Yersiz değil. Çok fazla erkek var etrafında, bu hiç hoş değil."

Yandan bir bakış atarak masada duran şişeye uzandım.

"Öyle mi? Hiç fark etmemişim." Aynı şekilde yandan bakışları beni bulurken elimdeki şişeden bir yudum su alıp yerine bıraktım. İçimdeki kıpırtıyla çenesini kavradım. Yanağına dudaklarımı bastırarak öptüğümde sırıttım. "Kıskanç nişanlım."

Gözlerini devirirken kolunu omzuma dolayıp beni kendine çekti. Başıma yeni bir öpücük eklenirken bundan şikayetçi değildim. O varken huzurluydum, mutluydum. Ne olursa olsun o benim ömrüme eklenen en güzel ayrıntıydı.

Yanımızdan kalkan Meriç üzerini düzelterek İnci'nin önünde durduğunda sırıtmadan edemedim. Yağız memnuniyetsiz halde aynı görüntü üzerine yine huysuzdu.

"Bir kuzenime yürümeleri eksikti."

Meriç elini İnci'ye uzattığında İnci önce şaşırıp çekingen halde bize baktığında Yağız sert bakışlarını biraz olsun yumuşatmadı. Dirseğimi ona geçirmemle bakışları beni bulurken İnci fırsattan istifade Meriç'le ayaklanmıştı bile.

Hemen ardından kendine cesaret yüklemiş olan Aykut Sude'nin önüne geçtiği an Yağız eliyle yüzünü sıvazladı.

"Hay böyle işin..."

Kahkaha atarak Yağız'ın yüzünü kendime çevirdiğimde onlara bakmasını engelledim.

"Yağız, beraber uyuyacağımız zamanları düşün ve derin derin nefes al."

Bileğimi yakalayarak ters ters gözlerime baktı.

"Benim onu düşünmediğim an yok ki."

Sırıtarak kara gözlerine onun aksine neşeyle baktım.

"Başka düşündüğün şeyler var mı?" diye sordum onu kendimde tutmaya çalışarak.

Gözlerini kıstığında yüzümde gezen bakışları kuşkucuydu. Yine bu halde bile çekici olmaktan ileri gidemiyordu.

"Var." Merakla gözlerine bakarak devamını bekliyordum. Bileğimdeki eliyle beni kendine çekerek yüzlerimizi birbirine yaklaştırdı. Kara gözleri mavi gözlerimde, nefesi tenime vururken fısıldadı. "Bir ev düşünüyorum hep. O evde sarışın, saçları dağınık, belinde silahı, kahkaha atan, arada imalı bakışlar sunan, ters ters konuşan, elinde çikolatası ortalıkta gezen bir kadın ve o kadını evin her köşesinde gördüğü an kolları arasına alan o çikolata kokan dudaklarından doyasıya öpen bir adam düşünüyorum." Hayalini bizzat gözümde canlandırırken elimi öperek devam etti. "Düşündükçe de içim içime sığmıyor benim."

☀☀☀

Güzel anılar insanın hep sevdikleriyle olanlar. Hayatta biriktirdiğim, sevdiğim her anımda yanımda değer verdiğim insanlar oldu. Demek ki insan nezdinde yine bir insan çok kıymetli. Yalnız başına insana ne sevgi uğruyor ne de güneş doğuyor. Nefes bir nefese ulaştığında, kalp bir kalbe bağlandığında insan aradığını buluyor.

Sevginin kalplerde karşılıksız kalması da insanın nefsine olan bir nevi terbiyesidir. Her kalp karşılık ister ancak kalbin bulamadığı karşılığı kabullenebilmek olgunluk, karşıdakinin canını yakmak ise nefsin zayıflığıdır.

Aşk acıtır...

Kim acısız bir aşk yaşamış ki?

Her kalp yanar.

Kimin kalbi küllerinden yeniden doğamayacak kadar zayıf ki?

Tek eksiğimiz o kalpleri filizlendirecek can suyu.

Sabah sabah gözlerimi zar zor aralamış suratıma yapıştırılan yastığı sıkı sıkı tutarken öfkeyle bakıyordum.

"Derdin ne kızım senin?"

Leyla zar zor elleri arasından kurtardığı yastığı tekrar suratıma yapıştırmak için hamle yaparken sesi sabahın erken saatleri için fazla

neşeliydi.

"Bordo berelilere uyurken sessiz yaklaşmamak lazımmış doğru mu?"

Onu iterek yatağa yapıştırırken başımın altındaki yastığı çekerek karnına geçirdim.

"Doğru. Canına susamadıysan yapmazsın öyle bir şey."

Yastıkları kenara fırlatarak dizlerinin üzerinde yanıma yaklaştı.

"İkinci kez yapıyorum ve bir şey olmadı." Kaküllerine dudaklarıyla tek gözü kapalı üflerken düşünür gibiydi. "Ama refleksleriniz bayağı iyi."

Gözlerimi devirerek ayağa kalktım.

"Ne istiyorsun Leyla? Kafana mı sıkalım?"

Suratı buruşmuş yataktan çıkarak dağıttığı yeri toplamaya başladı.

"Yok daha neler."

Odadaki eksik dikkatimi çektiğinde olmadıklarını bilsem de bakınmadan edemedim.

"Şeyma nerede?"

Kızlar bu gece benim odamda kalmıştı. Fatma ve Necla Hanım, İnci ve Sude için ise alt kattaki misafir odaları hazırlanmıştı. Babam erkeklerin hepsini yan eve attı. Sabaha kadar hepsine koridordan bu tarafa geçişi yasaklamıştı. Tabii özellikle bana da karşıya geçiş yasaktı. Beni yeniden dolapta bulmak istemiyordu sanırım.

"Aşağıya indi, yardım etmek için."

Kaşlarım havada gülümsedim.

"Özünde iyi bir kıza benziyor."

Leyla işlerini bitirip karşıma dikildi.

"Sen nasıl oldu da bir anda güvendin?"

Tek kaşımı kaldırarak kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Ne oldu, kıskandın mı?"

Saçlarını geriye savurarak omuz silkti.

"Ne kıskanacağım? Kimse olmasa bile Kara'm var benim."

Kahkaha atarak banyoya yöneldim. İnanmış gibi yapacaktım. Başka çare yoktu.

☀☀☀

Aşağı indiğimizde telaşlı, bir o kadar da neşeli bir ortamın içinde buldum kendimi. Erkekler çoktan uyanmış salonda kahkahalarla sohbet ediyordu. Leyla ile aldıklarımızı salona götürüp masayı hazırlarken babamın radarından kaçan Yağız yanımda bitti.

"Günaydın güzellik."

Bir elini masaya yaslamış saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştıran adama imalı bir bakış attım.

"Hayırdır Yağız bey, çapkınlık peşinde misin?"

Leyla söylediğimle kıkırdarken Yağız omzuma iki parmağıyla vurdu.

"Sadece günaydın diyeceksin Bahar, bu kadar basit."

Sırıtarak ona doğru döndüm.

"Günaydın sevgili nişanlım."

Yüzünde beni taklit eden sırıtışla burnuma vurdu.

"Aferin asker, böyle ol."

Biz yine birbirimizde kaybolurken Leyla boğazını temizleyerek araya girdi.

"Şey... Gökhan'ı göremedimde..."

Yağız ona kısa bir bakış attı.

"Geç kalktı. Sonra da telefonu çalınca biz çıktık."

"Ben bir bakayım." diyen Leyla çoktan hareketlenmişti bile.

Masadaki tabakları tekrar odaklandığımda babamın sesi duyuldu.

"Pala! Buraya gel."

Babam ve amcalarım koltuğa oturmuş muhtemelen yine iş konuşuyordu. Yağız gözleriyle babamları işaret ederek gülümsedi.

"Çok seviyorlar beni."

Kıvrılan dudaklarıma mani olamadığımda huzurla bakıyordum ona. Dün yaşadığı kırıklığı unutmuş görünüyordu. Neşeliydi ama içine atma ihtimali beni çok korkutuyordu. Yine de o gülünce ben de gülüyordum.

Aşık bir insan sevdiğinin yansıması oluyordu.

Arkamı döndüğümde bana doğru gelen Fatma hanım gülümsedi.

"Günaydın kızım."

"Günaydın Fatma anne." dediğimde etrafına bakındı.

"Sude'yi gördün mü?"

Sabahtan beri görmediğim kız o an aklıma geldi. Yokluğunu hiç fark etmemiştim.

"Yok ama bakarım şimdi."

Sevecen bakışlarla kolumu okşadı.

"Sana zahmet kızım."

Hemen mutfağa geçtiğimde karşıma ilk çıkan Hilal oldu. Zaten evde kim nerede en iyi o bilirdi.

"Sude'yi gördün mü?"

Eliyle arkamdaki koridoru işaret etti.

"Koridordan diğer eve geçerken görmüştüm. Bakayım istersen."

Kaşlarım çatıldığında bozuntuya vermedim.

"Sen geç, ben bakarım."

İçimi daraltan sıkıntıyla hızlı adımlarım beni koridorun diğer ucundaki eve götürürken içimi kuşku tohumları sarmıştı bile. Karşı eve geçer geçmez salona yöneldiğim sırada sesler gelmeye başladı. Karşıma çıkan Leyla arkası dönük halde kapının kenarında sessizce bedeninin çoğunu gizlemiş halde beklerken onlara ulaşmam uzun sürmedi.

Leyla o kadar dalıp gitmişti ki beni fark etmedi. Nereye baktığını görmek için yana kayarak aralık kapıdan içeri baktım. Sude ve Gökhan karşılıklı konuşuyordu.

"Bana yaptığın haksızlık değil mi?" Sude elleri belinde sitemle konuşurken öfkeli olduğu ses tonundan belliydi. "Gözümün içine baka baka onun elini tutuyorsun, onunla dans ediyorsun, onu alnından öpüyorsun."

Gökhan da Sude'den farklı değildi.

"Yeter artık Sude. Bu çocukça hareketlerine son ver artık."

Gökhan'ın set sesiyle Sude'nin gözleri dolu dolu öne doğru bir adım attı. Gökhan'ın arkası bize dönük sayılırdı. Yüzünü çok az yan profilden görüyordum.

"Öpüştüğümüzü abim duyarsa ne olacağını biliyorsun değil mi Gökhan?"

Sude'nin ortaya ateş topu gibi bıraktığı soru karşısında Leyla elini dudaklarına bastırdı. Onun bu hali ve duyduklarım içimi karartırken hepimizin beklediği Gökhan'ın cevabıydı.

İşaret parmağını havaya kaldıran adamın sesi artık kontrolü kaybetmek üzere hırıltılı geliyordu.

"Sakın! Sakın beni tehdit etme. Arada Yağız olmasa sana olan tavrım çok daha farklı olurdu."

Gökhan'ın korkutucu tavrı Sude'yi geriye çekmiş olacak ki narin bir tavırla Gökhan'ın yanağına uzandı.

"Abimden çekiniyorsun biliyorum ama bana kıyamaz, bırak artık o kızı."

Sude'nin elini yanağından çeken Gökhan tam cevap verecekti ki Leyla'nın ağzından bir hıçkırık kaçtı? İkiside aynı anda bize baktığı sırada Gökhan Leyla'yı gördüğü an bizden tarafa atıldı.

"Leyla!"

Leyla'nın tam önünde durduğunda tabii ki bizim kaküllü acımadı. Sert bir tokatı Gökhan'ın suratını geçirdiğinde diğer eliyle de yanağından süzülen yaşları sildi.

"Her şey bitti Gökhan. Lakabın gibi kalbin de karaymış senin."

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

'a dokunalım lütfen!!!

Bana ulaşmak ve bilgi almak için Wattpad hesabımı, İnstagram@soylumery hesabımı takip etmeyi unutmayın. 😘

Sağlıcakla kalın. ✷

53. Dünya Yansa

Merhaba...

Ya siz nasıl tatlısınız 😍

Bol yorum olursa erkenden gelir dedim ama bu kadar hızlı olmanızı beklemiyordum 😅

Sizinle yarışa da girilmez

Neyse, madem siz beni mutlu ettiniz beni de sizi mutlu edeyim dedim ve erkenden attım bölümü 😍

Keyifli okumalar

Olmayacak bir aşka tutulursan yapmayacak şeyler yaparsın. İnsan oğlu bu, bazen aşkın peşinde koşarken elindeki güzellikleri de kaybediyor. En kötüsü de kör olan gözlerle birlikte insanın kendine olan saygınlığı da yitip gidiyor.

Allah'ım... Sen insanlara verdiğin aşkta kimseye bedenine ve kendine olan saygınlığını kaybettirme. Çünkü insan kendine saygı göstermezse kimse o insana saygı göstermiyor. Aşık olduğu insan olsa bile...

Bedenim suyun verdiği sıcaklıkla mayışırken başıma düşen su tanecikleri zihnimdeki bütün bulanıklığı yok ediyordu. Banyoda telefonumdan açtığım müzik içeride yankılanırken bana da harika bir akustik sağlıyordu. Bir yandan şarkıya eşlik ediyor, bir yandan da vücudumu köpürtüyordum. Bedenim pamuk gibi olduğunda suyun altına geçtim. Köpükler bir bir süzülerek yeri boyarken bir süre sonra görünmez oluyordu.

Sabah kahvaltıyı yapar yapmaz yola çıkmıştık. Malum, iş beklemezdi. Akşama doğru anca gelmiştik eve. Sabah yaşananlardan sonra Leyla çekip gitmişti. Arkadaşı olduğu için Meriç'i apar topar peşinden göndermiştim. Meriç otogara gittiklerini ve Leyla'nın bilet alıp memleketine yola çıktığını söylemişti.

Yağız duymasın diye kırk takla atarken ortalığı toparlamak yine bana kaldı. Herkesi sıkı sıkı tembihleyip Leyla'nın annesi rahatsızlandığı için apartopar gittiğini söylemiştim. Tabii bu durumun ardından Gökhan da durmadı. Arabasına atladığı gibi çekip gitmişti. Kendi arabamı da Emirhan

ve Aykut'a verince ben de Yağız'la döndüm. Leyla'yı aramayı denemiştim ama telefonu kapalıydı. Bir süre de açacağa benzemiyordu.

Ortalığı birbirine katan Sude ise işin içinden sıyrılarak soluğu annesinin yanında almıştı. Ona kızgındım. Sadece ona da değil Gökhan'a da kızgındım ancak Leyla kadar olamazdım. Onun yaşadığı hayal kırıklığını anlayabiliyordum.

Duştan çıkıp odama geçtiğimde altıma kısa şort, üzerime yarım kollu kalçama kadar uzanan tişörtlerden geçirdim. Saçlarımı zaten banyoda kurutmuştum. Dağınık bir topuz yaparak parmağıma yüzüklerimi geçirdim. Onları parmağımda görmek beni mutlu ediyordu.

Sırıtarak mutfağa geçtim. Acıkmıştım ve yapacak bir şeylere ihtiyacım vardı. Dolabı bir süre karıştırıp yapacağım en kolay şeye yöneldim. Tencereye su koyarak kaynamaya bırakırken soslu bir makarna ilk tercihim oldu. Kaynayan suya makarnaları atmış bir yandan da sosunu hazırlarken kapı çaldı. Yaptığım işi yarım bırakıp kapıya gittim. Gözetleme deliğinden baktığımda Yağız'ı görür görmez kapıyı araladım.

"Hoş geldin."

Baştan aşağı beni süzerken girmekte tereddüt etmiş gibiydi.

"Müsait miydin?"

Kapıyı biraz daha açarak omuz silktim.

"Sana her zaman müsaidim."

Altında siyah eşofmanı, üzerinde yine siyah tişörtüyle içeri girdiğinde kapıyı kapatarak yanağına küçük bir öpücük bıraktım. Ocaktakiler aklıma gelince küçük bir panikle onu bırakarak mutfağa yöneldim. Ocakta bıraktığım sosuma bakarken bir yandan da Yağız'a sesleniyordum.

"Aç mısın?"

Uzağımdaymış gibi yüksek sesle konuştuğum adam bir anda belime sarılınca irkilmeden edemedim. Çenesini omzuma yaslayıp yanağımdan öptü.

"Yemekte ne var?"

Anlık kapanan gözlerimle onun bedenimde bıraktığı uyuşukluktan kurtulmaya çalışarak makarnayı gösterdim.

"Soslu makarna ve ton balıklı salata."

Makarna pişmiş mi diye kaşıkla biraz aldım. Kaşığın içindeki makarnalardan bir tanesini ağzıma attığımda aşırı sıcaktı. Bir tane daha alarak kolları arasından çıkmadan Yağız'a döndüm. Elimdeki makarnayı ağzına attı.

"Pişmiş mi?"

Bir yandan yerken bir yandan da başını salladı.

"İyi bence."

İç çekerek baktığım adamın yanağını okşadım.

"Sanırım benimle evlenirsen bunlara alışman gerekecek." Kaşlarını çattığında ne demek istediğimi anlamaya çalışır gibiydi. Bende açıklamaktan geri durmadım. "Yani sana öyle ev baklavaları, dolmalar, börekler, Niğde tavalar yapacakmışım gibi görünmüyor."

Gülerek yanağındaki elimi kavradı. Dudaklarıyla buselendirirken içim sıcacıktı.

"Ben yaparım." dediğinde şaşkınlıkla gözlerine baktım.

"Ev baklavası mi?"

Gülerek başını iki yana salladı.

"Hayır... Yani onu yapamam ama Niğde tava yaparım."

Neşeyle dudaklarım kıvrıldı.

"Anlaştık, o zaman ben de sana arada yaprak sararım ama izinli olduğum günlerde."

Yanağıma küçük bir buse bıraktı.

"Boşver yaprak sarmasını. İzinli olduğumuz günler gezeriz. Ben senin elinden makarna da yerim. Canımız çok isterse de alırız."

Yağız'ın yanaklarını sıkarak sırıttım.

"Eş seçiminde başarılı olduğumu biliyordum."

Başıyla unuttuğum makarnayı işaret etti.

"O makarna hamur olursa ben kendim için aynı şeyi düşünemeyeceğim ama sarı civciv."

Gözlerimi kocaman açarak arkamı döndüm. Hemen tencereyi ocaktan aldığım gibi suyu süzdüm. Onu kenara bırakarak ıslattığım yeşillikleri doğramaya başladım. Bu sırada tabakları alarak bizim için servis açan Yağız'la kısa sürede masaya oturmuştuk.

Karşılıklı yemeklerimizi yerken aklım bir yandan da Gökhan'da geziyordu.

"Gökhan geldi mi?"

Bakışları tabağında yemeğinden bir lokma daha aldı.

"Geldi ama çok konuşmadık. Odasına çekildi hemen, keyfi yok gibi."

Başımı sallayarak tabağıma düşürdüm bakışlarımı. Düşünceli halde çatalıma makarnaları denk getirmeye çalışıyordum.

"Leyla'yı aradın mı tekrar?"

Başımı kaldırıp karşımdaki adama baktığımda bardağına uzanmış su içiyordu.

"Aradım ama kapalı telefonu."

Anladım der gibi başını eğdi. Fakat hemen ardından düşünceli bakışları yeniden beni buldu.

"Bir şey mi oldu?" dediğinde vakit kazanmak ister gibi boş boş baktım ona.

"Nasıl yani?"

Aheste aheste makarnamı ağzıma atıp çiğnerken bir yandan da gözüm salatayı kesiyordu.

"Sabah benim bilmediğim bir şey mi oldu? Leyla apar topar gitti. Gökhan'ın suratı beş karış."

Salatadan aldığım bir parçayı ağzıma attığımda düşünüyordum. Ne cevap vereceğimi de bilmiyordum. Her şeyi söylesem durumu daha kötü de yapabilirdim. Söylemesem Yağız duyunca çok kızadabilirdi. En iyisi şimdilik bu yalana her şeyi öğrenene kadar göz yummaktı.

"Ne olabilir ki? Gökhan'ın aklı Leyla'da kalmıştır. Benim gibi arayıp ulaşamadıysa." Yağız dikkatle yüzümü incelerken kuşkuda kalmış gibiydi. Daha fazla kurcalamaması için salatayı işaret ettim. "Salatadan yedin mi? Ben yaptım diye demiyorum ama çok iyi olmuş."

Beni kırmayan adam salataya uzanırken gülümsedi.

"Ellerine sağlık güzelim."

Yemeğin hemen ardından Yağız'la masayı topladık. Mutfağı da kısa sürede toparlayıp dolaplarda bulduğumuz bütün abur cuburları ve Yağız'ın istemeye gelirken aldığı çikolataları içerideki orta sehpanın üzerine dizdik. Tabii ki onları evde bırakmayıp yanıma aldım. O çikolatalar benimdi.

Gazlı içeceklerimizi de sehpanın üzerine bıraktığımda kollarını iki yana açan Yağız'ın yanına oturdum. Bir elim göğsünün üzerinde başımı da aynı şekilde göğsüne yasladığımda kolları hemen kapanmış, beni sıkıca sarmıştı. Başıma konan öpücüklerle huzurla gözlerimi kapattım. Mutluluk bu olsa gerekti. Huzur sadece onun yanında vardı.

"Yağız."

Kolları arasında boğuk çıkan sesimle o da huzurlu olacak ki mırıldandı.

"Hım..."

İç çekerek kalkıp inen göğsüme izin verdim. Bakışlarım sevdiğim adamın göğsüne dayadığım parmaklarımda geziyordu. Parlayan tektaşım ve

hemen onun yanında duran alyansıma bakarken kaşlarım çatıldı. Hızla geri çekilerek Yağız'a baktım.

"Benim hiç aklıma gelmedi."

Garip bakışlarla bana bakan Yağız ne olduğuna anlamaya çalışır gibiydi.

"Ne gelmedi." Parmağımdaki alyansı çıkarmaya çalıştığımda elimi kavradı. "Bahar'ım."

Yalvarır gibi çıkan sesiyle göz göze geldiğimiz o an bir şey oldu. Garip bir bakışma yaşadık. İlk defa Yağız'ın gözlerinde görmüyordum bu bakışı ama bu sefer yanında bir kırıklık da vardı. İçim burkuldu. O an gözlerim dolduğunda bunu gizleyemedim ama yine de inadına tebessüm ettim. Buruk, kırık, yarım kalmış bir tebessümdü. Tıpkı Yağız'ın kalbindekiler gibi.

Yüzüğü çıkarmak istediğimde garip bir korkuya kapılıyordu. Onu bırakacağım ya da terk edeceğim düşüncesi anında ele geçiriyor, farlı sebeple çıkarma ihtimalimi düşünemiyordu.

"Yağız..."

Bir ıslık gibi çıktı sesim. Belkide titredi biraz, bilemiyorum. Yanaklarını kavradım iki elimle. Onu kendime çektiğimde dudaklarımız birbirine değdiği an gözlerimi kapattım. Yine eskiden olduğu gibi dudaklarımı dudaklarına sürttüm. Dualarım arasından çıkan nefesim nefesine vura vura fısıldadım.

"Sana çok aşığım Pala ve inan kalbimdeki aşk parmağımdaki halkalardan çok daha büyük."

Yutkunuşunu her saniyesine kadar hissettiğimde sert bir soluk bıraktı.

"Elimde değil. Konu sen olunca kendimi kontrol edemiyorum. Her an seni kaybedebilirmişim gibi."

Aralık duran dudaklarım kuruduğunda ıslatma ihtiyacı hissettim.

"Böyle bir şey olmayacak. Sen hep benim sevimsizim olarak kalacaksın."

Dudakları kıvrıldığında beni kendine çekti. Dudaklarımız birleştiği anda ateşli bir öpücüğün ortasında kaldım. Öyle bir öpüyordu ki uzun zamandır öpemiyor oluşunun acısını çıkarır gibiydi. Onun sonsuza kadar nefesini tutabileceğini anladığımda ölmemek adına kendimi geri çektim. Derin bir soluk aldığımda alnım alnına yaslı, gözlerim kapalıydı.

"Delisin sen."

Başımı iki yana sallarken gülerek söylediklerimle belime biraz daha baskı uygulayarak dudaklarıma küçük bir öpücük daha bıraktı.

"Beni deli eden sensin."

Kıkırtılarımla içeceğime uzandım. Bir iki yudum içip tekrar yerine bıraktığımda Yağız da ortaya koyduğumuz abur cuburlara uzandı.

"Ay bak yine ne yapacağımı unutturdun bana." diyerek parmağımdaki yüzüğü çıkarttım. Merakla içine bakarak bir yazı var mı diye kontrol ederken Yağız'ın sesi alaylıydı.

"Merak etme altın."

Ona ters bir bakış atıp tekrar yüzüğe odaklandığımda yazı falan yoktu ama iki simge vardı. Daha dikkatli bir şekilde baktığımda kılıç şeklinde bir pala ve kalp, onun yanında da güneş vardı.

Pek tabii o günün tarihi...

Gözlerimdeki parıltılarla sevdiğim adama baktım.

"Çok güzel düşünmüşsün."

Beni kendine çekerek alnıma dudaklarını bastırdı.

"Pala'nın Güneş'i demek o. Bende de şekiller tam tersi. Güneş'in Pala'sı şeklinde."

Dolan gözlerimle yüzüğümü geri takıp kollarımı boynuna doladım.

"İyi ki sen."

Kokumu derin derin içine çekerken sesi sıcacıktı.

"İyi ki sen sarışın meleğim."

☀☀☀

Sabah gözlerimi açmak istemesem de saçlarım arasında gezen parmaklardan haberdardım. Hoşnuttumda. Bu huzurlu an bitsin istemiyordum. Fakat yakışıklı sevgilim bitsin istiyor ki fısıldadı.

"Günaydın sarı papatya."

Uyandığımı hemen anlayan adamla iltifatına kayıtsız kalamayarak gerilen dudaklarıma engel olamadım. Gözlerim kapalı başımı göğsüne saklarken mırıldandım.

"Yaa kalkmak istemiyorum."

Beni saran kollarıyla başıma bir iki kez öpücük bıraktı.

"Sabahları hep böyle tatlı, bir o kadar da nazlı mı olacaksın kollarımda?"

Başımı geriye atarak gözlerine baktım. Tişörtünden tutup çektiğim adamın dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım.

"Çok daha fazlası olacağım."

Gülümseyerek alnımdan öptü.

"Sana bir şey diyeceğim." Merakla gözlerinin içine bakarken yanağımı iki parmağıyla okşamaya başladı. "Bu gece o kadar huzurluydum ki hiç kabus görmedim."

Yüzümde huzurlu bir ifade oluştu. Biliyordum. Yağız'ın ilacı da huzuru da ben olacaktım.

"Leyla sağ olsun. Yoksa zor yatardın yanımda."

Düşünceli bir halde eli çenesine gitti.

"Arayıp bir süre daha gelmemesini mi söylesem?"

Panikle gözlerimi kocaman açtım.

"Sakın... yapmazsın değil mi?"

Küçük bir kahkaha attı.

"Yapardım ama Gökhan özler sevdiğini."

Sessizliğe gömüldüğümde aklım Gökhan ve Leyla'da geziyordu. Bir şey yapmam lazımdı ama ne yapacağımı da bilmiyordum. Dalıp gittiğim sırada yanımdaki hareketlilik dikkatimi çekti. Beni kendine çekerek kucağına aldığında ayağa kalkmasıyla şaşkındım.

"Kalkasın yok senin."

Kıkırdayarak kollarımı boynuna doladım.

"Güçlü Şirin'im benim."

***

Karargaha geldiğimizde Yağız iznimizden dolayı biriken evrak işlerine gömülmüş boğuşurken ben de kaytarmakla meşgüldüm. Nasıl olsa Yağız benim işlerimi de halledebilirdi. Olmadı vakti zamanında evrak işlerini bana kitlediğine sayardı. Koskoca üsteğmen nişanlım vardı benim. Onları da mı ben yapayım artık?

Pencere kenarında yine kollarımı göğsümde birleştirmiş tek başına bahçedeki banklara oturan Gökhan'ı izliyordum. Düşünceli duruyordu. Canı sıkkındı belkide. Cebimde duran telefonumu çıkarıp Leyla'yı aradım. Telefonuna hala ulaşılamıyordu. Düşünceli halde elimdeki telefonu tekrar cebime attım.

"Yardım etme zaten Bahar. Sakın elini sürme olur mu?"

Yağız'ın sitemli sesiyle başımı ona çevirdim. Sırıtarak yanına adımladım. Arkasına geçtiğimde kollarımı boynuna dolayıp eğilerek yanağından öptüm.

"Sen gayet iyi gidiyorsun üsteğmenim."

Başını yana çevirdiğinde çok ters bakıyordu.

"Sen bu nişanlılık olayını suistimal ediyor olma." dediğinde gözlerimi belerttim.

"Yok daha neler? Ben hiç yapar mıyım öyle şey?"

Gözlerini devirerek tekrar evraklara odaklandı.

"Tabii canım."

Masanın yanına gelip ellerimle tutunarak kalçamı yasladım. Bana yandan bir bakış attığında başını iki yana salladı. Üstten bakışlarım üzerinde, siyah saçlarına uzanacağım sırada başını kaldırınca hemen elimi çekerek tırnaklarıma baktım. Elindeki kalemi bırakarak bana doğru döndü.

"Ne yapıyorsun üsteğmenim?"

Bu Yağızca kendine gel demek oluyordu ama duymamazlıktan geldim.

"Sana bir şey soracağım." Kaşları havalandığında dökül der gibi bakışlarını karşılıksız bırakmadım. "Sude nasıl biri?"

Beklemediği soruyla kaşları çatıldı.

"Nereden çıktı bu?"

Omuz silktim.

"Görümcemi daha yakından tanımak istiyor olamaz mıyım?"

Düşünceli bir halde masaya baktı.

"Olabilir tabii..."

Ne söyleyeceğini düşünür halde beklediğinde ona yardımcı olmaya çalıştım.

"Çok sevecen bir kız aslında."

Başını salladı. Bundan sonrası ona aitti.

"Öyledir... Arada huysuzluk etsede özünde iyidir."

Masada duran elini sıkıca tuttum.

"Senin kardeşin olduğuna göre aksi mümkün değil." Gülümseyerek elimi öptüğünde iç çektim. Konudan sapmamam gerekiyordu. "Gökhan ve Sude..." dediğimde yüzündeki bütün gülümseme solup gitti. Bakışları sertleşirken kaşları çatıldı.

"O nereden çıktı Bahar?"

Gözlerimi devirerek kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Sude'nin Gökhan'a olan bakışlarını gördüm. Hem sen de bu konuyu ne zaman açsam kapatıyorsun."

Merakla cevabını beklerken homurdandı.

"Kapandı o konu."

Heyecanla atıldım.

"Hangi konu?"

Yanaklarını şişirerek bana doğru döndü. Masanın önünde duran dizlerime ellerini yasladı.

"İki sene oluyor neredeyse. Sude liseye gidiyordu. Bir kez Gökhan'ı memlekete götürdüm. Bir kaç kez de annemler yanımıza geldi. O zamanlar

Sude Gökhan'a ilgi duymaya başlamış. Haberim yoktu."

"Nasıl öğrendin?" dedim merakla.

Suratı asıldı. Huysuz bir çocuk gibiydi.

"Kör değilim Bahar. Senin gördüğünü ben de görebiliyorum. Zaten sonra Gökhan'la konuştuk bunu."

Havalanan kaşlarımla öne doğru eğildim.

"Ne dedi?"

Merakım onu garipsetse de yanıtsız bırakmadı.

"Ne diyecek Bahar? Kardeşi gibi görüyor Sude'yi ki zaten olması gereken de bu."

"Yaa..." dedim gözlerimi açа açа. Hiç beklemiyordum bunu. Gökhan öpüştüklerini de söylemiş olabilir miydi acaba? Ama sanmıyordum yoksa Sude o şekilde tehdit edemezdi. "Sen ne yaptın peki?"

Yağız artık salmış olacak ki açık açık anlatmaya başladı.

"Sude ile konuştum. Gökhan'ın onun ağabeyi olduğunu ve ondan uzak durması gerektiğini, zamanı geldiğinde yaşına uygun biriyle bir şeyler yaşayabileceğini falan işte."

İmalı bakışlarım üzerinde geziyordu.

"İşe yaradı mı sence?"

Gözlerini kısarak bakışlarını üzerimde dolaştırdı. Yanaklarını şişirip serbest bırakırken anlamamı ister gibiydi.

"Bak güzelim, Sude kolay zamanlar geçirmedi. Beni bir süre öldü bildiler, babamı kaybettik. Annem ve Sude yalnız kaldı. Öldü sandığı abisi yaralı halde ortaya çıktı. Annem uzun süre hastanede başımı bekledi. Sude anneannemle kaldı derken kolay zamanlar olmadı. Sevgisiz, ilgisiz kaldı. İçine kapandı. Uzun süre eğitimlerde olduğum için zaman ayıramadım onlara. Eksik bıraktım Bahar. Gökhan'ı yanımda görünce benden babasından göremediği ilgiyi onda aradı. Lise çağında, ergenlik dönemiydi ve gelip geçici bir durumdu. Artık böyle bir durum yok ki olamaz da zaten. Gökhan Sude'yi kardeşi olarak görüyor ve sevgilisi var."

Yağız'ın kara gözlerine bakarak anlattıklarını dikkatle dinlerken dudaklarım büzüldü. Üzgündüm. Söyleyecek kelime bulamadım. Kafam karışıktı. Sude için mi üzülsem yoksa hiçbir şeyden haberi olmayan Yağız için mi üzülsem bilmiyordum. Tek istediğim Yağız'ın kalbinin kırılmamasıydı. Özellikle de kardeşi gibi bildiği Gökhan'dan bir darbe alırsa onu toparlamam çok zor olurdu.

"Sen çok iyi bir abisin Yağız. Kendini eksik hissetme."

Hüzünlü bakışlarıyla iç çekti.

"Elimden geleni yapıyorum."

Kapı çaldığı an ikimizde toparlanırken hemen yaslandığım masadan geri çekildim. Masanın ön tarafına geçtiğimde Yağız içeri davet etti.

"Gel."

İçeri giren asker ikimize de selam verip Yağız'a döndü.

"Turan albay sizi odasında bekliyor komutanım."

Yağız başıyla işaret verdi.

"Sen çık."

Asker çıkar çıkmaz bakışlarımız kesişti.

"Görev mi acaba?" dediğimde Yağız ayaklanmıştı bile.

"Gitmeden bilemem." Beni omuzlarımdan tutarak kendi koltuğuna oturttu. "Sen de biraz çalış. Boş durma."

Gözlerimi devirdiğim sırada yanağıma küçük bir öpücük bırakıp çıktı. Arkasından bakarak iç çektim. Fakat oylanacak zamanım yoktu. Hemen ayaklanarak onun arkasından ben de çıktım.

Elimdeki karton bardaklarla bahçeye ulaştığımda bir kaç adımda hala aynı bankta arkası dönük oturan Gökhan'ın yanına ilerledim. Dalıp giden adamın yanına oturduğumda beni fark ettiği an toparlanırken elimdeki çay dolu bardaklardan birini ona uzattım.

"İçin ısınır."

Baharın gelişinden sebep hava çok soğuk olmasa da serindi.

"Komutanım."

Yandan bir bakış atarak elimdeki bardağı biraz daha ittim.

"Elim yandı."

Apar topar bardağı aldığında sesi çekingendi.

"Teşekkür ederim."

Tebessümle çayımdan bir yudum aldım. İkimizde sessizliğe gömüldüğümüzde bekliyordum. Sessiz sedasız sadece onun anlatmasını bekliyordum. Çok da uzun sürmedi.

"Ben yanlış bir şey yapmadım Bahar."

Gökhan'ın buruk sesiyle elimdeki bardağı bankın oturduğum tahtaları üzerine bıraktım.

"Anlatırsan dinlerim."

Öne doğru eğilerek dirseklerini bacaklarına yasladı. İki eliyle bardağı kavramış, bakışları çayında geziyordu.

"İlk zamanlar abi kardeş gibiydik. İlk gördüğümden beri farklı gözle hiç bakmadım. Fakat Sude için durumlar farklıymış. Çocukça bir heves, hoşlantı dedim ama geçmedi. Bir gün annesiyle birlikte abisini ziyarete geldi. Evde bir saat kadar yalnız kaldığımızda açıldı. Ona anlatmaya çalıştım. Yaşının küçük olduğunu, kendisini kardeşim olarak gördüğümü söyledim. İkna olmadı. Kızdı bağırdı, çağırdı. Ortalığı birbirine katmasın diye tutmaya çalışırken bir anda öptü."

Elindeki bardağı kenara bırakıp bana döndü.

"Yemin ederim ne yan gözle baktım ne de öptüm. İttiğim gibi evden kaçtım. Allah'tan başka şahidim yok ama doğruyu söylüyorum. Beni bununla tehdit ediyor Bahar. Yağız ayarsız, ona söylersem Sude'ye kızgınlığı ağır olur diye korkuyorum. Sude bunu anlamıyor. Arada sıkıştım. Sevdiğim kadın yüzüne bile bakmadan, bir kere dinlemeden beni terk etti. Telefonu dünden beri kapalı. Ben kardeşim dediğim adamın kız kardeşine bakmadım. Eğer baksaydım da göğsümü gere gere söylerdim seviyorum diye."

Gökhan'ın inanmam için bakan gözlerine uzun uzun baktım. Aslında ona inanıyordum. Çünkü az çok tanımıştım Gökhan'ı ama bu durumu da çözmek gerekirdi. Yağız bunu öğrenecek olursa sakladığı için Gökhan'ı da bir güzel benzetebilirdi. Çünkü kardeşinin bu konuyu kapattığını düşünüyordu. İşler daha da karışmadan Kaküllü ile de barışmaları lazımdı ama Gökhan'ın kalbi kırık gibiydi. Belki söyleyeceklerim onun kırıklığını sevdiği kadın kadar gidermezdi ama yanında olduğumu görürse kendini yalnız hissetmezdi.

"Sana inanıyorum Kara. Leyla da sana inanacak."

Yüzünde buruk bir tebessüm oluştuğunda ikimizde birbirimize sarıldık. Ellerim sırtında ufak ufak vururken fısıldadı.

"Teşekkür ederim Bahar. Hayatıma giren en iyi kız kardeşsin."

Geri çekilerek sırıttım.

"Başka olduğunu da sanmıyorum."

İmalı bakışlarımla Sude'yi kastettiğimi anlamıştı bile.

"Sıkıntı bende değil."

Hınzır bir ifadeyle kaşlarımı kaldırdım.

"Belkide sendedir. Boy pos desen var, yakışıklılık desen var, karizma desen var, rütbe desen var. Kızlara da hak ver üsteğmenim."

Hafiften omzuna vurduğum sırada o ömrüme dolanan ses duyuldu.

"Bahar!" Gökhan'la bakışlarımız birleştiğinde suratımı buruşturdum.

"Yakışıklı yiğidim geldi."

Benden duyduklarıyla Gökhan'ın da suratı buruşurken Yağız'a döndüm.

"Emredin komutanım."

Gözlerini kısarak yanımda bittiğinde biraz önce sırtımı yasladığım banka kollarını dayadı. Bana doğru eğildiğinde sesi yeterince ürkütücüydü.

"Ben seni niye bıraktığım yerde bulamıyorum?"

Başımı biraz daha kaldırarak gözlerine bakmaya çalıştım ama bakmaz olaydım. Sorusu bu olsa da gözleri ne diye Gökhan'a sarılıyorsun der gibiydi.

"Ayaklarım olduğu için yer değiştirebiliyorum."

Kasılan çenesiyle başını salladı.

"Kolların olduğu için her bulduğuna sarılıp dilin olduğu içinde bana laf yetiştiriyorsun demek ki."

Göz göze gelmiş birbirimize saldıracak gibi bakarken Gökhan apar topar ayaklandı. Kaçmak istediği her halinden belliydi.

"Bana müsaade o zaman."

Yağız ters bakışlarını sonunda benden olarak ona dikti.

"Seni bizim odaya aldırdım. Masa sandalye ayarlıyorlar." Düşünür gibi duraksadı. "Kime sarılacağını öğrenene kadar da evrak işleri sende."

Gözlerimi devirdiğimde Gökhan mecburen itiraz edemedi.

"Emredersiniz komutanım."

Ortamdaki gerilim hattından kaçıp giden Gökhan'la Yağız yanıma oturdu.

"Senin benimle zorun ne Bahar?"

Yan tarafta unuttuğum çayımı kavrarken muzır bir bakış attım.

"Tam böyle bir şarkı vardı sanki."

"Bahar!" diye kükrediği anda masum bir kedi gibiydim.

"Tamam, kızma. Ağlarım bak."

Şaşkındı. İnanmadığı çok açıktı.

"Sen mi ağlayacaksın? Suratıma yumruğu geçirir yine de ağlamazsın."

Küçük bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım.

"Beni tanıyan yakışıklı bir erkek, en sevdiğim."

Pes ederek ayağa kalktı. Elimden tutarak beni de çekerken homurdanıyordu.

"Var sende bir şey ama bulacağım."

Peşinden giderken o görmese de dişlerimi göstererek sırıttım. Bu günlük Yağız'ın beynini yaktığım yeterdi. Güneş olarak yeterince yapmam gerekeni

yapmıştım. Fakat Yağız bu olanları öğrenirse Güneş olmam bile fayda etmezdi.

☀☀☀

Akşam olduğunda mesai bitmiş evlerimize dönmüştük. Yemeği dışarıdan söyledik. Ne yalan söyleyeyim uğraşasım da yoktu. Yağız ve Gökhan birlikte bana gelmişlerdi. Gökhan'ın yalnız kalmasını istemiyordum. Hep birlikte yediğimiz yemeğin ardından masadaki paketleri toparladım. Sandalyede oturan iki erkeğe bakarak gülümsedim.

"Kimler kahve istiyor."

Gökhan ayaklanırken hala keyifsizdi.

"Siz takılın, ben gideyim artık."

Kaşlarımı çatarak itiraz ettim.

"Saçmalama, kahveni de iç gidersin."

Yağız durumdan hoşnut olmasa da beni destekledi.

"Geç oğlum işte. Yengen hizmette kusursuz olmak istiyor."

Gökhan gülerken Yağız'ın saçlarına uzansam da kendini geri çekti.

"Ne yengesi ya? Ben onun kardeşiyim, yenge falan yok."

Yağız da benim gibi ayaklanarak Gökhan'ın omzuna kolunu attı.

"Senden önce ben vardım küçük hanım. Ben kardeşiyim sen de yengesin."

Gökhan teslim olur gibi ellerini kaldırıp koltuklara yöneldi.

"Karar verdiğinizde söyleyin ona göre hitap edeyim."

Karşı koltuğa oturarak kumandaya uzandığında Yağız'a döndüm.

"Yenge kelimesinden hoşlanmıyorum."

Gözlerini kısarak bana doğru eğildi.

"Sude de sana yenge diyor. Onda sesin çıkmıyor. Hem bana da enişte diyor sizinkiler. Çok normal değil mi?"

Masadakileri toparladığımda somurttum.

"Onlar senin ekip arkadaşın değil ama."

Tavırlı bir şekilde arkamı dönüp mutfağa gittim. Elimdekileri çöp kovasına attıktan sonra su ısıtıcısına su koydum. Suyun kaynamasını beklerken kupaları dolaptan çıkardığım sırada belime sarılan adamla duraksamak zorunda kaldım. Hemen kendimi toparlayarak tezgaha kupaları dizdiğimde Yağız boynumdan öptü. Ona doğru döner dönmez omuzuna geçirdim.

"Ne yapıyorsun Yağız? Uslu dursana."

Parmakları belimin iki yanında sıkıca tutarken bir anda kaldırarak tezgaha oturttu. Sesim çıkmasın diye elimle dudaklarımı kapatırken bir iki kez daha geçirdim Yağız'a.

"Gökhan görecek şimdi. Düzgün dur dedim sana."

Kulağımın arkasına saçlarımı sıkıştırdı. Eli çenemde, gözleri gözlerimdeydi.

"Gelmez o."

Ellerimle yanaklarını kavradım. "Sen niye böylesin?"

Aslında bu durumdan hem hoşnut hem de değildim. Bir yandan ilgisi çok hoşuma gidiyordu, bir yandan da üstüme fazla düştüğünü düşünüyordum. Ama bir şey vardı ki beni düşünmediği anı olsun da istemiyordum.

"Aşığım..." dedi ikna etmek ister gibi ama ben zaten çoktan ikna olmuştum. "Senden başka kimseyi önemsemeyecek kadar, dünya yansa umurumda olmayacak kadar."

Gülümseyerek kendime çekip dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım. Yağız bununla yetinmeyerek beni kendine çektiğinde su ısıtıcısının sesi duyuldu. Dudaklarımız arasından minicik mesafeyle birbirimize bakarken sırıtarak tezgahın üzerinden indim. Tam o sırada duyduğumuz kapı sesiyle Yağız'a baktım.

"Gökhan mı gitti?"

Yağız benim gibi kulak kabarttığında kısa sürede tanıdık bir ses geldi.

"Ne işin var senin burada?"

Leyla'nın sesini duyduğum anda öne atılırken Yağız bileğimden yakaladı.

"Bırak konuşsunlar."

Gökhan'ın sesi geldiğinde Leyla'ya göre sakindi.

"Biraz konuşalım mı Leyla?"

"Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok. Git bu evden."

"Beni bir kez bile dinlemeyecek misin?"

Leyla her seferinde sesini biraz daha yükseltiyordu.

"Neyi dinleyeceğim? Bir açıklaman var mı?"

Gökhan hala kontrollü görünüyordu.

"Bak... aşağı inelim mi beraber?"

Yağız burada diye Gökhan'ın dikkatli olduğunu biliyordum. Ben de daha fazla dayanamayıp Yağız'dan bileğimi kurtardım. Kaküllü her an ağzından bir şey kaçırabilirdi. Acele adımlarla mutfaktan çıkarken maalesef ki geç kaldım.

"Neden? Sude'yle nasıl öpüştüğünüzü mü anlatacaksın bana?"

Salonun kapısında ayaklarım olduğu yere çivilenirken Gökhan'la göz göze geldik. Gökhan benden aldığı bakışlarını hemen arkama sabitlediğinde gözlerimi kapattım. Yağız yanımda belirdiğinde sesi tehlikeli bir tona büründü.

"Ne öpüşmesi lan?"

Hala arkası dönük olan Leyla panikle bizden tarafa baktığında başımı iki yana salladım. Yaptığı hatayı geç de olsa anlarken Gökhan'a dönerek ona doğru bir adım attı. Gökhan büyük bir hayal kırıklığıyla ona bakıyordu fakat Yağız'da ipler çoktan kopmuştu. Sert adımlarıyla kısa sürede Leyla'yı geçip Gökhan'la arasındaki mesafeyi kapattığında yakasını kavradı.

"Ne diyor lan Leyla? Konuşsana!"

✳✳✳

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

İnstagram soylumery

Wattpad hesabımdan takip etmeyi unutmayın.

Gelecek bölüm de hızlı gelsin diyorsanız 'a dokunup bol bol yorum yapmayı unutmayın. 😘

Sağlıcakla kalın. ✳

54. Kara

Merhaba ✳

Bu bölümü ruhurevanben e ithaf ediyorum.

Yorumlarınızı gördüm, hepinize çok teşekkür ederim. Çok daha önce gelmekti niyetim ancak kızım hastaydı. Bu sebeple bir süre bölümü yazamadım.

Yine de çok olmadan geri geldik.

Oy ve yorumlarınızı eksik etmeyin lütfen ki benim de hızlıca gelmek için sebebim olsun.

Keyifli okumalar dilerim.✳

Çaresizlik bazen çareyi getirir. Zamansızlık belkide bizim bir türlü ayarlayamadığımız, olması gereken zamandır. Fakat bunu anlamamız da zaman alacaktır.

Zamansız duydukları karşısında Gökhan'ın yakasına yapışan Yağız'la kolunu kavradım.

"Yağız sakin ol."

Fakat o bana bakmadı bile. Öfkeli bakışları sadece Gökhan'ın gözlerindeydi. Yumruğunu indirmeden önce cevap bekliyordu.

"Doğru mu oğlum bu?"

Gökhan inatla sessiz kaldığında Yağız için onay gibiydi. Yumruğunu havaya kaldırdığı gibi havada yakaladım.

"Yeter! Kesin şunu artık."

Yağız öfkeyle kolunu çektiğinde bana döndü.

"Sen de biliyordun değil mi? Bütün gün o sorgu sual bu yüzdendi."

Üzgün halde Yağız'ın yanağına uzandığımda kendini geri çekti. Pes etmeyerek bir kez daha uzandım ona doğru. Bu sefer yanaklarına dokunabildiğimde sevgiyle bakıyordum gözlerine.

"Bir kez... sadece bir kez dinle sevgilim. Sonra istersen yine yakıp yık ama dinlemeden olmaz. Bana güveniyorsun değil mi?"

Gözlerimin içine bakan Yağız elimi tutarak yanağından çekti. Sert bakışları yeniden Gökhan'ı buldu.

"Beş saniyen var."

Yağız'ın süre sınırlaması beni benden alırken Gökhan dik duruşundan ödün vermedi.

"Doğru." dediğinde Yağız tekrar üstüne atılacağı sırada araya girdim.

"Ne doğru lan, ne doğru?"

İki elimle onu iterken sabrım tükeniyordu.

"Yağız dur."

Ama Yağız'ın öfkesi kontrol dışıydı.

"Çekil aradan Bahar. Arada kaynayacaksın şimdi."

Yağız'ı tutmaya çabalarken Gökhan sonunda konuşmayı akıl etti.

"Doğru ama fazlası var. Ben öpmedim kardeşini. O beni öptü."

Yağız pek de inanamamış gibiydi.

"Eşşek kadar adamsın lan. Nerede öpüyor seni?"

Arada bariyer gibi beklerken Yağız belimden kavradığı gibi beni kaldırıp kenara bıraktı.

"Kenarda dur, delirtme beni."

Yağız yeniden Gökhan'ın üzerine çullandığında hiçbir tepki vermeden karşısında dimdik dururken Yağız'ı kolundan tuttuğum gibi geriye savururken Gökhan'ı da iterek arkasındaki koltuğa düşürdüm.

"Şimdi ikinizi de ben döveceğim." Yağız'a koltukları işaret ettim. "Gökhan anlatana kadar yerinden bile kalkmayacaksın Yağız." Gökhan'a döndüğümde ise parmağımı havada salladım. "Uzatmadan anlatsan mı Gökhan. Çıldırtma beni." Bakışlarım kenarda dikilen, yaprak gibi titrediği belli olan Leyla'ya takılınca tekli koltuğu işaret ettim. "Sen de otur şuraya, ne anlatıyorsa dinle."

Leyla sessizce koltuğa otururken Yağız'ın elinden tutarak inatla ayakta dikilen adamı koltuğa oturttum. Elini sıkı sıkı tutarken Gökhan'a konuşması için başımla işaret verdim.

"Yarıyıl tatilinde annenler bizi ziyarete gelmişti biliyorsun. Bir yılı geçmiştir, hatta sude iki tane kupa almıştı kamuflajlı." Yağız başını eğdiğinde devam edecekti ki Leyla'nın kırık sesi geldi.

"Ben kahve yaptım onlarla."

Üzgünce Leyla'ya bakarken Gökhan kısa bir süre sevdiği kadına bakıp devam etti.

"O zaman annenle sen bankaya gitmiştin."

Yağız öfkeyle ayağa kalkmaya çalıştı.

"Ulan, ben sana güvendim lan. Kardeş dedim."

Kolunu tuttuğum adamı tekrar yanıma çektim.

"Gökhan'ın bir suçu yok. Sude Gökhan'ı tehdit ediyor."

Yağız bir anda kaskatı kesilirken donuk bakışlarını bana çevirdi.

"Ne?"

Gökhan tekrar söze girdi.

"O gün açıldı bana. Beni sevdiğini söyledi. Ben kabul etmeyince de küçük bir sinir krizi geçirdi. Onu durdurmaya çalıştım. O sırada boşluğuma geldi. Beni öptü ama hemen geri çekildim. Çekip gittim evden." Gökhan anlık duraksarken sadece Yağız'a bakıyordu. "Yanlış bir şey yapmadım."

Yağız öylece donup kaldığında elini kavradım.

"Ankara'dayken sabah gördüm onları Yağız. Sude Gökhan'ı Leyla'dan ayrılması için tehdit etti. Öpüştüğümüzü abime söylerim diye. Leyla ile ayrılsınlar diye yapıyor bunu."

Yağız hüzünlü bakışlarını bana dikti. Sesi kırgın, kabullenmek istemez gibiydi.

"Sude o kadar ileri gidemez. Başkasına iftira atmaz. Gökhan'a abi diyor."

Kabullenemeyişini anlıyordum. Kim kardeşinin böyle şeyler yapacağını düşünürdü ki? Keşke yaşanmamış olsaydı.

"Daha bugün sen söyledin. Sude için Gökhan bir heves, belkide bir takıntı. Destek almalı bu konuda."

Gökhan ayağa kalktığında bakışlarımız onu buldu.

"Sen benim kardeşimsin Pala. Senin kardeşin benim de kardeşim."

Yağız başını kaldırarak düşen omuzlarına aldırmadan mırıldandı.

"Niye daha önce söylemedin?"

Gökhan üzgün bakışlarını yere düşürdü.

"Diyemedim... Bir delilik yapmandan korktum. Vazgeçer diye düşündüm." Yağız sessiz kaldığında hareketlendi. "Başka bir şey yoksa bana müsaade."

Leyla da apar topar ayağa kalktığı an Gökhan'ın karşısına geçti.

"Gökhan." Mahcup sesiyle devam etti. "Ben sandım ki..."

Gökhan alayla, içindeki burukluğu saklamak ister gibi dudağının kenarını kıvırdı.

"Artık bir önemi kalmadı."

Leyla ne demek istediğini anlayamazken kaşlarını çattı. Telafiler de hatalar kadar kolay sanıyordu.

"Ne demek bir önemi kalmadı?"

Sıkıntılı bir soluk veren Gökhan pes etmiş gibiydi. Artık onun da onarılmaya ihtiyacı olan kırık bir kalbi vardı.

"Beni dinleseydin belki bize bir şans verebilirdin. Sen şansını kaybettin."

Leyla'nın gözlerinden yaşlar süzülürken kendini kastığı her halinden belliydi.

"Özür dilerim."

Gökhan sıkıntılı bir nefes verdi. Sadece Leyla'nın gözlerinin içine bakıp çekip gitti. Leyla ağlayarak odasına giderken Yağız başını benden tarafa çevirdi.

"Neden bana anlatmadın?"

Sorgu sırası bana geldiğinde zor da olsa yuktundum. Bu işin bize patlamasını istemiyordum ama patlayacak gibiydi.

"Her şeyi öğrenmeden yanlış bilgi vermek istemedim." Yağız ayaklanınca bende apartopar ayağa kalktım. "Yağız, lütfen." Beni duymazdan gelerek kapıya ulaştığında dışarı çıktı. Ellerim kapıda sıkı sıkı tutarken mırıldandım. "Yağız..."

Ayakkabısını giyer giymez bakışları beni buldu.

"Yalnız kalsam iyi olacak."

☀☀☀

1 hafta sonra....

Aşk sanki koca bir apartmanın merdivenleri gibi. Asansörü olmayan, her seferinde tek tek merdivenin basamaklarını çıkman gereken, dengeni kaybettiğinde düşebileceğin, ışık kapanırsa karanlıkta önünü göremeyeceğin, duvarlara tutunarak çıkmaya çalışsanda içinde hep bir korku yaşayacağın, sona geldikçe heyecandan ve o kadar basamağı çıkmış olmanın adrenaliyle kalbini güm güm attıran, bazen yorulup yarıda geri indiğin, sonunda kimi zaman seni sürprizlerin beklediği, bazen de aradığını evde bulamayıp binbir zahmetle çıktığına pişman olduğun basamaklar gibi.

Başı tatlı, ortası düşündürücü, sonu zahmetli.

Yine de o basamakların sonunda size bir yudum su verecek, gel otur dinlen ya da bir daha gitme diyecek biri varsa denemeye değer.

Ben, beni kalbine davet edecek insanı mutlaka görmek isterdim.

Gördüm de... Hala görüyorum... Çünkü çaprazımda oturuyordu.

Sabahtan beri masada, hemen çaprazımda oturan adamı kesiyordum. Suratsızdı ve hatta sevimsiz. Aramız pek iyi değildi bu aralar. Hala küçük çocuk gibi surat asıyordu bana. Hemen karşımda oturan Gökhan'a da surat asmakla meşgüldü. Sude'yi arayıp tüm gerçeği ondan da öğrenmiş, kardeşini de bir güzel haşlamıştı. Gökhan da Leyla ile konuşmuyordu. Leyla bir haftadır ne yaparsa yapsın Gökhan'ı ikna etmekte başarılı

olamamıştı. Gökhan her seferinde Leyla yokmuş gibi davranıyordu. Sanırım onun kırıklığı da bir süre daha devam edecekti.

Yağız'ın önümüze itelediği evraklarla ilgilenirken saltanatım ne yazık ki kısa sürdü. Nişanlım olmanın yanında komutanım olarak hüküm süren Yağız, ona attığım dosyalardan fazlasını Gökhan'la bana iteleyip kendini boşluğa çıkarmıştı.

Odanın kapısı çaldığında içeri nöbetçi asker girdi.

"Komutanım, Turan albay sizi toplantı odasında bekliyor."

Bu bizi şaşırtmamıştı ama bir yandan sevindim de. Sıkılmıştım yatmaktan, biraz hareketlilik şarttı.

Hepimiz toplantı odasında yerimizi aldığımızda yine Yağız'ın karşısında oturuyordum. Ben ona o ise önündeki kağıda bakıyordu. Elindeki kalemle ne yazıyordu bilmiyordum ama bana baksın istiyordum.

Masanın altından ayağına vurduğumda eli duraksadı. Yazmayı bırakarak tek kaşını kaldırıp bana baktığında ellerim masanın üzerinde parmağımdaki yüzükle oynuyordum. Bakışları tekrar masaya düştüğünde yeniden önündeki kağıda bir şeyler karalamaya başladı. Asılan suratımla ellerimi göğsümde birleştirirken toplantı odasının kapısı açıldı.

Turan albay içeri girince hepimiz ayağa kalkarak selam verdik. Fakat beni şaşırtan hemen arkasından giren Kaan'dı. Uzun zamandır görmüyordum onu. Bakışlarımız anlık kesişirken kaçırmadan edemedim. Turan albay ve Kaan savcı oturduğunda biz de oturduk. Yağız öldürücü bakışlarını Kaan'a diktiğinde Turan albay hemen konuya girdi.

"Hızlıca konuyu özet geçeceğim çünkü fazla zamanımız yok." Hepimiz dikkatle onu dinlerken devam etti. "Boran'ın yeni bir teslimat yapacağını duyduk. Sizden istediğimiz teslimata engel olmanız."

Kaan savcı detaylar için araya girdi.

"Teslimat sınır dışında olacak. Hemen yola çıkmanız gerekiyor. Gece konumlanıp sabah harekete geçeceksiniz."

Yağız artık fazlasıyla tecrübe sahibiydi.

"Bizden istediğiniz bir şey daha var." dediğinde Kaan'la göz göze geldiler. Her ne kadar birbirlerinden pek hazzetmeselerde Kaan gülümsedi.

"Doğru. Teslimat edilecek paketi bize getirmeniz gerekiyor. Elden kaçırma şansınız yok. Gerekirse oradaki herkesi öldürüp o paketi bize sapasağlam getireceksiniz."

Gökhan için dert değildi.

"Hallederiz."

Fakat ben başka şeye takıldım.

"Bu paket insan mı?"

Kaan dudağının kenarını kıvırarak takdir eden gözlerle bakıyordu.

"Hala çok dikkatlisiniz üsteğmenim."

Sessiz kaldığımda Yağız'la göz göze geldik. Turan albay ise eksik parçayı iliştirdi.

"Evet, paket insan ve hatta bir kadın. Kulaksız lakaplı teröristin de orada olacağını düşünüyoruz. Yakalamanız halinde ikisini de canlı istiyoruz."

Yağız'ın anında bakışları değiştiğinde operasyona karşı daha ilgiliydi artık.

"Kesin gelecek mi?"

Turan albay sert bakışlarını üzerine dikti.

"Emin değiliz üsteğmenim."

Masanın üzerinde yumruğunu sıkan adamın bakışları anında kararırken aklımdan geçenleri biliyordum ve onu kontrol etme görevinin bende olduğunu da.

İçeriye giren asker selam verip eğilerek Turan albayın kulağına bir şeyler söyledi. Turan albay ayaklanırken Kaan savcıdan müsaade isteyerek odadan çıktı. Hemen ardından Kaan savcı da toplantının detayları, yapılacağı alanla ilgili bize bilgi verdi. Açık alanda yapılacak teslimat kaçış içinde oldukça müsaitti. Uzun bir süre konu üzerine konuşulduktan sonra Kaan savcı yeterli bulmuş olacak ki toplantıyı bitirme niyetindeydi.

"Başka soru var mı?"

Kimseden ses çıkmadığında Kaan'ın bakışları beni buldu.

"Nasıl gidiyor?"

Boş bakışlarımla bakarken beklemediğim soruya ne cevap vereceğimi düşünüyordum fakat çok da gerek kalmadı çünkü benden önce Yağız cevapladı.

"Nişanlandı."

Kaan ne demek istediğini anlayamayıp manasız gözlerle Yağız'a baktığında gözlerimi devirdim. Toparlama kısmı yine bana kalmıştı.

"Geçen hafta nişanlandık. Yağız üsteğmenim ondan bahsediyor."

Kaan'ın bakışları Yağız'ın parmağındaki alyansa düştüğünde sevdiceğim dudağının kenarı kıvrılmıştı bile. Bir alyans olan elini havada sallamadığı kalmıştı. Aynı şekilde benim parmağıma da bakan savcı yüzüklerimizi yeterince görmüş olacak ki ayaklandı.

"Hayırlı olsun."

Hepimiz aynı anda ayaklanırken Yağız elini Kaan savcıya uzattı.

"Sağ olun savcım. Düğüne de bekleriz."

Yağız'ın rahat tavrıyla ne yapmaya çalıştığını anlasam da umursamadım. İstediği kadar havasını atabilirdi çünkü onunla evlenecektim. Bu yalan değildi. En azından şimdilik.

Kaan istemeye istemeye Yağız'ın elini tuttuğunda fırsattan istifade masaya doğru eğildim. Yağız'ın önünde duran kağıdı kaptığım gibi geri çekilirken göz ucuyla bana baksada çok önemsemedi.

"Kısmet." diyen Kaan soğuk bir ses tonu kullanırken benim gözlerim kağıtta geziyordu.

Yağız'ın gereksiz karalamaların yanına düştüğü nota takıldı bakışlarım.

"Öylesine güzel seviyorum ki seni
Öylesine saf
Öylesine temiz
Öylesine derin
Ve öylesine değil..."

Başımı kaldırdığım an toplantı odasından çıkan Kaan'ın arkasından bakan adama diktim bakışlarımı. Başını benden tarafa çevirdiğinde dudağının kenarını kıvırdı. Biliyordu... kağıdı merak edip alacağımı, ne yazıyorsa okuyacağımı biliyordu. Sırf bu yüzden Özdemir Asaf'ın şiirini yazacak kadar...

Dudaklarımda eşsiz bir tebessüm oluştuğunda gözlerimi bir an olsun ondan ayırmadım. Öylesine bakmadım, aşkla baktım. Ömürlük baktım.

Aşağı indiğimizde önce kendi giyinme odama geçip üzerimdeki kıyafetleri değiştirdim. Hemen ardından saçlarımı güzelce balık sırtı örüp teçhizat odasına geçtim. Benden önce geçen ekip yerini alırken kendi dolabımın kapağını açtım. Hazırlığa başladığımda aklıma gelen şeyle Gökhan'a döndüm.

"Leyla'yı aradın mı?"

Yandan bir bakış atan Gökhan tekrar işine odaklandı.

"Aramam mı lazımdı?"

Gözlerimi devirerek cebimden telefonu çıkarttım. Leyla'yı arayıp sesi hoparlöre aldım. Sesini Gökhan da duysun istiyordum.

"Bahar."

Leyla'nın sesi duyulduğunda herkes sessizleşirken telefonu dolabımın üst rafına koydum. Bir yandan da hazırlanmalıydım.

"Ne yapıyorsun canım?"

Durgun sesi bir süredir aynıydı.

"Çalışıyorum, sen?"

Gökhan'a ters bir bakış atıp sıkıntılı bir nefes verdim.

"Hazırlanıyorum, göreve çıkıyoruz."

"Yaa..." dediğinde devam ettim.

"Gece bekleme diye aradım."

Kısa bir süre telefonun diğer ucunda sessizlik oldu.

"Gökhan..." Yanlış söylemiş gibi düzeltti. "Yani hepiniz mi?"

Silahımı kontrol ederken Gökhan'a dönerek kaşlarımı havaya kaldırdım.

"Evet canım hepimiz."

Sesi biraz daha kırıldı.

"Beni aramadı." Kendine acı çektirmek ister gibiydi. "Niye arasın ki zaten?"

Gökhan'a Leyla her konuştuğunda ters bakışlarımı atsamda görmezden geliyordu ve hatta duymazdan ama dört kulağıyla dinlediğinden emindim.

"Sen ona bakma süslü. Çocuk gibi trip atmak istiyor onun canı."

İmalı sesimle üstüne basa basa konuşurken Gökhan başını iki yana salladı.

"Bahar..." diye seslenen Leyla ile hemen karşılık verdim.

"Efendim."

Kısacık bir sessizliğin ardından artık muhatabı ben değildim.

"Ben ona çok aşığım Bahar. Hata yaptım, dinlemem gerekirdi ama dinlemedim. Beni yaptığımla cezalandırıyor. Haklı da ama pişmanım." İç çekti. Sesi kırgındı, hatta şu an benim tanıdığım Leyla muhtemelen ağlıyordu. Çünkü bu sesine de yansıyordu. "Gökhan'a onu çok sevdiğimi ve ne olursa olsun onu bekleyeceğimi söyler misin?"

Gökhan yaptığı işi bırakmış dolabın kapısını bir eliyle sıkı sıkı tutarken bakışları sanki Leyla'yı görüyor gibi telefonda dikkatle onu dinliyordu. Leyla'nın son sözleriyle dudakları aralansa da kısa sürdü. Başını tekrar diğer tarafa çevirdiğinde telefonu elime aldım.

"Söylerim tabii. Kendine dikkat et."

"Siz de... Allah'a emanet olun."

Telefonu kapattığımda istemsizce homurdanmaya başladım.

"Bu kadar uzatman gerekiyor muydu Gökhan?"

Emirhan da beni desteklenmişti.

"Abi, kız kör kütük aşık daha ne istiyorsun?"

Aykut da hemfikirdi.

"Pişman da olmuş."

Yağız bu duruma karışmamayı seçmişti. Gökhan bize doğru dönerek özellikle de bana baktı.

"Kendi ilişkim hakkında izin verirseniz kendim karar vermek istiyorum."

Son sözünü söylemiş olacak ki çantasını ve silahını alarak odadan çıktı. Bu yetmez gibi Yağız da fırçalamaktan geri kalmadı.

"Yeter başkasının ilişkisine burnunuzu soktuğunuz. Karışmayın artık."

Üzgünce dudak büktüm.

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum."

Yağız bunu umursamadı.

"Geç kalıyoruz hızlan biraz." Emirhan ve Aykut hazırlanıp çıkarken Yağız benim için oyalanıyordu. Başıma asker yeşili maskemi geçireceğim sırada bileğimden yakalayıp beni kendine çekti. Elimdeki maskeyi dikkatle başımdan geçirirken homurdanıyordu. "Çok oyalanıyorsun."

Suçlu bir çocuk gibi gözlerinin içine bakarken sesimi alçalttım. "Şiir çok güzeldi." Elleri maskemde hareketsiz kaldığında göz göze geldik. Hazır anı yakalamışken devam ettim. "Bana hala kızgın mısın?"

Sadece gözlerimizi açıkta bırakan maskelerimizle belime sarılıp beni kendine çekti. Sert bir çarpışma yaşadık. Tabii ki bunun sebebi üzerimizdeki yeleklerdi. Yağız maskesini aşağı sıyırarak koyu renk dudaklarını ortaya çıkardı. Aynı şekilde benim maskeme uzanarak dudaklarımı ve burnumu kapatan kısmı çeneme indirdi.

"Sana uzun süre kızgın kalma şansım var mı?"

Dudaklarıma uzanarak eşsiz öpücüklerinden birini bırakırken itiraz etmedim. Aynı sevgiyle karşılık verdim. Dudaklarını dudaklarımdan ayırdığı anda hissettiğim yokluk hep aynı oluyordu. Bir anda uyanıyordum peri masalından. Prenseslikten kül kediliğine düşüyordum aniden. Sanki bir ihtiyaçtı dudakları. Sorgulanmaması gereken bir ihtiyaç.

"Bugün o şerefsiz inşallah gelir ve elime düşer. Bunu o kadar istiyorum ki."

Karşımdaki adamın gözlerine dalıp gitmişken bir an söylediklerini anlayamadım. Boş boş gözlerine baktığım sırada fark ettim. Kulaksız'dan bahsediyordu. Yağız'ın aklı da fikri de benden çok uzaktaydı.

Maskemi düzeltip söylediklerine bir cevap vermedim.

"Çıkalım artık."

☀☀☀

Helikopterle geçen yolculuğun ardından bir dağın eteklerine bırakıldık. Uzunca bir yürüyüşten sonra bulduğumuz bir mağarada nöbetleşerek bir kaç saat dinlenme kararı aldık. Gün ayana kadar burada olmalıydık. Kimseye yakalanmadan şafak sökerken yapılacak teslimata en iyi bu şekilde eşlik edebilirdik.

Mağarada karanlığın içinde Yağız'ın omzuna başımı yaslamış sessizce bekliyordum. Elimi sıkıca tutan adamı göremesemde şu zifiri karanlıkta onu hissetmek iyi geliyordu. İyice bastıran uykuya karşı koymaya çalışırken Yağız'ın fısıltılı sesi geldi kulağıma.

"Uyu biraz, ben seni uyandırırım.".

Kolunun altına girerek olabildiği kadar belini sardım. Mağaraya girdiğimizden beri robot gibiydi.

"Sen neden uyumuyorsun?"

Sessizliğe gömüldüğünde bana cevap vermeyeceğini sandım fakat zar zor sesi duyuldu.

"Burası bana kabustan başka bir şey vermez."

Olduğum yerde bedenim işlevini yitirmiş gibi kaldığımda beynim hala çalışıyordu. Şimdi anlamıştım Yağız'ı. Bu zifiri karanlık mağara ona hiç iyi gelmiyor ve hatta geçmişini hatırlatıyordu. Oysa benden çok daha rahat görünüyordu. Sadece bedenine beton dökülmüş gibiydi. Elini sıkı sıkı tutarak fısıldadım.

"Nöbeti biz devralalım. Çocuklar dinlensin."

Gözlerini göremesem de başını benden tarafa çevirdiğini görmüştüm.

"İyi fikir."

Şafak sökmeye yakın hepimiz bulduğumuz kayalıklara konumlanırken aramızda en iyi kamufle olan kişi elbette ki Emirhan'dı. Keskin nişancımızın kamuflaj yeteneği o kadar iyiydi ki onu görebilmek ve kayalıklar arasında ayırt edebilmek için fazla iyi olmalıydınız.

Hepimiz farklı yerlere dağılmış sessizce beklerken güneş yeni yeni yüzünü göstermeye başlamıştı. Ortamızda kalan yolu dikkatle gözlüyorduk. İstihbaratın en güzel yanı buydu. Nerede ne yapılacaksa size nokta atışıyla yer bildiriyorlardı.

"Hareketlilik var."

Emirhan'ın sesiyle hepimiz dikkat kesilirken dürbünle yolu kontrol ettim. Bize doğru yaklaşan iki arabayla hemen bilgilendirme yaptım.

"İki araç bize doğru yaklaşıyor. Görüntü net değil. Arkadaki araçta biksi var. İlk hedef o olsa iyi olur."

Kısa bir süre sonra bize yaklaşan araç durduğunda beklemeye başladı. Etrafı kontrol ettikleri sırada hepimiz başımızı dahi çıkartmadık. Fazla sürmeyen bir bekleyişin ardından Gökhan'ın sesi kulaklıkta yankılandı.

"Karşı taraf geliyor." Dikkatimiz aniden onlara kaydığında Gökhan durum bildirmeye devam etti. "Tek araç mevcut. İki kişi arkada silahlı."

Araçlar karşı karşıya geldiğinde içindekiler inmeye başladığı sırada Yağız talimatlarına başladı.

"Güneş görüntü al. Avcı biksici senin. Poyraz araçların hareketini engelle. Kimse kaçsın istemiyorum. Kara teslim edilecek paketi sen alacaksın, bizden istenilen o."

Çantamdan aldığım kamerayla bir kaç görüntü aldım. Boran araçtan inerken yanındaki adamda bir kadınla birlikte indi. Başına silah dayamış zorla tuttuğu belliydi.

"Boran araçtan indi. Paket yanlarında."

Yağız temkinli halde Kara'ya seslendi.

"Kara hedefe yaklaş. Güneş paketin vurulmasına engel ol."

Karşı tarafta arabada bekleyen kişi Boran'ın paketle indiğini görünce indi. Dikkatle kim olduğunu anlamaya çalışıyordum. Boynuna sarılı poşu ve altına giydiği siyah şalvarla yapılı olduğu da her halinden belliydi. Poşunun yarısı yüzünü kapatırken gözlükle ekstra kamuflaj sağlıyordu. El ele sıkıştıklarında elimdeki dijital kamerayla bol bol görüntü aldım.

"Ben tamamım."

Ortada sessizlik olunca Gökhan sorma ihtiyacı hissetti.

"Ne zaman harekete geçiyoruz?"

Hepimiz Yağız'ın emrini bekliyorduk ancak ses gelmiyordu. Adamların sohbeti sürdüğü sırada Yağız'ın olduğu tarafa baktım.

"Pala emrini bekliyoruz." Adeta donmuş gibi ses gelmediğinde hepimizin dikkat dağılmıştı. Emirhan da müdahale etti.

"Fazla zamanımız yok."

Hala sessiz kalan adamla tekrar uyardım.

"Pala karşılık ver. Emir bekliyoruz." Yağız'ın sesi hala çıkmayınca dikkatle biraz aşağıda duran adama ilerledim. Arkasına saklandığı koca kayalığa yaslandığımda omuzundan tuttuğum gibi kendime çektim. "Duymuyor musun?"

Bir anda göz göze geldiğimizde sanki koca bir kabustan uyanır gibiydi. Kızarmış gözleri karanlığın içine saplanmış boş gözlerle bakıyordu.

"Kulaksız burada."

Dudaklarından ruhsuzca dökülen kelimelerle duraksamak zorunda kaldım. O adamdı. Yağız'ın öldürmeye ant içtiği o adam.

"Ne?"

Islık gibi çıkan sesimle kara gözleri tehlikeli bir hale bürünen adamla içimi bir korku kapladı. Onu görmek bile Yağız'ı bu hale getiriyorsa yaklaşması tehlikeden başka bir şey değildi.

Tekrar yerimde doğrularak tüfeğimin dürbünüyle onlara baktım. Yağız'ın bahsettiği adamı kısa süre inceleyip Yağız'a döndüm.

"Tamam, müdahale etmemiz lazım. Daha fazla bekleyemeyiz."

Yağız telkinlerimle toparlarken adamları tekrar kontrol etti.

"O iti öldüreceğim."

"Pala!"

Uyaran sesimle Yağız emirlerini arka arkaya sıraladı.

"Avcı ilk atış senin. Hemen ardından Poyraz ve Güneş sizde sıra." Başını bana çevirdi. "Gereksiz herkesi öldür." Başımı eğdiğimde devam etti. "Kara biz seninle birlikte iniyoruz." Hepimizden aynı anda onay geldiğinde Yağız son sözünü söyledi. "Atış serbest."

Avcı ilk atışını yaptığı an hepimiz hedeflerimizi indirmeye başladık fakat çabuk farkına vardıkları için araçların yan tarafına doğru yamaca saklandılar. Paket ise ateş hattında kaldı.

"Destek gelecektir zamanımız yok." diyen Aykut'la Yağız hareketlendi.

"Kara, iniyoruz. Paketi koruyun."

İkisi hedefe yaklaşmaya başladıkları sırada diğerlerine seslendim.

"Kimsenin başını çıkarmasına izin vermeyin."

Arabanın yanında gördüğüm bir adamı anında indirirken yerimi bulmuş olacaklar ki bir kaç kurşun saklandığım kayalığa çarparak sekti. Emirhan bir kişiyi daha indirdi, kafalarını çıkarmalarına izin vermiyordu. Yağız ve Gökhan hedefe ilerlerken Aykut araya girdi.

"Araçlar iptal."

İçime su serpen sözlerini Emirhan yarım bıraktı.

"Gelenler var."

Onun sesiyle etrafıma bakındığımda iki aracın bize yaklaşmakta olduğunu gördüm. İçimi kaplayan endişeyle seslendim.

"Pala tuzak bu. Hemen geri çekilin, kalabalıklar."

Onu ikna etmek bu saatten sonra zordu.

"Kimse geri çekilmeyecek. Hava desteği isteyin."

Aykut anında hava desteği isterken tekrar şansımı denedim.

"Oradan uzaklaşın."

Yağız bu sefer kükredi.

"Atışa devam Güneş. Avcı yeni gelenleri karşıla."

Birini daha aynı hızla aşağı indirdiğim sırada Gökhan ve Yağız araçların olduğu kısma ulaşmıştı.

"Kara paketi al ve uzaklaş."

Kara aracın yanında duran kadını tuttuğu gibi hamle yaptığında ilerleyemedi.

"Beraber döneceğiz."

Onların konuşmalarını dinlerken Yağız itiraz etti.

"Bu bir emirdir Kara, geri çekil."

Emirhan'ın telaşlı sesi yankılandı.

"Daha fazla tutamıyorum, size yaklaşıyorlar.

Gökhan tekrar ayak diredi.

"Pala adam kaçıyor, bırak gidelim."

Yağız için bu imkansızdı.

"Onu bulmuşken gebertmeden bırakmam. Emrimi dinle!"

Yağız diğer arabaya ilerleyen Kulaksız'ın peşine takıldığı sırada Gökhan bizden tarafa yöneldi arkasını döndüğü anda Boran'ı gördüm. Elindeki silahı Gökhan'la yanındaki kadına doğrultmuştu.

"Kara!" diye bağırdığımda Gökhan kadını korumak için üzerine kapandı. İsabet aldığı kurşunla sendelerken karşı atış yaptım. Boran'ı yaraladığımı gördüğümde bakışlarım Gökhan'a ulaştı. Dizleri üzerine çöktüğü an ağır yaralandığını anlamıştım. "Kara! Kara beni duyuyor musun? Kara."

Ses gelmediğinde Yağız'ın seslendim.

"Kara vuruldu. Destek lazım. Kara ağır yaralı."

Yağız Gökhan'ın vurulduğunu duyduğu an takibi bırakarak geri döndü. Boran'ı gördüğü gibi arka arkaya ateş etti. Çoktan öldüğünü düşündüğüm adamla ben de yerimden çıktım.

"Poyraz helikopter iste, yaralımız olduğunu bildir."

Aykut kısa bir konuşmanın ardından geri dönüş yaptı.

"Helikopter çıkartılıyor. Hava desteği için son beş dakika."

Yağız Gökhan'a ulaştığında bu sefe üçü de ateş hattında kalmıştı. Ortada hedef olarak kaldıklarında diğerlerine seslendim.

"Yaylım ateşi açın aşağı iniyorum."

Dikkatli bir şekilde yanlarına indiğimde paketi tuttuğum gibi kaçırmaya başladım. Yağız Gökhan'ın kolunun altına girdiğinde peşimden geliyordu.

Hep birlikte aracın arkasına saklandığımız anda Yağız Gökhan'ın yarasını kontrol etmeye başladı.

"Kara, bana bak. Beni duyuyor musun?"

İniltileri arasında Gökhan'ın dudaklarından sadece tek bir kelime döküldü.

"İyiyim."

Etrafı kontrol edip Yağız'a baktım.

"Ne durumda?"

Gökhan'ın omzuna bulduğu bez parçasını bastırırken başını bana çevirdi.

"Kan kaybediyor. Omzuna girmiş kurşun. Gitmemiz lazım."

Çare arar gibi düşünürken bir kaç kurşunla başımı eğdim.

"Araçları iptal ettik. Helikopter zaman alacak."

Yağız yumruğunu sıkarak diğerlerine bağırdı.

"Poyraz nerede kaldı hava desteği. Avcı niye ateş ediyor bunlar hala."

"Kalabalıklar komutanım." diyen Emirhan'la aklıma güzel bir fikir geldi. Biksi olan araca yöneldiğim sırada Yağız omzumdan yakaladı.

"Nereye?"

Sadece gözleri görünen adamla biksiyi gösterdim.

"Bir şeyler yapmamız lazım."

Başını eğerek kolumu bıraktı.

"Dikkatli ol."

Aracın üzerine çıktığımda uzun zamandır el sürmediğim biksiyi kontrol ettim. Asıl adı PK makineli tüfeği, Sovyetler Birliği'nde tasarlanan 7.62 mm'lik makineli bir tüfekti. Genel maksatla düşman piyadesini, motorlu araçlarını ateş altına almak için kullanılıyordu ancak teröristlerin eline geçtiğinde her türlü bize kullanmaktan çekinmiyorlardı. Tıpkı şimdi benim onlar için kullanacağım gibi.

Karşımdaki aracı hedef aldığımda atışa başladım. Benden sebep karşı taraf karşılık veremeyerek saklanırken Emirhan'ın sesi geldi.

"Kaçıyorlar. Harikasın Güneş, kaçıyorlar."

Bir sevindirici haber de Aykut'tan geldi.

"Hava desteği geldi. Helikopter için iki dakika."

Yüzüm gülerek yerimden indiğimde Yağız'ın acı sesi bütün neşemizi alt üst etti.

"Kara benimle kal. Kapatma gözlerini. Gideceğiz oğlum, dayan."

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum

Gelecek bölümü çabucak istiyorsanız yapmanız gerekeni biliyorsunuz.

İnstagram:soylumery
Sevgiyle kalın.

55. Ah Ederim

Merhaba

Yine ve yeniden biz. 😅

Oy ve yorumlarınızı eksik etmeyin okurcanlarım. Beni bu şekilde mutlu ettiğinizi unutmayın.

Keyifli okumalar☀

Leyla'dan...

Pişmanlıkta sevdaya dahil mi? Aşk pişmanlıkları da sever mi? Kalp kırılınca tamir olsa bile izi kalır derler, insan kalbi nasıl bu kadar dakik çalışıyor o zaman?

Terzi kendi söküğünü dikemez derler. Ben de kendi söküğümü ne yaptıysam dikemedim. Aldığım onca ders kalbime gelince işe yaramadı. Oysa bir çok hastamı dinlerken duygularımı hep geri plana atarım. Üzülürüm, kızarım, kıyamam ama bunları hastalarıma belli etmeden profesyonel şekilde onlara yol göstermeye çalışırım. Fakat anladım ki insanın kendi kalbi olunca profesyonellik de bir yere kadarmış.

Zaten aşk bir duygular bütünü değil mi? O zaman kendi aşkımda mantığımı kullanamamış olmak çok da garipsenmemeli.

Kırgınım... kalbim acıyor benim.

Neden diye sormadan edemiyorum. Bana neden bahsetmedi Sude'den, neden o kupalarla kahve yapmama izin verdi, bunları bilmeye hakkım yok muydu? Belki o zaman bazı şeyleri ben de yanlış anlamazdım.

Hak veriyordum ona. Dinlemeden suratına indirdiğim tokatlar haddini aşmıştı. Bana kırılmış olmalıydı. Hatta belkide öfkeliydi ama ben de kırgındım işte. Tek başına değildi yani. Biz duygularımızda da ortaktık.

Yine de affetmesi için çalıştım. Ondan özür diledim. Karşısına çıkıp konuşmak istedim. O ise beni duymadı, görmedi. Köşe kapmaca oynadık resmen ve kazanan her seferinde o oldu. Asker olmasından sebepti belkide. O istemeden yakalama şansım yoktu.

Bir haftanın sonunda Bahar aradığında öğrendim göreve gideceklerini. Beni aramamıştı, haber vermemişti. Buna bile değer görmüyordu artık. Gözyaşlarım bile çare olmuyordu bana.

Tek başıma geçirdiğim gecenin sonunda sabah soluğu hastanede aldım. Randevulu hastalarımla tek tek ilgilenip öğleni ettiğimde yemeğe gitmek gelmedi içimden. Odamda yalnız başıma otururken içimi daraltan duygudan kurtulamıyordum. Deli oluyordum onsuzluğa. İçimde çözemiyordum haber vermeden göreve gitmesini. Beni bekle diye kapıma kadar gelen adam için şimdi ne değişmişti? O kadar mı kaybetmiştim onu?

Telefonum çaldığında kendimi kaptırdığım hayalden ansızın uyanırken yan gözlerle masadaya baktım. Yengem arıyordu. Beklediğim telefon olmasa da içimi ısıtacak bir telefondu.

"Asya."

Yengem yine narin sesiyle karşılık verdi.

"Leyla, nasılsın?"

"İyi sayılırım."

Biraz sessiz kalsa da aklının bende olduğunu biliyordum.

"Geldiğinde çok kötüydün, hala aranız düzelmedi mi?"

Gözlerimin dolmasına neden olan soruyla başımı yere düşürdüm.

"Hayır... Beni hiç dinlemedi. Sürekli kaçıyor benden. Yüzümü dahi görmek istemiyor gibi."

Yengemin hayata bakış açısı benden farklıydı.

"Kırılmış belli ki ama sen bu durumu düzeltebilirsin Leyla. Hatırlasana, Ömer Asaf bana küstüğünde sayende barıştık."

Gözümden süzülen bir damlayı hemen elimle yok ettim.

"Herkese yeten aklım kendime yetmiyor. Kendi aşkıma merhem olamıyorum."

Yengem benimle konuşurken bir yandan da çalışıyor olacak ki müsaade istedi.

"Bir dakika canım." Kısa bir bekleyişin ardından geri döndü. "Kusura bakma, müşteri vardı."

Eczacı olan yengemin rutini beni şaşırtmadı.

"Sorun değil."

"Bak, peşine düşmelisin. Tamam asker falan ama gerekirse evini bas ve benimle konuşacaksın de. Kaçmasına engel ol."

Yengemin heyecanla anlatışına karşılık kısık sesimle fısıldadım.

"Olamam... O gitti... Hem de bana haber vermeden." Arkama yaslanarak iç çektim. "Onlar Ömer Asaf gibi değiller Asya. Yerleri belli değil. Elinle koymuş gibi bulamıyorsun öyle. Bazen bir gün bazen de bir ay yoklar ortada. Sertler, asabiler... istemedikleri zaman yüzlerinde bir gülücük

göremiyorsun. Tehlikeye alışıklar, korkuyla baş etmeyi öğrenmişler. Duygularını saklamayı iyi biliyorlar. Onları şaşırtmak kolay değil. Ben onun yanında zayıf kalıyorum Asya. Küçük bir çocuk gibiyim."

Yengem sessizce beni dinledikten sonra bir süre daha sessiz kaldı. Sonuçta onun da karşılaşmadığı tiplerdi.

"Ama aşkta taraflar eşit olmak zorunda değil ki Leyla. Tüm bu saydığın özellikler sende yok diye sen zayıf değilsin ki. Eğer öyle olsaydı Ömer Asaf dünyanın en güçlü erkeği ben ise en zayıf kadını olurdum. Bir insanın kalbini seversin, merhametini, sana bakışını, dokunuşunu, seninle sohbetini seversin. Tüm bunlarda güç aramazsın."

Ben onun bakışında hem korkuyor hem de hayat buluyordum.

"Geldiğinde onunla yeniden konuşacağım."

"Pekala canım. Sakın üzme kendini. Şimdi kapatmam gerekiyor."

"Tamam görüşürüz."

Telefonu kapatır kapatmaz üzerimdeki beyaz önlüğün ceplerine ellerimi soktum. Pencereye doğru bir adım atmıştım ki kapı bir anda açıldı.

Merakla kim olduğuna baktığım sırada üzerinde kamuflajı, yeleği, ve bir sürü anlam veremediğim malzemeyle, dağınık örgülü saçları ve elinde kocaman bir tüfekle Bahar karşımda dikiliyordu.

"Bahar!"

Şaşkın bakışlarımla olduğum yerde kaldığım sırada içeri girerek kapıyı kapattı.

"Nasıl gidiyor?"

Sadece sormuş olmak için soruyor gibiydi. Cevap vermek yerine kendi aklımdakini mırıldandım. Çünkü şaşkındım.

"Gelmişsiniz."

Bana doğru yaklaştığı sırada hala üzerini incelerken bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım.

"Geldik. Yaralımız vardı o yüzden hastanedeyiz."

Panikle kim olabileceği kuşkusuna düştüm. Öne doğru adım attığımda soramadan duraksadım. Ya duymak istemeyeceğim bir isimse?

"Gökhan iyi mi?"

Aklıma gelen ilk ismi sordum. Diğerlerine de bir şey olsun istemezdim ama işte insan can olunca ilk önce sevdiğini sayıklıyor.

"Leyla... Çok ciddi bir şey değil."

Gözlerim anında dolarken yutkunamadım.

"Bana ne olduğunu söyle."

Bahar beni yatıştırmak ister gibi koluma dokundu. Yorgun bir tebessüm vardı yüzünde.

"Yaralandı. Acil ameliyata aldılar şimdi."

Elim, ayağım uyuşmaya başladı. Daha yanağımdaki yaş kurumadan yerini yenileri aldı. Vücudumda koca bir hissizlik, büyük bir boşluk açıldı. Beynimde sadece tek bir kelime yankılanıyordu; yaralandı...

Nefes almak istesem de yapamadım. Alev alan ciğerlerime yetmedi. Gözüm karardığı anda dengemi kaybettim. Bahar beni anında tutarken yakınımda duran sandalyeye oturttu.

"Leyla... Leyla sakin ol. İyi olacak."

Bahar bir şeyler diyordu ama uğultu gibiydi sesi. Dudaklarımdan bir hıçkırık firar etti. Başım ilk defa güçsüz bir halde yere düştü. Belkide şu an koşmam, bağırmam, çağırmam gerekiyordu ama yapamıyordum. Dizlerim uyuşmuş, bacaklarım tutmuyordu.

"Gökhan..." diyebildim ağlamaklı çıkan sesimle ama devamı gelmedi.

Önümde diz çöken kadın dizlerimin üzerine bir yük gibi bıraktığım ellerimi kavradı. Yüzümü görmek ister gibi saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Güçlü olacaksın kaküllü. Kendini bırakma."

Ayağa kalktım aniden. Neyi bekliyordum hala? Neden vakit kaybediyordum?

"Nerede?" Kapıya birkaç adım atıp arkamda öylece duran kadına baktım. "Hadisene Bahar, yanında olmam lazım."

Telaşlı halimle Bahar ayaklanırken kapıdan çıkmıştım bile. Sekreterim beni görür görmez ayağa kalksada halim her nasılsa sadece şaşkınlıkla bakakaldı. Ameliyathanelerin olduğu kata yöneldim hemen. Hızlı hızlı indim basamakları. Asansör bekleyemezdim. Arkamdan koşan Bahar'ı da bekleyemezdim.

Ameliyathanenin önüne geldiğimde duraksadım çünkü etrafa dağılmış arkadaşları takıldı gözüme. İlk Emirhan'la göz göze geldik. Beni görünce bakışlarını kaçırdı. Aykut çöktüğü yerden kalkarken hemen kapının yanında duran, elleri arkada bekleyen adama ilişti gözüm. Ona doğru yaklaşsam da beni görmedi. Ayağımdaki topukluların mermerde çıkardığı tok sesi dahi duymuyordu sanki. Benim de gözüm daha fazla onu görmedi.

Hemen Yağız'ın karşısında duran sandalyelerden kapıya en yakın olanına oturdum. Hiç ses çıkarmadım. Göz yaşlarım akıyordu ama ses etmedim.

İçimden dua ediyordum. Sevdiğim adama bir şey olmasın diye dua ediyordum.

Ameliyathanenin kapısı açılınca sanki derin bir uykudan uyanmışım gibi yerimden sıçradım. İçeriden çıkan biri fırlayıp giderken ne bir şey sorabildim ne de görebildim. Aynı kadın üzerindeki yeşil formasıyla tekrar geldiği sırada içeri giremeden önüne geçtim.

"Ateşli yaralamayla getirilen hasta ne durumda?" Bana kısa bir bakış atıp girmek için hamle yaptığı an kolunu yakaladım. "Lütfen, ben de doktorum. Bir şey söyle."

Sonuçta hastanede çalışıyordum ve psikologdum. Ne kadar doktor unvanına girerdi tartışılır ama şu an sadece bilgi almaya çalışıyordum.

"Çok kan kaybetmiş."

Görevli hemşire halime acımış olacak ki iki kelime edip girmişti. Fakat ben öylece donup kaldım. Kıpırdayamadım. Bacaklarımı hissedemediğim an dizlerimin üzerine düştüm. Karşımda boş gözlerle bana bakan adam hiç bir hamlede bulunmazken Bahar tek dayanağımdı.

Yağız'ın beni duyup görmesine de imkan yoktu zaten. Muhtemelen o kendi acılarında boğuluyordu.

Bahar "Leyla! Kendine gel." dediğinde acı bir inilti dudaklarımdan döküldü.

"Ciğerlerim sökülüyor sanki, nefes alamıyorum. Canım çok yanıyor."

Haykırış gibi çıkan kelimelerle beni kendine çekip sarıldı.

"Geçecek. Kara o kadar kolay pes etmez."

İçime sığdıramadığım isyanı dilime döktüm.

"Beni aramadı, bana gidiyorum bile demedi. Şimdi beni böyle yarım bırakırsa onu affetmem Bahar. Beni bu acıyla başbaşa bırakırsa ona ah ederim." Hıçkırıklarım arasında Bahar'ın kolunu sıktım. "Benim nefesim de kalbimde Kara artık. Eğer na bir şey olursa kalbim sökülür, nefesim kesilir."

Hıçkırıklarım arasında konuşurken Bahar sessizce beni dinledi. Hatta hepsi beni dinledi. Saçlarımı seven kadın tüm şiddetli ağlamalarıma karşın sessiz bir teselli sundu. Beni feryada götüren onlara suskunluktan başka bir şey vermiyordu. Ne kadar da alışmışlardı acıya.

Yine de bir yerden patlak veriyordu işte...

Bahar beni kaldırıp sandalyelere yeniden oturttuğu anda duyduğum sesle başımı kaldırdım. Karşımdaki adam arka arkaya yumruğunu duvara indirirken sanki benim canım acıyor gibi yüzüm buruştu. Eli parçalanmıştı muhtemelen.

"Yeter lan, yeter!"

Bahar ani hareketle yanımdan kalkarken ona koştu. Yağız'ın kolunu yakaladığında korkuyla izliyordum onları.

"Yapma Yağız."

Bize arkası dönük olan adam iki yumruğunu başıyla duvar arasına sıkıştırdığında acı cektiği her halinden belliydi.

"Git dedim ona, beni dinlemedi. Ulan benim canımdan önemli mi? O şerefsiz, kardeşim dediğim kim varsa zarar veriyor. Hepsi benim suçum."

Göz yaşları içinde Yağız'ı dinliyordum. Tam olarak neyden bahsettiğini bilmiyordum ama acıları ve hatta travmaları olduğunu biliyordum.

"Senin bir suçun yok Yağız. Vurulmasını asla istemezdin. Lütfen kendini suçlu hissetme."

Yağız sevdiği kadına döndüğünde sadece yan profilden görüyordum onu ama yüzündeki acı belliydi. Hele o sesindeki acizlik insanın içini parçalıyordu.

"Belkide uğursuz olan benim. Her türlü belaya kapı açan, bir şerefsizi bile ortadan kaldıramayan benim. Sevdiklerimi kaybetmekte benim cezam."

Bahar sevdiği adamın yanaklarını kavradığında gözlerine öyle güzel bakıyordu ki uzaktan kim görse Yağız'a deli gibi aşık olduğunu anlardı. Sadece bu da değil. Onu iyileştirmeye çalıştığını görebiliyordum. Lanet olasıca mesleğim kendimde bir işe yaramasada başkalarının yaptıklarını, sevdiği için verdiği savaşı görebiliyordum. Bahar Yağız'ı iyileştirmek için çok çabalıyordu.

"Sen benim uğurumsun Yağız. Sen benim en büyük uğurumsun. Gülümseme sebebimsin. Gökhan'ın seni ne kadar sevdiğini biliyorum. Onu kaybetmeyeceğiz, kimseyi kaybetmeyeceksin."

Birbirine sarılan çifte baktım uzun uzun. Sevdiği kadının kokusunu buram buram burnuna çeken adam buradan belli oluyordu. Boğazıma bir şey takıldı, yutkunamadım. Benim sevdiğim o ameliyat masasında olmamalıydı. Benim yüreğim bu kadar acımamalıydı.

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama bana bir ömür gibi geldi o saatler. Taa ki ameliyathanenin kapısı yeniden açılana kadar.

Doktoru görür görmez karşısına geçtim. Tanıyordum Ahmet Bey'i. Yemek nolalarında tanışmıştık.

"Nasıl geçti ameliyat Ahmet Bey?"

"Leyla." dedi afallayarak. "Yakının olduğunu bilmiyordum." Ben sessiz kalınca uzatmadı durumu. "Ameliyatla kurşunu çıkardık ancak çok kan

kaybetmiş. Sabaha kadar uyutmayı düşünüyoruz. Vücudunun dinlenmesi lazım."

Hepimiz pür dikkat doktoru dinlerken Bahar atıldı.

"Ama iyi olacak değil mi?"

Doktor yaptığı uzunca ameliyatın verdiği yorgunlukla gülümsedi.

"Hayati tehlikeyi atlattı. Birazdan yoğun bakıma alırlar. Sabah da normal odaya geçer. Siz de boş yere beklemeyin."

"Teşekkür ederim Ahmet Bey." dediğimde küçük bir tebessüm sundu.

"Geçmiş olsun."

Yanımızdan uzaklaşıp giden doktorla iç çektim. Ameliyattan çıkmıştı. Bu da iyi bir şeydi. Sanki içimi okuyor gibi Bahar da aynı şeyleri sayıkladı.

"İşte atlattı çok şükür."

Biz birbirimize sarılırken Emirhan'ın sesi neşeli geliyordu.

"Sabaha turp gibi olur o."

Aykut da rahatlamış görünüyordu.

"Azraile bile kafa tutar o be."

Yüzümde küçük de olsa bir tebessüm oluştu.

"Allah'ım çok şükür."

Yağız ise belli ki planlamayı kafasında çoktan yapmıştı.

"Siz gidin artık. Dünden beri kimse uyumadı. Biraz dinlenin, sabah gelirsiniz."

Bahar elini kavradı hemen.

"Sen de yorgunsun."

Yağız itiraz etmekte gecikmedi.

"Ben kardeşimi bırakmam."

Şu durumda müdahale etme ihtiyacı hissettim. Çünkü beni bırakmayan adamı ben de bırakmazdım.

"Siz gidin lütfen. Ben buradayım."

Hepsinin bakışları beni bulduğunda Yağız yine karşı çıktı.

"Olmaz öyle şey."

Ona doğru bir adım attım beni iyice anlasın istiyordum.

"Senin kardeşim dediğin adama ben aşığım ve onu bırakıp hiçbir yere gitmeyeceğim. Beni anlıyor musun?"

Yağız'a diklendiğimde birbirimize ters bakışlar atarken Bahar araya girdi.

"Kara'ya Leyla kadar kimse iyi gelemez. Biraz dinlenmemizde fayda var."

Bir süre sessiz kalan adam ikna olmuş gibi başını kaldırdı.

"Kara'yı yoğun bakıma alsınlar geçeriz."

☀☀☀

Gözlerimi araladığımda bir an nerede olduğumu düşündüm. Loş odada yorgun ve ağlamaktan şişmiş gözlerimi aralamakta zorlanıyordum. Sızlayan ve uyuşan bedenimi zor da olsa kaldırırken kemiklerim bu duruma isyan ediyordu. Gece yarısı dayanamayıp kendi odama geldiğimi hatırladım. Sedyenin üzerine uzandığımda uyuyakalmıştım. Bu sedye şimdiye kadar uyumam dışında pek bir işe de yaramamıştı zaten.

Aklım ufak ufak yerine geldiğinde panikle saate baktım. Daha yedi buçuk olduğunu görünce yine de apar topar yerimden indim. Kırışan önlüğüme, dağılan saçlarıma aldırmadan odadan çıktım. Bir, bir buçuk saate kadar doktorlar gelirdi. Bu durumdan faydalanmak için lavaboya gittim. İhtiyaçlarımı giderip elimi yüzümü yıkadım. Aynada gördüğüm görüntü çökmüş bir kadına aitti. Gözlerim şişmiş, göz altlarım morarmıştı.

Canım hiçbir şey istemiyordu. Midem bulandığı için yüzüm buruşuyordu. Bu durumdan sebep kantine inerek kendime bir su aldım. Zar zor adımlarla kendimi yoğun bakımın kapısı önünde bulduğumda sandalyeye oturdum. Şişeyi bile açmakta zorlanan bedenim bana hiç yardımcı olmuyordu. Zorla bir yudum alıp şişeyi tekrar kapatırken Ahmet Bey karşıma çıktı. Hemen ayaklanırken çoktan ne soracağımı anlamıştı.

"Durumuna bakıp çıkacağım."

Uslu uslu başımı salladım. Beklemekten başka şansım yoktu. Ayakta gezinirken doktor neredeyse bir yarım saat sonra çıkabildi. Muhtemelen tek hastası yoktu.

"Geçiyor mu normal odaya?"

İri bedeniyle ufaktan saçları kırlaşan adama merakla bakarken yanındaki hemşireye elindeki dosyayı verdi.

"Evet. Birazdan alırlar. İyi olacak merak etme."

Yüzümde oluşan tebessümle içten bir soluk verdim.

"Çok şükür."

Bahar'ı arayıp haber verdiğimde evden çıktıklarını söylemişti. Gökhan'ı yoğun bakımdan çıkarıp odaya aldıklarında hala baygındı. Hemşireler bir iki saate kendine gelir demişti.

Yatağın yanına oturduğumda gözleri kapalı solgun yüzüyle uyuyan adama baktım. Onu hep soymuşlardı. Üzerine örttükleri yeşil örtüler sadece karnına kadar üzerini kapatıyordu. Sağ omzu tamamen göğsüyle birlikte sarılıydı. Sol koluna taktıkları serumu kontrol edip tekrar yüzüne baktım.

Ne kadar yüzü solgun olsa da yakışıklılığı aynı oranda duruyordu. Elini sıkıca kavradım, eğilerek eline küçük bir öpücük bıraktım.

"Çok korktum; sana bir şey olacak diye, beni bırakırsın diye çok korktum Kara. Lütfen gözlerini çabuk aç ve beni bırakma."

Alçalttığım sesimle onunla konuşurken parmakları kıpırdadı. Elimi sıktığı an gözlerine baktım ama gözlerini açmadı.

"Gökhan."

Seslenişime karşılık beklesem de gelmedi. Gözlerim dolduğunda yine de hala elimi sıkı sıkı tutan adam gülümsememe sebep olmuştu. Beni bırakmayacaktı işte.

"Leyla."

Yorgun bir sesle adım dudaklarından dökülürken heyecanla eğildim.

"Buradayım canım, yanındayım."

"Leyla." Gözleri hala kapalı tekrar adımı sayıkladığında uyanmak üzere olduğunu anlamıştım.

"Gökhan... canımın içi, ben yanındayım."

İçten sesimle gözlerini araladı. Göz göze geldiğimizde nerede olduğunu anlamaya çalışır gibiydi.

"Kaküllü." dediğinde kendime hakim olamadım. Gözlerimden süzülen yaşlarla ağlamamak için alt dudağımı ısırdım. Yine de bir hıçkırık kaçtı dudaklarımdan. Suç işlemişim gibi gözlerimi kaçırdım. Elini kaldırarak yanağıma uzandığında bir inilti döküldü dudaklarından.

"Ahh..."

Korkuyla yanağımdaki elini yakaladım.

"Yaralısın."

Gülümseyerek başını geriye attı ama acıdan kıvrandığı belliydi.

"Ben de ne işim var hastanede diyorum."

Dudaklarından zorla çıkan kelimelerle hayrete düştüm. Ağzım açık, kendi haliyle dalga geçen adama bakıyordum.

"Sana inanamıyorum. Nasıl korktum biliyor musun? Seni kaybedeceğimi sandım."

Bir anda yorgun gözleri buğulandığında elimi yakaladı.

"Leyla... affet beni." Ses çıkaramadım. Başım yere düştü. Ne affetmesi, ben şükrediyorum diyemedim. "Leyla."

Yeniden seslendiğinde başımı kaldırdığım an kapı açıldı. İçeriye giren hemşire ve doktorla kenara çekildim. Kısa bir muayenenin ardından

Gökhan'ın iyi olduğunu söyleyerek çıktıklarında hemen peşlerinden ekip içeri girdi.

Bahar Gökhan'ı uyanmış halde gördüğünde sesindeki neşe ortalığa saçıldı.

"Ooo askerimiz açmış gözlerini. Geçmiş olsun yakışıklı üsteğmenim."

Yağız yanına gelerek Gökhan'ın sağlam omzuna dokundu.

"Yapma bunu bir daha bize."

Aykut da bacağına vurdu usul usul.

"Kara, yatmak yakışmadı be sana."

Emirhan koltuğa oturmuştu bile.

"Küçücük yarayla adam kendine tatil verdi. Ulan Kara, o kurşun dokunmazdı sana."

Bir çocuk heyecanıyla hepsine gülerek bakan adam onları gördüğü için mutluydu. Birbirlerine olan bağlılıklarını keyifle izlerken Gökhan yine durumu alaya aldı.

"Oğlum yatmak için hastaneden rahat yer mi var?"

Hepsi Gökhan sanki düşmüş de dizi kanamış, şımarıklık olsun diye de hastanede yatıyormuş gibi davranıyordu. Gökhan ise onlara eşlik etmekle meşguldü. Onlara bir şey diyemedim. Sonuçta bu kadar alaya almasalar onlar için bu hayat eziyet gibi olurdu.

Bahar yanıma geldiğinde koluma dokundu. "Sen nasıl oldun?"

Acıyla karışık bir tebessüm sundum.

"İyiyim."

Bahar her zaman, her durumda düşünceli bir kadındı. Onun da kanatları genişti, tıpkı annesi gibi. Hep Bahar'ın kime benzediğini düşünürdüm anladım ki merhameti, yufka yüreği ve güzelliği annesine aitmiş. Fakat Bahar tam bir karma. Annesinden aldığı özelliklerin yanına babasınınkileri de eklemiş. Sert bakışları, mesleğinde soğuk kanlı oluşu, alaylı bakışları ve hiçbir şeyin altında kalmaması, en önemlisi de yaptığı mesleğe olan sevgi ve saygı babadan geliyor olmalıydı.

"Oha!" diyen Emirhan'la dikkatimiz anında dağılırken Gökhan'ın üzerindeki örtüye bakıyordu. "Abi seni soymuşlar."

Bir anda hiç birimizin dikkat etmediği bu ayrıntıyla Gökhan her nedense örtüyü kaldırarak kendine bakma ihtiyacı hissetti. Küçük bir küfür savurduğunda etrafına bakındı.

"Kim soydu lan beni?"

Bahar gözlerini devirerek ikilinin saçmalığına son verme niyetindeydi.

"Ameliyat oldun ya hani Gökhan. Normal değil mi?"

Gökhan için kabul gören bir durum değildi.

"Omuzumdan vuruldum, kalçamdan değil ya."

Emirhan hala işin alay kısmındaydı.

"Lan hangi hemşire soydu acaba?"

Aykut daha farklı düşünüyordu.

"O değil de kaç kişi gördü kim bilir."

Bir anda odada bir sessizlik oluştuğunda Gökhan'ın bakışları beni buldu. Gördün mü der gibi bakıyordu. Yanaklarım kıpkırmızı yüzüme ateş bastığında panikle bir adım geri attım.

"Ne? Ben bir şey görmedim."

Herkes benim tepkimle gülerken Yağız ortamı toparladı.

"Ulan beyniniz belden üste nadiren çıkıyor. Kesin sesinizi."

Ortamı bir sessizlik kapladığında telefonum çaldı. Cebimden çıkardığım telefona baktım. Annemin aradığını görür görmez müsaade istedim.

"Hemen gelirim."

Gökhan'ın meraklı bakışları benim üzerindeyken kaçar adımlarla çıktım odadan. Telefon kapanmadan hızlıca açtım.

"Efendim anne."

"Hiç açmasaydın telefonu Leyla. Süs diye mi var sende?"

Sıkıntılı bir nefes verdim.

"İşim vardı anne. Nasılsın?"

"Hep bir işin oluyor zaten... Bizden uzaklaşınca bir rahata erdin."

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım.

"Ne ilgisi var anne? Bir şey mi oldu?"

İki gündür beni sıkıştıran annem yine aynı ısrarın üzerindeydi.

"Ne olacak? Bugün yine haber geldi. Şehnaz teyzenin oğlu buradaki bankaya müdür olmuş. Gelelim diyorlar. Sana buradayken bir görüş dedim, kaçıp gittin. İyi de çocuk, parası da çok, daha ne diye uzatıyorsun?"

Sıkıntıyla kapıdan bir kaç adım uzaklaşarak sıkıntılı bir nefes verdim.

"İstemiyorum dedim ya anne. Uzatan ben değilim ki sensin."

Annemin sesi biraz daha yükseldi.

"Ne diye istemiyorsun, aklını oralarda biri mi çaldı? Ah ama ben biliyorum; sen de kardeşin de safsınız. Kim yüzünüze gülse kanıyorsunuz. Buraya geldiğinde yüzün beş karıştı. Koşa koşa gittin oraya."

İnsanlar sesimi duyacakmış gibi utançla etrafımı kontrol ederken bulduğum pencereye doğru ilerledim.

"Ben burada çalışıyorum ya anne dönmem gerekiyordu. Hem... evet biri var ama ciddi bir şey değil daha."

Dudaklarımdan dökülen kelimeler bir anda çıkarken pişman olsam da artık çok geçti.

"Ah ah... biliyordum böyle olacağını. Akılsız kızım benim. Kim bilir kime kandın. Kardeşin gibi olacaksın değil mi? Oğlumu kandırdı o aptal kadın, başkasının çocuğunu üzerine attı. Benim çocuklarım nasıl böyle akılsız Allah'ım? Ama ben biliyorum yapacağımı. Kardeşini yem ettim seni yem etmem. Benim istediğim kişiyle evleneceksin!"

Sinirden dişlerimi sıkarken saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"İstemediğim kimseyle evlenmem. Yengemin de günahını alma."

"Tü... Bir de anası yerine o şirreti koruyor. Kardeşin onun yüzünden benimle konuşmuyor haberin var mı? Ama ben biliyorum yapacağımı."

Suratıma kapanan telefonla öylece boş boş ekrana baktım. Annem beni korkutuyordu. Ne yapacağını bilmiyordum ama yapacaklarının genelde sınırı olmadığını biliyordum. Gözümden bir damla yaş süzülürken fısıldadım.

"N'olur yapma anne."

Dalıp gittiğim sırada arkamda duyduğum sesle yerimden sıçradım. "Leyla." Başımı arkaya çevirdiğim sırada Bahar ile göz göze geldik. "Bir şey mi oldu?"

Göz yaşımı anında silerek burnumu çektim.

"Yoo... iyiyim."

Şüpheli bakışları üzerimde gezinse de uzatmadı.

"Gökhan'a kıyafet getirmiştik ve odadan kovuldum." Kıkırdayarak devam etti. "Birlikte kafeye gidelim mi, bir şeyler yeriz."

Elim karnıma gittiğinde yeniden mide bulantımı hatırladım.

"Canım istemiyor."

Koluma giren kadın itiraz istemiyor gibiydi.

"Yapma... iddiaya girerim kahvaltı bile yapmamışsındır. Gökhan'a seni söylememi istemiyorsan gel benimle."

Mecburen peşinden sürüklendiğim kadına ayak uydurmaktan başka şansım yoktu.

☀☀☀

2 gün sonra...

Gökhan'ın hastaneden çıkmasıyla benim ricam üzerine bizim eve gelecekti. Kendi başına idare ederdi belki ama onunla ben ilgilenmek

istemiştim. Gökhan için bugün izin almıştım hastaneden. Birlikte gelmiştik eve. Gökhan önce duş almak istemiş, evine gitmişti.

Bende kaç gündür hastanede kaldığım için aynı şekilde duş alıp üzerime eşofmanlarımı giyerek mutfağa geçtim. Derdim ona güzel, şifalı bir çorba yapmaktı. Ön hazırlığımı yapıp kaynamaya bıraktığımda kapı çaldı.

Harika zamanlamadan sebep koşarak kapıyı açtım. Karşımda dikilen adamın ıslak saçlarına takıldı bakışlarım. Şakağından süzülen yaşla birlikte yüzünü inceledim. Duştan sonra eli yüzü açılmıştı sanki. Üzerinde mavi bir tişört altında siyah eşofman vardı.

Sanki yaralı olan o değil de bendim. Öyle dik ve sağlam duruyordu. Geniş omuzları sarsılmaz gibiydi. Kalın kaşları, esmer teni dik bakışları, suskun dudakları onun en etkileyici özelliği olabilirdi. Fakat kapıda çok oyalanmış olacağız ki beni daldığım rüyadan uyandırdı.

"İçeri almayı düşünmüyor gibisin."

Yakalanmış gibi çekingen halde kapıyı araladım.

"Pardon... Geçsene içeri."

İçeri girdiğinde salona geçerken bir yandan da önceden hazırladığı konuşmasını benimle paylaşır gibiydi.

"Seni rahatsız etmek istemiyorum aslında. Yani iyiyim ben, yaralıyım aslında ama bize bir şey olmaz. Şey gibi; öldürmeyen kurşun güçlendirir gibi. Yani sen ısrar ettin diye geldim, eve de gidebilirim. Biz alışığız yalnızlığa. Dert değil yani. Sonuçta beni kabul etmek zorunda değilsin." Salonun ortasına geldiğinde bana doğru döndü." Yanlış anlama memnun olmadığımdan değil. Sen istemezsin diye dedim ben. Kendini zorunlu hissetme. Yani en son yaşadıklarımızı biliyorsun."

Gökhan'ı ilk defa bu kadar saçmalarken görüyordum. Az konuşan adamın çenesi düşmüştü sanki. Aynı şeyleri evirip çevirip dile döküyordu. Tam önünde dikildiğimde sıkıntıyla elini alnına götürdüğünde tebessüm ettim.

"Anladım." İlgiyle bakışları beni bulurken devam ettim. "Çok güçlüsün, kendi başına idare edebilirsin ama ben buraya gelmeni istedim." Gözlerinin içine bakarken ona doğru bir adım daha attım. "Çünkü yalnız olmanı ve yalnız olmayı istemiyorum."

Kara gözleri gözlerimde sadece başını aşağı yukarı salladı. Elimle koltukları işaret ettiğimde uslu bir çocuk gibi oturan adama gülümsedim.

"Çorba yaptım. Hemen getiriyorum."

Mutfağa girer girmez koca bir kase aldım. Gökhan severdi yemek yemeyi. Küçük bir tepsiye çorba dolu kaseyi koyup kaşık ve bir kaç dilim

ekmek aldım. Ne olur ne olmaz diye bir bardak su da aldığımda tekrar içeri geçtim. Koltukta oturan adamın yanına oturduğumda elimdekini ortada duran sehpaya bıraktım.

"Bakalım beğenecek misin?"

Sessiz kalan adam hiç düşünmeden tepsiyi önüne doğru çekti. İçmek için hamle yaptığında acıyla suratı buruşurken belli etmemeye çalışarak ilk kaşığı aldı. Yutkunarak bana döndüğünde gözleri kapandı. Başını bana çevirdiğinde o güzel gözlerini yeniden aralarken beğendiğini belli eden bakışlarına iç çekmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Eline sağlık. Uzum zamandır içtiğim en iyi çorba."

Mutlulukla tepsiyi önünden çekerek dizlerimin üzerine koydum.

"O zaman çorbamı beğenerek benim içirmeme hak kazandınız Gökhan Bey."

Kaşları yukarı kalkarken bu durumdan memnun olsa da itiraz etti.

"Ben hallederim."

Çorbadan bir kaşık alarak ona uzattım.

"Sağ omzundan yaralısın, zorluyor işte."

Yine sessiz kaldığında çorbasını içirdim. İlgiyle gözleri bende ikiletmeden içti çorbasını. Bittiğinde neşeyle çıkıyordu sesim.

"Tekrar getireyim mi?"

Başını iki yana salladı.

"Eline sağlık, doydum."

Bardağı kenara bırakarak ayağa kalktım.

"Şunu bırakıp ilaçlarını getiriyorum."

Hemen elimdekileri mutfağa bırakıp eczaneden aldığım ilaçları çıkardım. İki ilacı da küçük bir cam kaseye koyarak yanına gittim. İlaçlarını uzattığımda sadece beni izliyordu. Elimden alıp içtiği sırada suyu uzattım. Bakışları değişik bir hayranlığa dönüştüğü sırada açıklama ihtiyacı hissettim.

"Yaralısın diye... Her zaman böyle ilgi bekleme." Boş bardağı ve minik kaseyi götürmek için alacağım sırada bileğimi yakaladı. "Şunları götürecektim..."

Kendine doğru çekti. "Gel bi." Elimdekileri bırakıp yanına yeniden oturduğumda gözlerimin içine bakıyordu. "Ne durumdayız Leyla?"

Sorduğu sorunun her kelimesini, ne demek istediğini anlasam da net bir soru istiyordum.

"Nasıl yani?"

Sıkıntılı bir nefes verdi. Sanki kaçacakmışım gibi hala bileğimden tutuyordu.

"En son bitirmiştik. Şimdi ne durumdayız diyorum."

Bakışlarım bileğimde olan parmaklarında gezerken omuz silktim.

"Sen bana şansımı kaybettiğimi söyledin. Bense o günden beri hala onu bulmaya çalışıyorum." Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Nereye kaybolduğunu söylersen bulurum belki."

Emin olmak ister gibi gözlerini benden ayırmadı. Yutkunduğunu hissettiğimde dudaklarını araladı.

"Bana güvenmemen zoruma gidiyor. Daha da önemlisi dinlemiyorsun Leyla." Eliyle yanağını gösterdi. "Attığın tokatlar da cabası ama inan o benim için en önemsiz kısmı."

"Özür dilerim." dedim çabucak. "Seni dinlemeyerek hata ettim ve bu yüzden gerçekten pişmanım ama beni de anla. Sude öpüştük deyince..." Yutkunarak bakışlarımı kaçırdım. "Çok inandırıcı duruyordu. Ben sandım ki ben varken oldu. Düşünemedim, aklım gitti sanki. Sana dokunmak istemesi, elini yanağına koyması o kadar berbattı ki benim için. O kupalar neden hala duruyor Gökhan? Bana neden daha önce bahsetmedin."

Bana doğru uzanarak farkında bile olmadığım yanağımdan süzülen yaşı sildi.

"O kupaları bana özel almadı. Yağız'la bana aldı. İkimize de abi diyerek verdi. Yağız aramızdakinden habersizdi. Atamadım ama kullanmadım da. Benim için değersizdi. Bana hiçbir şey hatırlatmıyordu. Sana da söyleyecek bir şeyim yoktu Leyla. Ben onunla sevgili olmadım, özel bir şey benim nazarımda yaşamadım, ona karşı bir şey hissetmedim. Sana neyi anlatmalıydım? Kaç sene önce çocukça yaşanmış tek taraflı bir şeyi mi? Bir kadına bir şey hissettim veya bir kadın için bir şeylere değer verdiysem bunu kendinde ara. Başkasına olmadı çünkü."

Başımı yana yatırarak dudaklarımı ıslattım. Deli gibi onunla eskisi gibi olmak istiyordum.

"Bir daha sana tokat atmayacağıma ve her daim seni dinleyeceğime söz versem her şeyi düzeltemez miyiz?"

Masum bakışlarıma içi giden adam belimden tuttuğu gibi beni kendine çekti. Sıkıca birbirimize sarıldığımızda o sadece bir kolunu kullanmıştı.

"Düzeltiriz Kaküllü. Sen iste her yeri düzeltiriz."

Yüzünü görmek için biraz geri çekildiğimde dudaklarımı büzdüm.

"Ama sen de söz ver. Göreve gitmeden beni mutlaka arayacaksın ve bana gülmeden telefonu kapatmayacaksın."

Alnıma uzun bir öpücük bırakırken bedenime yayılan sıcaklık içime huzur veriyordu. Dudaklarını tenimden ayırmadan fısıldadı.

"Bil ki çok pişmanım. Seni aramadan gittiğim için çok pişmanım. O güzel yüzünü soldurup gittiğim için affet beni. Vurulduğum an aklımda olan tek şey sendin. Seninle o kırıklıkla bırakıp gideceğim diye çok üzüldüm. Söz bir daha olmayacak. Asla böyle bir saçmalık yapmayacağım."

Tekrar birbirimize sıkıca sarıldık. Hiç bırakmamak adına, güzel bir aşkın ömürlük olması adına. Neşeyle yanağına derin bir öpücük bıraktım.

"Bu da attığım tokadın özrü olsun." Neşeyle şakırken Gökhan öylece donup kalmıştı. Onun bu haline kıkırdamadan edemedim. Ama ifadesi değişmeyen adamla benim de yüzümdeki gülümseme dondu. Gözlerimin içinde kaybolmak ister gibi bakan adamla çenesini kavradım. "Gökhan."

Dalgın gözleri dudaklarıma düştüğü an içimi bir ürperti kapladı. Anlamıştım. Elim ayağım titremeye başladı o an. Gözlerime ürkek bir bakış bulaştı. Zorla da olsa yutkunduğum esnada belimde bir baskı hissettim. Belimdeki artan baskı bizi yakınlaştırırken fısıldadı.

"İstemiyorsan hemen şimdi bir tane daha indir suratıma."

İndiremedim. O kadar büyülü bakıyordu ki tutsak olmuş gibiydim. Sessizce büyüsüne kapılmayı seçtim. Nefesinin çarptığı dudaklarımı dudaklarına değdirdiğimde ona cevabımı vermiştim. O ise bunu minnetle karşıladı. Tek eliyle bile beni sıkıca kendine çektiği gibi ikimizi de uzun soluklu bir öpücüğün kollarına bıraktı. Alev alev yanan bedenim onun kolları arasında kıvranırken ben çoktan ben olmaktan çıkmıştım.

Acemiliğim onun dudaklarında cesurca gezinirken o ise bir profesyonel gibi beni kontrol etmekten çekinmedi. Nefesim yetmediğinde titreyen ellerimi göğsüne bastırarak kendimi geri çektim. Utançla kızaran yanaklarıma heyecandan titreyen bedenim de eklendi. Başımı eğmekten, gözlerimi kaçırmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. O ise elini başıma koyarak çektiği gibi göğsüne bastırdı. Başıma minik bir öpücük bıraktı.

"Seni seviyorum Kaküllü."

Kalbim yerinden çıkacak gibi olduğunda başımı kaldırıp gözlerine baktım. Bana tebessümle bakan adamla dudaklarım kıvrıldı.

"Seni seviyorum Kara."

☀☀☀

Akşam olduğunda herkes bizim evde toplanmış birlikte yemek yemiştik. Hepsi Gökhan'ı neşelendirmek için uğraşırken keyfimiz de yerindeydi çok şükür.

Emirhan elindeki çayları bize uzatırken suratı asıktı.

"Abi niye ben çay servisi yapıyorum ya?"

Aykut da ortaya yiyecek bir şeyleri getirirken aynı isyanın içindeydi.

"Bu ne abi, çift ayrımcılığı mı?"

Yağız sırıtarak kolunun altına aldığı kadının başını öptü.

"Azıcık da siz hizmet edin lan, ağlamayın her şeye."

Gökhan da beni kolunun altına almış destekledi.

"Siz de bulun oğlum, sevgili getirdiniz de yok mu dedik?"

Emirhan koltuğa otururken gururla göğsüne vurdu.

"Evliyim lan ben."

Bahar çayına uzanırken bir yandan da Emirhan'ı sıkıştırıyordu.

"Sabah telefonda konuştuğun kız kimdi peki?"

Emirhan düşünür gibi elini çenesine götürdü.

"Beren miydi Beril miydi?" Ani bir hareketle öne doğru eğildi. "Unuttum lan kızın adını."

Suratımı buruşturarak Emirhan'a bakarken Bahar yanındaki yastığı ona fırlattığında on ikiden vurdu.

"Aptal. Karını mı aldatıyorsun?"

Emirhan suratına çarpan yastığı umursamazca alarak sırtına yerleştirdi.

"Karımın numarası yok ki bende. Vardı da biz mi konuşmadık? Onunla da iki laf ederdim."

Daha fazla kendimi tutamadım.

"Neden ona bir telefon almadın?"

Emirhan cevap veremeden Bahar atıldı.

"Bırak ya almasın. Şimdi kıza bir sürü şey sorar. Özgür olsun kız."

Bahar'ın yapmaya çalıştığı şeyi anlarken hemen onu destekledim.

"Haklısın. Sonuçta onun da ileride konuşacağı bir sürü üniversiteli yakışıklı genç erkek olacaktır. Hatta şimdi de çalıştığı yerde bir sürü yakışıklı vardır. Emirhan'la iletişim kurmak bile istemez."

Emirhan o an derin düşüncelere daldığı sırada Gökhan her nedense farklı yerlere takılmıştı.

"Üniversite ortamlarını iyi biliyor gibisin."

Bana dik bakışlarla bakan adamla başımı kaldırarak çekingen bir bakış attım.

"Çok değil aslında."

Kaküllerimi düzeltme pahasına acı çekmeyi göze alırken bakışları tehditkardı.

"Bir ara şu bildiklerini bir konuşalım."

Çayıma uzanarak sessiz kaldım. Ortamı yeniden başka bir sohbet sardığında kapı çaldı. Hepimiz şaşkın halde kimin geldiğini merak ediyorduk.

"Kim geldi?" diyen Yağız'la Bahar omuz silkerken ben de başımı iki yana salladım.

"Bilmiyorum."

Aykut kapıya yakın olmasından sebep ayaklandı.

"Ben bakarım."

Aykut'un bir süre kapıda bir erkekle konuşma sesi geldi. Hemen ardından elinde kocaman bir buketle içeri girdi. Elindeki renk renk çiçeklerle sırıtıyordu.

"Kara... Ne romantik çıktın be abi." Şaşkınlıkla Aykut'a bakarken elindeki çiçekleri bana uzattı. "Yenge çiçekler sana gelmiş."

Beklemediğim çiçekleri zorla kavrarken şaşkınlığımın yanına mutlulukta ekledim. Dudaklarım kıvrılmış çiçekleri koklarken Gökhan'ın böyle bir sürpriz yapmasını beklemiyordum. Ne ara yaptı onu da bilmiyordum.

Teşekkür etmek için başımı Gökhan'a çevirdim.

"Gökhan... çok güzeller."

Suratı buz kesmiş adam kaskatı halde bana ve elimdeki çiçeklere bakarken ortamı bir sessizlik kapladı. Gökhan'ın kararan gözleriyle herkesin gülümsemesi bir bir solarken sesi sertti.

"Ben çiçek falan almadım."

Boş bakışlarım bir çiçekte bir de Gökhan'da geziyordu. Gökhan değilse bana kim çiçek gönderecekti ki?

"Kim gönderdi o zaman?"

Mırıltı gibi çıkan sesimle Gökhan da aynı cevabı arıyordu.

"Bende onu merak ediyorum."

Bahar dikkatle çiçeği işaret etti.

"Üzerindeki karta baksana."

Geç de olsa fark ettiğim kartı alarak daha fazla tutamadığım koca çiçeği kenara bıraktım. Hemen yanımda sabırsızca bekleyen adamla elim ayağıma dolanırken kartı küçük zarftan bir türlü çıkaramadım. Gökhan elimden kartı alıp çabucak açtı ve sesli halde okudu.

"Biricik sözlüm; uzakta da olsan seni hep el üstünde tutacağım. Heyecanla kavuşmamızı bekliyorum. O zamana kadar kendine iyi bak... Cenk Kalay."

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

Oy ve yorumlarınızı eksik etmeyin.
Görüşmek üzere hoşça kalın ✷

56. Pişman Olacaksın

Merhaba

Oy ve yorumlarınızı eksik etmeyin.

Kendinize iyi bakın.

Keyifli okumalar dilerim ☀

Bahar'dan...

Bazı mutluluklar kısa ömürlüdür. Ağzınıza minicik bal çalıp kaçıverir. Damağınızda öyle bir tat bırakır ki hep daha fazlasını istersiniz ancak aynı tat bir türlü olmaz. Taa ki yeni bir mutluluğa kapı açana kadar.

Karşımda öfkeyle yaralı bir aslana benzeyen Gökhan ve durumun şaşkınlığı ile ne yapacağını bilemeyen Leyla tam bir karmaşa içindeydi. Umutsuzca onlara bakarken Leyla'nın büyüyüp giden sessizliğiyle Gökhan elindeki notu öfkeyle Leyla'ya salladı.

"Bu not ne Leyla?"

Gökhan'ın elindeki kağıdı alan kadın sessizce notu okurken dudaklarının kıpırtısından bunu anlayabiliyordum. Belkide yazanın çok başka bir şey olmasını bekliyordu ama aynı yazıları tekrar okumuş olacak ki umutsuzca başını kaldırdı.

"Bilmiyorum."

Bu cevap karşısında Gökhan çıldırmış gibiydi. Elini ortada duran sehpaya indirdiğinde yarası bile umurunda değildi.

"Ne demek bilmiyorum? Nasıl bilmezsin?"

Korkuyla yerinden sıçrayan kızın gözleri dolarken yine müdahale etme ihtiyacı hissettim.

"Yanlış gelmiştir belki."

Gökhan biraz önce masaya fırlattığı zarfı gözüme sokar gibi salladı.

"Leyla yazıyor üstünde. Tesadüf mü sence?"

Yağız yerinde doğruldu.

"Kara, sakin mi olsan? Vardır bir açıklaması."

Herkesin bakışları yeniden Leyla'da, en çokta Gökhan bir açıklama bekliyordu. Fakat Leyla öyle bir şey dedi ki hepimizi dondurdu.

"Sözlenmiş de olabilirim, bilmiyorum."

Ortaya bomba gibi düşen kelimelerle Gökhan öfkeyle ayağa kalktı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Ulan ben çıldırayım mı? Kim lan o it?"

Leyla hüzünle omuz silkti.

"Bilmiyorum ki."

Emirhan doğru bir noktaya değindi.

"Ben bile biliyorum karımın kim olduğunu."

Gökhan'ın eli alnına gittiğinde yerinde duramıyordu artık. Sağa sola adımlayan adam bir yandan da sayıklıyordu.

"Yok yok... Sen benim kalbime oynuyorsun. Kesin benimle dalga geçiyorsun." Bir an duraksarken Leyla'ya döndü. Dudakları alayla kıvrıldı. "İntikam alıyorsun değil mi? Şaka yaptın. Çiçek sipariş ettin. Geçen seferki olayın acısını çıkartıyorsun."

Gökhan'ın teorisini saçma bulsam da inanmak istedim ancak hepimiz yeniden Leyla'ya baktığımızda yerinde iki büklüm oturan kız başını iki yana salladı.

"Ben öyle bir şey yapmam."

Gökhan öne doğru eğildiğinde kara gözlerini Leyla'ya dikti. Sahiden de korkutucu duruyordu. Şu an Leyla yerinde olmak dahi istemezdim. Gerçi ben Gökhan'ı iyi tanıyordum ama Leyla, Gökhan'ın gözü karardığında neler yapacağını tam olarak daha bilmiyordu. Bu gidişle de öğrenecek gibiydi.

"Ne yaparsın mesela? Beni mi aldatırsın?"

Gökhan'ın bakışlarına karışan ürkütücü sesle Leyla başını kaldırdı. Biraz önce üzgün duran kadın şimdi kızgınlıkla bakıyordu.

"Gökhan... İhaneti bana yakıştırma."

Uzun uzun karşısındaki kadının gözlerine bakan adam sıkıntılı bir nefes verdi. Ona inanmak istediği, dinlemeyi seçtiği çok açıktı. Sakince yanına oturdu.

"Anlat." dedi sakince. "Sadece bir kere dinleyeceğim. O da sırf yaşadığımı yaşatmamak için."

Leyla gözünden süzülen yaşla başı önde suçlu ve sorguda olan biri gibi anlatmaya başladı.

"Annem... Geçen gittiğimde seni görmeye gelmek istiyorlar demişti ama ben kabul etmedim. Sonra iki gün önce aradı, aynı konu açıldı. İstemediğimi söyledim fakat annem beni dinlememiş de olabilir."

Bu duruma sessiz kalamadım.

"Nasıl dinlememiş olabilir?"

Leyla sıkılgan halde bakışlarını etrafında gezdirip bende sabitledi.

"İkizim, Ömer Asaf annemin istemediği bir evlilik yaptı. Bu sebeple benim de aynı şeyi yapmamdan korkuyordu. Yani annem benden habersiz söz kesmiş bile olabilir."

Aykut şaşkınlıkla araya girdi.

"Senden habersiz nasıl yapabilir ki?"

Leyla büzülen dudaklarıyla eliyle yüzünü kapattı.

"Annemin yapacakları arasında bu hiçbir şey."

Yağız gayet ciddi duruyordu.

"Annene hayatında biri olduğunu söyleyebilirsin."

Leyla umursamazca omuz silkti.

"Söyledim." Gökhan'a baktığında toparlamaya çalıştı. "Yani konuştuğum biri olduğunu söyledim sadece ama bu durumu daha kötü yaptı sanırım. Doğru seçim yapamayacağımı düşünüyor."

Emirhan'ın merak ettiği başka şeyler vardı.

"Kara yanlış seçim mi oluyor şimdi?"

Yağız beni kolunun altına alırken arkasına yaslandı.

"Ben kolay almadım, siz de çabalayın."

Aykut düşüncelere dalıp giderken Emirhan dudağının kenarını kıvırdı.

"Benim gibi yapın. Basın nikahı olsun bitsin."

Yağız başını bana çevirince göz göze geldik.

"Avcı arada bir de olsa doğru söylüyor."

Sırıtarak Yağız'ın çenesini sıktım. Yiyesim geliyordu bu adamı.

"Babamı karşına almak istiyorsan bana hava hoş."

Sessizliğe bürünen Gökhan böyle bir durumla karşı karşıya kalmayı beklemiyordu. Eminim ki şu an kendi içinde değerlendirme yapmakla meşgüldü ama Leyla korkuya kapılarak Gökhan'ın elini tuttu.

"Seni aldatmadım."

Karşısındaki kadına sonunda küçük de olsa bir tebessümle bakan adam yanağını okşadı.

"Anneni ara kaküllü, gerçek neyse öğren."

Leyla çekinerek bakıyordu. Sanırım bunu herkesin içinde yapmak istemiyordu ki ayağa kalktı.

"Ben konuşup geliyorum hemen."

Leyla giderken Emirhan dalgasına başlamıştı bile.

"Yalnız, adam zengin galiba."

Çiçeklerin üzerinde elimi gezdirerek gülümsedim.

"Ya da fazla romantik."

Yağız beni tuttuğu gibi kendine çekerken dokunmamı istememişti. Gökhan ise çiçeği aldığı gibi ayağa kalktı. Hepimiz onun ne yapacağını beklerken pencereyi açtığı gibi çiçeği aşağı attı.

"Atman mı lazımdı yani?"

Huysuz sesimle Yağız biricik kardeşini destekledi.

"Ben olsam yakardım."

Dirseğimi Yağız'ın karnına geçirdim.

"Senin tek bildiğin yakmak zaten."

Gökhan yeniden yerine otururken gayet rahattı.

"Leyla kırmızı gül seviyor. Ben alırım ona."

Kaşlarım havada başımı usulca Yağız'a çevirdim. Meraklı bakışlarım üzerinde o ise göz kırparak hayırdır der gibi bir hareket yaptı.

"Ben neyi seviyorum peki?"

Yağız gözlerini devirdiği anda Emirhan ve Aykut aynı anda cevap verdi.

"Çikolata."

Sırıtarak tıpkı benim gibi kaşlarını havaya kaldıran Yağız'la diğer ikiliye döndüm.

"Size mi sordum be?"

Emirhan alayla atıldı.

"Komutanım bunu biz bile biliyoruz. Daha zor mu sorsan acaba?"

Dudaklarımı bükerek elimi çeneme götürdüm, haklılardı. Aklıma gelen soruyla tekrar Yağız'a döndüm.

"Yapmayı en çok sevdiğim şey ne?"

Düşünür gibi olsa da fazla uzun sürmedi.

"Beni öpmek."

Omuzuna yumruğumu geçirdim.

"Aptal."

Gözlerini iri iri açarak beklediği bu değilmiş gibi sahte bir hayrete düştü.

"Ne, değil mi? Benim öyle."

Bir elimle utançla alnıma götürdüğümde diğeriyle omzuna bir tane daha geçirdim.

"Aptalsın Yağız."

Gülerek beni çektiği gibi göğsüne bastırarak başımdan öptü.

"Peki madem, sen söyle."

Başımı kaldırarak gözlerine baktım.

"Seni deli etmek."

Şakağımdan öperek beni tekrar göğsüne bastırdı.

"O biraz zor güzelim. Deli bir adamı tekrar deli edemezsin. Sen benim anca aklım olur, yol gösterirsin."

Kolumu karnının üzerinden Yağız'ın beline dolayıp başımı göğsüne yasladım. Kimse umurumda değildi. Ben bu adama her sözünde daha da aşık oluyordum. Hayran oluyordum, çok seviyordum.

Leyla odaya ağlayarak girdiğinde hepimizin dikkati dağılırken Gökhan hiddetle ayağa kalktı. Bir iki adımda salonun ortasında buluştular.

"Leyla!"

Gökhan ne olduğunu anlamak ister gibi seslendiğinde Leyla sıkıca Gökhan'a sarıldı. Hıçkırıkları arasında ağlarken ayağa kalkmak istesem de Yağız izin vermedi.

"Annemler..." diyebildi zar zor. "Ben olmadan dün söz kesmişler."

Gökhan sevdiği kadının başına bir iki öpücük bıraktı. Gergin bedeninden sebep ne kadar öfkeli olduğu belliydi ama şu anki çaresizliği ona bir şey yaptırmıyordu.

"Vermem kızım seni kimseye."

Gökhan'ın alçak ama bir o kadar da keskin sesiyle Leyla başını kaldırdı. Bir eli saçlarında olan adamın gözlerine bakarak burnunu çekti.

"Söz mü?"

Gökhan Leyla'nın alnına küçük bir buse bıraktı.

"Söz Kaküllü, seni kimseye vermeyeceğim."

Emirhan romantik anların katili gibiydi.

"Senden önce veren vermiş ama siz bilirsiniz tabii." Gökhan öfkeli bakışlarını Emirhan'a diktiği esnada toparladı. "En kötü ihtimal basarsınız nikahı abi, ne olacak yani?"

Leyla ile Gökhan birbirine bakarken Aykut ayaklandı.

"Kalk hadi lan. İyi ki bir evlendin. Herkese nikah bastıracaksın."

Emirhan da ayaklandı.

"Abi biz ne zaman karargahtan çıkacağız ya?"

Yağız'ı hedef alan sorusuyla cebindeki anahtarı çıkaran adam Emirhan'a fırlattı.

"Yarın birinci kattaki bir daire boşaltılacakmış, konuşup ayarlarız. Şimdilik bize geçin."

Emirhan havada kaptığı anahtarla keyfi yerine gelmişti.

"Aslansın be komutanım."

Onlar giderken Yağız ayaklanınca ben de kalktım.

"Bence bugünlük burada bırakın. Yarın sakin kafayla tekrar konuşulur. Gerekirse Leyla ailesine Gökhan'dan bahseder. Öyle habersiz kız vermek falan kolay iş değil oğlum. Kızdan habersiz söz mü kesilir?"

Yağız'ın mantık çerçevesindeki konuşması hepimiz için kabul gördüğünde Gökhan da onayladı.

"Yağız doğru söylüyor. Yarın annenle tekrar konuş. Olmuyorsa da benden bahset."

Leyla çekingen bir şekilde dudaklarını büzdü.

"Gerçekten bunu istiyor musun? Yani belki erken diye istemezsin..."

Gökhan sert sesiyle Leyla'nın sözlerini yarıda kesti.

"Seni başkalarına yem mi edeyim?"

Gökhan'ın sorusuyla ikiside birbirine dalıp giderken Yağız kolumu dürttü.

"Şu bana göstereceğin neydi odada?" Boş gözlerle yanımdaki adama bakarken sesi imalı bir tona büründü. "Önemli dedin ya güzelim."

Son anda demeye çalıştığı şeyi anlarken elinden tuttum.

"Hee... aklımdan çıkmış, gel benimle."

Yağız'ı koridorda peşimden götürürken homurdanıyordu.

"Şükür, anladın."

Odaya girer girmez ışığı yakıp kapıyı kapattım.

"Nereden bileyim Yağız? Odada konuşalım desende gelirdik."

Beni bir anda duvara yaslayan adamın bakışları da aynı hızda değişmişti.

"O zaman seni öpmek istediğimi alenen itiraf etmiş gibi hissediyorum."

Kıkırdayarak kollarımı boynuna doladım.

"Böyle hiç anlamadılar çünkü."

Omuz silkerek çenemi kavradı.

"O da onların hayal dünyası, ben bilemem. Hem onlara da öpüşme şansı verdim."

Küçük bir kahkaha savurdum.

"Düşünceli nişanlım benim."

Bunlar son sözlerim oldu. Dudaklarıma kapanan adama karşı koymadım. Aksine büyük bir arzuyla karşılık verdim. Dudaklarımda gezen dudaklar o kadar ısrarcı ve yakıcıydı ki her seferinde daha fazlasını istiyordu. Onu kendimden zorla kopardığımda alnını alnıma yasladı.

"Bahar..."

Nefesim düzene girsin diye çabalarken sadece mırıldandım.

"Hım..."

Elini yanağıma uzatarak saçlarımla birlikte sevdi. Alnıma uzun soluklu bir öpücük bıraktı.

"Sizinkilerle konuş, ben de annemle konuşacağım. Nikah için gün alalım."

Ona kavuşmak için can atan kalbim aklımın önüne geçti.

"Konuşurum." Yine de aklımı kaybetmemiştim hala. "Bu sene beklemek isteyeceklerdir."

Gözleri kocaman açıldığında yüzümü görmek için başını geriye çekti.

"Diğer yazı mı bekleyelim?"

Saçlarını elimle düzeltirken gözlerim gözlerindeydi.

"Sana diyeceklerini söylüyorum."

Burnuma vurarak kaşlarını havaya kaldırdı.

"En fazla üç ay Şirine. Daha fazla ne beklerim ne de seni bekletirim."

Dudaklarıma konan küçük öpücüklerle tatlı tatlı gülümsedim.

"Üç ay sonra nikah masasında görüşürüz o halde."

Tebessümle elimi öptü.

"Görüşürüz güzelim. İmza nasıl atılırmış iyi izle."

Kıkırdayarak kollarından sıyrılıp kapıyı açtım.

"İzlemek için sabırsızlanıyorum."

☀☀☀

Sabah gözlerimi araladığımda yataktan çıkmak zor olsa da başardım. Lavaboya giderek ihtiyaçlarımı giderip çıktığımda direkt mutfağa yöneldim. Üzerinde kalın çorabı, siyah, dizlerinin bir karış üzerinde ekose eteği ve beyaz gömleği ile Leyla tam bir beyaz yakalıydı.

"Günaydın." dediğimde ani bir hareketle başını arkaya çevirdi. Koyu kahverengi, uzun saçları da kendisiyle birlikte geriye savrulurken kakülleri olması gerektiği gibi alnını süslüyordu.

"Günaydın canım. Bugün kahvaltı benden."

Gözlerinin altı hala şiş duran kadına doğru bir adım attım.

"Bütün gece uyumamış gibisin."

Zor da olsa tebessüm etmeye çalışsada eliyle göz altlarına dokundu.

"Makyaj da yaptım ama."

Başımı iki yana sallayarak arkamı döndüm.

"Kendini boş yere yıpratıyorsun. Gökhan seni gözünden bile sakınır."

Sessiz kaldığında ben de cevap beklemedim. Odama geçer geçmez altıma siyah bir kot geçirdim. Üzerime oturan çizgili desenli, uzun kollu, bir omzumu açıkta bırakan bluzun ön kısmını pantolonuma sıkıştırdım.

Saçlarımı at kuyruğu yaptım. Hafif bir makyaj, parfüm ve bileğime taktığım siyah bileklik, belime yerleştirdiğim silah ve arka cebime koyduğum telefonumla hazırdım.

Odadan çıkıp mutfağa geçtiğimde Leyla oturmuştu bile. Ben de kendi yerime geçerek çayıma uzandığımda ıslık çaldı ya da çalmaya çalıştı.

"Çok güzelsin."

Çayımdan bir yudum alıp yerine koyarken gülümsedim.

"Senin güzelliğinin yanında işe yarayacağını sanmıyorum süslü."

Başını iki yana salladığında zor da olsa ağzındaki lokmayı yuttu.

"Gözlerin bile yeter. Yağız'ın içi gidiyor o gözlere bakarken."

Ekmeğime krem peynir sürerken dirseklerim masada fazlasıyla dikkatliydim.

"Annem sağ olsun. Kadının tek başına bile genetik aktarımları kusursuz."

Az da olsa keyfi yerine gelen kadın gülerken bana hak verdi.

"İnci teyze o konuda ince işçilik yapmış."

Ekmeğimden ısırmaya çalışırken bir yandan da gülmeye çalışıyordum. Doğru söze ne denirdi ki?

Kahvaltımızı yapıp evden çıktığımızda alt katta bizi bekleyen adamlarla karşılaştık. Yağız kapının kenarına omzunu dayamış, Gökhan ise tırabzanlara yaslanmış bizi beliyordu. Onları öyle görünce sırıtmadan edemedim.

"Bodyguardlarımız bizi bekliyor."

Yağız elinde oynadığı telefonu cebine attığında elini uzattı. Tuttuğu elimle beni kendine çekerek şakağımdan öptü.

"Sanki korunmaya ihtiyacın varmış gibi."

Yanağına küçük bir öpücük bırakıp omuzuma dökülen saçlarımı geriye savurdum.

"İhtiyacım olmasa da hoşuma gidiyor. Sen hep koru beni. Ben narin kız numarası yaparım."

Başını iki yana sallayan sevdiğim kolunu kaldırarak beni çekti. "Gel bakalım sen narin narin kolumun altına." Beni kolunun altına aldığında merdivenlere yöneldi. "Ben seni hep korurum."

Birlikte inerken Leyla ile Gökhan hala sessizce birbirlerine bakmakla meşguldü.

☀☀☀

Karargaha gelir gelmez üzerimi değiştirmek için odaya geçtim. Üniformamı çabucak giyip at kuyruğu yaptığım saçlarımı yeniden topladım.

Hazır olduğumda odadan çıkmıştım ki karşı duvara sırtını yaslamış Yağız'la karşı karşıya geldim. Kısa süre üzerimde göz gezdirip bana doğru bir adım attı.

"Uzun zamandır saçlarını böyle toplamıyordun."

Çoğunlukla ördüğüm saçlarımı bu sefer toplamış olmam hemen dikkatini çekmişti.

"İlgini çekmeye çalışıyorum." dedim alayla. Onunla uğraşmayı seviyordum.

"İlgimin başka yöne kaydığını mı gördün?"

Tek kaşı havada bana bakan adamla gülümsedim. Tam cevap verecektim ki diğerleri de yanımıza gelince kaşlarımı çattım.

"Bir yere mi gidiyoruz?"

Yağız başıyla dışarıyı işaret etti.

"Fazla yattık, eğitim zamanı."

Dudaklarım büküldüğünde üzerime baktım.

"Önce söyleseydin keşke."

Başını iki yana salladı.

"Atış yapacağız."

Hep birlikte karargahın eğitim alanına geçtiğimizde atış poligonlarına baktım sırıtarak.

"En sevdiğim."

Emirhan da benimle aynı fikirdeydi.

"Tam kafa dağıtmalık."

Ancak aramızdan birinin muaf olacağı belliydi. Yağız da bunu belirtmekte gecikmedi.

"Kara, sen izlemede kal."

Arkasını dönen adam şikayetçi değildi.

"Ben bir kahve alayım."

Hepimiz silahlarımızı hazırlayıp yerlerimize geçtik. Önce bireysel atışlar yapacaktık. Arkasından da ekip olarak tatbikat yapılacaktı. Hepimizin ezbere bildiği şeyleri tekrar etmek bizim için zor değildi ancak ihtiyaçtı. Nadiren gönderildiğimiz uzun aralıklı görevlerden sebep hamlama ihtimalimiz oluyordu. Bunları engellemek amacıyla sıkça eğitimlere katılıyorduk. Kendimizi her daim dinç ve her an operasyona çıkabilir gibi hazır tutmamız lazımdı.

Uzun süre devam eden eğitimlerin ardından Yağız bizi bu sefer de teçhizat odasına aldı. Bir askerin silahı namusudur. Bunun yanında bir asker

silahının bakımından da sorumludur. Yağız ise bugünü eğitim günü ilan etmiş olacak ki bizi bırakacak gibi görünmüyordu.

Dünyada silah üretimi pek çok ülke tarafından yapılıyordu. Son yıllarda Türkiye 'de kendi üretimiyle ortaya çıkarken pek çok ülkenin de dikkatini çekmeyi başarmıştı. Biz özel kuvvetler olarak normal askerler dışında daha ağır silahlar kullanıyorduk ama yerli üretim olan MPT-55 benim favorimdi. Fakat çıktığımız göreve göre de silah tercihinde bulunabiliyorduk. Bazen bir silah bile sizin kim olduğunuz hakkında kopya verirdi. Bu sebeple gizli görevlerimizde bazen silah seçiminde değişiklik yapıyorduk.

Hepimiz silahımızı parçalara ayırmış itina ile temizlik yaparken telefonum çaldı. O an benden önce başını kaldıran Yağız'la göz göze geldik. Olağan bir tavırla telefonu cebimden çıkararak arayan kişiye baktım. Annemin aradığını gördüğümde tekrar Yağız'a baktım. Tek gözünü kapatarak kim der gibi bir hareket yaptığında karşımda oturuyordu. Dudaklarımı kıpırdatarak "Annem." dediğimde başıyla odadan çıkmamı işaret etti. Yerimden kalkarak teçhizat odasından çıkıp bahçeye doğru adımlarken telefonu açtım.

"Kraliçem."

Annem sıcacık sesiyle karşılık verdi.

"Güzel kızım, nasılsın?"

Bahçeye çıktığımda gülümsedim.

"İyiyim anne, sen?"

"Ben de iyiyim. Teyzenlerle senin hakkında konuşuyorduk. Bende arayayım dedim."

Bulduğum banka otururken bacaklarımı hemen karşısında duran banka uzattım.

"Hım... Ne konuşuyorsunuz hakkımda? Bu arada selam söyle."

Kıkırdayarak onlara seslendi. "Bahar'ın size selamı var." Hemen ardından bana dönüş yaptı. "Onlar da sana söylüyor. Nişan hakkında konuşuyorduk. Bir iki aya yapalım diyoruz. Diğer yaza da düğün yaparız."

Duraksadığımda elimi alnıma götürdüm. Cümleleri toparlamaya çalışırken tek bir kelime döküldü dudaklarımdan.

"Anne..." Sessizliğe bürünen kadın devamını bekliyordu. "Ben nişan istemiyorum."

"Nasıl yani?" diyebildi annem sadece. Biraz onun hayallerini yıkacaktım ama bu benim kararımdı.

"Biz Yağız'la konuştuk, ben nişan istemiyorum. O da benim kararıma saygı duyuyor."

"Eee." dedi annem merakla çünkü devamı olduğunu da biliyordu. Ben de ağzımdaki baklayı çıkardım.

"Biz üç aya evlenmeyi planlıyoruz."

Ani bir tepki geldi annemden.

"Yok artık Bahar. Daha söz keseli ne kadar oldu?"

Annem görmesede omuz silktim. Beni şaşırtmayan beklediğim cevapları veriyordu.

"Ne fark eder ki?"

Annem beni ikna edemeyeceğini biliyor olacak ki verdiği soluk kulağıma hışırtı gibi geldi.

"Biraz erken değil mi kızım? Baban da böyle düşünecek. Ayrıca karşı tarafı da düşünmelisin. Onları zor durumda bırakmak istemezsin değil mi?"

Gözlerim dalıp gittiğinde iç çektim.

"Ölüm bize çok yakın anne. Emin olduğum bir şeyde neden geç kalayım?"

Annemin sesi kızgın bir tona büründü.

"Allah korusun kızım, ölümün kime erken uğrayacağını bilemezsin."

İç çektiğimde yanıma oturan adam tüm dikkatimi dağıtırken kim olduğuna baktım. Yağız'ı görünce toparlamaya çalıştım ama omuzuma dokunarak buna engel oldu. Yine de bacaklarımı uzattığım yerden indirdim. Her ne kadar sevgilim ve hatta nişanlım olsa da askeriyenin ve rütbelerin bazı şeyleri kaldırması zordu.

"Sen babamla konuşursun değil mi anne?"

Annem ise huysuz bir çocuk gibiydi.

"Neden en zor işler hep bana kalıyor?"

Sesimi oldukça şirin tutmaya çalıştım.

"Çünkü sen bir kraliçesin. Albayımın sana olan bağlılığını biliyorsun."

Annem küçük bir kahkaha atmakta gecikmedi.

"Ben rütbemi kullanırım da senin rütben babanınkinin altında kalır kızım, benden söylemesi."

Mızırdanmadan edemedim.

"Yaa anne!"

"İyi, tamam. Ağız tadıyla bir nişan bile yaptırma. Hiç bu kadın da kızı için neler yapmak istiyor diye düşünme."

Elimle yüzümü kapatmış annemin sitemini dinlerken bitirdiği gibi karşılık verdim.

"Seni seviyorum anne, görüşürüz."

Telefonu kapatınca başımı Yağız'ın omzuna yasladım. Elimi sıkıca tuttuğunda sesi meraklı geliyordu.

"Ne dedi annen?"

"Dediğim gibi diğer yaza düğün düşünüyorlar. Ben de üç aya evlenmek istiyoruz dedim."

Gerilen bedeniyle cevabı bekleyen Yağız sabırsızdı.

"Eee..."

Başımı koyduğum yerden kaldırıp omuz silktim.

"E'si pek hoşlanmasada babama söyleyecek."

Çeneme değen parmaklarıyla başımı kendine çevirdi.

"Baban ne der?"

Dudak büktüm. Ben de bilmiyordum ki. Babamın neye nasıl tepki vereceğinin tahmin edilebilirliği azdı.

"Muhtemelen o da hoşlanmayacak ama kabul edecekler."

"Emin misin?" dedi temkinli halde. Gözleri heyecanla parlasa da dış görünüşünde hiçbir belirti yoktu.

Çenemdeki elini kavrayıp aşağı indirdim. "Evet. Ailem her ne kadar olaylara el atıyor olsada kişisel hayatıma ve isteklerime karşı çıkmazlar."

Düşünceli halde bakışları yüzümde gezindi. Tereddütlü, bir o kadar da tedbirli görünüyordu.

"İmzayı atana kadar emin olamayacağım galiba."

Gülerek saçlarına dokundum.

"Sen konuştun mu annenle?"

Elimi yine saçından çekerek dokunmama izin vermedi.

"O iş tamam."

Kaşlarım havada gözlerimi açа açа ilgili bakışlarımı üzerine diktim.

"Çok hızlısınız Yağız bey."

Elimi sıkıca kavrayıp dudaklarına götürdü. Küçük bir öpücük bırakıp gözlerime baktı.

"Arada baban olmasa nikah masasındaydık Bahar."

Kıkırdayarak arkama yasladım.

"Şanslı mıyım, şanssız mıyım bilemedim."

Yanımdaki adam bir anda sessizliğe bürünürken benim gibi arkasına yaslandı. Bakışları bende değildi artık. Yine çok uzaklara gitmişti.

"Çok şanslısın Bahar. Baban olduğu için, hele de o adam Gölge olduğu için çok şanslısın. Yokluğunu çekmek daha zor."

İçimi Yağız'ın kalbinde sakladığı hüzne buladığımda ayağa kalktım. Bazen onun söylediği bir cümle benim boğazımda yumru oluyor, verecek cevap bırakmıyordu. Bense hep onu bu hüzünden kurtarmak için çabalıyordum.

Bankın etrafında dolaşarak tam Yağız'ın arkasında durdum. İkidir dokunmama izin vermediği kıymetli saçlarına uzanarak iki elimle hızlı bir şekilde birbirine kattım. İki elimi de bileklerimden yakaladığı gibi beni kendine çekti. Mecburen ona doğru eğildiğimde başını yana doğru çevirdi. Birbirimizin yüzünü tam göremesekte nefeslerimiz tenlerimizde geziyordu.

"Kaşınıyorsun yine."

Umursamaz halde dudaklarımı kulağına yaklaştırarak fısıldadım.

"Seninle iddiaya girelim mi?"

Bileklerimi bırakmadan mırıldandı.

"Emirhan'la çok takılıyorsun."

Kahkahama engel olamadım.

"Sen bilirsin o zaman. Eline güzel bir fırsat geçebilirdi."

Geri çekildiğim sırada bileğimi bırakmayarak izin vermedi. Bana doğru dönerek gözlerini kıstı.

"Söyle."

"Kim silahını daha önce toplarsa onun dediği olacak."

Biraz önce içeride parçalara ayırdığımız tüfeklerimizi kastediyordum. Yağız'ın bundan hoşlanacağına emindim. Gözlerime dikkatle baktığında ayağa kalkıp karşıma dikildi.

"Söz mü?"

Tereddütle gözlerimi kıstım.

"Ne isteyeceksin?"

Dudağının kenarını kıvırdı. Bana doğru bir adım daha attığında başını yana yatırdı.

"Bu gece benimle uyuyacaksın." Başımı eğdiğimde bu benim için memnuniyet duyacağım bir durumdu. Fakat Yağız da benimkini merak ediyordu. "Sen?"

Ona doğru ben de bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattım.

"Eğer ben kazanırsam bir gün boyunca sözümden çıkmayacaksın."

Sessiz kaldığında muhtemelen benim isteyeceklerimi düşünüyordu. Ona engel olmak için ellerimi arkada bağlayarak sırıttım.

"Korktun mu üsteğmenim?"

Omuzlarıyla birlikte başını dik bir konuma getirdi.

"Şirineler pek korkutucu gelmiyor genelde."

Sinsi bir gülümseme dudaklarıma yerleşirken başımı eğdim.

"O zaman önden buyurun üsteğmenim."

Bunu kabul etmeyerek gözleriyle gitmem için işaret yaptı.

"Geç güzelim."

İkimizde teçhizat odasına girdiğimizde bizimkiler işlerini bitirmek üzereydi. Yağız fırsatı kaçırmayarak silahını yerine yerleştiren Gökhan'a seslendi.

"Gökhan sen hakem ol."

Ne olduğunu anlayamayıp bize baktıklarında gülümsedim.

"Silahını kim önce toplayacak diye iddiaya girdik."

Emirhan heyecanla atıldı.

"Ooo helal komutanım."

Aykut da heveslenmiş gibiydi.

"Tam seyirlik."

Gökhan ise bizden daha olgundu.

"Bir Emirhan yetiyordu bize."

Yağız'la ikimiz bir masanın önünde karşı karşıya ayakta dikilirken ikimizin silahlarını parçaları da ortadaydı. Gökhan başımızda dikilirken Emirhan ve Aykut diğer uçta merakla bize bakıyordu.

"Hazır mısınız?" diyen Gökhan'la Yağız'ın gözlerine baktım. Başını hafifçe eğdiğinde ikimizde Gökhan'a döndük.

"Hazırız."

İkimizin ortak cevabıyla Gökhan üçten geriye saymaya başladı.

"Üç, iki, bir... başla."

Aynı anda ikimizde elimizi tüfeğimize attığımız anda ikimizde hızlıydık. Benden bir adım önde giden Yağız'la ona yetişmeye çabalarken son parçasını aniden elinden düşüren adamla heyecanla elimdeki parçayı hızlıca taktım. Yağız son saniyeye kadar düşürdüğü parçayı hızlıca alsa da ben çoktan bitirmiştim. Elimdeki tüfeği masaya bırakıp ellerimi havaya kaldırdım.

"Bitti."

Gökhan gülerek beni işaret etti.

"Kazanan Güneş."

Heyecanla yerimde zıplayarak kahkaha attım.

"Ben kazandım, ben kazandım."

Aykut yine ilk tebrik eden kişiydi.

"Helal olsun komutanım."

Emirhan yine yas tutuyordu.

"Ne yaptın komutanım ya? Sen koskoca Pala'sın."

Gökhan omzuma vururken bakışları sıcacıktı. Onun genelde konuşmasına bile gerek kalmıyordu. Kara gözlü sevdiğimle bakışlarımız kesiştiğinde ise dudağındaki kıvrımlarla beni izleyen adamın takdirini almak herkesten önemliydi.

"Gururumsun güzelim. Helal olsun."

Nadiren yanan yanaklarımla karşımdaki adama baktım. Yüzümdeki tebessümün yanında küçükte bir utanç vardı. Onun tarafından onure edilmek beni hem mutlu ediyor hem de kalbimin bir parçasını ilmek ilmek ona işliyordu. Her ne kadar bu durum hoşuma gitsede asla aptal bir kadın olmamıştım. Küçük adımlarla masanın yanından geçerek Yağız'a doğru adımladım. Tam önünde durduğumda kollarımı boynuna doladım. Dudaklarımı kulağına yaklaştırdığımda diğerlerinin duymasına izin vermeden fısıldadım.

"Her ne kadar gururumu okşasada bilerek kaybettiğine pişman olacaksın sevgilim."

✳✳✳

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum

İnstagram:

soylumery

Görüşmek üzere

57. Boşuna Deli Olmadık

Merhaba

Biraz geç geldik, sizi de beklettik ama mazur görün. Bu aralar şehir dışındayım ve hastayım

Korona gibiyim ama değil gibiyim de 😂😂 çünkü test yaptırmadım ve emin olamıyorum. Belkide sadece soğuk algınlığı ♀ ♀

Keyifli okumalar dilerim...

2 Mayıs...

"Yağız... Çayım niye gelmedi hala?"

Çaprazımda oturan adam alttan bakışlarını bana diktiğinde yanaklarını şişirerek masada duran telefona sarıldı. Kantini aradığını biliyordum.

"Oğlum nerede kaldı lan çay?"

Yağız karşı tarafın cevabını dinlerken o kapatmadan müdahale ettim.

"Vazgeçtim, kahve istiyorum."

Gözlerini üzerime diktiğinde çenesi kasılmıştı bile.

"Çay iptal, kahve gönder."

Telefonu kapatmaya yeltendiğinde atıldım.

"Dur!" Öylece bana bakarken sırıttım. "Sabah sabah kahve de sarmaz şimdi. Acaba başka şey mi içsem?"

Sabrı tükenmiş gibi bakıyordu bana ama daha yeni başlıyorduk. Ben onu sinir etmiş olmanın hoşnutluğunu yaşarken o hızlıca konuşmaya başladı.

"İçecek namına ne varsa hepsinden birer tane odaya getir. Beş dakikaya burada ol."

Telefonu ben ağzımı açamadan küt diye kapattığında öylece kalakaldım. Hemen karşımdaki masada duran Gökhan'a baktığımda o da bıyık altından gülmekle meşgüldü.

Surat asarak arkama yaslandım. Yağız bu durumu umursamadı bile. Bıraktığı evrak işlerine tekrar gömüldüğü sırada aradan bir beş dakika kadar geçmiştiki odanın kapısı çaldı. İçeri giren asker elindeki tepsiye doldurduğu bir sürü içeceklerle bize bakarken kime vereceğini sorgular gibiydi. Yağız bu duruma müdahale etmekte gecikmedi.

"Bahar üsteğmenin masasına bırak."

Asker tereddütlü görünüyordu ama tekrar sormaya korkuyor olacak ki tepsidekileri masamın üzerinde dizmeye başladı. Soda, çay, kahve, meyve suyu, gazoz, soğuk çay, yeşil çay ve ayranı masama bıraktığında boş gözlerle onu izliyordum. Selam verip kaçar adımlarla çıkınca burun kıvırdım.

"Canım istemiyor."

Yağız yerinden kalkıp bana doğru adımlarken sorgular gibiydi.

"Biraz önce burnumdan getiriyordun, ne oldu şimdi?"

Kollarımı göğsümde birleştirdim. Bu iş hiç benim istediğim gibi gitmiyordu.

"Ben senden ne istesem gidip askerlere yaptırıyorsun. Böyle hiç mutlu olmuyorum."

Masamın önünde durduğunda başını arkaya doğru çevirerek Gökhan'a baktı. Gökhan hemen anlamış gibi "Kahve." dediği an Yağız masadaki kahve ve sodaya uzandı.

"İyi de güzelim sen ne istersem yap dedin ben de yapıyorum işte. Nasıl yaptığımın bir önemi var mı?"

Elindeki kahveyi Gökhan'ın masasına bırakıp kendisi de sodasını yudumlarken çemkirmeyi ihmal etmedim.

"Sen yapmıyorsun ki, başkaları senin için yapıyor. Hem sen ödeyeceksin bunların parasını, ben ödemem."

Gökhan arkasına yaslanmış kahvesinden bir yudum alıp fincanı bize doğru gösterdi.

"Kahvenin parasını ben üstlenirim."

Sanki çok para ödeyecekti.

"Senin için borcun altına da girerim." diyen Yağız'la gözlerimi devirdim.

Bir an aklıma gelen şeyle gözlerim parlarken olduğum yerde dik bir konum aldım.

"Buldum."

İkiside aniden yükselen sesimle bana bakarken omuzlarımı işaret ettim.

"Biraz masaj yapsan fena olmazdı."

Gerçekten mi der gibi bakan adamla boynumu iki yana yatırdım.

"Hadi Yağız, ağrıyor bak."

Homurdana homurdana elindeki şişeyi masasına bırakıp yanıma geldi. Gökhan sesli gülmeye başlamıştı bile. Arkama geçtiği gibi parmakları omzumu buldu. Ufak hareketlerle masaja başladığında huysuzdu.

"Ne zaman bitecek bu Bahar?"

Bileğimi göğsüme doğru yaklaştırarak saatime baktım ve sorusunu büyük bir ciddiyetle cevapladım.

"Daha on ikiye çok var."

Omuzumdaki ellerinin baskısını arttırarak kulağıma doğru eğildi.

"Abartmasan mı Şirine?"

Başımı yana doğru çevirerek gözlerine baktım.

"Yeni başlıyorduk oysa."

Baş parmakları enseme doğru uzandığında omurilik soğanımın olduğu kısma iki yandan bastırdı. Tüm bedenim kasılırken surat ifadem de aynı oranda değişmeye başladı. Canım acımamıştı ama sanki öyle bir noktaya dokunmuştu ki dudaklarımdan firar edecek iniltiyi son anda bastırmıştım. Çatılan kaşlarıma inat bana gülerek bakan adamın keyif aldığı aşikardı.

"Nasıl böyle, iyi mi?"

Yandan bakışlarım Gökhan'ı bulduğunda Yağız da benimle birlikte baktı. Dosyalara gömülen adam pek bizi dikkate alıyor gibi değildi. Tekrar Yağız'la göz göze geldiğimizde fısıldadım.

"Yeter bu kadar."

Parmakları bulunduğu yerde biraz daha gezindiğinde hissettiğim rahatlamayla gözlerimi kapattım. O kadar iyi geliyordu ki bu kadar başarılı olacağını tahmin etmemiştim.

"Daha yeni başladık ya güzelim."

Yağız'ın sesiyle yeniden gözlerimi araladığımda sessizce iç çektim. Bir anda yeniden rolleri değişmiştik.

"Yağız... lütfen."

Fısıltımla duraksadığında saçlarım arasına küçük bir öpücük bıraktı. Sesi o kadar imalı geliyordu ki bunu bir tek ben anlayabilirdim.

"İyi bakalım, evde devam ederiz."

Sap gibi beni bırakıp yerine geçen adamla öylece bakakaldım. Çok fenaydı, benim tahminimden de fazla. Onunla baş etmek beni zorlayacaktı elbet ama pes etmeyecektim.

Bir elim çenemde, dirseğimi masaya yaslamış, şişirdiğim yanaklarımla dakikalar sayarken zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Evrak işlerinden bugün muaftım. Yağız benim yerime hepsini halledebilirdi. Yeniden saatime baktığımda öğle arasına beş dakika olduğunu gördüğüm an heyecanla ayağa kalktım.

"Yağız... kalk hadi."

Başını yine gömüldüğü yerden zorla kaldıran adam, bu sefer ne oldu der gibi bakıyordu.

"Nereye?"

Telefonumu cebime iliştirirken olağandım.

"Turan albaydan izin istedim. Yarım gün izinliyiz. İşlerimiz var."

Yerinden milim dahi kıpırdamadı. Gözlerinde bir merak vardı. Bu sefer ne yapacağımı bilmek ister gibiydi. Fakat bu onun için de sürpriz olacaktı.

"Hadi!"

Zorla ayağa kalkarken yaka silkerek Gökhan'a beni şikayet etmeye başladı. "Bitmedi, bu gidişle de bitmeyecek. İsteklerinin biri bitiyor biri başlıyor."

Sahte bir hüzünle toparlanan adamın karşısında dudaklarımı büzdüm.

"Aşk olsun Yağız, kalbim kırılıyor."

Tam önümde duran adam elimi kavrayıp dudaklarına götürdü.

"Kalbini kıracağıma kafamı kırarım."

Dudağımın kenarını alayla kıvırdım. Bu fırsatı kaçırmayacaktım.

"Senin kafan zaten kırık."

Gözlerini devirerek beni kapıya doğru çekiştirdiği esnada Gökhan'a doğru elimi salladım.

"Akşam yemeğine bizdesiniz. Yağız size ziyafet hazırlayacak."

☀☀☀

İnsan sevdiğiyle ne yapsa güzel geliyor. Ben de sevdiğimle ne yapsam zaman çabuk geçiyor. Evliliğin ön hazırlığına girdiğim adamla bütün çarşıyı fethetmiş olabilirdik. Bence öyleydi çünkü girmediğimiz mağaza bırakmamıştım. Bazen arkamdan homurdanarak gelen adam bazen de keyifle bana katılıyordu. Aldığım kıyafetleri denerken fikir sunmakta çok iyidi mesela. Ya da bana elbise seçmekte. Beğenmiyorsa veya hoşuna gitmediyse ve bana yakışmadığını düşünüyorsa açıkça söylemişti. Gerçi bunu söylemesini de ben istemiştim ama olsun. Yağız'ın prensibi buydu.

Bir de ona aldıklarımız vardı ki bir süre sonra alacaklarımızı denemesinden vazgeçmiştim. Çünkü sıkılıp kabine girmeden üzerindekini çıkartmaya başladığında film kopmuştu bende. O karın kaslarını herkesin önünde sergileyen adamla üzerini bir an nasıl kapatacağımı şaşırmıştım. Yanımdaki mağaza görevlisi olan kızın bakışlarını asla unutamayacağım sanırım. Bu gerçekten sinir bozucuydu. Yağız için ise fazla eğlenceliydi. Dakikalarca ben surat asarken o, onu kıskanıyor oluşumun tadını çıkarmıştı.

En son akşam yemeği için market alışverişi yaparak eve dönmüştük. Yağız üzerini değiştirmek için evine gidince ben de aldıklarımızı mutfağa yerleştirip odama geçtim. Altıma ince bir tayt giyip kalın askılı atletimin üzerine ince bir sweat geçirdim. Tuvalete girip çıktıktan sonra elimi yüzümü yıkadım. Dişlerimi fırçaladıktan ve tekrar odama ilerlerken kapı çaldı. Ayaklarım beni geri geri götürürken kapının önüne geldiğimde vakit kaybetmeden açtım. Karşımda dikilen adam üzerindeki eşofman ve tişörtle idareten giydiği ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi. Kapıyı kapatarak ona sarıldım. Benim için biraz eğilerek yanağımdan öpen sevdiğime aynı samimiyetle karşılık verdim.

"Nereye geçiyoruz?"

Yağız'ın sorusuyla elini kavradım.

"Gel benimle."

Peşimden çekiştirerek odama götürdüğümde Yağız biraz şaşkın görünüyordu. Odamın içinde gezen bakışları bende sabit kaldı.

"Hayırdır Şirine."

Gülümseyerek yatağa ilerledim. Yan tarafına oturduğumda Yağız'ın da oturması için hemen arkamı işaret ettim.

"Hadi otur." Kıstığı gözleriyle ne olduğunu anlamaya çalıştığı belliydi. Biraz önce üzerime giydiğim sweati çıkararak elektiriklenen saçlarımı düzeltmeye çalışırken Yağız hayretle bana bakıyordu. Onun hala yerinde bekliyor oluşuyla kahkahama engel olamadım. "Korkma sana asılmayacağım."

Kendini çabucak toparladığında arkama oturdu. "Fena fikir değil aslında."

Elimi hemen yanımda duran Yağız'ın bacağına koyduğumda mırıldandım.

"Bana yine masaj yapar mısın?" Güldüğünü göremesem de nefes alışlarından hissedebiliyordum. Onun dalga geçmesini önlemek için çemkirdim. "Gülme sakın. Bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordum."

Parmakları omuzlarımdaki yerini aldığında gözlerimi kapattım.

"Sormadın ki, sorsan söylerdim."

Yağız masaja başladığında kendimi bu rahatlığa bırakmıştım bile. Kaslarım yıllardır aradığını bulmuştu bence. Yine de tüm bunları belli etmekten kaçınarak tavır yapıyordum.

"Nereden bilebilirim? Başka bilmediğim yeteneklerin varsa söyle bana."

Boynumdan enseme uzanan parmakları bulunduğu yeri ezerken kaslarımda hissettiğim küçük sızı hem canımı yakıyor hem de garip bir rahatlama hissi bırakıyordu.

"Var." dediğinde biraz daha bana doğru eğildi. Bunu göremesem de kollarının açısının daraldığını nefesinin tenime vurduğunu, sesinin alçalmış olsa da bana doğru yakınlaştığını hissedebiliyordum. "Ama evlenince öğrenirsin artık."

Huysuz bir çocuk gibi dudaklarımı sarkıttım. Hala masaja devam eden adama doğru başımı çevirmeye çalışsamda sadece yarısı kadar oldu.

"Yağız... evlenince içinden başka bir adam çıkmaz değil mi?"

Küçük bir kahkaha attığında elleri duraksadı. Omuzuma dudaklarını bastırdığı an bedenime yayılan sıcaklıkla gözlerimi kapattığımda bu da yetmez gibi belimden tutup kucağına çekti. Bir anda kendimi kolları arasında bulurken sesi keyifliydi.

"Sen benim en berbat hallerime şahit oldun. Ne kadar itici bir adam olunabilirse o kadar itici bir halde seni yaraladım, kırdım. Bunlardan fazlası olmaz güzelim. Ben sana bir şeyler öğretmeye çalışırken sen bana çok şey öğrettin. Sadece..."

Duraksadığında merakla kolları arasında ona doğru döndüm. Elim yanağında kara gözlerine baktım. "Sadece..."

Onu tekrar ettiğimde devamını beklediğimi biliyordu. Saç tokama uzanarak çektiği an saçımdan sıyrıldığını hissettim.

"Sadece hala seni kaybedeceğim diye it gibi korkuyorum. Tek tesellim bu korkumun daha baş edilebilir olması."

Saç örgümü tek eliyle yavaş yavaş açan adamın dudaklarına minik bir öpücük bıraktım.

"Ben askerim Yağız. Kadın olmam beni bu meslekte eksiltmez. Elbette ki artıları, eksileri var ama ölüm ikimize de eşit uzaklıkta. Tehlike ise ikimiz için de var."

Dağılan saçlarımı omuzuma doğru çekerken bir yandan da seviyordu. Gözlerimden kaçırdığı gözleri sarı saçlarımda iç çekti.

"Biliyorum. Şimdiye kadar askerlik yapan ve hatta subay pek çok erkekle çalıştım. Senin azmin ve cesaretin birçoğunun üzerindeydi. Benim tek derdim sevdiklerimi kaybetmemek. Cinsiyeti ne olursa olsun kaybetmemek." Parmakları çenemi bulduğunda başımı biraz daha kaldırdı. Bizi göz göze getiren bu hareketiyle sesi inandıracak keskinlikteydi. "Yani anlayacağın sorun cinsiyetin değil. Sorun içlerinde en çok seni seviyor

olmam. Sana bir şey olacak diye içimin titremesi ondan. İnsan aldığı nefesi kesilsin ister mi? Ben de istemiyorum."

Bazen konuşmanın yerine yaptığınız şeylerin daha anlamlı geldiği zamanlar oluyordu. Ben de konuşarak vakit kaybetmek istemedim. Dudaklarımızı birleştirdiğimde ona her daim nefes olmak, nefesinde aşka dair ne varsa kaybolmak istediğimi gösterdim. Nezaketle aşkıma karşılık veren sevdiğim beni biraz daha kucağına çekti. Bir eli belimi sıkıca kavramış, diğer eli ise yanağımdaydı. Kollarımı boynuna doladığımda yine parmaklarım ensesine uzanan saçlarını buldu. İçim fokurdayan koca bir volkan gibiydi. Bedenim itaatsiz, gözlerim aşk doluydu.

Yumuşacık öpüşleri sanki bir zarar görmemden korkar gibi şefkatli beni yatağa yatırdı. Dudaklarımız kısa bir ara birbirinden koptuğunda ikimizin de dudakları kıvrılmıştı. Üzerime eğilen Yağız vakit kaybetmeden yeniden dudaklarımızı birleştirdiğinde şefkat sırasını tutkuya bıraktı. Kalbimi hızlandıran öpücüklerine yetişmek için çabalarken kendimi çok güçsüz hissettim. Sanki onun öpücükleri eşsizdi ve ben bu öpücüklere hasret, hep daha fazlasını isteyen ama o öptüğünde de kalbimin heyecanına yenik düşen biriydim.

Seviyordum böyle olmasını. Her seferinde sanki ilk öpücüğümü alıyor gibi kalbimi tekletmesi hoşuma gidiyordu. Yine de ilk verdiği öpücüğünü, ıslak dudaklarıma kondurduğu buz gibi öpücüğü asla unutmayacağım. Sırılsıklam olmuş halde yağmurun altında, sıcacık bedenine sığındığım anı unutmayacağım. Mahremiyetime el sürme dediğim adamın vazgeçersem namerdim dediği anı unutmayacağım.

Belki çok hata yaptık, birbirimizin canını yaktık ama birbirimizden hiç vazgeçmedik. Geçemedik belkide, yakamadık gemileri. Tek yaptığımız birbirimizi yakmak oldu. Onunla yanmak bile güzeldi. Yine olsa yine yanardım.

Dudaklarımdan ayırdığı dudaklarıyla alnını alnıma yasladı. Nefesim düzene girsin diye çabalarken gözlerimi hiç açmadım. Yüzüne bakarsam sanki yanaklarım alev alev yanacaktı çünkü kara gözleri mavi gözlerimi gördüğünde daha fazlasını isteyen bir kadın görecekti.

Dudaklarını alnıma bastırdığında sıcacıktı. Araladığım dudaklarımdan minik bir nefes verdim. Bunu fark ettiğinde gülümsedi.

"Ne olacak bu halimiz?" Kendi kendine sorduğu sorunun cevabını bende aramıyordu. Zira bende de cevabı yoktu. Tek bildiğim bu aşk vuslata ermezse bizi yakar bitirirdi. Başını boynuma gömen Yağız kokumu uzun

uzun ciğerlerine çekip bir kez daha mırıldandı. "Seninle evlenmeden ölürsem gözlerim açık gider."

Alaylı bir ses tonuyla söylediklerine gülmeden edemedim. Ölümün dalga konumuz olması bile acı vericiydi ama bu ihtimal bizim için sıradandı.

Aynı alayla "Çok bencilsin." dedim saçlarını severken.

Boynuma bir öpücük bırakıp belimdeki elini biraz daha sıkılaştırdı.

"Öyleyim." dedi dürüstçe. "Konu sen olunca bencil olmaktan vazgeçemiyorum. İstiyorum ki hep bana kal. Her şeyinin ilki ben olayım. Gülüşün bile bir tek bana olsun."

İç çektiğimde Yağız'ın başına da bir öpücük kondurdum.

"Zaten öyle. Şu an kolların arasında yatıyorsam bu senin ayrıcalığın." Bunu duymuş olmak bile Yağız'ı mutlu ederken geri çekilerek beni kolunun altına aldı. Göğsüne sokulup gözlerimi kapattığımda uyku bedenimi esir almaya başladı. Bundan haberdar etmek için fısıldadım. "Uyuyacağım sanırım."

Yağız başımdan öperek saçlarımı okşamaya başladı.

"Bugün benimle uğraşmaktan çok yoruldun tabii."

Gözlerimi aralamak için çabalarken bir yandan da Yağız'a laf yetiştirmeye çalışıyordum.

"Daha gün bitmedi. Niğde tava yapacaksın bana ve bulaşıkları sen yıkayacaksın. Evliliğe hazırlık bunlar, ya da köleliğe bilemedim. Sonra bana benim kölem olduğunu söyleyeceksin. Bak bu iyi fikir. Deli gibi aşık olduğunu, benim için kendini ateşe atabileceğini, aklını aldığımı, başını döndürdüğümü, en güçlü benim olduğumu falan filan işte. Hepsini söyleyeceksin."

Devamını sayamadığımda gür bir kahkaha attı. Tek kaşım havada başımı geriye atmış gözlerine bakarken bir yandan da kahkahasını hayranlıkla izliyordum.

"Bir daha hiç bir iddiayı kaybetmeyeceğim, senin eline koz verende suç."

Aklıma bilerek iddiayı kaybettiği gelirken büzülen dudaklarımla birlikte omuzuna vurdum.

"Aslında benim seninle yatmamam gerekiyor. Bunu hak etmiyorsun."

Kıvrılan dudakları tavrımı umursamıyor oluşundandı. Beni biraz daha kolları arasında sardı.

"Mızırdanıp durma. Benimle uyumak için aklın çıkıyor, biliyorum."

☀☀☀

Uykunun da seveni çok ama huzurlu olanı makbul çünkü bazı uykular huzursuz, çekilmez bir hastalık gibi. Kendinizi hep yorgun ve halsiz hissediyorsunuz.

Gözlerimi tedirginlikle araladığımda elim boş çarşafın üzerinde geziyordu. Görmek istediğim adamı görememiş olmak canımı sıktığında bakışlarım odanın içinde gezindi. Yoktu. Sıkıntıyla olduğum yerde doğruldum. Neredeydi bu adam?

Yatağın ucuna bıraktığım sweti alıp kafamdan geçirdim. Yağız'ın açtığı saçlarımı düzeltirken bir yandan da gözlerimle telefonu arıyordum. Aynanın önünde olduğunu görünce yerimden kalkıp telefona baktım. İki saat olmuştu uyuyalı. Ağzım yırtılacak gibi esneyip telefonu yerine bıraktım. İyi de uyumuştum ama gördüğüm aptal rüya yüzünden bütün vücudum kaskatı uyanmıştım.

Odadan sessizce çıkarak minik adımlar atarken mutfaktaki sesleri fark ettim. Merakla kendimi mutfak kapısının önünde bulurken Yağız arkası dönük bir şeyler yapıyordu. Biraz tehlikeli olsa da ona doğru sessizce adımladım. Kollarımı beline sarıp, başımı geniş omuzları arasına yasladığımda bedeni aniden kasılmış, ben olduğumu anlayınca da hızlıca rahatlamıştı.

"Uyanmışsın."

Yaptığı işe devam ederken elimin birini alıp öptü. Dudaklarım kıvrılmasını istesem de olmadı.

"Neden yanımdan gittin? Kabus gördüm senin yüzünden."

Huysuz bir çocuk gibi mızırdanırken kollarımla sardığım bedenle aynı anda bende duraksadım. Yağız gibi konuşmuştum. Sanki bu cümleler bana değil de ona aitti. Gözlerimi kapattığımda Yağız'ın olağan tutmaya çalıştığı sesi geldi.

"Ne gördün?"

Tekrar araladığım gözlerim anlamsız bir şekilde doldu çünkü gördüğüm rüya gözlerimin önüne belirmişti.

"Bilmiyorum, çok karışıktı. Bir tabut gördüm bayrağa sarılı, senin öldüğünü söylüyorlardı." Bir yandan beni dinlerken bir yandan da yaptığı işe devam eden Yağız ikimizi de sarsarken devam ettim. "Öldüğüne inanmıyorum ve seni görmek istiyorum ama kimse tabutu açmıyor. Sonra bir anda ortam değişiyor ve musalla taşı üzerinde açık bir alanda tabutu yeniden görüyorum. Hemen gidip açtığımda öyle rahatlıyorum ki Yağız, işte diyorum o ölmedi ama sonra bir bakıyorum senin yerine kendi bedenim

tabutun içinde. Aslında ölen benmişim. Neye uğradığımı şaşırmış halde başımı kaldırınca bir cenaze namazının ortasında buluyorum kendimi. Arkamı döndüğümde bir bakıyorum benim cenazem kılınıyor ve en önde sen varsın." Anlattıklarımla Yağız'ın bedeni her seferinde biraz daha kasılırken devam ettim. "Namaz kılarken elini yanağına götürdün. Ağladığını gördüm. Tam her şey bitti derken ikimizde mezarlıkta, bir mezarın önünde oluyoruz. Önce kendi mezarım sandım ama o kadar küçüktü ki, benim sığmam imkansızdı." Devam edemeden duraksadım. Boğazıma oturan yumruyla zorla yutkundum. Çünkü mezar taşında yazan ismi görmüştüm. Pala yazıyordu ve bunu dillendirmek istemedim.

Yaptığı işi bırakarak bana doğru döndü. Sıkıntılı bir nefes verdiğinde bir yandan da beni göğsüne bastırdı. Başıma bir kaç öpücük bıraktığında beni teselli etmek ister gibiydi.

"Sadece bir rüya, tıpkı benim gördüklerim gibi. İnsanın sinirini bozuyor ama bir şey de olmuyor."

Başımı kaldırdığımda üzgünce gözlerine baktım. Yaşadığı şeylerin ağırlığını sanki yeni fark ediyordum. Yeni fark etmesemde ilk defa bu kadar iyi hissediyordum.

"Bu çok zor Yağız. Nasıl dayanıyorsun?

Dudağının kenarını kıvırdı.

"Boşuna deli olmadık."

Başımı yana yatırarak üzgünce gözlerine baktım. Yüzümde buruk bir gülümseme vardı. Konuyu daha fazla uzatmadan değiştirmek istiyordum.

"Benim için delirdiğini sanıyordum."

Bacaklarımdan kavradığı gibi beni kucağına aldı. Arkasını dönüp tezgahın boş kısmına oturttu. Bacaklarım bedeninin iki yanında yüzümü kavradığında dudaklarıma sıcak bir öpücük bıraktı.

"Sen benim aklımsın Bahar, anla artık. Şu ortamda hala azıcık aklım varsa senin sayende."

Gülerek kollarımı boynuna doladım. Ben onun her şeyi olmaya razıydım.

"Benim aklımdan çalıyorsun da ondan."

Yağız yeni bir kahkaha atarken kollarımda sıyrılıp yemeğine döndü.

"Aklını seveyim senin."

Merakla onu izlemeye başladım. Bir tepsiye koyduğu et ve sebzeleri tek tek dizmişti. Bir iki şey daha katıp fırına uzandığında itiraz ettim.

"Hani bana da öğretecektin? Yemeği yapmışsın bile."

Yerinde doğrularak tepsiyi kavradı bana yaklaştırırken oldukça ciddi görünüyordu.

"Çok kolay bir yemek Bahar. Tek yapman gereken et, domates, biber ve sarımsağı tepsiye dizmek. Tuz, baharat ve istersen de çok az salçalı su ekledin mi pişmeye hazır demektir. Hepsi bu kadar. Marifeti kuzu eti kullanılması ve kuyruk yağı eklenmesi ama sen istemiyorsun diye kuyruk yağı eklemedim."

İki elimin ayasını tezgaha yasladım. Bilmiş bir tavırla omzumu oynattım.

"E bu çok kolaymış. İddiayı resmen boşa harcıyorum."

Gözlerini devirsede elindekini fırına koyarken beni teselli eden bir havası vardı.

"Öyle düşünme. Bana evlendiğimizde ne halde olabileceğimiz hakkında bayağı tüyo verdin."

Alt dudağımı ısırarak dikkatli bakışlarımı üzerine diktim.

"Gözün korkmuş gibi."

"Hım... korktu." dedi tezgahın üzerindeki yeşilliklere uzanırken. "Bu yüzden şu nikah süresini biraz daha erkene alalım diyorum."

Hemen yanımda yıkadığı havuçlardan birini kaptığım gibi ısırdım.

"Benim bir fikrim var aslında."

Başını aniden bana çevirdiğinde ağzımdaki havucu itina ile çiğnemekle meşguldüm.

"Söyle."

Yağız'ın sabırsız tavrıyla zor da olsa yutkundum.

"10 temmuz nasıl fikir?"

Islak elini çırparak yüzümü ıslattı. Hemen ardından aklına gelmiş olacak ki duraksarken kaşları havalandı. "Doğum günün."

Sırıtarak onayladım.

"Çok romantik değil mi ve unutulmaz? Hem seni düşünüyorum; bir taşla iki kuş vuracaksın."

Şişirdiği yanaklarını serbest bırakarak bir elinin ayasını tıpkı benim gibi tezgaha yasladı.

"Herhangi bir tarih olsa da unutmazdım."

Omuz silkip havucumdan bir ısırık daha aldım.

"Hayır, kesin evlenince unuttum numarası yapıp kutlamayacaksın. Net bir tarih olmalı, arada kaynatmaman lazım. Doğum günümü unutamazsın."

Ağzım dolu zor zar konuşmaya çalışırken elimden tutup havucumdan ısırdı.

"Karım olduğun günü ne olursa olsun unutmam. Şimdi kalk bana yardım et."

Yağız'ın emriyle oturduğum tezgahın üzerinden inip sağ elimin parmaklarını alnıma yerleştirdim.

"Emredersiniz komutanım." Gülerek başını iki yana sallayan adamla kapıya yöneldim. "Ama önce elimi yüzümü yıkamalıyım."

☀☀☀

Yağız'la mutfakta geçen güzel dakikalarımızın ardından güzel bir masa hazırlamıştık. Elimdeki salata tabağını da masanın ortasına yerleştirdiğimde acıkmıştım. Parlayan gözlerimle hemen arkamda ellerini belinin iki yanına koymuş adama döndüm.

"Harika bir masa oldu."

Tebessümle kıvrılan dudakları, sıcacık bakan kara gözleri vazgeçilmezimdi.

"Emeğime karşılık bu gece benimle uyursun artık."

Kollarımı beline doladığım gibi başını göğsüne yasladım.

"Hep bir çıkar peşindesin."

Başıma küçük bir öpücük bıraktı.

"Elimde değil."

Derin bir iç çekerek başım göğsünde bulunduğum yerden memnun kalp atışlarını dinlerken aklıma gelen şeyle suratım asıldı. Ellerim Yağız'ın karnına doğru indiğinde yoklamaya başladım. Omuzlarımdan tutarak beni geriye çekti.

"Ne yapıyorsun güzelim. Sapık mı olmaya karar verdin?"

Tek kaşımı kaldırarak tişörtünü yukarı doğru sıyırdım. Karın kaslarına alelade bir bakış atıp imalı bakışlarımı gözlerine diktim.

"Yoo. Bugün mağazada karın kaslarını gözleriyle yiyen kız aklıma geldi. Bana kalmış mı diye baktım."

Gözlerime ciddi olup olmadığımı anlamak için bir süre baktıktan sonra erkeksi bir kahkaha yankılandı kulaklarımda. Öyle gülüyordu ki kollarımı göğsümde birleştirerek onu izlemeye başladım. Ne vardı yani bu kadar gülecek? Tamam komikti ama doğruluk payı da yüksekti.

"Sen." dedi kahkahalarının arasında. "Kıskançlık konusunda beni geçecek gibisin."

Hala ciddi yüz ifademe aynı ciddiyete sahip kelimelerimi de ekledim.

"Körle yatan şaşı kalkarmış üsteğmenim."

Beni taklit ederek o da tek kaşını kaldırıp gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Sen hep erkeklerin arasındasın, hatırlatırım."

Gözlerimi kıstığımda arkamdaki sandalyeye yaslandım.

"Ama ben onların içinde soyunmuyorum."

Yüzündeki tüm gülümseme kaybolurken kaşları çatıldı.

"Karakolda kırk kişinin içinde duş alan ben miydim?"

Çemkirmeden edemedim.

"Aynı şey mi Yağız? Ben içlerinden soyunmadım senin gibi."

Durduk yere kavga çıkartmada üstümüze yoktu doğrusu. Ya da benim üstüme yoktu, bilemiyorum. Ters ters bakan sevdiceğim benimle aynı huysuzluğa sahipti.

"Soyunsaydın birde."

İkimizde birbirimize öfkeyle bakarken kapı çaldı. Bu durum bizde bir hareketlilik uyandırmamıştı. İkinci kez kapı çaldığında sanki Yağız duymuyor gibi dillendirme ihtiyacı hissettim.

"Kapı çalıyor."

Ellerini göğsüne götürürken yalancı bir hayret vardı yüzünde.

"Onu da mı ben yapayım?"

Burnum havada üstten bir bakış attım.

"Bugün emir komuta bende."

Arkasını dönmeden önce parmağını havaya kaldırdı.

"Yarın görüşelim seninle sarı civciv."

Tıpkı onun gibi parmağımı arkasından sallarken beni umursamadan giden adama bağırdım.

"Sensin civciv!"

Sarı kısmını üstlenebilirdim.

Terslememe karşın Yağız'ın peşine takıldığımda kapıyı çoktan açmıştı bile. İçeriye giren Gökhan ve Leyla bize garip garip bakarken ilk sesi çıkan Gökhan oldu.

"Civciv kim oluyor karar verdiniz mi?"

Konuşmalarımızı duyduklarını anladığımda gözlerimi devirerek kollarımı göğsümde bağladım.

"Anahtar yok mu sizde? Niye kapı çalıyorsunuz?"

Gökhan dudağını kıvırarak ikimize imalı bir bakış attı.

"Uygunsuz yakalamayalım dedik."

Leyla utanmış olacak ki sesi çekingen geliyordu.

"Siz soyunmaktan bahsedince..."

Suratım buruştuğunda Yağız suç bastırmakta benden iyiydi.

"Kapı mı dinliyorsunuz siz?"

Gökhan umursamadan içeriye adımlasa da Leyla telaşla itiraz etti.

"Hayır... Sesiniz dışarıya kadar geliyordu." Leyla da Gökhan'ın peşinden salona girdiğinde ikiside masanın başında duraksadı. "Çok iyi görünüyor." diye devam eden Leyla ile yeri gelmişken yanlış anlamayı düzelttim.

"Soyunmaktan daha önemli işlerimiz vardı."

Gökhan ortada duran yemeğe uzanırken Leyla eline vurdu.

"Önce elini yüzünü yıka."

Gökhan mecburen geri çekildiğinde Yağız'ın aklı çocuklardaydı.

"Diğerleri nerede?"

Leyla'yı kolunun altına alan adamın bakışları da sadece sevdiği kadındaydı.

"Gelirler şimdi."

Tam bu sırada Leyla'nın telefonu çaldığında alışılagelmiş bir hareketle hala omuzunda asılı duran çantasına uzandı. İçinden telefonunu çıkardığında Gökhan'da Leyla ile birlikte arayanın kim olduğuna baktı. Kulağına götürür götürmez "Alo." dediğinde kısa bir süre sonra "Kim?" diye sordu. Cevap her ne ise sessizliğe gömülürken başını kaldırarak Gökhan'a baktı. Aynı soru işaretleriyle bakan adam Leyla'nın konuşamayacağını anladığında telefonu elinden alıp kendi kulağına götürdü.

"Kim gelmiş?"

O sırada lojmana biri geldiğini anladım. Muhtemelen bahçe kapısındaki kulübede duran görevli askerler aramıştı. Fakat işin garip yanı ne cevap aldıysa Gökhan da sessizliğe büründü. Bu da yetmez gibi kasılan bedeni, değişerek sertleşen yüz ifadeleri de açıkça belliydi.

"Gönderin, gelsin."

Gökhan telefonu kapattığı an Leyla panikle atıldı.

"Gökhan... lütfen."

Onların bu haline anlam veremezken Yağız da benimle aynı durumdaydı.

"Ne oluyor Gökhan, kim geliyor?"

Boynunu iki yana yatıran adamın gözleri çoktan kararmıştı.

"Canına susamış biri."

Leyla çaresizce bana doğru döndü.

"Bahar bir şey yap. Cenk buraya gelmiş."

Cenk kim diye kısa bir an düşündüğüm an hatırlamam çok da uzun sürmedi.

"Sözlün mü gelmiş?"

Kullandığım ifade Gökhan'ın damarına basmak için yetiyordu. Fakat bunu isteyerek yapmamıştım. Uyarmaktan geri kalmadı.

"Bahar!"

Ortamı daha da karıştırmamak adına toparlamaya çalıştım.

"Öyle demek istemedim."

Kapı çaldığı an bizden önce hareketlenen Gökhan'la Leyla dokunsan ağlayacak duruma gelmişti bile.

"Gökhan lütfen yapma."

Hemen peşine takılan Yağız'ın müdahale edeceğini biliyordum. Leyla'nın önüne geçerek telkin etmeye çalıştım.

"Sakin ol. Bir şey olmayacak."

Kapıda duyulan seslerle ise rahatladım.

"Abi düşmana mı kapı açıyorsunuz? İstenmiyorsak söyleyin."

Emirhan'ın siteminde haklılık payı olsa da Gökhan umursamadı.

"Geçin lan içeri."

Herkes tekrar salona geldiğinde Gökhan pencere kenarına giderken diğerlerine oturmasını işaret ettim.

"Oturun hadi." Aynı şekilde Leyla'yı da kolundan tutup koltuğa oturttum. Fakat bu sefer de Gökhan hışımla kapıya yöneldi.

"Ben niye burada bekliyorum ki?"

Kapıdan çıkmadan Yağız kolundan yakalamıştı bile.

"Nereye oğlum? Gelsin buraya adam gibi konuşalım."

Gökhan bir adımı geriye gittiği gibi kolunu kurtardı.

"Ne konuşacağız Pala? Benim bu konularda anlayışım kıt. Sevdiğim kadına ortak çıkacak adamı boğar atarım ben."

Gözünden yaşlar süzülen Leyla ellerini yüzüne kapattığında Yağız'ın yanına giderek Gökhan'ın önüne geçtim.

"Belki o da habersiz bu olanlardan. Sakin kalmaya çalış biraz. Bak, kızı korkutuyorsun."

Sözlerim etkili olmuş olacak ki Gökhan hemen arkasını döndü. Leyla dolu dolu gözleriyle bakıyordu. Yanına giderek oturduğunda kendine çektiği kadının başına küçük bir öpücük bıraktı. Emirhan ise hala durumu sorguluyordu.

"Ne oluyor ya, bir şey anlamadım."

Aykut sanırım çözmüştü.

"Anlaşılan istenmeyen misafirimiz var."

Birbirine sarılan çifte iç çekerek bakarken kapı çalınca hepimizde anlık bir duraksama oldu. Elimi kaldırarak gülümsedim. "Tamam, ben bakarım."

Peşimden gelen Yağız'la birlikte kapıyı açtığımda gördüğüm şey koca bir buketten ibaretti. Karşımızda duran adama boş gözlerle bakarken başını koca buketten yana doğru eğdi.

"Sevgilim."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken Yağız kendini tutamadı.

"Höst lan!"

Karşımızdaki adam bir anda Yağız'ın sert sesiyle toparlanırken yüzünü kapatan buketi aşağı indirdi.

"Siz..."

Gözlerini kısarak duraksadığında ben tamamladım.

"Bahar, Leyla'nın ev arkadaşı."

Rahatlamış gibi elini uzatan adama dikkatle baktım. Boyu benimle eşit görünüyordu. Üzerinde lacivert bir takım elbise, içinde ise beyaz bir gömlek vardı. Ceketiyle uyumlu kravatının yanında kıyafetleri yolculuktan olsa gerek biraz kırışmışa benziyordu. Saçlarını özenle yana yatırmış, karizmatik bir tipti. Sinek kaydı traşı, parlayan dişleriyle fazlaca bakımlı olduğunu izlenimi veriyordu. Ayrıca etrafı saran parfümünü de arabadan inmeden önce sıktığına yemin edebilirdim ama kanıtlayamazdım.

"Ben Leyla'nın sözlüsü Cenk Kalay. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum hanımefendi."

Kibar bir dile sahip adama ben daha elimi uzatamadan Yağız kavradı.

"Bende üsteğmen Yağız Pala. Bahar'ın nişanlısıyım."

Suratı buruşan Cenk zorla gülmeye çalışırken Yağız'ın aşırı kuvvet uyguladığının farkındaydım. Gözlerimi açа açа Yağız'a baktığımda bence ne demek istediğimi anlamıştı.

"Öyle miiii? Memnun oldum." Zorla konuşan adamla Yağız elini bırakınca Cenk kendini toparladı. "Leyla evde, değil mi? Kendisine sürpriz yapmak için çok uzun yoldan geldim."

Tüm bunları söylerken içeriye giren adamla kapıyı kapattım. Salonu göstermemle o önden giderken iki elimle birlikte sırtımı kapıya yasladığımda Yağız'la göz göze geldik. İkimizde durumun vahametini anlarken başını iki yana sallayan sevdiğim sıkıntılı bir nefes verdi. Umarım Gökhan sakin kalabilirdi.

İçeri girdiğimizde herkes ayakta dikiliyordu. Gökhan Leyla'nın elini sıkı sıkı tutmuş yan yana dururken Emirhan ve Aykut hemen onların yanındaydı. Elinde kocaman buketle dikilen Cenk ise olayın şaşkınlığıyla el ele tutuşan çifte bakmakla meşgüldü.

"Leyla." diye seslendiğinde sanki karşısındaki kadından emin olmak ister gibiydi. "Bu adam da kim?"

Leyla Gökhan'a bakıp dudaklarını büzdü. Düştüğü durumun onu üzdüğü açıktı.

"Sevgilim."

Hayrete düşen adam elindeki çiçeği düşürdüğünde onun içinde bir nebze olsun üzülmüştüm. Yine de isteme merasiminde olmayan bir kızla söz kesmesini anlayamıyordum.

"Bu da ne demek oluyor? Sen benimle sözlendin."

Bundan sonrasında Gökhan girdi araya.

"Ne zaman sözlendi lan? Leyla'yı gördün mü? Sana tek bir söz verdi mi?"

Leyla Gökhan'ın elini sıkı sıkı tutarken Cenk gayet beyefendi bir tarza sahipti.

"Siz karışmayın beyefendi. Ben sözlümle konuşmak istiyorum."

Gökhan öne doğru sert bir adım attığında sesi de yüksek volümde seyrediyordu.

"Bak hala sözlüm diyor. Ne sözlüsü lan, ne sözlüsü?"

Emirhan Gökhan'a yaklaşarak omuzuna dokundu.

"Abi sakin."

Cenk hala aynı sakinlik ve usluba devam ederken hayretle dinliyordum.

"Biz hanımefendi ile usulüne uygun söz yaptık. Haddinizi bilseniz iyi olacak." Cenk cebinden çıkardığı kutuyu Leyla'ya uzattı. "Sana yüzüğünü getirdim sevgilim."

Leyla ağzını açamadan Gökhan öfkeyle öne atıldığında film koptu.

"Kime sevgilim diyorsun lan sen?"

Cenk'in yakasını kavradığı gibi Leyla koluna sarılırken hepimiz araya girdik.

"Gökhan yapma." diyen Leyla'nın sesini Cenk bastırdı.

"Bu nasıl bir kabalık? Siz kim oluyorsunuz?"

Gökhan yumruğunu havaya kaldırdığında Yağız indirmeden yakalarken Emirhan belinden tuttuğu adamı geri çekmeye çalışıyordu. Aykut da Cenk'i geriye çektiğinde araya yeniden mesafe girdi.

"Ulan elimde kalacak haberi yok."

Gökhan öfkeyle gürlemeye devam ederken Cenk bozulan üstünü başını düzeltmekle meşgüldü. Kravatını da düzelttiğinde başını kaldırdı.

"Sizi şikayet edeceğim. Bu yaptığınız suç. Artık sözlümü zorla yanınızda tuttuğunuzu düşünüyorum." Leyla'ya bakarak devam etti. "Canım seni bu adamın elinden kurtaracağım, merak etme. Annen acilen buraya gelmem gerektiğini söylediğinde haklıymış demek ki."

Olayları şaşkınlıkla izlerken gülmemek için de zor tutuyordum kendimi. Leyla Gökhan'ı sakinleştirmek için çabalarken bir yandan da Cenk'e durumu anlatmaya çalışıyordu.

"Bak, bu sözü ben istemedim. Benim bir sevgilim var ve onunla çok mutluyum. Lütfen git buradan. Annemin söyledikleri yalan. Bensiz yaptığınız sözün benim nazarımda bir geçerliliği yok."

Cenk duyduklarına inanamıyor gibi öne doğru bir adım atarak parmağındaki yüzüğü gösterdi.

"Biz bu yüzüğü sizin evde taktık. Annen senin işinden dolayı çok yoğun olduğun için gelemediğini ama bu sözü çok istediğini hatta fotoğrafımı gördüğünde bayıldığını söyledi."

Leyla'nın duyduklarıyla gözleri kocaman açılırken ellerini panikle iki yana salladı.

"Ben anneme istemediğimi, hayatımda başka biri olduğunu söyledim."

Biraz önce sakin olan adam kandırılmış olmanın farkına varırken elinde tuttuğu kutuyu öfkeyle öne doğru salladı.

"Ben bu yüzüğü boşuna mı getirdim? Ne kadar masraf yaptım biliyor musun?"

"Ben takacağım sana o yüzüğü." diyen Gökhan belindeki silahı çıkarttığı anda Cenk elindeki kutuyu düşürürken yutkunarak geriye doğru bir adım attı.

"Silah mı o?" Yüksek sesi hepimizin ona bakmasını sağladığında bu sefer daha yüksek sesle bağırdı. "Birisi engel olsun, polis çağırın, can güvenliğim yok.

Hepimiz Gökhan'ın böyle bir şey yapmayacağını bildiğimizden rahat davranırken aynı korku Leyla'da da vardı.

"Gökhan yapmayacaksın değil mi?"

Elinde silah kaşları havada Leyla ve Cenk'e bakan Gökhan açıklama yapmak için öne doğru bir adım atmıştı ki Cenk aynı şekilde geriledi.

"Öldürecek beni, kurtarın..."

Biz ne olduğunu anlayamadan yere yığılan adama şaşkınlıkla bakarken Gökhan hayretle mırıldandı.

"Üzerimden silahı alın, bir kaza çıkmasın diyecektim."

Emirhan bu durum karşısında kahkaha atarak yerde kalan adamı gösterdi.

"Bir korkutarak adam bayıltmamıştın, sonunda onu da becerdin."

Emirhan'ın sözleri hepimizi kahkahaya boğarken Leyla aramızda en hüzünlü duran kişiydi.

"Ne yapacağız şimdi?"

En mantıklı fikir tabii ki sevdiğime aitti.

"Yatırın koltuğa, biz yemek yiyene kadar uyanır."

Gökhan ise homurdanma kısmına geçmişti.

"Ulan ağız tadıyla adam bile dövemiyoruz."

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum

Bir sonraki bölüme zaman atlaması yaşayacağız ve düğünümüz var. Halay çekmeye hazır olun.

♀

Bu bölüm geleceğe dair bolca spoiler içeriyordu. Yakalayanlar var mı?

'a dokunalım lütfen!!!

İnstagram:soylumery

Sağlıcakla kalın ✷

58. Eline Yakışmış

Se-lammm... 😍
Bu bölümü dnzbnkr 'e ithaf ediyorum. Desteğin için teşekkür ederim.

Nasıl mutlu nasıl enerjiğim
Sebebini bilmiyorum ama olsun. 😂
Şimdi ben bölümü yazdım ama istediğim kısma bir türlü geçemedim. 😂 ***Yazıyorum yazıyorum bitmiyor.*** ♀ ♀
Baktım olmayacak sizi daha fazla bekletmeyeyim dedim.
Satır arası yorumlara düşüncelerinizi yazın mutlaka.
Keyifli okumalar...

1 hafta sonra...

Kadın olmak pozitif bir ayrıcalıkken bunu negatife çeviren toplumsal zihniyet ne yazık ki hala çoğunlukta. Hayatta en çok istediğim babamın izinde yürürken takabileceğim bordo bereye sahip olduğumda bile ilk engelim kadın olmaktı.

Babam her zaman zoru başarmak bizim işimiz derdi. Ben de madem babam gibi olacağım o zaman zoru başarmam gerekir diye düşündüm hep. İlk önce kadın olarak sınıflandırılmaktan çok insan olarak görülmek için çabaladım. Benim için en zoru bu oldu.

Yaradılışımız gereği narin bir vasfa sahiptik ancak bazı şeyler eğitilebilirdi. Bunu göstermem zaman aldı. Önüme koyulan tabuları bir bir yıkarken koca bir kapı açtım kendime. Azmettim ve başardım. Koca bir mesleğim oldu elimde. Hem de çocukluktan beri hayalim olan meslek.

Hayat karşıma Yağız'ı çıkardığında emeklerim heba oluyor gibi hissettim. Kazandığım zaferin tadını çıkaramadan yeni bir savaşın içinde buldum kendimi. Sonra anladım ki savaşın içindeki ben değil de oymuş. Kendi savaşının içine beni de çekmiş.

Şimdi hala zaferini kazanamamış bir adamın yanındayım. Onun kara gözlerindeki hırsı, tatmadığı zaferin tutkusunu görebiliyorum. Çünkü artık en çok bana şeffaf, en çok bana gerçekçi.

Ellerim başımın iki yanında, dirseklerim dışa doğru açık, yere uzanmış halde mekik çekerken Yağız büktüğüm bacaklarımı bilekten kavramış beni motive etmekle meşguldü.

"Çok iyi gidiyorsun, devam et."

Yatıp tekrar kalktığımda öyle durabilmek için kollarımı bacaklarıma doladım.

"Yetmedi mi işkencelerin?"

Ter içinde kalmış asker yeşili tişörtüm, enseden toplamama rağmen dağılan saçlarım, ve sık sık kesilen nefesim onda küçük bir tebessüm uyandırmıştı. Olduğu yerde doğrularak şakağıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Yetmedi. Sonra benim karın kaslarımı kıskanıyorsun."

Kendimi olduğum yere bırakırken sırt üstü uzandım. Ellerimle olduğu yerden firar eden saçlarımı geriye doğru sıvazladım.

"Benim karın kaslarım seninkinden daha fazla."

Elimi terden ıslanan tişörtüme götürdüğümde sıyırarak göstermek için karnımı açtım. Yağız biraz ilerimizde bizim gibi çalışan Emirhan ve Aykut'a bakıp hemen tişörtümü aşağı çekti.

"Ört şunu."

Dudağımın kenarı kıvrıldı. Huysuz sesi kıskançlığındandı. Kaşlarımı aynı anda havaya kaldırıp indirdim.

"Ne oldu?"

Sertleşen yüz ifadesiyle beraber kaşlarını çattı. Huysuz halinden bir şey eksiltmiyordu. Anlaşılan evlenince bile sevimsiz olarak kalacaktı.

"Kaşınıyorsun yine."

Onu umursamadan yeniden mekik çekmeye başladığımda hararetli adımlarla içeriye Gökhan girdi. Yanımıza geldiğinde elindeki telefonu zar zor cebine sıkıştırdı. Sağa sola gidip gelmeye başladı. Burnundan soluduğu her halinden belli, düşünceli hali ise merak uyandırıcıydı. Hepimizin dikkatini çeken tavrı sayesinde yaptığımız işi bırakıp onu seyre dalmıştık.

"Hayırdır Kara."

Gökhan sanki Yağız'ın sormasını bekliyor gibi duraksayıp bize doğru döndü.

"Bitmiyor abi, bitmiyor benim sınavım."

Yine ne olduğunu merak ederken telefonum çalmaya başladı. Yağız ayağa kalkarak beni de elimden tuttuğu gibi çektiğinde hemen cebimden

telefonumu çıkarttım. Leyla arıyordu. Telefon ekranını onlara doğru çevirdim ve üzerindeki yazıyı sesli söyledim.

"Süslü arıyor."

Leyla'yı bu şekilde kaydetmiştim telefonuma. Tam bir süslüydü. Telefonu kulağıma götürdüm.

"Efendim canım."

Benim sakin sesime karşılık Leyla telaşlı bir sesle başladı konuşmaya.

"Bahar... Bizimkiler buraya geliyor, senin için sorun olur mu?"

Gökhan'la bakışlarımız kesişirken şimdi onun derdini anlamıştım.

"Kim sizinkiler?"

Leyla iç çekerek bir çırpıda söyledi.

"İkizim Ömer Asaf, eşi Asya ve yeğenim."

Kaşlarım havalandığında Leyla'nın onlardan bahsettiği anı hatırladım. Açıkçası mükemmel olarak gördüğü kardeşini fazlasıyla merak ediyordum.

"Gelsinler canım. Bir sorun mu var?"

Leyla demek istediğimi anlamıştı gibi boğazını temizledi. Açıkçası ben de az çok ne olduğunu anlamıştım.

"Yok da... sadece Ömer Asaf olanları öğrenmiş ve Gökhan için geliyor."

Ekibin hepsi etrafımı çevirmiş beni dinlerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Şimdi bende düşünceli bir ifadeye büründüm.

"Hım... Ne zaman gelirler peki?"

"Bir saate gelirler. Bende çıkıyorum şimdi."

"Tamam canım. Akşam görüşürüz."

Telefonu kapattığımda dudaklarım kıvrıldı. Herkes durumu anlamaya çalışırken Gökhan'a doğru yaklaşıp omzuna vurdum.

"Hadi yine iyisin. Hızlıca girdin aileye."

Suratı buruşan adam halinden hiç hoşnut değildi.

"Bu iş benim kontrolümden çıktı. Bu adam da bana Cenk falan derse tutmam kendimi."

Bense bunun aksini düşünüyordum.

"Leyla ikizinden övgüyle bahsediyordu. Sorun olacağını sanmam."

Yağız bundan hoşlanmamış gibi beni kendine çekti.

"Evli mi bu herif?"

Cevabı bilsemde sessizliğimi korurken Gökhan aydınlattı.

"Evli, bir de oğlu var."

Yağız az da olsa rahatlamış gibiydi ama bu çok azdı.

"Akşam ben de geleceğim."

☀☀☀

Kapının önüne geldiğimizde arkamdaki iki adama baktım. İkisede suratsız ve huysuz bir halde beklerken cebimde anahtarımı aramaya başladım. Yağız ben bulamadan zile bastı. Göz göze geldiğimizde burnuma vurdu.

"Zaman tanı."

Gözlerimi devirerek önüme döndüğümde homurdanmadan edemedim.

"Çok biliyorsun."

Aslında doğruydu, çok biliyordu ve ben muhtemelen bu adama bu yüzden aşıktım. Aslında çok da seviyordu. Ben onun beni sevmesine de aşıktım. İçimdeki kıpırtıya engel olamadan eline uzandım. Bunu anlamış gibi parmaklarımızı birbirine kenetledi. Bakışlarımız yeniden kesiştiği sırada kapı açıldı.

"Hoş geldiniz."

Sıcacık ama bir o kadar da tedirgin sesiyle bizi karşılayan Leyla yine siyah mini eteği altına giydiği siyah çorabı ve üzerine nasıl uydurduğunu bilemediğim tişörtüyle güzel görünüyordu. İçeriye girdiğimde Yağız da peşimden girdi. Başımı yana çevirince Leyla, Gökhan giremeden ona yaklaşıp yanağımdan öptü.

"Geldiğin için teşekkür ederim."

Yüzümde küçük bir tebessüm belirdi. Leyla gerçekten de çok aşıktı. Gökhan Leyla'yı kendine çekerek alnından öptü.

"Sen iste her türlü gelirim."

Gökhan da içeri girdiğinde hep birlikte salona geçtik. Bizim girişimizle ayağa kalkan adamda kaldı bakışlarım. Uzun boylu, kalıplı biriydi. Leyla ile arasındaki benzerliği çözmeye çalışıyordum ama tek ortak yanları saç ve ten rengiydi sanırım. Ancak adamda dikkatimi çeken bir nokta vardı ki o da ilgi çekmeyecek gibi değildi. Alnına düşen saçlarının aşağısında beliren siyah kaşlarına değen kirpikleri çok uzundu. Sarışın bir kadın olarak bu kadar belirgin ve siyah kirpikleri ancak rimelle elde edebilirdim. O kadar ki muazzam duruyordu. Kirli sakallarına karşın altında kot pantolonu, üzerinde spor gömleği ve ceketiyle yaşına yakışır bir görüntüsü vardı.

Hemen onun arkasında duran kadın ise kucağındaki saçlarını çekiştiren ufaklığı oyalamaya çalışırken bir yandan da bizi kesmekle meşgüldü. Leyla'nın yengesi de güzel bir kadındı. Kucağındaki bebeğe inat fiziği gayet düzgün, yüzünde oğluna her baktığında beliren keyifli gülücükler vardı. Saçları uzun, yarım toplayarak sadece yüzüne dökülmesini engellemişti.

Üzerinde ela gözlerini ortaya çıkaran ince trikodan yeşil bir elbise vardı ki hafif göğüs dekoltesiyle ve boynundaki kar taneli kolyesiyle fazla hoş duruyordu.

Bizim önümüze geçen Leyla ilk ben ve Yağız'ı tanıştırırken zaman kazanmak ister gibiydi.

"Ev arkadaşım Bahar. Kendisi üsteğmen." Bana tebessüm eden adamla aynı şekilde tebessüm ettim. "Ve nişanlısı Yağız üsteğmen." Yağız'a da aynı samimiyetle bakarken Leyla asıl tanıtması gereken kişiye geçti. Nasıl tanıtacağını bilememiş gibi biraz daha debelendi ve tek diyebildiği "Üsteğmen Gökhan." oldu.

İki adamın da kendisine dönen bakışlarıyla giderek kızaran yanakları belirgin bir hal alırken Gökhan elini uzattı.

"Ben Leyla'nın sevgilisi üsteğmen Gökhan Görgün."

Cesurca bir giriş yaptığında uzattığı eli boşlukta süzülüyordu. Tam elini sıkmayacağını düşünüyordum ki karşılık buldu.

"Ben de Leyla'nın ikizi Ömer Asaf Keskin."

Birbirinin ellerini bırakmayan adamlar uzun uzun restleştikleri çok açıktı. Bu durum uzayıp gideceği sırada Leyla'nın yengesi duruma müdahale etti.

"Leyla, beni de tanıştırmayacak mısın?"

İşareti alan kaküllü hemen öne doğru atılarak Gökhan'a yengesini işaret etti.

"İşte benim biricik yengem Asya ve minnoş yeğenim Ali Asaf."

Yüzündeki sıcacık gülümseme ile elini Gökhan'a uzatan kadın belli ki yapıcı ve sevecen biriydi.

"Merhaba."

Gökhan sonunda kadının elini kavradı.

"Tanıştığıma memnun oldum."

Yağız ve Ömer Asaf da el sıkışıp koltuklara otururken Asya bana yaklaşarak sarılınca bir an tepki veremedim. Aramızda kalan ufaklıkla çabucak kendimi toparlarken selamlaşarak koltukları işaret ettim.

"Hoş geldiniz, oturun hadi."

Oturmak yerine şirince gülümsedi.

"Siz gelene kadar yemek yaptık. Birlikte hazırlayalım."

Kaşlarım havada Leyla'ya döndüğümde açıkçası beklemiyordum.

"Bu ne hamaratlık?"

Leyla yengesini işaret ederken onu çok sevdiğini her seferinde belli ediyordu.

"Asya'nın hamaratlığı o. Yoksa benden çıkmazdı."

Kucağındaki oğlunu öpen kadına baktığımda kocasına dönmeden mırıldandı.

"Birlikte hazırlayalım." Oğlunu kocasına verdi. "Canım biz masayı hazırlayacağız."

Oğlunu kucağına alan adam karısı kendisinden kopmadan elini yakalayıp öptü. Sessiz de bir tebessüm sunduğunda ikisinin birbirlerine olan ilgisi güzel duruyordu.

Mutfağa girer girmez Asya Leyla'yı omuzlarından yakaladığı gibi gözlerini kocaman açarak kızı sarsmaya başladı. "Leyla, bu içerideki de ne?"

Ne yaşadığını bilemediğim kadına karşın Leyla sırıtmakla meşguldü. "Çok yakışıklı değil mi?"

Birbirlerinin dilini anlamakta güçlük çekmeyen kadınlar gayet iyi gidiyordu.

"Evet, anlattığından daha da iyi." İki kadın saçma bir şekilde birbirine kıkırdarken sadece onları izliyordum fakat bir anda atmosfer değişirken Asya'nın gözleri doldu. "İnşallah kalbi de güzeldir ve seni hiç üzmez."

Benim anlamadığım şekilde Leyla'nın da gözleri doldu. İki kadın buruk tebessümle bakıyordu şimdi.

"Kalbi de çok güzel. Ben güveniyorum ona Asya."

Görümcesinin elini sıkı sıkı tutan kadının bakışları da içtenliğini belli ediyordu. "Umarım çok mutlu olursun. İnan bana mutlu olmanı çok istiyorum."

İki kadının aynı anda gözleri dolduğunda atmosfer yine aynı hızla değişti. Nasıl bu kadar duygu karmaşası içine girdiklerini anlamaya çalışırken birbirlerine sarıldılar. Birbirlerine destek verir gibiydiler. Açıkçası hem biraz imrenmiş hem de fazla bulmuştum.

Bu kadar duygusal samimiyetlere pek alışık değildim. Yani kız arkadaş olarak. Küçüklüğümden beri kocaman, sevgi dolu bir ailenin içine düşmüş olsam da hep asker gibi yetiştim. Bundan şikayetçi değildim çünkü bunu hep ben istedim. Annemin şefkati ve bana olan sevgisi kusursuzdu ama ben hep babam gibi olmuştum. Alparslan bile daha annem gibiydi mesela. Bense hep erkek ortamının içinde oldum. Silahları hep merak ettim. Duygularımla değil de mantığımı öne çıkarttım. Babam gibi rahat oldum, korkusuz ve akıllı.

Belkide babamı kısıtlı görmek beni bu hale getirdi çünkü ona ayrı hayrandım. Belkide annem yüzündendi; o da hep babama hayrandı. Babamın eve gelişi her zaman çoşkuyla karşılandı. Akın amcam her zaman heybetli bir görüntüye sahipti. Giray amcam sıcaktı ama çok akıllı bir adamdı. Sadece uyumsuzdu biraz, düzeni pek sevmezdi. Babamsa hep otoriterdi.

Tüm bunlarla beraber erkek çoğunluğu bizim ailenin kaderi benim de şanssızlığım oldu. Ailenin ilk üyesi olarak kız olmam benden sonrakilerin hep erkek olması bana erkek arkadaşlarla iyi anlaşabilmeyi öğretti. Bu yetmez gibi askeri lise ve üniversitede sayılı kadınla çoğu zaman bir araya gelemiyor olmak ve nereye baksan erkek görmek bana pek bir seçenek bırakmadı.

Şimdi ise bana samimi kız arkadaşlıklar kuramıyor olmam hem üzücü hem de önemsiz geliyor. Yine de karşımda gördüğüm kadınlar bu duruma özenmemi sağladı. Fakat uzun sürmedi.

"Çok tatlısınız ama yemek kısmına geçsek mi?"

İki kadında başını bana çevirdiğinde normal bir tavırla onlara bakıyordum. Yani bence normaldi ancak Leyla bana doğru sırıtarak adımladı. Sıkıca kollarını boynuma doladığında çok alışık olmadığım bir duyguya kapı araladı.

"Kıskandın mı sen? Seni de çok seviyorum."

Onu üzerimden iterken inkar etmekte zorlanmadım.

"Yoo. Daha neler?"

Yanağıma sulu bir öpücük bıraktı.

"Öyle olsun."

☀☀☀

Hep birlikte yemek masasına oturduğumuzda sessiz bir ortam dışında alışık olmadığımız bir ses vardı. Annesinin kucağında masadaki her şeye atılan ufaklığın çıkardığı sesler, annesinin onu avutma çabaları çok uzun ama çoook uzun zamandır şahit olmadığım şeylerdi.

"Güzelim biraz da bana ver oğlumu, sen yemeğini ye."

Karısı konusunda fazlasıyla düşünceli görünen adam bebeği aldığında karısı da ondan farksız değildi.

"Ama sen yemedin ki daha."

Babasına heyecanla atılan ufaklığı kucağına alan adam hiç de şikayetçi gibi görünmüyordu.

"Biz oğlumla beraber yeriz."

Babasının kucağına tırmanarak sakallarını tutmaya çalışan ufaklıksa hepimizin bir yandan da onu izlemesine sebep oluyordu.

"Ba... ba ba... baba..."

Ufak ufak ağzından dökülen kelimelerle yüzümde bir tebessüm oluştu. Belliki babasını çok seviyordu. Asya'nın dolan gözleri dikkatimi çektiğinde bu kadının fazla sulu göz olduğuna karar verdim. Ömer Asaf ise oğlunun mırıltılarına karşın sıkıca göğsüne bastırıp başından öptü.

"Oğlum... ne istiyorsun söyle bana."

Başımı yana çevirdiğimde Yağız'ın baba oğula olan hayran bakışlarını fark ettim. Dudağının kenarındaki küçük tebessümle izliyordu onları. Aklında olan kendi babası mı yoksa babalık mı bilemedim ama o an kafasından ne geçiyorsa bilmek isterdim. Sanki beni duymuş gibi başını bana çevirdiğinde elimi kavradı. Yüzündeki tebessüm biraz daha büyürken anlamıştım; bizi hayal ediyordu...

Yemeğin sonuna geldiğimizde bir koku yayıldı ortama. Herkes birbirine bakarken iki kişinin bakışları sadece bir ufaklığın üzerindeydi. Suçlu olan suçunu biliyor gibi sessizliğe bürünürken Ömer Asaf oğlunu dikkatle karısına uzattı.

"Asya, Ali Asaf'a bir bak istersen güzelim."

Hemen ayağa kalkan kadın biraz çekingendi.

"Ben şimdi hallederim."

Leyla da ayaklanarak gülümsedi.

"Benim odama gidelim."

Asya ve Leyla gittiğinde karşımızda oturan adam bunu bekliyor gibi olduğu yerde dik bir konum aldı. Elleri masanın üzerinde yüzü ifadesiz ve ciddi duruyordu.

"Kardeşimle ilgili ne düşündüğünü merak ediyorum."

Açık sözlü oluşunu ve konuya aniden girişini sevmiştim. Dürüstçe dile getirmişti kafasındakini. Gökhan ise çoktan yemeğini bitirmiş masada sadece var olmak için beklerken sıranın kendisine geldiğini anlamıştı. Aynı şekilde yerinde dik bir konum aldığında karşısındaki adamın gözlerinin içine baktı.

"Leyla benim için kıymetli. Onunla güzel bir yolda ilerlemeye çalışıyoruz. Tabii siz izin verirseniz."

Gökhan'ın son sözleri imalı bir tavra sahipti. Ömer Asaf bunu anlamakta gecikmedi.

"Konu Cenk'se..."

Gökhan öfkeyle parmağını havaya kaldırdı. Kara gözleri bir anda alevlenmişti.

"Konu o korkak herif olamaz." dedi hışımla. Kaşları havada arkasına yaslanan adam başını hafif eğerek devam etmesini istedi. Gökhan da duracağa benzemiyordu. "Konu sizin kardeşinize habersizce, istemediği halde söz kesmeniz. Delikanlılığa sığıyor mu?"

Karşımızdaki adamın bir anda yüzü solarken ifadesi değişti. Kollarını göğsünde birleştirdiğinde soğukkanlı olmaya çalıştığı belliydi.

"Öncelikle kelimelerini özenle seçsen iyi olur çünkü o korkak herif gibi olmadığımı kanıtlamak zorunda kalırım. Diğer konuya gelirselte bazı sebeplerden dolayı uzun zamandır ailemle iletişim halinde değilim ve bu durumdan sonradan haberdar oldum. Cenk kapıma kadar gelip anlattığında öğrendim her şeyi. Kendisini silahla tehdit etmişsin." dedi suçlar gibi. Eli çenesine gittiğinde sesi imalı bir hal aldı. "Aslında bu durum iyi de oldu. Kardeşimin sakladığı küçük sırrı da öğrenmiş olduk. Yine de bir daha kardeşim böyle bir duruma düşmeyecek. "

Aklıma Cenk'in bayıldığı gün gelirken ortamın tüm ciddiyetine rağmen gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Biz yemek yerken kendine gelen adamın korkuyla kaçıp gidişi görülmeye değerdi. Yüzüğünü apartopar alışı, Leyla'ya istemiyorum seni, benden uzak dur deyişi trajikomik olmuştu.

"İyi olur." dedi Gökhan imalı bir tavırla. "Leyla bir kez daha üzülsün istemiyorum."

Ömer Asaf öne doğru eğilerek çaprazında duran adama biraz daha yaklaştı.

"Sen!" dedi sert bir ses tonuyla. "Sen kim oluyorsun?"

Bu konuşmanın nereye gideceğini merak ederken Leyla girdi içeriye. İkili bakışlarını birbirinden ayırmazken Leyla ortamdaki gerginliği fark etmişti. Kardeşiyle Gökhan'ın arasına geçtiğinde Ömer Asaf'ın omzuna dokundu.

"Bir şey mi oldu?"

Hemen arkasından giren kadın oğluyla birlikte yeniden kocasının yanına geçti. Ömer Asaf arkasına yaslanarak yeniden kollarımı göğsünde bağladı.

"Bir soru sordum ama cevabı gelmedi. Bende bekliyorum öyle."

Leyla başını Gökhan'a çevirdiğinde ise Kara burnundan soluyordu. Yine de dişlerini sıkarak, kasılan çenesiyle tane tane ifade etti.

"Anlaşılan o ki resmi bir tanışma istiyorsunuz. Ben üsteğmen Gökhan Görgün. Yirmi yedi yaşındayım. Özel kuvvetlerde hizmet veriyorum. Kardeşinize ne bir yanlışım olur ne de ters bir hareketim. Benim niyetim vakit geçirmek değil, kimseyi oyalamak da değil. Ben sadece karım olacak kadını tanımaya çalışıyorum."

Gökhan'ın cesur sözleriyle dudaklarım kıvrılırken Leyla kocaman açtığı gözlerle karşısındaki adama bakıyordu.

"Gökhan..."

Şaşkınlıkla mırıldandığında göz göze geldiler. Gökhan sadece küçük bir tebessüm sundu. Ömer Asaf o an ayağa kalktığında tıpkı onun gibi Gökhan da ayaklandı. Bu tavrı Yağız ve beni de harekete geçirdiğinde beklediğimizin aksine Ömer Asaf karşısındaki adama elini uzattı.

"Dürüst adamları severim. Kardeşimin kıymet verdiği insan bizim için de değerlidir." Gökhan rahatlamış olacak ki kasılan omuzları gevşediğinde kendisine uzana eli kavradı ancak Ömer Asaf bir anda yüzündeki tebessümü silip attı. "Lakin! Kardeşimin kimsesiz olmadığını ve tek bir yanlışını kolluyor olacağımı da bilsen iyi edersin."

"Tereddüdünüz olmasın." diyen Gökhan'la Ömer Asaf yine de temkinliydi.

"Sen yine de kardeşimi üzmemeye çalış. Yoksa kim olduğunun bir değeri kalmaz."

Leyla bu anı duygu dolu halde izlerken ayrılan ellerle kardeşine sarıldı.

"İyi ki varsın."

Leyla'nın sırtını sıvazlayan adamın sevgisini ben bile hissetmiştim.

"Ben her zaman yanındayım."

Kardeşinden ayrılan Leyla bir anda Gökhan'a sarıldığında ise bakışları Ömer Asaf'ta olan adamın dudaklarına ukala bir gülümseme yerleşti. Sevdiği kadına memnuniyetle karşılık verdi ama bu durum Ömer Asaf'ın pek hoşuna gitmemiş olacak ki boğazını temizledi.

"O kadar da değil."

Leyla apar topar geri çekilirken Asya gülerek kocasının elini tuttu.

"Rahat bırak canım."

Hep birlikte masayı topladığımızda mutfakta kahve yapan Leyla'ya eşlik ediyordum. İçeride koyu bir muhabbete bürünen erkekler birbirlerini sevmişe benziyordu. Ömer Asaf'ın askerlik anılarına ve silah muhabbetlerine geçtiklerinde onları her ne kadar alanım konuşmalar olsada

terk etme kararı aldım. Çünkü erkek muhabbeti her zaman aynıydı ve bir süre sonra beni sıkmaya başlıyordu.

Leyla kahveleri fincanlara doldururken Asya oğluyla mutfağa girdi. Elindeki ufaklıkla ikimize de baktığında bana yöneldi.

"Ömer Asaf koyu sohbette. Benim için Ali Asaf'a biraz bakar mısın? Lavaboya girmem gerekiyor ve bırakamıyorum."

Ben daha cevap veremeden kucağıma bırakılan bebeği nasıl tutacağımı bilemedim.

"Şey... tabii..."

Asya çoktan yanımızdan ayrıldığında Leyla kıkırdadı.

"Eline de yakıştı benim paşam."

Kucağımda mırıldanan ufaklık için hala tutabileceğim uygun bir pozisyon ararken suratım asılmıştı bile.

"Benim pek bebeklerle aram yok."

Leyla eline aldığı tepsiyle bana doğru yaklaşarak eğilip yeğenini öptü.

"Mis kokulum, halasının balı."

Leyla'nın sevgi gösterisine ağzında yeni çıkan dişleriyle ve akan salyalarıyla sırıtarak karşılık veren Ali Asaf aslında ilgi çekici sayılırdı. Leyla olduğu yerde doğrulurken gülümsedi.

"İyi gidiyorsun."

Gözlerimi devirsem de o beni umursamadan mutfaktan çıktı. Ufaklıkla baş başa kaldığımda saçlarıma uzandı. Yakaladığı tutamı ilgiyle çekiştirdiği sırada kaşlarımı çattım.

"Hey! Acıtıyor."

Renkli gözlerim dikkatini çekmiş olacak ki bu sefer de parmağını gözüme sokmaya çalıştığında başımı geriye attım.

"Niyetin ne ufaklık? O gözler bana lazım."

Kıkırdayarak tekrar saçlarımı yakaladı ve ağzına götürmeye çalıştığında gözlerimi bir kez daha devirdim.

"Çok iyi gidiyorsun, devam et."

Kollarım arasındaki ufaklıktan saçımı kurtarmaya çalışırken bir anda içeriye Yağız girdi.

"Güzelim, beni çağırmış..."

Bakışları ben ve kucağımdaki ufaklıkta takılı kaldığında sözlerini tamamlayamadı. Ben onu anlamıştım.

"Ben mi çağırmışım?" demekten alamadım kendimi. Yani çağırsam haberim olurdu.

Bana doğru adımlarken gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmadan baş parmağıyla arkasını işaret etti.

"Leyla dedi." Yanaklarımı şişirerek serbest bıraktım. Leyla'nın küçük oyunu bayağı başarılı gidiyordu. Yağız'ı bilerek gönderdiğini anlamamak için aptal olmak gerekirdi. "Nasıl gidiyor?"

Büyük bir cırıltıyla saçımı tekrar yemeye çalışan ufaklığı göstererek yapay bir gülümseme sundum.

"Saçımı makarna sanıp yemeye çalışması dışında iyi gibiyiz."

Dibime kadar geldiğinde Ali Asaf'ın başını okşadı. Kıvrılan dudakları söylediklerimin komik gelmesinden sebep olabilirdi. Yoksa başka bir mana çıkaramamıştım ben.

"Eline yakışmış." Göz göze geldiğimizde cevap veremedim. Zor da olsa yutkundum. Bakışlarımı kaçırmak istedim ama yapamadım. O ise ısrarla devam etti. "İleride biz de böyle..."

O kadar içten güzel konuşuyordu ki onu bölmek istemezdim ama bu cümlenin yarım kalması gerektiğini düşünüyordum.

"Büyük bir sorumluluk değil mi? Benim alabileceğimden çok daha fazla." Sanki sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi tavırla elimdeki ufaklığı Yağız'a uzattım. "Biraz da sen bakmak ister misin?"

Yüzüne düşünceli bir ifade çöktüğünde bakışları üzerimde gezindi. Hemen ardından ufaklığı bulurken sert mizacı yerini yumuşak bakışlara bıraktı.

"Gel bakalım yakışıklı." Kucağına aldığında onu ilgiyle izliyordum. Sanki yıllardır bir bebekle yaşıyor gibi rahattı. Sol koluna alarak sevmeye başladığında gördüğüm görüntü hem benzersiz hem de imrendiriciydi. İster istemez onu bir baba olarak hayal etmeden yapamadım. Kucağında oğlunu seven bir baba. Benim aksime ne kadar da hazırdı bu duruma. Bense bir o kadar uzak...

"Bebeklerle aran yok gibi." dediğinde bir yandan kucağındakini seviyor bir yandan da alttan bakışlarıyla tepkimi ölçmeye çalışıyordu.

"Yok." dedim dürüstçe. "Pek benlik değil." Uzun zamandır bir bebekle ilgilenmemiştim ve mesleğimden sebep uzunca bir süre de ilgilenmeyi düşünmüyordum. Bordo bereliydim ben. Anne olup çocuk doğurmak benim için mantıklı değildi.

"Düşünmüyorsun yani." dedi ısrarla.

Omuz silktim. "Düşünmüyorum."

Usul usul başını salladı ancak suratı daha da ifadesiz bir hal almıştı. Dudakları iki yandan kıvrılsa da yapay bir tebessümden ibaretti. "Anladım." dedi mırıldanır gibi. Kaşlarını kaldırarak kucağındaki miniği işaret etti. "Babasına versek iyi olacak."

Yanımdan uzaklaşırken sessiz sedasız arkasından baktım. Ellerimle tezgahı iki yandan kavrayıp gözlerimi kapattım. Sanki kırılmış gibiydi. Ya da söylediklerim hoşuna gitmemişti. Sonuç olarak bir şeyde ters düşmüşe benziyorduk. Yine de beni anlayacağını düşünüyordum.

☀☀☀

Oturduğumuz koltuklarda sohbetle geçen saatlerin ardından Yağız yanımdaki yerinden ayağa kalktı. "Bize müsaade, kalksak iyi olur artık."

Hepimiz Yağız'ın tepkisiyle ayaklanırken Ömer Asaf kadınların üzerinde göz gezdirip Yağız'da sabit kaldı.

"Evinizde bana da yer var mı? Hanımlar beraber kalsa daha iyi olur."

Yağız duyduklarından memnun başını eğdi.

"Yer çok."

Gülerek söylediği kelimelerle Ömer Asaf karısının alnından öptü.

"Oğlumu göreyim önce, sonra giderim."

Leyla'nın odasında uyuyan Ali Asaf'ın yanına giderlerken Yağız kapıya yöneldi. Peşine takıldığımda Leyla ile Gökhan'ı salonda yalnız bırakmıştık. Yağız kapıyı açıp ayakkabılarını giyerken bir elim kapı pervazında onu izliyordum.

"Yağız." dediğimde göz göze geldik. Hala durgundu. Neşesini kaybetmişti sanki. "Seni kırdım mı?"

Aynı düşüncede olmayışımız onu kırar mıydı bilmiyorum ama içim bir türlü rahat etmiyordu. Belkide bana böyle hissettiren onun tavırlarıydı.

Beni kendine çekerek başımdan öptü. "Kıracak bir şey olmadı."

Başımı kaldırıp ısrarla gözlerine baktım. "Öyle gibi değil ama. Sanki beklentini karşılayamamışım gibi."

Yüzünde acı bir tebessüm oluştu. Yine gülmek için gülmüştü. Olmuyordu, yakışmıyordu.

"Ben sadece bunu beklemiyordum. Yani..." Yutkunduğunda devam edemedi. Dudakları düz bir çizgi halini alırken bakışlarını kaçırdı. "Bunlar sonraki konular. Biz yuvamızı bir kuralım da."

Başımı yana yatırdığımda bir süre daha Yağız'ın yüzünü inceledim. Şu an sonuçsuz kalacağımızı düşündüğümde uzanarak yanağına küçük bir öpücük bıraktım.

"Seni seviyorum."

Kara gözlerinde zor da olsa parıltılar gördüğümde yanağımı okşadı.

"Seni seviyorum."

✳✳✳

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

Aslında bu bölüm yazmak istediğim şey düğündü ama istiyorum ki düğünle ilgili her şey tek bir bölümde parçalanmadan kalsın. Neyse, hızlıca bir bölüm daha yayımlamaya çalışacağım. Beklemede kalın.

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum.

İnstagram:soylumery

Görüşmek üzere

59. Kırmızı Duvak

Merhaba

Bu bölümü sntunay a ithaf ediyorum. Doğum günün kutlu olsun.

Şahane bir bölümle geldim gözlerimden kalpler çıkıyor 😍😍😍

Görsele Bahar'ın gelinliğini bıraktım ve umarım takılarınızla gelmişsinizdir 😅

İnşallah bölümü çok beğenirsiniz. Bol bol satır arası yorum yaparak bunu belli etmeyi unutmayın.

Keyifli okumalar dilerim.

"Ben kattım sana biraz,
Öyle sevdim seni.
Çünkü sen de bensiz;
O kadar güzel değilsin hani..."

Özdemir Asaf

9 Temmuz...

Kalbe sevgi hükmettiğinde nasıl bir bağlılıksa insan hep daha fazlasını istiyor. Kalp yalnızken kendini anlamsız hissederken eşini bulduğunda atmaktan çok daha fazlasını yaptığını anlıyor. Hayat ise en güzel sevdiklerinle geçiyor. Bunu da ömürleştirmek bize düşüyor.

Yorucu bir güne merhaba demem gerekiyordu ama ben diyemiyordum. Çünkü akşam evdeki yoğun kalabalık, etrafımda duyduğum sesler bir türlü dinmemişti. Şimdi yataktan çıkmak bana çok korkutucu geliyordu.

Saçlarım arasında gezen parmakların verdiği his beni huzura sürüklerken tanıdık koku sıcacıktı. Beni tüm şefkatiyle sarmalayan kadına biraz daha sokulduğumda başımdan öptü.

"Uyanmayı düşünmüyor musun?"

Annemin tatlı sesi kulaklarıma çalındı. Gözlerimi aralamak istemesem de bütün duyularım açıktı.

"Anne... bugün zorlu olacakmış gibi."

Gülüşünü duyamasam da tenime vuran nefesinden anlamıştım.

"Alelacele evleneceğim diye tutturdun, şimdi düğünden mi kaçıyorsun?"

Tek gözümü araladığımda üstten bakışları üzerimde olan kadına baktım.

"Kaçtığım falan yok."

Yeniden saçlarımı sevmeye başladığında içindekileri dökmeye başladı. Bir süredir ısrarla bunu yapmaya devam ediyordu.

"Böyle hiç olmadı Bahar, tutturdun doğum günümde evleneceğim diye. Neye yetişeceğimizi şaşırdık. Bir ay kala biz gün aldık dediniz. Ankara'da çok güzel bir düğün yapabilirdik."

Annem sitemlerine yenileri eklemeden siper aldım.

"Bunu kaç kez konuştuk. Sen Ankara'da, Fatma anne Niğde'de düğün istiyor. İkinizin de düğünle ilgili bitmeyen istekleri var. Hangisini yapalım? Ayrıca Yağız'ı zora sokmak istemediğimi defalarca söyledim."

Daha söyleyeceklerimi bitiremeden annem müdahale etti.

"Tamam da biz hallederdik. Yağız'ın para harcamasına gerek yok ki. Baban..."

Olduğum yerde doğrularak ellerimle yüzümü kapattım.

"Anne! Yağız sence bunu kabul eder mi? Onu az çok tanımış olmalısın. Hem gururu kırılsın istemiyorum, anla beni. Ayrıca hiç öyle devasa bir düğün hayal etmedim. Bana göre bu düğün bile gereksiz. Kınayı bile sizin zorunuzla kabul ettim."

Suratı asılan annem homurdanarak başıma vurdu.

"Sen buna düğün mü diyorsun? Lojmanın salonunda küçük bir nikah! Bu mu düğün?"

Omuz silkerek esnerken bir yandan da açılan ağzımı elimle kapatmaya çalışıyordum.

"Ne yapabilirim? Burada hepinizi toplayıp düğün yapamayız, çok tehlikeli. Hem amaç sadece nikah kıymaktı ki sizin sayenizde yine kalabalık bir düğün oluyor."

Annem sıradan bir durumdan bahseder gibi tavrımla ellerimi kavradı. Bakışları hüzünlü duruyordu.

"Bahar... Gelinliğini bile son dakika diktirdim. Provalara gelmedin. Bu düğün için daha heyecanlı olmalıydın ve daha fazla vakit ayırmalıydın."

Derin bir iç çekerek aynı şekilde annemin elini sıkı sıkı tuttum.

"Provalar için Ankara'ya gelmem gerekiyordu biliyorsun ve ben iki haftadır operasondaydım. Onu da geçtim bunun için iznim de yok. Ben sadece sevdiğim adamla kuracağım yuvanın temellerini atmak istiyorum.

Bu düğün şaşalı olmuyor diye mutsuz ya da isteksiz olduğumu düşünme. Hem düğünden sonra Yağız'la balayına çıkacağız ve izinlerimi o zaman rahat rahat kullanmak istiyorum."

Çenemi kavradığında gözlerimin içine bakıyordu. Emin olmak ister gibi son kez sordu.

"Lütfen bana içinde kalan bir şey varsa söyle. İnsanlar her gün evlenmiyor."

Çenemdeki elini dudaklarıma götürerek öptüm.

"Yok. İnan ki yok. Öyle deli gibi beyaz gelinlik, inanılmaz bir düğün hayal etmedim. Silahım, ben ve sevdiğim adam..." biraz düşünüp ekledim. "Bir de sevdiğim adamın silahı çok mutluyuz." Elini sıkı sıkı tutarken inandırmaya çalışıyordum. "Benim içimden gelmeyen bir şeyi yapmayacağımı biliyorsun anne, ben senin kızınım."

Gözlerinde beliren şefkati tüm benliğimde iliklerime kadar hissediyordum. Yüzündeki tebessüm ise paha biçilemez güzellikte ve gururluydu.

"Yağız umarım ne kadar şanslı olduğunun farkındadır."

Yüzümde koca bir tebessüm oluştu. Bu tebessüm sadece yüzümde de değil, gözlerimin içindeydi. Çünkü ben sevdiğim adamın beni ne kadar çok sevdiğini biliyordum.

"Farkında anne, merak etme." Konudan anında uzaklaşarak etrafıma bakındım. Odada olması gerekenlerin yokluğunu fark etsem de sanki yeni aydınlanıyor gibi etrafı işaret ettim. "Kızlar nerede?"

Annem dişlerini göstererek imalı bir bakış attı. "Sen uyurken hepsi çıktı odadan."

Dudaklarımı büzerek masum bakışlar atmaya çalışırken odanın kapısı tıkladı. İkimizde başımızı o tarafa çevirdik. Az da olsa aralanan kapıyla Alparslan'ın sesi geldi.

"Müsaade var mı?"

Annem onaylamakta gecikmedi.

"Gel oğlum."

İçeriye giren Alparslan çoktan üzerini değiştirmiş, altında bir kot üzerinde ise mavi gömlek vardı. Bekar erkeklerin hepsi Aykut ve Emirhan'ın yanına atılmıştı.

"Hanımlar." Ellerini iki yana açıp bize yaklaştığında önce annemin başından öptü. Yanımıza oturduğunda ise yaklaşarak yanağımı öptü. "Yatak keyfi mi yapıyoruz?"

Yüzümde sersem bir gülümseme oluşurken onu tutarak kendime çektim.

"Evlenmekten daha eğlenceli."

Başı göğsümde olan Alparslan biraz daha yerleşti.

"Gittin asık suratlı bir adama evet dedin. Senin suçun."

Saçlarını sevdiğim sırada onunla aynı fikirde değildim.

"Eskiye göre daha çok gülüyor."

Geri çekildiğinde şikayet eder gibi anneme seslendi.

"Kızını görüyor musun anne? O kadar aşık ki suratsız adamı bile neşeli görüyor gözleri."

Annem içten bir gülümsemeyle Alparslan'ın koluna vurdu.

"Gayet de güler yüzlü benim damadım."

Beyefendi kıskanmış olacak ki kaşlarını çattı.

"Toz bile kondurmuyorsun. Senin bir tane oğlun var anne."

Annem ise umursamazdı.

"Neyse ki ablan bu sayıyı ikiye katladı."

Dudaklarım kıvrılırken bu sefer kapı çalmadan açıldı. Aile saadetimizin tek eksiği kapıda belirirken huysuz gibiydi.

"Kurt kocayınca kenara atılıyor demek böyle."

Alparslan babamın girişiyle toparlandı. Babam rahat olduğu kadar da otoriterdi. Bizi kimi zaman evladı kimi zaman da askeri sayıyordu. Annem elini uzatırken sesi ikna ediciydi.

"Tanıdığım en karizmatik yaşlı kurtsun."

Babam bize yaklaşarak önümüzde dikildi. Annemin elini boşta bırakmadı. Her zaman sıkıca tutardı. Alparslan'a kalkmasını işaret ettiğinde kardeşim çoktan ayaklanmıştı. Yanımıza oturup bana doğru eğilerek alnımdan öptü.

"Bahar... acaba evlenmesen mi?"

Başımı yana yatırırken bir unut bana bakan babama gülümsedim. Cevap vermek için dudaklarımı aralamıştım ki benden önce annem atıldı.

"Bugün kına yapılacak ve söylediğine bak Cihangir. Örnek bir babasın gerçekten."

Babam ciddi bir ifadeyle anneme döndü.

"Kızımın her daim vazgeçme şansı var. Son dakika, hatta son saniyeye kadar hiçbir şey için zorunluluğu yok."

Babamın yanaklarını kavradığımda iç çektim. Onun her daim arkamda oluşu beni daha da güçlü hissettiriyordu fakat çocuk gibi kıskançlığından da geri kalmıyordu.

"Baba, evlenince de seni çok seveceğim."

Babam yanağındaki elimi kavradığında bakışları şefkatli ve merhametliydi.

"Asıl biz seni her daim çok seveceğiz kızım ve kapımız sana hep açık olacak."

Konuşma giderek duygusal bir hal aldığında Alparslan konuyu kendine çevirme derdindeydi.

"Şu benim ayrı ev konusuna ne diyorsunuz?"

Annem gözlerini kocaman açarak Alparslan'a döndüğünde bacağına vurdu.

"Alparslan! Sen zaten ayrı evde kalıyorsun."

Babam annemden daha sakindi.

"Oğlum senin amacın ayrı ev mi yoksa bizden uzaklaşmak mı?"

Alparslan bir an ne cevap vereceğini bilemediğinde kıkırdadım.

"Kız arkadaşlarını götürecek yer arıyordur."

Bana ters bakışlar atan kardeşim söylediğimden hoşnut kalmamıştı.

"Ben bu kadar sığ biri miyim Sarışın?" Arkasını döndüğünde cevabımı beklemedi. "Okulum bittiğine göre yakında görüşürüz."

Alparslan odadan çıktığında annem hayıflanır gibiydi.

"Biz bu çocukta neyi eksik yaptık da bizi istemiyor?"

Babam annemin elini sıkarak gülümsedi.

"Ne zaman eve gelmese kapıda bekliyorsun. Biraz rahat bırak."

Annem alınmış olacak ki dudağını büktü.

"Korkuyorum başına bir iş gelecek diye."

Annemin gereksiz evhamıyla kardeşimi destekleme ihtiyacı hissettim.

"Ne zaman arasan açıyor çocuk. Seni ne kadar çok önemsediğini biliyorsun."

İkimizin de aynı şeyi söylüyor oluşuyla annem ayağa kalktı.

"Her şeye bir cevabınız var. Anneyim ben, endişe etmem normal."

☀☀☀

Hep birlikte geçen kahvaltının ardından dün akşam babamlarla gelen Ayşe teyze, kızı Hilal ve Şeyma'ya bugün daha büyük bir kalabalık eklendi. Akın amcamlar, Giray amcamlar da geldiğinde evin içinde girip çıkanları takip etmekte zorlanıyordum. Hatta Kerem dayımlar da gelecekti ancak küçük bir aksilikle ancak düğüne katılabileceklerini söylemişlerdi.

Yağız'ın ailesi ise bizimkiler gibi dün akşamdan gelmişti ve bugün bir kaç yakın akrabaları daha gelecekti. Bizim isteğimiz üzerine kalabalık bir

düğün olmayacaktı ve aileler her ne kadar memnun kalmasa da mecburen bizim tercihlerimize saygı duymak zorunda kalmışlardı. Yine düşündüğümden kalabalık bir düğün olacağa benziyordu.

Misafirlerimiz tek tek geldiğinde benim evi kız evi, Yağız'ın evini de erkek evi yaptık. Evlendiğimizde ise Yağız'ın evinde yaşayacaktık. Leyla'yı yerinden etmek istememiştim. Gökhan'ı evden atmak daha kolay gelmişti. Bizim kaldığımız evler üç odalıydı ve dört odalı evlerde boş daire yoktu. Gökhan da zaten Emirhan ve Aykut'la kalacağı için sorun olmamıştı. Yine yan yana olacaktık.

Evdeki tek değişiklik ise yatak odasında yapılmıştı. Yağız'ın odasındaki her şeyi yenileyerek çift kişilik bir yatak odasına dönüştürmüştük. Onun dışında evde yenilik yapılmasını Yağız teklif etsede ben istememiştim. Çünkü bizim için görev yeri değişkendi. Bir kaç sene sonrayı bırak bir ay sonra nerede olacağımızı bilemezdik. Zaten eşyalı bir evi değiştirmek bana mantıklı gelmemişti. En tasarruflu gelin adayı olma konusunda da üzerime yoktu.

Hep birlikte kuaföre gittiğimizde babam sayesinde geniş bir güvenlik önlemi de alınmıştı. Burada düğün yapmamıza karşı çıkmış ama benim ısrarımla kabullenmişti. Hatta bu kadar habersiz ve son dakika karar veriyor oluşumuza da ayrıca kızmış, yine de tedbir olacak her şeyi ele almıştı.

Saçımı yapan kuaför yoğun bir şekilde çalışırken yalnız değildim. İşin komik yani bir tarafımda biricik arkadaşım ve sağdıcım olan Leyla, diğer tarafımda ise biricik görümcem Sude vardı. Birbirlerinin yüzüne pek bakmayan ikili sadece karşılıklı olarak benim hatırıma birbirlerini yok saymışlardı. Aslında bu konuda Sude'nin pek de bir söz hakkı yoktu ancak Leyla benim için duruma katlanmaya çalışıyordu.

Hemen arkamda ise bizden önce gelip saçlarını yaptıran kızlar fotoğraf çekmekle meşguldü. Alya şu ana kadar kırk tane poz vermişti sanırım. Eminim sayesinde sosyal medya da düğünümüzü yakından takip ediyordu.

Saçımı arkada dağınık bir topuz yaptırırken fresh bir makyajın ardından sıra kınalığıma geldi. Üzerime geçirdiğim kırmızı renk kınalığım modern bir tarza sahipti. Anneme anlattığım basit tarzdaki kınalık hiç de benim tarif ettiğim gibi değildi. Omuzlarımın aşağısından kollarımı sıkıca saran kalın askılar gerdanımı genişçe açıkta bırakırken göğüs dekoltem ölçülü ama etkileyiciydi. Kabarık işlemelerle süslü kınalığımın bel kısmı üzerime oturmuş, belden altı ise genişleyerek devam ediyordu. Aşağıya doğru kat kat açılan elbisem neyse ki annemin insafıyla çok fazla kabarık değildi.

Kalın askıları ve uç kısımları tül detaylı ve kırmızı işlemelerden oluşuyordu.

Her şey tamam olduğunda Leyla'ya bakındım. Hemen ileride sandalyelerin oraya oturmuş Ayla ile sohbet ediyordu.

"Leyla." diye seslendiğimde başını hemen benden tarafa çevirdi. "Bizi ne zaman alacaklar?"

Koyu lacivert üzerini saran mini elbisesi ve ip askılarıyla göz alıcı duran kadın eliyle her zamanki gibi kaküllerini düzeltti.

"Gökhan'ı aradım canım. Şimdi burada olurlar."

Başımı eğerek tekrar aynalara yöneldim. Dudağımın kenarından taşan minicik ruja takıldığımda işaret parmağımla dikkatlice silmeye çalıştım. Dudaklarımı birbirine bastırarak tekrar ruju yedirirken yanımda kollarını göğsünde bağlamış Leyla'yı izleyen Sude dikkatimi çekti.

"Hey!" dedim sakince. Başını bana çevirdiğinde gülümsedim. "Güzel görünüyorsun." Bakışları yere düştü. Aldığı derin nefes, şişen göğsünden belli oluyordu. Esmer tenine topladığı saçları ve yaşına uygun makyajı çok yakışmıştı.

"Bana kızgınsın sanıyordum."

Mırıldanır gibi dudaklarından dökülenlerle yerimde doğrularak ona doğru döndüm.

"Yaptıklarını taktir etmiyorum ama sana kızması gereken kişi ben değilim."

Başını kaldırdığında çenesiyle Leyla'yı işaret etti.

"O benden daha mı güzel?"

Gülümseyerek ona doğru adımlayıp kolunu sıvazladım.

"Hayır. Sende en az onun kadar güzelsin ama kalp seçim yaparken kişiye sormaz. Güzellik belki tercih olabilir ama ölçü birimi değildir. Gökhan'ın kalbi onu seçti ve onların kalpleri birlikte atıyor."

Gözleri dolduğunda acı çektiği her halinden belliydi.

"Peki ya benim kalbimin suçu ne? Neden değer görmüyor?"

Ciğerlerime doldurduğum havayı bırakırken sıkıntıyla ve üzülerek baktım. Keşke Sude'nin kalbindeki karşılıksız sevgiyi yok edebilseydim.

"Sude... belkide değeri yanlış kişide arıyorsundur. Neden seni anlamayan, senin için yaşı büyük bir adamı istiyorsun? O sana babanı geri getirmeyecek. Aşık olduğun adam sana baba olamaz. Bu boşluk dolmayacak." Gözünden bir damla yaş süzüldüğünde elimin tersiyle hızlıca sildim. Söylediklerimin canını acıttığını biliyordum ama birinin bunları ona

söylemesi gerekiyordu. "Eğer bir adama aşık olacaksan sana baba olmasın. Gerçek bir eş ve sana değer veren bir adam olsun."

Omuz silktiğinde oldukça umutsuz görünüyordu.

"Öyle biri yok ki."

Başımı iki yana sallarken çenesine dokundum.

"Emin misin? Belkide vardır da sen göremiyorsundur?"

Şaşkınlığa düştüğünde dudakları aralandı.

"Nasıl?"

İç çekerek tıpkı biraz önce onun yaptığı gibi omuz silktim.

"At gözlüklerini takmış sadece bir kişiye bakıyorsun. Gözlüklerini çıkart ve kenara fırlat. Eminim ki o zaman göreceksin."

Sude hareketsiz kaldığında belli ki ihtimalleri düşünüyordu ancak kolay bulacağını sanmıyordum. O kadar kapatmıştı ki kendini etrafa, belkide birden fazla seçeneği bile olabilirdi fakat o hepsinden habersizdi.

Omuzuma dokunan elle arkamı döndüğümde Şeyma karşımda belirdi. Yeşil elbisesiyle göz alıcı duruyordu.

"Sana bir şey soracaktım."

Onaylayan bir baş hareketi yaptığımda sıkıntılı bir şekilde elleriyle oynamaya başladı. Ne söyleyeceğini beklerken uzadığında kaşlarımı çattım.

"Bir sıkıntı mı var?"

Gözlerini kapatıp cesaretini toplandı. Tekrar araladığında ise yine de tereddütle bakıyordu.

"Ben burada birkaç gün kalsam olur mu?"

Gözlerim kısıldığında sorunun saçmalığını düşünüyordum.

"Bunu bana neden soruyorsun ki? Kalmak istiyorsan kalabilirsin."

Çekingen bir şekilde bakışları yere düştüğünde alt dudağını eziyordu.

"Kalacak yerim yok."

Rahatlamış gibi dudağımın kenarını kıvırdım. Bu da sorun muydu yani?

"Kocan bu durumla ilgilenecektir."

Üzgün bir halde başını iki yana salladı. Bakışlarındaki umutsuzluk gözümden kaçmadı. Onun Emirhan'dan bu kadar uzak olması sebepsizce beni üzüyordu.

"Onun başını ağrıtmak istemiyorum."

Elini tutarak sıktım. Keşke Emirhan'a biraz yaklaşmayı deneseydi. Ya da Emirhan bir adım gelerek onlara yeni bir kapı aralasaydı. Fakat iki yabancıdan farksızlardı.

"Tamam. Leyla ile kalırsın istediğin kadar."

Başını kaldırdığı an gözleri parlarken kollarını boynuma doladığı gibi sıkıca sarıldı.

"Teşekkür ederim. İnşallah çok mutlu olursun."

Sırtını sıvazlarken gülümsedim.

"Sende mutlu ol." Geri çekilerek gözlerine baktım. "İşler nasıl gidiyor?"

Mutlu olduğu her halinden belli başını yana yatırdı.

"Çok iyi. İlk başlarda korkuyordum ama şimdi alıştım."

Şeyma'nın kendi başına ayakta durma çabası beni gülümsetirken kuaförün kapısı açıldı. Çıkan sesle hepimizin bakışları kapıya yöneldi. Gökhan kafasını uzatmış durum kontrolü yapıyordu.

"Hazır mısınız?"

"Hazırız." dediğimde kapı aralandı. İlk başta siyah takım elbisesiyle Yağız'ın sağdıçlık görevini üstlenen Gökhan girdi içeriye. Hızlıca içeriyi taradığında bakışları sevdiği kadında kaldı. Leyla elleri önünde ayağa kalkmış onu bakıyordu. Hızlıca sevdiği kadına ilerleyip belini sardı. Alnından öptüğü sırada kapıda beliren adama çevirdim başımı. Siyah takım elbisesi, pantolonunun cebine koyduğu elleri ve özenle yapılan saçlarıyla Yağız karşımda dikiliyordu.

Kendini toparladığında bir basmak şeklinde olan kapı önünden indi. Koca bir sessizliğin olduğu kuaförde karşıma dikildiğinde öyle bir hayranlıkla bakıyordu ki eklenen yakışıklılığıyla da benim nefesimi kesiyordu.

Sessizce uzun uzun bana baktıktan sonra yutkunarak gülümsedi. "Fazla güzel olmuşsun." Çıplak omzuma iki parmağını dokundurduğunda ise sesi fazla buğuluydu. "Fazla iddialı."

"Benden aşağı kalır yanın yok." dedim sessizce. Yeniden kıvrıldı dudakları. İç çekişine şahit olduğumda bakışları pırıl pırıldı.

"Öpmeme izin var mı?"

Bakışlarım yumuşarken gülümsedim.

"İzne ihtiyacın yok."

Sanki her öpücüğünde izin istiyor gibi bu sefer bana sormayı tercih etmişti. Omuzumdan kavradığında bizi göz göze getirdi. "Bugünden sonra bir daha izin istemeyeceğim." dediğinde sıcacık dudakları alnımı buldu. Gözlerim kapanırken bu an hiç bitmesin istedim ama çok kısa sürdü. Beni yokluğa düşüren ayrılığıyla etrafına bakındı.

"Gidelim artık."

Birlikte çıktık kuaförden. Beni arabaya bindirip yanıma oturdu. Önde ise Leyla ve şoför koltuğunda Gökhan vardı. Korna çalarak yola çıktık. Arkamızda kocaman olmasa da küçük bir konvoy oluşturmuştuk.

Hep birlikte salona geldiğimizde bizi kısa süre girişte beklettiler. Yağız'la el ele sabırla bekliyorduk. Burçak teyzem geçmemiz için onay verdiğinde ilerlemeye başladık. Kızlar ve erkekler ellerinin yukarıda birleştirerek bizim için çatı oluşturmuş ve gelecekteki evimizi simgeler gibi geçmemizi bekliyorlardı. Sırasıyla bir bir ortalarından geçtiğimizde bazı yerlerde boydan sıkıntı yaşamıştık. Komikti ama eğlenceliydi de.

Bir anda kendimizi ortada bulduğumuzda dans müziği çalmaya başladı. Hemen ardından beni kendine çeken adama kayıtsız kalamadım. Kıkırtılarım arasında kollarımı boynuna doladım. Bedenimi sıkıca sararak aramızdaki mesafeyi kapattı. Aynı şekilde o da halinden memnundu.

"Ben sevdim bu düğün işini. Seninle hep böyle dans edeceksem..."

Kara gözleri hayranlıkla bakıyordu. Elimi kalbinin üzerine yerleştirdim.

"Evlendikten sonra her gece dans ederiz belki."

Şakağımdan öptüğünde dudaklarını ayırmadan fısıldadı.

"O dansların sonu kötü Şirine, haberin olsun."

Omuz silktiğimde Yağız'la göz göze geldik. Ben de iyi son beklemiyordum zaten.

"Sonu iyi biterse eğlencesi kalmaz."

Kıvrılan dudaklarıyla beni tekrar kendine çekti. Fırsattan istifade kokumu uzun uzun ciğerlerine çektiğinde ikimizin de derdi aşktı.

Dansın hemen ardından bizi sandalyelere oturttular. Başıma örtülen kırmızı örtü ile meşhur gelin ağlatma sahnesine geçtik. Kadınlar etrafımızda türkü söyleyerek dönerken Yağız garip bir şekilde onları takip ederek ne yapmaya çalıştıklarını anlamaya çalışıyordu. Onun bu hali ise beni ağlatmak yerine güldürmeye sürüklüyordu.

"Ağlamayacaksın değil mi güzelim?"

Yağız başını bana doğru eğerek mırıldandığında kıkırdadım.

"Mutluluktan ağlayabilirim."

Elime parmaklarını geçirerek kendi dizine koydu. Bıyık altından güldüğünü yüzümdeki örtüden net olamasada görmüştüm. Leyla merakla başımdaki örtüyü kaldırdığında ağladım mı diye kontrol ediyordu. Kendimi tutamayıp gülünce Leyla başımdaki örtüyü geriye attı.

"Boşa çabalıyoruz sanki."

Ayakta bastonuyla durmakta zorlanan Necla anneanne de sıkılmış gibiydi.

"Kara oğlana varacağım diye niye ağlasın. Gül gibi delikanlı verdik Rus kıza."

Annem şaşkınlıkla bakarken Fatma anne müdahale etti.

"Anne sırası mı şimdi?"

Arya teyzem elindeki mumlara üfledi.

"Anası ne ki kızı ne olsun? Güle güle gidiyorlar sevdiklerine."

Annem bir köşede ağlarken Burçak teyzem onu işaret etti.

"Kızı yerine anası ağlıyor. O yeter."

Anneme hüzünle bakarken bana doğru gelip başımdan öptü.

"Hep mutlu ol kızım."

Fatma anne elindeki kına tepsisiyle önümüzde durdu.

"Kınayı yakalım geç kalmadan."

Burçak teyzem elimi kapatarak bağırmayı ihmal etmedi.

"Gelin elini açmıyor!!"

Huysuzca elimi elinden kurtarmaya çalıştım.

"Açık ya teyze."

Burçak teyzem elimi zorla kapatırken fırçalamayı da ihmal etmedi.

"Hiç yol yordam bilmiyorsun."

Gözlerimi devirdiğimde Yağız gülerek elimi işaret etti.

"Kapat hadi."

Mecburen kapattığımda Necla anneanne altını gösterdiğinde Burçak teyzem avucumu açtı. Annem elime kınayı yakarken gözleri dolu doluydu. Onun bu haline dayanamıyordum.

"Anne lütfen."

Fısıltı şeklinde çıkan sesimle göz göze geldik. Sadece tebessüm etti. Biraz ileride ise babam sessizce bizi izliyordu. Annem sağ elime kına yaktıktan sonra Fatma anne altını koydu avucuma.

"Yüzün hep gülsün kızım." Oğluna çevirdiği bakışlarıyla tıpkı annem gibi gözleri dolu doluydu. "Ömrünüz uzun, yuvanız huzurlu olsun."

Annem sol elime geçtiğinde kınayı yaktı. Üzerine kırmızı, pullu kese şeklindeki eldiveni geçirileceği sırada Yağız müsaade etmedi.

"Kapatma anne."

Merakla ona baktığımda elimi tutarak dikkatli bir şekilde avucuna bastırdı. Parmaklarımızı birbirine kenetlediğinde avucumdaki kına onun

avucuna da bulaştı. Bizi göz göze getiren bu hareketiyle bana doğru eğilerek alnımdan öptü.

"Yazgın yazgım olsun Şirine."

Saatlerdir ağlamak nedir bilmeyen ben bu sefer gözlerimi araladığımda buğulanmış halde bakıyordum. Yüzümdeki buruk tebessümü saklamak ister gibi dudaklarımı birbirine bastırdım.

"En güzel yazgım seninle olsun."

Ellerimizi mecburen ayırdığımızda Yağız'ın elini de kırmızı kurdele ile bağlamışlardı. İkimizde ayaklandığında Gökhan yanımızda belirdi.

"Hadi damat bey gidiyoruz."

Merakla başımı Yağız'a çevirdim.

"Nereye?"

Gökhan imalı bir tavırla Yağız'ı işaret etti.

"Damat için bekarlığa veda partisi hazırladık gazinoda."

Kaşlarım çatılırken kınalı ellerimle Yağız'ın ceketini kavradım.

"Hayırdır üsteğmenim."

Resmiyete dökülen tavrım bir anda herkesi güldürürken Yağız kavradığı elimi dudaklarına götürerek öptü.

"Aşka itaatsizlik yok üsteğmenim, korkmayın."

Askeri gazinoları bildiğim için sıkıntı olmasa da Gökhan da destekledi.

"Hep birlikte olacağız. Babanlar da gelecek."

Gökhan'ın sözleri içimi rahatlatırken Alparslan bana yaklaşarak alnımdan öptü.

"Siz kız kıza keyfinizce takılın."

Erkekler yavaş yavaş etrafımızda toplanırken hepsi beni tebrik ederek çıkışa ilerliyordu. Yağız da beni öperek giderken en son babam geldi yanıma. Yüzündeki tebessümle bana baktığı sırada yanağıma uzandı. Babacan bir tavırla okşarken yüzünde şefkatli bir tebessüm vardı.

"Prenses."

"Baba, Yağız'a sahip çık." dediğimde endişem ses tonuna yansımıştı. Omzuma dokunarak gülümsedi.

"Gözüm üzerinde olacak. En ufak bir hatasını kolluyorum."

Küçük bir kahkaha atmaktan alamadım kendimi. Babamın bu çabası ben imzayı atana kadar kadar sürecekti belli ki. Yine de onu desteklemeden edemedim. Şu durumda babam varken Yağız kılını dahi kıpırdatamazdı.

"Sana güveniyorum baba."

Eğilerek başkasının duymasına izin vermeden fısıldadı.

"Eminim benden çok senden korkuyordur."

Dişlerimi göstererek sırıttığımda bir yandan da utanarak gözlerimi kaçırdım. Babam haklıydı. Yağız benden başka bir kadına baksa dahi onun burnundan getirirdim. Zira benim gözüm ondan başkasını görmüyordu. Zaten Yağız'dan da aksi bir hareket görmemiştim.

Erkeklerin gidişiyle ortam kızlara kalınca salon yıkıldı desem yeriydi sanırım. En son kızların topuklularını ayaklarından çıkardığını hatırlıyorum. Çıplak ayakla oynanan oyunlar, çekilen halaylar ve kurtlarını döken kızlar bayağı bir eğlenmişti. Tabii ki kına dahi istemeyen ben de annemin ne kadar haklı olduğunu görmüş oldum çünkü bence düğünden çok daha eğlenceli ve keyifli olmuştu.

☀☀☀

Geç saatlerde eve geldiğimizde ilk yaptığım duş almak oldu ancak tuvalet ve duş kuyruğu vardı evde. Neyse ki gelin olarak önceliklere sahiptim. Erkekler ise bekarlığa veda partisinde ne kadar eğleniyorsa evin yolunu hala bulamamıştı. Duştan çıkar çıkmaz üzerime eşofmanlarımı giydim. Saçlarımı kurutmamıştım ve açık bıraktım.

Bütün kadınlar salonda yemek yerken boş bulduğum sandalyeye oturdum. Evde kimse olmayınca yemekleri dışarıdan söylemiştik. Leyla yanıma gelerek bana elindeki tabağı uzattığında gülümsedim.

"Teşekkür ederim."

Ağzındaki lokmasını zorla yuttuğunda aynı şekilde gülümsedi.

"Afiyet olsun."

Yemeğin ardından Yağız'ın ailesi ayaklandığında ben de ayağa kalktım.

"Gidiyor musunuz?"

Fatma anne kapıya ilerleyip tam önünde durdu.

"Geç oldu kızım. Yarın yoğun olacak. Sende uyu dinlen."

Başımı eğdiğimde bir adım önümde duran annem kapıyı açarak yolcu etti.

"Yarın sabah beraber kahvaltı yapalım Fatma hanım."

Necla anneanne buna karşı çıktı.

"Yeter size yük olduğumuz. Herkes çayını evinde kaynatsın."

Onları yolcu ettiğimiz sırada kapıyı kapatmaya niyetleniyordum ki merdivende beliren adama takıldı bakışlarım. Üzerinde beyaz gömleğinin kollarını kıvırmış, gömleğinin üstten birkaç düğmesi açılmış, saçları dağılmış, altında kumaş pantolonuyla, annesine içeriye girmesini işaret eden adamı izliyordum.

Annesini ikna etmiş olacak ki kalan merdivenleri de çıkmaya başladığında bu sefer de merakta kalan annem kapının dışına kafasını uzatarak gelene baktı.

"Oğlum."

Annemin sesiyle Yağız başını kaldırdığında bizi gördü. Son basamağı da çıktığında yüzünde küçük bir tebessüm vardı.

"İnci anne, müsaadenle Bahar'la biraz konuşacaktım."

Annem gülerek bize sıcak bir bakış attı.

"Tabii oğlum, konuşun siz."

Annem içeriye geçtiğinde kapının mermerine çıkarak kapıyı kendime doğru çektim.

"Bir şey mi oldu?"

Hemen fark etmiş olacak ki gözleri saçlarımda geziyordu.

"Duş almışsın."

Sorumu duymazdan gelip tespitini dillendirdiğinde gülümsedim.

"Evet." Bronz göğsüne göz gezdirerek çenemle onu işaret ettim. "Sende alsan iyi olur. Dağılmış görünüyorsun."

Başını eğerek üzerine bakıp gülümsedi.

"Biraz fazla eğlendik." Dağıttığı konuyu toparlamak ister gibi devam etti. "Her şey yolunda mı?"

Ellerimi göğsümde birleştirdiğimde kaşlarım istemsiz çatıldı. Sorusundaki manayı çözmeye çalışırken merdivenden gelen sesler dikkatimi dağıttı. İkimizde başımızı o yöne çevirdiğimizde babamla göz göze geldik. Hemen arkasında Akın ve Giray amcam vardı.

Bağladığım kollarımı çözerken Yağız benden bir adım geriye gitti. Babam ikimize de bir bakış attığında Yağız'ın omuzuna hafifçe vurup ses çıkarmadan içeri girdi. Hemen arkasından Giray amcam Yağız'ın omzuna vururken "Gençler." diyerek gülmeyi ihmal etmemişti. Arkasındaki Akın amcam ise Yağız'ın omzunu sıktığında ifadesi fazla sertti. "Akıllı ol damat."

Hepsi içeri girince karşımdaki yüzünde tek bir mimik dahi oynamayan adama baktım.

"Omzun iyi mi?"

Sol omzunu oynatarak gülümsedi.

"Bana olan sevgileri her geçen gün artıyor."

Gülerek elini tuttum.

"Seni gerçekten seviyorlar."

Başını onaylar şekilde salladığında merdiven boşluğunu işaret etti.

"Sevmiyor olsalar şurada sallanıyor olabilirdim."

Kıkırtım duyulmasın diye bir elimle dudaklarımı kapattığım sırada bu sefer de Gökhan belirdi merdivenlerde. Yanımıza geldiğinde bakışları bendeydi.

"Leyla'ya bir seslenir misin Bahar?"

Başımı geriye attığımda kapıyı biraz araladım.

"Leyla!"

Gökhan Yağız'a dönerek gülmeyi ihmal etmedi.

"Buluşma yeri burası herhalde."

Yağız da aynı yakışıklılıkla ve takım elbisesiyle duran adama güldü.

"Benden bir farkın yok."

Leyla kapıda belirdiğinde Gökhan'ı görmeyi beklemiyor gibi telaşlıydı.

"Gökhan! Bir şey mi oldu?"

Gökhan tıpkı benim gibi eşofmanlarıyla duran kadına ilgiyle bakarken kaşlarını çattı.

"Telefonuna bakmıyorsun Leyla. Üzerine bir şey al, beş dakika aşağı inelim."

Dudakları büzülen kadın muhtemelen telefonunu nereye koyduğunu düşünüyordu.

"Bir yere bırakmıştım ama..." Leyla hala telefonunu düşünürken Gökhan müdahale etti.

"Hadi güzelim, aşıkları bekletiyoruz."

Leyla bir anda daldığı rüyadan uyanmış olacak ki hemen kapının yanındaki askıya uzandı. Üzerine hırkasını alarak çıktığında beraber indiler merdivenleri.

Tekrar Yağız'la baş başa kalınca konuya dönme ihtiyacı hissettim.

"Yolunda olmayan bir şey mi var canım?"

Bana doğru bir adım daha yaklaşıp saçımdan küçük bir tutam kavradı.

"Yarın karım olacaksın. Buna inanmakta zorlanıyorum. Her şey yolunda mı merak ettim."

Bakışları saçlarımda, benimle göz göze gelmeden konuşan adama buruk bir tebessüm sundum. Hala korkularının onu sarmaladığını, endişe içinde olduğunu görebiliyordum. Gömleğinden tutarak aramızdaki mesafesi kapattığımda yutkundum. Cevap vereceğim sırada merdivenlerde bir kez daha ses duyuldu.

İkimizde kendimizi geri çekerek toparlanırken Emirhan boğazını temizleyerek merdivenleri çıkıyordu. Yağız küçük bir küfür mırıldanırken

gülmeden edemedim.

"Sen niye geliyorsun lan?"

Emirhan omuz silkerek evi işaret etti.

"Karım var."

"Yeni mi aklına geldi?" diye homurdanan Yağız'a hak versem de Emirhan duymazdan geldi.

"Şeyma!"

Ben seslendikten kısa süre sonra Şeyma muhtemelen kızlara sesleniyordu.

"Beni bekleyin ama size çalıştığım yerdeki komik stajyer çocuğu anlatacağım." Kapıyı açtığında siyah saçları dağınık, yüzündeki keyifli gülümsemeyle bana bakıyordu. "Efendim."

Suratı değişen Emirhan bayağı bozulmuş olacak ki bakışları bile değişmişti. Şeyma'ya onu işaret ettiğimde Yağız gibi ben de gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Şeyma karşısında gördüğü Emirhan'la utangaç hale bürünürken biraz önce keyifle çıkan sesi şimdi kısık ve çekingendi.

"Bir şey mi oldu?"

Emirhan kendini ve hatta muhtemelen bozulan sesini toparlamak adına boğazını temizledi. Üstten bakışlarını korumaya çalışırken sesi sertti.

"Telefonun var mı?"

Bu soruyu daha yeni soran adama hayretle bakarken Şeyma yadırgamamış gibi cevapladı.

"Var. Yeni aldım sayılır."

Emirhan vermesi için eliyle işaret ettiğinde Şeyma karşı çıkmadı. Arka cebinden çıkardığı telefonu Emirhan'a uzattı. Emirhan telefonu aldığında bir süre parmakları tuşlar üzerinde gezindi. Kısa süre sonra çalan telefon Emirhan'ın olmaydı.

Telefonu yeniden karısına uzatırken ses tonu keskindi.

"Numaramı kaydettim. Şu komik çocuğu bana da anlatırsın belki."

Şeyma donmuş bir halde eline tutuşturulan telefonu aldığında Emirhan beklemeden merdivenleri indi. Şaşkınlıkla kaşlarım havada onları izliyordum. Emirhan'ı gerçekten anlamakta zorluk çektiğim aşikardı. İşin komik yani karısının da onu hiç anladığını sanmıyordum.

Şeyma telefonda yazan isme bakarken göz ucuyla bakmaktan alamadım kendimi. Avcı yazıyordu. Emirhan bunu özellikle yazmış olmalıydı. Şeyma bizi hatırlamış gibi yalancı bir gülümsemeyle başını kaldırdı.

"Ben sizi yalnız bırakayım."

O da içeri girdiğinde Yağız'la göz göze geldik. İkimizde aynı soru işaretleriyle bakıyorduk birbirimize.

"Bu neydi şimdi?" dediğimde Yağız başını iki yana salladı.

"Emirhan devletin yetiştirdiği çocuklardan. Onun aitlik kavramı yok." Elim çeneme gittiğinde bilmediğim şeyin yokluğuna düştüm. O an anladım ki Emirhan hakkında fazla bilgisizdim. Yağız'ın benden çok şey bildiği aşikardı. Fakat devletin yetiştirdiği her çocuğun aitlik kavramı yok diye bir kavram da yoktu. Yağız da bunu anlamış gibi çenemdeki elimi çekerek "Anne ve babasını bilmiyor." derken avucumdaki kınaya dudaklarını bastırdı.

Yağız'a daha çok şey sormak istesem de o an avucuma konan buse dikkatimi dağıtmış, aklımı almıştı. Gülen gözleri hala bir cevap bekler gibi soru doluydu.

"Bana bir şeyler söyle de biri bizi basmadan gideyim artık."

Tıpkı onun gibi kına olan elini açarak kınasına baktım. Benim elime bastırdığı için çok belirgin girmemişti ama yine de oradaydı. Avuç içine biraz önce benim avucuma bıraktığı busenin aynısını bırakırken beni izliyordu. Göz göze geldiğimizde tebessüm etmeyi ihmal etmedim.

"Başka cevaba gerek var mı?"

Kolumdan tuttuğu gibi beni kendine çektiğinde göğsüne bastırdı. Sırf yere basmamak için ayakkabılarının üzerine çıkarken kollarımı beline doladım. Başıma bir kaç öpücük bıraktığında fısıldadı.

"Canını sıkan bir şey olursa bana söyle, istediğin bir şey olursa bana söyle Bahar. Senin için ne gerekiyorsa yaparım."

Başım göğsünde sessizce Yağız'ı dinledim. Onun kalbi o kadar güzeldi ki benim canımı hiçbir şey sıkamazdı. Onunla kuracağım yuvanın ise hayali bile güzeldi.

Başımı geriye çektiğimde uzanarak boynuna küçük bir öpücük bıraktım.

"Sadece yarın için sabırsızım."

Eli boynuna gittiğinde öptüğüm yere dokundu. Bakışları dudaklarımla kapı arasında gidip gelirken beni öptüğü sırada birine yakalanma ihtimalini hesapladığı çok açıktı. Biraz utansam da gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerini kapattığında ise bunu göze alamamış olacak ki derin bir kaç nefes alarak beni geriye itti.

"İçeri gir hadi."

"Yağız..." diye fısıldadığımda eliyle içeriyi işaret etti.

"Son dakika bir hata yapıp her şeyi mahvedemem. Yarın bana o masada evet diyeceksin." dedi keskin bir dille.

Başımla onaylarken annem kapıda belirdi.

"Kızım hala ne yapıyorsunuz kapıda? Ya içeri girin ya da dışarı çıkın. Baban kızacak şimdi."

Anneme hak versem de yine de değerdi.

"Ben de içeri giriyordum."

Yağız da bir adım geri çekilerek gülümsedi.

"İyi akşamlar."

☀☀☀

Sende gördüğümü görecekler diye
ödüm kopuyor.

Özdemir Asaf

10 temmuz...

Aşk bana seninle gelince güzelleşti. Güneş seni görünce doğru ve cennet seninle var oldu. Koca dünyada yalnız olduğumu düşünürken kalbim bana yalnız atamayacağını, gökyüzü aydınlığın sen olduğunu öğretti.

Sanki biri iki eliyle göğüs kafesimi araladı da ortasına seni bıraktı. Sen orada gezdin, tozdun hatta gönül eğlendirdin. Ben bir kez dahi ses etmedim. Çünkü sen oranın hakimiydin.

Erkenden gittiğimiz kuaförde saç ve makyaj yapıldıktan sonra tekrar eve döndük. Kalan hazırlığa evde devam edecektik. Çünkü bu sefer kuaförden salona geçmeyecektim. Gelinliğimle birlikte bu evden çıkacaktım.

Kızlar benden önce hazırlanırken beni sona bıraktılar. Bende o sırada biraz uzanarak dinlenmeyi seçmiştim. Saçım örgü olduğu için çok bozulmayacaktı. Zaten kıpırdamamı da yasaklamışlardı. Kınadan sonra bütün kızlarla aynı odada yatmıştık. Leyla bunun bir gelenek olduğunu kına gecesinden sonra kızların yakın arkadaşlarının gelinle birlikte uyuduğunu söylemişti.

Aslında eğlenceli de olmuştu ama beni uykusuz bırakmıştı biraz. Hatta bu da yetmez gibi saat on ikiyi geçince annem ve teyzelerim pastayla odaya dalmıştı. Erkekler olmasa da kızlarla ve pijamalarımızla yatakta doğum günümü kutlamıştık. Unutulmazlarım arasına giren bir kutlama olmuştu. Doğum günü hedileri de annem kızana kadar süren yastık savaşıydı.

Hepimiz yatakta sohbet etmiştik. Herkes kendi derdinden kendi hayallerinden bahsetmişti. Şüphesiz en büyük derdi olan da Alya olmuştu. Sosyal medyada takipçi sayısının azlığından yakınmıştı bir süre.

Gelinliğimi üzerime geçirdiğimde bir garip hissettim kendimi. Annem giydirmişti beni. Özenle hazırladı. Kendi gelinliğimden bile neredeyse bir haber olan ben aynanın karşısında uzun süre kendime bakma ihtiyacı hissettim.

Bileklerime kadar tül üzerine kabartmalı işlemeler olan gelinliğimin belden üstü üzerime tam oturmuş ve transparan bir görünüme sahipti. Bel kısmımı saran ince beyaz kuşak ise gelinliği iki parça gibi göstersede tek parçadan oluşuyordu. Etek kısmı tüllerden oluşurken uçlarında kalın işlemeler bulunan A kesim gelinliğim zarif, şık ve bir o kadar da gösterişten uzaktı.

Annem ilgiyle beni izlerken ayakta daha fazla kalamamış olacak ki yatağa oturdu.

"Çok güzel oldun kızım."

Başımı ona çevirerek gülümsedim.

"Senin gençliğine benzedim. Gelinlikli fotoğraflarınla aynı duruyorum."

Annem bir anda eskiye gitmiş olacak ki gözleri daldı. Kısa bir süre sessizlik oluşurken mırıldandı.

"Sen benden çok farklısın kızım. Senin annen de baban da yanında."

Annem bir anda geçmiş mazisini hatırlarken hata yaptığımın farkına vararak önünde diz çöktüm.

"Anne... Dedem ve anneannem kendileri kaybetti. Sen koca bir aile kurdun ve şimdi onların yaptığı hatayı tekrar etmiyorsun. Sen kendi kaderini kırdın anne. Geride kalanlar kaybedenlerdir. Sen hep ilerledin."

Annemin gözünden bir damla yaş süzülürken hala içinde kalan ukdeyi de dillendirdi.

"Onları kazanamadan kaybetmiş olmak çok üzücü."

Dedemle anneannemin vefatı biraz üzücü olmuştu. Dedem işleri yüzünden kalp krizi geçirmiş, babaannem ise kaza sonucu vefat etmişti. Annem onlar için çok üzülmüştü ama hiçbir zaman gerçek bir aile olamamışlardı.

Onun üzülmemesi adına yapay bir sinirle kaşlarımı çattım.

"En güzel günümde ağlayacak mısın anne?"

Gözyaşlarını dikkatle çabucak silmeye çalışırken gülümsedi.

"Bakma sen bana." Bir anda konuyu değiştirmek ister gibi cırladı. "Ay Bahar gelinlik kırışıyor, kalk ayağa."

Gözlerimi devirerek ayağa kalktığımda annem son olarak duvağımı alarak karşıma geçti.

"Emin misin Bahar?"

Annemin elindeki kırmızı duvağa bakarken en ufak bir tereddüt dahi duymamıştım. Ben bugün kırmızı beyaz bir gelin olacaktım. Tıpkı Türk bayrağı gibi. Bu yüzden özellikle duvağımın kırmızı olmasını istemiştim.

Annem mecburen kenarda duran sandalyeyi ortaya çekerek oturmamı işaret etti. Dikkatle duvağımı takıp önüme geçti. Bir kaç yerini düzelttiğinde iç çekmeden edemedi.

"Çok... çok güzel oldun." Bir anda unuttuğu şeyi hatırlamış gibi dolaba giderek çekmeceden aldığı şeyle bana döndü. Elindeki İnci tokayı hemen tanımıştım.

"Anne!" dediğimde ikimizin de gözleri dolmuştu.

"Baban bunu bana doğum günümde vermişti ve düğünde de başımda bu vardı. Şimdi sende takarsan eğer..." konuşamadığı için yutkundu. Aynı yumru benim de boğazıma oturduğunda elimi saçlarıma götürdüm.

"Tak lütfen."

Saçıma dikkatle tokayı da taktığında kapı çaldı. İçeriye giren kızların hepsi bizim aksimize sırıtarak bana bakıyordu.

"Ne?" diyerek onlara bakarken Leyla etrafa bakındı.

"Ayakkabıların nerede?"

Kenarda duran kutuyu işaret ederek "Daha giymedim." dediğimde ben daha ne olduğunu anlamadan Hilal kutuya sarıldı. İçinden aceleyle ayakkabıları çıkarırken kızlar etrafını sarmış bekliyordu. "Sağlam bırakın da bugün giyebileyim." derken beni pek duyduklarını sanmıyordum. Kapıda Sude ve İnci de belirdi. Onlara kalabalığı göstererek "Sizde sıradan kaydınızı yaptırın." dedim alayla.

Sonuçta gelin ayakkabısına isim yazmak evlilikte önemli bir aşamaydı.

En son kapıda beliren Şeyma ile ona da söylemeden edemedim. "Boş yer kalırsa sen de şansını dene." dedim. O ise umursamazca omuz silkti.

"Boşanabilirsem bir daha hiç evlenmeyi düşünmüyorum."

Gülerek kolundan tutup onu yanıma çekerek anneme şikayet ettim. "Bugün gelin olacağım ve bu kız beni evlilikten soğutuyor. "

Annem sanki hissettiği her şeyi anlıyor gibi Şeyma'ya bakıp tebessüm etti.

"Sevmeden yapılan evlilikler ya yük olur ya da mecburiyet kızım. Oysa evliliğin güzel yanı sevdiğine olan bağlılığını resmiyete dökmektir." Sonra onu teselli etmek ister gibi elini tutarak diğer eliyle bir kaç kez vurdu. "Ama bazı aşklar sonradan gelir."

Burçak teyzem içeri girdiğinde "Damat geldi, sizi bekliyorlar." dedi.

Herkesin bakışları beni bulurken Leyla, Ayla ile çökerek ayakkabımı giydirdi. Yerden biraz daha yükselirken son kez derin bir nefes aldım. Hazır olduğumu hissettiğimde odadan çıktım. Kısa koridorun hemen ardından oturma odasına girdiğim an yerde olan başını kaldıran Yağız'la göz göze geldik. Odadaki başka kimseyi görmedi gözlerim. Sanki başka kimse yoktu. Siyah takım elbisesi, sinek kaydı tıraşı, bir süredir uzattığı ve özellikle yaptırdığı saçları bu da yetmez gibi esmer teni, kara kaşı, kara gözü bir de buna eklenen hayran bakışları ve tabii kalbimi söküp alan heybetli duruşuyla karşımda dikilen adamdan başkasını görme şansım da yoktu.

Ciğerlerimi sıkıştıran nefesi vermek zorunda kaldığımda gözlerini bir an olsun benden almayan adam yutkundu. Kuruyan dudaklarımı aralarken iki yana kıvırdım. Yüzüme yayılan tebessüm anında onda can bulmuş, yüzüne yansımıştı.

Bitmeyen bakışmamıza Meriç müdahil oldu. "Öhö öhö. Cansız varlık olduk yeminle."

Bir an ortamı algıladığımda annem ilerlememi sağlamak için belime dokundu.

"Baban bekliyor kızım."

Annemin ikazıyla başımı yana çevirdiğimde babamla göz göze geldik. Yanaklarımın alev alev yandığını hissederken böyle bir ortamda nasıl Yağız'a bu kadar daldığımı anlayamadım. Utangaç bakışlarımla babamın yanına adımladığımda bir yanında Alparslan diğer yanında da Akın amcam vardı ve tabii benimle dalga geçmeyi ihmal etmedi.

"Şşş... bizi görebiliyorsun hala değil mi?"

Kırmızıya döndüğünü hissettiğim yanaklarımla hayıflandım.

"Amca!"

Gülerek yanağımdan bir makas aldığında annem babama kırmızı bir kurdele uzattı. Kimi yerlerde erkek kardeşin bağladığı kurdeleyi bizde babam bağlamak istemişti. Bereket ve gayreti temsil eden kuşağı babam iki kez belime dolayıp üçüncüde bağlarken onu izliyordum. Dün akşamdan beri çok sessizdi. Sesi yoktu ama gölgesi hep etrafımdaydı sanki. Sürekli sessizce beni izliyordu.

Kuşağımı bağladığında iki yanağımı kavrayıp alnımdan öptü. Gözleri dolu doluydu. Nadiren babamın gözleri dolardı.

"Başın her daim dik, yuvan her daim huzurlu olun kızım. Bil ki bu kapı sana her daim açık. Bir baba demen yeterli."

Eğilerek babamın elini öptüm. Beni kendine çekip sarıldığında içimde biz sızı oluştu. Şimdiye kadar en çok duygulandığım an belkide şu andı. Ayrıldığımızda elimden tutarak bir kaç adım geride bekleyen Yağız'a yürüdü. Tam önünde durduğumuzda elimi hala sıkı sıkıya tutuyordu.

"Benim iki gözüm var Yağız. Biri kızım biri de oğlum. Şimdi bir gözümü sana emanet ediyorum. Gözüme iyi bak."

Babam elimi Yağız'a uzattığında sevdiğim adam memnuniyetle kabul ederek elimi tuttu.

"Kendi gözümden bile sakınacağımdan şüphen olmasın baba."

Beni kendine çekip alnımdan öptü. Kendimi hayal aleminde ayaklarım yerden yüksekte hissederken sevdiğim adam daha kalbime ne kadar indirebilirmiş gibi babama dönerek eline uzandı. Elini öpüp doğrulduğunda babamın da kalbine bir şekilde girmeyi başarıyırdu. İki adam erkeksi bir tavırla birbirine sarıldılar.

Babam bir kaç kez Yağız'ın koluna vurarak kapıyı işaret etti. "Gidin hadi."

İlk defa sesinin titrediğine şahit olduğumda Yağız duvağımı indirerek yüzümü kapattı. Elimden tuttuğunda beraber yürümeye başladık. Kapıya çıktığımızda istemsizce arkamı dönme ihtiyacı hissettim. Babamı arıyordu gözlerim ama göremedim. Arkamdan gelecekti oysa.

Sadece iki basamak inebildim. Tırabzanları sıkı sıkı tutmuş benim duraksamam Yağız'ın da bana dönmesine sebep olmuştu. Sıkıca tuttuğum tırabzandaki elime baktıktan sonra göz göze geldiğimizde ne olduğunu anlamak ister gibiydi.

Arkamızdan gelen kalabalıkta benimle aynı anda mecburi duraksadığında arkama bir kez daha baktım. Babam ve annem yine yoktu. İçimden adeta bir parçanın söküldüğünü hissediyordum. Bedenimden bana ait bir parça içeride kalmıştı sanki. Bir şeyler eksik olmuştu. Ben bu evden böyle çıkamazdım.

"Bahar." diyen Yağız'dan elimi kurtardığımda başımdaki duvağı kaldırarak geriye attım. Yağız'ın gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Onu rahatlatmak adına "Geleceğim." dedim sadece.

Gözlerini onaylarcasına kapattığında arkamı döndüğüm gibi indiğim iki basamağı geri çıktım. Bana şaşkınlıkla bakan kalabalığın arasından tekrar eve girdim. Gelinliğimin eteklerini kavramış salona geçtiğimde koltuğa oturmuş, omuzları düşmüş, başı yerde duran adamı gördüğüm an dudaklarımı araladım.

"Baba." Sesimi duyduğu gibi başını kaldırdı. Dolan gözlerini gördüğümde telaşla ayağa kalkan adama koştum. Açtığı kolları arasına girip sıkıca sarıldım. "Seni çok seviyorum baba."

Bir eli sırtımda beni sıkıca göğsüne bastırırken bir eli de başımdaydı. Göz göze geldiğimizde elini kaldırarak gözümden süzülen yaşları sildi. "Seni çok seviyorum kızım." Elimi sıkı sıkı tutan babam başıyla arkamdaki bir noktayı işaret etti. "Seni bekliyor."

Başımı arkaya çevirdiğimde ellerini önünde birleştirmiş bizi izleyen adama baktım. Buruk bir tebessümle duvağımı tekrar yüzüme kapatırken babamla annem de yardım etti. İkisine tekrar sarılıp arkamı döndüğümde Yağız'ın kolunu kavradım. Birlikte yeniden indik merdivenleri. Arabalara binerek konvoy oluşturduk. Aslında salon da lojmandaydı ama biz ilk önce daha önceden ayarladıkları camiye gittik. Yağız'la dini nikahımız kıyıldıktan sonra aynı şekilde konvoyla salona geldik.

Bizden önce gelenler yerini alırken el ele girdik salona. Müzik başlamış herkes bizi alkışlıyordu. İlk dansımızı yapmak için birbirimize döndük. Narince belimi kavrayan Yağız'ın boynuna kollarımı doladım. Ufak adımlarla müziğin ritmine kendimizi kaptırdığımızda bana doğru eğildi.

"Kırmızı duvağın özel bir anlamı var mı?"

Elimi göğsüne yerleştirirken gülümsedim.

"Bir askere en çok kırmızı beyaz yakışırdı." dediğimde gülümsedi. Beni etrafında döndürerek şakağımdan öptü. "Bir asker karısına da en çok kırmızı beyaz yakışırdı." dediğinde gülmeden edemedim.

Mutluluktan kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Hala evleniyor oluşumuza inanmakta güçlük çekiyordum.

"Ciddi ciddi evleniyoruz değil mi?"

Yağız yanağıma dokunduğunda rüyada olmadığımı kanıtlamaya çabalıyordu. Belkide kendine kanıtlıyordu.

"Allah katında karım oldun bile. Bir de şu masada bana evet dersen benden mutlu kimse olmayacak."

Sırıtarak Yağız'a bakarken alt dudağımı ıslattım. "Ben bunu biraz düşüneyim."

Suratı asılan sevdiğim homurdandı. "Çoktan karar vermiş olman gerekirdi."

"Verdim." dedim sakince. Yüzünde belirgin bir rahatlama olduğunda yeniden sırıttım. "Ama insanların düşünceleri değişkendir."

Beni göğsüne bastırdığımda yüzlerimizi yaklaştırarak sadece gözlerine bakmamı sağladı.

"Benim hiç değişmedi." dedi kendinden emin. "Hep karım olmanı istedim."

Onun bir girdap gibi kendine çeken kara gözlerinden kaçmak için sıkıca sarılarak çenemi omuzuna koydum. Sesim kıvranışımı belli eden bir tona sahipti.

"Yapma böyle herkesin içinde, utanıyorum."

Fırsattan istifade kokumu içine çekerken fısıldadı. "Aklımla oynama sende."

Biten dansın ardından masamıza geçtiğimizde nikah memuru da gelmişti. Gökhan ve Leyla nikah şahitlerimiz olarak yerini aldığında nikaha başlamış olduk.

"Siz Bahar Hanım; iyi günde kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta Yağız Beyi eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Etrafta büyük bir sessizlik olduğunda annemle göz göze geldik. Yüzündeki tebessümle başını eğdi. Hemen ardından başımı yanımda duran adama çevirdim. Masada duran elini kavradığımda mikrofona eğilsem de gözlerim ondaydı.

"Evet!"

Gür çıkan sesimle herkes alkışlarken nikah memuru aynı soruyu Yağız için tekrar etti.

"Siz Yağız Bey; iyi günde kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta Bahar Hanımı eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Yağız'ı aynı şekilde gözlerimin içine bakarak benimle aynı cevabı tekrar etti. "Evet."

Yani bir alkış tufanı daha koparken nikah memuru şahitlerin de onayını aldığında defteri önümüze uzatan adamla kendime çekip kalemi kavradım. Hızlıca imzamı ismimin altına attığımda Yağız'a doğru ittim. O imza atarken Leyla ve hatta etrafımızdaki kızlardan aynı sesler yükseliyordu.

"Ayağına bas! Çabuk ol."

Basmak için hareketlendiğimde Yağız'ın ayağını bulamadım. Defteri Gökhan'a iten adamla başımı eğdiğimde ayaklarını topladığını görmüştüm.

"Yağız!"

Sitemle çıkan sesime inat tebessümle bana doğru döndü.

"Zaten kontrol sende değil mi Bahar?" dediğinde asık suratımla omuz silktim.

"Bu bir gelenek."

Gözlerini devirerek ayağını uzattığında basmaktan geri kalmadım. Herkes bu anla gülerken nikah memuru ayağa kalkınca bizde ayaklandık.

"Bende sizi karı-koca ilan ediyorum."

Nikah cüzdanını bana uzatan adamla kavrayıp havaya kaldırdım. Islıklar, kahkahalar havada uçuşurken Yağız'a döndüğümde yanaklarımı kavrayıp alnımdan öptü.

İkimizde masanın önüne yeniden geçtiğimizde adetlerimizden olan bir geleneği daha gerçekleştirecektik. Gökhan ve Aykut yanımıza geldiğinde önce Gökhan elindeki bayrağı öperek bana uzattı. Aynı şekilde aldıktan sonra Aykut da elindeki Kuran'ı Kerim'i öperek bana uzattığında teslim alarak bende öptüm.

Annem onları elimden alarak uygun bir yere götürürken koca bir pasta geldi. Pastayı da keserek Yağız'la birbirimize yedirmiştik. Bu da yetmez gibi düğün pastasına mumlar dizerek doğum günümü de kutlamışlardı. Bu durum beni güldürürken mutlu da ediyordu. Kaç kişinin düğün pastası geldiğinde doğum günü şarkısı çalardı ki? Bunu da atlattıktan sonra herkese içeceklerle birlikte pastaları ikram edilmişti.

Onlar pastalarını yerken birde ufak ufak gelen misafirlerin masalarına giderek sohbet ediyorduk. Yağız beni bir kaç akrabasıyla tanıştırdığında bizimkilerin tarafında gözüme dayım ilişti.

"Dayı!" diye seslendiğimde hızlı adımlarla o tarafa ilerlerken bir yandan da Yağız'ı çekiştiriyordum. Kollarını açan adama sarıldım. "Gelmişsiniz." Şu saate kadar onları fark etmemiştim. Beni sıkıca saran dayım geri çekilerek gülümsedi. "Biricik yeğenimin düğününü kaçıracak değildim."

Annem iki kardeşti. Kerem dayımla da birbirlerine çok düşkünlerdi ama dayım İstanbul'da yaşadığı için sürekli görüşemiyorduk ve dayımın işleri de çok yoğundu. Uçak mühendisiydi kendisi. Koca bir şirkette büyük sorumluluklara sahipti. Dedemin şirketi battıktan sonra dayım zor günler geçirmiş ama annem ve babam dayıma hep destek olmuş. Şimdi ise dayım karısı ve üç kızıyla çok rahat bir hayat yaşıyordu.

Yengeme de sıkıca sarılıp küçük kuzenlerimi öptüm. Hemen yanımda beliren Yağız'ı da tanıştırmayı ihmal etmedim. Onlar da tanıştığında onlarla

aynı masada duran Yusuf abi ve karısı Dila abla da gelmişti ve onlara da sıkıca sarılarak Yağız'la tanıştırmayı ihmal etmedim.

Yerimize yeniden geçtiğimiz sırada Yağız merakta kalmış olacak ki bana doğru eğildi.

"Dayının yanındakiler kimdi? Daha önce bahsetmemiştin."

Gülümseyerek ona doğru dönüp bozulan saçlarına uzandım. Bir yandan saçlarını düzeltirken bir yandan da açıklama yapıyordum.

"Annemle babamın manevi çocukları diyelim. Akraba değiliz ama akrabadan öteyizdir. Başka şehirde oldukları için pek görüşemesek de annem ve babamla ilgili en ufak şeyde gelirler."

Yağız saçlarında gezinen elimi yakalayıp öptüğünde kendi yaptığı tespiti hayranlıkla dile getirdi.

"Annenler bir çok kişinin hayatına dokunmuş gibi."

Gururlu bir tebessüm belirdi dudaklarımda.

"Öyledirler. Annemin merhameti yüksektir. Şeyma'yı o yüzden ona gönderdim. İlgileneceğini biliyordum. Herkese mutlaka aralık bir kapı bırakır. Bana her zaman bir tohum toprağı bulduğunda su vermeden yeşereceğini anlayamazsın, tohum çürükse zaten yeşermez ama sen önce su vermeyi bileceksin der."

Yağız beni dinlerken annemi izliyor olacak ki gülümsedi.

"Annen harika bir kadın."

Omuz silkerek "Ben de o harika kadının kızıyım." dedim kendimi övmek ister gibi.

Çeneme parmağıyla vurarak bana doğru biraz daha yaklaştı.

"Hayır güzelim, sen ikinci harika kadınsın."

Gözlerine dalıp gittiğimde bir boğaz temizleme duydum. Hemen kendimizi toparlarken Alparslan imalı bir halde bize bakıyordu.

"Kendi düğününüzde saatlerce göz göze oturmayacaksınız herhalde." Utanarak kendimi geri çektiğimde Alparslan Yağız'a baktı. "Sarışınımla oynamadan ben bunu düğünden saymam enişte."

Alparslan elimden tutup beni kaldırırken Yağız eliyle pisti işaret etti.

"Karıma dikkat et."

Yağız bana o an karım dediğinde adım atmaya devam etsem de başım arkada kaldı. Boşluğa attığım adımı bile fark etmezken düşeceğim sırada Alparslan belimden yakalarken Yağız ayağa fırladı. Kendimi hemen toparlarken "İyiyim." diye mırıldandım telaş etmemeleri için.

Alparslan gülerek Yağız'a döndü. "Öyle alışık olmadığı kelimeleri bir anda söyleme, bordo bereli de olsa düşüyor." dediğinde Yağız küçük bir kahkaha attı.

Huysuzca kardeşimin göğsüne vurdum. "Aferin Alparslan."

Beni ortaya çektiğinde dans etmeye başladık. Sude de abisiyle dans ederken kendimi kısa aralıklarla sürekli başkasının kollarında buldum. Babam, amcalarım, dayım, Meriç, Onur derken en son Yağız'ın kollarına düşmüştüm.

Hoşnutsuzca homurdanan adam asık suratıyla tavır yapıyordu. "Dans etmediğin kimse kalmadı herhalde."

Yanağından öperek onu sakinleştirmeye çalıştım. "Kalmadı kocacığım."

Anında duraksarken başını biraz geriye çekti. "Ne dedin sen?"

"Doğru duydun." dedim gülerek.

Beni kendine çektiğinde fısıldadı.

"Şu düğün çok uzadı, bitmeyecek mi artık?"

Onun hayıflanan haliyle kıkırdadım.

"Bitse iyi olur, yoruldum ve bacaklarım ağrıyor."

Belimi biraz daha sıkı sardığında ayakta durmama destek oldu.

"Askersin sen, alışık olman lazım."

Huysuzca kolları arasında kıpırdandım.

"Yüzümde tonla makyaj, saçımı sürekli çeken bir duvak, üzerimde kamuflajımın rahatlığını aratan bir gelinlik ve ayaklarımda incecik olan bir karışlık topuklularla askerlik daha kolay gibi geldi."

Anlattıklarımla kahkaha attığında bana hak vermiş gibiydi.

"Sahiden de yorucuymuş. Sabret az kaldı."

Biz sessiz sedasız dans etmeye devam ederken bir anda dans müziği durdu. Kolları arasında olduğum adamla öyle huzurluydum ki bir an ne olduğunu anlamak için geri çekildim. Erkekler Yağız'ın arkasına kızlar da benim arkama geçtiği sırada erkekler üzerindeki ceketi çıkarmaya başladı.

Yağız da ceketini çıkarınca başımı ona çevirdim.

"Ne oluyor?"

Gülerek omuz silkti.

"Düğünümüz bir süre daha bitmeyecek gibi."

Histerik bir gülümseme yayıldı dudaklarıma. Yağız bana ceketini uzattığında arkasındaki erkekler de onu taklit ederek ceketlerini kızlardan birine verdi. Çalan oyun havasıyla hepsinin kolları iki yana açıldı.

Sıkı sıkı kavradığım ceketle hayranlıkla gözleri bende oynayan adama bakıyordum. Elimde tuttuğum ceket çekildiğinde başımı çevirdim. Leyla ceketi alarak Fatma teyzeye uzattı. Tekrar yanıma geldiğinde aynı koreografide oynayan adamları işaret ettim.

"Bunu ne zaman ayarladılar?"

Beni önde doğru çekerek gülümsedi.

"Biz kızlarla ayarladık. Herkese video gönderdik ve herkes rolünü biliyor."

Şaşkınlıkla "Ben?" dediğimde kendimi Yağız'ın önünde bulmuştum bile."

Leyla da Gökhan'ın karşısına geçerken ellerini kaldırdı.

"Akışına bırak."

Bir an ne yapacağımı bilmezken kollarımı Leyla gibi açtım ve oynamaya başladı. Diğer yanımda Hilal ve Alparslan, Sude ve Aykut, Şeyma ve Emirhan, Onur ve Ayla, Meriç ve İnci çiftler halinde etrafımızı sardığında biz de Yağız'la ortada kaldık. Herkesin alkış tuttuğu ve imrenerek baktığı bir oyun olurken keyifle oynamıştık.

Oyun bittiğinde bu sefer de babam ve amcalarım çıkmıştı piste. Babam "Gel bakalım damat." dediğinde karşılıklı oynamışlardı. Babam pek oynamazdı. Benim düğünümde beni değil de damadını karşısına alıp oynuyorsa bu Yağız içindi. İkisi birlikte harmandalı oynarken bütün gözler onları izlemiş ve eminim ki imrenerek bakmışlardı. Tıpkı benim baktığım gibi. Çünkü Gölge benim babam değil de Yağız'ın babası gibi oynamıştı. Hele oyun bittiğinde Yağız'ın babama minnetle sarılışı ve babamın aynı sevgiyle karşılık verişi gurur vericiydi. Fatma annenin kenarda ağladığına şahit olmuştum o an. Onun bile içine işlemişti.

Bununla da yetinmeyip bütün erkekler halay çekmişti Akın amcam halayın başını tutarken hemen yanında babam, Yağız, dayım, Giray amcam, Akın şeklinde uzayıp gitmişti. Onların halayı bile gösterişliydi.

Tekrar oyun havaları çalarken ben Fatma anneye eşlik etmiştim. Yağız ise benim anneme eşlik etmişti. Hatta ben o kadar erkekle dans ederken Yağız iki annesini de dansa kaldırmıştı. Biz gerçekten bu düğünde hem eğlenmiş hem de birbirimize daha çok bağlanmıştık...

☀☀☀

Halaylar ve oyunlar nihayet son bulduğunda takı töreni başladı. Yine Yağız'la beni bir biblo gibi yan yana diktiklerinde boynumuza iki yandan sarkan kurdeleleri geçirdiler. Tek tek takılan paralar, altınlar, bilezikler,

kolyeler, saatler derken Yağız'la sefaletten kurtulup zenginliğe adım atmış olabilirdik.

Fakat sıra bizim ekibe geldiğinde ise yaptıklarını ömrüm boyunca unutamayacaktım...

Gökhan'la Leyla önümüze geldiğinde Leyla zarif bir altın bilekliği bileğime geçirirken Gökhan kurdeleye bağladığı altın işlemeyle Güneş ve Pala yazan silah kabzalarını Yağız'ın boynuna astığında herkes gülmeye başlamıştı.

"Attığınızı tutturduğunuz atışlarınız olsun." diyerek Yağız'ın göğsüne bir kaç kez vurduğunda Aykut'a geçti sıra.

Aykut elindeki yine kurdeleye bağlanmış kasaturalardan birini Yağız'ın boynuna birini de benim boynuma geçirirken açıklama yapmayı da ihmal etmedi. "İsme özel yaptırıldı bunlar. Sapladığınız yerde adınız kalır."

Küçük bir kahkaha ile o da yanımızdan geçip giderken asıl merak ettiğim Şeyma ve Emirhan oldu. Önce Şeyma elindeki kesenin içinde bulunan bitter çikolata paketlerini bileğime bağlarken utangaç halde omuzlarını yukarı kaldırdı.

"Kusura bakma, onun fikriydi."

Gülerek işaret ettiği Emirhan'a bakarken hemen homurdandı.

"İki dakikada sattın be kızım."

Şeyma daha da kızarırken koluna dokundum.

"Daha iyi bir tercih olmazdı. En sevdiklerim."

Emirhan bak gördün mü bakışlarını Şeyma'ya atarken tam önümüzde duran adamın boş elleri dikkatimi çekti. Sanki bunu bekliyor gibi sırıtarak elini cebine attı. Cebinden çıkardığı el bombasını gördüğümde gözlerim büyüdü.

"Yok artık!"

Emirhan el bombasını Yağız'ın cebine koyarken diğerleri gibi açıklamasını da yapmayı ihmal etmedi.

"Öyle pek bir marifeti yok. Pimi çekip fırlatın o yolunu bulur."

Kendimi daha fazla tutamayıp kahkahalara boğulurken Yağız başını iki yana salladı. "Lan..." Sözlerini gülmekten zor tamamlamıştı. "Hay sizin yaptığınız işe..." Ya da tamamlayamamıştı.

Biten takı töreninin ardından dikkatli bir şekilde üzerimizdeki mühimmat alındıktan sonra son kısma geçtik. Kızlar bir araya toplanırken bende merakla onları bekliyordum. Leyla hevesle ortaya geçtiğinde Şeyma'yı Ayla zorla çekiştiriyor, Alya anı görüntüleyerek ilerliyor, Sude ise İnci'yle

abisinin görmez tarafından ortalara ilerliyordu. Hilal ise çoktan yerini almıştı.

Erkeklerden de bekar olanlara ortayı işaret ettiğimde hepsi ilk başta burun kıvırsa da herkesin ortasında kırıldığımı belli eden bir kaç abuk subuk yaptığım hareketle mecburen ortaya geçmişlerdi.

Hepsi yerini aldığında gülerek arkamı döndüm. Hemen yanımda duran Yağız onları izlerken yandan bir bakış attı bana.

"En iyi atışını yap."

Gülerek gözlerimi kapattığımda derin bir nefes aldım. Ne yalan söyleyeyim aklımda sadece Leyla vardı. Onun tutmasını istiyordum. Düğün boyunca bir kez dahi elime almadığım gelin buketini tek bir hamlede başımın üzerinden arkaya savurduğumda yükselen seslerin ardından koca bir sessizlik oldu. Ne olduğunu anlamak için Yağız'a baktım hemen.

"Ne oldu?"

Dudağı alayla kıvrılmış gülerken elimden tutup beni çevirdi.

"Tam on ikiden vurdun."

Çiçeği kimin tuttuğuna baktığım an şaşkınlıkla gözlerim büyüdü çünkü Gökhan elinde eğreti duran buketle Leyla'ya bakarken kızların hepsi ona kötücül bakışlar atıyordu. Gökhan biraz da utanmış olacak ki elindeki buketi Leyla'nın eline tutuşturup kenara kaçar adımlarla giderken büyük bir kahkaha tufanı daha koptu.

Kendimi tutamayarak kahkahalarla gülerken Yağız beni belimden sararak göğsüne bastırmış benimle aynı neşede gülüyordu. Bir düğün yapmayı bile gereksiz bulan ben küçük bir nikah planlarken ailem sayesinde fazlasıyla eğlenmiştim. Hepimiz gülmüş, hepimiz doyasıya keyfini çıkartmıştık.

"Çok güzel bir düğün oldu."

Başımı yanımda duran adama çevirdiğimde sessizce beni izlerken buldum. Başıma küçük bir öpücük bırakıp beni onaylamayı ihmal etmedi.

"Öyle." Bana doğru eğilerek devam etti. "Bir de şu balayı kısmına geçseydik."

Çoktan belirlediğimiz balayı için Yağız saatleri sayarken utangaç bir gülümseme sundum.

"Aklın nerede senin?" dediğimde sormamam gereken bir soru sorduğumu dudaklarıma düşen bakışlardan anlamıştım.

"Belli değil mi karıcığım?"

Karnına dirseğimi geçirirken sessiz de olsa cırlamayı ihmal etmedim.

"Yağız!"

Gülerek karnını tutarken beni kendine çekip başımdan öptü.

"Bundan sonra kaçışın yok."

Utançla ellerimi yüzüme kapattığımda başımı da Yağız'ın göğsüne yasladım. Makyajım bozulsun istemiyordum. Fakat bir anda Yağız'ın bedeni gerilmeye başladığında başımı kaldırdım. Gülen yüzü anında ciddiyete bürünmüş, bakışları sert mizacıyla resmiyete geçmişti. Bu kadar dikkatli neye baktığını merak ettiğim sırada arkamı döndüm.

Hiç beklemediğim bir şekilde savcı Kaan ve hemen arkasından gelen Turan albay ve arkalarındaki iki askerle bize doğru yaklaşıyorlardı. Babam ve amcamlar önlerini kestiği sırada herkes onları izleye koyulmuş, bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

Yağız hareketlendiğinde onun tek gitmesine izin vermeyerek elini kavradım. Birlikte onlara doğru yaklaştığımızda Turan albay babama açıklama yapmaya çalışıyordu.

"Şu an başka çaremiz yok Cihangir Albayım. Durum acil." Bizi gördüğü an sessizliğe bürünürken küçük bir tebessüm sundu. "Hayırlı olsun çocuklar." Herkes o an bize döndüğünde "Sağ olun." dedik ikimiz birden.

Kaan bir ellerimize bir de bize bakarken halimize acır gibi bakıyordu. "Hayırlı olsun." Duygusuz çıka sesini Yağız sadece baş selamıyla karşıladı.

"Bir sorun mu var albayım?"

Erkeklerin hepsi etrafımızı sarmış Turan albayın cevabını beklerken Kaan savcı cevapladı.

"Acilen operasyona çıkmanız gerekiyor."

Yağız elimi biraz daha sıktığında itiraz etti.

"Bizden başka tim mi kalmadı?"

Turan albay Yağız'ın tüm öfkesine karşı sakince açıkladı.

"Şu an müdahale edebilecek en yakın tim sizsiniz. Durum acil!"

Başımı çevirerek son bir umut babama baktım.

"Baba..."

Umutsuzca bakan babam başını iki yana salladığında ise başka çaremiz olmadığını anlamıştım...

✷✷✷

Geldik bir bölümün daha sonuna bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

Bölümü son dakika yetiştirdim. O yüzden yarısını okuma şansım olmadı. Eğer hatalarım varsa ki mutlaka vardır kusura bakmayın.

Hem duygusal hem de mutluyum. Yavrularım yuvadan uçup yeni bir yuva kurdular ama kuramadılar gibi de. Ne oldu ben bile anlamadım.

Bu bölüm yazdığım en uzun bölümlerden biriydi. Onları anlatmaya doyamadım. Bahar'ın babasıyla olan sahnesi beni hüzünlendirirken takı sahnesini gülerek yazdım 😅 bir de çiçek sahnesi var tabii 😂😂

Bundan sonra aksiyona hazır olun!!✴

Neyse, umarım siz de aynı keyfi almışsınızdır. Oy ve yorumlarınızla destek olmayı unutmayın.

İnstagram:soylumery

Görüşmek üzere hoşça kalın.

60. Önce Vatan

Merhaba...☀

Oy ve satır arası yorumlarınızı eksik etmeyin.

Keyifli okumalar ☀

ÖNCE VATAN!

Hep bu iki kelimeyle eğitildik. Söz konusu canın dahi olsa önce vatan demeyi öğrendik. Bundan hiçbir zaman da gocunmadık. Çünkü biz bunun için vardık. Birilerinin bu ülke için canını dahi ortaya koyması gerekiyordu ki birileri rahat yaşasın.

Bazı seçimlerin de ağır bedelleri oluyordu tabii. Çok duymuştum evlendikten bir hafta, üç ay sonra şehit olan askerleri. Sadece bu da değil; karısı hamileyken ya da bebeği daha yeni doğmuşken hain pusulara düşerek şehit olan askerlerimiz çok olmuştu.

Bizim gibi nadir bulunan ekiplerin gittiği operasyonlara normal askerlerin gitmesi imkansızdı. Biz genelde ölüme yürürdük. Tutup da düğün günü bizi çağırıyorlarsa bu gerçekten zaruri bir ihtiyacın sonucuydu.

Bordo bereliyseniz hem daha şanslı hem de saha şanssızdınız. Çünkü ölüm timi olarak gittiğiniz yerde ya öldürür ya da ölürdünüz. Bize ise önce öldürmeyi, son çarede de ölmeyi öğretmişlerdi.

Apar topar eve geçip üzerimden çıkardığım gelinliğimle bir pantolon ve tişört giyerek kendimi karargahta bulmam çok sürmedi. Şimdi aynanın karşısında üzerimdeki kamuflajımı düzeltirken biraz önce düğünü olan sanki ben değilmişim gibiydi. Ya da sadece bir hayal aleminden ibaretti.

Parmağımda duran alyansım ve tek taşıma baktığımda dudaklarımda buruk bir tebessüm şekillendi. En azından onlar gerçekçiydi. Uzun zaman sonra yaptırdığım tırnaklarım, silmeye fırsatımın olmadığı gibi makyajım ve hala yapılı duran saçlarımla komik duruyordum sanki. Yani üzerimdeki kamuflajda eğreti duruyor gibiydi.

Yüzüklerimle parmağımdan çıkarıp künyemin zincirine geçirdiğimde bir süre bakmaktan alamadım kendimi. Geç kalmamak adına tekrar künyeyi boynuma takarken giyinme odasının kapısı gürültüyle açıldı. İçeriye giren

Yağız üzerinde kamuflajıyla burnundan soluyarak sert bir şekilde yeniden kapıyı kapattığında o kadar öfkeli duruyordu ki ona doğru döndüm.

"Yağız..."

Devam edemeden beni tuttuğu gibi duvara yaslayan adam hiç vakit kaybetmeden dudaklarıma kapandı. Bütün hırsını dudaklarımdan çıkarmaya çalışırken beni ilk başta şoka uğratmış olsa da kendimi toparlamam uzun sürmedi. Bir eli arkamdaki duvarda yaslı, diğer eli yanağımda dudaklarıma talan ederken belinin iki yanından formasını sıkı sıkı tutundum. Ona karşılık vermekte zorlanırken sabırla hırsını çıkartmasını bekledim. Biraz sakinleşmiş olacak ki dudaklarımızı ayırdığında göğsü o kadar hızlı inip kalkıyordu ki yüzüme çarpan sık nefesler de bunu kanıtlar nitelikteydi. Alnını alnıma yaslamış gözleri kapalı yaralı bir kurt olduğu gerçekti.

Nefesleri az da olsa düzene girdiğinde başını iki yana salladı. Gözlerini aralarken yaptığından pişman gibiydi. "Özür dilerim." dedi fısıltıyla. Baş parmağı dudaklarımı buldu ve narince okşadı. "Acıdı mı?"

Gülerek dudağımdaki elini yanağıma koydum. Acımamıştı, hatta sevmiştim bile. Yani öpen o olunca güzel gelmişti herhalde.

"Aldığım en şiddetli öpücüktü."

Her ne kadar gülsem de onun bakışları hüzünlüydü. Oysa bugün bizim için güzel olacaktı. Unutulmaz demeyeceğim çünkü bugün de gece de bizim için hep unutulmaz olarak kalacaktı. Kaç kişi bizim gibi ilk gecesini operasyonda geçirirdi ki?

"Eşeklik ediyorum, kabalık ediyorum. Böyle olmayacaktı Bahar, şimdi sen benim kollarım arasında olacaktın."

Halimizi göstererek gülümsedim. "Şimdi de kolların arasındayım." Tek kaşımı kaldırdığımda gözlerine baktım. "Hem de o izin isteyen kibar beyefendi gitmiş görünüyor." dedim imalı sesimle. "Evliliğimize hızlı bir giriş oldu."

Gözlerini kaçırdı. Boynumda asılı künyemi ve yüzüklerimi fark etmiş olacak ki eline aldı. "Özür dilerim." dedi bir kez daha pişman çıkan sesiyle. Zorlanıyor olacak ki boğazını temizledi. "Yine de seni öpmek fazla iyi."

Yanaklarını kavradığımda hüzünle bakan kara gözlerine umutla baktım. Tek istediği benimle geçireceği güzel bir geceydi. Birbirimize ayıracağımız zaman, saatlerce birbirimizi seveceğimiz dakikalar... Bunu bile bize vermemişlerdi.

"Daha iyi bir öpücük ister misin?"

Onaylar nitelikte gözlerini kapatınca uzanarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Onun tüm sert tavrına karşın sıcacık, yumuşacık ve sevgi dolu bir öpücüktü benimkisi. Acele etmeden, telaşsız, iliklerine kadar hissedeceği bir öpücük. Tutkulu, aşk kokan bir öpücük. Nefesim yetmeyene kadar süren bir öpücük...

Zor da olsa birbirimizden ayrıldığımızda dudakları kıvrıldı. Tüm öfkesi kaybolmuş, biraz önceki gürleyen aslan küçük, uysal bir kediye dönüşmüştü. "Böylesi çok daha iyi."

Aldığı öpücükten memnun haline kıkırdamadan edemedim. Arada laf sokmadan da yapamıyordum tabii. "Sana yol, yordam öğretmek lazım demek ki." Sessiz kaldığında mahcup duruyordu. Onu daha fazla zorlamadan parmağımla dudaklarına bulaşan ruju silmek için uzandım. "Ruj oldu dudakların."

Baş parmağıyla o da benim dudağımın kenarını silerken çapkın bir bakış attı. "Sanırım senin de dudaklarını silmen gerekiyor."

Kolları arasından çıkarak aynada kendime baktığımda suratım buruştu. Ne yapmıştık biz böyle? Allah'tan bir erkeğin dolabında olmayacak ıslak mendil neyse ki benim dolabımda vardı. Dolabımın kapağını açarak içinden iki tane ıslak mendil çıkarıp birini Yağız'a verdim. Biriyle de kendi dudaklarımı sildiğimde halimiz gerçekten komikti.

İkimiz birlikte mühimmat odasına girdik. Bizimkiler çoktan hazırlığa başlamıştı. Apar topar dolabıma giderek yeleğimi aldım. Üzerime geçirip kelepçelerini takarken Yağız yine eski sert görünümüne kavuşmuştu.

"En ufak bir hata istemiyorum." dedi keskin bir dille. "Bu operasyonda kimseye bir şey olmayacak."

Herkes onaylarken Gökhan yüzümdeki parlaklığı fark etmiş olacak ki beni uyarmadan edemedi.

"Yüzünü karart. Çok parlıyor."

Ona hak verdiğimde dolabımda duran boyayı aldım. Kapağını açıp parmaklarımı daldırdığımda Yağız silahını kılıfına yerleştiriyordu. Kolumdan çekerek arkamızdaki tahtadan yere oturttu.

Elimdeki kutuya parmaklarını batırıp yüzüme sürdüğünde burnumla kulağım arasında bir hat çizdi. Bende aynı şekilde elimdeki boyayı onun yüzüne sürerken birbirimize aşkla bakıyorduk. Bambaşkaydı bizdeki aşk. Birbirimizi silahlarımızla sevdiğimiz, savaş boyalarımızı karşılıkla sürdüğümüz, bazen tutkuyla öpüştüğümüz, bazen sırtımızı birbirimize yasladığımız, bazen de aynı tabldottan yemek yediğimiz bir aşktı.

Yağız benim hem komutanım hem asker arkadaşım hem de eşim olmayı başarmıştı. Ona çok aşıktım. Tüm ömrümü ona adayacak kadar aşıktım.

Bütün hazırlığımız bittiğinde hızlıca bizi bekleyen helikoptere bindik. Yağız bir an olsun elimi bırakmadı. Yorgunluğumdan sebep başımı omzuna koydum. Bir saate yakın süren yolun ardından Yağız eliyle inmemizi işaret etti. Sırasıyla herkes dağın eteklerine indiğinde sona kaldım. İndiğim an belimden yakalayarak bana yardımcı oldu.

Hepimiz yere çökerek helikopterin uzaklaşmasını bekledik. Gider gitmez bir yandan etrafı kontrol ederken Yağız'ın sesi geldi.

"Kara, yön belirle."

Gökhan çantasından çıkardığı haritaya kısa bir süre baktıktan sonra kolundaki cihazla da doğrulayıp tam karşımızı işaret etti.

"Bu taraftan."

Yağız o yöne baktığında etrafta kısa bir süre göz gezdirdi. "Kontrollü ve seri halde ilerliyoruz."

Neredeyse yarım saat yürüdükten sonra bizim için ayarlanan araçların yanına geldik fakat bu da yetmemişti. Araçla da neredeyse bir saat daha gittikten sonra aracı uygun bir yere bırakarak ormanlık alana girdik. Bu bir rehine operasyonuydu. Bir ajanımız deşifre olmuş ve sınır dışındaki bir evde tutulduğu tespit edilmişti. Bizden istenilen onu, o evden çıkarıp sınırdan geçirmekti ancak bu operasyon gizli kalacaktı. Kartal timinin sınırı geçtiği bile bilinmeyecekti.

Ormanlık alana girdiğimizde gece görüşüyle ilerliyorduk. Ağaçlar arasında sadece ay ışığının verdiği aydınlık vardı. Uzun bir yürüyüşün ardından ormanın içindeki eve yaklaştığımızda Yağız elini kaldırdığı an hepimiz durduk.

Etrafı kolaçan ettiğimiz sırada Yağız'ın sesi kulaklıktan geldi. "Operasyon için uygunsuz ortam. Ne olduğu belirsiz. Gün doğumunu beklemek lazım."

Hızlıca saatime baktım. Üç buçuktu. Şu durumda en azından iki saat daha beklemek gerekirdi.

"Nerede duracağız peki?"

Yağız da cevabı bilmiyor olacak ki Aykut'a sordu.

"Uygun yer neresi Poyraz?"

Kısa bir sessizlik olduğunda Aykut cevap vermese daha iyiydi.

"Yukarısı komutanım."

Anında başımı kaldırıp yukarı baktığımda sarkan ağaç dalları çarptı gözüme. Yaprakları filizlenmiş, hafif esen meltemle sallanıyordu. Bacaklarımın sızısı aklıma geldiğinde mızırdandım.

"Başka seçenek yok mu?" Olmalıydı. Yorgundum ve düğün beni aktif görevlerimden daha çok yormuştu.

Yağız yanıma gelerek elimi tuttu. "Biliyorum yorgunsun ama biraz daha sabret güzelim." Mecburen gözlerimi kapattığımda diğerlerine döndü.

"Kara, Avcı siz evin arkasında konumlanın. Telsizler açık kalsın."

Onlar harekete geçtiklerinde Aykut biraz ilerideki ağacı gösterdi. "Ben buradayım."

Yağız başıyla onayladığında bana doğru döndü. "Bekle beni."

İkisi birlikte ağacın yanına yaklaştı. Yağız'ın yardımıyla Aykut kolay bir şekilde ağaca tırmandı. Çantasını da yukarı fırlattığında Aykut yakalamıştı. Etraftaki ağaçlara bakarak ilerlerken benim gözüm sadece ondaydı. Yanıma gelip elimi tuttu. Birkaç adım atarak ileriye gittiğimizde bir ağacın önünde durduk.

Başımı kaldırarak koca dallara baktım. Bu gecede olacak iş miydi yani? Hiç içimden gelmiyordu çıkmak. Huysuzluğum da üzerimdeydi biraz.

"Önce sen çıkıyorsun, ardından da ben."

Yağız'a başımı çevirdiğimde kara gözleri havadan sebep gecenin en siyahına sahipti. Yine de bu beni korkutmak yerine bana huzur veriyordu. O gözler benim kendimi güvende ve huzurlu hissetme sebebimdi. "Tamam." dedim mecburen.

Sırtımdaki çantamı yere bıraktım. Tüfeğimi boynuma astım. Dizlerini kırıp parmaklarını kenetleyen Yağız eline basarak çıkmamı bekliyordu. Ona kıyamadığımda maalesef ki öpememeden sebep kaskına vurdum. Bu bir sevgi gösterisiydi. Eldeki imkanlarla bu kadar oluyordu.

Yüzü gülse de "Vaktimiz yok." diye fısıldadı. Ayağımla eline bastığımda ilk ikisinde esnerken üçüncü hamlede Yağız'ın desteğiyle kendimi yukarı attım. İki elimle kavradığım dalda kendimi yukarı çekerken istemsiz küfrettim.

"Si...r ya! Tırnağım kırıldı."

Elimde eldiven vardı ama parmaklarım boştaydı. Parmaklarım kapalıyken tetiği çekmek hep daha zor geliyordu. Kulağıma o an Emirhan'ın sesi geldi.

"Abi ne duydum ben?"

O an telsizlerin açık olduğunu hatırlamam ne yazık ki çok geç olmuştu.

"Ulan bugünleri de mi görecektik?"

Gökhan'ın sesiyle dala oturduğumda Yağız elindeki çantayı bana fırlattı.

"Sen küfür bilir miydin?" dedi alayla.

Çantayı zor da olsa yakalım. Onu kenara koyarken homurdanıyordum.

"Zor zamanlara sakladığım bir iki küfrüm var."

Aykut'un nefeslerinden gülerek konuştuğu belli oluyordu.

"Tırnak kırılması zor zamanlara dahil mi komutanım?"

Yağız'ın fırlattığı ikinci çantayı da tutarken "Dahil tabii." dedim kendimi beğenmiş bir tavırla. "Kırk yılın başı düğünüm için tırnak yaptırdım, o da kırıldı."

Yağız aşağıda belinin iki yanına ellerini koymuş "Güzelim şu halatı ben yakalanmadan gönder, ondan sonra beraber yas tutarız tırnağın için." dediğinde hemen çantaya sarıldım. Çünkü diğerleri gülse de birazdan Yağız'ın sinirlenerek beni azarlaması olası bir ihtimaldi. Daha da kötüsü yakalanabilirdik.

Çantadan çıkardığım halatı ağaca bağlayıp aşağı sarkıttım. Kısa sürede yanıma tırmanan adam halatı çözerek çantasına koydu. Kendine uygun bir dal bulmuş olacak ki yer değiştirip oturduğunda sırtını ağacın geniş gövdesine yasladı.

"Komutanım biz konumlandık."

Gökhan'ın sesi hepimizin kulağında yankılandı. Yanına gelmemi işaret ederken "Tamam. Beklemede kalın." dedi sadece.

Dikkatle bir bacağımı Yağız'ın olduğu kalın dala attım. Oturmama yardımcı olduğunda onun tam önüne oturarak sırtımı göğsüne yasladım. Üzerindeki yelek biraz rahatsız ediciydi ama olsun. Yine de sırtımı güvenli bir yere yaslamıştım.

Yorgunluğumdan sebep başımı geriye doğru attım. Omuzuna yasladığımda gözlerim kapandı. Yaprak sesleri rüzgar sesine karışarak bir bir kulağıma çalınıyordu.

"İyi misin?" diyen fısıltıyla dudaklarım kıvrıldı.

"Daha kötüsünü de gördüm."

"Kırılan tırnağının hesabını soracağım." dedi beni güldürmek ister gibi, başarılıydı da.

Şu halimize iç çekmeden edemedim. "Kocam olduğun için çok şanslıyım."

Başımı yeniden omzuna yasladığımda bir eliyle belimi sarıp dürbününü çıkarttı. Etrafı kolaçan ederken yine benden daha kontrollüydü. Bense onun

bu tavrından dolayı daha rahattım.

"Görüntü alan var mı?"

Gökhan'dan anında cevap geldi. "Eve yakın sayılırız. Bahçe de gezenler var. Tam sayı veremiyorum."

"Ön taraf sakin." diyen Aykut'la bir kişi kalmıştı.

"Işıklar kapalı. Ya aradığımız adam yoksa!"

Biraz geri çekilerek şüpheyle etrafıma bakındım. Bir şey göremesem de tetikteydim.

"O zaman korumalar da olmazdı." dedi Yağız.

Endişemi dile getirdim. "Tuzak olabilir mi?"

Gökhan farklı bir teori ile geldi. "Belki de şimdiye kadar infaz ettiler."

"Her neyse, bakıp öğreneceğiz." derken kararlıydı Yağız. "İki saatimiz var. Alaca karanlıkta harekete geçeceğiz."

☀☀☀

Yağız'ın tam da dediği gibi iki saatin ardından hepimiz ağaçlardan indik. Alaca karanlıkta etrafı duvarlarla çevrili eve yaklaşırken arka tarafı tercih ettik. Gizlice duvardan atlayarak eve sızdık. Emirhan'ı her ihtimale karşı dışarıda bıraktık. Arka taraftaki iki teröristi Gökhan ve Yağız öldürürken ikiye ayrıldık. İki kişi bir taraftan, iki kişi de diğer taraftan evin etrafını dolaşacaktı. Şimdiye kadar ses yapmamıştık.

İki katlı müstakil görünümlü ev eski bir yapıya benziyordu. Ormanın ortasında olması ise terör yapılanması için sessiz ve uygun bir yerdi. Ön bahçede gezen iki kişiyi görür görmez arkamı döndüm.

Yağıza iki parmağımı göstermemle başını eğerek beni arkasına aldı.

"Avcı görüşün var mı?"

"Olumsuz."

Emirhan'dan iş çıkmayınca Yağız Gökhan'a seslendi bu sefer de.

"Kara aynı anda. Soldaki senin, sağdaki benim."

"Anlaşıldı."

Başını bana çevirdi.

"Atışımla eve gir."

Başımı eğdiğimde Yağız bize yaklaşan adamı vurdu. Hızlı adımlarla eve yöneldiğimde Gökhan da diğerini vurdu. Artık silah sesi duyulmuştu ve fazla zamanımız yoktu.

Kapıdan girdiğim anda karşıma çıkan adama hiç düşünmeden ateş ettim. Hemen benim arkamdan giren Aykut'a odalardan birini kontrol etmesi için işaret verdim. Kapıyı açtığı gibi içeriye bakıp "Temiz." dedi.

Diğer odaya yöneldiğimde duyduğum silah sesiyle anında çöktüm. Üst kattan atış yapılıyordu. Ben karşılık veremeden Yağız ateş ettiğinde adam merdivenlerden yuvarlanarak yere düştü.

"Aşağıyı kontrol edin, biz yukarı çıkıyoruz."

Yağız'ın emriyle alt katı aramaya başladık. Karşımıza çıkan iki kişiyi daha öldürdüğümüzde kimse kalmadı.

Üst katta silah sesleri hala yankılanırken merdivenlerden koşarak inen kişiyi Aykut yere serdi. Temkinli adımlarla parmağım tetikte merdivenleri çıktım. Silah sesleri kesilmişti. Odanın birinden çıkan Gökhan'ı gördüğümde bize işaret verdi.

"Burada."

Koşar adımlarla içeriye girdik. Boş bir odada sandalyeye oturtularak elleri ve ayakları bağlanan adamın eli yüzü hep kandı. Ayrıca ağzı burnu da hep dağılmışa benziyordu. Halinin bu kadar kötü olmasının yine de bize gösterilen fotoğrafından tanıdığım adamın karşımda hala yaşıyor oluşu beni mutlu etti. Şükür ki bir şehitle geri dönmeyecektik.

Yüzüme yayılan gülümsemeyle bir adım daha attığımda Yağız elini kaldırarak bizi durdurdu.

"Bomba var."

Yere çöken Yağız sandalyenin altına doğru eğildi. Bir süre baktığında hepimizin aklındaki soruyu dile getirdim.

"Ne demek bomba var?"

O sırada sandalyede oturan adam zar zor konuştu.

"Tuzak... Hepimizi öldürecekler."

Gökhan adamın omzuna dokunarak ona moral olmak adına gülümsedi.

"Kimse ölmeyecek Hakan. Seni de alıp gideceğiz buradan.

Yağız bir süre bombayı incelediğinde başını kaldırarak bana baktı.

"Biraz önce aktifleşti. Geldiğimizi duyunca yapmış olmalılar. Tuzağa düşürüldük."

Zaman aleyhimize işlerken Gökhan da çökerek bombayı inceledi.

"Hakan'a bağlı görünüyor. Ayırırsak patlar."

Merakla bende çöküp incelemeye başladım. Fakat gördüğüm şeyle yüzüm buruştu. "Karışık görünüyor."

Yağız ayağa kalktığında odada gezinmeye başladı. Öfkelendiği her halinden belliydi.

"Şerefsiz herifler."

Bu kadar felaket yetmez gibi Emirhan ekleme yaptı.

"Ziyaretçimiz var."

Hepimiz dikkat kesildiğimizde Yağız'ın sesi giderek daha da öfkeli çıkıyordu.

"Ne görüyorsun Avcı?"

"İki araç yaklaşıyor komutanım. Yakın mesafedeler.

İşte şimdi ortalık karışacaktı. Sakince ayağa kalkıp Yağız'ın karşısına geçtim. "Bombayı ben hallederim. Siz o zamana kadar onları oyalayın yeter." Sonuçta bombalarla arası en iyi olan bendim.

Bir anda gözleri alev alev yandığında kükredi. "Olmaz!"

Onu duymazdan gelerek diğerlerine döndüm. "Hepiniz dışarı çıkın. Evde kimse kalmasın."

Yağız kolunu tuttuğu gibi kendine çevirdi. "Olmaz Güneş."

Elini sıkıca tutum. Gözlerinde sadece benim görebildiğim korkuyu gizlemek için çok çabalıyordu ama onu tanıyan herkes bunu bilirdi.

"Canımın içi, lütfen bana güven."

Gözleri kapandığında sesli bir soluk verdi. Arada geziyordu. Kararı belli olsa da o ısrarla kafansında yeni bir seçenek arıyor, başka bir çözüm peşinde koşuyordu.

"Komutanım geldiler."

Emirhan'ın sesiyle gözleri aralanan adam çaresizlikle baktı gözlerime. Yeleğimden tutup beni kendine çektiğinde adeta emir veriyordu.

"Sakın öleyim deme." İçim titrediğinde sesini yükseltti. "Anladın mı asker?"

Elimi alnıma götürerek selam verdim.

"Emredersiniz komutanım."

Kaskını kaskıma vurduğunda diğerlerine döndü. "Çıkıyoruz." Tam kapıdan çıkacağı sırada son kez arkasını döndü. Bir şey söylemek ister gibi baktı ama diyemedi. Yeniden arkasını dönüp gitti.

Kendime gelmem zaman almadı. Üzerimdeki çantayı çıkarıp hemen adamın arkasına geçtim. Sırt üstü yere uzanarak sandalyenin altındaki bombayı inceledim bir süre. Bu tarz bir bomba ile karşılaşmamıştım. Yani bilindik gibi duruyordu ama sistem biraz farklıydı. Çözmek için zamana ihtiyacım vardı.

"Nasıl gidiyor?"

Sandalyede oturan Hakan'ın sesiyle düşünceli halde iç çektim.

"Gitmiyor."

"Anladım." dedi fısıltılı bir sesle. Sanırım umudunu kaybediyordu. Onu anlıyordum çünkü bu tarz kurulu düzenekler genelde patlardı.

Onun az da olsa neşelendirmek için "Daha kötülerini de gördüm." diye ekleme yaptım.

Yeniden sessizlik olduğunda kulağımda bizimkilerin çatışma seslerini dinliyordum. İyi gidiyor gibiydi. Yine de onlar için endişeliydim. Bir süre daha bomba üzerinde uğraşırken tepemdeki adamın yeniden sesi geldi.

"Güneş gerçekten sen misin?"

İşime devam ederken lakabımı biliyor olmasına şaşırmıştım. "Evet de sen nereden biliyorsun?"

Elimdeki kasaturayı dişlerim arasına sıkıştırarak kabloların arasında parmaklarımı gezdirmeye başladım. Bağlantılarını bulmaya çalışıyordum.

En azından Hakan'la olan bağı etkisiz hale getirebilirdim ancak bu patlamasına engel olmazdı.

"Seni arıyorlar. Bu tuzak senin içindi. Sana bir şey söylemi istediler."

Beklenmedik bir halde duraksarken ağzımdaki bıçağı çektim.

"Ne?"

"Gölge'nin Güneş'i Kulaksız'ın eline düştüğünde Pala dahi onu kurtaramayacak."

Olduğum yerden çıktım. Eğilerek adamın yüzüne baktım. "Gölge'nin Güneş'i dediklerine emin misin?"

Yüzümdeki endişeyi görmüş olacak ki kafasını aşağı yukarı salladı. Endişeyle ayağa kalktım. Boş odanın içinde bir sağa bir sola giderken düşünüyordum. Öğrenmişlerdi. Benim Gölge'nin kızı olduğumu biliyorlardı. Hedef artık Yağız değil, tamamen bendim. O hastalıklı kulaksız denen manyak bana ulaşmanın bir yolunu arayacaktı. Bu iğrenç oyunları bile bunun bir parçasıydı. Bir şey yapmalıydım. Onları bizden uzak tutacak, en azından bir süre oyalayacak bir şey olmalıydı.

"Bir şey yap." dedi Hakan. "Zamanımız azalıyor. İmha et şu bombayı."

Tam o sırada Yağız'ın sesi geldi.

"Güneş ne durumdasın?"

Etrafıma boş gözlerle bakarken "Çözmek üzereyim." dedim. Sandalyede oturan adam bana hadi canım der gibi bakarken pencereye doğru yürüdüm. Aşağı baktığımda yerden yüksekliği fena değildi. Atlarsak ölmezdik ama bir yerimizin kırılma ihtimali olabilirdi. Yine de kontrollü bir atlayış bizi kurtarabilirdi çünkü o kadar da yüksekte durmuyorduk. Eski bir yapıydı.

Tavanlar yüksek olmadığı için daha alçak duruyordu. "Siz ne durumdasınız?"

"Hallettik sayılır. Geri çekilmeye zorluyoruz."

Bu durumdan memnun oldum.

"Eve girmeyin."

Bu uyarıyı yapmak zorundaydım fakat Yağız endişeliydi.

"Bu ne demek Güneş?"

Gözlerimi kapatıp hepsine seslendim. "Beni iyi dinleyin; evden uzaklaşın ve kimse girmesin."

"Bu ne demek Güneş!" diyerek ikinci defa kükreyen Yağız'la gözlerim doldu.

"Lütfen bana güven Pala."

Kısa bir sessizliğin ardından "Tamam." dedi. Onu biraz korkutacaktım ama başka çarem yoktu. "Eve kimse girmeyecek."

Yağız'dan onayı alır almaz çantamı pencereden dışarı attım. Tekrar sandalyenin altına yerleşirken bombayı yeniden incelemeye başladım.

"Ne planlıyorsun?" diyen adamla saniyelik dikkatim dağılırken tekrar toparladım.

"Seni kurtaracağım ancak sen kalktığın anda bomba kendini zamanlamaya alacak. Fazla zamanımız kalmayacak."

"Nasıl yani?" dedi kokuyla. Paniklemişti. "Öleceğiz."

Elime aldığım kabloyu kesmeye karar verdiğimde son uyarılarımı yaptım.

"Ölmeyeceğiz. Sana şimdi dediğim anda kalkarak bencereye koşacaksın. Düşünmeden aşağı atla."

Aniden sesini yükseltti. "Olmaz! Üst kattayız."

"Olur." dedim sakince. "Başka türlü seni kurtaramam. Sen kalktığın an en fazla otuz saniyemiz olacak."

"Delirmişsin sen!" derken fazlasıyla emin geliyordu sesi. Alayla kıvrıldı dudaklarım. Deli bir adamla evlendiğimi bilmiyordu.

"Çıkamazsak ben olmasam da sen öleceksin. O yüzden kapa çeneni ve beni dinle."

Mecburen sessiz kaldı. Onun sessizliği de benim işime yaradığında hızlıca emin olduğum kabloya uzandım. Kasaturamı tutup sivri tarafını kabloya yasladığımda nefesimi tuttum. Ne olacaksa olmalıydı artık. Kabloyu kestiğim an bağırdım.

"Şimdi!"

Yerinden kalktı. O koşarak pencereye giderken gözlerim kocaman oldu. On beş saniyeden geriye saymaya başlamıştı. Olduğum yerden çıktığım gibi koşmaya başladım. Hala korkuyla pencerede dikilen adamı aşağı ittiğimde hemen peşinden kendimi boşluğa bıraktım.

Saniyeler içinde oldu her şey. Koca bir patlama duyuldu. Kendimi yere yapışmış halde bulduğumda bir yerlerim sızlıyordu ama neresi olduğunu kestiremiyordum. Kulağımda ise patlamadan kaynaklı müthiş bir çınlama vardı ve üzerime savrulan cam kırıkları. O an hissizleştim sanki. Bütün duyu organlarım bir süreliğine iptal olmuştu. Yanımdaki adamın iniltilerini duyuyordum ama pek umursadığım söylenemezdi.

Taa ki onun acı çeken sesini duyana kadar...

"Güneş!" diyordu kükreyen sesiyle. "Güneş'im."

Cevap vermek istedim ama sesimi bulamadım o an. Sırt üstü uzanmış gökyüzünü izliyordum. Çoktan gün doğmuş hayat yeniden başlamıştı. Kulağımda büyük bir kargaşa daha yankılandı.

"Bırakın lan beni."

"Pala yapma. Girilecek durumda değil."

"Güneş'im içeride lan benim."

Yağız'ın eve girmek istediğini anladığımda kendimi toparlamaya çalıştım. Bir iki kez öksürdükten sonra seslendim.

"Pala..." Beni duymadı. Hala içeri girmeye çalışıyor, belli ki diğerleri de onu durdurmak için çabalıyordu. "PALA!" Sesimi biraz daha yükselttiğimde bütün sesler kesildi. Oluşan sessizliği fırsat bildim. "Arka taraftayım."

"Güneş." diyebildi sadece. Hemen ardından "Koşun." dedi Gökhan.

Kısa sürede arkaya geldiklerinde Yağız en öndeydi. Yanımda gelerek başımda diz çöktüğü an beni tuttuğu gibi kendine çekti.

"Bahar!"

Ona zor da olsa gülümsemeye çalıştım ama bu acı dolu bir gülümseme oldu. Sırtımda ve kolumda hissettiğim sızı buna izin vermiyordu. Beni göğsüne bastıran adam karşısında sessiz kalırken sevgisini damarlarımda dahi hissedebiliyordum. Geri çekildiğinde ise öfkeyle bağırmaya başladı.

"Sen beni öldürmek mi istiyorsun? Nasıl kendini böyle bir tehlikeye atarsın? Benim aklımla alıp veremediğin ne senin?"

Yüzüme yüzüme bağıran adamla onu duymazdan gelmek pek mümkün değildi. Allah'tan daha iyi bir konuya sahiptim.

"Kolum çok acıyor."

Yağız yeleğimden tuttuğu gibi beni yan çevirdiğinde Gökhan da yanımıza çöktü.

"Cam parçası saplanmış." dedi Kara. Bir müddet incelediklerinde "Derin değil, çıkartmakta fayda var." diye ekledi.

Bir yandan diğerleri de Hakan'la ilgileniyordu. Göz göze geldiğimizde sorma ihtiyacı hissettim.

"İyi misin?"

Başını iki yana sallasa da kurtulmuş olmasından sebep gülüyordu. "Manyaksın sen! Beni aşağı ittin."

Gülerek Yağız'ın dizindeki başımı hafiften kaldırdım.

"Ölmediğin için teşekkür etmelisin."

Kaskıma vuran Yağız beni tekrar dizine yatırırken "Ben edeceğim sana teşekkür." dedi sinirle.

Sessiz kaldım. Onun öfkesini daha fazla üzerime çekmesem iyi olacaktı. Gökhan "Çıkarıyorum." dedikten saniyeler sonra kolumda bir sızı hissettiğimde inledim. Onlarsa beni duymadan kolumu sarmaya başladılar. Acele ediyorlardı. Birazdan burasının karışması ihtimaldi. İşleri bittiğinde Yağız Emirhan'a baktı.

"Ne durumda?"

"Kolunu incitmiş, başka sıkıntı yok." dediğinde Yağız "Gidiyoruz." dedi.

Beni kolumdan tutarak kaldırdığında kemiklerimin yeniden sızladığını hissettim. Başımı kaldırıp atladığım yere baktım. Allah'tan kaskım vardı yoksa patlamanın şiddetiyle daha çok hasar alabilirdim. Çünkü ben sona kalmıştım. Bir de güya kontrollü atlayacaktım.

"Sana bir daha güvenmeyeceğim."

Bir yandan homurdanırken bir yandan çantamı kendi sırtına alan adamla o takmadan yakaladım.

"Kendim taşırım."

Kıstığı kara gözlerini yüzüme diktiği an elimi geri çekmek zorunda kaldım.

"Konuşma da yürü."

Tam gidecektik ki beni durdurup kendine çektiği gibi sarıldı.

"Bir daha sakın.... sakın böyle bir şey yapma. Ömrümden çalma."

Derin bir iç çekerek sarılışına karşılık verdim. "Özür dilerim."

***

Uzun bir yürüyüşün ardından önce bıraktığımız araçlarımıza ulaştık. Hemen ardından da araçlarla uzun bir yola çıkarak sınıra ilerledik. Sınıra

geldiğimizde öğleden sonraydı. En yakın sınır karakollarından birine ulaştığımızda ise hem yorgun hem de uykusuzduk.

Hala yüzüme bakmayıp bana tirip atan adamla birlikte araçtan indim. Daha önce geldiğimiz karakollardan biriydi burası fakat bizi karakolun önünde bekleyen komutan değişmişti.

İlk önce Yağız kendini tanıttı. "Üsteğmen Yağız Pala."

Aynı şekilde komutan da kendini tanıttı. "Asteğmen Uğur Binalp. Hoş geldiniz komutanım."

Elini bana uzattığında aynı ciddiyetle elini sıktım. "Üsteğmen Bahar Aksoy."

Olağan bir şekilde karşımdakinin cevabını beklerken bir boğaz temizleme sesi geldi. Başımı yana çevirdiğimde Yağız gözlerini kısmış bana bakıyordu. Nerede hata yaptığımı anlamak isterken hemen Yağız'ın yanında duran Gökhan boş bakışlarımdan anlamış olacak ki mırıldandı.

"Bahar Pala."

O an başımda bir şimşek çaktı. Ben bunu neden hiç düşünmemiştim? Daha dün akşam Pala soyadına hızlı bir geçiş yapmıştım oysa, hem de oynaya oynaya.

"Has....r" dedim kendi kendime konuşur gibi. Bu onların yanında ikinci küfrüm olmuştu. "Ben Bahar Pala mı oldum?"

Yağız beni tutup kendine çektiğinde Uğur'la ellerimizi de ayırmayı başarmış oldu.

"İyice bozuldu senin ağzın."

Ona ters ters bakarak omuz silktim.

"Evlilik insanı değiştiriyor."

Emirhan daha fazla dayanamadı sanırım. "Abi bir insan yeni soyadına bu kadar çabuk mu uyum sağlar? Kocasının kopyası oldu." Gökhan ve Aykut gülerken Emirhan bu sefer de kendi derdine düşmüştü. "Ulan yoksa benimkide çapkın mı oldu?" Gökhan gülerek Emirhan'ın omzuna vurduğunda o da nasiplendi. "Kara, evlenecek olursan dikkat et kendine. Kaküllü gece yarısı seni boğmasın." Gökhan'ın yüzündeki gülümseme donmuştu. Bütün esprileri bitti derken Aykut'a baktı. Bu fazla imalı bir bakıştı. "Sen de dikkat et de..."

O tamamlayamadan Aykut kolundan tuttuğu gibi çekti. "İçeri girelim artık."

Hep birlikte bize verilen odaya geçtiğimizde yine ikili üç ranza vardı. Yağız çantalarımızı bıraktığında bana döndü.

"Revire gidelim. Kolunu temizlemekte fayda var."

Ona hak verdim. Pansuman yapılsa iyi olurdu. Kaskımı, yeleği ve tüfeğimi çıkarıp dolaba koyarken Hakan hariç hepsi beni taklit ediyordu.

Biz odadan çıkmadan Yağız Gökhan'a döndü. "Hepimiz açız. Yemek ayarlayabilirler mi bir bak. Kahvaltı da olur. Bir şeyler yiyip dinlenelim biraz."

Gökhan dolabının kapısını kapatmakla meşgüldü. "Emredersiniz komutanım."

Revire geçtiğimizde ufaktan gözlerim kapanıyordu artık. Çok yorgundum ve çok uykusuzdum. Sedyeye oturduğumda odada kimse yoktu. Koluma idareten bağladıkları sargıyı çözdüm. Yağız dolaptan lazım olan bir kaç şeyi alırken üzerimdeki kamuflajın düğmelerini çözmeye başladım. Altımda yine asker yeşili, kısa kollu tişört vardı. Tişörtün kolunu sıyırırken yarama dokununca inlemeden edemedim.

Yanıma gelen Yağız elindekileri sedyeye bırakarak kolumu tuttu. "Bana bırak."

Dikkatlice yaralı olan kolumdan tutarak yaramı açıkta bırakacak şekilde tişörtümü kıvırarak omzuma topladı.

Yağız kolundaki yarayı temizlerken ben de onun yüzünü inceliyordum. Kaşları çatık, sevimsiz adamın tekiydi. Suratsız ve asabi duruyordu. Hala bana kızgın olduğunu biliyordum.

"Küs müyüz?" Yüzüme bakmadan oksijenli su döktüğü gazlı bezi koluma bastırdığında suratım buruştu. Dişlerimi sıksam da dudaklarımdan küçücük bir inilti firar etti. Tutamadım kendimi. Diğer elimle bende onun koluna vurdum. "Sevimsiz... Acıdı!"

Dudağı kıvrılır gibi olsa da cevap vermeden kolumu sarmaya başladı. Kara kara onun gönlünü nasıl alacağımı düşünüyordum bende bu sırada. Aslında gönlünü alacak bir şey de yapmamıştım. Tamam biraz korkutmuştum onu ama bir taşla iki kuş vurmaktı niyetim. Şimdi bir süreliğine de olsa Kulaksız beni öldü bilecekti. Fakat bu durumu Yağız'a söylemek istemiyordum. Eğer Gölge'nin Güneş'i olduğumu biliyorlar ve artık ne olursa olsun beni istiyorlar dersem kesinlikle çıldırırdı. Üzerime titrer ve göreve gitmemem için ne gerekiyorsa yapardı.

"İnsan karısına küser mi kocacığım?"

Nazlı nazlı çıkan sesimle bir de kirpiklerimin altında bakarken dudaklarımı da biraz büzmeyi ihmal etmedim.

Kaşları havada uzun uzun yüzüme baktığında dudağının kenarı kıvrılır gibi olurken anında toparladı. Tekrar yüzü ifadesiz bir hale bürünürken o kontrolü eline almadan elini tuttum.

Ellerimize bakıp tekrar göz göze geldiğimizde sonunda dudaklarını araladı. Çokça sitemliydi tabii.

"Ne yapayım ben? Gözümden sakındığım karım o evle birlikte havaya uçtu sandım. Ne hissettiğimi biliyor musun? Kor düştü kalbime. Nefes alamadım lan ben. Sen benim nefesimi kestin Bahar. Bir günlük karım ellerim arasından gitti sandım."

"Daha tam bir gün olmadı." dedim biraz da utanarak.

Yanaklarını şişirip serbest bıraktı. Farkında değildi ama çok tatlıydı. Bense onun sabrını zorlayacak kadar ısrarcı. Dişlerini sıka sıka, tane tane açıkladı.

"Beni... delirtme... Bahar!"

Haklıydı. Bu kadar delirmeye meyilli bir adama yaptığım zorlamadan başka bir şey değildi. Elimi yanağına koydum. Gözleri kapandı.

"Başka şansım yoktu. Sana söylesem kabul etmezdin. O bomba her türlü patlayacaktı. Zamanlamaya ayarlıydı."

Araladığı kara gözleri itirazla bakıyordu gözlerime.

"Zamanlamayı da durdurabilirdin."

İşi bilene yalan söylemek zordu. Gerçi durdurabilirdim ama durduramaya da bilirdim. Bombalarla bu zor bir ihtimaldi.

"Çok az zamanım vardı. Hem bak bir şey olmadı; iyiyim, yanındayım."

Ortalıktakileri toplarken bana saydırmakla meşguldü.

"Çok iyisin! Birinci kattan atladın. Bir yerin kırılabilirdi. Zamanında atlayamayabilirdin. Koluna saplanan cam başka yerine de saplananilirdi."

Üzerime kamuflajımı giymeden ona sarıldım. "Acemi bir asker değilim ben. Risk aldım ve üstesinden geldim." Başımı kaldırarak dudaklarına minicik bir öpücük bıraktım. "Hepsi bitti, yarın evimizde olacağız."

Beni göğsüne sıkı sıkı bastırdığında başımdan öptü. "Bir daha sakın yapma gözünü seveyim. Beni bu kadar korkutma."

☀☀☀

Gözlerimi araladığımda odanın içi o kadar karanlıktı ki; nerede olduğumu anlamakta güçlük çektim. Kısa sürede her şey su gibi aklımın dehlizinden geçerken karakolda olduğumu hatırladım. Yemek yemiş, ardından da odaya geçerek hepimiz yatmıştık. Uykusuz, bir o kadar da

yorgunduk. Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama vücudum bu süreden memnun, dinlenmiş gibiydi.

Başımı yana çevirdiğimde benden bir kaç adım ötede duran yatağa baktım. Yağız oraya yatmıştı. Kolumdan sebep yine alt ranzayı seçmiştim. Yağız da her daim beni görebileceği en yakın yeri seçiyordu fakat şimdi yerinde yoktu.

Yatakta doğrularak ayaklarımı yere sarkıttım. Saçım başım dağılmıştı. Kendime gelmem gerekiyordu ama bu karakollarda en sinir olduğum kısımdı. İlk olarak postallarımı ayağıma geçirdim. Ayağa kalktığımda dağılan örgümü bozarak tepeden toplayarak saçlarımı at kuyruğu yaptım. Biraz şekilsiz gibiydi ama çok da önemsemedim. Yatarken üzerimden çıkardığım kamuflajımı tekrar ağrıyan koluma inat üzerime geçirdim.

Yastığımın altındaki silahımı aldım. Ayağa kalktığımda bacağımda sabit duran kılıfına yerleştirdim. Odadan diğerlerini uyandırmamak adına sessizce çıktığımda tuvalete gittim. İlk gördüğüm askeri kapıya nöbetçi bırakmıştım.

Etrafta Yağız'ı ararken yemekhaneye gitmeye karar verdim. Oraya bir bakacaktım ama dışarıda, taş zeminin ilerisinde arkası dönük adamı görünce duraksadım. Bedenimi saran titremeyle irkilmeden edemedim. Yaz aylarından sebep hava güzeldi ama bu dağlarda geceler hoyrat geçiyordu. Üzerimdeki kamuflajın düğmelerini de çeneme kadar kapattığımda yürümeye başladım.

Geniş omuzları, dik duruşuyla, bacaklarını biraz aralık bırakarak elleri arkasında rahat konumda bekleyen adamı analiz ediyordum. Yılların getirdiği askerlik insanın duruşunda bile bir iz bırakıyordu. Yağız da bunun en büyük örneklerindendi. Bende öyle olabilirdim ama beni de dışarıdan gören bir göz lazımdı.

Tam yanına geldiğimde tıpkı onun gibi ellerimi arkaya atıp bacaklarım arasında boşluk bıraktım. Çenemi kaldırdığım gibi onun baktığı karanlık dağlara uzun uzun baktım. Biraz da ona özeniyordum sanırım. Özendiğim şey kocam değil komutanımdı.

Karanlık gecede zindan gibiydi dağların her biri. Korkutucu bir sessizliğin yanında gelen uğultular hayvanlara aitti. O konuşana kadar sesimi çıkartmamayı seçtim.

"Şu zifiri karanlığın en güzel yanı sessizlik." dediğinde başımı ona doğru çevirdim. Hala karşıya bakıyordu.

"Güneş'in en güzel yanı ne peki?"

Alt dudağımı ısırmış vereceği cevabı beklerken gülümsediğini ay ışığı sayesinde görmüştüm.

"Sıcaklığı." dedi ve bana doğru döndü. "İçimi sıcacık yapıyor."

Dudaklarım kıvrıldı. Hangi güneşten bahsettiği belliydi. Işıl ışıl bakıyordum gözlerine. Onun kara gözleri de benim içimi sıcacık yapıyordu. Güneş olmaya gerek yoktu ki.

"Ne zamandır buradasın?"

"Bir süredir." Beni geçiştiren cevabıyla saçlarıma uzanarak tokamdan firar eden telleri kulağımın arkasına sıkıştırmaya çalıştı. "Sen niye kalktın?"

"Bilmem." dedim omuz silkerek. "Uykumu aldım galiba."

"Kolun acıyor mu?"

Onunla kolumdaki yarayı yeniden hatırladım. Sızısı vardı ama alışkanlık yapmıştı. Ağrıması gerekiyormuş gibi geliyordu.

"Çok az."

"Bir ağrı kesici daha iç."

Başımı salladım. İyi fikirdi. Soğukla ürperirken ona doğru yaklaştım. Bunu anlayarak kolunun altına aldı beni.

"Sana soğuk gelmiyor mu Yağız?"

Gülerek başımdan öptü.

"Yoo. Aksine içimdeki ateşi söndürmeye bile yetmiyor."

Şaşkınlıkla başımı kaldırarak yüzünü görmeye çalıştım.

"Ne ateşi bu?"

Dudağının kenarını kıvırdı. Üstten bakışları yüzümde dolaştı.

"Bir karım var." dedi alayla. Halimizle dalga geçmeye başlamıştı belli ki. "Evlenip dokunamadığım, aynı odada olup farklı yataklarda yattığım, soyadımı verdiğim halde farkında olmayıp unutan, saçının teline zarar gelse delireceğimi bildiği halde benden habersiz iş yapan, komutanı olmamı umursamayan, bir karım."

Suratım buruşurken bakışlarımı kaçırdım. Bir an ne diyeceğimi bilemediğimde tek yapabildiğim yutkunmak oldu. Tekrar başımı kaldırdığımda gülümsedim.

"Pişman olduğunu düşünerek korkmaya başlayacağım." Gülümsediğinde ona fırsat vermedim. "Bir çözümüm var aslında." Merakla bana baktığı sırada elimi cebime attım. Cebimden çıkardığım çikolatalardan birini ona uzattım. "İyi gelir. Mutluluk verir, içini ısıtır. Kötü anılarını unutturur." dedim sevimli çıkan sesimle. Kötü anılar kısmı önemliydi. Çikolatayla birlikte elimi de tuttu. Beni kendine çektiğinde kara gözleri mavi gözlerime

ömürlük bakıyordu. Bilmiyordu ama onun gözleri de beni yakacak kadar karanlıktı. Beni kalbine mühürleyen bakışlarına karşı eriyip gitmem muhtemeldi.

"Bakma öyle." Yalvarır gibi çıktı sesim. Dudakları kıvrıldı. Beni getirdiği hal hoşuna gitmişti.

"Bu bahsettiğin özellikler sende de var." Yanaklarım yanmaya başladığında yine nadir de olsa utandığım zamanlardan biri oldu. Yağız'ın çikolatası da ben oluyordum sanırım. Yutkunarak bir adım geri attım. Nefesim yetmedi sanki. Bir kaç soluk aldım. Dudaklarımdan çıkan buhar duman olup havaya karıştı. Kaçacak yer arıyordum çünkü bir şey yapmazsam birazdan dudaklarıma kapanacak gibi duruyordu ve karakolda olmaması gereken bir şeydi. Fakat o bununla yetinmedi. Açtığım mesafeyi kapatırken biri duyacakmış gibi fısıldadı. "Detaylarını yarın gece konuşalım."

Alt dudağımı ısırarak biraz önce tuvalette aldığım haberi Yağız'a söylemek zorunda olduğumu fark ettim. Yine hayal kırıklığı yaşayacak sevdiğimin elini sıkı sıkı tuttum.

"Yağız..." Kaşlarını çattığında yüzümü okuyordu sanki. Devamını beklediğini biliyordum. Sakin bir nefes verip bir çırpıda söyledim. "Ben regl oldum."

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

Bol bol yorum yapın ve oy kullanmayı unutmayın.✷

İnstagram:soylumery

Sağlıcakla kalın.

61. Pala'nın Güneş'i

Merhaba

Nasıl hızlı geldik ama 🤣

Bu bölümü enderinkuyum94, mrsgecemavisi ve acemiibirryazarr' a ithaf ediyorum. Desteğiniz için teşekkürler. ☀

Keyifli okumalar.☀

Seni sevmenin zarafeti ıssız bir okyanusta kıyıya vuran sakin dalgalar gibi. Her dalga sesinde sanki kalbime su serpiliyor. En büyük huzur senken en büyük sabır da sen oldun sevgilim. En büyük aşk senken en büyük sınav da sen oldun.

Ertesi sabah gelen helikopterle yola çıktığımızda bir operasyonun daha sonuna gelmiş olduk. Fakat yine işimiz bitmedi. Her seferinde olduğu gibi operasyon sonrası rapor vererek, uzun süren toplantılarımızı gerçekleştirdik. Bir kaç evrak işini halledip çıkmamız öğleden sonrayı bulmuştu.

Eve gitmeden yemeği dışarıda yemek daha mantıklı geldi. Düğünden sonra ne evin durumundan haberdardım ne de yemek yapacak halim vardı. Yağız'ın da benden farkı olmayınca dışarıda yemek en mantıklısı olmuştu.

Bir kaç saat süren yemeğin ardından eve gitmek için yola çıkmadan kısa bir market alışverişi bile yaptık. Hemen sonra eve doğru yola çıktığımızda Yağız dün akşamdan beri hala aynı yerde takılı kalmıştı.

"Şimdi tam olarak kaç gün sürecek bir söylesene."

Defalarca sorduğu aynı sorudan muzdarip mırıldandım.

"Dört."

"Emin misin?" dedi başını anlık bana çevirerek.

Gözlerimi devirdim çünkü yerimizde sayıyorduk.

"Önce de sordun ve evet dedim ya Yağız?"

"Hayır." dedi elini kaldırarak. "Bi' üç dedin, bi' beş dedin. Ne dediğin belli değil."

Dişlerimi sıkarak bütün yüz kaslarımın gerilmesini sağladım. Gerçekten çıldırmak üzereydim.

"Neden anlamıyorsun canım? Sana dedim ki ortalama dört gün ama artı bir, eksi bir olabilir."

Suratı buruştuğunda lojmana yaklaşmıştık.

"Bu ne böyle matematik problemi gibi? Bana tam zaman ver."

Yanaklarımı şişirerek serbest bıraktım. Ellerimi iki yana açmış hala izah etmeye çalışıyordum.

"Ben insanım ya hani, işte bu yüzden yaşadığım, yaptığım her şey beni etkiliyor. Hormonlarımı da etkiliyor. Ayrıca çok çabuk sinirlenebiliyorum mesela."

Sonlara doğru yükselen sesimle Yağız yandan bir bakış attı.

"Tamam." Sesi mırıltı gibi çıktı. Biraz tırsmıştı sanırım. Fakat bu kısa süreli oldu. "O yüzden mi erken oldu?"

Kaşlarım çatıldığında bir an ne demeye çalıştığını anlayamadım. Anladığımda ise şaşkınlıkla bakıyordum ona.

"Nereden biliyorsun?"

Bakışları yolda "Hesapladım." dedi böbürlenerek. "Daha geç olması lazımdı. Şu hayattaki şansımın içine..."

Niye şaşırıyordum ki? Yağız söz konusuydu sonuçta. Küfürlerine başlamadan araya girdim.

"Olabilir. Sonuçta son bir kaç gün çok stresli oldu benim için, dengem bozuldu."

Lojmanın bahçe kapısında durduğumuzda Yağız kapıdaki askerlere selam verdi. Onların kontrolünün ardından tekrar harekete geçerek evin önüne park etti arabayı. İnmeden bana doğru döndüğünde elimi kavrayıp dudaklarına götürdü. Küçük bir busenin ardından gülümsedi.

"Ne olursa olsun sonunda karım oldun ya gerisi önemli değil. Ben seni ömür boyu beklerim."

Biraz önceki gerginliğim anında kaybolurken yüzüme sıcacık bir tebessüm yayıldı. Ona uzanarak sarıldım hemen.

"Seni seviyorum Pala."

Başıma tatlı bir öpücük bıraktı.

"Seni seviyorum Şirine."

Eve geldiğimizde yüzüm ikinci kez güldü çünkü kötü halde beklediğim ev fazlasıyla tertipli ve düzenli duruyordu. Bu işin annemin başının altından çıkmış olması yüksek ihtimaldi. Yine de Fatma anne de yapmış olabilirdi. Kim yaparsa yapsın temiz bulduğum ev mutluluk sebeplerimden biri daha olmuştu.

Aldığımız malzemeleri mutfağa koyduğumuzda yerleştirmek için poşetlere bakıyordum.

"Ben duşa gireceğim Bahar."

Yağızın sesiyle olduğum yerde doğrularak kapıda dikilen adama baktım.

"Tamam canım. Sen duş alana kadar ben de şunları yerleştireyim. Sonra da bir Leyla'ya bakacağım."

Bana kısa bir süre bakıp iç çektiğinde arkasını döndü.

"Çok oyalanma."

Gülerek başımı iki yana salladım. As üs ilişkimize evde de devam edecektik anlaşılan.

Tekrar poşetlere konsantre olduğumda her şeyi tek tek yerleştirdim. Poşetleri de ortadan kaldırarak anahtarımı alıp çıktım evden. Üst kata geldiğimde kapıdaki ayakkabılarla kaşlarım havalandı. Belli ki Leyla yalnız değildi. Kapıya vurmamla kısa sürede açılırken karşımda Leyla yerine Şeyma belirdi. Bir an şaşkınlığa düşerken onun Leyla'da kalmak istediğini son anda hatırlamıştım.

"Bahar, hoş geldin."

İçeri adım attığımda ona sarıldım.

"Hoş buldum canım. Kusura bakma, ben senin burada kalacağını unutmuşum."

Kapıyı kapatarak içeri geçmemi işaret etti.

"Hiç sorun değil. İşin başından aşkın zaten."

İçeri girdiğimde Gökhan ve Emirhan'ı koltuklarda bulmak beni şaşırtmamıştı.

"Ooo beyler." dedim alayla.

Gökhan ciddiyetini korurken Emirhan'da da aynı alay vardı.

"Komutanım sizin ev alt katta, unuttunuz mu yine?"

Gözlerimi kısmış Emirhan'a kötü bakışlar atarken "Sen de evleri karıştırdın herhalde." dedim imalı sesimle.

Arkasına yaslanırken oldukça rahattı. "Karım burada."

Gözlerini deviren Şeyma'ya kısa bir bakış atıp Emirhan'a doğru bir adım attım. "Karın olduğunu sadece yüzünü görünce hatırlıyorsun herhalde." Emirhan'ın yüz ifadesi değişmeye başlamış, Gökhan ise kendin kaşındın der gibi bakıyordu. Acımadan ekledim. "Yoksa geçen seni ısrarla arayan..."

"Bahar." Can alıcı kısma geldiğimde duyduğum sesle duraksamak zorunda kaldım. Arkamı döndüğümde odaya giren Leyla boynuma atıldı. "Hoş geldin. Neredeydin, evde yoktunuz."

Geriye çekilerek gülümsedim. "Yağız'la dışarıda yemek yedik. Biraz da işlerimiz vardı, oyalandık."

Etrafına bakınarak Yağız'ı arayıp bulamadığında bakışları yeniden beni buldu.

"Yağız nerede?"

"Duşa girdi." dedim umursamaz tavırla. "Ben de o sırada size bir bakayım dedim."

Leyla kaşları havalandığında koltukları işaret etti.

"Otursana, çay içelim."

Ortama baktığımda kendimi fazlalık gibi hissettim. Zaten sadece Yağız duştan çıkana kadar oyalanıyordum. Çünkü onunla uygunsuz ortamlarda karşılaşmak bana pek sağlıklı gelmiyordu.

"Eve geçeceğim." Alayla devam ettim. "Kocam bekler."

Hepsi güldüğünde Leyla beni yolcu etti. Tekrar alt kata inerek sessizce eve girdim. Sesler odadan geliyordu. Ufak adımlarla odaya girince Yağız'ı aynanın karşısında saçlarını düzeltirken buldum. Bana bakıp tekrar önüne döndüğünde zor da olsa yutkundum. Tıraş olmuştu ve burnuma buram buram losyonunun kokusu geliyordu. Bu da yetmez gibi şampuanı da bu kokuya karışmış, altındaki şortu ve belden üstü çıplak halde muazzam görünüyordu.

İlgili bakışlarımın gayet de farkında dudağını kıvırdı. "Orada mı dikileceksin güzelim?"

"Yoo." dedim panikle dolaba ilerlerken. "Ben de duş alacağım."

Kapağı açmış kendi kıyafetlerimi kurcalarken anneme bir kez daha şükrettim. Her şeyim özenle yerleştirilmişti. Artık emindim, bu annemin eseriydi. Kendime iç çamaşırı, eşofman altı, askılı bir üst aldım. İhtiyacım olan birkaç şey daha aldığımda genel alışkanlığım olarak banyoda giyinmeyi planlıyordum. Yağız ise pek benim gibi düşünmemiş olacak ki havlusu yatağın üzerinde geziyordu.

Odadan hızlıca kaçmak için arkamı döndüğüm sırada önümde beliren adamla neye uğradığımı şaşırdım. Dibimde olmasından sebep başımı biraz geriye attığımda elimdekilere baktı. Elini kaldırarak kıyafetlerime alelade bakar gibi üzerinde gezdirirken onu izliyordum. Sessiz bir oyunun içindeydik sanki. O kurt ben de kuzuydum galiba. Ne yapacağımı bilemez halde ona bakarken kenara çekildi. Sessiz bir soluk verdim o an. Alt dudağımı ısıra ısıra bir kaç adım attığımda bana seslendi.

"Bahar."

Arkamı döndüm utangaç bir kız gibi. Kirpiklerimin altından baktığımda yüzünde muazzam bir gülümseme vardı.

"Kahve yapacağım kendime. Sen çıkana kadar sana da yapayım mı?"

Sadece başımı sallayabildim. Tek yapabildiğim bu oldu. Kaçar adımlarla çıktım odadan. Kendimi banyoya attığımda elimdekileri bırakıp sırtımı kapıya yasladım. Elim göğsümde anlamsız heyecanımı durdurmaya çalışıyordum.

İlk defa Yağız'la beraber kalmıyorduk oysa. Kaç kez beraber uyumuştuk. Ufak tefek yakınlaşmalarımız da olmuştu ama o zaman bile her daim aramızda bir sınır vardı. Yağız hep bana karşı nerede duracağını bilmiş, ben korumasam dahi o mesafesini hep korumuştu. Onu sevme sebeplerimden biri de bu olabilirdi. Fazla güveniyordum ona. Ben hata yapacak olsam bile o sınırı çiziyor, buna izin vermiyordu.

Şimdi ise sınırsızdık... Aslında yine aramızda dört gün kadarcık görünmez bir sınır vardı ama evli olduğumuzu bilmek bile kasılmamı, heyecanlanmamı ve utanmamı sağlıyordu. Evliyken utanmamam gerekirdi oysa. Fakat nedense tam tersi gidiyordu her şey. Gözlerimi kapatıp derin bir soluk verdim. Kendimi iyi hissettiğimde duşumu almak için hareketlendim. Sıcak su şu an bana en iyi gelecek şeydi.

Uzun dakikalarımı duşun altında geçirdim. Üzerimden kaç günün yorgunluğuyla beraber kiri, pası gitti sanki. Yüzüme yapışan makyaj ve boyayı karargahta silmek için bayağı bir çabalamıştım. Bir kısmı da suya karışıp giderken sıcak su kemiklerime de işliyordu adeta. Kendime uzun görevler sonrası attığım keseyi yenilerken kolumdaki yarayı unutup acıtmayı da ihmal etmedim.

Havluma sarınıp saçlarıma küçük baş havlumu doladım. Aynaya baktığım sırada kolumdan sızan kan dikkatimi çekti. Kolumdaki yarayı tazelemiştim. Elime aldığım peçeteleri koluma bastırırken moralim bozuldu. Üzerimdeki beyaz havlu bile kolumdan sızan kanla mahvolmuştu.

"Bahar kahvelerin yanına çikolata ister misin?" Gülerek devam etti. Kendi kendine konuşur gibiydi. "Bendeki de soru."

Yağız'ın sesini duyduğumda kapıyı açarak seslendim.

"Yağız."

Mutfaktan kafasını çıkaran adam bana doğru baktı.

"Efendim."

"Gelir misin?"

Çabucak yanıma geldiğinde endişeli görünüyordu.

"Bir şey mi oldu?"

Peçeteleri bastırdığım kolumu gösterdim kapıdan. "Yardım lazım."

Kolumda gezen bakışları gözlerime ulaştığında hala bana kızgın bakıyordu. İçinden geçenler gözlerinden okunurken başını iki yana salladı.

"Geç içeriye."

Uslu bir kız gibi sözünü dinledim. Peşimden banyoya girdi. Dolabı kurcaladıktan sonra acil yardım için koyduğumuz malzemeleri alarak gazlı bezi paketinden çıkarttı. Tentürdiyot dökerek yarama bastırdığım elimi çekti. Yapışan peçeteleri lavabonun içine atarken söylenmeye başladı.

"Ah Bahar... Ne yapacağım ben seninle?"

Özenle temizlerken yanan kolumun acısını belli etmemek adına dişlerimi birbirine bastırmış, bitirmesini bekliyordum. Hala bana kızmasından sebep gereksiz bir duygusallık çöktü üzerime. Gözlerim dolu dolu mızırdandım.

"Canım acıyor."

Eli duraksarken başını kaldırdı. Göz göze geldiğimizde kaşları havalandı.

"Ağlıyor musun sen?"

"Yoo." dedim bu sefer de atarlı çıkan sesimle. Hep özel günlerimden oluyordu bunlar.

Olduğu yerde doğruldu. Ensemden tutarak beni kendine çektiği gibi başımı göğsüne bastırdı.

"Korktum sadece be güzelim. Öfkem o yüzden." Alnıma başımdaki havlunun izin verdiği müddetçe bir iki öpücük bıraktı. İstemsiz gözümden bir damla yaş süzülünce hemen kuruladı diğer eliyle. "Yapma bak, beni de üzüyorsun."

"Ben de korktum." dedim buğulu gözlerimle "Ama öyle yapmam gerekiyordu."

"Bunu konuşacağız." derken yanağımı okşuyordu. Dudağıma minicik bir öpücük bıraktı. "Ama önce koluna bakmamız lazım."

Başımı aşağı yukarı salladığımda tekrar yaramla ilgilenmeye başladı. Güzelce temizleyip tam üzerine bir bandaj yapıştırdı. İşini ciddiyetle yapan adamı hayranlıkla izliyordum.

Eğilerek omuzuma küçük bir öpücük bıraktı. "İşte oldu."

Aşkla dolu bakışlarıma engel olamadan fısıldadım. "Teşekkür ederim."

Yüzündeki gülümseme büyüyüp giderken parmağıyla burnuma vurdu.

"Durma böyle karşımda, üzerini giy." Çapkın bakışları arasında devam etti. "Bu havlu düşecek gibi sanki. İlgimi çekiyor."

Bir elim havluma giderken içe doğru sıkıştırdığım ucunu sıkı sıkı kavradım. Düşecek gibi değildi ama beni korkutmuştu. Her tavrım ilgisini çekiyordu. Kaçışlarım kovalaması için sebepti. Belime sardığı eliyle beni

kendine çekti. Eğilerek boynuma bir kaç öpücük bıraktı. Uzun uzun kokumu içine çekti. Kıpırdamadım, ses etmedim. O kadar güzeldi ki başım dönüyordu. Zor da olsa iç çekerek geriye çekildi. Sessizce gideceği sırada elini yakaladım.

"İyi ki Yağız, iyi ki sen."

Elimi öperken bile karizmatikti.

"İyi ki güzelim, iyi ki sen."

Üzerimi giyip duştan çıktığımda çok daha iyi hissediyordum kendimi. Elimde tarağım başımda havlumla parmaklarımın üzerine basarak oturma odasına ilerledim. Koltuğa oturmuş kahvesini yudumluyordu. Beni görünce elindekini hemen sehpanın üzerine bıraktı.

"Gel bakalım."

Yanına oturduğumda elimdeki tarağı uzattım.

"Saçlarımı tarar mısın?"

Gülümseyerek tarağı elimden aldı.

"Zevkle."

Arkamı döndüğümde başımdaki havluyu çekip omuzlarıma serdi. Saçlarımı taramaya başladığında sehpanın üzerine bıraktığı çikolatalardan aldım. Bu evlilik işini şimdiden sevmiştim. "Hep hayalimdi." dedim neşeli çıkan sesimle.

"Neymiş o?"Meraklı sorusuyla kahvemden bir yudum alıp devam ettim.

"Böyle..." dedim uzatarak. "Evleneceğim ve yakışıklı kocam duştan sonra saçlarımı özenle tarayacak"

Küçük bir kahkaha attı. İnanmışa benzemiyordu. "İyi yalandı."

"Ne var?" dedim huysuzca. "Ben öyle hayaller kuramaz mıyım?"

Dayanamamış olacak ki burnunu saçlarıma daldırdı. Uzun uzun kokumu içine çekti. Beni kendinden uzaklaştırmadan fısıldadı.

"Kuramazsın."

Ona doğru döndüm. Yanağını avuçlarım arasına aldığımda gözlerinin içine bakıyordum.

"Nasıl hayaller kurarım peki?"

"Sen..." dedi gözlerimin içine bakarak. "Saçlarını operasyona gideceksin diye örecek bir adam hayal etmişsindir en fazla. Ya da seninle silah toplamada iddiaya girecek bir adam, belkide yüzüne siyah boya sürecek bir eş."

Onun yarım bıraktığı yerden ben devam ettim. "Başımdaki bereyi sürekli düzelten sevimsiz birini hayal etmiş de olabilirim. Kaşları çatık, asabi, hep

dik duran ama kalbi yufka bir odun mesela. Emir vermeyi seven, kara gözleriyle içimi titreten Güçlü Şirin belkide. Benim için cebinde en sevdiğim çikolataları saklayan, kokuma tutsak bir deli de olabilir." dediğimde ikimizde tebessüm ettik.

Hiçbirini hayal etmemiştim ama Yağız hep benim hayallerimin üstü olmuştu. Öyle ki evliliğe kapı bile aralamayı düşünmeyen ben şu an yakışıklı bir adamın karısıydım.

Belime dolanan kollarıyla beni kendine çekti. Kapanan gözlerimle dudaklarımızı birleştirdim. Büyük bir hasretle öptü beni. Aynı hasret bende de vardı. Ayrılmak için yetmedi bedenlerimiz. Onlar hep daha fazlasını istedi. Kendimi Yağız'ın kucağında bulduğumda uzun soluklu öpücüklerimizin sonu gelmedi. İlk defa kontrolsüz öptük birbirimizi. Sakınmadan, korkmadan, endişe etmeden. Evliliğin en güzel yanı da buydu herhalde. Sizi ilişkinizde özgür bırakıyordu. Aklınızda, kalbinizde ve hatta bedeninizde olan kelepçeleri yok ediyordu.

Ancak bizim bundan ileriye gitme şansımız da yoktu. Zor da olsa kendimi nefes nefese geri çektiğimde Yağız'ın dudaklarından itiraz eden bir homurtu yükseldi.

"Bahar..."

Beni tekrar kendine çektiğinde minicik bir öpücük bırakıp tekrar geri çekildim.

"Yağız, biliyorsun."

Gözlerime baktığında kapkara gözleri arzuyla doluydu.

"Düğün günümüzde çıkan operasyonun ben..." Küfür etmesine engel olmak için elimi dudaklarına bastırdım. Bu aralar sıkça yaşıyorduk bunu. Elimi çektiğimde yeniden başladı. "Balayımızı iptal edip yakanların..." Yeniden elimi dudaklarına bastırdığımda ağlanacak halimize gülmeye başladım.

"İptal olmadı ki, ertelendi."

Elimi dudaklarından çekti.

"Verdiğimiz tarihte gidemedik Bahar. Yandı balayımız."

"Hayır." dedim inatla. "Yanmadı." Nasıl der gibi gözlerime baktığında açıkladım. "Biliyorsun ki bu balayını Arya teyzem ayarladı ve asker eşi olmasından sebep bu tarz sıkıntıları bildiği için esnek bir tarih ayarlamış. Tabii bir de düğün hediyesi olduğu için öyle yapmış." Etrafa bakarak telefonumu arasam da göremedim. Sanırım odada bırakmıştım. "Bana

mesaj atmış. Gelince gördüm. Arayıp tarihi ertelendiğini ve istediğimiz zaman gidebileceğimizi yazmış."

Gözleri parladı birden. Hatta yüzü güldü. Keyfi yerine gelmişti. Belki bu sayede küfür etmeyi de bırakırdı.

"O zaman gidiyoruz."

Başımı salladım aynı sırıtışla. "Üç gün sonra yola çıkalım bence."

Keyifle boynumdan öptü. "İşte şu sıralar aldığım en güzel haber bu."

Çekingen halde gözlerine bakarken bir şey daha söylemem gerektiğinin farkındaydım. Fakat tepkisi beni o kadar korkutuyordu ki çok çekiniyordum.

"Yağız..."

Yüzündeki mutlu gülümsemeyle fırsat bulmuşken yanağıma bir öpücük daha bıraktı. "Söyle güzel karım."

İçten çıkan sesinde mutlu bir ton vardı ve ben bu mutluluğu kaçıracaktım. "Sana bir şey daha söylemem lazım."

Sıkıntılı halim, bakışlarımı kaçırmam dikkatini çektiğinde kucağından indirerek tekrar koltuğa oturmamı sağladı. Parmakları çenemi bulduğunda başımı kaldırdı.

"Söyle de kurtul artık. Saklamaktan helak oldun."

Gülümsemeye çalıştım ama çok da başarılı olmadı. Kuruyan dudaklarımı ıslattım istemsizce. "Hakan vardı ya dün kurtardığımız."

"Eee..." dediğinde surat ifadesi ciddi bir hal almıştı bile.

"Bana bir şey söyledi."

Beklemediği şeyle kaşları çatıldı.

"Ne söyledi?"

Alt dudağımı dişlemeye başladım. Söylemek zor geliyordu şimdi. Bana kızma ihtimali de yüksekti ama konuyu açmışken yarım bırakamazdım.

"Kulaksız'dan bir haber getirmiş."

Bir anda kaskatı oldu. Bütün bedeni taşa döndü sanki. Gözleri karardı. İfadesi korkutucu bir hal aldı. "Söylesene Bahar."

"Gölge'nin kızı olduğumu öğrenmiş, hedefi artık tamamen benim."

Eli alnına gitti biraz önceki neşeli ifadesi yok olup gitmişti.

"Niye benim haberim yok bundan?"

En kötü kısma geldiğimizde yutkunmadan edemedim.

"Bombayı etkisiz hale getirirken söyledi. Ben..."

Devam edemediğimde Yağız'ın parçaları birleştirmesi uzun sürmedi. "Sen de bombanın patlamasına izin verdin."

Başımı aşağı yukarı salladım. Sesim giderek kısılıyordu. "Beni öldü bilirse biraz zaman kazanırız diye ben..."

Bir anda öfkeyle ayağa kalktı. "Sen kendi başına iş yaptın!" Yükselen sesi ve ateş saçan gözleriyle kendimi savunmaya çalıştım.

"Zamanım yoktu. Bir karar vermem gerekiyordu ve ben düşündüm ki..."

"Neyi düşündün sen?" dedi elleri belinde. "Ne kadar oyalayacaktın böyle? Ne kadar öldü sanacaklar seni?" Bana doğru eğildiğinde öfke patlaması yaşıyordu sanki. "Ulan sen o patlamada en ufak bir hatada ölebilirdin."

"Ama ölmedim." dedim kırıklıkla bakarken.

"Riske atmaya değer miydi Bahar?" Odanın içinde bir o yana bir bu yana adımlamaya başladı. "Bu şekilde her şey yoluna mı girdi yani?"

Gözlerim onun üzerinde artık sesim daha kısık çıkıyordu. "Babamla konuşacağım. O etrafa öldüğümü duyuracaktır."

Bir anda duraksadığında bana doğru döndü. "Ha daha babanın da haberi yok yani."

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. "Fırsatım olmadı."

"Bu kadar önemli bir bilgiyi söylemeye fırsatın olmadı." dedi ters ters. "Aferin."

Arkasını döndü. Odadan çıkmadan mahcup bir halde seslendim.

"Yağız."

Duraksadığında bir an umutlansamda işaret parmağı havada bana doğru döndü.

"Bir daha..." Israrla tekrarladı. "Bir daha benden gizli iş çevirirsen, her ne olursa olsun seni emre itaatsizlikten görev dışı bırakırım Bahar. Karım olduğunu unutur yaparım bunu. Yetkim olduğunu sakın unutma."

Benim cevabımı beklemeden arkasını dönüp gitti. Gözlerim dolu dolu kaldım. Söylediğime de pişman oldum. Ben sadece o an çözüm üretmeye çalışmıştım. Kötü bir niyetim yoktu. Belki geçici bir çözümdü ama en azından bize zaman tanımak için yeterliydi. Yaptığım şey arkadan iş çevirmek ya da emre itaatsizlik değildi. Sadece sorunlar çözülsün istiyordum. Daha da önemlisi kısıtlanmak istemiyordum.

Dakikalar birbirini kovalarken yerimden kalktım. Ne yapacağımı bilemez halde ortalığı toparladım. Başka işim kalmadığında kendimi yatak odasının önünde buldum. Derin bir nefes alıp içeri girdim. Yağız arkasını dönerek yatmış, pikeyi de tepesine kadar çekmişti. Ne yapmam gerektiğine karar

verememekle birlikte ilk kez evli olarak uyuyacağımız yatağa tartışarak girmeyi de başarmıştık.

Pikenin ucunu kaldırarak sessizce yatağa girdim. Sırt üstü uzandığımda pikeyi kollarım dışarıda kalacak şekilde üzerime örttüm. Yağız'ın uyumadığını biliyordum. Kısa bir süre tavanla bakışıp fısıldadım.

"Kısıtlanmak istemiyorum... Amacım iş çevirmek değil çözüm üretmekti."

Bir süre cevap bekledim ama gelmedi. Gözlerim dolduğunda ben de ona arkamı dönerek yan yattım. Öyle istiyorsa öyle olacaktı.

Gözlerimi kapattığımda yatakta küçük bir hareketlilik oldu. Bedenim üzerinde gezen eli belimi sardığında beni kendine çekerek göğsüne bastırdı. Çenesini başıma yasladı.

"O şerefsiz o*** çocuğunun ne kadar adi olduğunu bilmiyorsun. Gölge'nin kızı olduğunu öğrenmesi kolay değil. Bu bilgiye ulaştıysa senin ölmediğini de kolayca öğrenecektir." Sessizce onu dinlerken elimi sıkı sıkı tuttu. "Bahar... seni kısıtlamayacağım, yemin ederim bunu yapmayacağım ama sen de benden bir şeyler saklama artık. Gözünü seveyim Bahar. Elimde avucumda aşık olduğum kadından başka ailem dışında neyim var? Bana yokluğunu yaşatma, aynı acıları yaşatma. Bana en büyük acı sensizlik olur."

Ona doğru dönerek başımı göğsüne yasladım. Sessiz nefeslerim bir bir göğsünde yer ediyordu. "Ne yapacağız peki?"

Eli saçlarımda usul usul sevmeye başladı. "Yarın babanı arayacağım. Birlikte bir plan yaparız. Belki planın işe yarayabilir. Bir süre buradan uzaklaşmamız da iyi olur."

Başımı geriye attığımda karanlık odada yüzüne baktım.

"İyi miyiz?"

Çeneme dokunan parmaklarıyla dudaklarıma minik bir öpücük bıraktı.

"Sen kollarım arasında yatarken kötü olma şansımız var mı?"

Bende küçük bir öpücük bırakarak gülümsedim.

"Bundan sonra her gece böyle olacak."

Alnımda öptü. Birbirimizle temas etmeden yapamaz olmuştuk. Kokumu uzun uzun ciğerlerine çekti.

"Bundan sonra bütün gecelerim kabussuz olacak."

☀☀☀

3 gün sonra...

Aşk tutkuya karışınca bedenler yanarken ruhlar kül olur. Çünkü eğer gerçekten aşıksanız bedenlerden önce ruhlar tutuşur.

Yağız'la yaşadığımız tartışmanın sonucunda biricik sevdiceğim sabahın kör saatinde babamı aramıştı. Ona olanları anlattığında ise bir tur da babamla konuşup ondan da fırça yedim. Bunun üstüne karargaha gidip toplantı bile yapmıştık. Tüm bunların sonunda yine benim sözüme gelmişlerdi tabii. Beni öldü olarak duyurup bizi de bir süre görevden uzaklaştırmışlardı.

Her ne kadar durumun tehlikesinin farkında olsakta koca bir balayı kazandığımız aşikardı. Bu durumda biz de kendimize pay çıkarıp balayı tatilimizi güncellemiştik.

Üç günün sonunda araçla gidemeyeceğimizi anladığımız tatile uçak bileti alarak yola çıktık. Neredeyse bir buçuk iki saatlik bir yolculuğun ardından kendimizi Antalya'da bulacaktık.

Teyzem bize nereye gitmek istediğimizi sorduğunda ikimizin de tercihi deniz olan bir yer olmuştu. Teyzem ise tercihini Antalya'dan yana kullanmıştı.

Geçen uçak seyahatinin ardından taksiye binerek otelin adresini verdik. Neredeyse bir saat kadar sürmüştü yol. Deniz kıyısında büyük bir otele geldiğimizde balayı çiftlerine özel yapılan küçük tek katlı, önünde havuzu olan, deniz manzarasına sahip minik odalardan birinde kalacaktık.

Valizlerimizle birlikte otelden içeri girdiğimizde Yağız benden bir adım önde elimi tutarak yürüyordu. Resepsiyonun önüne geldiğimizde Yağız odamızı öğrenirken ben de etrafa bakınıyordum. Beş yıldızlı, havalı bir oteldi. Girişinden bile anlıyordunuz bunu. Arya teyzem bu konularda gerçekten çok iyiydi.

"Yemek yeriz değil mi güzelim?"

Yağız'ın sesiyle etrafıma bakınmayı bırakıp kolunu resepsiyona yaslayan adama döndüm.

"Bir iki saate yiyelim."

Yağız tekrar resepsiyondaki kadına döndüğünde "İki saat sonraya rezervasyon yaparsanız iyi olur." dedi.

"Pekala Yağız Bey. Hemen ayarlıyorum."

Bakışları bilgisayarda, saçlarını sıkıca at kuyruğu yapmış, üzerinde kırmızı ceket bulunan ve yakasında Şule Nazel yazan resepsiyon görevlisi kadın başını kaldırdığında göz göze geldik. Küçük bir tebessümle bir kart alıp Yağız'a uzattı.

"Süit odamızı sizin için özel hazırladık." Bakışları arkadaki bir noktaya ulaştığında takım elbiseli bir adam yanımızda belirdi. "Bellboy odanıza

kadar size yardımcı olacak. Bir ihtiyacınız olduğunda bizi aramanız yeterli. Başka sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Yağız sessiz kaldığında merakla atıldım.

"Denize girebilir miyiz?"

Yüzünde küçük bir tebessüm belirdi.

"Ne zaman isterseniz."

Bunu sormama bile gerek yoktu ama yine de sorma ihtiyacı hissetmiştim. "Teşekkür ederim."

"Ben teşekkür ederim efendim. Keyifli istirahatler dilerim."

Valizlerimizi alan adamın peşine takıldığımızda bizi iki yanı açık mini bir arabaya bindirdi. Çimenler arasında dar bir yol üzerinde kısa bir süre ilerledikten sonra yan yana küçük boşluklarla dizili, mini villa gibi duran, aslında tek bir odadan oluşan otele ait yapıların yanından geçerken bir tanesinin önünde durdu.

Merakla etrafıma bakarken sağ tarafımda ıssız olduğu kadar huzur veren bir deniz, sol tarafta ise beton merdivenlerin yukarısında eşsiz görünen odalar vardı. Önden giden bellboyu takip ettiğimizde basamakları çıktık tek tek. Hemen ardından çiftlere özel odaların önüne yapılmış bir havuz karşıladı bizi. Su o kadar berrak duruyordu ki bakmaktan alamadım kendimi. Başında da iki şezlong vardı. Evin etrafı ise mahremiyet ön plana atılarak set şeklinde ince bez örtüyle sarılmış, diğer evlerle olan göz kontağı kesilmişti. Yarın burada uzanmak ve hatta bu havuzun içinde yüzmek için sabırsızlanıyordum.

İçim kıpır kıpır beni çeken adamla birlikte cam bölmeli kocaman odanın kapısını açan adamla içeri girdik. Adam elindeki valizleri bıraktığında Yağız çoktan cebinden çıkardığı parayı uzattı. Alarak cebine indirirken bahşişten memnun olduğu yüzünden okunuyordu.

"Efendim ben sizi iki saat sonra restorandaki yemek için alırım."

Yağız bunu kabul etmedi.

"Gerek yok, yürürüz."

Başını eğip geriye doğru bir adım attı. "Nasıl isterseniz efendim. İyi akşamlar dilerim."

Onun gidişiyle etrafıma baktım. Koca bir giriş, tüllerle süslü, üzerine güller dökülmüş, önünde bornozlar bulunan yatak ve hemen onun yan tarafında yarıya bölünerek kapatılmış koca bir jakuzi, bulunuyordu.

Neşeyle Yağız'ın kollarına atıldım. "Harika, tek kelimeyle harika."

Belimi sardığı gibi şakağımdan öptü. "Ben de sevdim." Duraksadığında başımı geriye atarak yüzüne baktım. "Teyzenin bu kadar pahalı bir yer ayarlaması..."

Bu cümlenin devamını az çok tahmin edebiliyordum. Avuç içimi dudaklarına bastırarak devam etmesine engel oldum.

"Teyzem iç mimar. Bu otelin tasarımları ona ait. Her zaman büyük firmalarla çalışır. Onun için burada yer ayarlamak hem çok kolay hem de harcadığı paranın onda biri bile değil."

"Bir hafta." dedi beni düzeltmek ister gibi. "Burada bir hafta benim bir aylık maaşımdan fazladır Bahar."

Üzgün üzgün baktım gözlerine. "Şimdi para mı konuşacağız? Teyzem bundan daha aşağısını yapmazdı. O öyledir." Daha fazla devam etmesine engel olmak için elinden çekerek yatağın ve jakuzinin olduğu kısma götürdüm. "Şuna bak... İçini suyla doldurup uzanmak için sabırsızlanıyorum.

Çocuklar gibi sevincimi gören Yağız tebessümle izliyordu beni. Yatağın ucuna oturduğunda kolumdan tutarak beni de yanına çekti.

"O jakuziye bensiz girmeyeceksin herhalde."

Bakışlarımı kaçırdığım an "Şey..." dedim mırıltıyla. "O zaten iki kişilikmiş."

Gülüşleri nefesine yansırken çeneme dokunduğu parmaklarıyla bizi göz göze getirdi. Beni yeniden ateş bastı. Bana doğru eğildiği esnada gözlerim kocaman olurken panikle ayağa kalktım.

"Ay geç kalıyoruz. Yemeğe gideceğiz ve ben daha duşa gireceğim." Arkamda bıraktığım adamı umursamadan valizime yapıştım. Gayet olağan davranmaya çalışıyordum. Her ne kadar beceremesemde. "Ben duşa giriyorum canım. Sen de üzerini değiştir. O mavi gömlek sana çok yakışıyor." Banyo kapısına geldiğimde içeriye girmeden son kez Yağız'a kısa bir bakış attım. Hala oturduğu yerde öylece bana bakıyordu. "Hemen çıkarım."

Banyoya girdiğim gibi kapıyı kapattım. Hatta üstüne bir de kilitledim. Hızlıca üzerimdekileri çıkarıp kendimi duşa attım. Kısacık süren duşun ardından hemen saçlarımı kuruttum. Yanımda getirdiğim valizimi açarak içinden kıyafetlerimi aldım. İç çamaşırlarımın ardından siyah elbisemi de üzerime geçirdim. İp askılı, v yaka, derin dekolteli bir elbiseydi. Bileklerime kadar uzanarak giderken, bir bacağımı tamamen kaplayan yırtmaç çok iyi duruyordu.

Saçlarımı özgür bırakmayı seçtim. Yüzüme hafif bir makyaj yaptım. Abartıya gerek yoktu bence. Koluma siyah, kumaş bilekliklerimden birini bağladım. Yüzüklerim zaten parmağımdaydı. Hazır olduğumda derin bir nefes alıp çıktım banyodan.

Ben çıkana kadar Yağız çoktan hazırlanmıştı. Üzerinde siyah takım elbisesi ve içine giydiği mavi gömleğiyle o kadar iyi görünüyordu ki nefesim kesildi. Beni fark ettiği an gözleri gözlerimden ayrılmadı. Ufak adımlarla yanına gittim. Tam karşısında dikildiğimde yutkundu. Tıpkı onun gibi ben de yutkundum.

"Çok güzel olmuşsun."

Kısık çıkan sesine inat nefesi tenimi vurup geçti.

"Sen de çok yakışıklı görünüyorsun."

Gülümseyerek gömleğini gösterdi.

"Karım istedi."

Bende güldüm. O ne giyse karizmatikti.

"Hadi gidelim." dediğimde bileğimi yakaladı.

"Bekle."

Merakla ona bakarken cebinden bir kutu çıkardı. İkimizin bakışları da kutuda sesli bir soluk verdi.

"Senin için doğum günü hediyesi almıştım ama vermek nasip olmadı."

Göz göze geldiğimiz o an ses çıkaramadım. Kalbim hızlanmış kutuyu açmasını bekliyordum. "Açsana."

Benim heyecanlı halimle kutuyu açarak bana gösterdi. Yüzümdeki gülümseme şaşkınlıkla büyürken parmaklarımla kolyeyi kavradım. Çok zarifti, hatta mükemmeldi. Küçük bir ay yıldız güneş simgesinin tam ortasına konumlandırılmış, etrafındaki çıkıntılar ise onun yaydığı ışınları temsil ediyordu. Ben daha güzel bir hediye görmemiştim.

"Çok iyi. Takar mısın?"

Kutuyu kenara bıraktı. Elimdeki kolyeyi aldığında arkamı döndüm ve saçlarımı topladım. Kolyeyi boynumdan geçirerek kolayca taktığını tenime değen soğuk zincirden anlamıştım. Elimle kolyenin ucuna dokunarak mırıldandım.

"Çok güzel, çok zarif. Teşekkür ederim."

Hala bir elimle saçlarımı tutmaya devam ediyordum. Bunu fırsat bilen Yağız dudaklarını enseme bastırdığında vücudumdaki onlarca tüy aynı anda harekete geçti. Gözlerimi kapatıp daha fazla tutamadığım saçlarımı serbest bıraktım.

"Beğenmene sevindim."

Kolları arasında ona doğru dönerek gülümsedim.

"Senden gelen her şeyi beğeniyorum ben."

Uzanarak dudaklarından öptüm. Birbirimize sıkıca sarıldık. Mutluydum, hem de hiç olmadığım kadar.

☀☀☀

Otelin restoranına geldiğimizde bizim için ayrılan masaya geçtik. Başbaşa keyifli bir yemeğin ortasında bulduk kendimizi. Acıkmıştım da. Yemek de oldukça lezzetliydi. Bol sohbetle geçen yemeğin ardından kahve istemiştik. Kahvemden bir yudum daha alarak masaya bıraktım.

"Hava çok güzel değil mi?"

Kocaman camlarla kaplı alanda biz en kenardaydık. Hava kararsada harika bir deniz manzarası vardı. Beni bıraksalar ömrümü burada, sevdiğim adamla geçirebilirdim.

"Öyle... ama manzara daha da güzel."

Benimle aynı hislere sahipti. Elim çenemde denize baktım. "Buradan gidene kadar tadını çıkaralım."

"Yer fark etmez." diyen Yağız'la başımı ona çevirdim. Kahvesini yudumlarken gözleri bendeydi. "Ben hep manzaramın tadını çıkarıyor olacağım."

İmalı bakışlarıyla utanırken kahveme uzandım. Bir yudum daha alarak bitirdiğimde yerine bıraktım.

"Kalkalım mı?"

Sessizce onaylayarak ayağa kalktı. Yanıma geldi ve bana doğru elini uzattı. Kibarlığı karşısında hayranlıkla elini kavradım. Dudaklarına götürüp öptüğünde sırıtmaktan alamadım kendimi. İkimiz birlikte restorandan çıkarak sahil boyunca yürürken hafif esen rüzgar bir anda ürpermeme neden oldu. Yanı başımda giden sevdiğim bunu hemen fark ederken üzerindeki ceketi çıkarıp omuzlarıma bıraktı. Daha fazla dayanamadım.

"Böyle devam edersen sana yeniden aşık olacağım." Ellerimle çapraz şekilde çeketi iki yanından kavramış ilerliyordum.

Kahkahası gecenin karanlığına karıştığında başımı kaldırarak yüzüne baktım. Yol boyunca dizilen ışıklar yüzüne yansımış, esmer teni daha bir güzel parlıyordu. Belimi sararak beni göğsüne bastırdı.

"Seni baştan çıkarmaya çalışıyorum."

Bu sefer de ben küçük bir kahkaha attım. Buna ihtiyacı bile yoktu.

"Gayet başarılısın o zaman."

Sessiz kalarak önüne baktığında dudaklarında hala tatlı bir tebessüm vardı.

Evin önüne gelince merdivenleri çıkmak yerine duraksadım. Kendimle birlikte Yağız'ı da sahile doğru çevirdim.

"Biraz sahile inelim mi?"

Halimizi göstermek ister gibi üzerimize baktı.

"Bu halde mi güzelim?"

Eğilerek ayakkabılarımı ayağımdan çıkarıp elime aldım. "Bu halde."

Gülse de endişeli duruyordu. "Üşürsün Bahar."

"Lütfen, birazcık." dememle dayanamadı. Kendisi de benim gibi ayakkabılarını ve hatta çoraplarını çıkararak eline aldı. El ele kumsalın üzerinde denize doğru yürümeye başladık.

Ayağımızı bastığımız kumlar tatlı bir soğukluk bırakırken içerisine gömüldüğünde hoş bir ürpertiye sebep oluyordu. Kısa bir süre sonra duruma alışmıştı bedenim. Kıyıya vuran minik dalgalara ulaştığımızda denizin kokusunu uzun uzun içime çektim.

"Oturalım mı?"

Yağız bu durumdan pek memnun olmasa da omuzlarımdaki ceketi alıp yere sererek oturmam için işaret etti.

"Otur hadi."

Eteğimi toplayarak oturdum. Dizlerimi kendime çektiğimde bir bacağım yırmacımdan sebep açıkta kalmıştı. Yağız yanıma oturduğunda ikimizde ellerimizi yere yaslayarak denizi izlemeye başladık. Aramızda büyüyüp giden sessizliği ben bozmak istedim.

"Etrafta kimse yok. Tek deliler biziz galiba."

Bakışları sahilde gülümsedi. "Bence bu saatte sahil kenarına gelecek tek deliler biz olduğumuz için kimse yok."

Omuz silkerek arkaya doğru sırt üstü uzandım. "Kimin umurumda ki?"

Tıpkı benim gibi yanıma uzandı. Yan dönerek dirseğini kuma yasladı ve elini başının altına sabitledi. Göz göze geldik. Başka da bir şey görmüyordu gözlerimiz.

"Benim umurumda. Hasta olmanı istemiyorum."

Kollarımı boynuna doladım. Parmaklarım saçları arasında geziyordu. "Bir bordo bereli kolay hasta olmaz."

Elini karnımın üzerinde gezdirirken gülümsedi. "Soğuğa yiğitlik olmaz derler."

"Çok mantıklı." dedim gülerek ama beni üşütecek bir ortam yoktu ki. Aksine içim sıcacıktı. Bedenim huzur doluydu.

Birbirimize dalıp gittiğimizde gözlerindeki parıltılarda asılı kaldım. Biraz önce karnımda gezen parmakları şimdi yanağımda geziyordu. Dokunduğu her yer alev alevdi. Kara gözlerindeki parıltılar ise bir yıldızdan farksızdı.

"Gözlerin." dedim parmaklarımı gözlerinin altında dolaştırırken. "Karanlığa düşmüş gökyüzü gibi. İçindeki parıltılar da yıldızların askıda kalmış hali sanki."

Saçlarımı sevdiği sırada derin bir iç çekti. Kuruyan dudaklarını ıslattığında bakmadan edemedim.

"Yanılıyorsun Sarı Papatya. Benim gözlerim gökyüzü değil, kuyuda hapsolmuş zifiri karanlık."

"Peki ya parıltılar?" diye sorduğumda boynumdaki kolyeye dokundu.

"Onlar Bahar'ın bana getirdiği Güneş'in yansıması. O yüzden bu kadar parlak."

Başka bir söz söylemesine gerek yoktu. Çünkü ben bu adamın karşısında eriyip gidiyordum. Yeniden boynuna doladığım kollarımla onu kendime çektim. Çektiğim gibi de dudaklarımızın birleşmesine izin verdim. Sevgiyle tutku arasında gezen öpüşmemize sahile vuran dalgalar eşlik etti ve ben en güzel öpücüklerimden birine daha sahip oldum. Geri çekilen Yağız'ın gözlerinde takılı kaldığımda anladım. Sahiden de onun gözleri karanlık bir kuyuydu ve ben o kuyunun içine düşmüş, orada kalmıştım.

Yeniden ayağa kalktığımızda minik dalgalar üzerinde gezmeye başladık. Aklımda dolaşan tilkiler muzır bakışlarıma yansırken Yağız'a çaktırmadan baktım. Canım kocam etrafı izliyordu. Olağan bir tavırla elini bıraktığımda bunu yadırgamadı. Bir kaç neşeli adamla onun önüne geçtim. Biraz daha ilerlediğimde aniden ona dönerek yere eğildim. Elime gelen suları üzerine attığımda ani bir refleksle kolunu yüzüne siper etti.

"Bahar!"

Uyaran sesine aldırmadan devam ettim. Elindeki ceketiyle ayakkabısını kenara fırlattı. Beni yakalayacağını anladığım an elimdekileri fırlatıp arkamı dönerek kaçmaya çalıştım fakat çok uzun sürmeden belimi kavradı. Ayaklarım yerden kesildiği gibi çığlığı bastım.

"Yağız!"

Bağırışlarım arasına kahkahalarım karıştı. Beni kolları arasına aldığında denize doğru biraz daha ilerledi.

"Şimdi gör bakalım kocanı ıslatmaya çalışmak ne demekmiş."

Panikle kucağına tırmanırken tehditlerimi de arka arkaya sıralamaya başladım.

"Yağız sakın! Beni duydun mu, sakın. Bak seni çok kötü yaparım, neye uğradığını şaşırırsın."

Bırakıyormuş gibi yaptığında bir kez daha çığlık attım.

"Demek çok kötü yaparsın ha."

Benimle hala dalga geçiyordu. Bir yandan gülerken bir yandan da omzunu kavradım.

"Isırırım bak. Çok kötü ısırırım hemde. Dayak mı yemek istiyorsun sen?"

Koca bir kahkaha attı denize doğru.

"Dişi kurduma bak sen." Bir anda ben yine ne olduğunu anlayamayan kucağında çevirdiği gibi omuzundan sırtına aldı. Başım dönmüştü o an. Saçlarım bile neye uğradığını şaşırmıştı. "Odaya geçelim de orada ısır."

Düşmemek için bacaklarımı beline sardığımda utanarak yüzümü omuzuna bastırdım. "Yağız yaa..."

Kaçarken kenara fırlattığım ayakkabıları ve kendi fırlattıklarını tek tek toplarken beni sırtından indirmedi. Benim de inmek gibi bir niyetim yoktu zaten. Olduğum yerden memnundum.

Kumsalı geçip merdivenleri çıkmaya başlayınca fısıldadım. "Söz verdiğin gibi bütün yaralarımdan öpecek misin?" Fısıltı gibi çıkan sesimle belinde sarılı olan bacağıma dokundu. Başını yana çevirdiğinde yüzünün sadece yarısını görüyordum. "Öpeceğim."

Sırtında biraz yükselerek boynuna dudaklarımı bastırdım. "Bende öpeceğim."

Havuzun yanına geldiğimizde "Yağız." dedim nazlı nazlı. Sakin çıkan sesiyle mırıldandı. "Hım..."

Kollarımı omzuna sıkıca doladım. "En çok kalbimden öp." Odaya girmeden tıpkı benim gibi fısıldadı. Her bir sözü yemin gibiydi. "En çok kalbinden öpeceğim."

Ve biz odaya girdik. Kapıyı sıkıca kapatıp elindekileri kenara fırlattı. Beni sırtından indirerek aynalı dolabın üzerine otutturdu. Bana bir biblo gibi davranıyordu. Sanırım şimdilik süs bebeğiydim onun. Hemen önümde silahını belinden çıkararak yanıma koydu. Boğuluyormuş gibi gömleğinin üstten bir iki düğmesini açtı. Kol düğmelerini açarken kaşlarım havada, ellerimle dolabın iki yanından kavramış, ilgiyle izliyordum onu.

"Ön hazırlık mı bu?" dedim dalgayla karışık.

Manşetlerini geriye katlarken dudağının kenarını kıvırmış, kara gözleri gözlerimdeydi.

"Hım..." dedi genizden gelen bir sesle. "Kaçma diye de seni burada tutuyorum."

Küçük bir kahkaha attım. "Korkmaya başladım."

Başını iki yana sallayarak aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Korkma." dedi sakince. "Biz sadece çok mutlu olacağız." Yemin verir gibi devam etti. "Bu saatten sonra dünya yansa umurumda değil."

Bir elim yakasında diğeri ensesinde dudaklarına küçük öpücükler bıraktım.

"Biz yanalım o zaman."

Gülümseyerek omuzumdaki askıyı sıyırdı. Küçük küçük öpücükleri omuzumda gezerken fısıldadı.

"Bu gece sadece bana Güneş ol Bahar. Bu gece benim Güneş'im ol, sadece Pala'nın Güneş'i."

Gözlerim kapalı itaatkâr bir aşık gibi fısıldadım. "Sadece Pala'nın Güneş'i olacağım."

Öyle de oldu. Ben o gece Pala'nın Güneş'i oldum. O ise Güneş'ini parlatan en güzel karanlık oldu.

☀☀☀

Sabah gözlerimi açmamak için çabalarken çıplak sırtımda gezen parmaklardan haberdardım. Yüz üstü yatmış, bir elim yastığımın altında, diğer elim yastığın üzerinde duruyordu. Uyku ağır geliyor, gözlerimi açıp açmamakta kararsız kalıyordum. Omzuma konan öpücükle irkilirken daha fazla dayanamayarak başımı diğer tarafa çevirdim. Tek gözümü açtığımda Yağız'ı sadece bir karartı olarak görüyordum.

"Günaydın."

Uyku mahmuru sesim tarazlı bir halde çıkmıştı. Saçlarımı seven kocam başımdan öptü.

"Günaydın. Hiç uyanmayacaksın sandım."

Kapattığım gözümü bir kez daha açmak istesem de olmadı.

"Saat kaç?"

Biliyor olacak ki oyalanmadı. "On iki."

Kıkırtılarım arasında mırıldandım. "İyi uyumuşum." Aklıma takılan şey ise oydu. "Sen ne zaman uyandın?"

Sakin çıkan sesiyle "Bir saat kadar oldu." dediğinde iki gözümü birden araladım.

"Beni neden uyandırmadın?"

Şimdi daha net görüyordum onu. Çıplak göğsüyle benden tarafa dönmüş, bir eli başının altında beni izliyordu.

"Kıyamadım, uykusuzdun."

Elimle yorganı ararken derdimi anlamış olacak ki üzerime doğru çekti. Sıkı sıkı tuttuğum yorganla ona doğru döndüm. Başımı göğsüne yaslarken hemen kolları arasına aldı beni.

"Sen de uykusuzdun."

Gece bizim için çok uzun olmuştu. Fazla tutkulu, bir o kadar da aşk doluydu. Fakat kocamı çok da etkilememişti anlaşılan.

"Gerçek mi emin olamadım?" dediğinde onu anlayamadım. "Gece boyunca bir kaç kez uyanıp seni kontrol ettim; hala yanımda mısın diye."

Başımı kaldırarak gözlerine baktım. "Sen ciddi misin?"

Onaylamak maksatlı gözlerini kapatıp açtı. "Eğer rüya olsaydı gözümü açtığım an kabusum başlardı."

Elim göğsünde "Yağız." diye fısıldayınca elimi öptü.

"Sabah uyanınca da seni izlemeye doyamadım. Çok güzel uyuyordun. İnsanın karısını izlemesi bile güzelmiş."

Göğsüne vurdum hafiften. "Ayıp! Başka yerlerime bakmadın inşallah."

Gülerek dudaklarımdan öptü. "Gece boyu ben senin her yerine baktım Bahar." Omzuma dokunduğunda koluma doğru usul usul hat çizdi. "Ben bu teni ezbere biliyorum artık. Her yerde benim mührüm var."

Hala büyük bir arzuyla bakan kara gözlerine daha fazla bakamadığımda yüzümü göğsüne sakladım.

"Off... Aptal adam, utandırıyorsun."

Saçlarımı severken küçük bir kahkaha attı. "Gece öyle demiyordun ama. Dişi aslan vardı içinde."

Dudaklarımı dişlerken duraksadım bir an. "Kurttu o bir kere." dedim düzelterek.

Küçük bir kahkaha daha attı. Oldukça eğleniyordu. "Kolumu ısıranda o küçük kurttu demek."

Yüzümü biraz daha göğsüne bastırırken boğuk sesimle hayıflandım. "Küçük değil dişi." Merakla başımı kaldırdığımda yana doğru eğildim. "Bakayım izi çıkmış mı?" Belirgin bir iz göremediğimde koluna vurup homurdandım. "İz bile yok."

Huysuz tavrımla bile gülümseyen adam parmağını burnuma vurdu. "Bir dahaki sefere artık."

Yanaklarımı şişirerek başımı yeniden göğsüne yasladım. "Utanıyorum." Huysuzca savunmaya geçtim. "Beni denize atmaya çalışmayacaktın."

"Bahar." dedi fısıltıyla.

"Hım..."

Yeniden saçlarımı sevmeye başladı. "Ben bugün dünyanın en mutlu adamıyım." Sesi sakin ve huzurluydu. "Sen kışta kalan bedenime bahar getirdin. Karanlığıma güneş oldun. Her bir karış toprağıma çiçekler ektin. Çok şükür Bahar, seni bana verene çok şükür."

İç çektiğim sırada başımı kaldırdım. Gözlerinin içine bakıyordum. "Şükreden sadece sen değilsin üsteğmenim. Güçlü Şirin'imle geçirdiğim her dakika çok güzeldi."

Beni kendine çekerek dudaklarıma minik minik öpücükler bırakmaya başladı.

"Şirine'sine aşık bir Güçlü Şirin."

Yanaklarını kavrayıp dudaklarına kapanmadan önce fısıldadım.

"Sevimsize aşık bir sevimli."

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

Yağız da sonunda muradına erdiğine göre biz çıkalım kerevetine. 😂

Bu arada bir sonraki bölümde bizi zaman atlaması bekliyor ve sanırım size şu açıklamayı yapmam gerekiyor:

Bundan sonra olacaklar için üzgünüm.

Oy ve yorumlarınızı eksik etmeyin.

İnstagram:soylumery

Sevgiyle kalın.

62. Sarı Papatya

Merhaba ☀

Bu bölümü oku_yu_cuu 'ya ithaf ediyorum. Desteğin için teşekkürler.

Nasılsınız gençlik?

Keyifli okumalar...

6 ay sonra... (9 Ocak)

Aşka mutluluk, mutluluğa vuslat bulaştırdık ama en güzeli de aşka evliliği karıştırmak oldu. Yarımdık tamamlandıktan, azdık çoğaldık, kusurlarımızı birlikte kapattık. Kahkahalarımıza karışan sevgimiz huzurla buluştu. Yaralarımız kabuk bağladı, kabuslarımız son buldu. Evlilik en çok bize yakıştı. Belkide biz öyle sandık. Çünkü bizim evlilikten önce mesleğimiz vardı.

Sabah gözlerimi açtığımda üzerimde hissettiğim ağırlığın sebebini sorguluyordum. Kısa süren tavanla bakışmamızın ardından başımı kaldırarak üzerimdeki ağırlığın sebebine baktım. Başını karnıma yaslamış, belimi sıkıca sararak uyuyan Yağız'la derin bir nefes alıp kendimi yeniden yastığa bıraktım. Bu adam kesinlikle benim gece yanından kaçıp gideceğimi düşünüyordu. Yoksa her gece sanki ben kaçacakmışım gibi beni tutarak üzerimde uyumasının başka bir sebebi olamazdı.

"Yağız." Sesimi hemen duymuş olacak ki üzerimde biraz daha yerleşti. Saçlarına uzanarak sevmeye başladım. "Uyan."

Dudaklarından bir homurtu döküldü sadece ama pek bir anlam ifade etmiyordu. Pencereden dışarı baktığımda kasvetli bir hava hakimdi. Tekrar bakışlarımı sevdiğim adamın sırtına diktim. Kış aylarına inat altındaki şortla uyurken esmer teni loş odadan sebep daha bir kavruk duruyordu. Geniş omuzlarına uzandığımda bu sefer de memnun homurtuları duyuldu. Kendime engel olamayarak küçük bir kahkaha attım.

"Böyle mi anlaşacağız?"

Başını kaldırarak kendini yukarı çektiğinde dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı.

"Hımm... Günaydın."

Başını bu sefer de göğsüme yasladığında "Böyle olmaz." dedi. Bu sefer neye takıldığını anlayamamıştım.

"Ne olmaz?"

Tek kolunun üzerinde yükselerek gözlerime baktı. Bizi aynı hizaya getirdiğinde kara gözleri hayranlık doluydu.

"Bekarken daha az yoruluyordum ben." Kaşlarım havalandığında ciddiyetle devam etti. "Şimdi gündüz operasyon, gece sen. Olmuyor Bahar."

Dudaklarım gerilmeye başladığında neye gülsem bilemedim. Söyledikleri ayrı komik ciddiyeti ayrı komikti. Kendimi tutamayıp kahkahamı serbest bıraktım.

"O zaman geceleri düzgün dur Yağız. Böylece fazla yorulmazsın."

Kendini yana doğru atarak iki eli başının altında sırt üstü uzandı.

"Yanımda sen varken mi?"

Yandan bakışları üzerimde söyledikleriyle yeniden gülmek istesem de ciddi durmaya çalıştım.

"Gitmeli miyim?"

Anında ateş saçan kara gözleri beni buldu.

"Bunu mu çıkardın yani? Seni bırakır mıyım ben?"

Gözlerimi devirerek ona doğru eğilip dudaklarından öptüm.

"Çözüm önerin ne peki kocacığım?"

Aldığı öpücükten memnun gözlerini kapattı.

"Yok. Aksine bu yorgunluktan memnun bile olabilirim."

Homurdanarak arkamı döndüğümde "Deli." dedim yatağa otururken. "Madem öyle ne diye şikayet ediyorsun?"

Kalkacağım sırada belimi kavradı. Kendimi kucağında bulduğumda saçlarım yüzüne dökülmüştü.

"Sen bakma benim şikayet ettiğime. Böyle mutlu olacağımı bilsem seni gördüğüm ilk gün basardım nikahı."

"Hıı..." dedim alayla. "Seninle evlenmek isteyen vardı da. Elimden gelse seni bir kaşık suda boğacaktım."

Gülmeye başladı. Bir eliyle saçlarımı kulağının arkasına sıkıştırırken yüzümün her noktasında geziyordu bakışları.

"Çok hırçındın, çok güzeldin. Gerçekten ekibime gelmiş olman akıl alır gibi değildi."

Göğsüne vurdum hafiften.

"Orduya güzeller giremez diye bir kural mı var?"

"Yok." dedi gülerek. "İyi ki de yok. Aksi taktirde hala bekar bir adam olurdum."

Geriye çekilirken "Babama dua et." dedim imalı sesimle. "Beni buraya göndermese zor görürdün."

Yataktan kalkıp odadan çıkacağım sırada sesi geldi. "Her daim babanın duacısı olacağım."

☀☀☀

Evden çıktığımızda bir yandan geç kalmamak için yaptığımız tostlarımızı yerken bir yandan da merdivenleri iniyorduk. Bu evlilik sanırım yaramamıştı bize. Kapıda karşılaştığımız Gökhan her zamanki gibi imalı tavırla gülümsedi.

"Yine geç kalınmış."

Yağız omzuna vurarak tersledi. "Sana ne lan!" Merakla etrafa bakınıp devam etti. "Çocuklar nerede?"

"Gitti onlar." dediğinde Gökhan'ın neyi beklediğini merak ederken arkadan topuk sesleri gelmeye başladı. Belli ki kaküllüsü bize doğru yaklaşıyordu.

"Günaydın."

Arkamı döndüğümde merdivenlerden inen Leyla'ya hepimizin cevabı aynı oldu.

"Günaydın."

Son basamağı da inerek sevdiğinin yanağına küçük bir öpücük bıraktı. "Çok beklettim mi?"

Bu soruya Yağız cevap verdi. "Çok beklemiş olsa çenesi biraz az çalışırdı."

Gökhan gözlerini devirirken Leyla durumu anlayamadı. Zaten üzerinde de çok durmadı.

"Size bir şey diyeceğim." dediğinde hafiften dudağımı kıvırdım. "Bu akşam bendesiniz. Eve erken geleceğim ve yemekler benden."

Bana yandan bir bakış attığında gülümsedim. Bu yemek planlıydı ve ona bu sebeple minnettardım.

Gökhan sevdiceğinin elini kavradı. "Hamarat sözlüm benim."

Leyla neşeyle Gökhan'ın elini tutarken ikiside birbirine aşkla bakıyordu. Fazla neşelilerdi. Bir ay olmuştu onlar sözleneli. Önce Gökhan evlenme teklif etmiş, bir ay sonrasına da olaylı bir kız isteme olmuştu. Sakin kız istemeler bize yakışmadığı için çok da şaşırmamıştık. Allah'tan Ömer Asaf anlayışlı bir adamdı ve sonuna kadar kardeşinin arkasında durmuştu.

Neriman hanım ise inanılmaz bir kadındı. Hala nasıl o kadar çok konuşup aynı zamanda da laf sokabildiğini anlamış değilim. Neyse ki Gökhan tuttuğunu koparan biriydi.

"Yemek nereden çıktı?" diyen Yağız'la Leyla gülümseyerek ona döndü.

"İçimden geldi."

Gökhan konuyu değiştirmek için Yağız'a sarmayı ihmal etmedi.

"Akşama tost yeme diye."

Gözlerimi devirdiğimde tostumdan ısırdım. Onun uğraşmalarına takılmayı düşünmüyordum.

İkiside çocuk gibi birbirine girdiğinde Yağız'ı kolundan tutarak çektim.

"Yaş aldıkça aklınız küçülüyor sizin."

Arabaya binmeyi başardığımızda yola çıktık. Kısa süre sonra karargahtaydık. Öğlene kadar birlikte işleri hallettik. Öğle yemeğinden sonra Yağız'ın ortadan kayboluşuyla odaya geçtim. Gökhan benden önce gelmiş, elinde çayı pencere kenarında duruyordu.

Onun doğru giderek yanında durdum. "Leyla pastayı halletmiş mi?"

Gökhan çayından bir yudum aldığında benden tarafa doğru döndü.

"Siparişi beraber verdik. Dönüşte de birlikte alacağız merak etme."

Rahatlamış gibi sakin bir soluk verdim.

"Çok teşekkür ederim. Ben gitsem kesin anlardı Yağız."

Gökhan alayla dudağının kenarını kıvırdı.

"Şimdi anlamayacak mı?"

Yanaklarımı şişirip serbest bırakırken huysuzca omuz silktim.

"Sürpriz olsun istiyorum, ne var bunda?"

Kaşları havada söylediklerime inanamıyor gibiydi.

"Pala'dan bahsediyoruz Bahar. Yer mi bu numaraları?" Dudaklarım büzüldüğünde acımadan devam etti. " Sen onun unuttuğu bir tarih gördün mü? Kendi doğum gününde senin durmayacağını bilir herhalde."

Omzuna vurduğumda elindeki bardak sallanırken çayı dökülmesin diye bir adım geri çekildi.

"Bütün hevesimi kaçırıyorsun."

Gülerek çayını pencerenin önüne bıraktı.

"Asma suratını. Anlasın yada anlamasın mutlu olacak." Omzuma dokunduğunda teselli eder gibiydi. "O çok şanslı Bahar."

Yüzümde sıcak bir tebessüm oluştuğunda kapı çaldı. Gökhan hemen kolunu omzumdan çekerken nöbetçi asker onayımla içeri girerek selam verdi.

"Gökhan komutanım sizi Turan albay odasında bekliyor."

Gökhan askere başıyla onay yaptığında merakla ona bakıyordum.

"Hayırdır."

Omuz silkerek kapıya yöneldiğinde belli ki kendisi de bilmiyordu. Onun gidişiyle yalnız kaldığımda pencereden dışarı baktım. Hava çok soğuktu. Sert bir rüzgar ortalıkta toz bulutu oluştururken Yağız'ı merak ediyordum. Telefonumu cebimden çıkarıp arayacağım sırada kapı açıldı. Başımı arkaya çevirdiğimde gülümseyerek telefonumu tekrar cebime attım. Gelmişti sevdiğim.

"Ben de seni arayacaktım."

Elinde tuttuğu şişelerden birini ve bana uzattı.

"Kantine inmiştim, sohbete daldık."

Küçük bir çocuk gibi sevinerek aldım elinden. Diğer elindeki çikolatayı da fark etmiştim hemen.

"Tam ihtiyacım olan şey." Elimdeki gazoz şişesini tepeme diktiğimde boğazımı yakan asitle yutkunduğum lezzetten memnundum. Hatta alışık olmadığım tatla şişeye baktım. "Neyli bu?"

Kendi kendime konuşur gibi sorduğum soruyu Yağız havada bırakmadı.

"İçinde frambuaz aroması var."

Kaşlarım havada şişenin üzerindeki yazıyı okuduğumda Yağız'a baktım.

"Niğde gazozu."

Gülerek başını eğdi.

"Memleketimin yaptığı en iyi şeylerden."

Gülerek bir yudum daha aldım.

"Gerçekten farklı bir aroması var ve hoşuma gitti. Daha önce tanıştırmalıydın beni."

Yanağıma dokunarak usulca okşadı.

"Daha önce burada yoktu, yeni gelmiş."

Çocukmuşum gibi çikolatayı da açarak elime verdiğinde gözlerim parlıyordu.

"Harika bir kocasın."

Omzunu duvara yasladığında dudağındaki kıvrımlar paha biçilemezdi.

"Sorumluluklarımı iyi biliyorum."

Küçük bir kahkaha daha savurduğumda çikolatadan ısırdım.

"Aferin asker."

Alaylı sesimle Yağız da gülerek kendi sodasını içmeye başladı. İkimizde tam karşıya bakıyorduk. Elimdeki çikolatayı yarılamışken farklı bir tat

hissettim. Her zaman yediğim çikolatada daha önce almadığım bir tattı bu. Midemi kaldırdığı an suratım buruştu. Yağız'a belli etmemeye çalışarak pakete bakmaya başladım. Belkide tarihi geçmişti. Zor bir ihtimaldi ama sonuçta ihtimaldi.

"Ne oldu?"

Başımı kaldırdığımda belli etmek istemeyerek gülümsedim.

"Bir şey yok."

Yağız dikkatle yüzümü incelediği sırada kapı çaldı. Elimdeki çikolatayı cebime atarken bir adım geri çekilerek kocamla arama mesafe koydum. Yağız onay verdiği an kapı açıldı.

"Yağız." İkimizde merakla gelen kişiye bakarken sivil giyinmiş bir adam içeriye girdi. Yaklaşana kadar Yağız'dan ses çıkmadı. Belli ki o da tanımaya çalışıyordu. Yanımıza gelen adam gülümseyerek ellerini iki yana açtı. "Devrem."

Yağız hatırlasa da şüphede kalmış olacak ki emin olmak ister gibiydi. "Ülkü." Boyu Yağız'a göre kısa olan, kumral adam küçük gözlerini onaylayarak kapatıp açtığında Yağız gülerek sarıldı. "Vay devrem, sen hayırdır buralarda?"

İki adam erkeksi bir tavırla birbirine sarıldığında merakla izliyordum onları. Ülkü geriye çekilerek selam durdu.

"Üsteğmen Ülkü Akar. Yeni görev yerim için geldim üsteğmenim.

Yağız gülsede aynı şekilde selam durdu. "Hayırlı olsun üsteğmenim."

Resmiyet bir anda son bulurken Yağız hala şaşkındı.

"Hiç beklemiyordum. Gel otur."

Omzuna dokunduğu adamı masasının önünde duran sandalyelere yönlendirirken kendisi de karşısına oturdu.

"Asıl ben seni beklemiyordum. Son görevden sonra seni gazi dediler."

Kollarım göğsümde bağlı iki adamı izlerken Yağız bana yandan bir bakış atıp saklamaya çalıştığı ifadesine ciddiyet ekledi.

"Özel kuvvetlere geçtim."

O an anlamıştım neyden bahsettiklerini. Yağız'ın bordo bereli olmadan önceki arkadaşlarının şehit olduğu operasyondan bahsediyorlardı. Ülkü biraz daha şaşırdı.

"Özel kuvvetlerde misin? Vallahi helal olsun."

"Sağ ol." dedi Yağız sadece. Fakat içinde sakladığı bir çok kelimeyi de yutmuş gibiydi.

Ülkü o an ortamdaki beni yeni fark etmiş gibi bakışları üzerimde dolaştı. En son rütbemde takılı kaldı. Kendisiyle eş değer olamamda karar kıldığında bir cesaret elini uzattı.

"Üsteğmenim... sizinle de tanışmadık."

Yanlarına ilerleyerek masanın arka tarafında durdum. Uzattığı elini boşta bırakmayarak sıktım.

"Bahar, memnun oldum."

Elimi bir süre bırakmadığında yeniden göz göze geldik.

"Siz de mi özel kuvvetlerden?"

Elimi çekerek Yağız'ın koltuğuna oturdum. Zira gereksiz samimiyetlerden oldum olası hoşlanmazdım. "Evet." dedim kendimden emin. "Yağız üsteğmenimle aynı ekipteyiz."

Kaşları havada ikimize kısa bir bakış atıp gülümsedi.

"Kadınların alındığından haberim yoktu."

Yağız'ın tebessümle birleşen bakışlarında aynı zamanda gurur vardı. Karısıyla gurur duyuyordu sevdiğim.

"Bahar istisna."

Ülkü her hareketimizde bize biraz daha ilgiyle bakarken "Siz..." dedi. Yarım kalan kelimelerle Yağız üstüne basa basa tamamladı. "Karım." Başını bana çevirdiğinde huysuzdu. "Her ne kadar yüzüklerini takmasa da evliyiz."

Yağız'ın eline baktığımda parlayan alyansıyla sırıtmadan edemedim. Canım kocacığım yüzüğünü parmağından çıkartmazken ben ısrarla takmamaya, aslında kolyemde taşımaya devam ediyordum. Alışamamıştım hala. Arada takıyordum ama özellikle de askeriyede formamım üzerinde parıl parıl parlayan taşlar çok göze batıyor gibi geliyordu. Sanki herkes benim parmağıma bakıyordu. Yağız bu duruma her ne kadar sinir olsa da benim için hoş görüyordu. Başka da bir seçeneği yoktu sanırım. Tabii fırsat buldukça da bana laf sokmayı ihmal etmiyordu.

"Alışamadım hala Yağız, parmağımda fazlalık gibi duruyor."

Masada duran elini havaya kaldırdığında parmağındaki yüzüğü gözüme gözüme soktu.

"Ben nasıl takıyorum peki?"

Masaya yaslandığımda ufaktan ona doğru eğildim.

"Çünkü sen harika bir erkeksin."

İşaret parmağı havada bakışları tehditkardı.

"Yemiyorum bu numaraları."

Alt dudağımı ısırıp gözlerimi kaçırdım. Bu esnada ise bizi izleyen Ülkü çekti dikkatimi. Ayağa kalktığında ise Yağız'ın da dikkatini çekmiş oldu.

"Bana müsaade o zaman."

Yağız uzatılan eli karşılıksız bırakmadı. "Çayımızı içseydin."

"Başka zaman devrem, artık buralardayız nasıl olsa." Bana bakarak devam etti. "Hayırlı olsun."

Yağız bana olan hiçbir bakıştan memnun olmasa da nezaketini korumaya çalıştı. "Sağ olasın."

Ülkü odadan çıktığı anda Yağız bana döndü. Kaşları çatık, biraz önceki sevimli hali gitmişti. "Kıskanıyorum lan ben seni."

Kaşlarım havada fazlasıyla ciddi duran adama bakarken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ne kadar da kabasın kocacığım."

"Bahar..." dedi uzatarak. "Düzgün tak şu yüzüklerini gözünü seveyim."

Omuz silktim. "Evli olduğumuzu tüm karargah öğrendi sayende. Yabancı biri olunca da gözüne sokuyorsun. Yüzüklerimize gerek kalmıyor ki."

Eli yüzüğüne gittiğinde "O zaman bende çıkarayım." dedi.

Kocaman açılan gözlerimle hemen yerimden kalktım. "Yo yo yo... Sana çok yakışıyor."

Bileğimden tutup beni kendine çekti. Masanın etrafında savrulurken ortada buluştuk. Elimi yukarı kaldırarak bileğimin iç kısmına dudaklarını bastırdı. Sıcacık busesi, gözlerimde olan kara gözleri tarifsiz bir anın görselleriydi.

"O zaman takacaksın değil mi sarı papatya?"

"Azıcık daha zaman ver." dedim yutkunarak. "Alışırım ben hemen."

Eliyle bileğimi okşarken gülümsedi. "En azından azmin var."

☀☀☀

Yağız'ın elini tutmuş merdivenleri usul usul çıkarken arkamdaki adama gülümsedim.

"Geç kaldık."

Aslında bu durum işime geliyordu ancak biz biraz abartmıştık. Kolundaki saate bakarak küçük bir tebessüm sundu.

"Seni uzun süre öpmeyince yapamıyorum."

Gülmemek için kendimi zor tutarken koluna şaplattım bir tane.

"Geç kalmamızın sebebi öpüşmek mi Yağız? Bankaya uğradık."

Söylediklerimi pek de umursuyor gibi değildi. "Ben bir tek öpüştüğümüz kısmı hatırlıyorum."

Gözlerimi açа açа önüme döndüm. "Sen iflah olmazsın." Onu yukarı doğru çekip kolunun altına girdim. "Ama yine de bu halin hoşuma gidiyor."

Çapkın bir şekilde kıvrılan dudaklarıyla şakağımdan öptü.

"Senin her halin benim hoşuma gidiyor."

Saçlarım arasına karışan Yağız'ın sesiyle başımı göğsüne bastırdım. Bir eliyle beni sarıp diğer eliyle zile bastı. Leyla kapıyı açtığında neşeyle içeri davet etti.

"Hoş geldiniz, girin hadi." İçeri girdiğimizde ise kapıyı kapattı. "Neredeydiniz, bekledik sizi o kadar."

Yağız'la bakışlarımız birleştiğinde onun parmakları dudaklarında geziyordu. Kendimi anında toparlayarak gülümsedim.

"Bankaya uğramamız gerekti ve tabii tatlı aldık." diyerek göz kırptım.

Tebessümle kıvrıldı dudakları. "Gerek yoktu." dedi elimdeki paketi alırken.

Yağız ve Gökhan içeri geçerken Leyla kolumdan çekti. "Mutfağa geçelim biz canım."

Heyecanla peşine takıldım. Mutfağa girer girmez "Hazır mı?" diye atıldım.

Leyla gülerek dolabın kapağını araladı. içinden çıkardığı pastayı bana doğru çevirdi.

"Nasıl?"

Dişlerimi göstererek sarı renkteki pastanın üzerinde duran Pala şeklindeki şekerlemeye baktım.

"Harika." Üzerindeki yazıya da göz gezdirip iç çektim. İlk defa Yağız'ın doğum gününü kutlayacaktım.

Mumları koyduğumuz sırada Leyla "Yemekten sonra mı kutlasaydık?" diye sormadan edemedi.

"Sorun olmaz." dedim kendimce. "Şimdi kutlar, yemekten sonra yeriz pastayı."

"O zaman ben içeri geçip ışıkları kapatıyorum."

Leyla'nın sözleriyle çakmağı elime aldım.

"Tamam. Ben de mumları yakıp geliyorum."

Leyla önden giderken hemen mumları yaktım. Yüzümdeki gülümsemeyle elime pastayı alıp peşine takıldım. Karanlıktaki odaya elimdeki pastayla girdiğimde doğum günü şarkısını söylemeye başladım.

"İyi ki doğdun Yağız, iyi ki doğdun Yağız." Devamını odaya girdiğimde hep birlikte söyledik. "İyi ki doğdun, iyi ki doğdun. Mutlu yıllar sana..."

Üçlü koltukta Gökhan'ın yanına oturmuş adamın karşısına dikildiğimde Yağız ayağa kalktı. İkimizde birbirimize gülüyorduk.

"Hadi dilek tut önce." dedim heyecanla. Bir kaç saniye gözlerini kapatıp yeniden araladığında göz göze geldik. Kara gözlerinde gördüğüm neydi bilmiyorum ama ne dilediyse bize aitti. Tek nefeste mumları üflediğinde herkes alkışlarken gerilen dudaklarımla kocamı izliyordum.

"Nereden çıktı bu pasta ya?" dedi gülerek. Yüzünde yapay bir şaşkınlık vardı. "Hiç anlamadım."

Hepsi Yağız'ın alayıyla gülerken dudaklarımı sarkıttım.

"Aşk olsun Yağız."

Elimden pastayı alarak orta sehpaya bıraktı. Beni kolları arasına aldığında şakağımdan öptü.

"Teşekkür ederim."

Bir anda yeniden yüzüm gülmeye başlarken ellerimle yanaklarını kavradım.

"İyi ki doğdun canımın içi. İyi ki doğdun ve benim kocam oldun."

Kollarını belime dolayan adam alnıma küçük bir buse bıraktı.

"İyi ki yanımdasın."

Biz birbirimizin gözlerinin içine bakarken Gökhan ayağa kalkmış boğazını temizledi.

"Kardeşim."

Biz birbirimizden ayrılırken Yağız gülerek ona sarıldı.

"Kardeşim."

Birbirlerinin sırtına vurdular.

"İyi ki doğdun."

Yağız gülerek geri çekildiğinde Leyla elini uzattı.

"İyi ki doğdun."

Yağız elini sıkarak yine yüzündeki tebessümü korudu.

"Sağ ol."

Hemen ardından Emirhan sarıldı.

"Otuz mu oldun abi, kaç oldun ya."

Yağız geri çekildiğinde Emirhan'ın yüzüne baktı.

"Yaşlandık oğlum."

"Kurt yaşlanır mı?" dedi Aykut sarılırken.

Emirhan alayla soruyu cevapladı.

"Yaşlanmaz, emekli olur."

Herkes gülerken işaret parmağımı ceneme götürdüm.

"Bunu babam ve amcalarıma söylemem lazım."

Leyla elindeki küçük paketi Yağız'a uzatırken gülümsedi.

"Bu senin için enişte."

Yağız kaşları havada pakete uzanırken hepimizde aynı merak vardı. Başka hediye veren olmayınca Yağız etrafında göz gezdirdi.

"Ulan başka ince fikirli yok mu aranızda?"

Aykut omuz silkerken Emirhan daha vahim bir savunmadaydı.

"Abi bana yemek, pasta var dediler geldim."

Sırıtarak onlara bakarken Gökhan daha zekice düşünüyordu.

"Sözlüm ne aldıysa ben aldım sayılır."

Bakışlar beni bulduğunda duraksarken hayretle gözlerimi büyüttüm.

"Ne? Ben zaten kendim büyük bir hediyeyim kocama."

Herkes yeniden kahkaha atarken Yağız başını iki yana sallayarak elindeki paketi açmaya başladı. O ise twk kendisi hediye almasından sebep biraz mahcuptu.

"Ben hediye almak normal diye..."

Yağız paketin içinden çıkardığı termos bardağa bakarken gülümsedi. "Seninki normal olan. Anormal olan onlar." Elindeki çelik termosu incelerken yanına yaklaştım. Üzerinde Yağız'ın adı yazıyordu. Aynı zamanda da özel kuvvetler arması vardı. Gerçekten zarif düşünmüştü. Yağız da benimle aynı düşünüyor olacak ki başını kaldırdı. "Teşekkür ederim Leyla."

Yanakları kızaran kadın gülümserken Emirhan yine atıldı.

"Yenge benim doğum günümü de unutma olur mu?"

Hepimiz yeniden gülerken Leyla pastaya sarıldı. Odadan kaçmak ister gibiydi.

"Bunu dolaba kaldıralım. Önce yemek yeriz."

Gökhan artık ev sahibi gibi olmasından sebep masayı işaret etti.

"Masaya geçelim."

Eski evimi az da olsa özlemiş olmanın verdiği duygularla masaya oturduk. Gökhan sevdiceğine serviste yardım etti. Yemeğimi yerken bir yandan da karşımda oturan Emirhan'ı kesiyordum. Sürekli gözü telefonundaydı. Merakıma yenik düştüm.

"Kimden haber bekliyorsun?"

Herkesin bakışları beni bulduğunda kime sorduğumu anlamaya çalışıyorlardı.

"Şeyma eve gidince haber ederim demişti. Hala mesaj atmadı."

Kaşlarım havalandığında aynı zamanda da dudaklarım kıvrıldı. "Uzak mesafe ilişkisine mi başladınız siz?"

Sessiz bir soluk veren Emirhan başını düşürdü. "Pek öyle değil." Masadaki herkes sessizce onu dinlerken içini döküyor gibiydi. "İki arkadaştan ileri gidemiyoruz."

Aykut onun bu haline karşı elini omzuna koydu. "Oğlum sen profesyonel çapkınsın. Karınla flört etmek senin için zor olmasa gerek."

Emirhan zor da olsa gülümsemeye çalıştı. Garip bir ifadeye bürünmüştü. Benim tanıdığım Emirhan'dan çok farklıydı.

"Bizden bir şey olmaz. Aramızda bir bağ yok."

Leyla yine mesleğinin verdiği bir eda ile yemeğinden yerken konuya açıklık getirdi. "Şeyma çok küçük ve onun hayalleri var. Seninle kıyaslamak ya da seninle aynı düşüncede olmasını beklemek zor Emirhan. Sen mesleğine kavuşmuş, hayallerini bir nebze de olsa gerçekleştirmiş birisin. Yaşamış, görmüş ve hatta bir çok ilişkiye kapı aralamış birisin ama o öyle değil. Onun seni kabullenmesi zor bir durum." Gülerek son eklenmesini de yaptı. "Sicilin başka kızlarla bu kadar kabarıkken sana güvenmekte zor."

Gökhan Leyla'nın elini tutarak bize onu işaret etti. "Bizde pek işe yaramıyor ama ilişki uzmanı kendisi."

Hepimiz gülerken Leyla biraz utanmıştı. "Kendi ilişkime objektif bakamıyorum."

Onu anlıyordum. İnsan kendi ilişkisinde duygularına yenik düşüyordu. Bu sebeple başkalarına akıl verip iyi gözlem yaparken kendi ilişkisinde çuvallaması arada hata yapması olağan bir durumdu. Çünkü bir ilişkide profesyonellik duygusuzlukla sağlanabilirdi. Duyguların olmadığı ilişkide aşkı beklemek de hayal ürünü olurdu.

Yağız tabağıma ortada duran yemeklerden koyarken sesi meraklıydı.

"Bizim ilişkide ne görüyorsun Leyla?"

Yağız'ın sorusu benim de ilgimi çektiğinde Leyla ikimizde gezdirdi bakışlarını. Karar vermiş gibi dudaklarını araladı.

"Bebek."

Beklemediğim kelimeyle öylece kaldım. Bir an ne diyeceğimi bilemediğimde Yağız da benim gibi sessiz kalmıştı.

"Güzelim yavaş mı olsan, ikisine de kal geldi."

Gökhan suratlarımızda ne görüyordu bilmiyorum ama tespitinde haklı olabilirdi. Emirhan kahkaha atarak suyundan bir yudum aldı.

"Çok iyi dedin yenge. Ne güzel olur be... minicik bir yeğenimiz olsa."

Aykut'un da Emirhan'a katılacağı tuttu.

"Abi düşünsenize küçük Güneş ve küçük Pala evin içinde geziyor."

Gökhan kahkaha attı.

"Lan bunlar birer tane çekilmiyor, ikişer tane olursa ne yapacağız?"

Kendimi toparladığımda arkama doğru yaslanarak suyumdan bir yudum aldım. Konuştuğumuz konuya bak. Olacak iş değildi.

"Benim mesleğimde bebeğin ne işi var?" Herkes gülümsemeyi bir bir sonlandırırken daha net olmaya çalıştım. "Biz uzun bir müddet bebek düşünmüyoruz." Başımı Yağız'a çevirdiğimde onay ister gibi gözlerine baktım. "Öyle değil mi canım?"

Odayı bir sessizlik kapladığında herkes gibi bende Yağız'ın cevabını bekliyordum. Yani beni onaylaması gerekiyordu. Fakat o ısrarla gözlerimin içine bakıyordu. Sanki görmüyor musun, anlamıyor musun der gibi. Yüzünde gerçeklikten uzak soğuk bir tebessüm oluştu.

"Öyle."

Zoraki bir kelime döküldü sanki dudaklarından. Böyle geçiştirir gibi, durumu kurtarmak ister gibi ama sesindeki uzaklık masada o kadar hissedilmişti ki ben değil herkes anlamış olmalıydı. Yoksa Leyla'nın geçiştirme cümlelerinin başka sebebi olamazdı.

"Boşverin şimdi bebeği. Herkes yemeğini bitirsin, daha pastamız var." Bana bakarak gülümsedi. "Hem de çikolatalı."

Küçük bir tebessümle tekrar yemeğime odaklandım fakat masada bir şeyler eksildi sanki. Yine güldük eğlendik ama Yağız'ın sesi soluğu kesildi. Zaten az konuşan sevdiğim azıcık olan kelimelerini de kaybetti.

Yemek sonrası birlikte topladık masayı. Hep birlikte oturup pastamızı yedik, sohbet ettik. Emirhan ve Aykut biraz daha erken gitti evlerine. Biz üstüne bir de kahve içtik. Sonra da Yağız'la ben çıktım. Gökhan'ın pek gidesi yok gibiydi. Sözlüsünü bırakacağa benzemiyordu.

Eve geldiğimizde Yağız oturma odasına geçmişti. Bense kendimi lavaboya attım. Çıkar çıkmaz odaya geçtim. Üzerimdekileri çıkarıp pijama takımımın önce üst kısmını üzerime geçirdim. Askılı, yakası dantelli, bordo rengindeydi. Takımın alt kısmına da üzerime geçirip aynanın karşısına oturdum. Toplu duran saçlarımı açtım.

Elim çekmeceye gitti. Yağız'ın hediyesini hazır, burada bekliyordu. Ona özel bir bileklik almıştım. Eminim ki çok yakışacaktı. Üzerinde yine bizim simgelerimiz vardı; Güneş ve Pala. Kutuyu çıkarıp aynanın önüne koydum.

Elimdeki tarakla usul usul saçlarımı tararken içeriye Yağız girdi. Ona kısa bir bakış atıp tekrar yarım bıraktığım işe devam ettim. Kol saatini çıkarıp yanıma bıraktı. Cüzdanını ve anahtarlarını da koyduğunda aynadan onu izliyordum. Belinden silahını da çıkarıp bıraktığında parmağı kutuya çarptı. O an ilgisini çekmiş olacak ki aynadaki bakışları beni buldu.

"İyi ki doğdun." dedim sıcak sesimle.

Dudaklarına minik bir kıvrım bulaştı. Kutuyu araladığında içindeki bilekliği çıkararak inceledi. Beğenisi yüzünden belliydi.

"Teşekkür ederim."

Ayağa kalkarak önüne geçtim. "Takmamı ister misin?"

Başını eğdiğinde elindeki bilekliği alarak bileğine geçirdim. Dikkatle takarken o beni izliyordu. Hallettiğimde gülümsedim.

"Yakıştı."

Bileğini hafif sallayarak baktığında memnun kalmış olacak ki belimi kavrayıp yanağımdan öptü.

"Senden gelen her şey yakışır bana." dediğinde gülerek gömleğinin düğmelerine uzandım ve en üstten açmaya başladım.

"Pastanı üflerken ne diledin merak ediyorum."

Düğmelerini bir bir açarken kara gözleri üzerimde ısrarla beni izliyordu. Eli saçlarıma uzandığında kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Belli değil mi?" Kaşlarımı çattığımda tam olarak anlayamamıştım. Bunu fark etmiş olacak ki karnıma dokundu. "Bir anda bakışlarım göbeğimin üzerindeki eline düşerken yutkunmadan edemedim. Sessizliğim büyüp giderken "Bu kadar mı uzaksın?" diye sordu haklı olarak. Anlamıştı...

Başımı kaldırdığımda göz göze geldik. Neyden bahsettiğini anlamam zor olmadı. Yağız hala yemekte, o masada kalmıştı.

"Yağız..."

Devam edemediğimde iç çekti.

"Ben peki... Bana hiç sormayacak mısın?"

Sessiz kaldığımda üzerindeki gömleğin son iki düğmesini de bana müsaade etmeden açarak üzerinden fırlatır gibi kenara attı. Ufak ufak sinirlenmeye başlıyordu. Pantolonunun kemerini açarken daha fazla sessiz kalmamaya karar verdim.

"Aynı fikirdeyiz diye düşünüyordum."

Üzerindeki pantolonu çıkarıp şortunu giydiğinde elini iki kez göğsüne vurdu.

"Otuzuma geldim Bahar? Bir çocuk istemem kadar normal ne olabilir?"

Şaşkınlığa düşmüş halde yatağa oturdum. Beklemiyordum böyle bir tepkiyi. Yani Yağız'ın beni anladığını düşünmüştüm hep.

"Bilerek yaptın." dedim geç de olsa anlayarak. "Leyla'nın cevabını biliyordun, bu yüzden sordun?"

Odanın içinde bir o yana bir bu yana giderken parmaklarını saçları arasında gezdirdi. "Çünkü anlamıyorsun? Benim deli gibi baba olmak istediğimi görmüyorsun."

Hüzünle karşımdaki adama baktım. "Ben askerim." dedim inatla.

Yanıma oturup ellerimi kavradı. Kara gözleri hala umutla bakıyordu. "Bu bize engel mi?"

Bakışlarımı ellerimize düşürdüğümde ondaki umut kırıntılarının miniciği bile bende yoktu. O hayal kuruyor, ben ise gerçekçi bakıyordum.

"Ben meslek aşkıyla yanan biriyim Yağız, hamilelik denen şey dokuz ay. Bu benim en az yedi, sekiz ay görevden uzak kalmam demek." Başımı kaldırdığımda gözlerine bakarak devam ettim. "Hadi bu neyse diyelim peki ya sonrası? Daha çok minik olacak ve onunla sürekli gece gündüz ilgilenmem demek. En azından altı ay onu bırakamam. Ben masa başında altı ay oturmak istemiyorum."

"Bahar..." dediğinde elimi kaldırarak sözünü kestim.

"Sadece bunlar da değil. Hamilelik, çocuk emzirme demek benim bütün vücudumun ve dengemin bozulması demek. Belkide ameliyat olmak zorunda kalacağım. Ben bu kaslara, bu bünyeye kolay sahip olmadım. Yine yapılabilir diyeceksin ama öyle değil işte; bunların hepsi zaman ister. Ben şu an mesleğimin zirvesindeyim." Sıkıntılı bir nefes verdiğimde asıl konuya geçtim. "Hepsini atlatsak dahi annesi babası özel kuvvetlerde bir bebek yalnız başına ne yapar Yağız? Biz normal asker değiliz, ölüm timiyiz. Bir ay, altı ay göreve gittiğimizde çocuğumuz ne hissedecek, ona bizim gibi kim bakacak? Peki ya geri dönemezsek..."

Kendi kasvetimin yanına eklediğim umutsuzluğumla Yağız'ı da çökertmiş olacağım ki gözlerindeki parıltılar bir bir son buldu. Üzgün yüz ifadesiyle yutkunduğu sırada gözlerim doldu.

"Ben hep istemiştim ki... Yani babam gibi bir baba olursam eğer... Kalabalık bir aile olursak..." hangi cümleye başladıysa bitiremedi. Tıkandı, aralarda nefes aldı. Duygularını anlatmak istiyordu ama sanki ikna olmayacağımdan da emindi. Son bir umut gözlerime baktı. "Masa başında olmak da kötü bir şey değil ki. Yine asker olacaksın, yine rütben olacak.

Sadece aktif görevlere gitmezsin olur biter. Hem günübirlik olanlara beraber çıkarız. Söz karışmam sana."

İki elimle yanaklarını kavradığımda buruk bir tebessüm vardı dudağımın kenarında. Onun bu çocuksu halleriyle bir umut beklentiyle bakan hali, beni ikna etme çabaları görülmeye değerdi. Çok tatlıydı, çok yakışıklıydı. Kararımda kesin olsam da onu kırmak istemedim. Belki düşüncelerim değişmeyecekti ama yine de onun için bu durumu tekrar gözden geçirecektim.

"Düşüneceğim."

Gözlerindeki parıltılar bir anda yeniden can bulduğunda mutlulukla beni kendine çekti.

"Teşekkür ederim."

Bir süre sarıldığımızda geri çekilerek gözlerine baktım. Çok umutlanmasını da istemiyordum. "Sadece senin hatırına düşüneceğim Yağız. Bu konuda umutlanmanı istemiyorum çünkü benim için zor bir ihtimal."

Beni kucağına çektiği gibi dudaklarıma bir kaç öpücük bıraktı.

"Olsun. Düşüneceğim dedin ya bana o da yeter. Ben sana çiçek gibi bakarım. Bir dediğini ikiletmem. Yemin ederim Bahar, ne istersen yaparım."

Beklemediğim tavırlarıyla üst üste şaşkınlığa uğrarken onun bu kadar istekli olmasına hayret ediyordum. Gözümün önündeki potansiyel baba adayını ben ne ara kaçırmıştım?

"Aşk olsun Yağız. Bebek olmadan da bu ilgiyi gösterebilirsin."

Belimden tuttuğu gibi benimle beraber ayağa kalktı. Yatağın örtüsünü bir eliyle çekip beni yatırdığında soğuk çarşaflarla temas etti tüm bedenim. Üzerime uzanan kocam saçlarımı severken bir yandan da omzuma ve boynuma küçük öpücükler bırakıyordu.

"Ben seninle her gece ilgileniyorum." dedi boğuk sesiyle.

Huylandığım an kıkırtılarıma engel olamadım.

"Yine uykusuz kalacağız senin yüzünden."

Boynuma kondurduğu öpücükler başımı döndürmeye başladığında gülüşleri arsızca tenime vurdu.

"Uykusuz kaldığım gecelerin en güzelleri sana ait Bahar..."

☀☀☀

Sabahın kör vakti bir rüyanın tutsağı olmuş, uyanmaya çalışıyordum. Bebek sesi geliyordu kulağıma. Etrafıma bakıyordum ama bir şey

göremiyordum. Acı bir feryattı sanki bu. Beni istiyordu ama görmediğim şeye ulaşmam da imkansız gibiydi. Ellerim saçlarım arasında bir o yana bir bu yana adım atıyordum. Ses öyle bir yankılanıyordu ki sanki her yerden geliyordu. Hayır hayır... sanki sadece kafamın içindeydi.

Sesler aniden kesilince bende duraksadım. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Yardım çığlıkları atan minicik bir bebek yok olmuştu sanki. Panikle etrafıma bakınırken ellerim dikkatimi çekti. Daha dikkatli baktığımda elimdeki kanlarla hayrete düştüm. İçimi bir korku kapladı. Nefes alışlarım hızlanmış karnıma giren ağrıyla yere çöktüğümde ağlamaya başladım.

Bir anda gözlerimi araladım. Olduğum yerde doğrulmuş sık nefesler alırken evimde ve hatta yatağımda olduğumu anladığım an gözlerimi kapatarak yutkundum. Nasıl bir kabustu bu? Ne görmüştüm ben öyle? Hemen ellerime bakarak kontrol ettiğimde şükür ki kan falan yoktu. Çok fazla etkisinde kalmıştım. Hep akşam konuştuğumuz bebek muhabbeti yüzünden olmalıydı bunlar. Rüyalarıma kadar girerek kabusum olmuştu.

Aklıma Yağız geldiğinde başımı yana çevirdim. Yüz üstü yatmış uyuyordu. Sakin nefeslerini, huzurlu yüz ifadesini görünce yüzümde tebessüm oluştu. Ancak gülümsemem çok da uzun sürmedi. Bu sabah bana uğursuzmuş gibi bir anda kalkan midemle elimi ağzıma kapattım. Kusacağımı anladığım an sessizce yayaktan çıkarak odadan fırladım. Daha çok erkendi ve Yağız'ı uyandırmak istemiyordum.

Midemde ne varsa çıkarttığımda kendimi zar zor lavabonun önüne attım. Elimi yüzümü yıkadım. Aynada solgun yüzüme bakarken beni neyin bu hale getirdiğini anlamaya çalışıyordum. Beynimin içinde kırk tane şey dönüp dolaşırken en imkansız olanında takılıp kaldım.

Bakışlarım karnıma düştüğü anda zor bir hesabın içine düştüm. Tekrar tekrar hesapladığımda hep aynı sonuca çıkıyordu. İki gün gecikmiştim ama bu olağandı. Öfkeyle elimi lavaboya vurdum. Yağız olsa benden çok daha iyi hesaplardı.

İyi de benim hamile olmam imkansızdı. İki gün geciktim diye şüphelenmekse aptallıktı. Ben korunma işini bile Yağız'a güvenmeyip kendim tedbir alırken nasıl hamile kalabilirdim ki?

Belkide sadece midemi üşüttüm dedim içimden. Yani olabilirdi sonuçta. Yine de içime sinmedi. Lavabodan çıkarak oturma odasına geçtim. Sehpanın üzerinde duran telefonumu alıp Leyla'yı aradım.

Neredeyse son çalışta açmıştı. "Alo..."

"Yardımın lazım." dedim fısıltı gibi çıkan sesimle.

"Siz kimsiniz?" demesini beklemiyordum ama dedi.

"Leyla!" dedim uyarırcasına. "Gökhan yanındaysa sakın belli etme."

Bir an kısa bir sessizlik oldu. Kısa bir hışırtı ve ardından bir boğaz temizleme.

"Yok canım. Yanımda ne işi var ki?"

Gözlerimi devirdim. Sahiden aptal sanıyordu beni galiba.

"Hıı eminim yoktur."

Sesi biraz daha içine kaçtığında kendine gelmiş olacak ki sorgulamaya başladı.

"Ne oldu sabahın köründe?"

Arkamı kontrol ederek Yağız'ın uyanma olasılığına karşı daha kısık mırıldandım.

"Hastaneye gitmem lazım ama bizimkilerin haberi olmadan. Hemen hazırlan ve çıkalım lütfen."

En iyi sonuç alacağım yer orasıydı sonuçta.

"Şey..." dedi duraksayarak. "Gidelim tabii de kötü bir şey mi var?"

Daha fazla uzatmayacaktım. "Yolda konuşuruz. Beş on dakikaya aşağıda ol."

Cevabını beklemeden telefonu yüzüne kapattım. Hemen apartopar odaya girdiğimde elimden geldiğince sessiz hareket ederek altıma bir kot, üzerime de bir kazak geçirdim. Saçlarımı bağlama gereğinde bulunmadım. Belime silahımı yerleştirdiğim sırada sesi geldi.

"Nereye?"

Yağız'ın boğuk sesiyle arkamı döndüm. Hala yüz üstü yatıyor ve gözleri kapalı duruyordu. Bu adam gerçekten çok tehlikeli olabilecek kapasiteye sahipti.

Yanına adımlayıp siyah saçlarını sevdim. Eğilip yanağını öptüğümde fısıldadım. "Sen uyu canım."

Başını benden tarafa çevirerek yataktan düşürdüğü eliyle bacağımı kavradı.

"Nereye?"

Ondan kaçışım olmadığını anlayarak yutkundum.

"Leyla aradı. Benimle konuşmak istediği şeyler varmış. Ben de hastaneye ben bırakayım dedim."

Kaşları çatılmış bacağımdaki eli biraz daha yukarı tırmanmıştı.

"Gökhan ne işe yarıyormuş?"

Hiç düşünmediğim konu üzerine geçiştirmeye çalıştım.

"Ben nereden bileyim? Benimle konuşmak istedi demek ki. Karargahta buluşuruz."

Bacağımdaki eli usul usul kayıp gittiğinde kabullenmiş görünüyordu.

"Geç kalma, dikkatli ol."

"Merak etme." diyerek kaçar adımlarla odadan çıktım. Aşağıya iner inmez arabama kuruldum. Çalıştırdığım sırada Leyla apartmandan çıktı. Arabanın içinde olduğumu gördüğü an telaşla adımlayıp arabaya bindi.

"Günaydın."

Ona "Günaydın." diyerek arabayı hareket ettirmeden eğilip apartmana baktım. Gökhan da Yağız da pencereden bizi izliyordu. Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım.

"Off... ikiside kurt gibi."

Leyla da benim gibi eğilerek apartmana baktı. İkisini de görmüş olacak ki suratı buruştu. "Ona acil işim olduğunu söyledim ama ben götüreyim diye tutturdu. İstemeyince de şüphelendi."

Yola çıktığımda bu durumu umursamayı düşünmüyordum. "Boş ver."

Leyla asıl değinmesi gereken yere geç de olsa gelebilmişti. "Neden hastaneye gidiyoruz? Ne oldu Bahar?"

"Test yaptıracağım." dedim sakince.

Leyla anlamamış olacak ki boş boş baktı bir süre. "Ne testi?"

Sıkıntılı bir nefes daha verdim. Bakmadan söylemek en mantıklısıydı. "Hamilelik testi."

Leyla bir anda koluma yapıştı. "Sen ciddi misin? Ayy hamile misin?"

Başımı kısa süreliğine de olsa Leyla'ya çevirdiğimde yüzümde hiç mimik oynamadı. "Bilsem niye test yaptırayım Leyla?"

Sessiz kalan kadın bana hak vermiş gibiydi ama Leyla çok da sessiz kalamıyordu. "Ne kadar geçti peki?"

Bütün stresime rağmen sakin kalmaya çalışarak omuz silktim. "İki gün falan ama mide bulantım var, sabah kustum. İçime bir kurt düştü, baktırmam lazım."

Düşünceli bir halde eli çenesine gitti. "O zaman kan testi yaptırmakta fayda var. Daha çok erken." Bir anda sevinçle ellerini çırptı. "Ay inşallah hamilesindir. Çok heyecanlı. Yağız kesin çok sevinecek."

Bunu söylemek zor gelse de biriyle paylaşmam gerekiyordu.

"Ben bebek istemiyorum."

Arabanın içini büyük bir sessizlik kapladı. Bir süre de devam etti. Sadece hastaneye yaklaştığımızda Leyla "Özür dilerim." dedi birden. Başımı çevirip ona baktığımda açıkladı. "Bilseydim akşam bebek konusunu açmazdım."

"Sorun değil." dedim zoraki bir tebessümle. "Bazı konuları konuşmamız gerekiyordu, sen de vesile oldun." Yağız da sağ olsun vesile olması için çabalamıştı. Halbuki vesileler olmadan da konuşabilirdik ama bu durumun normal olduğunu göstermeye çalışıyordu sanırım.

Hastaneye geldiğimizde Leyla kan ve idrar da istedi. Yapmışken ikisini de yapalım demişti. Böylece daha kesin bir sonuç olurmuş. Alel acele, biraz da onun sayesinde hızlandırılmış kan ve idrar örneği verdim. Ancak sonucu bekleyecek zamanım yoktu. Sonucu Leyla'ya devredip hemen karargaha döndüm. Geç bile kalmıştım. Yolda da kendime ve Yağız'a, hatta çocuklara poğaça da aldım. Çayla güzel giderdi. Hiç yoktan şu mide bulantımı biraz yatıştırırdı.

☀☀☀

Karargaha geldiğimde üzerimi hızlıca değiştirip dinlenme odasına doğru ilerledim. Gelirken Yağız'a haber vermiştim oraya geçmeleri için. Odaya girdiğimde hepsinin bakışları beni buldu ama özellikle de Yağız'la Gökhan koltuklara oturmuş ellerini önlerinde birleştirmiş, sorgulayıcı bir tavırla beni izliyordu. Yutkunarak bozuntuya vermeden elimdeki poğaça poşetini salladım.

"Poğaçalar geldi... Çay söylediniz mi?"

Emirhan ayağa kalkarak elimdeki poşeti aldı.

"Şimdi gelir komutanım."

Sehpanın üzerine poğaçaları açan Emirhan'la Yağız'ın yanına oturdum. Başını benden tarafa çevirdiğinde üzerimde gezindi bakışları.

"Bir sorun yok değil mi?"

Omuz silkerek olağan bir şekilde gülümsedim.

"Yok canım."

Bu sefer de sıra Gökhan'a geldi.

"Leyla telefon gelince apartopar çıktı. Bırakayım dedim onu da kabul etmedi."

"Olabilir." dedim sakince.

Gökhan gözlerini kıstığında biraz daha öne çıkardı kendini.

"Bir durum mu var?"

Aldığım poğaçanın birimi ağzıma bastığımda zaman kazanmaktı niyetim. Bir yandan da açlığımı bastırmaya çalışıyordum. Zorla yutkunduğumda ikisini işaret ettim.

"Siz ikiniz beni sorguya çekmeyi bırakır mısınız? Bazı şeyler kadınlar arasındadır, bilmeniz gerekmez."

Hala şüpheyle bana bakan ikili konuşamadan kapı açıldı. İçeri giren askerin elindeki çayları görünce hemen atıldım.

"Çabuk getir."

Daha asker elindeki çayları bırakamadan tepsiden bir tanesini alıp dudaklarıma götürdüm. İçtiğim yudumla biraz yansam da çaktırmadan sehpaya bırakıp tekrar poğaçama sarıldım.

"Fazla acıktın sanırım."

Kulağıma kadar yaklaşan sevdiğimin fısıltısıyla öylece kaldım. Bir yanağım şiş, ağzımdakini çiğnemeye çalışırken ona doğru döndüm. Elimle bir kaç işaret yaptım ama konuşmam pek mümkün olmadı.

Gülerek bardağımı bana uzattı. "Çayından iç."

Çocuk gibi benimle ilgilenen adamla sözünü dinledim. Çayımdan içip ağzımdakileri yuttuğumda aldığım poğaçayı ona uzattım.

"Sen de açsın."

Elimden tutarak poğaçadan ısırdığında Emirhan yine bizi dalgaya almıştı.

"Lan kahvaltıyı bile romantizm içerikli yapıyorlar." Aykut'a elindeki poğaçayı uzatarak bizi taklit etti. "Aç mısın bebeğim? Ye hadi, görevde zayıf düşersin."

Gökhan içten içe gülerken Aykut koca bir ısırık aldı. "Sağ ol hatun."

"Zevzekler." dedim huysuzca. Yağız beni kendine çekerek başımdan öptü. "Sen iste ikisini de yerlerde süründüreyim." dediğinde bize korkuyla bakan ikili itiraz etti.

"Yapma komutanım."

"Şaka yaptık komutanım."

İkisine de sırıtarak çayıma uzandım. "Bu seferlik hoş göreceğim."

Sohbet ederek, kahkahalarla karnımızı doyurduğumuzda odanın kapısı çaldı. İçeriye giren asker Turan albayın hepimizi toplantı odasında beklediğini söyledi. Kısa sürede kendimizi toplantı masasının etrafında bulduk. Yine Yağız'ın karşısına oturdum. Onun seyri her şeyden güzeldi.

Turan albay odaya girdiğinde hepimiz ayağa kalktık. Hazır ola geçip selam verdiğimizde aynı şekilde selam vererek oturmamızı işaret etti.

"Oturun."

Her sözü emir olan Turan albay oturduğu an hepimiz yerlerimize oturduk. Merakla onun dudaklarından dökülecekleri bekliyorduk.

"Acil bir durum var çocuklar." dedi biraz sıkıntılı. "Terör yapılanmasının sınır köylerimizden birine taciz ateşi açtığını duyduk. Aldığımız bilgilere göre kalabalıklar. Köyde zayiat mevcut. Sivil halk saldırı altında. Korucular savunmada ancak daha fazla dayanamayacaklardır. Tüm köyü terörden temizleyin. Siviller zarar görsün istemiyoruz."

Hepimizin içindeki öfke kabararak onları yok etme isteğiyle yanıp tutuşurken Turan albay son detayları da geçti. Hızlı bir şekilde toplantıyı sonlandırıp giyinme odasına geçtik. Üzerimde termal formam vardı. Yüzüğümü yine künyeme takıp saçlarımı ördüm. Mühimmat odasına geçtim. Yine sona ben kalmıştım. Aceleyle yerime geçerek dolabımı açtım. Yeleğimi giydiğimde seri halde hazırlanıyorum. Hazırlanan hemen bizi hazır bekleyen helikoptere gidiyordu. Çantamı ve yeleğimi sırtlanırken kapı çaldı. İçeriye giren asker selam verdiğinde hedefi Yağız'dı.

"Komutanım, Turan albay acilen sizi istiyor."

Yağız başıyla onayladığında asker çıkar çıkmaz bana döndü.

"Acele et Bahar."

Onun arkasından tam çıkacağım esnada telefonum aklıma geldi. Son dakikaya kadar kapatmamıştım. Leyla'nın geç kalacağını düşünerek kapatmak için elime aldığımda çalmaya başladı. Leyla arıyordu. Telaşla açıp kulağıma götürdüm.

"Leyla!"

"Bahar."

Sesindeki coşkuyla karışık duyguya anlam veremediğimde zamanım olmadığı için acele ettim.

"Sonuç ne?"

Küçük bir hışırtının ardından heyecanla atıldı.

"Hamilesin Bahar, hamilesin."

Kulağımda hissettiğim çınlamalarla telefonum elimden düşecekken gibi hissettim.

"Ne? Ama nasıl?"

Anlamıyordum, aklım almıyordu. Her zaman tedbirli davrandığım halde nasıl hamile kaldığıma aklım ermiyordu. Belkide bazı şeylerin bizim kontrolümüz dışında olduğunu unutuyordum.

"Vallahi onu siz bileceksiniz ama ben çok sevindim. Küçük bir Bahar'ın geldiğini düşünsene."

Yutkunarak elimi karnıma götürdüm. Bakışlarım karnıma düştüğünde gözlerim doldu. Şimdi olmazdı, şimdi sırası değildi. Allah'ım ne yapacağım ben?

"Kapatmam lazım, görüşürüz."

Leyla cevap veremeden telefonu yüzüne kapattığımda dolaba attım. Zor da olsa silahımı alıp odadan çıktığımda kapıda Yağız'la karşılaştık.

"Hadi Bahar, acele etmemiz lazım."

Hareket edemediğim o an sanki üzerime bir ağırlık çöktü. Ne yapmam gerektiğine karar veremiyordum. Operasyona gitmeliydim ama ayaklarım sanki yere çakılmıştı. Yağız bir kaç adım attığı anda benim ilerlemediğimi görünce geri dönerek tekrar önüme geçti.

"İyi misin Bahar?"

Kolumdan tutarak ufakta olsa beni sarstığında dalıp gittiğimi anladım. Başımı kaldırıp kara gözlerine hüzünle baktım.

"Yağız..."

Endişeyle bakıyordu. Neyim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Devam etmem için sabırla beklerken Gökhan koridorun sonunda göründü.

"Komutanım sizi bekliyoruz."

Yağız daha fazla oyalanamayacağımızı anladığı an beni kendine çekerek göğsüne bastırdı. Şakağımdan öptüğünde bakışları sıcacıktı.

"Gitmemiz lazım."

İrkilerek kendime geldim. Ne yapıyordum ben? Oyalanmamız değil, gitmemiz lazımdı. Yardımımıza ihtiyacı olan, bizi sabırsızca bekleyen masum insanlar vardı. Daha karnımda yeni oluşan bir şeye ne olabilirdi ki? Bu karnımda onunla ilk görevim de olmayacaktı muhtemelen. Daha öncesinde habersizce çıktığım görevlerde o da benimle beraberdi.

"Gidelim." dediğim anda harekete geçtik. Hızlı adımlarla helikoptere bindiğimizde Yağız'ın karşısında oturuyordum. İkimizde birbirimize bakıyorduk. Artık nasıl bakıyorsam beni güldürmek ister gibi elini cebine attı. Nereden ve ne zaman koparıp cebine attığını bilmediğim tek dal sarı papatyayı bana uzattı. Başarmıştı, artık yüzüm gülüyordu.

Tebessümle çiçeği elime aldım. Yapraklarını severken yeniden bakışlarım Yağız'ı bulduğunda usul usul dudaklarını kıpırdattı.

"Seni seviyorum sarı papatya."

Dudaklarım kıvrılırken biraz da utandım. Çünkü diğerleri de bizim halimizi görüyor, tebessümle bizi izliyordu. Elimdeki çiçeği cebime koyduğumda dudaklarımı oynattım.

"Seni seviyorum."

☀☀☀

Helikopterden indikten sonra bir süre araçla ilerlemek zorunda kalmıştık. Bizden önce müdahale eden korucular çatışmaya başlamıştı. Biz de iki koldan girerek teröristleri dumura uğrutmayı planlıyorduk. Şimdi ise yürümek değil de koşuyorduk. Biz koşarken Yağız emirlerini arka arkaya sıralıyordu.

"Çok kalabalıklar. Dağılarak gideceğiz. Kendinizi hemen belli etmeyin. Bu bize zaman kazandırır. Konumlandığınızda tek tek indirmeye başlayın. Avcı kendine yüksek bir yer seç. Ortada karşı taraftan nefes alan kimseyi istemiyorum. Kendinizi tehlikeye atmayın. Keskin nişancı olabilir, dikkatli olun."

Birbirimizden ayrıldığımızda kendimi bulduğum sağlam bir kayanın arkasına attım. Hemen tüfeğimi yerleştirerek karşıya doğrulttum. Kısa bir süre gözlem yaptığımda bir kişiyi gözüme kestirdiğim gibi atışa başladım. İlk seferde indirdiğim adamla yüzüm gülerken hepimiz karşı ateşe başlamıştık. Bir kaç atışın ardından yerimi keşfetmiş olacaklar ki kayaya çarpan ve hemen yanımdan geçen kurşunlarla arkama yaslandım. Derin soluklar alırken diğerlerine seslendim.

"Çok fazlalar."

Kafamı uzattığımda bir kurşun daha yanımdan sekti. Yağız da benim gibi nefes nefeseydi.

"Boş yere atış yapmayın. Hedefleri indirin. Avcı başlarındaki kimse onu bul."

"Arıyorum komutanım."

Emirhan arayışına devam ederken kendime daha iyi bir yer buldum. Ateş ederek bulunduğum kısımdan çıkıp gözüme kestirdiğim yere koştum. Görüş açısının daha iyi olduğunu düşünüyordum. Bizimkilerden uzaklaşmıştım ama bulunduğum yerde sıkışmıştım. Bir kaç derin soluğun ardından tekrar ateş etmeye başladım. Sıcak temasta en az yarım saat boyunca çatıştığımızda Emirhan'ın hararetli sesi geldi.

"Korucular dayanamıyor, yaklaşıyorlar."

Gökhan sıkışmış olacak ki yer belirtti. "Sağ kanatta saat bir yönünde iki kişi var. Onları indirebilir misin Avcı?"

"Olumlu." Kısa sürede Emirhan'dan onay geldi. "İkisi de indirildi."

"Tamam. Ben Sağ kanattan yaklaşıyorum."

Sert bir çatışma ortasında karşımda bana doğru yaklaşan adamı indirdiğimde Yağız bağırdı.

"Poyraz solunda!"

Endişeyle Aykut'un olduğu kısma baktım. Teröristi indirdiği an içim rahatlamıştı.

"Şerefsiz piçler her yerden türüyor."

Aykut'un öfkeli sesiyle Emirhan güldü.

"Biz de kökünü koparırız." Yüzümüzde oluşan tebessüm ne yazık ki çok sürmedi çünkü Emirhan tüm gücüyle bağırdı. "Dikkat!! Havan mermisi."

Gördüğüm görüntü anlıktı. Ne ara yerimden fırladım, ne ara kaçmaya başladım ve ne ara savruldum bilmiyorum. Kulağımda müthiş bir çınlama vardı. Yüzüm buruşmuş olduğum yerde kıvranıyordum. Yağız'ın öfkeli sesi geliydu kulağıma.

"Ses verin. Herkes iyi mi, ses verin."

Aykut ve Gökhan ses verdiği esnada açıkta olduğumu fark ettim. Bana doğru yaklaşan teröristi bacağımdaki silahı aniden çıkarıp vurdum. Kendimi toparlayarak kalkmaya çalışırken Yağız bağırdı. "Güneş ses ver."

Onu korkutmamak için kendimi toparlayıp yerde sürünerek ilerlerken "İyiyim." dedim.

Yağız ise hala öfkeliydi. "Avcı neden havan mermisi geliyor buraya? Boşuna mı koyduk seni?"

"İndiriyorum, ama kalabalıklar. Diğerleri alıyor."

Yağız tuhaflık sezmiş gibi mırıldandı. "Şimdiye kadar geri çekilerek kaçmaları lazımdı. Ölüme yürüyorlar."

Gökhan da onu doğrular gibi devam etti. "Bu itler bir iş peşinde, giderek yaklaşıyorlar."

Yağız tehlikeyi sezmiş gibi Aykut'a seslendi.

"Poyraz destek iste. Ters giden bir şey var. Taarruz istemiyorum, savunmada kalın." Aklı bende kalmış olacak ki bana seslendi. "Güneş yakınımda kal."

Umutsuzca aramızdaki mesafeye baktım. "Bulunduğum yerden çıkamıyorum, ateş altındayım."

İşin kötü tarafı patlamada bir de kolumu nasıl vecerdiysem yaralamıştım fakat şimdi bunu söyleyip Yağız'ı endişelendirmek istemiyordum.

"Avcı, Güneş'i koru. Ben Güneş'e yaklaşacağım."

"Destek yarım saate gelecek."

Aykut az da olsa içimizi rahatlattığı esnada Emirhan'dan bir inilti geldi.

"Ahhh...."

Bir anda tüm dikkatimiz dağılırken Yağız bağırdı.

"Avcı! Avcı durum bildir."

Telsizden kulaklarımıza yankılanan iniltiler Emirhan'ın çektiği acıyı hissetmemizi sağlıyordu. Silah sesleri azalacağı yerde arttığı esnada kesik sesleri duyuldu. "Sol... Sol omuzumdan... vuruldum."

"Tamam oğlum sakin ol. Geçecek, bir şey olmayacak. Poyraz, Avcı'yı al."

Poyraz çoktan yerinden ayrılmış olacak ki hızlı nefesleri yankılanıyordu.

"Anlaşıldı komutanım."

Her şey bitti derken bu sefer de Gökhan girdi araya.

"Korucular şehit oldu. Tuzağa düştük etrafımızı sarıyorlar. "

"Allah kahretsin."

Yağız'ın hırıltılı sesiyle kendimi gizlemeye çalıştığım çukurda sırtımı toprağa yasladım. İçimi farklı bir duygu kapladı. Gözlerimi kapattığımda sona gelmiş gibi hissediyordum. Gözlerim dolu dolu alt dudağımı ısırdım. Korkum kendim değildi. Şehit olmak benim hayalim, en büyük mertebem olacaktı ama bugün yalnız olmadığımı bilmek canımı acıtıyor, boğazıma koca bir yumrunun oturmasına sebep oluyordu.

Elim karnıma gittiğinde gözümden bir damla yaş süzüldü. Son dakika vazgeçip gelmemeliydi, yapmamalıydım ama artık çok geçti.

"Özür dilerim bebeğim."

Fısıltılı sesimi kendim bile zor duyduğumda Aykut karargaha yaralımız olduğunu bildiriyordu. Sakin bir kaç nefes alıp kendimi toparladım. Şu an zayıflık ediyordum. Güçlü olmalı ve silah arkadaşlarıma destek vermeliydim. Elimin tersiyle göz yaşımı silip yüz üstü döndüm. Tüfeğimi bize yaklaşanlara doğrulttuğumda diğerlerine seslendim.

"Destek birazdan gelecek. Kendinizi koruyun, kimseye bir şey olmayacak."

Sesim onları ve hatta en çokta kocamı motive etmiş olacak ki o da seslendi.

"Hadi aslanlarım, çıkacağız buradan."

Gökhan da aynı dirayete sahipti.

"Gerekirse hepsini boğarak öldürürüz. Kanımızın son damlasına kadar."

Yanımda hissettiğim harketlilikle başımı çevirdim. Bana yaklaşan iti son anda vurduğumda iki kişi daha bana doğru geliyordu. En çok beni sıkıştırıyor oluşlarını o an fark edememiştim ama şimdi görüyordum ki ateş

etmek yerine bana yaklaşmaya çalışıyorlardı. Diğer ikisinden birini daha indirdiğimde olduğum yerde daha fazla kalamayacağımı anladım. Yandaki kayalığa doğru ilerlemeye çalışırken eğilerek hızlı adımlar atıyordum. Tam bu esnada bi an önüme çıkan adamla duraksadım.

Elindeki silahın tetiğine basmadan üzerine atlayıp yere düşürdüm. Beni üzerinden attığı gibi tüfeğimde savrulmuştu. Yerimden kalkarak bana saldıran adama yumruğumu geçirirken kolumda bir sızı hissettim. Histerik bir şekilde koluma baktığım an kesiği görmem zor olmadı. Sızan kanı durdurmak için diğer elimle bastırdığım esnada bir yandan da karşımdaki adamı takip ediyordum. Önüme düşen gölgeden arkamda biri olduğunu anlayarak bacağımdaki silaha sarılıp ani bir hareketle arkamı döndüm. Karşımdaki kişiye arka arkaya iki el ateş edip yere düşüşünü izlerken enseme sert bir darbe aldım.

Büyük bir sarsıntıyla ense kökümdeki sızı beynime yayılıyordu. Elimi enseme attığımda bir iki kez sendeledim. Kapanan gözlerimi zar zor aralamak için çabalıyordum. Elimdeki silahla arkamı döndüm. Dik tutamasam da bana vuran kişiyi vurma gayem dizlerimin üzerine düştüğümde son buldu.

"Pala..." dedim fısıltıyla.

Dudaklarımdan dökülen kelimeler anında yerine ulaştı. "Güneş! Güneş devam et..."

Çatışma seslerinin yanında Yağız'ın bağırışları ve büyük bir kargaşa ile bileşen uğultu her yeri kapladığında suratıma bir darbe daha aldım. Zaten net olmayan görüntüm giderek kaybolurken bedenimin ağır bir un çuvalı gibi yığıldığını hatırlıyorum. Gözlerim kapanmadan önce karnıma son bir tekme daha yememle iki büklüm olduğum esnada artık her yer zifiri karanlıktan ibaretti. Bense koca bir boşluğun içine düşüyor, bir türlü sonu bulamıyordum...

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

Bu bölüm bazı şeylerin başlangıcıydı. Artık geriye doğru sayabiliriz.

Gelecek bölümü hem Bahar'dan hem de Yağız'dan yazmaya çalışacağım. Benim için zor olacak ama bakalım. ♀

Lütfen oy ve yorumlarınızı eksik etmeyin. ✷

İnstagram:soylumery

Hoşça kalın.

63. Ruhumdaki Yara

Merhaba

Bu bölümü okuduktan sonra ne hissedeceğinizi merak ediyorum. Yavaş yavaş sona yaklaşıyoruz.

Keyifli okumalar dilerim.

***

İfade edemediğim bir eksiklik hissi var içimde. Sanki her şey başka türlü olabilirdi.

Tehlikeli Oyunlar/ Oğuz ATAY

11 Ocak...

Yağız'dan...

Ruhuma bulaştırdığım her bir yara bedenime bulaştırdıklarımdan daha ağırdı. Cennet hiç bu kadar yakıcı, cehennem hiç bu kadar soğuk olmamıştı. Ne cennetim kaldı ne de cehennemim. En zoru da arafmış meğer. En zoru da sahipsizlikmiş, sahip olduklarını kaybetmekmiş. Bir insanın alnına keder yazılınca her yer bataklık, sende o bataklığa saplanan değersiz parçadan ibaretmişsin.

Değersiz bir parçayı kurtarmak için kim kendini tehlikeye atar ki? Kim görmediğini koruyabilir, kim duymadığını anlayabilir?

Gözlerimi kamaştıran ışığa bakamadım. Elimle ışığı engellemeye çalışırken zor da olsa görmeye çalışıyordum. Gözüm mü alışıyordu yoksa parlaklık giderek azalıyor muydu bilmiyorum ama koca bir çimenliğin ortasında olduğumu anlamam geç olmadı.

Neşeyle gelen çığlıklar vuruyordu kulağıma. Hemen önümde beliren görüntüyle muazzam bir düşte olduğumu anladım. Bahar geldiğinden beri benim kabuslarım en güzel hayallerime dönüşmüştü.

Bembeyaz giyinen karım küçük bir kız çocuğunun elini tutmuş koşturuyordu. İkisinin saçları da burçak tarlasında filizlenen başaklar gibiydi. Tenleri kar beyazı, gözleri deniz mavisi... Dudaklarında eşsiz bir tebessüm, melodi gibi çıkan sesleri ruhuma işliyordu.

El sallıyorlardı bana. Aciz bedenim onların bedenine muhtaç elimi kaldırarak karşılık verdim. Fakat sonra yeniden koşmaya başladılar. Benden

uzaklaşıyorlardı. Bir iki adım atarak elimi uzattım.

"Bahar..." Sesim çıkmayınca hızlı adımlarla yürümeye başladım. "Bahar gitmeyin."

Karşısı bir anda koca bir uçuruma dönüşürken ikisinin de uçurum kenarına doğru koşuyor oluşuyla içim koca bir buhrana büründü.

"Gitmeyin Bahar. Yanımdan ayrılırsanız sizi koruyamam."

Duymuyorlardı beni. Peşlerinden daha da hızlı koştum, koştum, koştum... Başını çevirerek gülümsemesi solan kadına korkuyla tekrar bağırdım. "Bahar... Gitme!!!"

Gözlerimi araladığım anda telaşla etrafıma bakmaya başladım. Hastanede odasında olduğumu anladığım an omuzuma dokunan elle başımı kaldırdım.

"Sakin ol."

Kaşlarım çatıldığında üniforması ile başımda bekleyen adam beni kendime getirirken pencereye baktım. Hava aydınlanmaya yüz tutmuştu. Üzerimdeki örtüyü atarak "Ne işim var lan benim burada?" diye bağırdım.

Gökhan kolumdan tutarak kalkmama engel olmaya çalıştı.

"Pala az sakin ol."

Ayağa kalktığım gibi yakasını kavradım.

"Karım nerede lan benim? Ben niye uyuyorum burada?" Üzerimde yeşil tişörtüm altımda kamuflaj pantolonum ve ayağımda postallarla neden burada olduğumu anlayamıyordum. En son operasyondaydık. Bahar... "Bahar!"

Yakasına yapıştığım ellerimi bileklerimden tutan Gökhan yalvarır gibiydi.

"Abi gözünü seveyim az sakin ol. Bak yine uyutacaklar seni."

Başıma giren ağrıyla kısa süreliğine hafızamda kaybolan anılarım tekrar gelirken en son bir patlamada bilincimi kaybettiğimi hatırlıyorum. Yine de bir şeyler bir türlü net değildi. Sonra hastanede uyandığımı hatırlıyordum. Bahar'ın olmayışı ve benim geçirdiğim krizle birlikte beni tutarak zorla yapılan iğneden sonrası yine yoktu.

"Karım nerede?"

Hırıltı nefesim Gökhan'ın yüzüne vuruyordu. Onun bakışlarında gördüğüm üzüntü ise beni daha da geriyor, öfkemi arttırıyordu.

"Yok..." dedi sessizce. "Her yeri aradık, yok. Kaçırıldığını düşünüyoruz."

Gözlerim yeniden kararmaya başladığında Gökhan'ın hemen arkasındaki duvara yumruğumu geçirdim.

"Ne demek lan kaçırıldı? Nasıl kaçırırlar? Siz ne bok yiyordunuz orada?"

Bakışları yere düştüğünde vereceği cevaptan utanır gibiydi.

"Son patlamada bilincini kaybettin. Seni zor çıkardım oradan. Emirhan çok kan kaybetmişti. Destek ekip gelince geri çekildiler. Peşlerine düştük. Hiçbir iz yok. Almışlar abi, yok."

Omuzlarım çöktüğü an koca bir ağırlığın altında kaldım. Boğazıma bir yumru oturdu. Bedenim ağır geldiğinde bir adım geriye sendeleyip yatağa tutundum. O şerefsizlerin eline düşmektense ölmenin daha iyi olacağını bilecek kadar çok şey yaşamıştım. Gökhan bir kolumdan yakalarken sesi acizliğime acır gibiydi.

"Bulacağız onu ama önce senin kendini toplaman lazım. Yoksa karargahın kapısından bile giremeyeceğiz."

Başımı kaldırdığım an yine öfke tüm bedenime sıcak bir alev gibi yayılmaya başladı. "Kim almayacak lan beni?" Ayağa kalkarak kapıya yöneldim. "Yürü gidiyoruz."

Koridorda hızlı adımlar atarken çoktan şafak sökmüştü. Birkaç oda geçtiğimde Gökhan arkamdan seslendi.

"Abi Emirhan..."

Gitmek için yanıp tutuşan bedenim bir anda yere çivilenirken karımın derdinden kardeşimi unutmak kalbime bir ok daha sapladı. Ağır bedenimi arkaya çevirdiğimde yutkunmadan edemedim.

"İyi mi?"

Gökhan bir kaç adımda bana ulaşarak tebessüm etmeye çalıştı. "Dün ameliyattan çıktı. Durumu iyi, sadece biraz kan kaybetmiş." Eliyle çaprazdaki bir odayı gösterdi. "Burada."

Sadece başımı eğerek odaya yöneldim. Odaya bir hışım girdiğimde içerideki manzarayı görünce böyle girdiğime pişman oldum. Emirhan hasta yatağında sargılı omzuyla yatıyordu. Hemen diğer kolunun altında yanında uyuyan karısıyla içim parçalandı.

Öyle güzel duruyorlardı ki beni geçmişe götürdü. Aynı şekilde yaralı halde yatarken Bahar'ın kollarım arasında yattığı günü dün gibi hatırlıyordum. Belki sabahına beni bırakıp gitmişti ama o gece benim kollarımdaydı. Şimdi ise yine yok. Şimdi ise nerede olduğu belirsiz. O zaman güçlüydü, şimdi ise savunmasız.

Elim alnıma gittiği an tam arkamı dönmüştüm ki Emirhan'ın sesi geldi. "Komutanım." Sıkıntılı bir nefes verip gözlerini aralayan adama döndüm. Sessiz çıkmıştı sesi. Güçsüzdü belli ki. Belkide yanındakine kıyamıyordu.

Bir iki adım atıp Şeyma'ya baktığımda kendisi de bakarak tek eliyle üzerini örttü. "Komutanım gece geldi, yorgundu. Biz..."

Emirhan açıklama yapmaya çalıştığı sırada elimi alnına koydum. Geriye doğru saçlarını sevdiğimde gülümsedim. "Kes oğlum sesini." Karısı uyanmasın diye sessizce devam ettim. "İyi ol Emirhan, iyi ol kardeşim. Koruyamadım sizi."

Yüzünde alelade bir tebessüm oluştu. "Senin suçun değil ki abi. Bahar komutanım..." diye başladığı cümleye devam edemedi.

Yüzümdeki tüm sıcaklık buza döndü. "Onu bulup getireceğim." dedim yemin eder gibi. "Sen şimdi sadece dinlen."

Gözlerini kapatıp açtığında arkamı döndüm. Kapıda beni bekleyen Gökhan'la odadan çıktığımda ilerlerken Aykut aklıma geldi.

"Aykut nerede?"

"Kantine inmişti."

Merdivenleri inerken "Çağır gelsin." dedim. Hastaneden çıktığımızda Gökhan'a elimi uzattım. "Anahtar."

"Ben sürseydim..." Devam edemeden bakışlarımı gözlerine diktiğimde anahtarı uzattı.

"Gökhan."

İkimizde arkamızı döndüğümüzde koştura koştura gelen Leyla Gökhan'a sarıldı. Başımı çevirdim o an. Gözlerimi kapattım sıkı sıkı. Yutkunamadım yine. Benim sevdiğim bütün geceyi nerede, ne durumda geçirmişti.

"Ona söyledin mi?"

Leyla'nın fısıltısını duyduğumda başımı kaldırdım. Gökhan Leyla'nın başını göğsüne bastırıp bana baktığında zoraki bir tebessüm oluştu yüzünde. Konu her neyse Gökhan devamına izin vermemişti. Aykut da geldiğinde Leyla kendini geriye çekerek bana doğru döndü. Gökhan bir anda anlam veremediğim bir telaşa kapıldı.

"Leyla!"

Gökhan'a yandan bir bakış atıp tekrar bana döndüğünde zaten kızarmış olan gözleri doldu. Ağladığı sırada zar zor konuşmaya çalıştı.

"N'olur Bahar'ı bul. Lütfen onu geri getir. Onun sana ihtiyacı var."

İçime yeniden bir ağırlık çöktü; gülemedim, konuşamadım. Sadece başımı eğdim. Arkamı döndüğüm gibi hızlı adımlarla arabaya yürüdüm. Sabrım kalmamıştı.

Karargaha geldiğimizde toplantı odasına girdim. Ancak toplantı odasına hızlı giriş yapmam pek hayal ettiğim gibi olmadı. Ben Turan albayı

beklerken Gölge timi karşımda duruyordu. Dört tane albayı yan yana karşısında görünce insan bi' duraksıyordu.

Adımlarım kontrollü bir şekilde atarak elleri arkasında, sıkıntılı halde ayakta duran Gölge'nin karşısına geçtiğimde sessizdik. Fakat ikimizin de gözleri karanlık, o karanlığın ortasında da koca alevler vardı. Öyle ya ikimizde sevdiğimizi kaybetmiştik. Gölge'yle bir ortak yanımız daha olmuştu. Muhtemeldir ki onun da benim de kalbim çok acıyordu.

"Bahar'dan bir haber var mı komutanım?"

Bana cevap vermek yerine bakmaya devam etti. Masadaki herkes sessizce bizi izliyordu. Bense onun sessizliğini sorguluyordum. Lakabından gelen sessizliği tehlikeydi, biliyordum. Ancak şu an sanki üzüntüdendi yüzündeki.

"Arıyoruz." dedi sadece kıpırdayan dudaklarıyla. Elini omzuma koyup gülümsemeye çalıştı. "Eve geç, annen evde. Yemek ye, bir duş al. Yine gelirsin."

Dalga geçiyordu benimle herhalde. Yani öyle değilse bile komikti söyledikleri. "Ne diyorsunuz komutanım? Karım kimin elinde, hangi cehennemde bilmezken ben keyfime mi bakayım?"

Omuzumu hafifçe sıkıp elini geri çekti. Ellerini tekrar arkaya bağladı. Alışılagelmiş bir hareket olsa da sanki kendine hakim olmak için yapıyordu. Başını yere düşürdüğünde bu sessizlik daha çok sinirimi bozmaya başladı. Sandalyeyi çekerek oturdum. "Neler olup bittiğiyle ilgili bilgi istiyorum."

Karşımda duran albay Akın sessiz kalırken albay Giray başını kaldırıp Gölge'ye baktı. Arkamdaki adamdan onay gelmiş olacak ki Giray yanı lakabıyla Sarı ellerini masanın üstüne koyarak parmaklarını birbirine geçirdi.

"Köye yapılan saldırı yanıltmacadan ibaretmiş. Sizi tuzağa düşürmek için planlandığını düşünüyoruz. Hedef sadece Bahar'dı ve sizi olay yerine çekmeye çalıştılar. Çatışmanın gidişatı da bunu gösteriyor. Onlardan çok fazla kayıp olmasına rağmen özellikle üstünüze gelinmiş. Güneş dışarıda kaldığı an saf dışı bırakılmış."

Elim yumruk oldu masanın üzerinde. Öfkem arşa ulaştı. Her şey planlanmış, biz de o tuzağa çekilmiştik. Kalbimde bir ağrı hissettiğimde "Kulaksız." dedim fısıldar gibi. Daha çok kendi kendime konuşuyordum. "Kulaksız... Onun işi bu."

"Biz de öyle düşünüyoruz." dedi Kurt. Göz göze geldiğimizde sıkıntılı bir nefes verdi. "Onu bulacağız."

Gözlerimi kısarak öne doğru eğildim. Aksini düşünmemiştim ve düşünmeyecektim. "O herifi öldüreceğim." Elimi masaya vurarak ayağa kalktım. "O pisliği yerle bir edeceğim. Karımın saçının teline dokunursa, kılına zarar verirse onu mahvedeceğim." Yerimde duramadığım an yeniden Gölge'nin karşısına dikildim. "Neyi bekliyoruz hala? Neden çıkmıyoruz? Benim karım o piç kurusunun elinde olabilirken biz neyi bekliyoruz?"

"Yerini bilmiyoruz." dedi yorgun sesiyle. Çok fazla durgun duruyordu. Neden böyle olduğunu anlayamıyordum. Sanki o gördüğüm güçlü adam kaybolmuş, bir gecede çökmüştü. Göz kenarlarına bir kaç kırışık daha eklenmişti. "Haber geldiği an çıkacağız."

"Nasıl bilmiyoruz?" dedim hırıltılı sesimle. "Mutlaka bir iz vardır."

Giray komutan girdi araya. "Farklı araçlarla çıkmışlar. Hepsi farklı yöne gitmiş. Uydu görüntüleri sınırlı. Hangi araçta Bahar olduğu bilinmiyor. İstihbarattan haber beklemek zorundayız. Dört bir elden aranıyor."

Odanın içinde gezinmeye başladığımda Gökhan ve Aykut çekti dikkatimi. Hala kenarda ayakta dikiliyorlardı. Bu kadar albayın içinde oturmaları da zor görünüyordu. "Bekleyemem. Bahar tek başına o itlerin elindeyken bekleyemem." Herkes sessiz kaldığında Gölge'ye baktım yalvararak. "Baba..." dedim tüm samimiyetimle. "Gönder beni. Dağ tepe arar bulurum karımı."

Acıyla bakan gözleri içimi parçalarken "Oğlum." dedi. Onun yakınlığını fırsat bilip bir adım daha attım. Sesim titriyordu ama omuzlarım hala dikti.

"Ben yaptım, benim hatam. Sen bana emanet ettin." Elimi üst üste iki kez göğsüme vurdum. "Ben emanetine, karıma sahip çıkamadım, kuruyamadım baba. Hedefin o olduğunu bile bile göreve gitmesine, benden ayrı kalmasına izin verdim." Etraftaki herkes suçumu bilsin, beni kınasın istiyordum. "Bana seslendi, Pala dedi. Ben onu duydum. Yanına gidemedim, hepsi benim suçum. Ne ekibime sahip çıkabildim ne karıma." Elim saçlarım arasında gezindiğinde umutla baktım. "Ama gönder beni. Yemin ederim ben karımı bulurum. Neredeyse o cehennemden alır çıkartırım."

O kadar şey söyledim, o kadar şey anlattım bana cevabı sadece "Otur." oldu. Olduğum yerde donup kaldım. Ben gitmek isterken o bana otur diyordu. Benim canım çıkmış feryad ederken o bana otur diyordu. Benim karım belkide buz gibi rutubetli mağarada yatarken bana o sandalyede otur diyordu. Tepkisizliğim büyüyüp gittiği esnada bir iki adım atarak sandalyeyi geriye çekti. "Otur Pala. Sana söyleyeceklerim var."

Mecburen oturdum. Sabırsızdım ama oturdum. Yapacak başka da bir şeyim yoktu zaten. Geldiğimden beri ayakta duran adam her nedense oturma ihtiyacı hissetti. Onun bu yıkılışı beni de yıkıyordu. Ne söyleyeceğini bilmemekse korkutuyordu.

"Bahar." dedi alçak sesiyle. Masada duran yumruğunu sıktı. Göz göze geldiğimizde gözlerinde gördüğüm acı zihnimi harekete geçirdi.

"Ne, Bahar ne? Karım hala hayatta değil mi?"

Aklımda canlanan onlarca saçma sapan şey tüylerimi dikerken elini kaldırarak cebine attı. Üniformasının üst cebinden çıkardığı kağıdı bana uzattı. Hızlıca kaptığım gibi açmaya çalışırken herkes sessizce beni izliyordu. Buradaki hastaneye ait bir laboratuvar sonucuydu. Gözlerim hızlı hızlı satırlar arasında gezinirken Bahar'a ait olduğunu anladığımda kaşlarımı çattım. Başımı eğerek daha dikkatli okumaya çalıştığım sırada en sonda "pozitif" yazıyordu. Boş bakışlarla başımı kaldırarak karşımdaki adama baktığım. Onun dudaklarındansa hiç beklemediğim kelimeler döküldü. "Bahar hamile." dedi xar zor. Bahar hamile... Bahar.... hamile...

Beynimin içinde dönüp duran iki kelimenin gerçekliğini sorgularken elimdeki kağıt parçasını masaya bıraktım. Bu saçmalıktı. Bu gerçek olamayacak bir şeydi. Yapacağım itirafın acısı içime oturduğunda dudaklarımda acıyla karışık bir tebessüm oluştu. "Olamaz. Bahar çocuk istemiyor."

Gölge başını kaldırdığı gibi Sarı ve Kurt'a baktı. Sanki gözleriyle anlaştılar. Benim bebekten bir haber olduğuma emin oldular gibi. Arkamda hala ayakta dikilen adamlara işaret ettiğinde Gökhan ve Aykut bize doğru yaklaştı. "Oturun." dedi emir vererek. İkiside oturduğu an hedefi Gökhan oldu. "Anlat."

Gökhan'da kaldı bakışlarım. Benim karımın hamileliği ile ilgili Gökhan ne anlatabilirdi? Yutkunarak elini masanın üzerine koydu. Gözleri bende dudaklarını araladı. "Leyla dün akşam söyledi. Sabah hastaneye beraber gitmelerinin sebebi buymuş. Testin sonucunu Leyla almış."

Bir anda o sabaha giderken Bahar'ın telaşı ve evden alel acele gidişi geldi gözümün önüne. Leyla konuşmak istiyor demişti. Halinden şüphe etsem de kendi aralarında özel bir şey olduğunu düşündüm. Leyla'nın özeli olduğunu düşünerek deşmedim. Nereden bilebilirdim test yaptırmaya gittiğini? Bu kadar korunurken, bu kadar çocuk istemezken...

"Bahar biliyor mu?" Odanın içine ölüm sessizliği dolduğunda omuzlarım biraz daha çöktü. Biliyordu. Ben bilmiyordum ama o biliyordu.

"Ne zaman?" Ciğerlerimi dağlayan bir nefes aldığımda tüm soğuk kanlılığımla tekrar sordum. "Ne zaman öğrenmiş hamile olduğunu?" Gökhan bu duruma sessiz kalırken elimi masaya vurdum. "Söylesene lan!"

Gökhan'ın ağzını bıçak kesmediğinde Gölge cevap verdi. "Tam operasyona çıkacağı sırada, son dakika öğrenmiş."

Bakışlarım hala Gökhan'ın üzerindeydi. Gölge'nin yüzüne bakacak halde değildim. Operasyona gideceğimiz o ana geri döndüm. Bahar'ın tutukluğu, bana bir şey söylemek istemesi, hızlı ol dedikçe ağır alması hep bu sebeptendi ve ben anlamadım. Ben karımın hamile olduğunu anlayamadım. Ben gözlerime bakarak bir şeyler söylemek isteyen karımın ne demek istediğini anlayamadım. Daha da kötüsü o da bana söylemedi. Sadece söylemeyi istemekle yetindi.

"Bana söylemedi." dediğimde sesim bir ıslık gibi çıkmıştı. İki kelimeyle birlikte nefesime karışan umutlarım da dudaklarımdan intihar etti. "Bana söylemedi." Oysa baba olmak benim en çok istediğim şeylerden biriydi. Oysa karnında taşıdığı o minicik şey bana da aitti.

Odada bir cinayet işlendi. Tüm duygularımı katleden katil karım mıydı yoksa kader mi? Cevabı ağır bir soruydu çünkü ben ikisini de kabullenemiyordum. Başımı yerden kaldırdığım an herkesin sessiz kalışı, halime acıyarak, üzülerek bakan ifadeler bana iyi gelmiyordu.

Sessizce ayağa kalktım. Hazır ola geçerek onlara kısa bir selam verdim. "Müsaadenizle komutanım."

Hepsi ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyordu ancak ne aciziyetimi ne de acımı onlara gösterecek değildim. Toplantı odasından çıktığım gibi alt kata indim. Hızlı adımlarla dinlenme odasına yürüyordum. Odaya girer girmez kapıyı kapattım. Bir sağa bir sola adımlarken kafayı yiyecek gibiydim. Parmaklarım saçlarım arsında gezindi. Gözüme kestirdiğim sandalyeyi kavramamla duvara fırlatmam bir oldu.

"Neden lan, neden?" Öfkemi kontrol edemediğim an diğer sandalyeye tekme attım. "Niye söylemedin bana?" Önümde duran koca masayı yerle bir ettiğimde öfkem beni aşmıştı. "Söylesen götürür müydüm seni? Götürsem dahi yanımdan ayırır mıydım hiç?" Alnımı yasladığım duvara art arda yumruğumu geçirirken acı çekiyordum. Çünkü karımın başına gelecekleri benden iyi kimse bilemezdi. "Ölürdüm ben senin için be Güneş, ölürdüm bebeğimiz için."

İlk defa omuzlarım bu kadar çöktü, çaresizlik bedenimi esir aldı. Zavallı bir adamdım hep ama hiç bu kadar zavallı olmamıştım. Kapının açıldığını

duydum ama bakma gereğinde bulunmadım. Başımı çevirmek istemedim. Kimin geldiğinin bir önemi yoktu. Kimin halime acıyacağı önemli değildi artık. Çoktan yıkılışımı ilan etmiştim ben.

Omuzuma dokunan eliyle hafifçe sıktı. Yüzünü göremesem de kim olduğunu anlamıştım. "Oğlum." dedi babacan sesiyle. Ondan tarafa döndüğümde omuzları çöktüğü halde benden çok daha güçlü duruyordu. Nasıl yapıyordu bunu anlamıyorum. Ben bu kadar kıvranırken o nasıl belli etmiyordu? "Bulacağız Bahar'ı. Biz bulamasakda o kurtaracak kendini."

"Baba." dedim çaresizce. "Hamile olduğunu öğrenirlerse karıma yapacaklarını biliyorsun değil mi?" Gözlerim dolduğunda yukarıya bakarak alt dudağımı ısırdım. "Alper'i hatırlıyorsun değil mi?" Göğsümedeki ağırlık büyürken nefes alamadığımda daha yüksek çıktı sesim. "Beni ne halde bulduğunu hatırlıyorsun değil mi?"

Omuzumdan kavradığı gibi beni kendine çekti. Evladına ve hatta sanki kızına sarılır gibi sarıldı. Uzun zamandır yokluğunu hissettiğim baba şefkatiyle sarıldı. Yokluğunu çektiğim duygularla sarıldı.

"O bordo bereli. Kızıma da torunuma da bir şey olmayacak." Geri çekilerek omuzuma vurdu bir iki kez. Zor da olsa gülümsemeye çalıştı. Kendi acısını unutmuş beni teselli etmeye çalışıyordu. "Güçlü ol. Haber gelir gelmez çıkacağız."

Tıpkı onun gibi zor da olsa gülümsemeye çalıştım. Belkide bu desteğe ihtiyacım vardı. Tam bu esnada kapı çaldı. İçeriye giren Aykut alelacele selam verdi.

"Komutanım acilen sizi bekliyorlar."

Durumun ehemmiyetinden sebep hızlıca yukarı çıktık. Toplantı odasına girdiğimizde odada hareketlilik vardı. "İsimsiz bir ileti aldık." dedi Turan albay. "Bahar hakkında olduğunu düşünüyoruz."

Gölge sandalyeye otururken "Açın hemen." dediği an hepimiz masanın etrafına dizildik. Duvardaki beyaz ekrana yansıtılan görüntüde kısa bir siyahlığın ardından Bahar göründüğü an donup kaldım. Elleri ve hatta muhtemelen ayakları bağlı yere çökmüş halde başı yerde duruyordu. Üzerinde yeleği, kaskı yoktu. Saçları dağılmış yüzünü kapatmasından sebep yüzünü göremiyordum. Yardımsız dizleri üzerinde durmasından sebep bilincinin yerinde olduğunu düşünüyordum. Sebepsizce karnına ilişti bakışlarım. İlişti ama duyduğum sesle çok sürmedi.

"Kaldır başını."

Hiç bir tepki vermediğinde kaşlarımı çattım. Bahar'ın dik durması gerekirdi. Neden başı yerde duruyordu? Ne yapmışlardı karıma?

Arkasından yüzü sarılı şerefsizin biri saçlarından tutup geriye asıldığında sanki benim canım acıyor gibi öfkeyle masaya yumruğumu vurarak ayağa kalktım.

"Şerefsiz piç."

Bahar'ın başı arkaya gittiği an yüzünü görür görmez olduğum yere çaresizce geri çöktüm. Dudağı patlamış, kaşı yarılmıştı. Yüzüne sızan kanlar kurumuş rengi solmuştu. En çok da gözleri, o güzel masmavi gözleri solup gitmişti.

"Bahar..." dedim fısıltıyla. "Bahar'ım. Nasıl soldurdular seni?"

Bir anda ekran değişirken Kulaksız denen şerefsiz çıktı görüntüde. Onun iğrenç suratını görmek dahi bedenimdeki tüm kanı hızlandırarak beynime sıçramasına sebep oluyordu. Elim yumruk olmuş halde söyleyeceklerini beklerken karşısına aldığı kişi ben değildim.

"Gölge..." Uzatarak çıkan sesiyle alay eder gibi devam etti. "Gerçeği öğrenemeyeceğimi mi sandın? Kızını öldü gösterip benden kurtulacak mıydın?" Olduğu yerde gezinirken elleri arkada arada kameraya bakıyordu. Açık alana bile çıkmaya korkan itler büyük bir mağaranın içindeydi. "Ama bak seni takdir ettim. İyi yetiştirmişsin kızını. O kadar işkence ettik tek laf etmedi."

"Lan!" dedim hırlayarak. Beni duymayacağını bilsem de öfkeme hakim olamıyordum. Başımı çevirip Gölge'ye baktım. Sessizce gözlerini kırpmadan onları izliyordu.

Bahar'a doğru gitti ve bir tur etrafında döndü. "Dayanıklıda ha... Başka kadın olsa çoktan yıkılmıştı."

Hala sesi çıkmamıştı kadınımın. Onun sessizliği bana ölüm gibi geliyordu. Bahar'ın yanağına elini sürttüğünde gözlerini kapatıp başını kenara çevirdi. Bir kez daha kalktım ayağa. Ağzımdan çıkan küfürleri tutacak halim kalmamıştı. Odada kimin olduğu umurumda bile değildi.

Kurt "Yerine otur." dediğinde "Karıma dokunuyor pezevenk." dedim şikayet eden çocuklar gibi. Haklıydım, karıma dokunuyordu. Ondan sonra da hiç oturamadım zaten. Çünkü dünya başıma yıkıldı.

"Sana üzücü bir haberim var Gölge." Dudağının kenarını kıvıran şerefsiz dikkatle kameraya baktı. "Yoksa bu haberi önce Pala'ya mı vermeli?" İçimi bir korku kapladığında elimi masaya yasladım. İğrenç bir sırıtışla beni yıkan haberi şaşalı bir eğlenceden bahsediyor gibi duyurdu. "Senin küçük

piç artık yaşamıyor Pala." Bahar başını yana çevirerek gözlerini kapattığında o it vurdumduymaz bir halde devam etti. "Belki de ona Alper'in adını verirdin ha. Yazık oldu." Gözlerim öfkeme inat dolduğunda benim canımı yeterince yakmış olacak ki asıl hedefine geçti. "Seni akıllı bir adam sanardım Gölge. Kızını asker ettin tamam da hamile halde buralara göndermek akıl işi değil. Bak şimdi torunundan da oldun." Kahkahalarla gülerek Bahar'ın saçını yakaladı. "Yine de ben işimi garantiye alacağım. Yaşayacak olursa üzülürüz. Bir kuşak da onunla uğraşmayalım değil mi?"

Bahar'ın suratına sert bir yumruk geçirdi. Yaprak gibi yere savrulan karımın karnına arka arkaya tekmeler geçirmeye başladı. Öfkeyle yumruğumu masaya vurdum. "Vurma lan, vurma!" Başı yerde gördükleri görüntüye bakamayan adamlara bağırdım. "Karıma vuruyor lan." Acıyla tekrar haykırdım. "Doğmamış evladıma vuruyor piç." Eliyle yüzünü kapatan Gölge'ye bile öfkeliydim. "Bir şey yapsana Gölge. Oturma öyle, bir şey yap."

Arkamda devrilen sandalyeyi umursamadım. Kapanan ekranı gözlerim görmedi. Ben, ben olmaktan çoktan çıkmıştım. "Öldüreceğim o şerefsizi. Acı çekerek ölecek." İki elimi birden masaya vurdum. "And olsun ki parçalarını kimsenin bulamayacağı hale getireceğim onu. O or...pu çocuğunu s... s... geberteceğim. Karıma, doğmamış evladıma, can parçalarıma dokunan herkesi ellerimle geberteceğim."

Kendimi kaybettiğimde yere çöktüm. Tıpkı Bahar gibi dizlerimin üzerinde duruyordum. Bedenim çok ağır geliyordu. Ruhum yorgundu. Son sözlerimi söyledim. "İki elim kan da olsa bulacağım seni Bahar. Bulup getireceğim."

☀☀☀

2 gün sonra...

Bahar'dan...

Bir insana en çok kendisi zarar verebilirmiş meğer. Seçimlerimiz götürürmüş bizi uçurumun kenarına. Yanlış tercihlerde saklıymış ayrılıklar, acılar... Pişmanlıksa çaresizlikmiş bir nevi.

Konuşma sesleri geliyordu kulağıma. İki erkek karşılıklı konuşuyor, biri de çok komik gibi gülüyordu. Ellerim arkamda bağlı, ayaklarım yine aynı şekilde soğuk toprağın üzerinde yatıyordum. Karanlık ya da loş bir ortamda olacağım ki göz kapaklarıma vuran aşırı bir parlaklık yoktu.

Üşüyordum. Tabiri caizse it gibi titriyordum. Çok soğuktu... Bedenimse savunamayacak kadar güçsüz.

Bedenimin her bir zerresi sızlarken göz kapaklarım kapalı acılarımı dinliyordum. En çok kalbim acıyordu. Kolumdaki kesi, suratıma defalarca aldığım darbe, yolunan saçlarım ve hatta beni kaçacak diye ellerimi sıkıca bağladıkları ip bile karnıma sayısız aldığım darbenin sonucunda belimde ve hatta kasıklarımda çektiğim ağrı kadar ağır değildi. Çünkü o ağrının sebebi canımı ayrı yakıyordu. Bebeğimi kaybettiğimi biliyordum artık. Bu kadar minik bir şeyin böylesi ağır bir vahşete dayanması imkansız gibi bir şeydi. Bununsa tek sorumlusu bendim.

İlk defa yaptığım şeyden dolayı yaşamak çok ucuz geldi. İlk defa bedenim bana yük oluyordu. Ruhum sıkıştığı yerde nefes alamıyor ve öfkeyle bana sen yaptın diyordu. Sen yaptın...

Beni getirdikleri esnada baygın halde sayıklarken anlamışlar hamile olduğumu. Karnıma attıkları bir kaç tekmede korumak istememle de emin oldular. Daha da kötüsü Kulaksız denilen yaratık bunu videoda dile getirdiğinde artık babamın da kocamın da bunu öğrendiğini biliyordum. Yağız'ın yıkılışı geliyordu gözümün önüne. Beni affetmeyecekti ama en çokta ben kendimi affetmeyecektim.

Konuşmalar kesildiğinde tekrar kulak kabarttım. Ya buradan çıkacaktım ya da ölecektim. Silahım yoktu, yeleğimi çıkarmışlardı. Ellerim ve ayaklarım bağlı olduğu için hareketim kısıtlıydı ancak bunu halledebilirdim.

Tek gözümü usulca aralayıp etrafı kolaçan ettin. Tahmin ettiğim gibi gitmişlerdi. Önce beni bağladıkları iplerden kurtulmam gerekiyordu ki bu biraz acılı olacaktı ama başka çarem yoktu. Eğitimlerde öğrendiğimiz gibi bir elimle diğer elimin baş parmağını kavradım. Uyguladım baskıyla baş parmağımı eklem yerinden çıkardığım anda hissettiğim acıyla inledim.

Dişlerimi birbirine bastırmış, sesim çıkmasın diye çabalıyordum. İpi zor da olsa çıkardığımda oturur vaziyete geldim. Sık nefeslerim arasında elimi tekrar kavrarken gözümden süzülen yaşları umursamadım. Derin bir soluk verip ani bir hareketle parmağımı tekrar yerine oturttuğumda acıyla başımı geriye attım. Anlık bir acıydı ama şu an bedenim fazla zayıftı.

Ayaklarımdaki ipi çözeceğim sırada sesler duydum. Hemen aynı şekilde yatarak ellerimi arkaya aldım. Gözlerim kapalı beklerken bir adamın sesi geldi.

"Hâlâ baygın."

Diğeri umursamazdı.

"Ben çıkıyorum. Sen kal yanında."

Kısa bir bekleyişin ardından gözlerimi araladığım anda arkasını dönen adamın boğazına sarıldım. Sağ kolumla boynunu sıkıştırdığım an nefes almak için çırpınmaya başladı. Çırpınışları kısa bir süre sonra son bulurken canısız bedenini boşluğa bıraktım. Hızlı hareketlerle üzerinden aradığım bıçağı bularak ayak bileğimdeki ipleri kestim.

Dayanamayacağımı hissettiğim anda ellerimi birbirine sürterek ısıtmaya çalıştım. Dudaklarıma yaklaştırarak bir iki kez sıcak nefesimi üflesem de olacak gibi değildi. Şu içimdeki adrenalin olması tir tir titrerdim.

Elinden yere düşürdüğü silahı da alıp ayağa kalkınca bir an sersemledim. Kolumda derin bir kesi vardı. Aynı zamanda da kanamam başlamıştı. Fazla kan kaybetmiştim. Ayakta durmakta bile güçlük çekiyordum çünkü karın kaslarım sızlıyor, bacaklarım titriyordu.

Yüzüme ısrarla dökülen saçlarımı geriye attım. Mağaranın çıkışına yaklaştığımda dışarıya göz gezdirdim. İki kişinin buraya geldiğini gördüğüm an geriye çekildim. Gözlerimi kapatıp bir kaç derin nefes aldım. Ya ölene kadar öldürecektim ya da bu şerefsizlerin elinde esir olmaya devam edecektim. Evladıma acımayanlara ben hiç acımayacaktım.

Elim karnıma gittiğinde bir damla yaş süzüldü gözümden. "Affet beni bebeğim. Minicik bedenini daha karnımdayken bile koruyamadığım için affet. Annen de şehit olacak. Çok bekletmeyeceğim seni.

Mağaraya giren adamlardan ilkinin suratına silahın arka tarafını geçirip diğerine bıçağı fırlattım. Maalesef ki yaralı halde bir kaç adım geriye sendeledi ve mağaranın dışına düştü.

"Kaçıyor!"

Olan olmuştu artık. Diğerleri mağaraya gelmeden suratına silahla vurduğum adama bir kez daha geçirdim. Onun bıçağını alarak boğazına dayadım. Kendime siper etmekten başka çarem yoktu. Benim bu kadar kolay ölmemi muhtemelen istemeyeceklerdi. Ancak ben de yalnız ölmeyecektim. Boğazına bıçak dayadığım adama doğru eğildim.

"Kulaksız nerede?"

"Yok." dedi kokuyla titreyen adam.

Boynuna bıçağı biraz daha bastırdım. "Nerede?"

"Gitti." dedi ısrarla. "Bilmiyorum." Bu beni üzse de yapacak bir şey yoktu.

"Yürü, çıkıyoruz."

Onu iteleyerek yavaşça dışarı çıktığımda karşımda dizilen adamlara baktım. Hepsi silahını bana doğrultmuştu. Kaçışımın son bulduğunu

anladığımda gülümsedim. Artık öleceğimden emindim. Kelime-i şehadet getirdim.

"Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resulühü."

Önüme siper ettiğim adamın boynunu usulca keserken gözlerimi kapattım. Aklımdaki tek kişi Yağız'dı. Gözümden bir damla yaş süzüldü.

"Seni seviyorum sevgilim. Seni hep çok seveceğim."

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

Bana çok kızmayın olur mu?

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum.

İnstagram:soylumery

Ayrıca diğer hesaplarımı da paylaşayım.

Twitter:soylumery

Tiktok:soylumeryy

Görüşürmek üzere hoşça kalın

64. Ant olsun

Merhaba...

Bu arada hepinizin ramazan bayramını kutluyorum. Şeker gibi bayramınız olsun. 😇

Bu bölüm için bir şarkı bırakmak istiyorum. Bence çok uyuyor.

https://www.youtube.com/watch?v=cwedHo0CT5g

Sizi biraz hüzünlendirecek bir bölüm oldu. Bakalım sonunda ne hissedeceksiniz.

Keyifli okumalar dilerim... ☀

Önümdeki adam yere yığıldığında sadece dudaklarım kıpırdanmıştı. Son olarak silahıma sarılıp karşımdaki vahşilerden vurabildiğim kadarını vurmaktı niyetim. O sırada bende aldığım kurşunlarla düşene kadar en az üç tanesini öldürürdüm. Yutkunarak silahımı usulca kavradığımda ben atış yapamadan bir silah sesi duyuldu. Gözlerimi araladığım esnada karşımdaki teröristlerin hepsi bir bir düşmeye başladı.

O an anladım, gelmişlerdi...

O an anladım, sevdiğim adam buradaydı.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde görüşüm bulanıklaştı. Gözlerimden süzülen yaşlar benim hakimiyetimi çoktan geçmişti. Çatışmanın ortasında olmam umurumda bile değildi. Ne kaçacak halim kalmıştı ne de saklanacak gücüm vardı. Sadece ağlamak istiyordum. Saatlerce ağlamak, çektiğim acıyı haykırmak ve kaybettiğim bebeğimin yasını tutmak istiyordum.

Bir anda üzerime kapanan bedenle sarsıldım. Belimi sardığı gibi beni kaldırarak mağaraya çekmeye başladı. Sıkıca saran kolları tanıdık bir sıcaklığa sahipti. Mağaranın içine geldiğimizde beni usulca yere oturttu ve göz göze geldik. Yüzündeki maske onu sır gibi saklarken bir daha göremeyeceğimi düşündüğüm kara gözleri yeniden mavi gözlerimi buldu.

"Geldiniz." diyebildim sadece. Fısıltı gibi çıkmıştı sesim.

"Şüphe mi ettin?" diye sordu gözleri gözlerimde. O kadar karanlık bakıyordu ki, sanki biri güneşini öldürmüştü. "Bensiz mi şehit olacaktın?"

Ben cevap veremeden içeriye bir asker daha girdi. Şaşkınlıkla baktığımda babamı görmeyi beklemiyordum. Belki söylediğim kızını arayan bir baba

için saçmalıktı ancak nadiren göreve çıkan hatta yıllardır çıkmayan Gölge için şaşırmam normaldi.

Beni kendine çektiği gibi göğsüne bastırdı. "Kızım."

Ses çıkaramadım diyecek sözüm yoktu. Zaten bilincimi de ufaktan kaybetmeye başlamıştım. Yağız'ın ayağa kalktığı hatırlıyorum ve söylediği son sözler yankılanıyor kulaklarımda.

"Bahar sana emanet baba. Ben katliam yapacağım."

Sonrası koca bir boşluktan ibaret. Hiçbir şey hatırlamıyorum...

☀☀☀

15 ocak...

Boğazımda bir kuruluk var bir türlü geçmeyen. Kana kana içtiğim su sanki susuzluğumu gideremeyecek gibi. Nefes alıyorum ama almıyormuşum gibi. Etrafımda onca insan var ama kimse yok gibi.

Bedenim ağır geliyor ruhuma. Duygularım darmadağın. Gözlerim kapalı ancak bilincim yerinde. Un çuvalı gibi beni yatırdıkları yatakta seslerini duysam da gözlerimi aralayamıyorum. Annem ağlıyor, duyuyorum. Elimi öpüyor sürekli. "Kızıma bunu nasıl yaptılar?" diyor. Babam onu teselli etmeye çalışıyor.

Onun ellerini arıyor ellerim. Onun nefesini arıyor nefesim. Odadaki varlığını hissedemiyorum. Burada olduğunu biliyorum ama hissedemiyorum. Bana dokunmuyor. Dokunsa bilirdim.

Gözlerimi açsam her şey hallolacak, hemen göreceğim onu. Ancak cesaretim yok. Kimin yüzüne bakacağım? Kime ne diyebileceğim? En önemlisi de onun kara gözlerine nasıl bakacağım?

Ben gördüm o gözlerdeki karanlığı. Deniz kenarında gözleri ışıl ışıl bakan, bu parıltılar güneşin yansıması diyen adamın bakışlarındaki karanlığa bizzat şahit oldum.

Bir ses duydum o an. Kapı açıldı. Birileri girdi içeriye. Annem elimi bıraktı o an. "Doktor hanım, kızımın durumu nasıl?" Annemin sorusuyla anladım doktorun geldiğini.

"Çok fazla doku zedelenmesi var vücudunda. Ağır darbe almış ancak neyse ki iç kanama yok. Kısa sürede kendini toparlayacaktır. Endişe etmeyin."

Duyduklarım vücudumda en ufak bir kıpırdanmaya sebep olmadı. İyi olmak umurumda bile değildi. Bedenimin ne halde olduğunu görmek, duymak, bilmek istemiyordum.

"Bebek..."

Onun sesi geldi aniden. O an emin oldum odada olduğuna. Biliyordum ama emin oldum. Biraz uzaktan gelmişti sesi. Belli ki aramızda mesafe vardı. Bebek diyebilmişti sadece. Devamı yoktu ama içime battı. Bebeğimizi soruyordu. Benim sahip çıkamadığım bebeğimizi. Bir umut belkide yaşıyordur diye bekliyordu. Onun bekleyişi benim kalbime ulaştı. Dikkat kesildim o an. Öyle ki odadaki herkesin sesi kesilmiş cevabı bekliyordu. Bir umut, küçücük bir umuda ihtiyacımız vardı.

"Bahar hanım geldiğinde kanaması vardı. Karın bölgesine çok fazla darbe almış. Bunun için üzgünüm ancak bebeği kurtarma şansımız olmadı." Odada yeniden sessizlik oldu. Doktor da bu sessizlikten kendi payını almış olacak ki ekledi. "Hastamız uyandığında yeniden geliriz. Tekrar geçmiş olsun."

Doktorun çıkışını, kapının kapanan sesini duymuştum. Odadaki sessizlik büyüyüp giderken gözlerimi aralamam gerektiğini biliyordum. Ne kadar daha uyuyor gibi davranacaktım. Bu kaçış elbette son bulacaktı.

Sakince gözlerimi araladığımda bunu ilk fark eden yanıbaşımdaki annem oldu. "Bahar! Yavrum." Çok yorgun ve bitkin duruyordu. Eli alnımdan saçlarıma uzandığında alnıma küçük bir öpücük bıraktı. "Çok şükür, uyandın."

Annemin henem arkasında duran babam ilişti gözüme. Elimi yakalayıp sıktı. Annemin aksine sessizdi.

"Sarışın, çok şükür uyandın." Duyduğum sesle başımı diğer tarafa çevirince Alparslan'la göz göze geldim. Hemen yanımda duruyordu. Ona az da olsa tebessüm ettiğimde bakışlarım onun arkasındaki noktaya takıldı.

Yağız...

Pencerenin hemen yanına sırtını yaslamış beni izliyordu. Göz göze geldiğimizde sanki zaman durdu. Kara gözlerinde bir çok duygu vardı. Kin, nefret, öfke, aşk, sevgi, hüzün, kırgınlık, hırs ve daha fazlası. Hangisini sahipleneceğimi bilemedim. Hangisi benim içindi?

Bana doğru bir adım attığında panikledim. Duyacaklarımdan korktum. Tedirgin oldum. Utanıyor ve hatta çekiniyordum. Nasıl yüzüne bakacaktım böyle? Bana neden söylemedin dediğinde ne diyecektim? Bebeğimiz nerede Bahar dediğinde ne diyecektim?

İçimi saran endişeyle başımı diğer tarafa çevirdim. Gözlerimi sıkıca kapattığımda ellerim yumruk oldu. Gelsin istemiyordum, bana nasılsın desin istemiyordum. Yüzüm yoktu konuşmaya. Yüzüm yoktu onun acısını görmeye.

Biraz sert bir kapı sesi duyduğumda gözlerimi tekrar araladım. Annem gözünden süzülen yaşlarla bana bakıyordu. Başımı tekrar Yağız'ın olduğu tarafa çevirdiğimde onu göremedim. Gitmişti... Her şey benim suçumdu.

Gözümden bir damla yaş süzüldüğünde zar zor "Anne." diyebildim kısık çıkan sesimle. Annem hemen bana doğru eğildi.

"Söyle kızım. Ne istiyorsun? Su vereyim mi sana?"

Başımı iki yana salladım. "Eve gitmek istiyorum."

Annem başını kaldırarak babama baktığında babam Yağız'ın nereye gittiğini biliyor gibi "Doktor gelir şimdi." dedi sadece.

Kapı açıldı ve içeriye Leyla ile Gökhan girdi. Hemen arkasından da Aykut geldi. Leyla yanıma gelerek elimi tuttu.

"Bahar... uyanmışsın çok şükür." Sessiz kaldığımda gözünden bir damla yaş süzüldü. Elimi okşadı usulca. "İyi olacaksın."

Gökhan ve Aykut "Geçmiş olsun." dediler sadece. Onlara da sesimi çıkarmadım.

Kapı yeniden açıldığında biraz önceki doktor önde, hemen arkasında iki hemşire ve onların arkasından gelen Yağız'la nereye gittiğini anlamıştım. Doktor ayak ucuma kadar gelirken Yağız bu sefer benden uzakta durmayı seçmişti.

"Merhaba Bahar Hanım, nasılsınız?"

"Eve gitmek istiyorum."

Doktor bana doğru biraz daha yaklaşarak gözlerime baktı.

"Bahar hanım, sizi anlıyorum ancak emin olmadan gönderemem. Son bir kontrollerimizi yapalım, herhangi bir sorun çıkmazsa gidebilirsiniz."

Sessiz kalarak başımı yana çevirdiğimde Alparslan elimi tuttu. Bana doğru eğilerek başımdan öptü. "Ben hep yanındayım sarışın. Sakın kendini yalnız hissetme."

Yalnızdım... Bir bedende iki kişi olmam gerekirken ben yalnız kalmıştım.

Doktor herkesi dışarı çıkarıp beni muayene etti. Öğlene doğru bir kaç tahlil sonucunda iyi olduğuma kanaat getirmiş olacak ki hastaneden çıkarak evde istirahat etmemi uygun bulmuştu.

Annem önceden getirdiği kıyafetleri bana giydirirken sürekli ağladı. Yanında ona eşlik eden Leyla'nın da bir farkı yoktu. Vücudumdaki morluklar benim için fiziksel birer acıyken annemin kalbi acıyordu. Belkide benim ruhsuzluğuma üzülüyordu. Ya da fiziksel acılarımın yanında çektiğim acıyı o da hissediyordu.

Yataktan kalktığım sırada bir an başım döndü. Kalktığım yere tekrar otururken annem telaşla kolumdan tuttu.

"Kızım."

Leyla da panikle koluma girdi. "Yürüyemeyeceksin Bahar."

Annem telaşla atıldı. "Ben babana haber vereyim. Tekerlekli sandalye ayarlasın."

Annem odadan çıktığında babamla dönmesini beklerken içeriye Yağız girdi. Hemen arkasında da annem vardı.

Leyla'ya eliyle geriye gitmesini işaret etti. "Bana bırak."

Leyla geri çekildiğinde Yağız bir kolunu belime, diğer kolunu da bacaklarıma sararak beni kaldırdı. Ne yapacağımı bilemeden ona sarılırken bedenimdeki sızıya karşın dişlerimi sıkmadan edemedim. Bizi göz göze getirmedi. Ses çıkarmadı. Sadece kucağına aldığı gibi çıktı odadan.

Arabaya kadar beni taşırken kokusunu çektim içime. Çok özlemiştim onun sıcaklığını. Sanki o da özlemiş gibi burnunu saçlarıma yaklaştırdı bir ara. Uzun soluklu bir nefes aldı.

Arabaya geldiğimizde beni dikkatle arka koltuğa oturttu. Annem hemen yanıma gelmişti. Babam da diğer yanıma geçti. Alparslan ve Yağız öne geçmişti. Yola çıktığımızda babam elini elimin üzerine koydu. Başımı kaldırdığım an göz göze geldik. Gözleri dolu doluydu. Tıpkı benim gibi o da sessizdi. O an anladım ki ben en çok babama benziyordum. Onunla aynıydık. İkimizde en çok sessizliğe gömülüyorduk.

Babam kolunu omzuma geçirdiğinde beni göğsüne yatırdı annem diğer elimi kavradı. Babam saçlarımdan öptü. İkiside sevgisiyle beni sarmalamaya çalışıyordu. İkiside benim acımı paylaşmak için çabalıyordu ancak bana ilaç olacak tek kişi şoför koltuğunda dimdik durarak sessiz kalmakla meşgüldü.

Eve geldiğimizde bu sefer Alparslan aldı beni kucağına. O çıkardı merdivenlerden. Eve girer girmez amcamlar karşıladı. Akın amcam, Giray amcam, Arya teyzem ve Burçak teyzem buradaydı. Hatta Meriç ve Onur da gelmişti. Odama uzandığımda annem yanımda oturuyordu. Arya teyzem elinde küçük bir tepsiyle odaya girdi.

"Sana çorba yaptım canım."

Boş gözlerle baktığım sırada annem uzanarak tepsiyi aldı.

"İyi ettin Arya. Bir şey yemedi."

Yanıbaşımda saçlarımı okşayan kadın şefkatliydi.

"Yeğenimi hemen ayağa kaldıracak bu çorba."

Annem bir kaşık alıp bana uzattığında bu sefer de Burçak teyzem girdi odaya. Onun elinde de bir kaç krem vardı.

"Bahar, sana bir kaç krem getirdim. Bunları sür kızım. Kısa sürede geçer morluklar."

İçtiğim çorba boğazımı yakıp geçerken suratım buruştu. Uzun zamandır ağzıma tek bir lokma almamıştım. Bir kaç yudum su dışında bir şey geçmemişti boğazımdan. Annem anlamış gibi telaşa kapıldı.

"Boğazın acıdı değil mi?" Burçak teyzeme baktı. "Boğazını yumuşatacak bir şey verseydik önce."

Burçak teyzem çorbayı işaret etti. "Çorba iyi. Sıcak da hem. Biraz içsin iyi gelir."

Annem ona güvenerek bir kaşık daha uzattı bana. Mecburen aldığımda kaşıkların arkası kesilmedi. Üç, dört, beş, altı derken elimi kaldırarak annemi durdurdum.

"Yeter."

Üçü birden itiraza başladı.

"Olur mu canım?"

"Bitmesi lazım o kasenin."

Annem bir kaşığı daha bana doğru uzattı.

"Al hadi Bahar."

"Son." diyerek bir kaşık daha aldım.

Annem onu da verdiğinde mecburen tepsiyi Arya teyzeme uzattı.

"Uyu, dinlen biraz hadi." diyen annemin elini kavradım.

"Anne." dedim sakince. "Beni yıkar mısın? Kendimi çok kirli hissediyorum."

Gözleri dolduğunda dudaklarını birbirine bastırdı. Başıyla onaylayabildi sadece. Annemin şefkatine ihtiyacım vardı. Beni sarıp sarmalamasına ihtiyacım vardı. Evladını kaybeden bir kadını onu doğuran bir kadından daha iyi kim anlayabilirdi?

Birlikte girdik banyoya. Annem soydu beni. Üzerimde iç çamaşırlarım kalmıştı sadece. Bir tabureye oturdum. Ayarladığı suyu üzerime tutan kadınla ürperdim ama sıcak su vücuduma yayıldıkça bedenim gevşemeye başladı. Elimi karnıma sarıp öylece bekledim. Bedenimdeki acı akıp gitsin diye bekledim. Ruhumdaki sızı beni terk etsin diye bekledim. Olmadı... Sadece bedenime bulaşan kirler akıp gitti.

Saçlarımı özenle yıkadı. Bedenimi acıtmaktan korkar gibi keseledi. O yıkadı ben ağladım. Akan suya karışan göz yaşlarımla ağladım. Sessiz

sessiz sadece duyulan hıçkırıklarımla ağladım. Ancak yalnız değildim. Annem de benimle ağladı.

İşi bittiğinde suyu kapatıp duş başlığını kenara bıraktı. O sırada bileğini yakaladım. Başımı kaldırdığımda annemle göz göze geldik. Kızarmış gözlerine yalvarırcasına bakıyordum.

"Anne..." Sesim çok kısık çıkmıştı ama ona seslendiğimi anlamıştı. "Canım çok yanıyor."

Dudağı titredi. Elimi tuttu sıkı sıkı. "Geçecek kızım."

Biraz daha sıktım elini. "Anne! Bu acının bir ilacı yok ki."

Elinin tersiyle yanağından süzülen yaşı sildi. "Zaman her şeyin ilacı kızım."

Başımı iki yana salladım kabullenmeyerek. "Hayır anne. Bu acı geçmeyecek. Ben bebeğimi kaybettim. Canımdan bir parçayı kendi ellerimle kaybettim."

Annem saçlarımı severken itiraz etti. "Yapma Bahar, acı çektirme kendine. Sen ister miydin böyle olmasını? Yapma kızım, yalvarırım üzme kendini."

Nefes alamadığımı hissettiğimde dudaklarımdan bir feryat koptu. Sanki annemden medet umar gibi ellerini yakaladım. "Canım yanıyor, canım çok yanıyor." Sessiz ağlamalarım sesli bir hal aldığında bir kez daha feryat ettim. "Kocamın yüzüne bakamıyorum anne. Canımın yüzüne bakamıyorum. Çok istediğin can parçanı kaybettim diye nasıl diyeceğim? Beni yeniden sever mi anne, bana eskisi gibi bakar mı?"

Hala oturduğum yerde beni sararak kendine bastırdığında annemin ağlamaları benimkine karıştı.

"Bahar, yavrum bu kadar yüklenme kendine."

Hıçkırıklarım banyonun içinde yankılanırken kendimi o kadar zayıf ve güçsüz hissediyordum ki kimse umurumda değildi.

"Hepsi benim suçum... hepsi benim suçum..."

Ne kadar banyoda o halde ağladım bilmiyorum ancak hıçkırıklarımın iç çekişlere döndüğünü hatırlıyorum. Annem uzunca bir süre sakinleşmemi beklemişti. Bütün gün sanki o beş yaşındaki küçük kızıymışım gibi benimle ilgilendi. Odaya götürüp üzerimi giydirdi. Saçlarımı taradı, kuruttu. İlaçlarımı verdi. Zor da olsa yeniden yemek yedirmeye çalıştı. En son yatağa yatırmıştı. Uzunca bir süre yanımda yattı uyumam için. Saçlarımı okşadı, sevdi. Gözlerim kapalı iç çekerek bekledim. Çoktan hava kararmıştı.

Odanın kapısı açıldığında içeri biri girdi. Gözlerim kapalı sesleri dinlerken küçük adımlar atan kişi yanıma oturdu.

"Uyudu mu?"

Babamın sesini hemen tanıdım. O gelmişti.

"Yeni daldı." Hala saçlarımı okşayan annem iç çekti. "Ne yapacağız Cihan? Kızımız acı çekiyor."

Babamın elini yanağımda hissettim. İçim titredi. Ağlamak istiyordum ama görsünler istemiyordum.

"Gideceğiz."

Kaşlarımı çatmak istesem de yapamadım. Benim yerime annem yapmış olacak ki benim vereceğim tepkiyi verdi.

"Ne diyorsun Cihangir? Bize ihtiyacı var."

Babamın nefesi odada yankılanırken yatakta ufak bir hareketlilik oldu. Sanki anneme doğru eğilmişti.

"Onun bize değil, kocasına ihtiyacı var İnci. Gitmemiz daha uygun. Sabah geliriz."

Annemin içi rahat değildi.

"Ama..."

Babamın yataktan kalktığını hissettim. Öyle ki annemide kaldırmışa benziyordu.

"Bırakta yaralarını birlikte sarsınlar. Yağız'ın da Bahar'a ihtiyacı var."

Annem bu sefer kabullenmiş olacak ki "Haklısın." dedi.

Babamın dudaklarını alnımda hissettim bir ara. Sonra ikiside gittiler. Gözlerimi araladığımda sağ kolumun üzerine yatmış, dizlerimi kırarak duruyordum. Elim karnımın üzerindeydi. Hava çoktan kararmış, perdesi çekilen pencereye bakıyordum. Odanın içinde ışık yoktu. Tıpkı ruhum gibi karanlıkta kalmıştı.

Aradan yarım saat geçti. Boşluğa baktığım yarım saat. Sessizce elim karnımda kocamı beklediğim yarım saat. İçimdeki boşluğu dolduramadığım yarım saat.

Odanın kapısı aralandığında anlamıştım geldiğini. Işığı yakmadı. Belkide beni rahatsız etmek istemiyordu. Bana doğru adım attığını hissettiğim an gözlerimi kapattım. Yaklaştığını hissettikçe geriliyordu bedenim. Yanıbaşımdaki komodinin üzerinde duran gece lambasını açtı. Üzerime doğru eğildi. Biliyordum çünkü nefesi tenime vuruyordu. Parmakları alnımı bulduğu an içimi bir ürperti kapladı. Durumumu kontrol ediyordu sevdiğim. İyi miyim bilmek istiyordu.

Sıcacık parmakları tenimden ayrıldığında bir süre sesler geldi. Dolaptan kendine kıyafet almıştı sanırım. Üzerini değiştirmiş olabilirdi. Üzerimde örtülü duran pikeyi kaldırarak yanıma uzandı. Nasıl yattığını bilmiyorum ama sanki sırt üstü yatıyordu. Arkam dönük, gözlerim kapalı sadece onun çıkardığı seslerden neler yaptığını anlamaya çalışıyordum. Korkuyordum uyumadığımı anlayacak diye. Bebeğimizle başlayacak bir cümle kuracak diye ödüm kopuyordu.

"Bir şeyi çok isteyince insanın imtihanı olup çıkıyormuş." dedi beni duyarmış gibi. "Neyi sevsem, neyi çok istesem imtihanım oldu." Gözlerim dolu dolu onu dinlerken belimi sardı benden medet umar gibi. Tüm bedenini bedenime yasladı. "Biz bunu nasıl aşacağız Bahar?"

Acı doluydu sesi. Caresiz geliyordu. İkimizin de yokluğunu çektiği bir sızı dolanıyordu bedenlerimizde. İkimizin de acısı bizi yakıp kül ederken nasıl aşabilirdik ki?

Kolları arasında küçüldükçe küçüldüm, ufacık kaldım. İki büklüm oldum. Kıvranışım beni perişan ederken başımın altına kolunu yerleştirdi. Artık emindi uyumadığımdan.

"Yüzüme hiç mi bakmayacaksın?" dedi acıyla. Burnu saçlarım arasında gezdi, eli karnımın üzerine yerleştiğinde "Ben de evladımı kaybettim." derken sesi sitemliydi. "Benim içimdeki acı ne olacak?"

Bir hıçkırık koptu dudaklarım arasından. Sıkıca kavradığım çarşafı sıktım. "Yüzüne bakamıyorum." dedim ağlamaklı sesimle. Çektiğim pişmanlığı bilseydi belkide acırdı halime.

Saçlarım arasına bir öpücük bıraktı. "İsyan etmek istiyorum, bağırıp çağırmak istiyorum. İçimdeki intikam ateşi her yeri yakacak kadar kuvvetli, bedenimdeki acı ortalığı birbirine katacak kadar ağır. Ancak sen benim yüzüme bakmayınca ben güçsüz bir adamım Bahar. Karım yüzüme bakmayınca zavallı bir adamdan ileriye gidemiyorum. Ben kime ağlayacağım, kime anlatacağım içimdeki acıyı?"

Onun beni yanlış anladığını düşünerek bedenimdeki tüm sızıyı yok sayıp ona doğru döndüm. Benimkisi yüzüne bakmamak değildi ki bakamamaktı. Beni suçlayıp bırakacak diye ödüm kopuyordu.

Ona döndüm ama yine yüzüne bakamadım. Yine cesaret edemedim. "Böyle olsun istemedim." dedim çaresizce. Parmakları çenemi bulduğunda başımı kaldırdı. Göz göze geldik o an. O kara gözleri gözlerimi buldu ya dünya durdu.

"Çok canını yaktılar mı?" dedi fısıltıyla. "Bebeğimizin de canı yanmış mıdır?"

Bir feryat daha koptu dudaklarımdan. Bir inilti daha kaçtı. Gözyaşlarım hıçkırıklarıma karıştı. Titreyen dudaklarımla konuşamadım. O an onun gözünden süzülen yaşa takıldı bakışlarım. Gerçek mi bilemedim. Buğuluydu gözlerim. Arka arkaya eklenen göz yaşlarından anladım ağladığını. Tıpkı benim gibi o da ağlıyordu.

Parmaklarımla yanağını kurulamaya çalıştım. "Yağız... yapma."

Onun bu hali daha çok acıtıyordu canımı. Daha çok suçlu hissediyordum kendimi. Ağladığını saklamak ister gibi başımı göğsüne bastırdı ama bu ne onu ne de beni susturdu. Ben ağladım, o ağladı. O ağladı, ben ağladım. Hıçkırıklarımız geceye karıştı. Beraber tuttuk bebeğimizin yasını. Birlikte ağladık onun erken gidişine. O gece birlikte yaşadık acımızı.

Ne kadar süre bu şekilde geçti bilmiyorum. Sessizliğimizi yine Yağız'ın yeminleri bozdu. "Ant olsun ki evladımın kanını yerde bırakmayacağım. Doğmamış bebeğimin kanına giren o piç kurusunu yok edeceğim."

Korkuyla başımı geriye çektim. Yüzüne baktığımda kara gözlerindeki intikam ateşini gördüğüm an içim ürperdi. Birçok kez Yağız'ın gözlerinde o intikam ateşini görmüştüm ancak hiçbiri bu kadar tehlikeli olmamıştı.

"Seni de kaybedemem." dedim acıyla. "Beni sensiz bırakma."

Alnımdan öptü uzunca. Parmakları yanağımdan dudağıma uzandı. İkimizin gözlerinde de saf bir acı, bedenlerimizde en diplerde hissettiğimiz çaresizlik vardı. Başını eğerek dudaklarıma değen dudaklarıyla bir müddet bekledi. Dudaklarımız dokundu ya birbirine bir sıcaklık yayıldı bedenime. Şifa dağıtıyorduk sanki birbirimize. Kendimize çare olmayan dudaklarımız birbirimize şifa oluyordu.

Usulca kıpırdandı dudakları. Şefkat kırıntıları gezdi dudaklarımın üzerinde. Ona karşılık verecek kadar bile cesaretim yoktu. Göğsünü saran tişörtünü kavradım sıkıca. Baş parmağı yanağımda, diğer parmakları saçlarımın içinden enseme uzanırken biraz daha çekti kendinr sırtımdaki eliyle. Uzun soluklu bir öpücüktü belli ki. Anlamıştım; veda öpücüğü bırakıyordu... Biliyordum çünkü zamanında ben de bırakmıştım.

Dudaklarımı dudaklarından koparmadan fısıldadım. "Gitme." Beni duymazdan geldiğinde tüm gücümle tekrar fısıldadım. "Yalvarırım gitme."

Umursamadı, yalvarışlarımı duymadı. Konuşmayayım diye kapandı dudaklarıma. Titreyen dudaklarımla karşılık verdim ona. Yeniden

ayrıldığımızda alnımdan öptü, gözlerimden, yanaklarımdan, şakağımdan, çenemden, boynumdan öptü. Defalarca öptü.

Kırgınlıkla ona arkamı döndüm. "Bırakacaksın beni." dedim içimi parçalayan duygularla.

Sırtımı göğsüne yasladı. Elini karnımın üzerine koyduğunda yine gözlerim kapandı. Başı boyun girintimde kokumu içine çekiyordu.

"Güçlü olacaksın." dedi emir verir gibi. Göz yaşlarıma yenileri eklendi. Biliyordu ki onsuz güçlü değil hep eksik olacaktım.

Bedenim daha fazla bu eziyete dayanamadı. Onun sıcacık kolları arasında tüm yorgunluğumun verdiği istekle gözlerim kapandı. Hala dudaklarım kıpırdanıyordu ancak ne söylediğimi kendim bile anlayamıyordum. Karnımı okşayan, saçlarımı öpen adamın kolunu sıkıca tuttum. Belkide gitmezdi ya da ben biraz dinlenirsem onu bırakmazdım.

Bütün gece kabuslar gördüm, titredim, acizlendim. Her seferinde Yağız'ın sesi geldi kulaklarıma. Karnımdan bir kez ayrılmayan eliyle beni göğsüne bastırdı. "Ben yanındayım, hepsi geçecek." diyordu.

Dalıp gittiğimde saat kaçtı bilmiyorum, ne kadar uyudum bilmiyorum, zaman nasıl geçti bilmiyorum. Sadece beynimi bir karanlığa bıraktığımı biliyordum. Kabuslarla dolu bir karanlık.

☀☀☀

Kapı sesi geliyordu kulağıma. Aynı zamanda da telefonum çalıyordu sanki. Neyin ısrarıydı bu anlamıyorum. Belkide beynim bana oyun oynuyordu. Bir süre rüya gördüğümü sansamda duyduğum kapı sesi daha şiddetli bir hal aldı. Sesi kesilen telefonum tekrar çalmaya başladı.

Biraz daha kendime geldiğimde bedenimi saran kolların yokluğunu hissettim. Arkama doğru döndüm ama bomboş bir çarşafla karşılaştım. Bedenimi saran ürpertiyle doğrulurken hissettiğim sızılarla inledim.

"Yağız!" Sesim biraz kısık çıktığında boğazımı temizleyip kapıya doğru daha kuvvetli seslendim. "Yağız!"

Ses gelmedi. Gözlerim dolu dolu etrafıma bakındım. Ona dair bir iz arıyordum. Komodinin üzerinde duran kağıt dikkatimi çekti o an. Üzerimdeki pikeyi kenara atarak çalan kapıyı ve hatta telefonumu umursamadan ayağa kalktım. Yağız'ın yattığı tarafa adımladığımda kağıdın üzerindeki alyans çekti dikkatimi. Gözümden süzülen bir damla yaş yanağıma yol aldı.

İki parmağımla kavradığım alyansın Yağız'a ait olduğunu biliyordum. Yağız çıkarmazdı alyansını. Neden buraya bırakmıştı ki?

Avcuma sakladığım alyansla ikiye katlanmış kağıdı kavradım. Açmakla açmamak arasında gidip gelsemde kaçacak yerim olmadığını biliyordum.

Araladığım kağıdı okumadan yatağa oturdum. Kapıdan sesler geliyordu. Birileri bana sesleniyordu ama duyacak durumda değildim. Kulaklarımda müthiş bir uğultu vardı. Başım zonkluyordu adeta. Vücudum dinlenmemişte bütün gece eğitimden geçmişti sanki. Kabuslarımın arkası kesilmemiş, her seferinde bebeğimi kaybetmiş olmanın acısını yaşamıştım. Tüm cesaretimi toplayıp elimdeki kağıdı okumaya başladım. Bu Yağız'ın el yazısıydı, bilirdim.

"Güneş'im..." diye başlıyordu. "Saçının her bir teline hayran olduğum, çehresi güzel sevdiğim. Kokusu ruhuma şifa, gözleri gönlüme sefa karım." Bunlar avutma cümleleriydi belli ki. Canımı yakacak cümleleri sona saklamıştı. "Bil ki gidişimin sebebi sana olan kızgınlığım, kırgınlığım değil. Sadece geç kalmış bir intikamın geride bıraktığı sözü yerine getirmek. Geç kaldım Bahar... O pisliğin eline evladımın kanı bulaşmadan canını almalıydım." Gözümden süzülen yaşları elimin tersiyle silerken okumaya devam ettim. "Gidişim ne kadar sürer bilmem ama dönüşüm hep sana olacak, ya tabutla ya da başım dik onurla. Ben dönene kadar güçlü olacaksın Bahar. Olur da hakkımda bir gün öldü derlerse sakın cansız bedenimi görmeden inanma." Hıçkırıklarıma engel olmak için ağzımı kapattığımda geri kalan kısmı buğulanan gözlerimle okudum. "Hakkını helal et güzel gözlüm. Doğmamış bebeğimizin intikamını almadan dönmek bana haram olsun. Alyansım sana, senin aşkın bana emanet. Kokun ezberim, güneşin ışığım olsun. Her dönüşüm sana güzel gözlüm, her dönüşüm sana olsun... Yağız..."

Bir ağırlık çöktü bedenime, ruhuma, kalbime. Boynuma sardım elimi. Nefes almak istesem de olmuyordu. Boğuluyordum sanki. Zorla kalktım yerimden. Boşlukta gibiydim. Adım atıyordum ama nereye gittiğimi bilmiyordum. Beynim önceden aldığı komutu yerine getirir gibiydi. Hala gürültüyle çalan kapıya tutundum. Anne ve babamın sesini duyabiliyordum. Israrla bana sesleniyorlardı.

Kapıyı açtığımda ikisinin de korku dolu bakışlarıyla karşılaştım. Annem panikle öne doğru adımladı.

"Bahar! İyi misin?"

Annemi görmeyen gözlerimden süzülen yaşlarla elimdeki kağıdı babama uzattım.

"Baba..." Ona uzattığım mektup elimden kayıp giderken aynı anda yere düşürdüğüm alyansın mermerde çıkardığı ses yankılandı. Koca bir karanlık beni içine doğru çekerken belimden yakalamıştı biri ama kim olduğunu bilmiyorum. Uğultulu sesler ufak ufak kesilirken beni duyabildiler mi bilmiyorum ama son kez kıpırdandı dudaklarım. "Gitti..."

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum

Kaldı son iki bölüm sanırım 😂

Oy vermeyi ve yorum yaparak destek olmayı unutmayın.

Wattpad hesabımı ve İnstagram hesabımı takip edebilirsiniz.

İnstagram:soylumery

Sevgiyle kalın

65. Tahribat

Merhaba 😍😍😍

Ay nasıl heyecanlıyım Sona geldikçe bendeki heyecan artıyor. Tabii aynı oranda duygusal bir şeye dönüşüyorum.

Keyifli okumalar...

Bir hafta sonra... (23 Ocak)

Ağır tahribat altındayım. Verdiğim savaşı kaybediyorum. Savunmada bekliyorum ancak düşman acımasız. Üzerime en ağır silahlarıyla geliyor. Kaçacak yerim kalmadı. Dayanacak gücüm kalmadı. Bedenimi saran yalnızlıkla baş edemiyorum.

Beynimin içini kemiren düşüncelerimle baş edemiyorum. Çıldırmak üzereyim. Desteğe ihtiyacım var ancak destek beklediğim adamın yerinden bile habersizim.

Galiba yenilgiye uğrayacağım. Zaferi beklerken büyük bit tarumar olacak.

Bir haftadır beni yatırdıkları yatakta iyileşmem için çabalayan ailem bir yandan da bana destek olmaya çalışıyordu. Babam yaşananlardan sebep annemle birlikte burada kalmıştı. Bununla birlikte oğlunun gidişini öğrenen Fatma hanım, Sude ile beraber buraya gelmişti. Başıma gelenleri öğrendiğinde ise torununu bu şekilde kaybetmiş olmak onu da üzdü. Tabii ailem ona hamile olduğumu bilerek göreve gitmem detayını atlayarak durumu açıklamıştı. Oğlunun intikam için gittiğini duyduğunda kadının yaşadığı acıyı görmek beni bir kez daha kahretti.

Yatmaktan sıkılmış olmamdan sebep sabahın erken saatlerinde yataktan çıktım. Üzerime sıradan bir kazak geçirip altıma siyah kot pantolonumu giydim. Boynuma Yağız'ın aldığı kolyeyi taktım. Parmağıma alyansımı ve tek taşımı taktığımda gözümden bir damla yaş süzüldü. Hemen elimin tersiyle silerek yok ettim. Çekmecede duran sevdiğim adamın alyansını da alarak cebime attım. Saçlarımı sıkıca arkadan at kuyruğu yaptım.

Yatağımın yanına yaklaştım. Eğilerek komodinin ilk çekmecesini açtım. İçinden beylik silahımı alıp kontrol ettim. Belime yerleştirdiğimde aynada

kendimle kesişti bakışlarım. Bir süre boş gözlerle kendime baktım. Gözlerim tüm parıltısını kaybetmişti. Bakışlarım soğuk, irislerim korkunç bir mavinin kristalleşmiş hali gibiydi. Ruhsuz bir varlık gibi duruyordum. Göz altlarım morarmış, bedenim tüm enerjisini yitirmişti.

Buna aldırmadan çıktım odadan. Mutfaktan sesler geliyordu. Annemle Fatma annemin sesini duyunca duraksadım.

"Ne olacak bu çocuklar, yavrum nerelerde kim bilir?" diyordu Fatma anne. Annem de aynı konudan muzdaripti ancak yaşanmışlıkları onu üstte tutuyordu. "Biz yanlarında olacağız. Onlar da yeniden ayağa kalkacak. Yeter ki Yağız oğlum sağ salim geri dönsün."

Fatma annenin aklı sadece oğlundaydı. "Allah'ım sen yavruma kavuştur bizi, acısını gösterme."

Mutfak kapısına yaklaştığımda ikiside arkası dönük bir şeyler hazırlıyordu. Sessizce onları geçip üzerime kabanımı aldım. Başıma geçirdiğim bereyle çıkmak için hazırdım. Sessizce dolaptan ayakkabılarımı aldığımda kapıyı usulca araladım. Tam ayakkabılarımı yere koymuş, giymek için eğildiğim sırada Sude seslendi.

"Yenge... Nereye?"

Gözlerim kapalı olduğum yerde doğruldum. Yutkunarak arkamı döndüğümde annemle Fatma anne çoktan kapıda belirmişti.

"Bahar!"

Annemin endişeli sesine Fatma anne eşlik etti.

"Yavrum bu saatte nereye?"

İkisine çekingen bakışlar atarak bir adım geriledim.

"Ben... işe gidiyordum."

Annem öfkeyle öne atıldı.

"Ne işi Bahar? Baban izinlisin dedi ya."

Fatma anne de annemin destekçisi gibiydi.

"Kahvaltı hazırlıyorduk. Aç aç ne yapacaksın?"

Gülümsemeye çalıştım ama şu durumda zor oluyordu.

"Akşam görüşürüz."

Arkamı döndüğüm gibi hızla merdivenleri inmeye başladım. Aşağı indiğimde ilk arabamı aradı gözlerim ancak babam giderken almış olmalıydı. Yağız'ın arabasına takıldı o an bakışlarım. Kabanımın cebini yoklarken önceden koyduğum anahtarı bulmak iyi gelmişti. Ta ki arabaya binene kadar.

Arabaya bindiğim an içimi bir kasvet kapladı. Yine de yola çıktım. Senin arabana binmeyeceğim dediğim adamın karısı olup tek başıma bindiğim arabasıyla karargaha geldim. Arabayı park eder etmez zor attım kendimi dışarıya. Elimi arabanın kapısına yasladım, alnımı dayadığımda derin bir kaç nefes aldım. Sakinleşmeye çalışıyordum ama olmuyordu sanki. Nefeslerim yetmiyordu.

Sanki Azrail elini omzuma koymuş başımı arkaya çevirmemi bekler gibiydi.

Öfkeyle bir kaç kez arabaya vurdum. Hırsımı bir yerlerden çıkartmam gerekiyordu ama olmuyordu. Bu da yetmemiş gibi arka arkaya arabanın tekerine tekme atmaya başladım.

"Allah kahretsin... Allah kahretsin... Yoksun işte, yoksun!"

Acı içinde kıvranırken aracımın yanına park eden araçla kendimi toparlamak adına normal davranmaya çalışırken bir yandan da kimin geldiğini anlamaya çalışıyordum. Arkamı döndüğüm sırada Kaan arabadan indi. Bakışları üzerimde gezerken boşlukta gibiydim. Hissetmiyor ve hatta görmüyordum.

"Bahar üsteğmenim."

Cevap vermek zorunda olmanın çaresizliğiyle mırıldandım.

"Buyurun savcım."

Bir kaç adımda bana yaklaştı. Göz göze geldiğimiz esnada acıyan bakışlarını görmek çenemin kasılmasına sebep oldu.

"Başınıza gelenleri duydum üsteğmenim. Çok geçmiş olsun."

Başımı eğerek yapay bir şekilde gülümsedim. "Sağ olun savcım."

Yanından kaçar adımlarla uzaklaşmak isterken bana seslendi.

"Bahar!" Gözlerim anlık kapanırken ona doğru döndüm. "Yağız gitmiş." Bu iki kelime çok canımı acıtıyordu. "Olur da bir şeye ihtiyacın olursa..."

"Gelecek." dedim çabucak. Cümlesine devam etmesini istemedim. Kimseye ihtiyacım yoktu benim. Onun dışında hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Başını eğdiğinde hemen arkamı döndüm. Hızlı adımlarla otoparktan çıkarak binaya ulaştım.

Giyinme odasına geçer geçmez dolabımın kapağını araladım. Üzerimdekileri çıkararak üniformamı üzerime giyerken o kadar çok acele ediyordum ki sanki acil bir operasyona çıkacaktım. Beklemek, dinlenmek istemiyordum. Kafamın içindeki lanet olasıca sesleri duymak istemiyordum.

Üzerimi değiştirip künyemi elime aldım. Cebime koyduğum Yağız'ın alyansını ve benim tektaşımı künyemin kalın zincirinden geçirip boynuma astım. Bir süre parmaklarımı üzerinde gezdirip gömleğimin altına sakladım. Silahımı da kılıfına yerleştirip çıktım odadan.

Tesadüfen karşıma çıkan Emirhan'la ikimizde birbirimize şaşkınlıkla bakıyorduk. Ben onun burada olmasına şaşırırken o da benim olmama şaşırıyor olacak ki "Komutanım." dedi hayretle. "Sen izinli değil miydin?"

Kaşlarımı çattım. Suç bastırmada üstüme yoktu. "Ne işin var senin burada?"

"İyiyim." dedi savunmaya geçerek. "Ben de." dedim uzatmasını istemeyerek. Başını eğdi sessizce. Anlamıştı ne anlatmak istediğimi.

Onu görmezden gelerek merdivenleri çıktım. Turan albayın odasına gidiyordum. Babam olsa olsa onun odasında olurdu. Bilgiye ihtiyacım vardı. Ben kocamı istiyordum. Kapının önüne geldiğimde derin bir nefes aldım. Sakin olmam gerekiyordu. Babam geldiğim için kızacaktı ama umurumda bile değildi.

Kapıyı çalıp onay gelir gelmez içeri girdim. Tıpkı beklediğim gibiydi. Babam Turan albayın odasında penceden dışarı bakıyordu. Geldiğimi biliyor olacak ki hiç tepki vermedi. Odanın ortasında öylece kaldım. Sonunda selam vermek aklıma geldi.

"Üsteğmen Bahar Pala, Ankara komutanım."

Elimi indirip hazır ola geçtiğimde Turan albay öylece babamın tepkisini bekliyordu. Babam usulca başını arkaya çevirdi. Her zaman ağır ve güçlü bir adam olmuştu. Onun bu kadar güçlü oluşu beni her seferinde şaşkınlığa çeviriyordu. Eliyle koltuğa oturmam için işaret etti. Sözünü dinleyerek gösterdiği yere oturduğumda elleri arkada adımlamaya başladı.

"İzinli olduğunu söylemedim mi Bahar, burada ne işin var?"

"Baba..." dediğimde sert bakışları beni buldu. Hemen toparladım. "Komutanım... Yağız'dan bir haber..."

Devam edemedim. Soramıyordum. Deli gibi utanıyordum. Her bir kelimenin altında kalıyordum. Babam üzülerek baktı halime. Çektiğim acıyı görüyordu. Çektiğim acıyı en iyi o görüyordu. Karşıma geçip oturdu.

"Yok... Bulmamız zor olacak."

Aldığım cevap beni tatmin etmedi. Hatta fazla can sıkıcıydı.

"Neden, senin bulamayacağın biri mi var baba?"

"Bahar." dedi sıkıntılı bir nefes vererek. Başını Turan albaya çevirdiğinde durumu anlamış gibi ayağa kalktı.

"Benim bir iki işim var Cihangir albayım."

Babamın başıyla onaylamasının ardından Turan albay odadan çıktı. Başbaşa kaldığımızda çok daha rahattım. Hemen elini yakaladım.

"Baba, n'olur bul kocamı."

Elimin üzerine diğer elini vurdu usul usul. "Yağız görev alıp gitmedi kızım. Onu bulmam çok zor."

"Bulursun." dedim ikna etmek ister gibi. Yanağımdan süzülen yaşı elimin tersiyle sildim hemen. "Lütfen."

Babam yine kızmaya başlamış olacak ki ayağa kalktı. Bu aciz halim onu daha da öfkelendiriyordu.

"Yağız çok iyi eğitilmiş bir bordo bereli Bahar. Sınır dışında nereye gittiği, nerede olduğu muamma. Görev alıp gitse adım adım bilirdim nerede olduğunu ama bize bile haber etmeden gizlice gitti. Sınırı nasıl geçti, nereden gitti bilmiyoruz. Şuan nerede, ne yapıyor bilmiyoruz. O istemeden kimse onu bulamaz o dağlarda." Dikkatle gözlerime baktı. "Beni anlıyorsun değil mi?"

Anlıyordum... çok iyi anlıyordum ancak kabullenemiyordum. Yağız'ın bu şekilde gidişini, mesleğini bile tehlikeye atışını kabullenemiyordum. Kendi başına gittiği yerden dönememe ihtimalinin acısını mı çekecektim yoksa döndüğünde kendi kafasına göre davrandığı için görevden ihraç edilme ihtimalinin acısını mı?

Nasıl böyle bir karar verdi anlayamıyorum. Nasıl gitti anlayamıyorum. En ağırı dönecek mi, dönebilecek mi onu bile bilmiyorum. Her şeye razıydım ama her şeye... Ancak onsuzluğu, bir daha dönmeyecek olma ihtimaline razı olamazdım.

Babam sessizliğe gömülüp gittiğimde önümde diz çöktü. Elimi tutarak küçük bir tebessüm sundu. "Hadi eve git kızım. Biz her yere bakıyoruz."

Daldığım yerden koptuğumda başımı iki yana salladım. "Bugünden itibaren görevime geri dönüyorum. Daha fazla evde dinlenmeme gerek yok."

Aklımdan geçenler bir bir okumuş gibi parmağını havaya kaldırdı. "Sakın Bahar! Kendi başına iş yapmak yok. Yağız'ı biz arıyoruz. Bulacağız merak etme."

Omuz silktim. Bunu merak etmiyordum. Babamın geniş kapsamlı bir arama yaptığına emindim ama ben de arayacaktım. O beni vakti zamanında kaç ay arayıp nasıl bulduysa ben de onu bulacaktım. Ayağa kalktım.

"Yağız bir zamanlar beni nasıl bulduysa ben de onu öyle bulurum."

Öfkeyle ayağa kalktı. Sinirlenmeye başlamıştı. "Acını anlıyorum Bahar. Sen benim kızımsın. Senin çektiğin acının on katını ben çekiyorum. Sadece sana değil, oğlum saydığım damadıma ve hatta bir haber olduğum torunuma da üzülüyorum ancak her seçimin bedelleri olur. Biz seni böyle yetiştirmedik. Karşımda sürekli ağlayan, yalvaran küçük kız çocuğu gibi durma." Odanın içinde elleri arkada gezinirken benim gözlerim dolmuş ve hatta taşarak bir damla süzülmüştü bile. Kendimi çok aciz, zavallı hissediyordum.

"Ağlama!" dedi hiddetle. "Annen sana hamileyken doğumuna yakın yaralı olduğumu öğrendi. Belkide ölecektim, ağır bir ameliyat geçirdim. Benim yüzümden annen seni düşürüyordu. Az daha seni kaybediyorduk. Normalden önce doğum yaptı. Annene hep yanında olacağım demiştim, olamadım. Alparslan'ın doğumunda gizli görevdeydim. Telefonda yarım saat boyunca ağladı. Gidemedim yanına. Bu meslek böyle." dedi ister kabul et ister etme der gibi. "Eğitimleri hatırlıyor musun?" derken gözlerime bakıyordu. Aynı konuşmaları tekrarladı. "Bazen canın yanacak, sevdiklerinin yanında olamayacaksın, hatta belkide sevdiklerinin canı yanacak, yaralanacaksın, belkide şehit olacaksın. Annen, baban, kardeşin senin için ağlayacak. Sevdiğin yarım kalacak, olmadı seni yarım bırakacak; terk edileceksin. Toprağın altına girdiğinde ailen dışında kimse seni hatırlamayacak. Ağır görevlerin olacak, canın pahasına vatanını koruyacaksın. Her şeyden vazgeçeceksin ama vatanından vazgeçmeyeceksin."

Bana doğru eğilerek gözlerimizi aynı hizaya getirdi. "Vatan seni unutsa da sen vatanını unutmayacaksın." Parmakları çeneme dokunduğunda başımı yukarı kaldırdı. "Ya başını dik tutacaksın ya da küçük bir kız çocuğu gibi kocam nerede diye ağlamaya devam edeceksin." Tüm ciddiyetine karşın merhametle yoğrulmuş ela gözleri gözlerimde yanağımı okşadı. "Her şeye hazırlıklı olacaksın kızım."

Yüreğime saplanan kelimelerle buğulanan gözlerimi kaçırdığımda hala beş yaşındaki prensesini seviyor gibi başımı okşadı. "İşine geri dönebilirsin ancak bir süre ekipçe sahaya çıkışınız kısıtlandı. Acil bir durum harici karargahta kalacaksınız."

İkinci kez içimi parçalayan cümlelerle sessizce babamın gözlerine baktım. Ne desem faydasızdı. Yağız her ne kadar gitmiş olsa da Kulaksız hala yaşıyordu. Babam beni ve ekibimi korumaya çalışıyordu. Bir yandan da Yağız'ı aramamızı, ararken başımızı derde sokmamızı engellemeye

çalışıyordu. Kendince haklıydı. Ancak kalbim öyle sızlıyordu ki eşini bulmazsa atmayı bırakacak gibiydi.

Zor da olsa elimi alnıma yerleştirdim. "Emredersiniz komutanım."

Kapıyı işaret ettiğinde odadan kaçmak için saniyeleri sayıyordum. Tam kapı kolunu kavradığım anda seslendi.

"Bahar."

Başımı arkaya doğru çevirdim. "Emredin komutanım."

Hadsiz davranışımı babam olarak görmezden gelmiş olacak ki son eklemesini yaptı. "Geçici olarak tim komutanı sensin. Ekibini korumak senin görevin. Tehlikeye atacak bir şey yapma."

Eğreti bir gülümseme yayıldı dudaklarıma. "Bir şey yapacak olursam bunu tek başıma yaparım albayım."

Cevap vermedi. Çenesiyle çıkmam için kapıyı işaret etti. İkiletmeden çıktım. Kapıyı kapatır kapatmaz hızlı adımlar atmaya başladım. Alt kata iner inmez kendi odamın kapısını açtım. İçeri girdiğimde kapıyı kapatıp sırtımı yasladım. Elim göğsümde, gözlerim kapalı ağlamamak için derin nefesler alırken Gökhan'ın sesi geldi.

"Bahar." Panikle gözlerimi araladığımda onu karşımda sandalyesinden kalkmış bana bakarken bulmayı beklemiyordum. Oysa bu odada olması, masasında oturuyor olması o kadar normaldi ki. Bana doğru bir adım attı. "Burada ne işin var? İyi misin?"

Onu durdurmak adına elimi kaldırdım. Telaşlıydı bakışlarım. Adımlarım uygunsuzdu. Kapıyı açtığım gibi çıktım odadan. Nereye gideceğimi bilmeden merdivenleri inerken kendimi giyinme odasında buldum. İçeri girer girmez kapıyı kapattım ve hatta kapıyı kilitleyip sırtımı yasladığımda göz yaşlarımı serbest bıraktım. Dizlerim tutmuyordu. Yere çökerek başımı dizlerime yasladım. Ellerim bacaklarımın iki yanına sarmalandı. Ruhum zavallı bir bedene aitti.

14 Şubat...

Sen gideli yirmi dokuz gün oldu sevgilim. Koskoca yirmi dokuz gün... Hatırlıyor musun geçen sene bugün beni kandırıp restoranda eşsiz bir yemek yememizi sağlamıştın. O zaman günün bu kadar anlamlı olduğunu düşünmemiştim. Özellikle on dört şubatı seçmiştin sanırım. Biz o gün tüm buzları eritip ilişkimize yeniden devam etme kararı almıştık. Şimdi ise yine yarım kaldık sevgilim, on dört şubatta yine yalnız kaldık...

Fatma anne ve Sude bugün geri dönüyordu. Umut böyle bir şeydi işte; kalbinizde ilk zamanlar koca heyecanlarla dolup taşarken gün gün eriyip

gider, sizi alıştığınız hayata yeniden sürüklerdi. Fatma annenin de artık evine dönmesi gerekiyordu. Sude'nin okuluna devam etmesi gerekiyordu. Onları arabayla ben bırakacaktım otogara. Fatma annenin valizini indirirken Sude kendi valiziyle arkamdan geliyordu. Öyle çok bir şeyleri de yoktu aslında.

Birinci kata indiğimizde Çocukların kapısı açıldı. Aykut dalgın halde ayakkabılarını yere bıraktığı sırada bizi görünce afalladı.

"Komutanım." Bakışları üzerimizde gezdi tek tek. En son Sude'nin üzerinde kaldı. Gözlerine baktı sessizce. Boynumu yana yatırmış onu izliyordum. Beni fark edince yutkunarak elimdeki valize uzandı. "Ben yardım edeyim size."

Elimdeki valizi vermeyerek Sude'yi işaret ettim. "Ben taşırım. Sude'ninkini al sen."

Onun cevabını beklemeden yürürken Fatma anne peşime takıldı. Arabaya ulaştığımızda arka bagaja valizi yerleştirdim. Sude'nin valizi de koyduğumuzda kapıyı kapattım. Aykut öylece durmuş ne diyeceğini bilemiyor halde bize bakıyordu. Onun bu haline dayanamayarak kapıyı açtım. "Aykut işin yoksa sen de gel. Pek araba kullanacak halim yok."

Fatma anne endişeyle elimi tuttu. "İyi misin kızım."

Onun endişeli halini görünce toparlamaya çalıştım. "İyiyim, dün eğitim vardı. Yoruldum biraz da ondan."

Aykut ikiletmeden kabul ettiğinde birlikte çıktık yola. Otogara geldiğimizde valizleri teslim ettik ancak hareket saatine daha vardı. Bulduğumuz bir masaya oturmuş çay içerken Fatma anne öyle bir cümle kurdu ki başı güzel sonu hüsrandı.

"Sude, kalk kızım şu marketten atıştırmalık tuzlu bir şeyler al. Aykut abinle beraber gidin." Gerekli görmüş olacak ki açıklama yaptı. "Yolda midem kötü oluyor. İyi geliyor tuzlu şeyler."

Yandan bakışlarım Aykut'un üzerinde sessizce ayağa kalktı. Biraz önce ortamdan memnun yüzü az da olsa gülen adam bir anda buza dönmüştü. Bu yetmez gibi bir de sürekli duygularını benden saklamaya çalışırken daha da çuvallıyordu. Sude de çekingen bir gülümsemeyle ayaklandı.

"Ben alırdım anne."

Fatma anne onları başından atmak ister gibiydi.

"Yalnız gitme canım, beraber gidin."

Mecburen birlikte giden çifti arkalarından izlerken ikiside aralarında koca bir mesafe bırakarak ilerliyordu. Aykut'la konuşma fikrini

düşünüyordum. Bu çocuğun derdi neydi hiç sormamıştım. Belkide sormakta geç kalıyordum.

Elime dokunan elle odak noktam anında kaybolurken Fatma anne ile göz göze geldik. Yağız pek annesine benzemiyordu yine de anımsattığı aşikardı. Fatma hanımın yakaladığım küçük tebessümlerinde bazen Yağız geliyordu gözümün önüne.

"Kızım..." dikkatle onu dinlerken hüzünlü bir iç çekti. "Evlat kaybetmenin acısını iyi bilirim." Gözleri doldu. "Yağız'ın şehit haberini aldığımızda canımızdan can gitti. Bil ki senin çektiğin evlat acısını yüreğimde hissediyorum." Gözlerim dolduğunda pişmanlık bedenimi bir kez daha sarmaladı. Ruhum karanlığa saplanıp giderken gözünden bir damla yaş süzüldü. "Kocamı hiç beklemediğim anda oğlumun şehit haberinin hemen ardından kaybettim. Acımın üstüne acı ekledim. Bil ki senin yaşadığın korkuyu iliklerime kadar hissettim." Karşımdaki kadının benden çok daha güçlü olduğunu hissediyordum. Zira onun yaşadıkları benimkinden bile daha ağır gelmişti o an. "Şimdi Rabbim beni ikinci kez aynı şeyle sınıyor. Oğlum ateşler içinde ama ben yaşamaya bir şekilde devam etmek zorundayım." Dudaklarından bir hıçkırık firar ettiğinde acıyla kapattı gözleri. "Diyeceğim o ki güçlü ol. Kimse için değilse bile kendin için, oğlum için güçlü ol. Kocan geri gelecek kızım. Daha önce nasıl geldiyse yine gelecek."

Yanağıma ardı ardına süzülen yaşlarla baş edemediğimde kollarını iki yana açan kadına sarıldım.

"Anne." İkimizde aynı acıya düşmüş çaresizce derman arıyorduk. Birbirimize destek olmaktan başka şansımız yoktu. Bugünleri de beraber atlatacaktık. "Yağız gelecek. Benim buna inancım tam."

Geri çekilerek yanağımdaki yaşları sildi. "Neye ihtiyacın olursa ben yanındayım. Sen oğlumun emanetisin. Bizim evimiz senin de evin. İstediğin zaman ara kızım."

Elini sıkı sıkı tutarken gülümsedim. "Biliyorum Fatma anne. Sen de neye ihtiyacın olursa bana haber ver." Aklıma gelen şeyle Fatma anneyi kırmadan toparlamaya çalıştım. "Olur da sıkışırsanız beni habersiz bırakma. Karta yine her ay para yatacak. Yağız düşünmüş zaten bunları."

Sessizce başını salladı. Bu konuda konuşmak istemediği belliydi. Yağız giderken ailesini de düşünmüştü. Hesabındaki paradan her ay ailesine belirli bir miktar otomatik yatacaktı. Buna da güvenmeyerek kartlarının şifresine

kadar her şeyi küçük bir deftere yazıp kartlarla birlikte çekmeye koymuştu. Sanırım benim takip etmemi istemişti.

Aykut ve Sude yanımıza geldiğinde saate baktım. Otobüsün hareket saati gelmişti. "Yavaş yavaş kalkalım." değimde Fatma anne toparlandı.

Otobüsün olduğu yere gittiğimizde Fatma anneyle sarıldık birbirimize. O önden giderken Sude ile sarıldık. Ayrılmadan kulağına fısıldadım.

"Kendine dikkat et. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

Göz göze geldiğimizde buruk bir tebessüm vardı dudaklarında.

"Teşekkür ederim yenge."

Omuzuna dokundum hafifçe.

"İyi yolculuklar."

Bir adım gerimde duran Aykut'a odaklanan Sude ile kendimi biraz yana çektim. Hem ortada fazlalık gibiydim hem de nasıl davrandıklarını bilmek istiyordum.

"Kendine dikkat et." Sude kendisine elini uzattığında Aykut donup kaldı. Bir Sude'nin eline bir de gözlerine bakıyordu. Öyle derin ve anlamlı bakıyordu ki onun hislerinin çok daha kuvvetli olduğunu o an daha çok fark ettim.

Zor da olsa Sude'nin elini sıkarak gülümsedi. "Sen de."

Bir süre bekledik. Otobüs harekete geçer geçmez biz de yola çıktık. Arabada ikimizde düşünceli şekilde sessizce yol alırken dilimi tutamadım yine.

"Bana ne zaman anlatacaksın Aykut?"

Bir anda şaşkın bakışlarını bana çevirdi.

"Neyi komutanım?"

Dikkatim yolda oldukça umursamaz görünüyordum.

"Sude'ye karşı hissettiklerini." Arabanın içinde küçük bir sessizlik oldu. Yandan bir bakış attım. Dalgın halde bakışları yerdeydi. Onun konuşamayacağını anladığımda bir kez daha şansımı denedim. "Ne zamandır var bu durum?"

"Uzun zamandır." dedi kısık sesiyle. Başımı çevirdiğimde yüzünde küçük bir tebessüm vardı. "Annesiyle birlikte buraya gelmişti. Üzerinde mavi bir bluz vardı. Kapıda gördüm onu. Elindekileri yere düşürmüş, kendi kendine konuşarak toplamaya çalışıyordu."

Anlaşılan o ki Aykut'un hisleri düşündüğümden de fazlaydı. Yine sessizlik oldu. Sude'nin geldiği zamanın Gökhan'a kupa aldığı zaman olarak

düşündüm. Bunu bildiğini de biliyordum. "Hep böyle içinde mi yaşayacaksın?"

"Biliyorsunuz durumu." dedi. Neyi bildiğimi düşünüyordum o sırada. "Ben uzaktan sevmeyi seviyorum komutanım. Hayal kurmayı seviyorum. Olur da dudaklarımı aralarsam bütün hayallerim yıkılır."

Hüzünlü bakışlarımı çevirdim ona. Dudaklarında kırık bir tebessüm vardı. Onu taklit ederek aynı tebessümü dudaklıma bulaştırdım.

"Gökhan yüzünden mi?"

Başını yan tarafa çevirdi. Yüzünü görmemi istemiyordu. "Benim derdim Kara değil komutanım. Kara Sude'ye en ufak bir şey hissetse yemin ederim ben gözlerimi kör ederdim. Benim derdim Sude. Bir kez olsun görmedi beni. Onun gözü hep Gökhan'da."

Arabayla lojmanın bahçesine girerken iç çektim. "Bazen görmeyene göstermek gerekir Aykut. Neden göstermeyi denemiyorsun?"

Sesli bir soluk verdi. Bana döndüğünde umutsuz duruyordu. "Siz nasıl gördünüz komutanım? Bir kere gözlerime baksa görürdü. Sadece bir kere baksa ona karşı ne hissettiğimi anlardı." Onun çektiği aşk acısını iliklerime kadar hissederken konuşmak istediğimde elini kaldırarak beni durdurdu. "Bundan sonrası da önemli değil zaten."

Kaşlarımı çattım hemen. "O nedenmiş?"

Omuz silkti. Kararlı bir ifade vardı yüzünde. "Yağız üsteğmenim sağ salim gelmeden fırsatçı gibi davranacak değilim. Zaten Pala'nın kardeşine açılmakta aptallık olurdu. Onun güvenini yıkamam."

Arabayı park ettiğimde el frenini çekip Aykut'a doğru döndüm.

"Siz erkekler bazen gerçekten aptal oluyorsunuz. Yağız benim için kaç kişiyi karşısına aldı biliyorsun değil mi? Sude sevgiye aç bir kız. Kandırılması kolay biri. Onun bilmediğim insanların eline düşmesindense senin gibi dürüst, ona gerçekten değer veren biriyle olmasını isterdim. Üstelik Sude'nin şuan her zamankinden daha çok ihtiyacı var birine."

"Ama komutanım..."

Bu sefer de ben Aykut'un sözünü kestim. "Bir mesaj at, ara. Bunu fırsat olarak düşünme. Bir gün içinde yaşadığın duygularla da yetinemeyeceksin. Onlar da sana az gelecek. Platonik bir aşk sana acıdan başka bir şey vermez. Gerçeklerle yüzleş ve yoluna bak. Sude olmazsa başkası olur ama bunu denemeden bilemezsin. Hayaller mükemmelliyetçidir. Kendi hayallerinde yaşattıkça her geçen gün daha da kusursuz olacak ancak gerçeklerle

yüzleştiğinde ya mutlu olursun ya da hayaller son bulur. Kendine daha fazla acı çektirme."

Düşüncelere dalıp gittiğinde arabanın kapısını açtım bakışları beni bulunca gülümsedim. "Hayat çok kısa Poyraz. Seviyorsan ihmal etme. Bir gün çok geç olabilir." İçimden devam ettim. Benimle aynı acıyı çekme.

6 Mart...

Kırk dokuz gün oldu sevgilim... Bir buçuk ayı geçtik hala senden bir iz yok. Hani evlilik teklifi etmiştin ya bana karargahta , ben de evet demiştim. İşte bugün o gün.

Gece oldu yine. Yatağımın içinde karanlıkta bekliyorum. Yanımda senin hayalin. Yerin hiç bozulmuyor ama gözlerim görüyor seni. Bedenim hissedemiyor ama kulaklarım duyuyor sesini. Güneş doğacak yine. Sensiz bir güne daha uyanacağım. Gün aysa da ben hep karanlıkta gibiyim. Bana bir türlü güneş doğmuyor Yağız.

Soğuk çarşafın üzerinde geziyor ellerim. Tıpkı kalbim gibi dokunduğum ne varsa buz tutuyor. Bedenim bir cehennem azabında gömülü, ayaklarım fark edemediğim bir ateşin üzerinde yürüyor. Neydi çektiğim acının adı? Neydi yokluğunun beni bu kadar çaresiz bırakışı? Ne kolum kaldı ne kanadım. Çaresizlik bir külfet gibi üzerimde sevgilim.

Hissizleşiyorum.

Bu hissizlik beni yok ediyor.

Günleri, saatleri, dakikaları sayıyorum ama zaman geçmiyor. Zaman bile benimle dalga geçiyor. O bile bana karşı acımasız.

Yatağımın kenarı hep boş, kalbim dolu ama yatağım boş. Her sabah elimi uzattığım yerin boş. Kokunu yavaş yavaş kaybeden yastığında başının izi kayboldu bile. Beni sarıp sarmaladığın, kaçacakmışım gibi üzerimde uyuduğun yatak buz gibi Yağız. Beni duyuyor musun? Buz gibi be adam. Sağım, solum, önüm arkam buz gibi. Bebeğim ve sen beni terk ettiğinizden beri ben yapayalnızım. Ben ölü gibiyim.

16 Nisan...

90 gün... Üç ay oldu sevgilim. Sensizlik öyle ağır ki... Bugünü hatırlıyor musun? Beni istemeye geldiğin gün... Babama Bahar'ı bana vermeyeceksen sık kafama dediğin gün. Elini tutup Yağız yoksa ben de yokum dediğim zaman.

Şimdi sen yoksun ya Yağız, sanki ben de yokmuşum gibi...

Hala bulamadım seni. Her gün olduğu gibi yine işten döndüm. Üzerimi değiştiriyorum odada. Aynanın karşısına geçmiş yüzüme bakarken

gördüğüm kadını tanımakta zorluk çekiyorum. Gözlerim kızarık, mavi irislerim buz kristalleriyle dolu, göz altlarım uykusuz gecelerimden sebep mor. Bir iki kilo da verdim sanki. Gülüşlerim silikleşti iyice.

Gülmek için sebebimi kaybettim...

"Bahar... yemek hazır kızım."

Annemin sesiyle başımı kapıya çevirdim istemsizce. Elimdeki alyansla oynamayı bırakıp çıktım odadan. Salona girdiğimde annemle babam çoktan masaya oturmuştu. Bana ayırdıkları yere oturdum. Annem yine küçük çocukmuşum gibi uyarmayı ihmal etmedi.

"Hadi kızım. Çorban soğuyacak."

Elime aldığım kaşıkla çorbamla oynamaya başladım. Midem eskisi gibi almıyordu yemekleri. Babam her ne kadar yanımda olsa da sessiz kalıyordu halime. Zaten iki aydır anca iki kez gitmiştik göreve. Onda da günübirlik operasyonlardan ileri gidemedik. Resmen geri çekmişti babam bizi.

"Ne zaman normal şekilde görevlere gitmeye başlayacağız?" Babam sorduğum soruyu duymazdan gelerek çorbasından bir yudum daha aldı. Sessizliğine izin vermeyerek içimi döktüm. "Sen de istemiyorsun değil mi Yağız'ı bulmayı?" Eli yarıda kalmış, çorbasını içemeden yandan bakışları beni buldu. Devam etmemi bekliyordu çünkü bir sonuca bağlayacağımı o da biliyordu. "Sonuçta Kulaksız ölürse herkes rahat bir nefes alacak. Kocama ne olacağı kimin umurunda ki."

Babam başını iki yana salladığında annem üzülerek aramıza girdi. "Kızım, baban hiç Yağız'a bir şey olmasını ister mi?"

Elimdeki kaşığı sert bir şekilde masaya vurup ayağa kalktım. İçimde hiçbir yere sığdıramadığım bir öfke vardı. Bir şekilde içimdeki zehri akıtmak istedikçe ucu hep babama dokunuyordu. Çünkü bir tek ona güveniyordum, bir tek onun çare olacağına inanıyordum. Ancak acıyan canımla birlikte can da acıtıyordum.

"Evinize ne zaman dönmeyi planlıyorsunuz?"

16 Mayıs...

Neredesin Yağız? Beni hiç mi özlemedin... Koskoca dört ay oldu. Gülmeyi unuttum hala yoksun...

Karargahtaki odamın penceresine yaslanmış dışarıyı izliyordum. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun gökyüzünden bir ok gibi fırlayıp katman katman aşarak yer yüzüne düşüşünü mucizevi bir şeydi. Her seferinde aynı sesi çıkarıyor gibi görünse de çimenlerde ayrı, arabaların

üzerine ayrı, taşın üzerine ayrı ses çıkararak diğerlerine karışıyordu. Bir de ağaç dalları vardı ki onların hışırtısı yağmura tuttuğu alkış gibiydi.

Öyle soyutlanmıştım ki bedenim üniformanın içinde buz kesmiş, ruhum çok daha uzak mesafeleri kat etmişti. Bir sokak arasında geziyordu bedenim, bir adamın dudaklarında huzur buluyordu. Ay ışığının aydınlığında bir adama delicesine dolanmış o yağmurlu gecede tutkuyla soğuk dudaklarını öpüyor, aşkını ilan ediyordu. Senden vazgeçen namerttir diyen adama defalarca yeniliyor, bırakacağını bile bile hep aynı yerde tekrar tutuluyordu.

"Bahar üsteğmenim."

Başımı arkaya çevirdiğimde Gökhan'la göz göze geldik.

"Söyle Gökhan."

Ne kadar daldığım bilinmez, arkasındaki askeri işaret etti. Ne zaman odaya girmişti bilmiyorum. Fakat sessizce bana bakıyordu.

"Turan albay acilen bizi bekliyormuş."

Duyduklarımla içime umut çöktü. Uzun zamandır böyle bir şey duymamıştım. "Geliyoruz." dedim telaşla. Asker çıkar çıkmaz Gökhan'la göz göze geldik. Dudaklarıma korku dolu, umudu kenarlarında saklayan minik bir tebessüm yerleşti. "Olabilir mi?" diye sordum beni anlayacağını bilerek.

Onun dudaklarına da buruk bir kıvrım yerleşti. "İnşallah güzel haberler alırız."

Aceleyle toplantı odasına geçtik. Aykut ve Emirhan'da gelmişti. Yerlerimize oturduk hemen. Parmaklarım alyansımın üzerinde oynarken karşımda duran boş sandalyeye bakıyordum. Burası Yağız'ın yeriydi ve o gittiğinden beri kimse oturmamıştı. Israrla onun gelişini bekliyorduk. Gelecekti.

Turan albay telaşla içeri girince hepimiz ayağa kalktık. Eliyle alelade bir işaret yaparak oturmamızı emretti. Yerlerimize otururken o hemen arkasından gelen askere ekranı işaret etti.

"Aç hemen."

Merakla ekrana düştü bakışlarım. Kısa süre sonra ekranda tıpkı bizimki gibi bir masa belirdi. Masanın etrafında bizim gibi askerler. Babamı görmek beni şaşırtmadı. Yine tam karşıda oturuyordu. Bir yanında Giray amcam, diğer yanında Akın amcam vardı.

"Buyurun albayım sizi dinliyoruz." dedi Turan albay. Demek ki haberler babamdaydı. Zaten uçan kuştan önce onun haberi oluyordu her şeyden.

Bir süre sessizlik oldu. Babam sanki ekrandan bana bakıyor gibi hissettim. Gözleri benim üzerimdeydi. Oturuşunu dikleştirerek derin bir nefes aldı.

"İki gün önce büyük bir istihbarat aldık." Kaşlarım çattım o an. Hiç beklediğim gibi başlamamıştı konuşmaya. Biraz daha dikkat kesildim. "Haberlere yansımadı ancak sınır bölgelerimizin birinde büyük bir patlama gerçekleşti." İçime bir sızı çöktüğünde emindim artık, babamın gözleri sadece benim üzerimdeydi. "Terör örgütüne ait büyük kamplardan birinin patlamada yok edildiği söyleniyor." Gözlerim dolmaya başladı usul usul. Ellerim yumruk oldu. Babamın lafı getireceği yer kendini belli ediyordu. "Şuana kadar patlamayı üstlenen herhangi bir örgüt olmadı. İstihbarat konuyla ilgili detaylı bir şekilde araştırma yapıyor. İlk aldığımız bilgilere göre kırmızı listede olan dört teröristle birlikte Kulaksız lakaplı teröristin de kampta olduğu ve patlamada öldüğü düşünülüyor.

Aniden oturduğum yerden kalktım. Ellerim masanın üzerinde, gözlerim çoktan dolmaya başlamıştı.

"Kim yapmış?"

Ne kadar çabalasam da sesimin çatlamasına engel olamadım. Babam devamını getiremeden ellerini masada birleştirdi. Yutkunuşunu ekrandan bile fark edebiliyordum. Bakışları yere düştüğünde başını Akın amcama çevirdi. Akın amcam sözsüz ifadeleri anlamış olacak ki boğazını temizledi. "Patlamaya Yağız'ın sebep olduğunu düşünüyoruz."

Bedenimi saran hissizlikle bacaklarım bana itaat etmediği an kendimi sandalyeye bıraktım. Herkes sessizce benim vereceğim tepkiyi bekliyordu. Bense çok daha fazlası olduğunu düşünüyordum. "Düşünüyor musunuz yoksa emin misiniz?"

Akın amcamla babam bir kez daha birbirine baktığında babam gözlerini kapatıp açtı. Akın amcam sıkıntılı bir soluk vererek kaykıldığı yerden öne doğru geldi.

"MİT ajanlarımız iki gündür her yerin altını üstüne getirdi ve kampa yakın bir yerde Yağız'a ait bir iz bulundu."

Parmaklarım yine alyansımın üzerinde sabırsızca oynarken sağ ayağım yeri dövmekle meşguldü. Duyduklarım beni duraksatırken içimi kaplayan duygunun ne olduğunu ayırt edemez hale geldim.

"Ne izi?"

Giray amcam bunu bekliyor gibi hemen yanındaki bilgisayarın tuşlarına dokunmaya başladı. Klavyede hareket eden parmaklarıyla ekran ikiye

bölündü. Alt ekranda bir bıçak çıktı. Kasatura olduğunu fark etmem zor olmadı. Üzerindeki yazıyı okumaya çalışırken benden önce Aykut tanıdı.

"Benim yaptırdığım kasatura. Üzerinde Pala yazıyor."

Gözümden süzülen yaşlara engel olmaya çalışırken hepsini elimin tersiyle sildim. Düğün hediyemizdi onlar. Aykut bir tane bana bir de Yağız'a özel yaptırmıştı. İkimizin de lakabı yazıyordu üzerinde. Yağız'ın onu yanında götürdüğünden bile habersizdim. Nasıl olur da fark etmezdim?

"O zaman gelecek." dedim kendimi avutmak ister gibi. Yeniden ortamı sessizlik kapladığında elimi masaya vurdum hiddetle. "O zaman gelecek dedim size!" Kimseden çıt çıkmıyordu. Bana inat mı yapıyordu herkes? Gelmeliydi. Kulaksız öldüğüne göre gelmeliydi. Her şey yoluna girecekti demek ki. "Niye susuyorsunuz? Niye kimse ses çıkarmıyor? Gelecek Yağız."

Hepsinin gözlerine baktım tek tek. Emirhan, Aykut, Gökhan ve hatta Turan albaya baktım. Hepsi başını yere eğdi, gözlerini kaçırdı. Öfkeyle ayağa kalktım. Hepsini yakasına yapışmak istiyordum.

"Tanımıyor musunuz Pala'yı? Oradan çıkamaz mı sanıyorsunuz? Buraya gelmeye çalışıyordur kesin." Öfkeyle karşımdaki adama bağırdım. "Kara!" Göz göze geldiğimizde aşağılar halde bakıyordum. "Kendinden utanmalısın, Yağız'ı en iyi tanıyanlardan biri sensin." Diğer ikisine diktim bakışlarımı. "Avcı, Poyraz... nasıl çelişkide kalırsınız söylesenize."

"Bahar!" dedi Akın amcam beni durdurmak adına. "Sakin ol."

Ekrana çevirdim başımı. Ne istediğini bilmiyordu herhalde. Yoksa benden bunu istemezdi. "Nasıl sakin olayım? Hepiniz kocam ölmüş gibi davranıyorsunuz."

"Bunu bilmiyoruz" dedi sakince. "Çok fazla ölü olduğu söyleniyor. Çok büyük bir patlama. Eğer bunu yapan Yağız'sa ve oradaysa kurtulma ihtimali çok düşük. Beni anlıyorsun değil mi?"

Başım döndüğünde onlara belli etmeden masaya tutundum. Yer ayağımın altından kayıp gidiyordu adeta. Kimseyi anlayamıyordum. Kimse de beni anlamıyordu. "Yağız gelecek." dedim ısrarla.

Babam girdi bu sefer devreye. Beni telkin etmek ister gibiydi. "Eğer yaşıyorsa gelecektir. Herkes ondan haberdar ve iletişime geçmesini bekliyor." Buğulu gözlerimle ona baktığımda acıyla devam etti. "Ancak her şeye hazırlıklı olmak lazım. Umutlanmak daha büyük hayal kırıklığına yol açar."

Başımı iki yana salladım. Artık göz yaşlarımı saklayamıyordum. Boğazıma oturan yumruyu engellemeye çalışsam da olmuyordu. Anında boğulan sesimle birlikte işaret parmağımı havaya kaldırdım. "Umudumu falan kaybetmeyeceğim. Yağız ölmedi. Duydunuz mu beni? O ölmedi." Koca bir hıçkırık dudaklarım arasından firar ettiğinde dişlerimi sıka sıka devam ettim. "Kocam ölmüş olsaydı hissederdim. Duydunuz mu? Ben onun karısıyım, hissederdim..."

Babam "Bahar." diye seslendi o an ama kimseyi duyacak halim kalmamıştı. Ateş saçan gözlerimi ekrana çevirdiğimde başım dik duruyordu. Kapıyı çarpıp çıkmadan önce son sözlerimi söyledim.

"Eğer kocamın öldüğünü düşünüyorsanız bana onun cesedini getireceksiniz. Bunu yapamıyorsanız kimse karşıma çıkıp kocan öldü demeyecek bana."

✳✳✳

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum

'a dokunalım...

Bir sonraki bölüm sezon finali.

Son olarak Gölgenin Güneşi ile ilgili güzel bir video hazırladım. Bence kitabımın kısa bir fragmanı gibi oldu. Yarın İnstagram üzerinden yayınlayacağım. Merak edenler beni oradan takip ederek videoyu izleyebilir.

İnstagram: soylumery

Finalde görüşmek üzere hoşça kalın. 😇

66. SEZON FİNALİ

Merhaba can okurlarım.

İyi kötü güldük eğlendik yeri geldi ağladık. Şimdi sezon finali yorumlarında buluşalım. Beni yalnız bırakmayın.

Oy ve yorumlarınızı eksik etmeyin.

Keyifli okumalar dilerim. ☀

30 Haziran...

Bir eksiklik var içimde dindiremediğim. Her geçen gün küçülür mü diye beklerken giderek büyüyen, içine düştüğümden beri sonu gelmeyen bir eksiklik.

Pencerenin önüne koyduğum sandalyeye oturmuş, iki yandan açtığım pencerenin sağ kanadına ayaklarımı uzatmış dışarıyı izliyordum. Hava sıcaktı ama ben iliklerime kadar donuyordum. Hafif esen meltem yüzüme vuruyordu ufak ufak. En azında hala hayatta ve yaşıyor olduğumu kanıtlıyordu. Çünkü bedenimi saran hissizlikle baş edemiyordum artık. Duygularımı kaybetmiş halde ruhsuz bir varlık gibi yaşamak zor geliyordu.

Mesela artık yağmurlardan nefret ediyordum. Bana korkunç, bir o kadar da acımasızca geliyordu. Üzerime bir damlası bile yağsın istemiyordum. Her damlası mı onu hatırlatacak kadar acımasız olabilirdi? Her damlası mı buz gibi dudaklarının tenime dokunuşunu hissettirirdi? Bu çok acımasızca, bu çok bencilceydi.

Yokluğunda beş buçuk ay geçti sevgilim. Yüz altmış altı günü sensiz, seni bekleyerek geçirdim. Dört ay sonunda o patlamayı söylediklerinde herkes öldüğünü düşündüğünde dedim ki gelecek. Kim ne derse desin sevdiğim adam gelecek.

Ama aradan bir buçuk ay daha geçti...

Sen tüm umutlarımla birlikte beni de tükettin Yağız. Gelmedin... belli ki gelmeyeceksin.

Elimdeki kasaturanın yazılı olan yerlerinde parmaklarımı gezdirdim. Yağız'ın kasaturasını özellikle istemiştim. Ona ait olduğunu söylemişlerdi ama belki de yalandı. Fakat ne yazık ki benimkinin kopyası olan ve Pala

yazan kasatura sevdiğim adama aitti. Emindim, o patlamadan önce veya o sırada oradaydı. Hatta babam o patlamanın Yağıza ait olduğuna bile emindi. Kullanılan teknik de bunu işaret ediyordu. Geçen zamanla birlikte Kulaksız ve beraberinde birçok teröristin de öldüğü teyit edilerek doğrulanmıştı. Örgüt intikam yeminleri ederken işin komik yanı patlamayı başka bir örgüt göz dağı vermek için üstlenmişti. Gerçeği ise bizden başka kimse bilmiyordu. Biz de emin olmak için Yağız'ı bekliyorduk fakat bu bir türlü olmadı.

Çünkü o, öldü diyen herkesi haklı çıkarmak ister gibi gelmedi.

Gelsene be Yağız. Yetmedi mi çektirdiğin acı? Eridim, bittim, yok oldum. Kolum kanadım kırıldı. Ruhunu kaybetmiş bir kadınım artık. İçimde hala minicik umut kırıntılarını beslemeye çalışıyorum. Benden kopup gitmesinler diye onlara yalvaracak duruma geldim.

Yalnızım... yalnızım.... Duyuyor musun beni yalnızım.

Kimseyi bırakmadım çevremde çünkü bana acıyarak bakan gözlere tahammül edemiyorum. Sevdiklerimi de seninle bir bir kaybettim. Biz bittik Yağız. Sen sadece başkalarından değil benden de bebeğimizin intikamını çok güzel aldın. Beni öyle bir karanlığa attın ki lakabım bile kendinden utandı. Artık etrafıma ışık saçmayı bırak kendimi bile aydınlatamaz oldum.

Çalan telefonumu cebimden çıkarıp arayana baktım. Süslünün aradığını görünce saate ilişti gözlerim sekizi geçmişti. Yine akşam yemeğine gelmem için arıyordu kesin. Hava çoktan kararmış ve ben elimdeki kasaturayla işten geldiğimden beri pencerenin önüne oturmuş karanlığı izliyordum.

Kısa bir süre sonra bu sefer de kapım çalmaya başlayınca yerimden kalktım. Leyla her yolu denemekte ısrarcıydı. Onun geldiğini biliyordum çünkü uzun zamandır kapımı ısrarla çalan tek kişi oydu.

Kapıyı araladığımda Leyla elindeki tepsiyle bana bakıyordu. "Telefona bakmadın yine." Sitemli sesine sessiz kalırken o da benden cevap beklemiyor olacak ki içeri girdi. Kapalı tuttuğum ışıkları bir bir açarken arkasından ilerliyordum. İçeri girdiğinde elindekini ortada duran sehpaya bırakıp ters bakışlarını bana dikti. "İnanamıyorum sana Bahar, perdeleri bile kapatmıyorsun." Öyle miydi? Hiç farkında değildim.

Açık bıraktığım perdeleri çekti. Sessizce koltuğa oturduğumda bir anne edasıyla hala benimle çekişiyordu. "Ne zaman şunu yapmaktan vazgeçeceksin? Gökhan'la her gün seni yemeğe bekliyoruz, ısrarla gelmiyorsun. Bu yetmez gibi kendini de önemsemiyorsun." Yandaki

koltuğa oturarak getirdiği yemekleri önüme doğru itti. "Ben yemek getirmesem aç kalacaksın. Hiç mi önemsemiyorsun kendini?"

Hararetli konuşması son bulduğunda başımı kaldırdım. "Bitti mi?"

Kollarını göğsünde birleştirerek kaşlarıyla tepside duran yemekleri işaret etti. "Yemeğini yemezsen devam edeceğim." Küçük bir tebessümle çatalı elime aldım. Minik bir parçayı ağzıma attığımda yine susamadı. "Biliyorum ben senin niye böyle yaptığını." Merakla gözlerine baktığımda kaküllerini düzeltti. "Benim yemeklerim hoşuna gidiyor, önüne kadar getireyim diye böyle yapıyorsun." Böbürlenen bir bakış attı. "Ne de olsa bizde hizmette sınır yok."

Gülerek başımı iki yana salladım. Leyla uzun zamandır, özellikle de annemler gittiğinden beri benimle özel olarak ilgileniyordu. Bana pek gelemiyordu ya da yalnız kalmak istediğimi bilerek yanımda çok uzun kalmıyordu ama son bir buçuk aydır özellikle benimle ilgilendiğinin farkındaydım. Bunun sebebi annem de olabilirdi. Yalnız kalmamı istemiyordu muhtemelen. Leyla'nın da beni yalnız bırakmaya niyeti yok gibiydi. Her gün yanıma geliyor ve mutlaka bana akşam yemeği getirip olur olmaz muhabbetler açıyordu.

Kaç kez denemişti benimle konuşmayı. Mesleğinden sebep iki katı uğraşmıştı benim için ancak o da biliyordu ki bir hastanın iyileşmesi için önce kendinin istemesi gerekirdi. Her seferinde onu geri püskürttüm. O ise şimdilerde farklı bir yöntem deniyor olacak ki saçma sapan muhabbetler etmekle meşguldü.

Sessizce yemeğimi yerken bu sefer ona ben kapı araladım. "Ne zaman evleniyorsunuz?" Bir an duraksarken dan diye girmiş olacağım ki alık alık yüzüme baktı. Beklemiyordu sorumu. Oysa beklemesi gerekirdi. Yani benden değilse bile Gökhan'dan beklemeliydi. "Bakma öyle, kaç ay oldu siz nişanlanalı. Gökhan'a söyle de elini çabuk tutsun."

Bu aralar ilişki uzmanı gibiydim. Kendi ilişkisi hakkında vasat durumda olan ben herkese akıl veriyordum çünkü kimse benim gibi aptallık etmesin yarım kalmasın istiyordum. Ancak her insanın aklı kendine kadardı işte. Bazen çevrenizdekiler sizin için ne yaparsa yapsın, hatalarınızı görmeniz için ne kadar çabalarsa çabalasın siz sadece kendinize kadar gidiyordunuz. Demek ki önemli olan insanın kendi ufkuydu. Kendi ufkunuz darsa her şeye kör ve sağırdınız.

Leyla omuz silktiğinde durgunlaştı. Gülen yüzü solup gitmişti. "Gökhan istemiyor."

Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. Bu çok saçmaydı çünkü Gökhan'ın Leyla'yı ne kadar çok sevdiğini biliyordum. Evlilik konusuna sıcak baktığını da biliyordum. "O nedenmiş?"

Buruk bir tebessüm şekillendi dudaklarında. "Yağızı bekliyor. Kardeşi gelmeden düğün yapmak istemiyor."

Başımı yana yatırdım üzgünce. Tek sebep bu da olamazdı. Kendi ilişkimiz herkese kötü örnek olmayı başarmıştı. İnsanların umutlarından çalıyorduk.

Duyuyor musun Yağız, kardeşin seni bekliyormuş. Gelsene hadi. Gel de azarla onu. Akıl ver yine bilmiş bilmiş. Aptal mısın oğlum de. İnsan sevdiğini bekletir mi de. Ama sen akıl veremezsin ki. İnsan kendi yaptığını nasıl başkasına yapma der. Bak ben altı aydır bekliyorum seni.

"Ben konuşurum onunla."

"Konuşma," dedi telaşla. "Buna gerek yok Bahar." Kaşlarım havalandığında oturduğu yerden kalkarak yanıma oturdu. Beni ikna etmek ister gibi elimi sıkı sıkı tuttu. "Ben inanıyorum, Yağız geri dönecek."

Acı bir tebessüm şekillendi dudaklarımda ne ağır bir avutma şekliydi. Şimdiye kadar benim tanıdığım Yağız iki eli kan da olsa gelirdi. Hala gelmiyor oluşuna sebep ne olabilirdi?

"Leyla... İçimdeki acı büyüyüp giderken artık hiçbir yara bandı fayda etmemeye başladı. Avuntularım tükendi. Umutlarım yitip gitti. Sarıldığım tek şey eşi bende olan alyansı ve en son dokunduğu kasaturası."

Gözleri dolduğunda o halini görmeyeyim diye ayağa kalktı. Arkası dönük hızlı bir hareketle yanaklarını kurulayıp biraz önce söylediklerimi duymamış gibi bana döndü. "Eee kahve içmiyor muyuz?"

Buruk bir tebessümle ayağa kalktım. Getirdiği tepsiyi kavrayıp ona uzattım. "Bence yukarı çıkmalısın artık. Gökhan çoktan kahveleri yapmış seni bekliyordur."

"Bahar..." diyerek itiraz edeceği sırada elimi kaldırarak sözünü kestim.

"Teşekkür ederim Leyla. Her şey için teşekkür ederim."

Leyla'yı yolcu eder etmez kapıyı kapattım. Yaktığı ışıkları bir bir kapatıp pencere kenarına ilerledim. Kapattığı perdeleri tekrar açarak mermere bıraktığım kasaturayı aldım. Koltuğa oturdum. Odamda yatmayı unutalı çok olmuştu. Yatağımı eskisi kadar sevmiyordum. O da bana ihanet ediyordu. Her dokunduğum yerde ona ait bir iz vardı.

☀☀☀

Sabah yine bir kabı sesine uyandım. Nefret ediyordum ses çıkaran her şeyden. Ses istemediğim evde sürekli bir şekilde ses oluyordu. Koltuktan zorla bedenimi sıyırmaya çalışırken pek başarılı olamadım. Başım ağrıyordu. Elimi alnıma götürerek uyku mahmuru koltuğa oturdum. Kapı yeniden hararetle çaldığında çemkirdim.

"Patlama, geldim."

Silahımı yastığımın altından alıp belime yerleştirdim. Üzerimi bile değiştirmemiştim. Sızlayan bedenimi esneterek kapıya ilerledim. Öfkeli bir halde kapıyı araladığımda karşımdaki kişiyi beklemiyordum

"Fatma anne!" Karşımda gözleri şiş ve kızarmış haldeki kadın ve hemen arkasında duran Sude bana cevap vermeden içeri geçti. Telaşla kapıyı kapatıp yanlarına gittim. "Anne ne oldu?"

Kızgın ve kırgın gözlerinden süzülen yaşlarla karşımda durdu. "Bana neden söylemedin Bahar. Evladımı bana neden söylemedin. Daha ne kadar avutacaktın bizi."

Her şeyden haberdar olduğunu anladığımda gözlerimi kapattım. Elim alnıma gittiğinde baş ağrım daha da artmıştı.

"Kim söyledi?"

Aslında bu sorunun cevabını biliyordum. Babam bana ailesine söylemem için bir ay vermişti. Bir ay sonunda Yağız geri gelmezse veya ben söylemezsem kendilerinin söyleyeceğini ifade etmişti. Hep bir umut Yağız'ı bekledim. O kadar emindim geleceğinden ama bir türlü gelmedi. Ben de söyleyemedim. Ne diyebilirdim ki? Oğlun yine yok. Ölmüş olduğundan şüpheleniyorlar. Sen şimdi yine öldüğü için ağlayıp yas tutabilirsin ama ansızın gelebilir de mi diyecektim yani?

Yok... yapamıyordum. Olmuyordu.

"Kimin söylediği önemli mi?" Sitemli halde koltuğa yıkılırcasına oturdu. Sude elleri önünde, gözlerinden süzülen yaşlarla bizi izliyordu. "Yavrumun canına mı kıydılar?"

Panikle birkaç adım atıp önünde diz çöktüm. "Yok öyle bir şey."

Buğulu gözlerini gözlerime dikti ve ben karşımda bir kez daha kocamı gördüm. "Yavrun kayıp diyorlar. Patlamada ölmüş olabilir diyorlar. Ne diyorlar Bahar? Ne oldu benim evladıma?"

"İnanma." dedim ellerini tutarak. "İnanma anne Yağız gelecek."

Bir hıçkırık kaçtı dudaklarından. "Evladımı ikinci kez toprağa koyamam. Ana yüreğime bu yük ağır gelir."

Panikle onu ikna etmek için çabalıyordum.

"Bana bak, lütfen bana bak. Yağız ölmedi. Hatırlıyor musun sana onun mektubunu okudum. Cansız bedenimi görmeden inanmayın diyordu. İnanma anne, kocam yaşıyor."

Gözlerime bir umut bakarken küçük bir çocukmuş gibi onu ikna etmemi istiyordu.

"Kaç ay oldu, neden gelmiyor?"

İşte bu sorunun cevabını ben de bilmiyordum fakat Fatma annemin umutlarını da söndürmeyecektim. Belki hata yapıyordum ama ikinci kez aynı acıyı bir belirsizlikle ona yaşatmayacaktım.

"Bilmiyorum... ama mutlaka bir sebebi vardır."

Birkaç kez daha iç çektiğinde bana sarıldı. Onun da tek umudu ben kalmıştım. "Kocanı getir kızım. Gözünü seveyim evladımı bul. Yeter bu acı."

Sessiz kaldım. Gözlerimi kapatmış ağlamamak için kendimi tutuyordum. Ne diyecektim ki? Kaç aydır bulamadığım adamı bulacağımı mı? Zordu ve geçen zaman durumu giderek daha da güç bir hale getiriyordu.

☀☀☀

Onları evde bırakıp arabaya bindiğimde karargâha gitmek için yola çıkmıştım. Yan koltuğa attığım telefonu alarak babamı aradım. Sesini hoparlöre aldığımda beni çok bekletmedi.

"Söyle kızım."

Onun hala bana kırgınlık gütmeyen sesi arabanın içinde yankılanırken kendimden utandım. Kendimle birlikte ailemi de üzmüştüm.

"Fatma anneye neden söyledin baba?"

Sıkıntılı bir nefes verdi. Belli ki bu konular artık onu da yoruyor, yorduğu gibi de çaresiz bırakıyordu.

"Bazı şeyler beni de aşıyor kızım. O Yağız'ın annesi ve bunu bilmek hakkı. Ne kadar saklayabiliriz ondan. Zaten biliyorsun ki kurallar gereği söylememiz gerekiyor."

Gözümden süzülen damlayı direksiyondan kopardığım elimle hızlıca sildim.

"Yağız gelecek baba."

Bakışlarım onun yüzünü görecekmiş gibi telefona kaydı. Babam kısa bir süre sessiz kalmışken inatla onun cevabını bekliyordum. Az da olsa umut kırıntılarına ihtiyacım vardı. Birinin bana inanmasına ihtiyacım vardı.

"Gelecek." dedi kısık çıkan sesiyle. Buna onun da pek inancı kalmamıştı ama benim için diyordu. Yoksa babam gerçekçi bir yaklaşımdan yanaydı.

Yine de beni mutlu etti. Yine de içimde deli gibi kocasını bekleyen kadına az da olsa ışık oldu.

"Özür dilerim baba. Seni üzdüğüm için özür dilerim."

Gülümseyen nefesleri vurdu telefona. Belli ki acı tebessümler onun dudaklarına da bulaşmıştı. Karargaha geldiğimde arabayı park ettim. Çıt çıkarmadan babamın vereceği yanıtı bekliyordum. Derin bir iç çekti.

"Seninle et ve tırnak gibiyiz kızım. Ne sen bizi kesip atabilirsin ne de biz senden vazgeçeriz. Arada kırılacağız, üzüleceğiz ama yine bir arada olacağız. Yaşadıkların kolay değil biliyorum ama bil ki annenle baban senin arkanda. Yalnız değilsin."

Ağladığım anlaşılmasın diye dişlerimi sıka sıka yutkundum. "Teşekkür ederim baba. Sizi seviyorum."

"Seni seviyoruz prenses."

Telefonu kapatıp cebime attım. Arabadan inmek zor geliyordu. Her gün o odaya gitmek, Yağız'ın boş masasına bakmak zoruma gidiyordu. Fakat yine aynı şeyleri yaşamak zorundaydım. Her günü onun yokluğuyla tekrar etmek zorundaydım.

Koca binaya girdiğimde kaşlarım çatık, ifadem sertti. Uzun zamandır böyleydim. Ne eski neşem vardı ne de gülümseyecek halim. Zaten Yağız gittiğinden beri onun lakabını ben taşımakla meşguldüm. Pala'dan bahsetmiyorum. O soyada sahiptim ama deliliğini de bana bırakmıştı sevdiğim. Kocasını kaybettikten sonra kafayı yedi diyorlardı. Biliyordum. Duymasam da etrafımdakilerin dudaklarını okumak zor olmuyordu benim için. Öyle ki bu sebeple de sert bir ifade takınır olmuştum. Kimsenin yanımda rahat olmasına izin vermiyordum. Korkarak geliyorlardı yanıma. Ne yazık ki Yağız gittiğinden beri ona ait yetkiler bendeydi. Tim komutanı olarak ağırlığımı korumak zorundaydım.

Üzerimi değiştirip üst kata çıkacağım sırada dinlenme odası dikkatimi çekti. Bizimkileri görmek için odanın açık kapısına doğru ilerledim. Aykut'un sesi geliyordu.

"Oğlum sen aptalsın."

Kaşlarım çatılırken duraksadım. Kime dediğini anlamaya çalışıyordum.

"Ne aptalı lan? Olmayacak duaya amin demeye gerek var mı?"

Emirhan'ın da sesi öfkeli geldiği sırada ne hakkında konuştuklarını bilemedim.

"O zaman öpmeyecektin lan kızı. Ne diye umut verdin? Oğlum sen adi adamın tekisin."

Hayretle kaşlarım havalandı. İlk defa Aykut'un bu kadar sert konuştuğunu duyuyordum. Merakla kafamı biraz öne çıkarttığımda Aykut'un yakasına yapışan Emirhan'ı gördüm.

"Ağzına ayar ver lan! İstediği özgürlüktü ben de verdim işte. Ne olmuş öptüysem? Sen benim kaç kızı öptüğümü biliyor musun?"

Suratım buruştuğunda daha fazla devam etmelerine izin vermeden odaya girdim. Çünkü birazdan birbirlerine gireceklerdi. Beni gördükleri anda ikisi de toparlandı. Karşımda suçlu çocuklar gibi duruyorlardı.

"Ne oluyor burada?"

Emirhan Aykut'a yandan bir bakış atıp beni geçiştirmeyi tercih etti.

"Bir şey yok komutanım."

Başımı yana yatırarak Aykut'a baktım.

"Senin söyleyeceğin bir şeyler var gibi Aykut."

Aykut başını kaldırınca göz göze geldik. Bir süre kararsız kaldığı esnada gözlerimi kıstım. Çabuk söylemesi için bir işaretti bu. Beni anlamış olacak ki "Şeyma..." dediği anda Emirhan öfkeyle atıldı.

"Kes sesini!"

Sıkıntılı bir nefes vererek Aykut'a başımla dışarıya çıkmasını işaret ettim.

"Bizi yalnız bırak."

Aykut kısa bir baş selamı verip çıktığında Emirhan ben sormadan başlamıştı.

"Komutanım bakmayın siz o mala. Bir şey yok."

Düşünceli bir halde bakışlarımı üzerinde gezdirdim. "Şeyma ile ilgili bir sorun mu var?" Sessiz kaldığında onu nasıl konuşturacağımı biliyordum. "Anlatmanı emrediyorum Emirhan."

Başını kaldırarak gözlerime baktı ciddiyetimi bozmayıp sert bakışlarımda istikrarlı halde devam edince çözülmeye başladı.

"Biz ayrıldık komutanım."

Tek kaşımı kaldırdım inanamaz gibi. "Siz birlikte miydiniz ki?"

Bakışlarını kaçırdı. Şu tavrı şaşırtıcıydı. Bir halt yediği beliydi.

"Biz... biz bir süredir... Yani ben yaralandığımdan beri..." cümleleri her seferinde eksik kalırken ansızın söyledi. "Ben Şeyma'yı o gün öptüm komutanım." Kaşlarım havalandığında "Hem de güzel öptüm." dedi övünür gibi. Başı yere düştü birden. Benimle muhatap olmayı bırakmıştı. "İlk defa öyle öptüm." Başını kaldırdı. Atarlıydı sanki biraz. "Bilmeyene öğretmek de zor." diye devam etti garip bir şekilde. Her nedense bundan yakınma ihtiyacı hissetti, sanki istediği bu değilmiş gibi.

"Sonra da gittin ayrıldın mı kızdan?" dedim kaşlarımı çatarak.

Gözlerinden bir hüzün geçti. Canı acıdı sanki. Yutkundu istemsiz. "Öyle gerekti komutanım. Çocuk mu avutacağım ben? Öpüşmeyi bilmeyen kızla mı uğraşacağım? Yardım ettim bitti. Herkes kendi yoluna bundan sonra. Aramızda ikimizin de zorunlu olarak kabul ettiği dini nikahtan başka ne var?"

Karşısındaki ben değildim sanki. Kesin bu bana söylediklerini Şeyma'ya da söylemişti. Kendisiyle birlikte beni de inandırmaya çalışıyordu.

"O zaman nikahı da sonlandırdınız demek ki?"

Başı yere düştü. Ağzında bir şeyler geveledi. Sesi fısıltı gibiydi. Omuzuna yumruğumu vurdum hafiften. Başını kaldırınca acı bir tebessüm vardı yüzümde.

"Ne yaptın Emirhan sen? Nasıl bu kadar acımasız olabildin? Ne sanıyorsun? Kızı kendinden uzak tutmak için kırıp ayrılacaksın ama nikahı bozmayıp sana bağlı kalmasını mı sağlayacaksın?" Başı tekrar düştüğünde omzuna biraz daha sert vurdum. "Aptal mısın oğlum sen? Dini nikahınız var diye başkasını sevemez mi sanıyorsun? Aşık olmaz mı sence? Kırdığın yerden toparlanamaz mı? Gidip başkasıyla resmi nikah kıyamaz mı? Sana bağlı mı sanıyorsun?" Üzülerek baktım ona. "Sen bütün ipleri koparmışsın. İnsanları attıkları imzalar ya da zorunlu verdikleri sözler birbirine bağlamaz. İnsanları birbirine bağlayan duygularıdır. Kırdığın yerden kırılırsın. Tutunduğun nikah sizi tekrar bağlar mı sanıyorsun?"

Söylediğim canını yakmış olacak ki yeşil gözleri kızardı. Öfkeli bakışlarını bana diktiğinde çenesi kasıldı.

"Ne yapsaydım komutanım? Görüyoruz sizin halinizi. Neyi toparlayacağız? Askere olmayacak işler bu aşk işleri. Üç gün sonra unutur, benden iyisini bulur kendine."

"Sen?" dedim başımı yana yatırarak. Biliyordum ki en çok onun canı acıyacaktı. Çünkü Emirhan gerçek aşkın her zaman gelmediğini biliyordu. Nefret insandan bir süre sonra soğuyup giderdi, unutulurdu ancak seven bir kalp yarım bıraktığı şeyin acısını çekmeye mahkumdu.

"Bende kız çok." Alaylı bir tebessüm vardı yüzünde. "Her gün biriyle avuturum kendimi. Zaten çok geç artık. İki ay oldu ayrılalı."

Bende güldüm onu taklit eder gibi. İkimizde gülerek kapatmaya çalışıyorduk açıklarımızı. Fakat ilk defa bu kadar dürüst olacaktım ona.

"Eğer şimdi şu kapıdan Yağız girse koşarak gider boynuna atlarım. Kızgınım, öfkeliyim, canım yanıyor ama inan umurumda olmaz. Yine gider

onun kollarına atarım kendimi. Yeter ki gelsin Emirhan, yeter ki gelsin ve bana beni sevdiğini, her şeye yeniden başlayabileceğimizi söylesin. Yemin ederim gururum dahi umurumda değil. Geçen ayları, tek başıma yaşadığım acıyı, beni onsuz bıraktığı günleri unutmaya hazırım. Deli gibi aşığım ona. Tek istediğim gelmesi. Beni anlıyor musun?" Elimle kapıyı işaret ettim. "Tek istediğim öldü diyenlere inat şu kapıdan içeri girmesi." Dolan gözlerimden sebep dudaklarımı birbirine bastırdım. Burnumun direği sızlıyordu ağlayayım diye. Dişlerimi sıktım. Çenemi kaldırdım hafiften. "İnsan bazı şeylerin değerini kaybedince daha iyi anlıyor. Kalbimi kaybettim. Ne yaparsam yapayım bulamıyorum. Benimle aynı acıya düşme Emirhan. İnan bana çok ağır. Kaldıramazsın!"

İkimizde sessizliğe gömüldük. İkimizin de ne düşündüğü belliydi. İkimizde kaybettiklerimizin yasını tutuyorduk. İkimizin de kendi aptallığıydı. Acılarımız bizi boğarken sevdiklerimiz elimizden tutsun diye bekliyorduk ama baştan kaybetmemeyi öğrenememiştik işte.

O an kapının açıldığını duydum. İçimi bir umut kapladı. Bıkmamıştım umut etmekten. Bıkmamıştım beklemekten. Aşk bu ya izin vermiyordu unutmaya. İzin vermiyordu hayal etmeden gün geçirmeye.

"Bahar."

Tanıdık gelen sesle gözlerim kapandı. Yumruklarımı sıktım. Gözlerimi araladığımda kapıdan aldığı bakışlarını bana diken Emirhan'la bakıştık. Üzülerek baktı halime. Umutlarımın nasıl yıkıldığına bizzat şahit oldu. Kuruyan dudaklarımı ıslatıp titrek bir nefes aldığımda ciddiyetle arkamı döndüm.

"Buyurun sayın savcım."

Yağız olacak değildi ya.

Karşımda takım elbisesiyle duran adam bana küçük bir tebessüm sundu. "Müsait misin?"

Kibar sorusuna aynı kibarlıkla karşılık verdim. "Tabii savcım."

Emirhan'ı arkamda bırakarak odadan çıktım. Kaan'la birlikte koridorda bahçeye doğru yürüyorduk. Beni yönlendirmesiyle birlikte bahçeye çıktığımızda merakla ona döndüm.

"Bir sorun mu vardı savcım?"

Elim arkada sıcağın yüzüme vuruşuna minnet ederek sert duruşumu korurken Kaan bankı işaret etti. İkimizin de ufak adımlarla gittiği bank beni her seferinde geçmişe götürüyor. Yağız'la daha önce oturduğumuz banklardan biriydi.

Banka oturduğumuzda bakışlarım yüzüğümde sessizce beklemeye başladım. İyi gelmiyordu burası bana. Her şey sevdiğim adamı hatırlatıyor, ısrarla acı çekmem için çabalıyordu. Bak sevgilim artık yüzüğümü parmağımdan hiç çıkarmıyorum. Tek taşım senin alyansınla boynumda künyemi süslüyor ama sana yemin ederim kendi alyansımı parmağımdan bir an olsun çıkarmıyorum. Seni üzecek, kıracak hiçbir şey yapmıyorum. Yapmıyorum Yağız, gel artık.

"Nasıl gidiyor?"

Kaan'ın sesiyle kendime geldiğimde başımı kaldırdım. Göz göze geldik. Bakışları yine fazla anlamlıydı. Hep öyle olmuştu. Hep umutla bakmıştı gözlerime. Birçok kez tercihlerimle bakışlarına kırıklıklar eklesem de zaman geçince yine değişiyor yine umut bulaşıyordu gözlerine.

"Aynı." dedim sakince. Başka ne diyebilirdim? Acılarım da yalnızlığım da hep aynıydı.

Elini cebine attığında merakla baktım. Çıkarttığı çikolatayı bana uzattığın şaşkınlıkla bakıyordum. En sevdiğim çikolataydı bu. Suratım ekşidi. Tüm bunları biliyor oluşu ve bu çabası güzeldi ancak geriden geliyordu. Artık ne o çikolatayı eskisi kadar seviyordum ne de bana hissettirdikleri aynı olacaktı. Ben büyük bir arzuyla o çikolatanın yoksunluğunu hissederken cebinden çıkarıp bana uzatan, vermeden önce de mutlaka bir çıkar güden adamın yokluğunu hissediyordum artık. Her seferinde bir çikolatayı nasıl bu kadar sevdiğimi sorgulayan, kendi sevmese de benim için yanında taşıyan, sırf ben o kadar iştahla yiyorum diye tadını merak eden ve hatta çekmecesinde taşıyan, bu da yetmez gibi çikolatadan beni kıskanan adam lazımdı bana. Şimdi onun verdiği mutluluğu bana ne verebilirdi ki? Fabrika yapımı bir çikolata mı yoksa onu taklit eden başka bir adam mı? Hiçbiri aynı hazzı, mutluluğu vermiyordu.

Almayacağımı anlamış olacak ki kenara bıraktı. "Sevdiğini sanıyordum."

Kuruyan dudaklarımı ıslattım sebepsizce. "Eskisi kadar sevmiyorum. Uzun zamandır ağzıma sürmedim."

Bakışları elime düştü. Hala ısrarla parmağımda oynadığım alyansıma kısa bir bakış attı. Yeniden göz göze geldiğimizde dudaklarında acı bir tebessüm vardı.

"Sen harika bir kadınsın." dedi itirafta bulunur gibi. Yüzündeki tebessümle başını yere düşürdü. "Hala onu bekliyorsun. Kaç aydır bıkmadan, usanmadan onu bekliyorsun." Başını kaldırdığı an tepkimi

ölçmek ister gibiydi. "Seni acılarınla bırakıp giden adamı bekliyorsun. İnsanın kıskanmamasına imkân yok."

Umursamazca omuz silktim. Ben sadece yaptıklarımın bedelini ödüyordum. "Bırakmakta haklıydı." derken acımı yuttum. Istırabım içimde kalmalıydı.

Başını iki yana salladı. Gözlerinden geçip giden öfke kimeydi bilmiyorum. "Yapma Bahar. Sen sadece hamile halde göreve gittin. Bu senin suçun değil. Gayet normal bir durumdu. Bu senin mesleğin. İllaki belirli bir süreye kadar aktif görev alacaktın. Bu yüzden kendini suçlamaktan vazgeç."

Sıkıntılı bir nefes bıraktım. Sorun keşke bu olsaydı her şey çok daha kolay olurdu. "Ona söylemeliydim. Gideceksem dahi ona söyleyip gitmeliydim. Bilmeye hakkı vardı."

İşte biz burada kırılmıştık. İşte bizi yıkan buydu.

Beni bana karşı savunur gibi itiraz etti. "Son dakika öğrenmişsin. Ne tepki vereceğini bilememiş olabilirsin, telaş etmiş olabilirsin, görev sonrasında söylemeyi düşünmüş olabilirsin, ortam buna izin vermemiş olabilir. Sen ister miydin böyle olmasını?"

Dolan gözlerimi saklamak ister gibi başımı yere düşürdüm. "İstemezdim."

İstemezdim... sonunun böyle olacağını bilseydim bir adım dahi atmazdım. Evet plansız gelmişti, evet beni telaşa sokmuştu ama evladımın canına zarar gelsin istemezdim.

Elimi tutan elini hissettiğim an başımı kaldırdım. Kaan mavi gözlerime öyle bir bakıyordu ki panikle elimi geri çekmeye çalıştım ama buna izin vermedi. Kaşlarımı çattığımda gülümsedi.

"Ben buradayım Bahar. Burada bekliyorum görüyorsun değil mi?" Başımı yana yatırdığımda ısrarla elimi çektim. Fakat o sükutumu anlamak yerine canımı acıtmaya devam etti. "Seni üzmek istemiyorum ancak ya gelmezse, ya..."

Devam edeceği esnada yüksek bir ses geldi. "Komutanım!" Başımı yana çevirerek kim olduğuna baktığımda Gökhan'ın ikinci kattan elindeki dosyaları bana doğru salladığını gördüm. "Komutanım onay için sizi bekliyorum, önemli."

Gözlerim kısıldığında usulca başımı eğip ayağa kalktım. "Bana müsaade savcım. İşler beklemez."

Asık suratıyla ayağa kalkan Kaan ters bakışlarını hala bize bakan Gökhan'a dikip sert bir soluk verdi. "Bir ayar vermen lazım şunlara. Hadlerini aşıyorlar." Kaşlarım havalandığında ısrarla devam etti. "Sen onların komutanısın Bahar. Sana oradan bağıramaz. Çok gevşek tutuyorsun."

Küçük bir tebessüm sundum geçiştirmek adına. "Haklısınız savcım. Yukarı çıkınca ilk işim kulağını çekmek olacak." Usul usul başını salladı. Daha fazla uzatmasına izin vermeden bir adım geriye attım. "Müsaadenizle."

Arkamı döndüğüm gibi kaçar adımlarla uzaklaştım. Merdivenleri hızlıca çıkıp odaya geldiğimde düşünmeden kapıyı açarak içeri girdim. Biraz önceki halimin aksine uysal adımlarla masama geçerken Gökhan'ın beni izlediğini biliyordum.

"Getir bakalım şu önemli dosyaları."

Yerinden kalkıp masadan aldığı birkaç dosyayı yanıma getirdi. Masama bıraktığında suratı duvar gibiydi. Dosyaların kapağını açıp baktığımda çoktan imzaladığımı gördüm. Başımı kaldırarak ters bakışlarımı Gökhan'a dikerken omuz silkerek kendi yerine ilerledi.

"Yardıma ihtiyacın var gibiydi."

Sesli bir soluk verip elimdeki dosyaları kenara fırlattığımda haksız sayılmazdı. "Kendim baş edebiliyorum."

Başını kaldırdığında öfkeli duruyordu. "O herif asılıyor sana."

Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Tek kaşım havada oldukça imalı bakıyordum. "Hayırdır? Kim seni vekil tayin etti?"

"Sen bana Yağız'ın emanetisin." dedi önce fakat yeterli gelmemiş olacak ki ekledi. "Hani abindim ben senin."

Alaylı bir tebessüm firar etti dudaklarımdan. Söyledikleri doğruydu ancak sıralaması hatalıydı.

"Sen önce kendine bak." Kaşlarını çattığında sıra bendeydi. "Ne diye bekletiyorsun kızı?"

Bakışları değiştiğinde beklemiyor gibiydi. "Sana mı söyledi?"

"Ben sordum." dedim durumu toparlamak adına. "Aşağıda yarım saat Emirhan'la konuştum. Bir de seninle mi konuşayım Gökhan?"

Yerinde duramıyor gibi ayağa kalktı. Pencere kenarına ilerlediğinde bakışları bende değildi. "Çok seviyorum Bahar. O kaküllü için canımı verecek hale geldim. Ama olmaz be kızım... Siz bu haldeyken keyifle

düğün yapamam ben. Hem sonu belli bizim hikayelerin. Gördük, görüyoruz..."

"Aptalsınız." dedim oturduğum yerden. "Sen, Emirhan, Aykut aptalın tekisiniz. Hadi biz kötü örnek olduk eyvallah da sizin de iyi olsun diye çabaladığınız yok. Batırmak için uğraşır gibisiniz. Kimseye verecek aklım kalmadı. Kendi aklımı kaybetmişken size ne diyeceğim? Bana benim aklım sendin diyen adam aklımla birlikte çekip gitti."

Sanki her söylediğim beyin süzgecinden usul usul geçiyormuş gibi söylediklerimin hiçbirini yadırgamadan kabul etti ancak en olmayacak yere takıldı.

"Hadi Emirhan'ı anladım da Aykut ne alaka?"

Bir an duraksadım. Gözlerini kısarak bana bakan adamla yutkunma ihtiyacı hissettim. "Öyle uzaklara bakacağına dibindeki kardeşinin derdine baksaydın görürdün."

Söylediklerim ilgisini çektiğinde tüm bedenini bana doğru çevirdi. Şaşkındı. Elini saçları arasında gezdirirken düşünceli duruyordu.

"Aykut aşık mı?"

Alayla gülümsedim. Bir de bordo bereli olacaklardı ama kördü hepsi. Gerçi saklayan kişi de bordo bereli olunca normaldi ama saf aşk insanın gözlerine yansıyordu. Aşkı bilen insanlar azıcık dikkatli olsalar bunu mutlaka görürlerdi. Ben de görüyordum; Aykut'un çırpınışlarını, çaresizliğini kendini saklarken bile gösterme çabalarını ben görüyordum.

"Off Gökhan! Yakında adım dedikoducu, ispiyoncu birine çıkacak. Benden bu kadar."

☀☀☀

Bir hafta sonra...

İnsan nelere alışmıyor ki Yağız... Yokluğun alışılmaz sanıyordum ona da alıştım. Umutlarım tükenmez sanıyordum tükenebileceğini öğrendim. İnsanlar kalpsiz yaşayamaz sanıyordum imkânsız olmadığını fark ettim. Yalnızlık ağır sanıyordum şimdi her yere duvarlar çektim. Bir tek aşk acısını tutturamadım. Geçer sandım geçmedi, diner sandım dinmedi, yaralarım kabuk bağlar sandım ama o her çatlaktan sızan kanla yeniden tazelendi. Fakat ben büyüdüm Yağız. Yaralarımla yürümeyi, koşmayı öğrendim.

Bil ki ben artık eskisinden çok daha fazla güçlüyüm. Bil ki artık eski Bahar kuruyup gitti. Her bir yaprağı başka zamana savruldu. Şimdi önümüz kış. Ben hazırım sevgilim. Çetin kışlara, canımı yakacak soğuklara, sensiz

geçecek ömre hazırım ama bir tarafım yine de hep eksik olacak, bir tarafım hep yarım kalacak. Kalsın! Olur da sensiz tam olurum diye ödüm kopuyor. Varsın sensiz her şey yarım kalsın. Ben ona da hazırım.

Akşam olmuştu yine. Fatma anne ben gelmeden hazırlıyordu akşam yemeğini. Bana can olmuştu buraya geldiğinden beri. Onun sayesinde ne öğün atlatabiliyordum ne de uykusuz kalma şansım oluyordu. Başımda nöbet tutuyordu adeta. Sude'den çok benimle ilgileniyordu. İkimiz de birbirimizi emanet olarak görürken şimdilerde o bana anne olmuştu ben ona evlat. İkimizde birbirimizin yaralarını böyle sarıyorduk. Arada sızıntılar oluyordu elbet ama acı zamanla alışılabilir bir duyguya dönüşüyordu. Beni asıl mahveden hissedememekti. Yitip giden aylarla kokusunu, tenini, varlığını hissedememek.

"Kızım!" Masanın ortasında daldığımın farkında bile olmadan Fatma annenin sesiyle başımı kaldırdım. "Yemeğini soğuttun yine."

Hemen toparlanarak yemeğime odaklanırken suçlu bir çocuk gibiydim. "Dalmışım anne."

Yemeğimi yerken yanımda duran Sude çekti dikkatimi. Telefonuyla uğraşıyordu. Arada bize göz gezdirip tekrar telefonuna odaklandığında biriyle mesajlaştığını anlamam zor olmadı. Görmezden geldiğim esnada Fatma anne kızını dürttü.

"Sofranın başında oynamasana kızım şu telefonla."

Sude çekingen bir tavırla telefonu masaya bıraktığında sessizce tekrar yemeğine döndü. Fakat hemen sonra başını kaldırarak bana baktı. "Yenge." Merakla ona baktığım sırada ellerini masanın altına indirdi. "Benim kırtasiyeye gitmem gerekiyor da..."

"Bu saatte." dedim şaşkınlıkla. Telefona baktığımda çok da geç olmadığını fark ettim. Hala açık olabilirlerdi. "Yemekten sonra beraber çıkarız."

"Yok." dedi hemen. "Aykut..." Hata yapmış gibi annesine baktı. Boğazını temizledi. "Aykut abi ben götürürüm dedi de."

Fatma anne alttan bakışlarıyla kızına bakarken onun nasıl eğilip büküldüğünü benden daha iyi görüyor olacak ki başını kaldırdı.

"Aykut mu, Aykut abi mi? Bi' karasız kaldın sanki."

İçimdeki soruyu ben yerine Fatma annenin dile getirmiş olmasından memnundum. Sude suyuna uzanarak bir yudum aldı. Çaresizce, medet umarcasına gözlerime bakıyordu ancak şu durumda ben gerçeklikten yanaydım.

"Yok anne karasızlık değil de..." Sude yine ağzında bir şeyler gevelerken Fatma anne kolunu çimdirdi.

"Ne iş çeviriyorsun kız sen?"

Sude asık suratıyla kolunu ovarken huysuzdu. "Ne iş çevireceğim? Kırtasiyeye gitmem lazım çıktı almak için dedim, o da ben götürürüm dedi."

Fatma anne biraz önceki yetmemiş gibi bu sefer de Sude'nin koluna şaplattı. "Siz ne ara konuşur oldunuz da ben götürürüm dedi?"

Merakla bu sorunun yanıtını beklerken Sude dudaklarını büzdü. Bir eli hala annesinin vurduğu yerde geziyordu.

"Ben... yeni daha. Bir ay kadar..." Cümlelerini toparlayamadığında annesine yalvaran gözlerle bakıyordu. "Anne valla ben yazmadım, o yazdı. Kimseyi rahatsız etmiyorum. Konuşmak istediğini söyledi. Öyle konuşuyoruz, bir şey yok aramızda. Yanlış bir şey yapmadım, yemin ederim."

Fatma anne kaşları çatık halde kızına bakarken geçmişten sebep inanmakta zorluk çektiğini görebiliyordum. Bu durum karşısında müdahale etme ihtiyacı hissettim.

"Dışarı çıkmışken bize de kahve mi alsalar? Evde kalmamış."

Fatma annenin bakışları aniden beni bulduğunda onu telkin etmek adına gözlerimi kapatıp açtım. Bu ona güven vermiş olacak ki tekrar yemeğine döndü.

"İyi bakalım."

Hep birlikte yemeğimizi yedikten sonra aynı hızla masayı toparladık. Biz Fatma anneyle mutfağı hallederken Sude hazırlanmak için odaya gitti. Salona geçtiğimiz sırada kapı çalınca ona oturmasını işaret ettim.

"Ben bakarım anne."

Kapıya yöneldiğimde hiç düşünmeden açtım. Karşımda bir o yana bir bu yana giden Aykut bir an duraksarken beni görünce ayrı bir telaşa düştü.

"Komutanım."

Omzumu kapı pervazına yaslamış onun heyecanlı haline imrenerek baktım. Elleri titriyordu. Altına mavi bir kot, üzerine yine mavi bir gömlek giymişti. Saçları bugün karargâhta gördüğümden daha özenli, gözleri saklamaya çalıştığı ışıltılarla doluydu.

"İçeri geçmeyecek misin?"

Ne yapacağını bilemez halde ellerini birbirine sürttü. "Geçeyim mi komutanım?"

Uzun zaman sonra yüzümde içten bir tebessüm oluştu. "Geç. Annesinden izin iste önce."

Akıl edememiş olmanın utangaçlığıyla içeri girdi. Fatma anne bizi görünce Aykut hemen eline uzandı.

"Fatma teyze öpeyim."

Fatma anne şaşkın halde, elini öpen Aykut'un koluna vurdu usulca. "Sağ ol evladım."

Alt dudağımı ısırdım istemsiz. Yağız olsaydı şu anı kahkahalarla izliyor olabilirdim. Şimdi ise onsuz atacağım her kahkaha ölüm gibi geliyordu.

Aykut birkaç adım geriye çekilerek ellerini önünde birleştirdi. "Biz çok geç kalmayız Fatma teyze. Ben hemen getiririm Sude'yi." Bu açıklama kendisine yetmemiş olacak ki devam etti. "Geç oldu şimdi tek gitmesin. Ben arabayla götürürüm zaten. Kırtasiye biraz uzak ama arabayla beş dakika. Hemen hallederiz işini, sen merak etme. Dışarısı serseri dolu. Ne olur ne olmaz. Hem pek tekin değil buralar. Ondan yani. Yoksa ben gelmeyecektim de öyle olunca öyle şey ettim."

İçten içe Aykut'un haline gülerken Fatma anne baktı susmayacak elini kaldırdı. "Tamam evladım anladım, sağ ol."

Sude o sırada içeri girdiğinde Aykut daha fazla devam edemedi zaten.

"Ben hazırım."

Aykut hayranlıkla kavruk teniyle uyumlu siyah saçlarını açık bırakmış, üzerinde ince bir ceketle duran kıza bakıyordu. Sude geç de olsa karşısındaki erkeğin kendisine nasıl baktığını fark etmiş olacak ki utangaç tavırlar sergilerken boğazımı temizledim. Belli ki harekete geçecekleri yoktu. Aykut hemen kendini toparlayarak bize küçük bir baş selamı verdi.

"O zaman biz gidelim."

Fatma anne ikisine de tembihledi. "Dikkatli olun evladım. Çok geç kalmayın."

İkisi de onaylarken onları yolcu etmek için peşlerinden gittim. Tam gidecekleri esnada bakışlarım Aykut'taydı. "Bir saat Aykut, geç kalma."

Söylediklerimin emir olduğunu çok iyi biliyordu. "Emredersiniz komutanım." Sude önde o arkada bir basamak inmişti ki bana doğru döndü. "Sağ olun komutanım."

Tebessümle baktım gözlerine. O sıra Aykut'la gözlerimizle anlaştık. Sözlere gerek kalmadı.

Kapıyı kapattığımda sırtımı yasladım. Yanaklarımdan yaşlar süzülürken sesim duyulmasın diye alt dudağıma dişlerimi geçirdim. İçimdeki ateş hiç

mi bitmeyecekti? Hep böyle yanmaya devam mı edecektim?

"Bahar."

Fatma annenin sesiyle hemen kendimi toparlarken yanaklarımı elimin tersiyle kurulayıp içeriye adımladım.

"Efendim anne."

Fatma anne biraz tedirgin halde oturmamı işaret etti. "Kızım senin haberin var mı bunlardan?"

Varla yok arasıydı işte.

"Biliyordum bir şeyler."

Yanına oturduğumda endişeli duruyordu. "Bak kızım sen biliyorsun durumları. Bizim kız iki arkadaşı birbirine düşürmesin. Babası yok, abisi yok... Gözünü seveyim kızım sen bakar ol. Daha cahil benim kızım. İnadına konuşmasın çocukla."

Fatma annenin elini tuttum sıkıca. Endişelerini anlıyordum. Hatta bir an ihtimalini düşünmediğim olasılıkla sarsıldım. Sude'nin inat uğruna öyle bir şey yapması korkutucu olurdu. Umarım böyle basit bir oyuna düşmezdi çünkü o zaman Aykut'u ben de dahil kimse toparlayamazdı.

"Bunu bilmiyorum anne ama ikisi de bir şansı hak ediyor. Yaşayıp göreceğiz. Merak etme gözüm üzerinde olacak, ilk fırsatta da konuşacağım."

Onaylarcasına gözlerini kapattı. Tekrar araladığında yine dolu doluydu gözleri. Geçmeyecekti... İkimizde Yağız'dan bir haber gelene kadar böyle olacaktık.

☀☀☀

Sabah gözlerimi aralamak her geçen gün biraz daha kolay geliyordu. Biraz daha mekanikleşiyordu yapacaklarım. Her geçen gün biraz daha uzaklaşıyordu ruhum bedenimden. Biraz daha kaybediyordum hislerimi.

Yataktan çıkar çıkmaz üzerimi değiştirdim. Basitti kıyafetlerim. Kot pantolon üzerine giydiğim ince tişört yetiyordu. Saçlarımı ise at kuyruğu yaptım. Makyaja ihtiyaç duymadan odadan çıktım. Lavabonun ardından mutfağa geçtim. Fatma anne yine benim için erkenden kahvaltı hazırlamıştı. Apar topar bir şeyle atıştırıp çıktım evden.

Arabayla karargâha girdiğimde hiç vakit kaybetmeden üzerimi değiştirdim. Odaya geçtiğimde Gökhan yarım saat kadar sonra geldi. Zaman hızla bizi terk edip giderken öğleni etmiştik bile. Gökhan öğle yemeğinden sonra getirdiği kahveyi masama bırakırken kapı çaldı. Onayımla içeri giren asker hızlı bir selam verdi.

"Komutanım Turan albay sizi toplantı odasında bekliyor."

Başımla onayladım. "Çıkabilirsin."

Yine küçük bir baş selamı verip odadan çıktı. Gökhan'la bakışlarımız kesiştiğinde ayağa kalktım.

"Hadi bakalım, yeter yattığımız."

Toplantı odasına girdiğimizde hemen arkamızdan Aykut ve Emirhan girdi. Aykut'un bu aralar yüzü gülüyordu ancak Emirhan fazla düşünceliydi. İç çekerek onları izlerken içeriye Turan albay girdi. Hemen ayağa kalkarak hazır ola geçtik. Kısa bir baş selamının ardından yerine oturdu.

"Oturun." Oldukça telaşlı halde yanında dikilen askere eliyle işaret verdi. Beyaz ekran anında açılırken Turan albay oturamamış olacak ki ayağa kalktı. "Sınırımıza yakın Türkmen köylerinden birine saldırı yapılacağını öğrendik."

Kaşlarımı çatmış harita üzerinde gösterilen noktaya bakarken sınıra çok da yakın olmadığını düşünüyordum. "Neden böyle bir şey yapılıyor?"

Bakışlarım ekranda sorduğum soruyla herkesin ortak sorusu olabilirdi.

"Amaçları sınırdaki Türkmenleri yok etmek. Bu sayede kendilerinden olanları sınır köylere yerleştirebilecekler."

"Şerefsizler." dedi Gökhan öfkeyle. Hepimiz onunla aynı hislere sahiptik.

"Aldığımız istihbarata göre saldırı yarın sabah erken saatlerde herkes uyurken olacak. Fazla zamanımız yok. Sizi sınır karakola göndereceğiz. Gece yarısı köye sızma yapacaksınız. Sizi orada dostlarımız karşılayacak. Gelen teröristleri siz karşılayacaksınız." Bakışları beni bulduğunda gayet ciddi görünüyordu. "Bahar emir komuta sende. Tek bir masum insan ölmeyecek. Görevinizi hakkıyla yerine getirin."

Oturduğum yerden ayağa kalktım. "Emredersiniz komutanım."

Turan albay gezindiği yerden tekrar masanın başına geçtiğinde hepimiz üzerimde göz gezdirdi.

"Asker!" Onlar da ayağa kalkarak hazır ola geçtiğimizde devam etti. "Allah yar ve yardımcınız olsun."

"Sağ ol."

Ortak cevabımızla toplantı sona erdi. Hep birlikte mühimmat odasına geçtik. Hızlı hareketlerle hazırlanıyorduk. Bu Yağız'sız geçen kaçıncı operasyonumdu bilmiyorum. İlk zamanlar çok zoruma gidiyordu ama alışmıştım artık. Başlarda aptal gibi saçımı örecek bir el aradım. Yüzüme siyah boya sürecek parmakları bir türlü hissedemedim. Cebine çikolata dolduran kimse kalmadı yanımda. Ben bile yapmadım bunu. En kötüsü de

tam odadan çıkacağım sırada çantamdan yakalayıp beni kendine çekecek kimsenin olmayışıydı. Dudaklarıma operasyon öncesi konan son öpücükler hep eksik kaldı. Dudaklarımda kalan tek iz en son beş buçuk ay önce verdiği veda öpücüğünden başka bir şey değildi. Onun acısı her tebessümüme bulaşıyor, her gülücüğümü zehir ediyordu.

Helikopterle geçen uzun bir yolculuğun ardından karakola geldiğimizde havadan halatlarla iniş yaptık. İhtişamımız görülmeye değerdi. Karakoldaki askerler bizi hayranlıkla izliyordu. Sonuçta nadir görüyorlardı bizi. Hatta bazılarının ilk görüşü bile olabilirdi. Çünkü biz tekrar onların yanına gittiğimizde bir çoğunun askerliği bitmiş, yerine yenileri gelmiş oluyordu. Ancak bizi tanımasalar bile Kartal timinin yürüyüp giden namı kulaklara yer ediyor, efsane gibi dolaşıyordu.

Karakol komutanı bizi kapıda karşılarken elimi uzattım.

"Üsteğmen Bahar Pala."

Gülümseyerek elimi sıktı. "Hoş geldiniz komutanım. Teğmen Çağrı Kazan." Başımı eğdiğimde içeriyi işaret etti. "Buyurun odama geçelim."

Diğerleriyle de selamlaştığında hep birlikte odaya geçtik. Bu karakolu hatırlıyordum. Bu şehre ilk geldiğim zamanlar yapılacak baskından sebep görevlendirilmiş ve baskını bertaraf etmiştik. Yağız beni daha öncesinde operasyona götürmediği için Turan albay emir komutayı bana vermişti. O zaman operasyonun adını güneş koymuştum. Ne günlerdi ama... hepsi bir bir geçip gitti.

Sandalyeye oturmuş çayımı yudumlarken değişen karakol komutanı ile sohbet ediyorduk. Daha ziyade ben sessiz ve dalgın halde çay içerken Gökhan ve diğer ikili benim açığımı kapatmaya çalışıyordu. Öyle neşeli sohbetler edecek eğlenecek halim yoktu. Ağlamıyordum artık ama gülmeye mecalim de kalmamıştı.

"Akşam yemeğe kadar biraz dinlenmekte fayda var. Gece ayakta olacağız."

Ayağa kalktığımda herkes benimle aynı anda ayaklanırken onları beklemedim. Kapıdan çıkıp bize ayrılan odaya ilerledim. İlk olarak ranzalar karşıladı beni. Serindi oda. Dışarısı sıcaktı ama içerisi serin oluyordu.

Kendime pencerenin iki yanında duran ranzalardan sağ taraftakini seçerek alt kata uzandım. Öylesine bir uzanıştı bu. Üzerimdeki hiçbir şeyi çıkartmadım. Ayağımdaki postallar bile duruyordu. Sadece yemeğe kadar kafamı dinlemek istiyordum. Sürekli yanında taşıdığım Pala'ya ait

kasaturamı alıp elimde oynamaya başladım. Gözlerimi kapattığımda çocukların odaya girdiğini duyabiliyordum.

Emirhan yine Aykut'la uğraşıyordu. Gökhan sessizdi. Onlar da yattılar sanırım. Çünkü ufaktan sesleri kesildi. Yine Yağız'ı hayal ediyordum. Gözleri vardı aklımda. Beni yakan kara gözleri. İçimi perişan eden gözleri. Karakollara geldiğimizdeki anılarımız düştü aklıma. Yan tarafa döndüm sebepsizce. Bir elim yanağımla yastığım arasında yer buldu. Diğeriyle hala elimdeki kasaturayla oynuyordum. Vazgeçilmezim olmuştu artık. Bana ondan kalan son hatıraydı.

Bir keresinde ranzada uyurken Yağız'ın beni izlediğini fark etmiştim. Bir kere de ranzadan inerken tam önüme atlamıştı "Günaydın" diye. Deli adam! Hangi hareketi normaldi ki? Yemekhane kıskançlıkları yüzünden yaptıkları dün gibi aklımdaydı hala. Askerlerin bakışlarını benden koparmak için sandalyesiyle çıkardığı ses kulaklarımda çınlıyordu. Açık saçlarımla bahçede beklerken banyo yaptım diye deliye dönüp saçlarımı örmeye çalışması, kahvaltı yaparken sırf Gökhan'la yumurta tokuşturduk diye aynısını istemesi, arkadaşımla konuşurken "Güneş'imi kaybettikçe kalbim buz tutuyor Kara." derken dudaklarını okuduğum anı bile unutamıyordum. Çikolata istediğinde verdiğim mermiyi saklayan, yaralarımdan öpecek misin dediğimde öpmeyen ne olsun diyen adamı nasıl unutabilirdim ki? Nasıl bu yarayı kapatabilirdim? Nasıl?

Elimdeki kasaturayı biraz daha sıktığımda parmağım bir şeye takıldı. Gözlerim kapalı, kaşlarımı çatmış parmağımı takılan kısmın üzerinde elimi gezdirirken bir anda gözlerimi araladım. Parmağımı kasaturanın baş kısmına sürttüğümde hissettiğim pürüz daha önce hiç dikkatimi çekmemişti. Yüzüme yaklaştırarak o kısma baktığımda bir kesik olduğunu gördüm. Sanki bu kısım açılıp tekrar takılmıştı.

Bir anda oturur pozisyon alırken karşımda sırt üstü uzanan adama seslendim. "Gökhan!"

Merakla başını bana çevirdi. "Ne oldu?"

Elimle avuç içim yukarıda parmaklarımı içe büktüm. "Kasaturanı ver."

Emirhan ve Aykut'un ilgisini çekmiş olacağım ki bize yoğunlaştıklarında Gökhan'ın bana uzattığı kasaturayı kavradım. Aynı pürüzü görmeye çalışsam da olmadı. Onun ucuyla çıkıntı gibi duran kısmı açmaya çalıştığımda üçü de çoktan başıma dikilmişti.

"Ne yapıyorsun komutanım?"

Aykut'u duymazdan gelerek kapak gibi yerleştirilen yeri açtığımda başımı kaldırıp yüzlerine baktım.

"Benimkinde yoktu böyle bir şey."

Hepsi sessiz kaldığında içerideki boşluğa baksam da bir şey göremedim. Ters çevirip hafiften salladığımda küçük bir kağıt düştü dizlerime. Panikle elimdekileri kenara fırlattığım gibi kağıdı kavradım. Ellerim titreyerek açtığım anda onun sesi yankılandı kulaklarımda.

"Şirine'm..." Bana ondan başkası öyle demezdi. Ben onun Şirine'si, sarı papatyasıydım. Zorla yutkunarak dolan gözlerime mani olmak isterken bir damla yaş çoktan firar etmeyi başarmıştı bile. Zor da olsa devam ettim okumaya. "Eğer bu mektubu okuyorsan bil ki ben çoktan intikamımızı almışımdır, için rahat olsun. Ancak bu mektubu ben yerine sen aldıysan ve benim söyleyeceklerimi sen buradan okuyorsan belli ki sağ çıkamadım o cehennemden." Boğazıma bir hıçkırık takıldı. "Üzülme güzel gözlüm. Bil ki kocan şerefli bir ölümle sana veda etti." Dudaklarımdan yayılan iniltiyle devam edemedim. Diğerleri de duysun diye sesli okuyordum ama takatim kalmadı. Göz yaşlarım görüşümü kapattığı için devamı gelmiyordu. Gökhan halimi anlamış gibi elimdeki kağıdı aldı ve benim yerime okumaya devam etti. "Emirhan'ın nikah kıydığı operasyonda seninle birlikte kaldığımız gece söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Hepsinin bakışları beni bulduğunda biraz daha sesli ağlamaya başladım. Allah'ın cezası konuşmaları noktasından virgülüne kadar hatırlıyordum. *Eğer bir gün şehit olursam sakın arkamdan ağlama ve yasımı tutma. Kendine iyi bir adam bul* demişti. Ona delirdiğini söylediğimde ise; *Ben hayatta olmadıktan sonra kendini yalnızlığa hapsetmeni istemem Bahar. Seven sevdiği mutlu olsun ister, ömür boyu yas tutmanı istemem* demişti. Canımı acıtacak her sözü söyleyip beni önceden mi hazırlamıştı yani?

"Mutlu ol Şirine. Senin mutluluğun benim mutluluğum olacak."

Gökhan'ın son sözleriyle oturduğum yerden zemine çöktüm. Ne kendime hakim olacak gücüm kalmıştı ne de sessiz kalacak halim. Benimle birlikte yere çöken Gökhan beni tutmaya çalışırken feryat ettim.

"Gitti Kara. Bütün umutlarımı benden söküp gitti."

Gökhan omuzlarımdan çekip beni göğsüne bastırdığında diğerleri ne halde bilmiyordum.

"Kapıyı kapat! Kimseyi yaklaştırmayın buraya."

Telaşlı adımlarla beraber sert bir kapı sesi duyduğum. Gökhan feryatlarım arasına karışan ağlamalarım duyulmasın diye beni kamufle

etmeye çalışıyordu ancak ne çareydi ki?

"Beni de öldürdü. Yakıp gitti..."

Ben avazım çıktığınca ağlıyor, yıkılışımı ilan ederken bunun duyulmasını umursamıyordum bile. İçimde kopan kıyametin telafisi yoktu.

Ne kadar ağladım bilmiyorum. Oracıkta, beton zeminin üzerinde ne kadar yas tuttum bilmiyorum. En son bitap düşen bedenimle başımı Gökhan'ın göğsüne yaslamış, elimde tuttuğum künyemin arasındaki Yağız'ın alyansıyla iç çekişlerimi durdurmaya çalışıyordum. Yanımdaki adamın sesi hiç çıkmadı. Sadece sessizce susmamı bekledi. Arada onun da yüzünü sildiğini fark ettim. Doğru ya o da kardeşini kaybetmişti.

Bir külçe gibi yığılan bedenimi zor da olsa toparladım. Ranzaya tutunarak ayağa kalktığımda ufak adımlarla kapıya ilerledim. Kapıyı açtığım an nöbet tutan Emirhan'ı gördüm. Koridor bomboştu. Beni görür görmez yüzünü kuruladı.

"Emredin komutanım."

Ne haldeydim bilmiyorum ama sesim cansızdı.

"Lavaboyu boşalt."

Aldığı emirle apartopar giderken hemen arkasından küçük adımlarla ben gidiyordum. İki asker kaçar adımlarla tuvaletten çıktığında bana selam verir vermez kayboldular ortadan. Hemen arkalarından Emirhan çıkınca geçmem için kapıyı tuttu.

"Ben buradayım komutanım. İçiniz rahat olsun."

Cevap verme gereğinde bulunmadım. Konuşacak mecalim yoktu. İçeri girer girmez aynanın önüne geçtim. Kendimi gördüğümde sanki cansız bir bedene bakıyordu gözlerim. Ruhsuzdu bakışlarım. Mavilerim solup gitmiş, gözlerim kızarmış, rengim bir anda solmuş, titreyen ellerimle korkutucu ve bir o kadar da acınası duruyordum. Gücüm de dermanım da kalmamıştı. Üzerimdeki kamuflaj kefen gibi duruyordu. Şu an içimdeki tüm umutların cenaze namazı kılınıyordu.

Defalarca soğuk suyla yıkadım yüzümü. Kendime gelmem zordu elbet ancak güçlü olmam gerekirdi. Önümüzde bizi bekleyen belirsiz bir operasyon vardı.

Karakolun bahçesine çıktığımda bana çekingen halde çaktırmadan bakmaya çalışan askerleri görmezden geldim. Koca dağların karşısına geçtiğimde içindeki yangını neyin söndüreceğini bilmiyordum. İçim paramparçaydı, içim yangın yeriydi.

Her evladın yapacağı gibi acımı en çok anlayacak insanı aradım. Annemi...

"Anne..."

Cılız ve titrek sesimi duyan annem telaşla karşılık verdi.

"Kızım!"

"İçim yanıyor anne. Alevlerin arasına düşmüş gibiyim."

Kıvranışlarımı dile getiren sesim o kadar belirgindi ki annemin çoktan gözleri dolmuş olmalıydı.

"Bahar, neredesin?"

"Karakoldayım." dedim mırıldanır gibi.

"Baban seni aldırsın mı kızım? Yanıma gel."

O görmese de başımı iki yana salladım. Şu an beni aldıramazdı, ben de gitmezdim.

"İçimdeki ateş nasıl dinecek anne?"

Medet umar gibiydi sözlerim. Kendimce annemin yaralarıma çare üretmesini istiyordum. Oysa annem ne yapabilirdi ki? Hatta sadece annem de değil, ondan başka kim beni bu ateşten çıkarabilirdi?

"Bahar." dedi sakince. "Sen adını güçlü bir kadından aldın. Ben sana şehit babaannenin adını verdim. Sen çok güçlüsün kızım. Benden bile güçlüsün."

İç çekerek bakışlarımı karşımdaki dağlara diktim. Ben güçlü değildim. Zavallının önde gideniydim. Yine de annem haklıydı. Ben daha babam küçükken bir bombalı saldırı sonucu şehit düşen babaannemin adını taşıyordum. Dedemde aynı anda şehit olmuştu ve ikiside askerdi. Tıpkı Yağız'la ben gibi. Belkide gerçekten insanlar sahiplerinden aldığı isimlerin kaderini yaşıyordu. Benim de kaderim sevdiğim adamın peşinden gitmekti.

"Seni seviyorum anne."

Annem sesimi beğenmiyor olacak ki endişeliydi.

"Bahar."

Boğazımdaki düğümü yok etmek adına zor da olsa yutkundum.

"Hakkını helal et. Kapatmam lazım."

Annem cevap veremeden kapattım telefonu. Cebime yerleştirip ellerimi arkamda, kalçamın üzerinde birleştirdim. Düşünceli bir halde dağları izlerken kocamın cenazesini bile vermeyen dağlara tüm öfkemi kusmak istiyor fakat sadece içimde kopan çığlıkları kimseye duyuramıyordum. Ölüm bile daha az acılı olurdu benim için. Geride kalmak işkenceden farksızdı.

Akşam yemeğine geçtiğimizde karakolun yemekhanesi oldukça kalabalıktı. Zorla getirmişti Gökhan beni buraya. Gece çıkacağımız operasyon için yemen lazım demişti. Güçlü olmalıydık ancak benim boğazıma öyle bir ağır yük oturmuştu ki değil yemek yemek bir yudum su bile geçmiyordu.

Sessizce önümdeki yemekle oynarken yemekhanede dolaşan uğultu sinirimi bozuyordu. Başımı kaldırdığım anda denk gelen askerin dudaklarını kendime hakim olamadan okuyor, öfkeme hakim olabilmek için kendimi fazla zorluyordum. Masada duran bardağa uzandığımda bir askerin dudaklarına takıldı bakışlarım.

"Kocası da bordo bereliymiş, şehit olmuş. Onun için ağlıyormuş."

Sonra diğerine takıldım.

"Kayıpmış. Efsane Kartal timinin komutanı diyorlar. Şimdi kendisi geçmiş yerine."

"Büyük aşkmış onlarınki. Pala komutan efsane olmuş. Çok aramış ama bulamamış."

"Geriye dönmemiş adam. Şehit olmuş diyorlar."

"Efsaneymiş. Bir sürü leşi varmış."

"Dağ tepe kocasını arıyormuş, delirdi diyorlar. Geceleri böyle bağırıp çağırıyormuş."

Elimdeki bardağı sert bir şekilde masaya bıraktığımda sinirlerime hakim olamıyordum. Sandalyemi geriye ittiğim gibi ayağa kalktım.

"Kesin lan sesinizi!"

Ortamdaki uğultu bir anda kaybolduğunda hepsi dik bir konumda bana bakıyordu. Karakol komutanı bile yaptığım çıkıştan dolayı bana şaşkınlıkla bakarken Gökhan elini uzattı.

"Komutanım..."

Bakışlarım onu bulduğunda o kadar sert bakıyordum ki devamını getiremedi. Sandalyemi geriye iterek kollarımı arkada bağladım.

"Kalkın ayağa!" Her bir kelime tok sesimle çıkıyor, yemekhanenin içinde yankılanıyordu. Söylediğim kelimeler yüksek kuvvette emir barındırırken karakol komutanı da dahil hepsi ayağa kalktı. "Mahalle dedikoduculari gibi fısıldayacağınıza ne diyecekseniz yüzüme söyleyin."

Kimseden çıt çıkmadı. Aralarında gezerek onlara göz dağı veriyordum. Aslında söylediklerinde yanlış bir şey yoktu ancak onlar konuştukça benim canım acıyordu. Benim canım çok acıyordu.

"Madem konuşmaya cesaret edecek kimse yok, o zaman ben söyleyeyim. Çok şükür ki hala sizin kendi aranızda konuştuklarınızı anlayacak kadar zekiyim. Aksini düşünen ya da iddia eden varsa çıksın karşıma."

Sağıma, soluma baktım bir kaç adım atıp arkamı döndüm. Kimseden çıt çıkmıyordu. En ufak kıpırtı dahi yoktu. Öfkeyle tekrar bağırdım.

"Çıksanıza lan!"

Daha büyük bir sükunetle karşılaştığımda iç çekmeden edemedim. Belli ki kimse ses çıkarmayacaktı. O zaman yemek boyunca da ses çıkmamalıydı.

"Yerinize oturun. Yemek bitene kadar kimse sesini çıkarmayacak. Ne halt konuşacaksınız koğuşunuzda konuşun."

Şimdi buradan gitmek isterdim. Uzaklaşmak, kimseyi görmemek, duymamak isterdim ancak zayıf değil güçlü olmalıydım. Rütbemin ağırlığı duygusal bir kız gibi koşarak yemekhaneden çıkıp odada ağlamama izin vermezdi. Onlar susacak ben yemeğimi yiyecektim.

☀☀☀

10 Temmuz...

Bazı tarihler vardı insan hayatının dönüm noktaları olan. Muhakkak bugün de o günlerden biriydi benim için. Bugün sen beni bırakıp gideli yüz yetmiş beş gün oldu Yağız. Neredeyse altı ay... Fakat bugünün özelliği daha bir başka elbet.

Bugün benim doğum günümdü...

Bugün bizim evlilik yıldönümümüzdü...

Sana evet diyerek evlilik bağıyla bağlanalı tam bir yıl oluyordu. Gönül isterdi ki heyecanla ve mutlulukla bugünü kutlayayım.

Özellikle doğum günümde evlenmek istemiştim. Sırf sen unutma diye. Kutlamaktan kaytarma diye. Nereden bilebilirdim yanımda olmayacağını? O ihtimali hiç hesaba katmamıştım.

Şimdi her şey o kadar anlamsız geliyor ki bana, yokluğun o kadar acı ki... Dün gece bulduğum son mektubun ve senin bu dünyada olmadığını bilmek o kadar çok canımı yakıyor ki... Yaşamak çok ağır geliyor sevgilim. Yaşamak çok acımasızca geliyor bana.

Gece yarısı çıktık karakoldan. Gökhan'ın tüm kalmam için yaptığı ısrarlarına rağmen kalmadım. Bu benim son görevimdi, hissedebiliyordum. İçime doğuyordu. Ben bu operasyonda sevdiğim adama kavuşacaktım. Belki bu dünyada olmadı ama mutlaka bir yerlerde karşısına çıkacaktım.

Ne şahadet şerbetini yalnız içmek ona yakışırdı ne de arkada beklemek bana. Madem artık sevdiğim adam yoktu o zaman benim varlığımın da bir anlamı yoktu.

Karakoldan askeri araçlarla çıktığımızda bir süre sınıra kadar bu şekilde yol aldık. Sınırı geçtiğimizde araç değiştirerek bizi bekleyen destekçilerimizle birlikte uzun bir yolculuğun ardından sabaha karşı şafak sökmeden köye ulaştık. Köy azalarıyla ve korucuların başıyla karanlıkta gizlice yaptığımız toplantıda operasyon hakkında, köyün konumu ve savunmada kalacağımız yerler hakkında uzun uzadıya konuştuk. Çetin bir çatışma olacaktı ancak yerel halkı saklamış, tedbirimizi almıştık. Bir kaç tuzak bile kurmuştuk. Şimdi hepimiz köyün belirli yerlerine konumlanmış gelecekleri bekliyorduk.

Saklandığım evin bahçesinde köy girişini kontrol ederken telsizimden ses geldi.

"Kartal timi. Kartal timi, yuva sesleniyor."

Kaşlarımı çatarak telsizi elime aldım.

"Kartal timi dinlemede."

Herkesin konuşmayı kulaklıktan dinlediğini biliyordum. Karşı taraftan cevap beklerken bir anda babamın sesi geldi.

"Güneş!"

Gözlerim anında dolarken dişlerimi sıktım.

"Emredin komutanım."

"Oradan sağ çıkacaksın Güneş. Beni duydun mu? Geride kalmanı istiyorum."

Babam belli ki her şeyi öğrenmişti. Annemle de konuşmuş olmalıydı. Korkuyordu bana bir şey olacak diye sesi endişeliydi.

"Hakkını helal et komutanım."

Babamın sesi biraz daha öfkeli geldi.

"Beni deli etme Güneş. Geri çekilmeni emrediyorum."

Gözümden süzülen yaşı elimin tersiyle sildim. Boğazıma oturan düğüm konuşmama engel olduğunda amcamın sesi geldi.

"Ben Albay Kurt. Kara operasyon sorumlusu..."

Amcam sözlerine devam edemeden telsizi kapattım. Beni operasyonun başından alıp Gökhan'ı geçireceklerdi. Ancak bu benim son operasyonum olacaktı.

"Telsizleri kapatın!"

İlk itiraz Emirhan'dan geldi.

"Ama komutanım."

Cami minaresinde bekleyen Avcı'nın beni iyi duyabilmesi için sesimi biraz daha yükselttim.

"Bu bir emirdir Avcı. Telsizleri kapatın. Sorumluluk bana ait. Kimse acil duruma kadar açmayacak."

"Emredersin komutanım."

Kara'nın sesinin ardından Poyraz ve Avcı da onayladı.

"Emredersiniz komutanım."

Çok az zaman geçmişti ki Emirhan operasyonun fitilini ateşledi.

"Sürü geliyor. En az yirmi kişi." Kısa bir esin ardından ekledi. "Ellerinde havan topu var."

Benim daha görüş açımda olmasalar da taktikleri sıralamaya başladım. "Avcı havan topuna el süreni indir. Poyraz seri atış yap. Kara yerini belli etme. Poyraz üstüne çektiği sırada sana yaklaşanı sessizce indir. Acele etmeyin. Yaklaşmalarını bekleyin. Bizi geçen olursa korucular halledecek. Anlaşıldı mı?"

Hepsi aynı anda onayladı. "Anlaşıldı komutanım."

Sıkıntılı bir nefes verip hepsine seslendim. "Tek bir terörist sağ kalmayacak. Kendinizi koruyun." Aynı şekilde onayladıklarında son sözlerimi söyledim. "Hakkınızı helal edin. Benden yana helal olsun."

Hepimiz bir belirsizliğin içindeydik. Kim ölür, kim sağ çıkar bilinmezdi ancak biz her şeye hazır olacaktık.

"Komutanım kimseye bir şey olmayacak."

Gökhan'ın sesiyle görüş açıma giren teröristleri incelemeye başladım.

"Olmayacak Kara." Ve artık zamanı gelmişti. "Atış serbest!"

İlk atış Aykut'tan geldi. Hemen ardından Emirhan indirdi. Onun peşinden ben sonra Gökhan. Dört kişi gitmişti bile. Ortalık bir anda karışırken çatışma başladı. Çil yavrusu gibi dağılan teröristleri bir bir avlıyorduk. Fakat biz de yerimizi belli etmiştik. Bundan sonrası tehlikeliydi. Birinin havan topuyla minareyi isabet aldığını gördüğüm an onu hedef aldım. İndirir indirmez Emirhan'a seslendim.

"Avcı yerini değiştir. Hemen yerini değiştir."

"Anlaşıldı." diyen Emirhan eminim ki çoktan hareketlenmişti.

"İki kişi daha gitti."

Gökhan'ın sesiyle olduğum yerden çıkarak dikkatle ilerlemeye başladım. Taş evlerin arasında yan sokağa girdiğim an karşıma çıkan adamı başından vurdum.

Köy içine doğru girdiklerini gördüğümde daha hızlı olmamız gerektiğini anlamıştım.

"Dağılın, içeriye giriyorlar."

"Yerimden çıkamıyorum." Aykut'un sesiyle Gökhan'ı ona yönlendirme ihtiyacı hissettim.

"Kara Poyraz'ı çıkart oradan."

"Emredersiniz komutanım."

"Şerefsizler türüyor sanki." diyen Emirhan yine formundaydı.

Dar bir sokağa girdiğimde adımlarım dikkatliydi. Elimdeki silahı doğrultmuş kendime hedef ararken karşımdan gelen iki kişiyle ateş ettim. Birini öldürdüğümde diğerinden kendimi korumak için duvara yaslandım. Tekrar hedef alamadan ondan önce davrandım fakat koluna isabet eden kurşunla bu sefer hedef bendim.

Tam o sırada arkamda duyduğum sesle arada kaldığımı anladığımda artık çok geçti. Arkamdakine ateş ettiğim anda bir kapı açıldı. Beni tuttu gibi bahçe kapısından içeri çekti. Omuzumu saran koluyla bir göğse yaslandım. Elindeki silahı karşıya doğrultarak biraz önce benim yaraladığım teröristi alnında vuruşunu izledim pür dikkat. Onun bir korucu olduğunu düşünüyordum. Yine de bu kadar profesyonel bir atış ilgi çekiciydi.

Sık nefeslerim arasında gözlerimi kapatıp ölüme ne kadar yakın olduğumu saniyelik de olsa hissettim. Kendimi sakinleştirmek adına derin bir nefes aldım ve beni hala koluyla sarmış göğsüne sıkıca yaslayan adamın kim olduğuna bakmak için ona doğru döndüm.

Gördüğüm görüntünün gerçekçiliğini sorgularken karşımda kara gözleriyle bana bakan adama hayretle bakıyordum. Dilim tutulmuştu sanki. Nefesim kesilmişti. Allah'ım doğru mu görüyordu gözlerim? Gerçekten karşımdaki adam aylardır hasretle beklediğim, dün akşam öldü diye feryat ettiğim kocam mıydı?

"Yağız..."

Fısıltı gibi çıktı sesim. Korkuyla seslendim ona. İhtimalin zayıflığı sardı bedenimi. Sessizce beni izleyen adama dokunmak istedim ama elim havada kaldı. Karşımdaki benim tanıdığım Yağız değildi sanki. Uzayan siyah saçları, birbirine girmiş sakalları, bomboş bakan kara gözleri, boynuna sardığı dudaklarına kadar kapatan poşusu, üzerinde formasından çok uzakta olan yerel kıyafetlerle benim kocamdan çok uzaktı.

Ah o kara gözleri olamasa tanıyamazdım onu...

Yanağına dokunmak istediğimde bileğimi yakaladı.

"Kimsin sen asker?"

Şaşkınlıkla aralandı dudaklarım. Hayretle baktım gözlerine. Ne demişti öyle bana? Kimsin de ne demekti?

"Benim." dedim yutkunarak. "Güneş'in."

Anlamsızca baktı gözlerime. Duygusuzdu bakışları. Söylediğim kelimeler onun için hiçbir şey ifade etmiyor gibiydi.

"Yağız'ı da Güneş'i de tanımıyorum." dedi soğuk çıkan sesiyle.

Allah'ım çıldıracaktım. Kafayı yemek üzereydim. Bu onun sesiydi ancak bir yabancıyla konuşuyordu sanki. Adını bilmiyordu, kendi adını bilmiyordu.

Operasyonu unutmuş hararetle karşımdaki adamın üzerinde ellerimi gezdirmeye başladım. Bize ait, ona ait bir iz arıyordum. Ona doğum gününde taktığım bilekliği aradım ama iki bileği de boştu. Evde de bulamamıştım oysa. Bir adım geri gittiğimde delirmek üzereydim. Ellerimi başıma götürmüş şaşkınlıkla bana bakan adamla ne yapacağımı bilemezken bir anda duraksadım. Aramızdaki mesafeyi tekrar kapattığım gibi gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Görmem lazımdı. O olduğunu kendime kanıtlamam lazımdı.

"Ne yapıyorsun asker?" diyerek bana şaşkınlıkla bakan adamı umursamadan gömleğini iki yana çekerek bir kaç düğmeyi koparttım. İçine giydiği atleti aşağı sıyırdığımda göğsüne baktım. Sol göğsündeki yara izini arıyordum. Bulmam da geç olmadı. Oydu işte, benim Yağız'ım.

"Yağız..." dedim acıyla. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Yakasını tuttum sıkıca. "Beni tanımadın mı? Bahar'ını tanımadın mı?"

Üzülerek baktı gözlerime. Önce hatırladı sandım ama belli ki karşısında ağlayan kadına acıyordu.

"Seni tanımıyorum asker." dedi umutsuzca. "Geçmişimi, geçmişime dair kimseyi hatırlamıyorum."

Bir sancı saplandı kalbime. Sevincim göz yaşım oldu. Bulduğumu sandığım anda yeniden kaybettim. O artık beni hatırlamıyordu. Tüm acılarıyla birlikte beni de silmişti...

☀☀☀

Kitabımız burada sezon finali vermiştir 😍

İkinci kitap için instagramda geri sayım açacağım. Merak edenleri beklerim.

Yine sizi bir sürü sürpriz bekliyor olacak.

Benden ve kitaplarımdan haberdar olmak için. Wattpad ve İnstagram hesabımı takip etmeyi unutmayın.

İnstagram: soylumery

Wattpad: soylumery

Sağlıcakla kalın, mutlu kalın, hoşça kalın 😇

28.05.2022

Cumartesi

67. Yüz Yetmiş Beş Gün

Selammm...

İşte biz yeni sezonda yeniden buradayız...

Aslında bölümü haftaya paylaşacaktım çünkü değiştermeyi düşündüğüm çok yer vardı ve yetişmez diye ertelemiştim ama bugün müsait olunca hepsini hallettim ve dayanamayıp bugün paylaştım. Haftaya da bir aksilik olmazsa diğer bölümü paylaşırım.

Siz okumaya başlamadan küçük bir açıklama yapmak istiyorum. Bu bölümü daha önce özel bölüm olarak paylaşıp kaldırmıştım ancak şimdi düzenleyerek üzerinde fazlasıyla oynama yapıp tekrar paylaştım. Bu yüzden önceki okurlarıma bazı yerler tanıdık gelebilir.

Son olarak düzenleme sırasında kitapta ne kadar değişiklik yaptın? Düzenlenmiş halini yeniden okumamız gerekiyor mu gibi çok soru alıyorum. O yüzden buradan toplu cevap vereyim size.

Kitapta bol bol tarihsel ve mevsimsel değişiklikler yaptım kışları yaza, yazları bahara çevirdim. 😂😂 Doğum günleri haricinde bazı küçük diyaloglar ekledim. Bunları okudukça fark edeceksiniz.

Sonuç olarak ille de eski bölümleri okumanız gerekmiyor. Bu şekilde de devam edilebilir ama kitabımın şu anki hali çok daha iyi bir temele sahip. Karar sizin.

Oy ve yorumlarınızı eksik etmeyin. Yeni sezona güzel başlayıp güzel bitirelim.

Keyifli okumalar dilerim.

Birbirine zıt iki duyguyu aynı anda yaşamanın mümkün olabileceğini anlamak için bazı şeyleri yaşamam gerekiyordu belki de.

Yine de anlayamıyorum...

Sevinmek ve üzülmek aynı anda yaşanabilir mi? İnsanın bir yanı mutlulukla dans ederken diğer yanı acıyla kavrulabilir mi?

Oluyormuş meğer. Şu dünyada, kısacık ömrümüzde her şey mümkün olabiliyormuş.

Bunca zaman çektiğim acı meğer daha ileride çekeceklerime ön hazırlıkmış. En ağır imtihansa unutulmakmış.

"Hatırlama şansı yok mu doktor bey?"

Karşımdaki doktora umutla bakıyordum. Geldiğimiz hastanede, Yağız'ı yatırdıkları odada Gökhan, Emirhan ve Leyla ile merakla doktorun saatlerdir yaptığı tetkiklerin sonucunda ağzından dökülecekleri bekliyorduk.

"Başına ağır bir darbe almış. Büyük bir beyin sarsıntısı geçirdiğini düşünüyoruz. Bu sebeple hafıza kaybı geçici olabilir ancak bunun kesinliği hakkında bir şey diyemem. Bir de Ankara'da baktırsanız daha iyi olacaktır. Detaylı bir incelemede fayda var."

Bakışlarım umutsuzca yere düştüğünde yanımdaki yatakta zorla yattığı belli olan adam oturur bir pozisyon aldı.

"Geçmişim yok. Kimseyi hatırlamıyorum. Bu şekilde nasıl devam edeceğim?"

Biraz öfkeli sesi yüzüme çarptığında çaktırmadan ona baktım. Asık suratı, karışık sakalı arasından bile belli oluyordu. Hiç yoktan bu konuda aynı gibiydi. Hissetmiş gibi başını bana çevirdiğinde hemen doktora baktım.

"Sizi anlıyorum Yağız bey ancak sabırlı olmakta fayda var. Eski yaşantınıza döndükçe bu size geçmişinizle ilgili kapı aralayacaktır." Çıkmak için hazırlandığı sırada bakışları beni buldu. "Bahar hanım uygun olduğunuzda sizinle konuşalım."

Başımı salladım sadece. Doktor sessizlikten sebep konuşmayı yeterli bulmuş olacak ki hemşireyle beraber odadan çıktı. Ayağa kalkarak bizimkilere baktım.

"Ben doktorun yanına gidip geliyorum."

Yağız öfkeyle kolumu kavradı.

"Ne konuşacak seninle?"

Kolumdaki eline kısa bir bakış atıp çok sevdiğim gözlerine baktım. Onun tüm öfkesine karşın kibar olmaya çalışıyordum.

"Müsaade edersen öğreneceğim."

Yaptığını doğru bulmamış olacak ki kolumu bıraktı. Ayağa kalktığımda tam gidecektim ki kapı açıldı. Fatma hanım bir anda içeriye girerken "Bahar, kızım!" diye feryat etti. Bakışları hasta yatağında ve bende gezdiği esnada donup kaldı. "Oğlum!"

Bir ıslık gibi çıkmıştı sesi. Hayretle bakıyordu. Hemen arkasından giren Sude'de öylece kalakaldığında en son Aykut göründü. Ben göndermiştim Aykut'u eve. Yağız'ı bırakamayınca onları alıp hastaneye getirmesini söylemiştim ancak belli ki Fatma anne bana bir şey olduğunu düşünmüştü.

"Yavrum!" diyerek attığı feryatla oğluna sarıldığı anda arkasından gelen Sude titreyen sesiyle "Abi!" diyebildi sadece. O da koşarak abisine sarıldığında odadaki herkes gibi gözlerim dolu dolu izliyordum onları.

Yağız ise kendisine sarılan kadınlara inanamaz gözlerle bakıyordu. Ne yapmaya çalıştıklarını anlamak ister gibiydi. Duygusuz ve duvar gibi duruyordu.

"Oğlum, evladım... Geldin, sağ salim geldin." Fatma anne hıçkırıkları arasında konuşmaya çalışırken bir yandan da oğlunun saçlarını, sakallarını seviyor, sıkı sıkı tuttuğu ellerine öpücükler bırakıyordu.

"Bizi çok korkuttun." diyen Sude'yle Yağız annesinden ellerini kurtarıp iki kadına baktı.

"Siz kimsiniz?"

Fatma anne öylece donup kaldığında ağlayan sesi kesildi. Gözlerinden akan yaşı telaşla silip başını bana çevirdi. "Bahar..." Benden bir açıklama bekliyordu, bense boğazıma oturan yumruyla baş etmeye çalışıyordum.

"Oğlum, benim annen." dedi sıcacık sesiyle. Sude'nin elini tutup yanlarına çekti. "Bak kardeşin."

Yağız bir süre annesini ve Sude'yi inceledi. Belki hatırlar diye umutla baktım ama o başını bana çevirdiğinde emin olamamış ve onaylamamı istermiş gibi bakıyordu.

"Doğru mu?"

Yağız'ın sorusu Fatma anneyi ikinci defa şaşkınlığa düşürdüğünde oğlunun yanaklarını kavradı. "Ne demek oğlum doğru mu? Annenle kardeşini tanımadın mı?"

Durum daha fazla karışmadan yanaklarımı kurulayıp Fatma annenin koluna dokundum. Başını bana çevirdiği an zor bir tebessüm şekillendi dudaklarımda.

"Anne, Yağız hafızasını kaybettiği için bizi hatırlamıyor."

Fatma anne o an ne yapacağını bilemez halde elini alnına götürdü. Elleri titremeye başladığı anda beni de bir korku kapladı. "Fatma anne iyi misin?" Olduğu yerde sendelediğinde kolunu tuttum. Sude korkuyla diğer kolundan yakaladı. "Anne!"

Leyla da bize doğru gelirken dikkatle Fatma anneyi yatağa oturttuk.

"Doktor mu çağırsak, tansiyonu düşmüş olabilir."

Leyla'nın söylediklerileyle Fatma annenin önünde diz çöktüm.

"Anne, doktor çağırmamı ister misin?"

Bana cevap vermek yerine oğluna bakan kadın bir anda hüngür hüngür ağlamaya başladı. Bu insanın içini parçalayan ve hatta içinde pek çok birikmişlik yatan çaresiz bir ağlayıştı. Odayı büyük bir kasvet kapladığında Yağız bu sefer dayanamamış olacak ki önünde oturan kadının eline dokundu. "Ağlamayın."

Bu hareketi Fatma anneyi anında sustururken ben de diğer elini kavradım.

"Ağlama anne, bak biz ne zamandır onu bekliyorduk. Şimdi burada ve gayet sağlıklı. Bizi de hatırlayacak."

Fatma annenin ıslak kirpiklerine saklanan gözleri umurla baktı bana. Elimi kavradığında yüzünde buruk bir tebessüm vardı. Bir eliyle de oğlunun elini kavrayıp elimin üzerine bıraktı.

"Oğlum geldi ya çok şükür."

Onun tenini tenimde hissetmiş olmak beni değişik bir utanca sürüklediğinde Yağız'a kirpiklerimin altından baktım. Onun gözlerinin de bende olduğunu gördüğüm an elimi çekerek ayağa kalktım.

"Anne beni doktor çağırmıştı, beraber gidelim mi?"

Fatma anne doktor deyince hemen telaşla ayağa kalktı. "Gidelim kızım."

Tebessüm ettiğimde bir adım atmıştı ki duraksadı. Arkasını döndüğü gibi oğluna yeniden sarıldı. Yanaklarını öptü tek tek. Kızını da kolundan tutup oğlunun yanına oturttu.

"Sude abinin yanından ayrılma kızım. Bir şeye ihtiyacı olursa ikiletme."

Tebessüm etmeden edemedim. Sude'yi nöbetçi bırakıyordu kendince. Belki korkuyordu bir daha kaybederim diye.

"Tamam." diyen Sude'nin sesi fısıltı gibi çıkmıştı. Kendisini tanımayan abisine karşı o da çekingen kalmıştı.

Fatma anne hala adım atamadığında koluna girerek gülümsedim. "Merak etme anne oda asker kaynıyor, oğlunu hiçbir yere bırakmazlar."

Herkeste bir tebessüm oluşurken çıktık odadan. Biraz ilerlemiştik ki Fatma anne hemen yanda duran sandalyelere otur. "Biraz duralım Bahar." Hali pek iyi değildi. Endişeyle tekrar önünde diz çöktüm. "Acile insek iyi olacak."

Elime vurdu bir ki kez. "İyiyim kızım, iyiyim." Başını kaldırdığında gözlerinde çaresiz bir merak vardı. "Neredeymiş?"

"Patlamada hafızasını kaybetmiş." dedim sakince. "Yaralı halde bir çoban bulup köyüne götürmüş. İki aydır oradaymış. Hiçbir şey hatırlamadığı için geri dönememiş."

"Vah yavrum." dedi acıyla. "Nasıl buldunuz peki?"

Hüzünle gözlerimi kapatıp açtım. İçim gidiyordu o anı hatırladıkça. "Operasyon sırasında aynı köydeydik. Tesadüfen karşıma çıktı." dedim detay vermeden.

Saçlarımı okşadı şefkatle. Gözlerime bana kıyamaz gibi bakıyordu. Bir an kendi derdini unuttu ve benim çektiğim acıyı fark etti.

"Sen kocanı buldun kızım." dediğinde gözlerim doldu. Yine yutkunamadım. Kollarını iki yana açtı. Sıkıca sardık birbirimiz. Başımı okşuyordu anne şefkatiyle. "Bizi de hatırlayacak, üzülme."

Koridorda duyduğum seslerle geri çekilerek başımı yana çevirdim. Annem ve babam bize doğru geliyordu. Toparlanarak ayağa kalkarken bizi görünce biraz daha hızlandılar.

"Bahar!"

Annemin sesiyle bir iki adım atarak onlarla aramdaki mesafeyi kapattım. İkisine de sarıldığım an sabahtan beri ağladığım yetmiyor gibi yeniden ağlamaya başladım.

"Beni hatırlamıyor..."

Evet, en çok zoruma giden buydu. Beni hatırlamıyordu. En çok bu acıtıyordu canımı. Güneş'ini hatırlamıyordu.

İkisi de beni şefkatle sarmalarken annem saçlarımı öptü.

"Üzülme yavrum, hatırlayacak."

Bir hıçkırık dudaklarımdan firar ettiğinde babam sırtımı okşadı.

"Yaşıyor ya gerisi çözülür kızım."

Kendimi bir adım geriye çektiğimde yanaklarımı kurulamaya çalışırken annem çantasından çıkarttığı peçeteye bana uzattı.

"Al kızım." Elindeki peçeteyi almamla beni geçerek ayağa kalkan Fatma anneye sarıldı. "Gözümüz aydın Fatma Hanım." İki kadın birbirine sarılarak göz yaşlarına inat gülerken "Çok şükür." dedi Fatma anne.

Babam "Neden içeri girmediniz?" dediğinde asıl amacımız aklıma geldi.

"Doktorla konuşacaktım."

Bize koridoru gösterirken "Biz de gelelim." dedi babam.

Birlikte doktorun odasına girdik. Annemle Fatma anne karşılıklı sandalyelere oturmuş doktoru dinlerken ben ve babam ayakta duruyorduk. Yerimde duramazken bir o yana bir bu yana gezinmekle meşguldüm.

"Maalesef bu sorunun cevabı ben de yok Cihangir bey. Hafızası için kesin bir şey diyemem. Anlattığınıza göre zor bir süreç geçirmiş. Bu

durumda ağır bir travma yaşamasından sebep beyin kendini kapatmış olabilir. Bu da bir nevi savunma mekanizması."

Olduğum yerde öylece durduğumda doktora döndüm.

"Peki ne yapmalıyız? Yani hafızası nasıl yerine gelir?"

Doktor gülerek masada oynadığı kalemi bıraktı.

"Tek yapmanız gereken eskisi gibi davranmak. Yani eskiden nasılsanız yine aynı hareket etmek. Sizin sıradan gördüğünüz bir davranış, hareket ve söz onu bir anda geçmişe götürebilir."

"Ama..." dedim tıkanmış halde. "O hiçbir şeyi hatırlamıyor."

Doktor yüzündeki tebessümü biraz daha büyüttü.

"Ama siz hatırlıyorsunuz. Eskisi gibi olun yeter."

Annemle babama kısa bir bakış atıp yutkundum. Bir iki adım daha atarak doktora yaklaştığımda sesimi alçaltma ihtiyacı hissettim. En çok da Fatma anneden çekiniyordum.

"Biz son günlerde zor zamanlar geçirdik. Bebeğimizi kaybettik. Pek de iyi değildik."

Doktor öncesinde bildiği bilgiyle başını eğdi. Sırrımı almış, kabul etmişti. Belli ki düşünüyordu.

"Bunu dile getirmemekte fayda var. Belli ki bu kendisi için ağır bir süreç olmuş. Yeniden öğrenişi kendi hatırlamasıyla olmalı yoksa ani öğrendiği durum karşısında yeni bir travma geçirebilir."

Sessizliğe gömüldüğümde Fatma anne hayretle gözlerini araladı. "Söylemeyecek miyiz yani?"

"Söylemeyin. Mutlu olduğu anılarla birlikte kendisinin hatırlaması için zaman tanıyın."

Hepsinin bakışları beni bulduğunda gözlerimi kaçırdım. Üzgündüm. Şu süreçte asıl ben ne yapacağımı ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Birlikte yeniden odaya girdiğimizde Gökhan, Aykut ve Emirhan babamı görür görmez ayağa kalktı. Bu Yağız'ın dikkatini çekmiş olacak ki herkesi hazır ola diken kişiye bakmak için öne doğru eğildi.

Babam alışılagelmiş şeylerden sebep onları gözü görmeden Yağız'a ilerleyerek elini uzattı.

"Oğlum."

Yağız bir uzatılan ele bir de kendisine samimiyetle seslenen adama baktı. Geç de olsa elini uzattığında beklemediğimiz soruyu sordu.

"Siz babam mısınız?"

Odayı küçük bir sessizlik aldığında köşede izliyordum onları. O an bundan sonraki hayatımızın ne kadar zor olacağını fark ettim. Yağız her şeyi unutmuştu unutmasına ama hatırlarken bazı şeyleri, yaşadığı acıları ona tekrar hatırlatmak, tüm bu süreçte içinin yanışını yeniden izlemek zor olacaktı.

İlk başta hepimizi saran şaşkınlık devamında derin bir sükunete dönüşünce kimse cevap veremedi. Babam bunu beklemiyor olacak ki ufak da olsa vücudu gerildi. Yağız'ı da anlıyordum; kardeşi ve annesi gelmişken tek eksik babasıydı.

Yine de bazı şeyler daha üstü kapalı anlatılabilirdi şimdilik. Babam da öyle yaptı. "Öyle diyebiliriz." dedi gülümseyen yüzüyle. "Kızımı aldığından beri oğlum yerindesin." Öncesinde de öyleydi ama babam böyle söylemeyi seçmişti.

Yağız'ın bakışları bana düştü. Kara gözleri gizemliydi. Eskiden olsa ne düşündüğünü az çok bilirdim ama şimdi sırlarla dolu bir adama dönüşmüştü.

"İsminiz?" dediğinde babam ne kadar başa sarması gerektiğini fark etti. Tıpkı diğerleri ve ben gibi.

"Ben Albay Cihangir Aksoy. Senin hem baban hem de komutanın oluyorum."

Usulca başını salladı. "Memnun oldum."

Onu köyde o çatışmanın ortasında bulduğumda her şey bir rüya gibiydi. Kendime gelmem bizi fark eden bir teröristin attığı atışlar sayesinde oldu. Her ne kadar yaşadığım şokla başta karşılık veremesem de Yağız beni çektiği gibi ikimizi de saklamış ve o teröristi de öldürmüştü.

Köyü birlikte temizledik. Korucuların da desteği büyüktü. Çocuklarla bir araya geldiğimizde Yağız'ı gören şok geçirdi. Hepsi heyecanla atıldı ona. Ancak aldıkları karşılıkla ikinci bir şok daha geçirmişlerdi. Tek tek kendimizi Yağız'a ifade edip yeniden tanışmak zorunda kaldık. Tıpkı bizim gibi her seferinde o da şaşırıyor, bu kadar çok tanınıp seviliyor oluşuyla yüzünde saklamaya çalıştığı şaşkınlığı görebiliyordum.

Bizi kaldığı eve götürdüğünde kendisini bulan kişiyle tanışma şansı yakaladım. Cihat amca kırk beş elli yaşlarında çobanlıkla ilgilenen, karısı vefat etmiş, kızıyla kendi geçimi için çabalayan, kendi halinde bir adamdı. O da tıpkı Yağız gibi bizi gördüğüne şaşırmış fakat Yağız'ın heybeti ve davranışları sayesinde asker olma ihtimalini yadırgamamıştı. Ancak anlattığına göre Yağız'ı iki ay önce dağda koyunlarını yaydığı esnada

bulmuş. Duyduğu büyük patlama dikkatini çekmiş ve ne olduğunu anlamak için normalde uzak durduğu alana girerek Yağız'a patlamaya yakın bir yerde baygın halde denk gelmiş. Başına aldığı darbeyi gördüğünde ilk başta terörist olduğunu düşünerek uzak durmayı seçmiş. Üzerini kurcaladığında da bir şey bulamayınca orada bırakmayı düşünmüş fakat hala yaşıyor olmasından sebep insani duygularına karşı çıkamamış.

Yağız'ı eşeğiyle zar zor eve getirmiş ve evde yarasına elinden geldiğince müdahale ederek iyileşmesini kızıyla birlikte beklemiş. Neredeyse iki gün sonra Yağız kendine geldiğinde ne yazık ki hiçbir şey hatırlamıyormuş.

Cihat amca Yağız'ı bulduğu yere de götürse, patlamanın olduğu yere de gitseler bir sonuç elde edememişler. Yağız'ın hiçbir şey hatırlamamasıyla Cihat amca onun haline üzülerek eve getirmiş.

Başlangıçta onun bir terörist olma ihtimali ve evde bekar bir kızının olması endişe etmesine sebep olsa da Yağız'ın çalışkanlığı ve dürüst tavırları onu daha fazla misafir etmelerine sebep olmuş. Cihat amca yerine çobanlık işini devralan Yağız iş yükünü de yaşlı adamın üzerinden alınca anladığım kadarıyla ideal bir damat adayına doğru dönüşmeye başlamış. Çünkü biz gittiğimiz sırada adının Efsun olduğunu öğrendiğim kızın Yağız'a olan bakışlarını görmüştüm. Hatta Yağız'ın evli olduğunu öğrendiği andaki yıkılışını, babasıyla göz göze gelişini bile kaçırmadım. Fakat çok şükür ki Yağız pek de bu durumla ilgileniyor gibi değildi. Ne evli olduğu kısımla ne de başka bir kadının ona olan bakışlarıyla ilgilendi. Tek bilmek istediği kim olduğuydu.

Dilim tutulup konuşamadığımda Gökhan anlattı her şeyi. Onun asker olduğunu, rütbesini, hatta tim komutanı olduğunu, uzun zamandır onu aradığımızı, ortalarda olmadığını, o koca patlamaya iki ay önce kendisinin sebep olduğunu tek tek anlattı. Bunların hepsini duvar gibi dinleyen adamın bakışları beni bulduğunda çenesiyle Gökhan'a beni işaret etmişti.

"Gerçekten benim karım mı?" diye sorduğunda gözlerim dolmuştu.

Gökhan arkasını dönerek bana kısa bir bakış atmış, gözlerimde gördüğü üzüntüye ve kırıklığa bizzat şahit olmuştu.

"Karın." demişti Yağız'ı ikna etmek ister gibi. "Uğruna ölümü bile göze aldığın karın."

Yağız'ı etkilemeyi başarmış olacak ki gözlerini benden ayırmayan adamla bir süre sonra aç olduğum gözlerden bakışlarımı kaçırmak zorunda kalmıştım. Öyle bakıyordu ki kara gözleri kimseyi umursamamıştı. Fakat daha çok tanımak, bilmek ister gibi, bir yandan da ilk defa gördüğü kadına

bakar gibi, diğer yandan gözlerimde ve hatta bedenimde tanıdık biz şeyler arar gibiydi.

"Benim karımsan bilirsin." dedi. Belli ki sınav zamanı gelmişti. "Göğsümdeki yara izini bile bildiğine göre." diye devam etti imalı sesiyle. Bu beni biraz utandırmıştı.

"Sor." dedim cesurca. Onunla ilgili ne sorsa bilirdim.

"Bende bize dair bir şey var mıydı?" dediğinde duraksadım biran.

Ne olabilir diye düşünüyordum. Kasaturasını bulduğumuza göre o da değildi. O an aklıma bileklik geldi. Kasaturadan sonra evdeki her şeyi incelemiştim. Bir tek ona doğum gününde hediye ettiğim bileklik yoktu. Başka bir şey de olamazdı.

"Bileklik." dedim sakince. "Onu evde bulamadım. Üzerinde Pala ve Güneş simgeleri var. Doğum gününde ben hediye etmiştim."

Diğerleri ile bir bakışma yaşadı. Adam da kız da sanırım bileklikten haberdardı. Ayağa kalktı birden. Hepimiz merakla onu izlerken bir odaya girdi. Kısa süre sonra elinde tuttuğu bileklikle karşıma dikildi.

"Bu mu?"

Elindeki bilekliği çekerek inceledim. O olduğunu biliyordum ama yine de emin olmak istedim. Üzerindeki simgeye kadar her şey aynıydı. Gözlerim dolu dolu başımı kaldırmamla göz göze geldik. O gece bebek için tartıştığımız aklıma gelmişti ve şu an bunu sadece benim hatırlıyor oluşum acı veriyordu.

"Bu."

Bir süre gözlerimin içine bakıp elimdeki bilekliğe uzandı. Bende kalmasını istemiyordu. Hala zeki bir adamdı. Kimseye güvenmediği belliydi.

Arkasını döndüğünde Gökhan'a doğru ilerledi. Bize güvenmekte tereddüt etse de ikna olmuş gibiydi.

"Gidebiliriz."

Telsizi açar açmaz yuvaya seslendiğim an babamdan karşılık bulmam geç olmamıştı. Ona yaşattığım korku ve telsizde bana öfkeyle bağırışını Yağız'ı bulduğumu söylemem bıçak gibi kesmişti.

Babam inanamamıştı dediklerime. Apar topar helikopter yönlendirdi bize. Kısa sürede Yağız'la geri döndük. Karargahta işlerimiz biter bitmez ilk iş olarak onu hastaneye getirmiştik.

Babamın tanışması bitmiş olacak ki annem Yağız'a yaklaşarak sarıldı. Ne yalan söyleyeyim o sıra kıskandım annemi. Herkes bir şekilde sarılmaya

çalışırken Yağız soğuk tavrıyla geri püskürtüyordu ancak her nedense annesi ve annem hatta Sude bu aşamayı başarıyla geçmişti. Belki de Yağız gardını indirmeye başlamıştı.

"Çok şükür sağ salim bulduk seni. Bizi çok korkuttun."

Annemin sevecen sesiyle Yağız'ın yüzünde bulduğumuzdan beri ilk defa tebessüm şekillendi.

"Siz de Bahar'ın annesi oluyorsunuz herhalde."

Annem keyifle gülümseyerek beni işaret etti. "Tüm güzelliği bana ait."

Babam homurdanmaya başladığı anda Yağız yeniden bana baktı.

"Öyle görünüyor."

☀☀☀

Hastaneden çıktığımızda hepimiz yorgunduk. Annem, Fatma anne, babam, ben ve Yağız birlikte dönüyorduk. Babam kullanıyordu arabayı. Arkada Fatma anne, Yağız ve ben otururken annem öndeydi. Sude ise diğerleri ile geliyordu. Onu arada kaynatmıştık. Araba ise fazla sessizdi. Sadece arada Fatma annenin oğluna gösterdiği sevgi ses getiriyordu. Yağız ise her ne kadar bu sevgi selini fazla buluyor gibi dursa da annesine karşı kibar davranmaya çalışıyor ve hatta gülümsüyordu.

Babam arabayı lojmanın bahçesine park ettiğinde önce onlar indi. Hemen arkasından biz de inerken bizi yalnız bırakmak adına önden gittiler. Yağız apartmana bakarken gördüğü her şey ona ilk defa yaşadığı yeni bir başlangıç gibi geliyordu.

"Burada mı oturuyoruz?"

Başımı salladım onaylarcasına. Elimle arabasını işaret ettim. Belki mutlu olurdu. "Senin araban orada."

Alelade bir bakış attı ama hoşuna gitmiş gibiydi.

"Arabam olmasına sevindim."

Ufak da olsa tebessüm ettim. Birlikte çıktık yukarıya. Kapıdan girmeden Sude de bize yetişti. İçeri girdiğimizde Yağız sürekli etrafını inceleme ihtiyacı hissediyordu. Koltuğa oturduğunda Sude de yanına oturdu hevesle.

"Çok özledik seni." dedi içten sıcacık sesiyle. Dirseklerini koltuğa yaslayan Yağız ellerini önünde birleştirmişti. Pek rahat görünmüyordu yanımızda.

"Benim de özlemiş olmam gerekir sanırım." dediğinde yüzünde buruk bir tebessüm vardı. Sude bu duruma cevap veremeyince "Kaç yaşındasın sen?" diye sordu.

Sude için işte bu kolay bir soruydu. "Yirmi."

O an "Ben." dedi Yağız.

Sude için bu da kolay bir soruydu ama ondan önce Fatma anne atıldı.

"Ocakta otuz oldun oğlum."

Yağız'ın kaşları havalandığında Sude'ye bakıp tekrar annesine odaklandı.

"Bayağı ara açmışsınız." derken espri yapıyordu sanırım. Fatma anne yine de gülümsedi.

"Öyle oldu."

Yağız'ın bundan sonra aklına gelecek ve soracağı kişi az çok belliydi aslında. O da beni şaşırtmadı.

"Babam nerede?"

Ortamı bir sessizlik kaplarken Fatma anne başını düşürdü. Ona gelen en ağır soru buydu sanırım. Nasıl derdi ki baban seni öldü sandığı için kalp krizi geçirdi ve biz onu kaybettik diye. Bu şu an için çok zordu.

Sude ise konuyu değiştirmek ister gibi abisinin kıyafetlerine takıldı.

"Abi bu üzerindekiler ne, neredeydin sen?".

Sude'nin sorusuyla Fatma hanım da oğlunun üzerine bakma ihtiyacı hissetti. Altında yaşının üstü gösteren bol, siyah bir pantolon, üzerinde düğmelerini kopardığım bir gömlek ve boynunda inatla çıkarmadığı bir poşu vardı.

Kaşlarını çatmış üzerine bakan adam garip olan şeyi çözmek ister gibiydi. Belli ki bize garip gelse de ona normal geliyordu.

"Gömleğimin düğmeleri koptu." dedi tek sorun buymuş gibi. Bir yandan da bunu söylerken bana bakmıştı. Sanırım bu durumdan beni suçluyordu.

Tamam konu kapandı diye düşünürken o kendisinin atlatılamayacağını belli etmek ister gibi etrafına bakındı.

"Soruma cevap vermediniz."

Fatma anne başka çaresin olmadığını anlamıştı.

"Uzun zaman önce kaybettik oğlum."

Sesi hala kocasını seven bir kadına aitti. Her seferinde kocasını kaybetmiş olmanın üzüntüsü sesine yansıdığı gibi gözlerinde de belli oluyordu. Yağız sessiz kaldığında annem ayağa kalkarak hüzünlü havayı dağıtmak ister gibi gülümsedi.

"Çocuklar aç, hadi yemek yiyelim."

Fatma anne apar topar ayaklandı.

"Doğru ya düşünemedim ben. Yemekler hazır zaten." Sude'ye kısa bir bakış attı. "Hadi kızım yardım et. Abin açtır şimdi. Zayıflamış yavrum."

Hep birlikte oturduk masaya. Fatma annenin heyecanı, oğluna bir şeyler yedirme çabası, Sude'nin abisinin ağzından çıkacak kelimeyi beklemesi, annemin neşeli sesi, babamın ortamı yumuşatmak için araya kattığı espriler, Yağız'ın yoğun ilgiden bunalmış ama kimseyi kırmamak adına sunduğu yapay tebessümler ve sessizce onları izleyerek geçirdiğim bir yemek oldu.

Yemeğin ardından Yağız'ı yatak odasına götürdüm. Duş almak istemişti. Dolabın kapağını açtığımda ona doğru döndüm. "İhtiyacın olan her şey burada."

Başımı ona çevirdiğimde aynanın önündeki çerçevelettiğim düğün fotoğrafımıza bakarken gördüm. Eline almış inceliyordu. Tedirgin adımlarla yanına gittiğimde başını çevirdi.

"Güzel olmuşsun."

Gülümseyerek kolumu etajere yaslayıp karşısına geçtim. "Teşekkür ederim." Bakışlarım yüzünde iç çekmeden edemedim. "Tıraş olacak mısın?"

Aynada kendine bakma ihtiyacı hissetti. Eliyle sakallarını okşarken başını iki yana yatırdı.

"Olmalı mıyım?"

Omuz silktim. "Bu haline alışık değilim." Yine yakışıklıydı ama sakalları çok uzundu. İster istemez yaşını büyütmüş, eli yüzü birbirine karışmıştı. "Askerdin sen."

Elindekileri çerçeveyi bırakıp gözlerime baktı.

"Sanki hep bu haldeymişim gibi."

Parmağımla fotoğrafımıza dokundum. "Buradaki gibiydin."

Fotoğrafa düştü bakışları. "Saçlarım uzamış." dedi mırıldanır gibi. "Kaç aydır yokum?"

"Yüz yetmiş beş gün." dedim iç çekerek. Bana ölüm gibi geçen yüz yetmiş beş gündü.

Sayı vermem onu şaşkınlığa düşürdüğünde kaşları havalandı.

"Senin için zor olmalı."

Vereceğim tepkiyi merakla beklerken gülümsedim. "Geldin ya önemli değil." Daha fazla uzatmayarak dolabı işaret ettim. "Kıyafetlerin orada. Banyoda diğer ihtiyaçların da var." Ellerimi iki yana açtım. "Ev senin."

Gülümseyen bir nefes çıktı dudaklarından. "Teşekkür ederim."

Yağız duşa girdiğinde ben de salona tekrar geçtim. Annemle babamı ayaklanmış halde görmeyi beklemiyordum. Onların bu hali beni telaşa düşürdüğünde kaşlarımı çattım.

"Anne, baba nereye?"

Annem gülümseyerek bana sarıldı. "Misafirliğe gidiyoruz kızım. Siz takılın."

Şaşkın bir halde bakıyordum onlara. "Nereye?"

Fatma anne üzerini değiştirmiş bize doğru geliyordu. "Leyla kızım bizi kahveye davet etti. Annenleri de yatılı misafir aldı."

Gözlerim doldu. Leyla mükemmel bir arkadaştı. Yağız ve beni yalnız bırakmak için el birliği ile mücadele ediyorlardı.

"Siz gelmeyecek misiniz?" dedim merakla. Çünkü Leyla'nın evi de küçüktü.

"Sude'yle ben bir iki saate gelirim. Geç olacak zaten yatarız. Siz bize bakmayın."

Kapıdan çıkarlarken annem kıkırdamadan edemedi.

"Gökhan da geliyormuş, babana eşlik edecek."

Gözlerim büyüdü hemen. "Aykut'u da çağırın." Fatma annenin bakışları anında beni bulduğunda alt dudağımı ısırdım. "Emirhan da gelsin. Babam Emirhan'a biraz akıl verir hem."

Hepsi birlikte yukarı çıkarken bir süre kapıya yaslanmış halde bekledim. Leyla'nın kapıyı açmasını, şen bir şekilde bizimkileri içeriye davet etmesini bekledim. Kapıyı kapatarak kendimi mutfağa attım. Bizimkiler ortalığı toplamıştı ama anlamsız halde kendimi oyalayacak, düşünmemi engelleyecek şeyler yapmaya çalıştım.

Mutfağı, salonu tamamen toplayıp salona geçtiğimde pencere kenarında durdum. Duvardaki saate baktığımda Yağız duşa gireli neredeyse yarım saat olmuştu. Çıkası yoktu sanırım. Sevmişti orayı. Normalde çok uzun kalmazdı. Sadece uzun görevlerde bu kadar kalma ihtiyacı hissederdik. Belki o da ilk defa kendini bu kadar rahat hissediyordu ya da düşünmek için bizden oraya kaçmıştı. Bekleyişimin bitmeyeceğini anladığımda kendime bir kahve yaparak yatak odasına geçtim. Benim de duş almam gerekiyordu.

Dolabımın kapağını açmış bir yandan kahvemi yudumlayıp diğer yandan kendime kıyafet ararken odanın kapısı açıldı. Başımı çevirdiğim an öylece bakakaldım. Altında gri eşofmanı üzerinde lacivert tişörtüyle karşımda dikilen adamı seyre daldım. Islak saçlarından süzülen damlalar boynuna astığı baş havlusuna değdiği anda kaybolup gidiyordu. Bir kaçı tişörtünü ıslatmış, uzun saçları alnına dökülmüştü. Tıraş olduğunu görmek beni heyecanlandırdı çünkü her ne kadar sinek kaldı olmayarak kirli sakal bırakmış olsa da yüzünü daha net görebiliyor olmak güzeldi. İşte şimdi tam

olarak eskisi gibi olmasa da benim Yağız'ıma dönüşmüştü. Benim Yağız'ım...

Kapıyı kapatarak bana doğru bir adım daha attığında başına attığı havluyla saçlarını kurulamaya başladı.

"Sanki ihtiyacım olan şey buymuş gibi."

Yutkunarak sessizce başımı öne eğdim. Umurunda bile değildim. Beni görmüyordu gözleri. Beni hatırlamıyordu kalbi. Ben onu sayıklarken onun gözleri bana kör olmuştu. Şimdi onun için herkes gibiydim. En çok da bu canımı yakıyordu.

"Senin adına sevindim." Kendime birkaç kıyafet alıp ayağa kalktım. "Evde bir süreliğine kimse yok. Sen keyfine bak, ben duşa gireceğim."

Bir anda duraksayarak elindeki havluyu kenara fırlattı. Bakışları üzerimde inceler gibiydi. "Kahven bitmemiş."

Onu ikna etmek ister gibi bir yudum aldım ve ona uzattım. "Daha fazla içemeyeceğim."

Elimden aldığı kupayı dudaklarına götürdüğünde koca bir yudum alışını ilgiyle izledim. Keyifle gözlerini kapattı. Aldığı hazzı görebiliyordum. Kıvrılan dudaklarıyla kara gözleri yeniden beni buldu.

"Yeni hayatımı daha çok sevdim."

Üzgünce baktım ona. Her şeyi hatırlıyor olsa yine aynı mı düşünürdü merak ediyordum. Yine de şu an burada ve benimle olmasından memnundum.

"Keyfini çıkart. Bana müsaade."

Onun cevabını beklemeden çıktım odadan. Dayanamıyordum çünkü. Ona bu kadar yakın olurken uzak kalmak, sarılamamak işkence gibiydi. İki arkadaş gibi bile değildik. Sanki bir yabancıyı evimde misafir ediyordum. Bozulan sinirlerimle duşa attım kendimi. Olabildiğince oyalandım duşta. Üzerime getirdiğim kıyafetleri giyip saçlarımı kuruttum. Bağlama gereğinde bulunmadım. Toka saçıma iz yapsın istemiyordum. Dişlerimi de fırçalayıp çıktım banyodan. Haklıydı Yağız, ben de rahatlamıştım. Operasyonun yorgunluğu yeni çıkıyordu üzerimden. Hatta muhtemelen sabah çıkacaktı çünkü uykusuzluk vardı.

Sessiz evde Yağız'ı ararken yatak odasının yanan ışığından hala orada olduğunu anladım. Usulca odanın kapısını araladığımda Yağız'ı dolabın kapağını açmış, silahlarımızla oynarken buldum. Eline aldığı silahı otomatik hareketlerle kontrol ediyor karşıya doğrultarak nişan alıyordu.

"Hafızanı kaybederken silahları unutmamışsın."

Bana kısa bir bakış atıp kıvrılan dudağıyla elindeki silahı yerine bırakarak yatağa oturdu.

"Ezbere bildiğim şeyler gibi. Sanki yemek yemek, su içmek gibi."

Yanına gelerek ben de tıpkı onun gibi yatağa oturdum. Başımı kaldırıp kara gözlerine baktım uzun uzun. Beni hatırla der gibi. "Daha iyi misin?"

Sanki sorduğumdan çok gözlerimle söylemeye çalıştığım şeyi anlamak ister gibi bakıyordu.

"Hiçbir şey hatırlamıyor olmak kötü." dedi içini döker gibi. "Başlarda bu durum çok sinirimi bozmuş ve hatta öfkeme sahip çıkmakta zorlanmıştım. Fakat iki ayda buna alıştım ve bunun bana verilen bir ceza olduğunu düşündüm. Belki de Allah beni bu şekilde cezalandırıyordu." Gülerek bakışlarını yere düşürdü. "Tam umudumu kaybettim derken sen çıktın karşıma. Oradaki köylüler Türk askerini seviyordu ve ben de iyi Türkçe konuşuyordum." Başını kaldırdığında kaşları havalandı. "Fakat işin komik yani iyi derecede Arapça ve Kürtçe de konuşuyordum."

Söylediği şeye şaşırmadım ve onu rahatlatmak istedim.

"İyi eğitildin. En az üç dili anadilin gibi konuşabilmen gerekiyor ki sen de daha fazlası var."

Beni onaylayarak başını eğdi. "Üzerimde beni tanımlayan hiçbir şey yoktu." Elleri saçları arasında gezindi. O an bileğine yeniden taktığı bileklikte kaldı bakışlarım. Bunu fark etmiş gibi elini indirerek bileğindekini gösterdi. "Sadece bu vardı ama iki simge dışında bir anlam ifade etmiyordu. "Şimdi ise asker olduğumu öğreniyorum ve kimsem olmadığını düşünürken geniş bir aile ve arkadaş çevrem olduğunu görüyorum. Daha da önemlisi bir karım var."

Başımı yana yatırarak gözlerine bakmaya çalıştım. Onun için tüm bunların ne ifade ettiğini anlayamıyordum. "Bu kötü bir şey mi?" Göz göze geldiğimizde toparlama ihtiyacı hissettim. "Yani karının olması."

Elini kaldırdı. Merakla ne yapacağını beklerken saçımdan bir tutam yakaladı. Okşadığı esnada içim titredi sanki. Tüm bedenim, tüm uzuvlarım uyuştu.

"Aksine bu kadar güzel bir kadınla evli olmak hayallerimin üstü oldu." Elini geriye çektiğinde gözlerim kapandı. Daha fazlasını istiyordu kalbim. "Fakat aklımda hala çok soru var. Bunları çözmek zor. Geçmişim büyük bir sır perdesi gibi. Neden gittiğimi anlayamıyorum. Böyle bir görev mi aldım?"

Sorduğu sorulara cevap verecek gücüm yoktu. Sessizce başım önde beklerken eliyle boynumdaki kolyede asılı duran alyansa dokundu. Bir anda irkildim. Göz göze geldik yeniden.

"Bana mı ait?" Gülümseyerek elini geri çekti. "Seninki parmağında da."

Dolan gözlerimle boynumdaki kolyeme uzanarak klipsini açıp takılı olan alyansın elime düşmesini sağladım. Kolyeyi tekrar boynuma taktığımda elimdeki yüzüğü ona uzattım.

"Sana ait."

Elimdeki yüzüğü alarak inceledi. Emin olmak ister gibi parmağımdaki diğer eşine baktı.

"İçindeki simgeler ne anlama geliyor?"

Kendi yaptığı şeyi bana soruyordu. Kalbim kırık ona doğru eğilerek yüzüğe bakmaya çalıştım. "Pala ve Güneş aldığımız lakaplar. Seninki Pala, aynı zamanda soyadın. Benim lakabım da Güneş. Orada da Güneş'in Pala'sı demek istiyor. Benimkinde de Pala'nın Güneş'i şeklinde."

"Anladım." dedi sakince. Bir süre daha yüzüğü inceledikten sonra başını kaldırdı. "10 temmuzda mı evlendik?" Buruk bir tebessümle gözlerimi kapatıp açtığımda etrafına bakındı. "Bugünnn..."

O devam edemediğinde ben tamamladım. "10 Temmuz."

Etrafta gezen bakışları beni buldu o an. Gülümsedi sakince. "Biz evleneli bir yıl oluyor yani." dedi onaylamamı ister gibi.

"Evet." derken dudaklarım kıpırdandı sadece. Konuşmak çok zor geliyordu. Kendimi topladığımda bakışlarım yüzüğe düştü. "Altı ayını ayrı geçirmiş olsak da bir yıl oldu bugün."

İlgisi son bulmuş olacak ki parmakları arasındaki alyansı komodinin üzerine bıraktı. Suskunlukla izledim bu sahneyi. Ses çıkarmaya hakkım yoktu. Bir anda beni her şekilde kabullenmesini beklemiyordum. O bana ne kadar tanıdık olsa da ben onun için bir yabancıdan ibarettim.

"Seni ihmal etmişim uzunca bir süre."

Omuz silktim. Kendi içimdekileri bastırmaya çalışırken onu da inandırmaya çalışıyordum.

"Önemli değil." Sanki devamı da önemli değilmiş gibi bir tavır takınarak parmaklarımı saçlarım arasından geçirdim. "Aynı zamanda da bugün doğum dünüm."

Kaşları havalandı yeniden. Giderek daha da çok şaşırıyordu.

"Neden doğum gününde evlenmek gibi bir çılgınlık yaptık?"

Dudağımın kenarı kıvrılırken elimi göğsüme bastırdım. "O çılgınlık bana ait."

Küçük bir kahkaha attı. Uzun zaman sonra ilk defa onu gülerken gördüm. Seyrine doymaksa pek mümkün olmadı çünkü devamında gelen soru buna izin vermedi.

"Peki, o zaman neden öyle bir çılgınlık yapma gereği duydun?" Suratım anında asılırken bakışlarım yatağa düştü. Suskunluğum büyüyüp giderken parmaklarıyla çeneme dokunup başımı kaldırdı. "Ne oldu?"

Kara gözlerine acıyla bakıyordum. İçimdeki hüzün tüm bedenimde geziyordu aslında ama en çok gözlerimde kendini belli ediyordu.

"Unutma diye." Başını yana yatırdığında buruk bir tebessümle devam ettim. "Yine de unutacağını bilemedim."

Aramızda küçük bir sessizlik olurken sadece gözlerimizin içine bakıyorduk. İkimizde yaralıydık aslında ama sadece birimiz yaralarını dahi hatırlamıyordu.

"Eee..." dedi havayı dağıtmak ister gibi. "Doğum gününde evlenmek dışında ne yapardık peki?"

Bu sefer de ben güldüm ama verecek bir cevabım yoktu. "Daha iyisini yapma şansımız olmadı." Daha fazla devam edemeyeceğimi anladığımda ayağa kalktım. "Keşke bir çay kahve koysaydık, olmadı böyle." Odada boş boş ne yapacağımı bilemezken ona sormayı seçtim. "Bizimkiler gelene kadar ne yapmak istersin?"

Memnuniyetsiz bakışları odada gezdiğinde yatakta son buldu. "Biraz dinlensem iyi olacak." Aklına bir şey gelmiş gibi aniden başını kaldırdı. "Burada mı yatacağım? Yani seninle."

Yatağa baktım boş boş. İşte bu kısım çok zordu. Aylardır hasretle beklediğim yatakta onunla bir yabancı gibi uyumak berbattı.

"Doktor eskiden nasılsak öyle yaşamamız gerektiğini söyledi. Bunlar sana hatırlaman için yardımcı olabilirmiş. Eğer istemezsen..."

Ben cümlemi bitiremeden kıvrılan dudağını saklamak ister gibi ayağa kalktı. "İyi o zaman." Bunu bekliyor olacak ki yatağın diğer tarafına geçip yattı. Hayretle baktım ona. Sırt üstü yatmış elleri başının altında duruyordu. Tek kaşını kaldırarak yandan bir bakış attı. "Yatmıyor musun?"

Ne yapacağımı bilemedim. Kalbim yerinden çıkacaktı ama ben kaşlarımı çatmayı seçtim. Çatık kaşlarımla dolabın kapağını aralayıp içinden bir tane yastık aldım. İkimizin arasına koyarken Yağız oldukça şaşkındı.

"Ne yapıyorsun?"

Omuz silkerek ışığı kapatıp yanına yattım. "İki ay boyunca ne yaptığını bilmediğim adamla aramda mesafe olmayacak mı sanıyorsun?"

Bana doğru döndüğünde dirseğini yastığına yaslayarak başına destek verdi.

"Neyi merak ediyorsun?"

Sırt üstü uzanmış ellerimi göbeğimin üzerinde birleştirerek gözlerim kapalı bekliyordum. Ona doğru dönerek odaya giren ışığın verdiği ölçüde kara gözlerine baktım.

"O kız... sana farklı bakıyordu. İki ay uzun bir süre."

Söylediklerim hoşuna gitmiş gibi gülerek kendini yeniden yatağa bıraktı.

"Çapkın bir adamdım anlaşılan."

Çabucak itiraz ettim. "Asla! Aksine evine, sevdiğin kadına çok bağlı bir erkektin." Aramızdaki yastığı kenara savurduğunda hayretle ona doğru döndüm. "Hey!"

"Bir şey hatırlamıyorum diye ilk bulduğum kıza yazmadığıma sevindim o zaman. Yoksa karımın kalbini kırarmışım."

Gözlerim dolduğunda emin olmak ister gibi bakıyordum. "Yapmadın değil mi?"

Kolumdan tuttuğu gibi beni kendine çekti. Göğsüne düştü başım. Sıkı sıkıya sararak göğsüne bastırdı. "Yapmadım. Tek istediğim hafızamın yerine gelmesiydi. Kendimi bulmaya çalışıyordum. İlgimi kimse çekmedi."

Bir hıçkırık koptu dudaklarımdan. Ağlamayacaktım ama dayanacak gücüm kalmadı. Tutamadım kendimi. Ayların birikmişleri vardı üzerimde. Onu hiç böyle bulmayı hayal etmemiştim. Burnuma dolan kokusunu buram buram içime çektim. Aynı kokuyordu. Hala aynı kokuyordu.

Kollarında ağlarken saçlarımı okşayarak beni teselli etmek için çabalayan adamla zar zor dudaklarımı araladım. "Özür dilerim. Ben... sadece çok zordu ve çok özledim."

Yeniden ağlamaya başladığımda alnıma dudaklarını bastırdı. Gözlerim kapandı. Rüya gibiydi ve sanki kaybolup gidecek gibiydi.

"Seni bu kadar üzdüğüm için affet. Neden gittiğimi bilmiyorum ama arkada seni bırakacak kadar aptal olduğum için beni affet."

Beni neden bıraktığını bildiğim için ses çıkaramadım. Sadece daha şiddetli ağladım. Gerçeği biliyor olsaydı der miydi bana bunları? Böyle kolları arasına alıp teselli etmek için çabalar mıydı?

Ağladım... sadece ağladım. Kocam gibi değil de beni bir arkadaşı gibi teselli eden adamın kollarında dakikalarca ağladım. Ne zaman sustum

bilmiyorum. Ne zaman kapandı gözlerim bilmiyorum. Tek hatırladığım sıcacık göğsünün arasında burnuma dolan kokusu ve gider diye sıkıca tuttuğum tişörtüydü.

Bir daha giderse kaldıramazdım...

☀☀☀

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.😍

Eğer yorumlar çok olursa haftaya yeni bölüm paylaşmaya çalışacağım.

O zamana dek görüşmek üzere hoşça kalın.

Bana ulaşmak için İnstagram:soylumery

Wattpad hesabımı takip etmeyi unutmayın.

68. Deliliğine Kandım

Merhaba

Öncelikle size geçen bölüm yaptınız yorumlar için çok teşekkür ederim. Çok mutlu oldum. 😍

Lütfen bu bölümde de aynı şekilde oy ve yorumlarınızı ihmal etmeyin. 😍🤣

Keyifli okumalar dilerim.☀

Rüyalarımla kabuslarım arasına sıkışmış halde gerçeklikle hayallerim arasında geziyordum. Ne doğru ne yanlış ayırt edemiyordum artık. Gördüklerim yanılsama mı yoksa gerçeğin ta kendisi mi bilemiyordum.

Bir cehennemin ortasına düşmüş, ilk defa unutulmuş olmanın bu kadar ağır olduğunu iliklerime kadar hissediyor ne acımı ne de öfkemi ortaya dökebiliyordum. Hiçlik içine atılmış ve hatta terk edilmiştim sanki. En acısı da beni zihniyle terk eden kişi sevdiğimden başkası değildi.

Sabah gözlerimi aralamak için çabalarken elim çarşafın üzerinde geziyordu. Onu arıyordum yine. Bütün gece titremelerle, sayıklayarak ve sürekli onu kontrol ederek uyumuştum. Uykumda bile ağladığımı, onun yatıştıran sesini hatırlıyorum. Her seferinde onun sesini duyduğumda sesim kesiliyor, yeniden uykuya dalıyordum. Sabaha karşı tam olarak derin bir uykuya daldım sanırım. Sonrasını hatırlamıyorum. Şimdi ise elim boşlukta geziyordu. Neden ona dokunamıyordu parmaklarım?

Gözlerimi aralamak istedim fakat içimi bir korku kapladı. Ya yoksa...

Her şeyin bir rüya olması ancak benim için kabus olurdu. Kaşlarımı çattığım gibi gözlerimi araladım. Yatağa baktım hemen, bomboştu.

"Yağız!" Üzerimdekini kenara savururken korkuyla tekrar bağırdım. "Yağız!"

Başımı kaldırdığım anda pencere kenarındaki adamla göz göze geldim. Kara gözleri üzülerek bakıyordu bana.

"Buradayım."

İçimi inanılmaz bir öfke kapladı. Ellerim sinirle titrerken kalbimin çırpınışı tahammül edilemez seviyedeydi. Bana doğru yaklaştığını görünce

elime geçen yastığı ona fırlattım.

"Neden kalktın yanımdan? Neden gittin?"

Biraz şaşkınlıkla yakaladığı yastığı kenara bırakarak yanıma oturdu.

"Bahar..."

Olmuyordu, içimde bastıramadığım duygulara daha fazla tahammül edemiyordum.

"Bana Bahar deme!" dedim öfkeyle. "Gittin sen. Beni bırakıp gittin. Bütün acılarımla bırakıp gittin. Senden nefret ediyorum, duydun mu beni? Senden nefret ediyorum."

Bir anda bana ne olduğunu bilmiyordum. Ancak inanılmaz derecede öfkeli, anlamsız derecede kızgındım. Sinirimi çıkaracak ve hatta acılarımı dile getirecek yer arıyordum. Ona tüm içimdekileri dökmek, beni yarım bıraktığı andan beri kahroluşumu anlatmak istiyordum. Sadece sinir krizi geçiriyordum.

"Ben neden gittiğimi bilmiyorum." derken gerçekten üzgün çıkıyordu sesi. Ancak hoş görecek durumda bile değildim. İki elimle göğsünden ittim.

"Kaç ay bekledim seni. Deli gibi seni bekledim. Herkes öldüğünü söylerken ben seni bekledim. İnanmadım kimseye." Kontrolsüz bir halde ona vurmaya başladım. Göğsüne indirdiğim yumruklara karşı koymadı. "Acılarımla tek başıma bıraktın beni. Yalnız bıraktın. Sonra o Allah'ın cezası mektubunu buldum. Öldün sandım. Saatlerce ağladım. Umutlarım tükendi gitti. Beni mahvettin." Beni çekerek göğsüne bastırdığında süzülen göz yaşlarımla devam ettim. "Şimdi gelmiş beni hatırlamıyorsun. Karını, sevdiğin kadını hatırlamıyorsun. Bana bu kadar acı çektirmeye hakkın yok. Beni unutmaya hakkın yok. Bana bunu yapamazsın."

Saçlarımı usul usul okşayarak beni yatıştırmaya çalışan adamın ne yazık ki elinden hiçbir şey gelmiyordu. Tek yapabildiği beni teselli etmekti. "Özür dilerim. Böyle olmasını ben istemedim. İnan benim için de zor. Seni hatırlamak isterdim..."

Kapı bir anda açıldığında Fatma annenin telaşlı sesi geldi kulağıma. "Oğlum ne oluyor? Bahar..."

Utançla başımı Yağız'ın göğsüne sakladım. Arkam dönüktü ama yine de yüzümü görmelerini istemedim. Bağırışlarımı duyup geldiklerini biliyordum ancak çaresizdim, üzgündüm. Güçlü durmaktan yorulmuştum. Yağız'ın tişörtüne sıkı sıkı tutunmuş sessizce beklerken halimi anlamış gibi elimi tuttu. "Bizi biraz yalnız bırakın."

"Tamam oğlum. Kahvaltı hazır, ne zaman isterseniz gelin."

Kapı tekrar kapandığında çeneme konan parmaklarla başımı kaldırdı. Yutkunmak istedim ama olmadı. Kara gözleri öyle güzel bakıyordu ki içim gidiyordu. Buğuluydu hala gözlerim. Bir damla yaş yanağıma süzüldüğünde hemen yok etti. Yüzümün her zerresine bakarken dudakları kıvrıldı.

"Benim gibi bir adama nasıl aşık oldun?"

Aklıma eski günlerimiz geldiğinde benim de dudaklarım kıvrıldı. Omuz silktim huysuzca.

"Aptallık işte."

Yüzündeki gülümseme biraz daha büyüdü. "Çok akıllı bir adam olmalıyım ki seni kandırmışım."

Yanılıyordu yine. O hep deli bir adam olmuştu. Onun zekası deliliğinde saklıydı. Hem onun aklı bendim. Ne çabuk unutmuştu...

"Deliliğine kandım."

Küçük bir kahkaha attı. Uzun zamandır beklediğim kahkahaları çok şükür ki banaydı. "Kendimi merak etmeye başladım." Elimden tutarak kendisiyle birlikte beni de kaldırdı. "Bana bol bol bizden bahsetmelisin.

"Kendinden hoşlanmayabilirsin." dedim sakince. Biraz daha iyiydim şimdi. Onun varlığı beni rahatlatıyordu.

Gülümsedi. Asıl merak ettiği bu değilmiş gibi bana doğru döndü. "Senden hoşlanacakmışım gibi."

Birlikte kahvaltı yapıp evden çıktık. Babam kahvaltıda karargaha gelmemiz gerektiğini söylemişti. Hesap verme zamanımız da gelip çatmıştı. Elbette ki TSK bize yaptıklarımız karşılığında bir bilet kesecekti ancak sonuç ne olursa olsun bizim gönlümüz vatanımızdan yana olacaktı.

Arabayı karargahın otoparkına park ettiğimde başımı çevirerek Yağız'a baktım. Kara gözleri yine üzerimdeydi. "İyi şoförsün." dedi beni övmek ister gibi.

Küçük bir kahkaha ile arabadan indim. Ortada buluştuğumuzda bakışlarım ışıl ışıldı.

"Yeni Yağız'ı sevdim. Sürekli beni övüyor."

Yürümeye başladığımızda yandan bir bakış attı. "Eski Yağız nasıldı?"

Kaşlarımı çatarak sesimi kalınlaştırdım. "Düzgün yap Bahar, dikkatli ol Bahar, oraya gitme Bahar, çabuk bitir Bahar, kontrol et Bahar..."

Kahkaha atarak elini dudaklarıma bastırdı. "Ne çekilmez bir adammışım."

Gözlerine hasretle baktım. Fark etti hemen bakışlarımı. Sanki kara gözleri de aynı hasretle bana bakıyordu. Usulca dudaklarımda duran parmaklarını çekti. O sırada parmağına taktığı alyansa kaydı bakışlarım. Gözlerim doldu bir anda.

"Takmışsın."

Başını parmaklarına düşürüp yüzüğüne baktı. "Çıkarken aldım. Madem evliyim takmalıyım diye düşündüm."

Yüzümdeki geniş gülümsemeyle kollarımı boynuna doladım. Sıkı sıkı sarıldığım an ellerini belimde hissettim. Şükrettim o an, beni hatırlamasa bile yanımda olmasına şükrettim.

"Bahar."

Arkamda duyduğum sesle hemen toparlanırken bir an karargahta olduğumu unutmuştum. Yağız'ın da pek umurunda gibi durmuyordu. Arkamı döndüğümde Kaan'ı karşımda şaşkınlıkla dikilirken gördüm.

"Buyurun savcım."

Bakışları benden çok Yağız'ın üzerindeydi. Şoka girmişti sanki. Beklemediği açıktı. Altı ay kimse için az değildi.

"Gelmişsin." dedi gülümsemeye çalışarak. Yağız'a elini uzattı fakat kocam yabancı gördüğü adama kaşlarını çatarak manasız bir şekilde bakıyordu. Elini sıkmadan başını bana çevirdi. Yine benim tanıtmamı bekliyordu.

"Terörle mücadele savcımız Kaan Vural."

Bunu makul kabul ettiğinde elini sıktı. "Merhaba savcım."

Fakat bu sefer Kaan ikinci bir şok dalgasına yakalanmıştı. Kaşları havada bana bakıyordu. Neden kendini tanıtma ihtiyacı duyduğumu anlayamamıştı. Ona da açıkladım.

"Hafızasını kaybettiği için geçmişi hatırlamıyor."

Daha beter bir şaşkınlıkla elini geriye çekti. "Buna üzüldüm." Meraklı bakışları beni buldu anında. "Seni de mi hatırlamıyor?"

Kaan'a bazen sinir oluyordum. Beni düşündüğünü söylerken beni kıracak her cümleyi kurmayı ihmal etmiyordu. Sessiz kaldığımda başımı kaldırarak Yağız'a baktım. Bir şeyler söylesin istiyordum. Bir şeyler söylemeliydi.

"Hatırlamıyorum." dedi. Hüzünle gözlerimi kapattığımda elini belime sardı. "Ama benim karım olduğunu biliyorum."

Kalbimde bir kuş çırpındı. Yüzüm güldü. Keyfim yerine geldi. Benim aksime Kaan'ın suratı değişti. Yağız'ın belimdeki eline düştü bakışları. Boğazını temizledi.

"Geç kaldım, bana müsaade."

Kaan elindeki çantasıyla arkasını döndüğünde bir süre ikimizde onun arabasına doğru gidişini izledik. Yağız'ın hala belimde olan eli bulunduğu yerde gezinince başımı kaldırdım.

"Bu adam ne iş?"

Karşıya bakarken düz çıkan sesindeki duyguyu saklama ihtiyacı hissetmişti. Omuz silktim.

"Savcı dedim ya."

Başını bana çevirdi. Kaşları çatık bakıyordu. "Sana bakışları hoşuma gitmedi."

Kolundan kurtularak kaçmayı seçtim. Şimdi ona geçmişi anlatıp Kaan'ı hedef yapamazdım.

"Eskiden de gitmezdi. Hep böyle kıskanç bir adamdın."

Peşimden gelirken homurdanır gibiydi. "O zaman da kimin ne olduğunu görebiliyordum demek ki."

Arkamı dönerek gülümsedim. Konuyu değiştirsem iyi olacaktı. "Turan albaydan sonra çocukların yanına inelim. Biraz sohbet ederiz."

Turan albayın odasına geçtiğimizde yine hazır olda bekliyorduk. Babam bizden önce gelmişti buraya. Tam bir iş kolikti. Nerede olursa olsun işini ihmal etmiyordu.

Turan albayın koltuğuna oturmuş bizi izlerken Yağız'la suçlu çocuklar gibiydik. Yine de Turan albay biz odaya girdiğimizde Yağız'ı neşeyle karşılamıştı. Yağız bu sefer yadırgamadı çünkü operasyon dönüşünde zaten tanışmışlardı.

Babam yine koltukta oturamayıp ayağa kalktı. Elleri arkada yanımıza gelerek Yağız'a baktı.

"Bu saç sakal ne asker?" dedi sanki sabah görmemiş gibi. Başını bana çevirdiğinde kıvrılan dudağımı düzeltip karşıya baktım hemen. "Nerede olduğunuzu unutmayın." diye devam etti ters ters.

Belli ki bizi fırçalamak için çağırmıştı buraya ama umurumda bile değildi. Çünkü Yağız yanımda olduğu sürece kim ne derse desin etki etmeyecekti. Onunla her şeye katlanırdım.

Babam arkasını döndüğünde sessizce devam etmesini beklerken Yağız bana doğru dönerek göz kırptı. Onun bu halini görünce ister istemez sırıtmaya başladım. Turan albay halimize onaylamaz bakışlar atarken babam bize doğru döndü. Hemen toparladık kendimizi.

"İkinizin de yaptıkları haddini aştı. Biriniz kendi başına ortadan kayboldu. Diğeriniz operasyonda emre karşı gelerek telsiz kapattı." Babamın haklılık payıyla bakışlarımı yere düşürdüğümde devam etti. "Şu durumda ikinizde açığa alındınız. Hakkınızda kurul toplanacak ve uygun olan neyse buna karar verilecek."

"Baba." dediğimde kaşlarını çattığı an düzelttim. "Komutanım... Ne kadar sürer bu durum?"

"Bilmiyorum." dedi. "En az on beş, yirmi gün sürecektir ancak Yağız'ın hafıza kaybıyla durumun seyri değişebilir. O süreye kadar karargaha girişiniz yasak."

Ben sevdiğim meslekten ayrı kalmanın üzüntüsünü yaşarken Yağız başka düşünceler içindeydi.

"Ben neden kendi başıma gittim komutanım? Bu bir görev değil miydi?"

Hepimiz bu soru karşısında birbirimize baktığımız sırada babam biraz önceki sertliğini kaybetti.

"Hayır oğlum, sen kendi isteğinle bizden habersiz gittin."

Sabırsızca ellerini iki yana açtı.

"İyi de neden?"

Babam sıkıntılı bir nefes vererek az da olsa ona durumu açıklamayı seçti.

"Kulaksız adlı teröristi öldürmekti amacın. Daha öncesinde karının kaçırılarak işkence görmesine sebep oldu. İntikam almak için gittin."

Yağız kaşlarını çatarak bana baktığında alnı kırışmış o günü hatırlamaya çalışıyordu. "Hiçbir şey hatırlamıyorum. Bana bunu niye söylemedin?" Eli alnına gitti başına bir ağrı girmiş gibiydi. Gözlerini kapattı. O an bir şey hatırladı sandım. Kolunu yakaladım hemen.

"Yağız iyi misin?" Dizlerinin üzerinde çöktüğünde ben de onunla çöktüm. Korkuyla babama baktım. "Baba!"

Babam da tıpkı benim gibi yere çöktü.

Başını elleri arasına alarak sıkıştıran Yağız'ın bileklerini yakaladı.

"Oğlum iyi misin?"

"Hatırlamıyorum, hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece silah sesleri geliyor kulağıma."

Panikle Yağız'a sarıldım. Başını göğsüme yaslayıp saçlarını sevmeye başladım.

"Geçti... geçti. Hepsi geride kaldı. Ben yanındayım. Ben yanındayım..."

Soluğu hastanede aldığımızda doktorun odasında karşılıklı sandalyelere oturmuş bize söyleyeceklerini bekliyorduk. Doktor elleri önünde bizi

dinleyip gözünde unuttuğunu düşündüğüm gözlüğü çıkararak masasına bıraktı.

"Bakın Bahar Hanım, sizinle daha önce konuştuk." diyen doktor eden bulur der gibi bakıyordu. "Bu şekilde hafıza kayıplarında hasta kişinin üzerine gitmek ve onun üzerinde baskı uygulamak sizi sancılı bir sürecin içine sokar. Bu şekilde ani söylemler yerine sorgulamadan olağan devam etmeniz sizin için daha sağlıklı olacaktır."

Doktor her ne kadar bana hitap ediyor olsa da muhatabı ikimizdi. Ben sessiz kaldığım sırada Yağız öne doğru seslendi.

"Benim ne yaşadıysam bilmeye hakkım var doktor bey."

Yağız'ın sert çıkışıyla doktor sert bir soluk verdi. Bizi ikna etmeye çalışmak, en çok da Yağız'la uğraşmak onu zorluyordu.

"Yağız bey... Bildikleriniz sizi mutlu etmeyecekse bu size ancak acı verir, geçmişinizi hatırlatmaz. Elbette ki geçmişini sorgulamaya hakkınız var ancak bunu acılı bir hale çevirmek yerine zamana bırakarak güzel anılarla başlayın. Sonuçta bu süreyi bilmiyoruz. İki gün sonra her şeyi hatırlayabileceğiniz gibi yıllarca hatırlamadan hayatınıza devam etme olasılığınız da var."

Bu durum Yağız'ın hoşuna gitmedi. Öyle ki yerinde oturamadığında ayağa kalkarak odada gezinmeye başladı. O hemen her şeyi hatırlamak istiyordu ama hatırladığında yaşayacağı yıkımdan habersizdi. Şimdi arada da olsa ilgiyle bana değen kara gözleri belki de o zaman kin ve nefretle bakacaktı.

"Siz bana geçmişin yokmuş gibi yaşa diyorsunuz." Öfkeyle doktora döndüğünde varlığımı unutmuş görünüyordu. "Benim etrafımda gördüğüm herkes yabancı. Annem, kardeşim..." bakışları beni bulduğunda acımasızca beni işaret etti. "Ve hatta karım bana yabancı. Anlatabiliyor muyum ben derdimi?"

Başım önde sessizliğe bürünürken keşke ben de bağırıp çağırabilseydim. Çünkü o en azından kendine temiz bir sayfa açarak her şeyi unutmuştu. Bense her şeyi hatırlarken kocamın beni bir yabancı olarak görmesini kaldıramıyordum.

Doktorun da bu durum karşısında yapacak pek bir şeyi görünmüyor olacak ki eli çenesine gitti. "Bu konuda destek alsanız iyi olacak." Bilgisayarına kısa bir süre göz gezdirip gülümsedi. "Sizi Leyla hanıma yönlendireceğim." Sekreterine başını çevirdiğinde kadın hemen anlayarak telefona sarıldı. Kısa bir konuşmanın ardından doktor küçük bir kağıda not

yazıp bize uzattı. "Leyla hanım iyi bir psikologdur. Size bu konuda destek vererek nasıl bir yol izleyeceğiniz konusunda yardımcı olabilir."

Yağız olduğu yerde kımıldamadığında yerimden kalkarak doktorun uzattığı kağıdı aldım. "Teşekkür ederiz doktor bey."

"Geçmiş olsun." diyen doktorla arkamı döndüm. Geçecek gibi görünmüyordu.

Yağız kapıyı açtığında benim geçmem için beklerken önünden geçip koridorda ilerlemeye başladım. Bana yetiştiğinde yan yana yürüyorduk ve ikimde sessizdik. Alt kata inerek doktorun Leyla'nın odasının önüne gelince Yağız önüme geçti.

"Bir işe yarar mı?"

Omuz silkerek kapıda duran sekretere elimdeki kağıdı verdim. "Denemekte fayda var." Sekreter kız bize bakarken açıklama ihtiyacı hissettim. "Doktor bey gönderdi." Başını sallayıp Leyla'nın odasına girdiğinde tekrar sevdiğim ama beni unutan adama döndüm. "Hem Leyla yabancı değil. Bize yardımcı olur."

Şaşkınlıkla kaşları havalandı. "Gökhan'ın sözlüsü olan kız."

Usulca başımı eğdiğimde kapı açıldı. "Buyurun lütfen." Sekreterin yönlendirmesiyle biz içeri girerken o da dışarı çıkarak kapıyı kapatmıştı.

Leyla bizi gördüğü anda ayağa kalktı. "Hoş geldiniz." İkimizde birbirimize sarıldık. "Hoş bulduk." dedim aynı samimiyetle. Geri çekilerek Yağız'a elini uzattı. "Duydum ki sohbet edecek birini arıyormuşsunuz."

Hem bizi rahatlatmaya çalışırken hem de oturmamız için koltukları işaret eden kadına gülmeden edemedim. Yağız yerine oturduğunda hala huysuzdu.

"Daha çok bizi başından attı ve piyango sana vurdu."

Leyla küçük bir kahkaha atarak ellerini masada birleştirdi.

"Beni yabana atıyorsun."

Yağız'ın geçmeyen öfkesinde onun haklılık payı olduğunu biliyordum. Yine yapıcı olmak için çabalarken Leyla'ya durumu açıklamaya çalıştım.

"Yağız bugün küçük bir atak geçirdi. Geçmişini hatırlamak isterken pek de yolunda gitmedi her şey. Doktor ısrarla kötü olaylardan uzak durmamızı söylüyor ve olağan devam etmemizden yana." Yağız'a yandan bir bakış atıp sıkıntılı bir nefes verdim. "Bizim ortamımız ise buna pek müsait değil."

Leyla'nın eli çenesine gittiğinde bakışları üzerimizde geziyordu. Kaçamak bakışlarım masanın üzerindeki kalemle oynayan Yağız'ı bulduğunda kirpiklerinin altından bana baktı. Kara gözlerine mavi gözlerim değdiğinde bakmaktan alamadım kendimi. O da geri çekmedi kendini. Ne

düşündüğünü bilmiyordum ancak ona ne kadar yabancı olduğumu düşünüyordu muhtemelen.

"Buldum." Leyla bir anda sesini yükseltirken ikimizde başımızı kaldırarak ona baktık. "Madem ortamınınız buna müsait değil o zaman siz de ortamınızı değiştireceksiniz."

Cümlesi mantıklı geldiğinde düşüncelere dalmış giderken Yağız kafasında pek oturtamamış gibiydi.

"Bildiğim yerlerde bir şeyleri hatırlamam daha kolay değil mi?"

Leyla ellerini masaya yasladığında başını iki yana salladı. "Elbette ki etkisi var ancak önemli olan nerede olduğun değil, kiminle olduğun." Bana döndüğünde sıcacık bir tebessüm sundu. "O kadar zaman burada Yağız'ı bekledin Bahar. Bu tatile senin de ihtiyacın var."

Gözlerim dolduğunda hak vermeden edemedim. Bu şehir bizim için oldukça karanlıktı. Tüm acılarımız, kavgalarımız, gidişlerimiz ve hatta bekleyişlerimiz bu şehre aitti. "Haklısın." dedim onu onaylayarak." Yağız'a bakıp gülümsedim. "Nasıl olsa ikimizde uzaklaştırma aldık ve gidecek bir işimiz yok."

"Paramız çok herhalde." dedi Yağız merakla.

Omuz silktim. Bu bizim için en önemsiz kısımdı. "Birikimimiz fazlaydı."

Aslında bu doğruydu. Altı ay boyunca ruh gibi yaşayan ve hiçbir sosyal aktivitede bulunmayan ben istemeden de olsa para biriktirmeyi başarmıştım. Hayat öyle acımasızdı ki bazen verdiği parayı bile harcatmıyordu.

Yağız sohbetten sıkılmış gibi ayağa kalktığında sanırım bugün onun için yeterliydi.

"Biz bunu bir düşünelim." diyerek Leyla'ya elini uzattı. Leyla ayağa kalkarak elini sıktığında ben de ayaklandım.

"Akşam yine konuşuruz." diyen kadına gülümsedim.

"Olur canım."

Birlikte hastaneden çıkarak arabaya bindiğimizde şoförlük kısmını yine ben üstlenmiştim. yine sessizliğe gömüldüğümüzde başımı çevirerek Yağız'a baktım.

"Acıktın mı?"

Başını bana çevirerek dikkatli bakışlarını yüzümde dolaştırdı.

"Eve gitmiyor muyuz?"

Kırmızı ışığa yakalandığımda durmak zorunda kaldım. "Acelemiz yok. Seni bir yere götürmek istiyorum."

"Olur." dedi sadece. Babamın söylediklerinde sonra bir soğukluk girmişti aramıza. Dün ve hatta sabah bana karşı sıcacık olan adam şimdi buz gibiydi.

Onu daha önce beni ilk kez getirdiği ve hatta o gün benim vurulduğum lokantaya getirdiğimde arabayı park ettim. İkimizde inerek lokantanın önüne geldik.

"Girelim mi?" diye sorduğumda başını eğdi. Birlikte girdik içeriye. Daha önce gördüğüm adam bizi göründe, daha doğrusu Yağız'ı görünce gülümsedi.

"Ooo. Hoş geldiniz oğlum. Geçin hadi."

Yağız'ın sessiz kalışıyla daha önce oturduğumuz boş duran masayı gözüme kestirdim. Yine aynı yer olsun istiyordum.

Sandalyeleri çekip oturduğumuzda bana doğru eğildi. "Daha önce geldik mi buraya?"

"Geldik." dedim elimdeki tek sayfalık menüye bakarken. "Sen getirmiştin."

Tıpkı o da benim gibi bakmaya başladığında "Seni buralarda mı tavladım?" diye sordu.

Küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. "O zamanlar aramızda bir şey yoktu. Sadece sana gelen pizzaları yürütmüştüm ve sen almak için benimle büyük bir savaşa girdiğinde pizzaları başkalarına kaptırdık. Aç kalınca da beni buraya getirdin."

Arkasına yaslandığında inanamaz gözlerle bakıyordu. Her anımız onun için hayret vericiydi.

"Bir pizza için birbirimize mi girdik yani?"

Sırıtarak elimdeki menüyü bıraktım. "Açlık insana her şeyi yaptırıyor."

Yemek konusunda kararsız kalmış olacak ki elindekini bırakarak öne doğru itti. "Sen karar ver."

Bize yaklaşan adam tam önümüzde durduğunda daha önce yediğimiz yemeği sipariş ettim. Kısa sürede gelen yemekleri sessiz sedasız yedik. Ya ikimizde acıkmıştık ya da iki yabancının konuşabildiği kadar sohbet edebiliyorduk. Karı koca olmak dışında sanki başka hiçbir ortak yanımız kalmamış gibiydi.

Yemeğin ardından arabaya bineceğimiz sırada Yağız'ı kolundan tutarak durdurdum. Merakla bana döndüğünde biraz çekingendim.

"Bir şey denemek istiyorum."

Ne yapacağımı bilmeden gözlerini kapatıp açtı. Onu bana yaklaşması adına kolundan biraz çekerek yanağına küçük bir öpücük bıraktım. Geri çekildiğimde gözlerinin içine bakıyordum. Belki hatırlardı.

Eli yanağına gittiğinde öptüğüm yere dokundu. Dudakları kıvrıldı. Hala bir tepki vermesini beklerken umutla bakıyordum ona. "Bana aşıksın diye yorumladım." deyince omuzlarım düştü. Dudaklarıma kırık bir tebessüm bulaştı. Yine de o kadar tatlı bakıyordu ki hatırlamıyor oluşunu yüzüne vuramayacaktım.

"Aşık olmasam evlenmezdim."

Gözlerimin içine baktığı esnada utanarak kaçırma ihtiyacı hissettim. Arabaya bineceğimiz esnada önüme geçti.

"Ben devam edeyim."

Biraz şüphede kalmadan edemedim. "Emin misin?"

"Köyde birkaç kez traktör kullandım." dediğinde gülmeden edemedim.

Anahtarı ona vererek yolcu koltuğuna geçtim. O da yerine geçtiğinde arabayı çalıştırdı. Sahiden de iyi kullanıyordu. O yola odaklanmış, ben onu izlerken dudakları kıpırdandı.

"Bana hatırlatmak için öptün değil mi?"

Biraz önceki öpücüğün sebebini anladığında iç çektim. "Öyle."

"Arkadaşken." dedi imalı sesiyle. "Komutanımken." dedim onu düzelterek. Çünkü pek arkadaş olmayı beceremediğimiştik.

Dudakları kıvrıldı. Eve yaklaşırken yolu tarif etmeme gerek duymamıştı.

"Bayağı komutanına yürüyormuşsun." dediğinde evin önüne geldik. Nizamiyeden geçmeyi beklerken omuz silktim.

"Koştuğum zamanlar da oldu."

Küçük bir kahkaha attı. Tam evin önüne geldiğimizde park ederek bana döndü.

"Çok rahat ve açık sözlüsün. Çekinme gereğinde bulunmuyorsun."

Mavi gözlerimi kara gözlerine diktiğimde ellerimi belimin iki yanına koydum. İstemsiz gözlerimi kısarken başımı yana yatırdım.

"Daha senin benim peşimde koştuklarından bahsetmedim."

Gülerek apartmanın kapısından önce benim geçmem için işaret etti.

"Bahsetmeden de öyle olduğu o kadar belli ki."

Akşam odaya geçmiş, üzerime askılı pijama takımımı geçirmiş, aynanın karşısında makyajımı silerken Yağız odaya girdi. Bakışlarım anlık da olsa onu bulduğunda onun bakışları da bendeydi. Tekrar önüme dönerek işime devam ederken o da üzerindekileri çıkararak altına bir şort geçirdi. Ellerimi

kremlerken bir yandan da aynadan onu kesiyordum. Havalar çok sıcaktı. Bazen pencereleri bile açarak yatıyorduk. O yüzden Yağız'ın bu halini yadırgamıyordum. Aksine hoşuma gidiyordu. Bana eski Yağız'ı hatırlatıyordu.

Yağız yatağa uzanarak ellerini başının altına aldığında olduğum yerden kalktım. Işığı kapatıp ben de yerime uzandığımda tıpkı onun gibi sırt üstü yatıyordum. Bir süre gözlerimin karanlığa alışmasını beklerken ikimizde aramızda bıraktığımız koca mesafeyle sessizce bekliyorduk.

"Annemler yarın gidecekmiş." dedim bir konu açmak adına. Yine sessiz kaldığında ona doğru döndüm. "Fatma anne de ertesi güne gitmeyi düşünüyor." Hala sessizce yüzüme bakmadan beni dinlerken cevapsız kalması kırıyordu. Yine de iletişim kurmaya çalıştım. "Tabii sana yabancı geldiğimiz için ilgini çekmiyor olabilir ama..."

Başını benden tarafa çevirdiğinde devam edemedim. Benden tarafa döndüğünde sıkıntılı bir nefes verdi.

"Bahar... Sana tek bir şey soracağım." Gözlerimi kapatıp açtığımda devam etti. "Bu evde kim bana karşı her konuda şeffaf?"

Durup düşündüğümde hepimizin Yağız'dan bir şeyler saklıyor oluşu ve bunun onun tarafından fark edilmediğini düşünürken onun sürekli bizi gözlemliyor oluşuyla sessizliğim bir dağ olup büyüdü. O ise çoktan cevabını almıştı.

"Anladım." dedi tatsızca.

Hareketlendiği esnada arkasını dönmesinden korkarak "Senin için." dedim çabucak. Bakışları beni bulduğunda "Seni düşündükleri için." diye devam ettim. "Ailen ve arkadaşların sadece senin iyiliğini düşünüyor."

"Peki sen?" dedi sanki bilmiyor gibi. Doğru ya, bilmiyordu.

"Bundan şüphe etmen beni üzüyor."

Ciddi bakışlarında hiçbir değişiklik olmadı. Aslında haklı sayılırdı. Ben de aynı sıkıntıyı yaşıyordum. Ona karşı içimdeki her şeyi dökmek ve gerçek neyse söylemek istiyordum ama ne yazık ki korkularımın beni sarmaladığı da bir gerçekti. Duyduklarıyla bana tepki göstermesi ve hatta hatırladığında beni terk etmesi beni yaralayacak şeylerdi.

"Bir şey olmuş." dedi tespitlerini sıralayarak. "Baban kaçırıldığını, benim intikam almak istediğimi söyledi. Bunlar normal değil. Biz her ne yaşadıysak bir şeyler kötüye gitmiş ve sen de dahil herkes benden bunu saklıyor."

"Doktor böyle olmasını istiyor." dediğimde hiddetle olduğu yerde doğrularak yataktan çıktı. "Doktorun ne dediği umurumda değil." Odanın içinde gezinmeye başladığında odanın karanlığına inat onu görebiliyordum. "Demek ki biz saklanması gerekecek kötü şeyler yaşadık ki herkes bunu saklama gereği duyuyor."

Tedirginlikle yerimde doğrulmuş, bir elimi yatağa yaslayarak "Lütfen sessiz ol." dedim.

Sanki söylediklerimi dikkate alıyor gibi yatağa yaklaşarak üzerime doğru eğildi. "Güzel şeyler yaşamış olsaydık kimse bir şey saklama gereğinde bulunmazdı."

Kara gözleriyle gözlerimin içine bakan adam karşısında yine koca bir sessizliğe gömüldüğümde yüzüne alaylı bir gülümseme yerleştirerek geri çekildi. Cam kenarına yaklaştığında bana sırtını döndü. Pencere kenarından dışarıyı izlemeye başladığında "Gelmeyecek misin?" dedim kısık çıkan sesimle.

Başını dahi çevirmeden "Sen uyu." derken sesi sertti. Umutsuzca kıpırdamadan bekledim bir süre fakat gelesi yoktu. Ondan bir şeyler saklanıyor oluşu öfkesini arttırıyordu. Belki de bir sürü saçma ihtimalin arasında boğuluyordu. Onu koca bir boşluğa bırakmış kendi yolunu bulmasını bekliyorduk. Hal böyleyken de sorguladığı ne varsa cevapsız bırakıyorduk. Biliyordum, bazı şeyleri bilmeye hakkı vardı ancak bu durumun ona zarar vermesini de istemiyordum.

Yerimden kalkarak ona doğru adımladım. Hareket dahi etmeyen adamın beline kollarımı dolayıp başımı sırtına yasladım. Çıplak bedeninden yayılan ısı tüm bedenimi esir alırken onun gerildiğini hissedebiliyordum.

"Yemin ederim mutluyduk." dedim son yaşananları saymadan. "Birçok sıkıntı yaşadık ancak evliliğimiz boyunca mutluyduk." dedim tekrar. "Sadece son zamanlarda yaşanmaması gereken şeyler oldu ama onun dışında bir sorun olmadı." En önemlisi de oydu diyemedim tabii.

Bana doğru döndüğünde saçlarıma uzandı. Bir yandan da halime acır gibiydi. Belki de halimize acıyordu. İkimizin durumu da içler acısıydı.

"Sorgulamadan yapamıyorum." derken halini açıklamak ister gibiydi.

"Haklısın." dedim yanağıma ulaşan elini kavrayarak. "Buna hakkın var ama zamana bıraksak olmaz mı?" Başımı yana yatırdığımda tebessüm etmeye çalıştım. "Belki de Leyla'yı dinlemeli ve bir yerlere gitmeliyiz."

Usulca başını salladığında hala bırakmadığım elini çektim.

"O zaman uyuyabiliriz artık."

***

Sabah gözlerimi aralamakta zorlanırken sıcacık bir göğse yaslanmış olduğumu biliyordum. Her ne kadar gece birbirimizden uzak yatmış olsak da sabahı onun kollarında karşılamak güzeldi. Sırf bu süreyi biraz daha uzatmak adına açmadım gözlerimi. Eskisi kadar rahat uyuyamıyordum artık. Gecelerime kabus bulaştırmıştım. Her seferinde Yağız'ın gidişini, o mağarada çektiğim işkenceleri ve bebeğimi kaybedişimi görmekten yorulmuştum. Daha kötüsü ise hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalışmaktı.

Biraz daha uyumayı seçtim. Ancak hissedebiliyordum ki o uyanmıştı. Saçlarımla oynuyordu sanki. Bedenime dokunmasa da saçlarımda gezen parmaklarını hissedebiliyordum. Sanki yeni uyanıyor gibi gözlerimi araladığım esnada elleri saçlarımdan uzaklaştı. O an anladım ki benimle ilgili hala tereddütleri vardı.

"Günaydın." dediğinde boğuk gelen sesiyle başımı kaldırarak yüzüne baktım. "Günaydın. Ne zaman uyandın?"

Yerimde biraz daha doğrulurken o da toparlanmaya başladı. "Oldu biraz."

"Beni mi bekledin?" dedim sırıtarak.

Ayağa kalktığında yandan bakışları beni buldu. "Hıı... Yanından kalktım diye yine dayak yemek istemedim."

Küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. Umursamazca üzerine tişört geçiren adamla az da olsa uğraşmaya çalışıyordum.

"Kendini savunabilirsin."

Kaşları çatık, meydan okuyan bakışları üzerimde dolaşıyordu. "Darbe almanı istemem, güzelliğine yazık."

Tıpkı eski günlerdeki gibi karşısına dikildiğimde ukala bir tavırla çenemi yukarı kaldırdım. Ona meydan okumayı özlemiştim.

"İki ayda hamlamışsındır sen." dediğimde güldü. Kara gözlerindeki parıltıları mutlulukla kabullendim. Onun gülüşleri bana da yansıyordu.

"Bir ara." dedi eğlendiği belli olan sesiyle. "Bunu test edelim."

Onaylamakta gecikmedim. "Memnuniyetle."

Sessiz geçen kahvaltının ardından Sude ile kahvaltı masasını topluyorduk. Annem valizini toplamaya gitmişti ve Fatma anne de onun yanındaydı. Yağız ve babam ise çaylarına balkonda devam ediyorlardı. Bugün annemle babamın gidişi ister istemez üzüyordu beni. Ama onların da kendince bir hayatı vardı ve benim yüzümden bunu fazlasıyla aksatmışlardı.

Sude dalgınlığımı fark etmiş olacak ki bana seslendi. "Yenge." başımı ona çevirdiğimde gülümsedi. "Ben hallederim, sen içeri git."

Ona sıcacık bir tebessüm sunarken bulaşıkları makineye dizmeye devam ettim. "Boş ver beni." O an aklıma Aykut geldi. "Aykut'la nasıl gidiyor?"

Bakışlarını kaçırdı hemen. Dikkatle onu analiz etmeye çalışırken musluğu kapattı. "Konuşuyoruz öyle."

"Nasıl öyle?" dedim merakla.

"Öyle işte." dedi omuz silkerek. "İki arkadaş gibi."

Yerimde doğrulurken makineyi kapattım. "Hadi seni anladım da onunki bana pek arkadaşça gelmedi."

Onu fırsatını bulmuş sıkıştırırken arkasındaki tezgaha yaslandı. İki eliyle mermeri sıkı sıkı tuttuğunda "Biliyorum." dedi mırıltıyla. "O bana karşı çok dürüst davranıyor."

"Sen?" diye sormadan edemedim. Önemli olan belki de bu kısımdı. Çünkü Sude'nin dürüst davranmaması iki adamı birbirine düşürür, Yağız'ı da onların üzerine düşürürdü.

"Benim saklayacak bir şeyim kalmadı." dediğinde Sude'nin bakışları yerde geziyordu. "Artık ben de sevilmek istiyorum ama Aykut bunu zamana bırakmak istiyor. Duygularımdan emin olmalıymışım." Başını kaldırarak gülümsedi. "Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Sessiz görünüyor ama çok eğlenceli. Bana bir sürü komik şey anlatıyor."

Buruk bir tebessümle onu dinlerken kollarımı iki yana açtım. "Gel buraya." Gözleri dolu dolu sarıldı bana. Ellerini sırtına yerleştirerek sıvazladım sevgiyle. Biliyordum ki buna ihtiyacı vardı. Her ne kadar belli etmemeye çalışsa da Sude için de zor zamanlar olmuştu ve abisi onu tanımıyor ve ona yaklaşmıyordu. Fatma anne ise ilgisini daha çok Yağız üzerinde tutuyor, Onun yaşadıkları arasında kıvranırken bazen Sude'yi gözden kaçırıyordu. Bense kendi derdime düşmüş kimseyi görecek halde değildim. Bu durumda Sude'ye en yakın olan kişi Aykut'tu. Bir nevi bu duruma güvenerek Aykut'un onu koruyacağını bilmek beni mutlu ediyordu.

Geri çekildiğinde alt dudağını ısırdı. "Abim öğrenirse sence bizi gebertir mi?"

Küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. İkisinin de Yağız'dan korktuğunu biliyordum.

"Bence şu an hiçbir şey yapamaz." dediğimde Yağız elindeki bardaklarla içeri girdi.

"Kimmiş o?"

Sude korkuyla bana bakarken Yağız'ın elindeki bardakları aldım. "Senden bahsediyorduk."

Yağız tek kaşını havaya kaldırırken "Eee." dedi devamını bekleyerek. Sude koluma sarıldığında ona güven veren bir gülümseme sunup Yağız'a döndüm. "Sabah konuştuklarımızdan bahsettim Sude'ye ve bana abisini savunuyor." Burun kıvırmadan edemedim. "Sanki seni daha önce yenmemişim gibi." Şaşkınlıkla kaşları havaya kalktığında dudağımın kenarını kıvırdım. "Ben de hiçbir şey yapamayacağını söylüyordum."

Gözlerini kısmış bana doğru bir adım attığında gözlerimin içine bakıyordu. Dikkati çoktan dağılmış, çok başka yere takılmıştı. "Sen." dedi emin olmak ister gibi. "Beni daha önce yendin mi?"

Bunu konuda hilekar davranışımı ona söylemek istemediğimde kapı çaldı. Dişlerimi göstererek sırıtırken kapıyı işaret ettim. "Kapı çalıyor."

Hızla yanından kaçarken bu sefer de Sude'nin yolunu kesti. "Doğru mu?" dediğinde Sude "Bilmiyorum." diyerek yanından sıvışırken kapıya ulaşmıştım.

Kapıyı açtığımda Leyla elinde koca bir pastayla ve arkasındaki ekibin de desteğiyle cırlamayı ihmal etmedi.

"Sürpriz!!!"

Hepsi ona eşlik ederken oldukça şaşkındım. "Neyi kutluyoruz?" dediğimde Leyla beni umursamadan içeriye adımladı.

Hemen arkasından Gökhan, Emirhan ve Aykut da içeri girdiğinde kapıyı kapattım. Yanıma gelen Yağız'la göz göze geldiğimizde ne oluyor gibi küçük bir baş hareketi yaptı. Omuz silkerek habersiz olduğumu belli ederken annem ve Fatma anne çıktı odadan.

"Ay geldiler mi?" diyerek telaşla bize adımlayan annemle onun planı olduğunu anlamak zor olmadı. Hemen ardından Fatma anne tavuk kovalar gibi elleriyle bizi salona yönlendirdi. "Dikilmeyin öyle, içeri geçin canım."

İkimizde içeri geçtiğimizde "İyi ki doğdun Bahar." dedikleri an gülmeden edemedim. Anlaşılan o ki geç kalan bir doğum gününü kutluyorduk.

Mumları üflemek için onlara yaklaştığımda Gökhan beni durdurdu. "Sadece doğum günü kutlamıyoruz." Merakla onlara bakarken "Yağız'ın geri dönüşünü de kutluyoruz." dediğinde gözlerim doldu.

Ne diyeceğimi bilemeyerek başımı Yağız'a çevirdim. Yanıma geldiğinde tam yine mumları üfleyemeden Sude girdi araya. "Evlilik yıldönümünüzü de unutmayın."

Yeniden Yağız'la bakışlarımız kesiştiğinde elimi uzattım ona. Beni karşılıksız bırakmayarak elimi sıkı sıkı tuttu ve tam üfleyeceğimiz sırada Aykut bağırdı. "Dilek tut komutanım."

Gözlerimi kapattığım an sadece kocamın beni hatırlamasını diledim. Bu aralar tek istediğim buydu. ikimizde aynı anda üfledik mumları. Hepsi bizi alkışlarken Emirhan yine güldürme peşindeydi.

"Bütün özel günleri bir güne mi kitlediniz komutanım?" diye sorduğunda herkes kahkaha attı.

İlk sarılan annem olurken gözleri dolu doluydu. "İyi ki doğdun kızım. Yuvanda kocanla hep mutlu ol. Gözlerim dolu dolu geri çekildiğimde tebessüm ettim. "Sen planladın değil mi?" Gülerek yanaklarımdan öptü. "Kızımın doğum gününü kutlamadan gitmek istemedim."

Üzgün bir şekilde babama da sarılırken Yağız diğerlerine sarılıyordu. Ya da sarılmak zorunda kalıyordu. Babam alnımdan öperek bizi göz göze getirdi. "İyi ki doğdun kızım. Sen bize en güzel hediyesin."

İç çekerek geri çekildiğimde ben de Yağız gibi hepsine sarıldım tel tek. Hemen ardından ise pastayı kesip servis ettik çünkü annemle babam geç kalmak istemiyordu. Pastaları yemelerinin ardından hemen ayaklandılar. Onları yolcu ettik hep birlikte. Yağız ile ben aşağı kadar eşlik etmiştim. İkimizde onların gidişini bir süre sessizce izleyip yukarı çıktığımızda bizimkiler hala oturmuş hem muhabbet ediyor hem de pastalarını yiyordu. Fatma anne ise ya namaz kılmaya gitmişti ya da gençleri yalnız bırakarak odasına çekilmişti. Ellerim belime giderken kaşlarımı çatmadan edemedim.

"Siz hayırdır." dedim kinayeli bir sesle. "Hepiniz mi izinlisiniz?"

Leyla "Ben izinliyim." derken Emirhan sırıtarak "Bize de postayı koydular." dedi.

Kaşlarım havalandığında ne demeye çalıştığını anlayamamıştım ama Yağız haklı olarak bize olanın onlara olma ihtimalini sordu. "Sizde mi uzaklaştırma aldınız?"

Bakışlarımı bu durumu en iyi açıklayacak olan Gökhan'a diktiğimde öne doğru gelerek duruşunu dikleştirdi. "Kafa izni verdiler komutanım. Ekipten iki kişi eksildi, yetersiz kaldık. Bir süredir de yoğun çalışınca babanız Turan albaya emir vermiş, hepimizi yolladılar."

"En iyisi oğlum." dedi Emirhan. "Ne zamandır ablam çağırıyordu. Onun yanına gideceğim."

Aykut da bu durumdan memnun görünüyordu. "Ben de annemlerin yanına gideceğim." Bir yandan da kaçamak bakışları Sude'nin üzerinde

geziyordu. Ona açıklama yapıyordu herhalde.

En son Gökhan'da takılı kaldığımda omuz silkti. "Leyla izin alabilirse birlikte önce bizimkilerin yanına sonra da Leyla'nın ailesinin yanına gideceğiz. Hayırlı işlerimiz var."

İkisi de birbirinin elini sıkıca tutmuş birbirine tebessüm ettiğinde gülmeden edemedim. "Bizi de haberdar edin." dediğimde Leyla hemen onayladı. "Tabii."

Hepsinin bakışları bizi bulduğunda omuz silktim. "Biz de gideceğiz." dedim hüzünle. Aslında sesim böyle çıksın istememiştim ama nedense ortamda bir burukluk oluşmuştu.

"Kartal timi dağılıyor anlaşılan." diyen Gökhan'la hepimiz sessiz kaldık. Olmamıştı. Bir şeyleri başaramamıştık.

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

Size üç haberim var.

Birincisi 23 Ekim 2022, saat 14:00'da Ankara kitap fuarında olacağım. Ankaralılar mutlaka gelin. 😍

İkincisi yarın (1 Ekim 2022) saat 20:30'da Cesur Yalancılar kitabımın ilk bölümünü paylaşacağım. Beni wattpadden takip ederek haberdar olabilirsiniz.

Son olarak Baytar Hanım serisinin cep boyları çıktı. Şimdilik sadece fuarlarda olacak ama 15 Aralıktan itibaren tüm internet sitelerinde satışta olacak. Daha önce kitabımı alamayan okurlarım cep boyları uygun fiyatla alabilirler.

İnstagram ve Wattpad hesabımı takip etmeyi unutmayın.

İnstagram:soylumery

Görüşmek üzere hoşça kalın. ✴😘

69. Kara Delik

Merhaba...

Gölgenin güneşi için bir okurum tarafından bestelenen şarkımızı youtube kanalıma yükledim. Biricik okurum amatör ve şarkıyı çıplak sesle söylüyor ancak bana göre sözleri oldukça anlamlı ve sesi huzur verici. Bir kez daha kendisine teşekkür ederim.

Dinlemeniz için buraya da ekliyorum.

https://youtu.be/g_0hRDMrask

Umarım beğenirsiniz. 😍

Lütfen bin yorumu geçelim ki hızlıca yeni bölüm gelsin!!

Keyifli okumalar. ✴

Hepimizin iniş çıkışları var bu hayatta. Kader ne yazık ki her daim iyi yaklaşmıyor insana. Belki de bizim sağlayamadığımız adalet bu şekilde sağlanıyor. Ya da hepimizi bir labirente bırakmışlar, biri bizimle fena halde oyun oynuyor. Şu hayatta tek bildiğim yaşadığımız sürece şansın bizim ellerimizde olduğu. Çünkü öldüğümüzde kendimiz için hiçbir şeyi değiştirme şansımız olmayacak. O halde yaşıyorsak hala bir şeyleri düzeltebilir demektir.

İnatla ve umutla bekliyordum, bir şeyler düzelecekti...

Yağız şoförlük işini kavramış arabayla yol alırken hemen yanında oturuyordum. Arkada ise Fatma anne ve Sude vardı. Hep birlikte Niğde'ye gidiyorduk. Aslında Yağız'la nereye gideceğimizi çok düşünmüştük ancak bunun ona hatırlatabilir bir yer olması daha avantajlı olurdu. En azından çocukluğunun geçtiği yeri anımsaması kolay olurdu. Belki oradan bir müddet vakit geçirip daha sonra başka yerlere giderdik. Aslında balayına gittiğimiz yeri de düşünmüştüm ancak şu durumda Yağız'la orada yalnız olmayı doğru bulmuyordum. Belki de korkuyordum çünkü ona yaklaşmak ve ileriye gitmek bana zamansız geliyordu. Hala terk edilme korkusu vardı içimde. Ona yaklaşıp tutunursam gittiğinde daha acıtıcı olurdu. Kurşun yarasından korkmayan ben Yağız'ın göğsümde açacağı yaradan çok korkuyordum.

Sabahın erken saatlerinde yola çıkmış, uzun süren yolculuğun ardından verdiğimiz molalarla birlikte sonunda Niğde sınırları içine girmiştik. Düşünceli bir şekilde yolu izlerken Sude abisine yolu tarif ediyordu.

Kapının önüne geldiğimizde Fatma anne tatlı bir telaşa kapıldı. "Ay anneannenizi de mi çağırsaydık acaba?"

Sude ise oldukça rahattı. "Bırak anne, biraz da dayımın başının etini yesin."

İster istemez dudaklarım gerilirken Necla anneannenin evde olmadığını biliyordum. Fatma anne olanları öğrenince Necla anneanneyi yalnız bırakmamak adına kardeşinin yanına göndermişti ve yazı beraber geçireceklerdi. Fatma anneanne Sude'nin kolunu çimdirerek azarlamayı ihmal etmedi. "Ayıp yavrum."

Yağız arabayı park ettiğinde arkaya doğru döndü. "Anneannemle de tanışmak isterdim."

Sude yine arsızca araya girdi. "Ay tanışmadığın daha iyi abi. Şimdi onu tanımadığın için demediğini bırakmazdı." Kıkırdayarak devam etti. "Sarı civcivden bilirdi her şeyi."

Gözlerimi devirmeden edemediğimde Yağız çattığı kaşlarıyla başını bana çevirdi. "Sarı civciv?" derken sorgular gibiydi. Dudaklarım büzüldüğünde ne diyeceğimi bilemedim. Benim gibi bir askere sarı civciv hiç yakışmıyordu. Fatma anne beni kurtarmak ister gibi müdahale etti.

"Çenen düştü yine senin. Hadi inelim artık."

Hep birlikte arabadan indiğimizde Yağız'la bagajdaki valizleri alırken üst katlardan bir ses geldi. "Kız Fatma, oğlun döndü mü?"

Fatma anne elinde küçük çantasıyla başını yukarı kaldırmış pencereden sarkan kadını görmeye çalışırken sokak lambalarının izin verdiği ölçüde tanımış olacak ki "Geldi Şerife, çok şükür." diyerek el salladı. Yağız bagajı kapatırken hep birlikte yukarıdaki konuşmaları dinliyorduk.

"Gelmiş mi kız, kayıp mıymış hala?"

"Gelmiş, gelmiş."

"Yanlarındaki kız kimmiş?"

Bu soru üzerine aşağı doğru bir ses daha duyuldu.

"Fatma! Gelinin mi o yanındaki?"

Yağız'la bakışlarımız kesiştiğinde o suratsız halime sırıtırken Fatma anne onaylamakta gecikmedi.

"Öyle öyle."

Arka arkaya tekrarladığı kelimeyle komşularını geçiştirirken sonunda apartmana girdik. İkinci kat olunca merdivenlerden çıkarak onların dairesine ulaştık. İçeri girdiğimizde Fatma anne hemen bizi Yağız'ın odasına yönlendirdi.

"Hadi siz odanıza bırakın valizlerinizi."

Herkes odasına dağıldığında ben de Yağız'la birlikte onun odasına geçtim. Daha öncesinde Fatma annenin isteği üzerine geldiğim evde, Yağız'la daha sevgili olmamızdan sebep bu odada çok vakit geçirme fırsatım olmamıştı. Bu sebeple sanki ilk defa görüyormuşçasına incelemeye başladım. Yağız'da benim gibi odasını incelemeye koyuldu. Aslında standart genç odalarından bir farkı yoktu. Üç kapaklı bir dolap, tek kişilik duvar kenarına yaslanmış bir yatak ve yanında duran küçük bir komodin. Pencerenin önüne koyulmuş küçük bir çalışma masası ve üzerinde duran birkaç süs vardı. Ortada ise küçük bir halı ve iki camlı pencereyi kapatan sıradan bir stor perde bulunuyordu.

Yağız'ın bir şey dikkatini çekmiş olacak ki elindeki valizi kenara bırakıp çalışma masasına ilerledi. Üst rafta duran çerçeveye uzandığında merakla peşinden ilerledim. Elindeki çerçeveye baktığımda yüzümde hüzünlü bir tebessüm oluştu. Sevdiğim adam daha çok genç ve toy duruyordu. Muhtemelen üniversite mezuniyetiydi ki üzerinde resmi üniforması ve başında tören şapkasıyla jilet gibiydi. Bir kolunu babasının omzuna atmış diğer eliyle objektiflere selam verirken otuz iki diş sırıtıyordu. Aynı şekilde babası da neşeyle gülümsemişti ve bir fotoğraftan bile belli olan gözlerindeki gururu anlamak zor değildi.

"Babam mı?" Başını bana çevirmeden dudaklarından dökülenlerle içim cız etti. Onun asla unutmayacağı kişilerden biri de babasıydı. Evlendikten sonra birkaç kez Yağız'la babası hakkında konuşma fırsatım olmuştu. Hatta bana fotoğraflarını gösterip ondan özlemle bahsetmişti. Ne yazık ki bu konuyu onu üzmemek adına çok açmamıştım çünkü her konusu açıldığında gözlerinde hala babasının ölümünden dolayı kendini suçlu tutan adamı görebiliyordum.

"Evet. Sana çok benziyor değil mi?" duraksadığımda gülerek devam ettim. "Ya da sen ona benziyorsun."

Gülerek başını salladı. Gerçekten de Yağız babasına çok benziyordu. Esmerlikleri bile aynıydı. Kısa bir sessizliğin ardında çerçeveyi özenle yerine bıraktı. "Adı ne?" diye sorduğunda nedense bunu beklemiyor olacağım ki duraksadım. Bakışları beni bulduğu an gözlerimi kaçırmak

istesem de yapamadım. Onun kendini suçlu tuttuğu şeyler olduğu gibi ben de kendimi suçladığım şeyler vardı. Sanki çok sevdiği babasını unutmasının suçlusu bile bendim.

"Mehmet." dedim fısıltı gibi çıkan sesimle.

Gözlerimin içine dalıp gittiği an bir şeyle hatırladı mı diye düşünmeden edemedim. Fakat bu kısa sürdü çünkü o bana zor bir soru daha sordu.

"Nasıl ölmüş?"

Yutkunma ihtiyacı hissederek gözlerimi kaçırdım. Ne diyecektim ben şimdi? Anlatsam olmazdı, anlatmasam onu daha çok uzaklaştırırdım. Küçük bir telaşa düştüğümde "Kalp krizi." dedim çaresizce. "Ne zaman?" dedi sorgular bir tavırla. Sıkıştırıyordu beni. "Yedi sekiz yıl olmuştur." dedim kesinlik gütmeden.

Meraklı bakışları üzerimde gezerken daha fazla soru sormasını istemiyordum çünkü bundan sonraki cevaplar onu üzerdi. "Gençmiş." dedi kafasında yaptığı hesapla. İkimizde tekrar fotoğrafa baktık. Haklıydı. Muhtemelen o fotoğraftan bir iki sene sonra olmuştu çünkü Yağız tüm bunların ilk görev yerinde olduğunu söylemişti. Ne kadar da acıydı onun için. Fotoğrafta ise ne kadar mutlulardı. Belki de özellikle bu fotoğrafı odasında bulunduruyordu. Tekrar bana dönmüş, konuşacağı sırada Fatma annenin sesi geldi.

"Bahar, Yağız... Çay demledim, gelin hadi."

İkimizi de hareketlendiren sesle odadan çıkmadan Yağız'ın kolunu kavradım. Bakışları beni bulduğunda "Lütfen annene bu konuyu açma." dedim tembihler gibi. "Çok üzülüyor."

Başıyla onayladığında beraber çıktık odadan. Sırf konuyu daha fazla kurcalamasın diye böyle söylemiştim ama yine de yalan değildi. Fatma annenin hala kocasını çok sevdiğini biliyordum. Hala sevdiği adama sadık bir kadındı.

Balkona geçmiş çaylarımızı yudumlarken bir odanın içinde gibi hayal ettim kendimi. Fatma anne evin sıcağından buraya kaçırmıştı bizi. Kocaman balkona iki çekyat yetmez gibi bir de küçük masa sığdırmışlardı. Bütün yazı burada geçiriyorlardı sanırım. Mutfakla salonun ortak alanıydı bu balkon. Sanırım yemekler de burada yeniyordu. Balkonun etrafı renkli camlarla kapatılmıştı. Fakat şu an sıcak olmasından sebep birkaç tanesi açık duruyordu. Çok sessizdi burası. Öyle bitmek bilmeyen trafik gürültüsü yoktu. Öyle ki kimse yoktu sokaklarda. Sanırım buralarda gün erken bitiyordu. Arabalar kaldırım kenarlarına sırasıyla dizilmiş, çoğu lüks

duruyordu. Genişti yolları. Karşı apartmanlarla mesafemiz uzaktı. Gökyüzü rahat görünüyordu. Yıldızlar daha parlaktı sanki. Sevmiştim bu şehri... Sevdiğim adam her ne kadar hatırlamasa da ben sevmiştim onun çocukluğunun geçtiği yerleri.

"Siz benim odada mı yatsanız?" diyen Fatma anne dikkatimi çekince neyden bahsettiğini anlayamadım. "Tek kişilik o yatak, nasıl sığacaksınız?"

Bizden bahsettiğini anladığım anda elimdeki bardağı sehpaya bıraktım. "Olmaz öyle şey Fatma anne."

"Ay niye olmasın kızım?" derken ikna etmek ister gibiydi. "Yenileriz her şeyini. İsterseniz sizin odaya koyarız."

İçime sinmeyen durumla tekrar itiraz ettim. "Seni yerinden edersek ben uyuyamam anne, olmaz." Çözüm üretmek adına devam ettim. "Hem Sude'nin odası boş. Ben orada da yatarım."

Tüm konuşmayı sadece dinlemekle yetinen Yağız her nedense bu kısma müdahale etme gereği duydu. "Olmaz öyle şey." Çattığı kaşlarıyla bana bakarken söylediğim şeyden hoşlanmadığı belliydi. "Sığarız biz o yatağa."

Fatma anne çaresizce "Ama oğlum..." dediğinde Yağız devam etmesine izin vermedi. "İncecik bir şey zaten, sığar yanıma."

Kaşlarım havalanmış kendi bedenime bakarken çok da zayıf olduğumu düşünmüyordum. Evet, son yaşanılanlar beni biraz çökertmişti ama yine de o kadar zayıf değildim.

Sude kıkır kıkır gülerek annesini dürttü. "Anne anlasana abim yengemi bırakmak istemiyor."

Fatma annenin bakışları bir anda yumuşarken bütün kan yanaklarıma hücum etmeye başladı. Ben nadiren bu kadar çok utandığımı hatırlıyordum. Yağız'la göz göze dahi gelemediğimde çayıma uzandım. Başımı yere düşürmüş çayımı içerken Fatma anne ayağa kalktı. Belli ki ısınan ortamda daha fazla bizi, daha doğrusu beni utandırmak istemiyordu.

"Bak lafa tuttunuz beni yatsı namazını unuttum." Kapıdan çıkmadan masada boş duran birkaç şeyi de eline aldı. "Namazdan sonra yatarım ben, siz keyfinize bakın."

Fatma annenin gidişiyle Sude telefonuyla ilgilenmeye başlayınca Yağız'ın dikkatini çekmiş olacak ki "Şşş..." dedi. Sude telaşla başını kaldırdığında yüzünde her ne okuduysa hala aptal bir sırıtış vardı. "Ne iş?"

Yağız'ın sorusu Sude'yi bir anda telaşa götürürken telefonunu oturduğu koltukta arkasına doğru sakladı. "Hiiiiç."

Gerçekten kötü bir yalancıydı. Yağız ise neyi unutursa unutsun hala zeki bir adamdı. "O yüzden mi öyle sırıtıyorsun?"

Sude ayaklandığında kaçmak istediği çok belliydi. "Arkadaşım komik bir şey atmış da ben ona güldüm."

Yağız gözlerini kısmış karşısındaki kızı incelerken "Senin sevgilin mi var?" diye sorunca sadece Sude'nin değil benim de gözlerim irice açıldı. O kadar da dan diye sorulmazdı. "Yoo..." dedi telaşla. "Yok ki."

Yağız dikkatlice karşısındaki yalan söylediği her halinden belli olan kızı süzerken müdahale etme gereğinde bulundum. "Sude yat istersen, sen de yoruldun." Sude sanki bu sözümü bekliyor gibi iki adım esneyerek geriledi. "Evet, yatayım ben artık. İyi geceler."

Biz cevap veremeden arkasını döndüğü gibi kaçıp gidişini izledik bir süre. Başımı Yağız'a çevirdiğimde Gözlerini kısmış bu sefer de bana bakıyordu. "Ne?" dedim gözlerimi açarak. "Bu sefer de sıra bana mı geldi?"

"Bir iş çeviriyor." dedi kinayeli bir sesle. Aynı tonlamayla da devam etti. "Sen de bunu biliyorsun."

Yerimden kalkıp onun yanına oturdum. Elinde hala tutmaktan vazgeçmediği buz tutan bardağı alıp kenara bıraktım. "Beni de kaçıracaksın yanından." dedim huysuzca. Biraz da nazlı çıkmıştı herhalde sesim. Ne oluyordu bana öyle?

Bakışları yüzümde gezindi bir müddet. Gözlerimde kalınca kara gözleri ses çıkaramadım. Yutkundum sadece. O ise yine bana küçücük bir ipucu vermedi. Duygusuz bir adam gibiydi. Bir tek öfkesini görüyordum arada. Başa sarmıştık sanki. Bana çekilen ama duygularını yansıtmakta yetersiz olan adamla yine baş başaydım. Bu sefer tek fark ondan önce ben ona aşıktım. Ben onun karısıydım, ben ona hasrettim. Onun duyguları ise sadece koca bir karadelikti. Ne olduğu belli olmayan, ikimizin de yaklaşmaya korktuğu koca bir karadelik.

"Yatalım mı?" dediğinde belli ki beni de kaçırmamak için konuyu kapatmıştı. Ayağa kalktığı gibi beni de elimden tutup kaldırdı. Beraber ilerlerken sırf oyalanmak adına onu yarı yolda bırakıp lavaboya girdim. Bu aramızda gizli bir anlaşmaya dönmüştü. İkimizde aynı anda odaya girmiyorduk. Birimiz önce gidiyor ki bu genelde ben oluyordum, üzerimi değiştirip yatacağım zaman o geliyordu. Onun karşısında üzerimi değiştirmek utanç vericiydi. Sanki bir yabancının karşısında soyunuyormuşum gibi hissediyordum.

Odaya girdiğimde Yağız çoktan yatmıştı. Valizime yaklaşıp fermuarı açtığımda kendime pijama takımı çıkarttım. Yerimden doğrulduğumda Yağız'la göz göze geldik. Beni izliyordu yine. Bakışlarımı kaçırdım. Gözlerim etrafta dolaşırken halimi anlamış olacak ki "Işığı kapat." dedi. Hemen söylediğini yaptım. En azından bu şekilde daha rahattı. Hiç yoktan siluet olarak görünürdüm gözüne. Çünkü gözlerini kapatamazdı. Çünkü bakması gerekiyordu.

Gözlerimiz karanlığa alışmadan üzerimdekileri çıkarıp askılı şort takımımı giydim. Bu sıcakta başka bir şeyi kaldıramazdım. Yağız'ın yanına yaklaştığımda ince pikenin ucunu kaldırdı.

"Giyindiğine emin misin?"

Sırıtarak sorduğu soruyla gözlerimi devirdim. Sapık bir adamın yanına yatacaktım.

"Ben oraya sığmam ki." dedim huysuzca. Duvar kenarına sırtını yaslamış, koca bedeniyle bana çok yer bıraktığını düşünüyordu.

Sırıtması yüzünde biraz daha büyüdü. "İstersen kucağıma gel." dediğinde dizimi yatağa yaslayıp omzuna geçirdim. "Terbiyesiz."

Belimden tuttuğu gibi beni yanına yatırdı. "El kadarsın hala ben oraya sığmam diyorsun."

Onun kollarında olmanın verdiği uyuşuklukla sesim kesilirken esmer teniyle bakıştım bir süre. Bunun çok sağlıklı olmadığını düşünürken yerimde kıpırdandım. "Sen de çıplaksın." dedim uyarıcı bir tonla. "Üzerine bir şey giyebilirdin."

"Çok sıcak." dedi kolunu pikenin üzerinden çıkarırken. "Ben aslında Sude'nin yanında..." Devam edemeden başparmağını dudağıma bastırdı. Sesim kesildi bir anda. "Uyuyamazsın." dedi net bir dille." O an sadece sesim değil, nefesim de kesildi. Sesindeki emre tabi olmuş gıkım çıkmadan beklerken açıklama gereği duymuş olacak ki devam etti. Hem de benim beklemediğim bir şekilde. "Geceleri çok kabus görüyorsun. Sürekli huzursuzsun. Farkında mısın bilmiyorum ama ara ara acıyla inleyip sayıklıyorsun." Gözlerim dolduğunda yanağıma dokundu. "Bunu başkasının bildiğini sanmıyorum."

Bakışlarımı göğsüne düşürdüğümde gözümde biriken birkaç damla firar etti. Onun kabusları artık benim kabuslarım olmuştu. Başımı kaldırdığımda "Sen?" dedim. "Sen hiç kabus görüyor musun?" Düşünmeye bile gerek duymadı. "Deliksiz uyuyorum." dedi biraz mahcup. Bilmiyordu ki o deliksiz uykuların geçmişi karanlıktı.

Alt dudağımı ısırdım. Yüzümde buruk bir tebessüm oluştu. Dudaklarım yay gibi gerilirken gözlerimden birkaç damla daha firar etti. Yanağına dokundum. Onun adına mutluydum; kendi kabuslarımı unutacak kadar mutlu. "Buna sevindim."

Yanağındaki elimi sıkı sıkı kavradı. Kara gözleri gözlerimin içine bakarken oldukça emindi. "Atlatacaksın." dedi güven veren sesiyle. "Beraber atlatacağız." Gözlerimi kapatarak ona doğru biraz daha sokuldum. "Beraber atlatacağız."

Kim bilir, belki onun kokusu da bana şifa olurdu...

☀☀☀

Sabah kahvaltının ardından hep birlikte yola çıktık. Fatma anne bizi kocasının mezarına götürmüştü. Hep birlikte dua ettik ancak Yağız nazarında hiç bir değişiklik olmadı. Yine büyük bir soğukkanlılıkla izledi her şeyi. Büyük bir duygu seline kapılmadı. Kendi için yas tutmuyordu ama bizim için üzülüyordu. Babasını kaybettiği için değil de annesi kocasını kaybettiği için ona üzülüyordu.

O an fark ettim ki bize duygular katan şey yaşanmışlıklarımızdı. Yağız şu an hiçbir yaşanmışlığa sahip olmadığı gibi bu yaşanmışlıkların bize verdiği duygulardan da uzaktı. Babasıyla yaşadığı iyi kötü anıları hatırlamayınca onun yasını da tutamıyordu. Annesinin fedakarlıklarını hatırlamayınca ona karşı derin bir sevgi besleyemiyordu. Bana olan aşkını unuttuğu için şimdi kendini bana bağlı hissetmiyordu.

Tek bildiği annesi ve kardeşi ile olan kan bağı ve benim onun karısı olduğumdu. Bir şekilde bizim yakınlığımızı referans alarak bize yakın davranıyordu. Hepsi ise bundan ibaretti...

Yine de umutluydum. Belki bir gün bizi hatırlardı. Hatırlamasa dahi belki aramıza yeniden sevgi tohumları ekilir ve biz yeniden mutlu olurduk.

Kabir ziyaretinden sonra Fatma anne eve dönmek istemişti. Onun için biraz duygusal bir gün oluyordu. Tüm yaşanılanları kaldırmakta zorlandığını biliyordum. Buna rağmen içinde yaşıyordu çoğu şeyi. Kocasının mezarına gidip dakikalarca dua ettiğinde bile sesi çıkmamıştı. Arada baş örtüsüne sildiği göz yaşlarına şahit oldum. Kırgındı kalbi, yorgundu bedeni. Çaresi yoktu ne yazık ki.

Onu isteği üzerine çarşıda bırakıp Sude, ben ve Yağız yola koyulduk. Koyulduğumuz gibi de gezmediğimiz yer bırakmadık. İlk durağımız Niğde kalesi olmuştu. Bunun sebebi ise çarşının ortasında oluşuydu. Kalenin içindeki en güzel şey kahve içebiliyor olmaktı sanırım. İçi etkileyici bir

atmosfere sahipti. Hemen ardından kalenin içinde bulunan Alâeddin Camii'yi ziyaret etmiştik. Bu caminin benim için ilginç ve duyunca şaşırdığım bir özelliği; kapısında sabah güneşi vurunca taç takmış kadın başı beliriyordu. Taşlara oyularak yapılan bu işçilik benim için etkileyici olmuştu. Sude'ye inanmayarak incelediğimde gerçekten de bunu fark edebilmiştim.

Ertesi gün ise Roma Havuzu ve Tyana Su Kemerlerini ziyaret etmiştik ki her ne kadar görkemli dursa da kendi haline bırakılmış olması bana üzücü gelmişti. Böylesi tarihi yerlerin kendi hiçliğine bırakarak yok oluşunu izlemek büyük bir kayıptı. Şüphesiz ki en çok ilgimi çeken yer Gümüşler Manastırı oldu. Büyüleyici bir güzelliğe ve tarihi bir yapıya sahipti. Her bir adımda fotoğraf çekme ihtiyacı hissetmiş, arada Yağız'la kendimi eklemeyi de ihmal etmemiştim.

Bir sonraki gün ise yine gün boyu gezip tozmanın ardından çarşıya geldiğimizde Sude bizi burada bulunan öğretmenler parkına getirmişti. Burası keyifli bir çay bahçesiydi. Oldukça da kalabalıktı. Yaz aylarından sebep olsa gerek diye düşünüyordum. Aslında oldukça klasik ve özensiz masa ve örtülerine sahipti. Çoğunluğu ise erkekler oluşturuyordu. Yine de doluluk oranı ilgi çekiciydi. Bir de açık alanda oluşundandı sanırım. Tabii ucuzluğu da etkili olabilirdi.

"Eee... ne içiyoruz?" diyen Sude ile duraksadım. Bir menümüz bile yoktu. "Ne içelim?" dedim onun söylemesini isteyerek. "Çay, kahve, soda, meyve suyu, gazoz..." diyerek saymaya devam ederken "Niğde gazozu." dedim heyecanla. Neden daha önce aklıma gelmemişti ki?

Yağız'ın etrafta gezen bakışları bir anda beni bulurken bulunduğu ortamdan hiç memnun görünmüyordu. "Olur." dedi Sude. "Sen abi?" İkimizde Yağız'a döndüğümüzde birbirine kenetlediği ellerini masanın üzerine bırakıp bize doğru eğildi.

"Burayı sevmedim." dedi huysuzca. Onu neyin rahatsız ettiğini anlayamayınca ben de masaya doğru eğildim. "Bir şey mi oldu?" Etrafına tehditkar bakışlar atıp tekrar bize doğru döndü. "Bu heriflerin hepsi size bakıyor."

Kaşlarım havada etrafıma bakınma ihtiyacı hissettim. Bir iki masadaki genç takımıyla kesiştik kısa süre. Tekrar masaya döndüğümde keyifle arkama yaslandım. "Kıskandın mı?"

Sude sessizce bizi izlerken Yağız bana doğru eğildiğinde kara gözleri oldukça tehditkardı. "Sahiplenici bir tarzım var."

Onun tavrı karşısında otuz iki diş sırıtırken yanımızda genç bir çocuk belirdi. Elinde küçük bir defter ve kağıtla not almak için hazırdı. "Ne alırsınız?"

"Niğde gazozu." diye atıldım hemen. Yağız "Çay." dediğinde garson not almadan durdurdum. "Ona da Niğde gazozu." Gözlerini kısarak bana baktığı sırada Sude de mecburen kendini bize uyum sağlamak zorunda hissetmişti. "Bana da aynısı olsun o zaman."

Kısa sürede gelen gazozlarımızı masaya bırakan genç, yanında getirdiği pipetleri alelade bir halde masanın ortasına bırakıp gittiğinde Sude pipetlerden birine uzanırken Yağız gerek duymadan şişeyi eline aldı. Bir yudum aldığında dikkatle onu izliyordum. Belki, bir umut hatırlar diye. Beraber içtiğimiz an olmasa bile belki sevdiğini hatırlardı. Fakat o asidin verdiği yakıcı tatla ufacık da olsa suratını buruşturup şişeyi masaya bıraktı. Tıpkı Sude'de benim gibi duraksamış abisine bakarken o ifadesiz duruyordu. Sessizlik büyüyüp giderken sıkıntılı bir nefes verdi.

"Neyi hatırlamam gerekiyor?"

Umutsuzca arkama yaslandığım sırada "Hiç." dedim omuzlarımı silkerek. Masadan aldığım pipeti açmaya çalışırken Yağız elime uzandı. Elimdeki tek kullanımlık pipeti açıp şişemin içine bıraktığında gülümsedi. "Sana gazoz ısmarladım ve sen de çok beğendin." dedi tahminde bulunarak. Gönlümü almaya çalışır gibiydi.

"Hayır." dedim gazozumdan içerek. "Hiç beğenmemiştim."

"Tabii." dedi halime gülerek. Kendi gazozunu da eline aldığında Sude'ye de işaret etti. "Hadi hemen için de hava kararmadan eve gidelim."

Dediği gibi de yaptık. Gerçi gökyüzü alaca bir tona bulanmıştı ama güzel gün geçirmiştik.

İki gün sonra...

Sabah sabah duyduğum uğultular beni uyanmaya iterken ne yalan söyleyeyim hiç kalkasım yoktu. Huzurluydum olduğum yerde, mutluydum. Ancak bu uğultuların kesileceği yoktu. Gözlerimi aralamadan kolları arasında olduğum adamın çıplak göğsüne dokundum. "Yağız..."

Mırıldanır gibi çıkan sesime karşı onunki kalın ve boğuktu. "Buradayım."

Yüzümde güzel bir tebessüm oluştu. Gözlerimi anlık da olsa aralayıp tekrar kapattım. Sırf beni korkmasın diye buradayım diyen adamın göğsüne biraz daha sokuldum. "Bu sesler ne?" Bu sefer de benim sesim boğuk çıkmıştı.

"Birileri geldi eve." dediğinde gözlerimi aralayarak başımı geriye attım. "Kim?"

Üstten bakışları beni buldu. "Sence biliyor olabilir miyim?" dediğinde yanaklarımı şişirdim. Olamazdı tabii.

"Kalkalım mı?"

Onayladığında yerimden kalkarak beraber çıktık odadan. Merakla salona ilerlerken sesler daha netti artık ve ben kime ait olduğunu anlamıştım. Necla anneanne sanırım geri dönüş yapmıştı.

"Beni gönderdin o mendeburun yanına torumun bulunmuş onu göremedim." Fatma anneyi azarladığı sırada biz içeri girince Yağız'ı görür görmez duraksadı. "Oğlum!" derken sesi titredi. Bastonuna zar zor tutunarak ayağa kalktı. Kollarını iki yana açtığında kocamda ne yazık ki bir hareketlilik olmadı.

Hemen kenarda duran tekli koltukta İnci oturuyordu. Belli ki babaannesiyle birlikte o da gelmişti. Bize tebessümle bakarken ona gülmeden edemedim.

Hala hareketsiz halde evdekilere bakan Yağız'ı kolundan ittim. "Anneannen." dedim fısıltıyla. Bunu onu harekete geçirdiğinde yaklaşarak sarıldı anneannesine. Necla anneanne Yağız'ın iki yanağından öpüp saçlarını okşadı. "Ah oğlum, perişan ettin bizi."

Yağız sessiz sedasız beklerken Fatma anneanne onun çektiği yabancılığı görüyor olacak ki "Anne." dedi. Necla anneanne ona baktığı sırada kolundan tutup koltuğa oturttu. "Yağız bizi hatırlamıyor."

Şaşkınlığa uğrayan kadın bir kızına bir de torununa bakarken bu durumu hemen kabullenemedi.

"Ne diyorsun kızım sen? Koca delikanlı bizi mi unutacak? Daha ben unutmadım kimseyi.

Fatma anne üzgünce Necla annesinin elini kavradı. Bazı şeylerin sırası zamanı yoktu. Tıpkı ölüm gibi. "Başına darbe almış diyor doktorlar."

"Vah!" dedi elini dizine vurarak. "Kadersiz oğlumun gülmedi yüzü."

Yağız sessizce konuşmaları dinlerken biz de yan yana koltuklara oturmuştuk.

"Hoş geldiniz." dedim konuyu dağıtmak adına ama bu sefer de okları kendi üzerime çekmiş oldum.

Necla anneanne beni baştan aşağıya süzüp dudağının kenarını büktü. "Kara oğlanın peşini bırakmadın mı hala sarı civciv?"

Bu kadının kesinlikle benimle bir derdi vardı. Ona yüzüğümüzü gösterme ihtiyacı hissettim. "Evlendik ya anneanne."

Burun kıvırarak baktı yüzüğüme. Sanki yine ben duymuyormuşum gibi diğerlerine eğildi. "Size dedim Rus kız almayalım diye. Aklını aldı kara oğlanın. Türk kızlarının suyu mu çıktı canım?" derken hayıflanır gibiydi.

Sude ve İnci kıkırdarken Fatma anne uyarma ihtiyacı hissetti. "Anne!" Bir de bu yetmez gibi Yağız bana doğru döndü şaşkınlıkla. "Sen Türk değil miydin?" diye sorduğunda kızların kıkırtıları kahkahaya dönüştü. Gerçekten Necla anneannenin ortalığı karıştırma başarısına hayrandım.

"Hıı." dedim gözlerimi devirmeden hemen önce. "Hatta Rus askeriyim."

Yağız suratını buruştururken sorusunun saçmalığını o an fark etmişti. Mesleğimizden oldukça uzaklaştığı belliydi. Ne yazık ki bizimle birlikte çok sevdiği mesleğini de unutmuştu.

Fatma annenin mahcup bakışları beni buldu. "Kusura bakma kızım, artık unutuyor her şeyi. Aklı eskisi gibi yetmiyor."

Necla anneanne çok yaşlı bir kadındı. Bu sebeple bazı şeyleri hoş görmemem imkansızdı. O kendini Rus olduğuma inandırmışken bunun tersini kanıtlamaya çalışmam yersizdi. Bu durum karşısında sessiz kaldığımda Necla anneanne kızını bastonuyla dürtmeyi ihmal etmedi.

"Sen kendi aklına bak önce. Benim aklım yerinde şükür."

Onların bu haline gülerken. "Sen kimsin?" diyen Yağız'a çevirdim başımı. Gözleri İnci'nin üzerinde geziyordu.

İnci bir anda aldığı soru karşısında cevap veremedi. Zaten yapısı gereği çok narin ve duygusal bir kıza benziyordu. Sude tanıtma görevini üstlendi.

"İnci bizim kuzenimiz. Mahir dayımın kızı."

Yağız yeni eklenen isimlerde boğulurken bana döndü. "Annenin adı." dedi inadına yapar gibi.

Ortamı bir sessizlik kapladı. Necla anneanne bile susmuştu bu durum karşısında. Hepsi hala bu konuda kendilerini mahcup hissediyordu. Oysa onların bir suçu yoktu. "Öyle." dedim küçük bir tebessümle.

Fatma anne ayağa kalktı. "Aç aç oturduk sohbet ediyoruz. Hadi kahvaltı hazır sayılır."

Fazlasıyla haklıydı. Aç karnına bu kadar sohbet yeterliydi. Biz de onu ikiletmedik. Birlikte hazırladık kahvaltıyı. Bir süre daha oturup sohbet ettik. İnci de bir süre burada kalacakmış. Yaz tatilinde oldukları için babası göndermiş. Ev giderek kalabalıklaşıyordu.

Akşam yemeğinin ardından kızlarla balkona oturmuştuk. Çekirdek, kola derken abur cuburlarla sohbet ediyorduk. Hatta oturup film bile izledik birlikte. Yağız ise kızsal sohbetlerimize dayanamamış olacak ki film bitince kalkmıştı yanımızdan. Necla anneanne zaten erken yatıyordu. Fatma anne ise bizi yalnız bırakmak için erkenden odasına çekiliyordu.

Saate baktığımda on iki olmuştu bile. Esneyerek elimi ağzıma götürdüğümde gerçekten uykum gelmişti. Balkonun kapısına doğru baktığımda Yağız da ortalarda görünmeyince ayağa kalktım.

"Kızlar ben yatıyorum."

İkisi birden el salladı. "İyi geceler yenge."

Balkondan çıkarak. Salona baktığımda kimseyi göremedim. Mutfağa girip bir su içtikten sonra tuvalete girdim. Hemen sonra odaya geçeceğim sırada Yağız annesinin odasından çıktı. Demek ki annesi ile beraberdi. Bu beni sebepsizce mutlu ederken "Sen geç, geliyorum." dedi sadece.

Odaya girer girmez hemen üzerimi değiştirdim. Biliyordum ki o da bunun için bana zaman tanımıştı zaten. Yatakta sessizce onu beklerken odanın kapısı açıldı. İçeri girip ışığı kapattı. Üzerindeki tişörtü çıkarıp kenara bıraktığında yanıma geldi. Altında zaten eşofman vardı. Bu sefer ben duvar kenarına kaydığımda yanıma uzandı.

"Annenle mi konuşuyordun?" dedim merakla. Başını eğdi sadece. Daha fazlasını merak etsem de soramadım. "İyi geceler." dedim sadece. Biraz daha rahat olacağımı düşünerek arkamı döndüm. Belimden çekerek beni kolunun altına aldığında belime sarıldı. Nefesi kulaklarıma vuruyordu.

"Yarın gidiyoruz." dediğinde kapanan gözlerimi araladım. "Nereye?" Sol eliyle aynı şekilde benim de alyans olan elimi kavradı. "Yalnız kalacağımız bir yerlere." Bir anda yay gibi gerilen bedenimle içime bir heyecan oturdu. Kalbim hızlanırken ona doğru dönmek istesem de izin vermedi. Beni biraz daha göğsüne bastırarak saçlarıma küçük bir öpücük bıraktı. "Şşş... uyu şimdi. Yarın konuşuruz."

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

İnstagram:soylumery

Yıldıza dokunalım

Görüşmek üzere hoşça kalın.

70. Koca Adamım

Merhaba... 😇

Bu bölümü sem_az12 ye ithaf ediyorum. Desteğin için teşekkürler.

Gecikme için üzgünüm. Bazı aksilikler oldu ama telafisi umarım güzel olur.

Lütfen bin yorumu geçelim!!! ☀

Keyifli okumalar dilerim.

Aşkın bir dokunulmazlığı olmalı. Kimsenin el süremediği, zarar veremediği bir dokunulmazlık. Aşka sahip çıkamayan kalplar onu nasıl koruyabilir ki?

Sabah kahvaltıdan sonra arabaya atladığımız gibi yola çıktık. İlk bulduğumuz markette durduğumuzda uzun bir alışveriş yapmıştık. Hemen ardından yola koyularak şehir merkezinden uzaklaştık. Yağız nereye gittiğimizi söylemiyordu.

Bahçelerin olduğu kasabayı andıran bir yere geldiğimizde bozuk yollara ait dar sokaklardan geçmeye başladı. İçine girdiği kasabanın biraz daha ilerisine giderek azalan evler arasından en uçtakilere ulaştığımızda mavi kapılı olanın önünde durdu.

"Neresi burası?" diye sorduğumda gülümsedi. "Ben de bilmiyorum."

Şaşkınlıkla ona bakarken ben cevap veremeden arabadan indi. Demir kapıyı açıp tekrar arabaya bindi ve bahçeye girdi. Arabayı park ettiği sırada meraktan çatlayacaktım.

"Neden geldik buraya Yağız?"

Bana doğru dönerek işaret parmağıyla çeneme vurdu.

"Yalnız kalmak için dedim ya sarı civciv."

Suratım buruştuğunda "Öyle deme." dedim. Ondan karşılık beklemeden devam ettim. "Kiminmiş burası?"

İkimizde tek katlı evi seyre daldık. Ön tarafta küçük bir bahçesi, evin önüne konulan masa ve sandalyeler vardı. Yandan giden yoldan anladığım kadarıyla arka bahçeye de sahipti. Evin ön kısmına beton bir zemin yapılmış ve masa sandalyeler buraya konmuştu. Üzeri demirlerle sabitlenen

sacla kapatılmış gölgelik yapıyordu. Hemen ön tarafı ise yeşillikti ve ilk gözüme çarpanlardan biri de meyve ağaçlarıydı.

"Burası anneanneminmiş. Normalde yaz aylarını burada geçirirlermiş ama bu yaz pek gelememişler."

"Anladım." dedim sakince. Neden geçiremediklerini sormaya gerek yoktu.

Birlikte indik arabadan. Yağız valizleri alınca bende poşetleri aldım. Kapıyı açtığında içeri girdik. Havasız kalmasından sebep basık bir ortam karşılamıştı bizi. Geniş, kare şeklindeki koridorun tam karşısında tuvalet ve banyo için ayrı ayrı kapı vardı. Sağ tarafta mutfak ve küçük bir oda, sol tarafta ise büyük bir oda ve yanında yine küçük bir oda bulunuyordu. Yağız'la odaları gezerken ben poşetleri mutfağa bırakmıştım. Mutfaktan çıktığımızda banyonun yanında duran küçük oda yatak odası olacak ki Yağız oraya valizleri bıraktı.

Koridorun ortasında öylece ne yapacağımı bilemez halde beklerken yanıma gelen adamın yüzünde tatlı bir tebessüm vardı.

"Aldıklarımızı yerleştirelim mi?"

Başımı eğdiğimde elimden tutarak mutfağa götürdü. Birlikte getirdiklerimizi yerleştirip dolapları kurcaladık. Aslında evde her şey mevcuttu. Olmayan şeyleri de Fatma anne Yağız'a söylemiş zaten. Birkaç şeyi de kendi zevkimize göre almıştık.

Onları halledince birlikte bahçeye çıktık. Biraz ön bahçede dolaştığımızda pek bir şey olmayınca arka tarafa doğru geçtik. Arkada neredeyse her yer ağaç doluydu. Meyve ağaçlarını görünce farkında olmadan heyecanla ağaçlara doğru hızla ilerledim. Elma ağacının önünde durduğumda Yağız'a döndüm.

"Çok iyi değil mi?"

Gülerek yanıma geldiğinde başını kaldırıp ağaca baktı.

"İyi görünüyor."

"Yüksekte." dedim huysuzca. Elimi kaldırarak uzanmaya çalıştım ama boşta kaldı. Dudaklarım büzüldüğünde ağacın gövdesini inceliyordum. Tırmanılamayacak gibi değildi. "Yağız..." diyerek sevdiğim adama döndüğümde ondan isteyecektim ama bu kadar dibimde olduğundan habersizdim.

Belimden yakaladığında ne diyeceğimi unuttum. Sesim çıkmadı adeta. Göz göze gelmiştik yine. Öyle derin bakıyordu ki ona karşı olan özlemimi

görüyor mu bilemedim. Dizlerini kırarak kalçamın altından iki kolunu bacaklarıma doladığında beni yukarı doğru kaldırdı.

"Al hadi." dedi elmaları kastederek.

Hemen uzanarak iki tane koparttım. Yeniden aşağı indirdiğinde birini ona uzattım. İkiletmedi beni. Elimden alıp üzerindeki tişörte sildiğinden gülmeden edemedim. Koca bir ısırık alıp yere oturdu. Ağacın gövdesine sırtını yaslayıp ayaklarını uzattı. Göğsüne vurdu iki kez.

"Gel hadi."

Onu taklit ederek yanına oturdum. Sırtımı göğsüne yasladım. Eliyle belimi sarınca parmakları karnımın üzerine yerleşti. Bulunduğu yeri usulca okşadığı anda kaskatı kesildiğimi hissettim. İçimi garip bir his kapladı. Bir anda yine gözlerim doldu. Yutkunmak istedim ama bir yumru oturdu sanki boğazıma. Bir anda gözlerim kapandığında hamile hayal ettim kendimi. Yağız'ın bebeğimizi sevişi canlandı gözümde. Bir kez daha isyan ettim kendime. Bir kez daha kendimden nefret ettim. O kadar kızgın, o kadar öfkeliydim ki bunu kimseye anlatamazdım. Kimse de beni anlayamazdı.

"Rahat değil misin?"

Yağız'ın sesiyle ne kadar kastığımı fark ederken bir anda bedenimi gevşeterek kendimi onun kollarına bıraktım.

"Yok, dalmışım sadece."

Açık bıraktığım saçlarımı. Eliyle yana doğru çekerek dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Elmanı yemeyecek misin?"

"Yiyeceğim tabii." dedim tıpkı onun gibi üzerime silerek. Koca bir ısırık almış yerken "Elma maceramız yok mu?" diye sordu.

Ağzımdaki sulu parçayı evirip çevirerek yerken bir yandan da geçmişe gitmiş bunu düşünüyordum. Aklıma gelen şeyle heyecanla ona doğru döndüm.

"Var, hem de dağ başında."

"Anlat." dediğinde elmamdan bir kez daha ısırıp yanağımı göğsüne yasladım. Sırtımı saran kolu beni desteklerken iç çektim.

"Biz seninle bazı sebeplerden dolayı ayrılmıştık." dediğim an devam etmeme izin vermedi.

"Neden ayrıldık?"

Meraklı çıkan sesiyle geri çekilerek yüzüne baktığımda hala bu konuda ona kızgındım. "Beni terk ettin." dedim sitemle.

Kaşları havalandı. İnanamadı söylediğime. "Ben mi?"

"Evet." dedim huysuzca. Hem de çok saçma bir sebeple pat diye bıraktın beni."

Küçük bir kahkaha attı. Söylediklerim ona komik ve inanılmaz geliyordu.

"Yok artık Bahar." Eli saçlarıma gittiğinde bana dokunmak için yer arıyor gibiydi. "Senin gibi bir kadınla sevgili olacağım ve sonra ayrılacağım öyle mi?" Başını iki yana salladı. "Hayatta inanmam."

Omzuna vurdum hafiften. "Hiç." dedim ona hak vererek. "Neyse ki sonra pişman oldun da ağlayarak geri döndün."

Fırsat bulmuşken abartmayı da ihmal etmedim. Fakat o bundan gocunmadı. "En iyisini yapmışım." derken tereddütsüzdü.

İçimde küçük bir kıpırtı oldu. Kalbime ılık ılık bir şeyler aktı.

"Yağız."

Gözlerimin içine bakıyordu. Sadece dudakları kıpırdandı. "Hım..."

"Sence ben güzel miyim?"

Sorumla duraksarken ciddi olup olmadığımı anlamak ister gibiydi. Oysa ben gayet ciddi bir halde yeni Yağız'a sormuştum bu soruyu. Biraz da nazlı çıkmıştı sesim. Çok aptalcaydı bu ama öyle çıkmıştı işte. Ona kur yapar gibiydim. Kulağa korkunç geliyordu ama ilgisini çekmeye çalışıyordum. Bana karşı bir şeyler hissetsin istiyordum.

Dudakları kıvrıldı. Gözlerimde olan bakışları yüzümde ve bedenimde gezindi kısa süre. "Senden daha güzeliyle karşılaşmadık hala." dediğinde gözlerimi devirdim. Her şeyi unutmuş olsa da fenalığından bir şey kaybetmemişti.

Geri çekilerek yandan bakışlarımı üzerine diktim. "Karşılaştığın kadın sayısı çok az olduğu içindir belki."

Toparlanarak ayağa kalktığında elimden tutarak beni de kaldırdı. "Karım olduğun için belki de." Gözlerine baktım ama o kolunu omzuma atarak eve doğru yürümeye başladı. "Sonuçta karnımı doyuracak kadına iltifat etmezsem aptallık etmiş olurum."

Karnına dirseğimi geçirerek ona doğru döndüm. Tam bir sevimsiz gibi davranıyordu yine. "Gerçekten güzel bulduğun için söylemeliydin. İltifat olsun diye ya da işine yarıyorum diye değil."

Eli karnında çektiği ağrıyla biraz bükülmüş sırıtırken asık suratımdan memnun gibiydi. Karnındaki elini çekerek yanağımdan bir makas aldı. "Seninle niye evlendiğimi her geçen gün daha iyi anlıyorum." Ona arkamı dönüp yürümeye başladım. Arkamda sesi geliyordu. "Benim anlayamadığım sen nasıl benimle evlendin."

Birkaç adım atmıştım ki duraksayarak gözlerimi kapattım. O kadar kolaydı ki cevabı; ben de bunu anlayamamasını anlamıyordum. Ona doğru dönerek ellerimi iki yana açtım. "Aşık oldum aptal. Senin gibi deli, huysuz, sevimsiz bir adama aşık oldum." Anında duraksarken elimi çeneme götürdüm. "Asıl aptal olan benmişim."

Bana doğru yaklaşarak kollarını iki yana açtı. Göğsüne sokulmaktan alamadım kendimi. Sıkıca göğsüne bastırdığında huzurla gözlerimi kapattım. Saçlarımı sevdi usul usul, başıma küçük bir öpücük bıraktı.

"Beni ikinci kez etkileyecek kadar güzel ve akıllısın."

Her bir kelimesi kalbime işlerken ses çıkarmadım. Mutluydum, huzurluydum. Onun varlığı benim için fazla kıymetliydi.

☀☀☀

Sabahın erken saatlerinde kulağıma bir horoz sesi çalınıyordu. Rüya ile gerçeklik arasında gidip gelirken doğru mu değil mi ayırt edemiyordum. Her ne kadar Yağız'ın varlığı bana huzur verse de bitmeyen kabuslarıma çözüm bulamamıştım. Bu sebeple huzursuz geçen gecelerde sabahımı güzelleştiren tek şey Yağız'ın varlığıydı.

Ancak bazı sabahlar güzelliği kadar farklı, farklılığı kadar şaşırtıcı, şaşırtıcı olduğu kadar da utanç vericiydi. Öyle ki gözlerimi araladığımdan beri Yağız'ın göğsümde olan eliyle bakışıyordum.

Her şeyi unutmasına rağmen özünü unutmayan kocam sapıklığından bir şey kaybetmemişti. Öyle ki öncesinde neredeyse her gece üzerimde uyurken şimdide eli boş durmuyordu.

Sırt üstü uzanmış halde başımı ona doğru usulca çevirdim. Hala gözleri kapalı, nefesi düzen içerisindeydi. Alt dudağımı eze eze tekrar öten horoza içimden birkaç minnoş küfür savurdum. Hayır yani, ben şu durumdan kurtulmadan adam gözlerini açacaktı. Yoksa horozlara bir düşmanlığım yoktu.

Ne yapacağımı bilemeden sıkıntılı bir nefes verdim. Elini itsem anlardı. Yan dönsem fark edemezdi belki. Dikkatle ve hatta hala uykudaymış gibi olağan bir tavırla ona sırtımı döndüğümde eli boşa düştü. Ancak hala kolu üzerimdeydi.

Bu olaydan hoşlanmamış gibi hırıltılı bir nefes verdiğinde gözlerimi kapattım. Uyanmasından korkarken o bu seferde elini üzerimdeki askılının altından göbeğime doğru sokarak beni kendine çekti. Sırtımı çıplak göğsüne yasladığında bana doğru sokulurken burnunu saçlarım arasına daldırdı.

Kokumu içine çektiğini hissettim o an. Eli ise hala çıplak karnımın üzerindeydi.

Sakince onu beklerken yeniden sessizliğe gömüldü. Nefesi tekrar düzene girdi. Ne yapacağımı bilemez halde öylece bekliyordum. Beklerken de gözlerimi kapattım. Onunla mutlu olduğumuz anlar canlandı gözümde. Yatakta geçirdiğimiz dakikaları hayal ettim. Beni her seferinde kucağına alıp yatağa getirişini ve hatta yatağa her girdiğimizde küs dahi olsak sonunda nasıl öpüşmeye başladığımızı hatırlatıyordu bu hallerimiz.

En son bebek için tartıştığımızda bile bütün kavgamız öpüşene kadar sürmüştü. Bir şeyler için ona şans vermeyi hiç denememiştim. Bana bu kadar aşık, beni bu kadar seven bir adama karşı hep hoyrat davranmayı seçtim. Fedakarlıklarım hep hayallerime dokunana kadar sürdü. Askerlik her zaman sevdiğim adamın bile üstünde oldu.

Yağız'ı hep çok sevdim. Ona hep çok aşıktım. Ancak çektiğim çizgiler her ne kadar haklı olduğum zamanlar da olsa aramıza hep bir mesafe bıraktı. Ona mesleğimle onun arasında kalacağımda seçim şansımı mesleğimden yana kullanacağımı söylediğimde bile beni sevmekten vazgeçmedi. Hatalarım oldu, hataları oldu ama o korkularından feragat edemezken ben de hayallerimden vazgeçemedim. Belki de kendime tek adadığım hedef bu olduğu içindi.

Hiçbir zaman evli bir kadın olmayı hayal etmemiştim. Hiçbir zaman bir erkeğin kanatları arasında olmayı hayal etmemiştim. Hiçbir zaman elinde bebeğiyle sevimli bir anne olarak düşünmemiştim kendimi. Görevim her daim kutsaldı. Anne olmaktan bile daha kutsaldı. Bana göre çocuk mantıksızdı. Şehit olmayı düşünen bir kadın neden yarım bırakacağı bir evlada sahip olurdu ki?

Fakat şimdi içimde tarifi zor bir sızı vardı. Görüyordum ki bazı şeyler bizden çok Allah'ın elindeydi. Her çocuk sahibi olacak kişi ölümü öne sürseydi kimse çocuk sahibi olamazdı. O halde benim sahip olacağım çocuğu yarım bıraktığımda da ona sahip çıkacak mutlaka biri olacaktı ki şehit olacağım da bir olasılıktı.

Ne yazık ki özgür ruhumda mesleğime Yağız tarafından vurulan her bir darbe beni ondan bir şeyler saklamaya itti. Onun aşırı korumacı tavrı karşısında sürekli beni yine geri planda mı bırakacak düşüncesi beni çoğu kez hata yapmaya itti.

Yine de onu suçlamıyorum. Babalığın hep çocuk doğduktan sonra başladığını ancak anneliğin verdiği duygunun daha bebek anne

karnındayken oluşmaya başladığını duymuştum. Belki de iyi bir anne değildim. Belki de evlat kavramını idrak edemeyecek kadar uzaktım. Ancak çektiğim acıların her bir zerresi gerçekti. Onu kaybettiğim andan beri yaşadığım pişmanlığım, bunun bende bıraktığı ağır izler gerçekti. Ben o gün sadece evladımı değil, kocamı da kaybettim. Aşık olduğum sevdiğim adamı kaybettim. Bulduğumda ise artık zihninde ve kalbinde bana dair en ufak bir iz yoktu. Bundan daha ağır ceza olabilir miydi?

Usulca karnımdan uzaklaşan elle kendime gelirken gözlerimden bir damla süzülerek bunuma doğru yol aldı. Onun anlamasından korkarak hemen kendimi toparlamaya çalıştım. Yağız belli ki uyanmıştı. Beni rahatsız olmasın diye karnımdan sıyrılan geceliğimi düzelterek üzerime ince battaniyeyi çekti. Bu sefer battaniye üzerinden sardı bedenimi. Bu tavrı beni gülümsetmişti. Belki de beni rahatsız olmasın diye yapıyordu bunu.

Ona doğru döndüğümde göğsüne sokuldum. Bir çocuk gibi sevgisine, şefkatine ve hatta ilgisine muhtaçtım. İsteğimi anlamış gibi beni geri çevirmedi. Başıma öpücükler kondurup saçlarımı sevmeye başladı. Hafif tarazlı sesi çalındı kulağıma.

"Günaydın."

"Günaydın." dedim fısıltıyla. Çok alçak çıktı sesim. Duydu mu emin değildim. Boğazımda yine bir yumru oluşmuştu. Bir şeyler bir türlü tam olmuyor, sürekli eksik hissediyordum. Onun varlığı bana umuttu ancak keşke onunla birlikte ben de en azından hayatımızdaki kötü şeyleri unutabilmiş olsaydım. Her seferinde yüzüme çarpması zoruma gidiyordu.

Aramızdaki sessizlik büyüyüp gittiğinde "Böyle mi kalmak istiyorsun?" diye sordu. Tenine değen parmaklarım karnının üzerinde gezerken yine ses çıkarmadım. Sanki konuşursam ağlayacak gibi hissediyordum. Aslında suçlu çocuklar gibiydim kolları arasında. Kendini annesine affettirmek isteyen ama suçunu da bir türlü itiraf edemeyen çocuklar gibi. Baktı benden cevap alamayacak saçlarımı sevmeye başladı tekrar. "Tamam, böyle kalalım o zaman."

Kaç dakika daha geçti bilmiyorum ama sanırım Yağız sıkılmıştı çünkü geceliğimin askısıyla oynamaya başlamıştı. Arada omzumdan düşürüyor, saçlarımı geriye atıp boynumu açıkta bırakıyor, sanki beğenmemiş gibi hepsini eski haline getiriyordu. Onun bu hali beni gülümsetirken bazen hangimiz çocuk ayırt edemiyordum.

Güldüğümü anladığında çeneme dokunduğu parmaklarıyla başımı kaldırdı. Suratıma bakarken kaşlarını çattı.

"Neye gülüyorsun bakayım?"

Omuz silkerek çenemdeki elini kavradım.

"Çocuk gibisin." dedim sanki kendimi öyle görmüyor gibi. Tek fark o muzır bir çocuktu, bense üzgün...

Bakışları yüzümde dolaştı bir müddet. Ne diyeceğini merak ederken "Koca adamım." dedi.

Şöyle bir baktım alıcı gözle. Gerçekten de öyleydi. Koca adamımdı benim. Ancak bunu ona belli etmeden burun kıvırdım.

"Biraz göbek yapmışsın sanki."

Başını eğerek göbeğine bakma ihtiyacı hissettiğinde gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Başını kaldırdığında ciddiyetimi korumak için elimden geleni yapıyordum.

"Eskiden nasıldım?"

Sorusu beni şaşırtmadı ancak cevabı etkileyici bulacaktı.

"Kaslı, yapılı bir adamdın. Tam bir askerdin. Aktif olarak çalışırdın. Eğitimlerde seni geçmek zordu."

Suratı buruştu eski halinden mi yoksa yeni halinden mi memnun olamadı anlamadım.

"Şimdi beni beğenmiyor musun?" dediği anda kahkahalara boğulmamak için zor tuttum kendimi. Aksine abarttığım kadar göbeği bile yoktu. Hala fit görünüyordu. Sadece biraz spordan uzak kalmıştı.

Onunla uğraşmak hep ilgimi çekmişti. Tıpkı şimdiki gibi. "İdare edersin."

Morali bozuk yataktan çıktı. Kaşlarım havada onu izlerken dolabın kapağında duran aynanın önüne geçti. Bir süre göbeğini incelerken pikeyi yüzüme kadar çekmiş gülüşümü saklamaya çalışıyordum. Bana döndüğü anda tekrar ciddi bir tavır aldım.

"Ne yapacağız peki?"

Yataktan çıkarak yanına doğru adımladım. Bu önemli bir soruydu. "Eğitim şart kocacığım, spor yapacağız."

Suratı daha da ekşidiğinde "Şimdi mi?" diye sordu. Başımı eğmem yetmiyor gibi gözlerimi kapatıp açtım. Huysuzca eli karnına gitti. "Açım."

Gözlerimi devirerek önüne geçtim.

"Sabah sporu önemli. Asker dediğin öyle hemen acıkmaz."

Bu sefer de o gözlerini devirdi. Hiç memnun değildi ama başka çaresi de yoktu çünkü göbeğiyle onu beğenmediğimi düşünüyordu.

Hazırlanıp evden çıktığımızda silahımı belime yerleştirirken arkamdan gelen Yağız'a döndüm. "Silahını aldın mı?" Başıyla onayladığında elindeki

su şişelerinden birini alarak kapağını açıp bir kaç yudum aldım.

Bahçeden çıkıp dağların olduğu tarafa doğru yürümeye başladık. Boş arazide toprak yol üzerinde yürürken etrafı tarıyordum. Bizden çok uzakta duran dağ yamacındaki birikinti halindeki kayalıkları gördüğümde parmağımla orayı işaret ettim.

"Şu kayalıkları görüyor musun?"

"Evet." diyen Yağız'la kendimi esnetmeye başladım. "Oraya kadar koşacağız."

Yandan bakışları üzerimde ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyordu. "Buna gerek var mı gerçekten?" dedi huysuzca. Eski Yağız olsa çoktan koşmaya başlamıştı. Hatta muhtemelen o beni dürtüyordu yapmam için ama biz bunda da rolleri değişmiştik.

"Biz askeriz ve paslanmak bizi ölüme götürür, bilmem anlatabildim mi?"

Ellerini beline yerleştirdiğinde tekrar mesafeyi inceledi. "Eski askerler." dedi mırıldanır gibi. Sert bakışlarımla kesiştiğinde şişirdiği yanaklarını serbest bıraktı. "İyi tamam."

Onun bu tavrı dudaklarımın kıvrılmasına sebep olurken "Başla!" dediğim anda onu beklemeden koşmaya başladım. Hızla toprak yolda ilerlerken arkamdan sesi geliyordu. "Bahar!" Başımı arkaya çevirerek hala yerinden duran adama bağırdım. "Koş."

Yağız peşimden koşarken bana yetişememesi için elimden geleni yapıyordum. Ancak son dakikalarda bana yetiştiğinde aynı hizaya geldik. Dağın yamacına geldiğimizde elimdeki şişeyi tepeme dikerek su içmeye başladım. Şişeyi yarıladığımda kapağını kapatarak kayalıkların üzerine dik bir halde bıraktım. Başımla Yağız'a işaret verdiğimde tıpkı benim gibi biraz su içip şişeyi benimkinin yanına bıraktı.

"Yine mi koşuyoruz?" dediğinde gülerek başımı eğdim. Yine ondan önce başlamıştım koşmaya. Bu sefer çok daha kolay yetişmişti bana. Neredeyse yolu yarıladığımız sırada benden bir adım öne geçti.

Başımı ona doğru çevirdiğimde sırıtıyordu. Biraz daha hızlanarak onunla aynı hizaya geldiğim esnada ona doğru yaklaşarak omzumu geçirdim. Beklemediği hareketle sendelerken yere düşeceği sırada tabii ki kendi yanında beni de götürmeyi seçti. Düşmemek için bana tutunduğu sırada ikimizde yere yapıştık.

Kolunun üzerine düşerken beni de kucağına aldığında oluşan sarsıntıyla suratımı buruşturdum. Eminim ki bedenine batan küçük taşlar benim eklenen ağırlığımla daha da beter olmuştu. Başımı kaldırarak yüzüne

baktım. Korumak için yukarıda tuttuğu başını sert bir solukla toprağa bıraktı.

"Ne yapıyorsun Bahar? Ne yapıyorsun gözünü sevdiğim?"

Kıkırdayarak ona doğru eğildiğimde yanağından öptüm. "Seni deniyorum."

Kocaman açtığı gözleriyle başını tekrar kaldırdığında hiç de sevimli durmuyordu.

"Aferin güzelim, dene beni. Sakatlanalım ikimizde."

Kolları arasından çıkarak dizlerimin üzerinde doğruldum. Bir yandan da onun söylediklerine gülüyordum. Belimdeki silahı çıkarıp emniyetini açtığımda gözlerini devirdi.

"Vur, vur... Bir o kaldı zaten."

Dudaklarım bir türlü kavuşmazken omzuna vurdum. "Sana kıyamam." Şakayı bir kenara bıraktığımda yattığı yerden kalkması için iki kez göğsüne vurdum. "Kalk hadi atış yapacağız."

Etrafına bakarak olduğu yerde oturumuna geldi. Göz göze gelince başını iki yana salladı. "Kasabaya çok yakınız. Başımızı derde sokacaksın."

Ondan uzaklaşarak yere uzanırken nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum. "Bir şey olmaz. Tek atış hakkımız var. Acele et."

Sessizce yanıma uzanan adamla dudaklarım kıvrılırken "Emredersin komutanım." dedi.

Hedefe kitlenmiş, tam ateş edeceğim sırada boynuma dokundu. Atışımı ıskaladığımda gözlerimi kapatarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Yanımda kıkır kıkır gülen adama başımı çevirirken suratımda her ne görüyorsa kahkaha atmaya başladı.

"Sana inanamıyorum!"

Sitemle çıkan sesime karşın umursamazca kaşlarını kaldırdı.

"Benden etkileniyorsun."

Bu durumdan fazlasıyla zevk aldığı her halinden belli olan adamla suratımı astım. Doğru söylüyordu ama ben bunu en azından onun gibi saklamıyordum. Silahımı bırakarak saçlarını çekiştirmeye başladığımda öfkeyle bağırdım.

"Beni oyuna getiriyorsun. Senin yüzünden tek atış hakkım da gitti."

Ellerimi ittiğinde yere bıraktığı silahı yeniden eline aldı.

"Şimdi beni izle ve gerçek bir asker gör."

Hedefe nişan aldığında tam tetiğe dokunacağı sırada "Sabah elin göğsümde geziyordu." dedim. Silahtan çıkan kurşunu takip ettiğimde

ıskaladığı an sırıtarak ona doğru dönerek sesimi alçalttım. "Bir daha olmasın."

Başını benden tarafa çeviremediğinde silahımı alarak ayağa kalktım. Onu arkamda bırakarak yürürken bağırdı.

"Kocan olduğumu sanıyordum."

Ayaklarım beni duraksatırken ona doğru dönemesem de başımı yan tarafa çevirdim. Sanmasına gerek yoktu ki zaten öyleydi. Benimle aynı yatağı paylaşıyor olmasının sebebi bile buydu.

"Bu sapıklık yapabileceğin anlamına gelmiyor."

Yanıma geldiğinde ilk defa onda görmediğim bir çekingenlik vardı üzerinde. Başı yerde yüzüme bakmadı.

"Özür dilerim. Ben uyuyordum, farkında değilim."

Başını kaldırdığında göz göze geldik. Bakışlarında en ufak bir yalan yoktu. Gerçekten mahcup görünüyordu. Hatta inanması güç ama biraz utanmış gibiydi. O an anladım ki ben bir şeyi daha gözden kaçırıyordum. Yağız her şeyi unuttuğu gibi bir kadınla olan ilkel ve hatta duygusal birlikteliklerini de unutmuştu. Her ne kadar ben onun karısı olsam da her şey onun için ilk kez yaşanıyor ve hatta ilk kez anlam kazanıyordu. İçindeki duygular ilk defa benimle ortaya çıktığı gibi bunun bana karşı olması tek iyi yanıydı.

Daha fazla onu utandırmamak adına elimin tersiyle karnına vurarak gülümsedim.

"Eve son giren kahvaltıyı hazırlar."

Yine onun cevabını beklemeden koşmaya başladığımda bu sefer beni geçmek için çabalamadı. Biraz arkamdan gelirken ondan önce eve girdim. Çok terlemiştim. Dün dolaba yerleştirdiğimiz kıyafetlerin arasından ihtiyacım olanları alıp havluyu da alarak kapıdan yeni giren kocama seslendim.

"Ben duşa giriyorum."

Tek duyduğum homurtularıydı. Kısa sürede banyodan çıkarak saçlarımı taramış fakat kurutma ihtiyacı hissetmemiştim. Zaten üzerimi de banyoda giydiğim için hemen elimdekileri odaya bırakıp mutfağa geçtim.

Yağız çoktan çayı koymuş, kahvaltılıkları masaya diziyordu. Önüne geçerek elindeki tabağı aldım. "Sen duşa gir, ben hallederim."

Kara gözleri anlayamadığım bir manada gözlerimin içine bakarken saçlarıma dokundu. Saçlarımdan yanağıma uzanan parmaklarıyla bana doğru yaklaşarak alnımdan öptü.

"Bahar." Sesi kısık olduğu kadar da buğuluydu.

"Efendim."

"Sen benim karımsın." dedi kendinden oldukça emin ve devam etti. "Tek bildiğim ve emin olduğum şey bu. Sen benim karımsın ve o yatağa sensiz girmeyeceğim."

Şaşkınlıkla bakıyordum gözlerine. Aksini iddia etmemiştim hiçbir zaman.

"Bu nereden çıktı?"

"Bil istedim." dedi sadece.

Beni öylece bırakıp odaya gittiğinde hemen kendime gelemedim. Elimdeki tabağı sıkı sıkı tutmuş, şaşkınlıkla karışık sırıtırken ne yaşadığımızı anlayamıyordum. Neden böyle bir tepki verdiği hakkında bir fikrim yoktu ancak sanırım onu yataktan atmamdan korkmuştu. İstemsiz kıkırdarken elimdeki tabağı masaya bıraktım. Bir türlü sırıtmama engel olamıyordum. Deli adam... Farkında değildi ama ben de onsuz yatamazdım.

Yağız da duştan çıktığında beraber yaptık kahvaltıyı. Mutfağı toparlayıp bahçeye çıktık. Bu sefer ikimizde ön bahçede durmayı seçmiştik. Yağız çimenlerin üzerine oturmuş, ben de çimenlere uzanarak başımı dizine yaslamıştım. Elimde telefonla fotoğrafımızı çekerken yerde bulduğu papatyayı kopardı. Merakla ne yapacağını beklerken kulağımın arkasına doğru sıkıştırarak gülümsedi.

"Çok uyumlu oldunuz."

Tebessümle baktım gözlerine. Bir yandan da iç çekmeden edemedim.

"Bir zamanlar beni sarı papatyaya benzetirdin."

Gülerek yanağımı okşadı. "Doğru bir benzetme yapmışım."

Işıl ışıl gözlerimle onu izlerken telefonum titredi. Merakla açtığımda Yağız'la olan fotoğraflarımızdan birini Leyla'ya göndermiştim ve o da bana Gökhan'la birlikte bir fotoğrafını göndermişti. Gülerek telefon ekranını Yağız'a doğrulttum.

"Şunlara bak."

Telefonu tek eliyle tutarak daha iyi bir görüş açısı sağlarken gülümsedi. Gökhan Leyla'nın hemen arkasında kolunu sevdiği kadının omzuna sarmış saçlarını öperken Leyla objektife poz veriyordu. İkisi de güneş gözlüklerini takmış gülümserken özenilecek haldelerdi.

"İyi görünüyorlar."

"Hadi arayalım." dedim heyecanla.

Aynı heyecanı Yağız'da bulamasam da görüntülü aradım hemen. Leyla kısa sürede açmıştı.

"Bahar! Çok özledim seni."

Her zamanki gibi neşeli, cıvıl cıvıl çıkan sesle gülümsemem yüzümde biraz daha büyüdü.

"Bende özledim. Eee ne var ne yok anlatın."

Gökhan hemen Leyla'nın yanında belirdi. "Selamlar komutanım."

Ben cevap veremeden Leyla atıldı.

"Konya'dayız. Burada ortalık karışık." Başını çevirerek Gökhan'a baktı kısa süre. "Gökhan'ın ailesini yolcu ettik biraz önce. Düğün için aileler anlaşma sağlayamadı." dediğinde Gökhan kaşlarını çattı. "Aileler değil güzelim, annen."

Bu düzeltmeyle Leyla suratını buruşturdu. Bir anda suratı asılmıştı.

"Evet, annem. Gökhan bu yaz evlenelim dedi ama annem ısrarla bunu kabul etmiyor. Bir dahaki yaza erteledi her şeyi."

"Yuh!" dedim kendime hakim olamayarak. Gökhan beni işaret etti hemen. "Gördün mü, benimkinden farklı bir tepki değil."

Leyla çattığı kaşlarıyla Gökhan'a döndü. "Ama sen bu tepkiyi anneme verdin."

"Hak etti." diyen Gökhan oldukça umursamazdı.

Leyla şikayet eder gibi ekrana döndü. "Anneme ne dedi biliyor musun? İsterseniz hep sözlü kalalım, arada görüş günü belirlersiniz ben gelirim dedi. Annem terslenince de Leyla ile eninde sonunda evleneceğim, uzatıp zaman kaybetmeyelim dedi."

Yağız tepemde kahkaha atarken ben de gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Numaradan çattığım kaşlarımla surat astım.

"Gökhan, biraz daha kibar olmayı dene."

Başını yana yatırarak tekrar görüş açıma giren adam halinden memnun değildi.

"Anlamıyor ki Bahar. Bir orta yol bulamadık. Bu gidişle Emirhan'ı dinleyip basacağım nikahı."

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Gerçekten Leyla'nın annesi anlaşması zor bir kadındı. Düşünceli halde mırıldandım.

"İkizin ne diyor Leyla? Ya da baban ne düşünüyor?"

Leyla'dan önce Gökhan cevapladı. "Onlarda sıkıntı yok. Kayınbaba pamuk. Ömer Asaf adam olmasa ortalık çoktan birbirine girmişti. Bizi evinde onlar ağırladı."

Leyla tebessümle ekledi. "Ömer Asaf annemle konuşacak bu konuyu. Umarım çözüm bulunur."

"Umarım her şey sizin için güzel olur." dedim sakince.

"Siz ne yaptınız?" diye sordu Leyla.

"İyiyiz." dedim Yağız'ı da göstererek. "Beraber bahçe evine geldik ve birlikte takılıyoruz."

"Çok güzel." diyen Leyla'yı Gökhan'ın sesi bastırdı. "Dikkat edin de çok takılmayın."

Leyla Gökhan'ın koluna vurduğu sırada gözlerimi devirdim. "Kapatıyorum."

İkisine de el sallayıp telefonu yüzlerine kapattım. Başımı çevirip Yağız'a baktım.

"Emirhan ve Aykut'u da arayalım mı?" Omuz silktiğinde kaşlarımı çattım. "Ne kadar da heveslisin. Normalde bu işi senin yapman gerekirdi."

"Onlara karşı bir şey hissetmiyorum." dedi dürüst bir şekilde.

Bu biraz kırıcı gelmişti ilk ama ona hak verdim. Bana bile bazen soğukken başkalarına bu şekilde olması çok normaldi. Hemen ardından Aykut ve Emirhan'ı arayıp kısa süreliğine de onlarla konuştum. İkisi de iyi gibiydi. Uzaktan bordo berelilerin duygularını anlamam çok zordu.

Geçen zamanla yattığım yerde doğruldum. Gerçekten sıkılmaya başlamıştım. Bu kadar yatmaya alışık değildim ve omzumdaki yıldızların yokluğunu her seferinde daha fazla hissediyordum.

"Akşam ne yiyeceğiz?"

Yağız sorumu pek kale almadı. O da sıkılmış gibiydi.

"Bilmem."

Bir anda gözlerim parlarken ayağa kalktım. Onun elinden çekerken kaldırmaya çalışıyordum. "Mangal yapmalıyız."

Ayağa kalktığında şaşkınlıkla bakıyordu. "Yok artık Bahar."

Kıvrılan dudaklarımla "Var artık." dedim. Şu ortamda daha güzel ne olabilirdi.

Onu çekmeye devam ederken o bana geleceğine ben kendimi ona doğru çekilirken buldum. Kollarına aldığı gibi göğsüne bastırdı.

"Nasıl bu kadar enerjiksin anlamıyorum, hiç durmuyorsun."

Beline sarılarak yine yanağına küçük bir öpücük bıraktım.

"Akşam romantik bir yemek yiyelim mi?"

Hoşuna gitmiş gibi dudakları kıvrıldı. "Mangal ve romantizm oluyor mu?"

Küçük bir kahkaha atmaktan alamadım kendimi.

"Önemli olan ne yediğin değil, kiminle yediğin kocacığım."

Tekrar kolundan çektiğimde itiraz etmedi. Peşimden geldi.

"Şşş..." dediğinde başımı ona doğru çevirdim. "Kocacığım kelimesi dudaklarına yakışıyor."

Mutfağa geçtiğimizde uzun bir uğraşın içine girdik. Yağız mangalla ilgilenirken ben de diğer hazırlıklara giriştim. Aradan geçen saatlerin sonunda bahçeye kusursuz bir masa hazırladık. Güneş batarken hava alaca bir hal almıştı. Yaz aylarından sebep günler uzun oluyor, hava geç kararıyordu. Yine de bahçenin ışığını yakmıştık. Sarı ışık çok belirgin olmasa da ortamı biraz daha aydınlık tutuyordu.

Yağız'a sürpriz yapmak için odaya giyinmeye giderken o hala mangalla uğraşıyordu. Valizimde ne olur ne olmaz diye duran ama giymeye de bir türlü tenezzül etmediğim ancak siyah olması sebebiyle her şeye uyacağını düşündüğüm ip askılı mini elbisemi giydim. Dudağıma uçuk kırmızı bir ruj sürdüm. Parfümümden sıktım biraz. Saçlarımı açık bıraktım. Bileğime sırf Yağız hatırlar mı diye siyah bez bilekliklerimden birini sardım.

Hazır olduğumu hissettiğimde çabalarım sonuçsuz kalsın istemiyordum. Titrek bir nefes verip odadan çıktım. İlk defa bir adamla flört ediyormuş gibiydim. Kocasıyla ilk kez flört eden de ben olacaktım.

Evden bahçeye doğru çıktığımda Yağız'ı mangal üzerindeki son etleri tabağa alırken görmüştüm. Ona doğru yaklaştığımda gelişimi duymuş olacak ki son parçayı da tabağa koyup başını bana çevirdi. Öylece kaldığında ayaklarımdan yukarıya doğru beni ilgiyle süzmeye başladı. Yüzüme ulaşmayı başardığında aynı doğrultuda eğimli duruşunu da dik bir hale getirmişti.

Uzunca bir ıslık çaldı. Sayesinde yanaklarım kızarırken elindekileri hemen solunda duran masaya bıraktı. "Bu güzellik sahici mi?"

Küçük bir tebessümle ona doğru bir adım daha atarak tam önünde durdum.

"Beğenmene sevindim."

"Beğenilmeyecek bir tarafın yok." dedi dürüstçe.

Dudaklarım gerildi. Onun beni beğeniyor oluşu hoşuma gidiyordu.

"Sen de fena görünmüyorsun." dedim küçük bir tebessümle.

Üzerine baktı. Altında sıradan bir kot ve üzerinde esmer tenine yakışan beyaz bir tişört vardı. İşin komik yani buram buram mangal kokuyordu. Üzerine baktığında yüzü buruştu.

"Yanında sönük kalıyorum."

"Hayır." dedim başımı iki yana sallayarak. "İdeal bir Türk erkeği gibi duruyorsun."

Suratını buruşturdu. İyi mi kötü mü anlayamadı. "Sevinmeli miyim?"

"Biz kızlar ideal Türk erkeklerini hep severiz." dedim ona yüzüğümü göstererek. Öyle ki evlenecek kadar da çok sevmiştim.

Belimi sardığı koluyla beni kendine çekti. Elimden öptü önce. Hemen sonra yanağıma küçük bir öpücük bırakırken kokumu içine çekti. Göz göze geldiğimizde bakışları değişmişti. Yüzünde mest olmuş bir ifade vardı.

"Kokun çok güzel."

Gözlerim parladı. Yeniden kokumu beğenmesi hoşuma gitmişti. Kalbim hızlandığında "O zaman sende de olsun." dedim.

Ne yapacağımı merakla beklerken kolumda duran siyah bilekliği çıkardım. Bileğinden tutup çektiğimde gülümsedi. Onun bileğine sardım dikkatlice. "İşte oldu." dediğimde tıpkı eskiden olduğu gibi bileğini burnuna götürerek kokladı.

"Bunu saklayacağım." dedi içimi erite erite. Ama bu şu an hissettiği duyguların bir işaretiydi. Eskiyi dair bir parıltı yoktu gözlerinde.

Omuz silktim masaya doğru ilerlerken. "Buna gerek yok, ben hep yanında olacağım."

Tam masanın önünde durduğumda Yağız da karşıma geçti. O yerine otururken ben hala ayakta bekliyordum. Kaşlarını çattığında sandalyeyi işaret etti.

"Güzelim niye oturmuyorsun?"

Ona başımla sandalyeyi gösterdiğimde anlamayınca yanaklarımı şişirdim. "Biraz kibar mı olsan Yağız? Tamam ideal Türk erkeği dedik ama onun da kibar olanı makbul."

Olduğu yerde doğrularak bir bana bir de sandalyeye baktı. "Ne yapmam gerekiyor?"

Ciddi sorusu karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Yine de unutmuş olmasından sebep açıkladım.

"Sandalyemi çekerek oturmam için yardımcı olmalıydın." dediğimde iki kaşı birden havalandı. "Neden, oturamıyor musun?" Ayağa kalkarak yanıma geldiğinde sandalyemi çekip elini uzattı. "Elbise yüzünden değil mi?" Oturmama garip bir şekilde yardımcı olduğunda kendince teorilerini sıralıyordu. "Çok dar. Bak oturunca da etek namına bir şey kalmadı." Kendi

yerine otururken ısrarla devam etti. "Sen bunu her yerde giyme Bahar. Benim yanımda giy tabii de her yerde giyme."

Boş bakışlarımı yüzüne diktiğimde o gayet doğal bir tavırla hareket ediyordu. İdeallikten standarda doğru ilerleyen kocamı durdurma ihtiyacı hissettim.

"Yağız!" Bakışlarımız kesişince "Amaç sadece kibarlık yapmak." dedim anlamasını istercesine. Bir süre boş boş gözlerime baktıktan sonra başını salladı. "Anlıyorum."

Hayır, anlamamıştı.

Sinirlerim bozulduğunda gülmeye başladım. Yağız'dan kibarlık bekleyerek baştan hata yapıyordum. Yağız da benim gibi halimize gülmeye başladığında ikimizde kahkahalara boğulduk. Neydi aramızdaki ya da bu şekilde nereye kadar giderdik bilmiyordum ama yanımda olduğu için mutluydum.

Keyifli ve bol kahkahalı geçen yemeğin sonlarına geldiğimizde dışarıda olmamızdan sebep hafif esen yayla havası içimi ürpertti. Omuzlarımı kaldırıp düşürdüğümde anlık tepkimi fark eden Yağız başını kaldırdı. Elindeki çatalı bırakarak ağzındaki lokmasını yuttuğunda elime uzandı.

"Üşüdün mü?"

Küçük bir tebessüm sundum. Bakışlarım ışığın aydınlattığı ölçüde etrafta geziyordu. "Biraz."

Yağız sanki çarpılmış gibi elini elimden çektiğinde bakışlarım onu buldu. Biraz önce şefkatle bakan kara gözleri buz kesmiş, dondurucu halde yüzüme bakıyordu. Ondaki değişiklik anbean hissedilirken eline uzandım.

"Yağız..."

Ben elini tutamadan geriye çektiğinde neye uğradığımı şaşırdım. Bir anda sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı.

Korkuyla kalbim tekledi. İçimi daha büyük bir ürperti kapladı. Hatırlamıştı sanki, bir şeyleri hatırlamıştı.

"Yağız ne oldu?" diye sordum ben de ayağa kalkarken.

Korku dolu çıkan sesime karşın o beni umursamadan eve yöneldi.

"Sen masayı topla, ben duşa gireceğim."

Beni öylece bırakıp eve girdiğinde çaresizce kalakaldım. Emindim, bir şeyler hatırlamıştı ama ne olduğunu bilmiyordum. Ayakta duramayacağımı hissettiğimde sandalyeye oturdum. Bir iki kez bacaklarıma sürttüm ellerimi. Başım sürekli evin kapısında geziyordu. Böyle beklemiyordum, bu şekilde

planlamamıştım. Bebeğimizi hatırlamış olmalıydı. Yoksa bu şekilde arkasına bile bakmadan benden kaçar mıydı?

Başımı yere düşürdüğümde dizlerimin üzerinde titreyen ellerime baktım. İlk defa kontrolü bu kadar kaybediyor ve korkuyordum. Geçen dakikalarla duramayacağımı anladığımda ayağa kalktım. Birkaç tabağı üst üste koyup götüreceğim sırada saçmaladığımı fark ederek geri bıraktım.

Ne yapıyordum ben böyle?

Hemen içeriye girerek koridorda bir ileri bir geri gidip gelmeye başladım. Yağız hala banyodaydı. Akan suyun sesini duyabiliyordum. Dakikalar birbirini kovalarken banyoya yaklaştım. Kollarımı göğsümde bağlamış bir elim dudaklarımda bekliyordum. Dayanamayacağımı hissettiğimde alt dudağımı dişleyerek kapıya vurdum.

"Yağız."

Ses gelmediğinde saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp tekrar şansımı denedim.

"Yağız!"

Sesimi biraz daha yükseltmeme rağmen karşılık alamamıştım. Kuruyan dudaklarımı ıslatarak kapı koluna tutundum. Yutkunduğum an kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. Kapı koluna uyguladığım baskıyla açılırken nefesimi tuttum sanki. İçeri adım atarken Yağız tam karşımda duruyordu.

Zaten eski olan banyoda sadece su ısıtıcısına bağlı duş başlığından akan su Yağız'ın çıplak sırtından akıp giderken üzerinden çıkarmadığı pantolonunu ıslatarak paçalarından yere süzülüyordu. Sırtı bana dönük bir elini fayansa yaslamış, diğeri belinde hiç kıpırdamadan bekleyen adamla bir adım daha attım.

"Yağız." Biraz titrek, biraz da korkuyla çıkmıştı sesim. Her bir adımım beni ona yaklaştırırken ses çıkarmadı. Tam hizasında, ıslanmamak için biraz uzağında durduğum an başını duvara yaslayan adamın yüzünü görmek için biraz daha eğildim. "İyi misin?"

Başını iki yana salladığında biraz daha yaklaştım. Üzerime damlayan soğuk suları görmezden gelmeye çalışıyordum. Dikkatli bir şekilde omzuna dokunduğumda sesim titriyordu.

"Bir şey mi hatırlıyorsun?"

Başını bana çevirerek buz gibi kara gözlerini üzerime diktiğinde donup kaldım. Çok soğuk bir o kadar da karanlık bakıyordu. Kolumdan tuttuğu gibi beni duvarla kendi arasına çekti. Islanmanın verdiği şokla irkilirken yüzüme dökülen saçları geriye ittim.

"Ne yapıyorsun Yağız, ıslanıyoruz."

Beni duymayan kulaklarına zehir gibi dilini de ekledi. Sesi fısıltıyla birlikte karanlık olduğu kadar da korkutucuydu. "Beni o herifle nasıl aldattın Bahar?"

Ve ben bir kez daha hayrete düştüm...

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

İnstagram:soylumery

Görüşmek üzere hoşça kalın. ☀

71. Kalbime Batanlar

Merhaba...

Biz geldik ama nasıl geldik ben de anlamadım.

Lütfen bin yorumu geçelim!!! Oy vermeyi unutmayalım.

Keyifli okumalar...

Bir keresinde kocam bana neyi çok istediysem sınavım oldu demişti. Şimdi onu daha iyi anlıyordum. Onu deli gibi severken benim de en büyük sınavım o olmuştu.

Öyle ki bazen söyledikleri ve yaptıkları karşısında ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Ne ileri gidebiliyordum ne de geri. Yerimde saymaktan başka hiçbir işe yaramıyordum.

"Ne diyorsun Yağız? Ne aldatması?" Kırk yıl geçse Yağız'ın beni böyle bir şeyle itham edeceğini düşünmezdim. Suyun altında ıslanışımı bile unutmuşken göğsüne dokundum. "Böyle bir şey olabilir mi?"

Kolumu biraz daha sıkı tuttuğunda göğsündeki elim kayarken "Hatırlıyorum." dedi öfkeyle. Anlayamıyordum. Olmayan şeyi nasıl hatırlardı ki? Ben onu aldatacak hiçbir şey yapmamıştım. "Neyi?" dedim ısrarla.

Öfkeyle elini duvara geçirdi. "O herifle yemek yediğini."

Vallahi çıldıracaktım şimdi. Zaten donuma kadar ıslanmıştım. Başımdan aşağı akan su yüzünden konsantre de olamıyordum. Kimden bahsettiğini anlayamıyordum. Ben bir sürü kişiyle yemek yemiştim.

"Çocuklardan mı bahsediyorsun? Onlar benim kardeşim."

Kara gözleri hala öfkeli halde üzerime doğru biraz daha eğildi. Çok sinirliydi ve onu aldattığımdan emindi. "O savcı denen herifle yemektesin. Hatırladım onu. Zaten belliydi bir bok olduğu. Dışarıdan izliyorum sizi. Birlikte yemek yiyorsunuz ve o herif senin elini tutuyor."

Hayretle gözlerine bakarken yorulan bedenimi duvara yasladım. Gerçekten kaldıracak gücüm kalmamıştı. Kaan'la yediğim yemekten bahsediyordu ama bu yemek daha onunla sevgili olmadan önceydi. Hatta biz o gece sevgili olmuştuk. Bunu nasıl böyle hatırlardı?

"Yağız..." İsyan eder gibi çıkmıştı sesim. Her şeyi geçtim aldattığımı düşünmesi bile korkunç geliyordu. "Nasıl böyle düşünürsün?"

Gözlerinden hafif bir kırıklık geçti. Bakışlarına hüzün bulaştı. "Tam neresi hatırlamıyorum ama sizi dışarıdan izliyorum." dedi. "Çok yağmur yağıyor." Gözlerini kapattı. Sanki o anı tekrar hatırlamış gibi elini kalbine götürdü. "Şuramda hissettiğim sızı çok ağır. Hala çok taze. O adam elini tutuyor ya üzerime dağ çöküyor sanki. O kadar ki yıkılıyorum. Öfkemin büyüklüğü oraları birbirine katacak kadar." Gözlerini yeniden araladığında karalarının içinde belirgin bir acı vardı. "O sırada başını benden tarafa çevirdin. Nefesim kesildi Bahar. İçime bir şey oturdu. Tüm duygularımı hatırlıyorum. Nasıl zoruma gittiğini hatırlıyorum. Sen beni aldatmasan nasıl o kadar acı çekeyim?"

Yağız'ın sözleri beni geçmişe götürürken kulaklarım duyduğuna inanamıyordu. O gün yaşananların bu kadar ağır olduğunu hiç düşünmemiştim. Yani benim için en etkileyici kısım bundan sonrasıyken o başka bir erkeğin elimi tuttuğu anda hissettiği derin duyguları aynı şekilde yüreğinde taşıyordu ve o kadar korkunçtu ki ilk bunu hatırlamıştı. Bu kadar mı canını yakmıştı o akşam Kaan'la yemeğe çıkmam? Bu kadar mı üzülmüştü? Kızdığını ve hatta öfkelendiğini biliyordum, bana kırıldığı da gerçekti ancak hiçbir zaman duygularının derinliğinden bu kadar açık bahsetmemişti. O gecenin onda bıraktığı izin bu kadar ağır olduğunu bilemezdim.

Elimi yanağına götürdüm usulca. Siyah saçları alnına yapışmış, başından süzülen sular tenine karışarak kayboluyordu. Siyah kirpikleri tek tek ıslanmış, öfkeyle bıraktığı solukları sıcak suyla birleşerek buhar olup uçuyordu. Kirli sakallarını kesmemekte ısrarcıydı hala. İlk elime batan da onlar oldu. Kalbime batanlar çok daha ağırdı.

"Ben seni hiç aldatmadım."

Kısık çıkmıştı sesim. Oysa gür çıkması gerekirdi. Sesli olmalıydım. Fakat onun çektiği acıyı görürken sesimi çıkaramıyordum.

"Bana doğruyu söyle Bahar." dedi başını yanağımda duran elime yatırarak. "Bana... doğruyu söyle."

Dudaklarımı birbirine bastırarak bakışlarımı yere düşürdüm. Onu nasıl inandıracağımı bilmiyordum. Gecenin devamını hatırladığımda üzerimizden akan suya inat başımı kaldırdım. Kara gözlerinin içine bakarken kirpiklerimin üzerinden süzülen sular bir bir yanağıma

uzanıyordu. Yaslandığım duvardan sıyrılarak kolundan tuttum. Küçük bir adımda aramızdaki mesafeyi kapattım.

"Sana o gecenin devamını hatırlatmamı ister misin?"

Başını eğdiğinde titreyen ellerimden birini omzuna bırakarak diğerini yanağına koydum. Kalbim sanki o geceye gitmiş de yeniden ilk öpücüğünü verecekmiş gibi çırpınmaya başladı. Dikkatle beni izleyen adamdan destek alarak parmak uçlarımda yükselirken gözlerimi kapattım. Yeniden o buz gibi dudaklara dokunduğumda kalbime ılık ılık bir şeyler aktı. Açamadım gözlerimi, daha ileriye de gidemedim. Gözümden bir yaş süzülerek su damlalarının arasına karıştı.

O kadar acınasıydı ki halimiz, o da öylece kalmıştı. Beklemiyordu belki ya da ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Haklıydı; şu an ilk öpücüğünü alıyordu. Parmaklarım üzerinde titreyen bacaklarımı kontrol etmekte zorlandığım sırada bunu anlamış gibi belimi kavradı. Biraz daha bastırdı beni göğsüne. Bundan güç alarak omzundaki kolumu ensesine çıkardım. Başına uyguladığım baskıyla dudaklarım kıpırdandı. İş başa düşmüştü sonuçta.

Bana uyum sağlamakta gecikmedi sevdiğim. Yine o gece yağmurun altındaki öpüşmemiz gibi sırılsıklam olmuş halde öpüyorduk birbirimizi. Hiç acele etmeden, hislerimize kapılarak verdiğimiz bir öpücük oldu. Usulca kendimi geri çektiğimde kara gözlerine baktım yeniden.

"Biz o gece sevgili olduk Yağız. İlk defa o gece öpüştük."

Bir elini duvara yasladığında diğer eli yanağımı buldu. Üzerime eğilmiş alnını alnıma dayadığında acı çeker gibiydi.

"Ne diye o herifle yemek yedin o zaman?"

"Senden kaçıyordum." dedim fısıldar gibi. "Aramızda kuvvetli bir çekim vardı ve ben senden uzak durmak zorundaydım. Arkadaşça bir yemekti. Bu sebeple kabul ettim. Bir anda tuttu elimi. Sonra da seni gördüm. Yemin ederim ona karşı hiçbir şey hissetmedim." Yanağımda duran elini kavrarken gözlerinin içine bakmaya çalıştım. "O yemeğe gideceğimden haberdardın. Bana onun davetinin olduğu çiçek buketini sen verdin."

Başını geriye çekerek inanmak ister gibi baktı. Mantıksız geliyordu söylediklerim. Sessiz kaldı bir süre. Koca banyoda sadece yere damlayan suların çıkardığı seslere karışan nefeslerimiz duyuluyordu. Sanırım onu ikna edemeyecektim. Çünkü kara gözlerinde tereddüt vardı.

"Ben çıksam iyi olacak."

Yanından sıyrılıp gideceğim sırada elini duvara yaslayarak geçişime izin vermedi. Yeniden göz göze geldiğimizde bana doğru eğilerek dudaklarıma kapandı.

Yaşadığım şokla duvara yaslanmak zorunda kalırken beline tutundum. Biraz önceki sakinliğini geride bırakan kocam sanki ağzına bir parmak bal çalınmış da daha fazlasını ister gibiydi. İtiraz etmedim, karşılıksız bırakmadım. Aynı hasret ve tutkuyla öptüm onu. O kadar özlemiştim ki beni öpmesini, o kadar hasrettim ki ona, kolları arasındaki kadının nasıl onu arzuladığından habersizdi. Eski Yağız olsaydı bırak dokunmayı, ona bakışımdan anlardı her şeyi.

Yeniden ve daha zor bir şekilde dudaklarımızı kopardığımda "Yağız..." diye inledim. "Lütfen bırak beni."

Sert solukları yüzüme çarparken yine gözlerimin içine bakıyordu. Tam olarak ne gördü bilmiyorum ama kolunu aşağı indirerek biraz daha geri çekti bedenini.

"Git."

Adım atmakla atmamak arasında kaldığımda koluma uyguladığı baskıyla beni arada kalmaktan kurtardı. Bulduğum havluya sarınarak kaçtım banyodan. Odaya girip kapıyı kapattığımda yatağa oturdum. Parmaklarım dudaklarım üzerinde geziyordu. Gülerken ağladım o an. Ben hala hüznümle mutluluğumu bir arada yaşıyordum. Çok özlemiştim, onu çok özlemiştim.

Kendime geldiğimde apar topar ayağa kalkarak üstümü değiştirdim. Altıma kısa şort, üzerime elime denk gelen tişörtü geçirdim. Saçlarımız biraz kurutup taradıktan sonra Yağız gelmeden odadan kaçtım. Tekrar dışarı çıktığımda masa öylece duruyordu. Bıkkın bir halde masadaki tabaklara uzandım birkaçını toplayıp içeri girdiğimde Yağız belinde havlusuyla banyodan çıkıyordu. Onu görmezden gelerek mutfağa girdim. Elimdekileri bırakarak masada kalanları toplamak için birkaç tur daha yaptım.

Masayı tamamen topladığımda beni mutfakta koca bir bulaşık bekliyordu. Düşünceli halde bulaşıklara bakarken burada bulaşık makinası olmamasına bir tık üzüldüğümü itiraf etmeliydim. Mecburen iş başa düştü diyerek bulaşıklara giriştiğimde küçük leğenin içinde köpürttüğüm suyla, sudan geçirdiğim tabakları yıkamaya başladım.

Aklım Yağız'da dalıp giderken yanımda beliren adamla irkilmeden edemedim. Sessizce bana bakmadan yıkadığım bulaşıkları durulamaya başladı. Ben de onun yüzüne bakamadım. Ellerini izlerken yüzümde küçük bir tebessüm vardı. Beni ne olursa olsun yalnız bırakmıyordu.

İkimizde sessizce işimizi hallettiğimizde usulca başımı ona çevirdim. Onun bakışları da benim üzerimdeydi. Aynı anda tebessüm ettiğimizde "Kahve içelim mi?" diye sordum.

Elime uzanarak beni kendine çekti. "Yatalım Bahar."

Biraz utangaç önünde durduğumda gözlerinin içine bakıyordum. "Konuşmak istersin diye düşünmüştüm."

Yüzünde küçük bir tebessümle yanağımı okşadı. "Yatakta konuşuruz."

İçimin titrediğini hissettim. Bana böyle yaklaşıyordu ya kalbim eriyordu. Biraz önce banyoda terör estiren adam kaybolmuş yerine yine uysal, sakin bir adam gelmişti.

"Nasıl istersen."

Elimden tutup beni odaya götürdüğünde birlikte yattık. İkimizde sırt üstü uzanmış tavanı izliyorduk. Yağız yine üzerindekini çıkarıp yatmıştı. Bazen onunla yattığım her odaya klima koydurasım geliyordu. Çok soğuk olursa belki soyunmazdı. Gerçi Yağız'la o klimanın ayarları da değişebilirdi.

Sesli bir soluk verdiğinde bana doğru döndü. Yastığa serilen sarı saçlarımı severken ellerim karnımın üzerinde tavanı izlemeye devam ediyordum.

"Bana o geceden biraz daha bahset." dediğinde yutkundum. Ona karşı açık olmam gerekiyordu. Yağız benim kocamdı ve ben artık ona karşı içimde eksik olan ne varsa tamamlamak istiyordum. Her ne kadar bunu şu an yapamayacak olsam da.

"Kaan bana karşı biraz ilgiliydi." derken "Ama bu durumun ne derecede olduğundan habersizdim." diye düzelttim. "Seninle sürekli didişiyorduk, bana karşı hep çok serttin ve kavgasız nadir gün geçiriyorduk." Sessizliğim büyüyüp gittiğinde ona bir gün öncesinden bahsedemedim. Soracağı soruları tam cevap veremezdim. Şimdi devamını da nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Babam senden uzak durmamı söylemişti desem bana sebebini soracaktı.

"Neden?" Yağız'ın sesini duymamla başımı ona çevirince tekrarladı. "Neden anlaşamıyorduk."

Gülümseyerek ona doğru döndüm. Nereden tutsam elimde kalıyordu. "Kadın askerlere alerjin vardı."

Kaşları havalandığında şaşkındı. "Nasıl yani?"

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. "Benden hoşlanmıyordun."

Dudağının kenarını kıvırdı. "Aramızda bir çekim vardı ve senden hoşlanmıyordum öyle mi?"

Dudaklarım büzüldüğü esnada her şeyi daha da berbat ediyordum. Nasıl anlatacağımı bilemez halde kıvranmaya başladım. "Of Yağız, o zamanlar bunu bana açıklamadın. Yani küçük bir yakınlaşmamız oldu ama sen tutarsız davranınca bende kaçmayı seçtim. Sonra da Kaan akşam yemeği için bana gül buketi göndermişti. Hatta gülleri sen alıp odaya getirdin. Suratıma çarptın neredeyse. Zarfı da okumuşsun, yemeğe davet ettiğini biliyordun."

Sessizce beni dinleyen kocam son cümlemle saçımla oynamayı bırakıp gözlerime baktı.

"Engel olmadım mı?"

"Olamazdın ki." dedim omuz silkerek. "Aramızda bir şey yoktu ve sadece komutanımdın."

Başını arkaya bıraktığında tekrar sırt üstü uzanmış oldu. "Saçmalık." Homurdanır gibi çıkmıştı sesi. "Nöbet falan da mı yazmadım sana?"

Gülerek koluna dokundum. "Kararı bana bıraktın belki de."

"Ve sen de o herifle yemeğe mi gittin?" dedi ters ters.

"Arkadaşça bir yemekti." diye düzelttim onu. "Çok ısrar etmişti."

"Eee..." dedi uzatmayarak.

İç çekişimle devam ettim. "Sonra birlikte yemeğe çıktık. O gün çok yağmur yağıyordu. Sen de peşimden gelmişsin. İşte tam Kaan elimi tuttuğu anda camdan seni gördüm."

Ters bakışlarını bana çevirdiğinde sorgular gibiydi. "Hani arkadaşça yemekti?"

"Öyleydi." dedim masumca. "Sonra işler değişti."

"Şerefsiz." derken öfkeli çıkmıştı sesi. Kaan'a daha fazla saymadan araya girdim.

"Seni görünce çok şaşırdım. Kaan'ı orada bırakıp dışarı çıktım. Seni aradım ama bulamadım. İlerlerken bir sokak arasına çektin beni. Önce kızdın, bağırdın bana, hatta biraz tartıştık ama sonra birbirine çekilen bedenlerimize karşı koyamadık ve öpüştük. İşte o gece sevgili olduk."

Bakışları dudaklarıma kaydığında gülümsedi. "İyi yapmışız." derken gururluydu. "Başka herife mi kaptıracaktım seni?" Yersiz bir egoya büründü. "O dudaklar benim!" Bir anda aklına gelmiş gibi olduğu yerde doğrularak bana doğru eğildi. "Öptü mü o herif seni?"

Kocaman açtığım gözlerimle omzuna vurdum. "Aramızda bir şey geçmedi diyorum. Sadece elimi tuttu onda da zebellâ gibi dikildin karşıma."

"Ha, iyi." Rahatlamış gibi tekrar kendini yatağa bıraktı. "Akıllı adamım."

"Çok akıllısın." dedim yandan bakışlarla ona bakarken. Şu söylediğine gerçekten inanması beni şaşırtıyordu.

Tekrar bana doğru döndü. "Seni tavlamışım daha ne yapayım?" Karanlık odayı aydınlatan ay ışığı rahat bir şekilde içeri giriyordu. Kara gözleri üzerim, dirseğini yastığa dayamış destek alırken yeniden saçlarımı sevmeye başladı. "Seninle öpüşmek güzeldi."

Ona kırgınlıkla bakarken bir yandan da yüzündeki masum olduğu kadar heyecanlı ifadeye kıyamıyordum.

"Seni aldattığımı düşünmen kırıcıydı."

Sert bir soluk bıraktı. Bu durumdan o da hoşnut değildi. "Hissettiğim duygular fazla gerçekti. O gün karargâhta o adamın sana bakışlarını unutmadım. Bir de üstüne bunları hatırlayınca aklıma gelen tek ihtimal bu oldu. Üzgünüm..."

"Sonrasını da hatırlasaydın ya." İstemeden sitemli çıkmıştı sesim. "O gece unutulmazlarımız arasındaydı."

Saçlarımdaki eli yanağıma ulaştı. Baş parmağı dudağımın üzerinde gezerken gülümsedi.

"Senin hatırlatman daha güzel oldu. İlk kez bir kadınla öpüştüm sanki."

Dudaklarım büzüldüğünde onu kendime çekmeden son kez fısıldadım. "İlk kez değil, defalarca öpüştük seninle."

Tekrar birleşen dudaklarımızla bundan sonra sık sık öpüşeceğimizin garantisini veriyordum ona.

☀☀☀

Sabah telefonum çalıyordu ama yine göğsünde uyuduğum adamdan sebep gözlerimi aralamak istemiyordum.

"Bahar... telefonun güzelim."

Yağız'ın bana seslenişiyle ona doğru biraz daha sokuldum. "Bakmak istemiyorum."

Benden hayır çıkmayacağını anlamış olacak ki üzerime doğru eğilerek arkamdaki komodinin üzerinde duran telefona uzandı. Kendini tekrar geriye çektiğinde açmış olacak ki telefonun sesi kesildi.

"Uyuyorduk." dedi karşı tarafa açıklama yaparak. "Bahar'a veriyorum." O an gözlerimi araladım. Telefonu alırken kim der gibi bakmıştım yüzüne. "Baban." dedi sadece.

Gözlerim büyürken anında olduğum yerde toparlanarak yatağa oturdum. "Efendim baba."

"Günaydın Bahar, iyi misiniz?"

Babamın her zamanki gibi otoriter sesi kulağımda yankılanırken tebessüm ettim.

"İyiyim, siz nasılsınız?"

"Aynı." dedi uzatmak istemeyerek. Demek ki söyleyecekleri vardı. "Akşam Ankara'da istiyorum sizi."

Şaşkınlıkla ve biraz da heyecanla mırıldandım.

"Bir şey mi oldu?"

Solukları telefona çarparken uzun zamandır beklediğim cevap geldi.

"Kurul sizin için toplanacak ve hakkınızda karar verilecek. Sizin de olmanız gerekiyor."

Endişeyle kavrulan bedenim boğazımı kuruturken yutkunma ihtiyacı hissettim. Arkamda muhtemelen beni dinleyen adama dönemeden onayladım.

"Anladım. Biz geliriz."

"Bekliyoruz kızım." diyerek telefonu kapattığında ellerim önümde öylece kaldım. Kararın en azından benim için olumlu olacağını düşünüyordum ama Yağız için nasıl bir yol ilerleyecekleri şüpheliydi. Hafızası yerine gelse her şey kolaydı ancak maalesef o da ortada yoktu.

Dalıp gittiğim anda belime sarılan kollar beni kendime getirdi. Çenesini omzuma yaslayan kocamın sesi sıcacıktı. "Bana da söyleyecek misin?"

Ona doğru hafif başımı çevirdiğimde tebessüm ettim. "Babam bizi Ankara'ya çağırıyor. Kurul toplanacak ve hakkımızda karar verecekmiş."

Küçük bir sessizliğe büründü. Söylediğim şeyleri çözümlemeye çalışıyordu. "Seni üzen ne?" dediğinde sıkıntılı bir nefes vererek ona doğru döndüm. Ellerini kavrayıp zorla da olsa gülümsemeye çalıştım. "Beni muhtemelen geri alacaklar ama..." Kaşları havalandığında beni tekrar etti. "Ama..." Yanaklarımı şişirip serbest bırakırken bir çırpıda söyledim. "Ama seni almayabilirler."

Ben onun tepkisini beklerken o gülümsedi. Benim kadar dert ediyor gibi görünmüyordu. "Desene işsiz kaldım."

Omuzlarım düştüğünde onun bu durumla bile dalga geçişini anlayamıyordum. Çok rahattı.

"Yapma Yağız, biz bu meslekten başka bir şey bilmeyiz."

Beni kendine çektiğinde halime acımış olacak ki başımı göğsüne bastırdı. "Sen en azından onu biliyorsun." dedi beni aydınlatarak. "Ben senin bildiğini de bilmiyorum."

***

Hayat öyle acımasızdı ki bize bir sürü kural koyup kendisi kuralsız ilerliyordu. Biz ne zaman hata yapsak cezalandırırken kendi hataların içinde yüzüyordu. Zaman ise hep geriye sayıyordu. Şu hayatta ne yaparsak yapalım hayat hep geriye sayıyordu.

Sonunda olduğumuzu sandığımız her şey aslında bir başlangıçtı. Geri sayım başlamış ve biz aslında en başa gidiyorduk; var olduğumuz yere. Ölüm kimine göre son olsa da bana göre sonun başlangıcı, geri sayımın bittiği yer ve varoluşumuzun ilk anıydı. O zaman bizim dünyada geçirdiğimiz kısa süre, koşturarak bitiş çizgisini geçmeye çalışan insanlardan farksızdı. Neye yetişmeye çalışıyorduk hepimiz, sonunda ölüm olan şu dünyada nereye koşuyorduk?

Sabah kahvaltı yapıp çıkmıştık bahçe evinden. Fatma anneler gideceğimizi öğrendiklerinde şaşırmışlardı ama mecbur olduğumuzu biliyorlardı. Öğle yemeğini de orada yiyip vedalaşarak çıkmıştık oradan. Akşam Yemeğini de Ankara'da yerdik artık. Yol en fazla üç buçuk, çok oyalanırsak dört saat sürerdi. Trafiğe kalmak da istemiyordum açıkçası.

Yaklaşık üç buçuk saattir yolda olmamızdan sebep biraz düşünceli başımı yanımda oturan Yağız'a çevirdim. Ankara yolunu bana teslim etmiş, dalgın halde yolu izliyordu. Zaten yolu da bilmiyordu. Onun için adım attığımız her yer yeni ve ilgi çekiciydi.

"Dalgınsın."

Başını usulca benden tarafa çevirdi. Yüzüne küçük bir tebessüm kondurdu.

"Yolu takip ediyorum."

Gülümseyerek önümüzde uzayıp giden yolda önüme çıkan arabayı solladım.

"Az kaldı. Ankara'ya girdik bile."

"İyi şoförsün." dedi taktirle.

"Kötü muavinsin." dedim kınayarak ama pek tınlamadı. Sadece dudağının kenarını kıvırdı ufaktan.

Kısa bir süre sonra evin önüne geldiğimizde bahçe kapısı açıldı. Annemler siteye giriş yaptığımız için geldiğimizden haberdarlardı. Bahçeye girdiğimizde arabayı park edip Yağız'a döndüm.

"Geldik." İlgiyle evi izlerken ufak ufak başını salladı. "Burası mı?" dedi biraz hayretle. Her nedense düzeltme ihtiyacı hissetti. "Tamamı mı yani?"

İster istemez yan yana duran iki eve baktım. Ona büyük gelmiş olmalıydı. "Evet."

Bedenini geriye çekerek başını bana çevirdi. "Bu kadar zengin olduğunu bilmiyordum."

Bu konuda ne diyeceğimi bilemedim. Daha önce aramızda geçmeyen ve benim hiç takılmadığım bir konuydu ancak şu an onun dikkatini çekiyordu bu durum.

"İnelim mi?" diye sordum konuyu kapatmak adına. Başını eğdi sadece. İkimizde indiğimizde annem çoktan kapıda belirmişti.

"Kızım!"

Koşar adımlarla anneme yaklaşarak sarıldım. "Annem..."

Geri çekildiğimizde ikimizin de gözleri dolu doluydu. Her ne kadar annemle arama mesafeler girse de aklının bende olduğunu biliyordum.

"Nasılsın kızım?"

"İyi." diyebildim sadece.

Yağız yanımıza geldiğinde benden koparak ona yöneldi. "Hoş geldin oğlum."

Elindeki valizleri bırakan Yağız annemin eline uzandığında annem fazlasıyla gururluydu. "Hoş buldum İnci anne."

Annem hemen bizi içeri aldı. "Hadi geçin bakalım."

Eve girdiğimizde Hilal valizlerimizi almıştı. Salona geçtiğimizde kimseyi göremedim. Ev fazla sessizdi. Koltuğa oturduğumda Yağız da hemen yanıma oturdu.

"Kimse yok mu anne?"

Annem bu durumdan mustarip iç çekti. "Baban işte hâlâ. Alparslan da İstanbul'a gitti işte biliyorsun. Teyzelerin de kendi derdinde bu aralar ama akşam yemeğine hepsi burada olur."

Birlikte içtiğimiz kahvelerin ardından annem bizi akşam yemeği hazır olana kadar diğer eve yolladı. Alparslan da olmayınca bu evi bize tahsis etmişti. Üst kata çıkarak yatak odasına girdiğimizde Yağız hala etrafını incelemekle meşguldü. Belli ki inanamıyordu bu duruma. Zengin olmamı kabullenememiş de olabilirdi.

Yatağa oturduğunda "Baban albay." dedi. Durum analizi yapıyordu. "Annen..." Bir anda duraksarken "Veteriner hekim." diye tamamladım. Kaşları havada bana doğru döndü. "Çok kazanıyorlar galiba."

Şişirdiğim yanaklarımdaki havayı yavaşça bırakırken yanına oturdum. "Annemin küçük bir hayvan hastanesi var. Artık eskisi gibi pek çalışamıyor ama iyi bir yönetici. İkisinin de ailelerinden gelen zenginlikleri var ama bundan da önemlisi babam akıllı bir adam. Annem bütün parasını babama

verir ve babam her zaman akıllı yatırımlar yapar. Annemse babamın yaptığı hiçbir şeyi sorgulamaz. Babamsa ısrarla annemden müsaade ister."

Saçlarıma uzandı. Atkuyruğu yaptığım saçlarımdan firar eden bir iki tutamı kulağımın arkasına sıkıştırırken yüzünde küçük bir tebessüm vardı. İlgiyle izliyordum onu. Her bir hareketi, her bir gülüşü kalbime oynanan küçük bir oyundu çünkü. İnsafsızdı kara gözleri. Yüzümün her bir zerresinde gezerken arada dudaklarımı buluyor, bazen de mavi gözlerimde takılı kalıyordu.

"Bizde nasıldı?"

Sorusunu anlamam geç olmadı. Evliliğimizi merak ediyordu. Ama biz o kadar uzun vakit geçirememiştik ki. "Biz para konusunda ortaktık. O an kim elini atarsa o öderdi. Ortak bir hesabımız vardı ki bunu ben istemiştim. Çünkü sen bana pek para harcatmıyordun. İkimizde maaşımızın bir kısmını oraya koyardık. Hem biz pek fazla bu konuları konuşmazdık." Yüzümde tarifi zor bir tebessüm şekillendi. "Zaten o kadar uzun zamanımız da olmadı. Cicim aylarını geçememiştik daha."

Biraz utanç biraz da kırıklıkla bakışlarım yere düştüğünde çenemden tutup kaldırdı. "Belki kaldığımız yerden devam ederiz."

İçimde buna deli gibi inanmak isteyen kadın hemen tebessüm etti. "Umarım."

Bakışları dudaklarımda gezen adamın bana usul usul yaklaşmasını beklerken aşağıdan bir ses geldi. "Bahar abla." Dikkat kesildiğim an Hilal'in sesini hemen tanımıştım. Yerimden kalkarak Yağız'ın kollarından kaçarken kapıyı araladım.

"Söyle Hilal."

Ona seslenmemle merdivenlerin aşağısında beklediğini biliyordum. Alparslan burada kalırken de hep böyleydi. Üst kata hiç çıkmazdı.

"İnci teyze misafirler yarım saate gelirler haberleri olsun dedi."

"Tamam." diyerek kapattım kapıyı. Yağız'a dönerek gülümsedim. "Ben hemen bir duş alsam çok iyi olur."

Ayağa kalkarak yanıma geldi. "Ben de üzerimi değiştirsem iyi olacak."

***

Duştan çıktığımda odaya her ne kadar bakınsam da kimseyi bulamadım. Belli ki Yağız gitmişti. Dolabın kapaklarını araladığımda eski kıyafetlerimi görünce gülümsedim. Annem yine beni düşünmüştü. İçlerinden değişiklik olsun diye yazlık uzun bir elbise aldım. Askılı elbisenin üzeri çiçek desenliydi ve iki yanında diz kapağımın biraz üzerinde biten yırtmaçları

vardı. Hala üzerime tam oturan elbiseyle saçlarımı açık bıraktım. Boynumda Yağız'ın aldığı kolye, parmağımda yüzüklerim vardı. Yeni bir bileklik taktım bileğime.

Aşağı inerek cam tavanlı koridordan diğer eve geçtim. Salona girdiğimde masa hazırlanıyordu. Ayşe teyzeyi mutfaktan çıkarken görünce sarılmadan edemedim. Onunla salona geçtiğimizde Yağız'la annem takıldı gözüme. Masanın biraz ilerisinde aile fotoğraflarımızın olduğu duvara bakıyorlardı. İkisi de masanın hazırlandığını bildikleri için gelen seslere aldırış etmiyordu.

"Görüyor musun?" dedi annem önlerindeki benim saç baş dağınık anasınıfına giden halimi göstererek. "Bu fotoğrafı özellikle astım buraya."

"Kavga mı etti?" diyen kocam tam üstüne basmıştı. Annemin dudaklarından küçük bir kıkırtı döküldü. "Daha yeni başlamıştı okula ve çocuğun biri çikolatasını aldı diye onunla kavgaya girmiş. Çocuk bizimkinin saçını çekmiş ve bizim kız da çocuğun üzerine çıkıp kolunu ısırmış."

Suratım buruştuğunda Yağız koca bir kahkaha attı. "Yetenekli bir karım var."

"Öyle." dedi annem ve ısrarla devam etti. "Bir keresinde daha o zaman çok küçüktü, köpeğimizi eve alıp yüzüne makyaj yapmış. Köpeğimi öyle görünce yaşadığım şoku sana anlatamam. Benim rujumu köpeğin dudaklarına sürmüş ve tüylerine kendi tokalarını takmış." Biraz yukarı uzanarak o fotoğrafı da gösterdi annem. "Bak işte burada. Paşa..." derken iç çekti. "Onu kaybettik."

Annem şöminenin de bulunduğu bu duvarı aile köşesi yapmıştı tamamen. Bu duvarda dedemden ve hatta dedemin babasından tutunda dayımın ailesine, teyzelerimden amcalarıma kadar herkes vardı. Hepsinin ailemizden olduğunu gösteriyordu bu fotoğraflar. Benim ve Alparslan'ın en komik fotoğraflarını koyardı hep. Her sene fotoğrafları yenilerdi ya da ekleme yapardı ama bazı fotoğraflar içinde hep sabit kalırdı ki bu sabit kalanlar ya büyüklerimize aitti ya da özel günleri hatırlatırdı. Hatta Yağız'la benim düğünüme ait bir fotoğraf da vardı. Annem babamla kendi düğün fotoğraflarının yanına koymuştu. Diğer yanını da Alparslan için ayırmıştı. Tam o kısmı boş tutuyordu.

Yağız annemin hüznünü fark ettiğinde tebessümünü küçük tuttu. "Sizin adınıza üzüldüm. "Ama Neyse ki kendine yapmamış."

Annem hüzünlü havayı dağıtarak hemen müdahale etti. "Kendine de yapıyordu. Babası gelmeden önce hep süslenirdi. Ortaktı bana. Kocamı klonumla paylaştım yıllarca." Yağız'ın koluna dokunarak sıvazladı. Şefkatli bir bakış vardı yüzünde. "Neyse ki sen geldin ve beni kurtardın. Kocam artık bana ait."

Yağız da aynı samimiyetle annemin elini kavradı. "Bahar için size teşekkür etmeliyim."

Annem sıcak bir kadındı. Her daim de öyle olmuştu. Bu sebeple ayrı bir çekiciliği vardı. Bakışları, gülüşleri, ılımlı tavrı ve herkesi içine alabilecek kalbi ister istemez dikkat çekiyordu. Babam ise annemin bu özelliğini bildiği için her daim ona değen bakışları bile kıskanmıştı. Ne yalan söyleyeyim ben de çocukluğumdan beri onların aşkını kıskanıp aralarına girmiştim. Ta ki kendi aşkımı bulana kadar. Şimdi gözümdeki en büyük aşk kendiminkiydi. Şimdi dünyadaki en yakışıklı erkek benim sevdiğim adamdı. İnsan ruh ikizini bulunca gerisi fazlasıyla boş ve anlamsız geliyor.

"Asıl ben teşekkür ederim oğlum. Bir kadını hakkıyla sevmek de marifet ister."

Yağız utangaç bir gülümseme ile başını tekrar fotoğraflara çevirdi. "Her ne kadar hatırlamıyor olsam da."

İçimi küçük bir sızı kapladı. Kalbim bilmem kaçıncı defa yeniden kırıldı. O hatırlamıyordu ya benim içim acıyordu. O kıymetlisini unutmuştu ya; unutan hiçbir şey hatırlamıyor, unutulanın zoruna gidiyordu. Ben Bahar Pala, ısrarla kocamın beni terk edeceği korkusuna inat beni hatırlamasını istiyordum. Çünkü böylesi daha ağırdı. Hayatında var olmamışım gibi yaşaması tüm anılarımıza ihanet gibi geliyordu.

"Bazen çok sorgulamamak gerekir." dedi annem. "Hikmetin neyde olduğunu her zaman bilemeyiz oğlum. Akıl unutmaya meyillidir ancak duygular gizlendiği yerde baki kalır. Aklındakileri unutmuş olsan da duygularını tazeleyebilirsin. Bir insanı sevmek kalple olur. Akıl sadece yancıdır; destek verir."

Yağız yeniden anneme doğru döndü. Söyledikleri dikkatini çekmiş gibi annemin gözlerinin içine bakıyordu. "İnci anne..." dedi duraksayarak. "Sizin gibi bir kızım olmasını isterdim. Sizin klonunuzdan bir tane daha..."

Yüzümdeki gülümseme donduğunda bedenim buz kesti. Kulaklarımı bir uğultu kapladı. Hala bebek istiyordu. Her şeyi unutmuştu ama hala küçük bir kız hayali vardı. Elim karnıma gitti o an. Gözlerim doldu. Yutkunmak

istedim ama olmadı. Boğazım kupkuru oldu. Göğsüme bir yumru oturdu. Burnumdan zorla aldığım nefesi titrek bir halde ağzımdan verdim.

Sadece ben değil, annemin tebessümü de solup gitmişti. İkimizde karanlığa büründük. Ben içimde yas tutarken annem halimize üzülüyordu. Elinden gelse bizi sarıp sarmalar, yeniden tedavi ederdi. Çok hayat kurtarmıştı annem. Bunun yanında birçok kişinin hayatına dokunmuştu. Ancak kendi kızının yarasını bir türlü iyileştiremiyordu.

Sessizce bir iki adım geriye attım. Korku içimi kapladığında konuşmaları duymamış gibi oradan kaçmak istiyordum. Arkamı döndüğüm anda dibime kadar gelen babamla göz göze geldim. Beklemediğim anda karşıma çıkmasıyla irkilirken dolu dolu gözlerle sayıkladım.

"Baba."

O da duymuştu konuşmaları. Kollarını sırtıma doladığında beni göğsüne bastırdı. Başıma küçük bir öpücük bıraktı. "Güçlü ol kızım." Fısıltı gibi çıkıştı sesi. Diğerlerine duyurmamaya çalışıyordu. "Sen Gölge'nin Güneş'isin."

Başımı kaldırarak ela gözlerine acıyla baktım. "Ağır geliyor baba."

Dudaklarında şefkatli olduğu kadar güven veren bir tebessüm şekillendi. "Hepsi geçecek."

Tam bu sırada bizi görmüş olacaklar ki annemin sesi geldi. "Canım geldin mi? Bahar sen de gelmişsin. Yağız'la sohbete dalmışız duymadık."

Babam omzumdan tutarak beni kolunun altına aldığında diğerlerine çevirdi. "Damadı görünce beni unutmana alıştım artık." Beni işaret ederek gülümsedi. "Neyse ki senden bir tane daha var. Hem genç hem de güzel."

Annem Yağız'ın koluna girdiğinde yine babamın karşısında altta kalmama derdindeydi. "İşin güzel yanı damadım sana benzemiyor hayatım. Yakışıklı bir esmer ve çok kibar."

"Anne." dedim araya girerek. "Babam hala çakı gibi."

Yağız da bunun altında kalmadı. "Ve bir melekle evli."

Annem böbürlenen bir tavırla omuzlarını oynattı. "Kanatlarımı hissedebiliyorum."

Babamla aynı anda gözlerimizi devirdiğimizde Yağız şaşkınlıkla anneme döndü. "Gerçekten de dediğin gibi anne; babasının kopyası."

Annem iç çekmeden edemedi. "Ambalaj ben, içini açıyorsun babası."

Annemin sözleriyle hepimiz kahkaha atmaya başladık. Gerçekten de doğru söylüyordu annem. Her ne kadar dış görünüşüm annem gibi olsa da

içim babamdan başkası değildi. İnsanın dışı yaratanın imzasıyken karakteri insanın ve çevresinin imzasını taşıyordu.

Benim hayranlığım hep babama olmuştu. Annemi canımdan çok severdim ancak olmak istediğim kişi babamdı. İkisinin mesleğiyle de gurur duyardım ancak babamın mesleği olmak istediğim yerdi. Annemin elbiselerine imrenerek bakardım ama o üniformanın üzerimdeki asaleti kadar kendime hiçbir şeyi yakıştırmazdım. Annemin zarafeti etkileyiciydi ama silahımı düşmana doğrulttuğum kadar kendimi etkileyici hissetmemiştim. Bazı şeyler kalpten geliyordu işte.

"İnci Hanım misafirlerimiz geldi."

Ayşe teyzenin sesiyle gülüşlerimiz yerini tatlı bir heyecana bıraktı. Amcamlar gelmişti. Hepsi tek tek girdi salona. Bıkmadan usanmadan hepsiyle tek tek tanıştırdım Yağız'ı. Bir bir onlardan bahsettim. En son Meriç'i tanıtma kısmına geldiğimizde akıllı kuzenim Yağız'a sarılarak "Senin en sevdiğin adamın ben." demişti. "Gidişime çok üzüldün ama sırf sen kuzenimi tavla diye sana ortam bile yaptım." dediğinde Yağız onu şaşkınlıkla dinlerken babam dayanamayıp kafasına vurmuştu bir tane.

Yemeğin ardından hep birlikte bahçeye çıktık. Birlikte çay kahve içtik. Teyzemler sürekli Yağız'la ilgileniyordu. Akın ve Giray amcam bile Yağız'la ilgilendi. Aslında hepsi halimize üzülüyordu. Bizim mutlu olmamız için çabaladıklarını görebiliyordum. Yağız etrafında bu kadar kişinin kendine olan ilgisiyle şaşkındı fakat kaçamak gülüşleriyle de memnun olduğu belli oluyordu.

Evdeki herkes bir bir gittiğinde babam kahve istedi. Bahçede Yağız'la oturmuş sohbet ederken onları izliyordum. İkisi de yan yana oturuyordu. Evin camdan oluşan duvarındaki pervaza yaslanmış onları izlerken ikisinin de arkasın dönük ve uzakta olduğu için beni görmüyordu. Babam elini Yağız'ın sırtına koyduğunda ikisi de birbirine baktı. Yağız'ın tepkisini pek göremedim ama babam gülümsüyordu.

"Kızım." Yanımda beliren annemin sesiyle irkilirken hemen kendimi toparladım. "Anne, sen mi getirdin kahveleri?"

"Yoruldu onlar." dedi Hilal ve Ayşe teyzeyi kastederek. "Odalarına gönderdim."

Elindeki tepsiye uzandım. "Ver hadi, ben götürürüm."

Annem tebessümle elime tutuşturduğunda onların yanına geçtik. Annem koltuklardan birine otururken ben de kahveleri ikram edip onun yanına oturdum.

Birlikte kahveleri yudumlarken babam kahvesini sehpaya bırakarak ciddi bir konum aldı. "Yarın sabah beraber gidelim karargâha. Sabah erkenden toplanırlar büyük ihtimalle."

Endişeli bakışlarım babamın üzerinde geziyordu. "Sen olmayacak mısın baba?"

Sert bir soluk bırakırken bu soruyu sormamı mantıklı bulmamıştı. "Yakınlık derecemiz buna izin vermez ki verecek dahi olsa bunu istemezdim kızım."

Haklıydı babam, çünkü ilerde bu sıkıntıya yol açabilirdi. Her ne kadar babamın dürüst davranacağını bilsem de başkaları için durum aynı değildi. O sırada Yağız araya girdi.

"Dün bir şeyler hatırladım."

Annem ve babam bir anda dikkat kesilirken babamın bakışları kısa süre de olsa beni buldu. "Ne hatırladın oğlum?"

Yağız bana kısa bir bakış atıp babama döndü. "Bahar'ın o gereksizle yemek yediğini." dediğinde babam başını kaldırarak bana baktı. Annem elimi tuttuğunda bana destek olduğunu biliyordum. "Gereksiz?" diyen babam soru soran gözlerle bana bakarken olduğum yerde biraz kıpırdandım. Kocama her şeyi uluorta söylememesi gerektiğini tembihlemeliydim.

"Kaan savcıdan bahsediyor." Babamın kaşları havalandığında sesim biraz daha kısıldı. "Biz birlikte akşam yemeğine çıkmıştık. Hatta size de bahsetmişti oraya geldiğinizde."

Babam o günü hatırlamak için hafızasını yoklarken annem hemen toparlamaya çabaladı. "Ay çok sevindim oğlum. Demek ki yakında her şeyi hatırlayacaksın."

Yağız, annem kadar umutlu değildi. "En saçma şeyleri hatırlamam umarım."

Annemle göz göze geldiğimizde kalbimden geçen korkuyu rahat bir şekilde görüyordu. Yağız'ın benimle ilgili hatırladığı en hafif şey buydu aslında ama o hala çocuk gibi Kaan'la o yemekte olmama bozuluyor ve hatta kıskanıyordu.

Hepimiz bu durum karşısında sessiz kalırken babam konuyu değiştirdi. "Bu yarın senin açından avantajlı olabilir. Eğer bir şeyler hatırladığın bilinirse hakkında olumlu ilerleme kaydedebiliriz."

"Evet." dedim heyecanla. "Bu tekrar işe başlamana olanak sağlar. "

Babam ters bakışlarını üzerime dikti. "Sen önce kendine bak."

Haklıydı, ama ben olasılığımı daha yüksek görüyordum. "Alırlar herhalde." dedim. "Öyle büyütülecek bir şey yapmadım."

Babam yeniden kaşlarını çattı. "Ölebilirdin Bahar! Seni kaybedebilirdik. Yaptığının mantıklı bir yanı yoktu."

Babam sesini yükseltmiş, hatamı kabullenemez halde beni fırçalarken Yağız kaşlarını çattı. "Karım eminim ki doğru olan kararı vermiştir."

Babamın karşısında beni savunan adamla hayrete düştüm. Açıkçası sırıtmaktan da alamadım kendimi. Bana ne kadar da güveniyordu öyle. Bunun beni mutlu etmesi gerekirken bir yandan da hüsrana uğrattı. Bana bu kadar güvenmesi doğru değildi. Yaşayacağı kırıklık çok daha ağır olurdu.

Babam biraz üzüntüyle baktı Yağız'a. Biliyordum ki benden sonra en çok babamın içini kemiriyordu Yağız'a bir şey diyememek, içindekileri anlatamamak. Biraz önceki siniri anında uçup gittiğinde Yağız'ın omzuna vurdu. "Öyle." dedi küçük bir tebessümle. "O gün sözümü dinleseydi belki de seni bulamazdı."

Annem ayağa kalkarak Babamın karşısına dikildi. "Yatalım mı artık? Ben yaşlı bir kadınım."

Babam annemin ne demek istediğini anlayarak ayağa kalktı. İkisi de bize iyi geceler dileyip babam annemin omzuna kolunu atarak eve doğru yürümeye başladılar. Kısa bir süre onların gidişini izleyip yerimden kalkarak Yağız'ın yanına oturdu. Tüm bedenimi ondan tarafa çevirdiğimde ellerini kavradım. "Babam doğru söylüyordu; o gün emre itaatsizlik ettim ve hayatımı tehlikeye attım."

Gülümsedi, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken farklı bakıyordu. "Babam doğru söylüyordu." dedi beni taklit ederek. "O gün sözünü dinleseydin belki de beni bulamazdın."

Gülümsedim, tüm içtenliğimle sıcacık gülümsedim. Fakat söyleyecek bir şey bulamadım. O gün tek istediğim şehit olup kocama kavuşmaktı ama Rabbim bana onu sapasağlam geri vermişti. Ayağa kalkarak elimden tuttu. Bu sefer de annemi taklit ediyordu. "Yatalım mı artık? Ben genç bir adamım."

Küçük bir kahkaha atmaktan alamadım kendimi. Ayağa kalktığımda karşısına geçtim. "Tam olarak ne demek istediğini anlayamadım kocacığım."

Belime ulaşan eliyle beni kendine çekti. "Bunu odamızda açıklasam nasıl olur?" Alt dudağımı ısırarak bakışlarımı kaçırdım. "Olur." dedim fısıltıyla.

Alnımdan öpüp elimi tuttu yeniden. Beni çekerek eve götürüyordu. Bizim kaldığımız eve geçeceğimiz koridora geldiğimizde bana doğru döndü. Merakla ona baktığım sırada belimden kavradığı gibi beni kucağına aldı. Neye uğradığımı şaşırdım. Panikle kollarımı boynuna dolarken dudaklarımdan küçük bir çığlık firar etti. Kimse duymasın diye boşta kalan elimi dudaklarıma bastırdım.

Kıkırtılarım arasında fısıldadım. "Ne yapıyorsun Yağız?"

Umursamadan koridorda ilerlerken saçlarımı kokladı. "Karımın ayaklarını yerden kesiyorum."

Bir türlü kavuşmayan dudaklarımla çenemi omzuna yasladım. "Oldukça başarılısın."

Merdivenlerden çıkarken nefesi dahi bozulmadı. Odaya girdiğimizde beni usulca yere indirdi ancak belimi bırakmadı. Saçlarımı sevdi. Bakışlarını yüzümde dolaştırdı. Elimden tutup beni kendi etrafımda çevirdi.

"Bugün ayrı bir güzelsin."

Ondan aldığım iltifatlar dudaklarımın kavuşmasına bir türlü izin vermiyordu. "Neden ki?" dedim iltifatlarının devamını bekler gibi.

"Bu elbise." dedi üzerime bakarak iki parmağını gerdanım üzerinde gezdirdi. "Süt beyazı tenine çok yakışmış." Elinin gerdanımdan boynuma uzanışını yutkunarak izlerken parmakları çeneme ulaştığında başımı kaldırarak bizi göz göze getirdi. "Mavi gözlerini daha bir ortaya çıkarmış sanki." Hayranlıkla ona bakarken gülümsedi. "Saçlarını hep mi açık severdim bilmiyorum ama onları yüzüne döküldüğünde seviyorum." derken bana bir adım daha yaklaştı. "Kokun bağımlılık sebebi sanki. Her seni kokladığımda başım dönüyor."

Kalbim yerinden çıkacaktı sanki. Ne olmuştu bu adama böyle? Beni mi tavlamaya çalışıyordu? Öyleyse eğer o kadar iyi gidiyordu ki kendimi ona teslim etmeye hazırdım. Kollarımı boynuna doladım. İçimde ılık ılık akan şeylerle kalbim deli gibi çırpınırken yüzümüzü birbirine yaklaştırdım. "Eskiden de saçlarımı açık severdin. Kokuma hayrandın. Her bulduğun fırsatta beni öperdin." Ona doğru yaklaşarak dudaklarımı eskiden olduğu gibi dudaklarına sürttüm. "Bunu yapmayı da severdik." dedim nefesim dudaklarına çarpa çarpa.

Belimden yakaladı yeniden. Göğsüne bastırdı. Bununla yetinmeyip dudaklarımızı birleştirdi. Tutkuluydu öpücükleri, yakıcıydı, çok çabuk kavramıştı öpüşmeyi. Farkında olmasa da deneyimliydi. Sayısız öpücüğümün sahibiydi. Ancak tüm bunlara rağmen bir şeyler eksikti.

Benim canımı acıtan, onun sorgulama gereği bile duymadığı bir şey eksikti. Bende yarım kalan onda kaybolan bir şeyler...

Dudaklarımı mest eden öpücükleri ona yetmediğinde boynuma sokuldu. Kokumu içine çeke çeke küçük öpücükler bıraktığı sırada daha fazla yapamayacağımı anladım. Gözümden süzülen yaşla ellerimi göğsüne dayayıp ittim onu. Beklemediği tepkimle şaşkınlığa düştü. Elimi kavradı hemen. "Bahar! Bir hata mı yaptım güzelim?" Gözümden bir damla daha süzüldüğünde kara gözleri telaşa düştü. "Yanlış bir şey yaptım." dedi çözmeye çalışarak. "Canını mı yaktım?"

Başımı iki yana salladım ama konuşmaya mecalim yoktu. Dudaklarımı aralarsam kaçacak hıçkırıklara engel olamazdım. Yanından kaçarak yatağa oturdum. Pes etmedi. Önümde diz çöktü. "Özür dilerim... Ben seni üzmek istemedim." dediğinde bir hıçkırık kaçtı dudaklarımdan. Mavi gözlerim dolu dolu kara gözlerine baktım. Kendimi toparlamakta zorlanıyordum. "Bana aşık mısın Yağız?"

Beklemediği soru karşısında duraksadı. Ne cevap vereceğini bilemedi. "Ben..." dedi ama tamamlayamadı. Cevabı o da bilmiyordu.

Gözümden süzülen yaşlarla elini kavrayıp göğsüme bastırdım. "Ben sana çok aşığım." dedim acıyla. "Bak burası senin için atıyor." Elini biraz daha göğsüme bastırdım. "Sana deli gibi hasret, sana tutkun. Senin bakışlarına, dokunuşlarına ölüyor." Göğsümdeki elini bırakarak onun kalbinin üzerine bastırdım elimi. "Burada ben yokum Yağız." Titreyen parmaklarımı geri çektiğimde titrek bir nefes verdim. "Evet benden hoşlanıyorsun, seni etkiliyorum, hatta güzel buluyorsun ama hepsi bu kadar. Karşında sadece başını döndüren güzel bir kadın var. Peki kalbinde ne var Yağız?"

Cevap vermesini bekledim. Konuşmasını, kalbimde de aklımda da sen varsın demesini bekledim. Sadece eskiden olduğu gibi bana aşkla baksın istedim. Sana aşığım Bahar demesini bekledim ama o sadece sustu. Üzgün üzgün baktı gözlerime. En sonunda bakışlarını kaçırdı. Yanaklarını şişirip serbest bıraktı. Ayağa kalktığında başımı kaldırıp yüzüne bakmaya çalıştım. Hala bana bir şeyler demesini bekliyordum ama o kaçıyordu. Eğilerek alnıma küçük bir öpücük bıraktı.

"Sen uyu güzelim. Ben birazdan gelirim."

Odadan kaçar adımlarla gittiğinde dudaklarımdan bir hıçkırık daha firar etti. İçimde ise kocasına deli gibi aşık kadın dizlerinin üzerine düştü hem o ağladı hem de ben...

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

23 Ekim Pazar günü saat: 14.00'te Ankara Kitap Fuarında (ATO) olacağım. Hepinizi beklerim. ❤

İnstagram:soylumery

Görüşmek üzere hoşça kalın. 😇

72. Feda Ettim

Merhaba...

Keyfiniz yerindedir umarım. 😇

Lütfen bin yorumu geçelim.

Keyifli okumalar... ✳

Bir acı hissediyorum kalbimde. Toparlanmak bir yana dursun her geçen gün daha da derinleşiyor sanki. İçim acıyor... Ben yaralarım iyileşsin diye beklerken o yeniden tazeleniyor. Korkularım damarlarımda ürkütücü bir soğuklukla dolaşıyor, bedenim bu anlamsız acıda kavrulup gidiyor. Neye elimi atsam kuruyup kalmakla yetinmeyip çürüyüp gidiyordu. Toparlanamıyoruz sevgilim. Yaralarımız bir bataklık gibi bizi daha da içine çekiyor. Her debelenişimde biraz daha batıyorum.

Gözlerimi aralamak için çabalarken nafile bir uğraşın içindeydim. Artık alıştığım kabuslardan uyanmak için çabalıyordum ancak olmuyordu. Öyle bir almıştı ki beni pençesine, bırakmıyordu. Yine gidiyordu Yağız, yine beni terk ediyordu.

"Gitme Yağız, yalvarırım bırakma beni."

Koca bir dağın eteklerinde karşımda dikilen adam her seferinde bana öfkeyle bakıyordu. "Şu ellerine bak; kan içinde Bahar." Acır gibiydi halime. "Sen evladımızın kanını taşıyorsun."

O diyene kadar tertemiz görünen ellerim onun sözleriyle kırmızıya bulanıyor, korkuyla irkilerek ellerimi saklamaya çalışıyordum. "Ben böyle olsun istemedim. Ben ikinizi de kaybetmek istemedim."

Alayla gülen kocam biraz da nefretle bakıyordu bana. Gözlerinde aşkın zerresini dahi bulamıyordum. Arkasını döndüğü anda içimi daha büyük bir korku kaplıyordu. "Gitme Yağız." Dinlemiyor beni, her seferinde onu kaybediyorum. "Gitme Yağız, bırakma beni. Gitme..."

Acı içinde kıvrandığım esnada beni sıkıca sarmalayan bedene biraz daha sokuldum. Saçlarımı severken bir yandan da beni teselli etmek için çabalıyordu. "Buradayım güzelim. Uyan hadi, bak buradayım. Hiçbir yere gittiğim yok."

Kulağıma gelen yumuşacık sesi beni hayal dünyasından bir anda koparırken sert bir solukla gözlerimi araladım. Panikle nerede olduğumu anlamaya çalışırken tam önümdeki çıplak göğse bakıyordum. Yanağıma dokunduğunda beni kendime getirmek ister gibiydi. "Sadece kâbus gördün. Hepsi geçti." O an başımı kaldırdığımda Yağız'la göz göze geldik. Gözlerim dolu dolu kendime hâkim olamadığımda bir damla firar etti yanağıma. Hemen başparmağıyla sildi. "Yapma Bahar, ağlama."

Ses çıkaramayıp tekrar göğsüne sokuldum. Başıma kondurduğu öpücüklerle sakinleşmemi beklerken ben onun sıcaklığında huzur arıyordum.

"Ne zaman geldin?"

Gece tek başıma girdiğim yatakta ağlayarak uyuduğumu hatırlıyordum ve yanıma ne zaman geldiğinden haberim yoktu.

"Gece geldim." Çeneme dokunduğu parmaklarıyla başımı kaldırarak bizi göz göze getirdi. "Bensiz mi uyuyacaktın?"

Dudaklarım büzülürken bunu aklımdan bile geçirmemiştim ama... "Senin gelmeyeceğini düşündüm."

Alnıma sıcacık dudaklarını bastırdığında gözlerimi kapattım. Ona kırgındım ama bu haksız bir kırgınlıktı. Beni ya da aşkımızı niye hatırlamıyorsun diye ona tavır yapamazdım.

"En son sensiz o yatağa girmeyeceğim dediğimi hatırlıyorum."

Bana geçen sefer söylediklerini hatırlattığında küçük bir tebessüm sundum. "Öyle de işte..." Yarım kalan cümlelerimden çok sıkılmıştım. Ancak devamında da sürekli acı gerçeklere takılıyordum.

Saçlarımı yeniden elinin tersiyle sevmeye başladığında gülümsedi. Yanaklarıma ulaşan parmakları dokunduğu yeri yakıp geçiyordu.

"Bana bilmediğim bir soru sordun, sadece düşünmek istedim."

Bir elim göğsünün üzerinde merakla kara gözlerine odaklandım.

"Düşündün mü peki?"

Sonucu merak ediyordum. Dudakları kıvrıldı. İlgili sorularım bile onu mutlu ediyordu.

"Düşünecektim aslında ama baban yanımda belirince pek fırsatım olmadı. Onunla sohbet ettik biraz."

Umutlarım yıkıldığında başımı salladım. "Anladım."

***

Sabah kahvaltının ardından babamla birlikte karargâha geldik. Babam bizi odaya bırakıp gittiğinde Yağız'la koltuklara oturmuş, biraz da heyecanla

bekliyorduk. İstemeden de olsa bacağımı sallarken karşımda oturan kocam uzanarak bacağıma dokundu.

"Sakin ol."

Alt dudağımı dişlemeyi bırakıp zor da olsa gülümsedim.

"İkimiz için de iyi bir şeyler olsun istiyorum."

Samimi tebessümü yüzüne yayıldığında tekrar arkasına yaslandı.

"Karar ne olursa olsun beni üzmeyecek. Seni de üzmesin."

Hüzünle, bana gülümseyen kocama baktım. Bu yeni Yağız için geçerliydi ancak eski Yağız için çok üzücüydü çünkü eski Yağız mesleğinden ayrı kalmak istemezdi.

"Hayırlısı olsun."

Tek diyebildiğim buydu. Başka da ne dersem diyeyim içerideki karara bağlıydı.

Sessizliğe gömülmüş odada beklerken kapı çaldı. İçeri giren asker küçük bir selam verdi. "Kurul sizi bekliyor."

İkimizde ayağa kalkarak askerin peşine takıldık. İki kapılı salonun önüne geldiğimizde içerisi kapalı bir kutu gibiydi. Bize eşlik eden asker kapıyı açmadan başını Yağız'a çevirdi.

"İlk siz gireceksiniz üsteğmenim."

Başını eğen Yağız'la adam kapıyı açtı. Yağız adım atmıştı ki elini tutarak bana dönmesini sağladım.

"İyi şanslar."

Dudakları kıvrıldığında bana doğru eğilerek yanağımdan öptü.

"Teşekkür ederim."

Onun içeriye girişiyle beni sabırsız bir bekleyiş aldı. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama en azından yarım saat geçmişti. Salonun kapısı tekrar açıldığında başımı hemen kapıya çevirdim. Yağız'ın çıktığını görünce koridorda ne kadar uzaklaştığımı bilmeden Yağız'ın yanına geldim.

"Ne oldu?"

İçeriden fazlasıyla ciddi çıkmış olsa da beni görünce yüzüne küçük bir tebessüm kondurdu.

"Seni bekliyorlar."

Heyecanla elini tuttum. "Tamam da sonuç ne?"

Beni rahatlatmak ister gibi alnımdan öptü. "Sonuç yok. Çıkınca konuşuruz güzelim, bekletme."

Söylemeyeceğini anladığımda mecburen beni bekleyen askeri de sıkıntıya sokmamak adına geri çekildim. Tam kapının önünde ciğerlerime

doldurduğum havayı bırakıp içeri girdim. U şeklindeki masanın ününde durarak hazır ola geçtim ve elimi alnıma götürdüm.

"Üsteğmen Bahar Pala. Emir ve görüşlerinize hazırım komutanım."

Karşımda duran yarbay sert bakışlarıyla beni izlerken selamıma karşılık usulca başını eğdi.

"Rahatta dinle asker."

Bacağımı biraz açarak ellerimi arkada birleştirdim. Üzerimde üniforma yoktu ancak her şekilde ben bir askerdim.

Ortamı küçük bir sessizlik aldığında sadece önlerine koyulan dosyayı karıştırdıkları sesler duyuluyordu. O sırada Akın amcamla kesişti bakışlarımız. Bana diğerlerine fark ettirmeden göz kırptığında istemeden de olsa dudağımın kenarı kıvrıldı ancak o sırada babamın bakışlarıyla kesiştiğimizde kaşlarını çatmış gülmeme kızıyordu.

Babam söz hakkına sahip değildi ancak belli ki bu kararda o da bulunmak istemişti. Hemen dudağımdaki kıvrımı yok ederken Giray amcamla bakıştık bu seferde. O ise şu ortamdan sıkılmış gibiydi. Bana tepki vermeden başını eğip saatine baktı. Tekrar başını kaldırdığında bileğini bana doğru sallayıp kaşlarını kaldırdı. Dudak okuduğumu bilmesinden sebep dudakları kıpırdandı. "Geçmiyor zaman." Ben burada ecel terleri dökerken onun derdi zamandı. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarken dudağını kıvırdı ve tekrar dudakları kıpırdandı. "Endişe etme."

İçim sıcacık olurken hemen yanında oturan babam bu sefer de Giray amcamın koluna vurdu. İkisi de bir süre birbirine ters bakışlar attığında yarbayın yanında oturan diğer albay başını kaldırarak bana baktı.

"Üsteğmen Bahar Pala... 10 temmuzda gittiğiniz sınır dışı operasyonunda emre itaatsizlik etmişsiniz, doğru mu?"

Defalarca kez muhtemel sorulacak soruları düşünmüşken şimdi aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Yutkunarak zaman kazanmak isterken çok uzatmamın da iyi olmayacağını biliyordum. Nasıl olsa cevabı tekti.

"Doğru."

Yarbay arkasına yaslandığında elleriyle koltuğun iki kolunu kavradı. "Bu da yetmez gibi telsiz kapatarak yuvayla iletişimi kesmişsin."

Suçlu bir çocuk gibi başımı eğmek istedim ama babamdan fırça yemek istemiyordum.

"Evet komutanım."

Biraz önce bana göz kırpan Akın amcam diğerlerinden daha ağırdı.

"İletişimi kestiğinde ekip arkadaşlarını da tehlikeye attığını ve bunun yasak olduğunu biliyorsundur herhalde."

Mahcup bir halde "Biliyorum komutanım." dedim.

Kısa ve net cevaplarım karşısında gözleri kısılan Yarbay sert duruşundan ödün vermedi. Komisyon beş kişiden oluşuyordu. Akın amcamın yanında oturan albay sessizce bizi izlemekle meşguldü.

"Neden yaptığının bir açıklaması var mı?" diye sorduğunda hepsinde tek tek göz gezdirdim.

"Ben vatanına, bayrağına ve mesleğine sadık bir askerim komutanım." dedim giriş yaparak. "Şimdiye kadar pek çok görevde yer alıp hakkıyla yerine getirdim. Ekibimi de zorda kalmadıkça tehlikeye atmadım ancak o gün ağır bir çatışmaya girecektik. Cihangir komutanım ise benim geride kalmamı istedi." Babama kısa bir bakış attığımda başıyla devam etmem için onay vermişti. "Bunu yapmam mümkün değildi komutanım. Silah arkadaşlarım ölüme yürürken ben geride kalamazdım. Telsizi de emri duymamak için kapattım. Şehit olsaydım bundan şeref duyardım."

Dürüst bir şekilde gerçek neyse dile getirdim. Bu meslek kutsaldı bana göre. Öyle yalan dolanla da iş çevirecek değildim. Aslında yaptığım her şeyi bir kılıfa uydurmam zor olmazdı ancak o zaman ben kendime saygı duyamazdım. Beni bu sebeple meslekten ihraç edeceklerse bu da sorun değildi. Hakkımı sonuna kadar arardım ancak hizmetlerimin yeterli geldiği noktada devletime ve milletime boynum kıldan inceydi.

"Fazla açık sözlüsün." dedi Akın amcamın yanındaki albay. "Güvendiğin birileri mi var?" İmalı sesi odanın içinde yankılanırken bir yandan da benim beynimin içinde çınlıyordu. Attığı taş kurulda bulunan amcalarım içindi. Onların beni savunacağını düşünüyordu. Bununla da yetinmedi. "Hatta telsiz kapatmandaki rahatlığında buradan geliyordur belki, karşındaki babandı sonuçta."

Bakışlarım amcalarımın üzerinde gezip babamı bulduğunda hepsi sessizce vereceğim cevabı bekliyordu. Babam oturduğu koltukta ellerini masanın üzerinde kenetlemiş, yılların verdiği olgunlukla masada dik bir halde dururken gözlerinde ne öfke ne de kin vardı. Sadece yetiştirdiği kızının vereceği cevabı bekliyordu.

"Cevap verecek misin?"

Karşımda duran yarbayın sesiyle kendimi toparlayarak dik bir konum aldım. Elbette ki verecek bir cevabım vardı.

"Ben bu vatana çocukluğumu ve hatta gençliğimi feda ettim komutanım. Bu da yetmedi bebeğimi, üstüne de kocamı kaybettim. Benden önce karşınıza çıkarak savunmasını veren adam benim kocam ama o bunu hatırlamıyor. Defalarca kez ölümle burun buruna geldim. Bir mağaranın içinde saatlerce işkence gördüm. Sayısız eğitimden geçtim. Tüm bunları yaşayıp hala karşınızda dikilen özel kuvvetler askeriyim ben. Siz söyleyin rahatlığım nereden geliyor." Onların cevap vermesini beklemeden sert bir soluk verdim. "Görevden alacak olmanız beni korkutmaz, sadece üzer. Ben yine vatanına hizmet eden iyi bir vatandaş olurum ancak o üniformaya biz yürekten bağlıyız komutanım, karar sizin."

Son kelimelerimle gözlerim dolu dolu olsa da bunu belli etmedim. Ne sert duruşumdan taviz verdim ne de sesimin titremesine müsaade ettim. Madem beni bu şekilde eğitmişlerdi o halde duygularımı bedenimde gizleyecektim. Ancak babamla göz göz gelmek beni her zaman zorluyordu. Yüzündeki belli belirsiz tebessüm, gözlerinde gördüğüm gurur beni daha da duygusallaştırıyordu.

"Çıkabilirsin asker."

Yarbayın sesiyle hazır ola geçip küçük bir baş selamı vererek çıktım odadan. Bana hiçbir şey söylememişlerdi. Belli ki ikimizle de konuşup ona göre karar vereceklerdi. Bir anda boşluğa düştüğümü hissederken duvara yaslanmış halde beni bekleyen kocam yanıma geldi.

"Nasıldı?"

Elimden tutan adama şaşkın ördek gibi bakıyordum, ya da şaşkın civciv.

"Bilmiyorum."

Beni kendine çektiğinde kollarına sığındım. Yine başıma küçük bir öpücük bıraktı. Kollarımı belime dolarken başımı omzuna yasladım. Olmak istediğim tek yer burasıydı belki de. Aslında çok yorgundum. Tüm yaşadıklarım beni tüketip çok fazla yıpratmıştı. Tek istediğim sevdiğim adamın göğsü, onun bana olan ilgisiydi. Biraz da kadın olmak, hatta kocasına nazlanan beceriksiz görünen bir kadın olmak istiyordum. Her zaman güçlü olmak da yıpratıyordu insanı. Sürekli savunmada kalmak, gelecek darbelere göğsünü germek, savaşçı bir kimliğe sahip olmak da zordu. İnsanoğlu ne kadar güçlü davranırsa o kadar ağır şeylerle karşılaşıyordu. Yorulmuştum... Kocamın göğsünde dinlenmeye ihtiyacım vardı.

"İyi olacak her şey, ben yanındayım."

Biz birbirimize sarılmış beklerken salonun kapısı açıldı. İkimizde anında toparlanarak hazır ola geçtik. İlk çıkan babam halimizi görenlerden olduğu için başını iki yana sallamıştı. Biraz utanarak bakışlarımı kaçırırken yanımıza geldi.

"Odama geçin."

İkimizde onun ikiletmeden odasına geçtik. Ayakta onu beklediğimiz sırada çok geç kalmadı. Odaya girer girmez kendi yerine geçerken bize de oturmamız için masanın önünde duran sandalyeleri işaret etti.

"Oturun."

Çabucak oturduğumda çatlayacaktım artık. "Karar ne baba?"

Yağız sessizce elleri önünde babamın cevabını beklerken ben onun kadar sakin ve vurdumduymaz olamıyordum.

"Göreve dönüyorsun Bahar."

Yüzümde güzel bir tebessüm oluştu. Büyüdü, büyüdü, dişlerim sırıtmamla görünmeye başladı. "Çok şükür." Mutlulukla başımı kocama çevirdiğimde gözlerimin içindeki parıltıları görüyor olacak ki onun da yüzü güldü. Ancak hemen sonra babama döndüm. "Yağız... Yağız da dönüyor değil mi?"

Babamın yüzündeki küçük tebessüm anında kaybolurken kısa bir süre Yağız'la bakıştılar. Babam oturduğu koltukla birlikte masaya biraz daha yaklaştı. "Kızım, Yağız maalesef bir süre daha bizimle olmayacak."

İçimdeki sevinç yok olup giderken bütün neşem aynı oranda kayboldu. "Ne kadar bir süre?"

"Hatırlayana kadar süresiz izinli olacak ancak bu durum en fazla üç ay uzatılır. Bu aralıkta hatırlamazsa geri dönüşü olmaz."

Hüzünle başımı Yağız'a çevirdim. Kocamın da olması gerekirdi. Biz yine birlikte olmalıydık. "Hatırlamaya başladığını söylemedin mi Yağız?"

Tüm konuşmayı sanki ondan bahsetmiyormuşuz gibi sükunetle dinleyen kocam sorumla birlikte mecburi bir cevaplamaya girişti.

"Söyledim Bahar... Ama sadece bir şey hatırladım ki o da çok sağlıklı değildi, biliyorsun." Anlamamı ister gibi başını yana yatırdı. "Bana güvenmiyorlar. Bu çok normal."

"Değil." dedim kısık çıkan sesimle. "Sen güvenilmeyecek biri değilsin."

Yüzünde sıcak bir tebessüm şekillendi. Kara gözleri değdi gözlerime. Tam konuşacaktı ki babam ondan önce davrandı.

"Bu konuyu sonra tartışırsınız. Size söylemem gerekenler var." Belli ki daha sürprizler bitmemişti. "En geç yarın yola çıkıyorsunuz."

Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. "Nereye?"

Babam yeniden sıkıntılı bir nefes verdi. "Ekibi Ankara'ya çektim. Üç gün iznin var Bahar. Ekibini topla gel."

"Ama..." dedim şaşkınlıkla. "Neden?"

Ellerini masaya yasladığında öne doğru eğildi. "Ne neden asker, kararlarımı mı sorguluyorsun?"

Sert bir soluk verdiğimde dik bir konum aldım. Canı istediğinde babam, canı istemezse de komutanım oluyordu bir anda.

"Sadece sebebini sordum komutanım."

Bakışları Yağız'la benim üzerimde dolaştı. "Ekip olarak yeterince zarar gördünüz. Oradaki süreniz çoktan doldu. Buradan devam edeceksiniz. Yeni bir yola çıkacağız sizinle."

"Anladım." dedim düşünceli bir halde. Belli ki bizi artık orası için sağlıklı görmüyordu. Zaten uzun bir süredir eksik ilerliyorduk. Babamın dediği gibi oradaki süremizi de doldurmuştuk. Bizim olayımız buydu. Hiçbir yerde ömürlük kalamazdık. Ankara ise özel kuvvetlerin kalbiydi.

***

Sabahın erken saatlerinde, hava aymadan çıkmıştık yola. Ekibin geri kalanına önceden haber vermiştim. Hepsi ile akşam Leyla'nın evinde buluşacaktık. Ertesi gün de toparlanıp tekrar yola çıkmayı planlıyorduk. Yeni bir gelecek için kolları sıvamış giderken geçmişe dair izleri de geride bırakacaktık.

Babam bize üç gün vermişti. Bu sürede evimizdeki özel eşyaları toparlayıp lojmanı boşaltacaktık. Zaten çok bile idare etmişlerdi bizi. Öyle ki sıramızı alacak asker çoktu. Bizim meslek böyleydi işte. Sen giderdin daha arkanı dönmeden yenisi gelirdi. Aslında tüm dünya böyleydi... Sen ölürdün toprağa gömülmeden yenileri dünyaya gelirdi. Oluşan boşluklar her zaman bir şekilde doldurulurdu.

Yolun ilk yarısında şoförlüğü kocama bırakmayı seçtim. Tek istediğim biraz daha uyumaktı. Her ne kadar istediğim gibi uyuyamasam da ön koltukta bolca gözlerimi dinlendirmiştim. İkinci yarıda ben devraldığımda Yağız da benim gibi ön koltuğu geriye yaslayıp gözlerini kapattı. Bizim için fazla sessiz giden bir yolculuk olmuştu. Pek tabii sohbetimiz de sınırlıydı. Birbirine yabancı iki insanın konuşacakları da az olurdu. Bir de o gece yaşadıklarımız zar zor bağladığımız evlilik bağına ağır bir darbe vurmuştu. Çok fazla sesim çıkmıyordu ona karşı. O da bu aralar fazla düşünceliydi. Bir de bu yetmez gibi onun bir süre daha ordudan uzak kalacak olması

canımı sıkıyordu. Benim için mühim değildi ancak onun canını sıkar diye korkuyordum. Ben işe giderken Yağız ne yapacaktı peki? Hafızasının ne zaman yerine geleceğini bile bilmiyorduk.

Akşam saatinde lojmanın bahçe kapısından içeri girdik. Yeniden buraya gelmiş olmak içimde farklı duyguları harekete geçirmişti. Evin önüne arabayı park etmiş dalgın dalgın binaya bakarken Yağız elimi kavradı.

"İnelim mi?"

Tebessüm ederek başımı eğdim. "İnelim."

İkimiz birlikte apartmana yöneldik. Merdivenleri çıkarken saate baktım; yediye geliyordu. "Direkt Leyla'ya mı geçsek?"

Hemen arkamdan gelen Yağız "Fark etmez." dedi umursamaz bir tavırla.

Yağız elindeki küçük valizi bizim dairenin önüne bıraktığında içeri girmeyerek onların olduğu kata çıktık. Gökhan zaten Leyla ile burada olduğundan bahsetmişti. Zile bastığımda küçük bir heyecan sardı içimi. Onları özlemiştim, yaşanmışlıklarımızı özlemiştim.

Leyla kapıyı açtığı anca cırlamayı da ihmal etmedi. "Bahar!" Neredeyse üzerime atlayan kadına aynı samimiyetle sarıldım. "Sonunda geldiniz. Çok özledim seni."

"Ben de." dedim geri çekilirken. "Çok özledim seni."

Leyla'nın hemen arkasında beliren Gökhan gülerek Yağız'a elini uzattı. "Hoş geldiniz." El sıkıştıklarında Yağız da elini uzatarak sıktı. "Hoş bulduk."

İkimizde içeri girerken Gökhan nişanlısıyla uğraşıyordu. "Ulan ben geldiğimde böyle sarılmıyorsun bana."

Yine ayağında mini eteği, altında çorabıyla üzerinde tişört, kaküllerini düzelten kadın nazlı bir tona büründü. "Yalan söyleme, sana da sarılıyorum."

Onların neşesiyle yüzüm gülerken Gökhan'a sarıldım. "Nasılsın Kara?" Neşeyle yüzüme baktı. "Sizi gördük daha iyi olduk."

Gökhan'ın kollarından sıyrıldığımda Yağız'ın ters bakışlarıyla karşılaştım. Kaşlarım havada şaşkınlıkla ona bakarken sessizce arkasını döndü. Hep birlikte salona girdik. Hemen arkasındaydım. Kendisi oturduğunda beni de elimden tutarak yanına çekti.

"Emirhan ve Aykut yok mu?" dediğimde Gökhan orta sehpada duran telefonuna uzandı. "Onlar sabah geldiler. Siz gelince haber edecektik."

Başımı salladığımda o telefonla konuşurken Leyla ayağa kalktı. "Ben de masanın eksiklerini tamamlayayım."

Belimdeki silahı çıkarıp orta sehpaya telefonumla birlikte bırakarak ben de ayaklandım. "Sana yardım edeyim."

Leyla'nın peşinden mutfağa girdiğimde bana arkasını döndüğü gibi yeniden sarıldı. "Ay Bahar çok özlemişim seni."

Yanaklarını sıkarak bu sefer kaküllerini ben düzelttim. "Ben de çok özledim seni süslü. Hala çok güzelsin."

Eteklerini tuta tuta kendi etrafında döndü. "Kara prensim eteklerimden hoşlanmasa da ben çok seviyorum."

İçten bir tebessüm sundum ona. "Kara prensin onun hayatında olduğun için çok şanslı Leyla. Seninle siyahtan başka renkler olduğunu öğrendi."

Utangaç bir tebessüm sundu. Bakışlarında bile Gökhan'a duyduğu aşk açıkça belli oluyordu. "Boş ver şimdi bizi. Siz nasılsınız?"

Onun gözlerinde parıl parıl yanan ışıltılar bende bir bir sönerken iç çektim. Öyle zordu ki bunu anlatması. Tebessümüm bile zorlamaya dönmüştü. "İdare ederiz."

Gözlerimin dolduğunu anında fark ettiğinde onun da yüzü düştü. Elimi kavradı samimiyetle. "Düzelecek her şey. Biraz daha zaman." Usulca başımı salladım. Sabrım kalmamıştı ama başka çarem de yoktu. "Neyse." dedi kolumu sıvazlayarak. Tezgâhın üzerindeki tabaklara uzandı. "Şunları götürelim."

Önümdeki salata tabağını aldığımda birlikte içeriye girdik. Gökhan ve Yağız'ın birbirleriyle sohbet ederek güldüklerini görünce içimi bir huzur kapladı. Mutlu oldum. Sanki bir anda eski günlere geri dönmüştük.

Elimdeki tabağı masaya bırakırken kapı çaldı. Gökhan "Geldi bizimkiler." derken ayaklanacağı sırada Leyla eliyle durdurdu. "Ben bakarım canım."

Gökhan yüzünde huzurlu bir tebessümle sevdiği kadını izlerken kısa sürede sesler gelmeye başladı.

"Ooo yengem bu ne güzellik..."

Emirhan her zamanki iltifatlarına başladığında Aykut yine açıklık getiriyordu.

"Sen bakma ona yenge, yemeğe çağırdın ya mutlu."

İçeri ilk giren Emirhan beni görür görmez kollarını açtı. "Komutanım."

Onun çocuksu olduğu kadar da sempatik tavrına karşı koymak imkansızdı. Kollarımı sırtına dolarken neşeyle gülümsedim. "İyi gördüm seni Emirhan."

Ellerini saçları arasında gezdirerek dudağının kenarını kıvırdı. "Benim iyi olmadığım zaman mı var komutanım?"

Yeşil gözlerine tebessümle baktım. Usta bir yalancıydı Emirhan. Biliyordum ki o ne zaman çok neşeliyse kesin altında sakladıkları da o kadar büyüktü. Ben cevap veremeden yanımda beliren Yağız belimi sardı. Diğer elini de Emirhan'a uzattı.

"Karımla samimiyetin hoşuma gitmedi."

Emirhan gülerek Yağız'ın elini sıktı. "Komutanım bizde yanlış olmaz."

Başlangıçta Emirhan'ın gülen yüzü sonlara doğru buruşmaya başladığında hayretle Yağız'a döndüm.

"Yağız!"

Uyaran bakışlarımı kocama diktiğimde Yağız elini gevşeterek geri çekti. Gökhan bu durumdan oldukça memnun yanımıza gelirken kahkaha atıyordu.

"Ulan Emirhan! Adam seni hatırlamıyor. Kaşınma istersen."

Aykut da yanımıza geldiğinde gülmeden edemedi. "Hatırlasa daha kötü komutanım. O zaman elini sıkmakla da kalmazdı."

Emirhan hala acıyan elini ovarken isyan etti. "Lan ne gömdünüz." Biraz önceki tavra alınmamış gibi Yağız'a sarıldı. "Komutanım ekipte en çok beni severdin. Unuttum deme bana."

Emirhan'ın kollarından sıyrılmaya çalışan Yağız "Belli." dedi suratsız halde.

Hemen arkasından Aykut iki adım uzağımdan elini uzattı bana. "Komutanım hoş geldiniz."

Korkulu bakışları Yağız'da herkes gülerken onu kendime çektim. "Gel buraya manyak."

Ona da sıkıca sarılırken apar topar kendini geri çekti.

"Vallahi ben sarılmadım komutanım."

Emirhan Aykut'un omzuna vururken yine uğraşma peşindeydin. "Ne korkak çıktın lan."

Ama ben Aykut'u anlayabiliyordum. Şimdilerde Yağız'ın huyuna gitmekten başka şansı yoktu. Hatta Yağız öl dese ölecek durumdaydı. Malum arada sevdiği kız vardı.

Yağız, Aykut'un elini sıktığında gülümsedi. "Sevdim seni Aykut."

Herkes durumu bildiği için Aykut'a sırıtarak bakarken biraz utanmıştı.

"Hadi masaya oturalım."

Leyla'nın sesi bizi harekete geçirirken arkada kalan Emirhan'nın sesini duydum.

"Ulan sen işi biliyorsun."

Başımı arkaya çevirdiğimde Aykut'un omzuna kolunu atmış fısıldıyordu. Kaşlarımı çatmamla hemen toparlandılar.

Birlikte oturduk masaya. Leyla ve Gökhan yapmıştı servisi. Tam bir ev sahibi çiftler gibiydiler. Onları imrenmiştim açıkçası. Daha doğrusu bu başka bir duyguydu. Onlara ne zaman baksam Yağız'la eski anılarım canlanıyordu. Özlüyordum. Kocamla geçirdiğim en güzel günler burnumda tütüyordu. Güzel bir yuvayı sanki iki elden bertaraf etmiştik. Hem de kalbimizdeki aşkla.

Dalgın bir halde yemeğimi yerken masanın altından elimi tutan adamla başımı kaldırdım. Hemen çaprazımda oturan Yağız'la göz göze geldik.

"Bir şey mi oldu güzelim?"

İçten bakışlarıyla kalbim erirken başımı iki yana salladım.

"Yoo. Dalmışım."

Emin olmak için yüzümü inceleyen adamla tebessüm ederek ortadaki salatadan aldım.

"Sen benim elimden yemek yemedin değil mi?"

Ona uzattığımda gözlerimin içine baktı bir süre. Beni geri çevirmeyerek kaşığı ağzına aldığında yutması uzun sürmedi.

"Yememiştim. Arada böyle ilgilen benimle."

Tebessümle ve aşkla gözlerine baktım.

"İlgilenirim."

Bakışları bende kaldığında sanki gözlerimdekini görmüş gibi saçlarıma uzandı. Kulağımın arkasına sıkıştırdığı sırada yanaklarım yanmaya başladı. İnsan kocası ona dokunurken utanır mıydı? Sanki kocam değil de sevgilim gibiydi. Yeni başladığımız ilişkide ne yapacağımızı bilmiyor, arada bocalayarak ilerliyorduk.

"Vay arkadaş! Adam her şeyi unuttu ama hala romantik."

Emirhan'ın sesiyle kendime gelirken bakışlarımı kaçırarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Gökhan Emirhan'ın ensesine geçirmeyi ihmal etmedi.

"Ulan sen de hala romantik anların katilisin."

Herkes gülerken Emirhan kocamın gözüne batmayı da başarmıştı.

"Seni sevemedim Emirhan." dedi açık açık. "Karımla çok arama girme."

Tekrar masada herkes gülmeye başladığında Emirhan ilginç bir savunmaya girdi.

"Abi ben evliyim. Kimsenin karısıyla arasına girmem yani. Karım var benim."

Yağız şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Bakışları bende emin olmak ister gibiydi.

"Evli mi bu?"

Suratım buruştuğunda bu soruya ne cevap vereceğimi bilemedim.

"Karışık biraz."

Aykut ise onun haline acır gibiydi. "Yazık. Zavallı hala kendini evli sanıyor."

Emirhan tam bu kısımda gözlerini kıstı. Aykut'un açığını da o biliyordu.

"Olum hiç yoktan bizim her şeyimiz ortada."

Aykut o an kasılırken Yağız hissetmiş gibi Aykut'a baktı.

"Aykut'un sırları mı var yani?"

Masada koca bir sessizlik oluşurken ters bakışlarımı Emirhan'a diktim. Gökhan da benim gibi Emirhan'a ters ters bakarken toplamak Leyla'ya kaldı.

"Madem konu evlilikten açıldı biz aslında size bir şey diyecektik."

Gökhan sanki bunu bekliyor gibi elindekileri masaya bırakarak boğazını temizledi. İkisi de el ele tutuştuğunda merakla onlara bakıyordum. "Biz evleniyoruz." dedi Gökhan.

"Bir zahmet." derken geç bile kaldınız demek istemiştim. Ancak bu zaten bildiğimiz bir şeydi. "Eee." dedi Aykut haklı olarak. "Abi siz zaten evlenmek için nişanlanmadınız mı?" diye sordu Emirhan.

Gökhan susmamızı ister gibi sert bir soluk verdiğinde Leyla gülümseyerek sevdiğinin elini sıktı.

"Yarın evleniyoruz."

Şaşkınlıkla öne doğru eğildim. "Ne?"

Leyla başını benden tarafa çevirdiğinde gözlerindeki heyecanı görebiliyordum. "Yarın nikah kıyacağız ve nikah şahidim sen olacaksın."

Gökhan'ın gözleri Yağız'ın üzerinde onu işaret etti. "Benim şahidim de sensin."

İkisine de hayretle bakarken Leyla'nın omzuna dokundum.

"Olmasına olurum da bu nereden çıktı şimdi? Düğünün olmasını çok istiyordun."

Bakışlarına küçük bir kırıklık düştüğünde bunu hemen kaybederek dudağına sevgisini belli eden bir tebessüm kondurdu. "Yine yapacağız. Sadece nikah önce olacak."

Çattığım kaşlarımla bakışlarımı Gökhan'a diktiğimde gözlerini devirdi.

"Yarın evlenelim diye alnına silah dayamadım Bahar, bakma öyle."

Yağız elimi tuttu beni sakinleştirmek adına. "Güzelim belli ki sebebi var."

Belliydi sebebi aslında ama Leyla'nın ne kadar zaman bunu beklediğini biliyordum.

"Başka çıkar yol bulamadık Bahar. Ben Ankara'da Leyla burada yapamam. Ailesini arayıp izin istedim. Leyla yanıma gelir gelmez en kısa sürede de düğün yapacağız."

Gökhan'a hak vermeden edemedim. Az çok onu tanıyordum. Doğru diyordu, yapamazdı. Aklı da muhtemelen burada kalacaktı.

"Anladım." İkisine de içten bir tebessüm sundum. "Sizin adınıza sevindim."

Emirhan bardağını masaya bırakırken sesi meraklıydı. "Yenge yanlış anlamazsan annen nasıl kabul etti?"

"Vallahi ya." dedi Aykut. Bende onu merak ediyordum.

Leyla alt dudağını dişlerken bakışlarını masaya düşürdü.

"Annemin haberi yok." Çekingen çıkan sesiyle devam etti. "Babamla kardeşim biliyor ama. Gökhan durumu anlatıp ikisinden de müsaade istedi. Onlar da kararı bana bıraktı."

Emirhan alayla Gökhan'ın sırtına vurdu. "Lan fırsatı bulmuşken basayım nikahı dedin değil mi?"

Gökhan homurdanırken gülmeden edemedim. Gerçekten de öyle olacaktı anlaşılan.

"Nasıl yarına aldınız?"

Leyla sanki sorumu bekliyor gibi heyecanla anlatmaya başladı. "Dün Gökhan hastaneye geldi ve çıldırmış gibiydi. Seninle konuşmuş sanırım."

Kaşlarım havada Gökhan'a baktığımda suratını astı. "Her şeyi anlatmak zorunda değilsin kaküllü."

Leyla sırıtarak omuz silkti. "Hepsini anlatacağım."

Masadaki herkes gülerken Gökhan yanaklarını şişirip serbest bıraktı. "Hepsini dök ortaya, özelimiz kalmasın."

Leyla onu duymazdan gelerek gözlerini iri iri açtı. "O kadar gergindi ki anlatamam. Tutturdu bırakmam seni diye. Kafası attımı hastaneyi basıyor. En sonunda çözümü nikahta bulduk. Ama yıldırım nikahı denilen şey öyle filmlerdeki gibi pat diye olmuyormuş. Yine de sağlık raporunu falan hastanede çabucak hallettik ve yarın için gün ayarladık. Aslında bugün de olabilirdi ama sizin de olmanızı istedik."

Gökhan oldukça kendinden emindi. "Nikahtan hemen sonra benim işlemleri halledip onun tayinini isteyeceğiz."

Gülümseyerek iç çektim. "Umarım her şey gönlünüzce olur."

Leyla'nın temennisi de benimkiyle aynıydı. "Umarım hepimiz için en güzeli olur canım." Ayağa kalkarak masadaki birkaç tabağı aldı. "Yemekler bitiğine göre masayı toplayalım."

Onunla hepimiz hareketlenirken masayı el birliği ile topladık. Leyla ile bulaşıkları hallettiğimizde çay koyacağı sırada onu durdurdum.

"Biz eve geçelim Leyla."

Dudakları büküldü hemen. "Erken ama daha."

"Sabah yola çıkacağız diye erken kalktık. Daha evi toplayacağım. Yarın nikahınız var."

Daha konuşmamı bitiremeden kolumu yakaladı. "Bahar, yarın benimlesin bak ona göre. Bir sürü işimiz var."

"Aferin." dedim huysuzca. "Hangisine yetişeceğim acaba. Üç günümün biri gitti bile."

Masum masum yüzüme bakmaya başladı. "Nikah şahidim bile sensin."

Onun bu haline dayanamadığımda tekrar sarıldık birbirimize. "İyi, bırak şimdi evime gideyim. Sabah ayarlarız her şeyi."

"Tamam." dedi heyecanla. "Sabah ararım seni."

Başımla onaylayıp çıktım mutfaktan. Yağız'ı tekli koltukta gördüğüm esnada göz göze geldik.

"Kalkalım mı?"

Sanki bunu bekliyor gibi hemen ayaklandı.

"Kalkalım güzelim."

Hepsiyle vedalaşıp çıktık evden. Alt kata indiğimizde cebimden anahtarı çıkardım. Kapıyı açtığımda içimi farklı duygular kapladı. Çok zaman olmuştu sanki.

İçeri girdiğimde ışıkları açtım. Hemen arkamdan gelen Yağız kapıya bıraktığımız valizi de alıp içeri girmişti. Salona geçip oturduğumda düşünceli bir halde ellerimi dizimin üzerine getirip birbirine sürtmeye başladım. Sanki evi ilk defa görüyormuş gibi incelerken Yağız yanıma oturdu.

"Bahar." Başımı ona çevirmemle dikkatle beni izliyordu. "İyi misin?"

Elimi sıkıca tutan adamla tebessüm ettim. "İyiyim." Onu telaşa düşürdüğümü fark ederek açıklama yaptım. "Sadece bu evde çok anımız

geçti. Seninle yeniden burada olmak ve artık burayı terk edecek olmamız garip hissettiriyor.

Yanağıma uzanan parmakları sıcacık dokunuşunu sağlarken alnıma küçük bir öpücük bıraktı.

"Seninle olan anılarımı hatırlamayı çok istiyorum."

Yanağımdaki elini kavradığımda avuç içine dudaklarımı bastırdım. "Bunu ben de istiyorum Yağız. İyisiyle, kötüsüyle beni hatırla istiyorum. Bu şekilde çok zor."

Beni kendine çekip göğsüne bastırdığında başıma bir iki öpücük bıraktı. Geri çekildiğinde yüzünde çapkın bir gülümseme vardı.

"En çok da seninle olan gecelerimi hatırlamak istiyorum."

Yine bana ilgiyle bakan adamın karşısında gözlerimi kaçıramadım. Her seferinde bana olan ilgisini dile geçirmekten çekinmiyordu.

"Beni korkutuyorsun Yağız." Alaylı bakışlarım üzerinde gezindi. "Her an beni yatağa atabilirmişsin gibi geliyor."

Küçük bir kahkaha attı. Elimi çekerek dudaklarına götürüp öptü.

"Eskiden nasıl yaptığımı bilsem ilk işim bu olacak ama ilk defa bir kadınla karşılaşan toy erkekler gibiyim."

Bu sefer de ben küçük bir kahkaha attım. Onun bu hali hem çok tatlı hem de çok masum geliyordu. Bilmiyordu ki eski Yağız bana sormazdı bile. Bu kadar kibar değildi mesela. Beni kollarına çeker ve kaçmama izin vermezdi. Saatlerce öper, koklar, severdi. Şimdiye kadar çoktan beni kucağına almış yatak odasına götürüyordu.

"Eskiden biraz fena bir adamdın." dedim gülerek. "Bir kadın ne ister iyi biliyordun." Ona hasretle bakarken bir yandan da anlasın istemiyordum. "İstediğin şeyi almadan da bırakmazdın."

Başını salladı usul usul. Beni kendine çekerek yüz yüze getirdi. İki parmağının tersiyle şakağımdan yanağıma güzel bir hat çizdi.

"Belki sen bana eski Yağız hakkında yardımcı olursun."

Onun her dokunuşuyla içim titrerken gözlerim kapandı. Dudaklarıma değen dudaklarını hissettiğimde içimi bir ürperti kapladı. Öpücüğüne kendimi bırakmadan tüm istikrarımla gözlerimi aralayıp yutkundum. Kendimi zor da olsa geri çekerek avuç içimi göğsünün üzerinde gezdirdim.

"Sana yardımcı falan olamam Pala. Kendin bul."

Yanından kalkıp odadan çıkarken sıkıntılı bir nefes verdi.

"Öyle olacak bu gidişle." Peşime takıldığında sesini yükseltti. "Ama bulacağım bir yolunu." derken sesi kendinden emin çıkıyordu.

Dudağımdaki kıvrımla girdim yatak odasına. Bu kaçma kovalamaca nereye kadar gidecek merak ediyordum. Aslında Yağız'ın işi iki kelimeye bakardı ama haberi yoktu. Bir seni seviyorum ya da sana aşığım dese onun için her şeyi yapmaya hazırdım.

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

Gelecek bölüm onlar için yeni bir başlangıç olacak. 😇

Oy vermeyi unutmayın.

İnstagram: soylumery

Görüşmek üzere...

73. Çikolata Kokan Dudaklar

Merhaba...
Aşk kokon bir bölümle geldik.
Bence bunu beklemiyordunuz.
Neyse sizi bölümle başbaşa bırakıyorum.
Lütfen bin yorumu geçelim.
Keyifli okumalar dilerim. ✷

Bazı adımlar zorludur, yokuş yukarı çıkar. Bazı adınlar kontrolsüzdür, freni patlamış kamyon gibi yokuş aşağı gider.

Bir zamanlar aşırı derece kontrollü halde ilerlerken şimdi yokuş aşağı yol alıyordum sanki. O kadar kontrolsüzdüm ki kapıldığım adamla nerede toslayacağım korkusu tüm bedenimi ele geçirmesine rağmen ondan vazgeçmek imkansızdı.

"Yağız." Biraz isyan eder gibi çıkan sesimle oturma odasında olan kocam yatak odasının kapısında görünmekte gecikmedi.

"Ne oldu güzelim?"

Elime aldığım iki elbiseyi de askılarından tutarak ona doğru çevirdim.

"Hangisini giyeceğime karar veremiyorum, bu çok ani oldu."

Dudaklarım büzülmüş derdimin büyüklüğü ile hüzünlenirken gülerek yanıma adımladı.

"İkisi de yakışır sana."

Elbiseleri kendime doğru çevirdiğimde yeniden alıcı gözle baktım. Lacivert olan hoş duruyordu aslında. Mini bir elbiseydi. Önü kapalıydı fakat sırt kısmında kat kat düşen kumaş v şeklinde dekolte oluşturuyordu. Diğeri ise gül kurusu, uzun bir elbiseydi. Straplez elbise hatırı sayılır bir yırtmaca sahipti.

"Peki sence?"

Tekrar ona sorduğum sırada elini çenesine götürdü. Onun onaylaması için yapılı saçlarımla elbiseleri sırayla üzerime tuttum.

"Bu çok kısa." dedi lacivert olanı eleyerek. "Beyaz tenin koyu renkte daha çok göze çarpıyor." Sonra diğerine baktı. Onu incelediğinde yine

suratı buruştu. "Bu uzun ama üstünü eksik yapmışlar. Bu elbise düşer üzerinden."

Gözlerimi devirerek pembe olanı kenara attım. Dudağımda küçük bir kıvrım oluştuğunda lacivert olanı üzerime tuttum.

"Tamam bunu giyeceğim."

Kaşları havalanırken "Nasıl karar verdin?" dedi. Omuz silkerek elimdekini de yatağa bıraktım. "Bundan daha güzel bahsettin."

Suratı asık bir halde "Kısa olduğunu söyledim." dediğinde kaşlarımı kaldırdım. "Ve tenime yakıştığını ima ettin."

"Bunu mu anladın?" dedi huysuzca.

Sırıtarak kollarımı beline doladım. "Evet kocacığım. Benim anladığım bu. Senin zevkine her zaman güvenirim çünkü hep dürüst olursun."

Suratı asıldığında gülmeden edemedim. Çok tatlıydı. İki elimle yanaklarını sıktım. "Sen niye bu kadar yakışıklısın?"

Üzerindeki lacivert gömleği, altında siyah pantolonu, kestirmek istemediği alnına dökülen siyah saçları, kirli sakalı, çatık kaşları, muazzam görünen esmer teni ve beni kendine çeken kara gözleriyle ona yeniden aşık olmam için çabalar gibiydi.

Belimi saran kollarıyla beni göğsüne bastırdı. "Gerçekten yakışıklı mıyım yoksa beni kandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet." dedim içtenlikle. "Öylesin." Kara gözleri mutlulukla parlarken onu övmeye devam ettim. "Hayatımdaki en yakışıklı erkek olabilirsin ama bunu babamla kardeşime söyleme, kıskanabilirler." Küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. "Sadece bu da değil. Kalbini, zekanı ve kara gözlerini ayrı seviyorum. Ama..." dedim ilgiyle "En çok sevdiğim şeylerden biri de esmer tenin." Yüzünün her bir zerresinde göz gezdirirken iç çekmeden edemedim. "Ben bu kadar güzel bir bronz ten görmedim."

Kara gözleri hayranlıkla bana bakarken yutkunduğu esnada onu ilgiyle izledim. "Kendi tenine haksızlık ediyorsun." Parmakları yanağımdan çeneme uzandı. "Gözlerinin güzelliğinden, altın sarısı saçlarının parlaklığından haberin yok sanırım."

Dudaklarına minicik bir öpücük bırakıp gözlerine baktım. "Var... hepsini biliyorum." Saçlarını severken büyük bir aşkla içimdekileri döküyordum. "Sen bana her daim bunları hissettirdin."

Öpücüğün devamını ister gibi beni çektiğinde dudaklarımız birbirine değmeden elimi araya siper ettim. "Makyajım bozulacak."

Gözlerini devirerek belimdeki kolunu gevşetti.

"Şansımın içine tüküreyim."

O homurdanarak odadan çıkarken kıkırdayarak lacivert elbiseye sarıldım. Nikaha az kalmıştı ve ben hala oyalanıyordum.

Sabah kalkar kalkmaz Yağız'la güzel bir kahvaltı yapıp eşyaların bir kısmını toplamıştım. Aslında sadece özel eşyalarımızı ya da kendi aldıklarımızı toparlıyordum. Geri kalan her şeyi geldiğimizdeki gibi bırakacaktık.

Öğlene doğru Leyla ile küçük bir alışveriş turuna çıkıp onun eksiklerini tamamladık. Bunun ardından birlikte kuaföre giderek saç makyaj işini de halledip eve döndük.

Aynanın karşısında elbisemin üzerimde duruşuna bakarken dalga dalga omzuma dökülen saçlarımı geriye savurdum. Boynumdaki Yağız'ın aldığı kolyeyi düzeltip gülümsedim. Parmağımdaki alyansımla tek taşımın yanına bilekliğimi de ekledim. Aynanın önünde duran parfümümü de sıktığımda küçük çantamı elime alarak çıktım odadan.

Elleri cebinde ayakta dikilerek pencereden dışarı bakan kocamı gördüğüm an gülmeden edemedim. Salonda dakikalardır beni bekliyordu ve sabrının tükenmek üzere olduğu belliydi.

"Ben hazırım."

Başını benden tarafa çevirdiğinde alelade bakışları bir anda anlam kazandı. Gözleri üzerimde kaşları çatılmakla çatılmamak arasında gezerken boydan aşağı süzdü. Saniyelik de olsa gözleri kapandığında aklından geçeni bilmiyordum.

Koltuğun üzerine fırlattığı ceketini alarak bana doğru adımladı. Sert bir soluğu verdiği an kapıyı işaret etti.

"Hadi gidelim."

Aklından ne geçiyorsa hepsini yutmuştu. Kapıyı açtım. Kenarda duran topuklu ayakkabılarımı alarak yere bıraktığımda sağ eşini giymeye çalışıyordum. Bir bacağımı bükmüş tek ayağım üzerinde kendimi kapıya yaslayarak destek alırken Yağız çoktan giymişti ayakkabısını. Eliyle ayağıma hafifçe vurduğunda göz göze geldik.

"Bırak, ben hallederim."

Şaşkınlıkla ayağımı yere indirmiş önümde diz çöken adama bakarken yutkunmadan edemedim. Gerçek miydi yoksa hayal aleminde mi geziyordum habersizdim. Birini çabucak giydirdiğinde diğerine geçti. Bir yandan da benimle homurdanıyordu. "Bu kadar kısa etek giyersen eğilemezsin tabii."

Onun ne dediğini kulaklarım duymuyordu bile. Her kelimesi anlamsız dahi olsa şu an tebessüm sebebimdi. İşini bitirdiğinde ayağa kalkarak karşıma dikildi. İki yana gerilen dudaklarıma engel olamaz halde hayranlıkla onu izlerken ilk ne olduğunu anlayamadı. Adım atmamı, konuşmamı, tepki vermemi bekledi. Yapamadım. Sadece sırıtmakla yetindim.

En sonunda halimi anlar gibi o da sırıtmaya başladı. Omzuma sardığı kollarıyla beni kapı eşiğinden çekerek kapıyı kapattı. Hala sessiz kalışımla alnımdan öptü. Fısıltısı ise kulağımdan kalbime yol alıyordu.

"Bana bu kadar aşıkken korkunç bir iradeye sahipsin."

Kokusunu içime çekerek zor da olsa kendimi geri çektiğimde kıkırdadım.

"İyi eğitim aldım."

Usul usul başını salladığı sırada üst kattan ses geldi. İkimizde hemen toparlanırken ince bir topuk sesi gelmeye başladı. Hemen yanında ise tok bir ses ona eşlik ediyordu. Beyaz bir elbisenin içinde görünen Leyla ve onun hemen yanında siyahlara bürünmüş Gökhan'la imrenen bakışlarımı onlardan çekemedim. Siyahla beyaz gibiydiler. Gece ve gündüz gibi. Hem çok fazla zıt dururken hem de mükemmel bir uyuma sahiplerdi. Zaten onların karakteri de öyleydi. Gökhan sessiz, sert ve ağırken Leyla cıvıl cıvıl, neşe dolu, sesi hiç kesilmiyordu. Gökhan gerçekten de karanlığının ortasına gökkuşağını yerleştirmiş gibiydi.

Birlikte çıktık apartmandan. Emirhan ve Aykut da bizimle gelmişti. Hep birlikte belediyeye gittik. Zaten hazır bekleyen nikah memuru kısa sürede kıydı nikahlarını. Yağız'la ben nikah şahidi olurken Aykut ve Emirhan alkışlama görevini üstlenmişti.

İkisi de çok mutluydu. Gökhan'ı ilk defa bu kadar gülerken ama bir o kadar da gergin bir halde gördüm. İmzayı atana kadar da geçmemişti gerginliği. Nikah memuru evlilik cüzdanını verdiğinde Leyla'yı öptüğü an yüzündeki mutluluk ise görülmeye değerdi.

Hep birlikte belediyeden çıktığımızda onları arabalarına binmeden durdurdum.

"Hepiniz durun." Hepsi bana bakarken kocamın elini kavradım. "Bugünü kutlamamız gerekiyor."

Kocasının elini sıkı sıkı tutan Leyla dudaklarını sarkıttı. "Biz de düşündük ama vaktiniz yok."

"Saçmalama." dedim atılarak. "Böylesi güzel bir günü kutlamaya her zaman vaktimiz var."

"Eee ne yapıyoruz peki?" diye soran Emirhan'la "Restorana gidiyoruz." dedim.

Gökhan nereyi kastettiğimi hemen anlamıştı ve olmayacağını düşünmüş gibi başını iki yana salladı. "Rezervasyon yaptırmadık. Yer yoktur orada."

Başımı çevirip Yağız'a baktım. Tıpkı onun da benim gibi dudağının kenarı kıvrılmıştı. Elimi öperek diğerlerine beni işaret etti.

"Karım sizin için dün akşamdan yer ayırttı. Hatta özel bir rezervasyon ayarladı."

Alt dudağımı dişleyerek kaşlarımı havaya kaldırdım. "Kocam diye demiyorum beni övmeyi çok sever."

"Yaa Bahar..." diyerek kollarını iki yana açan Leyla ile sanki biraz önce sarılmamışız gibi sıkı sıkı sarıldık. Onun yüzünden ben de aşk kuşu olmuştum ama onun enerjisini seviyordum.

Hep birlikte geldiğimiz restoranın önünde duraksamadan edemedim. Burasının da bizde büyük anıları vardı. Yağız'ın bana sürpriz yaptığı yerdi burası. Biraz da bu yüzden burada yemek yemek istemiştim. Gitmeden belki burayı görürse bir şeyler hatırlayabilirdi.

Duraksamamdan sebep Yağız'ın elini belimde hissedince başımı ona çevirdim.

"Bir şey mi oldu güzelim?"

İlgiyle bakan kocama tebessüm ederek tekrar hareketlendim.

"Dalmışım sadece. Hadi girelim."

El ele girdiğimiz restoranda garsonun bize gösterdiği masaya geçtik. Yağız ile yan yana oturduğumuzda Leyla ile Gökhan da tam karşımıza yan yana oturmuştu. Hemen Yağız'la Gökhan'ın yanına da karşılıklı olarak Emirhan ve Aykut oturdu. Yanımıza gelen iki garsonla siparişlerimizi verdik.

Garsonlar servisleri getirirken masa bir anda lezzetli yemeklerle dolmaya başladı. Leyla kocaman açtığı gözleriyle yine neşesinden bir şey kaybetmemişti.

"Evlenmek beni acıktırdı." Onun sözleri hepimizin yüzünü güldürürken başını sevdiği adama çevirdi. "Buraya gelmemiz de ayrı anlamlı oldu değil mi? Seninle ilk defa burada fazla romantik bir yemek yemiştik."

Gökhan tam bu sırada Yağız'a minnetle baktı.

"Kardeşim sağ olsun. Onun planı olmasa zordu."

Yağız kaşlarını çattı. Anlayamamıştı neyden bahsettiklerini. "Ben buraya daha önce geldim mi?"

Emirhan ağzı dolu dolu onaylamakta gecikmedi. "Ooo... komutanım, Bahar komutanımla burada anılarınız çok."

Yağız başını kaldırdığında mekâna daha dikkatli bakma ihtiyacı hissetti. Cam duvarda gezen bakışlarıyla mırıldandı.

"Sanki burayı hatırlar gibiyim ama..." Bir anda yüzü ifadesiz bir hal almaya başlarken başını bana doğru çevirdi. Neresi olduğunu anlamıştı. "O şerefsizle yemek yediğin yer."

"Yağız!" diyerek hemen uyardım fakat Aykut'un dikkatini etmişti bile. "Kim abi o şerefsiz?"

Dudaklarım bükülürken kocam söylemekten geri kalmadı. "Kaan denen herif."

Gökhan şaşkınlıkla bize bakarken çatalıyla Yağız'ı işaret etti. "Hatırladı mı?"

Bıkkın bir nefes verip başımla onayladım. "Pek sağlıklı değildi ama yemeği hatırladı."

Leyla heyecanla araya girdi. "Bu çok güzel. Demek ki kısa sürede daha çok şey hatırlayacak."

Yağız pek fazla aynı fikirde değildi. "Bundan başka bir şey hatırlamadım. Bu hatırladığım da saçma sapandı zaten. Zaman kavramım yok. Ne, ne zaman oldu bilmiyorum."

"Olsun." dedi Leyla, telkin etmek ister gibi. "Başlangıcı yakaladıysan devamı da olacaktır."

"İnşallah" dediğimde içimdeki kadın olacaklar için büyük bir savaş veriyordu. Bir yanım deli gibi bunu isterken diğer yanım it gibi korkuyordu.

Hepimiz tatlı bir sohbete girmiş yemeğimizi yerken eski günlerdeki gibiydik. Hatta Yağız ekibi sevmeye bile başlamıştı bence. Öyle ki arada yapılan esprilere gülüyor ve bir şekilde geçmişi hatırlamasa da onların sohbetine katılıyordu. Bense mutluydum. Uzun zaman sonra ilk defa kendimi eskisi gibi huzurlu hissediyordum ve bu beni mutlu ediyordu. Yemeklerin ardından tatlıları da yediğimiz sırada Leyla tam karşımda bana doğru eğildi. Sanki diğerlerinin duyma şansı yokmuş gibi fısıldadı. "Lavaboya gidelim mi?"

Onun bu fısıltısıyla Gökhan eğilerek onu taklit etti. "Hiçbir şey duymadık."

Suratını asarak kocasına ters bakışlar atan Leyla ile gülerek ayaklandım. "Gidelim hadi."

Birlikte lavaboya girdiğimizde Leyla boş kabinlerden birine girdi. Ellerimi yıkadıktan sonra aynada kendime çeki düzen verirken küçük çantamdan çıkardığım ruju dudaklarım üzerine sürerek yeniledim. Dudaklarımı birbirine bastırarak iyice ruju yedirirken bakışlarım saçlarımda geziyordu. Oldukça dağılmış olduğunu düşündüğüm sırada çantama bakarak toka aradım. Olmadığını bildiğim halde bu arayış bir ihtimaldi. En sonunda bileğimdeki bez bilekliğe gözlerim takılırken onu çözdüm. Saçlarımı at kuyruğu şeklinde toplayıp bileklikle bağladığım sırada Leyla çıkmıştı kabinden. Yanıma gelerek ellerini yıkarken aynadaki yansımama bakarak gülümsedi.

"İyi görünüyorsun."

Saçlarımı toparlamayı bitirerek ona döndüm. Beyaz elbisesi, koyu kahve saçları, alnına dökülen kakülleri, iri gözleri ve kardeşi kadar olmasa da belirgin kirpikleri ile çok güzel olduğu aşikardı.

"İyi görünen birini arıyorsan aynaya bak."

Kızaran yanaklarıyla aynanın karşısında kendine utangaç bir tavırla bakarken ona garip gözlerle bakıyordum. Daha fazla haline dayanamayıp koca bir kahkaha attım.

"Bir insan aynada kendine bakarken niye kızarır ki?"

Leyla sarkıttığı dudağıyla bana doğru dönerken neredeyse ağlayacak durumdaydı. "Ben çok korkuyorum Bahar." dedi bir anda. "Kendimi sakinleştirmek istiyorum ama olmuyor."

Suratım buruşmuş halde ne demeye çalıştığını anlamak istiyordum ama ortada Leyla'nın korkacağı bir şey yoktu ki.

"Neden korkuyorsun?"

Homurdanarak kabinlere yöneldi ve hepsini tek tek kontrol etmeye başladı. "Gerçekten anlamıyorsun. Kadın değil de erkek olmalıydın." Kaşlarım havada onu izlerken kabinlerin boş olduğundan emin olduğunda yeniden yanıma sokuldu. "Biz evlendik ya hani." Başımı eğdiğimde titrek bir soluk verdi. "İşte bu gece ne olacak bilmiyorum."

Şimdi neyden bahsettiğini anlamıştım. Dudaklarım iki yana gerilirken kollarımı göğsümde birleştirdim. "En fazla ne olabilir ki?" dedim imalı çıkan sesimle.

Kaşlarını çatarak koluma bir tane indirdi. "Of Bahar... Bu evlilik çok ani oldu ve biz daha düğün yapacağız. Gökhan'la bu konuyu hiç konuşmadık. Şimdi gece nasıl devam edecek bilmiyorum."

Yanağından makas alarak ona doğru eğildim. "Leyla... Buna sen karar ver. Sen ne istersen o olur."

Ağlamaklı halde gözlerini kırpıştırdı. "Ben ne istediğimi bilmiyorum ki. Sadece çok aşığım ama çok da korkuyorum."

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Ne demem gerektiğini bilmiyordum ki. Kelin merhemi olsa deyimi gibiydi bizim iş. "Yani..." dedim düşünceli bir sesle. "Aslında Gökhan o kadar korkutucu biri değil." Leyla ne saçmalıyorsun der gibi suratıma bakarken yanaklarımı şişirdim. "Of Leyla! Akışına bırakmayı denesen olmaz mı?"

Kaşları havalandığında bu sefer de o kollarını göğsünde birleştirerek çenesini kaldırıp beni işaret etti. "Sen olsaydın akışına bırakır mıydın?"

Gözlerim dalıp giderken Yağız'la olan eski anılarımızı hayal ettim. Düşünmeye bile gerek yoktu. "Konu eski Yağız olduktan sonra emin ol bırakırdım."

"Eski Yağız" dedi sözümü vurgulayarak. Bir anda kendisini unutmuş, meslek aşkıyla yanan birine dönüşmüştü. Sessiz kaldığımı görünce bakışlarına şefkat bulaştırarak koluma dokundu. "Sorun ne Bahar?"

Şimdi de içini dökme sırası bana gelmişti. Gerçekten kadınlar tuvaletinde bunu konuşuyor oluşumuz da mükemmeldi.

"Eski Yağız bana çok aşıktı. Şimdiki adamın ne hissettiğini bilemiyorum Leyla. Eski Yağız'ın duygularından asla şüphe etmezdim."

Düşünceli bir halde kaküllerini düzeltti. "Neden ona bir şans vermiyorsun? Yağız eskiye göre çok daha dürüst görünüyor bana. Aklından geçeni açıkça dile getiriyor. Kocanın sana karşı ilgisiz olduğunu iddia edemezsin."

Dudaklarım büzüldüğünde dalgın bakışlarla iç çekmeden edemedim. Çok oyalandığımızı fark ettiğim an biraz da konuyu kapatmak adına kapıyı gösterdim. "Biraz daha burada oyalanırsak bir kocamız olmayacak."

Kıkırdayarak arkasını döndü. "Artık benim de kocam var değil mi?"

Onun çocuksu tavrıyla gülümserken peşine takıldım. "Evet süslü, artık bir kocan var."

Birlikte tuvaletten geç de olsa çıktığımızda belli ki ikimizin de bu konuşmaya ihtiyacı vardı. Masamıza doğru ilerlerken Yağız ve Gökhan karşılıklı çay içiyordu. İşin garip tarafı ise Emirhan ve Aykut ortalarda yoktu. Masanın önüne geldiğimizde Gökhan alaycı bir bakış attı. "Niye geldiniz hanımlar, acelemiz yoktu." Yağız da aynı alayla devam etti. "Sabaha kadar beklerdik biz sizi."

İkimizde onların tavrı karşısında sadece göz devirirken boş sandalyeleri işaret ettim. "Aykut'la Emirhan nerede?"

Gökhan alayla dudağının kenarını kıvırdı. "Hesabı ödememek için kaçtılar."

Tekrardan gözlerimi devirmek istemediğimde Yağız ayağa kalktı. "Kalkalım biz de artık."

Gökhan da ayaklanırken onları önden gönderdik. Biz hesabı ödemek için biraz oyalanmıştık. Bu yemek onlara nikah hediyemizdi ve arkadaşlarımıza bundan çok daha fazlanı borçluyduk. Kapıya çıktığımızda bizim arabanın ilerde olmasından sebep birazcık yürüyecektik. Yağız bundan sebep beni durdurarak üzerindeki ceketi çıkarıp omuzlarıma yerleştirdi.

"Hava serinledi, üşüyeceksin."

Ceketin iki yanından kavrayıp gülümsedim. "Düşünceli kocam benim."

Ceketin altında kalan saçlarımı çıkarırken oldukça özenliydi. "İyi bir eş olmaya çalışıyorum."

Neşe içinde sırıttım. "İyi bir eşten fazlasısın benim için."

Ceketinin iki ucundan tutarak beni kendine çekti. "Fazlalıklarımı merak ediyorum."

Yakınlığımızdan sebep etrafıma bakındım. Ortalıkta pek kimseyi göremeyince alt dudağımı ıslatarak kara gözlerine odaklandım. "Her şeyim olman mesela."

"Hım..." dedi burnunu burnuma sürterek. "Yalnız değilsin karıcığım. Benim her şeyim de sensin." Geri çekildiğinde gülümsedi. "Sen geçmişi olmayan bir adamın her şeyisin."

Gözlerimi zorla kaçırırken biraz utanmıştım fakat bu sefer de bizi uzaktan izleyen adama takıldım. Gözlerim kısıldığında onun kim olduğunu hemen anlamıştım. Kaan uzaktaki arabasının içinde indirdiği camdan bizi izliyordu. Restoranın çaprazına park edilmişti araba. Muhtemelen ön koltukta şoförü vardı. Kocamın onu görmemesi adına hemen başımı çevirerek Yağız'a baktım. Hala tebessümle beni izliyordu.

O an içimden gelerek, belki de Kaan'ın bizi izliyor oluşundan sebep uzanarak Yağız'ın yanağına sıcacık bir öpücük bıraktım. Aldığı öpücükten memnun halde dudakları biraz daha gerilirken çenemi iki parmağı arasına kıstırarak alnıma küçük bir öpücük bıraktı.

"Evimize gidelim güzelim."

Başımı eğmemle beni omzumdan tutarak arabaya yönlendirdi. Ne hikmetse kibarlık yaparak ilk başta beni bindirdi. Hemen ardından kendi

yerine geçti. Kısa sürede çıktık yola. İkimiz için de sessiz bir yolculuk oldu.

Kendi dairemize çıktığımızda eve girer girmez ayağımdaki topuklulardan kurtuldum. Salona geçen Yağız üzerindeki ceketten anında kurtularak kendini koltuğa bıraktı. Onun bu halini tebessümle kapıdan izliyordum.

"Kahve içer misin?"

Manşetlerini açarak geriye kıvırırken "Olur." dedi sadece.

Arkamı dönerek mutfağa girdim. Çıplak ayaklarımla ilerlerken ısıtıcıya su koydum. O kaynamadan hemen çıkardığım kupalara kahveleri ekledim. Biraz da çok sert olmaması adına süt tozu ekledim. Aşırı sert kahveleri sevmiyordum. Su kaynadığında onu da ekleyerek karıştırdığım kupaları elime aldım. Ufak adımlarla salona girdiğimde yağız üzerindeki gömleğin bir iki düğmesini açmış, başını arkaya yaslamış gözleri kapalı bekliyordu. Geldiğimi fark edince hemen gözlerini aralayıp toparlandı. Kahvesine uzandığı sırada yüzünde memnun bir ifade vardı.

"Teşekkür ederim."

Tebessümle "Afiyet olsun." dedim.

Kahvesinden bir yudum alıp başını kaldırdığında hâlâ ayakta dikiliyor olmam dikkatini çekti.

"Oturmayacak mısın?"

Omuz silkerek kahvemden bir yudum aldım. "Bana yer açarsan oturacağım."

Şaşkınlıkla sağına soluna bakındı. Oturduğu üçlü koltukta iki yanı da boştu.

"Tam olarak nerede yer açmam gerekiyor?"

Merakla bana baktığı sırada kaşlarımla kucağını işaret ettim. Hayretle bakışları kendi bedenine düştü. İnanamamıştı sanırım. Kaşları havada göz göz geldiğimizde buraya mı der gibi işaret yaptı. Gözlerimi kapatıp açtığımda çabucak elindeki kupayı orta sehpaya bırakarak elini yana açtı.

"Gel."

Elimdeki kupayla dikkatli bir şekilde kucağına otururken yüzünde çapkın bir sırıtış vardı.

"İkimizi de yakacaksın bu gidişle."

Küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. Elimde hala tutmaya çalıştığım kahveden mi bahsediyor yoksa başka bir şeyi mi ima ediyor bilemesem de umursamadım. Onunla yanmaya da razıydım.

"Benim için yanmayı göze alamaz mısın?"

Yanağımı severken "Ben çoktan aldım" dedi. "Israrla yakmanı bekliyorum."

Küçük bir kıkırtı daha döküldü dudaklarımdan. Onun bu kadar istekli hali bile içimi kıpır kıpır ediyordu. İki elimle tuttuğum kahvemden bir yudum daha aldığımda yandan bakışlarım da onun üzerindeydi.

"Küçücük bir işaret Yağız." Dudaklarımı ıslatıp yutkundum. "Sadece küçük bir işarete ihtiyacım var."

"Hım..." dedi düşünceli bir halde uzatarak. Kendi kahvesini unutup elimdeki kahveye uzanarak bir yudum aldı. "Küçük bir numaram var."

Kaşlarım havalandığında elimdeki kupayı alarak kendininkinin yanına bıraktı. İlgiyle onu izlediğim sırada yana fırlattığı ceketine uzanırken bir yandan da düşmeyeyim diye belimden tutuyordu. Ceketi kendine çektiğinde iç cebini kurcalamaya başladı. Çıkardığı çikolatayı bana uzattığında donup kaldım. Beklemiyordum. Ne uzanabildim ne de elime almaya cesaretim vardı. Çikolatadan zorla aldığım gözlerimi onun kara gözlerine diktiğimde bakışlarım çoktan buğulanmıştı. Biraz korku, biraz telaş, biraz da heyecanla bakıyordum ona.

"Hatırladın mı?"

Titrek çıkmıştı sesim. Pek çok duygu vardı içinde. Nefesimi tutmuş cevabını beklerken "Demek doğruymuş." dedi. Anlayamadım. Bu sefer de yine bir şeyleri yanlış hatırlıyor olmasının endişesine kapıldım. Başını kaldırarak kara gözlerini biraz hüzün biraz da mutlulukla bana dikti. "Kime senin neyi çok sevdiğini sorsam bu çikolatayı söyledi." Gözlerimden küçük bir kırıklık geçtiğinde o bunu fark etmedi. Hatırlamamıştı. "İlk başta beni kandırdıklarını düşündüm." Yüzündeki gülümseme biraz daha büyüdü. "Senin gibi her şeye sahip olabilecek bir kadının küçük bir çikolatayla mutlu olması garip." Elindeki çikolatayı salladı. "Şimdi görüyorum ki doğruymuş."

Dudaklarımda buruk bir tebessüm oluştuğunda uzun zamandır ağzıma sürmediğim çikolataya hasretle baktım. Küçük bir düzeltme yapmam gerekiyordu. Ne yazık ki kocama eksik bilgi vermişlerdi. "Eskiden çok severdim. Sen gittiğinden beri yemiyorum." Gözlerime bulanan hüzünle başımı yana yatırdım. "Ben çikolatayı severdim, sen de çikolata kokan dudaklarımı. Sen gidince o da anlamını kaybetti."

Yüzümde gezen bakışları tekrar çikolataya düştüğünde açmaya başladı. Tek kaşı havada arada bana bakmayı da ihmal etmedi. "Ben yine buradayım." Çikolatan küçük bir parça kopardığında dudaklarıma

yaklaştırdı. "Neyi unutursam unutayım." dedi kendinden emin. "Senin çikolata kokan dudaklarını en baştan yine severim. Sen de sevmekten vazgeçme Bahar."

İçten gelen sesiyle gözlerim kapanırken dudaklarımı araladım ve verdiği çikolatayı kabul ettim. Gözümden bir damla süzülen yaşla ağzımda eriyen çikolatanın tadına kendimi bırakırken dudaklarım yavaş yavaş kıvrılmaya başladı. O kadar güzeldi ki tadı, meğer kocamın elinden olması ayrı bir lezzet katıyordu. Gülümseyerek gözlerimi araladığımda aynı şekilde tebessümle beni izliyordu. Elini belimden sırtıma doğru çıkararak uyguladığı baskıyla beni kendine çekti. Dudaklarımızın birleşmesi de aynı hızla olmuştu.

Yumuşacık öpüşlerine hasretle karşılık verirken kollarımı sıkıca boynuna doladım. Bir eli çıplak bacağımda diğeri belimde gezerken nefessiz kalmaya yeminliymiş gibi bırakmadı beni. Zorla dudaklarımız birbirinden koptuğunda alnımı alnına yasladım. Göğsümün içinde çırpınan kalbim hızla atarken küçük bir öpücük daha bıraktı dudaklarıma.

"Şimdi anladım çikolata kokan dudaklarını neden sevdiğimi." Kıvrılan dudaklarımla gözlerimi kapatmış onu dinliyordum. Eli yanağıma uzandığında usulca okşadı. "Gözlerime bak." Verdiği ültimatomla hemen mavinin en güzel tonuna bulanan gözlerimi beni içine çeken kara gözlerine serdim. "O güzel gözlerin hep beni görsün." Büyük bir aşkla ona bakarken saçımdaki kumaş parçasına uzandı. Acıtmamak adına başını yana eğerek tokayı çekip çıkardığında sarı saçlarım ortalığa saçıldı. Yüzüme dökülen saçlarımı özenle kulağımın arkasına sıkıştırırken bir süre beni izledi. Yüzündeki tebessümle çeneme dokundu. "Sana karşı hissettiğim duyguların adını bilmiyorum Bahar." Saçlarımdan bir tutam yakaladığında narince sevmeye başladı. "Ama eğer karşılığı aşksa sana yemin ederim fazlası var eksiği yok bende. Seni çok seviyorum. Ben karımı çok seviyorum Bahar."

Duyduklarım rüya gibi gelirken içimi kaplayan mutluluk kalbimi ele geçirmişti bile. Her şeyi unutup kollarımı boynuna dolayarak sıkıca sarıldım.

"Yağız..." Birçok duygunun karışımı halinde çıkan sesimle içim önlenemez bir duygu seli vardı. "Seni çok seviyorum."

Dudaklarımız tekrar birbirine kavuşurken daha şiddetliydi öpücüklerimiz. Benim içimde hasret, onun içinde bir acemilik vardı. Fakat ten teni tanıyınca akıl unutsa da onlar bir şekilde anlaşırdı.

Beni kucağına sıkıca tutarak kalkacağız sırada cırladım. "Çikolatam..."

Başını iki yana sallayarak yana doğru eğildiğinde kolumu uzatarak çikolatayı aldım. Kucağında hiç zorlanmadan beni yatak odasına götürürken bir parça çikolata daha attım ağzıma. Memnun mırıltılarımla bir parça da Yağız'a uzattım. İkimizde çikolatalarımızı yiyerek odaya girdiğimizde beni dikkatle yere indirdi. Saçlarımı omzumdan geriye attığında bedenlerimizi birleştirdi.

"Bahar." dedi arzulu bir sesle. Burnuma yanaklarıma ve boynuma küçük öpücükler bıraktığı esnada tekrar fısıldadı. "Bu gece olmazsa ölecekmişim."

Kahkaha atmamak için alt dudağımı ısırırken kendimi hâkim olmaya çalışıyordum. Gömleğine uzandığımda "Kocamın ölmesini asla istemem." dedim alaycı bir sesle.

Düğmelerini yavaş yavaş açarken ilgiyle izliyordu beni. Dudağının kenarı kıvrılmış çapkın bir gülümseme vardı yüzünde. Aynı ilgiyle bakıyordum ona. Son düğmeyi de açtığımda omuzlarından sıyırdığım gömleği üzerinden çıkardım. Yere düşen gömlekle belimi kavradığı gibi beni kendine çekti. Dudaklarıma yeniden kapandığında bu sefer öpücüklerimizde sadece tutku vardı. Birbirimize yetemediğimizde belimi saran kaslı kolları beni yukarı kaldırırken bacaklarımı beline doladım. Ne sıyrılan eteğim ne de başıma gelecekler umurumda bile değildi.

Hırıltılı bir solukla dudaklarımızı kopardığında beni kolları arasından bırakmadan alnını alnıma yasladı. İkimizin de inip kalkan göğsü nefeslerimizin ve heyecanımızın dili gibiydi. Başını geriye çektiğinde bizi göz göze getirdi. Tutkuyla bakan gözleri bir yandan da büyülenmiş gibiydi. Yanağımı kavrayan eli bulunduğu yeri tamamen kapladığında alnıma telaşsız, içimi ısıtan bir öpücük bıraktı.

"Bana ne yapıyorsun Bahar?"

Bir elim omzunda sanki beni düşürme ihtimali varmış gibi sıkı sıkı tutarken diğer elimle yanağımı kavrayan elini tutarak dudaklarımı avuç içine bastırdım. Geçmiş ne olursa olsun benim geleceğim oydu ve ben onunla mutlu olmanın bir yolunun mutlaka bulacaktım.

"Bu sadece başlangıç sevgilim. Bu gece hayallerinin ötesinde olacak." Siyah saçlarına uzandığımda hasretle parmaklarımı arasında gezdirdim. "Tıpkı eski günlerdeki gibi."

****

Her yara bir gün çiçek açar, iyileşmez sanmayın. Her insanın güneşi bir gün doğar, karanlık baki sanmayın.

Elimdeki kahvaltılıkları masaya dizerken yüzümde engelleyemediğim bir tebessüm vardı. Kocamla geçirdiğim gece bir türlü aklımdan çıkmıyordu ve sürekli sırıtıyordum. Onu uykunun kollarına bırakmış ve sürpriz yapmak için kahvaltı hazırlamaya koyulmuştum. Onunla sanki her şeye yeni başlamıştım ve tek istediğim benimle mutlu olmasıydı. İkinci kez kalbinde yer ettiğim adamın mutlu olması için ne gerekiyorsa yapmak istiyordum.

İçimde açan çiçeklerle tekrar mutfağa girdim. Omlet için yumurtaları çırparken bir yandan da şarkı mırıldanıyordum. İçim içime sığmıyordu. Belki de geçmişi silmeli ve yeni bir sayfa açmalıydık. Daha temiz daha güzel bir sayfa. İkimizin de mutlu olmaya ihtiyacı vardı. İkimiz de bunu hak etmiştik.

Hazırladığım yumurtayı ocağın üzerinde ısınan tavaya döktüğümde kaynayan çayın altını kıstım. Dikkatle yumurtanın pişmesini beklerken arkamdan belime sarılan kollarla hareket edemedim. Beni göğsüne bastırarak bununu saçlarım arasına daldıran kocam derin bir nefesi ciğerlerine çekti.

"Günaydın."

Yumuşacık çıkan sesiyle başımı arkaya atarak gözlerimi kapattım.

"Günaydın canım."

Koklaya koklaya yanağıma ve boynuna bıraktığı öpücüklerle huylanarak kahkaha attım.

"Dur Yağız, huylanıyorum."

Belimi sıkıca sarmış çenesini omzuma koyduğunda yanmasın diye omletle ilgilenirken o huysuz çocuklar gibiydi.

"Sabah seni kollarım arasında bulamamaktan hoşlanmıyorum."

Hazır olduğunu düşündüğüm omleti kolayca tabağa koyduğumda elimdeki tabakla kocama doğru döndüm.

"Sana lezzetli bir kahvaltı hazırlamak için erken kalkmam gerekiyordu."

Kara gözlerindeki parıltılarla iç çekti. "Hayatımın en güzel gecesinin sabahı da ondan aşağı kalamazdı tabii"

Sırıtarak yanağına küçük bir öpücük bıraktım. "Hak edene hak ettiğini vermek gerekir."

Kaşları havalandığında kollarından sıyrılarak kapıya yöneldim. Bir yandan da ona gelecekleri söylüyordum. "Çaydanlıkla ekmeği sen alır mısın?"

Birlikte masaya oturduğumuzda Yağız doldurduğu bardakları önümüze bıraktı. Bir parça aldığım omleti ona uzattığımda heyecanımı

gizleyemiyordum. "Tadına bak hadi. Bakalım beğenecek misin?"

Beni ikiletmeden sıcak omleti yerken keyifliydi. "Çok iyi." Elimden öperek gülümsedi. "Karım yaptıysa aksi mümkün olamaz."

Havaya girmiş halde otuz iki diş sırıtırken çayımdan yudumladım. "Beni şımartıyorsun ama sevdim bunu."

Tabağına kahvaltılıklardan doldururken iştahı da oldukça açıktı. "Seni şımartmazsam ayıp bana." Tek kaşını kaldırarak yandan bir bakış attı. "Sen bana dün geceyi verdin ya, ben sana ne versem az."

Huzurla gözlerine bakarken iç çekmeden edemedim. Kuruyan dudaklarımı ıslatıp masada duran elini kavradım.

"Biz evliyiz Yağız. Olması gereken buydu. Ben sadece kalbini tekrar kazanamamaktan korktum."

Öyleydi gerçekten. İnsanın deli gibi aşık olduğu kocasının onu hatırlamaması, kalbinin boşlukta olması korkunçtu. Ne kalbinde bana yer açacağına dair bir iz vardı ne de boş sandığı kalbinin kime tutunacağının garantisi. Bu korkunç bir şey, bu gerçekten korkunç bir şey. Onun kalbinde benden başkası olma ihtimali bile beni çıldırtırdı.

Sandalyemden tuttuğu gibi beni kendine doğru çeken adamla kaşlarım havada yerde kayan sandalyeyi izliyordum. Çaprazımda duran kocama istemeden de olsa yaklaştığımda eğilerek dudaklarıma sıcak bir öpücük bıraktı.

"Artık geçmişi hatırlayıp hatırlamamak umurumda bile değil. Tek istediğim seninle mutlu olmak."

Yaşadığım mutluluğa engel olamazken onun da benimle aynı düşünüyor oluşu o kadar güzeldi ki. Yerimden kalkarak kollarımı boynuna doladığımda beni kucağına çekti.

"Benim de tek istediğim bu Yağız. İnan tek istediğim seninle mutlu olmak."

Birlikte neşe içinde yaptık kahvaltımızı. Yağız çocukmuşum gibi beslemişti beni. O kadar ilgiliydik ki birbirimize sanki geçmişin acısını çıkarıyorduk. Beraber topladık masayı. Daha bir sürü işimiz vardı ve bir de biz bugün yola çıkacaktık.

Salondan başladık evi toplamaya. İkimizde de küçük kartonlar vardı. Sadece küçük süs eşyalarını ve bazı hediyelerle birlikte Fotoğraflarımızın olduğu çerçeveleri aldık.

Mutfak biraz daha uzun sürmüştü. Banyoyu da hallettiğimizde yatak odası kalmıştı sadece. Ben kıyafetlerimizi toplarken Yağız da eşyaları

arabaya taşımaya başlamıştı. İki araba olduğu için eşyalarımızın sığacağını düşünüyorduk. Benim arabamı Aykut getirecekti Ankara'ya. Yağız ayrı gitmemizi istememişti.

Kıyafetlerimizi valizlere doldurduğumda hepsini kapıya yaklaştırdım. Küçük bir valizi daha yatağın üzerine açtığımda onun içine de kalan şeyleri koymayı planlıyordum. Makyaj malzemelerimi, takılarımızı, birkaç krem ve ıvır zıvır kutusunu içine attığımda aklıma gelen şeyle duraksadım. Başımı arkaya çevirdiğimde ortalarda kimse yoktu ve Yağız'ın sesi gelmiyordu. Hemen yere eğilerek yatağın altına sakladığım kutuya uzandım. Onu Yağız'ın görmemesi için yatağın altına sabitlemiştim.

Kendime mâni olamadan kutuyu alıp yatağa oturduğumda kapağını araladım. İçindeki Yağız'ın kasaturasını kavradığımda gözlerim dolu dolu oldu. Hemen altındaki Alper'in künyesini alarak usulca okşadım.

"İçin rahat olsun Alper. Kocam aldı intikamını."

Sessizce mırıldanışımın ardından künyeyi bırakıp altında duran Yağız'ın bana yazdığı mektuplara uzanacağım sırada kapı sesi geldi.

"Bahar." Bana seslenen kocamla telaşla elimdekileri bırakıp kutunun kapağını kapattım. Yerimden nasıl kalktığımı bilemeden kutuyu çantaya attığım gibi valizi kapatırken Yağız odaya girdi. "Güzelim bitmedi mi hala?"

Gözlerimi kapatıp saniyelik de olsa kendimi telkin etmenin ardından yüzümdeki endişenin yerine güzel bir tebessüm kondurarak ona doğru döndüm.

"Bitti canım. Silahlarımız kaldı sadece."

Etrafına bakınıp yanağımdan küçük bir makas aldı. "Ne çok eşyamız varmış." Arkamdaki valize uzandı. "Ver bakalım sen onu da bana."

Endişeyle önüne geçtim. "Sen onu bırak canım. İçine bir iki şey daha koyacağım." Arkasında duran iki büyük valizi gösterdim. "O ikisini götür."

Bir bana bir de arkamdaki valize baktığında kalbim hızlanmaya başladığı an çok üzerinde durmadı.

"İyi bakalım." Valizleri tutarak sürüklemeye başladı. "Silahları da koy, çıkalım. Geç saate kalmasak iyi olacak."

Sessiz bir soluk verdiğimde elimi kalbimin üzerine koydum. Onun bu kutuyu görmesini istemiyordum. Sanki tüm acılarımız bu kutunun içinde saklıydı ve ben o acılarla yüzleşmek istemiyordum.

Bütün eşyalarımızı arabalara yerleştirdiğimizde gitmek için hazırdık. Evin anahtarını şimdilik Leyla'ya teslim ettiğimizde karargâha uğrayıp

Turan albayla da vedalaşarak hep birlikte yola çıkacaktık. Hepimiz Leyla ile vedalaştığımızda nitekim en zoru Gökhan için olmuştu. Bir günlük karısında zorla ayrıldığında ikisinin de birbirine çabucak kavuşma sözü verdiğini biliyordum. Fakat bu durum nereden baksan en az bir ay sürecek gibiydi.

Arabaya bindiğimizde içimi bir hüzün kapladı. Gözlerim dolu dolu anılarımızı bıraktığımız binaya bakarken Yağız bunu fark etmiş gibi elimi kavrayıp dudaklarına götürdü.

"Üzülme güzel gözlüm. Her şey çok daha güzel olacak."

Başımı ondan tarafa çevirip buruk bir tebessüm sundum.

"Umarım bizim için güzel bir başlangıç olur."

"Öyle olacak." dedi söz verir gibi. "Her şey güzel olacak."

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

İnstagram:soylumery

Görüşmek üzere....

74. Ruhum Giderken

Merhaba...😇

Bu aralar zor geçirdiğim günlerin içindeyim.

Bu bölüm de benim için zor oldu. Yazdım sildim, yazdım sildim. Sonra dedim ki olduğu kadar. ♀

Son kısımda gözlerim doldu. Bir ara sinirlendim. Kendi yazdığım karakterlere kendim sinir oluyorum bazen.

Lütfen bin yorumu geçelim!!!

Keyifli okumalar...

https://youtu.be/Tzi__s5LplY

Aşk mutluluk için yeterli sanıyordum. Nerede hata yaptım? Hatırlamasa da olur, yeter ki yanımda olsun beni sevsin dedim. Neyi hesap edemedim? Ben de bütün kötü anıları unuturum, hepsini tozlu raflara saklarım dedim. Zihnime niye söz geçiremedim?

Kolay yol bana haramdı da ben mi bilemedim?

Aradan geçen bir ayın ardından her şey güzel olacak diye düşünürken mutlu başlayan ikinci baharımız çok çabuk tökezlemişti. Ne olursa olsun dediğim halde içten içe bir umut kocamın her şeyi hatırlamasını beklerken sonuç hüsran oldu. Gerçi Hüsran olan kısım hatırlaması mı yoksa hatırlamaması bilemiyordum.

Bir adamın kalbinde saklanan mesleği onu kurt gibi kemirirken geçmiş de beni paçamdan yakalamış çekiştirmekle meşguldü.

Üç gündür evimden uzakta sınır dışı operasyonundaydım. Bugün geri dönmüştük ve babamın emriyle üzerimdekilerden kurtulup yanına çıkacaktım.

Kendi dolabıma her şeyi yerleştirdiğimde silahımı da yerine bıraktım. Yorgun olduğum kadar da uykusuzdum. Tek istediğim evime ulaşarak kocamın kollarına sığınmaktı.

"Hepinizin eline sağlık. Başarılı bir operasyon oldu." Üçü de gülerken devam ettim. "İşiniz bitince eve gidebilirsiniz, izinlisiniz."

"Emredersiniz komutanım." dediklerinde odadan çıkacağım zaman duraksayarak onlara döndüm.

"Akşam yemeğine bize gelin. Yağız mutlu olur."

"Geliriz." dedi Gökhan. Diğerleri de başını eğdiğinde Gülümseyerek çıktım odadan. Yağız'ın canının sıkıldığını biliyordum ve ona değişiklik olursa daha mutlu olurdu.

Babamın odasına geldiğimde kapıyı çalıp içeri girdim. "Komutanım beni emretmişsiniz."

İçeride yalnız olmasını beklerken karşısında oturan askere kısa bir bakış attım. O da merakla başını bu tarafa çevirmiş beni izliyordu. Babam eliyle işaret verdi. "Gel Bahar, otur."

Babamın işaret ettiği yere, yani askerin karşısına oturduğumda babam ellerini masaya koyarak birbirine kenetledi.

"Operasyon başarılı geçmiş, aferin üsteğmen."

Dik duruşumla yüzümü ifadesiz tuttum. "Sağ olun komutanım."

Hemen karşımda duran üsteğmeni göstererek "Seni yeni ekip arkadaşınla tanıştırayım." dediğinde şaşkınca babama baktım. "Üsteğmen Talha Özkul."

Koyu kahve saçları, kumral teni ve kahverengi gözleriyle, yapılı, uzun boylu, asker tıraşıyla karşımda oturan adam küçük bir baş selamı vererek tebessüm etti. Ona tepkisiz kaldığım sırada kaşlarımı çatarak babamı hedef aldım.

"Bundan bahsetmemiştiniz komutanım."

Babam arkasına yaslanarak tek kaşını kaldırdı. "Bahsetmem mi gerekiyordu? Yeni aldığım bir karar." Daha fazlasına gerek duymamış gibi Talha'ya beni gösterdi. "Kartal timi komutanımız Üsteğmen Bahar Pala. Bundan sonra onun ekibinde olacaksın."

Şaşkınlıkla olan biteni izlerken Talha bana doğru elini uzattı. "Memnun oldum komutanım. Ekibinizde olmak beni gururlandırdı."

Boş boş onun elini sıktığımda cevap verme gereğinde bulunmadım. Derdim hala babamın verdiği karardı.

"Gerek var mıydı?"

Babam benimle baş edemeyeceğini anlamış olacak ki Talha'ya küçük bir tebessüm sundu.

"Sen çıkabilirsin üsteğmenim. Yarın ekibin geri kalanıyla da tanışırsınız."

Talha ayağa kalkıp küçük bir selamın ardından çıktı odadan. Babam bir anda ifadesini değiştirirken kaşlarını çattı. Kızmıştı bana. "Ne yapıyorsun Bahar?"

Öne doğru eğilerek gözlerimi irice açtım. "Asıl sen ne yapıyorsun baba? Ekipte yeni birine ihtiyaç yoktu."

Öfkeyle elini masaya vurdu. "Buna sen mi karar veriyorsun? Dört kişiyle operasyon yürütüyorsunuz. Bir kişinin bile ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

Başımı iki yana salladığımda her ne kadar doğru söylediğini bilsem de o boşluğu dolduracak kişi Talha değildi.

"Orası Yağız'ın yeri. Eğer biri eksiği tamamlayacaksa bu kişi Yağız olmalı. O tekrar gelecek ve ekibinin başına geçecek. Ben sadece onun emanetine sahip çıkıyorum."

Babam şefkatle gözlerime bakarken bana güzellikle açıklıyorsa kızı olduğum için değil, çektiğim acıları bilmesinden sebepti.

"Bir ay oldu. Bir aydır Yağız tek bir anı hatırlamadı. Burası kişilere ve duygulara göre ilerleyen bir yer değil. Ekibi düşünmek zorundayım."

Bakışlarım yere düştüğünde içimi bir umutsuzluk kapladı. Demek ki babam da artık Yağız için geri dönülmez bir yol olduğunu düşünüyordu. Bir aydır ben de bir umut Yağız'ın bir şeyleri hatırlamasını istemiştim ancak her geçen gün umudum biraz daha yok olmuştu. O kadar çok şey denemiştim ki hiçbiri işe yaramamıştı. Belki de Yağız'ın bilinç altı o acıların hiçbirini hatırlamak istemiyordu.

"Sen de umudunu kestin değil mi komutanım?"

Yerinden kalkarak yanıma geldi elini omzuma koyduğunda başımı kaldırdım. Halime en çok üzülen kişilerden biri de muhakkak babamdı.

"Yağız'ın hala zamanı var. Eğer hatırlarsa ekipte yeri hazır ancak her ihtimali değerlendirmeliyiz. Ekibe yeni gelen kişi Yağız'ın boşluğunu doldurmayacak. Sadece dört kişilik ekip beş kişi olacak. Yağız gelirse de altı olur. Beni anlıyor musun?"

Usulca başımı salladığımda ayağa kalktım. "Siz nasıl isterseniz öyle olsun komutanım."

Yüzünde şefkatli bir tebessüm belirdiğinde kollarını iki yana açtı. Bunu bekler gibi sarıldım ona. Ellerini sırtıma sardığında başımdan öptü.

"Hadi eve git artık. Yoruldunuz, dinlen biraz."

Bir adım geri çekilerek gülümsedim. "Kocam beni bekler."

Gülerek yanağımı okşadı. "Annenle iyi anlaşıyorlar merak etme."

"Anneme bu konuda borçluyum." dedim geri geri adımlarken. Son anda hatırlamış gibi açıklama yaptım. "Çocukları akşam yemeğine davet ettim. Yağız için iyi olur." Sadece başıyla onayladığında kapıya ulaşmıştım. Küçük bir selam verdim. "Akşam görüşürüz komutanım."

Küçük bir tebessüm sunduğunda çıktım odadan. İçim buruktu ama beni teselli edecek kişiyi biliyordum. Arabama atladığım gibi yola çıktım. Yolda annemi arayıp misafirlerimizi haber vermiştim. O da Ayşe teyzenin ilgileneceğini söylemişti. Annem yine çalışmakla meşguldü. Evin önüne geldiğimde arabayı bahçe kapısının dışına park ettim. Kocama sürpriz yapacaktım.

Ankara'ya geldiğimizden beri daha önce Alparslan'a tahsis edilen evde kalıyorduk. Alparslan olmayınca ev bize kalmıştı. Benim de işime gelmişti doğrusu. Çalıştığım için yemek derdim de olmuyor, annem bizim için sofraya iki tabak fazladan koyduruyordu. Yemeği hep birlikte yiyorduk ama onun dışında biz kendi evimizde takılıyorduk. Canımız nasıl isterse öyle davranıyorduk. Görevde olmadığım zamanlar bazen ben yapıyordum yemekleri. Arada dışarıdan söylüyorduk. Bazen de Yağız giriyordu mutfağa. Annem bizi rahatsız olmasın diye koridordan karşıya geçişleri bile azaltmıştı. Kimse gerekmedikçe bizim eve geçmiyordu. Hatta eve girerken bile kendi kapımızı kullanıyorduk. Bir zamanlar iç içe geçmiş iki evi şimdi yeniden ayırmış sayılırdık.

Kapının önüne geldiğimde cebimden anahtarı çıkarıp sessizce kapıyı açtım. Yağız'a geleceğimi söylememiştim ve beni görünce şaşıracaktı. Küçük adımlarla salona ilerlerken gözüme ilk çarpan sevdiğim adam oldu. Üzerindeki yeşil tişörtü altında eşofmanıyla ayakta duruyordu. Adımlarımı hızlandırdığımda ona doğru koşmaya başladım.

Yağız daha ne olduğunu anlayamadan sırtına atladığımda ani bir refleksle bacaklarımdan yakalamıştı.

"Bahar!"

Şaşkın haliyle küçük bir kahkaha atarak kollarımı boynuna dolayıp ona doğru eğilerek yanağından öptüm.

"Ben geldim..."

Yağız'ı şaşırtmış olmaktan mutlu eğlenirken küçük bir boğaz temizleme sesi duydum. Yüzümdeki gülümseme donup kaldığında başımı kaldırarak yana çevirdim. Biri ayakta, ikisi koltuklara oturmuş adamlarla göz göze geldiğimde öylece kalakaldım. Usulca bacaklarımı gevşeterek ayaklarımın üzerine bastım. Mutlu olmam gerekirken kocamın arkasına doğru saklandım.

"Siz nereden çıktınız?"

Hepsi halime sırıtmaya başlarken Alparslan ayıplar gibi sesler çıkardı.

"Kovsaydın sarışın."

Onur elindeki tabağı bize doğru uzattı. "Gün yapıyoruz, gel."

Meriç ayakta durmuş, elindeki tabakta bulduğu her şeyi gömerken çatalını bana doğru salladı.

"Analarının karnından çıkmış ikisi de nereden çıkacak?" Suratım buruşmuş kocamın arkasından Meriç'e dil uzatırken diğer ikili halime gülüyordu. "Ulan bunu gören tim komutanı der mi abi? İlkokul çocuğu bile senden akıllıdır."

"Hıı," dedim suratımı ekşiterek. "Senin doktor olmanı kabullenebilen var mı ki?"

"Yine başladılar." diyen Onur'la Yağız beni kolumdan tutarak arkasından çıkardı. "Uğraşmayın karımla." Kendine çekip göğsüne bastırdığında başımdan öptü. "Aç mısın? Bir şeyler yiyorduk." Düşünceli bir halde bakışları üzerimde gezindi. "İstersen önce bir duş al."

İçim eriye eriye kocamın kara gözlerinde kaybolurken yüzümde hayranlıkla karışık bir tebessüm vardı. Onun bana olan ilgisi içimdeki bütün yorgunluğu yok ediyordu.

"Bir şeyler yedikten sonra alırım." Hala bizi izleyenlere döndüğümde onlara doğru ilerledim. Başından beri yapmam gerek şeyi yaşadığım şokla unutmuştum. "Ciddi sormuştum nereden çıktınız diye. Sizi beklemiyordum."

Alparslan'la birbirimize sıkı sıkı sarıldığımızda yanağımdan öptü. "Burada işlerimiz vardı, dün geldik. Sen görevde olunca enişteyle takıldık."

Gülümseyerek "İyi ki geldiniz." dediğimde Onur'a yöneldim. Onunla da sıkı sıkı sarıldık.

"Enişteye kendimizi kabullendirmek biraz zor oldu ama sonra bizi bağrına bastı."

Hüzünlü bir tebessüm sundum ona. Kocam maalesef ki Onur ve Alparslan'la yeni tanışıyordu. Bir zamanlar Alparslan'dan bile beni kıskandığı günler aklıma geldiğinde yüzümdeki tebessüm biraz daha büyüdü. Çok güzel anılarımız vardı bizim.

Meriç'e sarılacağım sırada Yağız beni tutarak geri çekti. "Boş ver, ona sarılmasan da olur. O buradaydı zaten."

Meriç'in suratı asılırken gülerek Yağız'ın yanına oturdum. "Kocam ne diyorsa o."

Homurdanarak çayına uzanan Meriç ayakta durmaktan sıkılmış olacak ki koltuğa oturdu. "Adam her şeyi unuttu hala kıskanç, hala kıskanç."

Yağız umursamaz bir halde ortada duran kendine ait olduğunu düşündüğüm tabağı dizlerime bıraktığında başını Alparslan'a çevirdi. "Hilal'i ara da çay getirsin."

Alparslan ağzı dolu başını sallayarak telefona sarılırken hala poğaça ve kurabiyelerle dolu tabağa baktım.

"Sen de bir şey yememişsin. Bana başka bir tabak getirir Hilal."

Eline aldığı kurabiyeyi bana yedirirken söylediklerimi pek umursamadı.

"Ben pek aç değildim zaten."

Hilal kısa süre sonra elinde koca bir tepsiyle geldiğinde bizimkiler yine şımarıklık ederek onu alkışlamaya başlamıştı. Hilal utangaç halde tepsiyi önümüze bırakırken yandan bakışları beni buldu.

"Bahar abla şunlara bir şey söyle. Beni sürekli utandırıyorlar."

Ters bakışlarımı üçlüye attığımda sesim sert ve tehditkardı.

"Uğraşmayın Hilal'le. Babama söylerim sizi, kemiklerinizi kırar."

Hepsi anında susarken Alparslan göz kırptı.

"Kızım sevdiğimizden yapıyoruz işte. Girme triplere."

Hilal gerçekten onların kendisini kardeşi gibi sevdiklerini bilse de trip atmaktan geri durmadı. Omuz silkerek hepimize getirdiği çayları servis etti. Boşları alıp giderken Onur'un dizine vurdum. "Kızlar nerede?"

Ayla ve Alya'yı kastettiğimi biliyordu. Aslında ben de vereceği cevabı biliyordum ama maksat muhabbet etmekti. "İkisi de yok evde."

Daha fazla uzatmadım. Kurs, yaz okulu iş derken hep bir şeylerle uğraşmakla meşgullerdi. O yüzden evde olmamalarını da yadırgamıyordum.

Yarım saat daha birlikte sohbet ettikten sonra Alparslan ayağa kalktı. "Biz kalkalım. Sen de dinlen biraz." Onunla diğer ikilide ayaklanırken tabakları işaret ettim.

"Burayı dağınık bırakmayacaksınız herhalde. Hepsini alıp mutfağa götürün." Üçünün de suratı buruşarak homurdanmaya başladığında kaşlarımı çattım. "Azıcık eliniz iş tutsun, bir tek yemeyi biliyorsunuz." Mecburen hepsi tabakları alarak giderken başımı arkaya doğru çevirdim. "Akşam yemekte görüşürüz."

Suratıma ters bakışlar atıp gittiklerinde sırıtarak Yağız'ın yanına sokuldum. Beni kolunun altına alarak başımdan öptü. "Herkese çektiriyorsun."

Masum bakışlarımı ona diktiğimde dudaklarımı büzdüm. "Sana da mı?"

"Yok." dedi gülerek. "Bana mükafat gibisin."

Dudaklarım gerilirken dişlerimi gösterdim. "O zaman başkaları önemli değil."

Bir eliyle saçlarımı severken alnımdan öptü. "Operasyon nasıldı? Bu sefer aramadın beni."

"Kolumu karnının üzerine sarıp başımı göğsüne yasladım. "Kusura bakma, bunun için fırsatım olmadı." Sert bir soluk verdiğinde kalp atışlarını dinliyordum bir yandan da. Bu durumun onun canını sıktığını, evde durmaktan sıkıldığını biliyordum. "Sen neler yaptın ben yokken?"

Konuyu değiştirmek adına sorduğum soruyla "Aynı şeyler işte." dedi sıkılmışçasına. "Annen için bir iki şey yaptım. Dün çocuklarla takıldık. Bugün de beni yalnız bırakmamak için gelmişlerdi."

"İyi yapmışsınız." dedim sakince. "Anlaşmanıza sevindim." Heyecanla devam ettim. "Akşam ekibi yemeğe çağırdım. Sen de özlemişsindir." Sessiz kaldığında kendimi geriye çekerek yüzüne baktım. Durgun duruyordu. Geldiğime sevinmişti ama heyecanı kırıktı. "Bir sorun mu var Yağız?"

Dalgın halde gözlerimin içine bakarken gülümsemeye çalıştı ama buruk tebessümden ileri gidemedi. "Daha ne kadar işe yaramaz halde bu şekilde bekleyeceğim?"

Elini sıkı sıkı tuttuğumda başımı yana yatırdım. "Bunu nereden çıkarıyorsun? Sadece izinlisin."

"Nereye kadar?" dedi nereden çıktığını anlamadığım bir öfkeyle. Sanki içinde bastırmaya çalıştığı duygular gün yüzüne çıkmak için çabalar gibiydi. "Bir bok hatırladığım yok, olacağa da benzemiyor."

Onun aşırı gergin haliyle bir anda şaşkınlığa uğrarken yatıştırmak adına yanağına küçük bir öpücük bıraktım. "Biraz gergin misin?"

Öfkeli bakışları anında yumuşarken derin bir nefes alarak kendini toparladı. "Sen bakma bana." Yanağıma uzandığında usulca okşadı. "Yorgun görünüyorsun. Yemeğe kadar uyu biraz."

Avcuna yanağımı bastırarak tebessüm ettim. "Ayşe teyze ve Hilal'e yardım etsem iyi olur. Ama önce duş almalıyım." Ayağa kalktığımda ışıl ışıl bakarken onu da çektim. "Bence bana eşlik etmelisin. Gerginliğini alır."

Dudağının kenarı kıvrılırken neşesi tekrar yerine gelmişti. Belimi sardığında kara gözlerinde yaramaz ışıltılar vardı. "Banyo fantezisi diyorsun yani."

Her ne kadar dudaklarım kıvrılsa da gözlerimi devirerek kollarından sıyrıldım. Elinden tutarak merdivenlere götürüyordum. "Hayır kocacığım. Sadece çok yorgunum ve beni bebek gibi yıkayacak kocama ihtiyacım var

diyorum." Merdivenlere geldiğimizde ben daha ne olmadan belimi kavradığı gibi beni omzuna atmasıyla çığlığı bastım.

"Yağız!"

Bana aldırmadan merdivenleri çıkarken zorlanmadığı açıktı.

"Sus. Bebekler kucakta taşınır."

Küçük bir kıkırtı dudaklarımdan dökülürken kollarımı beline sardım. " İyi de hayatım sen bana bebek muamelesi yapmıyorsun ki, un çuvalı gibi hissediyorum kendimi."

Küçük bir kahkaha attığında sesini nefes almadan dinledim. Ben onun kahkahaları hiç eksilmesin istiyordum.

"Ayarsız kocan var, olsun o kadar."

Bu sefer de ben ağız dolu bir kahkaha saçtım ortalığa. "Ayarsız olman hoşuma gidiyor."

***

Aşkın, tutunması zor bir derya olduğunu bilsem yine kendimi o serin sulara bırakmaktan alamazdım. Kaç kez ruhuma dokunabilir ki aşk? Duygularımı bana hissettiren adam olmayacaksa ne anlamı var ki yaşamanın?

Fakat aşk keşke sadece güzel duygularla geliyor olsaydı. O zaman çektiğim acı biraz daha azalır, ruhum şifa bulurdu.

Annem yine bahçeye kocaman bir masa hazırlatmıştı. Alparslan'ın gelişini fırsat bilince yine koca bir davete dönüştürmüştü akşam yemeğini. Böyle zamanlarda annem teyzelerimle bir araya gelir ve birbirlerine destek olurlardı. Onların çalışanları da el atınca kısa sürede koca bir masa hazırlandı.

Annemin en çok sevdiği şeylerden biri de bu davetlerdi sanırım. Ailemizi bir arada görmeye bayılırdı. Babamsa annemi mutlu eden her şeye bayılırdı. En önemlisi de kalabalık aileler babamın da en çok sevdiği bir şeydi. İnsan zamanında yokluğunu çektiği şeylere sonradan kavuşunca bizimkiler gibi bırakamıyordu.

Yağızla birlikte masaya bakarken memnuniyetle gülümsedim. "Çok iyi değil mi?"

Başımı kocama çevirdiğimde masaya uzanarak atıştırmalıklardan yürüttü. "Aynı zamanda da çok lezzetli."

Onun haline gülerken babamın annemle bize doğru geldiğini gördüm. Bahçemizin ışıklandırması güzeldi. Hemen arkasında Alparslan ve ekürileri vardı. Birbirleriyle uğraştıkları sırada arkalarından Akın amcam, karısı ve

kızları, peşinden de Giray amcam ve eşi girdi. Hepsi masadaki yerini alırken kısa süre sonra ekip gelmişti. Hilal onlara bahçeye kadar eşlik ederken kocamla birlikte karşıladık herkesi. Ailenin bütün üyesi benden çok Yağız'ı görüyordu ve hepsi onunla daha ilgiliydi. Yağız öyle bir girmişti ki aileye belki de hafıza kaybından sebep ona daha öncelikli davranıyorlardı.

Masaya sohbet ettiğimiz topluluğa göre otururduk genelde. Baş kısmında büyükler ortasında biz sonda da ekip vardı. Hepimiz oturduğumuzda yemek servisi hızlıca yapıldı. Yemeğe başladığımız sırada bahçeye giren iki kişi dikkatimi çekti. Elimdeki kaşığı bırakmış merakla kim olduklarına bakarken tanımak zor olmadı. Uzun zaman olmuştu Şeyma'yı görmeyeli ancak yanındaki adamı gözüm bir yerden ısırsa da pek çıkaramamıştım.

Annem de benim gibi onları fark ettiğinde heyecanla ayağa kalktı. "Hoş geldiniz çocuklar. Gelin hadi. Geç kalınca gelmeyeceksiniz sandım." Belli ki annemin de misafirleri vardı. Ancak ne yazık ki ben bundan habersizdim. İkili bize doğru yaklaşırken hepimiz dikkatle onları izliyorduk. En çok kimin dikkatle baktığını söylemeye gerek yoktu sanırım. Çünkü Şeyma'yı gördüğünde elindeki kaşığı düşürmüştü.

"Kusura bakma İnci teyze. Anca çıktık işten."

Bu açıklama beni biraz gülümsetti çünkü Şeyma'nın yazları annemin iş yerinde çalıştığını biliyordum. Annem de seviyordu Şeyma'yı. Çok çalışkan kız diye bahsederdi hep.

"Hiç sorun değil." dedi annem. Sonra bize dönerek gülümsedi. "Ay size tanıtmayı unuttum." Şeyma'nın kolunu okşadı usul usul. "Şeyma'yı biliyorsunuz zaten." Yanında duran adama geldiğinde ona da sıcak bir tebessüm sundu. "Emre de benim meslektaşım. Bizim klinikte çalışıyor. Çok efendidir kendisi."

Emre utangaç bir tavırla fakat annemin övmesinin verdiği gururla gülümsedi. "Davetiniz için teşekkür ederim İnci Hanım."

Annem yüzündeki gülümsemeyle masayı gösterdi. "Şimdi seni hepsiyle tek tek tanıştırmayayım, çok kalabalıklar. Şeyma evimizin yabancısı değil. Sana tanıtır, oturun hadi."

İkisi de biraz çekingen halde masanın sonuna doğru yürürken bize doğru yaklaştılar. Emre ayakta beklerken Şeyma yanıma gelince duraksadı.

"Bahar abla."

Sandalyemi geriye çekerek ona sarıldım. "Seni yeniden görmek ne güzel."

İçten bir sarılmanın ardından gülümsedi. "Seni görmek çok daha güzel. Çok önce gelecektim ama çekindim biraz. Kusura bakma."

Karşımda duran kadına baktım bir müddet. Hâlâ siyah saçları çok uzundu ama yüzü değişmişti sanki. Daha olgu ve güzel görünüyordu. Bakışlarındaki çekingenlik aynıydı evet ama eskisinden daha dik ve özgüvenli duruyordu. Üzerindeki pantolon ve buluz onun tarzının değiştiğini gösterir gibiydi. Yüzünde küçük bir makyaj bile vardı ki eskiden pek yapmadığı şeylerdi. Her şeyden de önemlisi daha bir kadınsı görünmüştü gözüme. Büyüyordu Şeyma, büyürken de daha da güzelleşiyor, dikkat çeken bir kimliğe bürünüyordu.

"Ne kusuru? Bu arada söylemeden geçemeyeceğim; çok güzel görünüyorsun."

Yanakları kızarır gibi olduğunda zorla tebessüm etti. "Senin yanında mı?"

Dişlerimi göstererek gülümserken onu daha fazla utandırmamak adına yerime otururken o da biraz daha ilerleyerek masanın diğer tarafına geçti. Tam Emirhan'ın karşısına oturacağı sırada Emre sandalyesini çekerek ona yardımcı oldu. Şeyma küçük bir tebessüm sunduğunda Emirhan öyle bir bakıyordu ki Emre'nin üzerine atlamak ister gibiydi. Gözlerinde gördüklerimden ben bile korkmuştum. Hemen Emirhan'ın yanında oturan Gökhan'la göz göze geldiğimizde umutsuzca başını iki yana salladı. O da benim gibi olacakları sezmişe benziyordu.

Emre, Şeyma'nın yanına oturduğunda eğilerek bir şeyler dedi. Şeyma ona gülümseyip beni işaret etti. "İnci teyzenin kızı Bahar, asker kendisi. Yanındaki adam da eşi Yağız." Emirhan'ı es geçerek Aykut'u gösterdi. "Aykut." Başını çevirdiğinde yanında oturan Gökhan'ı işaret ederek gülümsedi. "Gökhan." Tanıştırma işini bitirmiş gibi Emre'ye döndü. "Hepsi asker ve aynı ekipteler."

Emre biraz şaşırmış gibi bize bakarken hepimizde göz gezdirdiği sırada Emirhan'da takılı kaldı. Şeyma bir tek onu tanıtmamıştı. "Siz?"

Yüzündeki tebessümle onun da kim olduğunu sorgularken Emirhan kaşlarını havaya kaldırarak Şeyma'ya baktı. "Ben? Beni tanıtmayacak mısın?"

Şeyma bir süre gözlerini alamadı Emirhan'dan. Her ne kadar kaşlarını çatmış olsa da bakışlarında pek çok duygu kol geziyordu.

"Emirhan." derken dudakları kıpırdanmıştı sadece. "O da aynı ekipte."

Emirhan sert bakışlarını Şeyma'ya diktiğinde bu tanışmadan memnun olmadığı belliydi. Belki de daha fazla detay beklemişti.

Emre biraz daha dikkatli halde Emirhan'a bakarken kaşlarını çattı. "Sizi daha önce gördüm sanki." dedi. Bu herkesin dikkatini çektiğinde Emirhan Şeyma'dan aldığı bakışlarını Emre'ye dikti. Sanki bu yaptığı Emre'nin onu daha kolay tanımasına sebep olmuştu. "Bizim kliniğe geldiniz mi hiç? Sanki sizi oralarda görmüş gibiyim."

Kaşlarım havada Emirhan'a bakarken buna şaşırmadım. Buraya geldiğinde arada Şeyma'nın peşine takıldığını Aykut söylemişti. Ancak daha yakınına giderek konuşabildiğini sanmıyordum. Belli ki uzaktan izlemekle yetiniyordu fakat şimdi yakalan görünüyordu.

"Yanlış görmüşsün."

Yaptığı şeyi saklamak ister gibi soğuk bir ses kullanırken tekrar yemeğine düşürdü bakışlarını. Hiçbir şey olmamış gibi yemeğini yediği sırada Yağız bana doğru eğilerek fısıldadı.

"Olay ne?"

Gergin ortamı hemen fark eden kocamla ona doğru dönerek gülümsedim. Kimse duymasın diye çabalarken yaklaşarak ben de fısıldadım.

"Şeyma Emirhan'ın karısı."

Kaşları havalandığında masadakilere göz gezdirerek tekrar bana doğru sokuldu. "O zaman yanındaki adam kim?"

Onunla masada dedikodu yapıyor olmanın komikliğiyle gülmemek için kendimi zor tutarken omuz silktim.

"İnan bunu ben de bilmiyorum, arkadaşıdır herhalde."

Omzumu koluyla sararak şakağımdan öpen Yağız tabağımı işaret etti. "Yemeğini ye hadi."

Masa tekrar sessizleşirken zaman su gibi akıp gidiyordu. Yemeğin ardından masaya tatlılar geldiğinde bir parça alarak Yağız'a uzattım. Yağız ağzına aldığı gibi çiğnerken gülerek izliyordum onu. Ayşe teyze sütlaç yapmıştı. Her tatlısı güzeldi ama bunu da çok güzel yapıyordu.

"Yemeyecek misin?"

Emirhan'ın sesini duyduğumda kime sorduğunu anlamak için başımı ondan tarafa çevirdim. Şeyma'da olan bakışlarıyla ikisi yine birbirinde kaldığı esnada Emre cevapladı.

"Şeyma sütlaç sevmiyor. Şerbetli tatlı olsa götürürdü şimdi."

Emre gülerek bildiklerini aktarırken alt dudağımı ısırarak Emirhan'a baktım. Sert bir soluk verdiği esnada sabrı tükenir gibiydi. "Sana mı sorduk kardeşim?"

Emre karşılaştığı sert tepkiyi umursamadı. Oysa ben onun yerinde olsam mutlaka umursardım.

"Doğru." dedi Şeyma. "Pek sevmem."

Emre zafer kazanmış gibi gülümsedi. Sanırım Şeyma'ya karşı ilgisi vardı. Annemin onu neden davet ettiğini anlayamamıştım. İşler karışacaktı.

"Şeyma ile klinikte sürekli yan yanayız. Artık ezberledim onunla ilgili şeyleri."

Duyduklarından memnun olmayan adam elinde tuttuğu bardağı sıkmaya başladığında bu kuvvetin fazlalığını hissedebiliyordum.

"Emirhan." dedim onu yatıştırmak adına ama geç kalmıştım. Çünkü Emre yüzündeki tebessümü bozmadan Şeyma'nın saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Hep de böyle utangaçtır mesela."

Emirhan'ın elindeki bardak kırıldığı anda onun kendini ne kadar çok kastığını anlıyordum ancak herkes yaptıklarının bedelini öderdi.

Şeyma Emirhan'ın elinden sızıp giden kanı gördüğünde korkuyla ayağa kalktı. "Emirhan!"

Bu olay hepimizi hareketlendirdiğinde Emirhan hala biraz önceki görüntünün etkisinde olacak ki ayağa kalktığı gibi gürledi.

"Sen kimsin de benim karıma dokunuyorsun lan?"

Emre şaşkınlıkla ayağa kalkarken bilmediği açıktı. "Karın mı?"

Şeyma itiraz etmekte gecikmedi. "Ben senin karın falan değilim!"

"Çocuklar." dedi babam uyarmak adına ama ipler kopmuş gibiydi. "Elin kanıyor oğlum." dedim annem ama Emirhan, Şeyma'da takılıp kalmıştı.

"Beni delirtme Şeyma. Ağzından çıkanı kulağın duysun."

Beklemediğim bir tepkiyle Şeyma masaya yasladığı eliyle öne doğru eğildi. "Sen kimsin ya, söylesene sen kimsin? Sen terk etmedin mi? Öldüm mü kaldım mı umurunda bile olmadı. Bir kere bile aramadın beni."

Emirhan öfkeyle yumruğunu masaya indirdiğinde elinden sızan kanlar beyaz masa örtüsüne saçıldı.

"Sen de gittin başkasını mı buldun hemen? Ulan azıcık da mı yas tutmadın? Bu kadar mı sevmiyordun beni?"

Hepimiz durmuş şaşkınlıkla onların kavgasını izlerken Şeyma buruşturduğu yüzüyle başını iki yana salladı. "Ne için yas tutacaktım? Sen kaç gün yas tuttun? Hangi kızın koynunda aldın soluğu? Ya da kaç kızın mı demeliydim?" Bakışları alaylı bir tavra büründüğünde dudağının kenarını kıvırdı. Bizi bile unutmuştu. Öyle bir kinle intikam almak istiyordu ki bu gözlerinde görebiliyordum. Çektiği acı neyse karşı taraftan çıkarmaya

yeminliydi sanki. "Sen beni tecrübesizim diye terk etmedin mi? Ben de tecrübeleniyorum işte."

Gözlerim kocaman açılırken Emirhan çıldırmış gibi parmağını havada salladı. Bu seferki hedefi Emre'ydi. "Bu herifle mi lan? Bu herifle mi?"

Şeyma yaptığını fark ettiği an ellerini iki yana salladı. "Hayır! Onunla ilgisi yok."

Fakat bunlar için artık çok geçti ki Emirhan ipleri koparmıştı. Yağız hemen yanındaki adamı tutmak istediğinde Emirhan öfkeyle yaralı elini Yağız'ın göğsüne bastırdı. "Bırak beni komutanım!"

Yağız anlamadığım bir şekilde Emirhan'ı bırakırken gömleğindeki kanda takılı kalmıştı bakışları. Ortalık bir anda karışırken "Aykut, silahı..." diyebildim sadece. Aykut atik bir tavırla Emirhan'ın silahını alırken babam "Alparslan!" diye bağırdığı an erkeklerin hepsi Emirhan'la Emre arasına girmişti bile.

Sonrası ise tam bir kargaşa oldu. Annem apar topar Emre'yi evden gönderirken babam Emirhan'ın karşısına geçmiş, bir de üstüne güzelce azarlamıştı. Şeyma sandalyeye oturmuş ağlarken annemler onu teselli etmeye çalışıyordu.

Meriç zorla oturan Emirhan'ın eline pansuman yaparken üzüntüyle izliyordum olanları. Yaşanan her şeyden biraz kendimi suçluyordum. Kargaşada unuttuğum kocamı aklıma gelirken etrafıma bakındım. Onu hala aynı yerde otururken gördüğümde yanına yaklaştım. "Yağız, iyi misiz?" Başını ufak ufak salladığı esnada Emirhan ayağa kalktı. Şeyma'nın yanına geldiğinde annem önüne geçti. "Oğlum..." dedi yumuşacık sesiyle. "Sonrasında üzüleceğin bir şey yapma."

Emirhan sadece başını eğdi. Annemi mi geçiştiriyordu yoksa ciddi miydi bilmiyorum ama annem kenara çekildiğinde Emirhan sandalyede oturmuş kendisine bakan kadına zor da olsa tebessüm etti. Bu acı bir tebessümdü. "Bundan sonra özgürsün Şeyma." dedi buz gibi sesiyle. "Burada herkesin huzurunda söylüyorum. Bo..."

Emirhan daha söyleyemeden Şeyma panikle ayağa kalkarak elini kocasının dudaklarına bastırdı. "Yapma!" Gözlerinden süzülen yaşlarla karşısındaki adamın gözlerine bakarken başını iki yana salladı. "Şimdi değil, yalvarırım yapma."

Birbirlerine hala âşık olmalarına rağmen canlarını acıtmak için çabalayan çifte üzgün gözlerle bakarken arkamdan bir ses yükseldi.

"Gökhan!"

Tanıdık sesle şaşkınlıkla arkamı döndüğümde Leyla hızlı adımlarla bize doğru geliyordu. Gökhan onu görmenin verdiği şokla olduğu yerde kalırken Leyla'nın ağladığını görünce panikle öne atılarak omuzlarından yakaladı.

"Leyla, nereden çıktın sen?" Bu sefer ne oldu korkusu içimi sararken Leyla bir süre konuşamadı. Sadece kocasının gözlerinin içine bakıyor ve ağlıyordu. Bu durum ise Gökhan'ı daha da korkutuyordu. "Ne zaman geldin? Biri bir şey mi yaptı, söyle bana."

Leyla onu korkutmamak adına başını iki yana salladı. "Biraz önce geldim Ankara'ya. Burada olacağını bildiğim için de buraya geldim. Yüz yüze konuşmalıydık."

"Ne oldu?"

Gökhan biraz önce yaşananların da etkisiyle başlarına daha büyük bir felaket gelmesi korkusuyla rengi atmış Leyla'nın anlatmasını bekliyordu. Leyla telaşla durumu açıklamaya çalıştı.

"Ben nasıl oldu anlamadım. Ne yapacağımı bilemedim. İnan isteyerek olmadı Gökhan. Biz daha düğün yapacaktık. Annem beni öldürür, çok korkuyorum. Biz hiç konuşmadık ki bunu."

Leyla telaşla anlatırken Gökhan daha fazla dayanamadığında karısının yüzünü kavradı. "Gözünü seveyim lafı dolandırmadan söyle Leyla. Annen mi bir şey yaptı?"

Gökhan'ın aklına bile gelmeyen ihtimalle Leyla başını yere düşürdü. Saniyelik süren sessizliğin ardından başını kaldırarak kocasının gözlerine baktı.

"Ben hamileyim."

Yüzümde şaşkın bir gülümseme belirdiğinde Gökhan sanırım şok geçiriyordu. Öyle ki bir adım geri çekilerek Leyla'nın karnına baktı. "Ne?"

Omuz silken kadın başını yana yatırdı. Yüzündeki buruk gülümsemeyle sevdiği adamın elini kavradı. "Hamileyim işte."

Gökhan'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini büyük bir tebessüme bırakırken hemen ardından koca bir kahkahaya dönüştü. "Leyla'm" dedi ağız dolusu bir sevgiyle. "Karanlığıma renk getiren kadın. Kaküllerini sevdiğim." Leyla biraz utançla karşısında gülerken Gökhan çoktan kaybetmişti kendini. Belinden sardığı kadının alnına uzun soluklu bir öpücük bırakıp bağırdı. "Karım hamile benim." Sanki tüm cihan duysun istiyordu. "Benim karım hamile!"

Herkes derdini unutmuş onları alkışlarken gözlerim dolu dolu oldu. İkisi için de çok mutlu olmuştum ama içime öyle bir acı oturmuştu ki bunun

tarifi yoktu. Gözlerim buğulanmış halde elimi karnıma götürdüğümde gözümden bir damla yaş süzüldü. İçimde hissettiğim eksikliğin acısı bedenimi sarmalamaya başladığı esnada onun yüreğimi acıtan sesi geldi.

"Biz bebeğimizi kaybettik."

Yerimden sıçrayarak başımı korkuyla yana çevirdiğimde gömleğindeki kan lekesine aldırmadan Gökhan'la Leyla'yı izleyen Yağız'a baktım. Başını çevirmeden yandan bakışlarını bana diktiğinde korkuyla bir adım geri attım. Kara gözleri onu bulduğumdan beri böyle bakmamıştı. Şimdi ise tıpkı eski Yağız'ın gözleri gibi karaları alev alevdi.

"Yağız..." dedim korkuyla ama sesim titreyince devam edemedim. Kuruyan dudaklarımı ıslattım sesimi biraz daha alçalttım. "Hatırladın mı?"

Gözlerimin içine bakarken başını yana yatırdı ancak yüzünde tek bir mimik oynamadı. "Hatırladım. Her şeyi hatırladım Bahar. Bizi bitiren her şeyi hatırladım."

Eline uzandım panikle. "Ama gitmeyeceksin değil mi?" Kendini geriye çektiği an elim boşluğa düştü. Tüm bedenimi bir titreme sardığında gözlerimden yaşlar süzülüyordu. "Gitme Yağız, konuşalım."

Geriye doğru bir adım attığında "Daha ne kadar devam edecektin beni kandırmaya." dediğinde kalbimde bir sızı hissettim. Nasıl böyle düşünürdü? Ben hiç kandırmamıştım ki onu.

"Ben seni kandırmadım."

"Yağız." Hemen arkadan gelen babamın sesiyle onların da konuşmalarımızı duyduğunu anlamıştım. "Gitme oğlum." Babam benim için Yağız'a ilk kez böyle bir şey diyordu. Annem de babam gibi diğer yanımda belirirken bana güç vermek ister gibi elimi omzumdan tuttu. Giderse ayakta duramayacağımı biliyordu.

"Siz karışmayın."

Yağız'ın sert ve keskin çıkan sesiyle bir adım öne attım. Anlamıştım, yine gidecekti.

"Şimdi gitme." Onu ikna etmek ister gibiydi sesim. Hatta istesin yalvarırdım da. "Gece gece nereye gideceksin ki, burada kal. Gitmek istersen sabah yine gidersin."

Bir süre bende kalan bakışları o kadar ifadesizdi ki ne hissettiğini anlayamadım. Bir kez daha emin oldum her şeyi hatırladığından. Öyle ki ancak eski Yağız bu kadar iyi saklardı duygularını. Bana arkasını döndüğü gibi yürümeye başladığında küçük bir hıçkırık kaçtı dudaklarımdan. Duraksadı ama bana dönmedi. Zaten saniyelik sürdü duraksaması. Küçük

adımları kocaman oldu. Gökhan'ın peşine takıldığını gördüm. Hemen ardından Emirhan ve Aykut çıktı evden.

Hıçkırıklarım ortalığa saçıldı. Annem omuzlarımdan sıkı sıkı tutarken daha fazla kendimi dengede tutamadım. Dizlerimin üzerine düşerken babam belimi kavradı. Tüm sesler uğultu gibi gelmeye başladığında annemim ağlamalarını duyuyordum. Alparslan'ın ufak ufak beni kendime getirme çabalarını yanağımdaki elinden anlarken cılız da olsa sesi geliyordu kulağıma.

"Sarışın kendine gel. Bahar... abla... bırakma kendini."

Bir insanın ruhu giderken bedeni ne yapabilirdi?

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

İnstagram:soylumery

Görüşmek üzere hoşça kalın

75. Ne Çare

Merhaba...

Umarım bölümü beğenirsiniz. Bence bu bölümle 3 milyon okunmaya ulaşırız artık. Bunun için size çok teşekkür ederim.

Lütfen bin yorumu geçelim ve oy vermeyi unutmayalım!!!

Keyifli okumalar...

Bir kâbusun ortasına düşmüştüm yine. Günlerce beni sarmalayan korkularım her gece iki elle boynuma sarılmış beni boğarken bir gün gerçek olacağını kanıtlamak içindi belki de.

Şimdi düştüğüm kabusta tek fark uyanık olmamdı. Günlerdir beni terk edecek diye korktuğum, köşe bucak kaçtığım adam yok olup gitmişti.

Her seferinde arkasından bakan ben yine dayanamadım gidişine. Yokluğu ağır bir adamdı. Varlığı içimi ısıtırken gidişleri hep ağır oluyordu. Onun gelişi ilkbahar, gidişi sonbahardı. Öyle ki arkasında bıraktığı ne varsa yapraklarını döküyor, sararıp soluyordu.

Gözlerim kapalı aralamaktan korkarken bir yandan da beni sarmalayan kabustan kaçmaya çalışıyordum.

"Yağız..." Gözlerimi aralamak için çabalarken aynı zamanda sayıklamakla meşguldüm. "Yağız gitme." Çaresiz çırpınışlarım boş kalırken annemin sesi geliyordu.

"Bahar... Aç gözlerini kızım, biz yanındayız."

Ne çareydi ki o olmadıktan sonra...

Usulca araladım gözlerimi. Etrafımdaki kalabalığa takıldı bakışlarım. Annem hemen yanımda diz çökmüş ağlıyordu. Burçak teyzem yanıma oturmuş elindeki tansiyon aletiyle başımı bekliyordu. Arya teyzem başım saçlarımı severken Ayla, Alya, Şeyma, Hilal, Leyla koltuğun etrafını sarmış beni izliyordu.

Annem tuttuğu elimi öperek buğulu gözlerini bana dikti. "Şükür uyandın yavrum."

Zor da olsa tebessüm ettiğimde Burçak teyzem yanağımı okşadı. "Tansiyonun düşmüş ama bu şekilde bayılmalar her zaman normal olmaz. En kısa zamanda benim kliniğe gel de değerlerine bir bakalım."

Bir elimle koltuğa tutunarak bedenimi geriye çekmeye çalıştığım sırada annem telaşla ayağa kalktı. "Kızım yavaş ol."

Burçak teyzem rahat olmam için ayağa kalkarken Arya teyzem arkama bir yastık koydu.

Annemin o sırada Hilal'e baktığını gördüm. Hilal ok gibi yanımızdan fırlarken ayaklarımı yere sarkıttım. Hepsi biraz endişe biraz da tedirginlikle beni izlerken bahçe kapısından babamın koşarak yanıma geldiğini gördüm. Hemen ardından amcalarım ve diğer erkekler geliyordu. Alparslan yanıma oturduğunda babam tıpkı annem gibi önümde diz çöktü.

"Kızım, göz bebeğim. İyi misin?"

Babamın yanağına dokunduğumda onun gözlerindeki hüznü gördüğüm an kendi derdimi unutmuş gibi teselli etmeye çalıştım.

"İyiyim baba. Tansiyonum düşmüş sadece."

Gözleri dolduğunda yanağındaki elimi öptü. "Ne istiyorsan söyle kızım, o eşek sıpasını iste ayaklarına getireyim."

Buruk bir tebessüm şekillendi yüzümde. Zorla anca bedenler gelirdi. Kalbi, ruhu benimle olmadıktan sonra ne kıymeti vardı. Akın amcam bunu bekliyor gibi babama destek çıktı. "Sen iste güzel bir sopa çekelim." Giray amcam da oldukça istekliydi. "El de kaldıramaz, ağzına tükürürüz."

Annem ters bakışlarını üçlüye dikti. "Utanmıyorsunuz koca koca adamlar, size el kaldırmayacak adamı dövmeye."

Üçü de annemi duymazdan gelirken "Ben döverim." dedi Alparslan. "Hem o zaman adil olur, kapışırız."

Beni üzülmesin diye çabalayan adamlara gülümsemeden edemedim. Aslında hem çok şanssız hem de çok şanslı bir kadındım. Müthiş bir aileye sahiptim ve ne zaman düşecek olsam elimden tutup tekrar kaldırıyorlardı. Ailemizdeki erkekler mükemmeldi mesela. Kadınların hayatındaki erkekler bazen onların şansı olurken bazen de en büyük kadersizliği olabiliyordu. Bu illaki eş demek değildi. Baba, amca, dayı, abi, kardeş, hepsi için geçerliydi.

"Nerede?" diye sordum. Babamın bu sorunun cevabını bildiğini biliyordum.

Bakışları arkamdaki bir noktaya ulaştığımda kime baktığını anlamak için başımı geriye doğru çevirdim. Leyla biraz çekingen bir tavırla saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Bizimkilerle beraber, onların evindeymiş."

Ağır ağır başımı sallayarak önüme döndüm. Gülümsemeye çalıştım ama pek beceremedim.

"En azından hâlâ il sınırı içinde. Buna da şükür." Ayağa kalkmak için hareketlendiğimde benden önce davranan Alparslan kollarımdan tutarak bana yardımcı oldu. "Kafasını dinlesin biraz. Ne de olsa hatırladıkları kolay değil."

Bir iki adım attığımda merakla ne yaptığımı anlamaya çalışan kalabalığa döndüm.

"Sizin de akşamınızı mahvettik kusura bakmayın." Hepsi derin bir sükunetle beni dinlerken anneme ilişti bakışlarım. "Leyla ve Şeyma ile sen ilgilenirsin değil mi anne?" Leyla'ya küçük bir tebessüm sundum. "Hamile haliyle onu da üzdük."

"Bahar." diyen Leyla'yı duymazdan gelerek devam ettim. "Ben biraz uyuyacağım anne, kendimi yorgun hissediyorum. Üst kata kimse çıkmazsa iyi olur."

Arkamı dönmüş giderken annemin sesi geldi.

"Kızım..."

Tekrar onlara dönmedim. Dönersem ağladığımı görürlerdi. Göz yaşlarımı ellerimle silmedim. Silersem anlarlardı. Doğruca koridora ilerleyip kendi evime geçtim. Dönen başıma aldırış etmeden merdivenleri çıktım. Odama girdiğimde üzerimdekileri çıkarıp pijamalarımı giydim. Yatağıma girdiğimde pikeyi başıma kadar çektim. Üşüyordum, yaz ayında ayaz almıştı yatağım.

Elimi uzatarak Yağız'ın boş kalan yastığını sevdim. İçim parça parça mırıldandım. "Bensiz uyuyabilecek misin Yağız?"

***

Her acının bir alışkanlığı olur. Bazı insanların bedenini yaralarken bazıları kalplerde derin yaralar açar. En zoru da kalpte olanın iyileşmesidir. Ancak güç inandığın şeylerden vazgeçmediğin sürece devam eder. Ayakta kalmak istiyorsan inandığın ne varsa sadık olman gerekir. Çünkü inandıklarını kaybettiğin anda yıkılmaya başlarsın ve çaresizlik seni esir alır. İşte o zaman yaraların daha çok acı ama aynı zamanda da alışmışsındır.

Sabah erkenden uyanıp kendime gelmek adına güzel bir duş aldım. Saçlarımı sıkı sıkı at kuyruğu yaptım. Altıma dar paça siyah pantolonumu, üzerime kalın askılı beyaz renk buluzumu geçirdim. Yüzüme mutsuzluğumu kamufle edecek bir makyaj yaparak yüzüklerimi ve kolyemi taktım. Hazır olduğumu düşündüğümde dolaptan aldığım el çantasının fermuarını açarak içine Yağız'ın ihtiyacı olabilecek kıyafetleri doldurmaya başladım.

Onu idare edecek şeyleri koyduğumda elime aldığım çantayla odadan çıktım. Koridordan karşı eve geçtiğimde bizimkileri kahvaltı masasında buldum. Daha yeni oturdukları belliydi. Annem beni görür görmez ayaklandı. "Kızım." Elimdeki çantaya tedirgin bir bakış attı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Onlara doğru yaklaşarak gülümsedim. Annemin içini rahatlatmam gerekiyordu. "Bu çanta bana ait değil anne." Yeterli açıklamayı yapmışım gibi merakla bana bakan babama döndüm. "Bugün izin kullanmamın sakıncası var mı baba?"

Dudaklarını peçeteye sildiğinde yerinde biraz doğruldu. Kaşlarını çatmış ne yaptığımı anlamaya çalışır gibiydi. "Hayırdır?"

"Yağız'ın yanına gideceğim." dedim omuz silkerek. Herkes şaşkınlıkla bakarken her şey normal gibi devam ettim. "Birkaç parça kıyafet götüreceğim, ihtiyacı olacaktır."

Annem hüzünle başını yana yatırdığında babamın bakışları Alparslan'a kaydı. "Ablana eşlik et oğlum."

Alparslan ayaklandığı esnada bunu istememden sebep itiraz ettim. "Gerek yok." Leyla'yı gözüme kestirdiğimde asıl niyetim onunla gitmekti. "Leyla ile gideriz biz."

Leyla apar topar ayaklanırken annem karşı çıktı. "Önce kahvaltınızı yapın. Aç aç gidilmez."

Leyla'nın hamile oluşuyla tereddüt etsem de geç kalmak istemiyordum. "Yolda alırız bir şeyler. Geç kalmadan çıkalım."

Leyla bunu duyar duymaz yanıma gelirken annemin içine sinmemişti tabii. "Olmaz öyle şey. Kız hamile, sen daha dün bayıldın. Sağlıklı beslenmeniz lazım." Bir anne edasıyla konuşan kadın mutfağa yol alırken devam etti. "Ayşe sabah börek yapmış onu koyalım hem eliniz boş gitmeyin."

Gözlerimi devirdiğimde annemi beklerken Şeyma masadan kalkarak yanıma geldi. Elleri önünde, bakışları mahcuptu. "Dün yaşananlardan dolayı senden de özür dilerim."

Başımı yana yatırdığımda omzunu dokundum. "Benden özür dilemene gerek yok ama bir keskin nişancının ayarlarıyla oynadığının farkındasındır umarım. Seni haksız bulmuyorum. Aksine kırgınlığını, kızgınlığını da anlıyorum ama akşam çok daha kötü şeyler olabilirdi; Emirhan kontrolünü kaybedebilirdi. Onun için silahını doğrultup birini ıskalamadan vurmak bebek oyuncağı. Bu doğru demiyorum ya da bunu yapmaya hakkı var da

demiyorum. Sadece kıskandırmak yerine konuşmayı denemen daha sağlıklı olur."

Annem yanımıza geldiğinde elindeki paketi Leyla'ya uzattı. "Benim suçum." dedi büzülen dudaklarıyla. Şeyma'dan daha mahcup duruyordu. "Ben davet ettim ve olacakları tahmin etmem gerekirdi."

Şeyma annemin suçu üstlenmesini kabul etmedi. "Seninle ilgisi yok İnci teyze, Bahar abla doğru diyor. Sadece ben kendime hâkim olamadım." Gözünden bir damla yaş süzüldüğünde hemen yanağını kuruladı. "Beni terk etmesini kabullenemiyorum."

Onu kendime çekerek sarıldığımda sırtını sıvazladım. "Üzülme yalnız değilsin. Ben de hep terk ediliyorum."

İkimizde buğulu gözlerimizle birbirimize bakarken geri çekildi. "Bende gelsem olur mu?" Onaylamak adına gözlerimi kapatıp açtığımda babamın sesi geldi.

"Timin hepsi bugün izinli. Kimseyi karargâhta görmek istemiyorum."

Küçük bir tebessüm sundum babama. Onun kalbi o kadar güzeldi ki her seferinde beni kendine hayran bırakıyordu.

Evden çıkar çıkmaz arabaya binip yola çıktık. Leyla öğrendiği adresi bana aktarırken evi bulmak zor olmamıştı. Ankara benim çocukluğumdu. Arabayı cadde üzerindeki binanın önünde park ettiğimde Şeyma düşünceli bir şekilde aramıza girdi.

"Leyla'yı anlıyorum da biz niye geldik ki?" Başımı ona çevirdiğimde omuz silkti. "Sonuçta bizi terk ettiler."

Yoldan geçenleri izlerken "Öyle." dedim ona hak vererek. "Ama bazen karşı tarafa neyi kaybettiğini ya da kaybetmek üzere olduğunu göstermek gerekir." Ona doğru dönerek gülümsedim. "Bazen de sadece aşıksındır. Detaylara gerek yok."

"Ben aşık değilim." dedi huysuzca. Gözlerimi devirmeden edemedim.

"O yüzden mi seni boşamasına izin vermedin?" Sessizce önüne baktığında eline vurdum. "Git de bu yalanlarını yukarıdaki adama söyle, tripini de ona at."

Suratı asılmış bakarken Leyla "Onlar çıkmadan girelim artık." dediğinde hak verdim.

Hep birlikte apartmana girdiğimizde Leyla'yı önden gönderdik. Zaten birinci katta oturdukları için onların dairesine ulaşmak zor olmamıştı. Leyla kapıyı çaldığında biz Şeyma ile hemen kenarda bekliyorduk. Kısa bir süre sonra Gökhan'ın giderek artan sesi duyulmaya başladı.

"Ulan kahvaltıyı hazırlamıyorsunuz bari kapıya bakın. Bakıcı mıyım lan ben?"

Gökhan belli ki evdekilerin anası olmuş atarlanıyordu. Kapıyı açtığı an karşısındaki kadını görür görmez sarıldı.

"Leyla'm." Her karısını gördüğünde sarılışı ve hatta sesindeki hasret yankılanırken yüzümde istemsiz bir tebessüm oluşuyordu. Çok seviyordu Gökhan ve onun sevgisi imrendiriyordu. "Hoş geldin güzelim gel." Geri çekilince bizi gördü. Şaşkınlıkla kaşları havalandığında sesine de yansıdı. "Komutanım!"

"Biz de gelebilir miyiz?" dedim şirin görünmeye çalışarak. Bu da bir kamufle şekliydi.

Hemen kendini toparlayıp "Tabii." dedi.

Biz içeriye girerken Leyla gözlerini kocasından alamıyordu.

"Kahvaltı mı hazırlıyordun?"

"Öyle." dedi Gökhan. Yine suratı asılmıştı.

Leyla kocasının koluna girdiğinde sesi sıcacıktı. "Birlikte hazırlayalım mı?" Elindeki paketi salladı. "Biz de börek getirdik."

Gökhan mutlulukla iç çektiğinde başını bana çevirdi.

"Yağız salonda." Şeyma'ya baktığında bir emin olamadı sanırım. Öyle ki sessiz kalmayı seçti.

Başımı eğdiğimde koridorun ilerisindeki odaya Şeyma ile ilerlerken yan odalardan birinin kapısı açıldı. Emirhan belden üstü çıplak, altında eşofmanı gözlerini ovarak odadan çıktığında bizi gördüğü an küçük çaplı bir şok geçirdi. "Komutanım!"

Kaşlarım havada nadiren belden üstü çıplak gördüğüm adama bakarken "Günaydın." dedim sebepsizce.

Benim gibi "Günaydın." dedi biraz utanmış halde. Bir yandan da kaçamak bakışları Şeyma'nın üzerinde geziyordu.

Onları yalnız bırakmak adına ikisine de hızlı bir bakış attım. "Yağız'la biraz yalnız konuşmak istiyorum. Bana müsaade eder misiniz?"

Şeyma sessiz kalırken Emirhan hemen atıldı. "Ne demek komutanım, siz nasıl isterseniz."

Başımı eğerek yanlarından uzaklaşırken koridorun sonundaki odaya geldiğimde ciğerlerime çektiğim havayı sessizce geri bıraktım. Bu oda salon olmalıydı.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde koltuğa uzanmış yatan adam başını benden tarafa çevirdi. Beni gördüğü anda şaşkınlığını gizleyemezken hemen

toparlanarak koltuğa oturdu.

"Bahar!"

Ona doğru adımlarken her ne kadar ciddi durmaya çalışsam da kendime hâkim olabilmek için dişlerimi sıkıyordum. Önünde durduğumda elimdeki kıyafetlerinin olduğu çantayı yere bıraktım. Bir bana bir de çantaya baktı. Zorla çantadan ayırdığı bakışları beni bulduğunda beklemiyor gibiydi.

"Kovuldum mu?"

Şaşkın çıkmıştı sesi. Bana ise sorusu fazla komik gelmişti. Sorgulayan bakışlarına aldırmadan yanına oturdum. Başımı ona çevirip gözlerine baktım. "Hayır." dedim yorgun bir sesle. "Kendin gittin."

Gözlerini gözlerimden ayırmadı. Mavilerime baktı uzun uzun. Kırgın olduğumu görüyor olmalıydı. İçimin nasıl acıdığını, benden gittiği halde kapısına gelecek kadar nasıl âşık olduğumu görüyor olmalıydı.

Onun konuşamayacağını anladığımda aslında beni buraya getiren en büyük sebeplerden birini dillendirdim. "Her şeyi hatırladın mı Yağız?"

Durgun bir şekilde başını eğdiğinde yüzüme bakmadı.

"Hatırladım."

Önünde birleştirdiği ellerine dokunduğumda bir elini sıkıca kavradım. O ellerimizi izlerken ben de onun o güzel yüzünü izliyordum.

"Her şeyi hatırlamanın sonucu beni terk etmek miydi?"

Parmaklarımızı birbirine kenetlediğinde gözlerim kapandı. Onun küçücük bir hareketi bile içimde acıyan her şeyi iyileştirir gibiydi.

"Sana kızgın değilim." Başını çevirerek yüzüme baktığında gözlerinde saf bir üzüntü vardı. "Ama sana çok kırgınım Bahar. N'olur anla beni."

"Ya benim kırgınlıklarım," dedim başımı yana yatırırken. "Kendimi suçlamaktan ben diye bir şey bırakmadım."

Bedenini tamamenbana çevirdiğinde sert bir soluk verdi. Nefesi yüzümü yalayıp geçerken bu bile nimet gibiydi. Onun nefesi benim nefesimdi.

"Bebeğimizi kaybettiğimiz için sana kızmıyorum. Bunun için kendini suçlamaktan vazgeç. Benim sana kırgınlıklarım başka." Onu anlayamaz halde biraz da kırgınlıkla başımı düşürdüğümde çeneme dokunarak kaldırdı. Tekrar göz göze gelirken sesi yumuşacık ve kırılmamdan korkar gibiydi. "Her ne kadar o operasyonda bebeğimizi kaybetmiş olsan da bunu asla istemeyeceğini biliyorum Bahar. Sen benim karımsın. Ben seni avucumun içi gibi bilirim. Sen de bebeğimize zarar gelsin istemezdin. Ne kadar çocuk istemesen de ona bir şey olsun istemezdin. Sen evladının canına kastedilmesine izin verecek bir kadın değilsin. Senin merhametini ben

bilirim. Eğer başına onların geleceğini bilseydin o operasyona çıkmayacağını da biliyorum."

"Çıkmazdım." dedim üzüntüyle. "Yemin ederim çıkmazdım Yağız. Bebeğimize zarar gelsin istemezdim."

Gözümden arka arkaya süzülen yaşlara mâni olamadığımda iki eliyle yanaklarımı kuruladı.

"O yüzden kendini suçlamaktan vazgeç."

Yanaklarımdaki ellerini tutarak kara gözlerine baktım. "Neden yine terk ettin beni o zaman? Neden yapıyorsun bana bunu?"

Yakınlığımıza dayanamamış gibi ayağa kalktı. Odanın içinde gezinirken içinde bir savaş verir gibiydi. "Çünkü bilmeye hakkım vardı." dedi. "Ne olursa olsun bebeğimi bilmeye hakkım vardı." Arkasını dönerek ellerini saçları arasından geçirdi. Başını yana çevirdiğinde sesi buz gibiydi. "Sen bana bunu söylemedin." Gözlerim yeniden dolmaya başladığında tıpkı benim gibi acı içinde kıvranıyordu. "Bir vatanım için bir de senin için ölmeye hazırdım Bahar. Bebeğimiz çok gelmezdi bana. Onun için de ölümüne korurdum sizi. Belki yine kaçırırlardı seni ama önce beni öldürmeleri gerekirdi. Elini dahi bırakmazdım."

Üzgün ve hatta yıkılmış bir halde bakışlarımı yere düşürdüm. İçimi saran burukluğun sebebi aslında çok daha önce yapmamız gereken konuşmaları daha yeni yapıyor ve acılarımızı tekrar kendimize hatırlatıyor oluşumuzdu. Biz bu konuşmayı yedi ay önce yapmalıydık.

"Son dakika öğrendim. Sana söylemek istedim ama olmadı işte. Sağlıklı karar veremedim. Bir ay boyunca hamile olduğumu bilmeden operasyonlara gittim. Yine bir şey olmaz diye düşündüm. Geri döndüğümüzde söyleyecektim. Niyetim senden saklamak değildi."

Başını iki yana salladı. Kafası çok karışıktı bunu görebiliyordum. Üzgündü, gerçekten de bana kırgındı ama bu duygularında yalnız değildi. Yalvarırcasına baktım gözlerine. Onu bir kez daha kaybetmek istemiyordum.

"Bunları tek tek konuşuruz. Doğru yanlış ne varsa hepsini konuşuruz. Birbirimize hissettiklerimizi anlatırız ama bunun için beraber olmaya ihtiyacımız var. Hem..." dedim biraz da umutla. "Yarın beraber iş başı yaparız. Ekipte seni çok özledi. Kartal timi seni bekliyor."

Bakışlarını benden kaçırdığında içimde bir şey koptu. Sessiz kalışı büyüyüp dağ oldu üzerime. Buz gibi sesi kulaklarımda yankılandı.

"Ekibe geri dönmeyeceğim."

Hayrete düştüm. Bunlar Yağız'ın ağzından dökülecek kelimeler değildi. O mesleğine aşıktı, o ekip arkadaşlarını çok severdi.

"Ne demek dönmeyeceğim? Ne yapacaksın başka?"

Omuz silkti. Oldukça umursamaz duruyordu.

"İş arayacağım."

Kaşlarımı çattığımda kendime hâkim olamadım. Bu kadarı da fazlaydı. Ayağa kalkarak karşısına dikildim. Artık ben de ses tonuma hâkim olmakta zorlanıyordum.

"Saçmalıyorsun şu an. Çocukça davranıyorsun."

Kara gözleri bir anda değişirken çattığı kaşlarıyla öfkesini kusmaya hazır bekler gibiydi.

"İstemiyorum Bahar. Artık özgürsün. Git istediğin gibi görevlere katıl. Kimse sana karışamaz, kimse seni kontrol etmeye çalışmaz." Parmağımdaki yüzüklere baktı ters ters. "Hatta yüzüklerini de boş yere takma artık. Altı ay boyunca alışamadığın şeylere bundan sonra da alışmana gerek yok. Bırak künyeni süslesin yine." Duyduklarımla içimde kalbimde bir yerler paramparça olurken bununla da kalmadı. "Dört ay boyunca o dağlardan inmedim. O şerefsizlerin içinde yaşadım. Hiçbirini istemiyorum artık. Görmek dahi istemiyorum."

Ne çok şey biriktirmişti içinde. Eski Yağız'ın beni kolay affetmeyeceğini hep tahmin etmiştim ama bu kadar dolu olması canımı yakıyordu. Uzun zaman boyunca birbirimizden ayrı kaldığımız süreci daha hiç konuşmamıştık. Yağız'ın hafızasının yerine gelişiyle aslında paylaşacak çok şeyimiz vardı ancak bugün o gün değildi anlaşılan. Çünkü Yağız her şeyi hatırlarken bana olan kırıklıklarını da hatırlamıştı.

Duyduklarımın ağırlığıyla bir adım geri attığımda yine başımın dönmeye başladığını hissettim. Hemen buradan kaçıp gitmek istiyordum ancak gözümün önü kararmıştı ve dengemi koruyamadım. Sendelediğim anda elimi uzattığım an Yağız kavradı. Anında belimden yakalarken düşmemem için sıkıca tuttu.

"Bahar!"

Kendimi toparlamaya çalışırken gözlerim dolu dolu olsa da kollarından kurtulmaya çalıştım.

"İyiyi ben."

Titreyen sesim bile söylediğimi inkâr ediyordu. Belimi sıkıca saran kolları bir an bile gevşemediğinde onun sesi oldukça sertti.

"Ayakta bile duramıyorsun, bu mu iyi halin?"

Başımı kaldırarak kara gözlerine baktığımda gülümsemeye çalıştım. "Beni terk ederken nasıl olacağımı hayal etmiştin?"

Başını iki yana sallarken onun gözünde başkaydım sanırım.

"Sen güçlü bir kadınsın."

Gözümden bir damla yaş yanağıma doğru süzülürken titrek bir soluk verdim.

"Yoruldum."

Aslında uzun zamandır böyleydim; yorgun ve çaresiz. Yanağıma uzanan eli süzülüp giden damlayı yok ettiğinde saniyelik gözlerimi kapattım. Ben eski Yağız'ın dokunuşlarını bile özlemiştim. Beni bilen, tenimi bilen adamı özlemiştim.

"Bize zaman ver Bahar. Düşünmek için, yeniden toparlayabilmek için zaman ver. İkimizin de buna ihtiyacı var."

Kollarından zor da olsa sıyrıldığımda onunla mesafemi korumak adına bir iki adım geri çekildiğimde yeniden gülümsemeye çalıştım ama ne kadar başarılıydı bilmiyorum.

"İkimizin değil Yağız, senin buna ihtiyacın var. Benim düşünecek çok zamanım oldu." Sonunda her türlü sensizlik ağır geldi ve ben yine seninle olmayı seçtim diyemedim tabii. Onun yerine elimi yukarı kaldırarak onun zamanın bol olduğunu gösteren bir hat çizdim. "İstediğin kadar düşünebilirsin."

Arkamı döndüğümde kendime hâkim olmaya çalışarak odadan çıktım. Hızlı adımlarla kapıya ilerlerken arkamdan Leyla'nın "Bahar." diye seslendiğini duydum. Aldırmadan evden dışarı çıktığım gibi kendimi sokağa attım.

Nefes alamadığım an zorla temiz havayı içime çekmeye çalışırken bir yandan da kendimi toplamaya çalışıyordum. Daha fazla oyalanmak istemeyerek arabama bindiğimde hemen çalıştırarak yola çıktım. Fakat ana yola çıktıktan kısa bir süre sonra midemi saran bulantıya dayanamayarak arabayı sağa çektim. Dörtlüleri yakmış arabanın içinde beklerken kusacakmış gibi öğürdüğümde elimle ağzımı kapattım. Arabanın içine kusmak çok kötü bir fikir gibi gelmişti o an.

Bir kez daha aynı şekilde öğürdüğümde kusmakta başarılı olamadım. Sabahtan beri aç duruyordum ve midemde kusacak bir şey yoktu. Aracın camını indirerek temiz havayı içime çekerken gözlerimi kapattım. Bu mide bulantısının nereden çıktığını düşünüyordum. Beynime oksijen gitmeye

başladıkça aklım da yerine gelmeye başladı. Bayılmam, baş dönmesi ve şimdi de mide bulantım bir işaret miydi?

Telaşla gözlerimi araladığımda ceplerimi yoklayarak telefonumu aramaya başladım. Elime alır almaz tarihte takılı kalan bakışlarımla gerilere giderken küçük bir hesabın içine düştüm. Elimdeki telefon dizlerimin üstüne düştü. "Geçmiş." kendi kendime sayıklarken tekrar ettim. "Geçmiş."

Gözlerim dolmaya başladığında bakışlarım karnıma düştü. İçimi saran tarifsiz duygularla titreyen elimi karnıma götürdüm. "Olabilir mi?"

Yağız'la geçirdiğimiz geceler bir yapbozun parçası gibi beynimde birleşirken bir ay öncesine gittim. Alt dudağımı dişleyerek gözlerimi kapattığımda yanağıma süzülen damlalar olabileceğinin en güzel yanıtıydı.

Gözlerimi araladığımda telaşla tekrar telefonuma sarıldım. Parmaklarım otomatik halde numaralar üzerinde gezinirken hemen Burçak teyzemi aradım.

"Bahar."

Teyzemin sesini duyar duymaz atıldım.

"Teyze klinikte misin?"

"Evet güzelim." dedi sevecen sesiyle. "Bir şey mi oldu?"

Telaşla atıldım. "Ben oraya geliyorum, beni bekle tamam mı?"

Cevap vermesini beklemeden telefonu yüzüne kapattım. Kontrollü bir şekilde yola çıktığımda artık gideceğim adres belliydi.

Soluğu teyzemin kliniğinde aldığımda düşünceli bir halde arabada beklemeyi bırakıp içinden çıkarak cadde üzerindeki kliniğe baktım. Aslında burası mini bir hastane gibiydi ya da sağlık ocağı gibi de denebilirdi. Teyzem birkaç doktor arkadaşıyla beraber çalışıyordu ve iş yerine ait bir katı tamamen kendilerine ayırmışlardı. Yıllarını devlet hastanesinde harcadıktan sonra açmıştı kliniği. Yaptığı meslek kolay değildi ve geceli gündüzlü aynı tempoda çalışmak zordu. Şimdi ise kliniğinde ne kadar kazandığı önemli olmadan sadece sevdiği şekilde ilerliyordu.

Onların katına çıktığımda açık duran kapıdan içeri girdim. Teyzemin odasının önüne geldiğimde sekreterine küçük bir tebessüm sundum.

"Geldiğimi haber verir misiniz?"

"İsminiz?" derken odanın kapısı açıldı. Teyzem içeriden çıkan hastalarını gülümseyerek uğurlarken oldukça sıcak kanlıydı. "Tekrar geçmiş olsun." Bakışları beni bulduğunda yüzündeki gülümseme biraz daha büyüdü. "Bahar! Gel kızım."

Ona doğru yaklaşarak sarıldığım gibi beni içeriye doğru çekti. Kapıyı kapattığında ikimizde masasına ilerlerken sormadan edemedim. "Nasılsın teyze?"

Yerine geçerken bana da karşısındaki sandalyeye oturmamı işaret etti. "Ben iyiyim de sen nasıl oldun kızım, dün çok kötüydün bugün ayaklanmışsın." Bakışlarım yere düşünce hemen toparlamaya çalıştı. "Bu arada geldiğin çok iyi oldu. Bayılmanın sebebini bir öğrenelim. Annen de beni rahat bıraksın."

Başımı kaldırdığımda kıvırcık saçlarını at kuyruğu yapmış kadının koyu kahverengi, iri gözlerine baktım. Mavi gözlerim tereddüt ve kırıklıkla doluydu. Duygularımı görüyor gibi onun da bakışları değişirken dudaklarım büzüldü.

"Ben galiba sebebini biliyorum teyze. Sadece emin olmak istiyorum."

Çattığı kaşları kısa süre sonra havalanırken ne demek istediğimi anlaması uzun sürmemişti.

"Bahar..." Şefkat dolu sesine eklediği biraz da şaşkınlıkla bakışlarımı kaçırdım. Gözümden süzülen yaş yanağıma yol alırken teyzem olduğu yerden kalktığı gibi karşıma geçerek ellerimi kavradı. "Güzelim hamile misin?"

Kararsız halde omuz silktim. "Bilmiyorum ki, olabilir."

Düşünceli bir halde gözlerime baktığında ayağa kalktı. "Bekle sen burada." Odadan apar topar çıktığında öylece kaldım. Bir süre sonra içeri girerek telaşla yanına gelmem için işaret verdi. "Kalk hadi."

Yerimden kalkıp peşine takıldım. Beni başka bir odaya götürdüğünde karşımıza dikilen beyaz önlüklü adama gülümsedi. "Nihat, yeğenim Bahar'la tanış lütfen."

Nihat elini bana uzattığında gülümsedi. "Merhaba Bahar Hanım, hoş geldiniz."

Elini sıktığımda aynı şekilde ben de gülümsedim. "Memnun oldum."

Teyzem benden daha telaşlı hemen sedyeyi gösterdi. "Bahar sen hemen uzan şuraya." Biraz tedirgin sedye ile bakışırken teyzem bir yandan da Nihat'a teşekkürlerini iletiyordu. "Ay sağ olasın Nihat. Hastan gelmeden hemen bakıverelim."

Teyzemin uzmanlık alanı başkaydı ve bu sebeple beni buraya getirdiğinin farkındaydım çünkü odaya girerken jinekoloji yazdığını görmüştüm. Mecburen sedyeye uzanmadan önce belimdeki silahı çıkararak masanın üzerine bıraktım. Teyzem her ne kadar alışmış olsa da Nihat Bey biraz

şaşkınlıkla izlemişti beni. Ona aldırmadan sedyeye uzandığımda karnımı açarak beklemeye başladım.

Doktor hemen yanımda duran tabureye oturduğunda bana sorular sormaya başladı. Hem onun sorularını cevaplıyor hem de karnıma değen soğuk jelin ardından probu vücudumda gezdirirken içimdeki ürpertiye engel olmaya çalışıyordum. Kısa bir süre sonra Nihat Bey tebessümle bana doğru döndü.

"Tebrikler Bahar Hanım, hamilesiniz."

Teyzemle göz göze geldiğimizde ikimizin de gözleri dolu doluydu. Zorla yutkunmaya çalışarak doktora döndüm.

"Eminsiniz değil mi?"

Doktor elindeki cihazı bırakarak eline aldığı rulo peçeteden birkaç tane koparıp silmem için karnıma bıraktı.

"Beş haftalık gebe görünüyorsunuz Bahar Hanım. Her ne kadar bebek tam görünmese de kese ortada. İki haftaya rahat bir şekilde görünecektir ve o zaman kalp atışlarını da duyarız. Ben sizden kan ve idrar tahlili isteyeceğim ancak sonuç değişmeyecektir. Biz yine de değerlerinize bir bakalım ve ona göre almanız gereken takviye ilaçları vereyim."

Karnımı silerek toparlandığımda ayaklarımı aşağı sarkıtarak sedyeye oturdum. Teyzem ise kolumdan tutmuş bana yardımcı olmaya çalışıyordu. Doktorun dediklerinden sadece hamile olduğum kısmında emin olurken başımı teyzeme çevirdim.

"Teyze... Ben hamileyim."

Daha fazla halime dayanamamış ağlarken saçlarımı okşadı. "Evet güzelim hamilesi."

Dudaklarımdan firar edecek hıçkırığa engel olmak için çabalarken teyzemin koluna tutundum.

"Teyze." dedim bir kez daha. Dişlerimi sıkmaktan çene kaslarım ağrımıştı. "Ben ne yapacağım?"

Kollarını açarak beni sardığında anne şefkatiyle başımı göğsüne bastırdı. Sanki bunu bekliyor gibi bir hıçkırık firar etti dudaklarımdan. Çaresizce ellerim dizlerime düştüğünde acı dolu bir inilti döküldü dudaklarımdan. İçimi sarmalayan mutlulukla birlikte hüzün tüm bedenimi esir alırken en çok arada kalan bendim. Ne sevinebiliyor ne de üzülebiliyordum. Duygularımı birbirine girmiş kalbimi sıkıştırdığı esnada teyzemin yumuşacık sesi geliyordu kulağıma.

"Güçlü olacaksın Bahar, güçlü olacaksın."

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.
İnstagram:soylumery
Görüşmek üzere...

76.İş Kazası

Merhaba...☀

Madem üç milyon okunmaya ulaştık o zaman sizi kırmadan yeni bölümü erken atayım dedim. 😍

Bakalım bu bölüm sizi şaşırtacak mı? 😁

Bütün öğretmenlerimizin ve öğretmen adaylarımızın gününü kutluyorum.😇

Lütfen bin yorumu geçerek oy vermeyi unutmayın.

Keyifli okumalar... ☀

Bir hafta sonra...

Saklanan bir sır, insanın omuzlarına çöktüğünde fazla ağır gelirmiş meğer. Dudaklarımdan dökülecek kelimelerin beni yakacağını düşünerek susarken bir yandan da içimi zehirlemekle meşguldü.

Ben de bilirdim içimdekileri dökmeyi, ben de bilirdim her şeyi söyleyip peşimden koşturmayı. Ancak kalp ağır geliyordu işte. Kalp ağır bir yüktü insan bedenine. O rahat etmeyince olmuyordu.

Odanın içinde bir o yana bir bu yana giderken bir haftadır her sabah olduğu gibi yine Gökhan'ı bekliyordum. O ise sürekli geç kalıyordu. Belki de ben erken geliyordum. Midem tekrar bulanmaya başladığında daha kötü olmamak adına koltuğa oturdum. Doktor çok ayakta kalmam konusunda uyarmıştı.

Aslında doktor her konuda uyarmıştı. Kan tahlillerinden sonra geçmişte yaptığım düşüğün ardından bir sürü takviye verip çok dikkatli olmamı tembihlemişti. Ağır darbelerle ilk bebeğimi kaybettiğim için ikinci bebeğimi de düşük yapmamın çok yüksek olduğundan bahsetmişti ve ilk üç ay fazla dikkatli olmam gerektiğini söylemişti.

Sabah erkenden zorla kahvaltı yapıp kimseye belli etmeden içmiştim ilaçlarımı. Teyzemi zar zor ikna etmiştim saklamaya. Başlarda annen beni gebertir dese de sonra mecbur kalmıştı.

Kendimi yoracak hiçbir şey yapmıyordum artık. Hatta doktorun dediği gibi kendimi üzeceğim ve strese gireceğim ne varsa uzak duruyordum.

Buna Yağız da dahildi. Fakat yine de onu merak etmekten alamıyordum kendimi.

Kendine bir düzen kurma peşindeydi. Dediği gibi yeni bir iş bulmuştu ve yakın koruma olarak çalışıyordu. İki gün önce de çocukların yanından ayrılarak kendi tuttuğu eve çıkmıştı. Yeni yaşantısının hiçbir noktasında yer edinemezken sabırla onu bekliyordum. Beni artık aramalıydı. Beni de hayatına dahil etmesi gerekirdi.

Odanın kapısı açıldığında içeriye Gökhan girdi. Merakla ona bakarken küçük bir baş selamı verdi.

"Günaydın komutanım."

Yerine geçip oturacağı sırada seslendim.

"Gökhan." Duraksayarak bana baktığında hemen masamın önünde duran sandalyeyi işaret ettim. "Buraya."

Gözlerini devirerek yanıma yaklaştığında birkaç saniye oyalansa da mecburen oturdu. Boş boş bana baktığı esnada arkama yaslanmış anlatmasını bekliyordum ama ses çıkaracağı yoktu.

"Gittin mi evine? Nasıl, iyi mi? İşinden memnun mu?"

Gökhan yanaklarını şişirip serbest bırakırken sıkılmış gibiydi. Bir haftadır onu darlamakla meşguldüm ve o yine bizim aramızda kalıyordu.

"Dün oradaydım. Küçük eşyalı bir ev tutmuş. İyi görünüyor merak etme. Eski haline geri dönmüş; deli gibi spor yapıyor. Eğitime almış kendini."

Gökhan'ın dudaklarından çıkan her kelimeyi dikkatle dinlerken duraksamasıyla atıldım.

"Başka."

Gözlerini devirdi. "Başka ne?"

Öne doğru eğilerek gözlerimi kıstım. Detay istediğimi bilerek huysuzluk ediyordu.

"İşi nasıl gidiyormuş. Kime bakıcılık yapıyormuş söylemedi mi?"

Tabirim onu gülümsettiğinde omuz silkti. "İş konusunda hala çok konuşkan değil. İyi gidiyor dedi sadece."

Asılan suratımla arkama yaslanırken iyi gitmesinden pek hoşlanmamıştım. İyi giderse bu adam nasıl dönecekti ki geri?

Gökhan asılan suratımdan sebep beni teselli etmek ister gibi bakışlarını yumuşattı.

"Merak etme onun da aklı sende."

Gözlerimin içi parladı bir an. Bunu o kadar istiyordum ki, "Gerçekten mi?" diye sormaktan alamadım kendimi.

Tebessümle başını eğdi. "Akşam ona, sabah sana rapor veriyorum Bahar. İkinizde birbirinizi deli gibi merak ediyorsunuz ama birbirinizle iletişim kuramıyorsunuz.

Sessiz kalarak bakışlarımı masaya düşürdüğümde ne desem boştu. O beni istemeden ayaklarına kapanacak değildim ya. Gel dese gelirdim ama o da demiyordu. İnsan bir haftada bir kez aramaz mıydı yani?

Sert bir soluk vererek masada duran küçük not kağıtlarına uzandı. Bir tane alıp önüne çekti. Masadaki kalemi alarak kâğıda bir şeyler yazdı. İşi bittiğinde iki parmağıyla önüme doğru sürükledi.

"Evin adresi. Belki gitmek istersin."

Almak için hiçbir teşebbüste bulunmasam da tersten okuduğum adresi hafızama not ettiğimde başımı kaldırarak Gökhan'a baktım. Dudakları kıvrılmış beni izliyordu.

"Seninki ne zaman geliyor?"

Konuyu değiştirmek adına biraz da merakla sorduğum soruyla düşünceli halde elini çenesine götürdü.

"Bir iki güne gelir. İzin işini halledip eşyalarını alacak. Ben de ev arıyorum."

Sessiz bir soluk vererek masada durmasına dayanamadığım kâğıdı kendime çektiğim gibi cebime attım.

"Atama işi belli olmadı mı daha?"

Biraz canı sıkkın omuz silkti. "Bir iki haftaya belli olur ama Leyla'yı daha fazla bekletemem orada."

Aklıma gelenle heyecanla atıldım. "Bizim orada kiralık evler var. Birini kiralasak nasıl olur?"

Aynı heyecan Gökhan'da yoktu ne yazık ki.

"Sizin oradaki evlere bizim paramız yetmez Bahar."

Dudaklarım büzüldüğünde ona hak verdim. O küçük villalar gerçekten dudak uçuklatıyordu. Annemle babam olmasa biz de orada zor otururduk.

"En azından bize yakın olun. Leyla ile uzak kalmak istemiyorum." Aklıma gelenle gülümsedim. "Akın amcamların kiralık evleri var. Oradan bir daireye bakın. Hem bize de yakın orası, ayrıca size uygun fiyata verir." Elimi çeneme götürerek övmeye devam ettim. "Sıfır bina bak, daha yeni aldılar orayı. Dekorasyonları teyzeme ait."

Yüzünde küçük bir tebessüm olduğunda başını eğdi. "İyi olur aslında." Birazda düşünceliydi. "Leyla'nın da sana ihtiyacı olacaktır. Hamile haliyle..."

Duraksarken sözlerine devam edemedi. Hala karısının hamileliğini dolu dolu kutlayamamıştı. Bizim yüzümüzden mutluluğunu bile buruk yaşıyordu. Ona doğru uzanarak masada duran elinin üzerine elimi koydum. Başını kaldırarak bana baktığında gülümsedim.

"Babalık sana çok yakıştı. Sizin adınıza çok sevindim."

Gözleri parladı, sanki bunları duymaya ihtiyacı var gibiydi. Dudakları geniş bir kıvrıma ulaştı. Gururla göğsü kabardı.

"Teşekkür ederim Bahar."

Alt dudağımı ısırarak elimi geri çektim. Arkama tekrar yaslandığımda artık karşımdaki Gökhan değil Yağız'dı. Aklım yine ona gitmişti. O da bebeği olduğunu öğrenince böyle gururlanır mıydı acaba? Gözlerinin içi böyle parlar mıydı?

İç çektiğim esnada kapı açıldı. İçeriye giren Talha küçük bir baş selamı verdi. "Günaydın komutanım."

"Günaydın." dedim sakin çıkan sesimle. Sessizce masasına geçtiği esnada suratı asık duruyordu. Bu durum dikkatimi çekti. "Moralin bozuk gibi üsteğmenim."

Başını kaldırarak bana baktı. Elleri masanın üzerinde birbiriyle oynarken düşünceli duruyordu.

"Bir süredir misafirhanede kalıyordum ama süresi dolmak üzere. Bu ev işleri çok sıkıntı, ev aramaya fırsat olmadı."

Kaşlarım havada omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Herkesin de derdi ev olmuş."

Gökhan'la göz göze geldiğimizde bir süre birbirimize baktık. Ne demek istediğimi anladığında bıkkın bir nefes verdi.

"Ben yakında taşınacağım çocukların yanından. Kabul ederlerse onların yanına taşınırsın."

Talha rahatlamış gibi gülümsedi. "Üsteğmenim vallahi beni büyük bir dertten kurtarırsınız."

Gökhan suratında tek bir mutluluk belirtisi oluşturmadan bana bakarken sırıtmadan edemedim. Ne güzel iyilik yapıyordu ama bundan bile memnun değildi. Ne de olsa Yağız'ın en yakın arkadaşıydı, şaşırmıyordum.

Bir haftada sevmiştim Talha'yı. İçi dışı bir duruyordu. Oldukça disiplinli ve saygılıydı. Bizden çok daha fazla kasıyordu kendini. Hatta bizim rahatlığımızı gördükçe şaşırıyordu bazen. Çocukların samimiyetiyle onun da bize alışması zor olmamıştı. Zaten bir haftadır yatıyorduk. Herhangi bir görev çıkmamıştık. Arada eğitimler yaptırıyordum ama onlarda da ben bir

bahane bulup kaçıyordum. Bu aralar sorumlulukları Gökhan'a yüklemeyi seçmiştim.

Zaman su gibi akıp giderken aradan iki saat geçmişti. Kapı çaldığında içeriye nöbetçi asker girerek hepimize selam verdi. "Komutanım Cihangir albayım sizi toplantı odasında bekliyor."

Başımla onayladığımda çıkan askerle ayağa kalktım. Fazla yatmıştık demek ki. Hepimiz toplantı sebebini anlayarak odadan çıkarken toplantı odasına geçtik. Kendi yerime oturduğumda karşıma Gökhan oturdu. Yağız olmayınca onun boşluğunu Gökhan dolduruyordu. Talha onun yanına otururken Emirhan ve Aykut yanıma geçti. Hemen onların peşinden içeri giren babamla hepimiz ayaklanarak hazır ola geçtik. Küçük bir baş selamının ardından yerimize oturmamızı işaret etti.

Hepimiz oturduğumuzda kendisi de baş kısma oturarak ellerini masada birleştirdi. "Sizi yeni bir görev için topladım. Sınır dışındaki rehin tutulan muhbirimizin kurtarılması gerekiyor. Elinde bizim için önemli bilgiler var ve onlar bundan haberdar olmadan şahsı oradan almamız lazım."

Babam operasyonun detaylarına geçtiğinde yarım saat boyunca yapılacak operasyonla ilgili bilgi verdi. Bütün detayları aktardığında sert bir soluk bırakarak Emirhan'a baktı.

"Elin ne durumda Emirhan?"

Emirhan bir haftada elindeki sargıyı çıkartmış olsa da derin olmayan yara izleri hâlâ tam geçebilmiş değildi. Kendi elini ters düz ederek kanıtlamak ister gibi bize gösterdi.

"Sorun yok komutanım."

Babam ikna olmuş olacak ki bana döndü. "Emir komuta sende Bahar. Yarım saat içinde hazırlanıp çıkmanız gerekiyor."

Benden de onay beklediği esnada olduğum yerde biraz kıpırdandım. Sessizliğim büyüyüp giderken bir bahane arıyordum ama mantıklı şey bulmak zordu.

"Komutanım ben bu görevden muaf tutulmak istiyorum."

Babamın benden beklemediği şeyle kaşları havalanırken hemen sonra çattı. Belli ki benden böyle bir şey duymayı beklemiyordu. "Görevlere keyfe keder gidilmiyor üsteğmenim. Tim komutanı olarak başlarında olmanız gerekir."

Kuruyan dudaklarımı ıslattığımda sessizce benim cevabımı bekleyen ekibe hızla göz attım. Normalde asla yapmazdım ama şartlarım normal değildi. "Bunun farkındayım albayım, geçerli sebeplerim var."

Gözleri kısıldığında bakışları üzerimde gezindi. Ne olursa olsun görevlerden taviz vermediğimi bildiğinden şaşkındı.

"Sebebini söyle üsteğmen."

Bıkkın bir halde gözlerimi kapatıp açtım. Daha kocama bile söyleyemediğim şeyi bu kadar erkeğin arasında söylemeyi düşünmüyordum.

"Kısa süre önce yaşadıklarımdan sebep kendimi psikolojik olarak görevler için yeterli hissetmiyorum. Bu sebeple aktif görev almam ve timin başında olmam sağlıklı değil. Benim yerime Gökhan'ın timi yönetmesini istiyorum."

Gökhan "Komutanım..." diyerek itiraz edeceği sırada kaşlarımı çattım. Şimdi onunla tartışmanın sırası değildi çünkü önce babamı geçmem gerekiyordu.

"Sus Gökhan."

Babam gözlerimi kısmış düşünceli halde bana bakarken karar vermiş olacak ki ayağa kalktı. "Bahar Üsteğmen görev dışı. Gökhan, emir komuta sende. Allah yardımcınız olsun."

Hepimiz ayağa kalkarak "Sağ ol." dediğimizde babam işaret parmağını kaldırarak beni gösterdi. "Seni odamda bekliyorum."

Arkasını dönüp gittiğinde rahata geçerken sesli bir soluk bıraktım. Babamın yanında bazen çok geriliyordum. Peşinden gideceğim sırada Gökhan önüme geçince duraksamak zorunda kaldım.

"Komutanım, siz varken bana düşmez."

Onun içinde yaşadığı çelişkiyi fark ettiğimde gülümseyerek omzuna dokundum.

"Bizi aratmayacağına eminim." Ona biraz daha yaklaşarak fısıldadım. "Sen bunu hak ediyorsun Gökhan."

Benden bir yaş büyük adamın saygıyla başını eğmesi as üs alakamızdan sebepti. Gökhan asla bu konuyu sorun etmez, kendisinden üstte olan herkese saygı gösterirdi.

"Sağ olun komutanım."

"Hadi." dedim diğerlerini de işaret ederek. "Hemen hazırlanın. Eksiksiz, sağlam bir şekilde geri istiyorum sizi."

Toplantı odasından çıkarak babamın odasına geldiğimde kapıda bekliyordum. İçeri girmekle girmemek arasında çelişkiler yaşarken başka çarem olmamasından sebep kapıyı çalarak içeri girdim.

Babam önündeki kağıtları toparlamaya çalışırken eliyle oturmam için işaret verdi. Masasının önündeki sandalyeye oturduğumda bakışları bende değildi. Dikkatle önündeki işle ilgilenirken "Anlat." dedi sadece.

Boş boş ona bakarken konuşmayacağımı anladığında başını kaldırarak bana baktı. Kaşları çatık, sorgulayıcı halde biraz korkutucu duruyordu.

"Başına onca gelen şeye rağmen bir görevden dahi kaçmadın. Şimdi kocam beni terk etti diye göreve katılmak istemiyorum dersen ne komutanın olarak ne de baban olarak inanmam sana."

Alt dudağımı dişleyerek bakışlarımı yere düşürdüğümde neyi nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Aslında birilerine söylemeye o kadar ihtiyacım vardı ki ama bunu bir türlü yapamıyordum. Suçlu bir çocuk gibiydim. Olmaması gerektiği halde öyleydim. Eminim herkes bu duruma çok sevinecekti ancak sanki herkesin gözünde yetersiz bir anne gibiydim ve bana baktıklarında acıyacaklarını ve hatta üzüleceklerini düşünüyordum.

"Doğruyu söyleyene kadar odadan çıkman yasak."

Babamın sesiyle başımı kaldırdığımda o hala evraklarla ilgileniyordu. Gözlerim dolu dolu ağlamamak için kendimi zor tutarken bir çırpıda dile getirdim.

"Hamileyim."

Elleri anında duraksarken başını ağır çekimde bana çevirdi. Şaşkın bakışları gözlerimden süzülen yaşla telaşa düştüğünde hemen ayağa kalkarak yanıma geldi ve önümde diz çöktü.

"Kızım, doğru mu?" Dudaklarımı birbirine bastırmış başımı sallarken ellerimden tuttu. Onun da gözleri dolu dolu olmuştu. "Babasının güzeli hamile mi şimdi? Ben dede mi olacağım?"

Babamın sıcacık sesiyle kendime hâkim olamayarak gülerken bir yandan da ağlamaya devam ediyordum.

"Daha çok küçük baba; zarar gelsin istemiyorum."

Anında kaşları çatıldı. "Ne zararı Bahar?" dedi ters ters. "Torunuma kimse zarar veremez." Eli çenesine gittiğinde düşünceliydi. "Ne kadar küçük?"

Biraz utangaç halde gözlerimi kaçırdım. İlk söylediğim kişi babam olmasa daha mı iyiydi acaba?

"Altı haftalık."

Yüzünde güzel bir tebessüm oluştuğunda karnıma dokundu. "Bereket getirsin bize." Buruk bir tebessümle ona bakarken çöktüğü yerden kalkarak başımdan öptü. "Hayırlı, uğurlu olsun kızım. Sağlıkla al kucağına."

Ayağa kalktığımda ikimizde birbirimize sarıldık. Şefkatle saçlarımı okşayıp şakağımdan öperken bütün hüznümü unutturmuştu.

"Sağ ol baba."

Babam bir anda duraksayarak kollarımdan tuttuğu gibi beni geri çekerken sorgu kısmına da başlamış olduk.

"Niye haberimiz yok bizim hamile olduğundan? Yoksa annen biliyor da benden mi sakladınız? Benim niye torunumdan en son haberim oluyor? Dede olarak ilk benim bilmem gerekir." Gülerek babamı dinlerken bu sefer de ayakta kalmamdan memnun kalmamış gibi omuzlarımdan tutup koltuğa oturttu. "Oturarak hesap ver."

Kendisi de karşıma oturduğunda arkasına yaslandı. Kaşlarını çatmış benden cevap bekliyordu ancak neyse ki yalnız değildi çünkü bebeği daha babası bile bilmiyordu.

"Daha bir hafta oldu öğreneli. Annemin haberi yok. Sadece Burçak teyzem biliyor. Kimseye söyleyemedim."

"Yağız..." dediğinde başımı yere düşürdüm. En çok da ona söyleyemiyordum.

"Daha söylemedim." Yanlış anlamasından korkarak hemen başımı kaldırdım. "Ama söyleyeceğim." Sadece zamanını bilmiyordum.

"Bahar." dedi öne doğru eğilerek. "Baba olacağını bilmesi lazım kızım. Bu onun hakkı."

Kırık bakışlarımı babama diktiğimde başımı eğdim. "Bunu ona söyleyeceğim baba ama beni bir kere bile aramadı, görmek dahi istemiyor. Kendisini zorunlu hissetmemeli."

"Eşek sıpası." dedi homurdanırken. "Elimde kalacak bu gidişle. Baba dayağı istiyor."

"Sakın." dedim elimi kaldırarak. "Ben söyleyeceğim baba."

Gözlerini kıstığında dudağının kenarını kıvırdı. "Annene ben söyleyeceğim. İlk öğrenenin dedesi olduğunu duyunca bozulacak."

Onun sırf annemle uğraşma çabasıyla yanaklarımı şişirdim.

"Baba ya..."

Eliyle kalkmam için işaret verdi.

"Git hadi işinin başına. Benim en sevdiğim şey sarışınla uğraşmak."

Onun annem söz konusu olduğunda çocuklaşan haliyle ayağa kalktım. "Lütfen annemi de sıkıca tembihle ve kimseye söylemeyin."

Tekrar bana uzanıp alnımdan öptü. Bu durumdan memnun olmadığını biliyordum ama bana saygı gösteriyordu.

"İyi bakalım. Akşam ben götürürüm seni eve."

Tebessümle bir iki adım geri çekildim. "İş çıkışı Yağız'a gideceğim baba. Gerek yok."

Sessizce başını eğdiğinde hemen çıktım odadan. Şimdi sırada kocam vardı. Bir kez de ne olursa olsun onunla konuşmayı deneyecektim.

***

Mesaim bittikten sonra üzerimi değiştirerek odadan çıktım. Arabama bindiğimde Gökhan'ın yazdığı adresi telefonuma girerek konumuna baktım. Nereden gideceğimi tespit ederken arabayı çalıştırarak yola çıktım. Ankara trafiğini de hesaba katarsak kırk dakikalık bir yolun sonunda bir cadde üzerinde arabamı park ettiğimde evde olup olmadığını bilmiyordum.

Arabadan inip bir süre etrafı taradım. Karnım acıkmıştı yine ve mide bulantılarım ufaktan yoklamaya başlamıştı. Caddenin karşısında, tam çaprazımda duran dükkân dikkatimi çektiğinde dikkatli bir şekilde yolun karşısına geçtim. Yağız'la kendime ikişer paket yaptığım dürümlerle beraber ayran da alarak oradan çıktım. Karşıya geçince düşünceli bir halde koca binaya bakıyordum. Biraz apart binaları andırıyordu.

Beşinci kata asansörle çıktığımda ikisi karşı karşıya ikisi yan yana duran dairelere baktım. On dokuzuncu dairenin önünde bir süre duraksadım. Hâlâ işte de olabilirdi. Eve geldiğinden bile emin değildim. Elimden geldiğince süreyi uzatmak için çabalamıştım. Belki de çoktan gelmiş evde duruyordu. Dudaklarım bükülmüş ne yapacağıma karar veremezken derin bir soluk alıp verdim. Bir şekilde onunla konuşmak zorundaydım.

Apartmanın sönen otomatik ışığının da etkisiyle düşüncelerimden sıyrılarak bir adım geri attım. Tekrar yanan ışıklarla üzerime bakma ihtiyacı hissettim. Altımda siyah pantolonum ve üzerimde yeşil bluzumla fena değildim. Deri ceketimi de her ihtimale karşı üzerime geçirmiştim. Saçlarım balık sırtı örülü, yüzümde ise çok az makyaj vardı. En son başımı eğerek yüzüklerime baktığımda gözlerim doldu. Yağız'ın sözleri aklıma gelirken kalbimde küçük bir sizi hissettiğimde elimi karnıma götürdüm.

"Senin için bebeğim."

Sadece dudaklarım kıpırdandığında ışıklar bir kez daha söndü. Daha fazla bu sirkülasyonun devam etmemesi adına yeniden öne bir adım atıp kendimi toparladım. İyi göründüğümü düşündüğümde yanda duran zile bastım. İki elimi önümde birleştirmiş elimdeki paketlerle beklerken ayak sesleri duymaya başladım. Evde oluşuyla anlık gözlerim kapandı.

Kapı açılınca karşımda beliren adamın baştaki çatık kaşları bir anda yumuşarken hemen ardından yerini şaşkınlığa bıraktı.

"Bahar!"

Altında şortu, belden üstü çıplak, boynundaki baş havlusuyla yüzündeki terleri kurulamaya çalışan, göğsü ve hatta kolları tamamen terden ıslanmış adama ilgiyle bakıyordum.

"Merhaba."

Evet, tek diyebildiğim bu oldu. Yine de onu kendine getirmekte başarılıydı. Kapıyı biraz daha araladığında eliyle içeriye geçmemi işaret etti.

"Gelsene."

Biraz tedirgin halde içeri girdiğimde ayakkabılarımı çıkararak kapının hemen yanında duran ayakkabılığa koydum. İki adım attığımda da salona girmiş oldum. Salonla birlikte olan mutfağa başımı çevirdiğimde dudaklarım büküldü. Burası küçücüktü ve sanırım stüdyo dairelerdendi. Başımı diğer tarafa çevirdiğimde minicik bir hol ve gördüğüm üç kapıyla tahminimde yanılmadım. Bekarlar ve öğrenciler için fazlasıyla güzel olan ev nedense bende bir hüzün arattı. Benim kocam için burası uygun değildi.

"Üzerindekini ver istersen."

Yağız'ın sesiyle bir an irkilirken ona doğru döndüm. Gülümseyerek ilk olarak elimdekileri uzattım. "Bir şeyler aldım beraber yeriz diye."

Bir elimdekilere bir de bana baktı. Aklından ne geçiyordu bilmiyorum ama uzanarak elimdekileri aldı. "İyi etmişsin."

Arkasını dönerek elindekini tezgâha bırakırken ben de üzerimdeki ceketi çıkarıyordum. Bana yaklaşıp ceketimi de aldığında hemen yanımda duran L koltuğu işaret etti.

"Otur hadi."

Gösterdiği yere oturduğumda ceketimi kapının tanındaki askıya asıp karşıma dikildi. Boynundaki havluyu çekerek yüzünü kuruladı. Bütün kasları belirgin halde ortaya çıkmış, Yoğun bir tempoyla çalıştığı açıktı.

"Çok çalışıyor gibisin."

Kendine bakma ihtiyacı hissederken dudağının kenarı kıvrıldı. Tekrar göz göze geldiğimizde tek kaşını kaldırdı.

"Beğendin mi?"

Kaşlarım havalandığında inanamaz gözlerle bakıyordum ona.

"Bana mı asılıyorsun?"

Küçük bir kahkaha attı. Elini çenesine götürüp düşünüyor gibi yaptı.

"İyi fikir aslında."

Sessiz kalışımla bana yaklaşarak yanağıma dokundu.

"Beş dakika duş alsam bekler misin beni?"

Başımı salladığımda yanımdan geçip giden adamın arkasından bakakaldım. Gerçek olamayacak kadar etkileyici duruyordu. Tıpkı eskiden olduğu gibi.

Yağız'ın ortadan kayboluşuyla evde gezdirdiğim bakışlarım televizyonda takılı kalırken kumandaya bakınma ihtiyacı hissettim. Ortadaki sehpanın üzerinde duran kumandayı alarak televizyonu açtım. Karşıma çıkan haber kanalıyla şaşırmamıştım. Kocam gündemi takip ediyordu.

Değiştirerek yabancı bir filmde duraksadım. Tanıdık gelen filmi hafızam hatırlamak için çabalarken pes ederken kumandayı kenara bıraktım. Silahım fazlalık gibi geldiğinde belimden çıkararak orta sehpanın üzerine bırakmak için eğildiğimde kasıklarıma bir ağrı girdi. Suratım buruşurken elimdekini bırakarak arkama yaslandım. Elim karnımda usul usul okşadım.

"Sakın beni terk etme."

Ağrımın hafiflemesiyle ayağa kalktım. Aslında doktor bu şekilde ufak ağrılar olabileceğini söylemişti ama yine korkuyordum. Getirdiğim paketlere doğru ilerleyerek dürümleri poşetlerin içinden çıkardım. Tabak bulmak adına dolapları kurcaladığımda ise elim boş kaldı. Bir iki bardak, kupa, kahve, sallama çay gibi şeylerin dışında hiçbir şey yoktu. Üzgünce etrafıma baktığımda mini buz dolabı ilgimi çekti. Ona baktığımda da sonuç değişmedi. Bir iki içecek dışında pek bir şey yoktu.

Canım sıkkın halde dolabın kapağını kapatıp elimdeki dürümleri alarak orta sehpaya bıraktım. Ayranları da alarak ortaya koyduğum sırada arkamda duyduğum sesle onun geldiğini anlamıştım.

Arkamı döndüğümde altında yine şortla ve üzerinde kolsuz tişörtüyle duran adama sıcak bir tebessüm sundum.

"Sıhhatler olsun."

Bir sehpadakilere bir de bana baktığında gülümsedi. Sanki yaptıklarım onu şaşırtıyordu. Belki de kızmamı, ona karşı öfke duymamı bekliyordu ancak bunu yapacak halim bile yoktu.

"Sağ ol."

Düz çıkan sesiyle yan tarafa geçerek koltuğa oturdum.

"Bir şeyler yiyelim mi? Ben açım."

Yanıma oturduğunda hemfikirdi. "Ben de çok açım."

Dürümü alarak paketini incelediğinde başını benden tarafa çevirdi. "Buradan almışsın."

Elimdeki dürümü ısırmış yemeye çalışırken başımı salladım. "Evet."

"Çok mu acıktın?" dedi gülerek. Biraz ağzım dolu dolu konuşmuştum.

Ağzımdakini yutmak için çabalarken başımı salladım. Normalde kusmaktan pek yiyemiyordum ama şimdi iştahım açılmıştı sanki ve kendimi çok aç hissediyordum.

Halime gülerek kendi dürümünden ısırdı. Ayranıma uzandığımda benden önce davranıp almama izin vermedi. "Sen ye, ben açarım."

İki elimle dürümümü tutmuş ısırırken bir yandan da gerilen dudaklarıma mâni olmak için çabalıyordum. Hoşuma gitmişti onun bu hali. Ne bileyim; beni daha sert karşılar diye düşünmüştüm.

Ayranımı açarak elime tutuşturduğunda birkaç yudum içtim.

Arada televizyona bakarak, arada film hakkında ya da gereksiz konularda konuşarak yemeğimizi yedik. Yağız çöpleri toplayıp dibimizdeki mutfakta duran çöpe attığında bana doğru döndü.

"Kahve içer misin?"

Elini tezgâha yaslamış adamı onaylayacağım sırada beynim tehlike sinyalleri vermeye başladığı an dudaklarım büzüldü.

"Çay varsa daha iyi olur."

Kaşları havada tekrar tezgâha döndüğünde su ısıtıcısına su koyup çekmeceden kupaları aldı. Geri kalanını net göremedim ama kısa sürede elindeki kupalardan sarkan sallama çaylarla yanıma geldi. Birini bana uzatınca hemen kavradım.

Dikkatli tuttuğum kupadan bir yudum alıp orta sehpaya bıraktım. Arkama yaslanarak bir bacağımı bükerek kalçamın altına aldım. Düşünceli bir halde Yağız'a bakarken o da elindeki kupayı bırakıp bana doğru döndü. Bir şeyler konuşmamızın zamanı geldiğini biliyordu.

Ancak konuşamadık...

Ben onun kara gözlerine baktım o da benim mavilerime. Anlaşmalı bir sükût oluştu aramızda. Nasıl başlayacağımı bilemedim. Yine beni suçlayıp terslemesinden korkuyordum. Bir yandan da bugün fazlasıyla sıcaktı ve onunla konuşmayı bile özlemiştim.

"Düşünmek için biraz zamanın oldu mu?"

Alçak çıkan sesimle merakla gözlerine bakıyordum. Bir umut geri dönüşü için beklerken vereceği cevabı içimde heyecanla bekliyordum.

"Seni çok mu kırdım?"

Aynı sakinlikte sıkan sesiyle omuz silkerek tekrar çayıma uzandım. "Biraz."

Bunu inkâr edemezdim. Birazdan da fazlaydı aslında ama şu an bunun önemi yoktu. Çayımı yudumlarken buruk bir tebessüm şekillendi dudaklarında.

"Yalan söylüyorsun."

Sıkkın bir halde iki elimle tuttuğum kupaya bakışlarımı düşürdüğümde çayın kupanın içinde oluşan titreşimini izliyordum. Tüm cesaretimi topladığımda başımı kaldırdım.

"Ne söylemeliyim Yağız? Evet sana çok kırıldım ve söylediklerin çok zoruma gitti. Beni istemiyorsan bana bunu açık ve net bir şekilde söylemelisin. Bir yerlere savrulmaktan yoruldum. Çabalamaktan, sürekli kurtarmaya çalışmaktan yoruldum." Konuşmak istediği sırada elimi kaldırarak onu durdurdum. "Hatasızım demiyorum, elbette ki hatalarım oldu ama pişmanım Yağız. Yaşadığım her şeyden ders çıkardım, bedellerini en ağır şekilde ödedim. Sen gelmiş bana güçlüsün diyorsun. Ben ne haklı ne de güçlü olmak istiyorum. Tek istediğim huzur."

Kaşlarını çattığında hala onu durdurmak için havada duran elimi tutarak aşağı indirdi.

"Seni istemediğimi söylemedim!" Sert çıkan sesiyle yutkundum. Kafam o kadar karışıktı ki toparlayamıyordum. Ben dünya kadar şey söylemiştim ama o tek bir yere takılıyordu. "Sadece düşünebilmek için zaman istedim Bahar. Her şeyi yeni hatırladım ve bazı şeyleri sindirmem zor oluyor."

Bakışlarım hâlâ elimi tutan elinde gezerken yüzüklerimize bakıyordum. İkimizde çıkarmamıştık onları. Düşünceli bir halde mırıldandım.

"Sen demedin mi artık özgürsün, yüzüklerini takmana gerek yok diye?"

Hayretle gözlerime bakarken başını iki yana salladı. Elimdeki kupayı alarak sehpanın üzerine bırakırken sanırım bir kaza olmasını istemiyordu.

"Ben görevlerinde özgürsün dedim. Timde olmadığım için söyledim bunu, sana karışan yok diye. Karım olarak özgürlüğün benim sınırlarım içerisinde. Yüzüklere gelince de sırf kendini suçlu hissediyorsun diye takmana gerek yok Bahar. Takmanı istediğim zamanlar takmamışken şimdi takman inandırıcı değil." Sıkıntılı bir nefes vererek saçlarıma uzandı. "Ama tüm bunlar karım olduğun ve olmaya devam edeceğin gerçeğini değiştirmez."

Örgümden firar eden minik tutamı dikkatlice kulağımın arkasına sıkıştıran adamla gözlerim dolu dolu ağlamamak için kendimi zor

tutuyordum.

"Yüzüklerimi istediğim için takıyorum." Eli duraksadığında göz göze geldik. İnanmak ister gibi bana bakarken şüphe ediyor oluşu bile zoruma gidiyordu. "Bir haftadır aramadın beni. Bu kadar mı açıldı aramız?"

Elini geriye çektiğinde bana bakmayı bırakıp önüne döndü. Kollarını dizlerine yaslayarak bir süre elleri önünde düşündü. Başını yana doğru çevirdiğinde sadece yüzünün bir kısmını görüyordum.

"Senin attığın her adımdan haberim var benim."

Gözlerimi devirmeden edemedim. O kadar haberi vardı ki hamile olduğumu bile bilmiyordu.

"Ajanın Gökhan mı?" Huysuzca omuz silktiğinde o olduğunu zaten biliyordum. Dirseğimi koltuğa yaslayarak elimi başıma dayadım. Üzerime bir ağırlık çökmüştü nedense. Biraz da yorgundum sanırım. "Peki bensiz uyuyabiliyor musun?" İlgisini çekmeyi başardığımda tekrar bana baktı. Dalgın halimi bozmadan yüzümdeki küçük tebessümle tıpkı onun gibi omuz silktim. "Benim için çok zor oluyor da."

Bakışlarına şefkat bulaştığında karaları sıcacık oldu. Tekrar koltukta bana doğru dönerek oturdu. "Sensiz uyumak en zoru." Elinin tersiyle yanağımda gezindi parmakları. "Hala kâbus görüyor musun?"

"Hayır." dedim yüzümdeki tebessümle. "Bir mucize oldu ve artık görmüyorum."

Elimi karnıma götürmemek için zor tuttum kendimi. Nasıl büyük mucizeydi bilmiyorum ama bebeğimin olduğunu öğrendiğimden beri kabuslarım yok olup gitmişti. Hep bebeğimi ve kocamı kaybettiğimi gördüğüm kabuslarım yeni gelen bebeğimle geçmişi silmişti sanki.

"Benim hafızamın geri gelmesi mi bu mucizeye sebep?"

Kaşları havada merakla bana bakan adamla alt dudağımı ısırdım. Belki de artık söylemeliydim. Onun da bu durumu bilmeye hakkı vardı. Hem görüyordum ki hâlâ bana karşı ilgiliydi. Beni bırakmak istemediğini de açıkça söylüyordu. O zaman bu küçük mucizeyi dillendirmek aramızdakileri değiştirmeyecek ya da onun için bana gelmeyecekti. Çünkü o benden daha hiç gitmemişti.

"Aslında hazır yeri gelmişken sana söylemek istediğim bir şey var."

Dikkat kesilen adam sözlerimin devamını beklerken odanın içinde bir telefon sesi yankılanmaya başladı. Yağız'ın tüm dikkati dağıldığında etrafına bakınırken bir anda ayağa kalktı.

"Dur güzelim, telefonum çalıyor." Koltuğun diğer ucuna doğru gittiğinde köşede duran telefonunu alıp kulağına götürdü. "Evet." Karşı tarafı bir süre dinleyip kaşlarını çattı. "Bu saatte mi?" Duyduklarından memnun kalmamış olacak ki suratı buruşurken tatsız bir halde onayladı. "Tamam, geliyorum." Telefonu kapatır kapatmaz bıkkın bir nefes vererek bana doğru döndü. "Benim biraz acil çıkmam gerekiyor."

Biraz şaşkın, biraz da üzgün "Nereye?" diyebildim sadece.

Yüzünde küçük bir tebessüm oluştuğunda telefonu salladı. "İş... Patron çağırıyor."

Suratım asılmış bu saatteki işi merak ederken daha fazla uzatmayarak odalardan birine girdi. Beş dakika sonra üzerindeki takım elbiseyle odadan çıktığında şaşkınlıkla kaşlarım havalandı.

"Yeni üniforman mı?"

Sorumla birlikte gözlerini devirerek bana doğru yaklaştı. Başıma küçük bir öpücük bıraktı.

"Biraz rahatsız edici ama idare ediyorum."

Yerimden kalkarak karşısına dikildiğimde beyaz gömleğinin yakasını düzeltmeye başladım.

"Bu saatte iş mi olur Yağız? Başkalarına bakıcılık yapmak yerine kendi işine dönmelisin."

Kaşlarını çattığında söylediklerimden pek memnun değildi ama hâlâ onun olması gereken yerin burası olmadığını düşünüyordum.

"Bakıcılık değil üsteğmen, yakın koruma."

Ceketini de düzelttiğimde huysuzca omuz silktim. Benim için bir fark yoktu aslında. Sürekli birinin peşindeydi ve mecburi olarak sürekli onunla ilgilenmek zorundaydı. Hatta muhtemelen nazına da oynuyordu.

"Bakıcılık! Bir de orduya bağlıyken yapıyorsun bunu. Başını derde sokacaksın."

"Bir şey olmaz." dedi umursamazca. "Yakında ordudan istifa edeceğim."

Üzgünce gözlerine bakarken bir adım geri çekildim. "Eminsin yani."

Sadece gözlerini kapatıp açmakla yetindi. Hiç umursamıyordu bu durumu. Sanki şimdiye kadar onu zorla tutuyorlardı orada. Neden bu kadar soğumuştu anlamıyordum. Bir şeylerden kaçar gibiydi.

Cebinden çıkardığı anahtarı elime tutuşturdu aceleyle. "Evin yedek anahtarı. Bu gece burada kal. Ben biraz geç gelirim. Sabah buradan işe gidersin."

Bir anahtara bir de Yağız'a bakarken başımı olumsuzca iki yana salladım. "Evimize geçerim ben."

Biraz bozulduğu yüzünden belli olurken iki eliyle bulunduğumuz evi gösterdi. "Senin evin benim olduğum yer değil mi?"

Boş bakışlarım evin içinde gezinip Yağız'ı buldu. Burası bana kendimi evimizde gibi hissettirmemişti. Hatta fazlasıyla de küçük gelmişti. Bekar ve yalnız biri için güzel olabilirdi ancak biz artık üç kişilik bir aile olacaktık ve burası bizim için imkânımız varken yetersizdi. Ayrıca onun beni bırakıp geldiği ev bana nasıl güzel gelebilirdi ki? Bu evi bu sebeple bile sevmemem yüksek ihtimaldi. "Ben de aynı sorunun cevabını merak ediyorum. Senin evin tam olarak neresi?"

İkimizde sorularımıza cevapsız kaldığımız esnada Yağız'ın telefonu tekrar çalmaya başladı. Bıkkın bir nefesle telefonu kulağına götürdüğünde kapıya yöneldi. Bana son bir bakış atıp evden çıktığında öylece kaldım.

Fransız balkonlarından esinlenen ve yere kadar uzanan tam boy pencereye yaklaştığımda omzumu kenara yaslayıp beklemeye başladım. Yağız kısa süre sonra binadan çıkarken kaldırımın kenarında duran siyah minibüse doğru ilerlemeye başladı. Pencereleri koyu renk filmlerle kaplı arabanın arka kapısı açıldığında Yağız içine biner binmez tekrar kapandı. İçeriyi görememiş olmanın sıkıntısıyla giden arabayı izledim bir süre. Başka da yapacak bir şey kalmadığında elimi karnıma götürdüm.

"Gördün mü bebeğim, babanın aklı hâlâ bir karış havada." Yüzümde küçük bir tebessüm oluştuğunda bir yandan da buruktum. "Sanırım gitme zamanımız geldi."

Pencere kenarından ayrılarak orta sehpada duran silahımı aldım. Belime yerleştirdiğim sırada midem bulanmaya başladı. Bunu umursamadan kapıya doğru ilerleyerek ceketimi alıp üzerime geçirdim. Elimdeki anahtarı da ceketimin cebine attığımda ayakkabılarımı almak için ayakkabılığa uzandığım sırada öğürürken elimi dudaklarıma kapattım. Artan mide bulantımla derin nefesler alarak başımı iki yana salladım.

"Hayır, şimdi sırası değil."

Benim sözümü asla dinlemeyen bebeğimle kendime hâkim olamazken elimle ağzımı kapatarak banyoya koştum. Tahmin edemediğim kapılarla gecikirken öğürerek girmiştim banyoya. Kendimi zorla klozete attığımda biraz önce yediğim ne varsa çıkardım. Zorla kendime hâkim olduğumda rahatladığım an kendimi geriye çektim. Bakışlarım üzerimde ve yerlerde

gezinirken her yeri batırmıştım. Ağlamak istiyordum. Saatlerce ağlamak ve Yağız yanımda olmadığı için ona yumruklarımı geçirmek istiyordum.

Mecburen yerimden kalkarak sifonu çektim. Hemen ardından elimi yüzümü yıkayıp yerleri temizlemeye koyuldum. Zar zor etrafı temizlediğimde üzerime baktığım an tekrar öğürdüm. Yeniden kusmamak adına üzerimde ne varsa çıkararak banyoda duran makineye attım. Kısa devrede makinayı çalıştırmanın ardından duşa girdim. Yağız'ın şampuanıyla çabucak aldığım duşun ardından yine onun olduğunu düşündüğüm banyo havlusuna sarınarak aynanın karşısına geçtim. Dolapları kurcalarken bulduğum tarakla saçlarımı taradım.

Makinenin daha zamanı olduğu için silahımı, cüzdanımı, telefonumu ve anahtarlarımı alarak banyodan çıktım. Diğer iki odaya baktığımda birinde tek kişilik yatak vardı ancak üzerinde hiçbir şey yoktu. Diğer odaya girdiğimde ise çift kişilik yatak vardı ve üzerindeki örtüye bakılırsa Yağız bu odada kalıyordu. Odaya girdiğimde elimdekileri komodinin üzerine bırakıp üç kapaklı dolaba yöneldim. İçinde pek bir şey yoktu. Yağız'ın kıyafetleri üzerinde parmaklarımı gezdirirken memnuniyetsizce arkamı döndüm. Yatağın üzerinde duran biraz önce Yağız'ın üzerinden çıkardığı tişört ilgimi çektiğinde ona uzandım. Burnuma yaklaştırarak kokladığımda kocamın kokusu buram buram geliyordu.

Onu giymeyi aklıma not ederek bir süre daha oyalanmak adına mutfağa geçtim. Sehpada duran kupaları da alıp orayı biraz toparladıktan sonra bir bardak su içtim. Midemdeki her şeyi kusmamla yeniden acıkırken pencere kenarına ilerledim. Moralim bozuk kararan havada sokağa baktım boş boş. Ben kocamı istiyordum. Çok ihtiyacım vardı ona. Her zamankinden daha çok arıyordum sevdiğimi.

Makinenin bitirmiş olduğunu düşünerek banyoya geçtim. Tahminimde yanılmamıştım. Hemen içindeki kıyafetleri alarak tekrar yatak odasına geçtim. İç çamaşırlarım her ne kadar ıslak da olsa onları yeniden üzerime geçirdim. Üzerimde de pekâlâ kuruyabilirlerdi. Diğer kıyafetlerimde bunu yapamayacağım için diğerlerini kuruması için her ne kadar yanmıyor olsa da peteğin üzerine attım. Yatağın üzerinde duran Yağız'ın sıfır kol, bol kesim tişörtünü üzerime geçirdiğimde kalçalarıma kadar kapatmıştı ama yine de içim rahat etmezken altıma onun şortunu da giydim. Onda daha kısa dursa da benim diz kapağıma kadar gelmişti.

Komik oluşuma aldırmadan aynanın karşısına geçtiğimde elimle saçlarımı düzelttim. Duş almamın verdiği mayışıklıkla yorgun bakışlarım

dikkatimi çekti. Gerçekten uyumam gerekiyordu. Arkamı dönüp yatağa baktım bir süre. Cazibesine kapıldığımda ışığı kapatıp usul usul yanına ilerledim. Örtünün ucunu kaldırarak yatağa girdiğimde gözlerim kapandı. Biraz uyuyup dinlensem çok iyi olacaktı. Hem belki o zamana kadar Yağız da gelirdi.

***

Gözlerim kapalı duyduğum gürültüleri anlamlandırmaya çalışırken bir kadının telaşlı sesi geliyordu kulağıma. Gözlerimi araladığım an başımı kaldırdım. Karanlık odada ne olduğunu anlamaya çalışırken bir inilti duydum. Kaşlarımı çattığım esnada hemen başımı çevirerek komodinin üzerinde duran silahıma baktığımda bir erkek sesi daha geldi.

Olduğum yerde hemen toparlanarak silahımı kavradım. Dikkatli bir şekilde ayağa kalkıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Çok ses yapmadan silahımın emniyetini açarak kapıya yaklaştım. Sessizce kapıyı araladığımda odaya giren ışık huzmesi gözlerimi kamaştırmama sebep oldu. Kısılan gözlerimle içeriyi görmeye çalışırken kimse görüş açımda değildi.

Kapının ses çıkarmamasına şükrederek kendi çıkabileceğim kadar aralayıp odadan çıktım. Silahımı iki elimle kavrayarak yere doğrultmuş halde çıplak ayaklarımla ilerlerken girişte bulunan salona çıkar çıkmaz karşımda dikilen adama silahımı doğrulttum.

"Kaldır ellerini."

Karşımdaki takım elbiseli adam şaşkınlıkla, biraz da korkuyla ellerini kaldırdığında Yağız'ın sesi geldi.

"Bahar."

Başımı yana çevirdiğim an koltukta oturan Yağız'la ve onun üzerindeki ceketi çıkarmaya çalışan kadınla göz göze gelirken bu sefer de şaşırma sırası bendeydi.

"Yağız."

Üzerindeki siyah gece elbisesiyle ve yüzündeki ağır makyajla beni ve tabii elimdeki silahı gören kadın irkilirken korkuyla geri çekildiği esnada Yağız'ın dudaklarından yeniden bir inilti döküldü. Onun acıyla buruşan suratını gördüğüm an yaralandığını anlarken korkuyla silahımı indirip ona doğru adımladım. "Yaralandın mı?"

"Küçük bir sıyrık." dedi telaş yapmama engel olmak adına. Ancak endişem için yetersizdi.

Elimdeki silahı emniyetini kapatarak kucağına bırakırken dikkatle ceketini çıkarmaya başladım bir yandan da çocuk azarlar gibi kızmakla

meşguldüm.

"Nasıl becerdin yaralanmayı? Gerçekten seni anlamıyorum. Beni hiç mi düşünmüyorsun?" Ceketini çıkarıp kenara attığımda yanımızdaki süslüye ters bir bakış attım. Tedirginlikle geri çekildiğinde Yağız'ın yanına oturdum. "Bu kadın kim?"

"Patronum." dedi sadece.

Başımı arkaya çevirerek ayakta dikilen kadına tekrar baktım. Güzel bir kadındı. Yağız bu kadına bakıcılık yapıyordu demek. Nedense hep erkek olarak hayal etmiştim. Şimdi ise bu kişinin kadın olması canımı sıkmıştı.

"Çok kanıyor. Müdahale etmek lazım. Ben hastaneye gidelim dedim ama dinlemedi." diyen kadın daha da canımı sıkmıştı.

Başımı çevirerek tekrar yaraya baktım ama suratım asıktı artık. "Korkma, ölmez o."

Gömleğinin düğmelerine uzandığımda hızlı hareketlerle hepsini açtım. Dikkatli bir şekilde üzerinden çıkarırken hiç sesi çıkmamıştı ama kasılan çenesini görüyordum. Yarayı ortaya çıkardığımda yüzüm biraz daha buruştu. Küçük bir kesi vardı. Kurşun yarasına benzemiyordu zaten. Etrafıma bakındığımda sehpanın üzerinde muhtemelen gelirken aldıkları poşete takıldı bakışlarım. Hemen poşeti açarak içindekileri sehpa üzerine döktüm. Bulduğum sargı bezleriyle yarayı temizlemeye koyuldum. Neyse ki çok derin görünmüyordu.

Üçü de sessizce beni izlerken başımı kaldırdığım an Yağız'la göz göze geldik. Yüzünde farklı bir tebessümle bana bakarken "Ne?" dedim huysuzca.

"Gitmemişsin."

Burada olmamdan memnun sesiyle acısına rağmen gözleri gülerken ona doğru eğilerek fısıldadım.

"İyi ki de gitmemişim. Yoksa yaranla başkaları ilgilenirmiş."

Yüzündeki gülümseme biraz daha büyürken dişleri göründü. "Kıskandın mı?"

İkimizin arasındaki silahı göstererek kaşlarımı çattım. "Kaşınma istersen."

Hayranlık dolu bakışları üzerimde birbirimize bakıp kaldığımızda kendimi toparlayarak geriye çekildim. Masada duran oksijenli suya uzanıp biraz sargı bezine döktüm. Tekrar göz göze geldiğimizde sırıtan adamla gözlerimi devirdim.

"Yine ne var?"

Sert çıkan sesimle hiç alınmadan üzerimi işaret etti.

"Güzel görünüyorsun."

Elimdeki sargı bezini yara olan yere bastırdım. "Yeni tarzım."

Acıyla dişlerini birbirine kenetlediğinde tıslama şeklinde bir inleme kaçtı dudakları arasından. Canını acıtmış olmamla kaşlarını çattı.

"İnsan kocasının canını acıtmaz Bahar."

Tek kaşımı havaya kaldırdığımda imalı bir bakış attım.

"Ama karısının kalbini kırabilir değil mi?"

Haklı olmamla sessiz kalan adama ters bir bakış atıp tekrar yaraya odaklandım. Dikiş atılacak bir durum göremememden sebep masada duran bandajla dikkatle yarasını kapattım. İşim bittiğinde kolundaki kanları temizlerken geç de olsa asıl soruyu sormayı akıl edebilmiştim.

"Bıçak yarasına benziyor. Nasıl oldu bu?"

Biraz düşünceli halde bakışlarını evdekilerde gezdirip gülümsemeye çalıştı.

"İş kazası."

Başımızda dikilerek sessizce bizi izleyen ikiliyi işaret ederken en çok da arkamdaki süslüden bahsederek "Patronun yüzünden mi?" diye sorduğumda uyaran bakışlarını görsem de umursamadım.

"Seni Sezen hanımla ve onun şoförü Kemal beyle tanıştırayım." Arkamdaki kadına doğru döndüm. Biraz tereddütle bakan kadın gülmeye çalışırken Yağız beni işaret etti. "Karım Bahar."

Elini uzatan kadına yüzümde tek bir mimik bile oynamadan bakarken mecburen elini sıktım. "Memnun oldum Bahar Hanım."

Ne yazık ki aynı memnuniyet bende yoktu. Bunu da dillendirmekten çekinmedim. "Takdir edersiniz ki ben pek memnun olamadım. En kısa zamanda kocamı işten kovarsanız fazlasıyla memnun olurum."

"Bahar!"

Bana şaşkınlıkla bakan kadına aldırmadan Yağız'ın uyaran sesiyle ona döndüm.

"İçimden geçeni söyledim."

"Yapma." dedi başını yana yatırarak ama ben yapmasam da bebeğimiz yapıyordu. Midemde hissettiğim bulantıyla elimi dudaklarıma götürdüm. İstemeden öğürürken telaşla ayağa kalktım. Biraz önceki gibi ortalığı batırmamak adına koşarak banyoya giderken Yağız'ın sesini duydum. "Bahar!"

Klozetin kapağını aralamış sanki biraz önce midemi boşaltmamış gibi kusarken yanıma gelen adam belimden yakaladı. Halsiz düşmemle ellerim titrerken diğer eliyle saçlarımı tutarak geriye çekti.

"Güzelim iyi misin? Ne oldu sana böyle?" Ona cevap vermeyerek kendimi toparlamaya çalışırken başka kusacak bir şey kalmadığında sifona bastım. Yağız'ın da yardımıyla lavaboda ağzımı, elimi, yüzümü yıkadığımda beni kendine çekerek telaşlı bakışlarını yüzüme dikti. "Bir şey mi dokundu acaba? Yediğin dürümden mi oldu?"

Büzülen dudaklarımla omuz silktim. "Sadece dinlenmek istiyorum."

Belimi bırakmadan beni tutarak yatak odasına götürdü. Dikkatli bir şekilde yatağa yatırdığında alnımdan öptü.

"Sen uyu, ben geleceğim."

Sessizce yan tarafıma dönerek örtüyü başıma kadar çektiğimde üzerine bir gömlek alıp odadan çıktı. İçerideki konuşmaları dinlerken Sezen Hanım kalmasını istese de Yağız işini yarım bırakmamak adına ona evine kadar eşlik edeceğini söylemişti. Evin ışıkları bir bir sönerken kapanan kapıyla beraber oluşan sessizlikle gittiklerini anlamıştım. Bakışlarım buğulandığında onun bir kadına yakın korumalık yaptığını öğrenmek canımı sıkmıştı. Bu elbette ki ihtimaller arasındaydı ancak gördüğüm genç ve güzel kadın canımı sıkmıştı. Yağız'ın onun için yaralanmış olması da hiç hoşuma gitmemişti. Gözlerim yeniden kapanmaya başladığında uyumak istemiyordum ancak vücudum inatla uyumam için çabalar gibiydi.

Zorla açık tutmaya çalıştığım gözlerle aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama bir saate yakındı sanırım. Gözlerim kapalı dalıp gitmek üzereyken bir kapı sesi duydum. Yağız'ın geldiğini anlarken yerimde kıpırtısız bir halde beklemeye başladım. Kısa süre sonra odanın kapısı aralandığında gözlerim kapalı bekliyordum. Bir süre sonra dolabın sesini duymamla tekrar odadan çıktı. Üzerini değiştireceğini tahmin etmek zor değildi ve muhtemelen beni rahatsız etmemek adına ışığı yakmadan kıyafetlerini alıp çıkmıştı. Bir süre sonra yeniden odanın kapısı aralandığında onun adım seslerini duyabiliyordum.

Hemen arkamdaki hareketlilikle onun yatağa girdiğini anladım. Usulca bana doğru sokulurken uyanık olduğumu anlasın istemiyordum. Anlarsa belki geri çekilirdi. Dibime kadar sokulmuş olması yetmiyor gibi burnunu saçlarım arasında gezdirdi. Uzun bir nefesi ciğerlerine çektiğinde bir süre sesi çıkmadı. Sanki beni dinliyor gibiydi. Nefesimi düzende tutmaya çalışırken aldığım eğitimleri kullanmaya çalışıyordum. Muhtemelen o da

aynı eğitimlerle benim uyuyup uyumadığımı anlamaya çalışıyordu. Uyuduğuma kanaat getirmiş olacak ki usul usul saçlarımı sevmeye başladı.

"Biliyor musun?" dedi fısıldar gibi. Çok kısık çıkmıştı sesi ama duymuştum. Pür dikkat onu dinlerken devam etti. "Sezen Hanım eşin hamile mi diye sordu." Bedenim kasılmasın siye çabalarken bir yandan da nefesimi aynı oranda tutmaya çalışıyordum. Hızlanan kalbimle bunu sağlamak zordu ancak devamında ne diyeceğini de duymak istiyordum. Bir süre sessiz kalarak beklediğinde tekrar nefesi saçlarım arasına vurdu. "Sadece tebessüm etmekle yetindim. Bir tepki veremedim. Karımın hamile kalması ihtimal bile değil, o hamile kalmamak için bütün tedbirleri almıştır diyemedim." Bedenim buz kestiğinde sesi o kadar acı doluydu ki buruklukla devam etti. "Sadece midesini bozmuş diyebildim."

Koca bir sessizliğin ortasına düştük. İçim yana yana onun bana olan kırıklıklarının ve zerre kadar inanmayışının içinde kavruldum. Boğazım düğüm düğüm oldu. Eski Bahar ne kadar da çok yakmıştı canını. Bana dair umut edemiyordu. Bir şeylerin iyi olacağına dair inançları yok olmuştu.

Eli karnımın üzerine gittiğinde son kez fısıldadı.

"Bana kaybettiklerimi hatırlatan hiçbir şeye geri dönmek istemiyorum Bahar ama senden de vazgeçemiyorum."

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

İnstagram:soylumery

Bazılarınız GG kapağını paylaşmamı istemiş.

Sevgiyle kalın... ✷

77. Kızıllıkta Esir Kaldık

Merhaba...☀

Lütfen satır arası yorumları eksik etmeyin ve oy kullanmayı unutmayın. Bin yorumu geçmeyi ihmal etmeyin. ☀

Keyifli okumalar...☀

Güneşi beklerken soldu ömrümüz. Seninle tan vaktinde asılı kaldık sevgilim. Ne güneş doğabildi ne de karanlık kaybolup gitti. Bir kızıllıkta esir kaldık. Ne önümüzü tam görebildik ne de geçmişi silebildik.

Sabahın erken saatlerinde Yağız'ın kollarından sessizce sıyrılıp çıkmıştım evden. Pek uyku girmemişti gözüme ancak o da uzun süre uyumayınca çıkamamıştım. Sonra ne zaman uyuyakaldım bilmiyordum. Öyle ki sarmaş dolaş olmuştuk ikimizde. Gözlerimi araladığımda hayret etmiştim halimize.

Kollarından onu uyandırmadan sıyrılmak zor olmuştu ama uykusuz olduğu için zar zor kaçabilmiştim. Erkenden karargâha geldiğimde çektiğim baş ağrısıyla dinlenme odasına geçip koltuğa yattım. Çok erken olunca bir saat kadar da üzerimdeki üniforma ile orada uyudum.

Ekibim operasyondan öğleden sonraya anca dönerdi. O yüzden rahat takılıyordum. Ancak mesai başlayınca kalkmanın da zamanı gelmişti.

Midemin alt üst olmasıyla aldığım çubuk krakerle masama oturmuş onu yemeye başladım. Oda boş olduğu için rahattım tabii. Bir bardak da çayım vardı ancak onu bile içmek istemiyordum. Sabah sabah boş mide ile yeterince öğürmüştüm.

Dakikalar birbirini kovalarken kapı çaldı. İçeriye giren asker küçük bir baş selamı verdi. "Komutanım sizi Cihangir albay odasında bekliyor."

Başımı eğdim sadece. Gitmemek gibi bir şansım yoktu ki. Önümdeki paketten bir tane daha çubuk kraker alarak yerken telefonumun kamerasından yüzüme baktım.

Çok kötü görünüyordum...

Babam şu halimi gördüğünde mutlu olmayacaktı ama makyaj yapacak halim de yoktu. Mecburen telefonu cebime sokup odadan çıktım. Babamın kapısını çalıp odaya girdiğimde kalakaldım.

"Anne!"

Beni görür görmez ayağa kalkan kadınla kapıyı kapatıp yanına yürüdüm. Gözleri dolu dolu ayağa kalktığı an tedirginlikle babama baktım. Annemin aksine babamın yüzünde güzel bir tebessüm vardı.

"Kızım!" Beni kolları arasına aldığı gibi sıkıca sararken ağlaması biraz daha arttığında anlamıştım, öğrenmişti. Gözleri buğulu yanaklarımı iki eliyle kavradı. "Bana neden söylemedin Bahar? Dünden beri seni aramamak için zor tuttum kendimi. Baban izin vermedi."

Oturduğu koltukta bizi izleyen babamla göz göze geldiğimizde onun neden izin vermediğini biliyordum. Yağız'la olduğum için yapmıştı.

Biraz çekingen halde anneme tekrar baktığımda gülmeye çalıştım. "Kusura bakma anne, söyleyemedim."

Kırgın halimi görünce çenesi titredi. Ağlamamak için zor tutuyordu kendini. Elini yanağıma koyduğunda usul usul okşadı. "Ah güzel kızım, ah yaralı bebeğim."

Sanki bunu bekliyormuşum gibi gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı. Çok da konuşmama gerek yoktu aslında, gözlerim her şeyi anlatıyordu.

Babam dayanamamış olacak ki yanımıza geldiğinde kaşlarını çattı. "Ne konuştuk seninle İnci? Üzüyorsun çocuğu."

Annem hemen kendini toparlarken göz yaşlarını sildi. "Ay tamam, anneanne duygusallığı çöktü üstüme." Üzüntüsünü geriye atarak gülmeye çalışırken elimden tuttu. Beni sandalyeye oturttuğu sırada babam da yerine geçti.

"Kahvaltı yaptın mı?"

Dudaklarımı ısırarak bakışlarımı kaçırdım. "Pek yiyemedim, midem kötüydü."

Annem sanki iddiasını kazanmış gibi babama beni işaret etti. "Gördün mü Cihangir, aç kız. Bir de gelme diyordun."

Hemen arkasını döndüğünde kenarda duran poşete uzandı. İçinden çıkardığı saklama kaplarını ortada duran küçük sehpaya dizmeye başladı.

"Allah'tan hazırlıklıyım. Ayşe teyzen bir sürü şey koydu." Karşıma oturduğunda bir bir saklama kaplarının kapaklarını açmaya başladı. Bak burada kuru yemişler var. Burada börek, burada da kahvaltılık şeyler..." Önümdekilere hayretle bakarken babama döndü. "Cihan süt yok."

Annemin telaşlı sesiyle babam telefona sarıldı. "Getirirler şimdi."

Kantinden süt isteyip telefonu kapattı. Şaşkınlıkla ikiliyi izlerken gözlerim açılmış gerçekliklerinden emin olmaya çalışıyordum.

"Gerek yoktu ki anne bunlara. Hem süt içemem ben öyle."

"Sus!" dedi annem azarlar bir tonda. "Burçak teyzenle konuştum; çok iyi bakılman lazımmış. Düşük tehlikesi var dedi Bahar." Kaşlarını çattığında çatalı elime tutuşturdu. "Bak yemezsen ben yedireceğim." Suçlu bir çocuk gibi önümdekilerden yemeye başladığımda annemin kızgınlığı geçmemişti. "O teyzenin de alacağı olsun. Hamile olduğunu benden saklamış kıvırcık."

Ağzımdakileri zar zor yutarken başımı yana yatırdım. "Onun suçu yok. Ben saklaması için çok ısrar ettim."

Annem burun kıvırarak babamı işaret etti. "Bir de babana önce söylemişsin. Bu huysuz adamla dün akşam uyuyana kadar didiştik."

Babam dudağının kenarını kıvırdığında bıkkın halde yanağımı şişirdim. "Mecbur bıraktı."

Annem bana kızmaya devam edeceği sırada kapı çaldı. Babamın onayıyla içeri giren asker biraz çekingen halde elinde tuttuğu süt kutusunu önümüze bıraktı. Bir yandan da şaşkınlıkla bana bakıyordu. Kesin dalga konusu olacaktım aralarında.

Sessizce önümdekileri yerken annem bebekmişim gibi sütümü açıp önüme koydu. Babam önümdekilere uzandığında eline geçirdi bir tane.

"Dokunma kızımın yemeğine."

Babam huysuzca tekrar arkasına yaslandı. "Bana niye yok?"

Annem gözlerini devirerek onaylamayan sesler çıkardı.

"Hamile kızınla iddialaş bir de tam olsun."

Babam sessiz kaldığında ikisinin de bakışları üzerimde birkaç lokma daha aldım ağzıma. Midem daha fazlasını kabul etmediğinde elimdekini bıraktım.

"Midem bulanıyor."

Annem düşünceli halde yüzüme bakarken aklına gelmiş gibi elime uzandı. "Getir elini." Elimi uzattığımda kabın içindeki çerezleri elime döktü. "Cebine koy, aklına gedikçe yersin." Mecbur koyduğumda sütü uzattı. "İç bunu, bitir hemen."

Çaresiz onu da alıp içerken annem diğerlerini alarak babamın önüne koymaya başladı. Bir yandan da imalı bakışları babamın üzerinde gidiyordu. "Al hadi yine şanslısın."

Babam ters bakışlarla börekten alıp ağzına attığında ikisi de huysuz çocuklar gibiydiler.

Süt de bittiğinde ellerimi dizime sürttüm. "Ben kalkayım artık."

Kolayca sıyrılmayı düşünürken babam izin vermedi. "Konuştun mu kocanla?" Düşünceli bir halde bakışlarım yere düşerken başımı iki yana

salladım. Babam öne doğru eğilerek "Kaldır kafanı." dediğinde hemen başımı kaldırdım. "Biz senin annenle babanız Bahar. Derdini bize söyleyemeyeceksen kime diyeceksin?" Burnundan soluğu hava öfkesini gün yüzüne vuruyordu. "Benim kızımı hamile haliyle ortada bırakacak adamı sağlam bırakmam ben."

Telaşla araya girdim. "Biliyorsun baba haberi yok. Yağız bebeği olduğunu bilse hiç beni bırakır mı? Gözünün önünden ayırmaz."

"Niye söylemiyorsun o zaman kızım?" dedi annem. Haklı bir soruydu bu tabii.

En can alıcı kısmı da burasıydı. Gözlerim kapandı anlık. Açtığımda yine dolu doluydu. "Kendine bir düzen kuruyor anne. Beni hayatında istemiyor gibi. Bana karşı kötü değil ama ikimizin de kırıklıkları fazla. Bana baktıkça o kırıklıkları görüyor ve ikimizin de canını acıtıyor. Ne yapsam yapayım durumu toparlayamıyorum."

İkisi de sessizliğe büründüğünde annem yerinden kalkarak biraz önceki sehpaya oturup elimi tuttu.

"Ne yapacaksın peki?"

"Ben..." dedim yutkunarak. İkisine de hızlı bir bakış attım. Boğazıma oturan düğüme rağmen devam ettim. "Bilmiyorum. Belki de konuşup bu evliliği bitirmenin zamanı gelmiştir. Onu zorla, hele de bebeğimle kendime bağlamak istemiyorum." İkisinin de cevap vermesini beklemeden zorla toparlanarak ayağa kalktım. "Müsaade ederseniz işlerime geri dönmek istiyorum albayım."

Sessizce beni izledikleri sırada babam sadece başını eğdi. Arkamı dönüğüm an göz yaşlarım süzülmeye başlarken kaçarcasına çıktım odadan. Daha çok canım acıyacak gibiydi.

***

Annemlerle yediğim akşam yemeğinin ardından beni bir türlü bırakmamalarıyla salona oturmuş hepimiz çay içiyorduk. Daha doğrusu annemle babam çay içerken ben meyve suyu içmekle meşguldüm. Beni sağlıklı beslemek konusunda oldukça ısrarcılardı.

Alparslan olmayınca annemle babam da tek başına kalmıştı tabii. Ben de yalnızdım sonuçta. Birbirimize sarılıyorduk bizde ama daha çok onlar torunlarına sarılıyordu. Yemekte başlayan sohbet hep bebeğim üzerineydi. İkisi de benimle hastaneye gelmek istiyor ve şimdiden belli olmayan bebeğimin cinsiyeti için kavga ediyorlardı. Onları izlerken bazen gülüyor bazen de buruk bir hale bürünüyordum. Kendi buhranımı belli etmeden

tekrar gülmeye başladığımda yüzümde sadece mutluluk maskesi taşıyordum.

Bakışlarım dalıp gitmiş sevdiğim adamda gezerken kapının çaldığını duydum. Kısa bir süre sonra Hilal'in sesi geldi. "Hemen bakıyorum."

Başımı arkaya çevirmiş, kimin geldiğini merak ederken içeriye giren Fatma anne ile şaşkınlıkla ayağa kalktım.

"Anne."

Hemen arkasından giren Sude ve arkasında beliren Yağız'la şaşkınlığım biraz daha büyüdü.

"Güzel kızım." Fatma annenin sıcacık sesiyle ona yaklaştığımda sıkıca sarıldık birbirimize. "Biricik gelinim benim."

Fatma annenin iltifatlarına kayıtsız kalamazken gülümseyerek "Hoş geldin anne, otur lütfen." dedim koltukları işaret ederek.

O anne ve babamla selamlaşırken ben de Sude'ye sarıldım.

"Hoş geldin canım."

Sevecen sesiyle biraz da çekinden başını eğdi. "Hoş buldum yenge."

Ona da oturmasını işret ettiğimde karşımda duran adamla göz göze geldik. İkimizde öylece birbirimize bakarken kendimi tutmaya çalışarak arkamı döndüm. Ona çok kırgındım.

Fatma anne hemen eliyle yanını işaret etti. "Gel kızım, otur yanıma." Yağız dikkatini çekmiş olacak ki ona da işaret verdi. "Oğlum ne dikiliyorsun ayakta. Gel yanımıza."

Yağız biraz mecburiyet biraz da çekingenlikle yanıma otururken Hilal geldi.

"Ne alırdınız?"

O an aklım başıma gelirken öne doğru eğildim. "Aç mısınız anne, yemek hazırlayalım."

Elini kaldırdı çabucak. "Yok evladım, yedik de geldik."

Annem hemen araya girdi. "Hilal çay getir kızım, ikramlıklardan da koyun." Hilal giderken annem sevecen sesiyle devam etti. "Ay ne iyi ettiniz Fatma Hanım. Ne zamandır görüşememiştik."

Fatma hanım dertli dertli başını iki yana salladı. "Ah İnci hanımcığım şimdiki gençlerin aklı bir karış havada." Benim önümden uzattığı elleri hemen yanımda oturan Yağız'ın elini bulduğunda tutarak dizimin üzerine koydu. Bacağımda birleşen ellere içim yana yana bakıyordum. "Yağız her şeyi hatırlayınca hemen gelemedik; annem biraz rahatsızdı."

Yağız'ın bacağımdaki eline iki kez üst üste vurup geri çekildi ama kocamın eli dizimde kaldı.

"Geçmiş olsun." dedi annem. "Ciddi bir şey yok inşallah."

Gözlerini belli belirsiz bir hüzün kapladı. "Yaşlandı artık, az üşütse bile ağır geçiriyor."

Babam elindeki bardağı önünde duran sehpaya bıraktı. "Yapabileceğimiz bir şey varsa söyleyin Fatma Hanım."

Yüzüne sıcak bir tebessüm yayıldı. Minnettar bakışları her halinden belliydi. "Sağ olun Cihangir Bey, az destek olmadınız bize."

"Lafı bile olmaz." diyen annemle Hilal çayları getirmişti. O servis yaparken hemen ardında Ayşe teyze ikramlıkları koydu yanına.

Yağız'ın eli bacağımdan uzaklaşırken çayına uzandı. Bir yudum alıp bıraktığında fazla düşünceli duruyordu.

Fatma anne baş örtüsünü düzeltip bana doğru döndü. "Yağız bizi başka bir eve götürdü kızım." Hangi ev olduğunu hemen anlarken elimi yakaladı. "Gelinim nerede diyorum ses yok. Burası nereden çıktı diyorum ses yok. Meğer evleri ayırmışsınız." Sessiz kalarak başımı önüme düşürmemle çeneme dokundu. "Belli ki benim oğlan seni kırmış. Ben onun adına özür dilerim kızım, sen büyüklüğünü gösterip affet."

Beklemediğim özrün telaşına düştüğümde ne diyeceğimi bilemedim. "Fatma anne, ne özrü? Lütfen, buna gerek yok."

Gülümseyerek yanağıma dokundu. "Var var." dedi sevecen sesiyle. "Eşeklik etmiş ama sen hoş gör kızım, bırakma kocanı. Evleri ayırmak da ne demek? Bir adamın yeri karısının dizinin dibidir."

Biraz tereddütle sessizce konuşmamızı dinleyen adama baktım. Benden tarafa döndüğünde göz göze geldik. Kara gözlerindeki acıyı gördüğüm an üzüntüyle Fatma anneye döndüm.

"Yağız'ın bir suçu yok. Ortak kararımızdı."

Kocamı korumak için çabalarken babamın burnundan bir homurtu yükseldi. Ayağa kalktığında Fatma annenin önüne geldi.

"Bana müsaade ederseniz odama çekileceğim Fatma Hanım. Yoksa bu ikisi elimde kalacak."

Fatma anne başını eğdiğinde babam bize ters bir bakış atıp giderken annem duruma toparlamaya çalıştı.

"Gittiği iyi oldu değil mi? Gün geçtikçe daha da huysuz oluyor."

Sude dayanamayıp kıkırdarken ben tabii ki gözlerimi devirdim. Fakat Fatma anne konudan şaşmadı.

"Cihangir Bey haklı, İnci Hanım. O da kızını düşünüyor. Yine efendiliğini koruyor bak."

Yağız daha fazla dayanamıyor gibi ayaklandı. "Ben de kalksam iyi olacak sanırım. Siz kadınlar baş başa daha rahat olursunuz."

Fatma anne bunu fırsat bilmiş gibi "İyi olur." dedi. Bana baktığında Yağız'ı işaret etti. "Hadi kızım sen de kocanla git. Odanızda güzelce konuşup düzeltin aranızı."

Çocuk gibi bizi tembihleyen kadınla alt dudağımı ısırarak anneme baktım. Ondan yardım dilenir gibiydim ama annem umursamıyor gibi omuz silkmekle yetindi.

Mecburen ayağa kalktım. "Biz gidelim o zaman."

Odadan çıktığımızda ikimizde diğer eve geçen koridora doğru ilerliyorduk. Düşünceli halde duraksadığımda Yağız da durdu. Başını bana çevirerek sorarcasına bakınca gülümsedim.

"Telefonumu unutmuşum. Sen geç, ben geliyorum."

Başını eğdiğinde o ilerlerken arkamı döndüm. Usul adımlarla salona yaklaşırken onlar görüş açıma girince duraksadım. Duyamayacağım mesafedelerdi ama dudaklarını okuyabilirdim.

Fatma anne olduğu yerden kalkıp annemin yanına oturmuştu. İkisi de diz dize el ele birbirleriyle konuşurken Sude'nin arkası dönüktü.

"Ne iyi ettin İnci hanımcığım." dedi Fatma anne. "Sen haber vermesen aralarının bozuk olduğunu bilmeyecektim."

Annem üzgünce başını iki yana salladı. "Ah Fatma Hanım!" dedi kıpırdanan dudaklarıyla. "Biz sandık ki konuşur hallederler ama bunlara kalırsa yuvalarını bozacaklar."

Üzgün bir halde şüphelerimi doğru çıkartan ikiliye bakarken Fatma anne konuşacağı sırada arkamda bir hareketlilik hissettim. Arkamı döndüğüm anda gözlerim kocaman olurken Yağız elini dudaklarıma bastırdı.

Başını olumsuzca iki yana sallarken elimden tutarak koridora doğru gitmeye başladı.

"Telefonunu unuttun demek."

İmalı sesiyle yandan bakışlarımı ona diktim.

"Nasıl anladın?"

Bir adım önde giden adam yavaşlayarak elini belime koydu. Verdiği destekle beni öne geçirdiğinde kalçama uzanan parmakları arka cebimdeki telefonu çekip çıkardığında gözlerim kapandı. Elime tutuşturduğu telefonla alt dudağımı dişlemeye başladım.

"Orada mıymış?"

Gözlerini devirdiği esnada karşı daireye geçmiştik.

"Dudak okuyordun değil mi?"

Artık beni fazlasıyla iyi tanıyan kocamla onaylamaktan başka çarem yoktu.

"Evet."

Bu sefer de üst kata çıkmak için merdivenlere yöneldiğimizde çıkmam için bana öncelik vermişti.

"Ne diyorlardı?"

Arkamdan gelen sesle omuz silktim. "Bizi bir araya getirmek için çabalıyorlar."

"Anladım." dedi mırıldanır gibi. Ben de ses etmedim.

Birlikte girdik odaya. Düşünceli halde etrafa bakınıp yatağa doğru ilerledi. Kenarına oturduğunda elleri önüne düştü. Başı yerde düşünceli bir halde beklerken onun haline dayanamadım. Biraz çekingen halde yanına giderek tıpkı onun gibi yatağa oturdum.

"Neyin var Yağız?" Sessiz kalmaya devam ettiğinde eline dokundum. "Canın çok sıkkın görünüyor."

Gülümser gibi oldu. Başı hâlâ yerde duruyordu. "Annemle senin için tartıştık biraz. İlk defa bu kadar ağır konuştu." Başını kaldırıp gözlerime baktı. "Ama daha da önemlisi akşam eve gelirsin sanmıştım. Niye gelmedin Bahar?"

Beklemediğim soruyla duraksarken ona gece konuştuklarını duydum diyemedim bir an.

"Ben..."

Ağzımda bir şeyler gevelediğim sırada elini gömleğinin üst cebine atarak çıkardığı çikolatayı bana uzattı.

"Bunu sana almıştım."

Düşünceli halde çikolataya bakarken elinden almadan edemedim. Göz göze geldiğimizde gülümsedim.

"Teşekkür ederim." Dikkatli bir şekilde çikolatayı açarken bir yandan da aklım ondaydı. "Kolun nasıl oldu?"

Elimdeki açtığım pakete uzanarak "İyi," dedi. Kopardığı küçük parçayı dudaklarıma uzattığında itiraz etmedim. "Sen nasıl oldun? Miden bulanıyor mu hâlâ?"

Çikolatanın verdiği mutlulukla gözlerimi kapatırken omuz silktim. "Bazen." Gözlerimi araladığımda söylediğim kelimenin üzerinde durmasını

istemiyordum. "Buraya annen istediği için mi geldin?"

Kara gözlerini gözlerime diktiğinde anla der gibi bakıyordu ama benim kelimelere ihtiyacım vardı.

"Annemin etkisi büyük. Fark ettim ki benden çok seni seviyor. İki kelimesinden biri gelinim oldu." İkimizde güldüğümüzde iç çekti. "Ben yokken onları yalnız bırakmadığın için teşekkür ederim."

Buruk bir tebessümle başımı eğdim. "Sadece yapmam gerekenleri yaptım."

Çeneme dokunduğunda başımı yukarı kaldırdı. "Ama yine de geliş sebebim bu değil. Sadece gelmek istediğim için geldim ve bunun sebebi sensin."

Çenemdeki elini indirerek sıkıca tuttuğumda bakışlarımı tekrar kaçırdım. Gözlerine baktığım her an ona inanıyordum ve arkasına gelecek cümle canımı yakıyordu. Bu sebeple konuyu değiştirmeyi tercih ettim.

"İş nasıl gidiyor, patronunla aran iyi mi?"

İmalı sesimle ne demek istediğimi anlarken gözlerini devirmeyi de ihmal etmedi.

"Boş yere kıskanıyorsun, bugün son günümdü. Yeni bir iş aramam gerekecek."

Beklemediğim sözlerle şaşkınlıkla gözlerim açıldı.

"Nasıl yani? Kovuldun mu?"

Dualarım bu kadar çabuk mu kabul olmuştu yani? Şaşkınlığım karşısında gülümserken saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Her ne kadar bunu çok istesen de kovulmadım. Zaten kısa süreli bir işti ve kadının kocasıyla bu şekilde anlaşmıştık."

Yağızın art arda sıraladığı kelimelerden sadece birinde takılı kaldım. "Kocası mı?"

Dudakları büküldüğünde neye şaşırdığımı anlayamamış gibiydi. "Evet."

Alayla dudağımın kenarını kıvırdım. "Bir de hamile de de tam olsun."

Ciddiyetini hiç bozmadan başını eğdi. "Kadın hamile."

Elimdeki çikolatayı yere düşürürken ağzım açık kaldı. Kadını gördüğüm geceye geri döndüğüm anı tekrar hatırlamaya çalıştım ama öyle belirgin bir karnı yoktu. Belki de küçüktü bebek.

"Bekar sanmıştım." Suratım asılırken ters bir bakış attım. "O gece kocası evde uyuyordu herhalde."

Tatsız çıkan sesimle yere eğilerek düşürdüğüm çikolatayı alıp komodinin üzerinde bıraktı. "Kadının kocası diplomat Bahar ve o gün yurt dışındaydı."

Huysuzca omuz silkmemle bıkkın bir nefes vererek anlatmaya başladı. "Bir süredir karısıyla ilgili tehdit ediliyormuş. Aslında korumaları var ama adam karısı hamile olunca bir de yakın koruma istemiş ve bu işte profesyonel birini arıyorlardı. Gerçekten de o akşam karısı saldırıya uğradı."

Duyduklarımı yavaş yavaş sindirirken yine de kıskanmaktan alamıyordum kendimi. "Yine de evine getirmene gerek yoktu. Hatta geri bırakmana da gerek yoktu."

Çünkü her ne kadar habersiz olsa da kendi karısı da o sırada hamile halde acı çekiyordu. Komodinin üzerinde duran çikolata parçasından bir parça alıp ağzıma tıkıştırdı. Sanırım beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Hastaneye götürmek istediler ama biliyorsun ki gidemezdim. Kadının evine de kocası yokken gitmek istemedim. Kendi evime gelmek istedim ama onda da içi rahat etmedi. Çok korkmuştu zaten. Gelmesine gerek olmadığını söylediğim halde şoförüyle birlikte bana eşlik etmek istedi. Ne olur ne olmaz diye de eve kadar gitmesi için ben de onlarla gittim. Görevimi yarım yamalak yapmak istemedim."

Ağzımda eriyen çikolata ile kocamı dinlerken gerçekten de daha uysal bir hale bürünüyordum. İşin detaylarını geç de olsa öğrenirken kaşlarımı çattım.

"Sen nereden buldun bu işi?"

Dudağının kenarı kıvrıldığında kaşları havalandı. "Sana söylemediler mi?"

"Neyi?" dedim şaşkınlıkla ama hemen sonra soruyu değiştirdim. "Kim?"

Eli çenesine gitti. "Belli ki habersizsin." Düşünceli çıkmıştı sesi. "Her şeyi hatırlayıp gittikten iki gün sonra Alparslan ve Onur kapıma dayandı." Dudakları alayla kıvrıldı. "Beni dövmeye gelmişlerdi sanırım."

Elimi alnıma götürdüm. "Ah Alparslan!"

Gülerek omzumu sıvazladı. "Merak etme bir şey olmadı. Yakama yapıştı ama onunla kavga etmeyeceğimi söyledim."

Çekingen bakışlarım yüzünde gezerken gülümsemeye çalıştım ama olmadı. "Kusura bakma, onlar ben üzülünce..."

"Dert değil." dedi şefkatli bir sesle. "Yapması gerekeni yaptı." Merakla devamını bekleyen gözlerle ona bakarken gülümsedi. "Biraz konuştuk erkek erkeğe ve anlayışlı davrandılar. Daha önce geldiklerinde Alparslan istersen sana iş ayarlarız, canın sıkılmaz demişti. O aklıma gelince iş aradığımı söyledim onlara. Yani bu işi Onur ayarladı."

Kaşlarımı çatmış kocamı dinlerken suratım da aynı oranda asılmıştı.

"İkisine de göstereceğim!"

Kendi kendime homurdandığım esnada Yağız gülerek bana doğru eğildi. "Bir sır daha vereyim mi?" Başımı aşağı yukarı salladığımda "Kaldığım ev de Onur'a ait." dedi. Gerçekten de sır verir gibi kısık çıkmıştı sesi. "Ama bunu kimse bilmiyormuş sanırım. O yüzden aramızda kalsın diyerek sıkı sıkı tembihledi. İş bitene kadar orada kalmam daha sağlıklı olacaktı."

İçimden Onur'a küfürler ederken onu ilk gördüğüm yerde mahvetmeyi planlıyordum. Gerçekten de o evden haberim yoktu ve bunu amcama söyleyecektim. Hatta bire bin katıp burnundan getirmesini sağlayacaktım.

Yağız başka bir sır veriyor gibi kaşlarını havaya kaldırdı. "Bana kalırsa kardeşin ve kuzenin pek sağlam ayak değiller."

Sinirlerim bozulduğunda gülmeye başladım. Küçük kıkırtılarım kahkahaya dönerken omzuna vurmaktan alamadım kendimi. "Ve sen de onların bulduğu işi kabul etti." Alaycı bir tavırla gülmeme mâni olmaya çalışarak kaşlarımı çattım. "Sanki senin yaptığın çok doğru."

Ellerini arkasındaki yatağa yaslayarak bedenini geriye attı. Umursamaz halde kaşlarını havaya kaldırdı.

"İyi para veriyorlardı ve usulsüz bir durum yoktu ortada. Bir ayda kazanacağım parayı bir haftada kazandım."

"İyi." dedim huysuzca ayaklanırken. "Aferin sana." Dolabıma yöneldiğimde bir anda değişen duygularıma hâkim olamadım. "Zenginliğini kutluyorum." Pijamalarımı dolaptan alırken aynı tavırla devam ettim. "Sakın orduya geri dönme. Bu şekilde kaçmaya devam et."

Banyoya doğru ilerlerken sesi geldi. "Bahar..."

Elim kaldırarak konuşmasına engel oldum. "Seni dinlemek istemiyorum. Yarın sabaha kadar seninle konuşmak da istemiyorum."

Şaşkınlıkla bana bakarken ellerini iki yana açtı. "Bir anda niye bu kadar yükseldiğini söyler misin?"

Banyonun kapısına ulaştığımda ters bakışlarımı üzerine diktim. "Bir anda mı? Bazen yumruğumu suratına geçirmemek için zor tutuyorum kendimi." Saçlarımı savurarak üstten bakışlarımı üzerine diktim. "Ben seni niye boşamıyorum ki? Çoktan boşanmam gerekirdi senden."

"Ayıp ediyorsun ama." diyen adamın suratına kapıyı kapattığımda sessiz bir soluk verdim.

Elimdekileri sepetin üzerine bırakarak klozetin kapağını kapatıp üzerine oturdum. Düşünceli bir halde orada beklerken kafam o kadar çok karışmıştı ki ne yapacağımı bilmiyordum. Ne kadar da yanlış anlamıştım birçok şeyi.

Meğer öküz kardeşimle kuzenim de işin içindeydi. Oysa çok üzülmüştüm Yağız benden ayrı bir düzen kuruyor diye. O ev bile Onur'a aitmiş. Fakat bir yandan da Yağız'ın o gece söylediği her şey gerçekti. Bana olan güvensizliği ve kırıklığı dağ gibi büyümüştü ve geçmişinde canını acıtan şeylerden kaçmaya çalışıyordu.

Ne yazık ki acılarıyla beraber ben de mesleği de o geçmişin parçasıydı. Geçmişinden kaçtığı her an istemeden benden ve mesleğinden de kaçıyordu. Ne zaman yüzleşecekti tüm bunlarla? Biliyordum ki Yağız ne mesleğinden ne de benden tam anlamıyla geçebilirdi. Hele karnımdaki bebekle beni geride bırakması imkansızdı. Bu şekilde yarım yamalak ilerlemekte ikimizin de canını yakacaktı. Birlikte miydik yoksa ayrılmış mıydık belli olmayan halimiz işkenceden farksızdı.

Bu durum karşısında sabah bitirmeyi düşündüğüm evliliğimi annem sayesinde şimdi yeniden düşünmek zorunda kalmıştım. Fatma anneyi bile buraya kadar sürüklemesinin başka açıklaması olamazdı. Onlar çabalarken biz Yağız'la konuşamıyorduk bile. Gerçi benim çabaladığım yadsınamazdı ama o kaçmaktan vazgeçmiyordu. Belki de artık yüzleşmesi ve kim olduğunu yeniden hatırlaması gerekiyordu. Bu da evliliğimizi kurtarmak için verdiğim son savaş olacaktı.

Dudaklarımı büzmüş kaç dakikamı o banyoda; klozetin üzerinde elimi çeneme koymuş düşünürken geçirdim bilmiyorum ama sonunda kapım tıklatılınca kendime geldim.

"Bahar!" Onu görebilirmişim gibi başımı kapıya çevirdim. Sessizce beklerken devamında ne diyeceğini merak ediyordum. "Çıkmayı düşünmüyor musun güzelim? Yarım saattir oradasın; sesin soluğun çıkmıyor."

Düşünceli bir halde bakışlarım önüme düştü. Kendi halime gülmeden edemedim. Gerçekten kafayı yemek üzereydim. Kocama cevap vermek yerine sessizce beklerken bir kez daha kapıya vurdu.

"Ses vermezsen içeri gireceğim."

Panikle olduğum yerden kalkarken pijamalarıma uzandım. "Hayır! Üzerimi giyiyorum."

"Bence sorun olmaz."

Umursamaz sesiyle etrafıma bakınırken iki adımda klozete yaklaşarak sifona bastım.

"Tuvaletteyim."

Pes ettiğini düşünürken pek de öyle olmadığını sesi geldiğinde anladım. "Beş dakikan var. Beş dakika sonra nerede olduğun ya da ne yaptığın umurumda olmayacak." Birkaç saniye beklediğimde usulca kapıya yaklaştım. Tam kilitleyeceğim sırada yine ve yine sesi deldi. "Eğer o kapı kilitlenirse kırarım Bahar."

Gözlerimi devirerek hızlıca üzerimi değiştirdim. Aynanın karşısına geçtiğimde çabucak dişlerimi fırçaladım. İki üç dakika içerisinde hazır olurken kapıyı aralayarak hızlı bir adım attığımda kapının önünde bekleyen adamla burun buruna geldik.

"Tuvalette de rahat yok." dedim huysuzca.

Çoktan üzerini değiştirmiş altında eşofmanı belden üzeri çıplak halde geçmek istediğimde elini belime sardı.

"Benden kaçıyor musun sen?"

İkimiz de yan yana durmuş, başlarımızı birbirine çevirmiş bakarken omuz silktim.

"Ben yüzleşmekten yanayım. Kaçmayı seven sensin."

Kolları arasından sıyrılarak yatağa geçtim. Üzerindeki örtünün ucunu kaldırıp içine girdiğimde sırt üstü yatarak gözlerimi kapattım.

Sesli bir soluk vererek odanın ışığını kapatıp yanıma yattı. Odada oluşan sessizlikle gözlerimi aralarken ikimizde sırt üstü yatmış tavanı izliyorduk. Nefeslerimiz odanın içinde yankılanarak karanlık ve o karanlıkta pencereden sızan ay ışığı bize eşlik ediyordu.

"Koca bir korkak gibiyim değil mi?"

Ona doğru dönmek yerine arkamı dönerek gözlerimi kapattım. "Ben hatalarımı kabul ediyorum Yağız, hepsi için de senden özür dilerim ancak bu ilişkide bana kendimi tek başına hissettirerek beni çaresiz bırakıyorsun ve canımı acıtacak ne kadar kelime varsa bir araya getiriyorsun. Pişmanlığımı ve hatta yorgunluğumu göremeyecek kadar da bana uzaksın."

Belimi sardığını hissettiğimde gözlerim kapanırken beni kendine doğru çekti. Sırtımı göğsüne bastırarak bizi birleştirdiğinde saçlarıma daldırdığı burnuyla kokumu uzun uzun içine çektiği sırada fısıldadı.

"Sanki çok şiddetli bir deprem olmuş da biz sığınağa kaçamadan içinde bulunduğumuz bina üzerimize yıkılmış gibi. İkimizde canlıyız ama acı çekiyoruz. Bizi kurtaran kimse yok, birbirimize ulaşamıyoruz." Ellerimizi sıkıca birbirine kenetlediğinde boynuma küçük bir öpücük bıraktı. "Özür dilerim Bahar. Kocan olarak yanında durmam gerekirken kaçmayı seçtiğim için özür dilerim."

Birbirine kenetlenen ellerimizi göğsüme bastırdığımda fısıldadım. "Belki de hâlâ zamanımız vardır." Parmaklarına küçük bir öpücük kondurdum. "Yarın seni bir yere götürmek istiyorum. O yüzden şimdi uyusak iyi olur."

"Nereye?" dediğinde gözlerimi kapattım.

"Sürpriz olsun."

***

Sabah erkenden kalkıp bizimkilerden habersiz bir şekilde yola koyulduğumuzda Yağız'ın haberi olmasa da yolumuz biraz uzundu. Büyük bir sükunetle yolda bana eşlik ederken Ankara'yı çıkmadan önce gördüğüm bir pastanenin önünde duraksadım. Yağız merakla geldiğimiz yer burası sanarak etrafına bakarken gülmeden edemedim. "Sadece acıktım."

Başını eğerek pastaneye baktığında hemen sonra bakışları beni buldu. "Ben alırım."

O inmeden elinden tutarak durdurdum. "Olmaz!" Merakla gözlerime bakarken gülümsedim. "Canım ne istiyorsa onu seçmem lazım. Sen bekle iki dakikaya alırım."

Araçtan inerek hemen pastaneye girdim. Seçtiğin poğaça, simit ve kurabiyelerle yanına da meyve suyu alarak tekrar arabaya geçtim. Elimdekileri Yağız'a tutuşturdum. "Açar mısın?"

Arabayı tekrar çalıştırarak yola çıktığımda kocam elime bir poğaça verdi. Bir yandan onu yerken o ise bana meyve suyumu açıyordu. Onu da uzattığında ellerinden içerek yola odaklandım. Bir gözüm yolda poğaçamı yerken Yağız'a doğru elimi salladım.

"Şu meyve suyundan biraz daha versene."

Beni ikiletmeden uzatırken elim dolu olduğu için kendi içiriyordu.

Geriye çektiğinde poğaçamın kalan parçasını da ağzıma attım. Elimde bir şey kalmayınca dudaklarım büzülürken tekrar bakışlarım yolda kocama doğru uzandım.

"Bir de simit verir misin?"

Onu da elime tutuşturduğunda bir ısırık alarak çiğnerken yanımdaki adamın sessizliğiyle ona bakma ihtiyacı hissettim. Beni izlediğini görünce gülmeden edemedim.

"Sende yesene."

Gülümseyerek beni işaret etti. "Sen o kadar iştahlı yiyorsun ki benim karnım doyuyor."

Dişlerimi göstererek sırıttım. "İki dakika sonra çıkarırım nasıl olsa." Kaşları havaya kalkan adamla önüme döndüm. "Midem kötü ya hani, bu

aralar ne yesem kusuyorum."

Tekrar bana içeceğimden uzattı. "Bir doktora gitsek iyi olacak."

Birkaç yudum daha alarak gülümsedim. "Benim de aklımda. Birlikte gitsek çok iyi olur."

Ankara'dan çıkmaya başladığımızda bu Yağız'ın hemen dikkatini çekerken nereye gittiğimizi hâlâ çözebilmiş değildi.

"Nereye gidiyoruz Bahar?"

Gözlerimi yoldan ayırmadan biraz hızımı arttırdığımda erkenden orada olmak istiyordum.

"Gidince görürsün."

***

Aradan geçen iki saatin sonunda yarım saat, kırk dakika kadar yolumuz kalmıştı. Kırşehir il sınırını geçtiğimizden beri Yağız nereye gittiğimizi anlamıştı ve hiç sesi çıkmıyordu.

Her ne kadar araba kullanmaktan sıkılmış olsam da biraz daha sabretmeye çalışıyordum. Kesinlikle dönüş yolunda bu işi Yağız'a verecektim. Kasıklarımı ufak ufak yoklayan ağrıları da görmezden gelerek son yarım saati de doldurdum.

Önceden bakmış olduğum yeri bulmak benim için zor olmazken yaklaştıkça tabelalarla daha bir kolay oldu. Şehitliğe geldiğimizde arabamı uygun bir yere park ettim. Arkaya attığım poşete uzanarak aldığımda içinden çıkardığım siyah şalla bağlı duran saçlarımı kapattım.

Üzgün halde yanımda duran adamın eline uzandım. "İnelim mi?"

Başını eğmekle yetindiğinde beraber indik arabadan. Elini tutmamla birlikte ilerlerken düşünceli halde mezar taşlarına bakıyordum. Akıl edemediğim kısımla çekingen halde Yağız'a yandan bir bakış attım.

"Tam nerede bilmiyorum."

Elimden çekerek beni yönlendirirken sonunda konuşabilmişti.

"Ben biliyorum."

El ele beraberce geçtiğimiz mezar taşları arasındaki parke taşlarından yapılan dar yolda yürürken Yağız aralara girerek beni de peşinden götürdü. Adımlarımız yavaşladığında beyaz mermerle etrafı çevrelenmiş mezarın yanında durduk. İkimizde hazır ola geçerek selam durduğumuzda bu bize mesleğimizin kattığı bir şeydi.

Ellerimizi indirmemizle Yağız dikkatlice mezar taşına uzanarak şefkatle sevdi.

"Ben geldim Alper." Sesi titrediğinde yüzünde buruk bir tebessüm oluştu. "Bu sefer karımla geldim."

Ona sadece karın değil, bebeğinle de geldin demek için can atarken bir süre daha sessiz kalmayı seçtim. Cebimden çıkardığım Alper'in künyesini ona uzattığımda bakışları beni buldu. Gözleri buğulanan adamla gülmek ve ağlamak arasında gidip gelirken elimdeki künyeyi alarak mezarın önünde diz çöktü.

Onun bu hali içimi parçaladığı esnada yumruk yaptığı ellerini dizine yaslayarak başını yere düşürdü.

"Alper..." Acı doluydu sesi. "Kardeşim." O kadar içten diyordu ki sahiden de kardeşi olarak görüyordu. "Aldım intikamını, kanın yerde kalmadı. O şerefsizin parçaları bile yok."

Omuzları sarsıldığında bir hırıltı döküldü dudaklarından beklemediğim tepkisiyle ne yapacağımı bilemezken ayakta duramayarak mezarın kenarını kaplayan mermere oturdum.

"Yağız!"

Beni duymayarak sarsılan omuzlarıyla içli içli ağlaması içimi parçalamıştı.

"Onun da canını yaktım Alper. O da senin gibi işkence çekti. Sana yemin ederim ki kolay ölüm vermedim ona." Buz kesmiş halde onu dinlerken avuçladığı toprağı sıktı. "Sana da evladıma da ne yaptıysa hepsini burnundan getirdim. Köpek gibi yalvardı ayaklarıma kapanarak." Kara gözleri alev aldı. "Acımadım." dedi öfkeyle. "O sana nasıl acımadıysa, o evladıma nasıl acımadıysa ben de ona acımadım." Bilmediğim ayrıntılarla tüylerim ürperirken dişlerini sıka sıka devam etti. "Kırılmamış tek bir kemik bırakmadım bedeninde. Sana yaptığı gibi ben de onun kemiklerini kırdım tek tek. Karıma attığı her bir tekmeyi saydım; iki katını attım ona Alper, iki katını attım ona." Kızaran gözleriyle gözlerinden yaşlar süzülürken toprağı sevmeye başladı. "Rahat uyu kardeşim. İntikamın çoktan alındı."

Sessizce yanı başında ağlarken bir yandan da onu dinliyordum. Alper'in ona iyi geleceğini düşünmüştüm ama ne yalan söyleyeyim bu itirafı beklemiyordum. Onun o dağlarda yaşadıklarını düşününce içim acıdı. İntikamla nasıl bilendiğini, nasıl vahşileşerek acı çektirdiği gözümün önünde canlandığı an gözlerimi kapattım. Birkaç damla daha yanağıma süzüldüğü esnada şimdi Yağız'ın meslekteki kaçışını daha iyi anlıyordum.

Dayanamayıp onu kendime çektiğimde başını dizlerime yasladı. Siyah saçlarını usul usul severken hırıltılı çıkıyordu sesi.

"Her şeyimi kaybettim." Bir elini bacağıma sardı destek almak ister gibi. "Ekip arkadaşlarımı, babamı, bebeğimi, aklımı kaybettim." Sesi acıya bulandığında koluyla bacağımı daha sıkı kavradı. "Seni de kaybedeceğim. Tutunursam sen de gideceksin."

Gözlerimden akan yaşlarla buğulu bakışlarımı sevdiğim adama düşürmüş şefkatle ve sıcacık sevgimle başını okşarken itiraz ettim. "Gitmeyeceğim! Beni hiçbir zaman kaybetmedin ve bundan sonra da kaybetmeyeceksin."

"Bahar..." dedi yakarır bir sesle. "Yalvarırım bırakma beni. Gözünü seveyim geçme benden."

"Asla!" dedim güven veren sesimle. Eğilerek başını öptüğümde ağlayan çocuğunu avutan bir anne gibiydim. "Hem bebeğimiz de babası olmadan eksik kalır."

Ne söylemek istediğimi anlamak ister gibi kaskatı kesilerek başını kaldırdı. Çattığı kaşlarıyla bakışları yüzümde geziyordu.

"Ne demek istiyorsun Bahar?"

Biraz tereddüt, biraz da korkuyla çıkmıştı sesi. Dudaklarıma yeni bir kıvrım yerleştirdiğimde elimi karnımın üzerine koydum.

"Hamileyim."

Şaşkınlıkla bana bakarken ağzı açık kaldı. Gözlerini kırpıştırdı bir iki defa. Bakışları karnıma düştüğünde yutkunarak yeniden gözlerimin içine baktı.

"Doğru mu bu?"

Fısıltı gibi çıkmıştı sesi. Yanlış anlamaktan korkar gibiydi. Bu sefer de onun elini tutarak karnımın üzerine koydum.

"Altı haftalık hamileyim Yağız. Daha çok minik ama o burada."

Tekrar gözlerinden yaşlar süzülmeye başladığında bu sefer tek farkı dudaklarını kıvırmış gülüyordu. İki eliyle bacaklarımı sıkı sıkı sardığında başını dizlerime yasladı.

"Bahar'ım... Gözümün çiçeği, en güzel mevsimim." Hıçkırıklara boğulsa da yarım bırakmadı. "Gönlümün Güneş'i."

Daha fazla kendine hâkim olamadığında yüzünü bacaklarıma bastırarak dakikalarca ağladı. Omuzları sarsıla sarsıla göz yaşlarını saklamadan sesini kısmadan ağladı.

Uzun süre teselli etmek için çabaladım. Nafile bir uğraşı oldu benimki. O kaç ayın biriken göz yaşlarını şimdi bırakıyordu. Neden sonra ağlamaları iç

çekişlere döndüğünde ensesindeki saçları bir kez daha sevdim.

"Biraz daha iyi misin?"

Zorla başını kaldırdığında gözlerini kapatıp açtı. Başını çevirerek Alper'in mezar taşına baktı.

"Karım hamile Alper, benim canım içinde benden bir can taşıyor." Uzanarak ellerimi öptüğünde sesini biraz daha yükseltti. "Benim karım içinde umut tohumları yeşertiyor." Yerinden kalkarak yanıma oturduğunda alnıma dudaklarını bastırdı. "Benim karım nefes oluyor bana."

Sıkıca birbirimize sarıldığımızda bir süre ayrılamadık. Öyle bastırıyordu ki göğsüne kaçmamdan korkar gibi. İlk defa sevdiğim adamın öfkesiyle kavruluşuna, içi yana yana böyle ağlayışına ve mutluluk gözyaşlarıyla taçlandırışına aynı anda şahit oluyordum. Sanki uzun zamandır içinde sakladığı duyguları sonunda gün yüzüne çıkarmış gibiydi. Bir yandan da küçücük sevgiye muhtaç bir çocuktan farksızdı.

Geri çekilmemle gülerek burnumu çektim. Zaten bu aralar her şeye ağlayan ben bir de burada kocamla ağlamıştım. İki eliyle yanaklarımı kurularken ışıl ışıldı bakışları. Uzun zaman sonra onu tekrar umutla bakarken görüyordum.

"İyi misin güzelim? Ağrın falan var mı?"

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. "İyiyim merak etme."

Tekrar alnımdan öpen adamla alt dudağımı ısırdım çünkü ondan istediğim bir şey daha vardı.

"Yağız..." Dikkatle gözlerime bakarken bakışlarımı kaçırdım. "Bebeğim ve ben senden bir şey istiyoruz."

Ellerimi kavradı hemen parmaklarıma kondurduğu öpücükler kalbimi kanatlandırıyordu.

"Söyle güzelim; öl de öleyim. Ne istersen yapar bu adam sizin için."

Çekingen halde gözlerine bakarken derin bir nefes aldım ve bir çırpıda söyledim.

"Mesleğine geri dönmeni istiyorum."

Dikkatle karalarına bakarken ne tepki vereceğini heyecanla beklemeye başladım. Göz bebekleri titrediğinde sert bir şekilde yutkunan adamla dudaklarım büzüldü. Sessizliği büyüyüp giderken umutsuzca bakışlarım boşluğa düştüğünde yüzüm de asılmaya başlamıştı ama o buna müsaade etmedi.

"Tamam, döneceğim."

Önümüzdeki sis perdesi aydınlanmış gibi kollarımı boynuna doladım. Heyecanla karışık mutlulukla sıkıca sardım onu. "Teşekkür ederim." Belimi sardığında yanağına sıcacık bir öpücük bıraktım. "Teşekkür ederim canım."

Başımdan düşen şalı dikkatle düzeltirken yüzünde buruk bir tebessüm vardı.

"Zaten çok ayrı kalamayacak gibiydik."

Elimi yanağına koyduğumda usulca okşadım. "Hadi dua edelim."

Gözlerini kapatıp açtığında avuç içime küçük bir öpücük bıraktı. İkimizde ayağa kalktığımızda bir süre boyunca dua ettik. En son Yağız'ın sesli okuduğu dualarla ellerim semada âmin demekle yetindim.

Biten dualarımızın ardından bileğinde sarılı duran künyeyi çıkararak Alper'in toprağında küçük bir çukur oluşturdu. Elindeki künyeyi içine koyarak toprakla üzerini kapattı. İki kez hafif hafif elini üzerine vurdu.

"Rahat uyu kardeşim. Bu vatan senin gibilere minnettar. Merteben yüksek, ruhun şad olsun."

☀☀☀

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

İnstagram:soylumery

Görüşmek üzere hoşça kalın. 😇

78. Yüzbaşı

Merhaba...✳

Nasılsınız?

Lütfen bin yorumu geçelim ve oy vermeyi unutmayın.

Keyifli okumalar... ✳✳✳

Kalpler her ne kadar acıları biriktirse de sevgi muazzam bir şey değil mi? Tüm acıları bir anda silen, yaraları iyileştiren, insanları teselli eden bir şey. Belki de insanların tutunabildiği ve bu şekilde mutlu olduğu en güzel şey.

Açık yaralarımız kabul bağlamışken şimdi onları iyileştirme zamanıydı. Tek tek yaralarımıza üfleyecek ve kalbimizin en kuytu köşelerine sinen acıları oradan çekip atacaktık.

Bizi bizden başka kim iyileştirebilirdi, bizi bizden başka kim güldürebilirdi?

Yine de bir umudum daha vardı. İçimde filizlenen, karnıma yuva yapan minicik bir umut. O bize yol gösterecek, eksik kalan duygularımızı tamamlayacaktı.

Geri dönüş yoluna çıkmadan önce kusmayı başararak hamileliğimi ısrarla tescillerken Yağız beni arka koltuğa yatırmıştı. Gözlerim kapalı biraz da dalgın halde uyuyarak geçirdiğim yol sanırım Yağız'ın beni rahatsız olmasın diye yavaş gitmesiyle biraz daha uzadı.

Eve geldiğimizde ise merakta kalan aile üyeleri bizi sorguya çektiğinde babamdan da fırça yemiştik. Neyse ki Yağız benim hamile olduğumu söylemişti ve evi bir şenlik havası sardığında öncesinde yaşananlar unutulup gitmişti.

Her ne kadar benim ailem hamileliğimden haberdar olsa da Yağız'la el ele olmamız ve Fatma annenin bebeği öğrendiğindeki coşkusu evde şenlik havası oluşturdu. Fatma anne o kadar çok sevinmişti ki mutluluk göz yaşlarına hâkim olamamıştı. Aynı şekilde annem de ağlayınca doğal olarak ben de ağladım. En çok da Fatma anne ikimize sarılıp tebrik ettiğinde daha çok ağlamıştım.

Akşam olduğunda yemeğin ardından hep birlikte çaylarımızı içerken benim şansıma yine süt düştü. İki kadın beni köşeye sıkıştırmış sağlıklı

besleme planları yaparken Yağız karşıma oturmuş keyifle bu durumu izliyordu.

Annem bıraktığım sütü tekrar bana uzattığında bıkkın bir nefes verdim. "Biraz daha zorlarsanız yine kusacağım."

Endişeyle elindekini bırakırken bu sefer de Fatma anne önündeki kurabiyelerden uzattı. "Şundan da al kızım, canın çeker."

Hiç albenisi olmayan kurabiyelere dudak sarkıtarak bakarken annem saniyeler önceki konuşmamızı unutmuş gibi sütü uzattı. "İstersen sütüne batır, küçükken çok severdin."

Kaşlarım havada iki kadının yoğun ilgisiyle bunalmış halde nefes alamazken medet umar gibi kocama baktım. Omuz silkerek çayından bir yudum aldığında gözlerim kısıldı. Bana gösterilen ilgiden o fazlasıyla memnundu. Hatta annelerimiz olmasa tüm bunları kendi yapacak gibi duruyordu.

Neyse ki babam benim ne halde olduğumu görüyor olacak ki duruma müdahale etti. "Kızı biraz rahat mı bıraksanız hanım? Bu kadar zorlamaya gerek yok."

Annem kaşlarını çatarak babama döndüğünde bir yandan da hayıflanır gibiydi. "Ay ne yapalım Cihangir? Doktor düşük tehlikesi var dedi, iyi bakmak lazım. Aç duruyor sürekli."

Annemin dudaklarından dökülenler aynı anda Yağız'la beni göz göze getirirken elindeki bardakla öylece kaldığında hemen kendini toparlayamadı. Dikkatle elindekini yerine bırakırken bakışları bende olsa da muhatabı annemdi.

"Ne dedi doktor?"

Annem o an kırdığı potu fark ederken toparlamaya çalıştı. "Ben de tam bilmiyorum ki oğlum. Bana da Burçak teyzen dedi."

Yağız konuyu deşmekte kararlı dik bir konum aldığında çattığı kaşlarıyla bu sefer beni hedef aldı.

"Bahar!"

Bu küçük bir uyarıydı. Benim anlatmamı istiyordu. Bense deli gibi onsuz kalmaktan korkuyordum. Korkacak bir şey yoktu ama yine de korkuyordum işte.

"Daha önce ağır bir düşük yaptığım için doktor bu hamileliğimde daha dikkatli olmam gerektiğini ve bebeğimi yeniden düşürebileceğimi söyledi." Onun gözlerine saklanan telaşı gördüğüm an hemen yatıştırmaya çalıştım. "Ama iyiyim merak etme. İlaçlarımı aksatmadan içiyorum."

Gözlerimin içine bakarken sessiz bir soluk bıraktı. Belli ki içi hiç rahat değildi. "Anne yarın için şu doktora bir randevu ayarlar mısın? Bir de ben konuşmak istiyorum." Dudaklarım büzülmüş, elim karnımda hüzünlenirken bunu fark ederek gülümsemeye çalıştı. "Hem bebeğimizi ben de görmek istiyorum."

İstemsiz yüzümde beliren tebessümle annem biraz tereddütte kalmıştı. "Yarın için randevuları dolu olabilir ama Burçak teyzene bir ricada bulunuruz oğlum, o ayarlar."

"Sağ ol anne." diyen kocamla babam oturduğu koltuktan kalkarak Yağız'a el işareti verdi.

"Gel bakalım damat, biraz konuşalım seninle." Yağız bunu bekliyor gibi anında ayaklanırken bende fırsat bilerek ayağa kalktığım sırada babam işaret parmağını havaya kaldırdı. "Sen gelmiyorsun."

Uğradığım hüsranla beni arkada bırakarak giden ikiliye bakarken Yağız bana doğru dönerek yavaşça dudaklarını oynattı.

"Odaya geç."

Onun ne dediğini anlarken cevap vermemi beklemeden önüne dönerek gözden kayboldu.

Koltukta oturmuş bana bakan iki kadın ve karşı koltukta oturan Sude'ye gülümseyerek sehpada duran telefonumu aldım.

"Müsaadenizle ben de odama çekilsem iyi olacak. Bir duş alıp yatacağım."

Hepsi anlayışla karşıladığında kendi evime geçerek üst kata çıktım. Odaya girdiğimde her ne kadar aklım babam ve Yağız'ın ne konuştuğunda olsa da duş almam gerektiğini düşünerek kendimi banyoya attım.

Üzerimdeki her şeyi çıkarıp duşun altına girdiğimde aklım sadece kocamdaydı. Ona karşı hasret ve özlemim her geçen gün içimde büyüyüp giderken bir yandan da saklamaya çalıştığım kırgınlık kalbimin en derinlerinde çıkmak için çabalıyordu.

Onunla aramı daha yeni düzeltmeye başlamışken ve onu evimizde, yatağımda görebilecekken içimdekileri dökmeyi istemiyordum ancak bazı şeyleri de vakit kaybetmeden konuşmamız ve birbirimizi anlayarak emin olmamız gerekiyordu.

Sessiz kalışlarımız ancak kafamızda daha çok kurmamızı sağlardı ki bunun sonucu sadece bizi daha çok üzerdi.

Aldığım duşun ardından saçlarımı kurutup çıktım banyodan. Sarındığım bornozumla bir süre aynanın karşısında kendimi izledim. Her ne kadar son

dönemde yaşananlar ve sürekli kusmalarım yüzümü soldurmuş olsa da fena görünmüyordum.

Yine de yeterince etkileyici görünmüyordum sanki. Eskiden daha bakımlı ve daha ilgi çekiciydim. Şimdi ise salmış görünüyordum. Elimi karnımın üzerine yerleştirdiğimde aynadaki yansımama baktım. Karnımdaki varlığını hissedemesem de orada olduğunu bildiğim minikle gülümsemeden edemedim.

"Sence anne hâlâ güzel mi bebeğim?"

Dertli dertli kendimi izlerken açılan kapıyla irkilerek başımı kaldırdım. Odaya giren Yağız kapıyı kapatarak bakışlarını bana diktiğinde kısa süre sonra karnımdaki elime düştü.

Sanki hata yapıyormuşum gibi elimi karnımdan çekerek gülümsedim. "Nasıl geçti konuşma?"

Bana yaklaşarak elimi tuttu ve alnıma küçük bir öpücük bıraktı. "Fena değildi."

Belimi sardığı an ellerimi göğsünün üzerine koydum. Açıkçası babamın Yağız'la ne konuştuğu hakkında az çok tahminim vardı ancak bunu ondan duymak istiyordum.

"Ne konuştunuz babamla?"

Gözlerinin içine baktığım esnada kendime hâkim olamayarak elimi saçlarına uzattım. Parmaklarım saçları arasında gezerken yüzünde küçük bir tebessüm oluştu. "Biraz fırçaladı." Alnıma küçük bir öpücük kondurdu. "Ona işe geri dönmek istediğimi söyledim." Merakla yüzünü görmek için başımı geriye attığımda cevabını heyecanla bekliyordum.

"Eee."

Yüzünde yeni bir tebessüm belirdi. "Yarın doktordan sonra karargâha gel, yerin hazır dedi."

Yüzümde koca bir tebessüm belirirken kollarımı boynuna doladım. Her şey iyiye gidiyordu sanki. Her şey çok daha güzel olacaktı. Başıma bir iki öpücük konduran adam geri çekilerek yanaklarımı avuçları arasına aldı.

"Bensiz duş alman hiç iyi olmadı." Kaşlarım havada ona bakarken yapay bir hüzünle başını yana yatırdı. "Kocanın hayallerini bu şekilde yıkmamalısın."

Küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. Fazla tatlı görünmüştü gözüme. "Neyse ki duştan sonra seni burada bekliyor olacağım."

Alnıma uzun bir öpücük bırakıp geri çekildi. Bakışlarını üzerimde gezdirip "Üşümeden üzerini giy." dedi çocuğunu tembihler gibi.

Cevabıma gerek duymadan arkasına dönüp banyoya giderken bir süre onu izledim. Farkında olmadan dudağımda oluşan kıvrımla arkamı döndüm. Onun evde oluşu bile beni mutlu ediyordu. Beni hatırlıyordu ve benim yanımdaydı. İçim içime sığmıyordu sanki. Kalbimde tarifi imkânsız bir huzur vardı. Kendimi zor da olsa toparlayarak arkamı döndüm. Dolabımın kapağını araladığımda heyecanım yüksekti. Kendime seçtiğim iç çamaşırlarının ardından pijamalarıma yöneldim. Ellerim üzerinde gezdiği sırada dudaklarım büküldü. Çocuk gibi içimde verdiğim savaşla omuz silkerek çekmeceyi kapatıp bir altındakini açtım. İçim kıpır kıpır uzun zamandır giymediğim siyah askılı, mini geceliğime uzandığımda alt dudağımı dişlerim arasında ezmekle meşguldüm.

Üzerimdeki bornozu çıkarır çıkarmaz yatağın üzerine attığımda kıyafetleri üzerime geçirdim. Aynada kendime bakarken elim yine karnıma gitti. Bir süre bebeğimi sevip saçlarımı düzelttim. Nasıl güzel durduğuna bir türlü karar veremezken en sonunda olduğu gibi bıraktım.

Ayakta boş boş dikilirken bu şekilde durmamın faydasız olacağını düşünerek yatağa adımladım. Üzerindeki örtüyü kaldırdığım esnada banyonun kapısı açıldı. Belinde havlusuyla banyodan çıkan adamı izlerken o hâlâ baş havlusuyla saçlarını kurulamaya çalışıyordu. Beni gördüğü an duraksadığında baştan aşağıya süzmeyi ihmal etmedi.

"Sıhhatler olsun."

Sesimle kendine gelirken elindeki havluyu boynuna atarak yutkundu.

"Sağ ol."

Mırıltı gibi çıkan sesiyle dolaba ilerlerken daha fazla dayanamayarak yatağa oturdum. Bir bacağım kalçamın altında diğerini yataktan aşağıya uzatmış kocamı izliyordum. Dolaptan çıkardığı iç çamaşırı ve şortu yeterli gelmiş olacak ki kapağı kapattı. Yandan bakışları beni bulduğunda yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Yanımda öyle mi yatacaksın?"

Bakışlarım üzerime düştüğünde sorusunun manasızlığıyla tekrar başımı kaldırdım. "Evet. Bir sorun mu var?"

Altına geçirdiği kıyafetlerle sesli bir soluk veren adam elindeki havluyu kenarda duran pufun üzerine attı.

"Yok." dedi kapıya yönelerek. Hemen kapının yanında duran düğmeye dokunarak ışığı kapattığında yine sesi geldi. "Aklımı alman çok da önemli değil."

Küçük bir kıkırtıyla gülerken yanıma gelerek tıpkı benim gibi yatağa oturan adama döndüm.

"Aklın hep bende değil miydi?"

İki parmağının tersiyle omzumdan dirseğime doğru güzel bir hat çizdi. Bakışları ise yüzümde geziyordu.

"Kaybettiğim zaman bile sende saklandığına eminim." Bir anda gözlerim dolarken alt dudağımı ısırdım. Buğulanan gözlerimi görsün istemiyordum ama yanan gece lambası bunu açıkça belli ediyordu. Biraz daha bana sokularak omzuma küçük bir öpücük bıraktı. "Her daim çok güzel bir kadın oldun. Hâlâ da öylesin." İçim kıpır kıpır ona doğru dizlerimin üzerinde yükseldim. Bunu bekliyor gibi belimden sararak beni kucağına çekti. Eli karnımın üzerine yerleşirken başını boyun girintime yasladı. "Anne olmak da sana çok yakışacak."

Tenime vuran nefesiyle onu dinlerken boynumdan öptüğü an gözlerim kapandı. Kendimi kaybetmemek için direndiğim esnada "Yağız..." dedim mırıldanır gibi. Başını bulunduğu yerden çıkarmadan kokumu içine çekti.

"Hm..."

Boğuk sesi odada yankılandı. Bir öpücük daha sıcak tenimle buluşurken gözlerimi aralamak istemedim.

"Seninle o evde kaldığım gece uyumuyordum ve söylediklerini duydum." Konuşmam ilgisini çekmiş olacak ki başını geriye çekerek gözlerime baktı. Kuruyan dudaklarımı ıslatarak söyleyeceklerimin devamını bekleyen adamı karşılıksız bırakmadım. "Geçmişi hatırlatan her şeyi geride bırakmak istediğini ama benden vazgeçemediğini söyledin." Kırgınlığımı fark ettiği an gözleri kapanırken alnını omzuma yasladı ancak ben onunla aramda gizli bir şey bırakmamaya kararlıydım. Boynuna doladığım elimi kaldırarak saçlarını sevmeye başladım. "Benden vazgeçmeyi hiç düşündün mü?"

Bir anda başını geriye atarken gözlerini kocaman açtı. Hemen ardından sanki sorum onu sinirlendirmiş gibi kaşlarını çattı.

"Sana o akşam hâlâ karım olduğunu ve olmaya devam edeceğini de söyledim Bahar."

Omuz silktim huysuzca. "Bu benim sorumun cevabı değil." Ben daha net olmasını istiyordum.

Çeneme dokunarak ondan sakladığım yüzümü kendine çevirdi. "Eğer senden vazgeçmek isteseydim bunu yapardım. Ben sadece geçmişimi görmek, duymak, bilmek istemedim Bahar. Bana kayıplarımı hatırlatan geçmişle yüzleşmek istemedim." Saçlarımı dikkatle kulağımın arkasına

sıkıştırdı. "Ama yemin ederim sensiz geçecek tek bir geceyi hayal etmedim. Çünkü sen benim bütün kayıplarım arasındaki tek kazancım oldun. İyi veya kötü... " dedi sakince. "Ne yaşarsak yaşayalım tek tesellim hep sen oldun." Üzgün bakışları üzerimde dolaşırken mavi gözlerimde son buldu. "Yaşadıklarımız kolay değildi Bahar. Ne sen ne de ben hafif şeyler yaşamadık. Üzerinde çok düşündüm. İkimizde hatalar yaptık, acı çektik, kayıplar verdik. Biraz bunun için sağlıklı düşünmemiz gerekirdi. Ben senin yanındayken senden başka bir şey düşünemiyorum." Alayla başını iki yana salladı. "Gerçi sen yokken de senden başka bir şey düşünemiyorum ama insanların sevdiklerine ya da kendilerine zaman tanıması karşı tarafı istemedikleri anlamına gelmez." Sıkıntılı bir nefes vererek karnımı okşadığı esnada yüzünde güzel bir tebessüm belirdi. "Şimdi bir umudum daha var ve kalbim yerinden çıkacak gibi hissediyorum. Bence artık geçmişi kapatmalıyız ve geleceğe bakmalıyız. Ben öyle yapmak istiyorum. Sen ve bebeğimle tertemiz bir sayfa açmak istiyorum." Göz göze geldiğimizde dişleri göründü. Gözlerinin içi gülüyordu. "O kadar merak ediyorum ki onu; bana her şeyi anlatman gerekir."

Karnımdaki elinin üzerine düşen elimle gülmeden edemedim. Yağız uzun zaman sonra ilk defa bu kadar uzun konuşuyordu sanırım. Bizdeki eksik olan parça daha yeni tamamlanıyor da olabilirdi. Biz o kötü olaydan beri hiç konuşamamıştık. Onun gidişi, aradan geçen zaman, hafızasını kaybetmesi bizi hep yarım bırakmıştı ve şimdi o her şeyi hatırlarken ve tüm geçmişimize vakıfken ancak iletişim kurabiliyorduk. Nihayetinde ikimiz de düşünmüş ve bu ilişkinin devam etmesine karar vermiştik. Bu durumda bizi bağlayan şey bir tek bebeğimiz olamazdı. Birbirimize bu kadar büyük açık kapılar bırakıyorsak bu karnımdaki ufaklık değil, hâlâ bitmeyen aşkımızdı.

"Neyi merak ediyorsun mesela?"

Sorduğum soruyla kaşlarını çatan adam ciddi bir ifadeyle düşünmeye başladı. Onun bu hali beni daha da güldürürken kucağından çıkmak istesem de bırakmadı. "Şşş." dedi kıpırdanmamı elleyerek. "Kıpırdama, düşünüyorum."

Şaşkınca yüzüne barken onunla uğraşmak adına elimi çıplak göğsünde gezdirdim. "Neyi düşünüyorsun bu kadar?"

Konsantresi bozuluyor olacak ki göğsünde gezen elimi yakalayıp kaşlarını çattı. "Biz ne zaman yaptık bu ufaklığı?"

Onun neden böyle bir soru sorduğunu bilsem de yapay bir kızgınlık takınmayı tercih ettim.

"Sarhoş muydun Yağız, hatırlamıyor musun?"

Gözlerini devirerek omzumu ısırmaya çalışan adamla kaçmak için çabalarken belimi sıkıca sararak bırakmadı.

"Sarhoştum Bahar. Şimdi seni ısırdığımı da hatırlamayacağım."

Gözlerim kocaman açılmış kollarımı boynuna doladığımda ısırmasın diye sıkıca sarıldım ona.

"Isırma, hamileyim ben."

Küçük bir kahkaha döküldü dudaklarından. Burnunu boynuma sürtüp beni yatağa yatırdı. Geceliğimin üzerinden karnıma dudaklarını bastırdı. Gözlerim kapandı istemsizce. Sanki bu yetmemiş gibi geceliğimin eteğini sıyırarak çıplak karnımı öptü. Tenime değen dudaklarıyla kasılan bedenime mâni olmaya çalışırken tepki vermek istesem de veremedim. Kalbim deli gibi attığı esnada "Hoş geldin bebeğim," dedi.

Bir kez daha dudaklarını karnıma bastırdığında nefes alışlarım bile hızlanmıştı. Deli gibi ne yapacağını beklerken o karnımı tekrar örterek yanıma uzandı. Odayı saran sessizlik büyüyüp giderken hâlâ sorumun sevabını beklediğini biliyordum.

Ona doğru döndüğümde "Buraya gelmeden önce," dedim sakince. Hâlâ sessizce beni bekleyen adamla gülümsedim. "Gökhan'la Leyla'nın evlendiği günün gecesi." İlgisini çekmeyi başardığımda bana doğru döndü. Gözlerindeki hayreti görebiliyordum.

"Sen..." dedi duraksayarak. "Siz..." Suratı buruştu. "Leyla ve sen..." dedi bu sefer.

Devam edemeyeceğini anladığımda ben tamamladım. "Aynı gece hamile kaldık."

Kaşları havalandı. Şaşkınlığı anlık değişerek dudağının kenarı kıvrıldığında bakışları imalı bir hale büründü. "Bordo bereliler yetenekli adamlardır işte."

Attığım kahkaha odada yankılanırken omzuna vurdum. "Bununla övünemezsin."

Burnuma minicik bir öpücük bıraktığında aramızdaki mesafe çok yakındı. "Korunuyorsun sanıyordum."

Yüzümdeki gülümseme solup giderken mahcup bakışlarım kara gözlerini buldu. "Ben o gece korunmadım. Uzun zaman sonra bizim için ilk olacaktı. Bir de sen her şeyi unutunca..." Biraz utandığımı hissettiğimde alt dudağımı ısırdım. "Aklım pek başımda değildi, düşünemedim."

Yanağımda gezen parmaklarıyla onu izlerken yine ruh hali ani bir değişime uğramış gibiydi. Hamile olanın hangimiz olduğunu çözemiyordum.

"Sanki..." dedi tatsızca. "Her şeyi unutan Yağız'la öpüşmeyi ve hatta sevişmeyi daha çok sevmiş gibisin."

Kaşlarım havada ona inanamaz gözlerle bakarken bir kıkırtı kaçtı dudaklarımdan. Bununla da yetinmeyip bastım kahkahayı.

"Beni kendinden kıskanıyor olabilir misin?"

Kendini sert bir şekilde geriye attığında sırt üstü uzandı. Ellerini çocuk gibi göğsünde bağladı.

"Ne ilgisi var Bahar?" dedi huysuz sesiyle. Sesi alçalırken devam etti. "Sadece o halimden daha memnun gibiydin."

Dirseğimin üzerinde yükselerek ona doğru eğildim ve hatta vücudumun ağırlığının bir kısmını ona verdim.

"Aksine o halinden pek memnun değildim." Başını benden tarafa çevirdiğinde göğsüne küçük bir öpücük bıraktım. "Çok iyiydin, çok tatlıydın ama hep bir şeyler eksikti. Âşık olduğum adam gibiydin ama bir yandan da değil gibiydin. Beni ezbere bilen Yağız'ı daha çok seviyorum sanırım." Bakışları yumuşamış, yüzünde tebessümle beni izlerken dudağımın kenarını kıvırdım. "Tabii öpüşmek konusunda kararsız gibiyim."

Yüzündeki gülümseme anında bozulduğunda sırıtmaya başlamıştım ki beni kendine çektiği anda dudaklarımız birleşti. Bir süredir hasret kaldığım ve Yağız beni hatırladığından beri kavuşma arzusuyla yanıp tutuştuğum dudakları beni çepeçevre sardığında hiç sesim çıkmadı. Kolları arasında dudaklarımı büyük bir aşkla öpen adama aynı arzuyla karşılık verdim.

Belimi sıkıca sarmış diğer eli saçlarımda beni nefessiz bırakan öpücüğüyle dudaklarımda küçük bir inilti firar etti. Sanki bunu bekliyor gibi kendini kaldırarak beni altına aldığı an nasıl gerçekleşti bilmiyorum.

Tekrar dudaklarıma kapandığında ağırlığını üzerime vermeyen adam karınlarımızın temas etmesine bile izin vermeyerek kendini yana yatırmıştı. Bir eli karnımın üzerinde şefkatle okşarken daha fazlasını isteyen bedenime mani olamıyordum. Kollarımı boynuna dolayıp ensesindeki saçlarından bir tutam yakaladığımda onu biraz daha kendime bastırdım.

Kontrolden çıkan öpücüğümüz alev alan bedenlerimize karışırken bir anda kendini geri çekti. Çikolatam elimden alınmış gibi moralim bozulurken bir yandan da ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Yağız!"

İsyan eder gibi çıkan sesimle hırıltılı nefesleri arasında kapattığı gözlerini araladı. Kara gözleri zifiri karanlık gibi arzuyla yandığı esnada alnıma ateş gibi dudaklarını bastırdı.

"Olmaz." dedi başını alnıma yaslayarak.

Gözleri kapalı halde sert nefesler veren adamın ne hissettiğini anlamak istesem de başarılı olamadım.

"Beni özlemedin mi?"

Fısıltı gibi çıkan sesimle kıvrılan dudaklarıyla başıma küçük bir öpücük bıraktı. "Seni deli gibi özledim ama olmaz."

Kırgınlıkla onu iteleyerek arkamı döndüğümde huysuz bir çocuk gibiydim. Aslında sadece kocasını özlemiş bir kadındım. "Sen özlememişsin beni."

Kırık çıkan sesimle beni çekerek sırtımı göğsüne yasladı. Eli karnımın üzerinde beni sararken nefesi enseme çarpıyordu.

"Düşük tehlikesi var dedin. Yarın doktorla konuşana kadar elimi dahi sürmem sana. Bebeğimize bir şey olursa kendimi affedemem."

***

Sabahın erken saatlerinde çıktığımız evden Yağız'ın oluşturduğu rota ile ilk adresimiz doktordu. Annem, Burçak teyzemle randevusu dolu olan doktor beyden ricada bulunarak sabahın erken saatinde bir randevu ayarlamıştı. Doktor ilk olarak bizi alıp sonrasında kendi hastalarıyla devam edecekti.

Her ne kadar ailenin diğer üyeleri de bizimle doktora gelmek istese de Yağız bu sefer yalnız gitmek istediğini söyleyince kimse karşı çıkmamıştı.

Kliniğe geldiğimizde bizi karşılayan Burçak teyzem oldu. Doktor da çoktan gelmiş ve bizi hazır bekliyordu. Hep birlikte içeri girdiğimizde oturduğu yerden kalkarak elini uzattı.

"Hoş geldiniz Bahar Hanım." Elini sıkarak gülümsediğimde bu sefer Yağız'a uzattı. "Siz de hoş geldiniz."

"Hoş bulduk." diyen kocamla doktor hemen sedyeyi işaret etti.

"Bahar Hanım, siz hemen geçin."

Ben sedyeye ilerlerken Yağız da yanıma geldi. Teyzem doktorla sohbet ettiği sırada silahımı çıkararak Yağız'a uzattım. Kendi beline yerleştirdiğinde Sedyeye uzandım. Üzerimdeki bluzu sıyırıp karnımı açtığımda Yağız'la göz göze geldik. Elimi ona doğru uzatmamla hemen sıkıca kavrayıp elimi öptü.

"Karım hazır."

Yağız'ın sesiyle bizim için oyalanan doktor yanımıza gelerek cihazla ilgilenmeye başladı. Burçak teyzem de yanımızda ekrana bakıyordu.

Kısa süren bekleyişin ardından soğuk jeli bedenimde hissettiğimde ürperdim. Yağız beni yatıştırmak ister gibi baş parmağıyla elimi okşarken doktor probun ucunu karnımın üzerinde gezdirirken kısa sürede keseyi bulması zor olmadı. Netleştirmek için uğraştığı sırada ben de tam karşımıza yerleştirilen ekranda merakla bebeğimizi izliyordum. Net bir görüntü yakaladığında duraksayarak gülümsedi.

"İşte burada."

Hepimiz dikkatle ekrana baktığımız sırada kesenin içerisinde belirgin bir görüntü vardı artık.

"Görüyor musun Bahar, büyümüş."

Teyzemin sesiyle gülümserken bunu bende fark etmiştim.

"Daha pek belirgin değil ama..."

Başımı kaldırarak kocamdan bir tepki beklediğim sırada o dikkatle ekrana bakıyordu. Aklından ne geçtiğini bilemesem de çattığı kaşlarıyla doktora döndü.

"Yaşıyor değil mi?"

Yağız'ın sorusu içimi parçalarken bakışlarımı önüme düşürdüm. O hala bebeğimize bir şey olacak diye çok korkuyordu.

"Tabii ki yaşıyor." Doktor beklemediği soruyla durumu biraz garipsemiş görünüyordu fakat Yağız'ın ciddiyetini fark etmiş olacak ki açıklamaya girişti. "Bir de kalp atışlarını duymayı deneyelim. Bu haftada biraz zor olabilir ama şansımızı deneyelim bakalım."

Kısa bir bekleyişin ardından doktor bir süre daha cihazın ucunu karnımın üzerinde gezdirdi. Gerekli ayarlamaları yapmış olacak ki "Evet..." dediğinde bir tuşa daha bastı. Hemen ardından odaya dalga şeklinde yayılan sesle neye uğradığımı şaşırdım. Bu sesi her ne kadar biliyor olsam da hiç bu şekilde duymamıştım.

Kalbim tıpkı bebeğimin kalbi gibi çırpınırken gözlerim doldu. Yutkunamadığımı hissettiğim an Yağız'ın elini sıktım. Dalgın bir halde bakışlarını bana düşürdüğünde onun da gözleri dolu doluydu.

"Bu onun kalbinin sesi mi?"

Fısıltı gibi çıkan sesiyle gözlerimi kapattığımda yanağımın iki yanından yaşlar süzüldü.

Tıpkı benim gibi Yağız'ın gözünden de bir damla yaş süzülürken eğilerek dudaklarını alnıma bastırdı.

"Öyle huzurlu bir ses ki ömür boyu dinlerim." dedi içten çıkan sesiyle. Burnuma da minik bir öpücük bıraktı. "Sen bana dünyaları verdin sarı papatya."

Dudaklarıma yuva yapan tebessümle yanağını öptüm.

"İyi ki bizimlesin."

Elimi öperek yerinde doğruldu.

"İyi ki benimlesiniz."

Doktorun muayenesi bittiğinde elinde tuttuğu ultrason görüntüsünü Yağız'a uzattı.

"Bu da bebeğinizin ilk görüntüsü."

Yağız eline tutuşturulan görüntüye dalgın ama dudağının kenarını kıvırarak bakarken karnımı örterek yerimde doğruldum. Merakla Yağız'ın elindeki fotoğrafa bakarken her ne kadar netlik olmasa da onun orada olduğunu gösteren minicik bir kanıt dahi yüzümüzü güldürüyordu. İkimizde aynı anda göz göze geldiğimizde yüzümüzde oluşan tebessümün sebebi de bundandı.

Doktorun karşısına oturduğumuzda Burçak teyzem bizden aldığı ultrason görüntüsünün fotoğrafını çekerek anneme göndermeye çalışmakla meşguldü. İyice tembihlemiş olacak ki bir yandan da odadan çıkmak yerine bizimle takılarak anneme vereceği raporu hazırlıyor olmalıydı.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz Bahar Hanım?"

Doktorun sorusuyla neşeyle gülümsedim. Hiç olmadığım kadar iyiydim aslında.

"Çok iyiyim."

Ancak Yağız benimle aynı fikirde değildi.

"Sürekli kusuyor. Doğru düzgün yemek yiyemiyor, yediğini de çıkarıyor zaten."

Yağız'ın tatsızca dillendirdikleriyle doktor küçük bir tebessüm sundu.

"Dördüncü aya kadar olan hamileliklerde çok sık karşılaştığımız bir durum. Bir süre daha bu şekilde devam edecektir ancak sonrasında düzene girer."

İstediği cevabı alamamış gibi suratı asıldığında bana dikti bakışlarını. "Bu şekilde nasıl beslenecek karım, bebeğim ne yapacak? Zaten zayıflamış, eskiden daha kiloluydu."

Yağız dertli dertli benden bahsederken başımı düşürerek kendi bedenime baktım. Doğru diyordu aslında; bir iki kilo vermiştim ama endişelenecek bir durumda olduğumu düşünmüyordum.

"Endişenizi anlıyorum ancak şu an korkulacak bir durum yok. Bahar hanım gerekli takviyeleri yapıyor ve kan değerleri normal. Belirli aralıklarla da kontrollerini sağlayacağız zaten."

Yağız'ın yüzünden en ufak bir yumuşama olmadığında başını çevirerek doktora baktı. Sert bir soluğu dışarı bıraktığında endişesini kaybetmişe benzemiyordu.

"Düşük tehlikesi hâlâ devam ediyor mu? Ben ne yapabilirim bunun için? Ne iyi gelir?"

Burçak teyzem bile tüm ilgisini Yağız'a vermiş, buruk tebessümle onu dinlerken doktorun bakışları beni buldu. Müdahale etmek adına Yağız'a uzanarak elini tuttum.

"Yağız, iyiyim ben."

Elimi sıkı sıkı tutarak öpmeyi ihmal etmedi. Kara gözlerindeki endişe bir türlü geçmiyordu.

"İyisin tabii ama sormadan içim rahat etmiyor."

Bakışlarına tekrar doktora çevirdiğinde ellerini masaya koyan adam kocamdan kaçamayacağını anlamıştı.

"Yağız Bey, öncelikle sakin olmanızı öneririm. Eşiniz için endişe etmenizi anlıyorum ancak bu şekilde telaşa düşmeniz onu da olumsuz etkiler. Bahar hanım riskli bir gebelik yaşıyor fakat bu sadece ihtimal, unutmayın. İlk üç ay hamileliklerde çok önemli ve Bahar Hanım bu süreyi yarıladı bile. Size tek tavsiyem her ihtimale karşı dikkatli olmanız. Burada da en büyük pay Bahar Hanım ve size düşüyor. Bahar hanım kendisini üzecek, strese sokacak ve aşırı heyecana kapılacağı durumlardan uzak durmalı. Bunun dışında gerek mesleğiniz sebebiyle kendisini zorlayacak şeylerden uzak durmalı ve yorulacağı işlerden kaçınmalı. Sağlıklı beslenir ve takviyelerini de aksatmazsa bir sorun oluşacağını sanmıyorum. Günlük rutinine herhangi bir sorun olmadığı müddetçe devam edebilir."

Doktorun yaptığı uzunca açıklama en sonunda Yağız'ı rahatlatmış olacak ki gülümsedi.

"Biz hepsine dikkat ederiz. Karım bundan sonra hiç üzülmeyecek."

Yüzümde oluşan küçük bir tebessümün ardından sonunda ayaklanabildik. Doktor bizi yolcu ettiği sırada teyzem ve ben odadan çıkınca Yağız duraksayıp bir şey sormayı unuttuğunu söyleyerek tekrar içeri girdi. Bu da yetmez gibi suratımıza kapıyı kapatınca teyzemle öylece kaldık. Teyzem küçük bir kahkaha atarak çenemi kavramıştı.

"Deli bu senin kocan."

Çekingen bakışlarla teyzeme bakarken ne cevap vereceğimi bilememiştim. Yağız'ın ne soracağını az çok tahmin etsem de bu uzun sürmüştü. Artık doktorla sohbete daldığını düşündüğüm sırada kapı açıldı ve Yağız dışarı çıktı. Doktor onu kapıya kadar geçirdiğinde ikisi de birbirine gülümseyerek el sıkıştı.

Merakla onları izlerken Yağız teyzemle de el sıkışarak elimden tuttuğu gibi benimle klinikten çıktı. Arabaya bindiğimizde yola çıkar çıkmaz bakışlarım onda, bana söylemesini bekliyordum.

"Ne konuştunuz doktorla?"

Dikkatli bir şekilde arabayı kullanırken arkayı aynadan kontrol ederek cevapladı.

"Birlikte olmamız sorun olur mu diye sordum."

Merakımı cezbeden soruyla bende cevabı bilmek istiyordum.

"Eee..."

Dudakları kıvrılırken tek kaşı havada yandan bir bakış attı.

"Dikkatli olursanız sorun olmaz dedi."

Umursamaz bir halde arkama yaslanarak kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Şansını kaybettin canım. Dün gece kaçtı hevesim."

Dikkatli bir şekilde şerit değiştirip kontrolü sağladığında bana kısa bir bakış atıp tekrar yola odaklandı.

"Bu konuyu gece, yatakta konuşalım güzelim." dedi kendinden emin sesiyle. "O zaman görürüz neyi kaybedip kazandığımı."

Dudaklarım kıvrılacağı sırada buna hemen engel olurken omuz silktim. Onu vuracağım yeri biliyordum.

"Sen dikkatli olamazsın ki, kendini kaybediyorsun."

Sıkıntılı bir nefes dudaklarından firar ettiğinde "Doğru." dedi hoşnutsuz halde. "Konu sen olunca tabii." Yandan bakışları bende elimi kavrayıp dudaklarına götürerek öptü. "Yine de işin ucunda bebeğim varken kimse benden daha dikkatli olamaz."

Yüzümdeki tebessümle ona yaklaştığımda yanağına küçük bir öpücük bıraktım.

"Çok iyi baba olacaksın."

O an başını bana çevirdi ve kara gözlerinde umutla yer eden parıltılar gerçekten görülmeye değerdi.

"Olacağım." dedi kendinden emin. "Bebeğimi de seni de çok seveceğim."

***

Karargâha geldiğimizde ikimizde de heyecan vardı. Birlikte giyinme odalarına geçtik ve hızlı bir şekilde üzerimi değiştirmeye giriştim. Yağız'ı hemen üniformasıyla görmek istiyordum. O kadar özlemiştim ki eski günlerimizi, tarifi yoktu sanırım. Üzerimi değiştirir değiştirmez midemdeki kasılmayla elimi karnıma götürdüm. Yine midem bulanmaya başlamıştı. Bir anda öğürürken elimle dudaklarımı kapattım. Kusacağım korkusuyla kapıyı açtığım gibi giyinme odasından fırlarken çarptığım bedenle duraksadım.

"Bahar!"

Belimden yakalayan Yağız telaşla gözlerime bakarken tekrar öğürdüğümde panikle onu geriye ittim. Ben önde, o arkada koşarken tuvalete girdiğim gibi klozete midemdeki her şeyi çıkardım. Yağız birkaç kez kapıya vursa da tuvalete girememişti. Kendimi yatıştırdığımda lavabolara yaklaşarak elimi yüzümü yıkardım. Gözlerim dolu dolu ellerimi kuruladıktan sonra havlu kâğıdı çöpe atarak tuvaletin kapısını araladım.

Karşı duvara yaslanan Yağız hemen yanıma geldiğinde dudaklarım büzülmüş halde elimi ona uzattım. Üniforması içerisinde adeta parlayan kocam beni kendine çektiği gibi göğsüne bastırdı.

"İyi misin güzelim?"

Kokusunu içime çeke çeke sakinleşmeye çalışırken "Hıhı." dedim sadece.

Alnıma sıcacık bir buse bırakıp geri çekildiğinde gülümsedi. "Bu ufaklık seni çok zorluyor."

Yüzümde tıpkı onunki gibi bir tebessüm oluşurken omuz silktim. "Annesiyle babasının zoru sevdiğini biliyor demek ki."

Usul usul elimi okşarken parmakları yüzüklerim üzerinde geziyordu. Başını yere düşürerek yüzüklerime baktığında ikimizin yüzünde de buruk bir tebessüm şekillendi. Kara gözleri yeniden beni bulurken sesi hiç olmadığı kadar içtendi.

"Babası en çok annesini seviyor. Tanıdığı en zor kadın o."

Hayranlıkla karşımdaki adamın kara gözlerine bakarken onu öpmemek için kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Kendimi zor da olsa toparladığımda yutkunarak bir adım geri çekildim.

"Babam ben sizi çağırırım demişti. O zamana kadar çocukların yanına gidelim mi?"

Başıyla beni onayladığında peşime takıldı. Doktora gittiğimiz için biraz geç kalmıştık ve daha hiçbiri bizi görememişti. Bu saatte kesin hepsi dinlenme odasında kahvaltı yapıyordu ve Yağız'ı gördüklerinde havaya

uçacaklardı. Kapının önüne geldiğimizde gülümseyerek başımı ona çevirdim.

"Çok sevinecekler."

Onun da yüzünde güzel bir tebessüm oluştuğunda önden ben, hemen arkamdan o girdi odaya. Koltuklara serilmiş ekip sohbet ederek tam da tahmin ettiğim gibi kahvaltı yaparken biz girince odayı bir sessizlik kapladı. Apar topar ayağa kalktıkları sırasında en son kalkan kişi ne olduğunu anlamaya çalışan Talha idi.

Onlara yaklaştığımızda ilk ortaya çıkan Gökhan oldu. "Kardeşim!"

Sesindeki heyecanla karışık mutluluk kendini belli ettiği esnada iki adam birbirine sarıldı.

"Kardeşim."

Yağız'ın dudaklarından dolu dolu dökülen kelime o kadar sahiciydi ki gözlerim doldu. Hemen ardından Emirhan neredeyse ikilinin üzerine atlar gibi araya girdiğinde sesi her zamanki gibi coşkuluydu.

"Sonunda be komutanım."

Yağız onu da sarmaladı hemen. "Gel bakalım hayta."

Onlar da birbirinden ayrıldığında Aykut daha ağır başlı bir şekilde elini uzattı.

"Çok ayrı bıraktın bizi be komutanım."

Yağız elinden tuttuğu adamı kendine çektiğinde birbirlerine sıkıca sarıldılar.

Hepsi gülerken en sona kalan Talha biraz çekingen halde Yağız'a elini uzattı. "Hoş geldiniz komutanım."

Yağız gözlerini kısmış karşısındaki adamı süzerken kendisine uzatılan eli boşta bırakmadı. "Üsteğmen Talha." dedi emin olmak ister gibi. Talha'dan haberi vardı. Ya Gökhan söylemişti ya da babam ama ben olmadığıma emindim. Yağız olur da üzülür diye ağzımı bile açmamıştım.

Talha hafif bir tebessümle başını eğdi. "Siz de Yağız üsteğmen olmalısınız, namınızı çok duydum. Arkadaşlar adınızı geçirmeden gün bitiremiyor."

Hepsi Talha'nın sözleriyle gülerken Yağız bu durumu memnuniyetle karşıladı. Hatta biraz da durumu espriye vurdu. "Övdüler mi, sövdüler mi?"

Talha gülerek diğerlerine baktığında başını iki yana salladı. "Sizi o kadar çok övdüler ki üsteğmenim hepsi size aşık mı diye düşünmeden edemedim."

"Hadi lan!" dedi Gökhan omzuna vurarak. Emirhan yine alay etmekle meşguldü. "Zamanında şansımızı denedik de Bahar üsteğmen önümüzü kapattı."

Aykut yine Emirhan'a indirdi bir tane. "Ulan bir Bahar üsteğmene bak bir de kendine. Seni kim ne yapsın?"

Emirhan, Aykut'un yanağından makas aldı. "Korktun mu lan senden başkasına yâr olurum diye?"

Aykut buruşturduğu suratıyla yine onu itelerken Yağız'ın elini tuttum. "Biraz daha kocama yürürseniz sizi akşama kadar eğitimde süründürürüm."

Yağız erkeksi bir kahkaha attığında beni kolunun altına alıp başımdan öptü. "Korkun lan karımdan."

"Yapar." dedi Emirhan. "Yemin ederim ciddiye alıp yapar."

Herkes yeniden gülerken bir an aç olduğumu hissettim. Sehpanın üzerinde duran poğaçalara bakışlarım takıldığında daha fazla onları dikkate alamadım. Yağız'ın kolundan sıyrılarak bir tane poğaça alıp ısırdım. Ağzım dolu dolu diğerlerine döndüm.

"Eee çay yok mu?"

Aykut hemen hareketlenirken "İsteriz komutanım." dediğinde Yağız beni tebessümle izliyordu. İstemsiz yemeklere aniden oluşan ilgimin sebebini biliyor ve bu onu mutlu ettiği gibi yüzünde bana karşı şefkatle birleşen bir hayranlık beliriyordu. Bense bu şekilde ne yapacağımı hiç bilmiyordum...

Babam bizi öğleden sonra karargâhın bahçesine dizmiş bekletirken başımızda bordo beremizle birlikte tek sıra halinde dizilmiş hazır ol da duruyorduk. Bu bekleyişin sebebini bilemesek de sebebi az çok belliydi. Genelde üst rütbeden bir geleceği zaman bizi bu şekilde bekletirlerdi ya da bir olay olduğunda beklerdik. Ancak herhangi bir olay olmadığına göre çok da bir seçeneğimiz yoktu.

Öyle ki babam bahçede belirdiğinde yanında gelen generalin rütbesini çabucak görmüştüm. Bize yaklaşan tuğgenerali nadiren görsem de tek bir muhabbetimiz olmamıştı. Hepimiz biraz tereddütle beklerken dimdik ve heykel gibiydik. Babam tam Yağız'ın yanında durduğunda hazır ola geçti.

"Kartal timi! Rahat!" Babamın gür sesiyle hepimiz aynı anda ayağımızı biraz açarak ellerimizi arkada birleştirdik. "Hazır ol!" Tekrar verilen komutla anında hazır ola geçtiğimiz esnada babam devam etti. "Selam dur!"

Elimi alnıma götürdüğüm anda babam tuğgenerale doğru döndü. "Kartal timi dört üsteğmen bir teğmen ve bir astsubayla emir ve görüşlerinize hazırdır komutanım!"

Tuğgeneral babama küçük bir baş selamı verip bize döndü. "Nasılsın asker?"

Seslerimiz bahçede aynı anda yankılandı. "Sağ ol!"

"Rahatta dinle!"

Hepimiz o an yeniden rahata geçerken başımız dik, göğsümüz dışarıda ve tam karşıya bakıyorduk. Eminim ki hepimizde aynı ciddi yüz ifadesi vardı.

Tuğgeneral de ellerini arkada birleştirdiğinde ilk önce hepimizi tek tek gözden geçirdi. Hemen sonra yeniden sıranın başında olduğu gibi aynı zamanda da yanımda dikilen Yağız'a baktığında içimi bir endişe kapladı.

"Üsteğmen Yağız Pala!"

Yağız adını duyar duymaz öne bir adım atıp tekrar hazır ola geçti. "Emredin komutanım!"

Endişeyle ne diyeceğini beklerken Yağız'a doğru yaklaşarak tam önünde durdu. Bir süre yüzüne baktıktan sonra ellerini arkaya aldı.

"Terör örgütüne ait koca kampı yok ederek kırmızı listede aranan dört elebaşını öldürdüğün söyleniyor, doğru mu?"

İçim içime sığmadan onları dinlerken Yağız tereddüt dahi etmedi.

"Doğru komutanım."

Tuğgeneral hâlâ dik bir halde kocama bakarken bu işin nereye gideceğini merak ediyordum ancak şu durumda bırakın tepki vermeyi, kılımı dahi kıpırdatamazdım. Arkasını döndüğünde kendisiyle birlikte gelen askerlerden birine el işareti yaptı.

Askerin gelmesini beklerken çenesini kaldırarak Yağız'ın yüzüne baktı. "Bundan sonra üsteğmen değilsin." İçime biz sızı oturduğunda Yağız'ın görevden alınacağını düşünürken yanına gelen askere dönerek eline aldığı rulo şeklindeki kâğıt ve madalya ile yüzünde tek bir yumuşama olmadı. "Bundan sonra Yüzbaşı Yağız Pala'sın." Nefesim kesilecek gibi heyecana kapıldığımda elindeki madalyayı Yağız'ın başından geçirdi. Elindeki rulo şeklinde duran kâğıdı da uzattığında Yağız alır almaz elini alnına götürdü.

"Sağ olun komutanım!"

Gür sesi bahçede yankılanırken her ne kadar yüzünü tam göremesem de gururla bakıyordum ona. Gözlerim dolu dolu izliyordum hatta. Sadece ben de değil, karnımdaki minik bebeğim de babasını gururla izliyordu.

"Tekmil ver asker!"

Tuğgeneralin yüksek sesiyle Yağız yeniden elini alnına götürerek sesini daha da yükseltti.

"Yüzbaşı Yağız Pala, Niğde. Emredin komutanım!"

Sonunda dudağının kenarı kıvrılan adam Yağız'ın omzuna vurdu iki kez. "Aferin Pala. Vatana, millete hayırlı uğurlu olsun."

Yağız başıyla selam verdiğinde tuğgeneral ona doğru biraz eğilerek sesini alçalttı ancak dudak okumaktan vazgeçmeyen ben tabii ki bu konuşmayı kaçırmadım.

"Bir daha böyle bir operasyona giderken bize de haber vermeyi aklından çıkarma, bakarsın işine yararız." Sesindeki tonlamayı bilemesem de dudaklarından tane tane dökülen kelimeler ve yüzündeki alayla karışık ciddiyet o kadar belirgindi ki Yağız'ı kinayeli bir halde uyardığını anlamamak aptallık olurdu. Kendini yeniden geriye çekerek kocamın koluna vururken yüzünde küçük bir tebessüm oluştu. "Tekrarında taktir etmek verine verdiğimiz yıldızları toplamayı da biliriz."

Yağız uyarısını almış gibi "Tekrarı olmayacak komutanım." dediğinde tuğgeneral başıyla onaylayarak geri çekilmesini işaret etti. Yağız bir adım geriye giderek yeniden yanımdaki yerini aldı.

"Yeni görevlerde daha birçok başarılı operasyonla devletinizi ve milletiniz gururlandırmayı, vatanınızı kendi canınız pahasına korumayı kendinize borç bilin. Göreviniz daim, başarınız yüksek olsun Kartal timi."

"Sağ ol!"

Konuşmasını bitirmiş olacak ki babama baktı. "Albayım."

Babam hemen elini alnına götürdü. "Selam dur!"

Hepimiz yeniden selam durduğumuzda tuğgeneral de bizi selamlayarak arkasını döndü. Karargâha doğru ilerlediği sırada babam "Serbestsiniz." dediği gibi arkasını dönerek tuğgeneralin peşine takıldı. İkisi de gözden kaybolduğunda hepimiz rahatlarken heyecanla Yağız'a dönerek kollarımı boynuna doladım.

"Yüzbaşım! Hayırlı, uğurlu olsun."

Belimi sardığı esnada alnıma sıcacık dudaklarını bastırdı.

"Benim hayrımda, uğurumda sensin üsteğmenim."

Hayranlıkla gözlerinin içine bakarken başında bordo beresinin sakladığı siyah saçları, esmer tenine en çok yakıştırdığım kamuflajı, sert çehresi, keskin yüz hatları ve kara kaşlarının altında duran kara gözleriyle yine muazzam, yine kusursuzdu. Öyle ki yutkunarak alt dudağımı dişlerken gözlerine nasıl dalıp gittiysem Gökhan boğazını temizleyerek bizi kendimize getirdi.

Biraz utançla bakışlarımı kaçırdığımda başımı çevirerek bizi izleyen adamlara baktım. Hepsi gülüyordu. Gökhan uzanarak Yağız'ın elindeki

kâğıdı aldığı gibi benim elime tutuşturduğunda dudağının kenarını kıvırdı. "Şimdi kutlama sırası bizde."

Yağız bir adım geri attığında başını iki yana salladı. "Oğlum yaklaşanı yere sererim."

Onların deliliklerinde arada kaynamamak için geri çekilirken diğerlerinin pek umursadığı söylenemezdi. Hepsi aynı anda Yağız'ın üzerine çullandığında dik duran kocamı kısa bir süre içerisinde yerde, koca bir kargaşanın içinde bulmuştum. İlginç bir kutlama anlayışıyla bağırış çağırış içerisinde arada Yağız'ın dudaklarından dökülen küfürlerle çocuk gibi yerde yuvarlanan adamları ve altta kalarak şu an ezilme tehlikesi geçiren kocamı kahkahalarla izliyordum. Saçmaydı ama komikti de.

Erkekler işte! Kutlama anlayışları bile bir garip oluyordu.

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

Alıntılar ve kitap bilgilendirmeleri için;

Wattpad: soylumery

İnstagram: soylumery

hesaplarımı takip etmeyi unutmayın... 😇

Görüşmek üzere hoşça kalın. 😇

79. Yıldızlarınız Yakışmış

Merhaba...

Geç oldu ama geldik.

Bu aralar bazı sağlık sorunları yaşıyorum ve ciddi şekilde ağrı çekiyorum. Günlük yaptırdığım art arda ağrı kesici iğneler bile işe yaramıyor. Umarım bir çaresini bulabilirim. Geçmiş olsun dilekleriniz için şimdiden teşekkür ederim.

Bu bölüm yorum sayısını biraz fazla göreceksiniz ama aldırmayın. Çünkü daha önce çekiliş yaptığım paylaşımın üzerine yazdım bu bölümü 😂

O yüzden fazla ve şaşırmayın.

Sizden ricam bu bölüm bol bol satır arası yorum yapmanız. Açıkcası size geçen seferki bölüm için kırgınım. Herkes benden yeni bölüm soruyor ama bin yoruma ulaşalım dediğimde ortada sadece belirli kişiler var.

Lütfen desteğinizi esirgemeyin. Bu kitaba yaptığım finali bozarak devam etme kararı aldıysam ve bu kadar rahatsız olmama rağmen bölüm atıyorsam bu sadece sizin için. Yoksa çoktan final yapmış başka kitabımı yarılamıştım bile. Bu konuda anlayışlı olacağınızı düşünerek oy ve yorumlarınızı bekliyorum.

Keyifli okumalar dilerim. ☀

En zor gecelerin bile mutlaka sabahları olurken umut her daim var demektir.

Tabii bir de gecesi güzel sabahlar vardır ki cennet gibidir. İşte o sabahların kıymetini bilmek gerekir.

Karanlığın içinden sıyrılmak için çabalayan bedenim uyanmak için uğraşırken bir yandan da hissettiğim yokluğun sebebini anlamaya çalışıyordum. Gözlerim kapalı elimi yatağın boş çarşafı üzerinde gezdirirken tek dokunabildiğim şey yorgandı. Elimi biraz daha yukarı kaldırdığımda yastığa dokundum ancak yine sonuç hüsranla bitti. Memnuniyetsiz bir şekilde gözlerimi araladığımda yatağın boş tarafına baktım. Aradığım adamı göremediğim an kolumdan destek alarak yerimde

biraz doğruldum. Etrafıma bakındığım esnada aradığımı yine bulamamış olmanın can sıkıntısıyla kendimi geriye doğru çektim. Yastığımı kaldırarak arkama yasladığımda üzerimdeki geceliğin düşen askısını düzelterek kendime çekidüzen verdim.

"Yağız!"

Sesim boş odada yankılanırken bakışlarım banyo kapısında geziyordu. Orada olma ihtimaliyle seslenmiştim ama aralık duran kapı ve beni karşılıksız bırakan sessizlik olmadığını kanıtlar gibiydi. Umutsuzca bir kez daha seslendim.

"Yağız..."

Güneş çoktan doğmuş, odanın penceresine vurarak aydınlatırken büzülen dudaklarımla boş boş etrafıma bakındım. İçimi kaplayan ürpertiyle kalbimin sıkıştığını hissettiğim an elimi göğsüme götürdüm. Onun yokluğunun verdiği acıyı yeniden iliklerime kadar hissederken üzerimdeki duygu yoğunluğuna engel olamıyordum. Elimi karnıma düşürdüğümde gözlerim dolu dolu olmuştu. Ağlamaya hazır halde beklerken açılan kapıyla irkilerek başımı kaldırdım.

Elinde tepsiyle içeriye giren Yağız kapıyı kapatıp bana döndüğünde yüzünde koca bir gülümseme vardı.

"Günaydın benim güzelime."

Ancak sarkıttığım dudaklarımı ve muhtemelen dolu dolu olan gözlerimi fark etmiş olacak ki suratı tedirgin bir ifadeyle kaplandı. Seri adımlarla yanıma geldiği an elindeki tepsiyi yanımda duran komodine bırakarak çeneme dokundu. Yerde duran başımı yukarı kaldırdığında endişeyle gözlerime bakıyordu.

"Bahar... neyin var güzelim?" Sessizce ona bakarken gözümden bir damla yaş süzüldüğünde panik bir halde yanağımı kavradı. "Ağrın mı var Bahar? N'olur korkutma beni."

Elimi önümde birleştirmiş halde parmaklarımla oynarken omuz silktim. "Ben seni göremeyince..."

Sesli bir soluk vererek içinde çıkmak üzere olan korkuyu bastırdığında biraz daha bana yaklaşarak belimi sardığı gibi beni göğsüne bastırdı.

"Kahvaltıya inmiştim. O kadar dalgın uyuyordun ki seni uyandırmak istemedim."

Gözlerim kapalı uzun uzun kokusunu içime çekerken başıma art arda öpücükler bırakmasını huzurla bekledim. Kendini geriye çekerek emin olmak ister gibi yüzümde dolaştırdı bakışlarını.

"İyisin değil mi? Ağrın falan yok." Başımı iki yana salladığımda elleriyle iki yanağımı da kavrarken alnıma sıcacık dudaklarını bastırdı. Bununla yetinmeyip iki gözümden öptü. Bırakmadı... Bir öpücük de burnuma kondurdu. "Bir daha böyle üzülmek yok, ben hep yanında olacağım." Yüzümde minik bir tebessüm oldu. Gözlerine bakarken içimi bir mutluluk kapladı. Aynı mutlulukla bakıyordu gözlerime. Aklına gelmiş olacak ki ellerini yanağımdan çekip tepsiye uzandı. "Kahvaltı getirmiştim sana."

Önüme konan çeşit çeşit kahvaltılıklara bakarken istemsiz acıktığımı hissettim. Karnım guruldamaya başladığında çeşit çeşit kahvaltılıklarla dudaklarımı yaladım. Başımı kaldırdığımda bana gülerek bakan adamla ben de gülümsedim.

"Bunu beklemiyordum."

Saçımı kulağımın ardına sıkıştırırken iç çekti. "Kalbimi kırıyorsun." dedi alıngan bir sesle. "Hiç mi ilgilenmedim seninle?"

Hemen toparlamaya çalışarak elimi kaldırdım. "Yok, hayır. Daha önce de bana çok kahvaltı hazırladın." Aklıma gelenle kıkırdadım. "Ama genelde kahvaltıyı yatağa değil de beni kahvaltıya götürürdün."

Küçük bir kahkaha attı. Eli yanağımda usulca okşadı.

"O zamanlar yalnızdık. Şimdi aşağısı pek müsait değil." Başımı aşağı yukarı sallarken ona hak veriyordum. Evimiz fazlasıyla kalabalıktı ve bizim bunu düşünmeye fırsatımız bile olmamıştı. Dalgınlığımı fark etmiş gibi çeneme küçük bir baskı uyguladı. "İşe geç kalacağız."

Küçük bir irkilme yaşarken telaşla etrafımda saat aradım. Yağız üzerini çoktan değiştirmiş, altında kot pantolonu, üzerinde gömleğiyle duran adama dikkat kesildim. "Saat kaç? Sen giyinmişsin bile."

"Daha erken." dedi beni yatıştırmak ister gibi. Kahvaltını yap hazırlanırsın ama oyalanma."

Başımı sallarken dizlerim üzerindeki tepsiyi ona doğru uzattım. "Elimi yüzümü yıkayım önce."

Bana hak vermiş olacak ki elimdeki tepsiyi aldı. Hemen yerimden fırlarken banyoya doğru koştuğu sırada arkamdan sesi geliyordu. "Yavaş ol Bahar."

Tuvaletteki işlerimi bitirip elimi yüzümü yıkadıktan sonra hemen geri dönerek Yağız'ın yanına geldiğimde yatağa oturdum ama bu sefer üzerime bir şey örtmedim. Yağız tekrar tepsiyi önüme bıraktığında meyve suyumdan içtim. Hemen ardından peynir parçasını ağzıma attım. Yüzündeki gülümsemeyle beni izleyen kocama da bir tane uzattım.

"Sen de ye."

Elimi tutarak bana doğru çevirdi ve uzattığım parçayı kendim yememi sağladı.

"Ben aşağıda kahvaltımı yaptım, sen ye."

Omletimden bir parça ağzıma attığımda memnun bir mırıltı çıkarttım. Bir yandan da yalancı bir siteme büründüm. "Keşke beni de çağırsaydın beraber yapardık kahvaltıyı."

Ağzımdakini yutmak için çabalarken ona laf yetiştirmeye çalışıyordum. Meyve suyunu bana uzatarak içiren adamla bakışlarım üzerinde söyleyeceklerini bekliyordum.

"Çok yorulmuştun." dedi geceyi ima ederek. "Uykusuz da kaldın."

Gece boyunca kocamın kollarında geçen dakikalarımız aklıma geldikçe kızarmaya başladım. Yanaklarım alev alev yanarken yaramazlık yaptığı anlaşılmasın diye sessiz sessiz bekleyen küçük çocuklar gibiydim. Onu duymamış gibi sessizliğim büyüyüp giderken çeneme dokunduğunda deve kuşu gibi kahvaltıma gömdüğüm başımı kaldırdı. Yanaklarımı gördüğü an küçük bir kahkaha patlattı.

"Utandın mı sen?" Çatalımı alarak kahvaltılıklardan ağzıma tıkıştırdı. Bir yandan da beni beslemeye çalışıyordu. "Gece aslan, sabah kedi yavrusu mu olacaksın böyle?"

Hayatımdaki en güzel gecelerden birini geçirmiştim dün gece. Uzun zaman sonra ilk defa bu şekilde mutlu olmuştum. Hayatımda unutamayacağım üçüncü gecemiz olacaktı sanırım. İlki Yağız'la ilk gecemiz, ikincisi beni unuttuğunda hamile kaldığım gece ve üçüncüsü de dün gece.

Yağız'ın şefkatli öpücükleri ömre bedeldi doğrusu. Bütün gece bana bir şey olacak, bebeğimiz zarar görecek diye ödü kopmuştu. Buna rağmen o kadar ilgili, o kadar sevgi doluydu ki kolları arasında mutluluktan kendimi kaybetmiştim.

"Gülme." dedim kızgınlıkla. Bir yandan da ağzımdakini yutmaya çabalıyordum. Ona doğru uzanarak koluna vurdum. "Hep böyle uğraşıyorsun benimle."

Bana doğru eğilerek yanağıma küçük bir öpücük bırakırken geri çekilmeden bizi göz göze getirdi.

"Geçirdiğim en güzel gecelerdendi. Bu konuda gerçekten çok şanslıyım." Kaşları havalandığında dudağında ukala bir kıvrım oluştu. "Dişi aslanımı çok seviyorum." Tekrar koluna vurdum ama umursamadı bile. Saçlarıma

öpücükler bırakarak bir anda ciddiyete büründü. "Acaba bugün işe gelmesen mi Bahar? Sen evde dinlen."

"Ya..." dedim huysuzca. "Geleceğim tabii ki. Daha şimdiden kaytarırsam sonumu düşünemiyorum. Hem..." Yanağına dokunarak gülümsedim. "Sensiz birkaç dakikaya bile tahammül edemiyorum bu aralar. "

Dudaklarıma yumuşacık bir öpücük bırakıp iç çekti. "Hadi kahvaltını yap o zaman da gidelim."

Hemen söz dinleyerek kahvaltımı yaptım. Üzerimi de değiştirip hazır olduğumda birlikte çıktık evden. İkimizde karargâha gelir gelmez giyinme odalarına geçtik. Üzerimi değiştirir değiştirmez odadan çıktığımda beni bekleyen adamla karşı karşıya geldim. Duvara yaslanmış beni izlerken çıktığımı görünce kendini bulunduğu yerden koparak bana doğru adımladı. Alnıma dudaklarını bastırdığında kalbim kuş gibi çırpınıyordu.

Gözlerime baktığı esnada dudaklarımda memnun bir gülümseme ile omzundaki artan yıldızlarla iç çekmeden edemedim. Elimi kaldırarak sol omzunun üzerinde narince gezdirdim.

"Yıldızlarınız yakışmış yüzbaşım."

Omzundaki elime kısa bir bakış atıp gülümsedi. "Darısı başınıza üsteğmenim."

İçimi bir heyecan kaplasa da bunu pek belli etmek istemedim. Rütbe atlamayı çok isterdim ancak hâlâ süremi doldurmamıştım. Yağız ise hem bu süreyi doldurmuştu hem de fazlasıyla hak etmişti.

İmalı bakışlarımı ona diktiğimde muzip bir tavırla göz kırptım. "Kocamın rütbesi benim rütbem sayılır."

Ölçülü bir kahkaha döküldü dudaklarından. Elleri arkada bana doğru eğilerek gözlerimin içine baktı. Sesi ise daha alçak çıkıyordu.

"Buradaki rütbeyi bilmem de karım olarak senin rütben benden hep üstte."

Geniş kıvrıma ulaşan dudaklarımla kara gözlerine ışıl ışıl bakarken küçük bir boğaz temizleme sesi duydum. Yağız hemen başını geriye çekerken dik bir konum aldı. Başımı yana çevirdiğimde Gökhan bize imalı bakışlar atıyordu.

"Bölmüyorum değil mi komutanım?"

Yok canım, neyi bölecekti ki sanki? Yağız ters bakışlarını ona dikti. Pek de aynı fikirde değildi. "Hiç olur mu Kara? Tüm romantik anlarımın katili gibisin o kadar."

Gökhan bu durum karşısında sırıtırken pek takıyor gibi değildi. Bu durum beni de güldürürken kısa süre sonra Gökhan yüzündeki tebessümü silerek bakışlarını ciddileştirdi. Belli ki söyleyecekleri vardı.

"Bahar komutanım müsaitseniz biraz konuşsak."

Gökhan'ın yüzündeki sıkıntılı ifadeyle hemen ciddileşirken kaşlarımı çattım.

"Tabii Gökhan söyle lütfen."

Elini alnına götüren adamla durumun ciddiyetini fark ederken Yağız'la kısa bir bakışma yaşadık. Bir şey bilmediğini belli eder gibi omuz silkti ve başını Gökhan'a çevirdi.

"Dinlenme odasına geçelim."

Hep birlikte dinlenme odasına geçtiğimizde odada kimse yoktu. Koltuklara oturduk hep birlikte. Gökhan yan koltuğa otururken Yağız beni yanına alarak kolunu omzuma atmıştı.

"Anlat hadi Gökhan." derken fazlasıyla meraklıydım.

Olduğu yerde kıpırdanan adam sessiz bir soluk bırakarak "Leyla," dedi. Beni şaşırtmayan isimle yutkunma ihtiyacı hissetti. "Biliyorsunuz hamile." Bakışları Yağız'la benim üzerimde gezdi. Tepkimizi ölçmeye çalışır gibiydi. Sanki yanlış cümle kurmuştu.

Onun hâlâ biz üzülmeyelim diye karısının hamileliğini dillendiremeyen haliyle üzülmeden edemedim. Kara her ne kadar sessiz ve ürkütücü görünse de kalbi çok güzel bir adamdı.

Yağız da bunu hissetmiş gibi araya girme ihtiyacı hissetti. "Kardeşim, doğru düzgün seni tebrik edemedik." Elini sevecen bir şekilde Gökhan'a uzattı. "Hayırlı, uğurlu olsun. Sağlıkla kucağınıza alın."

Gökhan rahatlamış bir halde Yağız'ın elini tutarak sıktı. "Sağ ol kardeşim." Kısa bir tereddüdün ardından elini geri çekerken gülümsedi. "Darısı başınıza."

Yağız alayla dudağını kıvırırken bana imalı bir bakış attı. "Biz hallettik o işi." Gözlerim kocaman olurken "Yağız!" dedim utançla.

Gökhan hayretle bize bakarken neyi hallettiğimizi anlamamış gibi görünmüyordu. Yağız edepsizce bir de "Hem de aynı gün." Dediğinde elimi dudaklarına bastırdım.

"Lütfen sus Yağız."

Gökhan bir bana bir Yağız'a bakarken ellerini iki yana açtı.

"Ne diyorsun Pala?"

Yağız parmaklarım arasından kahkahalarını bırakırken dudaklarındaki elimi çekerek başıma küçük bir öpücük bıraktı.

"Bahar da hamile."

Gökhan hayretle bana bakarken utançla kocamın göğsüne saklandım. Yağız bu durumdan memnun beni sarmalarken göğsüne bastırdı. O kadar mutluydu ki hamile olduğumu herkese ilan edebilirdi.

"Ben şaşkınım." diyebildi Gökhan. Hemen sonra kendini toparlarken gülmeye başladı. "Oh be!" Rahatlamış olacak ki şen bir kahkaha attı. "Yemin ederim ben sizden daha çok sevindim."

Karşımızda, bizim mutluluğumuz için çocuk gibi sevinen adamla gözlerim dolu dolu oldu. Çünkü Gökhan'ın neden bu kadar sevindiğini biliyordum.

Yağız'ın ne kadar bebek istediğini, devamında kaybettiğimiz bebeğimizi, hemen sonra benim çektiğim acıları en iyi bilenlerden biri Gökhan'dı. Kendi çocuğunun mutluluğunu bile bize belli etmemeye çalışarak buruk yaşarken şimdi en az bizim kadar sevinmesi çok normaldi.

İki adam da dayanamayıp ayağa kalkarak birbirine sarılırken buğulu gözlerle izledim onları. Birbirlerinin sırtına dostane bir halde vurup yüzlerine baktıklarında o kadar mutlu ve gururlu görünüyorlardı ki görülmeye değerdi. Fakat hemen sonra kendimi toparlayarak asıl meseleye geçtim.

"Sen ne diyecektin Gökhan?"

İkisi de yeniden koltuklara oturduğunda Gökhan bu sefer daha rahattı.

"Leyla ile dün akşam biraz tartıştık ve benimle küstü."

Gökhan daha devam edecekti ama bölme ihtiyacı hissettim.

"Leyla geldi mi?"

"Akşam geldi." dedi sakince. Fakat hemen sonra endişeye büründü. "Geldiği gibi de tartıştık." Bıkkın bir nefes verdi. "Onu amcanın kiralık evlerinden birine götürdüm. Sen deyince Kurt'la konuşmuştum, istediğin daireyi tut dedi ama ben Leyla seçsin istedim." Küçük bir es verdi. "Evleri görünce çok beğendi. Hatta ilk girdiğimiz daireye bayıldı ve hemen tuttuk ama ondan sonrası çorba oldu."

"Ne oldu ki?" dedim şaşkınlıkla.

"Eşyadan, düğünden konu açılınca hamile olduğunu söyleyelim ailelerimize dedim ama bir anda telaşa düştü. Ben ısrarcı olunca da tartıştık. Bebeği kimseye söylemek istemiyor." Sıkıntılı bir şekilde elini saçları arasında gezdirdi. "Sanki istemiyor gibi Bahar."

Gökhan'ın yaşadığı kırıklığı görünce bende üzülmüştüm ama Leyla'nın bebeği istemediğini düşünmüyordum.

"Saçmalama. Sadece çekiniyordur. Daha düğün yapacaktınız."

Kaşlarını çattığında ellerini iki yana açtı. "İyi de biz yanlış bir şey yapmadık. Babası da kardeşi de evlendiğimizi biliyor. Karım o benim. Bebeği saklaması manasız."

Düşünceli bir şekilde elimi alnıma götürdüğümde ben de bir karamsarlığa düştüm ama bunu Leyla ile konuşmadan bilemezdim. Gerçekten de saklamasını gerektirecek bir sebep yok görünüyordu.

"Bir sebebi vardır mutlaka. Ben konuşurum Leyla ile. Hem nerede o?"

"Akşam tartışınca yanımda kalmak istemedi. Zaten adam gibi kalacak yer de yok." Kendine de kızıyordu. "Şeyma'ya gitti. Oradadır şimdi."

Düşünceli bir halde dudaklarım büzüldü. Kendimi geri plana atılmış gibi hissettim. Benim de derdim kendimdi işte.

"Ben..." Hüzünlü bir sesle devam ettim. "Bana niye gelmedi?"

Gökhan anlık gözlerini kapattı ama bir yandan da bana açıklama yapmaya başladı.

"Sizin durumunuz karışıktı Bahar. Zaten başınız kalabalık, daha fazla kalaba etmek istemedi."

Ona hak vermeden edemedim. Gerçekten de kendi derdimize o kadar dalmıştık ki başkalarını önemseyecek halimiz kalmamıştı. Oysa Yağız yokken Leyla'nın bana verdiği desteği unutamazdım. Leyla ve Gökhan şu ana kadar şaşalı bir düğün yaparak evlenmediyse bile bunun suçlusu bizdik.

"Tamam." Elimle ikisinin de kalkmasını işaret ettim. "Hadi siz odaya geçin ve ben de Leyla ile konuşayım."

İki adam da kalkıp yanımdan giderken Yağız çabuk olmam için tembihlemeden edememişti. Onlar odadan çıkar çıkmaz telefonumu alarak Leyla'yı aradım. Kısa süre sonra beni bekletmeden açtı.

"Bahar."

Sıcak sesi kulağıma çalındığında aynı şekilde karşılık verdim.

"N'aber süslü? Demek buralara geldin ve en yakın arkadaşına haber vermiyorsun."

Kısa bir sessizlik oldu. Sabırla bekliyordum onu. "Gökhan söyledi değil mi? Her şeyi anlattı kesin."

Huysuz sesi karşısında dudaklarım kıvrılsa da bunu o görmüyordu. "Ne anlatacaktı ki bana?"

Ona küçük bir oyun oynarken yine bir sessizlik oluştu. Düşünüyordu muhtemelen. "Hiç." dedi hemen sonra. "Biraz aramız bozuk da."

"Hım." dedim ciddiyetle. "Ciddi bir sorun mu?"

Yeniden bir sessizlik oldu. Gökhan'daki tutukluk onda da vardı. "Yok canım, boş ver sen."

Sıkıntılı bir nefes verdim. Akşam yüz yüze konuşmak daha sağlıklı olacaktı. "Akşam ikinizde bize gelin. Birlikte yemek yeriz olmaz mı?"

Yine çekingen çıkmıştı sesi. "Sizi rahatsız etmeyelim."

"Saçmalama." dedim hemen. "Hem sana söylemek istediğim şeyler var. Anlatacak bir sürü şey birikti." Bakışlarımı yere düşürdüm. "Gerçi Gökhan biraz bahsetmiştir ama..." duraksadığım an hemen toparladım. "Şeyma da gelsin hatta. Diğerleri de gelir, güzel bir yemek yeriz."

Biraz tereddüt eder gibi oldu ama beni geri çevirmedi "Tamam. Şeyma şimdi okulda ama gelince ona da söylerim."

"Tamam canım görüşürüz."

Telefonu kapattığım sırada ayağa kalkarak pencere kenarına yürüdüm. Düşünceli bir halde camdan dışarıyı izlerken bahar havasının esintisi çok güzeldi. Güneş varla yok arasındaydı. Bulutların arkasına saklanıyordu yine. İçime bir ürperti yerleştiğinde odanın kapısı açıldı. Başımı arkaya çevirerek kimin geldiğine bakarken Emirhan ve Aykut yine birbirleriyle uğraşarak içeri girmişti. Beni gördükleri anda ikisi de şaşırırken hemen toparlandılar.

"Günaydın gençler." dedim onlara hitaben. İkisi de yanıma geldiğinde Emirhan yine sırıtıyordu. "Günaydın komutanım."

Aykut ise biraz keyifsiz gibiydi. "Günaydın komutanım."

Kaşlarımı çatarak onlara doğru döndüm. Aykut'u süzerken tek gözümü kırparak ne oldu der gibi hareket yaptım.

"Yok bir şey komutanım." dediğinde Emirhan büyük bir kahkaha attı.

"Hadi lan oradan. Sevgilimle kavga ettik desene."

Aykut öfkeyle Emirhan'a bakarken kaşlarım havada ilgiyle izliyordum onları.

"Ne sevgilisi lan? Bir boku becerebildiğim yok benim." İlk defa Aykut'u bu kadar sinirli görüyordum. Şaşkınlıkla sarf ettiği kelimeleri dinlerken hemen toparlayarak bana döndü. "Kusura bakma komutanım."

Merakla anlatmasını beklerken kalçamı arkamda bulunan peteğe yasladım.

"Anlatmayacak mısın Aykut?"

Aykut biraz düşünceli bakışlarını yere düşürürken Emirhan fazlasıyla sabırsızdı.

"Aşk acısı çekiyor komutanım." Aykut'un sırtıma vurduğunda yetmez gibi ensesini sıktı. "Ulan Yağız komutandan tonla dayak yiyince ne yapacaksın bakalım."

Emirhan yapay bir sinirle bakarken ellerimi göğsümde birleştirdim. "Uğraşma çocukla."

Emirhan mecburi toparlanırken Aykut dertli bakışlarını bana dikti. "Sude ile aramız kötü."

Kaşlarım havalandığında ne olduğunu merak etmiştim.

"Kavga mı ettiniz?"

Çocuk gibi omuz silkti.

"Komutanım böyle olmuyor. Yağız komutanımın yüzüne bakamıyorum. Arkasından iş çevirir gibi davranıyoruz."

"Lan zaten çeviriyorsunuz." diyen Emirhan ateşe körükle gider gibiydi.

Aykut öfkeyle ona yönelirken araya girdim. "Emirhan bize birer çay alsan nasıl olur?"

Ne demek istediğimi anlamış gibi başını eğdi. "Emredersiniz komutanım."

Emirhan çıkarken tekrar Aykut'a odaklandım. Yüzüme bile bakmaya çekinen adamla koluna dokundum.

"Aykut, ben seni biliyorum."

Başını kaldırdığında gözlerime baktı. Aykut'u severdim. Her zaman efendi bir adam olmuştu. Saygısını bir kere bile kaybettiğini görmemiştim. Arada Emirhan'la birbirlerine girmeleri dışında melek gibiydi. Tabii Aykut aynı zamanda da işinde iyi bir adamdı. Her ne kadar saklıyor olsa da yerin üzerinde göründüğü kadar altında da vardı.

"Komutanım inanın söylemek istiyorum ama biliyorsunuz." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Yağız yüzbaşımın daha yeni hafızası yerine geldi. Siz zaten bir sürü sorun yaşadınız." İçini karartan bir tavırla ellerini saçları arasından geçirdi. "Sude hazır buradayken abinle konuşmak istiyorum dedim. Çok korkuyor komutanım. Abisinin inanmayacağını düşünüyor."

Düşünceli bir şekilde elimi çeneme götürdüm. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum çünkü Yağız'ın tepkisini kestirebilmek zordu. Aykut'a sıkı bir dayak da atabilirdi ama anlayışla karşılama ihtimali de vardı. Yanaklarımı şişirip serbest bıraktığımda ben de Aykut gibi karamsarlığa düştüm.

"Siz seviyor musunuz birbirinizi?" Sorduğum soruyu biraz daha toparladım. "Yani aranızdaki ilişki ne düzeyde?"

Biraz utangaç halde bakışlarını kaçırdı. Aykut'un sevdiği kesindi de Sude için hâlâ şüphelerim vardı.

"Çok seviyorum." Gözlerinin içindeki parıltılarla dudağı kıvrılırken devam etti. "Onunla sohbet etmeyi, konuşmayı, her şeyi seviyorum." Başını kaldırdığında aynı tedirginliğe gömüldü. "Uzak mesafe zor komutanım. O da sevdiğini söylüyor ama bir kere olsun yüz yüze gelmedik. Görüntülü konuştuk bir iki defa o kadar. Bir yüzünü görsem anlarım komutanım." dedi kendinden emin. Anlardı da biliyordum. Aykut bu konularda iyiydi. "Burada bile görüşemedik." Yüzünde yorgun bir tebessüm oluştu. "Bir de bu yetmez gibi kavga ettik. Açmıyor telefonlarımı." Yanaklarımı şişirdiğimde hemen yanlış anlamışım gibi toparladı. "Komutanım vallahi sadece abinle konuşmak istiyorum dedim. Yanlış bir şey demedim. Benim de içime sinmiyor böyle."

Yüzümde sıcak bir tebessüm oluşurken dostane bir halde yumruğumu omzuna vurdum. "Ben konuşurum Sude'yle." Gözlerinin içi parlarken aklıma gelen fikirle gülümsedim. "Akşam bize gel. Hem görmüş olursun Sude'yi. Anlaşılan şimdiye kadar görmedin."

Heyecanı ışıl ışıl bakan gözlerinden anlaşılırken ne yapacağını bilmez haldeydi. Sevincini belli etmek istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Kollarımı iki yana açtığımda heyecanla sarıldı.

"Görmemiştim komutanım sağ olun. Her şey sizin sayenizde oldu." Geri çekildiğinde bakışları yine donuklaşmıştı. "Bana kalsa yerimde sayıyordum."

"Merak etme." dedim bilmiş bir ifadeyle. "Sude ve sen mutlu olduğunuz sürece ben sizin arkanızdayım." Omzuna vurdum yeniden. "Hem sen bu kadar güzel sevmesen Sude'yi etkileyemezdin."

Aykut söylediklerimle cesaretlenmiş halde gülerken kapı açıldı. Emirhan elindeki çaylarla içeri girdi. Bize ikram ettiği çayları içerken bir yandan da Emirhan'ı süzmekle meşguldüm. Bir tek konuşmadığım o kalmıştı ve en son olaydan sonra ne durumda olduklarını merak ediyordum.

"Sende durumlar nasıl Emirhan?"

Telefonuyla ilgilenen adam aniden başını kaldırırken şaşkındı. "Bende mi?" Başımı eğdiğimde hemen savunmaya geçen bir tebessüm kondurdu yüzüne. "Nasıl olacak komutanım, aynı. Ev, iş koşturuyoruz."

Anlamamazlıktan gelen tavrıyla gülmeden edemedim. Biraz daha açık olmalıydım sanırım. "Şeyma ile nasıl gidiyor diye sormuştum."

"Hee..." dedi sanki ilk seferinde anlamamış da şimdi anlamış gibi. "İdare eder."

Gözlerimi devirdiğimde çayımdan bir yudum daha aldım. "Of Emirhan, ne zorsun."

Bakışlarını kaçırdığında hala elimde tuttuğu telefonu cebine koydu.

"Ondan ayrılırken çok ağır konuştum. Bana çok kırgın. Halletmeye çalışıyorum."

Elimdeki bardağı pencere kenarına bıraktım.

"Becerebiliyor musun bari?"

Suratı ekşidi. Durumdan pek memnun değildi sanırım.

"Genel olarak beni kızdıracak şeyler söylüyor. Biraz daha sürüneceğim galiba. Kadınlar hep böyle; peşinden koşan erkeklere bayılıyor."

Kaşlarım havada onu dinlerken başımı yana yatırdım. "İkiniz de birbirinize aşıksınız Emirhan. Ayrıca kızı boş yere terk ederek durumları bu hâle getiren sensin. Bir zahmet koş peşinden."

Bana hak verir gibi düşüncelere daldığında bir an dudağını kıvırdı. "Aşık bana değil mi?"

Onu kınar gibi bakışlarımı üzerinde gezdirdim. "Pis egoist." Hemen ardından gülmeden edemedim. "Ama evet sana aşık." Eğilerek fısıldar bir tonda devam ettim. "Tıpkı senin ona âşık olduğun gibi." İlk defa Emirhan'ın çekingen bir hâle büründüğünü gördüğümde gülümsedim. "Akşam bize gel, Şeyma da olacak. Eski günlerdeki gibi yine bir arada olalım."

Aynı tebessüm onun dudaklarına da bulaştı. "Gelirim komutanım."

Karşımda duran ikiliye kısa bir bakış atıp öne doğru adımladım. "Bana müsaade o zaman, yüzbaşım bekler. Akşam görüşürüz." Kocamın havasını atmayı da ihmal etmemiştim.

Yukarıya çıkana kadar annemi aradım, misafirlerim olduğunu söyledim. Tüm bunların yanında eve bir çalışan bulmasını da istemiştim. Günübirlik gelecek birileri lazımdı. Artık kendi evimin sorumluluğunu almalıydım. Ayşe teyzenin iki eve yetmesi çok zordu. Hilal zaten okulu açılınca çok faydası olmuyordu. Annem detaylı temizliklerde hep dışarıdan birilerini getirirdi ancak bu sefer söylediklerime o da hak verdi ve birini ayarlayacağını söylemişti. Akşam için ise arkadaşlarımı kendi evimde ağırlamak istediğimi söylemiştim ama annem bir daha ki sefere diyerek

kabul etmemişti. Hem hamile olmam hem de evdeki çalışan eksiği olunca anneme hak vermiştim.

Odanın önüne geldiğimde tereddüt etmeden içeri girdim. İçerideki erkeklerin üçünün de başı kalkarak gözleri beni buldu. Yağız kaşlarını çatarak ayağa kalktı.

"Nerede kaldın güzelim, merak ettim."

Gülümseyerek ona doğru ilerlerken tekrar aynı odada olmak içimi ısıtıyordu. Aslında başka odada olabilirdi ama Yağız bunu istemeyerek benimle aynı odada olmak istemişti. Hem bu sayede ekip olarak da beraberdik. Sevdiğim adamın kolları arasına sığındığımda başıma minik bir öpücük bıraktı.

"Çocuklarla konuştum biraz. Onları da akşam için bize davet ettim." Bakışları yumuşadığında yanağımı okşarken aklıma gelen şeyle Gökhan'a döndüm. "Leyla da geliyor akşam. Beraber gelin."

Huysuzca telefonu salladı. "Telefonumu açarsa tabii."

Ona tebessümle bakarken sessizce bizi dinleyen Talha'ya ilişti bakışlarım. O da artık bizim ekiptendi ve onu ayırmak doğru olmazdı. "Sen de gel Talha. Akşam hep birlikte olacağız."

Bir anda dudakları kıvrılırken mutlu olduğunu anlamıştım. "Gelirim komutanım."

Yağız huysuzca beni koltuğa oturturken homurdanmadan edemedi. "Yine topladın herkesi eve." Kulağıma eğilerek fısıldadı. "Oysa benim karımla baş başa planlarım vardı."

Yanaklarım yanmaya başlarken odadakilere baktım ama onlar bize olan ilgisini kaybetmişti. Başımı Yağız'a doğru çevirirken bana doğru eğilen adamın yanağına dokundum. "Bir sonraki güne erteleriz planlarını olmaz mı?"

Dudakları geniş bir kıvrıma kavuşurken elimi tutarak avuç içimi öptü.

"Olur güzelim." Olduğu yerde doğrulurken kendi masasına döndüğü sırada bütün romantik hali kaybolarak ciddi bir görünüme ulaşmıştı. "Öğleden sonra eğitim var. Hepiniz hazır olun."

Talha ve Gökhan mecburen onaylarken ben bu eğitimden muaf olacağımı elbette ki biliyordum.

***

Akşam olduğunda diğerlerinden önce eve gelmiştik. Fatma anne, annem, Sude ve Hilal çoktan masayı hazırlamıştı. Üzerimi değiştirip onlara katıldığımda Yağız babamla takılmayı tercih ediyordu. Baba oğul iyi anlaşır

olmuşlardı. Gerçi en iyi muhabbetleri işte olan şeylerle birlikte gündemde olan haberlerdi ama olsun. Yine de onları bir arada görmek bana mükafat gibi geliyordu.

Mutfaktaki kadınların yanına girince arkası dönük bir şekilde sandalyeye oturmuş, Fatma anne ile sohbet eden annemin omzuna kollarımı dolayarak arkasından sarıldım. Konuşması yarım kaldığında dudaklarımı yanağına bastırdım. Kolumun üzerine elini koyarak gülümserken başını bana doğru çevirdi.

"Güzel kızım benim."

Hemen onun ardından Fatma anneye de sarılarak onun yanağına da küçük bir öpücük bıraktım.

"İki annemi de çok seviyorum."

Fatma anne de sıcacık gülümsemesiyle sırtımı sıvazlarken Ayşe teyze ters bir bakış attı.

"Şuna bak şuna, annelerine yalakalık yapıyor. Ayşe teyzesi unutuldu tabii."

Hemen giderek kollarımı onun da boynuna doladığımda yanağına küçük bir öpücük bıraktım. "Aşk olsun Ayşe teyze, senin yerin ayrı."

Gülerek beni sardığında yanağımı sıktı. "E hadi öyle olsun."

Mutfak masasının etrafında oturan kadınlar neşeyle gülümserken Fatma anne söze girdi. "Kızım bir yarın gitsek iyi olur."

Üzgün bir halde bakarken ona karşı mahcuptum. "Anne... biraz daha kalın. Zaten size karşı mahcubum. Ne evimde doğru düzgün ağırlayabildim ne de birlikte gezebildik."

"Biz o işi hallettik." dedi gülümseyerek. Bakışları annemde geziyordu. "İnci hanımla dün de bugün de gezdik. Çok da güzel ağırlandık."

Anneme minnetle bakarken elimi usulca okşadı. "Fatma hanımı ben çağırdım kızım. Kendisi benim misafirimdi. O yüzden biz keyfimizce beraber gezdik tozduk. Sana gelince sen ilgilenirsin kayınvalidenle."

Bir kez daha anneme hayranlıkla bakarak iç çektiğimde yine onun arkamı topluyor oluşu içimi ısıttı. Annem kadar düşünceli ve evlatları için çabalayan çok az kişi görmüştüm. Fazlasıyla fedakâr ve anlayışlıydı.

"Teşekkür ederim anne."

Üç kadın misafirleri beklerken tekrar sohbete daldığında ayağa kalktım. Mutfak tezgahının yanına dikilmiş, kendi aralarında konuşan Hilal ve Sude'nin yanına geldiğimde ikisi de iyi anlaşmışa benziyorlardı.

"N'aber kızlar?"

Hilal neşeyle dişlerini gösterdi. "Sohbet ediyorduk." Başımı Sude'ye çevirdiğimde o da gülümsedi ancak biraz buruktu. "İyi yenge."

Kısa saçlarına dokunduğum kızın gözlerine dikkatle baktım. "Pek iyi gibi değil ama." Sessiz kaldığında ona doğru eğildim. "Aykut'la mı bozuştunuz?"

Panikle etrafına bakınırken onun ne kadar çok korktuğunu görebiliyordum ve bu beni üzmüştü. "Yenge, abim duyacak."

Geri çekilirken dudaklarımı büzdüm. "Belki de duymalıdır Sude."

Telaşla elimi yakaladı. Onun gerçekten bu konuda korktuğuna bir kez daha emin oldum. "Yapma yenge, ne olur söyleme. Bana inanmaz ki abim."

"Sude!" Uyarır bir tonda çıkmıştı sesim. Her ne kadar ona kızmak istesem de geçmişte olanlardan dolayı neden bu kadar tereddütte kaldığını anlıyordum. Abisinin Gökhan'daki gibi her şeyin kendi başının altından çıktığını düşüneceğini sanıyordu. "Abin seni çok seviyor ve inan ki tek istediği senin iyi olman. Asıl saklıyor olmanız onda güvensizliğe yol açar. En kısa zamanda bu konu konuşulmalı."

Bakışları yere düşerken parmaklarıyla oynamaya başladı. Oldukça durgun ve düşünceli görünüyordu. "Aykut da aynısını dedi. Artık saklamak istemiyor ama ben korkuyorum."

Kolunu usulca sıvazlarken gülümsemeye çalıştım. "Bak onlar ekip arkadaşı ve Yağız onun komutanı. Bu şekilde saklarsa araları açılır."

Hafif başını eğdiğinde suçlu çocuk gibiydi. Durumu kabullenmiş gibi başını salladı. "Haklısın."

Bir şeyler daha diyecekti ama kapı çaldı. Duyduğumuz ses hepimizi harekete geçirirken "Geldiler," dedim neşeyle.

Büyükler içeri geçerken kızlarla kapıya ilerledik. Yağız da yanıma geldiğinde Hilal kapıyı açtı. İlk gelen Şeyma ve Leyla idi. İkisiyle de sarılarak içeri davet ettiğimde hemen ardından kapı tekrar çaldı. Onların arkasından gelen ekip içeri girerken önde Gökhan vardı. Elindeki çiçekle bize yaklaştığında ellerimi uzattım.

"Bana mı?"

Biraz çekingen halde çiçeği geriye çekti. "Ben karıma diye..."

Kendime geldiğini zannettiğim çiçeklerin hüsranına uğrarken Gökhan hızla içeri kaçtı. Aldığı kırmızı güllerin bana olduğunu sanmak komikti aslında. Çünkü Leyla'nın sevdiğini hepimiz biliyorduk. Belli ki karısının gönlünü almaya çalışacaktı.

Hemen arkasından giren Aykut'un elindeki buketle bu sefer de ben üzerime alınamadım ama o biraz çekingen bir halde bana doğru uzattı.

"Komutanım bu... size..."

Ağzında bir şeyler geveleyen adamla imalı bir bakış atarak çiçeğe uzandım.

"Ne kadar da incesin Aykut. Beni düşünmen ne hoş."

Utangaç bir tebessümle Yağız'a da selam verip giderken elimdeki buketi Sude'ye uzattım.

"Şunu alır mısın Sude, ben hamileyim de taşıyamıyorum."

Sude çekingen halde elimdeki buketi alırken kıvrılan dudağı gözümden kaçmamıştı. Hemen arkadan gelen Talha'nın da elindeki çiçekle bu kez kaşlarım havalandı.

"Komutanım bu sizin için." Heyecanla buketi kavrarken bu sefer bana geldiğine emindim.

"Teşekkür ederim Talha. Çok incesin."

Talha biraz çekingen ama saygıyla başını eğerken Yağız'la da el sıkışıp içeri geçti. Sarıldığım buketi tam koklayacağım sırada biricik kocam bu durumdan memnun olmamış olacak ki ellerim arasındaki kaptığı gibi Hilal'e uzattı.

"Şunu alır mısın Hilal, karım hamile de taşıyamaz." Şaşkınlıkla başımı kaldırmış kocama bakarken kaşlarını çattı. "Çok istiyorsan ben alırım sana."

Gözlerimi devirerek en arkada kalan Emirhan'a baktım. Elleri boş gelen adamla ister istemez bir çiçek beklemiştim.

"Senin çiçeğin nerede?"

Omuz silken adam yine umursamazdı. "Alayım da başıma mı fırlatsın komutanım? Keçi inadı var onda."

Kaşlarım havada içeri giden adama bakarken Yağız elimi tuttu. "En iyi çift bunlar olacak bence."

Başımı kaldırarak gülümseyen adama baktım ama ben onun gibi düşünemiyordum.

"Birbirlerine düşman gibiler. Bana zor geliyor."

Eğilerek alnıma dudaklarını bastırdığında yeniden bizi göz göze getirdi.

"Bir zamanlar biz de öyleydik. Âşık olmak zor değil, aşkı kabullenebilmek, doğru adımlar atabilmek zor." İç çekerek elimden tutup içeriye yönlendirdi. "Bizim de kabullenmemiz, ayak uydurmamız zor oldu ama bak şimdi birlikteyiz." Gözlerimin en derinlerine bakarken fısıldadı. "Hem de büyük bir aşkla."

***

Koca masada sessizlik içinde yemiştik yemeği. Çiftlerin hiçbiri kocamla ben hariç yan yana oturmamıştı. Herkes birbirine ya göz süzerek bakıyor ya da dövecekmiş gibi gözlerini kısıyordu. Yağız ise kimseyi umursamaz haldeydi. Tek derdi ben ve ne kadar yemek yediğimdi. Bir ara bunalarak onu durdurmayı bile istemiştim ama bu çok kısa sürmüştü.

Gökhan ise daha beterdi. Hem Leyla'ya kızıyor hem de ona kıyamıyordu. Arada ona doğru itelediği tabakları gördüğümde gülmeden edememiştim. Leyla'yı dürttüğümde ise omuz silkmişti huysuzca.

Yemeğin ardından bizimkiler aramızdaki gerginliği fark etmiş gibi biraz da rahat davranmamız adına hepimizi diğer eve postaladılar. Baban kaşlarını çatarak "Gidin diğer evde sohbet edin, ayağımın altında dolaşmayın," demişti.

Onun sözlerine kimse alınmadı. O kadar babacandı ki herkes gülerek diğer eve geçmişti. Hepsi biraz çekiniyordu babamdan tabii ama bu biraz rütbe meselesiydi.

Hep birlikte benim evin salonuna geçtiğimizde bu sefer çiftler biraz daha rahat olmuş olacak ki Gökhan ve Emirhan eşlerinin yanına oturdu. Hepimiz çaylarımızı yudumlarken evdeki kasvete daha fazla tahammül edemedim. Çünkü kimseden ses çıkmıyordu.

"Keyifle(!) süren sohbetinizi balla keseceğim ama size söylemek istediğimiz bir şey var." Hepsinin bakışları beni bulduğunda başımı Yağız'a çevirdim. Onun söylemesini istiyordum çünkü o kadar gururla, o kadar hevesle dillendiriyordu ki onu izlemek beni daha çok mutlu ediyordu. "Sen söyle canım."

Kolunu omzuma atmış beni kendine çeken adam şakağımdan öptü. Yüzündeki kusursuz gülümsemesiyle evdekilere göz gezdirdi. Gökhan çoktan anlamıştı ne diyeceğimizi.

"Bahar hamile, biz bebek bekliyoruz."

Bilenlerin yüzünde koca bir gülümseme oluşurken bilmeyenler ilk önce hayrete düşmüş hemen ardından da evi coşkulu bir uğultu kaplamıştı. Leyla şaşkınlıkla ayağa kalkarken ben de ayağa kalkarak karşımdaki kadına sarıldım.

"İnanamıyorum!" dedi Leyla. Sabahtan beri asık suratında şimdi güller açıyordu. "O kadar sevindim ki bunu anlatamam. Çok tebrik ederim canım."

Yüzündeki gülümsemeye rağmen gözleri dolu dolu olan kadınla aynı şekilde benim de gözüm doldu. İkimizin de suratı ağlamaklı bir hâl almıştı.

"Teşekkür ederim canım."

Yağız ve Gökhan yeniden tokalaşırken hemen sonra diğerlerinin tebriklerini de kabul etmiştik. Herkes tekrar yerine oturduğunda Leyla elini karnına götürdü.

"Bebeğim sana arkadaş geliyor." Bir an duraksarken başını kaldırıp bana baktı. "Ay sizinki ne kadarlık Bahar? Araları çok yakın olmalı."

Bu soru karşısında utanarak bakışlarımı yere düşürürken Yağız'ın göğsüne doğru saklandım. Gülmesinden sebep göğsü sarsılırken başıma küçük bir öpücük bıraktı.

Leyla yaşadığımız tuhaf duygulara anlam veremiyordu. Sesimi alçaltarak fısıldadım. "Aynı gün."

Leyla hayretle gözlerime bakarken tıpkı benim gibi fısıldadı. "Aynı gün mü?"

O kadar komikti ki halimiz, Gökhan bu duruma kayıtsız kalamayarak büyük bir kahkaha attı. Tabii ki ona eşlik eden kişi Yağız'dı. İki adam koltukta öne doğru çıkarak birbirlerinin ellerini kavrarken Gökhan durumdan oldukça hoşnuttu.

"Kardeşim! Helal olsun."

Yağız'ın da gözlerinin içi gülerken aynı şekilde tebrik etti.

"Kardeşim! Daha iyisi olamazdı."

Koltuğa yaslanmış hayretle ikiliyi izlerken parmaklarım dudaklarımda gezdiği esnada mırıldandım.

"Aptallar..."

Leyla da benim gibi şaşkınlıkla ikiliye bakarken Emirhan yanındaki kadını dürttü.

"Görüyor musun Şeyma, bizim de çocuk yapma zamanımız gelmiş."

Şeyma ağzına attığı kurabiye ile boğulmaya başladığında paniğe kapıldım.

"Ay su verin kıza."

Emirhan hızlıca önlerinde duran çayı Şeyma'ya uzattı. Bir yandan da homurdanıyordu.

"Kızım o kadar mı istemiyorsun beni?"

Şeyma hayretler içinde çayını içmiş yanındaki adama bakarken rengi atmıştı.

"Ne diyorsun sen Emirhan? Biz aynı evde bile yaşamıyoruz. Onu bırak yan yana iki dakika iletişim bile kuramıyoruz."

Emirhan ciddi bir tavırla saatine baktı. "Birkaç saniye daha sohbet edersek iki dakikayı doldurmuş olacağız." Sırıtarak Şeyma'nın yanağından küçük bir makas aldı. "Hemen sonra diğer aşamaya geçebiliriz."

Şeyma bir süre boşlukta kaldı sanki. Ne cevap vereceğini bilemedi. Bakışları ise kocasında takılı kalmıştı. Görebiliyordum, aşıktı ama bir yandan o bakışlarda tereddüt vardı. Belki de Emirhan'a yeniden güvenmekte zorlanıyordu.

"Sen çok... çok... terbiyesiz bir adamsın."

Emirhan aldırmadı bile. Daha geçenlerde ortalığı birbirine kattığını unutmuştu sanırım. Ya da öğrendiği bir şeyler vardı ki artık kızmıyordu Şeyma'ya. Elini uzattığında Şeyma'nın siyah, uzun saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak gülümsedi.

"Sen de çok güzelsin Kürt kızı."

Şeyma yeniden boşluğa düştüğünde yanındaki adamın gözlerinin içine bakıyordu. Bu sefer Emirhan da ona bakarken hayranlıkla izliyordum onları. Güzellerdi ve kendileri bunu fark edemiyordu.

Tüm bunlar yaşanırken ve gözler onların üzerindeyken bir boğaz temizleme sesi duyuldu. Ne olduğunu anlamak için başımı çevirdiğimde Aykut ayakta duruyordu. Karşımıza geçen adam ciddiyetle kocama bakarken işte o anın gelip çattığını anlamıştım.

"Komutanım... ben..."

Aykut tam olarak konuşamadığında kocama doğru biraz daha sırnaştım. Kolları arasına girerek hareketlerini kısıtlamaktı niyetim. Öyle ki beni sararak başımı göğsüne yatırdığında Aykut'un ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu.

"Ne oldu Aykut?"

Yağız hariç odadaki hemen hemen herkes durumu anlamıştı. Alt dudağımı dişlerken acaba babamı da mı çağırsaydık diye düşünmeden edemedim. Fakat Yağız deli bir adamdı. Babamda fayda etmezdi.

"Ben size bir şey söylemek istiyorum."

Aykut'un dudaklarından zar zor dökülen kelimelerle Emirhan karısının sırtını göğsüne yaslayarak belini sarmış bir halde gülümsedi.

"Birazdan olay çıkacak."

Çattığım kaşlarımla ona bakarken ne demek istediğimi anlamış gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Söyle oğlum ne diye çekiniyorsun bu kadar?" Yağız'ın rahat tavrı ve gülen sesi saçlarıma vururken başıma öpücük kondurmayı da ihmal etmedi. O an Leyla ile göz göze geldiğimizde o da kocasının kollarına sığınmış, benimle aynı sıkıntıyı yaşıyordu. Gökhan ise oldukça sert bakışlarıyla her duruma hazır gibiydi.

"Ben birini seviyorum."

Aykut'un alnında biriken terlerle söyleyebildikleri karşısında Yağız biraz daha yayıldı koltuğa. Keyifi daha da yerine gelmişti.

"Seni de mi kaptırdık?" dedi samimiyetle. "Oğlum ne diye sıkılıyorsun? Bundan güzel haber mi olur?" Aykut'un sessizliği büyüyüp giderken Yağız o an bir terslik olduğunu anlamıştı sanki. "Kimmiş o şanslı kız? Biz tanıyor muyuz?"

İşte iplerin kopacağı kısım tam da bundan sonraydı. Aykut elleri önünde bana baktığı an gözlerimi kapatıp açtım. Ne olacaksa olmalıydı. Nereye kadar saklayabilirlerdi ki?

"Sude..."

Aykut'un ağzından net ama zar zor çıkan isimle başımı kaldırarak kocama baktım. Yüzündeki kocaman gülümseme an be an yok olurken bir anda bakışları karardı. Dilindeki tatlılık da aynı oranda kayboldu.

"Ne diyorsun lan sen?"

Aykut yerdeki başını kaldırdığı esnada başını arkaya çevirerek Sude'ye baktı. Evden çıt çıkmıyordu. Tekrar bize döndüğünde sert bir şekilde yutkundu.

"Kardeşinizi çok seviyorum komutanım, âşık oldum."

Yağız başını eğerek tam karşısında oturan Sude'ye hızlı bir bakış attı. Başı yerde duran kızın sesi bile çıkmıyordu. Yağız'a koala gibi yapışmış yerinden kalmasına engel olurken o yerinde biraz daha doğruldu.

"Canına mı susadın oğlum sen?" Bir yandan üzerindeki kollarımı çözmeye çalışırken beni de kendinden uzaklaştırmak için uğraşıyordu. "Bahar bir dakika."

Korkuyla gözlerine baktığım an "Sakin ol." diyebildim sadece.

O ise beni kendinden uzaklaştırarak aramıza mesafe açtı. "Sen bir dur güzelim."

Biz birbirimizle uğraşırken odadan yeni bir ses daha geldi.

"Biz birbirimizi seviyoruz abi."

Yağız'la aynı anda başımızı çevirirken karşımızda Aykut'un elini tutan kızla içim eridi. Onlara şefkatle bakarken ne yazık ki kocam dudağını

tehlikeli bir gülümseme yerleştirmişti. Bana doğru döndüğünde ikiliyi işaret etti.

"İkisi birden canına susamış."

Üzgünce sevdiğim adama bakarak elini kavradım. "Anlayışlı olmalısın Yağız."

"Ne anlayışı lan!" dedi öfkeyle. Yine damarı tutmuştu. Birden ayağa kalktı. "Ne istiyorsunuz lan kardeşimden?" dedi aynı öfkeyle. "Daha yaşı kaç, başı kaç? Okul okuyor bu kız." Aynı kızgınlıkla Sude'ye döndü. "Sen de şu elini çek."

Sude korkuyla elini çekmeye çalıştığı sırada Aykut izin vermedi. Sıkı sıkı sevdiği kadının elini tutarken başı dik bir halde Yağız'ın gözlerine baktı.

"Bizim kötü bir niyetimiz yok. Okuluna karışacak değilim."

Yağız'ın dudaklarından o an alaylı bir homurtu çıktı. Elleri belinde usul usul başını salladı. "Ben göstereceğim size iyi niyeti."

Aykut başına gelecekleri anlamış gibi Sude'yi geriye iterken Yağız, Aykut'un yakasını kavradığı anda herkes ayağa kalktı ancak hemen yanlarındaki Gökhan bile Aykut'un suratına gelen yumruğa engel olamadı.

Aykut geriye savrulurken evde bir çığlık koptu. Gökhan hızla Yağız'ın önüne geçtiğinde Emirhan ve Talha Aykut'u yakalamıştı. Dudağının kenarından sızan kanı silen adam kontrolünü sağladığında yeniden kocamın karşısına dikildi.

"Sana el kaldıracak değilim komutanım. İstiyorsan bir daha vur ama ben bu kıza aşığım."

Yağız delirmiş gibi arada duran Gökhan'ı itelerken bir yandan da öfkeyle bağırıyordu.

"Hâlâ aşığım diyor. Ne zaman âşık oldun lan sen?"

İşte bu sorunun cevabı daha da çetrefilliydi. Yağız uzun zamandır Aykut'un platonik aşkını öğrendiğinde ne tepki vereceğini bilememek beni daha da korkuturken elimi karnıma götürdüm.

"Yağız..." Kocamın adını sayıklarken iki büklüm olduğum esnada daha yüksek bir inilti kaçtı dudaklarımdan. "Ah..."

Bir anda kaskatı kesilen adam her şeyi unutmuştu sanki. O an kulakları sadece beni duyuyordu. Panikle bana döndüğünde korkuyla beni yakaladı.

"Bahar!"

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

İnstagram:soylumery
Wattpad:soylumery
Hesapları takip etmeyi unutmayın.
Sağlıcakla kalın.✳

80. Mühürlü Kalpler

Merhaba ✳

LÜTFEN YORUM YAPMAYI VE OY VERMEYİ UNUTMAYALIM.

Satır arası yorumlarınız benim için kıymetli 😍

Keyifli okumalar dilerim.

✳✳✳

Her şeyi toparlamak isterken yanlış taşı oynattığınız anda topladıklarınız dağ olup yıkılıverir üzerinize. Biz de arada yanlış taşa dokunuyorduk işte.

Kasıklarımda hissettiğim sızıyla iki büklüm olurken Yağız belimi sıkıca kavramıştı bile. Usulca yerimde doğrularak gözlerine baktığım an yaşadığı korkuyu iliklerime kadar hissettim. Öyle ki yüzünün rengi atmıştı.

"İyi misin? Neren ağrıyor? Bahar..." Telaşla etrafına bakındı. "Hemen hastaneye gitmemiz lazım."

Ağrım biraz daha hafiflediğinde daha fazla telaş yapmaması için koluna dokundum.

"İyiyim, sakin ol. Yerimden bir anda kalktığım için oldu galiba."

"Emin misin?" dedi bakışları üzerimde gezerken. "Ağrıyor mu hâlâ?"

İnce bir sızıya dönüşmüştü sadece. Gözlerimi kapatıp açtığımda "Oturmak istiyorum." dedim.

Leyla'nın da yardımıyla koltuğa oturmama yardım ederken o da endişeliydi ki tekrar sordu. "İyisin değil mi Bahar?"

O sırada evdeki gürültüleri duymuş olacaklar ki annemler bizim tarafa geldiğinde herkesin ayakta oluşu ve Aykut'un patlayan dudağı durumu özetler gibiydi.

"Ne oluyor burada?" Babamın sert sesi odada yankılanırken annem telaşla yanıma geldi. "Bahar iyi misin?"

Başımı sallamakla yetinirken Yağız itiraz etti. "Değil! Ağrısı var, doktora gitmemiz lazım."

Fatma anne, oğlunun ağzından dökülen kelimelerle yanıma oturdu. "Kızım, neren ağrıyor? Kötü bir şey mi oldu?"

Herkesi telaşlandıran kocamla derin bir soluk aldım. "İyiyim. Sadece bir anda hızla yerimden kalkınca kasıklarıma küçük bir ağrı girdi."

Annem hemen telefonuna sarılarak birini aradığında beni şaşırtmamıştı. Burçak teyzemle kısa bir konuşma yapıp yanıma oturdu.

"Teyzen şimdi burada olur. O bir baksın."

Mecburen bu duruma sessiz kalırken annemin hâlâ ayakta dikilen misafirlerimiz dikkatini çekmiş olacak ki onlara döndü.

"Niye ayakta kaldınız çocuklar, otursanıza."

Kadınlar bu uyarıyla otururken erkekler bunu başaramamıştı çünkü hepsinin gözü babamdaydı. O onay vermeden oturmaları da zordu.

"Oturun."

Babam bunun farkındalığıyla emir verirken Fatma anne o telaşede görememiş olacak ki sesi şaşkındı.

"Aykut, oğlum ne oldu sana?"

Benim yanımdan kalkarak onun yanına gitti. Aykut başı yerde normal davranmaya çalışıyordu.

"Bir şeyim yok Fatma teyze."

Dilinin dişinin arasında çıkan sesiyle Fatma anne durumu anlamış gibi önce Sude'ye sonra da oğluna baktı. Hemen sonra kızına eliyle işaret verdi.

"Kızım görmüyor musun çocuğun halini? Lavaboyu göster de elini yüzünü yıkasın." Sude her ne kadar annesinin dediğini yapmak istese de bakışları abisine kaydı. Yağız ise annesinin bıraktığı boşluğu doldurarak yanıma oturmuş, her ne kadar elimi kavrasa da bakışları onlardaydı. Fatma anne bunu umursamayarak eliyle hızlı hızlı kalkmalarını işaret etti. "Sude sana diyorum, kalk hadi."

İkili mecburen birlikte salondan çıkarken Fatma anne bu sefer kaşlarını çatarak oğluna döndü. "Çocuğu bu hale sen mi getirdin?" Babam bile Fatma annenin otoritesiyle susmuş olacakları bekliyordu.

"Sen de mi biliyordun?"

Yağız annesinin de haberdar olduğunu anlamıştı. Hatta muhtemelen benim bildiğimi de anlamıştı. Fatma anne üzerinde sade, geniş elbisesi başında yemenisiyle ayakta dikilirken olağan bir şeyden bahseder gibiydi. "Biliyorum tabii ki. Aykut oğlum efendi gibi geldi söyledi. Ben de onay verdim."

Yağız ayağa kalktığında ellerini iki yana açtı. "Ben!" dedi kızgınlıkla. Ötelenmiş olmak onu üzüyordu. "Bana düğün esnasında mı söyleyecektiniz?"

Aslında yersiz gibi görünen alınganlığını anlıyordum ama durum pek düşündüğü gibi değildi. Kimsenin onu ötelediği yoktu. Sadece farkında

değildi ama biz çok zaman kaybetmiştik. Fatma anne bize yaklaşarak oğlunun elini tuttu.

"Sen yoktun oğlum." Kırılgan sesi, titreyen buğulu gözleri aslında durumu özetliyordu. "Biz zor günler geçirirken Aykut bir kere olsun kardeşini yalnız bırakmadı."

Geçmiş bir kez daha Yağız'ı vurduğunda omuzlarını çökertti. Onun yıkılışı beni daha da üzerken eline uzandım. Dokunuşumla başını bana çeviren adama küçük bir tebessüm sundum ama o buna karşılık bile veremedi. Şimdi, olmadığı zamanın acısını yaşıyordu.

Kırık kalbi hüsrana bulaşırken kendini toparlayamadı. Koltuğa çöktüğü anda onu üzen her şey benim kalbimi yakıyordu. Boğucu hava bizi daha büyük karamsarlığa sürüklerken kapı çaldı. Hilal hemen fırlayıp açtığında Burçak teyzem ve arkasından Giray amcam telaşla içeri girdi.

"Bahar iyi misin?"

Bu aralar en sık duyduğum soruyla yine başımı eğdim. "İyiyim."

Teyzem yanımda diz çökmüş başını kaldırarak anneme baktı. Annem de ne diyeceğini bilememişti.

"Bir anda ağrı girmiş, biz de korktuk."

Teyzem yumuşayan bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Ağrın devam ediyor mu?" Başımı iki yana salladığımda yanağımı okşadı. "Kanaman falan yok değil mi?" Tekrar başımı iki yana salladığımda yüzündeki tebessümle ayağa kalktı. "Arada böyle ağrılar, kasılmalar olabilir. Doktoru da demişti zaten. Biraz dinlenirse hiçbir şeyi kalmaz. Korkmanıza gerek yok ama devam ederse hemen hastaneye gidin."

Herkesin içi rahatladığında Sude ve Aykut da içeri girdi. Bakışlar yeniden onlara dönerken ikisi de bundan rahatsız görünüyordu. Aykut sıkılgan bir tavırla boğazını temizledi.

"Müsaadenizle ben gitsem iyi olacak."

Herkes sessiz kalırken varlığını unuttuğum Talha da bunu bekliyor gibi ayağa kalktı. "Ben de kalkayım artık komutanım." Hemen ardından Emirhan da ayağa kalkarken Şeyma'yı da kaldırdı. "Bize de müsaade komutanım, daha Şeyma'yı eve bırakacağım."

Kalkmak istediğimde Yağız omzuma bastırarak buna engel olurken hepsine gülümsedim. "İyi ki geldiniz, teşekkür ederim."

Aykut bana doğru yaklaşarak ellerini önünde birleştirirken üzgün bakışlarını gözlerime dikti. "Kusura bakmayın komutanım, ben... böyle olsun istemezdim."

Onun kendini suçlu hissettiğini anlarken dudaklarım büzüldü. Oysa benim ağrımın onunla ilgisi yoktu. Benim aklımı alan tek adam Yağız'dı ve benim daha dikkatli olmam gerekiyordu.

"Kendini sorumlu hissetme, seninle ilgisi yok."

Aykut hemen yanımda oturan kocama da kısa bir bakış atıp başını eğdi. "İyi akşamlar komutanım."

Arkasını dönen adamla başımı Yağız'a çevirdim. Önüne bakan adamla elini tuttum. Kara gözlerini yorgun bir ifadeyle üzerimde diktiğinde Kaşlarımı kaldırarak Aykut'u işaret ettim.

Arkasını dönmüş giden adama baktığında bıkkın bir soluk verdi. "Aykut!" Herkes merakla kocama döndüğünde Aykut olduğu yerde duraksadı. Bize doğru dönen adamın gözlerinde her şeye rağmen ufak umut kırıntıları vardı. "Emredin komutanım." Yağız önce kardeşine sonra da karşısındaki adama baktı bir süre. Aklından ne geçti bilmiyorum ama sesi daha sakindi. "Yarın akşam gel, sakin kafayla tekrar konuşalım."

Bu bile yeterdi Aykut için. Öyle ki gözleri parlamıştı. Dudağının kenarı kıvrılır gibi olsa da hemen toparladı.

"Nasıl isterseniz komutanım." Bakışları etrafta gezdiğinde kaçmak ister gibi başını eğdi. "Müsaadenizle."

Yağız başını eğdiğinde herkes bir bir giderken Leyla elimi sıkarak gülümsedi. "Biz de kalkalım artık."

Bu durum hoşuma gitmediğinde başımı iki yana salladım. "Biraz daha kalın. Hiç konuşamadık sizinle. Hem nereye gideceksin Leyla? Burada kalsana."

Leyla'nın bakışları anlık Gökhan'ı bulsa da hemen kaçırdı. "Şeyma'da idare ediyorum. Hem çok tatlı ev arkadaşları var."

Gökhan hâlâ bu konuda sinirliydi. "Başka yer yok çünkü."

Gökhan'ın tavrını anlarken Leyla'nın kendisinden uzakta olmasını istemediğini biliyordum ama Gökhan hâlâ ekiple aynı evde kalıyordu ve Leyla'yı oraya götürmeyeceğinden emindim. "Biraz kalın." dedim onları oyalayarak. Ev biraz daha sakinleşsin istiyordum.

Misafirleri tek tek yolcu ettiğimizde Leyla, Gökhan, Yağız ve benden başka kimse kalmamıştı. Yağız'ın arkama yerleştirdiği yastıklarla sırtımı geriye yaslarken elime tutuşturduğu ballı süte baktım.

Suratımı buruşturarak kocama döndüm. "Beş yaşına geri dönmüş gibiyim."

Şakağıma bıraktığı öpücükle derin bir soluk aldı. "N'olur iç sütünü güzelim. Ağrın olursa hemen bana söyle."

Gözümün içine bakan bir yandan da suçluluk duygusuyla kıvranan adama sokularak başımı göğsüne yasladım. "İyiyim Yağız, biraz rahatla lütfen."

Hemen sonra Leyla gözüme ilişirken bardağımı ona doğru uzattım. "Neyse ki bir dert ortağım var."

Tıpkı benim gibi ballı süt olan bardağını bana sallayan kadın kıkırdarken dudaklarını yaladı. "Bence tadı gayet güzel."

Kahvesine uzanan Gökhan hayranlıkla karısını izlerken bir yudum alıp gülümsedi. "Yarasın benim güzelime."

Leyla hâlâ küs takıldığı kocasına yandan bir bakış atarken Gökhan gözlerini devirdi. Uzayıp giden küslükten memnun olmadığı her halinden belliydi. Onların beraber zaman geçirmeleri gerektiğini düşünürken biraz önceki fikrimi tekrar yineledim.

"Bu gece ikiniz de burada kalın." İki çift göz de şaşkınlıkla bana bakarken gülümsedim. "Misafir odamız boş. Fatma anneler, annemlerin evinde kalıyor. Siz de burada kalın."

Gökhan her ne kadar umutla karısına baksa da Leyla pek sıcak bakmamıştı.

"Olmaz canım. Zaten hamilesin, ev de kalabalık. Bir de biz mi başını ağrıtalım?"

"Saçmalama." dedim çattığım kaşlarımla. "Koca eve sizi mi sığdıramadık? Hem sen de hamilesin, daha evinizde eşya bile yok."

Yağız da beni desteklemeyi ihmal etmedi. "Bahar doğru söylüyor. Boş oda, kalın işte."

Leyla mecburen sessiz kalırken sütümü tepeme diktim. Ne kadar hızlı bitirirsem o kadar iyiydi. Leyla da bana uyduğunda kısa sürede sütlerimizi bitirdik. Kaşlarımla kocama bardağımı gösterirken büyük bir iş başarmış gibi sırıtıyordum. Gözlerini devirerek elimden bardağı alıp sehpaya bıraktı. Elini aldığı peçeteyle dudaklarımı silerken bir yandan da muzip bakışlarıyla beni tebrik ediyordu. "Aferin benim akıllı karıma. Büyüyüp kocaman anne olacaksın."

Bu sefer ben gözlerimi devirirken dikkatle ayağa kalktım. "Hadi Leyla, sana birkaç temiz kıyafet vereyim."

Benim ayaklanmam kocamı hemen telaşa düşürdü. "Bahar yavaş ol. Ağrın tutacak yine."

Tedirginlikle bana bakan adama dönüp yanağını okşadım. "İyiyim ben."

Leyla da benim gibi ayağa kalktığında birlikte üst kata çıktık. Yatak odasına girdiğimizde dolaba yaklaşarak kıyafetlere bakmaya başladım. Ona olacağını düşündüğüm eşofman ve bir üst çıkararak uzattım. "Gökhan'a da ayarlasak iyi olur." Elimdekileri aldığında başka bir kapağı aralayarak Gökhan için de bir şeyler alarak tekrar Leyla'ya uzattım. "İşte oldu."

Dolabın kapağını kapattığımızda Leyla ile göz göze gelirken onun kıyafetlere dalmış hali canımı sıkmıştı. Koluna dokunduğumda irkilerek başını kaldırdı.

"Canını sıkan ne?"

Düşünceli bir halde bakışlarını kaçırdı. "Gökhan'la ilgili işte boş ver."

Onu çekerek yataya oturttuğumda ben de yanına oturdum. "Bana anlatmaman üzüyor."

Elindeki kıyafetleri yatağın üzerine bırakarak sıkıntılı bir nefes verdi. "Her şeyi nasıl halledeceğimizi bilmiyorum. Daha ortada ne eşyamız var ne de başka bir şey. Hamileyim ve karnım büyümeden düğün yapmak istiyorum ama Gökhan'ın derdi bebeği söylemek." Omuzları düştüğünde bakışları kederliydi. "Aslında artık düğün bile yapmak istemiyorum."

Elinin üzerine elimi koyarken tek istediğim ona destek olmaktı. "Düğün istediğini biliyorum."

Başını iki yana sallarken gözleri dolu dolu oldu. "Bebekten önce istiyordum ama şimdi o kadar zor geliyor ki."

Sıkıntılı bir soluk vererek kuruyan dudaklarımı ıslattım. Belki de Gökhan endişelerinde haklıydı.

"Bebek seni endişeye sokuyor sanırım. Onu istemiyor olabilir misin?" Yanlış anlamasından korkarak omuz silktim. "Sonuçta plansız geldi ve sen buna hazır değildin."

Gözleri kocaman açılmış halde bana bakarken elini karnına götürdü. "Hayır! Ben bebeğimi çok seviyorum." Bakışları yeniden hüzünlenirken iç çekti. "Evet plansız oldu ama benim derdim o değil ki." Gerçekten derdinin ne olduğunu merak ederek gözlerinin içine bakarken gülümsemeye çalıştı. "Annem."

Aklıma ilk gelen şey evli olduklarını annesinin daha bilmiyor olmasıydı ve bu gerçekten can sıkıcıydı ama çözülemez bir şey değildi.

"Annen evlendiğinizi bilmiyor diye korkuyorsun ama bunu söylemek zor değil."

Başını iki yana salladı. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken telaşlıydı.

"Hayır, öyle değil. Annem bu bebeğin düğünden önce olduğunu öğrenirse kıyameti koparacak. Babam da bu durumdan memnun kalmayacak çünkü kardeşimle ilgili olan şeylerin tekrar ettiğini düşünecekler. Belki de ikinci kez hayal kırıklığına uğrayacaklar. Özellikle de annem bu yüzden yengemi bile suçlayabilir. Bana, Gökhan'a söyleyeceklerini tahmin bile edemezsin. Ailelerin arasını bile bozabilir. Ben nasıl bunu söyleyebilirim ki? Gizlemem gerekiyor."

Üzgün bir halde karşımdaki kadına bakarken gerçekten de bu durumu kafasına çok takıyordu ve anladığım kadarıyla işin içinde başka şeyler de vardı.

"Yengen ve kardeşin..." Ben cümlemi tamamlayamadan o devam etti. "İkisi evlendiğinde yengem hamileydi ve onun yaşadıkları çok zordu. Şimdi her şey başa dönecek gibi hissediyorum. Belki de yengemin ahı tutuyordur. Annem ona da az çektirmedi."

Bu konuda yorum yapmamın doğru olmayacağını düşünerek gülümsemeye çalıştım. "Ama sen zaten evlisin Leyla, bu sadece göstermelik bir düğün. Hamile kalman da gayet normal."

Yanaklarını şişirerek serbest bıraktı. "Öyle ama annem bunu bilmiyor ve bu şekilde olmasını istemezdim."

Düşünceli bir halde elimi çeneme götürdüm. Aslında çok uzamaması gereken bir konuydu. Düğünlerinin çabucak yapılması en doğru karar olurdu.

"Bak." dedim heyecanla. "Önümüzdeki hafta burada düğününüzü yapalım mı? Annem ve teyzelerimin en sevdiği şeydir düğün hazırlığı. Daha havalar soğumadan kocaman bahçede gündüz vakti güzel bir düğün yaparız. Akşama kadar eğleniriz. Buna hepimizin ihtiyacı var. Aileleriniz de buraya gelir ve böylece bebek olayı açılmadan hemen düğün yapılmış olur. İki şehir arasında da kalmazsınız. İkinizin de ailesi farklı şehirlerde. Zaten nikah kıydığınızı biliyorlar. Bir hafta içinde evin eşyalarını da alırsınız. O zamana kadar da burada kalın. Nasıl fikir?"

Anlattıklarımla gözleri parlayan kadın başını yana yatırdığında dudaklarını birbirine bastırdı. Mutlu olmuştu aslında ama yine coşkusunu bastırmak ister gibiydi.

"Size her defasında yük olmak istemiyorum. Hem aileler ne der bu duruma sormak lazım."

İçimi bir burukluk kapladığında elini sıkıca tuttum. İşte şimdi benim de gözlerim dolmuştu çünkü mazi bir anda yine önümden geçiyordu. "Senin bana olan desteğini unutamam Leyla. Sırf Yağız yok diye düğün yapmadı Gökhan. Sen her gün beni ziyarete gelerek yemek getirdin. Kaç kez acılarıma eşlik ettin. Şimdiye kadar evlenememiş olmanızın sorumlusu bile biziz. Sen bana yük olmuyorsun, aksine ben sana geç kalan borcumu ödüyorum." Dolan gözlerime inat gülümsemeye çalıştım. "Hem arkadaşlar bunun için var."

Gözlerinden yaşlar süzülen kadın kollarını iki yana açarak bana sarıldığında ben de göz yaşlarımı tutamıyordum artık. Birbirimize sarılarak ağlarken ikimiz de sanırım fazla duygusal bir hamilelik geçirecektik.

"İyi ki varsın Bahar."

Burnunu çeke çeke konuşan kadınla gözümden süzülen yaşlara inat gülümsedim.

"Sen de. Git ve kocanın gönlünü al. Bebeği istemediğini düşünüp kendi kendini yiyor."

Şaşkınlıkla gözlerini araladığında ayağa kalktı. "Nasıl istemediğimi düşünür ki?"

İşte bu soru bende az da olsa bir burukluk yaratmıştı. "Ne de olsa geçmişte şahit olduğu kötü örnekler var."

Boğazımda yumruyla söylediklerim içimi yaka yaka dışa dökülürken Leyla yeniden sarıldı bana. "Lütfen böyle konuşma. Gökhan hep sizin aşkınızdan imrenerek bahseder. Hatta bana hep sizi örnek gösterir; ne olursa olsun birbirlerinden ayrılmadılar, biz de ayrılmayalım diye."

Gülümseyerek geri çekildim. "Birbirine mühürlü kalpler ayrılmayı başaramazlar." Sesli bir soluk verip yatakta bıraktığı kıyafetleri ona uzattım. "Hadi inelim."

Önüme geçerek yürümeme engel oldu. "Tekrar inme. Zaten saat geç oldu. Yağız bize odamızı gösterir." Göz kırparak kolumu dürttü. "Sonra da sana yollarız asabi kocanı." Küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarından. "Bugün yine formundaydı, sakinleştiricisine ihtiyacı var."

Gülmeden edemedim. Asabi olduğu kadar da agresif ve huysuzdu ama bir yandan da aslında kırgın ve üzgündü.

"Pekâlâ hazırım, gönderin bana kocamı. Bebeğimle ona ilaç olacağız."

Aynı anda kahkaha attığımız sırada Leyla çoktan kapıya yönelmişti. Onun odadan çıkışıyla yüzümdeki gülümseme an be an kaybolurken küçük

bir tebessüm haline büründü. Tek istediğim kocama sıkı sıkı sarılarak, biz burada seninleyiz demekti.

Dolabıma yöneldiğimde geceliğimi alarak banyoya geçtim. En azından o gelmeden üzerimi değiştirebilirdim. Banyoda rutin işlerimi halleder halletmez pudra tonlarındaki geceliğimi üzerime geçirdim. Açık bıraktığım saçlarımı taradım. Kendime aynada son kez bakarak karnımı okşadım.

"Hadi bakalım bebeğim, babana gücümüzü gösterelim."

Banyodan çıktığımda Yağız'ı odada buldum. Üzerindeki gömleği çıkarıyordu. Yandan bakışları beni bulduğunda tekrar önüne dönerek çıkardığı gömleği kenara fırlattı. Kemerini çözdüğü sırada çıplak adımlarımla yanına doğru adımladım.

"İyi misin?"

Altındaki pantolonu bir çırpıda çıkardığında aynı şekilde onu da kenara fırlattı. Bana doğru dönerek parmaklarıyla boynumdan itibaren yanağımı kavrarken alnıma küçük bir öpücük bıraktı.

"Bu soruyu benim sormam gerekir."

Başını eğmiş gözlerimin içine bakarken gülümsedim. "İyiyim." Beni yeniden kendine çekerek göğsüne bastırırken kollarımı beline doladım. İki elimi de sırtında birleştirdiğimde çıplak omzuna küçük bir öpücük bıraktım. "Senin de iyi olmanı istiyorum."

Sesli bir soluk vererek geri çekildi. Tıpkı benim gibi eğilerek omzumdan öptü.

"Sen varken aksi mümkün değil." Saçlarımı omzumdan geriye attığında gülümsedi. "Yatağa geç güzelim. Lavaboya gidip geleceğim."

Yanımdan sıyrılıp giden adamla dudaklarımı büzerek arkasından baktım. Hemen sonra bundan vazgeçerek ışığı kapatıp yatağıma doğru yürüdüm. Gece lambasının izin verdiği ölçüde görüşümü sağlarken yorganın ucunu kaldırıp yatağa süzüldüm. Sırt üstü yattığımda kocamı bekliyordum. Yağız banyodan çıkar çıkmaz üzerine bir şey giyme gereği duymadan yanıma yattı. Bana doğru eğilerek elini karnımın üzerine koyup dudaklarıma sıcacık bir öpücük bıraktı.

Bedenini bir külçe gibi yatağa bıraktığında ikimizde tavanı izliyorduk. Dayanamayıp ona doğru döndüm. Beni hemen kolunun altına aldı. Parmaklarım göğsünün üzerinde başımı omzuna yasladım. Sessizliğimiz büyüyüp giderken o düşünüyor ben ise onun konuşmasını bekliyordum. Kolumu okşayan parmaklarının verdiği iç gıcıklayıcı hisle iç çektim.

"İçinden düşündüğünde sana cevap veremiyorum. Daha o kadar geliştiremedim kendimi."

Muzip tavrım hoşuna gitmiş olacak ki verdiği nefeslerine gülüşü yansıdı.

"Sen de biliyordun değil mi Aykut'un söyleyeceklerini?" Sessiz kaldığımda cevabını alarak ikinci soruya geçti. "Ne zamandır var bu durum?" Ne cevap vermem gerektiğini düşünürken Aykut'un platonik aşkından bahsedip bahsetmemek konusunda kararsızdım. Bu süre fazla uzadığında kocacığım tahmin etmeyi seçti. "Anlaşılan yeni bir şey değil."

Onun aşağıda kıyameti koparan öfkesine karşın şimdi sessiz ve uysal çıkan sesinden cesaret alarak dirseğimi yatağa yasladım. Olduğum yerde yükselerek başımı elime dayadığımda Yağız'ın kara gözlerine bakıyordum.

"Eskiden beri Aykut, Sude'yi platonik olarak seviyormuş. Bunu çok sonra fark ettim." Çattığı kaşlarıyla başını bana çevirdiğinde boştaki elimle kaşlarını düzeltmeye çalıştım. "Çatma kaşlarını, âşık olmuş çocuk. Kendi kendine içinde yaşıyordu işte."

Bu sefer de şaşırarak bakmaya başladı. "İyi de Gökhan olayını biliyordu."

Yüzümde küçük bir tebessüm oluştuğunda omuz silktim. "Aşk işte." Yağız tekrar düşüncelere daldığında devam ettim. "Ben çok sonra öğrendim. O da kendim fark ettiğim için oldu. Sen gittikten sonra annenler yanıma gelmişti. O zaman emin olunca sordum Aykut'a. O da inkâr etmedi ama onun açılmak gibi bir niyeti yoktu. Hatta sen gelmeden yapmayacağını söylemişti." Suçlu bir çocuk gibi başımı yere düşürdüm. "Ben söyledim Sude ile konuşmasını." Parmaklarını çeneme koyarak bizi tekrar göz göze getirdi. Devam etmemi ister gibi bakıyordu. "Sude çok yalnızdı Yağız." dedim anlamasını ister gibi. "Babası yok, abisi yok, annesi kaç parçaya bölünmüş haldeydi ve arada onun kaybolmasını istemedim. Aykut'u biliyorsun dürüst biri. Hiç efendiliğini bozmadı. Sevgili bile olmadılar. Sadece kardeşine arkadaşlık etti. Ona o kadar değer veriyor ki görmelisin." Küçük bir tebessüm sundum. "İlk bulduğu fırsatta söyledi kardeşini sevdiğini söyledi sana. Sude ile çok güzel bir çift oldular."

Elini alnına götürerek şakaklarını ovdu. Asık suratı bir türlü düzelmiyordu. "Sude de seviyor mu bu herifi?" Gözlerimi aça aça anlaması için ona bakarken başını salladı. "Seviyor tabii, karşıma geçip elini tuttuğuna göre."

Kendi sorusunu kendi cevaplayan adamla kıkırdadım. "Yarın ikisiyle de konuşurken bu soruyu onlara sorarsın." Yapay bir halde kaşlarımı

çattığımda göğsüne yumruğumu geçirdim. "Tabii yumruklarını kendine saklayarak."

Belimi sıkıca kavrayarak beni kendine çekti. Çattığı kaşlarıyla bakışları yüzümde geziyordu. "Öpücüklerimi saklamama gerek yok herhalde."

Dişlerimi göstererek sırıttım. "O kabulüm."

Yüzü aydınlandı. Çattığı kaşları düzelirken yerini tebessüme bıraktı. Dudaklarıma, yanağıma, boynuma küçük küçük öpücükler bırakırken kıkır kıkır gülüyordum. Kendimi yatağa bıraktığımda üzerime eğilerek saçlarımı sevdi bir süre. Kara gözleri mavi gözlerimi delip geçerken alnıma küçük bir buse bıraktı.

"Bebeğimize bir şey olacak diye çok korktum. Benim yüzümden strese girdin, özür dilerim."

Yanağına dokunarak usulca okşadım. "Geçti bile." Üzerimdeki mayışmayla esnerken elimi ağzıma götürdüm. Yorgundum ve uykum gelmişti. "Uyumak istiyorum." Ona arkamı dönerek sırtımı göğsüne yasladım. "Böyle uyusak olur mu?"

Benim gibi yatağa yerleşirken bir kolu başımın altında diğeri karnımın üzerinde çenesini başıma yerleştirdi. "Olur tabii." Tam dalmak üzereydim ki kısık sesi kulağıma çalındı. Sanırım daha fazla içinde tutamamıştı. "Annem sen yoktun dedi ya haklıydı ama yine de zoruma gitti." Sertçe yutkundu. "Ne iyi bir oğul ne iyi bir abi ne de iyi bir eş olabildim."

Dürüstçe içini açan adamla dayanamayıp tekrar ona doğru döndüm. Yarı kapanan gözlerimle dudaklarına minik minik öpücükler bırakmaya başladım. "Sen harika bir eş... harika bir abi... harika bir oğulsun." Göz kapaklarımı zorla aralayarak saçlarımı seven adamın boynuna sokularak ateş gibi bir öpücük bıraktım. "Ve sen harika bir baba olacaksın." Bulduğum sıcaklıkla gözlerim kapanırken son kez fısıldadım. "İyi geceler kocacığım."

Beni sıkıca göğsüne hapsetmiş halde kokumu içine çekti. "İyi geceler sarı papatya." Saçlarımda gezen parmaklarla kendimi huzurlu koca bir karanlığa bıraktım.

***

Bir hafta sonra...

Bir haftadır o kadar yoğunduk ki nasıl geçtiğini anlamamıştım. Günlerdir herkes seferber olmuş bir şekilde Gökhan ve Leyla için çabalıyordu. Onların kendilerine yeni bir hayat kurma çabaları bizi de tatlı bir telaşa düşürünce her şey çok daha kolay oldu.

Eşyalarını içine sine sine evine dizen Leyla'ya Arya teyzem çok yardım etmişti. Bu konularda mesleğini konuşturan kadın, evi biliyor oluşundan sebep Leyla güzel taktikler vermişti. O sırada gelinliği ayarlanmış ve annemin de desteğiyle evimin bahçesinde onlar için sıcak samimi bir kır düğünü hazırlamıştık. Aslında para olduğu müddetçe hayatta her şey çok hızlı ve kolay halledilebiliyordu. Tabii Gökhan bu durumda karısıyla birlikte elini taşın altına koymuş, bizim desteğimizle de her şey daha uygun maliyetle halletmişlerdi.

Dün akşam yaptığımız kına gecesinin ardından bugün bizi güzel ve eğlenceli bir düğün bekliyordu. Heyecanla hepimiz Leyla'nın kaldığı misafir odasında onun hazırlanması için yardım ederken içim içime sığmıyordu. Sanki Leyla'nın heyecanı bana geçmişte benim kalbim sıkışıyordu.

Zavallı Leyla yaşadığı stresin de etkisiyle gelinliğini giymeden önce bile kusmuştu. Onun kusmasıyla birlikte arkadaşımı yalnız bırakmayarak ben de kusmayı ihmal etmemiştim.

Şimdi ise üzerinde tam kır düğününe uygun askılı, etekleri efil efil uçuşan, abartıdan uzak olmasına rağmen şık ve asil görünen gelinliği, açıkta bıraktığı saçları, yerlere kadar uzanan duvağı ve sevimli yüzüne ayrı bir güzellik katan kakülleriyle o kadar güzel duruyordu ki Gökhan bir kez daha âşık olacaktı.

Kızlar ayakkabısına isimlerini yazmaya çalışırken onları umursamadan aynanın karşısında takılarını takan Leyla'nın yanına adımladım.

"Çok güzel görünüyorsun?"

Ellerimi omzuna koyduğumda aynadan bana bakarak gülümsedi. "Ya sana ne demeli? Prensesler gibisin."

İster istemez bakışlarım aynadaki yansımama ilişirken bugün petrol mavisi, saten bir elbise tercih etmiştim. Tek omuz gibi görünen elbisenin bir ucu omzuma doğru uzansa da sırtıma bağlantısı yoktu. Belime kadar bedenimi sıkıca sarmış aşağıya doğru genişlerken dizlerimin biraz üzerinde bitiyordu. Göğsümün üzerinde kat kat duran kumaş ise elbiseye hareket katmıştı. Saçlarımı maşa yaparak açık bırakırken elbiseme uygun bir makyaj seçmiştim. Üzerimdeki elbise rahat olunca altıma da rahat bir topuklu giydim. Çünkü bugün dans etmek ve hatta oynamak istiyordum.

"Kocam beğense yeter."

Leyla söylediklerime kıkırdarken bana doğru döndü.

"Hadi oradan! Önüme geçeceksin diye korkuyorum."

Gözlerimi devirerek saçlarına dokundum. "Gecenin yıldızı sensin."

İç çekerek omuzlarını kaldırıp indirdiğinde bakışları dalıp gitti. "Pek yıldıza benzemiyorum ama."

Onun bu haline üzülerek yanına oturdum. "Annen hâlâ kızıyor mu?"

Leyla ve Gökhan mecburen düğünü ailelerine haber verdiğinde Gökhan'ın ailesi tarafından anlayışla karşılanmış olsa da bebeği bilmediği halde Leyla'nın annesi ortalığı birbirine katmıştı. Kızının çoktan nikah kıydığını öğrenen kadın adeta deliye dönmüştü. Gökhan'ın kızını kandırdığını, kızının saflığını kullandığını ve nikahın geçersiz olduğunu bile söylemişti. Kınada sürekli somurtarak yaptıklarımızı eleştirmeyi de ihmal etmemişti. Kızına memleketinde yapmak istediği kına ve düğünü mahvettiğimizi bile söylemişti. Kesinlikle memnuniyetsiz bir kadındı. Leyla'nın bir kere olsun ne istediğini sormamıştı. Sağ olsun hiçbir şeyi söylemekten çekinmiyordu.

Bazen teyzelerim ağzının payını vermekten geri kalmasa da annem onları frenleyerek tatsızlık çıkmaması için çabalıyordu. En çok da Gökhan'ın annesine hayran kalmıştım. Her ne kadar oğluna gelen laflarda gözleri parlasa da hemen sonra kendini sakinleştirmeye çalışarak derin soluklar alıyordu. Gökhan'ın iki erkek kardeşi daha vardı ve Leyla ailenin ilk gelini oluyordu. Aslında kayınvalidesi Leyla'yı çok sevmişe benziyordu. İlk gelinleri olması da onu ayrı bir gözde yapmıştı. Gökhan'ın babası ise çok ağır başlı bir adamdı. Gökhan kesinlikle ağır başlılıkta babasına benziyordu. Zaten Gökhan'ın ailesi oğullarına o kadar düşkündü ki ne dese yapabilirlermiş gibi duruyorlardı. Biraz da Gökhan'ın mesleğinden sebep oğullarına kıyamıyorlardı sanırım.

Tabii bir de Leyla'nın yengesi Asya'nın da ortalığı yatıştırmaya katkısı büyüktü. Her ne kadar o da kayınvalidesinin imalı laflarına maruz kalsa da duymazdan gelip Gökhan'ın ve benim aileme samimiyetle yaklaşarak durumu idare etmemiz için çabalıyordu. Çok neşeli ve sıcak kanlıydı. Anladığım kadarıyla o da kayınvalidesiyle konuşmuyordu. Leyla'nın ailesi gerçekten karışık görünüyordu.

Gökhan'ı ise taktir ediyordum. Neriman hanımın o kadar çok lafını yutmuştu ki şaşkınla izlemiştim her seferinde. Hamile karısı üzülmesin diye ısrarla sabreden adama hayran kalmıştım. Yoksa ortalık birbirine de girse Kara o lafların altında kalmazdı.

Yanaklarını şişirip serbest bıraktığında bana doğru döndü. "O kadar iğneleyici konuşuyor ki onu durduramıyorum. Gökhan dayanamayıp

patlayacak diye ödüm kopuyor."

"Sıkma canını," dedim onu telkin etmeye çalışarak. "Gökhan seni üzecek hiçbir şeye izin vermez."

Mutlulukla gözleri parladı. "Onu çok seviyorum."

Bunu dillendirmesine bile gerek yoktu. Gözleri o kadar güzel belli ediyordu ki...

Herkes hazır olduğunda diğerleri çoktan çıkmıştı odadan. Leyla ile beklerken çalınan kapıyla ayağa kalktık. İçeriye giren Gökhan ve onun sağdıcı kocamla karizmalarını konuşturan ikiliye bakıyordum. Gökhan saçlarını özenle yaptırmış, üzerindeki siyah takım elbiseyle kusursuz görünüyordu. Leyla'ya yaklaşarak ellerini yakalarken göz göze geldikleri an sanki dünya durdu.

Hemen arkalarından bana doğru yaklaşan kocamla ise nefesim kesildi. Tıpkı Gökhan gibi siyah takım elbise giyen adamın tek farkı onun beyaz yerine siyah gömlek tercih etmesiydi. Bronz teni, siyah saçları, ruhumu delip geçen kara gözleri ve muazzam duran yüz hatlarıyla kalbim duracak sandım. Karizmatik gülümsemesiyle birleşen hayran dolu bakışları kalbimi eritirken elini uzattı.

"Bu kadar güzel olman bana mükâfat olmalı."

Gülerek elini tuttuğumda bakışlarım ışıl ışıldı. "Aynı mükâfata sahip olmama ne diyeceksin peki?"

Alnımdan öperek geri çekildiğinde ciddi bir tavra büründü. "Şunu diyebilirim ki..." Ne diyeceğini merakla beklerken dudağının kenarını kıvırarak muzip bir bakış attı. "Bebeğimiz kusursuz olacak."

Dudaklarımdan küçük bir kahkaha firar ederken bu cevabı beklemiyordum. İşaret parmağını dudaklarıma götürdüğünde susmamı tembihlerken başıyla hâlâ birbirine bakan çifti gösterdi. "Biz çıkalım."

Onlara küçük bir tebessüm sunup odadan çıktığımızda ben salona ilerlerken o beni koridorda başka bir odaya çekti. Şaşkınlıkla kocama baktığımda çamaşır odasında ne yaptığımızı anlamaya çalışıyordum.

"Yağız..."

Nitekim anlamam da geç olmadı. Bana sıkıca sarılarak göğsüne bastıran adamla gözlerim kapanırken hemen sonra kolları arasından kaçmaya çalıştım.

"Yağız... elbisem buruşuyor. Saçım da bozulacak. Makyajım..."

Söylediklerime bir kez bile aldırmadan beni duvara yasladı. Dudaklarını dudaklarıma bastırdığında gözlerimi kapattım. Her ne kadar makyajım

bozulsun istemesem de ona karşı koymam imkansızdı. Küçük bir öpücüğün ardından geri çekilerek gözlerime baktı.

"Şu halimize bak." dedi tatsızca. "Kendi evimde karımla flört edecek yer arıyorum."

Dudaklarımdan dökülen kıkırtılarla başını boynuma gömdü. Kokumu çeke çeke sıcacık buselerini bırakırken değdiği yeri dağlıyordu.

"Duyan da her gece aynı yatağa girmiyoruz sanacak."

Hoşnutsuz homurtuları boynuma çarparken geri çekilerek gözlerime baktı. "Dün gece yalnız uyudum. Seni ve bebeğimi çok özledim."

Dudaklarım iki yana kıvrılırken karşımdaki adamın ilgili halleri aklımı başımdan alıyordu. Kınadan sonra bütün kızlar bizim evde kalınca Yağız'ı kovmuştuk ve erkeklerle bekar evinde kalmıştı.

"Bütün kızlar birlikte uyuduk, biliyorsun."

Huysuzca omuz silkti. Adeta küçük bir çocuk gibi davranıyordu. "Ben evli bir adamım, karımla uyumam gerekir."

Bir kahkaha daha kaçtı dudaklarımdan. Şimdi yakalanacaktık birine. "Tamam Yağız, tamam kocacığım. Bugün sondu ve gece birlikte uyuyacağız."

Dudağının kenarı kıvrılırken çapkın bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı. "Beraber yatalım da uyumasak da olur."

Ona doğru yaklaşarak kollarımı boynuna dolayıp dudaklarımı dudaklarına sürttüm. "Uslanmaz bir adamsın."

Belime doladığı koluyla beni kendine bastırarak diğer eliyle yanağımı kavradı. "Beni bu hale getiren sensin."

Yağız'ın daldığım gözlerinden ve tabii beni sardığı kıskacından kendimi zorla kurtardığımda odadan çıkmayı başarmıştık. Üstümü başımı düzeltirken bir yandan da telaşla bahçeye yürüyordum.

"Senin yüzünden geç kaldık Yağız."

Umursamaz halde belimi kavrayarak yürürken başıma küçük bir öpücük bıraktı. "Neyse ki gelinle damat biz değiliz."

Bahçeye girdiğimizde Leyla ile Gökhan çoktan giriş yapmış, onlara ayrılan alanda ilk danslarını yapıyordu. Bozuntuya vermeden Yağız'ın yanından ayrılarak annemlerin yanına ilerledim. Onlarla yaptığım küçük sohbetin ardından Şeyma'nın bana el salladığını gördüm. Annemlerin yanından ayrılarak onların yanına giderken bir yandan da Emirhan'ın Şeyma'ya olan bakışlarını izliyordum. Şeyma tam kır düğününe göre olan bordo elbisesiyle o kadar güzel duruyordu ki ben bile hayran kalmıştım.

Hemen onların yanında ise yeni çiftimiz Aykut ve Sude vardı. Aslında çoktan Niğde'ye dönen Sude sadece iki günlüğüne düğün için annesinden izin alıp yeniden yanımıza gelmişti. Pembe elbise tam yaşına göreydi ve yüzündeki abartısız makyajla duru bir güzelliğe sahipti. Saçlarını biraz daha kestirmiş açık bırakarak bir tarafını kulağının arkasına sıkıştırmıştı.

Talha ise masada tek başına da olsa bizimkilere eşlik ediyordu.

Aykut, Yağız'la konuştuğundan beri rahatlamış ve daha bir enerjik hale bürünmüştü. Olaylı günün ardından ertesi akşam tekrar bize gelip Fatma anne ve Yağız'la konuşarak efendi gibi Sude'ye talip olduğunu söylemiş, Yağız ise ciddi bir adıma şimdilik izin vermese de Sude'nin okulu bitene kadar arkadaşlık yapabileceklerini söylemişti. Aslında bu arkadaşlık bir nevi sevgili haliydi ama aralarında olan mesafeden sebep Yağız bu durumu dert etmemişti. Zaten dert etse de onlara engel olmayacağını görmüştü ve kardeşinin tanıdığı bildiği bir adamla güzel bir adım atması aslında içten içe onu da memnun ediyordu.

Şimdi ise yan yana duran çift masanın aşağısına indirdikleri elleriyle muhtemelen el ele tutuşuyorlardı. İkisinin de bu şekilde ilk bir araya gelmeleriydi ve çok tatlı görünüyorlardı. Göz göze geldiklerinde ikisinin de dudaklarında beliren tebessüm görülmeye değerdi.

Onların bu hali beni gülümsetirken masada boş bulduğum sandalyeye oturdum.

"Çok güzelsin Bahar abla."

Şeyma'nın sesiyle ona sıcacık bir tebessüm sundum. "Sen kendine bak." Kaşlarımla Emirhan'ı işaret ettim. "Gözlerini senden alamıyor."

Şeyma yanındaki adama gülmeden edemedi. "Kendisi de yakışıklı aslında."

Küçük bir kahkaha kaçtı dudaklarımdan. "Öyledir, öyle."

Emirhan aldığı iltifatla özgüvenli bir halde gömleğinin yakalarını düzeltti.

"Kızım sen neler kaçırdığını bir bilsen..."

Şeyma omuz silkerek kocasının gözlerine baktı. "Eminim kaçırmayan çok kadın olmuştur."

Şeyma'nın sözlerine karşın ortamı bir sessizlik kaplarken sanıyorum ki çapkın beyimizin buna verecek cevabı yoktu. Onların nasıl ilerleyebileceğini bir türlü kestiremezken omzuma dokunan ellerle irkildim. Başımı kaldırdığımda bana doğru eğilen kocam başımdan öptü.

"Dans edelim mi güzelim? Leyla ile Gökhan yalnız kaldı."

Uzattığı elini kavrarken yüzümdeki gülümsemeyle ayağa kalktım. Elimi sıkı sıkı tutan adamla beraber orta kısma geldiğimizde Leyla bizi görür görmez gülümsemişti. Ona göz kırpıp kocamın boynuna kollarımı doladım. Narince belimi kavrayarak beni kendine yasladı.

Kara gözlerine dalmış müziğin verdiği ritme ayak uydurmaya çalışırken hemen peşimizden gelen çiftler de dans etmeye başlamıştı. Etrafımdaki herkese kör olmuş hayranlıkla sevdiğim adamı izlerken baktıkça bakasım geliyor, içimde ona olan sevgiye hâkim olamıyordum. Kalbim onun gülen yüzünü gördükçe çırpınırken sanki kocama yeniden âşık olur gibi halim vardı. Kalbim yerinden çıkacak bir coşkuya kavuştuğunda elimi pürüzsüz yanağına koydum.

"Ay ben sana çok aşığım ya."

İçimde bastıramadığım heyecanla dilimden dökülenler onu şaşırtırken dudaklarından küçük bir kahkaha döküldü. Alışık değildi bu tarz konuşmalarıma. Biraz da karakterle alakalıydı. Öyle ki ben de şu halime şaşırıyordum. Ama anlam veremediğim bir abartıyla kocama kanım kaynıyordu.

"Güzelim... Aşka mı geldin?" Benimle kendi etrafında döndüğünde kara gözleri ışıl ışıldı. "Yoksa bebeğimiz mi söyletiyor sana bunları?"

Hangisi olduğunu ben de bilmiyordum ama hamile olduğumdan beri sürekli duygu durumum değişiyordu.

"İçimden geliyor işte. Kocama âşık olduğumu söyleyemez miyim?"

Bana doğru eğilerek yanağıma küçük bir öpücük bıraktı. "Söylersin tabii..." Hemen sonra alnımdan öptü. "Ben de sana çok aşığım." Başını eğerek gözlerime baktığında dudağının kenarını kıvırdı. "Yine de şu tatlı hallerine bebeğimizin katkısı var gibi."

"Olabilir." dedim omuz silkerek. "Bebeğimiz de babasını çok seviyor."

Yüzündeki gülümseme biraz daha büyüdüğünde gözlerinin içi gülüyordu. "Ben ölürüm size."

İkimiz de birbirimize aşkla bakarken bakışları arkamdaki bir noktaya kaydı. Suratı asılmaya başlarken başımı geriye çevirerek ne olduğuna baktım. Sude ve Aykut el ele bize doğru yaklaşıyordu. Tekrar kocama döndüğümde çenesini kavrayarak bana bakmasını sağladım.

"Korkutma çocukları."

Ters bakışları üzerimde omuz silkti. "Ben babanın yanında senin elini bile tutamıyordum."

Başımı iki yana sallarken elimi göğsünün üzerine indirdim. "Ama babamın haberi yokken her fırsatta koynumda uyuyordun. Öptüklerini saymıyorum bile."

Çarpık bir gülüş dudağına yerleşirken tek kaşı havalandı. "Kokun ilacım olunca biraz öyle oldu, dudakların da çok güzeldi." Mümkün mertebe bizden uzakta dans eden ikiliye gözleri ilişirken suratı asıldı. "Onlar beraber uyuyamaz, öpüşemez de."

Yanaklarımı şişirip serbest bırakırken ne desem boştu. Uzatmayarak onu telkin etmeye çalıştım. "İkisi de farklı şehirde kocacığım, merak etme. Burada da sen gardiyan gibi başlarında olduğuna göre pek şansları yok. O yüzden bırak da en azından beraber vakit geçirsinler."

Biraz düşündüğünde "Haklısın." dedi gözlerimin içine bakarak. En sonunda beni anlayabilmişti. "Her ne kadar kardeşimi kıskansam da Aykut'un kardeşimi üzmeyeceğini biliyorum."

Tabii dün gece Aykut'un Sude'ye gizlice verdiği hediyeyi ve Sude'nin onun yanağına kondurduğu teşekkür öpücüğünü kocama söylemeyi planlamıyordum.

"İşte böyle." dedim gözlerimi kapatıp açarak. "Giderek akıllanıyorsun." Kaşlarını çattığında kendimi tutamayıp kıkırdadım. "Bakma öyle, şaka yapıyorum."

İç çekerek beni göğsüne bastırdığında başımı omzuna yasladım. Emirhan ve Şeyma'ya ilişen bakışlarımla dikkatimi çektiler. Emirhan Şeyma'nın çenesini kavramış bir şeyler diyordu ama ikisi de yan durduğu için anlayamıyordum. Onlardan aldığım bakışlarım annemle babama değdi. Her fırsat buldukları yerde dans ediyorlardı ama beni daha da şaşırtan onların çaprazında dans eden Hilal ve Talha olmuştu. İkisinin ne konuştuğunu bilemesem de sohbet ederek gülüyorlardı. Onların ilerisinde amcalarım teyzelerim ve eve gelen konuklar dans etmekle meşguldü. En güzeli de Leyla'nın ikizi ve eşiydi sanırım. Çünkü oğullarını ortalarına almış, üçü birlikte dans ederken eğlendikleri çok belli oluyordu.

Biten dansın ardından oyun havaları çalmış, herkes coşkuyla oynamış, halay çekmişti. Yağız bebekten sebep benim oynamama izin vermemişti pek. Yine de o beni yakalayıp çekene kadar pistte biraz takılmıştım. En güzeli ise Gökhan'ın Yağız ve Ömer Asaf'la oynadığı oyun olmuştu. Herkes onları izlemişti ve üç adam herkesi kendilerine hayran bırakmıştı.

Kısa süre sonra garsonların getirdiği kocaman pastayı Leyla ve Gökhan büyük bir alkış eşliğinde kesmişti. O kadar mutlulardı ki ikisi de bulutların

üzerindeydi sanki. Pasta servisinin de ardından küçük bir takı töreni yapılarak bir düğünde olması gereken her şey olmuştu.

Hepimiz yorulmuş oturduğumuz masada sohbet ederken misafirler de yavaş yavaş gitmeye başlamıştı. İki tarafın da sayılı denecek kadar yakın akrabası düğüne katılmıştı ve hepsi akşam olmadan yola çıkarak şehir değiştirecekti. Leyla ve Gökhan onlarla ilgilenerek hepsini yolcu ederken biz de gençler olarak kendi halimizde takılıyorduk.

Masada duran içeceğime uzandığımda bir yudum almıştım ki sandalyemin yanından gelen sesler, küçük küçük mırıltılar dikkatimi çekti. Ne olduğunu anlayamazken başımı yana eğdim. Yağız'la sandalyelerimiz arasına girmeye çalışan ufaklık kocamın ceketini çekmeye başladı.

"Baba... baba..."

Yağız da benimle aynı şaşkınlığı yaşıyor olacak ki başını yana eğerek kendisini çekiştiren ufaklığa baktı. Fakat küçük adam, kocamın yüzünü gördüğü anda babası olmadığını anlamış olacak ki dudaklarını büzdü. Gözleri dolu dolu iç çekmeye başladığı an Yağız telaşla onu kucağına aldı.

"Hey... Ağlama. Babanı mı kaybettin?" Masaya oturttuğu ufaklığa başını eğmiş bakarken yüzüne tatlı bir ifade takındı. "Neydi bakalım senin adın?"

Leyla'nın yeğeni olduğunu bildiğim küçük adamın eline masada duran süslerden uzattım. "Ali Asaf, canım."

Yağız bana döndüğünde hatırlamış gibi başını salladı. "Hatırladım şimdi." Etrafına bakındı kısa süre. "Arıyor olmasınlar." Onunla ben de bakındım ama annesini görememiştim. "Misafirleri yolcu ediyorlardı ama gelirler şimdi."

Yağız keyifle yeniden iki eliyle tuttuğu ufaklığa döndü. "Kaçtın mı sen?" Sırıtmaya başlayan ufaklıkla küçük bir kahkaha attı. "Bu kesin kaçmış Bahar."

Onun eğlenen haliyle dudaklarım kıvrılırken hayranlıkla izlemeye başladım. Elim karnıma gittiğinde aklımda benzersiz görüntüler canlanmaya başladı. Nasıl da güzel duruyorlardı. Yağız kendi bebeğiyle kim bilir nasıl olacaktı?

İç çekmeden edemediğimde kocamın bakışları bana döndü. Gözlerimde gezen bakışları hemen sonra karnıma düştü. Tekrar göz göze geldiğimizde ikimizin de aklında aynı şey vardı. Bir elini uzatarak yanağımı okşadığı sırada masada oturan ufaklık iki elini açarak kocama uzattı.

"Baba mama istiyoy." Yağız dudağının kenarını kıvırarak başını iki yana salladı. "Ben baban değilim ama mama işini hallederiz."

Ali Asaf'ın bir anda boncuk gözleri dolarken minik dudakları büzüldü. Çenesi titremeye başladığında ellerini iki yana açtı. "Baba yok..."

Yağız onun haline dayanamadığında miniği kucağına aldı. "Şşş... tamam, bulacağız babanı."

Elimle onun küçük sırtına götürdüğümde şefkatle okşadım. "Ben annesine baksam iyi olacak."

Yağız gözlerini kapatıp açarken benim kalkmama gerek kalmadan telaşlı bir kadının sesi geldi.

"Ali Asaf!"

Biraz ileride panikle etrafına bakınan Asya'yı ve yanındaki kocasını gördüğüm an onlara doğru el salladım.

"Asya! Burada."

Eli göğsünde bize doğru telaşla gelirken aynı telaş kocasında da vardı. İkimizde ayağa kalktığımızda Ömer Asaf hemen oğlunu Yağız'dan aldı.

"Oğlum... bizi niye korkutuyorsun?" Sıkı sıkı sarılan adamla gözleri dolu dolu onları izleyen kadın gerçekten korkmuş görünüyordu. "Ah Ali Asaf, kalbimize iniyordu."

"Canı sıkıldı herhalde, gezmeye çıkmış." dedim onları yatıştırmak adına. Oğlunu kocasından alan kadın koklayıp öperken Yağız, "Babasını aramaya çıkmış," dedi tebessümle.

Asya dudaklarını büzerek başını iki yana salladı. "Babasına çok düşkün. Yürümeye başladığından beri her fırsatta onun peşine gidiyor. Ne ara ortadan kaybolduğunu anlamıyorum."

Ömer Asaf karısının omzuna kolunu dolarken ikisini de sahiplenici bir eda ile göğsüne çekti. "Babasının oğlu o, olsun o kadar."

Karşımızdaki güzel aileye imrenerek bakarken ikisi de teşekkür edip yanımızdan ayrıldı. Yağız elimi tutarak bana döndüğünde kara gözleri umutla doluydu.

"Ben de böyle cümleler kurmak istiyorum Bahar."

Onun çocuksu kıskançlığıyla tebessüm ettim. "Doğunca daha iyilerini kurarsın."

Kaşlarını çattığında elini çenesine götürdü. "Acaba cinsiyeti ne olacak?"

Onun merakı beni de cezbettiğinde görebilirmişim gibi karnıma baktım ama en ufak bir tahminim bile yoktu. Sadece iki seçeneğimiz olduğunu biliyordum.

"Ne olmasını isterdin ki?"

Sorduğum soruyla göz göze geldiğimizde omuz silkti. "Fark etmez. Yeter ki sağlıkla doğsun da gerisi önemli değil." Yüzümde küçük bir tebessüm belirirken göz kırptı. "Yine de sana benzeyen küçük bir sarışın fena olmazdı."

Yüzümdeki koca tebessümle tam cevap vereceğim sırada içeriden bir kadının sesi geldi. "Eyvahlar olsun!" diye bağırıyordu. Hemen ardından Hilal bahçe kapısına çıkarak bize doğru geldiği esnada masadaki herkes ayağa kalkmıştı.

"Ne oluyor Hilal?"

Hilal çekingen bakışlarıyla evi işaret etti. "Eve bir baksanız iyi olur."

Yağız'la birlikte bahçe kapısına geldiğimizde salona girdik. İki aileyi de karşı karşıya bulduğumuzda şaşkınlığımı gizleyemedim. Gökhan Leyla'yı arkasına almış iki ailenin ortasında duruyordu. Leyla ağlamaklı çıkan sesiyle "Düşündüğün gibi değil anne." dedi.

Leyla'nın annesi öfkeyle bir adım öne atarken elini kızına salladı. "Yazıklar olsun sana! Kardeşinden bir farkın yokmuş."

Leyla titreyen elleriyle Gökhan'ın koluna tutundu. "Ben yanlış bir şey yapmadım." Daha fazlasına da devam edemedi zaten. "Ben..." diyebildi sadece. Hemen sonra dengesini kaybetti. Gökhan korkuyla sevdiği kadını yakalarken panikle öne atıldım. "Leyla!"

Gökhan Leyla'yı kolları arasına alarak ayağa kalktığı sırada sesi çok daha korkutucuydu.

"Karımla bebeğime en ufak zarar gelirse bunu kimsenin yanına bırakmam!"

✳✳✳

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum...

Artık finale çok yaklaştık. Muhtemelen son iki bölümümüz kaldı. ☀

Şimdiden söyleyeyim özel bölümler de olacak. 😍😍

Kitaplarım hakkında yaptığım duyuruları kaçırmamak adına ve yeni kitaplarımdan haberdar olmak için;

Wattpad:soylumery

İnstagram:soylumery

hesaplarımı lütfen takip edin.

Görüşmek üzere hoşça kalın. ✳

81. Sensiz Tadı Yok

Merhaba

Biraz geç oldu ama geldik. Aslında daha gelemezdik ama baktım çok beklediniz bölümü ikiye böldüm. Devamını yazacak olsam çok uzayacaktı.

♀

LÜTFEN OY VERMEYİ VE YORUM YAPMAYI UNUTMAYIN. 😍

Keyifli okumalar...

✷✷✷

Hayatta her güzel şeyin ardına saklanan kötülükler eninde sonunda bizi bulur. Ancak önemli olan o kötülüklerle savaşırken elinden kimin tuttuğudur. İşte o kişi senin gerçeğin ve kalbinin sahibi oluverir.

Hastane odasının önünde doktoru beklerken Gökhan'ın hiç eksilmeyen adımlarını izliyordum. Dakikalardır bir sağa bir sola gidiyor, üzerindeki ceketi fırlatmış, gömleğinin düğmelerini manşetlerini kıvırmış, üstten bir iki düğmesini açmış halde ellerini saçlarına götürüp kendine hâkim olmaya çalışıyordu.

Etraftaki kimseden ses çıkmazken herkes korkuyla Gökhan'a bakıyordu. Zaten sadece iki tarafın ailesi ve Yağız'la ben gelmiştik hastaneye. Gökhan'ı nadiren bu şekilde görüyordum ve gerçekten böyle zamanlarda çok korkutucu oluyordu.

Yağız daha fazla bu haline dayanamamış olacak ki ona doğru yaklaşarak önünde durdu. "Kara sakinleş biraz."

Sert bakışlarını kocama çeviren adamın kara gözleri daha da koyulaşmış alev alevdi. "Bebeğime ne olduğunu bilmeden nasıl sakin olayım?"

Yağız onu sonuna kadar anlarken kolunu sıvazladı. "Leyla'da bebeğiniz de iyi olacak."

Gökhan bir umut ona bakarken Neriman hanımdan yeni bir homurtu yükseldi. "Kızımı ne hallere düşürdünüz."

Sinirleri pamuk ipliğine bağlı olan Gökhan duyduklarıyla hedefini arar gibi başını kaldırdı. Neriman hanımla göz göze geldiğinde çenesi kasıldı.

Sıktığı yumruğuyla kadının üzerine yürürken Yağız önüne geçti. "Yapma Kara."

Yağız'ı kenara iterek "Bir dakika." dedi. Korkulu gözlerler onu izlerken Neriman Hanım panikle geri çekildi. "Ay üzerime geliyor, annesi yaşındaki kadını dövecek!"

Bu söylemler Gökhan'ı durdurmak için yeterli değildi fakat bu sefer de Ömer Asaf annesinin önüne geçerek Gökhan'ın karşısına dikildi. "Orada dur Gökhan." dedi uyaran sesiyle.

Yine boşa endişe ediyorlardı. Gökhan bir kadına hem de kendinden yaşça büyük bir kadına el kaldıracak biri değildi.

İki adam birbirleriyle çok iyi anlaşırken karşı karşıya gelmişti. Gökhan sert bakışlarının arasında sesli bir soluk verdi. "Bak seni severim Ömer Asaf. Sana ya da babana saygısızlığım da olmaz ama ben deli adamım. Lakabım bile Kara benim. Karıma, bebeğime, canıma, parçama dokunanı babam olsa affetmem ben."

Ömer Asaf düşünceli bir halde yandan bakışlarını annesine dikip tekrar Gökhan'a döndü. "Haklısın Gökhan. Bil ki senin kadar biz de endişeliyiz. Senin karının karnındaki benim yeğenim."

Ömer Asaf karşısındaki adamı sakinleştirmek için çabalarken Neriman Hanım yine tutamadı çenesini. "Buldun tabii saf kızı, kandırdın hamile bıraktın. Sonra da zorla nikah kıydın."

Hayretle hâlâ kendi düşüncelerinde ısrar eden kadına bakarken Ömer Asaf öfkeyle annesine döndü. "Yeter artık anne! Kızın sevdiği adamla evlendi. Damadın da bizden nikah kıymak için müsaade istedi. Babam da ben de biliyorduk. Ortada yanlış olan hiçbir şey yok. Torunun olduğu için mutlu olman lazım. Sen torununun hayatını riske atıyorsun. Birazcık kızını düşün."

Neriman Hanım oğlunu duymuyordu bile. "Ben tabii anası değilim. Bana söylemeye gerek yok." Memnuniyetsiz bakışlarını Gökhan'a dikti. "Bilsem kabul eder miydim hiç? Boşansın kurtulsun kızım."

Gökhan duyduklarıyla deliye dönmüş halde işaret parmağını Neriman Hanıma salladı. "Leyla benim karım! Karnındaki de benim bebeğim. Değil boşanmak benden bir adım öteye bile gidemez. Bana alışsanız iyi olur çünkü Leyla'nın olduğu her yerde ben de varım. İstemiyorsanız bizden uzak durabilirsiniz, memnuniyet duyarım."

Neriman hanım karşısında üzerine atlayacak gibi duran adamla daha fazla devam edemedi. Yağız tekrar Gökhan'ı geriye çekerken Leyla'nın

odasının kapısı açıldı. Gökhan telaşla içeriden çıkan doktorun önüne atıldı.

"Nasıl doktor bey, karım iyi mi?"

Doktor küçük bir tebessümle başını eğdi. "Korkulacak bir şey yok, Leyla Hanım kendine geldi. Bebek de anne de gayet iyi durumda. Sadece biraz yorgun düşmüş ve anladığım kadarıyla stres yapmış. Bir süre dinlenirse bir şeyi kalmaz."

Gökhan sesli biz soluk verirken yüzü aydınlandı. Kararan bakışları bir anda parladı sanki. Yüzünde güzel bir tebessüm belirdi.

"Gidebilir miyiz peki?"

Doktor elindeki dosyaya bakıp yeniden onaylamakta gecikmedi. "Elbette. İstediğiniz an çıkabilirsiniz."

Gökhan daha fazlasını dinlemeden karısının bulunduğu odaya girdi. Herkesin yüzü gülmeye başladığında hepimiz rahatlamıştık. Herkes tek tek odaya girerken yanımda geçen Neriman hanımın koluna dokundum.

"Neriman Hanım." Başını bana çevirdiğinde şirince gülümsedim. "Sizinle biraz konuşabilir miyiz?" Leyla'nın arkadaşı olmamdan sebep onu baştan çıkartanlardan biri de ben olduğumu düşünmesinden ters bakışlar atarken onu kaybetmemek adına devam ettim. "Gökhan'la ilgili."

İlgisini çekmeyi başardığımda odaya girmek yerine benden tarafa yönelirken başımı kaldırmamla Yağız'la göz göze geldik. Yine beni göz hapsine almış ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu.

"Sen içeri gir canım, ben birazdan gelirim."

İlk başta tereddütte kalsa da beni kırmayarak odaya yöneldi. Neriman Hanımı o da sevmiyordu ve yaklaşmamı istemiyordu.

Onun da odaya girişiyle arkamdaki kadına döndüm. Bir iki adım attığımda huysuzca kaşlarını çattı.

"Ne diyeceksen çabuk söyle."

Sabrımı korumaya çalışarak tekrar gülümsedim. "Merak etmeyin çok vaktinizi almayacağım. Oturun lütfen." Arkasındaki sandalyelere oturduğunda ben de hemen yanına oturarak ona döndüm. "Gökhan'ın lakabı neden Kara biliyor musunuz?"

Kaşlarını çatmış beni dinleyen kadın omuz silkti. "Ne bileyim, zaten düzgün bir lakabı olsa şaşardım."

"Ben size açıklayayım." dedim hevesle. Memnuniyetsiz halde bakıyor olsa da anlatacaklarımı beklerken ciddi bir tavır takındım. "Gökhan'a Kara diyorlar çünkü insanları boğarak öldürüyor."

Karşımdaki kadının gözleri kocaman açıldığında fazla hızlı bir giriş yaptığımı düşünerek usulca elinin üzerine iki kez vurdum. "Sakin olun... Öyle herkesi boğarak öldürme huyları yok. Genelde yakın temasta ve canını sıkan birileri olduğunda böyle yapıyor."

Karşımdaki kadın iyice hayrete düştüğünde elini ağzına götürdü. "Benimle dalga mı geçiyorsun kızım sen?"

"Asla!" dedim başımı iki yana sallayarak. Sevecen bir ifadeyle gülümsedim. "Bana inanmıyorsanız Leyla'ya sorun. Kendisi bizzat şahit oldu bu duruma. Teröristler kızınızı kaçırmıştı ve Gökhan onları bulduğunda kızınızı kaçıran kişiyi boğarak öldürdü." Elimi çeneme götürdüğümde düşünceli bir şekilde bakışlarımı tavana kaldırdım. "Ama yanlış düşünmeyin lütfen ortada illegal bir durum yok. Bizim işimiz öldürmek."

Hayretle ayağa kalkan kadın artık bana deli görmüş gibi bakıyordu. Bir adım benden uzağa gitti. "Ne diye anlatıyorsun bana bunları?"

Asıl soruya geldiğimizde ayağa kalkarak tekrar gülümsedim. Bu kadın bana başka çare bırakmamıştı. Onu biraz korkutmak iyi olacaktı ve bu şekilde karşısında kim olduğunu bilerek ne söylediğine biraz daha dikkat edecekti.

"Yani demek istiyorum ki Gökhan'ın üzerine fazla gidiyorsunuz. Çünkü Leyla ve bebeği onun zayıf noktası." Benden geriye kaçan kadına bir adım daha atarak ellerimi göğsümde birleştirdim. Dik bakışlarım ise Neriman hanımın üzerinde geziyordu. "Elbette ki kayınvalidesini boğmaz ama insanları biliyorsunuz işte; her daim değişkendir." Başımı öne doğru eğdiğimde gözlerine baktım. "Anlatabiliyor muyum?"

Korkulu gözlerle bana bakan kadın yutkunduğu esnada gülümseyerek geriye çekildim. "Görüyorum ki anlamışsınız. Damadınız şeker gibi bir adam aslında. Onunla iyi geçinmeye bakın."

Ona arkamı dönerek kapıya yürüdüm. Umarım sözlerim Neriman Hanım üzerinde etkili olurdu ve söyleyeceklerini iki kez düşünerek kızını ve damadını üzmezdi.

Odaya girdiğimde herkes yatakta oturarak birbirine sarılmış ikizleri izliyordu. Onlara bakarak Yağız'ın yanına gittiğimde beni kolunun altına aldı. Başıma küçük bir öpücük bırakıp fısıldadı.

"Bana sonra anlatacaksın."

Kolumu beline dolayıp bedenimi ona yaslayarak sessiz kaldım. Ondan kaçamayacağımı biliyordum.

Ömer Asaf'ın hemen ardından Leyla'nın babası kızının yanına oturdu. Leyla çekingen halde başını yere düşürürken "Baba ben..." dedi. Üzerinde hâlâ gelinliği vardı ama duvak çoktan düşmüştü.

Leyla'nın babası parmaklarını uzatarak kızının düşürdüğü çenesini kaldırdı. Göz göze geldiklerinde "Hayırlı olsun kızım." dedi babacan bir sesle. "Yeniden dede olacağım sayende. Allah analı babalı büyütsün."

Geç de olsa odaya giren Neriman Hanım kızına yöneldiğinde bütün bakışlar ondaydı. Leyla oldukça çekingen halde annesine bakarken babası ayağa kalktı. Karısına temkinli halde elini uzattı. "Kızı üzme Neriman."

Neriman hanımın bakışları ise Leyla'nın yanında dikilen Gökhan'da geziyordu. Gökhan'ın tehditkâr bakışları da onun üzerindeydi.

"Aman canım ben ne diyeceğim sanki?"

Gökhan onu umursamaz halde öne doğru uzandığında Neriman Hanım korkuyla bir adım geri gitti. Eli göğsünde Gökhan'ı izlerken karısının dizlerine inen örtüyü karnının üzerine çeken adam şaşkınlıkla kendisinden korkan kadına baktı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Onların bu hali beni güldürürken Neriman Hanım çabuk çabuk konuştu.

"Leyla evli barklı kadın. Kocasıyla beraber ne yapıyorlarsa yapsınlar. Nikahı kıymışlar, çocuğu da yapmışlar bana ne canım, kocası düşünsün artık."

Gökhan kaşları havada karşısındaki kadını dinlerken inanamamış gibiydi. Öyle ki durumu anlamak ister gibi bakışlarını odada gezdirdi. Göz göze geldiğimizde gülümsedim. Gözlerimi kapatıp açarak rahat olmasını belirtirken dudağının kenarı kıvrıldı. Minnet dolu bakışları bende dudakları kıpırdandı. "Sağ ol."

Dudaklarından okuduğum bu iki kelime bana yetmişti. Tek istediğim artık onların da rahat, mutlu bir evlilik geçirmesiydi.

***

2 ay sonra...

Sabahın erken saatlerinde gözlerim bir türlü aralanmazken uykuya olan düşkünlüğüm beni bitiriyordu. Her ne kadar sabah erken kalkmak zor geliyor olsa da buna mecburdum.

Gözlerimi araladığımda kocamı yanımda bulamamış olmak canımı sıkarken huysuzca etrafıma bakındım. Yine yoktu işte. Yakında bu adamı yatağa bağlayacaktım.

Yatakta gerinerek kısa bir süre oyalanıp ayağa kalktım. Banyoya girdiğimde elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Odaya geçer geçmez

üzerimdekileri çıkararak üzerime bir kazak geçirdim. Altıma giydiğim pantolonun düğmesini kapatmak için çabalarken moralim bozuk halde aynada kendimle bakıştım. Dört aylık olan bebeğim bariz bir şekilde kendini belli ederken ister istemez asık suratım yumuşamaya başladı. Elimi karnıma götürdüğümde usulca okşadım.

"Bebeğim... çok seviyorum seni."

İçimi kaplayan mutlulukla küçük bir makyajın ardından aşağı indim. Salonda kocamı göremeyince mutfağa doğru adımladım. Onu arkası dönük tezgâhın başında bize kahvaltı hazırlarken gördüğümde yüzümdeki gülümseme biraz daha büyüdü.

İki ay içerisinde kocamla birçok şeyi aşmış, çok şükür ki kendi düzenimizi de kurmuştuk. İki evi yeniden birbirinden ayırarak geçişleri azaltmış ve kendi çekirdek ailemizle yaşamaya başlamıştık. Artık kimse habersizce bizden tarafa geçmiyordu. Kendi evimin sorumluluklarını geç de olsa almayı başarmamla artık kocamla baş başa kahvaltı yapıyorduk. Annem sayesinde yeni işe aldığımız çalışanımız Arzu Hanım ise biz evden çıktıktan sonra eve geliyor, ortalığı toparlayıp temizliği yaptıktan sonra da bizim için yemek yapıp biz gelmeden gidiyordu.

Aslında Yağız burada kalmaktan pek mutlu değildi. Bu evin annemle babama ait olması ve fazlasıyla lüks olması onu rahatsız ediyordu. Fakat tüm bunlara karşın benim hamile olmam ve riskli bir gebelik geçirmem, onun gittiği uzun görevlerde benden habersiz kalmasından kaynaklı endişesi bizi burada kalmaya itiyordu.

Ben ise kocamdan biraz farklı düşünüyordum. Benim endişelendiğim şey hamilelik değil, doğum ve sonrasıydı. Çalışan bir kadın olarak bebeğimi annemden başka kimseye emanet edemezdim.

Sessizce kocama yaklaşarak kollarımı beline doladım. Başımı sırtına yasladığımda tüm bedeni kasılan adam kısa sürede kendini rahatlatarak karnındaki elimi tuttu.

"Günaydın güzelime."

Başımı geriye çekerek tam kürek kemiklerinin ortasına dudaklarımı bastırdım. Tekrar yanağımı sırtına yasladım.

"Günaydın canım kocam."

Elindeki işi bırakarak bana doğru döndü. Kendini tezgâha yaslarken beni de kolları arasına çekerek alnıma dudaklarını bastırdı.

"Demek uyanmış benim bebeklerim."

Yüzümde engel olamadığım bir sırıtışla kollarımı boynuna dolayarak yanağına küçük bir öpücük bıraktım.

"Ben uyandım ama karnımdaki ufaklığı bilmiyorum."

Elini karnıma koyduğunda gözleri parladı yine. "Her geçen gün büyüyor Bahar."

Dudaklarım büzülürken hüzünlü bir hava takındım. "Öyle. Pantolonumun düğmesini zor kapattım."

Küçük bir kahkaha dudaklarından firar ettiğinde beni biraz geriye çekerek karnıma baktı. Kazağımı yukarı kardırıp iki parmağıyla pantolonumu kontrol ederken yüzündeki gülümseme solmaya başladı. Başını kaldırdığı an kaşlarını çatmış gözlerime bakıyordu. "Bahar bu çok sıkı." Düğmemi iki eliyle açtığında hala düzelmemişti kaşları. "Başka bir şey giy."

Alt dudağımı sarkıtarak gözlerim dolu dolu bakarken omuz silktim. "Yok ki." Neredeyse oturup ağlayacaktım şimdi. "Hiçbir şeyim olmuyor artık. Bütün pantolonlarım dar oluyor. Hepsini düşük bel kullanıyorum. Bacaklarım kalınlaştı sanki." Çok ağlamış gibi burnumu çektim. "Silahımı bile belime koyamıyorum artık. Ben silahımı nerede taşıyacağım?" Yağız hayretle beni dinlerken en son sorduğum soruyla gülmeye başladı. Onun bu hali beni daha çok kızdırırken koluna vurdum. "Gülmesene! Komik bir şey mi diyorum ben?"

Beni kendine çekerek sıkıca sarıldığında şakağımda öptü. "Güzelim..." dedi sıcacık sesiyle. "Tek derdimiz bu olsun. Paramız mı yok bizim? Yeni kıyafetler alırız sana. Hem geçen demiştin ya hamile pantolonu var diye. Ondan alırız işte." Saçlarımı okşayarak alnımdan öptü bu kez de. "Silahını da kılıfında taşırsın. Beline koymayıver olmaz mı? Karargahtaki gibi dursun." Çocuksu bir tavırla başımı sallarken gülümsedi. "Silahını bana ver siyeceğim ama vermezsin."

"Vermem." dedim huysuzca. Benim silahım bende kalırdı.

Saçlarımı okşayan eli yüzüme inerek çeneme uzandığında "Aferin." dedi gururla. "Kocana bile verme silahını."

Yüzümdeki hüzün çoktan kaybolmuş, kocama sırnaşarak boynundan öptüm. "Ama komutanıma veririm." dedim imalı çıkan sesimle.

Belimi kavradığında başını iki yana salladı. "Sen iflah olmaz bir kadınsın." dediğinde kıkırdadım. "Komutanımı örnek alıyorum."

Son sözlerimin ardından dudaklarına uzandığımda bunu bekler gibi beni öpmeye başladı. Sıcacık dudakları dudaklarımın üzerinde bir süre gezinip

geri çekildiğinde bu kez de alnıma bastırdı dudaklarını. "Aynı zamanda da eşsiz bir kadınsın."

Gözlerine baktığımda hayran bakışları karşısında eriyen bedenimle iç çektim. "Hayran olunası bir adamın karısıyım sadece."

Yüzündeki gülümsemeyle burnuma vurdu. "Ve açsın. Hadi otur şuraya."

Arkamdaki ada tezgahını işaret ettiğinde hemen oturdum. Kahvaltılıkları gördüğüm anda iştahım kabarırken hemen birkaç lokma attım ağzıma. Gözlerim kapalı lokmalarımı çiğnerken mırıltılı sesler çıkarıyordum.

"Imm... Yağız... Beni böyle besleyeceğini bilseydim çok daha önce yapardım bu bebeği."

Ağzımdan dökülenlerle duraksarken bir an kaybettiğim bebeğim aklıma geldi. Onun acısı içimi sararken mutfağa bir kasvet çöktü. Arkamdaki adamın da sesi kesilmişti. Onun da aklının nereye gittiği belliydi.

Arkamdan uzanarak önüme koyduğu meyve suyuyla başımdan öptü. "Geç olsun da güç olmasın." Kendi çayını da alıp çaprazıma oturduğunda elimi tuttu. İkimizin de gözleri buğulanmıştı ama ona inat gülümseyerek elimi öptü. "Bu doğsun bir tane daha yaparız."

Şaşkınlıkla gözlerim kocaman açıldı. "Ne? Biri doğmadan diğerinin planını mı yapıyorsun?"

Söylediği gayet makul gibi ekmeğe bal kaymak sürerek bana uzattı. "Bir tane mi olsun güzelim, yalnız mı kalsın evladımız?"

Bana uzattığı ekmeği sorgusuz sualsiz ısırırken kaşlarım havada dinliyordum onu. Kalan parçayı da kendi ağzına attığında çayına uzandı.

"Tek kalsın istemem tabii de..."

Devamında ne diyeceğimi bilemezken Yağız gülerek yanağımdan makas aldı. "Madem ısrar ediyorsun hallederiz."

İnanamaz gözlerle ona bakarken eline vurdum. "Bu bir doğsun da önce becerebilecek miyiz bir bakalım."

Anlayışla başını salladı. Hayret vericiydi doğrusu. "Haklısın güzelim. Hazır olmadıkça bundan sonra seni hiçbir şeye zorlamam. Ne zaman istersen o zaman olur."

Derin bir nefes alarak masada duran elini kavradım. İkimizde acılarımızdan çok ders almıştık. "Artık birimizin istekleri ve kararları yok Yağız. İkimizin ortak kararları olacak. Biz evliliği biraz yanlış anladık. Belki de ben yanlış anladım." dedim zoraki gülümsemeyle. "Eğer bir çocuk daha yapmamız gerekiyorsa buna beraber karar veririz ve yaparız."

Elimi tutup dudaklarına götürerek öptü. "Sen bana bakma. Önce karnındaki doğsun da bu işi becerebiliyor muyuz bir bakalım. Anne baba olmak büyük sorumluluk."

"Haklısın." dedim mırıldanarak. Kolay iş değildi ve biz karıkoca çalışan bireyler olarak bu durumu nasıl idare edeceğimizi ve neler yaşayacağımızı daha tam olarak bilmiyorduk. Bunu birlikte tecrübe edecek ve bu duruma göre beraber karar verecektik.

***

Karargâha geldiğimizde üzerimi değiştirip üst kata çıktım. Odaya geçtiğimde önüme bırakılan dosyalara hoşnutsuz bir tavırla göz atıp yerime oturdum. Mecburen yapacaktım. Diğerleri de benden farksız değildi zaten. Hepsi masalarına gömülmüş kendi işleriyle uğraşırken aradan en az iki üç saat geçmişti. En sonunda sıkılarak elimdeki dosyayı fırlatırken yanaklarımı şişirdim.

"Of..." başımı çevirerek kendi işlerine dalmış kocama baktım. "Çok sıkıcı."

Başını çevirerek bana baktığında oldukça ciddi duruyordu. "Bir sorun mu var üsteğmenim?"

Karargâha geldiğimiz andan itibaren hemen komutan mooduna geçen kocamla başımı iki yana salladım. "Ne olabilir ki yüzbaşım? Evrak işleri diyorum, bayılırım."

"Aferin." dedi inanmışçasına. Tekrar önüne döndüğünde dil çıkarttım huysuzca. Sinir ediyordu beni. Hamileydim ben! Başımı çevirmemle Gökhan'la göz göze geldik. Halime gülerek başını iki yana salladığında huysuzca omuz silktim.

Yapacak bir şey olmayınca tekrar elimdeki dosyaya baktım. Boş boş karıştırırken bir yandan da aklım çekmecemde duran çikolatada geziyordu. İştahla dudaklarımı yaladım. Ah... Bayılıyordum çikolataya. Hele bitter söz konusu olduğunda muazzam bir şeydi. Fakat bu aralar favorim kavanozdaki çikolatalardı ki bu yüzden çekmecemde koca bir kavanoz çikolata saklıyordum. Yağız her ne kadar sağlıksız olduğunu söyleyerek kızsa da canım çektiğinde bir iki tatlı kaşığı almadan yapamıyordum.

Başımı kaldırıp etrafıma bakındığımda hepsinin kendi işleriyle ilgilendiğini gördüm. Yaramaz bir çocuk gibi çekmeceyi aralayarak kavanozumu aldım. Hemen yanında duran peçeteye sarılı kaşığımı da alıp kucağıma koyduğum kavanozun kapağını açtım. Kaşığı içine daldırıp aldığım çikolatayı ağzıma götürdüğümde hissettiğim mutlulukla gözlerimi

kapattım. Damağıma yayılan çikolatanın verdiği hazzı iliklerime kadar hissederken artık başka bir boyuttaydım.

"Imm... efsane."

Sesli konuştuğumu anladığım anda duraksarken panikle gözlerimi araladım. Üç adamın da bakışlarının bende olduğunu gördüğümde çekingen bir tavırla dudaklarım arasındaki kaşığı çektim. Gökhan ve Talha bana gülerken çemkirmeden edemedim.

"Ne gülüyorsunuz?" Huysuz bakışlarımı kocama çevirdiğimde o bana kızmadan dudaklarımı büzdüm. "Yağız bir şey desene gülüyorlar, ben hamileyim."

Sesli bir soluk veren kocam ayağa kalkarken ikiliye ters bir bakış attı. "Gülmeyin lan, karım hamile!"

Kendisi de kıvrılan dudağını gizlemeye çalışarak yanıma geldiğinde kucağımdaki kavanozu aldı. Masada duran kapağı alarak kapatırken kaşlarımı çattım. Sinirleniyordum işte.

"Niye alıyorsun çikolatamı?"

"Güzelim." dedi anlamamı ister gibi sakince. "Fazla tüketmemen konusunda anlaşmıştık."

"Ama..." dedim gözlerim dolu dolu. Ağlamak için yeterli sebebim vardı artık. Çikolatası elinden alınmış hamile bir kadındım ben. "Daha azıcık almıştım. Ne var ki onda?"

Elindeki kavanozu her ihtimale karşı kendi masasına koyarak önümde diz çöktü. "Ama sen her gün yiyorsun bir tanem. Doktorla ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Fazlasının sağlıksız olacağını söyledi." Ellerimi sıkı sıkı tutarak gülümsedi. "Yakında bebeğimiz çikolata komasına girecek ya da doğduğunda çikolata renginde olacak."

Başımı eğmiş hüzünlü bakışlarımla onu dinlerken omuz silktim. "Ben istemiyorum ki bebeğimiz istiyor." Tek kaşımı kaldırarak güçlü bir savunma sundum. "Hem sen de çikolata rengindesin, en fazla bebeğimiz sana benzer."

Yağız'ın arkasındakiler kıs kıs gülerken başını çevirerek onlara ters bir bakış attı. İkisi de toparlanarak bakışlarını önüne düşürdüğünde tekrar bana dönen kocam sesini alçalttı. "Çocukların yanında biraz dikkat etsek olmaz mı Bahar?"

Muzip bakışlarla ona doğru eğilerek fısıldadım. "Dudakların da bitter gibi." Geri çekilerek sesimi yükselttim. "En sevdiğimden."

Önümde diz çökmüş halde donup kalan adamla kıkırdamadan edemedim. Yağız'ı olur olmaz yerlerde beklemediği yerden vurmaya bayılıyordum. Ne diyeceğini bilemiyor, ortamın müsait olmamasından sebep tökezliyordu. Aklından ne geçiyordu bilmiyorum ama hayran bakışları görülmeye değerdi.

Onun toparlanamayacağını anladığımda elimi yanağına koydum. "Beni oyalıyorsunuz yüzbaşım. Yapılacak bir sürü evrak işim var."

Kendini toparlayarak ayağa kalktığında başıma küçük bir öpücük bıraktı. "İlk fırsatta..."

Belli belirsiz sesiyle söyledikleri beni gülümsetmişti. İlk fırsatta kocamdan alacağım öpücük bana sadece mutluluk getirirdi.

Aradan geçen yarım saatin ardından odanın kapısı çaldı. İçeriye giren nöbetçi asker Yağız'ın önünde durarak selam verdi. "Cihangir albayım sizi toplantı odasına bekliyor."

Yağız başıyla onayladığında hepimiz ayaklandık. Bu çağrının sebebini az çok tahmin edebiliyorduk. Hep birlikte toplantı odasına girdiğimizde Yağız yine karşıma oturmuştu. Hemen yanında biricik kardeşi Gökhan, onun yanında da Emirhan oturuyordu. Benim yanımda ise Talha, onun yanında da Aykut vardı. Aslında hepimiz bir nevi rütbe sırasına göre sıralanıyorduk.

Babam içeri girdiğinde ayağa kalktık. Kısa bir selamlaşmanın ardından yerine oturdu. Merakla yeni görevimizi beklerken kısa süre sonra ekranda iki adamın vesikalık fotoğrafı belirdi. Altlarında isimleri yazıyordu. Babam daha rahat hareket edeceğini düşünüyor olacak ki ayağa kalktı. Ellerini arkada birleştirerek bir iki adım ekrana doğru yürüdü.

"Bu iki adam Amerikan ajanı. Kendi ülkelerinin illegal işlerini yapıyorlar ve şu an Irak'ın kuzeyinde bulunan Erbil'deler. Yerlerin ajanlarımız tarafından tespit edildi. Bu iki adam da ülkemiz için önemli istihbarat sağlayacak ve elimize büyük bir koz geçmiş olacak. İkisini de istiyoruz ancak onları bulundukları yerden almak kolay iş değil. Her ne kadar mit bunun için çabalıyor olsa da desteğe ihtiyaçları var. Bu durumda da devreye siz gireceksiniz." Herkes dikkatle babamı dinlerken bize doğru dönerek tek tek üzerimizde göz gezdirdi. "Adamları almanız kolay olmayacak. Uzun soluklu bir operasyon olacak ve sınırı geçtikten sonra olur da yakalanırsanız kimse sizi tanımayacak. Bu yüzden adınıza yakışır halde görünmeden gidip görünmeden geleceksiniz."

Tereddütle kocama baktığımda onun kara gözleri de bendeydi. Güven vermek ister gibi gözlerini kapatıp açtığında sırf o üzülmesin diye tebessüm

ettim ama içime bir kasvet oturdu. Böylesi tehlikeli operasyonlarda hamile olmadan önce kendi canımı hiç düşünmüyordum ama kocamın canı benim canımdan daha kıymetli geliyordu. Ona bir şey olacak diye aklım çıkıyordu. Tıpkı onun da aklının çıktığı gibi.

"Bahar." dediğinde babama doğru döndüm. "Sen operasyondan muaf olacaksın."

Beni şaşırtmayan sözleriyle içim burkulsa da başımı eğdim. Gitmeyi zaten düşünmüyordum ama yine de ekibimi yalnız bırakıyor olmak beni üzüyordu. Özellikle de kocamın yanında olamayacak olmam ama bu aralar daha büyük bir görevim vardı. Sağlıklı bir şekilde bebeğimi doğurmak gibi.

Bakışlarım yere düştüğünde babam asıl önemli olan kısmı geçmiş gibi tekrar koltuğa oturdu. "Bu konuda da anlaştığımıza göre detaylara geçebiliriz."

O andan sonra üç saat süren toplantıda detaylar didik didik edildi. Bizimkilerin gideceği yer, bulundukları bölgede oluşabilecek sıkıntılar, alabilecekleri destekler, bölge yönetiminin tavrı, ele geçtiklerinde yaşanabilecekler derken bitmek bilmeyen bir toplantı olmuştu. Hemen ardından bizimkiler hazırlıklara başladıklarında ben de onlarla mühimmat odasına girmiş, kollarımı göğsümde bağlayarak Yağız'ın dolabına yaslanmış halde onu izliyordum.

Kapı açıldığında Gökhan suratı asık bir halde odaya girerken hepimizin bakışları onu buldu. Elindeki telefonu dolaba fırlatıp hazırlanmaya başladı.

Yağız ona doğru dönerek "Hayırdır?" dediğinde ben de merakla gelecek cevabı bekliyordum.

"Leyla..." dedi can sıkıcı bir sesle. "Yine ağladı. Yarın bebeğin cinsiyetini öğrenmek için doktora gidecektik bütün plan bozuldu. Sensiz gitmeyeceğim diyor."

Düşünceli bir halde başımı Yağız'a çevirdim. "Yarın biz de gidecektik. Leyla ile ayarlamıştık."

Yağız gözlerime baktığında düşünceli bir halde yanağımı okşadı. Yüzünde buruk bir tebessüm vardı. "Biz de öğrenecektik."

Yanağımdaki elini tutarak gülümsedim. "Gelince beraber gideriz."

Kaşlarını çattığında söylediğimden memnun kalmadı. "Kontrollerini aksatma Güneş."

Onu dalgaya alarak elimi alnıma götürdüm. "Emredersiniz komutanım."

Sert ifadesini korumakta zorlanırken dudağının kenarını kıvırdı. Eline aldığı eldiveni giymeden önce koluma vurdu hafiften. "Şımarık."

Küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. Bayılıyordum bu adama. Bazen iyi ki de evlendim diyordum. Hatta her zaman diyorum. İyi ki... İyi ki...

Biz kendi aramızda her ortamda cilveleşmeyi başarırken ekibin pek de umurunda değildik. Artık alışmışlardı bize ve pek yadırgamıyorlardı. Hatta bana kalırsa özendikleri bile oluyordu çünkü birçok kez imrenerek baktıklarını görüyordum.

"Bahar yalnız bırakma Leyla'yı. Burada benden başkası yok. Aklım onda kalıyor."

Gökhan'ın sıkıntılı bir ifadeyle söyledikleri kaşlarımı çatmama sebep oldu. "Ne demek benden başkası yok? Biz neyiz? Gerekirse birlikte kalırız yine de yalnız bırakmam."

Yüzünde minnet dolu bir ifade belirirken usul usul başını salladı. "Sağ ol."

Derin bir soluk alıp bıraktım. "Aklın burada kalmasın Kara. Dikkatini görevine ver."

Biraz önce benim Yağız'a yaptığım gibi dudağının kenarını kıvırarak yandan bir bakış attı. O da beni dalgaya alıyordu. "Emredersiniz komutanım."

Gözlerimi devirdiğimde Emirhan her nedense karısından bahsetme ihtiyacı hissetti. "Benimkinin nereye gittiğim umurunda değil zaten. Kimseye emanet edilmeye ihtiyacı da yok. Kurt gibi vallahi. Çenesiyle bezdirir milleti."

İkinci defa gözlerimi devirme ihtiyacı hissettim. "Karından bu kadar güzel bahsetmen peki..."

Omuz silktiğinde bu sefer de Aykut atıldı. "Benim güzelim..." Yağız onun sesini duyduğunda yandan bakışlarını Aykut'a diktiği an sessizliğe bürünerek yutkunma ihtiyacı hissetti. "Hiçbir şey demedi." diyerek önüne döndüğünde hepimiz gülmeye başladık. Her ne kadar saklamaya çalışsa da Yağız'ın bile dudağının kenarı kıvrılmıştı ama bunu bir tek ben görüyordum.

"İyice cıvıttınız, acele adin." Onun uyaran sesiyle herkes hızlanırken arkasındaki banka oturdu.

Botlarının bağcıklarını sıkıladığı esnada iç çektim. "Bensiz gitmen beni üzüyor."

Başı yerde "Sana bir şey itiraf edeyim mi Bahar?" dediğinde kısa süreliğine başını kaldırdı. "Sensiz operasyonların tadı yok."

Gözlerim ışıl ışıl parlarken pek inanamadım söylediğine ama çok inanmak istedim. "Gerçekten mi?"

Bir umut olumlu cevabını beklerken silahını kontrol etmeye başladı. "Gerçekten. Evet, operasyona gitmeni istemiyordum önceleri ama sana o kadar alışmışım ki gittiğim her yerde seni arıyorum."

Dudaklarım genişçe kıvrılırken Gökhan da destekledi. "Sen yokken kimsenin çikolata verdiği yok komutanım. Odun hepsi."

Emirhan da ekledi. "Kimse benimle iddiaya da girmiyor komutanım. Ne anlarlar ki?"

Aykut samimiyetle gülümsedi. "Yumurta tokuşturan da yok."

O an Talha da bir şeyler söyleme ihtiyacı hissetti. "Komutanım ben kısa süredir sizinleyim ama ben bile arıyorum operasyonlarda sizi."

Gözlerim dolu dolu olduğunda iç çektim. "Ya... hepiniz çok tatlısınız. Çok seviyorum sizi."

Hepsi gülümserken bir tek Yağız'ın suratı asıldı. Homurdanarak ayağa kalktığında hepsine ters bakışlar attı. "Aman ne tatlılar..." Bana döndüğünde mümkünmüş gibi kaşlarını biraz daha çattı. "Tatlı görmesek inanacağız." Gülmemek için kendime hâkim olmaya çalışsam da onun yersiz kıskançlığına kahkahalar bile atabilirdim. Bazen koskoca yüzbaşıyken küçük bir çocuk oluveriyordu. "Hadi çıkın artık."

Yağız'ın uyarısıyla herkes tek tek çıkarken sona kalan Gökhan çantasını sırtlanarak çıktığında kapıyı kapattı. Yağız kendi çantasını takmak yerine kenara doğru çekerek dolabının kapağını kapattı. Kolumdan tutarak beni kendine çektiğinde dolapla arasına aldı. Sırtımı soğuk demire yasladığımda hüzünle bakıyordum ona.

Bir elini dolaba yaslayarak alnıma sıcacık bir buse bıraktı. "Şimdi söyle bana bakalım." dedi geri çekilirken. Gözleri gözlerimde dudağının kenarını kıvırdı. "Kimin teni çikolataymış, kimin dudakları bittermiş."

Sırıtmaktan kendimi alamadığımda alt dudağımı ısırdım. Başparmağımı dudağında gezdirirken iç çektim. "Yalan söylemedim ki."

Aralanan dudaklarından küçük bir soluk bıraktı. "Sen nesin peki, süt mü ya da dudakların fıstık olabilir mi?"

Yeleğine uzandığımda iki elimle kavrayıp kendime çektim. "Ne kadar da uyumlu bir çiftiz."

Dudakları kıvrılan sevdiğim üzerime doğru eğilirken fısıldadı. "Bitterle fıstık karışımını bir deneyelim o zaman."

Dudaklarıma kapanan adamla kendimi onun hakimiyetine bırakırken büyük bir tutkuyla öptüm. Onun gidecek olması içimi parçalarken sağlıkla gelmesi için bir dolu sebebi olsun diye arzuyla öpüşmemizi devam ettirdim. Zorla kopan dudaklarımızın ardından sert solukları yüzümü yalayıp geçtiği esnada gözlerimi araladım. Eşsiz bir güzelliği olan kara gözleriyle elimi yanağına koydum. "Ne olur dikkatli ol. Bebeğimizle seni beklediğimizi aklından çıkarma."

Bir adım geri giderek elini üst ceplerinden birine götürdü. İçinden çıkardığı bebeğimizin en son aldığımız ultrason görüntüsünü ve onu tanıdığım ilk zamanlarda verdiğim siyah kumaş bilekliğimi bana gösterdiğinde gözlerim dolu dolu oldu. "Siz hep benimlesiniz ama bunlarsız da yapamıyorum."

Gözümden süzülen bir damlayla ona sıkıca sarıldım. Yeleğiyle ve benim yeni yeni çıkan karnımla biraz zor oluyordu ama umurumda değildi. İkimizde birbirimizden zorla koparken son kez şakağımdan öptü. "Allah'a emanetsiniz güzelim."

Boğazım düğüm düğüm zar zor mırıldandım. "Siz de..."

✳✳✳

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

Bir sonraki bölümü daha erken paylaşmaya çalışacağım ama siz de bol bol yorum yapın.

İnstagram: soylumery

Bu arada Gölgenin Güneşi final verince profilimde olan Cesur Yalancılar kitabıma devam edeceğim. Şimdilik iki bölüm var. Kitaba profilimden bakıp kütüphanenize eklerseniz bölümler gelmeye başladığında haberdar olabilirsiniz. 😇

Hoşça kalın

82. Doğru Zaman

Merhaba

Finalden önceki son bölümümüzle geldik.

Oy ve satır arası yorumlarınızı eksik etmeyin. 😇

Keyifli okumalar 😘

Aşkın en zor kısmı beklemek. İnsan sevdiğini beklerken ne zaman geçiyor ne günler bitiyor. Sen benim kıymetlimsin sevgilim. Gel ki gönlüm şenlensin, yüzüm gülsün.

Üç haftadır sevdiğim adamı beklerken zaman kendini ağır çekime almıştı sanki. Onunla olan günlerim bu kadar hızlı geçerken onsuz günlerimin bu kadar yavaş geçmesi haksızlıktı.

Karargahtaki odada tek başıma pencere kenarına yaklaşmış, elimdeki küçük turşu kavanozundan aldığım kornişonu aheste aheste yerken dışarıyı izliyordum. Kendi kendime hayallere dalmış kocamın geldiğini ve ona kavuştuğumu düşünürken elimdeki son parçayı ağzıma attım.

İç çekerek elimi karnıma götürürken başımı bebeğime düşürdüm.

"Annem... baban bugün gelir mi ki?" Düşünceli bir halde karnımı okşarken küçük bir kıpırdanma hissettim. İçimde hissettiğim bu tarifsiz hisle hem gözlerim doldu hem de yüzüm güldü. "Sen de babayı özledin değil mi?"

Bir süredir bebeğimin hareketlerini daha güçlü hissediyordum ve bu durum bende daha yoğun duygulara sebep oluyordu. Onun içimde canlı bir varlık olarak kendini belli etmesi, bir çiçek gibi büyüyerek filizlenmesi bana annelik duygusunu daha çok hissettiriyordu.

Kavanozumdan bir kornişon daha alarak katır kutur yerken odanın kapısı çaldı. Başımı arkaya çevirdiğimde nöbetçi asker içeri girdi.

"Komutanım."

Elimdeki turşuyu kavanozun içine atıp cam kenarına bıraktım. Askere küçük bir baş selamı verdim. "Söyle."

"Komutanım Kartal Timi geldi. Mühimmat odasına emanetleri bırakıyorlar."

Duyduklarımla gözlerimin içi parlarken hemen kapıya doğru yürüdüm. Nöbetçi askerin yanında hızla geçip giderken iki kat aşağı indim. Koridorda hızlı hızlı yürürken tek istediğim kocama kavuşmaktı.

Odanın kapısına geldiğimde tereddüt etmeden içeri girdiğim an "Yağız!" dedim heyecanla. Onu karşımda görür görmez içimde hissettiğim huzur tarifsizdi. Üzerindeki yeleği çıkarmış dolabıyla uğraşan adam bana döndüğünde yüzünde gördüğüm gülümseme ise her şeye değerdi.

"Bahar'ım."

Ona doğru koşar adımlarla giderken elini iki yana açtığında kolları arasına girdim. Beni sıkıca saran adamın boynuna yüzümü gömerken kokusunu derin derin içime çektim.

"Şükür sağ salim geldin." Boynuna küçük bir öpücük bırakıp geri çekildiğimde iki eliyle yüzümü avuçladı. Alnıma dudaklarını bastırarak küçük bir öpücük bıraktı. "Şükür kavuşturana." Dudaklarımda geniş bir gülümseme olmasına rağmen gözlerim dolu dolu bakarken elini karnıma koydu. "İyi misiniz?"

"İyiyiz." dedim sıcacık sesimle. "Sadece seni çok özledik."

Tekrar beni kendine çektiğinde yeniden birbirimize sarıldık. Zar zor birbirimizden ayrıldığımızda yüzünde yorgun bir gülümseme vardı. "Şu işlerimi halledeyim, baban bekler."

Başımı eğerek onayladım. Tekrar dolabına yöneldiğinde diğerlerini geç de olsa hatırlamıştım. Hepsi üzerindeki yüklerden kurtulurken eksik var mı ya da iyiler mi diye üzerlerinde göz gezdirip gülümsedim. "Siz de hoş geldiniz. Kocamı görünce sizi unuttum."

Emirhan gülerek yandan bir bakış attı. "Onu anladık zaten komutanım."

Gökhan çoktan işini bitirmiş telefonunu açmaya çalışıyordu. "Hoş bulduk. Leyla hastanede değil mi?"

"Evet." dedim onaylayarak. "Ara hemen çok sevinecek."

O odadan çıkarken Yağız işini bitirmiş olacak ki elimi tuttu. Başımı ona çevirdiğimde gülümsedi. "Albaya rapor verme zamanı."

"Ben de geleyim." dedim heyecanla ama o yüzümü kavrayarak müsaade etmedi. "Sen çocuklarla dinlenme odasına geç. Ben rapor vereyim, baban gönderir muhtemelen. Birlikte çıkarız."

Başımı eğdim sadece. Babam onlara elbette ki izin verecekti çünkü kaç haftadır görevdelerdi ve uykusuz ve yorgun oldukları çok belliydi.

Çocuklarla dinlenme odasında Yağız'ı beklerken hepsi telefonla konuşarak sevdiklerine geldiğini haber veriyordu. Bir tek Emirhan benim

gibi umursamaz halde koltuğa oturmuş, arkasına yaslanarak gözleri kapalı halde elleri başının altında dinlenmekle meşguldü.

Kendimi tutamadığımda elimdi onu dürttüm. "Avcı."

Tek gözü aralanırken başını bana doğru çevirdi. "Emredin komutanım."

"N'aber?"

Sorumu biraz garip karşılamış olacak ki olduğu yerde toparlanarak bana doğru döndü. "İyi komutanım. Bir sorun mu var?"

Vardı aslında ama sorunun benimle alakası yoktu. Sorun kendisiydi ama pek görüyor gibi değildi. Acaba karısına geldiğini haber vermeyi düşünmüyor muydu ki? Düşünceli bir halde bakışlarımı üzerinde gezdirirken iç çektim.

"Acaba diyorum..."

Ben sözlerime devam edemeden telefonu çaldı. Cebinden çıkartmaya çalışırken işaret parmağını gösterdi. "Bir dakika komutanım." Telefonunun ekranına bir süre garip bakışlar atıp en sonunda dudağının kenarını kıvırdı. Rahat bir şekilde kulağına götürdüğünde merakla onu izliyordum. "Şeyma hayırdır, beni mi özledin?" Yüzündeki gülümseme an be an büyürken karşı tarafa söz hakkı tanımadı. "İçine mi doğdu geldiğim? Aşık mısın yoksa bana?"

Yanımdan ayaklanan adamla gülerek başımı iki yana sallarken onun hem bu ilgi bekleyen hali hem de umursamıyor gibi davranması beni güldürüyor, bir yandan da düşündürüyordu. Bu şekilde ilişkilerinin nasıl gideceğini bilmiyordum fakat tek bildiğim Emirhan'ın eskisi gibi çapkınlık yapmadığıydı. Şeyma hayatına girdiğinden beri her ne kadar dilinde atıp tutsa da yanında, çevresinde ve hatta telefonunda konuştuğu bir kadın görmemiştim. Sanki artık hayatında başkasını istemiyordu ama Şeyma ile de tam anlamıyla bir araya gelmiş değillerdi.

Düşüncelere dalmış uzaktan Emirhan'ı izlerken yanımda hissettiğim hareketlilikle irkilerek başımı yana çevirdim. Yağız yanıma oturarak belimi sardığı esnada şaşkındım.

"Çok çabuk geldin."

Yanağımdan hızlı bir makas aldı. "Albayım detayları sonraya bıraktı. Damadına kıyamıyor adam."

Küçük bir kahkaha atmaktan alamadım kendimi. "Hepiniz yorgunsunuz, dinlenmenizi istemiştir."

"Öyle." dedi ayağa kalkarken. Beni de kaldırdığı esnada diğerlerinde göz gezdirdi. "Hepiniz izinlisiniz, evinize gidip dinlenin."

Giyinme odasına giderek üzerimizi değiştirdik. Yolda düşüncelere dalmış giderken birden başımı yanımda sessizce şoförlük yapan adama çevirdim. Bakışları dikkatle yolda, bir eli direksiyonda diğeri vites kolunun üzerinde oldukça ciddi duruyordu. Göz altlarındaki halkalara takılan bakışlarımla dudaklarım büzüldü.

"Arabayı ben kullansam iyi olurdu." Başını kısa süreliğine bana çevirdiğinde tebessüm ettim. "Çok yorgun görünüyorsun."

Yüzünde küçük bir gülümseme oluştuğunda tekrar yola odaklandı. "Çok az uyuduk hepimiz. Adamları almak kolay olmadı. Sınırı geçene kadar uyku haram oldu neredeyse."

Düşünceli bir halde elimi karnıma götürdüm. Minik bir kıpırtı hissetmiştim. Yağız'a vereceğim cevabı unutarak gülümsedim. "Artık onu çok rahat hissediyorum."

Başını hemen bana çevirdiğinde ilk başta ne demek istediğimi anlamaya çalıştı. Bakışları karnıma düştüğünde gülümseyerek elini karnımın üzerine koydu.

"Bebeğim, hadi göster babaya kendini." Bakışları yolda, eli karnımda ilerlerken büyüyüp giden sessizlik sonuçsuz kaldı. Yağız mecburen elini çekerken sesli bir soluk bıraktı. "Babasından saklanıyor galiba."

Küçük bir kahkaha attım. "Daha senin için erken Yağız, hissetmen için zaman lazım."

"Doktor bir şey dedi mi? bir sorun var mı?" dediğinde başımı iki yana salladım. "Merak etme, gayet sağlıklı ve gelişimi olması gerektiği gibi."

Yanan kırmızı ışıkla duraksarken elimi kavrayıp öptü. "Çok şükür."

Tekrar hareket eden arabayla yolu izlerken birden dudaklarımı yalamaya başladım. Gözümün önüne gelen şeyle iştahla yutkunurken gözlerimi kapattım. Ortada hiçbir şey yokken büyük bir istekle gözlerimin önünde uçuşan görüntüye mâni olamadığımda iki elimle Yağız'ın kolunu yakalım.

"Yağız!" Şaşkınlıkla bana baktığında ben etrafımızdaki bir bir geçtiğimiz dükkanlara bakıyordum. "Acil bir tatlıcı bulmamız lazım."

Benim gibi etrafına bakınıp bir yandan da yolu kontrol etmeye çalışıyordu. "Buralarda yok sanırım. Ne oldu ki?"

Düşünceli bir halde sağıma soluma bakınırken koltuğa yaslandım. "Soğuk baklava istiyorum ben."

Kaşları havalanarak bana döndüğünde suratı buruştu. "Ne baklava?"

Aniden gelen sinirle kaşlarımı çatarak ona doğru döndüm. "Soğuk baklava işte, acil diyorum."

"Baklavanın soğuğu sıcağı da mı var?" diyerek beni sorgulamaya devam ederken "Var tabii..." dedim. "O böyle sütlü olacak. Böyle hem ağzına şerbet gelecek hem de sütün tadı. Daha yumuşak bir baklava yufkası ve arasında dişlerine gelen ceviz parçaları olacak." Kapattığım gözlerimi aralarken aniden kocamın kolunu kavradım. Bu da yetmez gibi tırnaklarımı koluna geçirdim. "Beni anlıyor musun Yağız? Soğuk baklava istiyorum!"

Bir bana bir de kolumdaki elime baktığında "Şşş..." dedi yatıştırmak ister gibi. "Sakin ol küçük panter. Kolumu sağlam istiyorum."

Bir anda kendimi toparlarken bu sefer de ona doğru yaklaşarak kollarımı boynuna dolayıp yanağından öptüm. "Kocacığım ben soğuk baklava istiyorum."

Kaşlarını çatmış inceler bakışları üzerimde gezerken "Sen aşeriyor musun?" dedi birden.

Elimi karnıma götürerek gülümsedim. "Çok mu belli ettim?"

Güçlü bir kahkaha ile tekrar yola odaklandığında kısa süreliğine bana baktı. "Bizim oradaki tatlıcıya uğrayalım okur mu? Orada vardır."

Yol boyunca sabırsız bekleyişim ve Yağız'ın tatlıcının önünde durması, o beklememi söyleyip tatlıcıya girişi ve peşinden benim içeriye mükemmel dalışımla hayat yarım saatliğine durmuş oldu. Sabırsız hallerimle beraber Yağız'ın paket yaptıracağı tatlıyı bize orada servis etmek zorunda kaldılar. Karşılıklı oturarak kocamla tatlıları yerken o da ilk kez tattığı soğuk baklavadan oldukça memnun kalmıştı. Bir baklavaya sütün bu kadar yakışacağını kocam da tahmin etmiyordu. Bir miktar paket yaptırıp bu da yetmez gibi annemlere de aldığımızda ancak çıkabildik oradan.

Eve geldiğimizde ise ilk olarak Hilal'i çağırıp onların tatlısını vermiştim. Yağız duş almak için yukarıya çıkarken ben de mutfağa geçtim. Aç karnımızla kocama ve kendime tatlı yedirerek şahane bir başarı örneği sergilemiştim ancak yapacak bir şey yoktu. Karnımdaki ufaklık böyle istiyorsa engel olmam imkansızdı.

Yemek saatini biraz daha ertelemeye karar verdiğimde salona geçtim. Koltuğa yerleşerek otururken televizyonu açtım. Bulduğum ilk yabancı filmde duraksayıp izlemeye başladım. Tam o esnada salona giren kocamın ayak seslerini duyunca başımı arkaya doğru çevirdim. Arkamdan yaklaşarak başıma bir öpücük kondurup yanıma oturdu.

"Film mi izliyoruz?"

Omuz silkerek kumandayı ona doğru uzattım. "Başka bir şeye bakmak istersen bakabilirsin."

Elimdeki kumandayı alıp ayaklarımı uzattığım sehpaya koydu. "Bakmak istediğim orada değil."

Yüzümde tatlı bir tebessüm oluşurken ayaklarımı indirdim. Ona doğru uzanarak yanağını okşadım. "Kara gözlüm, sen hep benim denizlerime bak."

Uzanarak dudaklarıma hasret kokan bir öpücük bıraktığında biraz geriye çekildi. Bir eli saçıma uzanırken örgümün ucundaki tokamı çekip çıkardı. "Çok özledim seni." derken bir bir örgülerimi açıyordu. Saçlarım omuzlarıma dağıldığında elini karnıma götürdü. "Daha göremedim ama o bile burnumda tüttü."

Gözlerim dolu dolu karnımdaki elinin üzerine elimi koydum. "Biz de çok özledik seni." Sözlerimi tamamladığım anda karnımda sert bir kıpırdanma oldu. Yağız'la göz göze geldik. "Bahar!" O da hissetmişti. Şaşkın çıkan sesiyle gülümsedim. "O da özlemiş."

Heyecanla elini biraz daha bastırdı karnıma. "Babasının bir tanesi, özledin mi beni?" Karnımda sert bir kıpırdanma daha olduğunda ikimizde sırıtmaya başladık. Mucize gibi bir şeydi. Karnımda bir canlı vardı ve bir şekilde bilerek ya da bilmeyerek bize tepki veriyordu. Yağız eğilerek karnıma dudaklarını bastırdı. "Seni çok seviyorum ufaklık, baban seni çok seviyor."

İç çekmeden edemedim. Hayranlıkla izliyordum onun yaptıklarını. Bazen de kendime kızıyordum. Belki de daha önce baba yapmalıydım onu. Yine de şimdiki düşüncelere kavuşabilmem için benim de bunları yaşamam mı gerekliydi bilemiyordum.

Her seferinde geçmişe sürüklenen bedenim acıyla kavrulurken gözlerimi kapattım. Dizlerimde hissettiğim ağırlıkla gözlerimi aralarken koltuğa yerleşen adamla gülümsedim. Yorgundu ve belli ki dayanacak hali kalmamıştı. Onun pek de sığamadığı koltukta iki büklüm haline üzülerek dizimdeki başını okşadım.

"Yatağa yatsaydın ya canım. Burası rahat değil."

Bir eli bacağımda yan dönerek gözlerini kapattı. "Hiçbir yer dizinin dibi kadar rahat değil."

Saçlarını usul usul okşarken kıkırtılar döküldü dudaklarımdan. Hoşuma gitmişti. "Kalbimi çalmayı iyi biliyorsun."

Her ne kadar gözleri kapalı olsa da dudağının kenarını kıvırdı. "Bugünlere gelmek kolay olmadı." Ona hak vermeden edemedim. Çünkü

artık biliyordum ki Yağız bana baksa bile yeterdi. Ben mutlu olurdum. "Yarın doktora gidelim." dedi mırıltı sesiyle. "Cinsiyetini öğrenelim artık."

Dişlerimi göstererek sırıtırken "Cinsiyeti belli oldu." dedim mutlulukla. Anında gözleri aralandı. Olduğu yerden kalkmaya çalışırken omzuna bastırarak engel oldum. "Ama ben bilmiyorum." Başını bana doğru çevirerek sorar gözlerle baktığı esnada açıkladım. "Leyla ile gittik ve doktor ikisinin de cinsiyetine baktı ama bize söylemesini istemedik. İkisini de Burçak teyzeme söyledi. Biz sizinle öğrenmek istedik." Heyecanımı bastırmak ister gibi derin bir nefes aldım. "Yarın akşam burada birlikte öğreneceğiz." Elimi çeneme götürdüm. "Neydi o? Hani bebeğin cinsiyetini öğrenme partisi falan oluyor ya." Yağız gözlerini devirdiğinde gülümsedim. "Bu fikre bayıldın değil mi?"

Kollarını göğsünde birleştirerek başını dizime yerleştirirken yeniden gözlerini kapattı. "Bayılmaz olur muyum? En sevdiğim şey gereksiz yapılan partiler sonuçta."

Huysuz çıkan sesiyle kıkırdarken yüzünü avuçladım. "Yaa öyle büyük bir şey değil. Akşam toplanıp eğleneceğiz sadece."

Yüzünü kapattığım elimi çekerken hâlâ huysuzdu. "Ne zaman toplansak bir olay oluyor farkına mısın?"

Düşünceli bir şekilde elimi çeneme götürdüm. Haklılık payı vardı ama bu sefer şeytanın bacağını kırabilirdik. "Aslında..." dedim duraksayarak. "Sen sakin olsan hiç olay olmayacakmış gibi." Sert bakışları anında beni bulduğunda şirince gülümsedim. "Tatlı ve uysal bir koca olabilirsin mesela." Elimle gözlerini kapattım. "Ve bu şekilde kara gözlerini insanlara dikmeyerek başlayabilirsin."

Tekrar yan dönerek gözlerini kapattı. "Tamam güzelim, sen nasıl istiyorsan öyle olsun."

***

Ertesi gün akşam olduğunda hepimiz hazır halde akşam yemeğini yemiş, misafirleri bekliyorduk. Leyla ile Gökhan diğerlerinden önce gelmişti. Konsept olarak Leyla da ben de beyaz giyinmiştik. İkimizin de saçları açık ve üzerimizde dar bir elbise vardı. Yağız ve Gökhan ise beyaz gömlek, siyah pantolon şeklinde takılıyorlardı. Oldukça da uyumluyduk aslında. Annemle babam koltukta oturmuş amcamlarla sohbet ederken sadece bizim çocukları bekliyorduk. Aslında Burçak teyzem ve ona hazırlık için yardım eden Arya teyzem bebeklerin cinsiyetini biliyordu ama annemin haberi yoktu. O da bizimle öğrenmek istemişti.

Kapı çaldığını duyunca heyecanla ayağa kalktım. "Geldiler."

Leyla da ayaklanırken birlikte kapıya doğru yürüdük. Hilal bizden önce davranarak kapıyı açtığında ilk giren Emirhan ve Şeyma oldu. Onların arkasından Aykut ve Talha girmişti eve. Hepsi evdekilere selam verip yerlerine oturduğunda Burçak teyzem ayağa kalkarak hazırladığımız dekorun önüne geçti.

"Evet, hanımlar beyler... Bugün iki bebeğimizin cinsiyetini birden öğreneceğiz. Gerçi ben biliyorum ama bakalım siz ne tepki vereceksiniz." Bakışları Hilal'i bulduğunda kamerayı işaret etti. "Kamera hazır değil mi Hilal?"

Hilal ayaklı tripodun üzerinde duran kameranın arkasına geçti. "Başlatıyorum."

Burçak teyzemin onayıyla başlatırken Arya teyzem kalkmamızı işaret etti. "Hadi geçin bakalım."

Yağız'ın yardımıyla ayağa kalktığımda birlikte pembe ve mavi renklerle süslenmiş dekorun önünde durduk. Leyla ve Gökhan da yanımıza gelmişti. İki kadın ortada kalırken heyecandan ne yapacağımızı bilemeyip birbirimize sarıldık. Herkes bizim halimize gülerken Yağız'la Gökhan'ın tokalaşması kahkahalara sebep olmuştu.

Kocamın elini sıkı sıkı tutarken "Heyecanlıyım." dedim kendime hâkim olmaya çalışarak.

Bir avucunu yanağıma koyarak alnımdan öptü. "Bir de benin kalbimi gör."

Elimi kaldırarak kalbinin üzerine koyduğumda o kadar hızlı atıyordu ki gülümsedim. "Benden daha heyecanlı gibisin."

Gözlerini kapatıp açtığında dudaklarında buruk bir tebessüm belirdi. "Benim kalbim eriyor Bahar."

Hayranlıkla onu izlerken Burçak teyzem Yağız'ın eline siyah bir balon tutuşturdu. Aynı zamanda Arya teyzem de Gökhan'a vermişti. Balonun ucundan sarkan ismime baktığımda gülmeden edemedim. Sanırım karışmasın diye böyle yapmışlardı. Ellerimize tutuşturulan iğneyle de bizi yalnız bıraktıklarında hepsi karşımıza geçti.

Yağız boş bakışlarla balona bakarken "Biraz daha yukarı kaldır." dedim onu uyararak.

Dediğimi yaptığı esnada Burçak teyzem açıklama ihtiyacı hissetti. "Şimdi beşten geriye doğru sayacağız ve kızlar balonları patlatacak. Kimin balonunda hangi renk varsa bebeğinin cinsiyeti o."

Hepimizden onaylayan sesler gelirken hep birlikte geriye doğru saymaya başladık. "Beş, dört, üç, iki, bir, sıfır."

Elimizdeki iğneleri Leyla ile aynı anda balonlara sapladığımızda benim başımdan aşağı dökülen mavi süsler ve Leyla'nın başından dökülen pembe süslerle öylece kaldık. Ne tepki vereceğimizi bilemezken elimle açıkta kalan ağzımı kapattım. Yağız donup kalmış bana bakıyordu.

"Erkek mi?" dedi kıpırdanan dudaklarıyla.

Onun emin olmak isteyen haliyle dolu dolu gözlerine inat gülümserken başımı eğdim. O an hızla bana sarılarak sıkıca göğsüne bastırdı. Başıma ardı ardına kondurduğu öpücüklerle saçlarımı okşuyordu. "Bizim oğlumuz olacak Güneş." dediğinde geri çekilerek yüzüne baktım. Mutlulukla gözleri dolan adamı gördüğüm an tekrar sarıldım. "Evet canım, oğlumuz olacak."

Bir an sonra arkamdaki çifte baktığımda Gökhan Leyla'yı sıkıca göğsüne bastırmıştı. Kolları arasında kaybolan kadın gülümserken çok güzel görünüyorlardı. Leyla ile tekrar birbirimize sarılınca Gökhan'la Yağız da birbirine sarılarak birbirimizi tebrik ettik. Hemen sonra annemle birbirimize sarılırken Yağız'ın babamla sarıldığını gördüğümde gözlerimde sadece mutluluk parıltıları vardı. Hayatımdaki en eşsiz anlardan biriydi.

Devamında hep birlikte oturup sohbete daldığımız bir akşam oldu. Ben ise sadece kocamı izledim. Çünkü uzun bir zaman sonra onun yüzünde bitmek tükenmek bilmeyen bir tebessüm gördüm. Sanki bütün yaraları yavaş yavaş iyileşiyordu ve bebeğimiz ona çok iyi geliyordu.

Kahkahaların havada uçuştuğu gecenin ardından herkesi yolcu ettiğimizde biz de odamıza çıkmıştık. Lavabonun ardından üzerimi değiştirmiş, ayna karşısında nemlendirici kremlerimi sürerken Yağız banyodan çıktı. Altında eşofmanı üzeri yine çıplaktı. Hep ateşliydi bu adam, kış ayında bile...

Ayağa kalkarak karşısına dikildiğimde gözlerini kıstı. İnceler bakışları üzerimde gezdi bir süre. Yüzüne keyifli bir gülümseme yerleşirken kollarını iki yana açtı. "Gel bakalım oğlumun anası."

Gülerek kolları arasına girdiğimde başımı omzuna yasladım. Kollarımı beline dolamış onu sarmak için çabalarken karnım yüzünden artık bunu tam yapamıyordum. "Yağız..." dedim mırıltılı sesimle. "Çok mutluyum."

Başıma bir öpücük kondurup kendini geriye çekerken elimden tutarak ikimizi de yatağa oturttu. Saçlarıma uzanarak yakaladığı bir tutamı omuzuma serdi. "Hayatıma sen girdiğinde ilk defa şansın yüzüme güldüğünü düşündüm. Benim gibi kadersiz bir adam için umut gibiydin.

Dedim ki; oldu lan, böylesi güzel bir kadın sana âşık oldu. Sonunda kader sana da güldü."

Bakışlarım yere düştüğünde daha fazla yüzüne bakamadım. Çünkü yine bir suçluluk duygusu çöktü omuzlarıma. "Sonra da senin kabuslarını gerçeğe çevirdim." dedim mırıldanarak.

Çeneme koyduğu parmaklarıyla başımı kaldırdı. Göz göze geldiğimizde tebessüm etti. "Sen değil Bahar, ben zaten boktan bir hayatın içindeydim. Ben zaten kâbusları olan, takıntılarıyla yaşayan bir adamdım. Senden önce ekibin hepsine sana yaptıklarımın kaç mislini yapmıştım. Ama sen farklıydın. Senden kaçamadım, ittikçe sana çekildim. İlk defa bir kadını bu kadar arzuladım, deli gibi kıskandım. Herkese yakınken bana uzak olman..." duraksadığında gülümsedi. "Benim suçumdu ama yine de deliriyordum. Bana güldüğünde verdiğin mutluluğu sana anlatamam. Hele kokunun ilacım olduğunu anladığımda kimse rakibim olamazdı."

Tek kaşımı kaldırarak imalı bir bakış attım. "O yüzden mi bana sürekli birilerini soruyordun?"

Dik bir konum alarak göğsünü kabarttı. Tam bir ego yığınıydı ve bu haline bayılıyordum. "Rakiplerimi eliyordum sadece." Dudaklarımdan küçük bir kıkırtı döküldüğünde yanağımı okşadı. Kara gözlerindeki yoğunluk içimi titretiyordu. "Çok güzeldin, gerçek olamayacak kadar güzel duruyordun. Sen her ne kadar fark etmesen de herkesin gözü senin üzerindeydi. Ve böylesi bir kadının duygularıma verdiği karşılık benim miladım oldu. Seninle o yağmurun altında ilk öpüştüğüm gün dedim ki tamam, bu kadın benim karım olacak. Ben daha o gün karar vermiştim Bahar. Sadece acele edip seni ürkütmek istemedim. Tabii bir de babanın kim olduğunu öğrenince olaylar planlarım dışında gelişti."

Beni kucağına doğru çektiğinde elini karnımın üzerine koydu. "Şimdi benim karımsın ve karnında benim bebeğimi taşıyorsun. Ben hayallerine kavuşmuş mutlu bir adamım ve bunun için sana minnettarım."

Kollarımı boynuna doladığımda dudaklarına derin bir öpücük bıraktım. "Hayatımda aldığım en iyi karar sendin Yağız. Ne olursa olsun karın olduğum için hiç pişman olmadım." Elimi karnıma götürdüğümde gülümsedim. "Ve senin çocuğunu taşıyor olmak gerçekten gurur verici. Bunu zamanında gerçekleştiremediğim için beni affet."

Dudaklarıma minik minik öpücükler kondururken iç çekti. "Zamanında dediğin şey belki de tam da şu andır güzelim. Belki de o zaman doğru bir

aralık değildi. Belki de ikimizin de alması gereken dersler vardı. Yaşadık ve bitti. Şimdi tek isteğim oğlum ve seninle mutlu olmak."

Kucağına biraz daha yerleşirken yanaklarını avuçladım. Kara gözlerine büyük bir aşkla bakıyordum. Dudağına minik bir öpücük bıraktım. "O zaman kocamı biraz mutlu edeyim."

Saçımı omzumdan geriye atarak dudaklarını kıvırdı. Çapkın bakışları üzerimde dolaşırken iki parmağını kolumun üzerinde gezdirdi. "Hamile halinle bile çok çekici bir kadınsın."

Küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. Beni dikkatle yatağa yatırırken aklıma gelen şeyle gözlerim kocaman açıldı.

"Peki ya oğlumuzun adı ne olacak?"

Boynuma gömdüğü başıyla dudakları tenimde gezinirken sorumla pek ilgili değildi. "Şu an beynim pek ona çalışmıyor Şirine."

Kolları arasında kıkır kıkır gülerken başımı biraz geriye çekerek yüzünü görmek istedim ama olmadı. "Neye çalışıyor peki?"

Başını boynumdan çıkararak yüzüme diktiğinde dudağının kenarını kıvırdı ve çapkın bakışlarla kaşlarını havaya kaldırdı. "Üzerindeki geceliği en hızlı nasıl çıkaracağıma."

Koca bir kahkaha dudaklarımdan dökülürken "Merakla bekliyorum." dedim ve bir kez daha kocamın yeteneğine hayran kaldım...

***

Karargâha geldiğimizden beri öğlene kadar dinlenme odasında vakit geçirmiş, öğle yemeğinin ardından da Yağız'ın isteği üzerine spor odasına inmiştik. Soğuk hava şartlarından sebep kocacığım ekibine acıyarak kapalı alanda çalışmayı tercih etmişti. Her ne kadar ben bu eğitimlere katılamasam da banklardan birine oturmuş onları izliyordum. Aslında bu aralar ben de pilates yapıyordum. Eski sporlarımı yapamasam da doktor vücudumu esnek tutmak adına bu şekilde kendimi zorlamadan devam edebileceğimi söylemişti. Zaten hamileliğime kadar yaptığım aktif sporlar nedeniyle beni çok zorlamamıştı ancak düşük riskimden sebep dört aylık olana kadar tek yaptığım şey işe gidip gelmek olmuştu. Şimdi ise her şey daha kolay ve keyifli gidiyordu.

Dünden beri bebeğimin cinsiyetini öğrenmiş olmamla isim düşünürken sevgili kocam umursamaz halde devam ediyordu. Sabah isim işini bana bıraktığını söylemişti. Kızımız olduğunda o koyacakmış ismini. Anladığım kadarıyla Yağız ikinci çocuk konusunda kendinden emindi. Ya da kız olana kadar çocuk yapacağımız konusunda. Bu sebeple oğlumuzun isim hakkını

da bana vermişti. Aslında ben ortak koymak istemiştim ama o ısrarla bunu kabul etmemişti.

Gökhan'la Talha ve Aykut'la Emirhan karşılıklı yakın dövüş çalışıyordu. Birbirlerine karşı fazla acımasız takılmalarından sebep sık sık suratımı buruşturuyordum. Gökhan Talha'yı sırtından atlatıp yere savurduğunda suratım buruştu. Kara gerçekten tehlikeliydi. Hemen ardından Emirhan attığı tekmeyle Aykut'u düşürürken yanımda çalan telefon dikkatimi çekti.

Başımı yana çevirerek kimin telefonu olduğunu anlamaya çalışırken ekrandaki *Kürt Kızı* yazısını gördüğümde telefonu kavradım. "Emirhan, Şeyma arıyor."

Telefonun sesini duymuş, terli terli çoktan bu tarafa doğru gelince telefonu kavradı. "Sağ olun komutanım."

Yeşil tişörtü terden sebep ıslanırken belirli kısımları daha koyu renk görünüyordu. Telefonu kulağına götürdüğünde arkasını döndü. Bir iki adım benden uzaklaştı. Sanırım duymamı istemiyordu.

Arkama yaslanmış ilgiyle onu izlerken gülen yüzü hızlı bir şekilde şekil değiştirmeye başladı. Eli saçları arasında gezdiği esnada "Ne diyorsun Şeyma?" dedi öfkeyle. Yüksek çıkan sesiyle diğerlerinin de dikkatini çektiği esnada bir sağa bir sola gitmeye başladı. "Karımsın lan sen benim, kim götürüyormuş seni?" derken sesi daha yüksek çıkmıştı. Kaşlarım havada onu dinlerken karşısında Şeyma var gibi işaret parmağını salladı. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Bekle beni, ben geleceğim."

Telefonu kapattığında daha fazla yerimde duramadım ve onlara doğru ilerledim. Emirhan, Yağız'ın yanına yürüyüp karşısına dikildi. "Komutanım sorun olmazsa ben erken çıkabilir miyim?"

Yağız kaşlarını çatarak karşındaki adama bakarken "Ne oldu oğlum?" dedi merakla.

Kocamın sorusuyla Emirhan sıkıntılı bir soluk bıraktı. Öfkesi gözlerinden okunuyordu. "Şeyma'nın ailesi gelmiş. Geri götüreceğiz diyorlarmış."

Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. "İyi de neden?"

Umutsuzca omuz silkti. "Bilmiyorum ki komutanım, gizlice aramış beni. Çabuk gel, yoksa götürecekler beni diyor."

Yağız düşünceli bir halde elini çenesine götürdüğünde göz göze geldik. Gözlerimi kapatarak sessizce onu onayladığımda sert bir soluk bıraktı. "Beraber gidelim, tek başına olmaz."

Emirhan hemen itiraz etti. "Gerek yok komutanım, ben hallederim."

Her nedense Yağız da ben de Emirhan'la aynı fikirde değildik. Yağız karşısındaki adamın omzuna elini koyduğunda gülümsedi. "Elbette halledersin ama biz komutanların olarak kriz yönetiminde nasıl çözüm ürettiğini merak ederiz." İster istemez Yağız'ın bahanesi beni güldürürken Gökhan'a döndü. "Burası sana emanet." Gökhan başını eğdiğinde Emirhan'la bana döndü. "Siz üzerinizi değiştirin. Ben Cihangir albaya durumu bildireyim."

Hepimiz onaylarken giyinme odasına geçerek hızlıca üzerimi değiştirdim. Üzerimde montum ve başıma beremi geçirirken otoparka doğru yürüyordum. Emirhan çoktan üzerini değiştirmiş arabasına bindiğinde başımı arkaya çevirdim. Yağız koşarak arkamızdan gelirken onu beklemeden arabaya geçtim. Kısa süre Emirhan'la konuşup şoför koltuğuna geçtiğinde yola çıktık.

Şeyma öğrenci evinde kaldığı için biz yolu bilmiyorduk ve bu sebeple önden giden Emirhan'ı takip edecektik. Neredeyse yarım saatten fazla süren yolculuğun ardından eski bir binanın önünde durduk. Arka arkaya arabaları park ederken düşünceli bir şekilde arabadan inerek binaya baktım.

"Kaçıncı kat?"

Emirhan "İki." dediğinde elimi tutan kocamla yürümeye başladım.

"Arkadaşları evde mi acaba?" dedim o an ama kimseden cevap alamadım. Sanırım bu sorunun cevabını Emirhan da bilmiyordu.

İkinci kata çıktığımızda zili çaldık ve kapıyı tanımadığım bir kız açtı. Emirhan tanıyor olacak ki duraksamadan içeri girdi. "Şeyma nerede?"

Onun peşinden biz de girerken kız çekingen bir tavırla çaprazdaki odayı işaret etti. "Odadalar." Kız kapıyı kapattığında sesini alçaltarak Emirhan'a yaklaştı. "Bizi odaya almıyorlar ama babası sürekli bağırıyor. Konuştuklarını anlayamadım."

Emirhan her ne kadar yumruğunu sıksa da yüzüne güven veren bir tebessüm yerleştirdi. "Tamam Sema. Siz odada bekleyin, ben halledeceğim."

Kız başıyla onayladığında kendi odası olduğunu düşündüğüm bir kapıyı açarak içeri girdiğinde Emirhan'ın omzuna dokundum. "Fevri hareket etme."

Başını eğerek beklemeden içeri girdi. Peşinden de biz girdiğimizde odadaki kalabalık ilk dikkatimi çeken şeydi. Şeyma ile üç kadın bulunuyordu ki biri Şeyma'nın annesiydi ama diğer kadını tanımıyordum. Karşı koltukta ise üç erkek oturuyordu. Adar kâhyayı hemen tanımıştım.

Başında kasketiyle ayaklarını koltukta toplamış, elini bir dizinin üzerine koymuş yine ağalar gibiydi ama diğer genç ve orta yaşlardaki erkekleri tanımıyordum.

Şeyma bizi gördüğü an hemen kalkarken Emirhan'ın yanına geldi. Emirhan dikkatle Şeyma'nın yüzünü inceledi bir süre. "Kim vurdu?" dedi hemen sonra. Elini kaldırarak Şeyma'nın hafiften kızaran yanağına dokundu.

Şeyma başını çekerek bakışlarını kaçırdı. "Kimse vurmadı. Okulda çarpmıştım."

Emirhan sert bir tavırla bakışlarını odadaki erkeklere dikti. Adım attığı esnada Yağız ondan önce davranarak önüne geçti. Adar'ın karşısına geçtiğinde elini uzattı. "Hoş geldin Adar kâhya."

Adar bu duruma kayıtsız kalmayarak ayağa kalktı. "Hoş bulduk komutan."

Emirhan kimseyi umursamadan Şeyma'nın elinden tutarak boş koltuğa oturdu. Ben de yanlarına otururken Yağız diğerleriyle de selamlaşıp yanıma oturdu. O sırada Şeyma'nın annesinin dikkatini çekmiştim.

"Gebe misin komutan kızım?"

İstemsiz elimi karnıma götürürken gülümsedim. "Evet."

Yağız korumacı bir tavırla elimi tutarken kadın gülümsedi. "Maşallah."

Ortamda yeniden bir sessizlik olurken üzerimizdekileri bile çıkartmadığımızı fark ederek başımdaki bereye çıkardım. Elektriklenen saçlarımı düzeltirken Emirhan konuya girdi.

"Hayırdır Adar kâhya, sizi buraya hangi rüzgâr attı."

Adar memnuniyetsiz bir tavırla damadında göz gezdirip suratını ekşitti. "Kızımızı almaya geldik."

Emirhan çattığı kaşlarıyla Şeyma'nın elini gösterir gibi dizinin üzerine koydu. "Bu nereden çıktı Adar kâhya? Kim geliyor da siz götürüyorsunuz?"

Adar kâhya, kızını bir süre süzüp ciddi bir tavır takındı. "Sen kimsin de bana bunu soruyorsun?" dediğinde Emirhan'ın tek kaşı havalandı. Gerilen bedenini ise ben bile buradan hissediyordum.

"Şeyma'yı bana verdiğini ne çabuk unuttun?"

Şeyma başı yerde tüm bu konuşmaları sessizce dinlerken Adar abartılı bir kahkaha attı. Gülen yüzü anında değişirken bakışları buz gibiydi.

"Böyle mi kocalık yapıyorsun? Erkek adam karısını yanına alır. Senin karın nerede kalıyor, ne yapıyor haberin var mı?"

Diğer erkekler de sırıtırken Emirhan öfkeyle ayağa kalktı. "Size ne lan benim kocalığımdan? Karım nerede isterse orada kalır."

Yağız bir sıkıntı çıkmaması adına Emirhan'ın kolundan tutarak tekrar oturmasını sağladığında Adar bacağının birini yere indirerek yumruk yaptığı elini bize doğru salladı.

"Sana bir şey dediğim yok komutan. Zaten bizim kız o gün oyun yaptığını itiraf etti. Belli ki senin de kızda gönlün yok. Eviniz ayrı, yolunuz sapa. Biz bu kızı buralarda sahipsiz dolansın diye göndermedik." Yanında oturan erkekleri işaret etti. "Kaç gündür bizim akrabalar peşinde. Ne seninle kaldığı var ne de seni gördüğü. Boyuna okula gidip elin oğlanlarıyla fink atıyor. Biz bu kızı kocaya verdik, orada burada gezsin diye göndermedik. Bize yol göründü komutan."

Emirhan'ın bakışları Şeyma'ya düştü. Normalde sesi her türlü çıkan kız söz konusu babası olunca dudaklarını bile aralayamıyordu. Korkuyordu, bunu görebiliyordum. Kimseden korkmayan, çekinmeyen kız söz konusu babası olduğunda sesini çıkaramıyordu. Nasıl bu şekilde bastırıldığını bilmiyordum ama onun buradan gitmek istemediğini ve okumayı çok istediğini biliyordum.

Emirhan kabullenmeyen bir tavırla başını kaldırdı. "Bu iş oyuncak mı Adar kâhya?" Şeyma'yı işaret ederken oldukça ciddi duruyordu. "Sen şimdi bizim aynı evde kalmadığımızı öğrenince benim karımı geri götürebileceğini mi sandın?"

Emirhan'ın buz gibi çıkan sesi ortamın gerilmesine sebep olurken Adar meydan okur gibi öne doğru eğildi.

"Tam da öyle düşündüm komutan."

Şu durumda ne olacağını tahmin edemezken Emirhan anlamsız bir rahatlıkla arkasına yaslandı. Şeyma'yı kolunun altına alırken bir bacağını diğerinin üzerinde attı.

"Çok yanlış düşünmüşsün Adar kâhya. Şeyma sizinle gelemez." Herkes bunun sebebini merak ettiği sırada dudağının kenarını kıvırdı. "Çünkü karım hamile."

Şok olmuşçasına gözlerimi büyütürken Şeyma bir anda öksürmeye başladı. Herkes şaşkınlığa uğrarken başımı çevirip kocama baktım. O da anlam veremediği durumla omuz silkmekle yetindi.

"Ne hamilesi ne dersin sen asker?"

Adar'ın ciddileşen sesine inat Emirhan oldukça rahat, kozlar eline geçmiş gibiydi.

"Aynı evde kalmıyoruz diye çocuk yapamaz mıyız sandınız? Şeyma benim karım. En son görevden geldiğimde hamile olduğunu söyledi. Biz de yakında aynı eve geçmeyi planlıyorduk. Benim uzun görevler olunca yalnız kalmasın diye yanıma almadım ama belli ki artık almak lazım." Şeyma'ya dönerek gülümsedi. "Öyle değil mi karıcığım?"

Şeyma boş gözlerle kocasına bakarken bir kelime dahi edemedi. Tek yapabildiği başını sallayarak onaylamak oldu. Emirhan'ın birbiri ardına sıraladığı yalanları ilgiyle dinlemiştim ama karşı tarafı inandırmak öyle kolay olacağa benzemiyordu.

"Öyle olsa Şeyma, anasına söylerdi."

Emirhan yine kendinden emin bir tebessüm sundu. Özgüveni beni bile inandırmaya yetecek kuvvetteydi.

"Şeyma çok utanıyor. Bir şey olacak diye de çok korkuyor. Eğer inanmıyorsanız doktora gidelim Adar kâhya. Kendi gözlerinle gör. Hamile kadını ille de geri götüreceğim dersen sen bilirsin. Köyde çıkacak dedikoduları sen düşün artık."

Adar ilk defa elini çenesine götürerek derin düşüncelere daldı bir yandan da bakışları Emirhan'da geziyordu. "Doktora gideceğiz." dediğinde herkes birbirine bakmaya başladı.

Emirhan ise yine kendinden emin gülümsedi. "Gidelim tabii Adar kâhya. Torununuzu görmek sizin de hakkınız." Bana doğru döndüğünde ciddi bir konum aldı. "Komutanım şu sizin doktora gitsek olur mu?"

Ne diyeceğimi bilemediğimde "Şey..." dedim çuvallayarak. "Randevu almadık ama..."

Yağız karşısındaki adamı anlamış gibi araya girdi. "Burçak Hanım müsaittir. Bir ara sor canım."

Emirhan'ın gözleri parladı. "Vallahi çok iyi olur komutanım. Ben öyle erkek doktora götüremem karımı."

Şaşkınlıkla iki adama bakarken ayağa kalktım. Bu da yalandı. Çünkü teyzem her ne kadar doktor olsa da alanı farklıydı. Kadın doğum uzmanı bile olmayan teyzeme ne diyeceğimi bilmeyerek odadan çıktım. Hemen teyzemi aradım. Kısa süre sonra oraya geleceğimizi ve Şeyma'yı muayene etmesini, bir de bu yetmez gibi bir buçuk aylık hamile çıkarmasını söyleyip telefonu kapattığımda kadın bana cevap dahi verememişti.

Hep birlikte yarım saat sonra teyzemin kliniğine geldiğimizde sadece Şeyma'nın anne ve babası da bizimle birlikteydi.

Her ne kadar kocamı odaya almasalar da ben araya kaynadım. Kendi doktorum ortalarda yokken teyzem onun yerine geçmişti. Gülümseyerek elimi uzattım.

"Merhaba doktor hanım, nasılsınız?"

Ateş saçan gözleriyle diğerlerine belli etmese de oldukça öfkeli duruyordu. Burçak teyzem mesleğiyle ilgili oyunlardan hiç hoşlanmazdı ama bizim de yanlış yapmayacağımızı bilirdi.

"Merhaba Bahar Hanım. İyiyim, siz de iyisinizdir umarım."

Birbirimize karşı mesafeli tavrımızla onu onaylayarak Şeyma için geldiğimizi söyledim. Onlar da Burçak teyzemle ilk kez karşılaşıyor gibi selamlaştığında teyzem Şeyma'ya sedyeyi işaret etti.

"Buraya uzanın Şeyma Hanım."

Şeyma titreye titreye sedyenin olduğu yere geldiğinde bir süre öylece bakıp bize döndü. "Ben..."

O devam edemeden Emirhan önüne geçti. Göz göze geldiği kadının saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Korkmana gerek yok canım. Hadi uzan şuraya da doktor bebeğimize baksın."

Şeyma mecburen başını eğerek uzandığında teyzem bana ters bir bakış atıp Şeyma'nın yanına oturdu. Her şey olağan seyrindeymiş gibi Şeyma'nın karnına jel sürüp cihazın ucunu üzerinde gezdirdi. Ekranda birkaç ayarlama yaptığında kısa süre sonra gülümsedi.

"Tebrikler Şeyma Hanım, altı buçuk haftalık hamilesiniz."

Sıkıntılı bir nefes verdim. Emirhan mutlu bir şekilde karısının elini tuttu. Şeyma'nın annesi ise şaşkınlıkla teyzemin yanına ilerledi.

"Gerçekten hamile mi doktor?"

Teyzem büyük ekranı göstererek yapay bir tebessüm sundu. "Burada da gördüğünüz gibi kese de bebek de rahat bir şekilde görünüyor. Kızınız hamile."

Annesi kızına şefkatle bakarken hemen yanımda duran Adar kâhya karalar bağlamıştı bile. Belki de gerçekten Şeyma'yı götüreceğini düşünmüştü. Yüzünden tek bir sevinç belirtisi olmadan bir süre ekrana bakıp arkasını döndü.

"Yürü kadın, gidiyoruz."

Şeyma toparlanırken annesi hızla kızına sarılıp öptü. Hemen sonra Emirhan'a içten bir bakış sundu. "Kızım sana emanet asker."

Emirhan sessiz kaldığında Şeyma annesinin elini tuttu. "Nereye gideceksiniz anne?"

Kızına tekrar sarılarak başını yana yatırdı. "Devran amcanlarda kalırız. Sen merak etme."

Geç kalmadan kocasının peşinden çıktı. Şeyma sedyede oturmuş ağlarken onlar çıkınca Yağız hemen içeri girdi. Teyzem ise kızgındı.

"Şu yaptığınıza inanamıyorum."

Asıl ben onun yaptığına inanamıyordum. "Nasıl yaptın teyze?"

Omuz silkerek Şeyma'yı gösterdi. "Ben bir şey yapmadım ki, kız hamile."

Ağlaması kesilen Şeyma korkuyla ellerini karnına sardığında "Olamaz." dedi panikle. Emirha'nın rengi attı. "Ne?" derken bozguna uğrayan sesi fazlasıyla belliydi.

Teyzem dudağının kenarını kıvırdı. "Şaka yaptım, meslek sırrımı ifşa edecek değilim, gidin hadi."

Hepimiz odadan çıktığımızda Şeyma düşünceli bir halde başını eğdi. "Ne olacak şimdi?"

Emirhan da bilmiyor olacak ki sessiz kalırken gülümsedim. "Hadi bize gidelim. Evde konuşuruz."

İkisi de yapacak başka bir şey bulamazken birlikte bizim eve geçtik. Çabucak bir çay koydum. Kısa sürede elimdeki tepsiyle salona girdiğimde Yağız beni görür görmez oturduğu yerden kalkarak elimdeki tepsiyi aldı. "Bana söylesene Bahar."

Gülümseyerek koltuğa oturduğumda servisi kovacım yapmıştı. Biraz önce yalanları arka arkaya sıralayan Emirhan bakışları bardağında sessizce çayını içerken başımı kocama çevirdim. Ne olacak der gibi başımı iki yana salladığımda sıkıntılı bir nefes verip elindeki bardağı sehpaya bıraktı. Duruma artık el atması gerekiyordu.

"Ne düşünüyorsun Emirhan?"

Kocamın sesiyle başını kaldıran adam yorgun bir tebessüm sundu. "Hiçbir şey komutanım."

Suyuma uzanırken "Yalanların kısa süreliydi." diye açıklama yaptım. Başıyla beni onayladı. Durumun o da farkındaydı. "Sonrasını da düşündün mü?"

"Resmi nikah kıyacağız." dediğinde Şeyma aldığı yudumu yutamadan doğulmaya başladı. Emirhan elindeki çayı alarak sehpaya bırakırken homurdanıyordu. "Bir kere de söylediklerime şaşırma be kızım."

Şeyma kendini zar zor toparladığında inanamaz haldeydi. "Şaşırdın mı sen?"

Emirhan öfkeyle karısına döndü. "Ne yapacağız peki? Yasal olarak üzerinde hiçbir hakkım yok. Aynı evde yaşamıyoruz ve seni tek başına burada bırakmazlar." dediğinde Şeyma'nın gözleri doldu. "Bu işin şakası yok Emirhan, dini nikaha benzemez. Senin hayatını bu şekilde mahvedemem."

Emirhan'ın bakışları yumuşarken Şeyma'nın yanağını kavradı. "Mahvedeceğini kim söyledi. Sen zaten benim karımsın. Atacağım imza bende bir şey değiştirmez."

Şeyma'nın yüzünden süzülen yaş çenesine yol alırken gözlerini kapattı. "Biz seninle çok farklıyız Emirhan. Ben kendi kabuğunu kırmaya çalışan, ailesinden kaçan, okumak için çabalayan zavallı bir kızım. Sen çapkınlıklarından ödün vermeyen, canın istediği zaman kimseyi umursamayan, hayatı dalgaya alan birisin ve bana acıyorsun."

Yağız'la sessizliğe gömülmüş onları dinliyorduk. Onlar da bizi unutmuş görünüyordu.

Emirhan alaycı bir ses çıkardı. "Ne acıması kızım?" Şeyma'nın elini tuttu sıkıca. "Ben seni öptüğüm günden beri ne başka kadına baktım ne de başka kadınla konuştum. Sana defalarca anlattım bunu." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Ayrıldım evet ama seni sevmekten vazgeçmedim Şeyma. İster inan ister inanma ama ben sana aşığım."

Şeyma her ne kadar umutlanmak istese de başını yere düşürdü. "O kadar iyisin ki sadece beni korumaya çalışıyorsun. Evlenerek beni kurtarmak istiyorsun."

Parmaklarını Şeyma'nın çenesine koyarak tekrar göz göze gelmelerini sağladı.

"Evet, seninle evlenmek istiyorum." dedi gülümseyerek. "Hatta bunun için can atıyorum ama sebebi seni korumak falan değil, âşık olmam."

Şeyma umutla karşısındaki adama bakarken "Peki ya okulum..." dedi çaresizce. Şeyma'nın hassas noktası da okuluydu.

"Okulun senin kararın. Ne istiyorsan onu yap. Ben sadece seni istiyorum." diyen Emirhan'la Şeyma bir anda atılarak karşısındaki adamın boynuna kollarını doladı. Bir yandan sıkıca sarılmış ağlarken bir yandan da ağlamaları arasında konuşmaya çalışıyordu.

"Bana böyle umut verme Avcı. Beni yine terk edeceksin."

Sevdiği kadının saçlarını okşayan adam sıkıca göğsüne bastırdı. "Seni terk etmeyeceğim Kürt kızı. Seni asla terk etmeyeceğim."

✷✷✷

Bölüm sonu yorumlarınızı bekliyorum.

Bu kısma Gölgenin Güneşi karakterlerine sormak istediğiniz soruları ya da söylemek istediklerinizi yazarsanız onlar sizin için bir bölümde cevaplayacak. (Lütfen kime ne soruyorsanız ya da söylüyorsanız yanına karakterin ismini yazın.) Sizinle güzel bir etkinlik yapmış olalım. 😇

Finalde görüşmek üzere.

İnstagram:soylumery

Hoşça kalın. ☀

FİNAL

Merhaba 😍

Öncelikle size bir haberim var. GÖLGENİN GÜNEŞİ KİTAP OLUYOR!!

Detayları size sonda yazacağım. Lütfen son kısımda yazdıklarımı okumamazlık etmeyin.

Geldik mi finale? Zor oldu ama başardık. ☀

Final bölümümüze bol satır arası yorum istiyorum, beni kırmayın. ☀

Keyifli okumalar...

23 Nisan...

Yağız'dan...

Her şey kaybolup gittiğinde geriye bir tek şey kaldı; sen. Tüm acıların, tüm yaşananların sonunda gerçek olan tek şey sendin. Yanımda, kollarım arasında, evimde olan sendin.

Sabahın erken saatlerinde uyanmış yine karımı izliyordum. Dokuz aylık olmuştu artık. Bu sebeple rahatça uyuyamıyordu. Sırtına ve bacak arasına koyduğu yastıklarla yan dönerek zar zor uykuya dalıyordu. Bu saatlerde ise çok dalgın oluyordu genelde. Normalde hep erken kalkıp ona kahvaltı hazırlardım fakat artık doğum iznine ayrılmıştı. O yüzden erken uyanmasını istemiyordum. Derin bir uykuya dalmışken uyuması daha iyiydi. Ben gittikten sonra gelen çalışan ve İnci anne zaten başından ayrılmadığı için içim rahattı. Bu aralar sürekli onu arayıp durumunu soruyordum. Benden bıkıyor bile olabilirdi. Çünkü artık telefonu açar açmaz ilk söylediği; "Hâlâ doğurmadım kocacığım," oluyordu.

Elimde değildi doğrusu. Dokuz ayı doldurmuştu ve arada ufak ufak sancıları oluyordu. Bu ise beni daha da korkutuyor, bebeğimize bir şey olacak düşüncesi içimi parçalıyordu. Her gece onun kıpırdanışıyla bile uyanıyor, sancısı mı var diye kontrol ediyordum. Bazı geceler farkında olmadan inlediğini duyduğumda içim gidiyordu bir şey olacak diye.

Bebeğimizin hareketleri giderek yavaşlamıştı. Doktor fazla büyüdüğü ve ters döndüğü için hareketlerinin kısıtlandığını ve eskiye nazaran daha az

kıpramasının normal olduğunu söylemişti ama bu endişe etmeme engel olmuyordu. Bazı geceler Bahar uyurken, elimi karnına koyuyordum ve oğlumla konuşuyordum. Israrla onun tepkisini bekliyordum çünkü onunla konuştuğumu biliyordu. Her ne kadar Bahar uyuyor olsa da o beni duyuyordu. Mutlaka sonunda kıpırdıyordu ve ben işte o zaman huzurla uyuyordum.

Yüzüne serilen altın sarısı saçlarına uzanarak geriye attım. Yastığıma yaslanarak biraz daha yukarı çıkmış, ondan tarafa dönerek ilgiyle onu izliyordum. Onu izlemek hoşuma gidiyordu. Sabahları uyurken izlemeyi daha çok seviyordum. Sabah güneşi odamıza vurduğunda en çok onun tenini parlatıyordu. Süt gibi beyazdı teni. Sarı saçları öylesine parlaktı ki bazen saklamak istiyordum. Kaşları, kirpikleri açık kahve tonlarındaydı. Dudakları pembe ve sanki kalemle kusursuz bir şekilde çizilmiş gibiydi. O kadar zıttı ki bana... Elimi yastığında duran elinin yanına koyduğumda gülmeden edemedim. Kendimi onun yanında zenci gibi hissediyordum. Onun beyaz teninin yanında benim esmer tenim tam da dediği gibi çikolata rengiydi.

Yanımda böyle bir meleğin yatıyor oluşu ise muhakkak benim şansımdı. Bu da yetmez gibi her geçen gün büyüyen karnıyla beraber fazlasıyla kilo almıştı. Bir kadına kilo bu kadar mı yakışır? Hamileliğinden beri en az on iki kilo almıştı ama bu umurumda bile değildi. Bana kalırsa bir on kilo daha alabilirdi. Her gün ısrarla spor yapıyordu ve bir zamanlar kaslı olan görüntüsünden karnındaki bebeğimiz dışında pek bir şey kaybetmemişti. Bir de büyüyen göğüsleri vardı tabii. Bir gün yatak odasına girdiğimde onu bütün sutyenlerini ortalığa atarken bulmuştum. Ağlayarak hiçbirinin olmadığını söylemişti. Kendimi gülmemek için çok zor tuttuğum anlardan biriydi. Oysa ben bu durumdan da oldukça memnundum. Onu teselli etmem zor olmadı. Gerçi işin sonu yatakta bitmişti ama benim istediğim de buydu zaten.

İster istemez bakışlarım bedeninde gezindi. İç çekmeden edemedim. Güzel bir kadındı karım. Ona her baktığımda âşık olmak için bir sebep buluyordum. Tabii bu anlattıklarım sadece fiziksel şeylerdi. Birçok kadında olması mümkün şeyler. Fakat her kadında demeyelim de her insan da olamayacak şeyler de vardı onda; mesleğine duyduğu aşk gibi, inadına başını dik tutması gibi. Aldığı onca eğitime karşın pes etmeden hayalleri için çabalaması gibi. Gayreti, azmi ve çalışkanlığı hayran kalınasıydı. Güç denilen olgu sadece bedenen olan bir şey olamazdı ki Bahar'ın fiziksel

gücünden önce harika bir zekâsı, ayakta kalma çabası vardı. Bu onu her daim birçok kişiden daha güçlü yapıyordu. Öyle ki benim karşımda da hiçbir zaman eğilmedi, kendi hayallerinden hiçbir zaman ödün vermedi.

Zamanında çok kızdım. Beni dinlemesini istedim. Onu bir kafesin içinde tutarsam zarar gelmez diye düşündüm. Amacım onu hapsetmek değildi. Sadece korumaya çalışıyordum. Oysa korumak isterken farkında olmadan baskılamaya çalıştığımı göremedim. Bedelleri ikimiz için de ağır oldu. Ben korkularımda boğuldum o ise benimle yara aldı. Bebeğimizi kaybettiğimizde ortak acılar edindik. Yaralarımızı birlikte sarmak yerine daha büyük acılar ekledik. Ne uzaklaşmayı becerebildik ne de tam olmayı. Evlilik kavramını öğrenmemiz zaman aldı. Tek bir iyi yanımız vardı ki o da birbirimize ölesiye âşık olmaktı.

Şimdi ise büyümüştük. Bedenen değil elbette. Ruhen büyüyüp olgunlaşmıştık. Onu çok seviyordum. Bir adam bir kadını ne kadar çok sevebilirse o kadar çok seviyordum. Hele bir de karnındaki melekle yanımdaydı ya canımı istese, onu da verirdim.

Hissettiğim hareketlilikle karımın karnına uzandım. Elimi usulca karnının üzerine koyduğumda sert bir çıkıntıyı avucumda hissettim. Endişeli bakışlarım hemen Bahar'ın yüzünü bulurken gözleri kapalıydı fakat yüzünde hissettiği darbenin acısı ufak da olsa belirmişti.

Usul usul karnını okşarken gülümsedim. "Yavaş ol oğlum. Annenin canı acıyor." Benim sesimi duyduğu anda söylediklerimin tam tersini yapmak ister gibi daha sert bir darbe geldi. Bu durum karşısında elimden bir şey gelmezken gözlerini aralayan karım daha fazla oğlumun darbelerine dayanamamıştı.

Duru mavileri kara gözlerimi buldu. "Yağız."

"Günaydın güzelim." Alnına küçük buse bırakırken dudakları kıvrıldı. "Günaydın."

Karnına yeniden bir darbe yemiş olacak ki yüzü buruştu ama bunu hiç dert etmeden elini karnına götürerek okşadı. "Sana da günaydın oğlum."

Onun haline hem kıyamayıp hem de gülerken saçlarını sevmeye başlarım. "Yine uyandırdı seni."

"Seni yolcu etmeyi seviyor." dediğinde ona biraz daha yaklaştım. "Sen de seviyor musun?" Başını iki yana salladı. "Ben seni hiç bırakmak istemiyorum." Dudaklarım kıvrıldığında daha fazla beklemeden dudaklarına kapandım. Her seferinde aldığım eşsiz öpücüklere bir yenisini daha ekleyip geri çekildim. "Gitmek zorundayım."

Alnına küçük bir öpücük bırakıp yerimden kalktım. Banyoya giderek kısa sürede işlerimi halledip çıktım. Odaya girdiğimde çoktan ayaklanmış, üzerine sabahlığını geçiriyordu. Dolabın kapağını aralayıp aldığım kot pantolonu bacaklarımdan geçirdim. Hemen sonra askıda duran gömleklerimden birini alıp kollarımdan giydim. Alttan başlayarak ilk iki düğmeyi iliklemiştim ki Bahar'ın elleri görüş açıma girdi.

Başımı kaldırdığımda gülümseyerek bana eşlik edişi hayranlıkla onu izlememe sebep oluyordu. Ellerimi gömleğimden çekerek onun devam etmesine izin verdim. Aramızdaki kocaman karnına gülümseyerek bakarken iki elimi karnına dayadım.

"Bugün ne yapacaksın?"

Son düğmeyi de iliklerken omuz silkti. "Leyla'ya gideceğim. Beraber zaman geçireceğiz."

Memnuniyetsiz tavırla açık duran dolabın kapağını kapattım. "Ne işin var Bahar?"

Kaşlarını çattığı gibi dik bakışları anında gözlerimi buldu. Ah o bakışları yok muydu?

"Ne demek ne işin var? Birlikte plan yaptık."

Sıkıntılı bir soluk bırakarak kemerimi takmaya başladım. "Tamam çağır Leyla'yı, ne istiyorsanız burada yapın." Bir iki adımda komodine ulaşarak telefonumu ve cüzdanımı cebime attım. Silahımı yerleştirirken bakışlarım Bahar'a ilişti. Kollarını göğsünde bağlamış, suratı asılmıştı. "Güzelim." dediğimde çocuk gibi omuz silkerek arkasını döndü. Kıvrılan dudaklarımla kollarımı karnına doladım. Çenemi boynuma yerleştirerek yanağından öptüm. "Küstük mü?" Başını bana çevirmeden yandan bir bakış attığında gülerek boynundan öptüm. "Kocaya küsülmez."

Öfkeli bir halde bana dönerken huysuz tavrı beni sadece daha çok güldürüyordu. "Bana bu aralar çok karışmaya başladın. Sinirlerimi bozuyorsun yüzbaşı."

İfademi ciddi tutmaya çalışarak olumlu anlamda başımı salladım. "Güzelim... İkinizde dokuz aylık hamilesiniz. Yarın gününüz doluyor ve iki hamile yalnız başınıza takılacaksınız öyle mi? Birinizin sancısı tutsa diğeriniz ne yapacak? Kesin o da doğurmaya kalkar." Gülmemek için kendini zorladığı sırada yanağından hızlı bir makas aldım. "Gökhan'ı arayım Leyla'yı buraya getirsin. Hem evimizde çalışanımız var, annen var; onlar ilgilenir sizinle. Yalnız başınıza kalmayın." Masum bakışlarımı

üzerine diktiğimde kollarını iki yandan kavradım. "Aklım sende kalır Bahar'ım, ne olur gönül koyma bana."

Bakışları hemen yumuşarken yanağıma küçük bir öpücük bıraktı. "Haklısın, sen ara Gökhan'ı Leyla gelsin."

Memnun bir tavırla alnından öptüm. "İşte benim karım." Geri çekilerek telefonumu aldım. "Gökhan çıkmadan arayayım."

Gökhan'ı arayıp durumu haberdar ettikten son beraber aşağı indik. Kahvaltı yapmak istememiştim. Ben genelde Bahar için kahvaltı hazırlayıp ona eşlik ediyordum. Onun karnı doyunca benim de doyuyordu sanki. Aslında ben, o yemek yerken eşlik etmeyi seviyordum.

Kapıdan çıkacağım zaman Gökhan'ın arabası bahçeye girdi. Gökhan önce kendi inip diğer tarafa geçerek karısının inmesine yardım etti. Bir de yanında çanta indirdi. Bu aralar doğum çantalarımız meşhurdu. Bize doğru yaklaştıkları esnada başımı arkaya doğru çevirdim. Bahar'ın gecelikli ve üzerindeki karnını kapatamayan sabahlığıyla ona doğru döndüm. Bir adım ileriye atarak onun geriye gitmesini sağladığımda alnından öptüm. "İçeride dur güzelim."

Ne yapmaya çalıştığımı anlayıp gözlerini devirse de buna pek aldırış etmedim. Gökhan ve Leyla bize yaklaştığında gülümsedim.

"Hoş geldin Leyla."

Karnını tutarak paytak paytak yürürken tam kapının önünde durdu. "Hoş bulduk Yağız."

Gökhan'ın bana uzattığı çantayı kavrayıp içeriye bıraktığımda tekrar ikiliye döndüm. Gökhan karısı için biraz eğilerek yanağını çevirdiğinde Leyla küçük bir öpücük bıraktı. Gökhan geriye çekilmeden Leyla'yı sarmalayıp başından öptü. "Ben gelmeden bir yere gitme."

Leyla uslu uslu başını sallayıp içeri girdiğinde ikimizde kapanan kapıya baktık bir süre. Bakışlarımız birleştiğinde ise yüzümüzde tedirginlikle beraber mutlu bir tebessüm vardı. İkisi de sağlıkla doğum yapana kadar bu tedirginlik bizde devam edecekti.

Karargâha geldiğimizde ister istemez Bahar'ın yokluğu çekiyordum. Giyinme odasından çıkınca onu arıyordu gözlerim. O çıkmadan önce hızlıca üzerimi değiştirir, her seferinde ondan önce çıkarak kapısının önünde beklerdim. Beni gördüğü anda bazen şaşırır, bazen tebessüm eder, küs ya da kızgın olduğu zamanlarda da suratını asardı. Ben ise her seferinde onu gördüğüm için mutlu olurdum. Fırsat bulduğumda kaçamak yaparak odaya girer ve onu öperdim. Eğer aklımdaki tüm kötü düşünceleri atmak

istiyorsam onu öpmek en güzel çözümdü çünkü öptüğüm andan itibaren o pembe dudaklardan başka bir şey düşünemiyordum. Özellikle de operasyona çıkmadan önce onu öpmek uğurum gibiydi.

Şimdi ise onsuz odaya çıkıyordum. Bu da yetmez gibi masası boş duruyordu. Ben Bahar'a sadece eşim olarak değil, iş arkadaşı olarak da aşıktım. Onun etrafımda olması bana huzur veriyordu. Başımı kaldırdığım anda yan masamda onu gördüğüm an içim açılırdı. Meğer farkında olmadan ne çok alışmışım ona. Şimdi akşamı iple çekiyor, eve gider gitmez sıkıca sarılıp kokusunu içime çekiyordum.

Masada duran bardağıma uzanmış çayımı yudumlarken Talha yerinden kalkarak önüme bir dosya bıraktı. "Buyurun komutanım." Önümdeki dosyanın ilk kapağını araladığımda kaşlarım havalandı. Talha her ne kadar ekibe benden bağımsız gelmiş olsa da kısa sürede ekibin içine girmiş ve hiç yabancılık hissettirmemişti. Gerçi ben yokken gelmişti ama yine de uzun zamandır onu tanıyor gibiydim. Bahar'ın da dediği gibi dürüst ve işini özenle yapan birine benziyordu. Ne zaman ona bir görev versem hiç vakit kaybetmiyor, en iyi şekilde yerine getiriyordu. Tıpkı şimdiki gibi...

"Tamam koçum." Yerine geçmek yerine başımda beklemeye devam ettiği sırada "Bir durum mu var üsteğmenim?" diye sordum.

Düşünceli, biraz da çekingen halde "Komutanım..." dedikten sonra küçük bir nefes verdi. "Yarın izin kullansam olur mu?"

Ciddi duruşumdan taviz vermeden sabit bakışlarımı üzerinden ayırmadım. "Hayırdır, bir sorun mu var?"

"Yok komutanım." Stres yapmıştı bir an. "Bir arkadaşla buluşacağız da."

Toy delikanlılar gibi karşımda eğilip bükülen adamla Gökhan'la göz göze geldik. Dudakları kıvrılmış bizi izliyordu. Sırf takılmak adına elindeki kalemi Talha'ya fırlattı. "Kim olduğunu da söylesene lan."

Talha omzuna çarpıp yere düşen kalemle Gökhan'a ters bir bakış attı. "Sırası mı üsteğmenim?"

Merakla kaşlarım havalanırken kadın olduğunu anlamam zor olmadı. "Tanıdık galiba." Talha ne diyeceğini bilemediğinde Gökhan kıs kıs gülerken sert bir nefes bıraktım. Detaylara inme niyetinde değildim. Talha söylemek isterse bize zaten bunu söylerdi. "İyi bakalım, yarın izinlisin. Ben konuşurum albayla."

Yüzü gülerken "Sağ olun komutanım." diyerek yerine geçti.

İster istemez yüzümde bir tebessüm oluşurken masada duran telefonum çalmaya başladı. Ekrana merakla baktığımda sarı papatya yazısını görür

görmez yüzümdeki gülümseme daha da büyüdü. Hemen açıp kulağıma götürdüm.

"Güzelim."

Karşı taraftan hemen ses gelmezken birkaç hışırtı oldu. "Yağız!"

Duyduğum telaşlı ses olduğum yerde toparlanmamı sağlarken gülümsemem de solmuştu.

"Ne oluyor Bahar?"

Benim tedirgin sesim odadakilerin de dikkatini çekerken Gökhan ayaklandı.

"Leyla..." duyduğum isimle Gökhan'la göz göze geldim. "Ne olmuş Leyla'ya?"

Tekrar birkaç anlam veremediğim ses ve İnci annenin arkadan gelen sesinin ardından küçük bir hışırtı oluştu.

"Doğumu başladı, hastaneye gidiyoruz."

"Hangisine?" dediğimde öğrenir öğrenmez "Geliyoruz." diyerek telefonu kapattım.

Ayağa kalktığımda Gökhan çoktan karşıma dikilmişti bile ve ne olduğunu anlamakta gecikmedi. "Doğumu mu başlamış?"

Silahımı ve telefonumu üzerime yerleştirirken başımı eğdim. "Aynen. Sen arabaya git. Ben Cihangir albaya haber verip geliyorum."

Babama haber verip üzerimizi bile değiştirmeden aceleyle karargâhtan çıktık. Kısa sürede hastaneye geldik. Doğumhanenin olduğu kata geldiğimizde en az Gökhan kadar ben de heyecanlıydım çünkü aynı duyguları ben de yaşayacaktım. Koridora girdiğimiz anda doğumhanenin girişindeki sandalyelerde oturan Bahar ve İnci anneye takıldı bakışlarım. Bizi gördükleri anda İnci anne çabucak ayağa kalkarken Bahar için bu durum kolay olmuyordu. Hemen ona yetişerek kalkmasına yardımcı oldum.

"Bahar, Leyla iyi mi?"

Gökhan'ın telaşlı sorusuyla sarılarak benden destek alan karım gülümsedi. "İyi merak etme. Evde otururken aniden sancısı tuttu. Gelir gelmez de doğumhaneye aldılar."

Gökhan sıkıntılı bir halde elini saçlarından geçirerek arkasını döndüğünde Bahar'ın başına küçük bir öpücük bıraktım.

"Yalnız mı geldiniz?"

Başını kaldırarak dudaklarını büzdü. "Annem getirdi. Kimse yok ki başka."

Bir an sonra suratı buruşmaya başladığında karnını tuttu. Dişlerini sıktığını o an bile anlaşılıyordu.

"Bahar iyi misin?"

İnci anne hemen koluna girerken dikkatle sandalyeye oturttuk.

"Bahar doktora haber versek iyi olur kızım. Senin de sancıların başladı galiba."

İnci annenin söyledikleri beni garip bir korkuya düşürürken önünde diz çöktüm. "Bahar'ım çok mu sancın var? Doktoru çağırayım mı?"

Gözlerinin içine bakarak cevabını beklerken elini beline götürdü. "Ah!" Dudaklarından dökülen inlemeyle arkasına yaslandı. İçimdeki heyecan ve korkuyla kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başlarken Bahar'ın elbisesindeki ıslaklık dikkatimi çekti. Başımı yere düşürdüğümde onun bacaklarından sızan su yere yayılarak botlarıma doğru geliyordu. Panikle başımı kaldırdığımda göz göze geldik. "Bahar..."

Uyuşmuş gibi bedenimle o kadar güçsüz çıkmıştı ki sesim ben bile kendime hayret ettim. Sık solukları arasında gözleri dolu dolu "Suyum geldi." diyebildi sadece.

İnci anne hemen yanımızdan kalkarak doğumhanenin kapısını çaldığı esnada Bahar'ın elini tuttum. "Sakin ol güzelim."

Yanağına bir damla yaş süzüldü. "Korkuyorum." dedi dişleri arasından. Tekrar suratı buruştuğunda bir sancı daha yoklamış olmalıydı. Hemen ellerini kavrayıp dudaklarıma götürdüm. "Korkma güzelim, ben burada olacağım. Çıkana kadar bekleyeceğim seni. İkinizde sağ salim bana geleceksiniz."

Doğumhanenin kapısı açıldı. Dışarıya çıkan ebeye İnci anne durumu anlatırken Gökhan'ı yanımda hissettim. Başımı kaldırdığımda Bahar'a küçük bir tebessümle bakıyordu. "Sen halledersin komutanım. Kaç kişinin leşini dağlara sermiş insansın. Bir doğum seni ne kadar zorlayabilir ki?"

Bahar acısının arasında gülümserken bir yandan da cevap vermek için çabalıyordu. "Karın benden daha güçlü." Sert bir soluk bıraktı. "Gülerek girdi bu kapıdan ama ben ağlayacağım sanırım."

Yanımıza gelen hasta bakıcı ve ebeyle ayağa kalktım. Hasta bakıcının getirdiği tekerlekli sandalyeye Bahar'ın oturmasını için yardım ettim. Gitmeden önce yardım bekler gibi bana baktığında eğilerek alnından öptüm. "Sen çok güçlü bir kadınsın Güneş ve ben hep senin yanındayım." Kendimi geri çekerek gülümsedim. "Oraya gir ve en güzel atışını yap."

Yüzünde buruk bir tebessüm oluşurken elini alnına götürdü. "Emredersiniz komutanım."

Herkes gülerek bizi izlerken saçlarını okşadım. Ben de endişeliydim ama onun motivasyonunu yüksek tutmaya çalışıyordum. "Aferin asker."

Hemen ardından annesiyle sarıldılar. İnci anne yine ağlamaya başlamıştı. Bahar'ı doğumhaneye alarak kapıyı kapattıklarında İnci anneye destek olmak adına koluna girdim. "Anne ağlama lütfen."

Hemen yanaklarını kurulayarak burnunu çektiğinde mavi gözleri buğuluydu. Bahar, annesine çok benziyordu. Her ne kadar huyları babasına ait olsa da dış görünüşü ve güzelliği annesine aitti. Tıpkı onlar gibi bir kızım olmasını istesem de Rabbim bize erkek evlat nasip etmişti. Şimdi ise oğlumun kime benzeyeceğini asla kestiremiyordum. Her ne kadar Bahar'ın genlerinin baskın olduğunu düşünsem de ihtimalden ibaretti.

"Ay hemen Cihangir'i aramam lazım." İnci anne bir anda telaşa bürünürken gözleri kocaman açıldı. "Fatma hanımı da ara oğlum." Tam onaylayacağım anda izin vermedi. "Ay neyse, ben ararım." Ellerini bir anda yanaklarına götürdü. "Kızların odalarını hazırlatmak lazım." Gökhan'la bana bakıp gülümsedi. "İki bebek birden geliyor." Kollarımıza vurdu pat pat diye. "Ne şanslı çocuklarsınız, eşlerinizin kıymetini bilin." Sanki söylediğinde eksiklik hissetmiş gibi bakışlarımız kesişti. Mavi gözleri tekrar buğulanırken iç çekti. "Hayırlısı ile evlatlarınızı kucağınıza alın."

Son cümlesini özellikle bana bakarak söylemişti. Hepimizin içinde aynı acı ve aynı korku vardı. "İnşallah." diyebildim sadece. Karıma ve çocuğuma bir şey olursa enkazdan fazlası olmazdım çünkü.

Gökhan minnetle bakıyordu İnci anneye. "Sağ olun İnci Hanım. Siz de olmasanız..."

İnci anne gülümseyerek Gökhan'ın kolunu sıvazladı. "Ne demek oğlum... Leyla da bizim kızımız. Sende ailelerinize haber ver. Gerisini ben hallederim."

İnci anne bütün planlamalarını işleme koymak için ortadan kaybolurken Gökhan'la ellerimiz belimizde doğumhanenin kapısına bakakaldık. Şu durumda elimizden gelen hiçbir şey kalmamıştı. Mecburen bekleyecektik ve işin en zor kısmı burasıydı.

Başımı çevirip Gökhan'a baktığımda o da bana döndü. İkimizin de dudaklarına buruk bir tebessüm yerleşirken elini bana doğru uzattı. "Kardeşim." Gülerek elini sıkı sıkı tutarken onu kendime çekerek sarıldım. "Kardeşim."

Bu adam şaka maka derken bana kardeşten öte olmuştu. Öyle ki çocuklarımız bile aynı zamanda dünyaya geliyordu.

Zaman su gibi akıp geçerken aradan dört saat geçmişti ve hâlâ içeriden ses gelmiyordu. Bir yere oturamadığımdan duvara yaslanmış, kollarımı göğsümde bağlamış bekliyordum. Cihangir baba da kızının doğum yapacağını öğrenince hastaneye gelmişti. Karısıyla sandalyeye oturmuş el ele bekliyorlardı. İnci anne arada arayıp soranlara bilgi veriyordu. Ekip de gelmek istemişti ama ben acele etmemelerini istemiştim. Nasıl olsa şu an sadece bekliyorduk ve boş yere kalabalık etmeye gerek yoktu.

Gökhan'ın ailesiyle benim ailem de yoldalardı. Gökhan'ın ailesinin gelmesi geç saate kalacaktı muhtemelen ama benim ailem en geç iki saate burada olurdu. Aykut sağ olsun fazlasıyla hevesli olmuştu onları almaya. Açıkçası benim de işime gelmişti çünkü karım bu kapıdan çıkana kadar hiçbir yere adım atmayacaktım.

Dalgın bir halde defalarca yerdeki fayansları incelerken her seferinde karşı duvara kadar kaç adet olduğunu sayıyor, ardından sanki hiç saymamışım gibi başa sarıyordum. Arada yerde yazan yazıları ilk defa okuyormuşçasına yeniden okuyor, hemen sonra duvara sabitlenmiş sayılardan oluşan cihaza bakarak kapıyı açacak şifreyi tahmin etmeye çalışıyordum.

Bazı tuşlar biraz daha silikti. Tahmin etmek zor değildi ama sıralama önemliydi. Sıfırdan dokuza kadar sayılardan sadece dört tanesinin silik olduğunu bildiğimize göre dörtlü kombinasyon oluşturursak kapıyı kırmak en mantıklısıydı. Aslında bana kalırsa biraz zorlamayla açılırdı. Karım olur da bana seslenirse ya da yardım isterse hemen girebilmem gerekirdi ama böyle beklemek çekilir şey değildi.

Bu da yetmez gibi kafamı farklı şeylerle meşgul etmek adına koridoru uzunlamasına kaç adımda gidip geleceğimi ve bu durumun kaç saniye süreceğini, kapının açılma olasılığında kaç saniye içinde geri dönebileceğimi hesapladığım sırada bir anda doğum hanenin kapısı açıldı. Ani bir hareketle başımı kaldırdım. Tekerlekli sandalyede duran karım ve kucağındaki bebeğimle donup kaldım.

Yorgun görünüyordu. Gözleri dolu doluydu. Yine yüzündeki buruk bir tebessümle bana bakıyordu. Kucağındaki miniği bir eliyle sıkıca sarmış, diğeri de onun üzerindeydi. Hemen arkasında aynı şekilde Leyla duruyordu. Aynı anda çıkmayı da başarmışlardı.

"Yağız..." dedi fısıldar gibi. Hemen yanında diz çöktüm. "Söyle canımın içi."

Bebeğimizin yüzünü bana doğru gösterdiğinde gülümsedi. "Senin kopyanı doğurdum. O da çikolata renginde."

Kundağa sarılı ufaklığa dikkatle baktım. Minicikti. Gözleri kapalı hareketsiz yatıyordu. Minik sesler geliyordu sadece. Esmer teni, siyah saçları, siyah kaşlarıyla gerçekten de benim kopyam gibiydi. Gözlerim dolu dolu olduğunda içimi alt üst eden tüm duygulara inat omuzlarım sarsıla sarsıla gülmeye başladım. Olur da bebeğim korkar diye dudaklarımı birbirine bastırırken sesim çıkmadı belki ama benim içimde fırtınalar kopuyordu. Gözümden akan bir damla yanağıma doğru süzülürken Bahar, bebeğimizin üzerindeki elini kaldırıp yanağımı sildi.

Yanağımdaki elini tutarak dudaklarımı bastırdım. Saçlarına uzanıp şefkatle okşadım. "Yetenekli olduğunu biliyordum." Ayağa kalkarak şakağına küçük bir öpücük kondurdum. "Hemen odaya geçelim." Bahar'ın tekerlekli sandalyesini iten hasta bakıcıya yönelerek onun elinden aldım. Gökhan da benim gibi davranırken ailemizle birlikte servise çıktık.

İnci anne bizi ayırmamak için tek bir oda ayarlamıştı. Önden ben arkamdan Gökhan, eşlerimizle ve bebeklerimizle beraber odaya girdiğimizde bizi iki yatak karşıladı. Kapıdan taraftaki ilk yatağa ilerledim. Bahar oğlumuzu bana doğru uzattığında öylece kalakaldım. Eee, şimdi ne yapacaktık?

Yüzümü kaplayan tedirginlikle yutkunurken kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Bahar... Ben..." Oğlumu nasıl alacağımı bilemezken başımı kaldırıp bizi izleyen anne ve babama baktım. İnci anneden yardım dilenir gibiydim. "Anne..."

İnci anne hareketlendiğinde Bahar başını iki yana salladı. Bu hareketi İnci anneyi durdururken kucağındaki oğlumuzu biraz daha yukarı kaldırdı. "Al hadi babası."

Ellerimin titrediğini hissettiğimde yumruk yaparak gizlemeye çalıştım. Yutkunarak boğazımdaki yumruyu yok ederek oğluma uzandım. Biraz panik biraz da korkuyla kucağıma aldığımda kendime doğru yaklaştırdım. Göğsüme yasladığımda zaman durdu sanki. İlgiyle onu izlemeye başladım. Soluklarımı sakinleştirmek için çabalarken yüzündeki masumiyetle yüreğim huzurla dolmuştu. Nasıl güzel görünüyordu. Minicikti. Pamuk gibiydi yanakları. Arada dudaklarını aralıyor, esner gibi hareketler yapıp içeride gizlenen minicik dilini bana gösteriyordu. Göz kapakları hafif hafif

kıpırdanıyordu ama aralamamıştı. Tüy kadar hafifti. Öyle ki kucağımda var mı yok mu belli değildi. Yüzümde şefkatli bir gülümseme oluştu. Merhametle işaret parmağımın tersini yanağına değdirdim.

"Hoş geldin oğlum." Kelimeler dudaklarımdan fısıltı gibi çıkmıştı. Dudaklarımı yakıp da çıkmıştı sanki. Ne çok istemiştim ne çok beklemiştim onu. Biraz daha ona doğru eğilip kokusunu içime çektiğimde gözlerim kapandı. Bu çok başka bir kokuydu. Daha önce almadığım bir koku. Biraz daha eğilerek şakağına dudaklarımı değdirdim. Sadece değdirdim çünkü öpmeye kıyamadım. Bana bu da yeterdi. "Ailemize huzur getirdin."

Elleri kıpırdanmaya başladığında başımı geri çektim. Ne olduysa yüzü buruştu bir anda. Minicik dudakları büzüldüğünde ortama ince bir ses yayıldı. Hayretle Bahar'a baktım. "Ağlıyor mu şimdi?"

O da durumdan alakasız, dudağını bükerek omuz silktiğinde ortama daha şiddetli bir ses daha yayıldı. Panikle "Bir şey oldu." dedim. İnci anne doğru bir adım attım. "Canını mı acıttım?"

İnci anne gülümseyerek oğlumu alırken kolunda sallamaya başladı. "Yok oğlum acıkmıştır o. Annesini istiyor belki."

Hemen hâlâ tekerlekli sandalyede duran Bahar'a yöneldim "Tamam... Ben halledeceğim şimdi."

Dikkatle Bahar'ı tekerlekli sandalyeden kucağıma alıp yatağına koydum. O üzerindeki ameliyat elbisesini düzeltirken üzerine pikeyi örttüm. Başımı kaldırıp oğluma baktığımda dedesinin kucağında geziyordu. İkisi de küçük beyi sevmekle meşguldü. O sırada onlara izin vermek adına karıma döndüm. Alnına küçük bir öpücük bırakıp elini tuttum.

"İyi misin güzelim?"

Yüzündeki sıcacık gülümsemeyle gözlerini kapatıp açtı. "Yorgunum biraz."

İç çekerek yanağını kavradım. Tam dudaklarımı aralamıştım ki kapı açıldı. İçeriye giren ebe üzerimizde kısa bir süre göz gezdirdi.

"Beyleri dışarı alalım. Anneler bebekleri emzirsin."

Mecburen karımın alnına bir öpücük daha bırakıp çıktım odadan. Belli ki karımla kavuşmam biraz daha zaman alacaktı.

Kısa süre sonra odaya tekrar girdiğimizde oğlum uykuya dalmıştı. Bahar ve Leyla üzerini değiştirmiş, şimdi tam başlarındaki kurdele ile yeni doğum yapan süslü anneler gibiydiler. İnci anne kızıyla ilgilenirken ben de babamla beraber oğluma bakıyordum. Cihangir Albay torununun ayaklarını severken diğer eli de sırtımda ufak ufak sırtımı sıvazlıyordu.

"Hayırlı olsun oğlum." dedi babacan sesiyle. "Allah evladınızla size güzel günler göstersin."

"Âmin." dedim mırıldanır gibi. Başımı kaldırarak yüzüne minnetle baktım. "Sağ ol baba, üzerimizden hiç elini çekmedin. Babamı belki erken kaybettim ama sen de her daim babalık yaptın bize."

Yüzündeki koca bir tebessümle omzumu sıktı. "Anneler, babalar evlatları için vardır oğlum. Biz de çok çektik." derken hayıflanır gibiydi. "Sizden torun almak kolay olmadı."

İnci anne küçük bir kahkaha attı. "Ay en çok ben istedim ama şükür verdi Rabbim." Kızının başına küçük bir öpücük bıraktı. "Benim güzel kızım harika bir anne olacak."

Babam bu sefer benim tarafımı tuttu. "Benim oğlum herkesten iyi baba olacak."

Bana gururla bakan adamın karşısında ister istemez başım dik bir halde tebessüm ettim. Tıpkı evladının ölüm haberini aldığı anda kalp krizi geçirerek vefat eden kendi babam gibi, tıpkı hayatımı değiştiren ve bana kızını vererek hem komutanım hem de babam olan Cihangir albay gibi iyi bir baba olacaktım.

***

Bahar'dan...

Bütün gecenin yorgunluğuyla gözlerimi açmak istemezken yüzüme vuran ışığa ve kulağıma çalınan seslere ister istemez kayıtsız kalamıyordum.

Rüyamda doğum yaptığımı hatırlıyordum ama gerçek mi değil mi emin olamıyordum. Elimi usulca karnıma götürdüğümde hissettiğim yoklukla gerçekten de doğum yaptığımı anladım.

O sırada kulağıma küçük bir bebek sesi geldiğinde göğsümde küçük bir sızı hissettim. Garip bir histi ama yine de şikayetçi değildim.

Tam gözlerimi araladığım anda Gökhan'ın sesi geldi. "Oğlum, benim kızım çok güzel lan."

İki yatağın ayak uçlarına kucağındaki bebeklerle karşı karşıya oturan adamları gördüğümde şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Sen bir de benim oğluma bak. Babasına çekmiş koçum."

Hâlâ hastane odasında olduğumuzu hatırlarken duyduğum küçük kıkırtılarla başımı yana çevirdim. Yanımdaki yatakta oturur halde duran Leyla benim uyandığımı görünce gülerek göz kırptı. Belli ki konuşmaları bölmek istemiyordu. Bir yandan da elindeki telefonla ikiliyi kaydediyordu.

"Ulan, Bahar komutanıma çekmek varken sana çekilir mi?"

Yağız başını kaldırır kaldırmaz kaşlarını çattı.

"Neyim var lan benim? Babasına bak oğlunu al." Gökhan küçük bir kahkaha atarken Yağız ayağına tekme attı. "Çocukları korkutacaksın oğlum."

Belli ki artık benim uyanmam sorun değildi. Gökhan da bu durumu oldukça ciddiye alarak sesini hemen düşürürken başını kızına eğdi. "Gülce, güzel kızım korkma sakın babandan." Gökhan ve Leyla kızlarının adını Gülce koymuştu. Daha doğrusu bu ismi Gökhan istemişti. Farsça bir isimdi Gülce. Gül gibi demekti. Kaküllünün güllere olan sevgisinden böyle bir karar vermişti sanırım. Ne zaman Leyla'yı kızdırsa, üzse ya da mutlu etmek istese ona gül alırdı. Leyla zaten tav olmaya hazırdı. Gökhan aklına gelmiş gibi başını kaldırdı. "Siz hâlâ isme karar veremediniz mi?"

Oğlumuzu kendine yaklaştırarak eline küçük bir öpücük bıraktı. "Yok." Yanağına dokunurken fazlasıyla şefkatli davranıyordu. "Bahar aslında söyledi bir isim ama ben doğana kadar düşünsün istedim; benim yüzümden acil karar vermesin."

Sonunda konuşmanın benimle olan kısmına geldiğimizi düşünerek "Mehmet Alp." Diyerek araya girdim. Yağız anında başını bana çevirirken gülümsedim. "Fikrim hiç değişmedi."

Mehmet, Yağız'ın babasının adıydı. Alp ise Alper'den geliyordu. İki isimden de vazgeçememiştim. Aslında Yağız'a ilk söylediğimde ne kadar mutlu olsa da doğuma kadar düşünmemi istemişti. Çünkü iki ismi de kendisi için koyduğumu düşünüyordu. Haksız değildi ama o da bebeğimizin babasıydı ve bu ismi hak ediyordu. Hatta sırf bu isimleri kendisi koyacağı için isim hakkını bana verdiğini de biliyordum yine de benim fikrim de onunla aynıydı. Hatta o kesin iki isim arasında kalırdı. Ben ona alternatif çözüm bile bulmuştum.

Kucağındaki bebeğimizle dikkatle ayağa kalkarken baş ucuma yaklaştı. "Güzelim ne zaman uyandın sen?"

Onun dünden kalma üzerindeki üniforması ve kucağındaki minicik oğlumuzu avutma çabasıyla ufak ufak sallanışına kayıtsız kalamayarak gülerken "Biraz önce." dedim yorgun sesimle. "Sohbete o kadar dalmışsınız ki, fark etmediniz."

Oğlumuzu bir eliyle kavradığında elini alnıma koydu. Beni kısa bir süre kontrol ettikten sonra başımdan öptü. "İyisin değil mi? Ağrın var mı?"

Olumsuz anlamda başımı iki yana sallarken kollarımı uzattım. "Oğlumu özledim."

Bana uzattığında kısa sürede, sanki gece kaç kez uyanmamışım gibi oğluma sıkıca sarılırken kokusunu içime çekip onu göğsüme bastırdım. Kollarım arasında kıpırdanışını izlerken dayanamayıp yanağına kocaman bir öpücük bıraktım. Hemen yanıma oturan kocam tebessümle bizi izliyordu.

"İsim konusunda emin misin Bahar?"

Yağız'ın sorusuyla başımı yana yatırarak kocamın elini kavradım. "Eminim canım. Babanın ve arkadaşının ismi oğlumuzda yaşamalı. Hem..." dedim odadakilere bakarak. "Mehmet Alp bence çok asil durdu."

Leyla beni desteklemek adına "Katılıyorum." derken Gökhan da onaylamakta gecikmedi. "Çok da uyumlu oldu."

Sadece bana bakan kocamın gözleri dolu dolu olduğunda arada kalan oğlumuzu umursamadan sarıldı. "Sağ ol Bahar, sağ ol güzel karım." Alnıma küçük bir öpücük bıraktı. Aşkla birbirimizin gözlerine bakarken aramızda ufak bir ses duyuldu. İkimizde başımızı eğdiğimizde Mehmet Alp dünden beri sıkça sergilediği tavırları sergiliyordu yine. Başını sağa sola çevirerek aranırken Eldiven takılı ellerini yumruk yapmış ağzına götürmeye çalışıyordu. Zar zor araladığı gözleri gri ve mavi karışımıydı. Netleşmesi için zamana ihtiyaç var gibi görünüyordu. Kocamın minyatürü gibi duran ufaklıkla gülümserken daha gürültülü bir ses çıkardığında yanağına dokundum.

"Acıktın mı oğlum?"

Yağız bu durum karşısında şaşkındı. "Doymasıyla acıkması arasında aralık yok ki."

İster istemez onun söylemine gülerken "Perdeyi kapat." dedim.

Ayağa kalkarak iki yatak arasında duran perdeyi çektiğinde Gökhan ve Leyla ile aramıza set çekti. Zaten onların kızının da sesi gelmeye başlamıştı ve muhtemelen Leyla de kızını emzirecekti.

İlk defa hissettiğim duygularla ve küçük bir uğraşla, oğlumla kısa süre çaba harcayarak göğsümü emmesini sağladığımda sessiz bir soluk verdim. Yağız verdiğim savaşın oldukça farkında saçlarım rahatsız etmesin diye omzumdan geri atıyordu. Mehmet Alp'in yanağını usulca okşayıp devamında iki parmağını göğsümün üzerinde gezdirdiğinde dudakları kıvrıldı.

"Çok güzelsiniz Bahar. Bu muazzam bir şey."

Ona hak vermemden sebep iç çekmeden edemedim. "Mucize gibi." Sessizliğe bürünmüş halde oğlumuzu izlediğimiz sırada geç de olsa eksikliği fark ettim. "Annen nerede Yağız?"

Dün akşam Fatma anne ve Sude gelmişti. Her ne kadar annemler kabul etmek istemese Fatma anne, İnci annenin eve gitmesinin daha doğru olacağını söyleyerek yanımızda kendisi kalmıştı. Gökhan'ın annesi de daha geç bir saatte gelmiş ve onu da Gökhan karşılamıştı.

"Semra teyzeyle hava alsınlar diye dışarı gönderdik. Hem mescide falan uğrayacaklardı."

Anlayışla basımı sallarken kısa sürede oğlumu emzirdim. Onu düz bir şekilde göğsüme yatırarak sırtını sıvarlarken kapı açıldı. İçeriye giren doktor ve ebe önce kısa süre Leyla ile ilgilendi. Hemen sonra sıra bana geldiğinde kısa bir kontrolün ardından çocuk doktoru kontrol ettikten sonra bir sorun çıkmazsa çıkış işlemlerini yapabileceğimizi söylemişti. Oğlumu uyuyunca beşiğine yatırarak Yağız'ın verdiği kahvaltıyı yaptım. Zaten canım çok bir şey istememişti çünkü saat daha çok erkendi. Sadece bir iki şey atıştırmıştım o da Yağız istediği için. Zaten kendi elleriyle besliyordu. Hemen sonra lavaboya gittim. Doktoru beklerken toparlansak iyi olacaktı. Tam lavabodan çıktığımda annelerin geldiğini gördüm. Fatma anne ile Yağız beşikteki olumu izliyorlardı.

"Sana çok benziyor." dedi Fatma anne oğlunun omzuna dokunarak. "Ama bence gözlerini anasından almış. Daha belli değil ama renkli olacak."

Onlara doğru yaklaştığımda Yağız hemen beni kolunun altına aldı. "Bana da öyle geliyor. Karım kendisindeki en güzel geni oğluma aktarmış."

Fatma anne imalı bakışlarla başını iki yana salladı. "Bence karın seni çok seviyor, seni kopyalamış." Bir anda duyguları değişirken iç çekti. "Sen de babana benziyorsun."

Yağız her ne kadar annesinin içindeki burukluğu biliyor olsa da memnuniyetle gülerken ben biraz utanmıştım ama yine de doğru söylüyordu. "Haklısın anne, karım beni çok seviyor ama ben de ona hastayım."

Fatma anne oğlunun hallerine gülerken başımı kocamın göğsüne sakladım. Tam bir edepsizdi. Yağız beni biraz daha göğsüne bastırırken başımdan öptü. "Gözümün nuru karım."

Daha fazla oyalanmamak adına alıma gelenle dolabı işaret ettim. "Anne şu getirdiğimiz çantayı toparlasak iyi olur. Çıkarız birazdan."

"Tamam kızım." dediğinde bakışlarım oğluma takıldı. "Mehmet Alp'in de bir üzerini mi değiştirsek acaba?"

Benim dalgınlıkla sorduğum soruyla Fatma anne duraksarken şaşkın bakışları beni buldu. "Mehmet Alp mi?"

Usulca başımı salladığımda hemen oğluna baktı. "Yağız..." Kocam da usulca başını eğdiğinde gözleri doldu. Yanağına süzülen yaşı başörtüsünün ucuyla hemen kuruladı. "Baban şu günleri görse seninle gurur duyardı oğlum."

Yağız annesine sıkıca sarılırken yanağından öptü. "Karımın isteği anne, babamın geliniyle gurur duyması gerekirdi."

Fatma anne hemen bana da sarıldı. "Sağ ol kızım, Allah razı olsun."

İster istemez ben de duygulanırken bana her daim anne şefkatini esirgemeyen kadına sıkıca sarıldım. "Senden de anne."

Neredeyse hazır halde erken kalkmamızdan sebep öğleni edememiş çocuk doktorunu beklerken kapı açıldı. Doktor olmasını umut etsem de annem ve babam içeri girdi. Hemen arkalarında da Sude vardı ve tabii Sude'nin yanında Aykut olmaması imkansızdı. Onların ardından içeriye el ele giren Şeyma ve Emirhan'ın ardından Talha da artık ailemizden olarak içeri girmişti.

Bir anda ortam değişirken odanın içi neşeyle doldu. Aykut'la Sude'nin Yağız'dan köşe bucak kaçma çabaları, annelerin bir araya gelerek bebekler hakkında bize sormadan planlar yapmaları, Emirhan'ın Şeyma'ya bebekleri gösterip özendirmeye çalışarak ne kadar iyi bir baba olacağını kanıtlama çabası, Şeyma'nın onu hayretle izlemesi, Gülce'yi kim sevmek istese Gökhan'ın kızına dokundurtmaması, Leyla'nın kocasına kızması, Yağız'ın oğlumuz kendisine benziyor diye çocuk gibi övünmesiyle kahkahalarla dolu dakikaların ardından zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştık.

Eve girer girmez hep birlikte güzel bir yemek yiyip salondaki koltuklara oturmuştuk. Fatma anne sürekli bebek için ayarlama yapıyor, annem beni rahat ettirmeye çalışıyor ve babam da oğlumuzla ilgileniyordu. Biraz önce emzirdiğim oğlumu garipti ama babam uyutmaya çalışıyordu. Öyle ki iki kadını geçerek torununu çoktan sahiplenmiş, uyutmak için bile onlara vermiyordu. Uzanarak oturduğum koltukta Yağız her ne kadar gözleriyle bebeğimizi takip ediyor olsa da yanımdan bir dakika ayrılmayarak elimi zorda kalmadıkça bırakmıyordu.

Babam oturmayı bile unutmuş ayakta oğlumuzu severken Fatma anne getirdiği hoşafı Yağız'a uzattı. "Hemen içir karına oğlum, süt olsun."

Yağız tepsiyi alarak bana yaklaşırken fazla ilgi karşısında bazen ne yapacağımı bilemiyordum. "Ben içerim."

Yağız buna izin vermeyerek kaşığı bana doğru uzattı. "Bırak da eşin olduğumu belli edeyim."

Gülerek verdiği hoşafı yutmaya çalışırken babam bir konuşma yapacak gibi boğazını temizledi. Kucağındaki oğlumu anneme uzattı. "Uyudu torunum." Annem alarak salonun ortasına yerleştirdikleri beşiğe koyarken babam koltuğa oturdu. "Size diyeceklerim var çocuklar."

Yağız elindeki tepsiyi sehpaya bırakarak "Buyur baba." dedi.

Kaşlarımı çatmış ben de merakla beklerken babam annemin de elinden tutarak yanına oturttu. "Sen de dinle yavrum." Annemin de habersiz olduğunu anladığım anda küçük bir tedirginlik yaşamadım desem yalan olurdu. "Ordudan ayrılıyorum artık, emekliliğimi isteyeceğim."

Biz daha bir tepki veremeden annem gözlerini kocaman açarak babama döndü. "Cihan! Sen mesleğini ölsen bırakmazsın."

Babam şefkatle annemin dizini okşadı. "Artık torun sahibi olduk hanım. Gençlerin önünü açmak lazım. Bundan sonra torun seveceğim."

Babamın sözlerine hayret ederken bir yandan da gülmeden edemedim. "Sen biz doğunca bile bırakmadın mesleğini baba."

Fatma anne ağır ağır başını salladı. "Torun başka olur kızım."

Yağız ise gülüyordu. "Bir de çocuğumuza biz görevdeyken kim bakacak diyordun Bahar. Babanı atlamışsın."

Herkes gülerken gözlerimi devirdim. "Artık ilk sözü de emret komutanım olur."

****

Akşam olduğunda Mehmet Alp'i beşiğine yatırmış, o uyurken Yağız'a emanet ederek duşa girmiştim. Doğumun bana yaşattığı bütün yorgunluklardan girdiğim duşla kendime gelirken bir yandan da oğlumun uyanma ihtimaline karşı çok oyalanamadım. Üzerime bornozumu giyip banyodan çıktığımda Yağız'ı oğlumun başında buldum. O benden önce üzerini değiştirip duş almıştı. Üzerindeki eşofmanlarla yatağa oturmuş kollarını beşiğe yaslayıp çenesini de elleri üzerine koymuş bebeğimizi izliyordu. Benim çıktığımı görünce toparlanırken gülümsedi.

"Sıhhatler olsun canım."

Gülümseyerek onlara yaklaşırken minicik nefeslerle uyuyan meleğime baktım.

"Uyanmamış."

Kendisini işaret ederken bile oğlumuz uyanmasın diye sesini alçak tutuyordu. "Babası yanında."

Sesli gülüşlerime engel olmaya çalışarak başımı iki yana salladım. "Ego yığını."

Arkamı dönerek hemen dolabıma yöneldim. Üzerime kıyafetlerimi hızlıca geçirirken pijamalarımla yatağa girip biraz uyuma derdindeydim. Doğum insanı yıpratıyordu ve her ne kadar kişiye göre değişiyor olsa da kolay değildi. Başımdaki havluyu çekmiş tam arkamı döneceğim sırada belime sarılan kollarla kıpırdayamadım. Boynuma sokularak dudaklarını bastırdığında gözlerim kapandı.

"Ağrın var mı güzelim?"

Bugün kaçıncı kez sormuştu bu soruyu. Sürekli benim durumumu kontrol ediyordu. Ona doğru dönerek yanağına dokundum. "İyiyim merak etme."

Parmakları ıslak saçlarımda gezerken gülümsedi. "Saçlarını neden kurutmadın?"

Omuz silkmekle yetindim. "Üşendim."

Elimden tutarak beni yatağa oturttu. Merakla onu izlerken banyodan tarakla havlu alıp yanıma geldi. Dudaklarımda engelleyemediğim kıvrımlarla arkama oturdu. Önce dikkatle saçlarımı taradıktan sonra elindeki havluyla usul usul kurularken kendimi tutamadım.

"Benimle böyle ilgilenirsen kalbim çok dayanmaz."

Yüzündeki tebessümle bana doğru eğildi. "Senin kalbini öperim."

Küçük kıkırtılarımı bastırmak için elimi dudaklarıma bastırdım. "Deli adam."

Kuruttuğu saçlarım yeterli gelmiş olacak ki beni kendine doğru çekti. "Akıllandım artık, baba oldum."

Ona doğru dönerek kollarımı boynuna doladım. Kara gözlerine ışıl ışıl gözlerle bakıyordum. "Senden bir şey istesem olur mu Yağız?" Gözlerini kapatıp açarak onayladığında saçlarımı gösterdim. "Örsen olur mu?"

Alnıma dudaklarını bastırarak geri çekildi. "Sen iste yeter ki."

Hevesle arkamı döndüğümde parmakları tekrar saçlarımda gezmeye başladı. Kısa sürede örerken çocuksu bir heyecanla ona doğru döndüm. "Güzel oldum mu?"

Bu sorunun cevabını bilsem de ona sormaktan alamıyordum kendimi. Çenemi kavrayarak yüzlerimizi yaklaştırdı. "Sen her halinle güzelsin Bahar?" Dudağıma küçük bir öpücük bırakıp bakışlarımı yüzümde gezdirdi. "Hem de beni tekrar tekrar kendine aşık edecek kadar."

İç çekmeden edemediğimde beni yeniden kendine çekerek dudaklarıma kapandı. Hasret kalan dudaklarımız birbirinden ayrılamadığında kucağına doğru çekti. Ellerim saçları arasında onu kendime bastırdığım esnada bir cızırtı duyuldu. Bir anda kendimize gelerek geri çekilirken hemen sonra bir ses daha geldi. Aynı anda başımızı beşiğe doğru çevirdik. Oğlumu almak için yerimden kalkarken Yağız homurdanıyordu.

"Ah ulan... Öpücüğümüzden de olduk."

Mehmet Alp'i kucağıma alırken gülmeden edemedim. "Eee yüzbaşım, kendin ettin kendin buldun."

Yanına oturarak oğlumu doyurmak için hazırlanırken hevesle bize doğru yaklaşıp ufaklığın başından öptü. "Ama ne güzel ettim var ya."

Her türlü kendisiyle övünen kocama kınayan bakışlar atarken yanağımdan küçük bir makas aldı. "Teşekkür ederim Bahar. Bana bu şansı verdiğin için ve baba olmamı sağladığın için teşekkür ederim. Biliyorum bu senin için büyük bir fedakarlıktı."

Sesli bir soluk bırakırken kucağımdaki ufaklığa baktım. Anne olmanın hissettirdiği duyguların bu kadar yoğun ve güzel olduğunu geç fark etmiştim. Kederli bakışlarımı kocama çıkarırken buruk bir tebessüm sundum.

"Asıl ben sana teşekkür ederim Yağız. Eğer sen olmasaydın bu kadar güzel bir duyguyu tatma imkânı bulamayacaktım. Evet annelik büyük fedakârlık ama bana verdiği duyguları da başka hiçbir şey veremezdi sanırım."

✳✳✳

Final yorumlarınızı alayım.

Bu sefer tam sizin istediğiniz gibi bir son yaptım; evli, mutlu, çocuklu. 😂 Buna da laf ederseniz var ya saçınızı başınızı.... (Şaka şaka... 🤣)

Açıkçası biraz hüzünlüyüm çünkü GG'ye çok alışmıştım. Bahar ve Yağız gerçekten evladım gibi olmuştu. Bir yanım heyecanlı çünkü artık kitap oluyor ve basılı halde evlerimize de girecek. Bir yanım mutlu çünkü bu bir başarı ve hepimize ait. Sonuçta onlar için az ağlayıp mutlu olmadık.

Finale kadar bize eşlik eden, desteklerini asla esirgemeyen bütün okurlarıma sonsuz teşekkürler. Hepinizi çok seviyorum.😇 ❤

Basılma kısmına gelirsek; Gölgenin Güneşi ilk kitabı aksilik olmazsa birkaç ay içinde baskıya girecek ve toplamda üç kitap olacak.

İlk kitabın dosyasını yayınevime teslim ettim bile ve instagramda kitabımla ilgili çok güzel bir tanıtım videosu yayınladık. Merak edenler bakabilir. instagram:soylumery

Kitap bir süre sonra mecburen yayımdan kalkacak çünkü yayınevimin isteği bu yönde ama ben acele etmek istemiyorum. Size mutlaka kaldırmadan önce belirli bir süre verip duyuracağım.

Özel bölümler mutlaka gelecek bu yüzden merak edenler kitabı kütüphaneden kaldırmasın ve beni wattpadden takip edin ki bildirimlerden haberdar olun.

Son olarak GG final olduğuna göre Cesur Yalancılar kitabıma geçebiliriz artık. Merak edenler kitabı profilimde bulabilir.

Cesur Yalancılar Bahar'ın kardeşi Alparslan ve Eflâl'i konu alıyor.
Kitapta sizi aksiyon, bolca yalan ve tabii ki aşk bekliyor.

Son olarak Alparslan MİT çalışanı ve Eflâl mafya. Garip bir birleşim olacak ama bakalım. 😅

Olmayacak şeyleri bir araya getirmeyi seviyorum.

Benden ve kitap duyurularımdan haberdar olmak için hesaplarımı takip etmeyi unutmayın.

Wattpad:soylumery
İnstagram:soylumery
Tiktok:soylumeryy (iki y var)
Twitter:soylumery

Görüşmek üzerek hoşça kalın

Özel Bölüm 1

Merhaba...

Özledim sizi.

Öncelikle depremle ilgili bir şeyler söylemek istiyordum ama ne desem boş kalacak gibi hissediyorum. Allah'tan sabır ve metanet diliyorum. Rabbim aynı acıları yaşatmasın. Toprağa dinginlik, kalbimize huzur versin.

Keyifli okumalar....

Mutluluk küçücük bir çikolatada saklı olabilir mi? Ya da sıcacık bir ailede saklıdır belki. Üç kişilik Pala ailesinin içine gizlenmiş de olabilir. Öyle ya; çekirdek ailemiz üç kişiydi artık.

Tek sorun onsuzluktu...

Bir aydır görevdeydi ve ondan haber alamıyordum. Babam sayesinde iyi olduğunu biliyordum o kadar. İlk başlarda çok zoruma gitmişti. Yağız'ın uzun görevlere gidişiyle birlikte oğlumla günlerce onu beklemek koyuyordu. Tek avuntum ise babası her gidişinde kendisinin kopyasını benimle bırakıyordu. Her tavrı, her bakışı babasına benzeyen evladım küçük Pala olarak evin hakimiyetini ele almıştı. Neyse ki gözleri mavi olduğu için benden de izler taşıyordu.

Mehmet Alp bugün altı aylık olmuştu...

Onunla zamanın nasıl geçtiğini anlayamıyordum. Evde bir saat dursam kaçacak yer ararken, üzerimde üç gün üniforma olmasa daralırken, silahıma yer bulamıyorum diye elbise giymezken bu aralar evrim geçirmiştim. Oğlumu rahat emzirebilmek için giydiğim kıyafetler, o görmesin diye ortada bırakmadığım silahlarım, oluşturduğumuz oyun alanında her gün onunla oynadığım oyunlar, ona okuduğum hikayeler, onun için değiştirdiğim beslenme düzeni ve daha niceleri...

Mehmet Alp'le geçirdiğim günlerin sonunda bir şeyi daha iyi anlamıştım. Annem mükemmel bir kadındı. Hatta bütün anneler mükemmeldi. Anneme bunun için teşekkür bile etmiştim çünkü o, benim Mehmet Alp için yaptığım ne varsa çok daha fazlasını bana yıllar önce yapmış ve yapmaya devam ediyordu. Elbette ki babalar da kıymetliydi ancak bir bebek

tamamıyla anneye muhtaç olduğu süreçte anneler melekten başka bir şey olmazdı.

Her anne aynı zamanda bir eş değil miydi?

Ben de öyleydim. Sabırsızlıkla kocamın gelmesini bekliyordum. Günleri sayıyordum o gidince. Bazı gecelerim uykusuz geçiyordu ama oğlum için buna bile dikkat etmem gerekiyordu. Annem, çalışanımız Arzu abla, Hilal ve Ayşe teyze olmasa tek başıma idare etmek zor olabilirdi ama neyse ki onlar her zaman imdadıma koşuyordu. Ne temizlik ne de yemek derdim oluyordu. Hatta bazen Mehmet Alp'i uyutup ben onlara yardım ediyordum.

Bazen Arzu abla oğluma bakıyor, ben de Yağız için istediği bir yemeği yapıp sürpriz yapıyordum. Onu oğlumla kapıda her karşılamamızda yüzünde oluşan gülümsemeler kusursuzdu. Mutluluğu gözlerinden okunuyordu.

Tabii Leyla da bu yolda en büyük yol arkadaşımdı. Şu süreçte beni en iyi anlayan ve benim de en iyi anladığım kişi bile olabilirdi. Sonuçta ortak noktamız çoktu.

Aynı rutinle akşamı ettiğimde Mehmet Alp'e duş aldırdıktan sonra onu yatağına yatırdım. Karnı tok, altı temiz oğlum duşun da etkisiyle yorgun gözlerini bana dikmiş, saçlarımı yakalamak için çabalarken küçücük elini tutarak öptüm. "Uyku vakti yakışıklı."

Sesimi duymuş olmanın verdiği mutlulukla gülümsediğinde küçücük gözleri kısıldı. Minicik yanağında küçük bir gamze belirdi. Başını sağa sola çevirip tekrar bana odaklandığında küçük mırıltılar çıkararak yanağıma uzandı. Yanağıma dokunduğunda gözlerim kapanırken şefkatle dudaklarım kıvrıldı ama bu yanağımı sıkmaya çalışmasıyla son buldu. Elini kavradığımda yine o meşhur sözünü mırıldandı. "Ba-ba... Baba."

Yüzümde küçük bir tebessüm oluştu ancak biraz buruk, biraz da kırıktı. "Baba daha gelmedi oğlum."

İnat eder gibi tekrar mırıldandı. "Baba..."

Bildiği sesleri çıkarmaya bayılıyordu ve özellikle de bunları benden duymak onu mutlu ediyordu. Usulca başını okşayıp ışığı kapattım. Küçük gece lambası odaya sarı bir ışık yaydığında artık ilgisini çeken şey ben değil de beşiğindeki asılı duran oyuncaklardı. Onları izlediği sırada usul usul gözleri kapanmaya başladı.

Her gün olduğu gibi yine ilgiyle onu izliyordum. Sanki çok hızlı büyüyordu. Onun ilerleyişine yetişemiyor gibiydim. Bir şeyleri kaçırmamak

adına onunla dolu dolu vakit geçiriyor ve eksikliğimi hissettirmemek için elimden geleni yapıyordum.

Uykuya daldığını fark ettiğimde dikkatle üzerini örttüm. Oda zaten çok sıcaktı. Bu yüzden üzerine ince bir pike örtmüştüm. Bebek telsizlerinden birini alıp odadan olabildiğince sessiz çıktım. Öyle ki gizli bir operasyonda gibiydim. Çünkü şu altı aylık sürede öğrendiğim önemli kurallardan bir tanesi de bebeğiniz uyuduğunda çıt çıkarmadan yanından ayrılabilmekti. Nasıl bir hissiyata sahip olduklarını bilemesem de ben kapıdan çıktığım anda daha kapatamadan ya kıpırdanır ya da ağlardı. Bu sebeple titizlikle çıktığım odanın kapısını bin bir zahmetle kapattım.

Kendi odama geçtiğimde küçük bir yokluğa düştüm. Çok çabuk özlemiştim onu. Annelik iç güdüsüyle tekrar yanına gitme isteğimi bastırmaya çalışarak yatağa yaklaştım. Elimdeki telsizi komodine bırakıp üzerime pijamalarımı geçirdim. Banyodaki işlerimi halledip yatağıma uzandığımda komodinin çekmecesini açtım. İçinden yarım kalan kitabımı ve sevdiğim çikolatalardan birini alıp kapattım. Bu aralar çocuk gelişimine merak sarmıştım. Sıkıcıydı ama aynı zamanda da eğitici geliyordu. Gerçi yazanları tam anlamıyla uygulayabildiğim söylenemezdi ancak elimden geleni yapıyordum. En zorlandığım şey kesinlikle uyku eğitimleri olmuştu ve uykusuz geçen gecelerim birçok operasyondan daha ağır ve yıpratıcıydı. Neyse ki artık kendi odasında kendi yatağında mükemmel bir uyku çekiyordu.

Okuduğum kitaptan sıkılarak komodinin üzerine bıraktığımda çikolata paketini de yanına iliştirdim. Gece lambasını kapatarak kendimi yatağa bıraktım. İşte şimdi başka bir özlem sarmıştı içimi. Yatağın boş kısmında elimi gezdirerek iç çektim. "Kim bilir nerelerdesin Yağız."

İçimi kaplayan kasvetle gözlerimi kapattım. Kocamın nerede olduğunu bilmeden uyumaya çalışmak zordu. Daha doğrusu belki de şu an bir çatışmadaydı, belki yatacak yeri bile yoktu. Gözlerimi araladığımda yastığına uzandım. Kendime çekerek koklarken yeniden gözlerimi kapattım. Hiç yoktan kokusu hâlâ yastığındaydı.

Yeniden gözlerim kapattığımda ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama bir ses duydum. Hışırtı gibi. Anında başımı çevirip telsize baktım çünkü bu ses oradan gelmişti. Ani bir tepkiyle telsize doğru döndüğümde içimi bir ürperti kapladı. Doğru duyumsadığımı ya da tam olarak ne duyduğumu anlamak ister gibi gözlerim pür dikkat telsizde, kulaklarım açık bir halde beklerken onun sesi geldi.

"Oğlum..." Elimi göğsüme götürdüğüm an rahatlatan bir soluk verdim. Gelmişti... Yine hayalet gibi belirmişti ama gelmişti. "Babasının bir tanesi. Kocaman olmuşsun, büyümüşsün yine." Yağız'ın fısıltısı soluklarının hışırtısı ile telsizden yayılırken dudağımda buruk bir tebessüm şekillendi. "Çok özledim seni."

İçimi mayıştıran mutlulukla onu dinlerken bir yandan da sağ salim gelmiş olmasına şükrederken sessizlik arttığı an yanıma gelmek üzere olduğunu anladım. İlk anki heyecanla oturuşumu dikleştirdim. Saçımı başımı düzelttim. Birazcık üzerimdeki pijamanın önünü açtım. Yaptıklarımla anında duraksarken gözlerimi kapattım. Tam bir aptaldım. Deli gibi de aşıktım.

Son anda aklıma gelenle komodinin alt çekmecesini açarak silahımı aldım. Saniyeler içinde yataktan fırladığım gibi alel acele düzeltip kapının arkasına yürüdüm. Tam arkasına geçtiğimde kapı usulca aralandı. Yağız sessiz sedasız içeri süzüldüğünde silahı ensesine dayadım.

Soğuk metali teninde hissettiği anda duraksarken bedeni kaskatı kesildi. Operasyonlardaki gerginliği yetmiyor gibi bir de benimle uğraşmak zorunda kalıyordu. Her ne kadar karanlıkta onu net göremesem de birkaç saniye süren sessizliğimizi bozmaya karar verdi.

"Bahar."

Arkasındaki kişinin ben olduğumu anlamış olmalıydı. Şimdi ise olasılıklar için sesimi duymak istiyordu ama onu hemen rahatlatmayacaktım. Bu şekilde hırsız gibi evimize girmeyi bırakması gerekiyordu. Ses çıkarmadığımda bana dönmek için hareket edeceği an "Şşş..." dedim uyarır şekilde. "Ellerini kaldır."

Ben olduğuma emin olduğu an bütün büyü bozulurken gergin bedeni bir anda gevşedi. Dik omuzları düştüğünde bana doğru döndü. "Bahar!"

Sert çıkan sesi uyarılarla doluydu ama umursamadım. "Daha arkanı dön dememiştim ki ama."

Kara gözlerinin yakıcılığı karanlıkta bile belli olurken elimdeki silahı bıkkın bir halde alıp aynının önüne sert bir şekilde bıraktı.

"Oyun mu bu şimdi?"

Sırıtarak üzerine atladığımda tereddüt etmeden beni yakalayan adamın beline bacaklarımı dolarken kollarımı da boynuna sardım. "Hoş geldin karşılaması."

Bir eliyle kalçamdan destek olurken diğer eliyle belimi kavramış halde sıkıca sarıldığında sesi yorgun ve biraz önceki eşek şakamdan ötürü

sitemliydi.

"Hayatımda hiç aksiyon yokmuş gibi operasyonların üzerine harika bir karşılama."

Küçük bir kahkaha attığımda bir elimi yanağına koyup dudaklarına sıcacık bir öpücük bıraktım.

"Bana haber vermeden hırsız gibi gece yarısı evimize girersen böyle karşılarım seni."

İkimizde gülerken beni dikkatle aynanın önüne oturttu. Bana biraz daha yaklaşarak yanağımı kavradığında gözlerinim içine bakıyordu.

"Sürpriz yapmak istedim." Hasret dolu bakışlarına aynı tonla karşılık verirken dudaklarıma minik, tatlı bir öpücük bırakarak geri çekildi. "Sensizlik zor be sarı papatya."

Tam önümde ceplerini boşaltırken gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. "Ama ilk önce oğlunun odasına koştun."

Bana kısa bir bakış atarak dudağının kenarını kıvırdı. "Onsuzluk daha da zor."

Her ne kadar kıskanıyormuş gibi tavırlarıma devam etsem de bu durumdan memnundum. "Bu sefer çok uzun sürdü. Herkes iyi mi, yaralanmadınız değil mi?"

Yorgun bir tebessümle üzerindeki gömleği çıkardı. "Merak etme güzelim, kimseye bir şey olmadı."

Anlık gözlerimi kapatarak "Çok şükür." dedim. Tekrar gözlerimi araladığımda karşımdaki yorgun beden dikkatimi çekti. Karanlıkta bile parlayan esmer teni yine kusursuz görünüyordu. "Duş alacak mısın?" diye sorduğumda sesli bir soluk verdi. "Alsam iyi olur." Onu anlayışla karşılarken "Al tabii." dedim. Kısa bir süre kararsız bakışları üzerimde gezinirken bir anda beni kucağına aldığı gibi banyoya yöneldi. "Ama seninle beraber."

***

Sabah erken saatlerde duyduğum ağlama sesiyle panikle gözlerimi araladım. Yağız da benim gibi başını kaldırmış ne olduğunu anlamaya çalışırken göğsüne bastırarak kalkmasına engel oldum.

"Mehmet Alp uyanmıştır. Ben bakarım, sen yat."

Taşıyamadığı başı tekrar yastığa düşerken gözleri kapalı "Yanıma gelin." diye mırıldandı. Yanağına küçük bir öpücük bırakıp yataktan kalktım. Hiç hali yoktu ve uykusuzluğuna rağmen bizi istiyordu.

Üzerimdeki geceliğin eteklerini düzelterek odadan çıktım. Mehmet Alp'in odasına girdiğimde onu çoktan uyanmış beşiğin içinde bulmak şaşırtmadı. Beni görür görmez ağlaması kesilirken yüzü gülmeye başlamıştı bile. Hemen kollarım arasına alırken sıkıca sarılıp öptüm.

"Günaydın yakışıklı." Neşeli sesleri odayı kaplamaya başladığında çabucak bezini ve kıyafetlerini değiştirdim. Emzirerek karnını da doyurduğumda kucağıma alarak ayağa kalktım. "Baban bizi bekliyor."

Yine söylediklerimden anladığı ve tanıdık gelen tek bir kelimeye takılmıştı. "Ba...ba..."

Gülerek yanağından öptüm. "Evet oğlum baba geldi bu sefer."

Odadan çıktığımızda neşeyle yatak odasına girdik ama yatağa yaklaştığımda Yağız'ın uyuya kaldığını gördüm. Aslında bu duruma şaşırmamıştım. Onu rahatsız etmemek adına sabahlığımı ve telefonumu alarak sessizce odadan çıktım.

Oğlumla birlikte salona indiğimizde üzerime sabahlığımı geçirip Arzu ablayı arayarak bugün gelmesine gerek olmadığını söyledim. Yağız evde olduğu zamanlar genelde yalnız takılırdık ve birlikte yapardık her şeyi. Arzu abla için de böyle zamanlar iyi olurdu. Kendi ailesiyle zaman geçirirdi. Bu yüzden onun da en sevdiği zamanlar Yağız'ın görevden geldiği zamanlar olurdu sanırım.

Uykusunu çoktan almış ve fazlasıyla enerjik oğlumla neredeyse bir saat kadar oyun oynadım. Bir yandan da Yağız'a uyuması için zaman tanımak istemiştim. Birlikte mutfağa geçtiğimizde Mehmet Alp'i mama sandalyesine koydum. Kocama mükemmel bir kahvaltı hazırlamalıydım.

Bir yandan kahvaltı hazırlarken diğer yandan yeni yeni ek gıdaya geçen oğluma çıkmak için çabalayan dişlerini kaşıması için elimdekilerden veriyordum. Küçücük elleriyle kavradığı şeyleri ağzına götürürken üzerine doğru akan salyaları umurunda bile değildi.

Neredeyse kahvaltıyı hazırlamış halde haşladığım yumurtaların dilimlerken arkamda duyduğum sesle başımı çevirdim. Altında eşofmanı belden üstü çıplak halde gözleri şişen Yağız'ı görünce gülümsedim.

"Günaydın."

Bana doğru yaklaşarak boynuma tatlı bir öpücük bıraktı. "Günaydın güzelim."

Beni anında pas geçerek oğluna doğru yürüdü. Mama sandalyesinden çıkararak kucağına aldı. "Gel bakalım aslan parçası."

Hasretle öpüp kokladığı oğlumuzdan ne yazık ki aynı karşılığı bulamadı. Mehmet Alp bir anda büzülen dudaklarına buğulanan gözlerini de eklediğinde babasını iterek ağlamaya başladı. Korkuyla Yağız'ın kucağından bana gelmeye çalışırken hemen uzanarak aldım.

"Mehmet Alp... Unuttun mu babayı?" Yağız'ın da suratı asılırken Mehmet Alp'i ona doğru çevirdim. "Baba oğlum. Hani sayıklıyordun ya sürekli."

Mehmet Alp göğsüme saklanmış bakmak istemezken Yağız'ın koluna dokundum. Bu durumun çok fazla canını sıktığını biliyordum. "Bir aydır yoktun canım, normal unutması. Biraz zaman geçsin alışır."

Yağız buruk bir tebessümle başını eğdi. "Hadi siz masaya geçin. Geri kalanını ben koyarım."

Birlikte yaptığımız uzun ve keyifli bir kahvaltının ardından birlikte salona geçtik. Mehmet Alp kucağımda Yağız'ın yanına oturdum. Yağız hemen kolunun altına aldı bizi. Sırf Mehmet Alp'e takılmak için bana doğru yaklaşarak başımdan öptü.

Mehmet Alp konu ben olduğunda pek paylaşımcı değildi. Küçücük yumruğuyla babasının çenesinden iterken Yağızda pamuk etkisi yaratıyordu.

"Oğlum senden önce ben vardım. Sen nasıl oldun sanıyorsun?" Mehmet Alp sanki söyleneni anlıyor gibi homurtular çıkarırken bana sarıldı. Yağız oğlumuzun kolunun hafifçe dürterek ısrar etti. "Benim karım o."

Yağız yanağımdan öpmeye çalıştığında Mehmet Alp ağzındaki emziği küçücük elleriyle avuçlayıp babasına fırlattı. Benim için kapışan iki erkekten hangisinin kazanacağını merakla beklerken Mehmet Alp geceliğimin önünü çekiştirerek göğsüme yapıştığında Yağız abartılı ama yapmacık bir tavırla oğlunu itmeye başladı. "Ulan onlar da benim."

"Yağız ya, uğraşma çocukla." dediğimde Mehmet Alp babasının yüksek çıkan sesiyle geri çekilerek yüzüne baktı. Küçücük mavi gözleri ışıl ışıldı. Bu sefer ne yapacağını merakla beklerken biraz önce fırlattığı ve ortamıza düşen emziğini aldı. Kendi emeceğini düşündüğüm esnada babasının ağzına sokmasıyla kahkahayı bastım. Yağız öylece kalakalırken Mehmet Alp arkasını dönerek umursamadan tekrar göğsüme yapışarak emmeye devam etti.

Yağız bozulduğu her halinden belli ağzındaki emziği çıkarırken "Babasını avutuyor sıpa." dedi homurdanarak.

Kıkır kıkır gülerken başımı Yağız'ın göğsüne yasladım. "Kimin oğlu işte."

Kolunu omzuma dolayıp saçlarımdan öptü. Bir yandan da oğluna çıkışıyordu. "Ben küçük adamla karımı paylaşıyorum ama o annesini benimle paylaşamıyor."

"Merak etme." dedim kucağımdaki ufaklığın saçlarını severken. "Ben ikinize de yeterim."

Bir süre daha Mehmet Alp'i emzirdiğimde yeterli olacağını düşünerek ayağa kalktım. Onu yerdeki oyuncaklarının arasına bıraktığımda koltukta oturan Yağız'a döndüm. "Üzerimi değiştirip geleceğim."

"Bana da bir tişört getir." diyen kocamı başımla onayladığımda onları yalnız bırakıp yukarı çıktım. Geç de olsa üzerimdekilerden kurtulup altıma tayt ve üzerime bluz geçirdim. Saçlarımı toplayıp Yağız'a da bir tişört alarak odadan çıktım. Merdivenleri indiğim sırada duyduğum gülme sesleri beni meraklandırırken adımlarımı biraz daha hızlandırdım.

Salonun girişine geldiğimde onları gördüğüm an öylece kaldım. Mehmet Alp yerde yatarken Yağız dizlerinin üzerinde ellerini yere yaslamış halde arada eğilip oğlumuzun karnına yüzünü bastırarak boğuk sesler çıkarıyordu. Mehmet Alp, bir yandan babasının yüzünü kavramaya çalışırken attığı kahkahalar görülmeye değerdi. Yağız da onun gülüşlerinden etkilenmiş olacak ki yüzündeki koca tebessümle oğluna eşlik ediyordu.

Omzumu kapı pervazına yaslamış elimden sarkan tişörtle onları izlerken dalıp gittim. Yüzüme tatlı bir tebessüm yuva yaptı. Gözlerim manasız bir şekilde buğulandı. Gördüğüm manzara kusursuz duruyordu. Sanki bu anda kalmalıydık. Baba oğul bu şekildeyken dünya durmalıydı. Öyle mutlu görünüyorlardı ki ben bile o anı bozmaya kıyamadım. Çok iyi bir baba olmuştu sevdiğim. Gerçi bundan hiç kuşkum olmamıştı. Benim kuşkum kendimeydi ama ben de bu işi kıvırmıştım sanırım.

Kapının yanında ne kadar onları seyre daldım bilmiyorum. Omzuma dokunan elle irkilerek arkamı döndüm. "Kızım." Annemi gördüğüm an hemen kendimi toparlarken "Kahvaltıya gelmediniz, merak ettik sizi." dediğinde Yağız'ı gösterdim.

"Gece Yağız geldi. Beraber kahvaltı yaptık."

Annem benim seyre daldığım manzarayı tebessümle izleyip omzuma dokundu. "İyi etmişsiniz."

Yağız annemi görünce toparlanırken oğlumuzu alarak ayağa kalktı. Biz de içeri girmiştik bu arada.

"Hoş geldin anne."

Yağız'ın samimi sesi annemde de karşılık bulmakta gecikmedi. "Sen hoş geldin oğlum. Gözümüz yollarda kalmıştı."

Hâlâ belden üstü çıplak kocama elimdeki tişörtü uzattığımda annem durumu anlamış gibi Mehmet Alp'e uzandı. Yağız küçük bir utanç ve çekingenlikle Mehmet Alp'i ona verdi. Eline aldığı tişörtü üzerine geçirirken karşımdaki manzaranın güzelliğini izliyordum. Yağız'ın gözünden kaçmamıştım. Bakışlarımız birbirine değdiğinde gerilen dudaklarıma mâni olmaya çalışarak bakışlarımı kaçırdım.

Annemin derdi Mehmet Alp'ti zaten. Onunla oynuyordu. "Ay ben de Alp'i almaya gelmiştim." dedi bize bakarak. "Dedesi sabahtan beri nerede kaldılar, torunum gelmedi hâlâ diye başımın etini yedi." İkimizde bu durum karşısında gülmekten ileriye gidemediğimizde annem halimizi anlamış gibi arkasını döndü. "Biz gidelim oğlum. Annemle baban da gelmek isterlerse gelirler." Annem teklifini yapıp keyfiniz bilir imasıyla kısa sürede gözden kayboldu.

Tekrar sevdiğim adama döndüğümde göz göze geldik. Elimi kavradığında tüm dikkatimi üzerine çekti. "Kaldım mı baş başa?"

Yüzümdeki tebessümle boştaki elimi yanağına koydum. "Biliyor musun?" dedim iç çekerek. "Bazen sana bakarken daha yeni evlenmişiz gibi hissediyorum. Öyle ki içim kıpır kıpır oluyor. Kalbime hâlâ adını koyamadığım bir şeyler akıyor. Kanıma karışıyorsun sanki."

Her sözümle beni biraz daha kendine çekerek koca elini belime doladı. Sanki başka cevaba gerek yok gibi birleştirdiği bedenlerimize dudaklarımızı ekledi. Kalbimi sökerek avuçlarına alan öpücüğüne boyun büktüm. Tüm içtenliğimle karşılık verdim. Kapanan gözlerimizi araladığımızda yüzündeki tebessümle alnımdan öptü.

"Bende ise sana karşı bitmeyen bir hasret var Bahar. Şu görevlere her gittiğimde burnumda tütüyorsun. Kokunu özlüyorum, teninin yokluğu en ağır işkence gibi. Bu kapıdan her girdiğimde sen oğlumla kollarıma giriyorsun ya Allah'a şükrediyorum. İnsanın gelecek bir kapısı, yuvası olması bile şükür sebebi olmalı."

Başımı omzuna yaslamış huzurla onu dinlerken gözlerimi kapatarak boynuna küçük bir öpücük bıraktım. "Ben de şükrediyorum. Oğlumla her seferinde seni sabırsızlıkla bekliyoruz. Sen hep yanımızda ol."

Yağız bir anda beni kucağına alırken üzerimdeki duygusallık anında şaşkınlığa büründü. Göz göze geldiğimizde dudaklarındaki kıvrımlar ve

bakışlarındaki imalar fazlasıyla belliydi. "O zaman her anı değerlendirmek gerekir."

Salondan çıkarak merdivenlere yönelen adamla gözlerim kocaman açılırken göğsüne vurdum. "Yağız! Annemler bizi bekliyordur. Şimdi sırası mı?"

Umursamazca merdivenleri çıkarken el verdiğince omuzlarını silkti. "Bırak onlar torun sevsin. Biz de onlara yenilerini yapalım."

Gözlerim biraz daha açılırken utançla yüzümü kapattım. "Deli... deli adam..."

Küçük kahkahası yankılanırken biraz daha göğsüne bastırdı. "Bulmuşsun benim gibi adamı hâlâ nazlanıyorsun."

Doğru diyordu. Hayattaki en büyük şansıma nazlanmamam gerekirdi.

***

Bir Hafta Sonra...

Sabahtan beri suratı asık halde Mehmet Alp'le peşimden gelen adamı görmezden gelmek için çabalarken dolabın kapağını araladım. Önceden belirlediğim siyah elbisemi elime aldım. Kapağı kapatır kapatmaz Mehmet Alp'i kucağında sırtını göğsüne yaslamış halde tutarken bana suratı asık bakan Yağız'la göz göze geldim.

"Nereden çıktı şimdi bu kız kıza eğlencesi anlamıyorum."

Gözlerimi devirip kucağındaki oğlumuza eğildim. Şirin gülümsemesine karşılık vererek yanağından öptüm.

"Leyla da ben de iş başı yapacağız yarın ve bugün kız kıza takılalım dedik. Niye bunu anlamıyorsun canım?"

Leyla da ben de ücretsiz doğum iznine ayrılmıştık. Eşlerimizin uzun soluklu görevleri sebebiyle bebeklerimizin uzunca bir müddet yanında olmak bizim için daha mantıklı gelmişti. En çok ihtiyaçları olduğu zamanda onlarla olmak bir daha elimize geçmeyecek fırsattı.

"Biz?" dedi huysuzca. Onlardan kaçmak için banyoya girdiğim sırada ısrarla devam etti. "Biz niye gelemiyoruz?"

Kafamı kapıdan uzatarak gözlerimi kocaman açarak ikiliye baktım. "Kız olmadığınız için olabilir mi?"

Yağız suratını asmaya devam ederken Mehmet Alp onu güldürmek için yaptığım saklanma oyunlarından birini olduğunu düşünerek kıkır kıkır gülmeye başladı.

Tekrar içeri girdiğimde hızlıca üzerimi değiştirdim. Saçlarımı açık bıraktım, dişlerimi fırçaladım, kremimi sürdüm ve banyodan çıktığımda

Yağız yine kapıda bekliyordu. Bu sefer pozisyon değiştirmişler, Mehmet Alp babasına dönmüştü ve kulağını yakalamaya çalışıyordu. Yağız'a sırtımı işaret ederek açık duran fermuarımı gösterdim. "Kapatır mısın?"

Mehmet Alp'i bana verip fermuarımı çekerken "Evde de kız kıza takılabilirdiniz." dedi.

Sanki ilk defa kızlarla bir yere çıkıyordum. Alışık olduğu şeyde bugün huysuzluk ediyordu. Gerçi genelde her yere Mehmet Alp'le gidiyordum ya da Yağız da bizimle gelirdi. Zaten o görevdeyken gezmek pek içime sinmezdi. Daha çok Leyla ile takılırdı ve bebeklerimiz küçük olduğu için çoğunlukla da evde vakit geçirirdik. Bu sefer uzun bir aradan sonra kızlarla dışarıda kafa dağıtalım demiştik.

Şişirdiğim yanaklarımla ona doğru döndüm. "Sen ekiple ya da bizimkilerle dışarı çıkarken ben hiç sana bir şey diyor muyum?"

Durup kısa bir süre düşündüğünde "İyi, tamam." dedi gönülsüzce. Dayanamayıp dudağına küçük bir öpücük bıraktım. "Bebeğimize birimizin bakması gerekiyor canım ve mükemmel babalar senin gibi davranır."

Yüzü anında yumuşarken oğlumuzu kucağına aldı. Sihirli kelimeyi çoktan duymuştu. Sadece o da değil, oğlumuz da duymuştu. "Baba... ba ba..." Mehmet Alp yine babasını sayıklarken Yağız engel olmadığı sevgiyle onu havaya kaldırdı. "Babam... söyle."

Onlar hazır aşk yaşamaya başlamışken hemen aynanın karşısına geçtim yüzüme kısa bir makyaj yapıp çantama ihtiyaçlarımı koyarken Yağız çekmeceden aldığı silahımı önüme bıraktı. "Bunu da al."

Gözlerimi devirerek silahı elime aldım. "Sadece kafeye gidiyorum yüzbaşım."

Çattığı kaşlarıyla itiraz istemediği belliydi. "Yanında bulunsun."

Mecburen silahı da çantama attım. Aşağı indiğimizde Gökhan ve Leyla'nın gelmesini beklerken kendi etrafımda döndüm. "Nasıl görünüyorum?"

Baştan aşağıya beni süzdüğünde yaklaşarak kalın askılı elbisemin yakasını çekiştirerek göğüs dekoltemi biraz daha küçülttü. "Fazla güzelsin."

Dişlerimi göstererek sırıttım. "Teşekkür ederim."

Kapı çaldığında Yağız'la kapıya ilerledik. Açtığımda ilk başta kucağındaki Gülce ile Gökhan göründü.

"Hoş geldiniz." Neşeli sesimle onları içeri davet ederken Gökhan ağzının içinde bir şeyler geveliyordu ama anlamadım. Hemen arkasında gülümseyerek bakan Leyla neyse ki kocası gibi suratsız değildi.

"Hoş bulduk canım. Hadi hemen çıkalım."

Dolaptan kabanımı aldığım sırada Yağız ve Gökhan el sıkışıyordu. "Nereden çıktı lan bu gece?" Gökhan'ın huysuz sesi Yağız'da aynı tonlamayla karşılık buldu. "Benden çıkmış gibi mi duruyor?"

İki adam manasız bir şekilde birbirine bakarken Mehmet Alp ve Gülce birbirini görmüş olmanın sevinciyle çığlık atarak birbirlerine uzanmaya çalışıyordu. Mehmet Alp heyecanla ellerini çırpıyor, kendi değilmiş gibi "Bebe... bebe..." diye sayıklarken Gülce pembe elbisesi ve minicik saçını tutan pembe tokasıyla akan salyalarına aldırmadan sırıtarak eline aldığı emziği sallıyordu.

Çabucak Yağız ve Mehmet Alp'in yanağına küçük öpücükler kondurdum. Gülce'den de küçük bir makas aldım. "Görüşürüz güzellik."

Leyla da benim gibi eşini ve kızını öptü. Evden çıktığımızda Gökhan "Geç kalmayın." derken, Yağız "Dikkatli olun." diye ekledi.

İkimizde aynı anda "Tamam." diye onaylarken arkamızı döndük. Çabucak arabaya bindiğimizde hâlâ bize bakan adamlara el salladık.

Kısa süre sonra geldiğimiz AVM'ye Şeyma bizden önce gelmişti. Muhtemelen Emirhan bırakıp gitmişti. AVM'nin en üst katında birlikte yemek yedik. Hep birlikte uzun soluklu bir alışveriş macerası geçirdik. Hava çoktan kararmıştı. Oradan çıktığımızda hep birlikte kafeye geçtik. Yorulmuştuk. Hepimiz oturduğumuzda siparişleri beklerken Leyla'yı dürttüm. "Bu sefer de sen ara Leyla. Çocuklar iyi mi sor bakalım."

Leyla eline telefonu aldığında Şeyma en sonunda isyan etti. "Kaç kez aradınız adamları. Anneni de kaç kez aradın Bahar abla, iyiler dedi her seferinde." Dudaklarım büzülürken ekleme yapmaktan çekinmedi. "Adamlar bordo bereli, iki bebeğe mi bakamayacak?"

Leyla da haklı bulmuş gibi telefonunu masaya bıraktı. "Doğru diyorsun. Bakamasalar ararlardı." Ben de aynı kanıya varmıştım. "Tamam, aramak yok."

Leyla kısa bir an sonra dayanamayıp telefonuna sarıldı. "Ben yine de bir mesaj atayım."

Şeyma gülerken ben de başımı eğerek telefona baktım. Gökhan'ın keyfimiz yerinde mesajıyla Leyla ile kısa bir süre göz göze geldik. Telefonu tekrar bıraktığında siparişlerimizde gelmişti. Yine canlı müzik vardı kafede.

Dakikalar birbirini kovaladı. Eğlendik, güldük, dedikodular yaptık, yedik, içtik. Fazlasıyla güzel zaman geçirmiştik. Ufak ufak kalkmak için toparlandığımız sırada ilerideki masalardan sesler yükselmeye başladı.

İster istemez hepimizin dikkatini çekerken seslere kulak vermeye başladık. Bir adam karşısındaki kadına bağırıyordu. Yanlarında da küçük bir çocuk vardı.

Kadın daha fazla dayanamayıp ayağa kalktı. Kızı olduğunu düşündüğüm çocuğun elini tutup çektiğinde gitmek istiyordu ama ayağa kalkan adam müsaade etmedi.

"Boşanmayacaksın dedim sana!"

Etraftan ufak ufak itiraz sesleri gelirken bir garson uyarmak için yanlarına yürüdü. "Beyefendi biraz sakin olun."

Adam garsonun uyarısına aldırmadan sert bir şekilde ittiğinde istemsiz ayağa kalktım. Kadın hâlâ kaçmaya çalışıyordu.

"Ben son sözümü söyledim, bitti bu evlilik. Uzak dur artık bizden."

Adam bir anda kadının saçlarına sarıldığı esnada çantamı alarak bir iki adım öne çıktım. "Bırak kadını."

Birkaç masadaki adam da benim gibi hareketlenirken adam bir anda cebinden çıkardığı bıçağı kadına dayadı.

"Öldürürüm lan seni! Ayrılmayacaksın benden."

Gördüğüm manzara karşısında çabucak çantamdan silahımı çıkarıp adama doğrulttum.

"Sana kadını bırak dedim." Yere düşen sandalyeler, çığlıklarla kaçışan insanlar ve kenarda korkuyla çökmüş küçük bir kız çocukla ortalık birbirine girdi. Biz onlara göre daha iç tarafta olduğumuz için bir yere gidemezken hemen kızlara baktım. "Polisi arayın."

Kızları tembihlediğim sırada kadının yalvarışları duyuluyordu. "Bırak beni Allah aşkına! Delirdin mi sen?"

Adamın gözü dönmüş halde kadının boğazına bıçağı biraz daha bastırmasıyla bağırmaya başladı. "Sen kimsin lan? Yaklaşma sakın."

Boynuna bastırılan bıçakla omuzlarını saran kolları iki eliyle yakalayan kadının gözlerinden süzülen yaşlar ve hâlâ masanın altında yere çökmüş ağlayan kızla bir an ne yapacağımı bilemedim. Fevri bir hareket her şeyi mahvedebilirdi.

"Bak, bırak kadını. Birazdan polisler burada olur. Zorla hiçbir şey olmaz."

Kafede biz ve birkaç saklanan kişi dışında kimse kalmamıştı. Garsonlar arka tarafa kaçmış, herkes korkulu gözlerle bizi izliyordu.

"Öyle ayrılmak kolay mı?" dedi adam. Öfkeliydi, hatta öfkeden de ileri gözü dönmüş haldeydi. "Bizi ancak ölüm ayırır."

Bu saçmalığa vermem gereken doğru cevapları ararken Leyla yanımda belirdi. Elini adama doğru kaldırırken bir adımını öne attı. "Sakin ol. Bak o senin karın. Ölüm kimse için çözüm değil."

Adam bir an duraksadı ancak uzun sürmedi. "Karışmayın lan siz?"

Ben pek Leyla ile aynı orantıda değildim. "Eğer kadına tek bir zarar verirsen seni vurmaktan çekinmem." dediğimde Leyla belerttiği gözleriyle bana bakarken omuz silktim. Aslında şu durumda da vururdum ama küçük bir ihtimali göze alamıyordum.

"Öldürürüm!" dedi adam. "Onu da kendimi de öldürürüm."

Öfkeyle gözlerimi devirdim. "Önce kendinden başla o zaman."

Leyla en sonunda ağzımı kapattı. "Bak ben psikoloğum." dedi adama güven veren sesiyle. "Sorun neyse çözüm üretebiliriz. Aranızdaki neyse ben yardımcı olurum. Birlikte evliliğinizle ilgili konuşur, orta yol buluruz. Bak bu şekilde çocuk da korkuyor."

Ben de destekledim tabii. "Polisler gelmeden indir o bıçağı. Yoksa işler daha kötüye gidecek."

"Ayrılacak benden." dedi yeniden. "İkna olmaz artık. Var mı lan öyle boşanmak?" diyerek kadını sarstı.

Kadın zar zor ayakta kalmaya çalışırken tekrar yalvarmaya başladı. "Bırak beni. Çocuk korkuyor, bırak beni. Yalvarırım bırak."

Bir an küçük kıza ilişti bakışlarım. Sekiz, dokuz yaşlarında duruyordu. Masanın altına iyice sinmiş elleri ile kulaklarını kapatmaya çalışıyordu. Onu her ne kadar çekip almak istesem de bize uzaktı ve babasının hemen yanında duruyordu.

Siren sesleri duyulmaya başladığında telaşa düşen adam etrafına bakınırken küçük kız bir anda ayağa kalkarak babasının koluna yapıştı. O "Baba, bırak annemi..." diye ağlayarak babasının kolunu çekiştirdiği sırada adam ani bir refleksle bıçak olan elini geriye açarak kızını itti. Küçük kız yere düşerken bu durumu fırsat bildim. Silahımdan çıkan kurşun adamın omzuna saplandığında daha büyük bir çığlık koptu.

Adamın elleri tamamen gevşediği sırada atik bir hareketle öne atıldım. Kadının bileğinde yakaladığım gibi öne çektim. Adam acıyla yaralı omzuna bastırdığı esnada elinden düşen bıçağa tekme atarak bizden uzağa savurdum. Hemen sonra karşımdaki adama sert bir yumruk geçirdim. Geriye doğru sendelerken hız kesmeden karnına da sert bir tekme attığımda yere serildi.

Tam bu esnadan içeriye giren polislerle birlikte biraz önceki kadına sarılan Leyla ve yerdeki küçük çocuğu kucaklayan Şeyma ile öylece düşünceli bir halde sesli bir soluk verdim. Aklımda ve hatta muhtemelen aklımızda tek bir düşünce vardı; KOCALARIMIZ!

Karakola doğru yol aldığımız sırada babamı aradım. Telefonda babama karakola gittiğimizi ve yardımına ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Bir de Yağız ve Gökhan'a bir şey dememesini rica etmiştim tabii.

Karakola geldiğimizde bizi aldıkları odada ifade için beklerken üçümüzde yan yana dizilmiş sandalyelerde oturuyorduk. Bitmeyen prosedürler işkenceye dönüşürken bir anda kapı açıldı. İçeri giren Emirhan telaşla bakışlarını odada gezdirdi. Bizi gördüğü an yanımıza koşarcasına gelirken Şeyma çoktan ayağa kalkmıştı. İkisi de birbirine sarılırken onları izliyordum.

Emirhan karısının başını iki eliyle kavrarken alnına dudaklarını bastırdı. "İyi misin?" Şeyma "İyiyim." derken birbirlerine sarıldılar. Emirhan'ın bakışları hemen bizi buldu. "Komutanım yapabileceğim bir şey var mı?"

"Yok." dedim sakince. "İfade için bekliyoruz."

Emirhan yanımıza oturduğunda kolunu karısının omzuna attı. "Ulan karımı karakollardan toplayacağım hiç aklıma gelmezdi." derken kendi kendine konuşur gibiydi. Hemen sonra başını Şeyma'ya çevirdi. "Çok havalı hee." Şeyma gözlerini devirirken Emirhan tabii ki bununla da yetinmedi. "Sen nasıl avukat olacaksın be kızım. Karakola girişin bile hukuka aykırı."

Şeyma dayanamamış gibi Emirhan'ın omzunda olan kolunu itelerken bir yandan da söyleniyordu. "Biz bir şey yapmadık Emirhan. Tanık olarak ifade vereceğim sadece. Hukuka aykırı değil yani."

Emirhan ısrarla devam etti. "Bak bu enteresan işte." Şeyma boş bakışlarla kocasına bakarken Emirhan karısından alamadığı randımanı bizden almak ister gibi öne doğru eğildi. "Komutanım sorması ayıp sizin eşleriniz nerede?"

Soruyu duymazdan gelsem de Leyla cevap verdi. "Evde çocuklara bakıyorlar."

Emirhan bir anda sırıtmaya başlarken usul usul başını salladı. "Size çok geçmiş olsun o zaman yengelerim komutanım."

Leyla da ben de suratımızı asarken tekrar kapı açıldı. Bu sefer içeriye babam girmişti. Emirhan babamı görür görmez hazır ola geçerken ben de ayağa kalktım. Babamın arkasından giren Ayla da anlaşılan avukatımız

olarak gelişmeleri hızlandırmak için gelmişti. Onun gelişiyle de zaten işler çok uzun sürmedi. Kısa sürede ifadelerimizi verip çıkış yaptık.

Eve geldiğimizde babam kendi evine geçerek bizi kaderimizle baş başa bıraktı. Leyla ile mecburen kapıyı açıp sessizce içeri girdik. Bir süre sesleri dinlediğimizde kimsenin sesi gelmiyordu. Dikkatli adımla salona girdiğimizde öylece kalakaldık.

İki adam da koltukta oturuyordu. Mehmet Alp sırtını babasına yaslamış halde kucağında uyuklarken Gülce tombik yanağını babasının göğsüne yaslamış sarmaya çalıştığı elleri iki yandan sarkarken kapalı gözleriyle hâlâ ağzındaki emziği emmeye devam ediyordu.

Onların masum görüntüsü yüzümde küçük bir tebessüm oluştururken bakışlarım Yağız'la kesişene kadar sürdü. Kıstığı gözleriyle dikkatle bana bakan adam yutkunmama sebep olurken Leyla'ya döndüm.

"Çocukları yatırsak iyi olur. Sen Gülce'yi misafir odasına koy."

Leyla itirazsız halde başını eğerken hemen kızına yöneldi. İkimizde çocukları kucaklayıp kaçar adımlarla odalara gittik. Mehmet Alp'i yerine yatırdım. Kokusunu içime çekip tüy kadar hafif bir öpücük bıraktım. Bebek telsizini alarak sessizce odadan çıktım. Aşağı indiğimde iki adam da ayaktaydı. Leyla benden önce gelmiş koltukta oturuyordu. Sessizce yürüyerek suçlu bir çocuk gibi Leyla'nın yanına oturdum.

"Geceniz nasıldı?" dedi Gökhan imalı sesiyle.

"Karakolda bayağı eğlenceli geçmiştir." dedi Yağız bize gerek kalmadan.

"Yani." dedi Leyla. Bir yandan da kaküllerini düzeltiyordu. "Biraz basık bir ortam ama idare ederdi."

"O kadar da babama söyleme demiştim." dedim homurdanır gibi.

"Aradığında baban yanımızdaydı." diyen Yağız'la göz göze geldik. "Dua et de gelmemize izin vermedi."

Şirin gözükmeye çalışarak sırıtırken Leyla şişirdiği yanaklarıyla arkasına yaslandı. "Ama bizim ne suçumuz var? Manyak adam boşanmak istiyor diye karısını rehin aldı. Çocuğunun gözü önünde eşini öldürecekti ve Bahar adamı vurmasa belki de kadın şu an yaşamıyordu."

Tıpkı Leyla gibi ben de arkama yaslanarak onu işaret ettim. "Mükemmel özetledi."

"Biz size suçlusunuz demedik ki." dedi Gökhan. İkimizde eee der gibi onlara bakarken "Korktuk." diye devam etti Yağız. "Sizin için endişe ettik."

Leyla'nın anında buzları erirken ayağa kalkarak kocasına sarıldı. "Yaa biz de korktuk."

Bakışlarım yumuşarken yüzümde güzel bir tebessüm oluştu. Yağız'a elimi uzatarak; "İyi ki silahı vermişsin o zaman." dedim.

Dayanamayıp yanıma oturduğunda beni kendine çekti. "İyi ki güzelim ama sen silahın olmadan da hallederdin."

Heyecanla geri çekilerek yüzüne baktım. Tek bir yanılma payı aradım ama yoktu. Fazlasıyla emin duruyordu. "Hallederdim." dedim sıcacık sesimle.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak yanağımı okşadı. "Her ne kadar sana bir şey olacak diye endişe etsem de bir kez daha seninle gurur duydum Bahar."

Bu adam benim her şeyimdi. Sıkıca ona sarılırken başımı göğsüne yasladım. "Keşke." dedim içtenlikle. "Keşke her kadın bizim kadar şanslı olsa."

***

Kapıda dakikalardır oğlumla ayrılmak için çabalarken bir türlü olmuyordu. Nasıl da bağlanmıştım ona. İlk iş günümdü ama hiç gidesim yoktu. Kalbimdeki vatan aşkını sıkıştıran koca bir sevgi daha oraya yerleşmişti.

Annemin kucağındaki ufaklığı tekrar tekrar öptüm. "Bir şey olursa hemen beni ara anne."

Annem dakikalardır süren ayrılık sahnemizle sabırla gülümsedi. "Tamam Bahar. İlk defa ayrılmıyorsunuz ve ilk defa bakmıyorum torunuma."

Her ne kadar annemi haklı bulsam da "Öyle de işte..." dedim fakat devamı gelmedi.

Bu sefer de arabada bekleyen Yağız seslendi. "Güzelim geç kalıyoruz."

Mecburen son kez oğlumu öpüp hızlı adımlarla arabaya yürüdüm. Biner binmez kapıda bekleyen annemle oğluma baktım. "Yağız... Acaba bu dönüş erken mi oldu?"

Halime gülen kocam arabayı çalıştırdı. "Bütün izinlerini kullandın Bahar. Merak etme oğlumuz emin ellerde."

"Öyle de işte..." dedim yeniden. Bu cümlenin devamı bir türlü gelmiyordu.

Yağız halimi anlıyor gibi elimi tuttu. "İşe başlayacağın için suçluluk duyma Bahar. Sen çok güzel bir anne oldun. Birçok anne seninle aynı kaderi paylaşıyor. Oğlumuz ilerde seninle gurur duyacak."

Gözlerim buğulandığında koluna sarıldım. Gerçekten bunları duymaya ihtiyacım vardı. "Teşekkür ederim."

Karargâha geldiğimizde ikimizde kısa süreliğine ayrılarak giyinme odalarına geçtik. Üzerimi değiştirirken kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Üniformamı üzerime geçirdiğimde aynanın karşısında hayranlıkla kendime baktım. Omuzumdaki yıldızlara dokunduğumda ister istemez sırıttım. Birden kapı açılırken irkilerek başımı çevirdim. Yağız üzerinde üniforması ile içeri girdiğinde kapıyı kapattı. Beğeni dolu bakışları üzerimde gezdiği sırada ona doğru döndüm.

"Nasıl görünüyorum?"

Ellerimi kavradı. "İlk günkü kadar güzel."

Yüzümdeki sırıtış büyürken "ilk günkü gibi de heyecanlıyım." dediğimde beni kendine çekerek belimi sardı. "Yatıştırırız o heyecanını." Ne yapacağını beklerken dudaklarıma kapandı. Uzun soluklu bir öpücüğün ardından sersemlemiş bir halde gözlerine bakarken "Daha da arttı." dediğimde kahkaha atarak elimi kavradı. "Hadi çocukların yanına gidelim."

Dinlenme odasına girdiğimizde çocukların hepsi odada bizi bekliyordu. Hep birlikte ayağa kalkarken hazır ola geçtiklerinde ciddi kalmak istesem de yapamıyordum. Tam önlerinde durduğumda hepsi birden selam durdu. "Hoş geldiniz komutanım." Tıpkı onlar gibi ben de selam verdim. "Hoş buldum.

Hepsi gülerek rahata geçerken en başta duran Gökhan elini uzattı. "Seni buralarda görmeyi özlemiştik."

Hepsiyle el sıkışıp tek tek sohbet ettikten sonra Akın albayın yanına çıktık. Artık ekibi o yönetiyordu. Babam gidince işleri o devralmıştı. Kurt'la da kısa bir konuşmanın ardından işler pek de hayal ettiğim gibi gitmedi. Yarım saat sonrasında kendimizi eğitim alanında bulduk. Yağız yıllardır benim dönüşümü bekliyor gibi ellerini arkaya bağlamış parkurda canımızı okurken sürünerek geçmeye çalıştığım üzeri ağ şeklindeki iplerin kaplı alanda ne zamandır pratik yapmamamdan sebep zorlanırken bir yandan da homurdanıyordum.

"İlk günden işkence çekiyorum."

Gökhan yanıma geldiğinde gülmeden edemedi. "Senin için bu eğitim, kıymetini bil."

Kolumu ileri atarak bedenimi çekmeye çalışırken nasıl da sevinmiştim! "Harika bir karşılama oldu."

Gökhan gülerek kolumu dürttü. Bana göre gayet pratikti ama bana ayak uydurmak için o da yavaşlamıştı. Hatta durmuş bile olabilirdik. "Anlasana

Bahar seni görevlere hazırlıyor, eski formuna kavuşmanı istiyor. Sen yalnız kalma diye de bizi de süründürüyor."

Başımı kaldırıp bize doğru yaklaşan adama baktım. Yüzümde sevgi dolu bir tebessüm oluştu. Göreve gitmek isteyeceğimi biliyordu ve ilk günden beni hazırlamaya başlamıştı çünkü hâlâ benim için çok endişeliydi. Artık sadece eşim olarak değil, komutanım olarak da askerini düşünüyordu ve tabii biricik oğlunu...

"Tam bir sevimsiz değil mi?" dediğimde Gökhan kendini biraz daha öne çekti. "Fazlası var eksiği yok."

Dayanamayıp gülerken başımızda biten Yağız ayağının birini tepemizdeki ağı sabit tutan tahtaya yasladı. "Kaplumbağalar bile sizden daha hızlıdır."

Üstten üstten bize bakan adama ters bir bakış atıp ilerlemeye devam ettim. "O zaman operasyona kaplumbağalarla çık komutanım."

Gökhan güldüğü anlaşılmasın diye başını çevirirken zor da olsa süründüğümüz yerden çıktık. Tam devam edecektim ki kocam izin vermedi.

"Üsteğmen Bahar Pala."

Anında hazır ola geçtim. "Emredin komutanım."

Çattığı kaşlarıyla bana doğru bir adım daha yaklaştı. Gözleri meydan okur gibiydi. "Başlangıç kısmına git. Yeniden başla."

Ortasına geldiğim parkurun baş kısmına dertli dertli baktım. Büzülen dudaklarımla biraz önce kurduğum cümleden pişman; "Yüzbaşım..." dediğimde konuşmama izin vermedi.

"Eğitimde merhamet, vatana ihanettir üsteğmenim." dediğinde mecburen sustum. Doğru söze ne denirdi ki? "Başla!" diye bağırdı. Bir an bile tereddüt etmeden parkurun başına doğru koşmaya başladım. Arkamdan hâlâ sesi geliyordu. "Koş Bahar, daha hızlı koş. Mehmet Alp bile senden hızlı emekliyor."

Doğru diyordu. Sonuçta Mehmet Alp dedesinin eğitiminden geçiyordu...

✷✷✷

Umarım beğenmişsinizdir...

Yıldıza basalım lütfen!!

Yaptığım duyurulardan ve diğer kitaplarımdan haberdar olmak içi soylumery hesabımı takip edebiliriniz.

İnstagram:soylumery

Görüşmek üzere hoşça kalın.

Soru-Cevap

Merhaba
Görüşmeyeli nasılsınız? Sizi gerçekten çok özledim.

Gölgenin Güneşi bildiğiniz üzere şu an kitaplaşma sürecinde. Yakın zamanda editörden gelir ve kapak aşamasına geçeriz diye düşünüyorum. Umarım en kısa zamanda çıkış yapar ve kavuşuruz.

Etkinliğe çok fazla katılım olmadığı için yapmayı düşünmüyordum. Sonrasında siz özel bölüm beklerken değişiklik olsun diye yapayım dedim. Bakalım ne cevaplar vermişler...

Keyifli okumalar dilerim...

Gölgenin Güneşi Karakterleri Sorularınızı Cevaplıyor

1- Baharcım Yağız'ı benimle paylaşmaya ne dersin?

Bahar: Sen bana diyorsun ki kalbini biraz da ben taşısam olur mu, sence olur mu?

2- Vallahi Bahar üzgünüm, Yağız benim. Kavga edebiliriz, Yağız'ı vermem.

Bahar: Kaybedecek şimdiden belli.

3- Gökhan kızını Yağız'ın oğluna verir misin?

Gökhan: Kızımı kimseye vermem!

4- Avcı neden kadınlara güvenmiyorsun?

Emirhan: Neden güveneyim? Annem bile beni bırakıp gitmişken hangi kadın bırakmaz?

5- Cihangir, İnci'yi üç kelime ile anlatır mısın?

Cihangir: Yuva, aşk, merhamet.

6- Bahar'ı anlat desem nasıl anlatırdın Yağız?

Yağız: Zor bir soru ama anlatmaya çalışayım. Bazen zor görevlerimiz olurdu. Kar soğuğunun altında dağ başında iliklerimize kadar titrerken bir uyku bastırırdı. Açlık susuzluk geçerdi de o uyku başkaydı. Bir saat uyusak ömür gibi gelecek, sanki bütün yorgunluğumuzu alacak olan o uyku. Bizi ısıtacak olan, yavaş yavaş bilincini kaybedeceğin o uyku. Yeri, zamanı hiç önemli değil. Belki sonunda öleceğiz ama inanın o bile önemli değil. O uykudan uyanamamış olmak zerre kadar önemli değil. İşte Bahar tam da o

uyku gibi. Bıraksalar ömür boyu uyurum. Sonunda ölüm mü var? İnanın hiç umurumda değil. Ben hayatımda o kadar tatlı, beni kendine çeken başka bir şey görmedim. Sanki tatlı bir zehir gibi. Kanıma işleyen tatlı bir zehir.

7- İnci olmasaydı Cihangir nasıl birini severdi?

Cihangir: Muhtemelen başkasını sevemezdim. İnci'nin güzelliğini bulsam kalbini bulamazdım, kalbini bulsam güzelliğini bulamazdım. Onun hem kalbi güzel hem yüzü.

8- Bahar seçimini savcıdan yana kullansaydı ne yapardın Yağız?

Yağız: Daha önce ne yaptıysam aynısını yapardım. Karşısına dikilir, tek seçeneğinin ben olduğumu gösterirdim. Yeter ki kalbinin bir yerlerinde bana ait bir şeyler olduğunu bileyim.

9- İlk bebeklerinizi kaybetmeseydiniz ismini ne koyardınız?

Bahar: Bunu hiç düşünmedim.

Yağız: Rüyamda görmüştüm onu. Annesine benzeyen sarı saçlı, mavi gözlü bir kız olacaktı. Adını Güneş koyardık belki. Annesinin izini taşırdı. Bir olan güneşim iki olurdu.

10- Gökhan şehit olsa ne yaparsın Leyla?

Leyla: Acı çekerim, çok fazla acı çekerim.

11- Emirhan, Şeyma'ya ne zaman âşık oldun ve biz öpüşme sahnesini neden bilmiyoruz?

Emirhan: Şeyma'yı yaralandığım zaman hastanede yanıma geldiğinde öptüm. Aslında kitapta bahsediyor ama gözünüzden kaçmış olabilir. Onunla öpüşmek bir anlık bir şeydi ama beni de esir düşüren hamle oldu. Ben onu öptüm, o beni mühürledi. Başka kız haram oldu.

12- Yağız'a hayatta geç kaldığını düşündüğü şeyleri sormak istiyorum. Keşke daha önce yapsaymışım dediği şeyler neler?

Yağız: Keşke Bahar'ı ne olursa olsun kısıtlamasaydım. Keşke onu geride bırakmak yerine hep yanımda tutsaydım. O zaman benden bir şeyler saklamak zorunda kalmazdı. O zaman birçok şeyi telafi edebilirdik. Onu yanımda tutmakta çok geç kaldım...

13- Hilal hakkında ne düşünüyorsun, Talha? Oluru var mı?

Talha: Sadece bir yemek yedik ve birbirimize uygun olmadığımızı anladık. Arkadaş kalmaya karar verdik. Bu aralar benim kendime yakıştırdığım başkaları var.

14- Gerek Instagram'da gerek burada Yağız'a ilanı aşk edenler hakkında ne düşünüyorsun Bahar?

Bahar: Onlar için üzülüyorum. Asla ulaşamayacakları bir hayalin peşindeler. Benim olan benimdir!

15- Sorum yazarıma olsun. Neden Emirhan ve Şeyma'yı birbirine mecbur bıraktınız? Bence biraz mecburiyet durumun gibi oluyor. Her ikisi de farklı insanlar, farklı hayatlar kurabilirlerdi. Zorunda bırakılmış hissi var. Tabii bu benim kendi düşüncem.

-Emirhan ve Şeyma'nın birbirine mecbur olduğunu düşünmüyorum. Evet onlar mecburi bir evlilik yaşadı ancak devamında bu evliliğin devamı için herhangi bir mecburiyetleri yoktu. Aslında benim isteğim Emirhan'ı yaptığıyla sınamaktı. Onun için bir kızla vakit geçirmek, ona yalanlar söylemek ve onu aldatmak çok kolaydı. Ciddi ilişkiler yerine günübirlik eğlencelerin peşindeydi. Şeyma ise onu tam da zayıf tarafından vurdu. İlk defa bir kızı ayartacak bir şey yapmadan bununla suçlandı. İnsanların ona inanmakta tereddüt etmesiyle bocaladı. Çapkınlıkları başına dert oldu. Yalancı çoban gibi düşünün.

Ayrıca görücü usulü evlilikler günümüzde dahi çok fazla. Birçok kişi bu şekilde evlenip yuva kuruyor. Aileleri onlara fikrini sormuyor, sadece uygun görüyor.

Emirhan, Şeyma'dan ayrılabilirdi ama sırt kendisine iftira attı diye inat uğruna boşamadı. Aslında benim amacım onları birbirinden uzağa sürükleyip Şeyma okulunu bitirdiğinde yeniden bir araya getirmekti. Fakat okurlar bu süre zarfında onlardan çok ayrı kalacağı için daha erken bir araya getirdim. Onlar adına bir kitap yazacak olsam kesinlikle uzun zaman sonra yeniden bir araya getirirdim. Şeyma avukat olmuş bir halde çıkardı Emirhan'ın karşısına. Ya da Emirhan çıkardı ben geldim karıcığım diye. 😊 (Şaka maka çok iyi kurgu olurmuş ajdsfkldkfjf) **16- Yağız hafızasını kaybettiğinde başka birini sevse ne yapardın Bahar? Boşanır mıydın yoksa başka bir şey mi yapardın?**

Bahar: Buna cevap vermek çok zor. Eğer başka bir kadın hayatına girmiş olsaydı yine de kendimi ona hatırlatmak isterdim. Bunu kendim için değil de Yağız için yapardım. Çünkü başkalarının onun bu halinden faydalanmasını istemezdim. Fakat yeniden biz diye bir şey olur muydu bilemiyorum. Kalbim daha fazla acıyı kaldırabilir miydi bilmiyorum. Düşüncesi bile tüylerimin ürpermesine sebep oluyor.

17- Kaç çocuk istiyorsun Yağız?

Çok... (Yüzünde çarpık bir gülüş belirir.) Çok.

18- Asker olmasaydınız hangi meslekleri yapmak isterdiniz? (Bahar/Yağız) Bahar: Asker olmasaydım yine asker olurdum.

Yağız: Başka bir bölüm okurdum. Herhangi bir mühendislik belki.

19- Timden herhangi birine soruyorum; fiziki yetersizlikten (boy) dolayı asker olamasanız nasıl bir tepki verirdiniz?

"Kısmet değilmiş." der yolumuza bakardık. Bir yerlerde bizi bekleyen daha iyi seçenekleri aramaya koyulurduk.

20- Şeyma'nın nesinden etkilendin Emirhan? Sonuçta çapkınsın ve Şeyma'yı gözünde farklı kılan nedir?

Emirhan: Her ne kadar yalan söyleyerek bana iftira atmış olsa da kendi ayaklarının üzerinde durmaya çalışıyor. Kendi iradesi olduğunu göstermeye çabalıyor. Birçok kişinin boyun eğdiği esaretten yanlış yöntemlerde de olsa kurtulmaya çalışıyor. Akıllı, zeki, inatçı, masum, güzel, dik başlı, asi. Elde tutulamayacak kadar yabani. Yabani olduğu kadar da ürkek. O konuştuğum hiçbir kıza benzemiyor.

21- Yağız'la çocukları beşik kertmesi yapalım mı Gökhan?

Gökhan: Yok devenin nalı! Benim kızıma kimse hiçbir şey yapamaz. Yapmak isteyen de kısa bir süre benimle muhatap olmak zorunda kalır. Tavsiye etmem!

İnstagram: soylumery

wattpad: soylumery

Bu hafta sonu Cesur Yalancılar'a başlayacağım. Merak edenler bakabilir. Wattpad profilimde bulabilirsiniz.

Görüşmek üzere hoşça kalın...

Özel Bölüm 2

Uzun zaman sonra yeniden merhaba.
Ne özlemişim be... 😍
Umarım seveceğiniz bir bölüm olur.
Oy vermeyi ve satır arası yorum yapmayı unutmayın.
Keyifli okumalar 😇
✷
(GG emojilerim)

Elimdeki kahveyle usul usul bahçeye yürürken bizimkilerin neşeli sesi kulağıma çalınıyordu. Hemen sonra ileriki ağacın altında onları otururken gördüm. Pek otururken denemezdi aslında. Gökhan, Yağız'ı belinden yakalamış sırtını yere yapıştırmak için çabalarken Emirhan oturduğu çimenlerin üzerinde heyecanla tezahürat yapıyordu.

"Haydi Kara!" O kadar kendini kaptırmıştı ki heyecanla Aykut'a döndü. "Oğlum, Kara aldı bu sefer."

Emirhan'ın her zaman olduğu gibi iddiaya girdiğini anladığımda Aykut da aynı coşkuyla Yağız'a seslendi.

"Seni kim yere yıkabilir be Pala? Bastır!"

Yağız duyduğu sesten midir bilinmez Gökhan'ın kıskacından kurtulduğu gibi bacağından yakaladı. Gökhan'ın ayağı yerden kesildiği anda sert bir şekilde sırt üstü yere düşerken yalnız olmak istemiyor olacak ki boşta kalan ayağıyla taktığı çelme Yağız'ı da düşürdü.

Talha sanki bunu bekliyor gibi ayağa kalktı. "Oğlum ben dedim size berabere olacak diye."

Onların bu haline dayanamayarak yüzümü buruşturduğumda benim aksime ikisi birden çimenlere uzanmış halde kahkaha atmaya başladı. Düşmeyi seviyorlardı galiba. Aykut ve Emirhan ise kavgaya tutuşmuştu.

"Ver lan paramı." Aykut zorla para koparmaya çalışırken Emirhan pek oralı değildi. "Berabere oğlum. Para falan yok." Aykut bulduğu ince dal ile Emirhan'ı dürttü. "Önce Kara düştü, oyun bozanlık yapma."

Onlara iyice yaklaşarak başlarına dikildiğimde Emirhan konudan kaçmak ister gibi bana gülümsedi. "Ooo komutanım... hoş geldiniz."

Yağız olduğu yerde toparlanarak çimenlere oturduğu anda başını arkaya çevirerek bana baktı. Kısa bir göz temasımızın ardından Gökhan da toparlanmıştı.

"Hoş bulduk Emirhan. Keyfiniz yerinde."

Yağız eliyle hemen yanındaki çimenlere vurduğunda onun yanına oturarak bağdaş kurdum.

"Bu ikisi berabere kalırken pek keyifli olmuyor komutanım." diyen Emirhan'ın aklına ne geldiyse bir anda gözleri parladı. "Pala'nın karşısına dikkatini dağıtacak biri lazım."

Beni kastettiğini hemen anlarken Yağız'la göz göze geldik. Sanki kendi kahvesiymiş gibi elimdeki karton bardağı alarak koca bir yudum aldı. "Var mı öyle dikkatimi dağıtacak birileri?"

Yağız'ın imalı sorusuyla gözlerimi kıstım. "Yok mu?"

Dudakları kıvrıldığında elindeki bardağı çimlerin üzerinde bırakarak örgümden fırlayan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ben hatırlamıyorum," derken kendinden emindi. "Sadece hile yapan küçük bir çaylak vardı bir zamanlar o kadar."

"Hem de ne hile," diyen Gökhan'la hepsi birden gülmeye başladı.

Talha ilgisini çeken konuyla "Siz daha önce karşı karşıya geldiniz mi komutanım?" diye sorduğunda "Ooo," dedi Emirhan. "Bahar komutanımın ilk geldiği zamanlardı. Pala yerde acı çekiyordu."

"Sizdeki iyi cesaretti komutanım," dedi Aykut.

Doğruydu. İyi cesaret etmiştim. O tekmeyi Yağız'a atarken neyin kafasını yaşadığımı ben de bilmiyordum ama tek istediğim ona söylediği lafları yedirmekti. Hiç pişman olmamıştım fakat aramızdaki inatlaşmayı daha fazla alevlendirmiş olmak bizim için kötü olmuştu. Şimdiki aklım olsa ona tekme atar mıydım? Evet, atardım sanırım. Çünkü ben uslanmaz bir kadındım.

"Sen o çaylağı bir de şimdi gör."

Kendimden emin sesimle kocama her fırsatta meydan okurken Yağız'ın gözlerinden geçen parıltının yanına imalı bir halde kıvrılan dudağı eklendi. Kara gözlerini üzerime öyle bir dikmişti ki yanaklarım kızarmaya başladı. O an aklından geçenleri anlamıştım. Biliyorum diyordu. Ve hatta daha da ileri giderek her gece görüyorum da diyor olabilirdi. İçimden bir şeyler çekilip giderken Yağız renk değiştirdiğimi anlamış gibi elini dizime koydu.

"Göster de görelim, yüzbaşım."

Evet artık yüzbaşıydım. Rütbe almış, omzuma bir yıldız daha eklemiştim.

Meydan okumam aynı özgüvenle karşılık bulduğunda çocuklar, "Ooo..." diyerek bizi gaza getirmeye çabalıyordu. Emirhan birden eski günlere dönerek beni taklit etmeye başladı. Bir yandan da Talha'yı dürterek geçmişi ona göstermeye çalışıyordu. "Bir kadına yenilmekten mi korkuyorsunuz komutanım?" Aykut hemen Yağız gibi ciddiyete bürünürken kaşlarını çattı. "Bir kadından korkacağımı düşünmek büyük aptallıktı doğrusu."

Hepimiz bir anda eskilere giderken kahkahalar havada uçuştu. Gökhan "Biraz korksan daha iyi olurmuş be Pala," dediğinde yeniden gülmeye başladık. Yağız bile gülüyordu konuşmalara. Çünkü yaşadığımız bu kısımlar tüm o kötü anılarımızın yanında komik ve eğlenceli geliyordu. O kadar çok acı çekmiştik ki bunlar bizi güldüren anılardı.

Yağız ayağa kalkarken "Korkunun ecele faydası yok," dedi. Eliyle kalkmamı işaret ettiği sırada oldukça gururlu çıkıyordu sesi. "Yenildiğim tek kişi karım olduktan sonra ben onu zaferden sayarım."

Ekip yeni bir tezahürata girdiğinde sırıtmamak için alt dudağımı ısıra ısıra ayağa kalktım. Ellerimle pantolonumu çırparak eşimin karşısına geçtim. Artık ben de yenilmekten korkmuyordum. Karşımda duran adam benim için çok fazla anlam ifade ediyordu; eşim, komutanım, asker arkadaşım, oğlumun babası ve daha pek çok şey... Ona yenilmek ise hayatta yaptığım en iyi işti.

Tabii bu içimdeki hırsa engel olacağım ya da öyle kolay lokma olacağım anlamına gelmiyordu. "Sırtına sahip çık yüzbaşım, hemen yeri boylamasın."

Eliyle gelmem için işaret yaparken savunma pozisyonu aldı. "Gel bakalım Şirine, sarı saçların çimenlere yakışacak mı bir bakalım."

Birbirimizi fazlasıyla gaza getirmiş ekibin de desteğiyle ilk yumruğumu savurdum. Yağız atik bir hareketle geri çekilirken bize doğru telaşla gelen asker duraksamamı sağladı. Yağız da ne olduğunu anlamak için arkasını döndüğünde asker yanımıza gelmişti.

"Komutanım, Celal Albay sizi acil olarak toplantı odasında bekliyor."

Bir anda hepimizi saran ciddiyetle eğlence çok kısa sürmüştü. Yağız onayladığı askeri geri gönderir göndermez biraz önceki samimiyetine anında son verdi. "Çabuk olun."

Kısa süren toplantının ardından aldığımız emirle hepimiz teçhizat odasına geçerken acilen hazırlanmamız gerekiyordu. İşte işin en zor kısmı burasıydı. Aniden çıkan operasyonla tüm planlarımız alt üst olmuştu. Alp'e bu durumu nasıl açıklayacağımı bilemememden sebep geciktirdiğim telefon konuşması da bunun cabasıydı. Sert bir solukla nefesimi bıraktığımda

yanımdaki adam bunu fark ederek bana yöneldi. Dolaptan aldığı yeleğimi üzerime geçirirken gözlerine bakıyordum ama her zamanki gibi işine odaklıydı.

"Benim aramamı ister misin?" Ne hissettiğimi bile anlayan adama yine hayranlıkla bakarken başımı iki yana salladım. "Ben söylesem iyi olacak."

"Acele et," diyerek tekrar kendi dolabına yöneldiğinde cebimden telefonumu çıkararak annemi aradım.

Kısa süren bekleyişin ardından annem telefonu açar açmaz neşeli sesi geldi. "Bahar." Yüzüme kondurduğum tebessümle "Anne, nasılsınız?" dedim.

"İyiyiz kızım. Alp'le meyve yiyoruz."

Alp'in keyfinin yerinde olduğunu anladığımda daha fazla konuyu uzatmamak adına sesini duymak ve hoşlanmayacağı haberi vermek istedim. "Telefonu Alp'e verir misin?"

Kısa bir hışırtının ardından minik oğlumun sesi geldi. "Anne."

Yüzümde sıcacık bir gülümseme oluştu. "Nasılsın oğlum?"

"Bugün okul çok güzeldi. Öğretmen bana aferin dedi. Gülce sınıfta tokasını kaybetti ama ben o ağlamadan bulup saçına taktım. Hani pembe kurdeleli tokası var ya, işte onu düşürmüş. Bir de sulu boya ile resim yaptık. Ben seni çizdim. Asker yaptım seni. Saçlarını da sarıya boyadım. Babamı da yapacaktım ama sığmadı çünkü babam çok büyük. Sonra da oyun oynadık."

Alp'in sorduğum soru dışında verdiği cevapları sabırla dinlerken şimdi evde muhtemelen koltuğa oturmuş ayaklarını sallayarak heyecanla bana bunları anlattığını biliyordum. Onun o tombik yanaklarını sıktırarak öpme isteği içimde büyürken iç çektim. "Çok güzel bir gün geçirmişsin oğlum. Eve geldiğimde bana çizdiğin resmi göster olur mu?"

"Gösteririm," dediğinde asıl konuya geçtim. "Oğlum... Babanla ben yarın karne almaya gelemeyebiliriz, işimiz çıktı."

Telefonda kısa bir süre sessizlik olurken sabırla konuşmasını bekledim. Şu an kırıldığını biliyordum ama elimden bir şey gelmiyordu. "Hep böyle yapıyorsun," dedi birden. Aynı kızgınlıkla devam etti. "Gülce'nin annesi her zaman geliyor ama senin hep işin oluyor."

"Oğlum..." dediğimde sözümü kesti. "Söz vermiştin, yarın birlikte gidecektik okula." Cevap veremediğimde küçücük yaşında, ağır sözlerini ekledi. "Sen kötü bir annesin. Bir daha seni çizmeyeceğim."

Onun küçücük kalbini kırmış olmanın verdiği üzüntüyle "Mehmet Alp!" diye seslendim ama bu boşa bir çabaydı. Cevap oğlum yerine annemden geldi. "Bahar... Üzülme sakın, ben konuşurum onunla."

Her ne kadar gözlerim dolsa da kendimi toparlamaya çalıştım. "Mehmet Alp size emanet anne. Ne zaman döneriz bilmiyorum."

"Allah'a emanet olun kızım. Aklın burada kalmasın. Biz yarın dedesiyle birlikte gideriz okula."

"Teşekkür ederim," dedim minnetle. "Görüşürüz."

Telefonu kapatır kapatmaz Yağız'la göz göze geldik. Kollarını iki yana açtığında vakit kaybetmeden sarıldım. Başımı göğsüne yaslarken yanağımdan süzülen yaşı sildi. "Sadece daha çok küçük ve seni anlayacak yaşta değil."

Başımı kaldırarak ona baktığımda dudaklarım büzülmüş, gözlerim buğulanmıştı. "Ben de yanında olmak istiyorum ama biliyorsun..."

"Biliyorum." Dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı. "Kendini bu kadar yıpratma. Alp seninle gurur duyuyor. Bütün okula senden nasıl övünerek bahsettiğini biliyorsun." Yüzüm az da olsa yumuşadığında beni güldürmek için devam etti. "Benim suçum kız babası olamamak galiba."

Küçük bir kıkırtıyla geri çekildim. "Oğlumuza haksızlık ediyorsun. Bana ne kadar bağlı olursa olsun tüm zamanını sana harcıyor. Evde seninle yapacakları listesine her gün yeni ekleme yapıyorsunuz." Huysuzca surat astım. "Hem de beni katmadan!"

Sırıtarak ukala bir tavırla üstten bakışlarını üzerime dikti. "Onlar erkek erkeğe yapılacak şeyler."

Cevap vereceğim sırada aralanan kapı beni sustururken Talha kapının önünde karısından ayrılmaya çalışıyordu. "Bizim işleri biliyorsun Asrın, ne zaman geleceğim belli olmaz."

Asrın, bizim alaya geleli bayağı uzun zaman olmuştu ve geçen sene evlenmişlerdi. Onların tanışması oldukça komikti. Asrın yüzbaşıydı ve Talha ondan rütbe olarak düşüktü. Asrın geldiği ilk zamanlarda Talha bunu bilmeden Asrın'ın peşinde koşarken komutanı olduğunu öğrendiğinde hepimiz küçük çapta bir şok yaşamıştık. Asrın, havacı subaylardandı. Burada da eğitim veriyordu. Kumral, çok hoş bir kadındı. Talha'nın aklını aldığı da bir gerçekti. Aralarındaki küçük yaş farkına karşın Asrın bunu hiç belli etmiyordu. Hatta bana kalırsa Talha'dan küçük görünüyordu.

"Kendine dikkat et Talha, aklım sende kalıyor."

Talha her zamanki gibi karısıyla uğraşmak adına selam durdu. "Emredersiniz komutanım."

Kocasının uğraşmasına alışan kadın yanaklarını şişirerek Talha'ya sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum."

Talha bu duruma karşı koyamıyor olacak ki aralık kapıyı kendine doğru çekerek aramıza set koydu ve muhtemelen karısını öptü. Bu durum karşısında sırıtırken sessizce kocama fısıldadım. "Tıpkı sana benziyor." Her ne kadar dudakları kıvrılsa da tasvip etmez bir şekilde başını iki yana sallamıştı ama bana hak verdiğini biliyordum.

Talha içeri girerken Asrın bize selam vermeyi ihmal etmedi. "Allah kolaylık versin Bahar, destek lazım olursa haberdar edin."

Asrın'ın neşeli sesiyle sırıtarak banka oturdum. "İlk arayacağım kişi sensin. Dönüşte görüşürüz."

Asrın kapının önünden kaybolurken Talha da hazırlanmaya başladı. O sırada Gökhan öfkeyle odaya girdiğinde dikkatimizi çekerken bir yandan da homurdanıyordu. "Birdi iki oldular. Yetişemiyorum vallahi." Neyden bahsettiğini bilsem de "Hayırdır?" demekten alamadım kendimi.

Dolabının kapağını açtığı gibi asık suratını bana çevirdi. "Eskiden sadece biri trip atıyordu, şimdi ikisi birden trip atıyor. Anasının aynısı küçük kaküllü. İki cadıyla birden uğraşıyorum."

Yağız sırıtırken ister istemez Gökhan'ı sakinleştirmeye çalıştım. Aslında Gökhan'la ortak yanımız vardı bu aralar. Ben de oğlumdan trip yiyordum. "Anlayışlı ol Gökhan. Leyla'nın doğumu yakın sayılır. Bir de ikizleriniz olacak. Çok fazla stres yapıyor."

Sesli bir solukla omuzları düştüğünde gözlerini bir hüzün kapladı. "Zaten onlardan çok kendime kızıyorum. O yüzden bu kadar öfkeleniyorum. Onları arkamda bırakmak her geçen gün daha zor geliyor. Bir şey olacak diye ödüm kopuyor."

"Dert etme," dedim omzuna vurarak. "Annen Leyla ile bebek gibi ilgileniyor."

Leyla yedi aylık hamileydi ve yakın zamanda izne ayrılmıştı. Karnının daha ne kadar büyüyeceği konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. Bir kız, bir oğlu olacağını öğrendiğinden beri Gökhan'ın ayakları yere basmıyordu. Gülce ise Gökhan'ın başının tatlı belasıydı. Bir de annesi gibi trip atmakta o kadar yetenekliydi ki Gökhan bazen ne yapacağını şaşırıyordu. "Allah'tan annem var."

Hemen ardından içeriye giren Emirhan hâlâ telefonla konuşuyordu. "Güzelim..." Sakin ve yumuşak sesi an be an değişirken gerildiği belliydi. "Şeyma! Başlatma davana. O herifle gitmeyeceksin."

Yine kavga etiklerini anladığımda sessizce işime döndüm. Emirhan ve Şeyma sıkça kavga edinmeyi kendilerine adet edinmişlerdi. Aslında ben bu konuda biraz Emirhan'ı suçluyordum. Şeyma okulunu bitirmiş, avukatlık yapıyordu. Bunun yanında sınavlara hazırlanıyor ve hâkim olmak istiyordu. Emirhan ise karısının her seferinde yükselişini, artan özgüvenini ve giderek daha kadınsı güzelliğe bürünmesini kaldıramıyordu. Her göreve çıktığında aklı Şeyma'da kalıyor, ne yaptığını bilememek çıldırmasına sebep oluyordu. Oysa boş bir endişenin içindeydi çünkü Şeyma, Emirhan'a çok aşıktı.

"Şeyma..." dedi yeniden uysal bir sesle. "Yapma güzelim, ağlama." Sessiz bir soluk verip bir süre karşı tarafı dinledi. "Tamam... Tamam git istediğin yere." İşte bizimkinin otoritesi bu kadardı. Önce eser gürler sonra karısı ne derse kabul ederdi. "Bak ben o herifin sana bakışlarını beğenmiyorum. Ondan uzak duracağına söz ver." Şeyma her ne diyorsa başını dolaba yasladı. Gözleri kapalı bir süre beklediğinde daha kısık çıkıyordu sesi. "Bende Kürt kızı... ben de seni seviyorum. Allah'a emanetsin."

Telefonu kapattığında hiçbirimiz ona bir şey demedik. Çünkü Emirhan'ın çok zorlandığını biliyorduk. Şeyma çok güzel ve başarılı bir kadındı. Evli olmasına rağmen okulda aldığı teklifleri Emirhan her seferinde nasıl yapıyorsa öğreniyordu. O öğrenince de otomatik olarak biz de öğreniyorduk çünkü Şeyma her seferinde beni arayıp onu durdurmamı istiyordu. Henüz bir bebişleri yoktu. Şeyma okuluyla ve kariyeriyle o kadar ilgiliydi ki bunu normal karşılıyordum. Emirhan ise yoğun görevlerde, karısından uzakta bunu düşünüyorsa bile veto yediğine emindim ve bu durumda Şeyma'nın tarafındaydım. Seçtiği bölümü bitirmek için gecelerce uykusuz kalarak çok çalışmıştı. Her daim bir şeylere ulaşmak için çabalaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Bazı insanlara hayat kolay gelirken bazı insanlar tırnaklarıyla kazımak zorunda kalıyordu.

İçeriye en son giren Aykut düşünceli bir şekilde dolabının önüne geçti. Başını kaldırdığında göz göze geldik. Hayırdır der gibi bir bakış attığımda gülümsedi. "Yok bir şey komutanım." Bu durum anında Yağız'ın dikkatini çekmişti. "Nasıl bizimkiler?"

"İyi," dedi Aykut içtenlikle ama suratı asık gibiydi. "Fatma anne size selam söyledi." Sıkıntılı bir soluk verdi. "Ben dönene kadar Sude'nin

yanında kalacak."

Yağız usul usul başını salladı. Memnun kalmıştı durumdan. "İyi düşünmüşsünüz."

İçimdekini okuyor gibi "O zaman ne diye suratını asıyorsun lan?" dedi Emirhan.

Aykut boğazını hafif temizleyip hazırlanmaya başladı. "Sude üzülünce ben de üzülüyorum."

Aykut'un mırıldanır gibi çıkan sesi beni gülümsetmişti. Hâlâ Yağız'dan çekiniyordu. Halbuki Sude karısıydı artık. İki sene oluyordu onlar evleneli. Geçen ay Sude ile bebekleri olacağını söylediklerinde hepimiz çok sevinmiştik. Okul biter bitmez evlenmişlerdi ama Sude bir süre kursa giderek KPSS'ye hazırlanmıştı. Onun atanmasıyla Aykut sevinmek yerine başka yere giden karısıyla büyük bir hüsrana uğramış, sonra da yanına getirtene kadar canı çıkmıştı. Şimdi ise Aykut'tan mutlusu yoktu ama çok düşkündü Sude'ye. Bebek gibi bakıyordu karısına. Hatta birçok kez bu durum yüzünden Emirhan'ın alay konusu oluyordu. Tıpkı şimdiki gibi.

"Ulan çok seviyor bu adam karısını." Aykut'un boynuna kolunu dolayıp çekiştirirken kendisini iten adam umurunda bile değildi. "Ekipte onun kadar aşığı yok, karısı öl dese ölecek adam."

Hakikaten de öyleydi. Aykut'un Sude'ye olan düşkünlüğü, ince fikri, ilgisi hepimizin ağzını açık bırakıyordu. Birçok kez Yağız'a Aykut'u örnek gösteriyor, Sude'nin ne kadar şanslı olduğunu söylüyordum. Yağız kardeşine gösterilen ilgiden memnun olsa da aynı ilgiyi bana gösterme konusunda Aykut kadar başarılı değildi. Hatta Poyraz'ın ekipten fırça bile yediği oluyordu. Kadınların hepsi eşlerine Aykut'u örnek gösteriyor olacak ki senin yüzünden diye başlayan cümleler havada uçuşuyordu. Aykut'un ise pek umurunda değildi. Zor elde ettiği aşkı doyasıya yaşıyor, karısının üzerinden bir an olsun elini çekmiyordu.

Aykut kıpkırmızı halde Emirhan'dan kurtulmak için çabalarken homurdandı. "Ulan senin gibi mi olacaktım? Şeyma kim bilir neler çekiyor." Emirhan'dan kurtulduğu an sırıtmaya başladı. "Karın senden boşanmak istese var ya donunu bile alır."

İşte bizimkinin zayıf noktası da burasıydı. Şeyma çok iyi bir avukat olma yolunda ilerlerken Emirhan, onsuz kalmaktan ölesiye korkuyordu. Bir anda tersine dönen durumla burnundan soludu. "Şeyma benden boşanmaz!"

Yağız duruma müdahale etti. "Boş yapmayı bırakın da acele edin biraz. Geç kalıyoruz."

***

Helikopterde uzun süren yolculuğun ardından sınırı geçmiş ve yine yabancı olsa da fazlasıyla iyi bildiğimiz toprakların üzerine bırakılmıştık. Alıştığım görevler müthiş bir sıradanlık yaratmıştı üzerimde. Yağız her zamanki gibi kontrollü ve otoriterdi. Ona uymak şimdi daha kolay geliyordu. Artık birbirimizi daha iyi anlıyorduk. O benim gözüme bakıyordu ve ben başımla onaylıyordum. Sözlere pek fazla ihtiyacımız yoktu. Kimsenin duymasını istemediği şeyler olduğunda da sesi çıkmaz, dudakları kıpırdanırdı. Ben onun dudaklarını okur ve gereken cevabı verirdim. İyi bir ekip arkadaşı olmuştuk. Kartal timi her zamankinden güçlü ve başarılıydı.

Uzun bir yürüyüşe molasız halde devam ederken yanımda bir hareketlilik hissettim. Başımı çevirdiğim anda Yağız'ın kısa süreli bakışları beni buldu. Hemen sonra etrafına bakmaya devam ederken bana doğru yaklaştı. "Nasıl gidiyor?"

Onun yine benim derdime düştüğünü anladığımda yüzümde küçük bir tebessüm oluştu. "Sesini duyunca daha güzel gidiyor her şey."

Yüzünde güzel bir tebessüm oluşurken üst cebinden çıkardığı çikolatayı bana uzattı. "Al bakalım."

Eşsiz sırıtışımla çikolatayı kaptığımda önümüzden giden Aykut'un yumruğu havaya kalktı. Bu bizi anında durdururken çikolatayı cebime attım. Hepimiz çabucak savunma pozisyonu aldık. "Komutanım, işaretli bölge görüş alanımızda."

Yağız duyduklarıyla Aykut'un bulunduğu yere ilerlerken peşine takıldık. Saklandığımız kayalıkların ardından karşımızdaki tepeyi incelemeye başladık. Dürbünden gördüğüm kadarıyla büyük bir mağaraya benziyordu. Her ne kadar mağara girişi dar ve küçük görünüyor olsa da tecrübelerime dayanarak dağın genişliğini hesaba kattığımda böyle olduğunu düşünüyordum. Aldığımız istihbarata göre de en az on, on beş kişi bizi bekliyordu.

Uzun süren sessizliğin ardından Yağız sıkıntılı bir nefes verdi. "Pusu kurmamız lazım." Düşünceli halde bakışları üzerimizde gezindi. "Teslim alacağımız adam içeride olmalı."

"En azından bir kısmının çıkmasını sağlarsak..." dedi Talha ama devamını getiremedi. Nasıl olacağını bilmiyordu sanırım.

Gökhan da aynı fikirdeydi. "İlgilerini çekebilirsek mümkün aslında."

Emirhan bir yandan mağarayı gözetlerken konuşmaya katıldı. "İşler ters giderse içeri saklanma ihtimalleri de var. O zaman çatışma çok uzar ve ellerindeki adamı öldürebilirler."

Aykut her zaman zeki olmuştu. "Mutlaka mağaranın kaçış yeri vardır. Tehlike hissederlerse orayı kullanacaklar."

Yağız düşünceli halde elini çenesine götürdü. "Kalabalık olduklarını düşünürsek çatışmaya girmeme ihtimalimiz yok."

"Sis bombaları iyi fikir olabilir," dedi Talha.

"Yetersiz," dedim düşünceli bir halde. Aklıma gelen fikirle kocama baktım. "Aslında öncesinde bir kişiyi yakalarsak içeriden bilgi alabiliriz."

Emirhan bunu bekliyor gibi "Mağaranın yakınlarında saklanan iki nöbetçi var," dedi.

"Çok iyi," dedim heyecanla. "İkisini de yakalayıp yerlerine geçersek içeriden vurmuş oluruz."

Yağız düşünceli halde mağarayı tekrar izlemeye başladı. "Nöbetçilerin mağaraya mesafesi ne durumda, Avcı? Sessiz kaldırmamız mümkün mü?"

"Mümkün komutanım. Mağaranın girişine göre aşağıda kalıyorlar. Ses çıkarmazsak halledebiliriz."

Yağız tekrar bize doğru döndü. Hepimiz ondan gelecek emirleri bekliyorduk. "Avcı, sen diğer çıkışı bulup pusuya yatıyorsun. Beton ve Kara, siz sağdaki gözcüyü indirin." Talha'yı işaret ederek devam etti. "Nöbetçinin yerine sen geçeceksin Beton." Bu lakabı Talha'ya Emirhan takmıştı. Asrın, Talha'yı kapısında bir hafta bekletince Emirhan bu lakabı uygun görmüştü. Bizim kabullenmemiz de kolay oldu. Beklediğimizden de sabırlı ve dayanıklı çıkmıştı. "Ben, Güneş ve Poyraz birlikte gidiyoruz. Poyraz diğer nöbetçinin yerine geçecek. İçeri girdiğiniz anda kulaklıkla temas sağlayacağız. Tek yapmanız gereken sayı belirlemek ve emaneti bulmak. Sizin onayınızın ardından Güneş'le ben ön taraftan, Kara arka taraftan giriş yapacağız. Mağara muhtemelen karanlık, birbirimizi vurma ihtimaline karşı dikkatli olun. Biz aydınlatma kullanırız ama siz çıkışlara yönelmeyin ki daha rahat temizleyelim."

"E..." dedim araya girerek. "İçeride bize nasıl haber verecekler?"

"Doğru," dedi Gökhan. "Kalabalıklarsa fark edilir."

"Uyarı ateşi açacağız," dedi Yağız. "Bu sayede panik olacaklar ve kargaşa olacak." Hepimiz Yağız'ı onayladığımızda son kez uyardı. "İçerideki adam muhtemelen esir tutuluyor. Hızlı bir şekilde yerini tespit etmeye çalışın. Unutmayın, asıl amacımız onu alarak buradan çıkmak."

Plan hakkında kısa bir tekrar yaptıktan sonra hepimiz gruplara ayrıldık. Bizim tarafımızdaki nöbetçiyi Yağız indirerek ağaçların arasına çektiğinde onun neden Aykut'u seçtiğini anlamıştım. Gökhan ve Yağız adamların yerine geçemeyeceği kadar yapılıydı. Aykut üzerindekileri hızla değiştirerek nöbetçinin yerine geçti. Talha da geçtiğinde beklemeye başladık. İki saat kadar süren bekleyişin ardından nöbet değişimi zamanı gelmiş olacak ki mağaradan iki silahlı terörist daha çıktı. Bizimkilerle yer değiştirecekleri esnada sessiz sedasız onları da indirdik. Bu sayede dört kişiyi ortadan kaldırmıştık. Yağız'ın onayıyla bizimkiler mağaraya girdi. Şimdi onlar fark edilmeden sıra bizdeydi.

Yağız gür sesiyle bağırdı. "Mağaranın içindekiler; Türk askeri burada. Etrafınız sarıldı, teslim olun." Yağız'ın duyulması ve dikkat çekmek adına mağaranın girişine iki el ateş ettim. Yağız biraz önce söylediklerini birkaç dilde daha tekrar etti. Bizi anlamları adına bu tekrarları yapması gerekiyordu. Mağaranın girişinden karşı ateş açıldığında bizim için de uyarı kısmı bitmişti. "Poyraz durum bildirin."

"Kalabalıklar, on sekiz saydım." O sırada Talha'nın sesi de duyuldu. "Emaneti arıyorum, ortalık karıştı."

Yağız istediği cevapları aldığında başını benden tarafa çevirdi. Gözleri bende sesi herkes içindi. "Kartal timi, içeri giriyoruz. Atış serbest!"

Gözlerimi kapatarak onu onaylarken ikimizde mağara girişine yaklaşmaya başladık. Mağaranın arka tarafından duyduğumuz silah sesleriyle Gökhan'ın çoktan başladığını anlamıştık. Muhtemelen kaçmak için o tarafa yönelmişlerdi ancak etraflarını çoktan sarmıştık. Hatta şu an farkında olmasalar da içeriden de fethetmiş durumdaydık.

Mağara girişindeki adamı öldürdüğümde Yağız'ın komutuyla ikiye ayrıldık. Bu sessiz, elle verilen bir komuttu. Mağara girişini iki yandan tuttuğumuzda Yağız çıkan bir kişiyi daha vurdu. Yaslandığım kayadan içeriye doğru eğilerek kontrol ederken gördüğüm adamla hızla geri çekildim. Gelen kurşunlar boşluğa süzülüyordu. Yağız'a elimle işaret vererek karşı ateş açtım. İki kişiyi yere indirdiğimde Yağız önüme geçerek içeri girdi. Arka arkaya gelen silah sesleriyle ufak adımlarla ilerlemeye başladık. Artık içeriden de silah sesleri geliyordu. Belli ki Talha ve Aykut da boş durmuyordu.

Yağız'la ikili hareket ederek içeri girdiğimizde karanlığa alışmamız biraz zaman aldı. Bir insan boyundaki mağarada önüme çıkan herkesi tek atışla yere indirirken labirent gibi görünüyordu ve sürekli bir yerlerden birileri

çıkıyordu. Silah sesleri azalmaya başladığında Gördüğüm ek odaya doğru yürüdüm. Kontrollü bir şekilde içeri girdiğimde köşede duran Talha dikkatimi çekti. Emin olmak adına onlara biraz daha yaklaştım. "Beton."

Talha yanındaki adamı işaret etti. "Adam burada."

Talha'nın gösterdiği adama kısa bir bakış atıp telaşla öne doğru bir iki adım attım. Tam önlerinde diz çöktüğümde kolunu tutan adama baktım. "Vuruldun mu?"

Dişlerini birbirine kenetleyerek başını arkaya yaslarken acı çektiği her halinden belliydi. "Kolumu sıyırdı komutanım."

Tek tük silah sesi gelmeye devam eden mağaranın içinden çıkmamız gerektiğini düşünerek kocama seslendim. "Pala, ne durumdayız?"

Soluk soluğa gelen sesler kulağıma çarparken "Temizledik sayılır, Beton ne durumda?" diye sordu.

Her ne kadar dayanabileceğini bilsem de "Mağaradan çıkmamız lazım," dedim. "Karanlıkta net göremiyorum."

"Poyraz, Güneş'e yardımcı ol. Çıkış yapın."

Aykut'un gelişiyle birlikte mağaradan zor da olsa çıktık. Aykut, Talha'nın koluna girmiş çıkarırken ben de adamın koluna girdim. Bu adam da pek iyi değildi. Ne olduğu ya da kim olduğu konusunda da fikrim yoktu. Bize sadece fotoğrafı gösterilmiş ve sağlam bir şekilde getirilmesi istenmişti. Yabancı biri olduğunu biliyordum ama gerisi belirsizdi.

Mağaradan çıkarak uzağındaki ağaçların arasına oturduğumuzda Aykut hızlı bir şekilde Talha'nın yarasıyla ilgilenmeye başladı. Ben de o sırada adamla ilgileniyordum.

"İyi misin?"

Boş boş gözlerime baktığında İngilizce olarak sorumu tekrar ettim. Bu sefer beni anlamış olacak ki gözleri kapandı. Ona Türk askeri olduğumuzu ve onu kurtarmak için geldiğimizi anlattım. Yüzünde bir gülümseme oluştu. Sevinmişe benziyordu.

"Türkçe biliyorum," dedi bozuk şivesiyle.

Tekrar gözleri kapandığında tepemde beliren gölgeyle başımı kaldırdım. Yağız, elindeki koca tüfeğiyle bize bakıyordu. "Ne durumda?"

"İyi gibi ama..." derken düşünceli bir halde adama baktım. "Sanki bir şeyler vermişler gibi." Gözlerine biraz daha dikkatli baktım. Yeşil gözlüydü ve göz bebekleri de bir garipti. "Uyuşturucu verilmiş olabilir."

Yağız sesli bir soluk verip etrafta göz gezdirdi. Gökhan ve Emirhan cesetleri mağaradan çıkarıyordu. Küçük bir fotoğraflama yapacaklardı.

Hemen sonra da mağarada içinde bulduğumuz malzemeler mağara ile imha edilecekti. Aynı zamanda mağara içini de kayda alıp tüm bilgileri dönüşte teslim edecektik.

"Sen mağarayı döşe, güzel bir patlama olsun. Adamla ben ilgilenirim."

Yağız'ın emriyle ayağa kalktım. "Emredersiniz komutanım."

Gitmemi işaret etti. Hızlı hareket etmeliydik. Oyalandığımız her dakika bizim için tehlikeydi. Hızlı bir şekilde mağaraya döşediğim bomba düzeneklerinin ardından Hepimiz mağaranın olduğu alandan uzaklaştık. Yeterli uzaklığa geldiğimizi düşündüğümde "Bu mesafe iyi," diyerek hepsini durdurdum. Bomba düzenekleri konusunda iyi olduğum için Yağız her ne kadar istemese de bu işleri bana veriyordu. Benim için ise tehlikeli olduğu kadar da eğlenceliydi. Yapbozun parçaları gibiydi düzenekler. Onları incelemek, bulmak ve daha iyisini yaparak karşı tarafa kullanmak ilgimi çekiyordu.

"Benden sana gelsin."

Yağız'la bakışlarımız kesiştiğinde dudağının kenarı kıvrıldı. Başını iki yana sallarken mağarayı patlattım. Alacakaranlığa kalmamızdan sebep önce bir parlama sonra ses ve dumanlar etrafı sararken yaşadığımız sarsıntıdan çok etkilenmemek için yere çöktük. Tekrar ayağa kalktığımızda kısa bir süre dumanları izledik. Yağız gitmeden önce eliyle burnuma vurdu. "Babasının kızı."

Otuz iki diş sırıtmaya başladım. Evet; ben babamın kızı, Gölge'nin Güneş'iydim.

Karanlığa kalmamızla bizi alamayacakları için gece boyu sınıra doğru yürümeye başladık. Başka çaremiz yoktu. Durduğumuz müddetçe açık av olurduk ama ilerlersek ve sınırı ne kadar kısa sürede geçer ve yakınımızdaki karakola sığınırsak o kadar rahat ederdik. Biz de öyle yaptık. Her ne kadar bir yaralımız ve bir kafası yerinde olmayan emanetimiz olsa da gece yarısından sonra sınırı geçmeyi başarmıştık. Sınırda bizi bekleyen askerlerin kısa sürede bizi alarak karakola getirmesiyle o saatte tek yaptığımız yemek yiyip bize verilen yataklara yatmak oldu. Yanımızda getirdiğimiz adama öncelik verilerek, o istihbaratla yola çıkarılmıştı. Sanırım durumu acildi.

O kadar çok yorulmuştum ve bacaklarım ağrıyordu ki kocamı bile gözüm görmemişti. Bir de postalların içinde sıkışan ayaklarım feraha kavuştuğu anda sırtımı koyduğum zemin taş da olsa uyurdum. E bende fırsatını bulmuşken öyle yaptım. Uyudum, uyudum, uyudum...

***

Yüzüme vuran ışık yeni günün habercisiydi, biliyorum. Fakat uyku denen şey öyle bir illet ki tatlı bir zehirdi sanki. Sizi karanlığa hapsediyor ama siz o karanlıkta daha çok güçleniyorsunuz. Vücudunuz besleniyordu. En önemlisi de beyniniz dinleniyordu. Öyle ki bedeni ve zihni güzel dinlenen insanlar sabahları kendiliğinden uyanır, dinç ve mutlu hissederlerdi. Bense uyanan zihnime inat biraz daha bedenimi dinlendirmek istiyordum. Gözlerimi açarsam da bu şansı kaçırırmışım gibi geliyordu.

Ne yazık ki bu konuda ısrarcı olamıyordum çünkü saçlarımda gezen parmakları hissedebiliyordum. Bu da yetmez gibi yanağıma değen parmaklar dudaklarıma uzandığında bileğinden yakaladım. Gözlerimi aralayarak karşımda sırıtan kocamla göz göze geldiğimde gerilen bedenimi gevşeterek sesli bir soluk verdim.

"Yağız..."

Yakınmam umurunda değil gibi üzerime eğilerek dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı. "Bayılıyorum şu reflekslerine."

Kollarımı boynuna dolayıp onu biraz daha kendime çektim. Kopardığı dudaklarımızı yeniden birleştirerek daha derin bir öpücük verdim. "Peki ya öpücüklerime?"

Yüzündeki sırıtış katbekat artarken "Onun hastasıyım," dedi.

Tıpkı ben de onun gibi sırıtmaya başladığımda bir an nerede olduğumuzun farkına varmaya başladım. Kocamın uzun boyundan sebep ranzanın alt katında eğilerek durduğunu, üzerindeki kamuflajı, yanımızdaki diğer yatakları, beton zemini geç de olsa algılayabilmiştim. Telaşla etrafıma bakınarak bizden hariç canlı varlık ararken koluma dokundu.

"Kahvaltıya çıktılar, sakin ol."

Bunu duymayı bekliyormuş gibi başımı tekrar yastığa bıraktım. "Sabah sabah beni o kadar telaşa sokuyorsun ki..."

Elim alnımda sayıklarken yanağımdan küçük bir makas aldı. "Seni başkasının yanında böyle öper miyim Bahar?"

Olduğum yerde toparlanırken "Doğru," dedim. Yağız ayağa kalktığında ayaklarımı aşağı sarkıtarak postallarımı giymeye başladım. "Lavaboya gitsem iyi olacak."

"Ben hallederim," diyerek odadan çıktığında gülmeden edemedim. Birazdan tuvaletlerde kim varsa hepsini dışarı fırlatacaktı.

Elimi yüzümü yıkayıp lavabodan çıktığımda Yağız beni kapıda bekliyordu. Birlikte girdik yemekhaneye. Ekibin yanına gelir gelmez

"Günaydın," dedim. Kahvaltımız yine bizden önce masaya gelmişti. Çocuklar her zaman bizi de düşünüyordu. Yağız yerine geçerken ben Talha'nın yanına giderek omzuna dokundum. "Beton'umuz nasıl?"

Yüzündeki gülümsemeyle lokmasını yutmaya çalışırken başını eğdi fakat o cevap veremeden Emirhan, zavallının sırtına vurmaya başladı. "İyi komutanım, iyi. Turp gibi. Beton'a ne işler be?"

Talha öksürmeye başladığında Aykut, Emirhan'ı yakasından kavradığı gibi geriye çekti. "Kurşundan ölmese de birazdan sen öldüreceksin."

Gülümseyerek yerime geçtiğimde takılmadan edemedim. "Aman bir şey olmasın. Asrın üzerimizde alçak uçuş yapar."

Hepsi birden kahkaha attığında Gökhan da bana hak verdi. "Yapar vallahi."

Yağız yumurtasını bana uzatınca dikkatim ona kaydı. Yüzümdeki gülümsemeyle tabldotumdaki yumurtayı kavradım. Kurnaz bakışlarım kocamın üzerinde dolaşıyordu. "Var mısın iddiasına?" Gözlerini kapatıp açtığında hevesle atıldım. "Ben kazanırsam bu operasyon sonlanınca tatile gidiyoruz."

"Tamam," dedi tereddütsüz. Zaten bu tatili bir süredir konuşuyorduk ve bu operasyon sonrası çok iyi olurdu.

"Sen ne istiyorsun?" Ben ve masadaki herkes onun ne isteyeceğini merakla beklerken o diğerlerinin duymasına izin vermeden dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Sence de ikincinin zamanı gelmedi mi sarı papatya?"

Onun her fısıltısında renk değiştirirken geri çekilerek yüzüme bakan adamla yutkunma ihtiyacı hissettim. Biraz utanmıştım. Aslında bu konuda Yağız'a bir açık kapı bırakmıştım. Ancak bunun için biraz daha zaman vermiştik birbirimize. Bu aralar yoğun görevler bizi başka bir şey düşünmekten alıkoyuyordu. Alp de bize yetiyordu bu aralıkta. Kendimi zar zor toparlayarak boğazımı temizledim.

"Tamam... Vur."

Kısık çıkan sesimle yumurtamı ona doğru uzattığımda dudakları kıvrıldı. Altı dudağını ısırmış, konsantre halde yumurtama vurduğunda ikimizde eğilerek incelemeye başladık. Onun çatlayan yumurtasıyla kahkahayı bastım. O ise öfkeyle yumurtasını masaya attı.

"Hay ben böyle işin..." Bu da yetmez gibi benim kahkaham ve Yağız'ın tepkisi ilgi çektiğinde askerlerin bakışları bize düştüğünde onları da azarlamayı ihmal etmedi. "Dönün lan önünüze." Hemen sonra bakışları beni buldu. "Gülme."

Her ne kadar artık kahkaha atmıyor olsam da sırıtmama engel olamayarak çayıma uzanıp koca bir yudum aldım. "E.." dedim hevesli hevesli. Çatalımla aldığım zeytini ağzıma attığımda kocama doğru eğildim. "Tatile nereye gidiyoruz?"

Yandan bakışları beni bulsa da o da benim gibi kahvaltısına başladı. "Canın nereyi istiyorsa oraya gideriz."

Fikrimi sunamadan Gökhan araya girdi. "Bizi de yazın o tatile."

Yağız anında karşı çıktı. "Sizi niye yazıyoruz lan?"

Elindeki yumurtayı tek seferde ağzına atan Gökhan'ın yutması da uzun sürmedi. "Bahar tatile çıkacağınızı söyleyince Leyla da valiz toplamaya başlayacak zaten. Siz nereye, biz oraya."

Süslü ve benim sıkı dostluğumuzu bilen Yağız sessiz kalırken Aykut biraz çekingen boğazını temizledi. "Bizi de yaz komutanım. Sude ile düzgün balayı yapamadık zaten."

Yağız'ın içtiği çay boğazına kaçarken sırıtarak abartılı bir şekilde sırtına vurdum. "Helal, helal..."

Ters bakışlarına Aykut'a dikti hemen. "Sizin romantizminizi hiç çekemem. Gidin başka yerde tatil yapın."

Aykut cevap veremeden Emirhan çatalını ortaya doğru salladı. "Şeyma ile beni de ekleyin. Benim cadının iyi bir tatile ihtiyacı var."

Yağız elindeki ekmeği bırakarak isyan etti. "Ulan bok mu var da peşimize geliyorsunuz? Lan zaten sabah akşam dip dibeyiz, tatilde bari rahat bırakın." Bu da yetmiyor gibi hepsine tehditvari bakışlar attı. "Karımla yalnız kalacağım lan ben. Benim de hakkım."

Yağız sanki havaya konuşuyor gibi Talha düşünceli bir halde başını kaldırdı. "Bende Asrın'la konuşayım, iznini ayarlasın ki size katılalım."

Yağız öfkeden renk değiştirirken gülmeye başladım. Kıkırtılarım bir bir masadakilere bulaşırken hepsi gülmeye başladı. Son noktayı koymak da bana kalmıştı. "O zaman üç gün sonra tatildeyiz."

***

Kahvaltının ardından erken gelen helikopterle hızlı bir şekilde yola çıkarak karargâha döndük. Eskiden karargâha ulaşmak kısa sürerdi ancak Ankara'ya geçtiğimizden beri helikopter yolculuklarımız uzamıştı. Bunun üzerine Yağız'ın uzun süren raporlarıyla eve ancak gelebilmiştik ama iş işten geçmişti. Oğlum karnesini çoktan almış bahçede oynuyordu.

Onlara yaklaştığımızda çimenlerin üzerinde asık suratıyla bize bakmaya başladı. Küçücük gözlerindeki öfke açıkça belliydi. Kollarımı açarak

gülümsedim. "Oğlum."

Aramızdaki birkaç adım mesafeyle bana sarılmasını beklerken kollarını göğsünde bağladı. "Küsüm sizinle."

Yağız öne doğru adım atarak araya girmeye çalıştı. "Mehmet Alp..." Fakat diyeceklerine devam edemeden Alp arkasını dönerek eve kaçtı. Onun odasına gittiğini anlarken kocamla kısa bir süre göz göze geldim. "Ben konuşurum," dediğinde onu elimle durdurdum. "Ben konuşsam iyi olacak."

Bizimkilere küçük bir selam verip onları bahçede bırakarak eve geçtim. Üst kata çıktığımda Alp'in odasının kapısını çaldım. Ses vermese de usulca araladım. Yatağında yüz üstü yatan ufaklığa yaklaşarak yanına oturdum.

"Küçükken ilk kez başarı belgesi aldığımda babam yanımda yoktu. Evet annem vardı ama babam yoktu. Gelmediği için çok üzülmüştüm. Salondaki herkesin annesi, babası yanındaydı ve annem beni yalnız başına alkışlıyordu. Oysa ben başarılarımı hep babama göstermek isterdim. O gün geleceğine dair bana söz vermişti ve sözünde duramadı." Sessizce beni dinleyen oğlumla devam ettim. "Tıpkı senin gibi ben de ona çok kızdım. Üzüldüm ve onunla konuşmak istemedim."

"Dedem ne dedi?" dedi merakla. Elleriyle yüzünü kapattığı için sesi boğuk çıkıyordu ama merakı beni gülümsetmişti.

"Vatanı korumak çok önemli bir görev. Bu yüzden bazen verdiğim sözleri tutmam zor olabilir. Asker kızı güçlü olur ve babasını bekler demişti."

Usulca başını bana doğru çevirdi. "Ama benim annem de babam da asker. Ben nasıl güçlü olayım?"

Yüzümdeki gülümsemeyle saçlarını okşadım. "Haklısın bu biraz daha zor." Düşünceli bir halde başımı yana yatırdım. "Ama düşünsene sen benden daha güçlü olabilirsin, hatta babandan bile güçlü olabilirsin."

İlgisini çekmiş gibi olduğu yerde toparlanmaya başladı. "Gökhan amcamdan da güçlü olur muyum?"

Gökhan'ın konuyla alakasını çözemesem de "Olursun tabii," dedim.

Heyecanla dizlerinin üzerinde doğruldu. "O zaman herkesten güçlü olursam Gülce benimle evlenir mi?"

Şaşkınlıkla ne diyeceğimi bilemedim. Konuyu nasıl buraya bağlamıştı bilemiyordum. Alp'i kollarından tutarak kucağıma çektiğimde benden cevap bekliyordu. "Bunu bilemem oğlum."

Tekrar kaşlarını çattığında bir yandan da her zaman yaptığı gibi saçlarımla oynamaya başladı. "Ama babam çok güçlü ve siz evlisiniz."

Yanaklarına minik minik öpücükler kondurdum. "Evlenmek biraz daha farklı. Sadece güçlü olmak yetmez. Başka şeyler de gerekir." Daha fazla soru sormasına engel olmak adına devam ettim. "Barıştık mı?"

Babası gibi siyah kirpiklerini yere düşürdü. Bir süre düşünüp mavi gözlerini bana diktiğinde masum bakışları içimi eritiyordu. "Karnemi sana göstereyim mi?"

Sıkıca onu göğsüme bastırdığımda özlediğim kokusunu içime çektim. "Göster, lütfen."

Kucağımdan kalkarak çekmeceli dolabının üzerindeki daha anasınıfını bitirmesinden sebep çiçeklerle süslenmiş belgesini alarak bana getirdi. Belgeyi bir süre dikkatle inceleyip başımı kaldırdım. Hevesle söyleyeceklerimi bekliyordu.

"Vay canına! Harika bir karne." Usulca işaret parmağımı burnuna vurdum. "Bence bir ödülü hak ettin."

Bir anda gözleri parlarken ellerini önünde bileştirerek sırıtmaya başladı. "Ne ödülü?"

Alnına dökülen siyah saçlarını elimle geriye ittim. "Valizini hazırlasan iyi olur. Çünkü tatile çıkıyoruz."

Coşkuyla söylediklerime aynı coşkuyla karşılık alırken kollarıma atıldı. "Yaşasın!"

Birbirimize sıkıca sarılmış gülerken aralanan kapıyla ikimizde duraksadık. Yağız usulca içeriye girerek kapıyı kapattı. "Beni kimse özlemedi galiba."

Mehmet Alp hemen babasına atıldığında Yağız eğilerek kucağına aldı.

"Babam..."

"Oğlum..."

İç çekerek onları izlerken içimi yine anne duygusallığı kaplamıştı. Alp ne ara bu kadar büyüdü bilmiyordum ama hayatımda sahip olduğum en büyük güzelliklerdendi. Yağız yanıma gelerek yatağa oturduğunda Alp elimdeki karneyi aldığı gibi babasının neredeyse yüzüne yapıştırdı.

"Bak baba, karnem."

Yağız gülerek karneyi elinden alıp biraz geriye çekti. Tıpkı benim gibi bir süre inceledi. "Benim oğluma bak be! Tıpkı babası gibi zeki olacak." Hiçbir başarı ibaresi belirtmeyen karnede nasıl bir başarı görmüştü bilemesem de kendisine çıkarttığı paya şaşırmamıştım. Aksine alıştığım durum karşısında gözlerimi devirmeyi ihmal etmedim. Alp'in şakağına dudaklarını bastırarak saçlarını karıştırdı. "Gurur duyuyorum seninle."

Alp babasından aldığı gazla göğsünü kabartırken ikimizde gülmeye başladık. Yağız ikimizi de kolları arasına alarak göğsüne bastırdı. "Şükürler olsun Rabbime." İşte kocamın dudaklarından dökülen bu söz her şeye değerdi.

***

Bir haftanın sonunda anca ayarlayarak çıkabildiğimiz tatile kavuşmuştuk. Burası bizim balayı için geldiğimiz yerdi ve ben tekrar buraya gelmek istemiştim. Yağız bizim için yine aynı odayı tutmak istemişti ama orası balayı çiftlerine göre olduğu için bu sefer çocuklu çiftlere uygun bir oda, bana kalırsa ev tutmuştuk. Önündeki havuz bile ilgi çekiciydi.

Valizlerimizi yerleştirir yerleştirmez hep birlikte yemeğe gitmiştik. Şimdi ise denize girecektik ve kumsalda bize lazım olacak şeyleri çantama koymaya çalışıyordum. Yağız altında şortu ve üzerinde yazlık tişörtüyle tıpkı kendisi gibi kombin yapan oğlumuzu da omuzlarına almış iki elinden tutarak odanın içinde dolaşıyordu.

Güneş kremlerimizi de çantaya attığımda ikisine de ters bir bakış attım. "Bu çantayı neden ben tek başıma hazırlıyorum?"

Yağız sırıtarak bana doğru yaklaştı. "Senden iyi kimse yapamıyor da ondan."

Oğlum da düşmemek için babasının başına tutunurken bana doğru eğildi. "Çünkü sen harika bir annesin."

"Hıı..." dedim onlara yandan bakışlar atarken. İkisi de beni kandırmakta başarılı olduğunu sanıyordu. Atarlı bir halde havluları da çantaya tıkıştırdım. "Babasına bak oğlunu al."

Yağız, Alp'i kendi etrafında döndürüp yatağa indirdi. "Oğlumun talibi çok olacak desene."

İmalı sesi kelime kelime kulağıma işlerken olduğum yerde doğrularak ona doğru döndüm. Kasılan çenemle ellerimi belimin iki yanına yerleştirdim. Alp; "Bittin baba," diyerek başını iki yana sallayınca Yağız boğazını temizledi. "Karıcığım, sen üzerini değiştir istersen. Ben hallederim çantayı."

Tehditkâr bakışlarım Yağız'ın üzerinde yatağa bıraktığım mayomu ve pareomu alarak banyoya yöneldim. Arkamdan "İyi kurtardın," diyen oğlumla Yağız "Çak," dedi. Her ne kadar arkam dönük olsa da ellerini birbirlerine vurduklarını duymuştum.

Dudağımdaki kıvrımlarla banyoya girerek üzerimi değiştirdim. Mavi renk bir bikini ve üzerine de beyaz, tül pareomu geçirdim. Saçlarımı açık

bırakarak boynumdaki Yağız'ın hediyesi olan kolyeyi okşadım. Altın rengindeki güneş simgesi parıl parıl parlarken hazır olduğumu düşünerek banyodan çıktım.

Bir anda birinden gür, diğerinden pek benzemese de çabalar şekilde çıkan ıslık sesleriyle sırıtmaya başladım. Bu iki yakışıklı erkekte bana aşıktı. Başlarda gülen kocam önce ıslığı bırakıp sonra asık suratıyla bedenimi incelerken Alp babasını çekiştirdi. "Annem çok güzel olmuş değil mi baba?"

Yanlarına geldiğimde Yağız elimden tutarak beni kendi etrafımda çevirdi. "Olmuş olmasına oğlum da her şeyin fazlası zarar."

Gözlerimi devirmenin ardından kocamın yanağına küçük bir öpücük kondurdum. "Başımda iki yakışıklı askerle bence hiçbir zararı yok. Beni koruma görevini size bırakıyorum."

Alp heyecanla elini alnına götürerek küçük parmaklarıyla selam verdi. "Ben korurum komutanım."

"Aslan oğlum." dedim yanağını sıkıştırırken. "Sen de olmasan babanın işi zor."

Yağız umursamaz halde hazırladığımız çantayı aldı. "Boşuna mı eğitiyoruz o kadar? Koruyacak tabii."

Başımı iki yana sallayarak Alp'in elinden tuttum. Tam çıkıyorduk ki Alp aranır gibi etrafına bakındı. Koltuğun üzerinde duran kum oyuncaklarına koşarak onları alıp tekrar elimi tuttu. "Oyuncaklarımı unuttum."

Birlikte otelin plajına indiğimizde bizimkiler çoktan gelmiş ve hatta hepimizin bir arada olacağı bir alan yapmışlardı. Yanlarına gittiğimizde Alp elimi bırakır bırakmaz Sude'ye koştu.

"Hala..."

"Halasının bir tanesi."

Onların çoşkulu sarılışını yüzümdeki tebessümle izledim. Sanki günlerdir birbirlerini görmüyorlardı. Bizimkilerle kısa bir selamlaşmanın ardından kendi yerime geçerek uzandım. Geçen dakikaların ardından Sude, Aykut'la beraber el ele denize doğru yürümeye başladılar.

Yanımızdan gelen çığlıkla bakışlarımı onlardan kopardım. Hemen yanımızda Emirhan Şeyma'yı omzuna atmış götürüyordu. Şeyma ise çığlıklarına devam ediyordu. "Yüzemiyorum be adam, anlamıyor musun?" Emirhan umursamadan denize doğru ilerlerken Şeyma ısrarla bağırıyordu. "Boğulacağım diyorum sana. Korkuyorum, bırak beni."

Emirhan duymayan kulaklarıyla Şeyma'yı denize attığında hayretle gözlerim açıldı. Olduğum yerde doğrulmuş ne olacağını izlerken Şeyma kısa sürede suyun içinden çıkarak önce yüzdü sonra da ayakları yere basmış olacak ki denizin içinde kocasının peşinden koşmaya başladı.

"Senin yalanını seveyim Kürt kızı." Emirhan'ın kaçarken söyledikleri Şeyma'dan öfkeyle karşılık buluyordu. "Seni var ya seni... Seni bu denizin içinde boğmazsam bana da Şeyma demesinler."

Gülerek tekrar uzanacağım sırada Yağız'ın elini elimde hissettim. "Güzelim, yüzecek misin?"

Başımı iki yana salladım "Yok canım. Sen keyfine bak, ben Alp'le ilgilenirim."

Yanağıma küçük bir öpücük kondurup ayağa kalktı. Bakışları Gökhan'ı bulduğunda kalkmasını işaret etti. "Kara, yarışa var mısın?"

Gökhan zaten uzanma gereği bile bulunmadığı şezlongda oturur vaziyette kitap okuyordu. Başını kaldırarak Leyla'ya baktı. Leyla yüzündeki tebessümle başını eğdi. "Keyfine bak."

İki adamın gidişini izlerken ne yalan söyleyeyim daha o anda pişman olmuştum. Sadece altlarına giydikleri şortla iki esmer adamın sırt kasları bile muazzam görünüyordu. Her attıkları adımlarında dik omuzları sallanıyor, birbirleriyle şakalaşarak ilerliyorlardı. Etraftaki ve hatta denizdeki birkaç kızın bakışları çoktan onlara düşmüştü.

"Acaba gitmeseler miydi?"

Benden önce davranarak içimdekileri dile döken Leyla ile başımı ondan tarafa çevirdim. İçinde siyah bikinisi ve onun üzerinde ince mavi renk bir pareo vardı. Kocaman karnını ve aşırı derecede büyüyen göğüslerini kamufle etmek istemişti sanırım. Yanakları aldığı kilolarla tombik bir hale bürünürken vazgeçmediği kaküllleriyle yüzü daha yuvarlak görünüyordu. Bu hali onda daha sempatik ve sevilesi bir görüntü yaratıyordu.

Her ne kadar onun şirin görüntüsüne tebessümle baksam da hak vermeden edemedim. "En azından ellerine çocukları tutuştursaydık daha iyi olurdu."

İkimizin de bakışları ayak ucumuzda kumdan kale yapmaya çalışan çocuklarımıza kaydığında Asrın koca bir kahkaha atarak dikkatimizi çekmeyi başarmıştı. "Kocalarınızın gözleri sizden başkasını görmüyor kızlar, biraz rahat olun."

"Demesi kolay," dedim şezlonga uzanarak. Leyla kaşlarıyla Asrın'ın arkasını işaret etti. "Sen olabiliyor musun?"

Asrın telaşla oturduğu yerde arkasını döndüğünde Talha iki tane kızla konuşuyordu. Merakla onları izlerken kızlar kıkırtılarla Talha'nın yanında uzaklaştı. Kolundaki yara izi hâlâ taze sayılan adam sırıtarak bizim yanımıza gelirken Asrın'ın bakışlarında ne gördüyse yüzü ifadesiz bir hal aldı.

"Hayırdır Talha, kim o kızlar?"

Talha bize kısa bir bakış atıp yutkunarak karısının yanına oturdu. "Sabah burada kolyesini kaybetmiş kız, onu soruyordu."

"Sen nereden bilecekmişsin?" diyerek atarlanan Asrın'la Talha boğazını temizledi. "Sabah benim olduğum yerde oturmuş, o yüzen bana sormuşlar."

Asrın "Anladım," dese de pek ikna olmuş gibi değildi. Talha da bunu fark etmiş olacak ki karısının belini sardı. "Hadi gel biraz denize girelim."

Asrın bir anda telaşa düştü. "Olmaz, kolun daha tam iyileşmedi."

Talha önemseniyor olmaktan mutlu ayağa kalkarken karısını da kendine çekti. "Su geçirmez bandaj yaptık ya güzelim."

Asrın büzülen dudaklarıyla "Acır ama..." dediğinde Talha'nın bakışları karısının dudaklarında kaldı. "Sen öpersen geçer." Asrın ufak ufak kızarmaya başladığı sırada Leyla ile göz göze geldik. İkimizde kıkırdarken Talha kendini toparlayarak elinden tuttuğu karısıyla beraber denize doğru yürümeye başladı.

Anneler olarak kumsalda kaldığımızda tekrar uzanmaya çalışan Leyla'nın suratı buruştu. Onun bu hali benim canımı acıttı sanki. Hemen doğrularak ona yardımcı olmaya çalıştım. "İyi misin?"

Biraz acılı olsa da tebessümle arkasına yaslandı. Gökhan onun için yastık bile getirmişti. "Bel ağrılarım iyice artmaya başladı."

Usulca karnını okşadım. "Bir bebeği taşımak bile zorken ikisini birden taşıyorsun."

"Biliyor musun?" diye sordu gülerek. "Annem bu konuda bana beddua etmişti."

"Nasıl yani?" dedim şaşkınlıkla.

Sesli bir soluk vererek uzaklara daldı. "Ben ikizim ya, Bir keresinde anneme bir seferde iki çocuk doğurduğunu söylemiştim. Yani bunun kolay olduğunu vurgulamıştım bir nevi. Sonuçta iki hamilelik yaşamamıştı. Annem de sen de gör demişti." Gözlerindeki burukluk sesine de yansıdı. "Şimdi görüyorum ki o kadar da kolay değilmiş. İnsanlara bilmedikleri kolay geliyor."

"Haklısın. Annelik her aşaması zor bir süreç."

Uzandığı yerde duramadığında olduğu yerde doğrularak tıpkı benim gibi karşıma oturdu. "Bahar... Anne olmadan önce anneme çok kızardım. Evet annem kardeşime de bana da çok çektirdi ama şimdi görüyorum ki bazı insanları yalnızlık da kötüleştiriyor. Biliyorum, bu annemi aklamaz ama bazı insanlar kendi yaşadıklarını değiştirmek isterken daha büyük yanlışlar yapabiliyor."

Gözleri buğulanan kadının bir yandan da hamilelik duygusallığı yaşadığını biliyordum. Onu bu havadan kurtarmak adına elini okşayarak gülümsedim. "Geçmişi düşünmenin anlamı yok Leyla. Annenle şu an aranız iyi ve siz de, o da mutlusunuz ya gerisi önemsiz. Zaman geri gelemez ancak bazı şeyler telafi edilebilir. Bazı izler insanın kalbinde kalırken yaşadığımız güzellikler o izlerini örter. O yüzden önemli olan tam da şu an hayatımıza güzellikler eklemek." Şirince sırıttım. "Ve sen iki güzellik daha ekleyeceksin."

Leyla'nın da yüzünde güzel bir tebessüm oluşurken usulca karnını okşadı. "Çok şükür." Aynı sırıtış ona da bulaştı. Hatta bakışları imalı bir hal aldı. "Darısı başına."

Ne diyeceğimi bilemedim. Küçük bir sessizliğin ardından oğluma bakarak fısıldadım. "Kısmet." Bu aralar bu konuyu ciddi olarak düşünüyordum ancak her şey kader kısmetti.

İkimizde dalgınlaşırken Leyla da benim gibi çocukları izlemeye başladı. Alp küreğiyle kum doldurduğu kovayı ters çevirerek çıkarttığında, Gülce heyecanla olduğu yerde zıplamaya başladı. "Bitti, bitti..."

İkisi de kalenin önüne çöktüğünde Gülce, Alp'i dürttü. "Şimdi ben prenses olacağım tamam mı? Sen de prens ol."

Alp başıyla onayladı ama merakla devamını bekliyordu. "Sonra ne yapacağız?"

Gülce olduğu yerden kalkarak kalenin arkasına geçti. "Beni cadılar kaçırmış olacak, sen de beni kurtaracaksın."

Alp olduğu yerde doğrularak dik bir konum aldı. "O zaman ben asker olayım." Yerden aldığı küreğini de beline yerleştirmeye çalıştı. "Bu da silahım olsun."

Gülce hevesle ellerini kaldırdı. "Babam gibi mi olacaksın? O çok güçlü." Alp hemen savunmaya geçti. "Benim babam da çok güçlü."

Gülce aklına bir şey gelmiş gibi ellerini kuma bastırarak öne doğru eğilirken Alp'i de çağırdı. Ortada buluştuklarında onların konuşması Leyla'nın da benim de dikkatimi çekmişti.

"Ama benim babam annemden korkuyor." Gülce'nin fısıldar gibi söylediklerinden sonra elini dudaklarına götürüp kıkırdamasıyla Alp de bir itirafta bulundu. "Benim babam da annemden korkuyor çünkü annemin silahı var."

Leyla ile göz göze geldiğimizde ikimizde sırıtırken Gülce düşünceli bir halde elini çenesine götürdü. "Ama benim annemin silahı yok."

"Senin annen asker değil ki akıllım," dedi Alp.

Gülce ona hak vermiş gibi merak ettiği başka kısma geçti. "Sen de benden korkuyor musun?"

"Yo," dedi oğlum ve aynı soruyu yöneltti. "Sen korkuyor musun?"

"Yo," dedi Gülce de aynı tonlamayla. "Sen hep beni koruyorsun."

"Koruycam tabii," dedi Alp yine aynı bilmişlikle. "Annemi de ben koruyorum. Babam bir yere giderken hep iyi bak annene diyo."

Gülce yandan bakışlarla annesine baktı. Küçücük dudakları büzüldü hemen. "Benim annemi de korur musun?"

Alp bir anda kendini kaptırarak elindeki küreği bir kılıç gibi havada salladı. "Korurum ki, çok güçlüyüm ben." Elindeki küreği attığı gibi yumruk yaptığı eliyle kol kasını Gülce'ye göstermeye çalıştı. "Bak, ne kadar güçlüyüm."

Gülce kumların arasında ayağa kalkarak paytak paytak yürüyüp Alp'in koluna dokundu ve kaküllerinin gölge yaptığı boncuk gözlerini irice açarak ellerini dudaklarına kapattı. "Ooo... Çok güçlüsün!"

Daha fazla dayanamayıp kahkaha atarken Leyla da bana eşlik ediyordu. "Şunlara bak, Gökhan bu konuşmaları duymasın."

Ona hak vermeden edemedim. "Bence de duymasın. Oğlumu elinden kurtaramayacağım bu gidişle."

Leyla bir süre denize bakıp "Acaba biraz denize mi girsek?" dediğinde benden önce çocuklar onayladı. Onları denize girecekleri şekilde hazırladığımızda birlikte denize doğru yürümeye başladık. Gökhan karısını görür görmez bizden tarafa doğru koşarak koluna girdi.

"Ben sana yardım ederim güzelim."

Onlardan ayrılarak oğlumla birlikte Yağız'a doğru yürürken o da bize doğru geliyordu. Sakin dalgaların arasında ıslanan saçlarını eliyle geriye atarak vücudundan süzülen sularla iç çekmeden edemedim. Yaşı ilerledikçe daha olgun, daha ilgi çekici bir hale bürünüyordu. Seneler ondan eksilteceğine sanki daha çok veriyordu. Alp elimi bırakıp ona doğru koşarken sudan çıkmadan dizlerini kırarak kollarını iki yana açtı. Alp'i

koltuk altlarından yakaladığı gibi havada bir tur döndürdüğünde yüzümdeki tebessümle onların kahkahalarına eşlik ediyordum.

"Aslanımın canı yüzmek mi istemiş?" Alp hevesle başını sallarken Yağız dikkatle onu, boyunu geçmeyen suya bıraktı. Hemen sonra bakışları beni bulduğunda elimi kavradığı gibi kendine çekti. Belimi sıkıca kavradığında alnıma güzel bir buse bıraktı. "Peki dişi kurdumun canı ne istiyormuş?"

Kollarımı boynuna dolayıp bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Kara gözlerini saran ıslak kirpiklerine, ufak ufak damlalar süzülen kaşlarına, keskin yüz hatlarına bakarken çikolata rengi dudaklarında takılı kaldım. İç çekerek tekrar gözlerine baktığımda alt dudağımı ısırdım. "Bir bilsen kocacığım..."

Yüzündeki sırıtış her seferinde biraz daha büyürken çenemi tuttuğu gibi dudaklarıma minik bir öpücük bıraktığında bizi yeniden göz göze getirdi. "O iş bende karıcığım. Uygun zamanda hallederiz."

Kendimi tutamayıp koca bir kahkaha attım. "Sana güvenebileceğimi biliyordum."

Hemen kaşlarını çattı. "Başka kime güvenecektin. Bana güveneceksin tabii."

Yersiz kıskançlığıyla başımı iki yana sallarken Alp'i işaret ettim. "Alp sende canım, ben biraz yüzeceğim."

Bir anda ciddiyete bürünerek arkasını döndü. Denizi kısa bir süre taradıktan sonra eliyle küçük bir alan çizdi. "Mıntıkamdan ayrılma."

Yanından geçerek ona döndüğümde geri geri giderek denize doğru girmeye başladım. Elimi alnıma götürerek sırıttım. "Emredersiniz komutanım."

Kendimi sırt üstü denize bırakacağım sırada Yağız ne yağacağımı anlamış gibi parmağını havada salladı. "Sakın gözden kaybolma Güneş."

Bedenim suyun serinliği ile buluştuğunda bu eğlenceden beni kimse koparamazdı...

✷✷✷

Özel bölümü nasıl buldunuz?

Burada GG maceramız son buluyor canlarım. Bundan sonra özel bölüm gelmeyecek.

Sevgiyle kalın, hoşça kalın. ✷

İnstagram & wattpad
soylumery

Ben ve kitaplarımdan haberdar olmak için hesaplarımı takip etmeyi unutmayın.